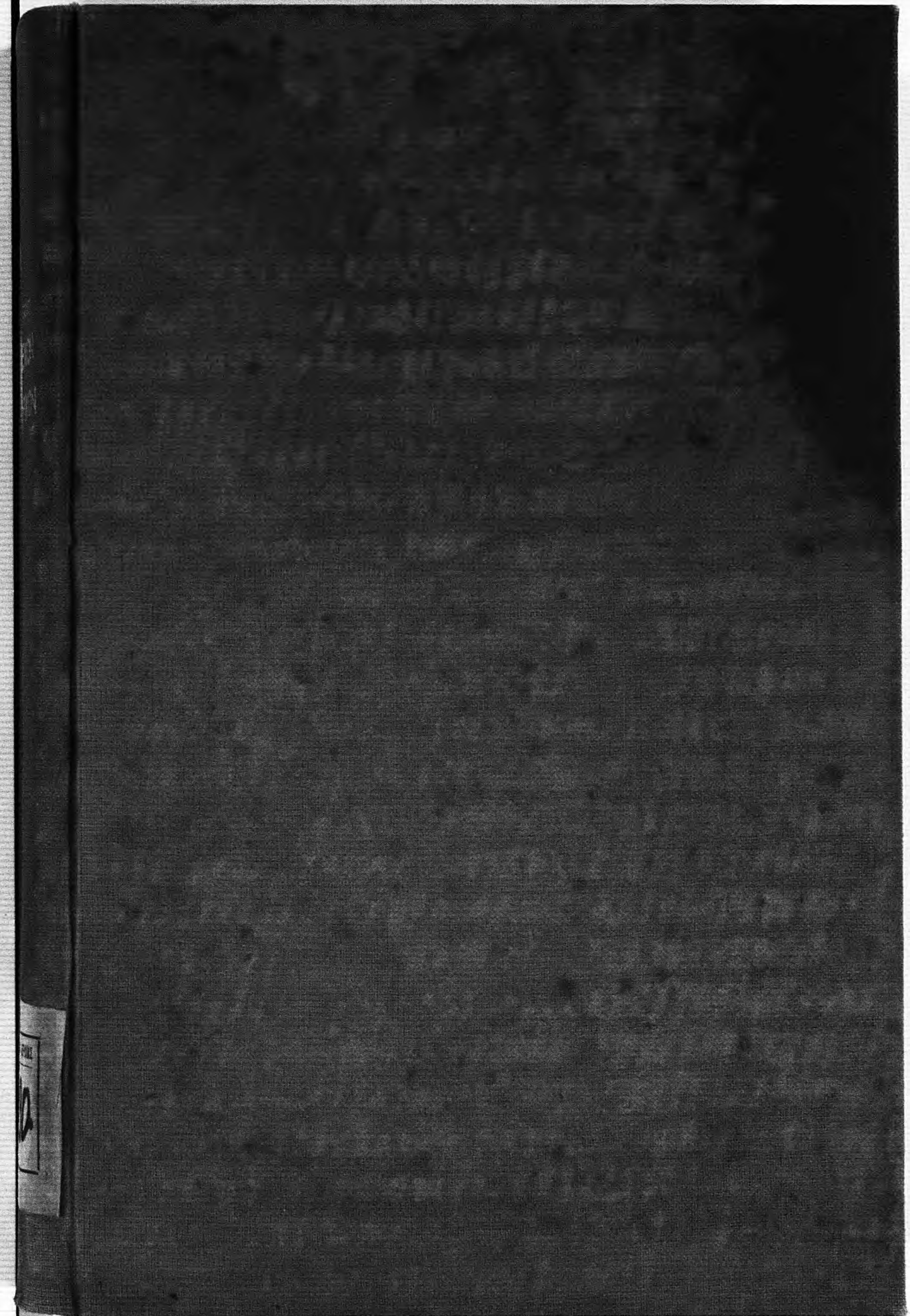

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

ΔΗΜΟΣΙΑ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ
ΒΕΡΟΙΑ

000
ΛΕΞ
Αριθ. εισ 1390

Δωρεά: Υπουργείου
Ι. Σακελλαρίδου
Πολ)σμού και Επιστημών

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΑΙΔΕΙΑΣ ΚΑΙ ΘΡΗΣΚΕΥΜΑΤΩΝ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΔΕΙΞΕΩΝ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

GRYER-00288 9647

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

(224)

ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΜΗΡΙΚΟΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΝ ΠΑΣΑΣ ΤΑΣ ΕΥΡΙΣΚΟΜΕΝΑΣ ΛΕΞΕΙΣ

ΠΑΡ' ΟΜΗΡΩ, ΚΑΙ ΤΟΙΣ ΟΜΗΡΙΔΑΙΣ

Μετὰ διαφωτίσεως τοῦ Οἰκιακοῦ, Θρησκευτικοῦ, Πολιτικοῦ καὶ Πολεμικοῦ Βίου

Τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων

ΚΑΙ ΕΡΜΗΝΕΙΑΣ

τῶν δυσνοητοτέρων χωρίων καὶ τῶν Μυθολογικῶν καὶ Γεωγραφικῶν ὀνομάτων,

ΤΟ ΜΕΝ ΠΡΩΤΟΝ ΣΥΝΤΑΧΘΕΝ

ΥΠΟ

ΚΡΟΥΣΙΟΥ

ΠΟΛΛΑΧΩΣ Δ' ΕΠΒΚΤΑΘΕΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΝΕΩΤΑΤΑΣ ΕΡΕΥΝΑΣ ΔΙΟΡΘΩΘΕΝ

ΣΠΟ

Ε. Ε. ΣΕΪΛΕΡ,

ΕΚ ΔΕ ΤΗΣ ΕΚΤΗΣ ΓΕΡΜΑΝΙΚΗΣ ΕΚΔΟΣΕΩΣ ΔΙΑΣΚΕΥΑΣΘΕΝ

ΧΑΡΙΝ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

ΥΠΟ

Ι. ΠΑΝΤΑΖΙΔΟΥ

Δ. Φ. Καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου

ΕΚΔΟΣΙΣ ΕΒΔΟΜΗ ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ

ΑΝΕΣΤΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ

ΑΝΕΣΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ

1888

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

Σπ. 615. 1390

Ὅμηρος δὲ καὶ πρῶτος καὶ μέσος καὶ ὕστατος παντὶ παιδί
καὶ ἀνδρὶ καὶ γέροντι.

ΔΙΩΝ ΧΡΥΣΟΣΤ. Αὐγ. ΙΗ'. σ. 478. 'Ρ.

ΠΡΟΛΟΓΟΣ.

Τὴν σήμερον ἐν Ἑλλάδι, ὅτε τὸ κερδῶδες πνεῦμα πανταχόθεν καὶ κατὰ πάσας τὰς διευθύνσεις εἰσέπνευσεν εἰς αὐτήν, καὶ περὶ οὐδενοῦ ἄλλου τοσαύτος γίνεται λόγος, ὅσος περὶ πλουτιστικῶν συναιτερισμῶν, περὶ τραπεζῶν καὶ χρεωγράφων, περὶ βιομηχανικῶν καταστημάτων καὶ σιδηροδρόμων, πρὸ πάντων περὶ μεταλλευτικῶν ἐταιριῶν καὶ μεταλλείων, ἢ ἐκδόσις λεξικοῦ, οὐχί τινος τεχνολογικοῦ ἢ τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν, ἀλλὰ λεξικοῦ Ἑλληνικοῦ καὶ μάλιστα Ὀμηρικοῦ, ὅν πρέπει νὰ παρέλθῃ ἀναιτιολόγητος.

Εἶνε ἀληθές, ὅτι, ὅτε τὸ πρῶτον ἐπεχείρησα τὸ ἔργον καὶ πρὸ ὀκτῶ ἐτῶν ἐξέδωκα τὴν περὶ αὐτοῦ προκήρυξιν (ἐν ἀρχῇ τοῦ 1865), θύλλαι καὶ καταιγίδες ἐπενέμοντο ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα, μετὰ τὰς ὁποίας δικαίως πᾶς τις ἠλπιζεν εὐρίαν, οὐριοδρομίαν καὶ μακρὰν εὐπλοίαν. Ἡλπιζον λοιπὸν καὶ ἐγὼ ὅτι τὰ τῆς ἐκπαιδεύσεως παρ' ἡμῖν, μετ' ἧς στενώτατα συνδέεται ἡ ἀνάγνωσις καὶ ἐμβριθὴς μελέτη τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων, ἔμελλον νὰ λάβωσι τοιαύτην μεταρρύθμισιν καὶ προκοπὴν, ὥστε λεξικὸν Ὀμηρικὸν οὐνόμενον κατὰ μέγα μέρος νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν παρ' ἡμῖν ἐντελῇ ἑλλείψει τῶν πολλῶν καὶ παντοίων εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ Ὀμήρου βοηθημάτων, ὧν βρίθουσι τὰ πολιτισμένα ἔθνη, ἤθελε θεωρηθῇ βιβλίον ἀναγκαϊότατον. Ἡλπιζον ὅτι καὶ ἄλλα τοιαῦτα βιβλία προωρισμένα οὐχὶ τοῦ συγγραφέως ἢ ἐκδότου τὸ βαλάντιον νὰ πληρώσωσιν, ἀλλὰ τὴν ἐπιστημονικὴν γνῶσιν τῆς προγονικῆς ἡμῶν φιλολογίας νὰ προαγάγωσιν ἔμελλον πολλὰ νὰ ἐκδίδωνται καὶ νὰ εὐρίσκωσιν ἐγκάρδιον ὑποδοχὴν καὶ ἀνάγνωσιν καὶ νὰ παράγωσιν ὅσημέραι καρποὺς καὶ εὐλογίας.

Ἄλλ' αἱ πρὸ ὀκτῶ καὶ ἐννέα ἐτῶν ἐκεῖναι ἐλπίδες μετὰ πολλῶν ἄλλων ἀπέβησαν φρούσαι, καὶ ἂν σήμερον ἀναγινώσκεται τι καλὸν ἐν Ἑλλάδι, τοῦτο πρέπει ν' ἀποδοθῇ εἰς τὴν ἀγαθὴν ιδιότητα τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἔμφυτον φιλομάθειαν καὶ περιεργίαν, οὐχὶ δὲ καὶ εἰς τὴν εὐεξίαν καὶ γονιμότητα τῆς κατ' ἡμᾶς ἐκπαιδεύσεως. Ἐπειδὴ δὲ τὸ παρὸν βιβλίον ἤκιστα μετέχει τῆς μυθολογουμένης τῶν Σειρήνων ἀρετῆς, θὰ ᾔτο πολὺ ἁπλοῦς ὅστις σήμερον, ὅτε τοῦ μὲν κοινοῦ ἢ προσοχὴ εἰς ἄλλα ἐστράπη, ἢ δὲ ἐκπαίδευσις εἶνε τοσοῦτον αὐχμηρά, ἤθελεν ἐπιχειρήσῃ τοιούτων καὶ ἄλλων ὁμοίας φύσεως βιβλίων συγγραφὴν καὶ ἐκδοσιν. Οὐχ ᾔττον ὁμοῦ καὶ ἐγὼ, εὐρὼν πρόθυμον καὶ φιλότιμον ἐκδότην, ἀπεφάσισα τὴν ἐκδοσιν τοῦ Ὀμηρικοῦ λεξικοῦ, καὶ ἄλλους ἤθελα συμβουλεύσῃ νὰ μὴ ὀκνήσωσιν εἰς ἐκπόνησιν σπουδαίων καὶ ὠφελίμων ἔργων, συντελούντων εἰς ἀκριβῆ κατάληψιν τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων συγγραφέων· διότι τὰ μὲν τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως ὅτι κακῶς ἔχουσι καὶ αὐτὰ τοῦτο τοσοῦτοι, καὶ ὅτι ἡ μεταρρύθμισις αὐτῆς καὶ θεραπεία εἶνε ἐκ τῶν πρωτίστων ἔργων πάσης πατρικῆς κυβερνήσεως, τοῦτο εὐτυχῶς ὑπὸ τῶν πλείστων εἶνε ὁμολογούμενον (*). Ἄν δὲ ὀλίγοι τινές, ἐπιπολαίως κρίνοντες καὶ πάντα τὰ ἡμέτερα ῥύδινα βλέποντες ἢ διὰ θωπειῶν καὶ γλυκυστομιῶν ἀγαπῶντες

(*) Περὶ κατωτέρας καὶ μέσης παιδείας ἐν Ἑλλάδι, ἔχουσιν ἀγωνοδίκου ἐπιτροπείας, ὑπὸ τοῦ ἐπιστητοῦ Δ. Σ. Μαυροκορδάτου. — Εὐθὺς ἐκστέρχη τὰ κατὰ τὴν ἀγ. πρωτανείαν τοῦ Πανεπιστημίου.

τὴν πατρίδα, ἀγωνίζονται νὰ πείσωσι τοὺς ἀνθρώπους περὶ τοῦ ἐναντίου, ἡ νέα Ἑλλὰς εὐτυχῶς δὲν ὁμοιάζει τὸν παλαιὸν τῶν Ἀθηναίων *ἄῤῃμος*, οἷος φαίνεται ἐν τῇ κωμῳδίᾳ τοῦ Ἀριστοφάνους

ἀλλ' εὐπαράγωγος εἴ
θωπευόμενός τε χαί-
ρεις κἄξαπατώμενος
πρὸς τὸν τε λέγοντ' αἶ
πέχνης· ὁ νοῦς δέ σου

παρὼν ἀποδιδμεῖ. Ἀριστοφ. Ἰππ. 1113.

ἀλλ' ἀποστραφεῖσα τοὺς ἀπὸ τῶν χειλέων φίλους καὶ ἐνσταντισθεῖσα τοὺς διὰ τῶν ἔργων αὐτὴν ὠφελοῦντας θέλει ἐντὸς ὀλίγου ἐπιχειρήσῃ τὴν θεραπείαν τῶν κακῶς ἐχόντων, καὶ τότε θέλει ἀποδώσῃ εἰς τοὺς προγονικοὺς συγγραφεῖς τὴν ἀληθὴ αὐτῶν ἐν τῇ μέσῃ ἐκπαιδεύσει σημασίαν. Ὅτι δὲ μάλιστα ὑποτρέφει τὰς περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδας μοῖαι εἶνε τὸ ἐξῆς. Ἡ Ἑλλὰς ἐν τῇ παιδικῇ αὐτῆς ἡλικίᾳ διατελοῦσα εἶνε κατὰ πολλὰ φυσικὸν λόγον ἐξόχως μιμητικῇ καὶ κατὰ τὴν μεταρρύθμισιν λοιπὸν τῆς ἐκπαιδεύσεως τῇ ἀναπόφευκτον θέλει μιμῆσθαι τὰ γηραιότερα ἔθνη τῆς Εὐρώπης. Ἡ δὲ Εὐρώπη σήμερον ἅπασα ἐπείσθη περὶ τοῦτου, ὅτι τὸ μεγαλεῖον τῆς Γερμανίας ὀφείλεται εἰς τὴν ἀρετὴν τοῦ ἔθνους, καὶ ἡ ἀρετὴ αὕτη εἰς τὴν ὀρθὴν καὶ ὑγιεινὴν παιδείαν· ὡς κυριώτατον δὲ παράγοντα τῶν ἐκ τῆς παιδείας ἀγαθῶν ἐθεώρησαν τὴν μελέτην τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων καὶ τὴν σπουδὴν παντὸς ἐν γένει τοῦ ἀρχαίου Ἑλληνικοῦ βίου. Ἐντεῦθεν βλέπομεν πανταχοῦ αὐξήθειαν ἐπ' ἐσχάτων τὴν πρὸς τὰ ἀθάνατα ἐκεῖνα πνεύματα τιμὴν καὶ ἀγάπην καὶ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν κατέχουσιν ἐν τῇ ἐκπαιδεύσει σπουδαίαν καὶ ἐντιμὸν χώραν, καὶ τοῦτο οὐ μόνον μεταξὺ τῶν ἔθνων ἐκείνων, τὰ ὅποια ἀνέκαθεν, ὅτε μὲν περισσότερον, ὅτε δὲ ὀλιγώτερον, ἀλλὰ πάντοτε ἐξετίμησαν τὴν σπουδὴν τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων, ὡς ἡ Ἀγγλία καὶ Γαλλία, ἀλλὰ καὶ ἐν αὐτῇ τῇ Ῥωσίᾳ (*). Ταῦτα δὲ διδαχθεῖσα ἡ Εὐρώπη παρὰ τῆς Γερμανίας, ἐδιδάχθη, ὡς αὕτη ὁμολογεῖ, ὅτι οὐχὶ τοὺς γραμματικοὺς τύπους καὶ τὸ νεκρὸν γράμμα τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων πρέπει νὰ εἰσαγάγῃ εἰς τὴν ἐκπαιδεύσιν τῆς, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ζωοποιὸν καὶ τὸν νοῦν τὸν θεῖον τὸν ἐν τοῖς συγγράμμασιν ἐκείνοις ἀνάγκη νὰ ἐνσταλάξῃ εἰς τὴν ἀπαλήν ψυχὴν τῶν ἐκπαιδευομένων. Ἡ Ἑλλὰς λοιπὸν, ἥτις ἐριμήθη μὲν ἄχρι τοῦδε τὰ ἐν Γερμανίᾳ ἐκπαιδευτικὸν σύστημα, ἀλλὰ μόνον κατὰ παλαιὸν τινα τύπον καὶ τὸ νεκρὸν γράμμα, καὶ ἀνέγραψε μὲν ἐν τοῖς προγράμμασι τῶν μέσων αὐτῆς ἐκπαιδευτηρίων τὴν σπουδὴν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τῶν Ἑλλήνων συγγραφέων καὶ ποιητῶν μετὰ πάσης τῆς δυνατῆς ἐλευθεριότητος (2—2 1/2 ὥρας κατ' ἐκάστην), ἀλλ' οὔτε ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα διδάσκεται, εἰ μὴ ἀτελέστατα, οὔτε οἱ συγγραφεῖς καὶ ποιηταὶ εἰς ἄλλο τι χρησιμεύουσιν, εἰμὴ ὡς νεκρὸν πῶμα, ἵνα ἐπ' αὐτοῦ διδαχθῶσιν οἱ μαθηταὶ τὴν ἀνατομίαν τῶν μερῶν τοῦ λόγου, ἡ Ἑλλὰς ὀφείλει κατὰ τὴν προσεχῆ ἀνάπλασιν τῆς ἐκπαιδεύσεώς τῆς, περὶ τοῦτου μάλιστα νὰ λάβῃ πρόνοιαν, καὶ εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ τὴν λάβῃ, πῶς νὰ ἐξέλθῃ τοῦ νεκροῦ μηχανισμοῦ, ἐν ᾧ κατατρίβονται τὰ πολυτι-

(*) G. d'Eichthal De la nouvelle loi sur l'enseignement secondaire en Russie, ἐν τῷ Annuaire de l'association pour l'encouragement des études Grécques en France τοῦ ἐτους 1872.

μύτερα ἔτη τῆς ἡλικίας τοῦ ἀνθρώπου, καὶ πνεῦμα ζωῆς καὶ ἀληθείας νὰ ζωογονήσῃ πᾶσαν αὐτῆς τὴν ἐκπαίδευσιν ἀπὸ ἄκρου ἕως ἄκρου. Τότε δὲ οἱ Ἕλληνες παῖδες μὲν ὄντες θὰ διδάσκωνται νὰ ἀναγινώσκωσι τοὺς Ἕλληνας συγγραφεῖς οὕτως, ὥστε νὰ μὴ θεωρῶσιν αὐτοὺς ὡς κύμβαλα ἀλαλάζοντα τὴν ἀκοὴν ἐνοχλοῦντα, ἀλλὰ κατανοοῦντες αὐτῶν τὴν γλῶσσαν καὶ τὴν ἔννοιαν καὶ τὸ πνεῦμα νὰ θεωρῶσιν αὐτοὺς ὡς πατέρας ὁδηγοὺς ἐν τῷ βίῳ ἀναπτύσσοντας αὐτῶν τὸν νοῦν καὶ διαπλάττοντας τὴν καρδίαν, ἥ ὡς ἀδελφοὺς τέρποντας τὴν ἀκοὴν διὰ τῆς γλυκυτάτης αὐτῶν ὁμιλίας· νεανίαι δὲ γενόμενοι καὶ οὕτω προδιδαχθέντες θὰ θελήσωσιν ἀναντιρρήτως αὐθόρμητοι νὰ εἰσδύσωσιν εἰς τὸν ὠραῖον καὶ καλλιτεχνικὸν ἐκεῖνον κόσμον τῶν Ὀμηρικῶν ἑπῶν καὶ νὰ ἐννοήσωσιν αὐτὸν τόσον ζωηρῶς ὅπως οἱ τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος ὁμήλικες αὐτῶν. Ἡ τοιαύτη δὲ πρὸς μελέτην τοῦ θεῖου ποιητοῦ ὁρμὴ τῆς Ἑλληνικῆς νεότητος, ἥτις σήμερον καὶ διὰ νόμου τῆς πολιτείας ἐπιτασσομένη δὲν ἐγγεννᾶται εἰς τὰς ψυχὰς αὐτῆς, τότε οὐ μόνον αὐτόματος θὰ παραχθῇ, ἀλλὰ καὶ καρπούς θὰ παραγάγῃ λαμπροὺς καὶ γλυκυτάτους· καὶ καλῶς τὸ πάλαι ἡ ποίησις τοῦ Ὀμήρου, ἡ Ἀγία αὕτη Γραφή τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων ἐμπνεύσασα τὰ γενναϊότατα τῶν αἰσθημάτων καὶ τελειότατα διαπλάσασα τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν ἀνέθρεψε τοὺς μεγαλουργοὺς ἄνδρας τῆς Ἑλληνικῆς ἀρχαιότητος, οὕτως καὶ ἐν τῷ μέλλοντι συναρμολογουμένη μετὰ τῆς παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης θ' ἀποτελέσῃ τὸν ἱερὸν τρίποδα ἐφ' οὗ θέλει ἐδραιωθῇ τῶν νέων Ἑλλήνων ἡ ἐθνικὴ ἐκπαίδευσις. Καὶ ὅπως τὸ πάλαι ὁ Ὀμηρὸς, ἡ ἀέριος πηγὴ τῶν ποιητῶν, fons perennis vatum, καθὼς λέγει ὁ Ὀβιδίος, ἐδίδαξε τὸν Αἰσχύλον καὶ Σοφοκλῆ καὶ πάντας τοὺς ἐξόχους ποιητὰς τῆς ἀρχαιότητος, οὕτω καὶ εἰς τὸ μέλλον θὰ προσδοκῶμεν ἐξ αὐτοῦ ποιητὰς ὠραίους καὶ διαυγεῖς, ὡς ὁ οὐρανὸς τῆς Ἑλλάδος.

Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ἡ καλὴ ἐκείνη ὥρα τῆς μεταρρύθμισεως τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως, ἥτις βεβαίως δὲν ἀπέχει πολὺ ἐν τῷ μέλλοντι, τότε θὰ γείνη καταφανὴς ἡ ἐλλείψις τῶν καλῶν βιβλίων, καὶ ἂν τι σπουδαῖον σύγγραμμα σήμερον ἐκδιδόμενον παραγκωνίζεται, τότε θὰ ζητῆται καὶ τιμᾶται. Τότε δὲ θὰ δύναται νὰ κρίνῃ τις ἀσφαλῶς καὶ κατὰ πόσον εἶνε χρήσιμος ἢ μὴ ἡ ἐκδόσις Ὀμηρικοῦ Λεξικοῦ.

Καὶ αὐταὶ μὲν αἱ περὶ τοῦ μέλλοντος ἐλπίδες καὶ σκέψεις, ἐκ τῆς παρούσης καταστάσεως τῆς παρ' ἡμῖν ἐκπαιδεύσεως προκύπτουσιν, ἴσως δὲν εἶνε ἡμαρτημένα. Ἀλλ' ὅταν τις ἀφ' ἐτέρου ἀποβλέψῃ εἰς τὴν ἐντολὴν τῶν ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐκπαιδεύσει ἐργαζομένων, εἰς τὴν ἐντολὴν ἰδίως τῶν φιλολόγων, οὔτινες εἶνε οἱ κυριώτατοι αὐτῆς μοχλοί, ἴσως ἀπολήξῃ καὶ εἰς τὴν ἐξῆς ἀλήθειαν, ὅτι μεμφιμοιροῦντες μὲν ἄδικον δὲν ἔχομεν, ἀλλὰ περισσότερον μεμφιμοιροῦμεν ἢ ἐργαζόμεθα· διότι χωρὶς νὰ ἐξετάσω τίνα τὰ αἷτια τῆς ἐκπαιδευτικῆς ἡμῶν ἀθλιότητος, νομίζω ὅτι δὲν ἀπαιτῶνται οἱ φρονούντες ὅτι ἡ βελτιώσις τῆς ἐκπαιδεύσεως δὲν πρέπει μόνον ἐκ τῶν ἄνω νὰ προσδοκᾶται, ἀλλὰ μάλιστα πάντων ἐκ τῶν κάτω ν' ἀρχίσῃ. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταβληθῶσι περὶ τινῶν πραγμάτων αἱ πεποιθήσεις τῶν ἀνθρώπων, ἡ ὅπου τοιαῦτα δὲν ὑπάρχουσι, νὰ ἐμβληθῶσιν αἱ ὀρθόταται, περὶ ὧν δὲ ὑπάρχουσι κοιναὶ καὶ ἀναμφισβήτητοι, περὶ τούτων νὰ γείνη ἡ δέουσα ἐνέργεια πρὸς ἐκπλήρωσιν αὐτῶν. Τοῦτο δὲ παρὰ τίνος ἄλλου πρέπει νὰ προσδοκᾶται, εἰμὶ παρὰ τῶν ἐκ τοῦ σύνεγγυς γινωσκόντων καὶ αἰσθανομένων τὰς ἀλλοτινὰς· Ἐὰν

λοιπὸν οἱ ἐπὶ τῶν ὤμων αὐτῶν βαστάζοντες τὴν δημοσίαν ἐκπαίδευσιν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως τὴν μέσην, περὶ ἧς μάλιστα ἐνταῦθα πρόκειται, μετεχειρίζοντο πᾶσαν αὐτῶ τὴν δύναμιν μετὰ τῆς αὐτῆς προθυμίας πρὸς ἀνθρώπῳ τῆς καταπεπτωκυίας ἐκπαίδευσως μεθ' ὅσης πρὸς ἐπιτυχίαν τῆς δεῖνος ἢ δεῖνος θέσεως καὶ πορισμὸν ἰδίων ὠφελιμμάτων ὁ μὲν δυνάμενος νὰ κινήται καὶ νὰ πειθῇ προθύμως κινούμενος καὶ μεταπειθῶν, ὁ δὲ δυνάμενος νὰ γράφῃ προθύμως γράφων καὶ εἰς εὐρύτερον κύκλον διαδίδων τὴν γνώμην του ὁ δὲ δυνάμενος νὰ διοικῇ δραστηρίως καὶ εὐόρκως διοικῶν, καὶ ὁ δυνάμενος νὰ συγγράφῃ ἐπιμελῶς συγγράφων, νομίζω ὅτι ὀλιγώτερα θὰ ἦσαν τὰ ἐν τῇ ἐκπαίδευσι ἀξιόμειπτα καὶ ἡ τοῦλάχιστον ὀλιγωτέραν εὐθύνην τῆς καχεξίας αὐτῆς θὰ ἔφερον οἱ μάλιστα πάντων ἐκ τῆς τοιαύτης καταστάσεως τῶν πραγμάτων πάσχοντες λειτουργοὶ τῆς παιδείας. Ἀλλὰ πλὴν τῆς ἐκ τῆς εὐθύνης ἀπαλλαγῆς καὶ πλὴν τῆς ἀναπαύσεως τῆς συνειδήσεως, ἥτις προέρχεται εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκ τῆς ἐκπληρώσεως τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀποστολῆς ἐνὸς ἐκάστου, ὑπάρχει καὶ ἄλλος λόγος πολὺ πρακτικὸς, δι' ὃν πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἐκ τῶν κάτω ἡ ἐνέργεια πρὸς μεταρρύθμισιν τῆς ἐκπαίδευσως. Ὅταν ὁλόκληρος ὁ κλάδος ἢ οἱ πλείστοι τῶν ἐν τῇ ἐκπαίδευσι ἐργαζομένων ἀποκτήσωσι πεποίηταις περὶ τῆς δεῖνος ἢ δεῖνος μεταρρύθμισεως, εἶνε δύσκολον ἄρα γε παρ' ἡμῖν, μάλιστα περὶ ἐκπαίδευσως προκειμένου, νὰ ζητηθῇ καὶ δοθῇ ἡ κατὰ τύπον αὐτῆς καθιέρωσις;

Μία τῶν πρὸς μεταρρύθμισιν τῆς ἐκπαίδευσως ἐνεργειῶν εἶνε ὁμολογουμένως, καὶ ὅ' α καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, ἡ συγγραπὴ σπουδαιῶν βιβλίων καὶ μάλιστα οὐ μόνον τῶν ἀναλόγων τῆς ἐνεστώσης τοῦ ἔθνους ἐκπαίδευσως, ἀλλὰ καὶ ὀλίγων ἀνωτέρων αὐτῆς· διότι τὰ τοιαῦτα συγγράμματα, τὰ ὅποια αὐστηρῶς κρινόμενα θὰ ἐφαίνοντο ὅπως οὐ πρόωρα, ἄχρηστα μὲν ἐπὶ τέλους δὲν ὀ' ἀποθῶσιν, ἀφ' ἧς δὲ ἡμέρας ἐκδοθῶσι, προβιβάζοντα τὰς ὑπαρχούσας γνώσεις, λεληθότως καὶ σιωπηλῶς ἐπιφέρουσι τὰς μεταρρύθμισεις.

Τοιαύτην λοιπὸν ἡμεῖς ἐννοοῦντες τὴν ἐντολὴν τοῦ λειτουργοῦ τῆς παιδείας καὶ τοιαῦτα φρονούντες περὶ τῶν νῦν ἐκδοσμένων σπουδαιότερων βιβλίων, ἔχοντες δὲ, ὡς καὶ ἀνωτέρω εἶπομεν, τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ μελέτη τῶν προγονικῶν συγγραμμάτων πρέπει ν' ἀποτελέσῃ τὸν κυριώτατον μοχλὸν τῆς ἐθνικῆς ἡμῶν ἐκπαίδευσως, ἐνομίσσαμεν ὅτι συντελοῦμεν οὐκ ὀλίγον εἰς τὴν προσδοκωμένην αὐτῆς βελτίωσιν διὰ τῆς ἐκδόσεως τοῦ παρόντος ἔργου, τὸ ὅποιον ἐλπίζομεν ὅτι, καὶ οὕτως ἐχόντων τῶν παρ' ἡμῖν ὅπως ἔχουσι, δὲν θὰ εἶνε ἄχρηστον.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ἔγκαιρον ἢ ἄκαιρον καὶ χρήσιμον ἢ ἄχρηστον ἐξέρχεται τέλος πάντων εἰς φῶς τὸ πρὸ τσοσούτων ἐτῶν προκηρυχθέν Ὅμηρικόν τοῦτο λεξικόν, καιρὸς εἶνε μετὰ τσοσούτον μακρὸν προαίμιον περὶ τῆς ἐμφανίσεως αὐτοῦ νὰ εἰπωμεν καὶ ὅποιον εἶνε τὸ ἀνὰ χεῖρας βιβλίον, καὶ πῶς ὑφ' ἡμῶν διεσκευάσθη πρὸς χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων. Ὁ κυριώτατος λόγος, ὑφ' οὗ ὠρμήθημεν, καὶ ἡ πρωτίστη χρεία, ἣν ἠθελήσαμεν νὰ θεραπεύσωμεν ἐπιχειρήσαντες τὸ ἔργον τοῦτο, εἶνε ὁ ἐξῆς. Διδάσκοντες ἐπὶ πολλὰ ἔτη ἐν τῷ γυμνασίῳ τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ ἠναγκασμένοι νὰ ἐρμηνεύωμεν καὶ ἀναγινώσκωμεν τὸν Ὅμηρον οὕτως, ὥστε μετὰ τὸ τέλος τῶν γυμνασιακῶν σπουδῶν ὁ μαθητὴς νὰ ἔχῃ τινὰ οἰκειότητα πρὸς τὸν θεῖον ποιητὴν, προσεχρούμεν καὶ εἰς ἄλλας μὲν

πολλὰς δυσκολίας, ἀλλὰ πρὸ πάντων εἰς τὴν ἔλλειψιν βοηθητικῶν βιβλίων ἱκανῶν νὰ ὠφεληθῶσι τὸν μαθητὴν εἰς τε τὴν καθ' ἑκάστην προπαρασκευὴν καὶ εἰς τὴν μετέπειτα ἰδίαν μελέτην. Τρία εἶνε τὰ βοηθήματα τὰ εἰς τὴν ἀκριβὴ κατάληψιν τῶν Ὅμηρικῶν ποιημάτων συντελοῦντα, γραμματικὴ τῆς Ὅμηρικῆς γλώσσης, λεξικὸν τῶν παρ' Ὁμήρῳ εὗρισκομένων λέξεων καὶ σημειώσεις κριτικαὶ καὶ ἐρμηνευτικαὶ διαφωτίζουσαι καὶ σκοτεινότερα χωρία. Ἐκ τούτων μόνον τὸ πρῶτον παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς τρεῖς πραγματεῖαι, ἡ τοῦ μακαρίτου Ἐμ. Φωτιάδου Σύντομος πραγματεία περὶ ἐπικοῦ μέτρου καὶ ἐπικῆς διαλέκτου, ἡ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ κ. Εὐαγγ. Κοφινιώτου ἐκδοθεῖσα Γραμματικὴ τῆς Ὅμηρικῆς διαλέκτου καὶ ἡ τοῦ μακαρίτου Ἀθ. Κωσταπούλου μεταφράσαντος τὸ πρῶτον μέρος τοῦ Περί διαλέκτων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Κρυγέρου. Ἀλλὰ καὶ τοῦτο τὸ βοήθημα εἶνε ἡμιτελές· διότι καὶ αἱ τρεῖς αὗται πραγματεῖαι περιέχουσι ἁπλῶς τὸ τυπικὸν τῆς Ὅμηρικῆς γραμματικῆς, περὶ δὲ τῆς συντάξεως τῆς παρ' Ὁμήρῳ, οὐκ ὀλίγας ἰδιοτροπίας ἔχει, οὐδεὶς γίνεται λόγος ἐν αὐταῖς. Καὶ τὰ περὶ ταύτης λοιπὸν καὶ πάντα τὰ ἄλλα τὰ εἰς ἀκριβεστέραν κατάληψιν τοῦ ποιητοῦ ἀπαιτούμενα περιμένει ὁ δυστυχὴς μαθητὴς ἀπὸ τοῦ στόματος τοῦ διδασκάλου· ὁ δὲ διδάσκαλος τί πρῶτον, τί δ' ὑστάτιον καταλέξει; διότι τὰ Σχόλια, ὁ Δούκας, ὁ Ρουσιᾶδης, ἡ Κλείς καὶ ἡ Ὅμηρικὴ καὶ εἴ τι τοιοῦτον συμφέρει μᾶλλον νὰ λείπωσι τὴν σήμερον ἐκ τῆς μαθητικῆς βιβλιοθήκης. Ἐν τοιαύτῃ ἐρημίᾳ βοηθημάτων ἢ ἀχρηστίᾳ τῶν παρ' ἡμῖν ὑπαρχόντων ἐνομίσαμεν ὅτι ἡ σύνταξις εἰδικοῦ τινος Ὅμηρικοῦ λεξικοῦ περιέχοντος τὰ βέβαια ἀποτελέσματα τῶν νεωτέρων ἐρευνῶν τῶν κατὰ τὴν τελευταίαν μάλιστα τριακονταετηρίδα γεννομένων ἦτορ χρῆσιμώτερον περισσότερον ἴσως, ἐπὶ τοῦ παρόντος τοῦλάχιστον, παρὰ τὰς ἑκατέρωθεν ἐρμηνευτικὰς ἐκδόσεις τοῦ Ὁμήρου, τῆς ὁποίας τὸ προσήκον μέτρον εἶνε δύσκαλον σήμερον νὰ ὀρισθῇ παρ' ἡμῖν.

Εὐτυχῶς δὲν ἦτο ἀνάγκη νὰ ἀπαιτήσῃ τις πρωτότυπον σύνταξιν τοιοῦτου λεξικοῦ, τὸ ὅτι ἀπαιτεῖ δυσχερέστερον ἔργον παρὰ τῶν ἡμετέρων λογίων, τὸ δὲ διότι, προκειμένου τοῦ λόγου περὶ λεξικοῦ, γραμματικῆς κ. τ. τ., ἡ ὕλη εἶνε κοινὴ εἰς πάντας καὶ μόνον ἡ μέθοδος καὶ ἡ τῶν νεωτέρων ἐρευνῶν χρησιμοποίησις εἶνε τὸ εἰς ἕκαστον τῶν συγγραφέων ἰδιάζον. Ὡς πρὸς ταύτας δὲ τὰς ἀρετὰς ὑπάρχει ἐν Γερμανίᾳ Ὅμηρικὸν λεξικὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη δοκιμασθὲν καὶ ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσι βελτιωθὲν τὸ τοῦ Κρουσίου καὶ Σεϊλερ. Τούτου λοιπὸν τὴν ἕκτην ἐκδόσιν (1863) ἔκρινα καλὸν νὰ μεταφράσω καὶ παραδώσω εἰς χρῆσιν τῆς σπουδάζουσας Ἑλληνικῆς νεολαίας· καὶ μόλις ἐπιχειρήσας τὸ ἔργον ἐξέδωκα τὴν περὶ τούτου προκήρυξιν ἐν ἀρχῇ τοῦ 1865. Ἀλλ' εἶνε ἀρά γε ἀφρόνιμον οἷονδ' ἅποτε σύγγραμμα Γερμανικὸν ἀναφερόμενον εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολο- γίαν, ἰδίως δὲ εἰς τὴν ἐρμηνείαν τῶν Ἑλλήνων ποιητῶν καὶ συγγραφέων καὶ εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης, νὰ παραδοθῇ ἀπαράλλακτον ὡς ἔχει καὶ ἐν πιστῇ μεταφράσει εἰς χεῖρας Ἑλλήνων καὶ μάλιστα νέων Ἑλλήνων ἐθνικῶς ῥφειλόντων νὰ παιδεύωνται καὶ ὡς ἐθνικὴν νὰ μελετῶσι τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν καὶ φιλολογίαν; Νομίζω ὅτι πᾶς ὅστις ἔχει καὶ τὴν ἐλαχίστην γνῶσιν καὶ ἐμπειρίαν τῆς παιδαγωγίας καὶ ἰδίως τῆς ἐθνικῆς παιδείας θέλει συμφωνήσῃ μετ' ἐμοῦ περὶ τούτου ὅτι ἐν ὅσῳ εἴμεθα ἀναγκασμένοι εἰς ἐκπαίδευσιν τῶν Ἑλλήνων νὰ μεταφράζωμεν τὰ τῶν ἄλλων ἐθνῶν

συγγράμματα, εἶνε ἀνάγκη να μεταφέρωμεν αὐτὰ ὅπως οὖν μεταβεβλημένα καὶ πρὸς τὰ ἔθνικὰς ἡμῶν χρεῖας μετρημοσμένα. Διὰ τοῦτον λοιπὸν τὸν λόγον ἔπρεπε νὰ διασκευασθῇ τὸ Γερμανικὸν ἔργον τοῦ Κρουσίου καὶ Σέϊλερ. Ἀλλ' ἐκτὸς ταύτης τῆς ἀνάγκης, ὅθεν ἦτο ἄρὰ γε δυνατόν νὰ ὑποστῇ καὶ ἄλλας τινὰς μεταβολάς; ὅθεν εἶνε ἀνθρώπινον τὸ ἁμαρτάνειν; εἶνε ἄρὰ γε τῷ ὄντι αὐθάδεια καὶ οἷσις εἶαν πιστεύῃ τις ὅτι "Ἑλλήν ἂν ὁρώπων λαθὼν τινα πεῖραν τοῦ 'Ομηρικοῦ λεκτικοῦ καὶ αἰσθανόμενος ἐν γένει τὴν 'Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἄλλως ἢ ὅπως ὁ ἄλλογενὴς 'Ἑλληνιστὴς διειδὲ τι ὁρρότερον παρὰ τὸ Γερμανὸν ἐρμηνευτήν; Κατὰ φυσικὸν λόγον τὸ ἐναντίον τούτου θὰ ἦτο ἄπορον. Διότι εἶνε μὲν ἀληθές ὅτι οἱ Γερμανοὶ ὁρρότερον καὶ τελειότερον ἡμῶν παιδευόμενοι, καὶ τῇ σπουδῇ καὶ μελέτῃ μέγα ἄφροντα παρ' ἑαυτοῖς ἔχοντες, ἔτι δὲ, τὸ σπουδαιότατον τὴν φιλοπονίαν καὶ ἐπιμονὴν ἐμφυτον παρὰ τοῦ θεοῦ ὄωρον λαβόντες, τὸσαῦτα κατῴρθωσαν ἐν τῇ 'Ἑλληνικῇ φιλολογίᾳ, ὥστε δικαίως θαυμάζονται καὶ παρὰ πάντων τῶν φιλολόγων εὐγνωμόνως μνημονεύονται καὶ εἰλικρινῶς τιμῶνται. Ἀλλ' ὅταν ὁ λόγος περὶ 'Ἑλληνικῶν γραμμάτων καὶ πραγμάτων, νομίζω ὅτι ὁ "Ἑλλήν ἔχει πολλὰ φυσικὰ δικαιώματα νὰ δυσχυρίζεται ὅτι ὁρρότερον διειδὲ καὶ βαθύτερον ἡσθάνη παρὰ τὸν ἄλλογενῆ (*). Τρίτος λόγος, δι' ὃν ἦτο δίκαιον νὰ μεταβληθῇ τὸ πρωτότυπον, εἶνε ὅτι καὶ ὅς ὅσον τὸ Γερμανικὸν ἔργον περιεβάλλετο τὴν 'Ἑλληνικὴν ἐσθῆτα, ἐν τῷ μεταξὺ τούτων ἐξεδόθησαν συγγράμματα προαγαγόντα τὴν 'Ομηρικὴν ἐρμηνείαν καὶ λεξικογραφίαν. Τοιαῦτα εἶνε αἱ ἐπανειλημμέναι ἐκδόσεις τῆς 'Οδυσσεΐας ὑπὸ τοῦ Ameis, ἡ ἐκδόσις τῆς 'Οδυσσεΐας καὶ 'Ιλιάδος ὑπὸ τοῦ Dünker, αἱ διάφοροι ἐρευναι τοῦ La Roche καὶ αἱ ὑπ' αὐτοῦ ἐκδόσεις τοῦ 'Ομήρου, τὸ ἐτυμολογικὸν τοῦ Γ. Κουρτίου ἐν τῇ β'. καὶ γ'. ἐκδόσει καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτον. Ὁ λόγος οὗτος εἰς τὸν δυνάμενον νὰ μεταχειρισθῇ τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον δὲν εἶνε τὴν σήμερον οὐδαμῶς σπουδαῖος· διότι ὁ Σέϊλερ ἐξέδωκε τὸ ἔβδομον πρὸ ἐνὸς σχεδὸν ἑτοῦς ἐν ἰδίῳ ὀνόματι τὸ 'Ομηρικὸν λεξικὸν ὑπὸ ταύτην τὴν ἐποψὶν ἄριστα συμπληρωμένον. Τοῦ ἐτυμολογικοῦ μάλιστα τοῦ Κουρτίου καὶ τῶν ἐν μικραῖς διατριβαῖς καὶ φιλολογικαῖς ἐφημερίσι παραπομῶν ἔγεινε τασαύτη χρῆσις, ὅσῃν τις ἴσως δὲν ἤθελεν ἐπιθυμῆσαι. Ἀλλ' εἰς ἡμᾶς τοὺς ἐπεξεργαζομένους τὴν ζ'. ἐκδοσιν ὁ λόγος ἐκεῖνος δὲν ἦτο μικρός. Τότε δὲ μόνον ἀπηλλάχθημεν τῆς περὶ τούτου φροντίδος, ὅτε μόλις περὶ τὰ τέλη, ἀπὸ τοῦ II καὶ ἐφεξῆς, ἐδυνήθημεν, μεταξὺ τυπομένου τοῦ ἔργου, νὰ ἔχωμεν πρὸ ὀφθαλμῶν καὶ τὴν ζ'. ἐκδοσιν.

Ἀφ' οὗ λοιπὸν διὰ τοὺς εἰρημένους λόγους ἠναγκάσθημεν νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς τὸ πρωτότυπον μεταβολάς, ἀφαιρέσεις δηλ., προσθηκὰς καὶ διορθώσεις, ἃς ἰδῶμεν ὅποιαι εἶνε αἱ γινόμεναι διασκευαί. Καὶ πρῶτον περὶ τῶν ἀφαιρέσεων. Ἡ σπουδαιότατη καὶ καὶ ὅς ἡμᾶς εὐλογωτάτη ἀφαιρέσις εἶνε ἡ τῶν παραπομπῶν εἰς βιβλία Γερμανικὰ φυσικῶς τῷ λόγῳ ἀπρόσιτα εἰς τοὺς μέλλοντας νὰ μεταχειρισθῶσι τὴν 'Ἑλληνικὴν μετάφρασιν καὶ εἰς Λατινικὰ σπανιώτερα ἢ δυσπρόσιτα εἰς τοὺς μὴ εἰδικῶς περὶ τὰ τοιαῦτα ἀσχολουμένους. Ἡ ἀφαιρέσις αὕτη ἐδύνατο εὐλόγως νὰ συνεπιφέρῃ βαθύτεραν τινὰ δια

(*) Περὶ τούτου τοῦ θέματος πλείοντα εἵπομεν ἐν τῷ προλόγῳ τοῦ β'. μέρος τῶν παρὰ Ξενοφῶντι διορθώσεων, σελ. θ'. εἴ.

σκευήν καὶ νὰ περικύβη πάσας τὰς διαφόρους περί τινος λέξεως ἢ χωρίου γνώμας ἢ τὰς λεπτομερεστέρως ἐξηγήσεις καὶ ἐρμηνείας, ὅπως καὶ αὐτὸς ὁ Σέϊλερ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει ἀπεχώρισεν ἅπαντα τὸν ὄχλον τοῦτον εἰς τὰς ὑποσημειώσεις. Ἀλλὰ τὸ ἔργον τότε ἤθελεν ἐπὶ τοσοῦτον γυμνὸν καὶ ἰσχνὸν ἀποβῆ, ὥστε φόβος ἦτο μὴ καταντήσῃ ἄχρηστον εἰς τοὺς βουλομένους ἀκριθέστερον καὶ ὁπωσούν βαθύτερον νὰ ἐγκύψωσιν εἰς τὴν μελέτην τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων. Νὰ ἐκλέξῃ δέ τις μίαν μόνον τῶν πολλῶν καὶ πολὺ διαφόρων πολλάκις γνώμῶν καὶ ταύτην μόνον νὰ προτιμήσῃ δὲν εἶνε ἀσφαλὲς ὅπου μεγάλη ἀμφιβολία καὶ ἐρμηνευτικὴ σκοτία ἐπικρατεῖ. Διὰ τοῦτο διεφύλαξα μὲν τὰς ποικίλας γνώμας καὶ ἐρμηνείας καὶ λεπτομερεῖς ἐξηγήσεις, ἵνα δὲ μὴ περιπέσω εἰς πολλὴν σύγχυσιν καὶ παραχρῆν, μνημονεύων αὐτὰς ἀρίστως διὰ τῶν κατὰ κόρον ἀπαναλαμβανομένων τινῶν μέν, ἄλλοι δέ, ἄλλος δέ τις, ἕτερος κ. τ. τ. ἔκρινα καλὸν νὰ διαφυλάξω καὶ τὰ ὀνόματα τῶν ἐχόντων ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν γνώμην, ἃν καὶ ἠμολογῶ ὅτι ἀποχωρισθέντα τῶν συγγραμμάτων, ἐν οἷς ἐκτίθενται αἱ διάφοροι γνώμαι, φαίνονται ὡς τὰ Ὀμηρικὰ εἰδῶλα χαμόντων. Τὸ μικρὸν τοῦτο ἀτόπημα ἐθεράπευσεν ἐν μέρει διὰ προσθήκης πίνακος, ἐν ᾧ τὰ ἐν τῷ παρόντι λεξεκῷ κενὰ ὀνόματα κατ' ἀλφαβητικὴν τάξιν μεταγράφονται μὲν πρωτοτύπως, παρακολουθοῦνται δὲ καὶ ὑπὸ ἀκριβοῦς σημειώσεως τῶν σχετικῶν συγγραμμάτων. Ἐκ τοῦ πίνακος τούτου ἀπέκλεισα τὰ σπανιώτατα ἅπαξ ἢ οἷς μόνον μνημονευόμενα ὀνόματα καὶ μάλιστα τὰ τῶν οὐχὶ ἰδιαιτέρας πραγματείας, ἀλλὰ διατριβᾶς ἐν φιλολογικαῖς ἐφημερίσι γραφάντων. Ἀλλὰς ἀφαιρέσεις, οἷον ἀσημάντων τινῶν λεπτομερειῶν ἢ τῶν συντετμημένων λέξεων Ἰλ. καὶ Ὀδ., δι' ὧν γίνονται αἱ παραπομπαὶ εἰς τὰ ὅω ποιήματα ἀντὶ τοῦ καὶ γενικῶς συνηθεστέρου πλέον καὶ εἰς ἡμᾶς οἰκειότερου τρόπου τοῦ διὰ τῶν γραμμάτων τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, Α, Β κτλ. περί τῆς Ἰλιάδος, καὶ α, β κτλ. περί τῆς Ὀδυσσεΐας, ἐτι δὲ τὴν ἀφαίρεσιν τοῦ πίνακος τῶν χωρίων τῶν ἐν τῷ λεξικῷ ἐρμηνευθέντων ἢ διορθωθέντων, τοῦ ὁποίου τὴν χρησιμότητα δὲν ἐδυνήθην νὰ ἐννοήσω, θεωρῶ ὀλιγωτέρον λόγου ἄξιας. Εἰς τὰς ἀφαιρέσεις εὐδυνάτό τις νὰ προχωρήσῃ γενναϊότερον, ἀποκόπτων τὰς ὁμολογουμένως καὶ ἀναντιρρήτως ἡμαρτημένας ἐτυμολογίας καὶ ἐρμηνείας, τὰς ὁποίας ὁ Σέϊλερ ἐκ περισσῆς εὐλαθείας πρὸς τὴν ἐρμηνευτικὴν παράδοσιν κατεχώρισε, πολλάκις ἄνευ τινὸς ἐπικρίσεως. Ὑμεῖς τοῦλάχιστον ὅπου δὲν παρελείψαμεν τὰ τοιαῦτα ἐμετριάσαμεν τὸ κακόν, χαρακτηρίσαντες αὐτὸ κατὰ τὴν ἰδίαν ἡμῶν κρίσιν.

Μεταβαίνομεν εἰς τὰς μεταβολὰς καὶ διορθώσεις, ὅσαι δὲν διεκρίθησαν διὰ σημείου ἰδιαιτέρου καὶ δὲν κατατάσσονται ἐπομένως εἰς τὰς προσθήκας. Αἱ μεταβολαὶ αὗται εἶνε πολλάκις μικραί, ἀλλὰ πολλαί, πλείστοι τὸν ἀριθμὸν καὶ πάντοτε κατὰ τὴν ἡμετέραν γνώμην διορθοῦσαί τι τοῦ πρωτοτύπου καὶ μάλιστα τὰς εἰς τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα ἡμαρτημένας παραπομπάς. Ἰνα δώσωμεν μικρὸν αὐτῶν δεῖγμα, παραθέτομεν τὰ ἐπόμενα ἐκ τῆς σελ. 409 τῆς σ'. Γερμανικῆς ἐκδόσεως ἀντιστοιχοῦσας πρὸς τὴν 516 ἐξ. τῆς Ἑλληνικῆς. Ἐν λ. πέλωρος τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον ἐν πιστῇ μεταφράσει ἔχει τοὺς τελευταίους στίχους ὡς ἐξῆς:

Οὐδ. ΠΕΛΩΡΑ ὡς ἐπὶ ῥήμα, Ὑ. Ἑρμ. 225.—Λαμβάνεται ὡς ἀσιαστικόν, τὸ τέρας, περὶ τοῦ Κύνκλωπος, τ 269.

Ἡ δὲ Ἑλληνικὴ μετάφρασις καὶ διασκευὴ παρέχει ὡς ἐξῆς τοὺς αὐτοὺς στίχους:

• τοῖα πέλωρα βιβξ • βαδίζει τοιαῦτα πελώρια
βήματα, Ὑ. Ἑρμ. 225, « αὐτόν τε πέλωρον » καὶ
τὸ πελώριον αὐτοῦ ἀνάστημα (τοῦ Κύκλωπος)
• 259.

δὲν ἐγκρίνει δηλ. οὔτε τὴν ἐπιρρήματικὴν οὔτε τὴν οὐσιαστικὴν χρῆσιν τοῦ ἐπιθέτου, ἥτις προέκυψεν ἐκ παρερμηνείας τῶν παρετεθέντων χωρίων. Ἡ λ. ΠΕΜΠΑΒΟΛΟΝ ὅλη παρερμηνεύθη· διότι κατὰ μὲν τὸ Γερμ. πρωτότυπον εἶνε: εἰδὸς τι τριαίνης ἢ πυράγρας εἰς συνδαύλισιν τοῦ βωμίου πυρός· κατὰ δὲ τὴν μόνην ἀληθεῖ ἐρμηνείαν, ἥτις καὶ ἐκ τῶν Ὀμηρικῶν ποιημάτων ἐξάγεται καὶ ὑπὸ τοῦ Εὐσταθίου οὐχὶ ἀσαφῶς ὑποδεικνύεται, καὶ τὴν ὁποίαν καὶ ἡμεῖς ἀπεδέχθημεν: ἐργαλεῖον μαγειρικόν (ἢ σκεῦος θυτικόν, ἃν λέλετε, ὅπερ δυνατόν νὰ προστεθῇ) εἰς ὁπτηαῖν τῶν κρεῶν χρήσιμοι, ἐκ πέντε ὀβελλῶν πυγκείμενοι, μεθ' ὃ ἀκολουθεῖ προσθήκη τις ἐκ τοῦ Εὐσταθίου καὶ τοῦ καθ' ἡμᾶς βίου. Ἡ λ. ΠΕΠΛΗΘΟΣ ἐξηγεῖται ὡς μία τῶν *Kekλάδων* τὴν σήμερον Scorilo λεγομένη. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μεταφράσει φυσικῶ τῷ λόγῳ ταῦτα διορθώθησαν. Ἡ λ. ΠΕΠΛΟΣ ἐρμηνεύται μὲν ὡς τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον ἐπανωφόριον, ἀλλ' οὔτε λέγεται οὔτε ἐκ τῆς περιγραφῆς ἐξάγεται ἃν εἶνε γυναικεῖον ἢ ἀνδρικόν. Ἐν τῇ Ἑλληνικῇ μεταφράσει προστεθῇ ὃ ἐπίθετον *γυναικεῖον*. Ἀπαντα δὲ τὰ ἁμαρτήματα ταῦτα ὡς καὶ ἄλλα πολλὰ σιωπηρῶς παρ' ἡμῶν διορθωθέντα παρέμειναν καὶ ἐν τῇ τελευταίᾳ ἐκδόσει τοῦ 1872.

Τὰς μεταβολὰς ταύτας ἢ κατὰ τὴν ταπεινὴν ἡμῶν κρίσιν διορθώσεις, ὅσον μικραὶ καὶ εἶνε, πολλὴν ἐπιθυμίαν εἶχομεν νὰ διακρίνωμεν διὰ τίνος σημείου καὶ νὰ μὴ τὰς συγχωεύσωμεν εἰς τὸ πρωτότυπον· διότι ἂν μὲν εἶνε ὅλαι ὀρθαὶ καὶ ἀποβῶσιν εἰς ὄφελος αὐτοῦ, ὅδεῖς φθόνος· ἂν ὅμως τινὲς αὐτῶν εἶνε ἡμαρτημέναι, διὰ τί νὰ ἐπιβαρύνωμεν τὸν ἀθῶον διὰ τῶν ἰδίων ἡμῶν ἁμαρτιῶν; τὸ *suum cuique* πρέπει πανταχοῦ νὰ τηρῇται. Ἀλλὰ κατὰ δυσυχίαν παρετηρήσαμεν ὅτι ἂν ἠθέλομεν νὰ εἵμεθα εἰς τοσοῦτον βαθμὸν εὐσυνείδητοι, ἠθέλομεν παραβλάψῃ καὶ τὴν ὅλην σύνθεσιν καὶ διάταξιν τοῦ βιβλίου καὶ τὸν παιδαγωγικὸν ὅτου σκοπόν, τὸν ὅποιον δὲν πρέπει ἐντελῶς νὰ λησμονῶμεν, ὅσον καὶ ἂν φαίνεται ἐν τῷ σύγγραμμαι τοῦτο ὑπερβαίνει τὰ στενὰ ὅρια τοῦ Γυμνασίου.

Μεταξὺ τῶν διαφορῶν τοῦ Γερμανικοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως διασκευῆς θέλομεν μνημονεύσῃ καὶ μίαν, ἥτις εἶνε εἰς βάρος ἡμῶν ἢ μᾶλλον τοῦ τυπογράφου. Τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον ἔχει σημειωμένας τὰς μακρὰς καὶ βραχεῖας συλλαβὰς ὡν λέξεων διὰ τῶν γνωστῶν σημείων προσηκόντως ἐπὶ τῶν συλλαβῶν ἐπιγεγραμμένον, ὅπερ καὶ ὀρθότατον. Ἀλλὰ παρ' ἡμῖν τοιαύτης τυπογραφικῆς εὐχρείας μὴ ὑπαρῶσης, ἠναγκάσθημεν νὰ σημειώσωμεν πάσας τὰς συλλαβὰς τῆς λέξεως εὐθὺς μετ' αὐτὴν ἐν ἀγκύλαις, τὰς μὲν ἀγνώστους διὰ τῶν γνωστῶν σημείων τοῦ μακροῦ καὶ βραχέος, τὰς δὲ καταφανεῖς διὰ στιγμῶν μόνον. Ἐτερον μειονέκτημα τῆς ἡμετέρας ἐπεργασίας παρὰ τὸ Γερμανικὸν πρωτότυπον, ἀλλὰ μόνον τὸ τῆς τελευταίας ἐκδόσεως ἐν τῷ ἐξῆς: Οἱ τύποι τῶν ῥημάτων ἐν τῇ ἐκδόσει ταύτῃ εἶνε πληρέστατα καὶ ἀκριβέστατα ἀναγεγραμμένοι, καὶ αὕτη εἶνε μία τῶν βελτιώσεων αὐτῆς. Ἀλλὰ τῆς βελτιώσεως αὐτῆς ἡμεῖς χρῆσιν ἐκάμαμεν μόνον ἀπὸ τοῦ Π καὶ ἐφεξῆς. Τὰ δὲ κροηγούμενα ὡς

ερδὲς τὸ τυπικὸν τῶν ῥημάτων μένουσιν οὕτως ἑλλειπῇ καὶ ἀδέβαια, ὡς καὶ ἐν τῷ Γερμανικῷ πρωτοτύπῳ τῆς σ'. ἐκδόσεως. Ἡ πλήρης καὶ ἀκριβὴς περιγραφὴ τῶν τοιούτων ἴσως ὑποληφθῇ παρὰ τινος τῶν ἡμετέρων ὡς Γερμανικὴ σχολαστικότης· ἀλλ' ἐγὼ εἶμαι πεπεισμένος ὅτι αἱ μετὰ μόχθου καὶ ἐρεῦνης τοιαῦται σχολαστικότητες ὠφελούσι περισσότερο τὴν σπουδάζουσαν νεολαίαν παρὰ τὴν ἄπονον ἐπιπολαιότητα καὶ σύγχυσιν. Ἡ ἐξακριβωσις τῶν ποικίλων γραμματικῶν τύπων τῆς ἐπικῆς γλώσσης, ἡ σύγκρισις αὐτῶν πρὸς τοὺς μεταγενεστέρους καὶ τοὺς τῶν διαλέκτων, μάλιστα δὲ πρὸς τοὺς τῆς νῦν ἔτι ζώσης νέας Ἑλληνικῆς, πόσας ἄρ' αὖτε σκέψεις δὲν ἤθελε γεννήσῃ εἰς τὸν γλωσσολόγον καὶ εἰς ποῖα συμπεράσματα δὲν ἤθελε φέρῃ τὸν μελετώντα τὸ πνεῦμα καὶ τὸν ὁργανισμόν τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἐν γένει; Πόσας νύξεις δὲν ἤθελε λάβῃ ἐντεῦθεν ὁ ἀκριβὴς παρατηρητὴς εἰς τὸ νὰ θέσῃ εὐρύτερα ἢ στενότερα τὰ ὅρια τῆς ἔτι κυμαινομένης καὶ ἀορίστου νέας ἡμῶν γλώσσης;

Μεταβαίνομεν εἰς τὰς προσθήκας. Περὶ τούτων πολλὰ νὰ εἰπώμεν εἶνε περιττόν· διότι, ἂν οὐ διεκρίθησαν διὰ σημείου ἰδιαιτέρου (.), πᾶς τις δύναται εὐκόλως νὰ εἴδῃ ὁπόσαι καὶ ὁποῖαι εἶνε, καὶ ἐξ ἰδίας ἀντιληψέως νὰ κρίνῃ ἂν τὸ ὅλον ἔργον ἀπέβῃ δι' αὐτῶν τελειότερον καὶ εἰς ἡμᾶς χρησιμώτερον ἢ ὄχι. Περὶ δύο τινῶν ὁμῶς τῶν ἐν ταῖς προσθήκαις δὲν δυνάμεθα νὰ σιωπήσωμεν, περὶ τῶν ἐτυμολογιῶν καὶ περὶ τοῦ παραλληλισμοῦ τῆς καθομιλουμένης οὐ μόνον αὐτῶν καθ' ἑαυτά, ἀλλὰ καὶ σχετικῶς πρὸς τὴν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης χρῆσιν αὐτῶν.

Ἡ ἐτυμολογία, τοιούστιν ἡ ἐπιστήμη, δι' ἧς ἀναζητεῖται τὸ ἔτυμον, ἡ οὐσία δηλ. καὶ ἀλήθεια, ἡ ἀληθὴς ἀρχὴ τῶν λέξεων γλώσσης τινός, εἶνε ἐπιστήμη ἀρχαιοτάτη· διότι ἀπὸ τῶν χρόνων ἤδη τοῦ Πλάτωνος καὶ ἔτι παλαιότερων γίνονται ἐτυμολογικαὶ ἐρευναι ἐπὶ σκοπῷ καθαρῶς ἐπιστημονικῷ. Οὐδεὶς δὲ ἀπὸ τότε τῶν ὅπως οὖν σπουδαίως περὶ τὴν γλῶσσαν διατριφάντων ἀπαξίωσε νὰ ἐγκύβῃ καὶ εἰς τὴν ἐτυμολογίαν. Εἶνε ἀληθὲς ὅτι πολλαὶ τῶν ἐτυμολογιῶν τῶν ἀρχαίων τὴν σήμερον εἶνε γελοῖαι καὶ κατ' αὐτὴν δὲ τὴν ἀρχαιότητα εἴλωσαν τὸν γέλωτα καὶ τὸ σκῶμμα. Ἀλλ' ἡ πρὸς τὴν τοιαύτην ἀλήθειαν τάσις τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος καὶ τὸ θελητήριον τῶν ἐτυμολογιῶν ὑπῆρξαν τοσοῦτον ἰσχυρὰ ὥστε κατὰ πᾶσαν ἀναξωπύρην τῶν γλωσσικῶν σπουδῶν ἀνεφαίνοντο καὶ νέα ἐτυμολογικὰ συστήματα. Ὁ Σισύφειος οὗτος ἐτυμολογικὸς ἀγὼν, ὅστις ἀπὸ τοῦ Πλάτωνος μέχρι τῶν ἀρχῶν τῆς παρούσης ἑκατονταετηρίδος ἐντελὲς μὲν ἄκαρπος δὲν ἀπέβη, ἀλλὰ δὲν ἐδυνήθη νὰ εὕρῃ τὰς ἀληθεῖς ἀρχάς τῆς γλωσσικῆς ἐρεῦνης, μετεβλήθη εἰς ὀρθὸν καὶ ἀληθὴ ἐπιστημονικὸν ἀγῶνα, ἂν ὅτου ἡ συγκριτικὴ τῶν γλωσσῶν ἐπιστήμη ἔθεσε τὰς μόνας ἀληθεῖς ἀρχάς, αἵτινες πρέπει νὰ διέπωσι τὴν περὶ τὰ τοιαῦτα ἐπιστημονικὴν ἔρευναν. Κατὰ τί διακρίνεται ἡ νέα ἐτυμολογία ἀπὸ τῆς παλαιότερας καὶ ἀπὸ τίνων ἀρχῶν ὁρμάται, δὲν εἶνε τοῦ παρόντος καιροῦ νὰ ἐξηγήσωμεν διὰ μακρῶν. Ὅστις θέλει τὰ πολλὰ δύναται νὰ προδράμῃ εἰς τὸ πρῶτον βιβλίον ἢ τὴν εἰσαγωγὴν τοῦ ἐτυμολογικοῦ τοῦ Γ. Κουρτίου, ὅπου μακρὸς γίνεται περὶ τούτου λόγος. Ἡμεῖς δύο τινὰς μόνον, ἀλλὰ κεφαλαιώδεις διαφορὰς θέλομεν σημειώσῃ χάριν τῶν ἀπειροτέρων. Ἡ παλαιότερα ἐτυμολογία πρῶτον μὲν ἐνόμιζεν ὅτι πᾶσας τὰς ἀρχάς καὶ ῥίζας τῶν λέξεων εὐλόγηται ἐν μόνῃ τῇ Ἑλληνικῇ ἢ καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ τὸ

πολύ ν' ἀνέυρη· δεύτερον δὲ ἐνόμιζε σχεδὸν ἀδιάφορον τὴν οἰουδῆποτε φωνήεντος εἰς οἰονδῆποτε φωνήεν καὶ τὴν παντὸς συμφώνου εἰς πᾶν σύμφωνον τροπήν, ἔτι δὲ πᾶσαν συγκοπήν, ἀποκοπήν, ἀφαίρεσιν, μετάθεσιν τῶν γραμμάτων, ἥρκει μόνον διὰ τῆς θαυματοποιίας ταύτης νὰ εὐρίσκετο μία τις συγγένεια ὅπως οὖν φυσικῇ, ὅπως οὖν λογικῇ, πολλάκις ὅμως καὶ πάντῃ ἀπίθανος, τῶν σημασιῶν οὕτω ἢ πλειοτέρων οὕτω πως μεταμορφουμένων λέξεων. Τὰ οὖν ταῦτα θεμελιώδη ἐλαττώματα τῆς παλαιότερας ἐτυμολογίας, δι' ὧν ὅπως καὶ ἂν ἐκινεῖτο, δὲν ἐδύνατο νὰ μὴ ὑποπέσῃ εἰς τὴν μομφὴν τῆς παιδείας καὶ αὐθαιρεσίας, ἀπέφυγεν εὐτυχέστατα ἡ νέα ἐτυμολογία, φωτισθεῖσα ἐκ τῆς συγκριτικῆς τῶν γλώσσων ἐπιστήμης. Ὑπὸ ταύτης ἐδιδάχθη ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα, ἀνήκουσα εἰς τὸν μέγαν τῶν γλώσσων τῆς ἀνθρωπότητος κλάδον τὸν λεγόμενον Ἰνδο-γερμανικὸν ἢ Ἀριον, ἔχει μεγάλην συγγένειαν πρὸς τὰς συναποτελούσας τὸν κλάδον τοῦτον γλώσσας, ἔχει σχεδὸν καὶ ἀτελῶς εἰπεῖν τοιαύτην σχέσιν πρὸς αὐτάς, ὅποιαν αἱ διάλεκτοι μιᾶς τινος γλώσσης πρὸς ἀλλήλας· καὶ καθὼς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ π. γ. μία τις ῥίζα ἢ λέξις ἢ τύπος ἐκ μιᾶς καὶ μόνης διαλέκτου μένει ἀνεξηγητός, λαμβάνει δὲ πολὺ ἐτυμολογικὸν φῶς ἐξ ἄλλης συναδέλφου, οὕτως καὶ πολλὰί λέξεις τῆς Ἑλληνικῆς καθ' ἑαυτὰς μὲν θεωρούμεναι εἶνε ἐτυμολογικὰ προβλήματα, παραβαλλόμεναι δὲ πρὸς συνωνύμους ἄλλων ὁμογενῶν γλώσσων, τῶν τοῦ αὐτοῦ κλάδου ὁπλ. ἢ τῆς αὐτῆς οἰκογενείας, ὡς λέγονται, τῆς Λατινικῆς φέρ' εἰπεῖν ἢ τῆς Σανσκριτῆς ἢ τῆς Γερμανικῆς κτλ., ἐδραϊοῦνται ἐπὶ ἀληθῶν ἐτυμολογικῶν βάσεων καὶ ἀλανθιάτως ἐρμηνεύονται. Εἰς ἀπόδειξιν τοῦτου ὑπάρχουσι μυρία παραδείγματα, ἀλλ' ἐν μόνον ἃς μοὶ συγχωρηθῇ χάριν τῶν ἀπειροτέρων. Παρ' Ὀμηρῷ εὐρίσκονται οὗτοι λέξεις φωνητικῶς μὲν ἐντελῶς αἱ αὐταί, σημασίας ὅμως πάντῃ διαφόρου: *μήδεα* = βουλαί, ὅσαν ἀπεπνυμένα *μήδεα* εἰδώς» *θ* 38, «*γρηῆς πυκινὰ μήδε' ἔχουσα*» *τ* 353, «*μήδεα μάχης*» *Ο* 467, καὶ *μήδεα* = ἀνδρικά αἰδοῖα, *ζ* 129, *σ* 67 κ. ἀ. Τί κοινὸν ἔτυμον μεταξὺ τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἑτέρας λέξεως; Οὐδέν. Ἀναντιρρήτως ἡ ῥίζα τῆς δευτέρας εἶνε ἄλλη παρὰ τὴν τῆς πρώτης. Ἀλλ' εὐρίσκεται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ; Εὐρέθη μὲν, ἀλλὰ τῇ μεσολαβήσει ἄλλης γλώσσης, τῆς Σλαβικῆς. Εἶνε γνωστὸν ὅτι ἐν ταύτῃ αἱ ὀρχεῖς λέγονται *mad inja*· βεβαιωθείσης δὲ οὕτως τῆς ῥίζης *ma* (= *ma*) ὡς τοῦ αὐτοῦ πράγματος σημαντικῆς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ καὶ Σλαβικῇ, δὲν εἶνε δύσκολον νὰ προχωρήσῃ τις περαιτέρω καὶ νὰ εὕρῃ αὐτὴν ἐν τῇ λέξει *μαῖός* (= *μαδ* *jός*), ὃ ἐ. *μαστός*, πρᾶγμα πολὺ ὅμοιον καὶ ἀνάλογον πρὸς τὰ *αμήδεα* «*φωτός*» τοῦτο δὲ τόσῳ μᾶλλον, καθ' ὅσον ὁ Πείδοδος ὀνομάζει τοῦ ἄρρενος τὰ αἰδοῖα *μέδεα*, *Εργ.* καὶ *Ημ.* 513. — Τὸ δεύτερον θεμελιώδες προτέρημα τῆς νέας ἐτυμολογίας εἶνε ὅτι πάλιν βοηθεῖα τῆς συγκριτικῆς γλώσσης ἀντὶ τῆς περὶ τὴν τροπὴν τῶν φωνηέντων καὶ συμφώνων ἀγαλινώτου αὐθαιρεσίας τῶν παλαιότερων, τὴν ὅποιαν γλευάζων ὁ Βολταῖρος λέγει: *L' étymologie est une science, où les voyelles ne font rien et les consonnes font peu de chose, εἰσῆχθη τάξις καὶ νόμος, καθ' ὃν ἀκριβῶς ὠριζόμεναι μόνον μεταβολαὶ φωνηέντων ἢ συμφώνων δύνανται νὰ γείνωσι.* Εἶνε ἀληθές ὅτι καὶ κατὰ τούτους τοὺς νόμους τῆς νέας ἐτυμολογίας γίνονται πολλὰ τὰ θαύματα, ἀλλὰ ταῦτα—ἐὰν παραλείψωμεν τὰς παρεκτροπὰς—παραβαλλόμενα πρὸς τὰ τῆς παλαιότερας ἐτυμολογίας εἶνε τόσον διάφορα, ὅσον τὰ θαύματα τῶν φυσικῶν ἐπιστημῶν τὰ ἐπὶ τῶν

νόμων τῆς φύσεως στηριζόμενα, ὅταν παραβληθῶσι πρὸς τὰ ἔργα τοῦ θαυματοποιοῦ τὰ διὰ τῆς ὀπτικῆς ἀπάτης διαπραττόμενα.

Τοιαύτης λοιπὸν οὔσης τῆς ἐτυμολογικῆς ἐρεῦνης σήμερον, τὸ ἐτυμολογεῖν δὲν εἶνε πλέον ἄγονος καὶ ματαιόσχολος σπουδὴ, ἀλλὰ καθαρῶς ἐπιστημονικὴ ἐργασία, ἣτις ἀνερχομένη εἰς τὴν ἀρχὴν καὶ γέννησιν τῶν διαφόρων λέξεων καὶ ἀνευρίσκουσα τὰς ρίζας καὶ τοὺς τύπους αὐτῶν διορᾷ τὴν ἐν τῇ γλώσσῃ πνευματικὴν καὶ ψυχολογικὴν ἐργασίαν τοῦ ἔθνους καὶ συντελεῖ μάλιστα εἰς τὴν κατάληψιν τοῦ πνεύματος τῆς γλώσσης αὐτοῦ, καὶ ἐπομένως ἀνάγκη, ὅπου γλώσσά τις πρόκειται νὰ διδαχθῇ τελειότερον καὶ ἀκριθέστερον, τὸ ἐτυμολογεῖν—ἀλλὰ μετὰ βεβαιότητος καὶ ἀσφαλείας καὶ εὐμεθοδίας—νὰ ἀποτελῇ αὐσιῶδες μέρος τῆς γλωσσικῆς διδασκαλίας. Διὰ ταῦτα οὐδεὶς, νομίζω, θέλει κακίστη ἡμᾶς διότι εἰς τὰς προσήκας συμπεριελάβομεν καὶ τινὰς ἐτυμολογίας τὰς μὲν ἀλλαχόθεν (*), τὰς δὲ ἐξ ἰδίας ἡμῶν ἐπινοίας. Διότι ἀληθὲς μὲν εἶνε ὅτι ἔλεγεν ὁ ἀείμνηστος φίλος μου, ὁ μακαρίτης Α. Κυπριανός, ὅτι περὶ τὴν διδασκαλίαν τῶν Ἑλληνικῶν καὶ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὁμήρου γίνεται ἐν τοῖς ἡμετέροις γυμνασίοις τσακώτη κατὰχρησις τῶν ἐτυμολογιῶν, ὥστε πολλάκις οἱ μαθηταὶ μαθηθάνουσι μὲν „εἰς ἐρμηνείαν τοῦ ὀνόματος «ἀγλαός» ὅλας τὰς ρίζας τῶν λέξεων, ἔπειτα δὲ καὶ τὰ σπέρματα τῶν ριζῶν, ἀπεροίτησαν δὲ τῶν γυμνασίων μαθηταὶ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη, οἵτινες δὲν εἶχον ἀναγνώσει ἄλλο ἢ . . . 350 στίχους τῆς Ἰλιάδος“ (ἐν τῷ προλόγῳ τῆς Ἑλληνικῆς μεταφράσεως τοῦ Μυλλέρου σ. κγ’.), καὶ ἡ ἐπιθυμία τοῦ μακαρίτου, ἣτις εἶνε ἐπιθυμία πολλῶν εὐφρονούντων, εἶνε ὀρθοτάτη, ὅτι τὸ κακὸν τοῦτο πρέπει νὰ περισταλῇ· ἀλλ’ οὐχ ἦρτον ἀληθὲς εἶνε ὅτι ἡ μὲν κατὰχρησις ἐκείνη εἶνε ἀποτέλεσμα τῆς ἀμεθοδίας καὶ ἀσυνειδησίας τῶν τὰ τοιαῦτα ἐπιδεικνυμένων· τὸ δὲ βιβλίον τοῦτο εἶνε οὐχὶ ἀποκλειστικῶς χάριν τῶν ἐν τοῖς γυμνασίοις συντεταγμένον οὐδὲ πρὸς ἐμφύχωσιν τῶν διδασκτικῶν παρανομιῶν· τὸναντίον μάλιστα ἐλπίζω ὅτι θέλει συντελέσῃ οὐκ ὀλίγον εἰς περιστολὴν τοῦ κακοῦ, ὡς μέλλον νὰ μετοχγευθῇ μέγα μέρος τῆς περὶ τὰ τοιαῦτα διδασκαλικῆς σοφίας εἰς τὸν νοῦν τῶν μαθητῶν, καὶ νὰ ματαιώσῃ πολλὰ τῶν θελημάτων τῆς „ἐξηκριθωμένης ἐρμηνείας“. Τότε λοιπὸν, θὰ εἴπῃ τις, διὰ τί τόσον φειδωλὸς εἰς τὸ τοιοῦτον εἶδος τῶν προσήκων; διὰ τί δὲν ἐμιμήθην τὸν συγγραφέα τοῦ πρωτοτύπου, ὅστις ἐν τῇ νεωτάτῃ ἐκδόσει μετένεγκε πάσας τὰς παρὰ Γ. Κουρτίῳ καὶ πλείστας τῶν παρ’ ἄλλοις τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων ἐτυμολογίας; Πρῶτον διότι ἐγὼ εἶμαι ὀλιγώτερον τοῦ δέοντος γλωσσολόγος, καὶ περὶ πολλῶν ἐξ αὐτῶν ἐν τῇ γλωσσολογικῇ μου ἀμαθείᾳ δὲν εἶμαι πεπεισμένος· ἀλλὰ φαίνεται ὅτι καὶ οἱ γλωσσολόγοι συναισθάνονται ὅτι ἐν τῷ ἐπιστημονικῷ αὐτῶν ζήλῳ τῷ περὶ τῆς νέας ἐπιστήμης πηδῶσι πολλάκις ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα καὶ τολμῶσι πράγματα κατεξαιστώντα τὸ αἶσθημα τοῦ ἐν μιᾷ τινι γλώσσῃ ἐντραπέντος καὶ πλείστον χρόνον ἐμφιλοχωρήσαντος φιλόλογου. Τοῦτο ὁμολογεῖ εἰς τῶν κορυφαίων τῆς γλωσσολογίας διδασκάλων ὁ Μάξ Μύλλερὸς Über die Resultate der Sprachwissenschaft σελ. 31: Wir sind

(*) Πολλὰς τούτων ἀνήκουσαι εἰς πολλοὺς καὶ διαφόρους τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων ἀποδίδονται συντομίαις χάριν εἰς τὸν Γ. Κουρτίον, διότι ἐν τῷ ἐτυμολογικῷ αὐτοῦ εὐρίσκονται, καὶ ἐκεῖ δύναται νὰ ἴδῃ ὁ περὶ ἔργος τίνος ἐκάστη εἶνε.

oft zu kühn, wir sehen nicht immer alle die Schwierigkeiten die unseren Erklärungen entgegenstehen, wir vergessen oft dass jede Sprache ausser dem allgemeinen arischen Familiencharacter auch ihren eigenen Genius hat., δ ἔ. α' Ἡμεῖς (οἱ γλωσσολόγοι κατ' ἀντιπαράθεσιν πρὸς τοὺς φιλολόγους) εἴμεθα πολλάκις ἄγαν τολμηροί, δὲν βλέπομεν πολλάκις πάσας τὰς δυσχερείας τὰς εἰς τὰς ἡμετέρας ἐρμηνείας ἀντικείμενας, λησμονοῦμεν πολλάκις ὅτι πᾶσα γλῶσσα πλὴν τοῦ γενικοῦ Ἀρίου ὁμοφυλετικοῦ χαρακτήρος ἔχει καὶ τὸ ἴδιον αὐτῆς πνεῦμα». Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν ἐτυμολογιῶν.

Περὶ δὲ τῆς καθομιλουμένης γλώσσης (*) τρεῖς λόγους ἔχει νὰ εἴπῃ τις ὀρθοῦς, νομίζω, πάντας δι' οὓς πρέπει ἐν παντὶ Ὀμηρικῷ λεξικῷ εἰς χρῆσιν τῶν Ἑλλήνων νὰ γίνεται παραλληλισμὸς αὐτῆς πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν. Πρῶτον μὲν ὅταν τις ἀπὸ τῶν Ἀττικῶν συγγραφέων μεταβῇ εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ὀμήρου, αἰσθάνεται ὅτι εἰσέρχεται εἰς νέον τινὰ Ἑλληνικὸν γλωσσικὸν κόσμον, εὐρίσκει πλῆθος ἐν αὐτῷ λέξεων καὶ φράσεων ὅλως νέων καὶ ἀγνώστων εἰς αὐτὸν ἐκ τῆς προτέρας ἀναγνώσεως· μεταξύ αὐτῶν θέλει παρατηρήσῃ, ἂν εἴναι ὀλίγον περίεργος, ὅτι εὐρίσκονται πολλά καὶ λέξεις καὶ φράσεις καὶ συντάξεις πολλὴν ὁμοιότητα ἔχουσαι πρὸς τὰς τῆς καθομιλουμένης. Ἀλλ' ἂν ἐτέρου πάλιν εὐρίσκει τις τόσῃν διαφορὰν μεταξύ ταύτης καὶ τῆς Ὀμηρικῆς καὶ μεταξύ ἀμφοτέρων καὶ τῆς Ἀττικῆς, ὥστε ἀπορεῖ πῶς νὰ ἐξηγήσῃ τὸ φαινόμενον τοῦτο. Καὶ ὁ μὲν πρωτόπαιρος εὐλόγως περιπίπτει εἰς ἀπορίαν· ὁ δὲ ἐπιστήμων ὁ καὶ ὀλίγον δυνηθεὶς ὁλόκληρον τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν νὰ περιλάβῃ γινώσκει ὅτι ἔχει ἐνώπιόν του τρεῖς

(*) Ἀπό τινος χρόνου ἤρχισε νὰ κατακρίνεται ὁ γραμματικὸς οὗτος ὅρος, καὶ νὰ λέγεται ὑπὸ τῶν νεωτεριστικῶν καθωμίλημένη γλῶσσα. Ὅσοι βέβαια γράφοντες καὶ λαλοῦντες μόνον τῆς ἀρχαίας τὸ λεξικὸν καὶ τὴν γραμματικὴν ἔχουσι κατὰ νοῦν, καὶ οἱ, ἐν αὐτοῖς δὲν εὐρίσκεται, εἴτε καλὸν εἴτε κακόν, ἀποδοκιμάζουσιν, ἔχουσι δίκαιον· ὁ ὅρος καθομιλουμένη δὲν εὐρίσκεται, ἐν ᾧ τὸ καθωμίληται, καθωμίλημένη, καὶ καθωμίλημένως προσέτι, εὐρίσκεται. Ἀλλὰ τί σημαίνει τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν τῷ ποιητικῷ παρακειμένῳ; Ὅταν παραβάλλῃ τις τὰ χωρία, ὅπου ἀπενεῖται, θὰ ἐξαγάγῃ, νομίζω, ταύτην τὴν σημασίαν: καθωμίληται = ἔγινε τι κοινὸν καὶ σύνθετος καθωμιλημένον = ὅ,τι ἔγινε κοινὸν καὶ σύνθετος· ἄρα υποτίθεται ὅτι τὸ τί ἐκεῖνο δὲν ἦτο πρότερον κοινὸν καὶ σύνθετος. Καὶ τῷ ὄντι λέγουσιν οἱ παλαιοί: ἡ θόξα (γνώμη) καθωμίληται, ὃ ἔ. ἦτο πρότερον ἐνὸς ἢ ὀλίγων καὶ ἔγινεν, ἐπομένως εἶνε ἤδη τῶν πολλῶν, κοινή καὶ σύνθετος· ὡσαύτως λέγουσιν οἱ παλαιοί: ἡ φράσις αὕτη, ἡ λέξις αὕτη καθωμίληται, ὃ ἔ. ἦτο πρότερον μόνον ποιητικὴ, φέρ' εἰπεῖν, ἡ Ἀττικὴ ἢ μόνον εἰς τοῦτον τὸν συγγραφέα ἰδιόζουσα καὶ κατ' ὀλίγον ἔγινε κοινή· ὡσαύτως περὶ φράσεως τινος, ἥτις ἔγινε παροιμιώδης, λέγει ὁ Διοσκουρίδης « Σαρδόνιος γέλως καθωμίληται ». Ἀλλ' ἡ τοιαύτη σημασία τοῦ καθωμιλημένου πῶς ἀρμόζει εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ὑπὸ τινος λαοῦ λαλουμένην, τὴν ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ἰδίως ὁμιλουμένην; Τίνος γλῶσσα ἦτο αὕτη πρὶν καθωμιληθῆ; πρὶν διὰ τῆς κοινοτέρας χρήσεως γεῖν καθωμίλημένη; θὰ ἤρμοζεν ὁ ὅρος οὗτος εἰς τὴν γλῶσσαν ἀποδομιμένος, ἐὰν ἦτο δυνατόν νὰ ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ σήμερον ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ λαλουμένη γλῶσσα ἤτο ποτε μόνον προνομιοῦχου τινος τάξεως ἢ χώρας γλῶσσα, ἥτις βαθμηδὸν καὶ κατ' ὀλίγον καθωμιλήθη, ὃ ἔ. διὰ τῆς συγχῆς ὁμιλίας ἔγινε κοινή τοῦ πολλοῦ πλήθους καὶ ἀπέβη καθωμιλημένη. Ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ὅρος οὗτος, περὶ τῆς σημερινῆς τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ γλώσσης λεγόμενος, δὲν εἶνε ὀρθός, κατὰ τὰ προσηγμένα, ἔπεται ἐκ τούτου ὅτι ὁ ἄλλος εἶνε ὀρθότερος, ἢ τοῦναντίον μᾶλλον συναποδεικνύεται ὅτι καὶ ἐκεῖνος εἶνε ἡμαρτημένος, εἶνε δὲ κατὰ τοῦτο περισσότερον ἡμαρτημένος, καθ' ὅτι δὲν ἔχει ἀρχαίαν μαρτυρίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ; Τίς τῶν παλαιότερων λογίων μεταχειρίσθη πρῶτος τὸν ὅρον καθομιλουμένη γλῶσσα ἀγνοῶ, οὐδὲ φροντίζω· ἀλλ' ὅστις καὶ ἂν εἴναι, ἦτο βεβαίως θυμοσφώτερος τῶν σημερινῶν· διότι τὸν μεταχειρίσθη εἰς τὴν σημασίαν τοῦ κοινῶς καὶ συνήθως ὑπὸ τῶν πολλῶν ὁμιλουμένη (λαλουμένη), ἔδωκε δηλ. νέαν σημασίαν εἰς τὴν παλαιὰν λέξιν, πράγμα συνηθέστατον ἐν τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ· ἀρκαὶ νὰ παραβληθῇ τὸ ἀπλοῦν ὁμιλῶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ καὶ τῇ νέᾳ.

φόρους φάσεις τῆς μιᾶς καὶ ἐνιαίας Ἑλληνικῆς γλώσσης ἢ τρία διάφορα στάδια τῆς οὐσιαστικῆς ἀναπτύξεως τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἄλλ' ἵνα περὶ τοῦτου πάντες πεισθῶσιν, εἶνε ἡ γὰρ νὰ γείνη ἀκριβὲς παραβολὴ καὶ τῶν ῥιζῶν καὶ τῶν τύπων καὶ τῶν συντάξεων κατὰ τὰς τρεῖς φάσεις τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης ἀπαντωμένων. Ἡ παραβολὴ αὕτη, εὐκόλυνθεῖσα σήμερον διὰ τῆς ἀληθοῦς ἐτυμολογίας καὶ τῶν ἄλλων γλωσσολογικῶν καλῶν, προστίθεται νὰ καταδείξῃ τὴν ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τῆς σήμερον ἐνότητα τῆς ὥσεως, κατὰ θεωρίαν μὲν ἀνῆκει εἰς τὴν ἱστορίαν τῆς γλώσσης, κατὰ πράξιν δὲ ὡς ἄντικθον νὰ λείψῃ ἀπὸ τῶν ἐπιστημονικωτέρων λεξικῶν καὶ γραμματικῶν. Ἰδοὺ τί λέγει περὶ τῆς κατὰ ταύτην τὴν ἔννοιαν σπουδῆς τῶν γλωσσῶν ἐν ὀρθῇ παραβολῇ ὁ ἀνωτέρω καὶ Müllers Vorlesungen über die Wissenschaft der Sprache II, σελ. 266: Wir üssen den Baum als ein in sich abgeschlossenes Ganzes studiren von der Zeit, wo das Samenkorn in den Boden gelegt wird, bis zu der Zeit wo er Früchte trägt, und wir müssen die Sprache in derselben Weise als ein Ganzes studiren, indem wir ihrem Leben ohne Unterbrechung von den einfachsten Wurzeln an bis zu den verwickelsten Ableitungen und Ablautungen nachspüren., ἐ. α' Ἀνάγκη νὰ σπουδάζωμεν τὸ δένδρον ὡς ὅλον τι καὶ ἑαυτὸ ἀπειργασμένον καὶ ὡς ἀποτέλες αὐτῆς τῆς ἡμέρας ὁ σπόρος κατατεθῇ εἰς τὴν γῆν, μέχρις οὗ καρποφορήσῃ. Ὡσαύτως ὁφείλομεν καὶ τὴν γλῶσσαν ὡς ὅλον νὰ σπουδάζωμεν, τὸν βίον αὐτῆς ἀδιαλείπτως ἐκζητοῦντες ἀπὸ τῶν ἀπλουστάτων ῥιζῶν μέχρι τῶν πολυπλοκωτάτων παραγωγῶν καὶ τῶν ποικιλωτάτων παραστροφῶν». Καὶ ὅταν ποτὲ ἡ Ἑλλὰς εὐτυχῇ νὰ ἔχῃ πολλοὺς καὶ ἀληθεῖς ἐπιστήμονας, τότε τὰ λεξικά καὶ αἱ γραμματικαὶ τῆς προσλαβόντα τὸν τελειότετον ἐπιστημονικὸν χαρακτῆρα, θὰ συνενώσωσι μετὰ τῆς περὶ τὰ λοιπὰ ἀκριβείας καὶ τὰ ἐκ τῆς ἱστορίας τῆς γλώσσης βέβαια καὶ ἀσφαλῆ ἐξαγόμενα.

Δεύτερος λόγος δι' ὃν ἡ παραβολὴ τῆς καθομιλουμένης πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν εἶνε ἀναπόφευκτος, εἶνε ἡ μεγίστη αὐτῆς χρησιμότης πρὸς ἀνέυρεσιν τῆς ἀληθοῦς ἐτυμολογίας καὶ σημασίας πολλῶν λέξεων. Ἐκ πολλῶν πρὸς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας ταύτης παραδειγμάτων, λαμβάνω δύο μόνον, τὸ μὲν ἵνα συμπληρώσω τὰ περὶ αὐτοῦ εἰρημένα, τὸ δὲ ἕτερον ἵνα προστεθῇ ἐν οἰκείῳ τόπῳ. α') Ἡ λέξις ἀμολγῶς ἐν τῇ Ὀμηρικῇ φράσει νυκτὸς ἀμολγῶ παρὰ γὰρ κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ἀμέλγειν καὶ σημαίνει ἐπομένως τὸ „ἀρμεγμα“, ἔπειτα δὲ τὸν καιρὸν τοῦ ἀμέλγειν. Ἄλλ' ἐν τούτῳ το ὀρθόν, τίς ἡ ἀνάγκη νὰ προστεθῇ τὸ νυκτός; μήπως ἦτο καιρὸς τις τοῦ ἀμέλγειν τῆς ἡμέρας; ὁ καιρὸς τοῦ ἀμέλγειν εἶνε μεταξὺ τῆς ἡμέρας καὶ νυκτός (ἐσπέρα ἢ πρωία), δὲν εἶνε λοιπὸν οὔτε τῆς ἡμέρας οὔτε τῆς νυκτός. Ἀλλὰ πλὴν ταύτης τῆς ἀτολίας ὑπάρχουσι χωρία παρ' Ὀμήρῳ, ἐν οἷς δὲν ἀρμόζει παντάπασι ἡ ἔννοια τῆς σπέρας ἢ πρωίας. Ταῦτα ἐνόησαντες καὶ πολλοὶ τῶν ἐρμηνευτῶν ἀπεδοκίμασαν τὴν παραγωγὴν τὴν ἀπὸ τοῦ ἀμέλγειν, ἀλλὰ δὲν κτύπησαν εἰς τὴν ἀναζητήσιν τῆς ἀληθείας. Τὴν ἀναμφισβήτητον ἐτυμολογίαν παρέχει ἡ καθομιλουμένη. Γνωστὸν εἶνε ὅτι „μοῦργος“ λέγεται ὁ κύων ὁ μελανότερος καὶ πολύτριχον καὶ σκοτεινὸν ἔχων τὸ πρόσωπον, καὶ ὁ ἄνθρωπος ὁ σκυθρωπὸς καὶ συνωφρυνμένος „μοῦργα“ εἶνε τοῦ ἐλαίου τὸ ἔλαιον, τὸ κατακάτι, τὸ θολὸν καὶ σκοτεινόν· ἡ δὲ „μοῦργα“ ἢ ὅπως ἀκούσται σήμερον

ἐν Ἀθήναις „ἀμούργα“, ἐλέγετο τὸ πάλαι ἀμόργη· καὶ ὁ „μούργος“ λοιπὸν κατ' ἀναλογίαν ἀμοργός (πρὸλ. τὴν νῆσον Ἀμοργόν = σκοτεινὴν, „Μούργαν“). „μούργος“ Μακεδονία λέγεται οὐ μόνον ὁ κύων καὶ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ „φορέματα μούργα“ σκοτεινὸχρῶα, τὰ ξενικῶς λεγόμενα „σκοῦρα“. ταῦτα δὲ ἐλέγοντο ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἀμοργίᾳ. Γνωστὸν προσέτι τί λέγεται „μουρχῶναι“ καὶ „μούρχωμα“: συσκοτάζει, συσκότασμα, τὸ ἄλλως „σκοτεινιάζει, σκοτεινιάσμα“. Αἱ δὲ αὗται λέξεις, τῶν ὁποίας ὁ ἀοίδιμος Κοραῖς ἡμαρτημένως ἐσχέτιζε πρὸς τὴν ἀμύλην, εἶνε κατὰ μεταθεσιν τῶν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ „μούργωναι“ καὶ „μούρχωμα“, ὅπως τῶ ὄντι γίνονται ἐν Μακεδονίᾳ. Ὅταν λοιπὸν συνδυάσῃ τις ταῦτα πάντα καὶ γνωρίξῃ προσέτι ὅτι τὸ λ, μετ' ἄλλων μάλιστα γραμμάτων συμπεπλεγμένον, μεταπίπτει εἰς ρ, οἷον: ἀμέγῳ, ἀδερφός, ἄρμη, ἀντὶ τοῦ ἀμέλγῳ, ἀδελφός, ἄλμη, δὲν διστάζει οὐδ' ἐπὶ μικρῶν ἀποφανθῇ ὅτι τὸ Ὀμηρικὸν ἀμολγός = ἀμοργός, ὃ ἐ. σκότος (*). ε') Ἡ λέξις ἡ ἐρμηνεύεται ὑπὸ πάντων κλάδος, θάμνος, καὶ κατὰ πληθ., ὅπως καὶ μόνον εὐρίσκεται «ῥῶπες» = κλάδοι, θάμνοι, „γαμὸκλαδα“, κατὰ μὲν τὸν σχολιαστὴν αὐτὰ ἱμαντῶδ' ἐπιμήκεις καὶ εὐκάρπτους ῥάβδους ἔχοντα· κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχιον αὐτὰ βασεῖα τῶν φυτῶν, καὶ θαμνώδης ὕλη· ἢ εἶδος λύγου». Ἀλλ' ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „ῥουπάκι“ (= ῥουπάκιον, ὑποκοριστ. τοῦ ῥωπάξ) λέγεται εἶδος τι θρυῶς μαλακοφύλλου, ὡς μὲν ἐθεοδαίωται ὁ ἡμέτερος πάνυ τῶν τοιούτων εἰδήμων κύριος Σ. Κρίνος, πληθ. δὲ „ῥουπάκια“ οἱ τοιούτου φυτοῦ θάμνοι, οἱ ὁρβίως ἀναθλασπάνοντες καὶ εἰς κατασκευὴν πλεγμάτων χρησιμοί. Ὅταν λοιπὸν παραβάλλῃ τις πρὸς ταῦτα τὸ ἀνωτέρω τοῦ Ἡσυχίου «εἶδος λύγου» καὶ τοῦ αὐτοῦ τὰ «ῥωπάκι» εἶδος φυτοῦ ἱμαντῶδους» ἐξάγῃ, νομίζω, μετὰ πολλῆς ἀσφαλείας τὴν σημασίαν τῆς Ὀμηρικῆς λέξεως, ὅτι εἶνε οὐχὶ κλάδος, θάμνος ἀορίστος, ἀλλὰ ὠρισμένον φυτόν, τὸ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „ῥουπάκι“.

Ταῦτα τὰ παραδείγματα καὶ ἄλλα πολλὰ ἀποδείκνυσι τὴν μεγίστην τῆς καθομιλουμένης χρησιμότητα εἰς τὴν ἐτυμολογίαν καὶ σημασιολογίαν τῶν Ὀμηρικῶν λέξεων. Ἀλλ' ἐπεὶ περὶ τούτου δὲν εἶνε πάντες πεπεισμένοι· πολλοὶ τῶν ἄλλογενῶν φιλολόγων πιστεύουσι ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες ἐξ ἐθνικῆς μᾶλλον φιλοτιμίας μεταχειρίζομεθα πολλάκις τὴν καθομιλουμένην εἰς ἐρμηνείαν καὶ διαφώτισιν τῆς ἀρχαίας, διότι φρονοῦσι ὅτι τὰ ἀρχαῖα δύνανται νὰ διαφωτίσωσι τὰ νέα, ὡς ταῦτα ἐξ ἐκείνων παραχθέντα, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ νέα παλιν. Ἡ ἀρχὴ αὕτη ὅσον εἶνε ἀληθὴς ἐπὶ ὠρισμένων τινῶν περιστάσεων, τόσον γὰρ ὡς θεωρουμένη εἶνε ψευδής. Μάρτυρα φέρω πάλιν τὸν προειρημένον Μᾶξ Μύλλερ, ὅστις λέγει ἐνθ. ἀνωτ.: Wenn die alten Sprachen auf den Ursprung der neueren Mundarten Licht werfen, so können doch wieder viele Geheimnisse in der Natur der todten Sprachen nur durch die Zeugenaussagen der lebenden erklärt werden, d. h. α. Ἄν αἱ ἀρχαῖαι γλῶσσαι διαφωτίζουσι τὴν ἀρχὴν τῶν νέων διαλέκτων, καὶ πολλὰ ὅμως μυστήρια ἐν τῇ φύσει τῶν νεκρῶν γλωσσῶν δύνανται μόνον διὰ τῆς μαρτυρίας τῶν ζωντανῶν νὰ ἐξηγηθῶσι.

(*) Ὅταν τις παραβάλλῃ τὸ ὄνομα τῆς νήσου Ἀμοργός, ὅπερ βεβαίως ἤτο ποτε ἐπίθετον, τὸ Πύριον δὲ «νύκτα ἀμολγόν» = νύκτα σκοτεινὴν, καὶ τὸ οὐσιαστικὸν ἀμόργη, δύναται νὰ περιέλθῃ εἰς ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ τονισμοῦ τῆς Ὀμηρικῆς λέξεως. Ἀλλὰ τοιαύτη ἀμφιβολία οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν, ὥς δὲ καὶ εὐλογος δὲν εἶνε, ὡς Ἀδόλφ. Paralipomena Gram. Gr. σ. 340, 346.

αὐτός λόγος, δι' ὃν ἐκρίθη ἀναγκαῖος ὁ παραλληλισμὸς τῆς καθομιλουμένης πρὸς Ὀμηρικὴν εἶνε ἡ παιδαγωγικὴ καὶ διδακτικὴ αὐτῆς χρησιμότης, τὴν ὁποίαν οὐδεὶς ἐ δύναται νὰ κατανοήσῃ τόσον βαθέως ὅσον ὁ κατὰ ταύτην τὴν μέθοδον διδάξας ἐν τῇ Λυδίᾳ λίθῳ τῆς προφορικῆς διδασκαλίας δοκιμάσας αὐτήν. Οὐδέποτε εἶδον ὅπου ἐκ τῆς χαρᾶς ἀστράψαντα τὰ πρόσωπα τῶν μαθητῶν καὶ μάλιστα τῶν εὐ- καὶ εὐαισθητῶν, ὅσον ὅταν τις ἀπέδειξεν εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ δεῖνα καὶ δεῖνα Ὀμηρικὴ οὕτω πως ἐτυμολογουμένη ἔχει σχέσιν πρὸς τὴν δεῖνα καὶ δεῖνα τῆς καθομιλου- μένης, ἢ ὅτι ἡ δεῖνα Ὀμηρικὴ φράσις εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὴν δεῖνα τῆς καθομιλου- μένης, ἢ ὅτι ὁ δεῖνα Ὀμηρικὸς τύπος καὶ Ὀμηρικὴ σύνταξις, ἥτις παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς εὐρίσκεται, αἴφνης ἀναφαίνεται ἐν τῇ καθομιλουμένη. Ἡ δὲ χαρὰ ἐκείνη δὲν εἶνε παλαιὸς μόνον καὶ ἄγονος χαρὰ, ἀλλὰ πολλῆς παιδαγωγικῆς σημασίας· διότι ἀπὸ στιγμῆς ἐκείνης ἐγεννήθη ἐν ταῖς ψυχαῖς τῶν μαθητῶν ἀγάπη πρὸς τὴν Ὀμηρικὴν ὡς οἰκίαν, καὶ τὰ Ὀμηρικὰ ποιήματα ἤρχισαν νὰ θεωρῶνται ὡς στάδιον εὐρύ- κμενον νὰ γυμνάσῃ τῶν μικρῶν γλωσσολόγων τὴν ἀγχίναιαν πρὸς ἀνεύρεσιν καὶ τῶν τοιούτων ὁμοιοτήτων, τὸ ὁποῖον ἐτι μᾶλλον αὐξάνει τὴν πρὸς τὸν ποιητὴν ἀδελ- φητά. Οὕτω δὲ προβαίνοντες ἀπὸ οἰκειότητος εἰς οἰκειότητα, καὶ ἀπὸ ζωντῆς εἰς ποτέραν ἀντίληψιν τῆς Ὀμηρικῆς γλώσσης, προαλείφονται εἰς τὴν ὅσον ἔνεστι εἶναι καὶ κριτικὴν κατανοήσιν τῶν ἀθανάτων αὐτοῦ ποιημάτων. Οὗτος δὲ εἶνε ὁ λόγος, ὃν οὐ μόνον ὅπου ἡ συγγένεια καὶ ὁμοιότης προεκάλει τὴν παράθεσιν τῶν τῆς κα- θομιλουμένης, μετεχειρίσθημεν αὐτήν. ἀλλὰ καὶ ὅπου ἦτο δυνατόν ἀντὶ τῆς ἀμυδρᾶς ἀστούχου λέξεως ἢ φράσεως τῆς γραφομένης νὰ προτιμηθῇ ἢ νὰ παρατεθῇ ζωντο- α καὶ εὐστοχωτέρα τις ἐκ τῆς καθομιλουμένης. Διότι ἴδιον τοῦ λεξικογράφου ἔργον εἶναι νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ προκείμενον διὰ τῆς κομψοτάτης λέξεως ἢ φράσεως, ἀλλὰ ἐποδώσῃ τὴν ἔννοιαν αὐτοῦ ὅσον ἔνεστι ἀκριβῆ, πιστὴν, ζωντάν, καὶ νὰ παραστήσῃ τὴν ὅσον οἶόν τε οἰκίαν εἰς τὸν ἀναγνώστην. Τοῦτο δὲ κατορθοῦται πολὺ περισσό- τον ἐνίοτε διὰ τῆς χυδαίας μὲν ἀλλὰ ῥοδόχρου καθομιλουμένης, ἢ διὰ τῆς ἐξευγενισ- τῆς μὲν ἀλλ' ὠχρᾶς γλώσσης τῶν συγγραφέων.

Τοιαῦτα εἶνε αἱ διασκευαί, τὰς ὁποίας ἐκρίναμεν καλὸν νὰ ἐπιφέρωμεν εἰς τὸ Ὀμη- ρικὸν λεξικὸν τοῦ Κρουσίου καὶ Σεΐλερ. Ἄν δὲ διὰ τῶν διασκευῶν τούτων κατωρθώσαμεν καταστήσωμεν αὐτὸ χρήσιμον βοήθημα εἰς τὴν παρ' ἡμῶν σπουδὴν τοῦ Ὀμήρου, τὸ θέλει ἀποδείξῃ ὁ χρόνος καὶ ἡ κρίσις τῶν περὶ τὰ τοιαῦτα εἰδημόνων. Ἡμεῖς ὧν μὲν καὶ προθυμίας δὲν ἐφείσθημεν, ἀλλ' οὐδέποτε οὐδ' ἐπὶ ἧλθεν εἰς τὸν νοῦν ἡμῶν ἔργον, οἷον τὸ παρόν, ἀπαιτοῦν ἔντονον καὶ ἐνδελεχῆ προσοχὴν καὶ τὴν μεγίστην ἰδέαν καὶ γνῶσιν ποικίλην, ἐξῆλθεν ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀναμάρτητον, ἀφ' οὗ ἄνδρες ὑπεῖροι καὶ ἐν ἐπανειλημμέναις ἐκδόσεσι λαθόντες ἀρορμὴν πολλάκις τὰ αὐτὰ νὰ παρατηρήσωσι καὶ ἐξακριβώσωσι καὶ διορθώσωσι δὲν ἐδυνήθησαν νὰ ἀπαλλαγῶσι τῆς ῥωπίνης ταύτης ἀδυναμίας. Εὐχαρίστως δὲ ταῦτα ὁμολογοῦντες ἐτι εὐχαριστότερον ὁμμεν ἀποδεχθῆναι πᾶσαν ἀπαθὴ κρίσιν ἀποβλέπουσαν εἰς τὴν ἀνεύρεσιν καὶ ἐκνίκησιν ἐπιστημονικῆς ἀληθείας.

Ἐν Ἀθῆναις τῇ 24 Νοεμβρίου 1872.

I. ΠΑΝΤΑΖΙΔΗΣ.

τῶν νεωτέρων συγγραφέων, τῶν συχνότερον ἐν τῷ παρόντι Λεξικῷ
μνημονευομένων καὶ τῶν συγγραμμάτων αὐτῶν (*).

- Ἀμεΐς K. F. Ameis, ἐκδότης τῆς Ὀδυσσεΐας τοῦ Ὀμήρου καὶ τινων ῥαψωδιῶν τῆς Ἰλιάδος
Γερμανικῶν σημειώσεων.
- Ἄρενς Ahrens, De linguae Graecae dialectis T. II 1839—43.
» » griechische Formenlehre d. Homer. und Attisch. Dialects 1852.
- Ἄρτουγγ I. A. Hartung Lehre von den Partikeln d. gr. Sprache 1832.
» » Die Religion u. Mythologie der Griechen 1866.
- Βαουμείστερος A. Baumeister, ἐκδότης τῆς Βατραχομουμαχίας ἔκ τῶν Ὀμηρικῶν Ὑμνων 1852, 1
Βαῦμλεϊνς Bäumlein ἐκδότης τοῦ κειμένου τοῦ Ὀμήρου μετὰ προλεγομένων
» » Untersuchungen ü. gr. Partikeln 1861.
- Βέκκερος ἐν τῇ Α'. Im. Bekker, ἐκδότης ἔξ διορθωτῆς τοῦ Ὀμήρου 1843.
» ἐν τῇ Β'. ὁ αὐτός ἐκδότης ἔξ διορθωτῆς τοῦ Ὀμήρου 1858.
» Im. Bekker Homerische Blätter 1863.
- Βέκκμαννος Beckmann Beiträge zur Geschichte der Erfindungen 4 Bde 1780—1805.
- Βερνάρδους G. Bernhardt Geschichte der gr. Literatur, ἥ; ἡ τελευταία ἐκδοσις ἐσχάτως ἐλαβε πρὸς
Βίλλερβεκκ Billerbeck Flora classica 1824.
- Βόθης F. H. Bothe ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτῆς τοῦ Ὀμ. μετὰ Λατ. σημειώσεων 1832—1835.
- Βούρσιαν C. Bursian Geographie von Griechenland 1862—1872.
- Βούττμαννος Ph. Buttmann Lexilogus 1818—25.
» » Ausführliche gr. Sprachlehre 1830—39.
- Γολδελος A. Göbel De epithetis Homericis in eis desinentibus 1858.
- Γράσοφ Grashof Das Schiff bei Homer 1834.
» » Über das Fuhrwerk bei Homer 1846.
» » Zur Kritik des Homerisch. Textes 1852.
- Δάμμιος Damnii Lexicon Homericum—Pindaricum ed. Rost 1836.
- Δινδორφ, -ιος, W. Dindorf, ἐκδότης ἔξ διορθωτῆς τοῦ Ὀμήρου 1855—56.
- Δοϊδερλεϊνός L. Döderlein, ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτῆς τῆς Ἰλιάδος μετὰ Λατ. σημειώσ. 1863—64
» » Homerisches Glossarium 1850—8
- Δύντζερς H. Düntzer, ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτῆς τοῦ Ὀμ. μετὰ Γερμανικῶν σημειώσεων 1863—
- Ἑρμαννος F. G. Hermann ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτῆς τῶν Ὀμηρικῶν Ὑμνων Λατινιστὶ 1806
» K. F. K. F. Hermann gr. Antiquitäten 1855—70.
- Ἑύνιος Heyne, ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτῆς τῆς Ἰλιάδος, 1802—22.
- Θήρσιος Fr. Thiersch, Griech. Grammatik, vorzügl. für d. Homer. Dialekt, 1828.

(*) Περὶ τὴν μεταγλώττισιν τῶν ξενικῶν ὀνομάτων οὐδένα κανόνα ἠκολούθησα· διότι ἂν καθ' ὅλου ἐν
νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ ἡ ἄκρα ὁμαλότης καὶ ἀναλογία συνεπάγει πολλὰ τὰ δυσάρεστα καὶ ἀνοίκεια, ἢ ἀπὸ
τῶν ξενικῶν ὀνομάτων καθ' ὅρισμένους τινὰς κανόνας ἔχει πολὺ τὸ σχολαστικὸν καὶ γελοῖον πολλάκις.
περιέλθωμεν εἰς πρακτικὸν τι ἀποτέλεσμα, εἶνε ἀνάγκη νὰ γείνωσι δῶ μεγάλοι γραμματικοὶ θυσίαι,
τῶν δὲν δύναμαι ἐνταῦθα οὕτω διὰ βραχείων νὰ ἐξηγηθῶ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἠναγκάσθην, ἄκων καὶ μὴ
λόμενος, δυοὶ κυρίως δουλεύειν, τῇ συντηρίᾳ καὶ ἀκοῇ.

- νος C. D. Ilgen, ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τῶν Ὅμηρ. Ὑμνων καὶ τῆς Βατραχ. 1796.
 —νος Köppen Anmerkungen zu Homer's Ilias 1788—1810.
 —νος Ioh. Classen Beobachtung. ü. d. Hom. Sprachgebrauch 1867.
 —νος R. Klotz, ἐκδότης τοῦ Matθ. Δεξάρη (περὶ μορίων τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης) de gr.
 linguae particulis, μετὰ Λατιν. σημ. 1833—40.
 —νος ὁ Ἰ. Πύστωος Köchly ü. Rüstow Geschichte des gr. Kriegswesens 1852.
 —νος F. G. Curtius Grundzüge der gr. Etymologie 1869.
 —νος E. Ernst Curtius Peloponnesos 1851—52.
 —νος G. W. Krüger Gr. Sprachlehre II. Theil. (Τοῦτου μόνον τὸ 4. μέρος, τὸ τυπικὸν
 μεταφράσθη ὑπὸ Α. Κωστοπούλου εἰς τὴν Ἑλλην.)
 —νος I. La Roche ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τῆς Ἰλιάδος Γερμανιστὶ 1870.
 „ ἐκδότης καὶ διορθωτὴς τῆς Ὀδύσσειας. Λατινιστὶ 1867—68.
 „ die Homerische Textkritik im Alterthum 1861.
 „ Homerisch. Untersuchungen 1869.
 „ Homerisch. Studien 1861.
 —νος K. Lehrs De Aristarchi studiis Homericis 1865.
 —νος Méyer Leo Meyer Vergleichende Grammatik des Griechischen u. Lateinischen
 1861—3.
 —νος C. A. Lobeck : Pathologiae sermonis graeci Prolegomena 1843.
 „ Paralipomena grammaticae Graecae 1837.
 „ Pathologiae graeci sermonis Elementa II. Vol. 1853—62.
 „ Ῥηματικὸν 1846.
 —νος K. W. Lucas Formenlehre d. ion. Dialektes im Homer 1844.
 „ Quaestionum lexilogicarum lib. I. 1835.
 „ καὶ ἄλλαι τινὲς μικραὶ διατριβαὶ Ὀμηρικαί.
 —νος Müller Max Müller Vorlesungen ü. d. Wissenschaft der Sprache II. Bde 1863—70
 Γερμ. μετάφρ.
 —νος Millin Minéralogie d'Homère 1815.
 —νος Minckwitz Io. Minckwitz Γερμανὸς μεταφραστὴς τῆς Ἰλιάδος εἰς τὸ πεζὸν 1855—58.
 —νος K. Ὁδ. Carl. Otf. Müller Geschichte der Hellenischen Stämme 1824.
 „ Archaeologie der Kunst 1848.
 —νος Nagelsbach C. F. Nagelsbach Anmerkungen zur Ilias 2te Ausg. 1850.
 „ die Homerische Theologie 1861.
 —νος G. W. Nitzsch Erklärende Anmerkungen zu Hom. Odyssee 3 Bde 1826—40
 —νος F. G. Welcker kleine Schriften zur gr. Litteraturgeschichte 1814—30—67.
 „ Gr. Götterlehre III. Bde 1863.
 —νος F. A. Wolf ἐκδότης καὶ διορθωτὴς τοῦ Ὀμήρου καὶ τὰ περιώνυμα Prolegomena συγ-
 γράφας τὸ 1795.
 —νος [ἢ μάλλον Φόσσιος], Io. H. Voss, Γερμανὸς μεταφραστὴς τοῦ Ὀμήρου 1793, 4. ἐκδοσις
 βελτιωμένη 1833.
 —νος C. A. I. Hoffmann quaestiones Homericæ 2 Vol. 1848.
 —νος F. Passow, συγγραφεὺς Ἑλληνογερμανικοῦ λεξικοῦ
 „ A. Passow, ὁ ἐκδῶσας τὰ Ῥωμαϊκά τραγούδια 1860.
 —νος L. Preller Griechische Mythologie 1854.
 „ Demeter und Persephone 1831.
 —νος H. Rumpf de aedibus Homericis 1844—58.
 „ Beiträge zur Hom. Worterklärung u. Kritik 1850.

Σνεΐδεδίνος F. G. Schneidewin die Homerischen Hymnen auf Apollon ἐν τοῖς Göttinge

1847 καὶ περὶ τοῦ Ὑμνου εἰς Ἑρμῆν ἐν τῷ Philologus τό

Σνεΐδέρος I. G. Schneider συγγραφεὺς Ἑλληνογερμανικοῦ Λεξικοῦ.

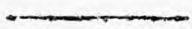
» ἐκδότης τοῦ Θεοφράστου 1818—21.

Φαῖσις J. U. Fæsi ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τοῦ Ὀμήρου, Γερμανιστὶ ἐν πολλαῖς ἐκδόσεσιν

Φαίλκερος ἢ Φοέλκ. ἢ Φοίλκερος, K. H. W. Völcker über Homerische Geographie
kunde 1830.

Φράγκε ἢ Φράνκε F. Franke ἐκδότης καὶ ἐρμηνευτὴς τῶν Ὀμηρικῶν Ὑμνων, Λατινιστὶ

Χρὶς, W. Christ Grundzüge der griechischen Lautlehre 1859.

τῶν συντετμημένων λέξεων, καὶ ἐξήγησις τῶν σημείων.

θρ.	=	ἀθροιστικόν
183 ιολ.	=	Αἰολικός ἢ Αἰολικῶς
ιτ.	=	αἰτιατική
μεταβ.	=	ἀμετάβατος
ναύζ.	=	ἀναύζητος
νωτ.	=	ἀνωτέρω
όρ.	=	ἀόριστος
ποθ.	=	ἀποθετικόν
Απολλ(ών).	=	Ἀπολλώνιος
Απλδ.	=	Ἀπολλόδωρος
πολ., -ύτ.	=	ἀπολύτως ἢ ἀπολελυμένως
Αποσπ.	=	Ἀποσπάσματα
ἐπρφ.	=	ἀπαρέμφατον
ρν.	=	ἀρνητικόν
ρσ.	=	ἀρσενικόν
Αττ.	=	Ἀττικός, Αττικῶς.
χρ.	=	ἄχρηστος
εν.	=	γενική
ΓΜ.	=	Γερμανός μεταφραστής
ηλ.	=	δηλαδὴ
δοτ.	=	δοτική
Δωρ.	=	Δωρικός, Δωρικῶς
ι. α.	=	ἐνθα ἀνωτέρω (ἐν χωρίῳ προ- μνημονευθέντι)
ἐθν. ὄν.	=	ἐθνικόν ὄνομα
ἐνεργ.	=	ἐνεργητικόν
ἐνεσ.	=	ἐνεσῶς
ἐνικ.	=	ἐνικός, ἐνικῶς
ἐν τμ.	=	ἐν τμήσει
ἐξ.	=	ἐξῆς, καὶ ἐφεξῆς
ἐξυπακ.	=	ἐξυπακούεται
ἐπ. ἢ ἐπιπ.	=	ἐπικός, ἐπικῶς
ἐπίθ.	=	ἐπίθετον
Ἐπιγ.	=	Ἐπιγράμματα
ἐπέκτ.	=	ἐπέκτασις, ἐπεκτεταμένος
ἐπίρρ.	=	ἐπίρρημα
ἐπιτ.	=	ἐπιτατικός
ἐπομ.	=	ἐπόμενος, ἐπομένως
ἐτυμολ.	=	ἐτυμολογείται, ἐτυμολογία, ἐτυ- μολογικῶς.
εὐκτ.	=	εὐκτική
Εὐστ(άθ.)	=	Εὐστάθιος
εὐφ.	=	εὐφωνικόν
θαμ., θαμς.	=	Θαμιστικός, ὄν
θηλ.	=	θηλυκόν
ιδ.	=	ιδίως
Ἰδ.	=	ἴδε
ἰδιαιτ.	=	ἰδιαιτέρως
Ἰδ. τ. λ.	=	ἴδε τὴν λέξιν (ἐν τῇ παρόντι λεξικῇ).
Ἰων.	=	Ἰωνικός, Ἰωνικῶς

κ. ἀ.	=	καὶ ἀλλαχού (τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν)
κ. ἄ.	=	καὶ ἄλλα
κ. ἄ. τ.	=	καὶ ἄλλα τοιαῦτα
κ. ἄ. πλχ.	=	καὶ ἄλλοι πολλοί
κ. τ. τ.	=	καὶ τὰ τοιαῦτα
καθομ(ιλ)	=	καθομιλουμένη
κατ.	=	κατωτέρω
κλ.	=	κλητική
κτλ.	=	καὶ τὰ λοιπά
κυρ.	=	κυρίως
κύρ. ὄν.	=	κύριον ὄνομα
λ.	=	λέξις
ME ἢ M. E.	=	Μέγα Ἑτυμολογικόν
μεγεθ.	=	μεγεθυντικόν
μέλ.	=	μέλλων
μέσ.	=	μέσος, ἢ μέσον
μεταβ.	=	μεταβατικός, ὄν
μεταφ.	=	μεταφορικός, ὡς
μετοχ.	=	μετοχή
ὁ ἐ.	=	ὁ ἐστὶ
Ὅμ.	=	Ὅμηρος (ἐν Ἰλιάδι ἔξ Ὀδυσσεΐα)
ὄν.	=	ὄνομα
ὄνομ.	=	ὀνομαστική
ὄπ. Ἰδ.	=	ὄπερ ἴδε
ὀρις.	=	ὀριστική
οὐδ.	=	οὐδέτερον
οὐσ.	=	οὐσιαστικόν
παθ.	=	παθητικός, τί, ὄν, ὡς
παρατ.	=	παρατατικός
παρακ.	=	παρακείμενος
πιθαν.	=	πιθανῶς
πλ.	=	πληθυντικός, ὡς
πλχ.	=	πολλοί
ποι(ητ.)	=	ποιητικός, τί, ὄν, ὡς
πρβλ.	=	παράβαλε
πρόθ.	=	πρόθεσις
προηγ.	=	προηγούμενος, η, ὄν, ὡς
προσδ.	=	προσδιορισμός
προφ.	=	προφέρεται
π. χ.	=	παραδείγματος χάριν
ῥ.	=	ῥῆμα
ρίζ.	=	ρίζα
σημ.	=	σημαίνει
σημ(ασ.)	=	σημασία
στ., ς.	=	σίχος
συγγ.	=	συγγενής, -εὔει
συγκ(οπ.)	=	συγκοπή
συγκεκ.	=	συγκεκομμένος
συγκρ(ιτ.)	=	συγκριτικόν
σύνδ.	=	σύνδεσμος

συνεκδ	=	συνεκδοχῶς
συνίζ.	=	συνίζησις
συνήθ.	=	συνήθης, ως
συνηρ.	=	συνηρημένος, η, ον
Σχολ.	=	Σχολιαστής
σχημ.	=	σχηματισμός
τροπ.	=	τροπικός
ῥμ.	=	ῥυμος
ῥ. Ἀπ.	=	ῥυμος εἰς Ἀπόλλωνα
ῥ. Δήμ.	=	ῥυμος εἰς Δήμητραν
ῥ. Ἀφρ.	=	ῥυμος εἰς Ἀφροδίτην
ῥ. Ἑρμ.	=	ῥυμος εἰς Ἑρμῆν
ὑπερθ.	=	ὑπερθετικόν
ὑπερσ.	=	ὑπερσυντελικός
ὑποτ.	=	ὑποτακτική
ὑποκ.	=	ὑποκοριστικόν
φρ.	=	φράσις, -ει
Α, Β, Γ, $\Sigma\lambda$.	σημαίνει	ράψωδίας τῆς Ἰλιάδος.
α, β, γ, $\Sigma\lambda$.	"	" τῆς Ὀδυσσεΐας.
Ἰλ.	■	ὅτι ἡ λέξις εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ἰλιάδι.
Ὀδ.	■	ὅτι ἡ λέξις εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ.

- * προτασσόμενος τῆς ἐρμηνευομένης λέξεως σημαίνει ὅτι αὕτη εὐρίσκεται μόνον ἐν τοῖς ῥυμοῖς, Ἐπιγράμμασιν, Ἀποσπάσμασιν ἐν τῇ Βατραχομουμαχίᾳ.
- † τιθέμενος μετὰ τινα ἀριθμὸν σημαίνει ὅτι λέξις εὐρίσκεται μόνον ἐν τῷ σημειουμένῳ χωρίῳ· ἐὰν δὲ ἔχη καὶ τὸ μόνον προσγεγραμμένον, σημαίνει ὅτι οὐδαμοῦ ἀλλοῦ λαχοῦ τῶν Ἑλληνικῶν γραμμάτων εὐρίσκεται.
- « — » σημαίνει χωρία τῶν Ὀμηρικῶν ἐπῶν ἄλλων ἀρχαίων κειμένων.
- „ — “ σημαίνει λέξεις ἢ φράσεις τῆς καθομιλουμένης.
- [—] σημαίνει λέξεις ἢ φράσεις τοῦ ἀρχαίου πεζοῦ λόγου καὶ μάλιστα τοῦ Ἀττικοῦ παρατήρησιν τινα περὶ τοῦ χρόνου τῶν συλλαβῶν—πλὴν ὀλίγων τινῶν ἐξαιρέσεων ἐν τοῖς πρώτοις τυπογραφικοῖς φύλλοις.
- ||. σημαίνει προσθήκας τοῦ διασκευαστοῦ.
- = ἴσον, ἰσοδύναμον πρὸς τὸ.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΜΗΡΙΚΟΝ

Α

Α

ἄαπτος

Α, τὸ πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφα-
του, σημαίνει παρ' Ὀμ. τὴν πρώτην ῥαψῳδίαν
ἢ Ἰλιάδος ἢ Ὀδυσσεΐας.

Α-[υ] ἐν συνθέσει εἶνε 1) α στερητικόν (πρὸ
κινήτου συνήθως ἀν, ἴδ. ἀν-) καὶ ἀναιρεῖ τὴν
νοίαν τῆς λέξεως, μεθ' ἧς συντίθεται ἢ ἀφαιρεῖ
τὴν ἀπὸ τοῦ ἀντικειμένου εἰς ὃ ἡ σύνθετος λέ-
ξις ἀποδίδεται, π. χ. ἄδηλος, ἀνάστις, ἀνοήμων=
μὴ ὀηλος, αἷστις, νοήμων· ἄγαμος, ἄθυμος=ὁ
χωρὶς γάμου, θυμοῦ. 2) α ἀθροιστικόν καὶ ἐκ-
φράζει κοινωνίαν ἢ ἑνώσιν καὶ ἰσότητά, π. χ.
καίτης, θηλ. ἄκοιτις, ἄλογος=ὁ ἔχων ὄμοῦ μὲ
ἄλλον μίαν κοίτην, ἐν λέξει, τούτεστι σύζυγος·
ὁμοί=οἱ ἀποτελοῦντες ὁμοῦ ἓνα ὅμοῦν ἀτάλαν-
τος=ὁ ἴσον τάλαντον (βάρος) ἔχων, τούτεστι ἰσο-
αφής. Τοῦτο τὸ α εὐρίσκεται εἰς ὀλίγας μόνον
λέξεις, ὡς καὶ τὸ ἐπόμενον 3) α ἐπιτατικόν,
περ ἐπιταίνει τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐτέρου συνθετικοῦ
έρους, π. χ. ἄδρομος=ὁ πολὺν βρόμον ποιῶν,
φοντωδής· ἀσκελές=τὸ πολὺ σκληρόν· ἀμαυμάκ-
τος=ὁ πολὺ σφοδρὸς, ὀρυκτικός, καὶ τίνα ἄλλα.
Ἄλλὰ τοῦτο τοῦ α ἡ ὑπαρξίς παρ' ἄλλων καὶ
ἄλλω τοῦ Λόβεσκ πολὺ ἀμφισβallestai. 4) α εὐ-
ωνικόν ἢ πλεοναστικόν, ὅπερ χάριν εὐφω-
νίας τίθεται ἐν ἀρχῇ λέξεως ἀπὸ δύο μάλιστα συμ-
πλόνων ἀρχομένων (σ καὶ τινος ἄλλου, ἢ ἀφώ-
νιστο πρὸ ἀμεταβόλου), π. χ. ἄσταχυς=στάχυς·
ἀληγρός=βληγρός, καὶ ἄλ. (Ἐκτὸς δὲ τούτων ὁ
Λόβεσκ παραδέχεται· 5) α σχηματιστικόν
ρησιμίδον εἰς σχηματισμὸν ἐπιθέτων τινῶν ἐκ
πλόνων βαρυτόνων, π. χ. ἀχανής, ἀσπερχής,
ἀνής, ἐνθα συνήθως θεωρεῖται ἐπιτατικόν τὸ α.
6) α ἐκφράζον τὴν ἀφαιρετικὴν καὶ ἀπο-
κριστικὴν δύναμιν τῆς προθέσεως· Ἀπὸ ἐν ταῖς
ἀμαρτεῖν, ἀμφοτεῖν, ἀδροτάζειν κ. ἄ. καὶ 7)
ἀπαρρητικόν, ὅπερ παρέχει εἰς τὴν λ., μεθ'
ἧς συντίθεται, παρέμφασιν τινα ἢ παραλλαγὴν τῆς
σημασίας, ὅσον ἀστεροπή=κεραυνός, „ἀστροπε-
τή“ ἐκ τοῦ στεροπή=ἀστραπή ἀπλῶς. 8) Ὀρ-

δοτέρᾳ μοι φαίνεται ἡ παραδοχὴ τριῶν μόνον α-,
τοῦ στερητικοῦ, ἀθροιστικοῦ καὶ τοῦ προ-
θετικοῦ τῶν νεωτέρων γλωσσολόγων ἢ προ-
θέτου τῶν παλαιῶν γραμματικῶν).

Α, ἐπιρῶνημα ἀγανακτήσεως ἢ οἴκτου ἢ ἐκ-
πλήξεως σημερινόν, « ἄ δειλέ » ὡ καυμένα, ἀχ
ἀθλῆς Α 441, Ρ 204, Ξ 364 κ. ἀλχ.

ΑΛΑΤΟΣ, ὄν [υ-ευ], ποι. (ἀλῶ), 1) παθ. ἀ-
βλαβής, ἀπαραβίαστος, « Στυγὸς ὕδωρ » Ξ
271. Ἐν ὀνόματι τούτου ὀρκίζονται οἱ θεοὶ τὸν
δαιμότατον ὄρκον, οὗ ἡ παράδοσις ἐπάγεται τὴν
σοβερωτάτην τιμωρίαν, ἴδ. Στγς. 2) ἐνεργ. ἀ-
βλαβής, οὐδεμίαν βλάβην ἐπιφέρων, ἀθῶος
„ἀβλαβός“, « ἀεθλος » φ 91 καὶ χ 5 ἐνθα εἰ-
ρωνικῶς κεῖται (Ταῦτα ὁ Δοιδερλεῖνος ἔξ Ἀμεῖς
ἐν μέρει κατὰ τοῦ ἀρχαίου ἐρμηνευτάς· διότι ὁ
μὲν Ἀπολλών ἐρμηνεύει τὴν λ. ἐν μὲν τῇ πρώτῃ
χωρὶς τῆς Ὀδ. ἐπιβλαβὴ καὶ δυσχερῇ, ἐν δὲ τῇ
δευτέρῃ ἀβλαβὴ καὶ εὐχερῇ· ὁ δὲ Πύσθαθ. διχα
βλ-βης· ὁ Σχολ. ἐπιβλαβὴ ἢ ἀνευ βλ-βης. Ὀλι-
γώτερον πιθανὰ εἶνε αἱ ἐξ ἧς ἐρμηνεῖται « ἀεθλος »
ἀναπόφευκτος, ἀμετάκλητος, ἢ ἀκατάβλη-
τος (irrevocabilis vel insuperabilis, Λόβεσκ)
ἀμετατρέπτως διακρίνων, ἀποφασίζων τὴν νίκην
(Πάσσωτος)· ἀμεμπτος, ἔντιμος (Βούττιαννος)
εἰς ὃν οὐδεὶς ἀνάξιος καὶ ἀνάνδρος τολμᾷ νᾶ εἰς-
έλθῃ, ὁ εἰς μόνους ἀρα τοῦς μνηστήρας ἐπιτυ-
λατόμενος (Φαῖσις). Κατὰ δὲ τὸν Πύσθαιον ἡ λ.
ἔχει μίαν μόνην σημ. ἀπαραβίαστος, ἀκατάβλη-
τος, ἐπομ. συνώνυμον τῇ « ὀδρῆσις », ἰσχυρός,
ὅπερ κατ' αὐτὸν περὶ μὲν τῆς Στυγὸς λεγόμενον
ἀναφέρεται εἰς τὸν ὀρυκτικὸν αὐτῆς ῥῶν, περὶ δὲ
τοῦ ἀγῶνος εἰς τὴν ἐν αὐτῇ ἀπαιτούμενην ῥώμην).

ΑΛΓΗΣ, ἐς [υ-] (ἀφαγής, ἐκ τοῦ ἀγνῶμι) ὁ μὴ
συντριβόμενος, στερεός, ἀθραυστος, „ἀτά-
κιστος“ « ῥόπαλον » λ 575 γ.

ΑΛΟΜΑΙ, ἴδ. Ἄλφ Β) καὶ Γ).

ΑΛΠΤΟΣ, ὄν, ποι. (ἔλπται) ἄφραυτος, ἀ-
προσπέλαστος, ἀπρόσιτος, ἐπομ. ἀκατα-

μάχητοι, ἐπὶ θ. τῶν χειρῶν τῶν θεῶν καὶ ἡρώων
Δ 567, Η 309, Θ 430, λ 502, χ 248.

ἈΛΕΧΕΤΟΣ, ΟΝ, ἴδ. ΛΕΧΕΤΟΣ.

ἌΛΩ [α-], ποι. κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἄω (ἐξ οὗ
ἐνεργ. ἄορ. γ'. ἐν. ἄσε λ 61 καὶ μέσ. ἄορ. γ'. ἐν.
ἄσατο T 95), μέσ. ἄορ. ἀσάμην, παθ. ἄορ. ἀ-
σθην· ἐκ δὲ τοῦ ἐνεστ. εὐρίσκειται μόνον τὸ γ'.
ἐνικ. τοῦ μέσ. ἄσται ζήτ. ἐν τῇ Γ). Συνήθ. οἱ
ἄορ. ἄσε καὶ ἄσατο, θεωροῦνται συνηρημένοι ἐκ
τοῦ ἄσας καὶ ἄσατο. [Ω: θεμελιώδη τύπον πα-
ραδέχεται ὁ μὲν Βούττι. τὸ ἀγαθὸν ὁ δὲ Ἄρεν·
τὸ ἀγαθὸν ἐκ τῆς ῥίζ. γατ· ὁ δὲ Δοιδερλ. ὑπά-
γει πάντας τοὺς τύπους πλὴν τοῦ ἐνεστώτος εἰς
ἐπιτατικὸν τι ῥήμα ἀάχω=ἀπατῶ, οὗ τὸ μέσ. ἀά-
χουμαι=σφάλλομαι, ἀπατῶμαι, ἢ διδαιεῖς τὸ ἀπο-
θετ. ἀάσθαι τὴν μεταδ. σημ. βλάπτειν, παράγων
αὐτὸ ἐκ τινος τύπου ἀσθαι, καθὼς τὸ ἀγασθαι
ἐκ τοῦ ἀγασθαι]. Α) Ἐνεργ. μεταδ. λυμαίνο-
μαι, βλάπτω μετ' αἰτ. « ἦ ῥ' ἐν τῇ ἡδὲ βασιλῆων
τῇδ' ἡττ' ἄσας » ἀρα γὰρ ἐβλάψαν· ἡδὲ τινὰ τῶν
βασιλέων μετ' αὐτὴν τὴν δυστυχίαν; ὁ δὲ ἐνέθα-
λες εἰς τοιαύτην δυστυχίαν; Θ 237. « ἄσας μ'
ἔταροι » κ 68. « ἄσέ με δαίμονος αἶσα » λ 61.
Ὅθεν παθ. βλάπτομαι, εἰς δυστυχίαν πε-
ριπίπτω, « μέγ' ἄσθη » P 685. β) Ἰδίως τὰς
φρένας βλάπτω, παραπλάνω, ἐκμαίνω μετὰ
ἢ ἄνευ τοῦ « φρένας » οἷον « φρένας οἶψ » μέ-
σῳ οἶνον « θολώνω » τὴν νοῦν, φ 296. Παθ. μαί-
νομαι, παραφρονῶ, « μοῦ παίρνει ὁ θεός
τόν νοῦν » παραπλάνωμαι, « Ἀτρεΐδης προ-
τον ἄσθην » T 136, « μέγ' ἄσθη » δ 503, 509.
« φρεσὶν ἦσιν ἄσθεϊς » φ 304. Β) Μέσ. σκοτι-
ζομαι τὸν νοῦν, ἀνύητα πράττω, ἀμαρ-
τάνω, I 416, 419, T 437, « ἄσατο μέγα θυ-
μῷ » ἐπαθε μεγάλην τῶν φρενῶν βλάβην. I 537,
Δ 340. Γ) Ω: μέσ. ἀποθ. μετ' αἰτ. ἀποπλάνω
(σκοτιζῶ) τὸν νοῦν τινος T 94 καὶ 129 (ἐνθα
τὸ « ἄσται », ὅπερ ὁ Ἄρεν· εἰς τὸ « ἀσάτ » τρέ-
πει, τὸ προηγουμένον ἀτρεΐδης ἐτυμολογικῶς ἀκρίβει-
στερον σαφηνίζει· ἐκαστοῦ καὶ ἐν στ. 138, ἴδ.
ΛΗ). Ὡσαύτως κατὰ τὴν συνήθη γραφὴν καὶ στ.
95 « καὶ γὰρ εἴη νύ ποτε Ζῆν' ἄσατο » ἡ Ἀτρεΐ-
δης. Ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Σπίτιζενος καὶ Πέκκερος
γράφουσι κατὰ τὸν Ἀριστάρχον « Ζεὺς ἄσατο »
(διαγράφοντες τὸν στ. 94) ὁ Ζεὺς ἡπατήθη, ἐ-
πλανήθη.

ἈΒΑΚΕ [α-], (ἀβακ, βάζω) ποι. ἄορ. ἀδάκη-
σα, κυρ. εἶμαι ἀλάλος, δὲν δύωμι εἰς ἀγνοίαν· ὅθεν
εἴμαι ἐν ἀγνοίᾳ, οὐδὲν ὑπονοῶ, δ 249 f.

ἈΒΑΝΤΕΣ [α-], οἱ ἀρχαιότατοι κίττοι οἱ τῆς
νήσου Εὐβοίας (κατ' Ἀριστοτ. παρὰ Στράβ. 40,
4, 3 ῥῥλον Θωρακικόν ἐκ τῶν ἐν Φωκίδι Ἀβῶν
ἐποικίσαν) οἵτινες μετὰ τοῦ Ἐλεφθόρου ἐστρά-
τευσαν κατὰ τῆς Τροίας, B 536.

ἈΒΑΡΒΑΡΗ [α-α-], ἡ (ἐκ τοῦ ἀ στερ. ἢ βρά-
δαρος· μὴ ἱεσική, ἐγγύς) πηγάς τι· ἡ ναῖς
νύμφη, μήτηρ τοῦ Λισίπου καὶ Μηδάσου, Z 22.

ἈΒΑΣ [α-], ἈΝΤΩΣ, ὁ (ἀ καὶ βαίνω· ὁ μὴ ἀ-

ποχώρων) αἶ· τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ Εὐρυδάμαν-
τος, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Διομήδους, Σ 148.

ἈΒΙΟΙ [α-], οἱ, Σκόθαι νομάδες τὰ βόρεια τῆς
Εὐρώπης· νεμόμενοι (Ἐφορος παρὰ Στράβ. 7, δ
9, πρὸς καὶ §. 7) N 6 f. (Τὸ ὄνομα ἐξηγεῖται
πολλάχθ'· κατὰ τινες μὲν=ἐνδεδεῖς, ἀκτῆμονες
ἄνευ βίου, « χωρὶς βίου » Στράβ. 7, 4, 6· κατ'
δὲ τὸν Ἀπολλώνιον διὰ τὸ ἐπόμενον « δικαιοτά-
των ἀνθρώπων » ἐκ τοῦ βία· οἱ μὴ βίαιοι, ἐι-
ρηνικοὶ ὡσαύτως· καὶ ὁ Φαίσι· καὶ Δοιδερλίνος
κατ' ἄλλους· δὲ ἐκ τοῦ ἀ καὶ βίος=τόξον· οἱ αὐ-
τὸν τόξον κέροντες. Πρὸ τοῦ Εὐνίου ἡρμηνεύεται
ὡς ἐπιθέτον).

ἈΒΑΛΕΒΕΣ [α-α-], Ἴων. ἢ ποι. ἀντὶ τοῦ ἀβλα-
βῶς, ἐπὶ θ. (ἀβλαβής) « ἀβλ. ὑπὸ ποσσὶν ἐδῆσαν
σάνδαλα » τὰ ἐδιδαν οὕτως ὥστε δὲν ἐπλήγωντο
τοὺς πόδας, Ἰγμ. Ἐρμ. 83.

ἈΒΑΛΙΝΗ [α-α-], ἡ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀβλάδεια
εὐρίσκειται πλὴθ. Ἰγμ. Ἐρμ. 393.

ἈΒΑΠΡΟΣ, ὁ, εἷς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Νε-
στορίδου Ἀντιλόχου φονευθεὶς, Z 32.

ἈΒΑΪΣ, ἦτορ, ὁ, ἡ, ποι. (ἀ, βάλλω) μὴ ῥι-
φθεῖς, μὴ ἐκτοξευθεῖς, « καινοῦργος », ἀμαρ-
ταχείριστος, ἐπὶ θ. βέλους, Δ 417 f.

ἈΒΑΝΤΟΣ, ΟΝ, ποι. (ἀ, βάλλω), ἄτρωτος, « ἀ-
κτύπητος, ἀπλήγματος », ἀπρόσβλητος,
Δ 540 f.

ἈΒΑΝΚΡΟΣ, ὁ, ὄν (ἐκ τοῦ εὐρ. ἢ μάλλον προ-
β. α καὶ τοῦ παρ' Ὁμ. ἀνθ. βληκρός) ἀσθε-
νής, ἀδύνατος « γέρρ » (τῆς Ἀφροδίτης) E
337· « τεύχος » Θ 478· μαλακός, ἥπιος, ἡ-
συχος « θάνατος » λ 435, φ 282, (ὁ Δοιδερλ.
καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς
τὸ: μαλακός, βλάξ, ἀμαλός· σημαίνει ἄρα ὅτι μὲν
τὸν μαλακὸν καὶ τρυφερὸν, ὅτε δὲ τὸν μαλα-
κὸν καὶ ἀδύνατον).

ἈΒΡΟΜΟΣ, ΟΝ (α εὐφ. καὶ βρόμος κατὰ τὸν
Πλάτ.) θορυβώδης, παραγώδης, ἐπὶ θ. τῶν
Τρώων N 44 f. (Ὡσαύτως ἢ ὁ Βούττιμανος, ὅστις
ἐκλαμβάνει τὸ α ὡς ἀθροιστικόν· ὅμοι ἄλλοι
ἄλλοι δὲ μετὰ τὸ Ἀπολλωνίου, ὅστις ἐρμηνεύει
αὐτὸ « σὺν πολλῷ βρόμῳ », ἐκλαμβάνουσι τὸ α
ἐπιτατικόν, ἐπομ.=πολυτράχος).

ἈΒΡΟΤΑΞ, ῥ. ἐπικ. ἐκ τοῦ β'. ἄορ. ἀμβροτεῖν
(ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀμαρτεῖν) σχηματισθὲν ἀπαυγ-
χάνω, μετὰ γεν. μόνον ἐν τῇ ἄορ. α. τῆς ὑποκ.
« μήπως ἀβροτάσσομεν (ἐπικ. συνεσταλμ. ἀντὶ τοῦ
ἀβροτάζωμεν) ἀλλήλων » ἵνα μὴ ἀπαύγωμεν
ἀλλήλων, μήπως « χέσσωμεν (δὲν εὐρωμεν) » ὁ
εἷς τὸν ἄλλον, K 65 f.

ἈΒΡΟΤΟΣ, Η, ΟΝ, μεθ' Ὁμ. ος, ΟΝ, ποι. (ἀ
στερ. βροτός)=ἀμβρατός, ἀθάνατος, θεός, ἱε-
ρός, « νύξ ἀβρότη » E 78 f. πρὸλ. λ. ἀμβροσίος.

ἈΒΥΔΟΣ [α-α-], ἡ, πόλις ἐν τῇ Τρωϊκῇ χώρᾳ
παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ἀπέτανε τῆς Σηπτοῦ
σημ. τὸ προύριον τῶν Δαρδανελλίων Ἀβυδο. I
836, Ἐπὶ θ. Ἀβυδοῦς ἐξ Ἀβύδου Δ 50 καὶ Ἀ-
βυδοῦ ἐν Ἀβύδῳ, P 584.

ΑΓΑΛΕΣΘΑΙ, ἴδε ΑΓΑΜΑΙ.

ΑΓΑΓΟΝ, ἴδ. ΑΓΩ.

ΑΓΑΖΟΜΑΙ, ἴδ. ΑΓΑΜΑΙ.

ΑΓΑΘΟΣ, ἢ, ὅν [~], „καλός“, ἐξαίρετος, ἔχων εἰς τὸ εἶδος του· 1) ἐπὶ προσώπων· α) κατὰ τὴν σωματικὴν ῥώμην ἀνδρείου· πολ- λάκις μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατ' αἰτ. ὡς ἐν τῇ φρ. «βοὴν ἀγαθός» ἴδ. ποιή. 6) κατὰ τὴν καταγωγὴν = εὐγενής, πρόκριτος, προύχων (τοῦναντι γέρης) ο 324, σ 276, «αἰ- μα = εὐγενής καταγωγῇ, δ 611· γ) κατὰ τὴν διὰ- κοσίαν κατὰ τὰ ἔθνη = φρένης· συνεται φρ. ὁ ε. φρόνησις, γ 266, π 398· εὐσέβεια ε 421, σωπροσύνη ω 194· ἔτι δὲ καὶ φιλόανθρωπος, φιλόφρων διαθέσις· ὅθεν τοῦναντίον «οὐκ ἀ- γαθαὶ φρένες» ἐχθρική, δυσμενής διάθεσις, Θ 360· «ἀγαθὰ φρονέω» ἔχω γενναίον φρόνημα Z 462. Ἀλλ' ἐν τῇ α 43 καὶ Ω 473 σημ. ἔχω φιλόφρονα, εὐνοϊκὴν διάθεσιν πρὸς ΦΡΟΝΕΑ. 2) ἐπὶ πραγμά- των ἡ καταστάσεων καλός, χρησίμος, B 204, ρ 352· ἀγαθόν ἐστι «εἶνε καλόν, χρήσιμον, μετ' ἀπφ. «νυκτὶ πιθέσθαι» II 282· «αἰδῶς· 3) οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι» ἡ αἰδῶς δὲν χρησιμεύει νὰ ὑπάρχῃ εἰς τῷ, ὁ ε. δὲν εἶνε κα- λόν, χρήσιμον, νὰ ἔχῃ αἰδῶ ἀνὴρ ἐνδεής, ρ 347, «εἰς ἀγαθόν, εἰς ἀγαθὰ εἰπεῖν, μυθέσθαι» πρὸς τὸ συμφέρον, „διὰ τὸ καλόν“, πρὸς ὄφελος· λέγω, I 402, Ψ 305· «πειθεσθαι εἰς ἀγαθόν» A 789. Τὸ οὐδ. πλ. «ἀγαθὰ» ὡς οὐσιαστικόν, ε 441. (Ἐκ τοῦ ἀγαμαι, σημ. κυρ ἀγαστός, ἀειθαλῆμας).

ἈΓΑΘΩΝ, ὄνος, ὁ (μεγεθυντ. τοῦ ἀγαθός) υἱός τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάδης Ω 249.

ΑΓΑΙΟΜΑΙ [~], ἐπ. ἐκτενέστ. τύπος τοῦ ΑΓΑΜΑΙ μόνον κατ' ἐνεστ. μετ' ἀγανακτῆσεως ἀποστρέφωμαι «κακὰ ἔργα» υ 46 f.

ΑΓΑΚΛΕΗΣ, ἐς [~..], ποι. (ἄγαν, κλέος), γεν. ἀγακλεῖας, περικλεής, ἐνδοξός, συνήθ. ἐπὶ ἀν- θρώπων, *II. P 716, Ψ 529, ἐπίθετον τοῦ Ἡ- φαίστου, φ 379.

ΑΓΑΚΛΕΗΣ, συννηρ. ἡς, ἡς, ὁ, εἰς τῶν Μυρ- μιδόνων, πατὴρ τοῦ Ἑπειγέως II 574.

ΑΓΑΚΛΕΙΤΟΣ, ἢ, ὅν [~..] = ΑΓΑΚΛΕΗΣ, ποι. περιδότης, εὐκλεής, ἐξάκουστος, περι- δοξός, συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων, B 564, M 404, P 370· «πυλαγοῦς» φ 530· ἔτι δὲ ἐπὶ ὁ. μιᾶς τῶν Νηρηίδων Σ 45. 6) ἐπὶ πραγμάτων μόνον ἐν τῷ «ἀγακλειτὴ ἐκτόμῃ» λαμπρά, πολυτε- λής· ἐκ. γ 59, η 202.

ΑΓΑΚΛΙΤΟΣ, ἢ, ὅν [~..], ποι. (ἄγαν κλυτός), „πολὺ ἐξακουστός“, περιφημος, ὑπερέν- δοξός, α) συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων Z 436, θ 502. 6) ἐπὶ πραγμάτων μόνον ἐν τῷ «δῶματα ἀγακλ.» γ 388, 428, η 3.

ΑΓΑΛΛΙΣ [~..], ἴσος, ἡ, φυτόν, εἶδος ἱριδός, ἴσω· τὸ λεγόμενον ἄλλως φασγάνιον ἢ ξίφιον, „σπαθόχορτον“ Γ. Δῆμ. 7, 426.

ΑΓΑΛΛΟΜΑΙ [~..], μέσ. μόνον κατ' ἐνεστ. ὁ-

περηφανεύομαι διὰ τι, χαίρω μεθ' ὑπερη- φανείας ἐπὶ τινι, „καμαρώνω“ τι, μετὰ δοτ. «ἵπποισιν καὶ ὄχεσφιν» M 444· «νῆεσι» ζ 272, «πῶλοισι» Γ 222, «περιρύγεσι» B 462, Γ. Ἑρμ. 553· μετὰ μετοχ. «ἀγάλλεται ἔχων τεύχεα» P 473, Σ 132. Ἐν γένει δὲ εὐφραι- νομαι, τέρπομαι «φρένα μοιπαῖς» περὶ τοῦ Πανός Γμ. 48, 24 καὶ μεταφρ. ἐπὶ νηῶν «ἀ- γαλλόμεναι Διὸς οὐρ» ε 476.

ΑΓΑΛΜΑ [~..], ἄτοξ, τὸ, (ἀγᾶλλον) πᾶν τὸ εἰς λαμπρὰν κόσμησιν συντελοῦν, κόσμος, πολύ- τιμον κόσμημα, „στολίδι“, Γαλλ. bijou Δ 444, δ 602· ὁ δούρειος ἵππος λέγεται «ἀ- γαλμα θεῶν θελκτήριον» λαμπρὸν ἀνάθημα, τῶν θεῶν θελκτικόν (κατὰ δὲ τὸν ΓΜ. Οὐδασιον· κό- σμημα τῶν θεῶν) θ 509· ὡσαύτως λέγεται καὶ ὁ πρὸς θυσίαν χρυσὴν κεκοσμημένος βοῦς γ 438.

ΑΓΑΜΑΙ [~..], μέσ. ἀποθ. ἑτερο· δὲ ἐπικ. τύπος· ΑΓΑΙΟΜΑΙ καὶ ΑΓΑΙΟΜΑΙ (ὅπ. ἴδ.) ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὴν 2) σημ., ἐνφ. τὸ ἀγαμαι μόνον εἰς τὴν 1) σημ. εὐρίσκεται· οἱ μὲν ἀγασσομαι α 389 (ἐνθα ὁ Οὐ- δῆσιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσι νεμεσῆσαι, πλὴν τοῦ Νίτση ὑπερμαχοῦντος τῆς παλαιᾶς γρα- φῆς· ἀγασσαι) ἀφρ. α. ἐπ. ἡσασμένη, ἀγασά- μενη καὶ μετὰ σσ (τοῦς τύπους τοῦτους ἀμφότε- ρας ἔχοντας τὰς σημασίας· ὑπάγουσί τινες εἰς με- ταγενέστερόν τινα ἐνεστώτα παρ' Ὀμ. ἔτι ἀγνω- στον· ἀγάζομαι. Ἐκ τοῦ ἀγαμαι εὐρίσκεται μόνον τὸ α. ἐν. πρόσωπον τοῦ ἐνεστ. ἐκ δὲ τοῦ ἀ- γάδομαι τὸ β'. πλ. τοῦ ἐνεστ. ἀγάσθε, ἐπικ. ἐκ- τεταμ. ἀντὶ τοῦ ἀγασθε, ἀπφρ. ἀγάσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγασθαι καὶ β'. πλ. τοῦ παρτ. ἡγάσθε ἀντὶ τοῦ ἡγασθε). 1) ἐπ' ἀγαθοῦ, θαυμάζω, σέβο- μαι, τιμῶ, μετ' αἰτ. Γ 484 «μυθον» II 404· ἀπτότ. ἐκπληττομαι, θαυμάζω, Γ 224, σ 71, φ 475. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ ἀ- γάσθαι τῆς π 202 «οὐ σε εἶκοι φίλον πατέρ' ἐνδον ἔοντα οὔτε τι θαυμάζειν περικύσιον οὐτ' ἀ- γάσθαι», ὅπερ κατὰ τὸν Δυντζερὰν καὶ Ἀρτεῖν ὡς ἔξης ἐρμηνευτέον· δὲν πρέπει τὸν φ. σου πα- τέρα, δν ἔχεις ἐν τῇ οἰκίᾳ (ἐνδον ἔοντα) οὔτε μέ τὴν ἀπορίαν (ὡς ξένον πρόσωπον) οὔτε μέ τόσον θαυμασμόν (ἐνεκα τοῦ κλέους) καὶ τῆς νεότητος) νὰ θεωρῇς. Ὡστε εἰς μὲν τὸ «θαυμά- ζειν» ἀναφέρονται οἱ στ. 204—206, εἰς δὲ τὸ «ἀγάσθαι» οἱ στ. 207 ἔξ. 2) ἐπὶ κακοῦ α) φθονερώ· τινα προσβλέπω, φθονῶ, μετὰ δοτ. προσ. P 74, ε 422· μετ' αἰτ. πράγματος, ζηλεύω τι, βλέπω τι μετ' ὄμμα φθονερόν· «τὰ μὲν που μέλλεν ἀγασσεσθαι θεός· αὐτός· ταῦτα ἔμελλε καὶ θεός· τίς αὐτῶ· νὰ φθονήσῃ (δν ἐγίνοντο δηλ.) δ 484 καὶ μετ' ἀπαφρ. «νῦν μοι ἀγάσθε, θεοί, βροτόν ἀνδρὰ παρταῖναι» ὑπὸ φθόνου δέν μοι ἀ- φίνετε νὰ... ε 429 πρὸς καὶ στίχ. 419, 422, φ 214· «ἀγ. περὶ νίκης» φθονῶ διὰ τὴν νίκην Ψ 639· 6) ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, δ 638· «ἀ- γασσάμενοι» φιλοτιμηθέντες H 64· μετ' αἰτ. «κακὰ ἔργα» ἀγανακτῶ διὰ τὰ κακὰ ἔργα, δ 67,

ψ 64· μετά δοτ. προσώπ. ἐναντίον τινός, θ 505 «κότῃ» εἰς ἀνανάκτισιν περιέρχεται Z 414 (Ἐκ τοῦ ἔξομαι κατὰ τὸν Δόδεκχ.).

ἈΓΑΜΕΜΝΟΝΙΔΗΣ, οἶκ. ὁ, υἱός τοῦ Ἀγαμέμνονος=Ὀρέστης (Ἰδ. τ. λ.) α 30.

ἈΓΑΜΕΜΝΩΝ [ω-], οἶκος, ὁ, (ἔκ τοῦ ἄγαν καὶ μένω ἢ μένωσι πολὺ ἐπίμονος, εὐσταθής, ἢ ἄγαν καρτερικός· κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερνι μεγαλόφρων) υἱός τοῦ Ἀτρέως, ἔγγονος τοῦ Πέλοπος, βασιλεὺς τῶν Μυκηθῶν καὶ τῆς μετέπειτα Ἀχαιᾶς μέχρι τῆς Ἡλίδος, ὁ δυνατώτατος τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἑλλήνων βασιλέων καὶ ἀρχιστρατηγός αὐτῶν, πλὴν μετὰ περυσισμένης δυνάμεως ἐνεργῶν. Παρίσταται ἐν τῇ Ἡλίδι ὡς ἀνὴρ ὠφελὴς, εὐσάρκας καὶ μεγαλοπρεπής B 478, ἀτομικῶς μὲν ἀνδρείος (Ἰδ. ἐν τῇ Δ τὴν ἀριστείαν αὐτοῦ), ἀλλ' ὡς στρατηγός, δὲν ἔχει ἐνίοτε τὴν ἀπαιτουμένην ἐπιμότητητα, σύνεσιν καὶ ἐπιμονήν. Ἰδ. I ἐν ἀρχ. Z 64 ἐξ.

Ἰδ. ἐπὶ τὸ πλεῖστον φαίνεται ὑπερήφανος καὶ ἐπιτακτικὸς ὡς μεγάλῃν ἐπικράτειαν ἔχων («εὐρυκρείων») καὶ ἰσχυρὸς βασιλεὺς. Ἐξ ἰδιοτροπίας ἢ ἀκολασίας ὑβρίζει τὸν ἱερεῖα Χρυσήν, ἀνελκεί τὴν ἀπολυτρώσιν τὴν θυγατέρα τοῦ Χρυσίδα ἀναγκασθεὶς δὲ ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ὀργισθέντος ἐπὶ τῇ ὕβρει τοῦ ἱερέως, τοῦ τὴν ἀποδοῦναι αὐτὴν ἀποζημιούται αὐθαρέτως· διὰ τῆς Βρισηίδος, ἣν παρανόμως καὶ διὰ τῆς βίας ἀρπάζει παρὰ τοῦ Ἀχιλλεύου· καὶ οὕτως ὑβρίζει μὲν τοῦτον θανάσιμως, εἰς ἐαυτὸν δὲ καὶ τοὺς Ἀχαιοὺς γίνεται παραίτιος μεγάλων δυστοχημάτων (Ἠλ. Α). Ἀναγκασθεὶς δὲ τέλος ὑπὸ ταύτων νὰ ζητήσῃ συνδιαλλαγὴν, προτείνει ὄρους ταπεινωτικωτάτους, οὓς ὑπερήφανος ἀπορρίπτει ὁ Ἀχιλλεύς (Ἠλ. Β). Κατὰ τὴν Ὀδύσειαν α 300 φονεῖται αὐτὸν ὁ Αἰγισθός, ὁ μοιχὸς τῆς γυναῖκος τοῦ Κλυταιμνήστρας μετὰ τὴν ἐκ Τροίας ἐπίπονον τὸν πρὸς Δ 410 ἐξ. Αἱ θυγατέρες ἀναφέρονται I 287. Ἐκ τούτου ἐπιθ. ἈΓΑΜΕΜΝΟΝΕΟΣ, ἔθ. ἐοχ=Ἀγαμεμνονέιοις, εἰς τὸν Ἀγ. ἀνέκων Φ 295, γ 264.

ἈΓΑΜΗΝΗ [ω-], ἡ, θυγ. τοῦ Αὔγειου, σύζ. τοῦ Μιυλίου «ἡ τόσα φάρμακα ἔδεη, ὅσα τρέφει εὐρεῖα χυῶν» Α 740.

ἈΓΑΜΗΝΗΣ [ω-], οὐς, ὁ (ἄγαν, μῆδος· ὁ πολὺ συνετός, κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερνι ἀπιθάνος· ὁ πνεύχιος) υἱός τοῦ Ἐργίνου βασιλέως τοῦ Ὀρχάνου καὶ ἀδελφῆς τοῦ Τρωφονίου, Γ 1. Ἀπόλ. 296 πρὸς λ. Τρωφονίου.

ἈΓΑΜΟΣ, οἶκ. [ω-], (α σπας, γένος) ἄγαμος, ὁ μὴ ἐλθὼν εἰς γάμον, «ἀνὸς ἀνδρας», «αὐτὸς ὅστις ἀγόνος τ' εἶναι ἄγαμος· τ' ἀπολέσθαι» = εἶπε νὰ μὴ εἶγ' γεννήσῃ καὶ ν' ἀπέλινθαι· ἄγαμος, δηλ. πρὶν ἐλθεῖν εἰς γάμον, Γ 40 φ.

ἈΓΑΝΗΦΟΣ, οἶκ. [ω-], ποι. (ἄγαν, νίψω) χυτοσκεπής, ἐπιθ. τοῦ Ὀλύμπου Ἠλ. Α 420, Σ 486.

ἈΓΑΝΟΣ, ἡ, οἶκ. [ω-], ποι. (γάνος, γάνυμαι) φιλόφρων, ἥπιος, μαλακός, πρῶτος, ἐπιεικής, «ἔπεια» B 180 «βασιλεύς» B 230 «ἀγ. βέλεια» τὰ ἥπια βελεῖ τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς

Ἀρτέμιδος, εἰς οὓς ἀπεδίδετο πᾶς αἰμυλῖος, ἄρα γλυκύ· θάνατος (ἀναίθετος· πρὸς τὸν ὀδυνηρὸν καὶ μετὰ μακρὰν νόσον ἐπερχόμενον) ὁ μὲν τῶν ἀνδρῶν εἰς τὸν Ἀπόλλωνα, ὁ δὲ τῶν γυναικῶν εἰς τὴν Ἀρτέμιδα Ω 759, γ 280, α 414 Ἰδ. Ἀπόλλων, ἈΡΤΕΜΙΣ· «εὐχολαί» τάγματα (ὑποσχέσαι· ταῖα) εὐάρεστα, θεάρεστα I 499, ν 357· ὠσαύτως· «δῶρα» I 413 (Ἠλ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλουμένη εἰς μίαν καὶ μόνην σημασίαν· τὸ πανί τὸ ἀραιὸν λέγεται «ἀγανό»· μαλακὸν δηλ. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ «κρουστόν», ὅπερ καὶ σκληρόν. Οὐδὲν ἄρα ἔχει κοινὸν πρὸς τὸ τοῦ Βοζαντίου Σκαρλ. ἐάνος).

ἈΓΑΝΘΡΟΣΥΝΗ [ω-], ἡ, πραότης, φιλοφροσύνη, ἡπιότης. Ω 772, λ 203. Ἐκ τοῦ ἈΓΑΝΘΡΩΝ, οἶκ. [ω-], γεν. ονο. ποι. (ἀγανός, φρήν) ὁ ἔχων ἦθος γλυκύ, διαθέσειν φιλόφρονα, ἡπιοῦ· πρῶτος, Γ 467.

ἈΓΑΠΗ, ἐπ. ἔκτεν. ὡς τοῦ ἈΓΑΠΗ, ὅπ. Ἰδ. ἈΓΑΠΗΣ καὶ ἈΓΑΠΟΜΑΙ, Ἰδ. τὸ ἐφεξῆς (Ἠλ. Σημειωτέον ἐνταῦθα ὅτι πολλῶν εἰς αὐτὴν ῥημάτων τῆς ἀρχαίας ἔσωσεν ἡ καθομιλουμένη τὸν ἐκτενέστερον τοῦτον τύπον εἰς ἄξω, ὅσον «πειράξω» (πειράω), «θεάζομαι» (θεάομαι), «ἠρώξομαι» ὁ. ἐ. ραζέομαι (ρῶω) κ. ἄ. Ἐν ἄλλοις δὲ συνέδη τὸ ἀνὰ παλιν ὅσον «βράζω» (βράζω). Κορ. Ἀτ. 1. 65.

ἈΓΑΠᾶ [ω-], (συγγ. τῇ ἄγαμαι) ὁ ἐνεστ. μόνον ἐν τῇ ψ 289, φ 214· ἀλλαγὸς δὲ τὸ ἀγαπάω, Ω 464, π 17 καὶ ὡς μέσον ἀποθ. τὸ ἀγαπάσθαι η 33, χ 499 κ. ἄ. ὁ ἀόρ. ἡγάπησα καὶ ἀγάπησα. 1) φιλικῶς πρὸς τινα φέρομαι, φιλικῶς ὑπεδέχομαι, δεῖξομαι, μετ' αὐτ. συνήθ. ἐπὶ ἀνθρώπων π 17, φ 214. Τὸ δὲ ἀποθ. συνήθως κατὰ μετοχ. «κύνεον ἀγαπαζόμενοι» δεῖνόμενοι ἡσυχάζοντες, ρ 35, φ. 224· «οὐκ ἀγαπαζόμενοι φιλοῦσιν ὅς κ' ἄλλοθεν ἐλθῇ» δὲν ὑποδέχονται εὐχάριστους τὸν ξένον, η 33· «θεὸν ὡς βροτῶν ἀγαπαζόμενον ἄντην» κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἐρμηνείαν· θεὸς φανερά μετὰ τσαύτης ἀγάπης νὰ προνοῇ περὶ θνητῶν κατὰ δὲ τὴν ὀρθότεραν τοῦ Μιγκουτζίου· θεὸς οὕτως ἐμφανῶς νὰ χαίρεται θνητοῦς, Ω 464. 2) εὐχαριστῶ, εἶμαι εὐχαριστημένος, ἀρκεῖ μοι· «οὐκ ἀγαπῇς ὅ (=ὅτι) ἔκκλητος δαίνουσαι» δὲν εὐχαριστεῖ, δὲν σοι ἀρκεῖ ὅτι ἡσύχως εὐνοχεῖσαι· φ 289. (Ἠλ. Ἐν τῇ καθομιλουμένη τὸ «ἀγαπῶ»=φιλῶ, ἐρῶ).

ἈΓΑΠΗΝΩΡ [ω-], οἶκος, ὁ (ἀγαπάω, ἀνὴρ) ὁ τοῦ ἀνέρας (=ἀνδρείου) ἢ τὴν ἡγορήν (=ἀνδρείαν) ἀγαπῶν, ἐπομ. ἀνδρείος, ἐπιθ. τῶν ἡρώων Θ 414, Ν 756, Ο 392, Ψ 413, 424, η 170 (Κατὰ τὸν Δοῦσερλ.=ἀγρήνωρ· κατὰ δὲ τὸν Δούτσερον· ὁ τοῦ ἀνδρός ἀγαπῶν, ὁ ἐ. τὴν πρὸς τοῦ ἀνδρός μάχην. Ἠλ. Ἀνὰ ἀπίθανος· ἐρμηνεία).

ἈΓΑΠΗΝΩΡ, οὐς, ὁ, υἱός τοῦ Ἀγκαίου βασιλέως καὶ στρατηγού τῶν Ἀρκάδων B 609. Ἐπιτρέφω εἰς τὴν πατρίδα ἐξέρχεται ὑπὸ τῶν ἀνέ-

μων εἰς τὴν Κύπρον Ἀπολδ. 3, 40, 8. Πaus. 8, 5, 2.

ἀγαπητός, ὁ, ὅς [υ...], (ἀγαπῶ) „ἀγαπητός· ἀγαπημένος, ἀκριβός“ Z 404, 6 365, 6 727, 817· κείται μόνον ἐπὶ μοναγενοῦς υἱοῦ. „μονακριβός“ Ἀλλ' ἐν τῇ Βατρ. 118 « τρίτος· εἰς ἀγαπητός ».

ἀγάπῃος, ὁ [υ...], ποι. (ἄγαν, ῥέω) ἔχων σφοδρὰ, ὀρμητικὰ ῥεύματα, ῥευματώδης, ἐπὶ τοῦ Ἑλλησπόντου B 845, M 30, τῆς θαλάσσης, Ἰ. Δήμ. 34.

ἈΓΑΣΘΕΝΗΣ, εὐς, ὁ (τὸ ἐπὶ τοῦ ἀγασθενῆς=ἄγαν δυνατός) υἱός τοῦ Δυγείου, βασιλεῦς τῆς Ἡλίδος καὶ πατὴρ τοῦ Πολυξένου, B 624.

ἈΓΑΣΤΟΝΟΣ, ὁ [υ...], ποι. (ἄγαν, στένω) ὁ σφοδρὰ στεναίνων, πολυστένακτος· ὅθεν ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀρφιπρίτης (θαλάσσης) ἡ ἄγαν ἡχηεσσα, πολυπάτατος, πολύστονος, μ 97 f. Ἰ. Ἀπολ. 94 (1. καὶ ὄχι κατὰ τινες τῶν παλαιῶν· ἡ στόνων πολλῶν καὶ βαρέων αἰτία τοῦ ναυαγοῦσι).

ἈΓΑΣΤΡΟΦΟΣ [υ...], ὁ (ἄγαν, στρέφω· πολύστονος) υἱός τοῦ Παίονος, εἰς τῶν ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευθέντων Τρώων A 338.

ἈΓΑΤΟΣ, ὁ [υ...], κυρ. ἐπὶ τοῦ ῥήματι. ἐκ τοῦ ἀγαμαι ἀντὶ τοῦ ἀγαστός, θαυμαστός· τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶ τοῦ Ἰ. Ἀπολ. 545 (ἐνθα ὁ Πασυμείστερος μετὰ τοῦ Σνεῖδεδίνου γράφουσιν· ἐρατόν).

ἈΓΑΨΗ (ἢ Παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσιν εὐρίσκειται τονίζοντο Ἀγαΐη), ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νηρέως καὶ τῆς Δωρίδος, Σ 42 κυρ. θηλ. τοῦ ἔπομ.

ἈΓΑΨΟΣ, ὁ, ὅς [υ...], (ἄγαμαι) ποι. κυρ. θαυμαστός· ὅθεν ἔξοχος, ἐκπρεπής, ἐκλαμπρός, μεγαλοπρεπής, Λατ. illustris, σύνθ. ἐπὶ τοῦ τῶν ἡρώων καὶ βασιλέων, ἐστὶ δὲ καὶ τῆς Περσεφόνης, λ 213 καὶ τῶν Ἱππομολγῶν, N 5, τῶν μνηστήρων ὡς εὐγενῶν, 6 209 « πομπῆς ἀγαυοί » θαυμαστοὶ ὁδηγοὶ λέγονται οἱ Φαίακες ν 71. Τὸ ὑπερθ. ἀγαυότατος ο 229.

ἈΓΓΕΛΙΗ [υ...], ἡ (ἄγγελος) παραγγελία, πρὸςθεσία· εἰδήσις, ο 447 κατὰ πληθ. 6 255, ε 150 κ. ἀ. « ἀγγέλλῃ τινός » ἐνεργητικῶς· ἀγγέλλῃ περί τινος O 640, α 408, κ 245 « ἐμὴ ἀγγέλλῃ » εἰδήσις περί ἐμοῦ, T 336. Παθητικ. « Ζηνός ὑπ' ἀγγέλλῃς » κατὰ παραγγελίαν τοῦ Διός, η 254. Ἡ αἰτ. « ἀγγέλλῃν » καὶ ἡ γεν. « ἀγγέλλῃς » ἔχουσι κατὰ τὴν συνηθεστέραν ἐρμηνείαν ἐπιόρημ. σημασίαν ἐν ταῖς εἰς φράσεσι « ἀγγέλλῃν ἔλθειν » εἰς πρὸςθεσίαν ὁ ἔ. ὡς πρὸςθευτῆς ἔρχομαι A 440, « ἀγγέλλῃν ἐπὶ (ὁ Οὐόλιος καὶ Βέκκερος τονίζουσιν· ἐπὶ) Τυδῆ σταλάν » (=ἐπέστειλαν Τυδῆ ἀγγέλλῃν) ἔστειλαν τὸν Τυδέα πρὸς εἰδήσιν, ἔνα δηλ. φέρη αὐτὴν, A 384, πρὸς τὴν φρ. « ἔστειλν ἔλθειν » ἐν λ. ἐπεὶ ἱ· « ἦλθε πρὸς ἔνακ' ἀγγέλλῃς » (ἐάν τις συντάτῃ ἦλθεν ἀγγέλλῃς πρὸς ἔνακα καὶ ὄχι κατὰ τὸν Ναυκλῆσαχ ἦλ. ἔνακα ἀγγέλλῃς πρὸς) ἦλθε δι' ἀγγέλιαν (ὡς πρὸςθευτῆς) πρὸς χάριν σου

Γ 206· « ἡ ἐκ τοῦ ἀγγέλλῃς μετ' ἐμ' ἦλθε » ἡ ἦλθε· πρὸς με δι' ἀγγέλιαν τινός, ὁ ἔ. ὡς πρὸς με ἀναγγέλλῃς τι· N 252. Ὡσαύτως· « ἀγγέλλῃς οὐχ ἔνακα » O 640. (Ἡ ἀρχαιοτέρα γραμματικὴ παρὰ τοῖς ὑπάρχοντες τοῖς τύποις τοῦτον· εἰς ὄνομαστικὴν τινὰ· ὁ ἀγγέλλῃς (Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλῃς=ἄγγελος, καθὼς λῶϊα=λῶς, γοργία=γοργός, στρουθία=σρουθός, σπογγία=σπογγος κ. ἀ.). Ταύτην δὲ τὴν ἐρμηνείαν προτιμῶσι μὲν ὁ Βούτμαννος, Βούνδερρος καὶ Φαίσι· ἀπορρίπτουσι δὲ ὁ Θήρσιος, Σπέρζερρος, Ναυκλῆσαχ ἡ Κρύγαρος).

ἈΓΓΕΛΙΟΤΗΣ, οἱ, ὁ=ἄγγελος, Ἰ. Ἰερμ. 296. ἈΓΓΕΛΙΑ (ἄγγελος) πέλ. ἀγγέλλω Ἰων. καὶ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἀγγέλλω, ἀόρ. ἡγγεῖα, μέσ. ἀόρ. ἡγγεῖλ μὴν. 4) φέρω εἰδήσιν, διακηρύττω, ἀναγγέλλω ἀπῶς. Θ 398, 409 κ. ἀ. πλγ. μετὰ δοτ. προσ. ὁ 21· μετ' ἀπρρ. διακηρύττω ὅτι πρέπει νὰ γείνη, κελεύω, προστάττω, « οἶκόν δε νέεσθαι » π 350, « λέεσθαι » Θ 517. 2) « μὴνύω », διηγόμαι, ἀναφέρω, « ἐσθλά » K 448, « ἔπος τινί » P 704, « θέμιστας » Ἰ. Ἀπ. 391· « τινά » φέρω εἰδήσιν περί τινος, ε 420, 423.

ἈΓΓΕΛΟΣ, ὁ, ἡ, ἀπεσταλμένος (-νῃ), ὁ καὶ ἡ ἀγγελιοφόρος, « Διός ἀγγελοι » λέγονται οἱ κήρυκες A 334, ἡ Ὄσσα (=φύλη) B 94, οἱ οἰωνοὶ Ω 292, 296 (ἢ. Ἐν δὲ τῇ καθομιλουμένη μόνον ἐπὶ τῶν ὑπερανθρώπων ἐκείνων δυνάμεων, τῶν ὑπηρετούντων τὸν θεόν).

ἈΓΓΟΣ, εὐς, τό, δογεῖτον, « ἀγγαῖτον », οἶνον, γάλακτος κτλ. B 474, 6 286.

ἈΓΕ, ἈΓΕΤΕ, κυρ. προστ. τοῦ ἄγω, ἀλλὰ συνήθως λαμβάνονται ὡς παρακλειστικά ἐπὶ τὰ τῆς καθομιλουμένης, ἢ εἰ (=ἄγε), ἔλα (προστ. τοῦ ἔλάνω) ἐμπρός, καὶ πολλάκις διὰ μορίων ἐπιτείνονται « ἀλλ' ἄγε, ἄγε δὴ (= « εἰ δὲ », προστ. αἰ-δέ), ἀλλ' ἄγετε » « ἔλα λοιπόν, ἐμπρός· λοιπόν, ἔλατε δά, ἔε δὲ δά » (προστ. αἰ-δέ-δέ). Συντάσσονται δὲ μετὰ προστακτ. καὶ ὑποτακτ. καὶ ἐνίοτε τὸ ἐν. « ἄγε » κείται ἡ ἐπὶ πληθ. ὑποκειμ. « παῖδες ἐμοί, ἄγε-ζεύατε » γ 475, « ἀλλ' ἄγε μένετε » B 334, 6 776 κ. ἀ. Ὡσαύτως· καὶ μετὰ ἀ. πληθ. τῆς ὑποτ. « ἄγε δὴ τραπέομεν » Γ 444· « ἄγε δὴ στέμεν » A 348 καὶ ἅπασι μετὰ τοῦ γ'. πλ. τῆς ὑποτ. « ἀλλ' ἄγε κήρυκες· ἀγειρόντων » B 437· « ἀλλ' ἄγετε » ἀνευ ῥήματος φ 73, 406. Ἐν δὲ τῇ π 370 πρόκειται τὸ « ἀλλ' ἄγετε » νὰ συναρῇ πρὸς τὰ κατωτέρω στ 383. Δύναται καὶ νὰ ἐπιτάσσεται τῇ προστακτ. « εἰπ' ἄγε μοι » ο 347· Περὶ τοῦ « εἰδ' ἄγε » ἴδ. τὴν φρ. ἰδιαιτ.

ἈΓΕΙΡΑ [υ...], (ἄγω?), ἀόρ. ἡγεῖρα καὶ ἡγεῖρα, παθ. παρακ. ἀτήγεμαι, παθ. ἀόρ. ἀ. ἡγέρθη καὶ ἀγέρθη· ἴδω, ἔπιχ. τύπος· τοῦ γ'. πλ. τοῦ ὑπερσυν. ἀγέρηται A 214, λ 388, τοῦ γ' πλ. τοῦ ἀόρ. ἡγέρθη καὶ ἡγέρθη (=ἡγέρθησαν) τοῦ μέσ. ἀόρ. ὁ. ἀγέρηται καὶ ἀπρρ. ἀγέρησθαι 6 385 (ἴδω δ. ἰδούριος, ὁ Βέκκερ ἐν τῇ

Α'. καὶ ὁ Ἀμεῖς τονίζουσιν: ἀγέρεσθαι, ἢ κατὰ συγκοπὴν ἀγρόμενος. 1) ἐνεργ. συνάγω, συνα-
αἰροῖζω, συγκαλῶ « λαόν » Β 438 κ. ἀ.
« ἕκαστον ἀπὸ πολλῶν » Ρ 222, « ἀγορὴν » συ-
κρατῶ ἀγοράν, συγκαλῶ εἰς ἀγοράν, 6 28. (||
ἐνθα οὕτως ἀντικ. τοῦ ἡγεῖρας δὲν εἶνε ἀνύκη νά
παραληφθῇ ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ « ἀγορὴν », ἀλ-
λά νά ἐνυπακουσθῇ τὸ: ἡμᾶς). 6) ἐπὶ πραγμάτων
συλλέγω « δημόθεν ἄλφια καὶ οἶνον » τ 197.
« πύρνα » ἐπαιτῶν συλλέγω κομμάτια, ρ 362.

2) Παθ. καὶ μέσ. ἀόρ. συνέρχομαι, συν-
αθροίζομαι « περὶ αὐτόν » Δ 211, « ἐ-ἀγο-
ρίην ἀγέροντα » συνῆλθον εἰς ἀγοράν, Σ 245. 6)
μεταφ. « ὅτε ἐ-φρένα θυμὸς ἀγέρθη » ἀφ' οὗ ἡ
ζωὴ συνῆλθεν εἰς τὴν καρδίαν, ὅ ἐ-ἀφ' οὗ συν-
ῆλθεν ἐκ τῆς λειποθυμίας, Χ 473, ε 458. « ἄ-
φορρόν οἱ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι ἀγέρθη » ἐπαῆλθε
τὸ θάρρος εἰς τὰ στήθη, ὅθεν ἦτο τρόπον τινα
δυσκορπισμένον, ἢ ἤλθε πάλιν ἡ καρδίᾳ ἔς
τὸν τόπον Δ 452. 3) Μέσ. ἐμαυτῷ
συλλέγω « κατὰ δῆμον » ν 14, πρὸς. καὶ 1)
6).—Τὸ τῆς Ν 778 « μάχην ἡγεῖρας » ἀνῆκει
εἰς τὸ: ἐγείρω πρὸς. δὲ καὶ τὸ: ἡγερέομαι.

ἈΓΕΛΑΙΟΣ, Αἴη, Αἴον [ν...], (ἀγέλη) ὁ εἰς ἀγέ-
λην ἀνήκων, ὁ συναγελαζόμενος, ἐν ἀγέλῃ
διατρίβων, ὁ ἐξ ἀγέλης, ἐπιθ. τῶν βοῶν τῶν
θηλειῶν || τῶν κατ' ἔοχ. ἐν τῇ καθομῇ. ἢ ἀ-
γελάδων « κελουμένων, Α 729, Ψ 846, κ
440, ρ 181, γ 299.

ἈΓΕΛΛΟΣ [ν...], Ἰων. Ἀγέλλω; ὁ (ἄγω,
λαός) 1) υἱὸς τοῦ Φράδμονος, εἰς τῶν Τρώων,
ὅπῃ τοῦ Διομήδους ἐν Τροίᾳ φονευθεῖς, Θ 257.

2) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευ-
θεῖς, Α 302. 3) υἱὸς τοῦ Δαμάστορος, εἰς τῶν
μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς
ἀκρονυθισθεῖς καὶ ἀποθανών, υ 324, γ. 134, 247
(ἐνθα πρὸ τοῦ Βεκίκερου ἔκειτο ὁ Ἰων. τύπος).

ἈΓΕΛΛΕΙΟΣ, ὄν (ἄ στ., γελάζω) ὁ μὴ γελῶν,
ἢ ἀγέλαστος, ἢ σκυθρωπός, κατηφής,
Τ. Δῆμ. 200.

ἈΓΕΛΕΪΗ, ἡ, ποι. (ἄγω, λεία), ἡ λαφύρα-
γωγός, ἡ λαφύροδότης, ἐπιθ. τῆς Ἀ-
θηναίης, ὡς πολεμικῆς, Δ 128, ν 359 κ. ἀ. πρὸς
ἀντίθε.

ἈΓΕΛΗ [ν...], ἡ (ἄγω) ἢ « κοπάδι », πληθὺς
μεγάλων βοσκημάτων, ὅσον βοῶν ἢ ἵππων, Α
678, Ρ 62, Τ 284, ε 100. Ἐντεῦθεν:

ἈΓΕΛΑΣΘΩ, ἐπιρ. εἰς τρόπον ἀγέλης, σωρηδόν,
Π 160 ἡ.

ἈΓΕΛΗΦΙ, ἐπ. ὅτι ἀντὶ τοῦ ἀγέλη ἢ Δ. Β 480,
« ἀγέλην μετελθὼν » εἰς ἀγέλην ἐπιπεσών, Π
487, πρὸς. φη.

ἈΓΕΜΕΝ, ἐπ.=ἈΓΕΙΝ.

ἈΓΕΝ Δωρ. καὶ ἐπ.=ἑλγισαν, ἰδ. ἈΓΝΙΜΙ.

ἈΓΕΡΑΣΤΟΣ, ὄν (γέρας) ἀθράδευτος Α 119 ἡ.

ἈΓΕΡΘΕΝ Δωρ. καὶ ἐπ.=ἡγέρθησαν, ἰδ. ἈΓΕΪΡΑ.

ἈΓΕΡΑΚΟΣ, ὄν [ν...], τιματικόν ἐπιθ. τῶν

Τρώων (πολλὰ τῆς ἰδ.) τῶν Μυσῶν καὶ Ῥο-

δίων Β 654, Κ 430 καὶ τοῦ Περικλυμένου γ
286, ἀμφιδόλου σημ. καὶ ἐτυμολογίας. Εἰκάζεται
ὅτι εἶνε συγγενὲς τῇ: γαῦρος, ἀγαυρός (Ἀρ-
τουργγ) καὶ ἐρμηνεύεται ὑπερήφανος, εὐ-
πρεπής, ἐνδοξός. Ὁ δὲ Βούττμαννος ἀνευ-
ρίσκει μὲν τὴν αὐτὴν περιπὸν σημασίαν. ὑπερήφαν-
ος φιλόδοξος: ἐπῆχει δὲ περὶ τῆς ἐτυμολογίας.
Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖνον εἶνε ἥτοι: οἱ ἀγείροντες
τοὺς ὄχλους (ἄρματα), πολεμισταί, ἢ οἱ ἐπὶ
ὄχοις ἀγείρομενοι, οἱ ἐφ' ἄρματος ἐν καιρῷ πολέ-
μου συνερχόμενοι, ἀρματηλάται, ἐπομ. ἀντὶ
τοῦ ἀγείροχος ἢ ἀγέρουχος. Ὁ Βοιττίχερους θεω-
ρεῖ τὴν λ. σύνθετον ἐκ τοῦ ἀγείρω καὶ ἡκύς,
ἐπομ. ὁ πολὺ εὐκίνητος, ζωηρός, δραστή-
ριος. Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα σημ. ἡ λ. τὸν
ὑπερόπτην, ἀλαζόνα, θρασύν. Μεταῖ-
των παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γραμματικοῖς ἐτυμολο-
γίων ἡ ἐκ τοῦ γέρας καὶ ἔχω μετὰ τοῦ ἐπι-
τακτικοῦ α καὶ ἐπομίνως διὰ συναίρεσως ἐκ τοῦ
ἀγεράχορος (= ἀφθόνους ἔχων τιμὰς) εὐρίσκει εἰς-
εἰς μεγίστην ὑποδοχὴν.

ἈΓΗ [ν...], ἡ (ἔζομαι, ἄ) θαῦμα, θαυμασμός,
μόνον ἐν τῇ φρ. « ἄγη μ' ἔχει » θαυμασμός
με κατέχει (ἄγαμαι), θαυμάζω, γ 227,
π 243. ἐπὶ ἀγανακτήσεως κεῖται Φ 224.

ἈΓΗ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἑάγη, ἰδ. ἈΓΝΙΜΙ.

ἈΓΗΓΕΡΑΣ=ἀγηγέρατος, ἰδ. ἈΓΕΪΡΑ.

ἈΓΗΝΟΡΗ, ἡ, ἀνδρεία, τόλμη, θάρρος,
εὐτολμία, Χ 457, περὶ λέοντος Μ 46. Ὑ-
βρις, αὐθάδεια « ἀγνηορήσιν ἐνέναι τινα »
ἐξιδάλλω τινα εἰς ὕβρις, τὸν παρασύρω εἰς πρᾶ-
ξεις αὐθάδεις, Ι 700. Ἐκ τοῦ

ἈΓΗΝΑΡ [ν...], ὄρος, ὁ, ἡ, ποι. (ἄγαν, ἀνὴρ).

1) ἐπ' ἀγαθὸν ἀνδρείος, θάρραλος,
εὐτολμος, ἢ ἀνδρειωμένος, σύνθη. ἐπιθ.
τῶν ἡρώων ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ « θυμοῦ » οὐ μόνον
τῶν ἀνθρώπων Ι 398 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ τοῦ λέοντος
Μ 300, πρὸς. α 42. 2) ἐπὶ κακὸς ὑπερόπτης,
ὕβριστής, ἀγέρωχος, αὐθάδης. Οὕτως ὁ Ἀ-
γίλλεος Ι 699. ὁ Δαομίδων Φ 443, ὁ « θυμὸς »
Β 276. Ἐν Ὀδ. συχνὰ οἱ μνηστῆρες α 406 κ.
ἀ. (Περὶ τούτων κεῖται καὶ ἐπ' ἀγαθὸς, ὅταν ἀλ-
λήλους προσαγορεύσιν, σ 43, υ 292).

ἈΓΗΝΑΡ, ὄρος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος καὶ τῆς
Θεανόρας, εἰς τῶν ἀνδρειοτάτων ἡρώων τῆς Τροίας
Δ 467, Α 59 κ. ἀ.

ἈΓΗΡΑΣ, ὄν, συνηρ. ἈΓΗΡΑΣ, ὄν, Μ 323, Ρ
444, ε 218, η 94 (ἄ, γῆρας) ὁ μὴ γηράσκων,
ἴσως, δὲν ἔχει γερᾶματα ἢ ἢ γερ-
σμον δὲν ἔχει, πάντοτε νέος, συνάπτεται
συχνὰ μετὰ τοῦ « ἀθάνατος », Θ 539 κ. ἀ. ὅθεν
ἄφθαρτος, αἰώνιος περὶ τῆς αἰγίδος τῆς Ἀ-
θηναίης Β 447.

ἈΓΗΤΟΣ, ἡ, ὄν [ν...] (ἄγαμαι)=ἈΓΑΣΤΟΣ, θαυ-
μαστός, ἀξιάγαστος, λαμπρός, εἶδος ἀγῆ-
τόν » Χ 370. συνηθεστέρα ἡ φρ. « εἶδος ἀγῆ-
τός » τὴν ὄψιν, τὴν μορφήν θαυμαστός Ε 787,
Ω 376, ε 147.

ἀγινέω [-...]. (Ἰων. καὶ Δωρ. κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἄγω), μέλ. ἀγινίσσω, Ὑ. Ἀπ. 57, παρατ. παρ. ἀγίνεσκον, ρ 294. Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀπορ. τοῦ ἐνεστ. ἀγινέμεναι, υ 213 [Οἱ οὗο τελευταῖοι εἰποὶ ἐσχηματίσθησαν κατὰ συκοπ. τοῦ ἐτέρου ε], συνοδεύω, ἐλαύνω, φέρω, « νόμφας » Σ 493, « ἡλῶν » Σ 405 « αἶγας » χ 498 « ὕλην » Ω 784, Σ 294.

ἀγκάσσομαι, μέσ. ἀποθ. (ἀγκάς) λαμβάνω, σηκώνω εἰς τὰς ἀγκάλας μου « νεκρὸν ἀπὸ χθονός » Ρ 722 ρ.

ἀγκάϊος, ὁ (ἐκ τοῦ ἄγκρ. ἀγκή=ἀγκάλη) υἱὸς τοῦ Λυκούργου ἢ τῆς Εὐρυνόμης, πατὴρ τοῦ Ἀγαπήνορος, ἡγεμόνος τῶν Ἀρκάδων Β 609.

2) Αἰτωλός τις ἐκ Πλευρώνος, ἰσχυρὸς ἀθλητής, Ψ 635.

ἀγκαίῃς, ἴδου, ἡ, κυρ. ὕποκ. τοῦ ἀγκάλη, « ἀγκαλίτσα », εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ φρ. « ἐν ἀγκαλίδεσσι » Ὑλ. X 503 « τι φέρειν » Σ 555.

ἀγκαας, ὁ, ὅσον χωρεῖ εἰς μίαν ἀγκάλην, « ἀγκαλιὰ » Ὑ. Ἑρμ. 82.

ἀγκάς, ἐπίθ. (οὐχὶ αἰτιατικοφανὲς ἐκ τοῦ ἀγκή, ἀλλ' αὐτοσχηματιστὸν ὡς τὸ ἐκάς ἢ ἐντυπία) εἰς τὰς ἀγκάλας, « ἀγκαλιαστά, ἀγκαλιὰ », « ἔχειν, λάξεσθαι μάρπτειν » Ε 371, Σ 346, Ψ 741 « ἐλόν » Ω 227, η 252.

ἀγκίστρον, τό (ἄγκος) « ἀγκίστρι » θ 369, μ 332.

ἀγκαίνας=ἀνακλινάς, Ὑδ. ἀνακλίνα.

ἀγκοῖνη, ἡ (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἀγκών || διὰ τοῦ ἄγκρ. ἀγκώνη) ἀγκών, ἀγκάλη, εὐρίσκεται πλ. μόνον ἐν τῇ φρ. « ἐν ἀγκοῖνησιν ἰαύει » κοινῶμαι ἐν ἀγκάλαις, Σ 243, λ 264 καὶ « ἐν ἀγκοῖνῃσι μιγείσας » λ 268.

ἀγκος, ἐκς, τό (συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ ἄγκωνι πιθανώτερον δὲ συγγ. τῷ Λατ. angus, unguis) φάραγξ, γαράδρα, Ὑ 490, δ 237 κ. α. (κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημ. καιλάδα. Ἐν δὲ τῷ παρσφαρμένῳ χωρίῳ τοῦ Ὑ. Ἑρμ. 159 εἶνε κατὰ τὸν Ἑρκαν=ἀγκών, βραχίον, ἀλλ' ὅ. καὶ ἡσυχαστ. αὐτόθι).

ἀγκρεμίσσα, Ὑδ. ἀνακρεμάννυμι.

ἀγκραμότης [-...], ὁ ἡ, ποι. (ἀγκρ. μῆτις), ὁ σχολιά, μυστικὰ (βουλευμάτα ἔχων) βουλευόμενος, πονηρὸς, πανοῦργος, κρυφίου, ἐπίθ. τοῦ Κρόνου (κατὰ τινὰς διότι ἐπεβουλεύθη τὸν πατέρα του Οὐρανόν) Β 203, 349, Ω 450, φ 445, Ὑ. Ἀφρ. 22.

ἀγκάος, η, ὄν [-...]. (ἐκ τοῦ ἄγκρ. ἀγκή) καμπύλος, ἐπίθ. τοῦ τόξου Ε 209, φ 264 καὶ τοῦ ἀρκάτος Ζ 39, πρὸς καμψίλος (ἡ λ. σώζεται ἐν τῇ καθ' ἑαυτὴν ἐν τῇ οὐσιαστ. « ἀγκούλα » (= ἀγκύλη) ὁ ἐ. καμπύλον τὸ ἔτερον ἄκρον ἔχουσα ῥέσος, δι' ἣς καθελκύντες τοὺς ἀλάδους τῶν δένδρων δρέπουσι τοὺς ἀπ' αὐτῶν καρπούς, ἡ ἄλλως λεγόμενη « μαγκούρα »).

ἀγκυότοπος, ὄν [-...], ποι. ἀγκύλον τόξον

ἔχων, καμπυλότοπος, ἐπίθ. τῶν Παιόνων Ὑλ. Β 848, Κ 428.

ἀγκυλοσέλιος [-...], ὄν, ὁ, ποι. ὁ ἀγκύλον χεῖλος, ὁ ἐ. ῥάμφος ἔχων, ἐπίθ. τῶν ἀρπακτικῶν ὀρνέων, αἰγυπῶν, ἀστὸν Ὑλ. Π 428, τ. 538, γ 302.

ἀγκυλοσῆλης, ὄν [-...], ὁ, ποι. ὁ ἀγκύλας χηλῆς, ὁ ἐ. πόδας ἔχων, « στραθοπόδης », ἐπίθ. τῶν καρκίνων Βατρ. 296 (Βεδαίω; παρῶς τοῦ προηγουμένου).

ἀγκάν, ἄνω, ὁ (Ὑδ. λ. ἄγκος), κυρ. καμπή, εἶναι 1) ἡ ἐσωτερικὴ καμπή ἢ ἄρθρωσις τοῦ βραχίονος, ὁ ἐ. ἀγκάλη, ἔπειτα ἡ ἐσωτερικὴ καμπή ὁ ἐ. ὁ καὶ παρ' ἡμῶν ὡσαύτως, « ἀγκωνας » καλούμενος, Ε 382 κ. α. 2) μεταφρ. « ἀγκών τείχεος » ἐξοχή, ἔχουσα καμπή ἢ γωνία « ἀγκωνή » τοῦ τείχους, Π 702.

(Ἡ γνώμη τοῦ Ἑλχοφ ὅτι « ἀγκών » εἶνε ἡ ἄρθρωσις τῆς χειρὸς καὶ ἔπειτα αὐτὴ ἡ χεὶρ δὲν φαίνεται ὀρθή, διότι ὅσα χωρία φέρει εἰς ὑποστήριξιν αὐτῆς ἐξηγουμένη καὶ κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν τῆς λ. π. χ. « νύε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσσην ἀγκωνος ἐνεθύν » Α 252, ἐνθα μᾶλλον ἡ « χεὶρ » σημαίνει τὸν βραχίονα ὡσαύτως καὶ Ὑ 479 ἔπειτα τὸ τῆς Σ 494 « ἐπ' ἀγκωνος κεφαλὴν σέθε » δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐρμηνευθῇ ὅτι ἐσθίριζε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς παλάμης, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ ἀγκωνος, ὅστις φέρει ὅλον τὸ βάρος ὡσαύτως Κ 80).

ἀγγαλοειρὸς, ὄν [-...], ὁ ἀγλαῖη (στίλ-πνῆν) ἔθε:ραν(κόμην) ἔχων, οἰονεὶ στίλπνοκόμης, ἐπίθ. τοῦ Πανός, Ὑμ. 49, 5.

ἀγγαίη [-...], ποι. (ἀγγαός) λαμπρύνω. Παθ. μετὰ μέσ. μέλ. (ἀγγαῖσθαι) φαῖνμαι λαμπρὸς, λάμπω, διαπρέπω, « σὲ φημι διαμπερές ἀγγαῖσθαι » σοὶ ὑπισχνόμαι ὅτι σὺ διὰ παντός θὰ διαπρέπῃς (διὰ τῶν ἵππων σου) ἢ κατ' ἄλλους: ὅτι θὰ χαίρῃς ἐπ' αὐτοῖς, Κ 334 ρ.

ἀγγαίη [-...], ἡ, ποι. (ἀγγαός), 1) λάμψις, λαμπρότης, ἐγκαλλώπισμα, ἐσόμενος καὶ ἐξωτερικὴ καλλονή, « ἀγγαίη ἐμοὶ θεοὶ ὤλεσαν » (περὶ τῆς Πηνελόπης) τὴν ἀνθρῶν ὄψιν, σ 480, περὶ ἵππου « ἀγγαίησι πεποιθώς » γαυρίων διὰ τὴν καλλονὴν του Ζ 540, Ο 267.—Μεταφρ. « ἀμφοτέρων, κῶδός τε καὶ ἀγγαίη ἢ ὄνειαρ δειπνήσαντας ἔμεν » (ἔστι)=διπλοῦν καλὸν γίνεσθαι, ὁδὸς καὶ τιμὴ (εἰς τὸν ζεινοδόκον) καὶ ἀπόλαυσις (εἰς τοὺς δαιτυμόνας), ὅταν δειπνήσῃ πρότερον καὶ ἔπειτα κινήσῃ εἰς ὁδοπορίαν, ο 78 (ἄλλοι ἐρμηνεύοντες τὴν μὲν « ἀγγαίη » εὐφροσύνην τὸ δὲ « κῶδος » δύναμιν, ἢ καὶ ἄνευ ταύτης τῆς ἰδιαιτέρας ἐρμηνείας, ἀποδίδουσι καὶ ταῦτα ὡς ἢ τὸ « ὄνειαρ » εἰς τοὺς δαιτυμόνας).—Ἐπὶ κακοῦ μάταιον κῶσμημα, ἐπίδειξις, « ἀγγαίης ἐνεκεν » ἐπιδείξεως χάριν, ρ 340· κενοδοξία, ἀλαζονεία « ἀγγαίης φορέειν » ἀλαζονεύματα, ἦθη ἀλαζονικὰ φορεῖν (ὡς ἐνδύματα) ρ 244 (|| ἢ ἢ περικτὰ κοσμήματα ἀλαζονικῶς φορεῖν). 2) εὐφροσύνη, χαρὴ, ἀνδρεία, πλῆθ. Ὑ. Ἑρμ.

καλῶ, συγκροτῶ συνέλευσιν, Θ 2, ι 171. «κα-
λῶ» συγκαλῶ εἰς συνεδρίαν, Ε 69, «λῶ»
«λῶ» τὴν συνεδρίαν Α 305, Ε 69 κ. ἀ. «γί-
νεται ἀγορή» Η 345 κ. ἀ. «λέγει, ἀγείρει»
ἀγορήν = Τ 45, Σ 245 κ. ἀ. 2) τὸ ἐν τῇ
συνελεύσει γινόμενον, λόγος, συμβουλή, γνώ-
μη, ἰδίως πληθ. «ἔσθ' ἀγοράων» τὸν ἐμπόδισ-
ον νὰ διέλθῃ, ἐκτὲρ γνώμας, Β 275, «εἰδὼς
ἀγορέων» ἐμπειρὸς βουλευτικῶν γνώμων καὶ λό-
γων Ι 444, δ 848. Σημαίνει δὲ καὶ τὸ χάρισμα
τοῦ λόγου, τὴν περὶ τὸ λέγειν δεινότητα, «ἀ-
γορῇ νικῶ, ἀμείνων εἰμί» Β 370, Ο 283, Σ 406.
3) ὁ πρὸς συνέλευσιν ἐν ταῖς πόλεσιν ὠρισμένος
ἄνθρωπος, ἡ ἀγορά Σ 274, 497, ζ 266 (ἐν μὲν τῇ
ἐκτοπείῳ τῶν Ἀχαιῶν παρὰ τῇ σκηνῇ τοῦ Ἀ-
χιλλέως: Η 382, Α 807· παρὰ δὲ τοῖς Τρω-
σὶ ἐν τῇ ἀκροπόλει «παρὰ Πριάμοιο θύρῃσι»
Ζ 788, Η 345). 4) ἀγορά, ἐνθα τὰ ὄνια πρό-
σονται, Ἐπεγ. 44, 5. Ἐντεῦθεν:

ἀγορήσκω, ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, Β 264, μ 439.
ἀγορήναι, ἐπὶ τῇ ἀγορᾷ, «καλέσα-
το» Α 54, α 372, κ. ἀ.

ἀγορήτις, οἷ, ὁ (ἀγοράσας) ῥήτωρ, «λι-
τός ἀγορήτης» Α 248 κ. ἀ. «βουλευφόρος ἡδ' ἀ-
γορήτης» σύμβουλος καὶ ῥήτωρ Η 426. Ἐν τῇ
ὁδῷ μόνον υ 274.

ἀγορήτις, ὅς, ἡ (ἀγοράσας) ἡ περὶ τὸ λέ-
γειν ἱκανότης, εὐγλωττία θ 468 f.

ἀγρός [υ], εὖς, τὸ (ζῆσθαι) σέβας = θεῶν ἅ-
ντας = Γ. Δῆμ. 479 (ὁ ἴσως νῦν γράφεται ἐκ διορ-
θώσεως τοῦ Ὀυαλκεναίου ἀντὶ τοῦ ἐν ταῖς ἀντι-
θέσεσι φερομένου ἄγρος. (|| ἴσως δὲ καὶ πρὸς
τὸ ζῆσθαι οὐδὲν ἔχει κοινὸν καὶ σημ. τὴν κα-
ταρᾶν, πρὸς τὸ ἐναγῆς, ἄγρος = μιανός).

ἀγρός [υ], οἷ, ὁ (ἀγῶν) ἐπὶ ὁδηγός, ἡγεμὼν,
ἀρχηγός = Κρητῶν = Ἰλ. Δ 265 κ. ἀ.

ἀγροστός [υ], αἷ, ὁ (ἀγροῦμι) πᾶν ὅ, τι ἀποτελεῖ
ἀγροῦσιν, ἐπομ. τὸ τῆς χειρὸς κοίλον, πα-
λάμη· εὐρίσκεται καθερῶς ἐν ταύτῃ μόνον τῇ φρά-
σει «ἔλε γαίαν ἀγροσφ» ἔπασεν ἡ ἐσφιγμένη γῆν
ἐπὶ τὴν χεῖρα, ὅς ἐ ποιητικῇ ἐκφράσει τοῦ ἔπασ-
εσθαι, ὡς τὸ «ὁδὰς λάξασθαι γαίαν, ἐλετν
ὁδὰς» (Ἰδ. ὁδὰς) Ἰλ. Δ 425 κ. ἀ. (Ὁ Δοι-
δερὺς ὑποθέτειν ὅτι ἡ λ. σημαίνει τὸ βραχίονα,
ἐγκῶνα περιγράφει ὡς ἐξῆς τὴν ὑπὸ τῆς ἀνω-
πράξεως σημειωμένην περιπέτειαν. «Ὁ θανασι-
μῶς τραυθεῖς καὶ πρὸς τὰ πρόσω καταπίπτων πο-
λεμιστής, ἐν τῷ ἐκτείνει τοὺς ὀπισθοὺς ἐπικαμπεῖς
βραχίονας τοῦ, φαίνεται ὡς θέλων νὰ περιπτύξῃ ἢ
πρίνῃ εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἤδη
καίεται». Ἀπλουστερὰν ἐρμηνείαν θεωρεῖ ἄλλος
ταύτην, ὅτι ὁ ἐν τῷ ἀγῶνι ἐπὶ τὰ πρόσω καταπί-
πτων πολεμιστής, θέλων ἐξ ἐμπότου ὁρμῆς νὰ
προσπύξῃ πρὸ τῆς πτώσεως τὸ πρόσωπον αὐτοῦ
ἐκτείνει τοὺς βραχίονας καὶ χωρὶς πάντοτε νὰ
καταρῶν τὸ σκοπούμενον καίεται ἔχων αὐτοὺς
πάντως ἐκτεταμένους. Ἀλλ' εἰς ἀμφοτέρας ταύτας
τὰς ἐρμηνείας ἀντίκειται ὁ ἐν ἀριθμῷ).

ἄγρος, οἷ (ἀγρός, αὐλή), ὁ ἐν τοῖς ἀ-
γροῖς αὐλιζόμενος ἢ κατοικῶν ἢ διατρέ-
πων ἢ διανυκτερεύων, «πομμένες» Σ 402,
«βοὺς» Κ 155 κ. ἀ. «πόριες» οἱ ἐντοὶς σηκοῦ
ἢ μάνδρας ἐν ὑπαίθρῳ αὐλιζόμενοι μῶσχοι κ 440.

ἄγρει, πλ. ἀγρεῖτε, προστ. τοῦ ἀγρεύω (ἐπερ
κατὰ Δοιδερὺν παράγεται ἐκ τοῦ ἀγρῆ, ἀγείρω,
κατὰ δὲ τὸν Ἄρεν· εἶνε Δωρ. ἢ Αἰολ. ἀντὶ τοῦ
αἰρέω) «πιάσει», ὅπερ κυριολεκτεῖται μὲν ἐπὶ
τῶν θηρευτῶν, ἔπειτα δὲ λαμβάνεται ὡς ἐπὶ
ταύτων τῷ ἄγρῳ, ἀλλ' εἶνε τοῦτου ἐντονώτερον καὶ
παρακελευσματικώτερον, «ἐμπρός· δέ, ἐλα δέ, ὅ
δέ» (προφ. ἡ δέ) Ε 765, Η 459 κ. ἀ. φ 176.
Ὁ πληθ. υ 449.

ἄγρη, ἡ, 1) θήρα καὶ ἀλίσια μ 330. 2)
τὸ ἀγρευθὲν, χ 306. (|| Ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ κα-
θομῇ. τὸ «κυνῆγι» ἀμφοτέρως ἔχει τὰς ση-
μασίας).

ἄγριος, η, οἷ (ἀγρός). Τὸ θηλ. παρ' Ὁ. ε.
εὐρίσκεται ἰδιοκατάληκτον μόνον ἐν τῇ ι 119.
Ἀλλαχοῦ δὲ τὸ ἐπιθ. δικαταληκτεῖ, Γ 24, Τ 88.

1) κυρ. ἐπὶ τῶν θηρίων «ἄγριος», ὅσον «σῦς»,
αἷ = Θ 338, ι 449 κ. ἀ. Τὸ πληθ. «ἄγρια» καὶ
καθ' ἑαυτὸ σημ. ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. τὰ θη-
ρία τὰ ἄγρια, τὰ καὶ «ἄγριμια», Ε 52. 2)
μεταφ. περὶ ἀνθρώπων θηριώδης, σκληρὸς,
ἀπάνθρωπος = αἰχμητής = Ζ 97. «Κόκλῳ»
Ε 49, ι 215, περὶ καταστάσεων = μῶλος = ἡ
ἀγρία μάχη, ὁ ἀγριος ἀγῶν, Ρ 398. Περί παλῶν
= γόλος ἀγ. = Δ 23, θ 304 = θυμὸς = ι 629,
«ἄγρια εἰδέναι» ἄγρια ἔχειν φρονήματα, διαβί-
σεις, Ω 41.

ἄγριος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πορθέως (|| κατὰ δὲ τὸν
Ἀπολδ. 1, 7, 10 Πορθάωνος) καὶ τῆς Εὐρύτης,
Καλυδώνιος, ἀδελφὸς τοῦ Οἰνέως καὶ τοῦ Μέλαι-
νος Ξ 147. Κατὰ τὸν Ἀπολδ. 1, 8, 6 εἶνε πα-
τήρ τοῦ Θεοράτου.

ἀγριόφωνος, οἷ, ὁ ἀγρίαν ἢ τραχεῖαν φωνὴν
ἢ γλῶσσαν ἔχων, ἀγριόφωνος ἢ βαρβαρό-
γλωσσος, ἐπιθ. τῶν ἐν Ἀθήνῃ Σιντιῶν θ 294 f.

ἀγρόθεν, ἐπὶ. εἰς ἀγροῦ, Ὁδ. ν 268, ο
428.

ἀγροιάτης, οἷ, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀγρότης, ὁ ἐν
τοῖς ἀγροῖς διατρέπων, χωρικός, «ἔωτάρις»,
φ 85, ὡς ἐπιθ. ἀγροτικός = ἀνέρος ἀγρ. Α 549,
676, Ο 272, «βουκόλοι» λ 293.

ἀγρόμενος, Ἰδ. ἀγείρω.

ἀγρόναι, ἐπὶ. εἰς τὸν ἀγρόν, Ὁδ. σ 370 κ. ἀ.

ἀγρονόμος, οἷ (ἀγρός, νέμω) ὁ ἐν τοῖς ἀ-
γροῖς περιφερόμενος, διατρέπων, ἀγροδί-
ταις, ἀγροτικός· λέγονται οὕτως αἱ νόμοι φ
406 f.

ἄγρος, οἷ, ὁ ἐνικ. καὶ πλ. Ψ 832, δ 757, ι
560 κ. ἀ. τὰ ἐκτός τῆς πόλεως, «ἔξωχῇ»,
«ἐπ' ἀγρῷ» κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν πόλιν, «ἔω»,
εἰς τὴν ἐξωχὴν (ὑπερ καὶ μόνον διὰ τῆς δατ.
«ἀγρφ» ἐκφράζεται λ 487) α 487. 190, Ἰδ. καὶ
ἀσιατιά. Συνεκδοχικῶς δὲ συμ. καὶ τῇ

κτῆμα, „χωράφι, ὑποστατικόν“, ω 205, πολυδένδρος ἄγρος = ψ 139.

ΑΓΡΟΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, ποι. ἕτερος τύπος τοῦ ἄγριος. 1) ἄγριος, = ἡμίονος, ἔλαφος = B 852, Φ 486, ζ 133. κ. ἀ. 2) ἡ φίλη τῶν λειμῶνων, ἀγροδίαιτος, ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἐν Γ. ἀποτυμμένη Φ 474.

ΑΓΡΟΤΗΣ, ΟΥ, ὁ (ἄγρος) χωρικός, π 218 φ.

ΑΓΡΑΣΣΑ (ἄγρη) (ἕτερος ποι. τύπος τοῦ) ἀγρεύω, ἀλιεύω, „εἰθός“ = ε 53 φ.

ΑΓΡΑΣΤΙΣ, ΙΟΣ, ἡ (ἄγρος) „ἀγριάδα“ ἡ γενικῶς γλῶσση, πόσις, „γρασιδί“ (κατὰ τὸν Βιλλερδέκκιον *punicum dactylon* Αἰωναίου) ζ 90 φ. (||. Παρὰ τὴν ἐκ τοῦ ἀγρός ἐτυμολογίαν πιθανώτερόν μοι φαίνεται νὰ θεωρηθῇ ἡ λ. συγγ. πρὸς τὸ γράστις, κράστις, „γρασιδί“ (ὅ ἐ. κατὰ τὴν ἐν Ἀθήναις ἐπικρατοῦσαν προφορὰν = γρασιδί, προβλ. τὸ „κανδηλοστάτης, σιλιδῶν, Βλασσαρῶν“, ἀντὶ τοῦ κανδηλοστάτης, στυλιδῶν, Βλασσαρῶν κ. ἀ.) Γερμ. *Gras*, αἵτινες ἅπασαι εἶναι λ. πεποιημέναι. Σημειωτέον ὅτι ἡ λ. σώζεται σήμερον ἐν Καλύμνῃ κατὰ μετὰθεσιν γραμμ. καὶ τοὺς κανόνας τῆς ἐκεῖ διαλέκτου: „ἄουστρος“ ὅ ἐ. ἄγραστος, διότι καὶ οὕτως λέγεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις).

ΑΓΡΙΑ [υ.υ.], ἡ (ἄγρη) (ἄπαξ μόνον ἄγριαν Υ 254) ὁδός, μάλιστα ἡ ἐν τῇ πόλει, „δρόμος“, συνηθέστατον ἐν τῇ σταθερᾷ φρ. „σκιῶντο πᾶσαι ἀγριαί“ ἐσκιάζοντο πᾶσαι αἱ ὁδοί, ἵτις ἐξικονίζε τὴν προσέγγισιν τῆς νυκτός, θ 388 κ. ἀ. διὸ καὶ μεταχειρίζεται αὐτὴν ὁ ποιητὴς ἐνθα περὶ θαλασσοπορίας ὁ λόγος, καθ' ἣν δὲν ὑπάρχουσιν ἀγριαί, λ 12. Παραδείγματα ὁδοῦ ἐν τῇ πόλει E 642, „ἐνκτιμένας κατ' ἀγριάς“ καλῶς ἐστρωμένας ὁδοῦς; Z 394 κ. ἀ. [Οὐδαμῶς παρ' Ὀμ. ἡ ἐν. ὄνομ.].

ΑΓΡΙΣ [υ.υ.], ΙΟΣ, ἡ, κυρ. Αἰολ. ἀντὶ τοῦ ἀγορά, κατὰ τοῦτο μόνον αὐτῆς διαφέρει οὗτο ὅτι ἡ μὲν εἶνε κανονικὴ καὶ προδιατεταγμένη, ἡ δὲ ἀγορὴ τυχαία καὶ ἄτακτος συσσωρεύσεις ἢ συνάθροισις ὅθεν πλήθος „ἀνδρῶν“ γ 31, „νεκρῶν“ II 664, „ἐν νηῶν ἀγύρει“ ἐν τῇ ναυτικῇ στρατοπέδῳ Ω 141 (||. Ἐντεῦθεν αἱ σύνθετοι λέξεις: ὁμήγορις, πανήγορις).

ΑΓΡΙΤΙΣ [υ.υ.] (ἀγρότης) δι' ἐπαιτείας συλλέγει „χρήματα“ τ 284 φ.

ΑΓΧΕΜΑΧΟΣ, ΟΝ (ἄγχι, μάχομαι), πάντοτε κατὰ πληθ. οἱ πυκνῶς καὶ ἀδιασπᾶστος μάχομενοι, συνησπισμένοι, *conferim pugnautes*, ἐπιθ. ἀνδρείων μαχητῶν N 5, II 248 κ. ἀ. Βατρ. 197 (οὕτως ἐρμηνεύει τὴν λ. ὁ Ἐτχχοφ. Ἄλλοι δὲ πιθανώτερον ἴσως οἱ ἐκ τοῦ πλησίον μάχομενοι, *cominus pugnautes*, ἐπομ. τολμηροί, ἡ ὡς ἐπιθ. τῶν ἀσπιδιωτῶν κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς μακρόθεν μαχομένους τοξότας).

ΑΓΧΙ [υ.υ.], ἐπίρ. (συγγεν. τῷ ἄγχω ζ τῷ Γερμ. *eng*) κυρ. στενῶς, στενοχώρως καὶ εἰς ταύτην τὴν σημ. ἐκλαμβάνει ὁ Ἐτχχοφ τὸ τῆς χ 136,

πρὸς ὁ πρὸς. σ 385 ἐξ. συνήθως δὲ σημ. τὸ πλῆσιον, πολλὰ πλησίον, „κοντά, σιμά“, 520, α 157, κ. ἀ.—Ὡς πρὸς μετὰ γεν. 1) πικρῶς πλησίον, „ἄγχι θαλάσσης“ I 43 καὶ σπανίως ἐπιτάσσεται τῆς γεν. „Ἐκτορος ἀπὸ Θ 147, X 7, δ 370. Ἡ δοτ. ἡ πολλὰκις ἐπίρ. παρακειμένη ἀποδοτέα εἰς τὸ βῆμα προτάσσει, „ἄγχι παρίστατο ποιμένι λαῷ“ E 570, Z 405. Ἄλλ' ἐν τῇ Υ 283 „ταρβήσονται οἱ ἄγχι πάγη βέλος“ ἀνάγκη ἡ δοτ. „οἱ συνταχθῇ μετὰ τοῦ ἐπίρ. ἄγχι. 2) χρονικ. τὸς ὀλίγου, μετ' ὀλίγον, „ἦδη ἄγχι μὲν εὐθὺς μετ' ὀλίγον, „τώρα κοντά“ τ 36 (Πολλοὶ ὅμως καὶ ἐν τούτῳ τῷ χωρ. ἐρμηνεύουσι τὸ ἐπίρ. τοπικῶς: πολλὰ πλησίον καὶ ἀντίθεσιν τοῦ „ἐπὶ“ καὶ θεωροῦσι τὴν φρ. ὡς δυνάμεν τῷ ἐν 5306 „ἐνθάδε“. Ὁ δὲ Ἄμειος πικρῶς καὶ αὐτὸς ἐκλαμβάνων τὸ ἐπίρ. παραλαβεῖ τὸ τῆς σ 146 „μᾶλα δὲ σχεδόν“ ἐπὶ τῆς τῆς περιστάσεως κείμενον.

ΑΓΧΙΑΛΟΣ, ΟΝ [υ.υ.] (ἄγχι, ἄλς), ἐπὶ δὲ ζῆλον γιὰ τὸ θηλ. Υ. Ἀπ. 32, παράλιος, ἐπὶ τὸν ἰατρίον, ἐπιθ. πόλεων B 640, 697.

ἈΓΧΙΑΛΟΣ, ὁ, 1) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ Ἐκτορος φονευθεὶς E 609. 2) πατὴρ τοῦ Μαιονίου, ἡγεμὼν τῶν Τρώων α 180. 3) εἰς τὴν εὐγενῶν Φαιάκων θ 112.

ΑΓΧΙΒΑΘΗΣ, ΕΣ [υ.υ.], γεν. ἑσς (ἄγχι, βάθος) μόνον ἐν τῇ ε 413 „ἀγχιβαθὴς θαλάσσης“ καὶ τοὺς ἀρχαίους γραμμ. „ἡ ἀγχοῦ τῆς γῆς βάθος“ ἡ ἀμέσως δηλ. πλησίον τῆς ξηρᾶς ἔχου βάθος (τοῦναντίον τοῦ τηλεβαθῆος) ἡ, ὅπερ λέγει ἀπίθανον, „ἡ ἀγχοῦ βάθους οὐσα“ ὅ ἐ. λίαν βαθύτατα. (Ἀνεπαρκῆς μὲν καὶ ἡ πρώτη ἐρμηνεία ἀλλὰ δὲν εἶνε προτιμητέα ἡ εὐφυῆς τοῦ Αἰσίου διόρθωσις: ἀμφιβαθὴς ὅ ἐ. ἡ κύκλω ἡ καὶ ἄγαν βαθύτατα, καίπερ τῆς Ἀμφιπολλῆος συνθέσει ἐπίτασιν σημαίνουσης. ζ. ἁμοῖ).

ΑΓΧΙΘΕΟΣ, ΟΝ [υ.υ.] (ἄγχι, θεός), ἐπιθ. τῶν Φαιάκων, ὁ τοῖς θεοῖς πλησίον, ὁ πλησιέστερος συγγενὴς τῶν θεῶν, ε 35, τ 279. Πρὸς Ἄφρ. 201. (οὕτως οἱ νεώτεροι ἐρμηνεύονται ἀντὶ τῆς συνήθους ἐρμηνείας: ὁ τοῖς θεοῖς ὁμοιοῦντα τοῦ εὐδαίμονος βίου τῶν Φαιάκων. Ἄλλ' ἀμφότερας τὰς ἐρμηνείας περιέχουσι τὰ σχόλια).

ΑΓΧΙΜΟΛΗΤΗΣ [υ.υ.], ΟΥ, ὁ = ΑΓΧΕΜΑΧΟΣ, ἐπὶ τὸ, μόνον πληθ. B 604, Θ 173.

ΑΓΧΙΜΟΛΟΣ, ΟΝ (ἄγχι, μολεῖν), κυρ. ὁ πλησίον ἐρχόμενος: τὸ δὲ οὐδὲ ἔχει ἐπιρρήμ. σημασίαν „ἄγχι(μολὸν οἱ ἦλθε“ ἦλθε πλησίον αὐτοῦ, ἐπλησίασεν αὐτῷ, Δ 529, ο 57 κ. ἀ. ἴσως αὕτως καὶ ρ 336 „ἄγχιμολον μετ' αὐτόν“ κατὰ μὲν τοπικῶς: ἀμέσως κατόπιν αὐτοῦ κατ' ἄλλους δὲ χρονικῶς: ὀλίγον (χρόνον) μετ' αὐτόν, ὕστερον αὐτοῦ. „ἔξ ἀγχιμολοῦτο ἰδεῖν“ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ἰδεῖν Ω 332.

ΑΓΧΙΘΟΣ, ΟΝ (ἄγχι, νόσος), κυρ. ὁ τὸν νόσον πάντοτε πλησίον, ὁ ἐ. πρόχειρον, ἔταμον, πα

λων, ἐπομ. ὁ ταχέως ἀντιλαμβάνο-
 „ἐξυπνος“, ἀγχίνους, ἐπομ. συνε-
 332 f. (Ὁ Δοιδερλ. νομίζων τὴν ἐρμη-
 αὐτὴν ἀσύμφωνον καὶ πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ
 καὶ πρὸς τὴν ἐτυμολογίαν, θεωρεῖ τὴν λ.
 ρημένην ἐκ τοῦ ἀνεχίνους καὶ σημ. κατ'
 τὸν δυνάμενον νὰ ἀνέχη, ὃ ἐ. χαλινῶν
 ῥημά του. Οὐδέμια τοιαύτη ἀνάγκη, διότι
 τότε παρόντα, ἐνεργῶν ἔχων τὸν νοῦν, εἶνε
 ὀνόματος, συνετός, ἐγκρατής).
 κίσις [-], ἐπ. ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κάπυος
 ἐ νύμφης Θέμιδος, πατὴρ τοῦ Αἰνείου, βα-
 τὴς Δαρδανίας, τῆς ἐν τῇ ὑπὸ φρενὶ τῆς Ἰ-
 Τὸν Αἰνείαν ἐγέννησεν ἐκ τῆς Ἀφροδίτης
 0, γ 239, γ. Ἀφρ. 45 ἐξ., ἐνθα περιγρά-
 ῃ πρὸς τὴν θεὰν σχέσις αὐτοῦ. Πρεσβυτάτη
 ὁ θυγάτηρ ἦτο ἡ Ἰπποδάμεια N 429. 2)
 τοῦ Ἐχέπωλου, ὅπ. ἴδ.

ΚΙΣΙΔΑΙΟΣ, οἱ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀγχίστου
 0), = Αἰνείας P 754. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγχί-
 05 2), = Ἐχέπωλος Ψ 296.

ΚΙΣΤΑ, ζ. ἈΓΚΙΣΤΟΣ.

ΚΙΣΤΙΝΟΣ, ἰνῆ, ἰνον (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ἄγ-
 ρος). Εὐρίσκεται μόνον πληθ. οἱ σύνεγγυς
 ῥων, πυκνοὶ, ἀλλεπάλληλοι, ἀγχί-τινοι
 τὸν νεκροί « σωρηδόν, P 361, φ 118. « αἱ μὲν
 ῖται ἐπ' ἀλλήλησι κέχυνται (ὄϊες) » καίνται
 δὲν τὸ ἐν ἐπὶ τοῦ ἄλλου φονευμένα, E 441.

ΚΙΣΤΟΣ, η, ος ὑπερθ. ἐκ τοῦ ἄγγι, ὁ πλη-
 τας, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ οὐδ. ὡς ἐπὶ ῥ.
 ῃ α) ἐνικ. « ἀγχίστον » πλησιέστατα,
 τ' ἀγχίστον πῆλιν αὐτῷ » (ὁ Ὀδυσ. εἶδε τὰ
 τῆς γῆς τῶν Φαιάκων) ὅπου ἦσαν εἰς αὐτὸν
 ῖστατα. ὃ ἐ. κατὰ τὸ πλησιέστατον αὐτῷ
 ῖον τῆς χώρας e 280 (ὃ δὲ Βόθης διορθώνει
 τ' προσθέτων οὕτως καὶ ἕτερον ἀντικείμενον
 ῖον τῶν ὀρέων τοιοῦτον δὲ ἐννοεῖται ἡ πε-
 ῖ χώρα ἢ παραλία) β) πληθ. « ἀγχίστα », οἷον
 ῖν ἄγχιστα μάχη δέδωκεν » γ 18, ὑπερ-
 ῖεν τοπικῶς, ἄλλοι δὲ πιθανώτερον χρονικῶς
 ῖς μετ' ὀλίγον ἐξηγοῦσι κατὰ ποιητικὴν
 ῖον καίται ἐν τῇ φρ. « ἀγχίστα αὐτῷ ἐρ-
 ῖνα αὐτῷ παραπλησιαίτατος, ὁμοιότατος, B 558,
 74, v 80 « ἀγχίστα εἰσκειν τινά τινι » ζ 152.
 ῖκοι, ἐπὶ ῥ. = ἄγκοι, ὅπ. ἴδε, μετὰ γεν. « ἀγ-
 ῖαιρης » ε 442, v 103.

ΚΙΧΟΤΑΤΑ, ὑπερθ. τοῦ ἀγχού, ἐγγυτάτω
 ῖ γεν. γ. Ἀπ. 18.

ΚΙΧΟΤ, ἐπὶ ῥ. = ἄγκι, ἐγγύς, πλησίον, συνήθ.
 ῖ. « ἀγχού ὅσασθαι » προσέρχεσθαι, πλησιάζ-
 B 472, κ. ἀ. μετὰ γεν. « ἀγχού πολάων »
 09, ζ 5, τ 271.

ΚΙΧΑ, σφίγγω, πνίγω, μετ' αἰτ. « ἀγχς μιν
 ὑπὸ δαιρήν » γ 374 f.

ΚΙΧ[-], μέλ. ξω, ἀόρ. β'. ἤγαγον, μέσ. ἀόρ. β'.
 ῖον καὶ ἀναύτη. Ἐξαγόμην (σπανιώτεροι
 ῖ ἀόρ. ἀ. ἦσα, μετ. ἄξας, Βατρ. 145, 119-
 ῖ. ἐτικ. ἄξας καὶ ἀπρφ. ἀξέμεν, Ω 663 καὶ

ἀξέμεναι Ψ 50· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἤξάμην Θ 505, 545,
 ἄξασθε καὶ ἄξαντο, ἀνθ' ὧν ὁ Βέκκ. ἄξασθε καὶ ἄ-
 ξοντο γράφει). Θεμελιώδης σημ. ὁδηγῶ Α)
 Ἐνεργ. 1) κυριώτατα ἐπὶ ἐμφύγων, ἀγω, χει-
 ραγωγῶ, „φέρω“, μετ' αἰτ. « βοῦν κερῶν »
 γ 439. Τὸ πόσε, ἐκφέρεται διὰ τῆς εἰς, πρὸς,
 ἐπὶ μετ' αἰτ. καὶ διὰ τῶν τοπικῶν ἐπὶ ῥ. εἰς δε,
 οἷον « ἐνθάδε, Τροίηνδε, σκόλονδε » « ἵππους, βοῦν,
 ὑπὸ ζυγόν » φέρω ὑπὸ τὸν ζυγόν, ὃ ἐ. ζεύγω, E
 731, γ 383, « ὑφ' ἄρματα » γ 476 κ. ἀ. « εἰς
 Ἀγαμέμνονα » εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀγ. Η 312·
 καὶ « τινά τινι » ζ 386. Τὸ δὲ πόθεν διὰ τῆς
 ἐκ καὶ τῶν εἰς θεν τοπικ. ἐπὶ ῥ. οἷον « εἰς Ἐγύ-
 ρου, εἰς Ἰδης, Σιδονίην » κ. ἀ. — Ἰδίως: α) φέ-
 ρω μαζί μου, συνοδεύω, συμπαραλαμβάνω
 τινά, 1 429, 692, κ 405, ο 428, ρ 72 κ. ἀ.
 σπανιώτερον ἐπὶ πραγμάτων « θώρηκα », O 531,
 κερύθλια δόμονδε » ρ 527 « πολλὰ ἄγων κτήμα-
 τα » γ 312, ζ 385· β) διὰ τῆς βίας λαμβάνω.
 ἀπάγω, « Κῆρες ἄγον μέλανος θανάτοιο » B
 834· ἰδιαιτέρον περὶ αἰχμαλώτων Δ 239, Z 426,
 Θ 466, I 664 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀφύγων, ὡς
 λείας, « οὔτι μοι ἐνθάδε τοῖον, οἷον κ' ἦε φέροικεν
 Ἀχαιοὶ ἦε κ' ἄγοικεν » E 483, καὶ ἐπὶ ἀθλου
 « ἵππον » Ψ 613, πρὸ. καὶ 512 (ἐνθα ἀγω καὶ
 φέρω ἀντιτίθενται). 2) μεταφέρω ἐμφυγὰ τε ἢ
 ἀφύγα (τὸ δὲ μεταφέρειν ὑποκείμενον δύναται καὶ
 ἀφύγον νὰ ᾔνε, οἷον « οἷνον νῆας ἀγοῦσι » I 72,
 « δαιήν γὰρ ἄγει θεόν » ὁ ἄγων τοῦ ἄρματος E
 839) α) „παίρνω καὶ φεράω“, ἀπάγω (ἐ-
 χων ἀπαιμ), « ὀνειάτα » Ω 367, « νεκρὸν » Ω
 154, « ὁστέα οἰκαδὲς » Η 335 « κόπον » ρ 298
 κ. ἀ. β) „παίρνω καὶ φέρω“, ἐπάγω, [ἐχων
 ἐρχομαι] « ὕλην » Ψ 613, Ω 663, « κῶνα » λ 623
 κ. ἀ. γ) μεταφ. παράγω, συνεπάγω, προξεν-
 ῶ « λαίλαπα » Δ 278, « πένθος τινί » Βατρ. 19
 « κλέος ἄγειν τινός » διαδίδω, διὰ στόματος
 ἔγω, e 311· 3) ὁδηγῶ, διευθύνω. ὃ ἐ. α)
 δίδω καλὴν ἢ κακὴν διεύθυνσιν, τάσιν εἰς τι, « ὡς
 ἄγε νεῖκος Ἀθήνη » τοιαύτην ἐκόσασιν ἐδωκεν εἰς
 τὸν ἀγῶνα ἡ Ἀθηνᾶ, „ἔτσι τὸ ἔφαρ“ (ὥστε
 καὶ πεζός ὢν νὰ διαπρέψω) Δ 724, « παρέκ νόον
 ἤγαγε » ἴδ. ΠΑΡΕΚ' ἐπομ. ἰδίως περὶ τῶν ἀρχηγ-
 ῶν τοῦ στρατοῦ, « ἀγ. λαόν » K 79, « νῆας »
 B 671 κ. ἀ. « λαόν ἀγαγόντες ὑπὸ τείχεσσι » τὸν
 στρατὸν ὑπὸ, δηλ. ἐναντίον τοῦ τείχους (ὃ δὲ δι-
 κός ἀναφέρεται εἰς τὰ ὄψα ἐν τῷ προκειμένῳ γιω-
 ρίφ ἐξέχοντα πρόσωπα Σθένειλον καὶ Διομήτην)
 Δ 407· β) φέρω εἰς τὸν σκοπὸν « τὸν δ' ἄγε μοι-
 ρα κακὴ θανάτοιο τέλος δε » N 602. — Ἡ με-
 τοχὴ ἄγων μετὰ κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων
 καίται πολλάκις πλεοναστικῶς. « Τηλέμαχον εἰ-
 σαν ἄγοντας » ἔφεραν καὶ ἐκάθισαν τὸν Τ. γ 446·
 πρὸ. α 430, δ 525 κ. ἀ. καὶ τοῦτο ἐπὶ ἐμφύ-
 γων ἐπὶ δὲ ἀφύγων (χρημάτων) μόνον γ 216.
 B) Μέσ. 1) τῶν ἐμαυτοῦ τι φέρω ἢ ἀγω
 « εἶματα » ζ 58· (ἐνθα ὁ Δοιδερλ. θέλει τὸ μὲν
 ἀγῶμαι εἰς παθ. σημ. τὸ δὲ εἶματα νὰ συνάφῃ

πρός τὸ πλυνέουσα· κακῶς). 2) μετ' ἑμαυτοῦ φέρω, συμπαρалаμбάνω, « ἵππους εἰς Ἰθάκην » δ 604· « κτήματα » αὐτ. 82 κ. ἄ. « γυναῖκα οἴκαδε » Γ 93· 3) εἰς τι ἢ πρὸς τινα τῶν ἑμαυτοῦ ἢ χάριν ἑμαυτοῦ φέρω « γυναῖκα πρὸς δώματα » = « παίρνω γυναῖκα εἰς τὸ σπίτι μου » Π 189· καὶ ἄνευ τοῦ « δώματα » Ξ 211, Β 659· « οὐδ' αὖ κούρην » εἰς τὸν οἶόν μου, χάριν τοῦ οἴου μου, δ 10· εἰς τὸν ἀδελφόν μου, σ 238· εἰς τὸν δοῦλόν μου, φ 214· « τὰ δὲ τοῖσι παρασχέιν οἳ κ' ἐσ' ἄγωνται » ζ 28 (ὅπερ ἄλλοι μὲν ἐκλαμβάνουσιν ὡς περὶ τῶν κατὰ τὴν τελετὴν νυμφαγωγῶν εἰρημένον, ἄλλοι δὲ πιθανώτερον περὶ τοῦ γαμβροῦ μετὰ τῶν οἰκείων αὐτοῦ, εἰς οὓς ὤφειλε νὰ δώσῃ δῶρα ἢ νύμφη). 4) μεταφορ. « διὰ στόμα τι » Ξ 91.

ἀγῶν [-], ἄκως, δ (ἀγών) 1) τόπος συναγωγῆς, καταγώγιον, συναγώγιον «θεῖος ἄ.» ἢ πρὸ τῶν ναῶν πλατεῖα, ἐνθα ὁ λαὸς προσευχόμενος συνέρχεται II 298 (ἐνθα κατ' ἄλλους: συνάθροισις τῶν προσευχομένων γυναικῶν, καὶ κατ' ἄλλους: συνέλευσις τῶν θεῶν). Ἐν δὲ τῇ Σ 376 εἶνε ὁ τόπος τῆς συναθροίσεως τῶν θεῶν, τὸ τῶν θεῶν καταγώγιον (ἀν καὶ κατὰ τινας καὶ ἐνταῦθα εἶνε ἡ συνέλευσις τῶν θεῶν) « ἄ. νεῶν » τὸ ναυτικὸν στρατοπέδον Ο 428, Π 500, Τ 42· 2) συνάθροισις, (τοῦ θεωμένου τοῦ ἀγῶνος λαοῦ) ὁμίλος Ψ 258, 448, 495, Ω 1· 3) τόπος ἐνθα ἀγωνίζονται μὲν οἱ ἀγωνισταί, θεωῦνται δὲ οἱ θεαταί (ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις: σταδίου) Ψ 617, 685, θ 200, 260 κ. ἄ.

ΛΑΛΗΜΟΝΙΗ [-], ἡ, ἀπειρία ω 214 f. (Ὁ Βούττιαννος ἐκ τοῦ λαῖ. τοῦ Ἀπολλωνίου καὶ τινος ἀντιγρ. τοῦ Ὁμ. θέλει νὰ γράψῃ ἀδαημοσύνη, ἀντιλέγοντος τοῦ Δοδεκχ.) ἐκ τοῦ

ΛΑΛΗΜΟΝ, ὄν, γεν. ὄνομ. ποι. (ἄ. δαήμων) ἀδαῆς, ἀπειρος, ἀμαθής, « ἀμάθητος » « μαχης » Ε 634, Ν 811· « κακῶν » μ 208, « πληγῶν » ρ 283.

ΛΑΔΕΡΥΤΟΣ, ὄν [-], (δακρύω) ἄδακρυς, ὁ μὴ κλαίων, Α 415· ω 61· « ὅσπε » δ 186.

ΛΑΔΜΑΣ [-], ἄντος, ὁ (=ἀδάμαστος) οὗτος τοῦ Τρωῆς Ἀσίου ὑπὸ τοῦ Μηριόνου φονευθείς Μ 140, Ν 560 ἐξ.

ΛΑΔΜΑΣΤΟΣ, ὄν [-], (δακμάω) μεταφ. ἀδυσώπητος, ἄκαμπτος, σκληρὸς ἐπὶ θ. τοῦ Ἄδου I 458 f.

ΛΑΔΗΚΗΣ, ΛΑΔΗΣΕΙΣ, ἴδ. ΛΑΔΗ.

ΛΑΔΗΝ, ἴδ. ΛΑΔΗ.

ΛΑΔΗΕ, ἔς, ἐπ. ΛΑΔΗΕΣ καὶ ΛΑΔΗΕΣ (δῆος), ἀφθός, τολμηρὸς II 117· αὐθόδης, ἀνακίδης, ἀναίσχυντος « κύων ἀδοεῖς » σκύλλα ἀδάντροπος, ὕβρις πρὸς γυναῖκα, Θ 423, Φ 481, ε 91 (ὁ Βέκκερ γράφει ἀδοεῖς [κυρίως=ἀδοεῖς] καὶ ἄλλως μετ' αὐτοῦ).

ΛΑΔΑΦΕΙΟΣ, ὁ, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀδελφοῦ (α 207. —Βέκκερ)· Β 586 κ. ἄ. κατ' ἐπικ. ἔκτασιν λέγεται καὶ ΛΑΔΑΦΕΙΟΣ Ε 21, Ζ 64.

ΛΑΔΕΥΚΗΣ, ἔς, γεν. ἔορ, ἐπικ., κατὰ τὴν θεοτέραν γνώμην ἐκ τοῦ ἀγρ. δευκός (=ἐπομ.=ἀγλευκός, ἀγλυκος, πικρὸς, ἀ μεταφ. « ἀλεθρός, πότιμος » δ 489, κ. 245· μί: ἄ. « δυσάρεστος, κακὴ γλῶσσα, ζ 21· Δοιδερλ. ἡ γνώμη ὅτι κατὰ μεταθῆσιν πρὸς ἐκ τοῦ ἀδόκευτος, καὶ ὅτι κυρίως=ἀπρὸς τοῦ, ἐπομ. λυπηρὸς, ἐπιδέχεται ὅχι ὅλη ἀμφιβολία παρὰ τὴν συνήθη. ||. ἴδ. ἔνα· ΛΑΔΕΥΗΤΟΣ, ὄν, (δέψω), ἀμάλαικτος· τέργαστος, ἀδύρσευτος « βροῖα » * 412.

(ΛΑΔΗ) ἔναστ. ἀχρηστοί· ἐν χορῇσι δὲ εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀδήσεις καὶ μεταφ. τοῦ π. δηκότας (πρότερον ἐγγράφετο ἀδήσεις καὶ κότες· ἀπὸ δὲ τοῦ Βουττιάννου καὶ Σπιδ. συμφώνως πρὸς τὰ σχόλια καὶ τὸν Ἀπολλ. γράφονται οἱ τύποι δι' ἐνός δ. Ἐξ ἐναντίας δέκκιος παράγων τὸ ῥῆμα ἐκ τοῦ: ἀδῶς, ἀδ. πῆλαμα ἀπέδειξεν ὅτι εἶνε τὸ α βραγ. δ διπλασιάζει τὸ δ) κορέννυμαι, « ἀήδης μετὰ δοτ. « μὴ ξείνος δειπνῶ ἀδήσειν δὲν εὐχαριστηθῇ ἐκ τοῦ δειπνοῦ, α 134· μάτηρ ἀηκότες αἰνῶ· Κ 312, 399· « κακῶς κότες ἴδῃ ζ ὕπνῳ » κεκορεσμένοι (καταδεσθῆναι ἐκ τοῦ καμάτου καὶ τῆς ἀνάγκης ἢ ἐπιθυμίας ὕπνου Κ 98, μ 281.—Ὁ Δοιδερλ. παράγει λέξιν ἐκ τοῦ ἑαδα· Ὁ δὲ Βούττιανν. ἀρνύνο: εἰς τὴν λέξιν τὴν ἐννοίαν τοῦ κόρου, εἰ δει εἰς αὐτὴν τὴν τῆς δυσαρσεσκείας ζ ἀη καὶ δὲν θεωρεῖ ἀπὸ θανόν τὴν παραγωγὴν τῆς ξείως τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις γραμματ. (ἴδ. Σχόλ. εἰς Ὁδ. α 134 καὶ Ἀπολλων. ἀδηκότες=ἀηδῶς διατεθειμένοι) ἐπικρατοῦ ἐκ τοῦ ἀηδῆς, ἀηδῆσαι, λέξεων ἄλλως· Ὁμήρ. μὴ εὐρισκομένων.

ΛΑΔΗΝ [-], κυρίως αἰτ. οὐσ. ἀχρηστ. ἀμᾶλλον ἀδῆ· διὰ δὲ ἀδην γράφει ὁ Βέκκερ ταχού, πλην Ν 315)=κόρος, ἐπὶ δ. μὴ κόρου, κατὰ κόρον, ἱκανῶς « ἀδδην (ἀντὶ τοῦ ἀδην) εἶδμεναι » Ε 203· μεταφ. γεν. « ἀδην ἐλάαν τινὰ πολέμοιο, κακότη φέρω τινὰ εἰς κόρον πολέμου, δυστυχίας, μὲν τινὰ νὰ κορεσθῇ πολέμου, ταλαιπωρονο:, Ν 315 (πρὸλ. καὶ Τ 423) ε 290· καὶ ΕΛΑΪΝΗ Α. 1, γ). (Ὁ δὲ Βούττιανν. ὅστις μετὰ τοῦ Δοιδερλείνου θεωρεῖ τὸ δην ὅτι ἐπιρρηματικὴν κατάληξιν ὡς ἐν τῇ θ παρατάξει τὸ προκείμενον ἐπὶ δ. ἐκ τοῦ λα (ὁ δερλ. ἐκ τοῦ ἀδῶ) καὶ παραδέχεται τὴν πρ. συλλαβὴν οὔσαι μὲν μακράν· ἐν δὲ τοῖς παθεταί χωρίοις διὰ συστολῆς βραχυνοῦσθαι· ἀποδρίπτει τὴν γραφὴν ἀδδην· παρὸ ΛΑΔΗ δὲ δαπν. πνεύμα τοῦ ἀδην, ὅπερ καὶ παρὰ ἀρχαίους γραμματικούς· καὶ ἐν τῇσιν Ὁμ. γραφαῖς εὐρίσκεται καὶ ὁ Λαοχῆς ἀπὸ ἐπιγίνεται ἐκ τῆς παραλλήσεως πρὸς τὸ Λαοχῆ, sul-is καὶ τοῦ Ἰουλιαν. συλλήσε, Iερμ.

τοιοῦ, οἱ (δηρῶς) ἀπολέμετοι· « ἄλλ' ἔτι δηρὸν ἀκείρητος· πόνοιο· ἔσται οὐδὲ τ' ἄλλ' ἄλλης ἢ τε φύβοιο » ἀλλὰ δὲν θά π' πολὺν ἔτι χρόνον ἀδοκίμαστο· οὐδὲ ἀ- τοῦ δ' ἀγῶνι εἴτε πρὸς νίκην εἴτε πρὸς φυ- 424. (Τὰς γενικάς· ἐξαρκῶσιν τὰ Ἑνε- ρολ. [« οἷον πειρασόμεθα ἤτοι ἀνδρείας ἢ] καὶ ὁ Εὐστάθ. καθ' ὑπέρβασιν ἐκ τοῦ οἷος, τοῦ ὁποίου ἐπεξηγήσει· εἶνε τὸ « οὐ- ἄρητος »· ἄλλοι δὲ συνάπτουσιν αὐτὰς πρὸς οἷον).

ἰκέα [οὐ...] (ἄδικος), μέλ. ἀδικήσω, ,, ἀδι- Τ. Δήμ. 368.

ἰκέα [οὐ...] ,, ἀδικα· Τ. Ἑρμ. 316.

ῶς, ἢ, ὅν [οὐ...] (κατ' Ἀρίσταρχον ἀδι- οῦσι καὶ ἰδίως ἐπ. 4) πυκνός, « κήρ » ἢ, ὅ ἐ. ἐκ πυκνῶν ἰσθμῶν συνισταμένη καρ- 481, τ 316. 2) παμπληθής, ἀθρόος·, ὁρμητός, περὶ ἑσθλῶν μελισσῶν καὶ Β 87, 469· « μῆλ' ἀδινά » α 92, δ.

3) μεταφ. α) ἐπὶ στεναγμῶν, κλαυθμῶν, κατὰ συνεχίαν, ἀδιάκοπος, γοερός, ὁλεβρόν, βαρὺς « γόος » Σ 316, X 430 « ὦψ » φωνή, κραυγὴ ὀξεῖα, δυνατή, Τ. 67 (ὁ Γερμ. Οὐόσσ. μεταφράζει « περίφοβος ἢ »). Τὸ οὐδέτ. ἐνικόντες καὶ πληθ. πολλάκις β. βαρέως « ἀδινὸν στοναχῆσαι » Σ 124· « ρεναχόντα » η 274, ω 317· « ἀδινὸν γοῶω- 721· « ἀδινά κλαίειν » Ω 510· « ἀδινὸν ἔναι πόρις » κ 413. Συγκρ. « ἀδινώτερον » π. 216· β) περὶ τῶν Σειρήνων, « Σει- ρῶν ἀνών φθόγγον ἀκούσεν » συνήθης τοῖς αἰσ. σύνταξις ἀντὶ τοῦ « Σ. ἀδινὸν φθόγγον τὴν λιγυράν φθόγν τῶν Σειρ. φ 326. (πρὸ.

—Συνήθης παραγωγή ἐκ τοῦ ἄδην, τὴν καὶ ὁ Βούττμαννος ἀποδέχεται, ἂν καὶ ἑνὶ τινι πρὸς τὸ ἄδρὸς δὲν ἀποκρούει· ἢ ἐννοίαι τῶν δύο τούτων λέξεων τόσον ὅσον ἀλλήλων, ὥστε συμβιβασμός τις τῶν παραγωγῶν δὲν εἶναι δυνατός· ἢ ὁμοιότης τῆς τοῦ « ἀδινός » καὶ « ἀδρός », ὡς καὶ ἡ ὁμοιότης τοῦ κυδρός καὶ κυδνός, ψυδρός καὶ ψυ- εἶνε ὑπὲρ τῆς τελευταίας.—Ὁ δὲ Δοιδερλ. μένος ἐκ τοῦ ἄδρος, μέχρι μὲν τινος κατὰ ἰσθμῶν· ἐρμηνεύει τὸ ἀδινός διὰ τοῦ « ἀρκε- πολός, μέχρι κόρου » καὶ τὸ δ 721 « ἀδι- ῶσσα » παραβάλλει πρὸς τὸ υ 59 « κλαίου- ῶσσαν ».

Ὡς δευτέραν δὲ σημ. ὀρίζει τὴν ἀφρονίαν, καὶ οὕτως ἐρμηνεύει τὸ « μυκῶν τῶν—ἀδινὸν μυκῶμεναι—μῆλ' ἀδινά ». Τὸ δὲ τὸν κήρ « ἐκλαυδάνει συνώνυμον τῷ « φι- κήρ » καὶ « ἀδινάι Σειρήνας » εἶνε αἱ ἀρέ- σαι, ἡδιστα Σ. ἐπειδὴ ἄδρος = ἀρέσκεια καὶ ἄδρος ἡδιστά.

ἰκέα, ἐπὶ β. ἐκ τοῦ προηγ. « ἀδινῶς ἀνεψί- ῶσσαν », ἐκ βέβαιον ἀνεψύσας. Τ 314 τ. ἰκέα, ἡτος, ὁ, ἡ, ποιητ. (δαμάτω), ἀδία- ὅθεν 4) ἀδάμαστος· « ἡμίονοι » ὕσαι

ἀκόμη δὲν ἦλθον ὑπὸ ζυγόν, δ 637 (πρὸς Κ 293 « ἀδάμητην, ἣν οὐπω ὑπὸ ζυγόν ἤγαγεν ἀνὴρ »).

2) ἀγάμος, ἀνὸς ἀνδρὸς « παρθένος » ζ 409, 228. *Ὁδ.

ἈΔΜΗΤΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ καὶ τῆς Τηθύος, Τ. Δήμ. 421.

ἈΔΜΗΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἀδμήτης κατ' ἀμοτέρως τοῦ- του τὰς σημασίας « βροῦς » Κ 293, γ 383· « ἔππος » Ψ 266, « παρθένος » Τ. Ἄφρ. 82.

ἈΔΜΗΤΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Φέρητος, βασιλεύων ἐν Φεραίς τῆς Θεσσαλίας, ἀνὴρ τῆς Ἀλκίτιδος, πα- τὴρ τοῦ Εὐμήλου, Β 713, 714.

ἈΔΩΝ, ἰδ. ἈΔΑΝΗ.

ἈΔΩΣ, εὖς, τὸ (ἂν κατὰ τὸν Λόδεκκ.), κόρος, ἀηδία, Α 88 τ. (ὁ Ἀρίσταρχος ἔγραψεν ἄδρος· ὁ δὲ Βούττμαννος θέλει ἄδρος).

*ἈΔΩΤΟΣ, ὄν (δίδωμι), μὴ δεδομένος, ἀδῶ- ρητος. Τ. Ἑρμ. 573.

ἈΔΡΗΣΤΕΙΑ, ἡ, Ἀδράστεια, πόλις τῆς Μ. Ἀ- σίας· παρὰ τὴν Προποντίδα, οὕτως ὀνομασθεῖσα ἀπὸ τοῦ θεμελιωτοῦ αὐτῆς Ἀδράστου, Β 828.

ἈΔΡΗΣΤΗ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀδράστη (ἐκ τοῦ α καὶ διδράσκω, ἀναπόδραστο), μία τῶν θαλα- μηπόλων τῆς Ἑλένης, δ 423.

ἈΔΡΗΣΤΙΝΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου=ΑΙ- γιάλεια, Ε 442.

ἈΔΡΗΣΤΟΣ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀδράστου. 1) υἱὸς τοῦ Ταλαοῦ, πατὴρ τῆς Ἀργείας, Αἰγια- λείας, Ἰπποδαμείας, Δηϊπύλης καὶ τοῦ Αἰγια- λῆος. Περιελθὼν εἰς Ἑβίδα πρὸς τὸν Ἀμφίραον ἐβουλεν ἐκ τοῦ Ἀργίου εἰς τὴν Σικυώνα, ὅπου διεδέχθη τὸν πειθερόν αὐτοῦ Πόλυον, καὶ ἔπειτα ἔλαβε τὴν ἐν Ἀργεῖ ἀρχήν. Ὑποδεχθεὶς τὸν φε- ρόντα Πολυνείκην ὡς καὶ τὸν ὠσαύτως· φυγάδα Τυδεΐα (Ξ 421) ἔδωκεν εἰς τὸν πρῶτον γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Ἀργείαν καὶ παρεσκεύασε τὴν ἐπὶ Θήβας ἐκστρατεῖαν. Β 572. 2) υἱὸς τοῦ μάν- τως Μέρπος καὶ ἀδελφός τοῦ Ἀμφίου, ἀρχη- γὸς τῶν Τρωϊκῶν συμμάχων τῶν ἐκ τῆς Ἀδρα- στείας, Ἀπαισίου κατ. Β 830, ὑπὸ τοῦ Διομή- δους φονευθεὶς Α 328. 3) εἰς τῶν Τρώων, Ζ 37, ὑπὸ τοῦ Μενελάου νικηθεὶς καὶ ὑπὸ τοῦ Ἀ- γαμέμνονος φονευθεὶς, Ζ 54 ἐξ. 4) ἑταῖρος Τρώς ὑπὸ Πατρόκλοῦ ἀποθανών, Π 694.

ἈΔΡΟΤΗΣ, ἡτος, ἡ (ἀδρός), μόνον εἰς τὴν αἰ- τιατ. ἀδρότητα, ἐντελής ὠριμότης, μέστω- σις τοῦ ἤδη ἀνεπτυγμένου σώματος, ἀνδρική δύ- ναμις, ἀκμή. Συνάπτεται μετὰ τοῦ « ἦθη », Τ. Π 857, X 363· καὶ τοῦ « μένος » Ω 6. (Ἡ ἀρ- χαία καὶ ἐπὶ ἀιμοπιστοτέρων μαρτυριῶν στηρι- ζομένη γραφή εἶνε· ἀνδρότης (ὁ ἐ. ἀνδρότης, τὸ ἄνδρα εἶναι, ἦτις διὰ τὴν ἀσυνήθη συστολήν τῆς πρώτης συλλαβῆς ἀπορρίφθησα ὑπὸ τοῦ Οὐολ- φίου, Σπιτζνέρου καὶ Δινδούριου, πάλιν ἀποκα- τεστάθη ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου ἐν τῇ Α'. ἐκδ. καὶ τοῦ Φαίσιος. Ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ μίαν καὶ τὴν αὐ- τὴν λέξιν τὸ ἀδρότης καὶ ἀνδρότης, ὡς συν- θέντος τοῦ α ἀντὶ τοῦ ἀποβληθέντος ν. Ἐν δὲ

τῇ Β'. ἐκδ. ὁ Πέγκρος ἐξ ἰδίας εἰκασίας γράφει: ἀρετήτα (=ἀρετήν) λέειν ὑπ' αὐτοῦ σχηματισθεῖσαν κατ' ἀναλογίαν τοῦ: βιοτής καὶ πινυτής=βιοτή καὶ πινυτή).

ΛΑΥΤΟΙ, ΟΝ [νυ.], (δύω) ἐπίθ. ἀβιατός, ἀπάτητος, ἐφ' οὗ δὲν πρέπει νὰ πατήσῃ τις: ὅθεν ὡς οὐσιαστική «τὸ αὐτὸν» (καὶ ἄρσεν. δὲ ὁ ἄ-δύτος «ἐξυπακ. χῶρος») Γ. Έρμ. 217 ὁ ἐνδό-τατος μόνον εἰς τοὺς ἱερεῖς προσιτός: χῶρος παν-τός ναοῦ, «τὸ ἱερὸν» ἐν γένει δὲ ἱερὸν, ναοῦ, *Ψλ. Ε 448, 512.

Λαοί, μέλ. ἄσσομαι Γ. 6, 2 Herm. ἰδ. λείδα. ΛΑΪΡΗΤΟΣ, ΟΝ (δωρέομαι), ὁ μὴ λαδῶν δῶρα, ὁ ἀνευ δῶρων Γ. Έρμ. 168.

ΛΕΘΛΕΙΑ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ ἀθλεῖω (τοῦτον τὸν τύπον παρεδέχθησαν οἱ μετὰ τὸν Σπινζερν ἐν Ω 734) (ἀεθλος) μόνον κατ' ἐνεργ.

1) ἀναλαμβάνω ἀθλον, ἀγωνίζομαι, Δ 389, Ψ 737: «ἐπὶ τινι» πρὸς τιμὴν τινος, Ψ 274. 2) ἀγωνίζομαι, «κοπιᾶζω», μα-χθῶ, «βασανίζομαι»: «ἀεθλεύων πρὸ ἀνα-κτος ἀμελίχου» μόχθους ὑπομείνων ἐνώπιον ἀσπλάγχχνου ἄ. Ω 734 (κατ' ἄλλους: ὑπὲρ ἀσπλάγχχνου ἄ.). Ἀντί τοῦτου ἄλλοτε ἐγγράφετο παρ' Ὀμήρῳ ἀθλέω, ὅπερ ἴδε, *Ψλ.

ΛΕΘΛΙΟΝ, τό, ἑτερος ἐπικός τύπος τοῦ ἐπόμενου.

1) ἀθλον, βραβεῖον, ἐπαθλον «ἀέθλια πο-σὶν ἀρέσθαι» χάριν τῶν παδῶν μου, ὃ ἐ. διὰ τὸν δρόμον, τὸ τρέξιμόν μου λαμβάνω βραβεῖα, I 424, 266 «ὅτε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν» ὅσα δύνανται νὰ χρησιμεύσωσι ὡς βραβ. τῶν ἀνδρῶν διὰ τὸ τρέξιμον, X 460: «ἀέθλια ἀνελίσθαι καὶ ἀνελεῖν» Ψ 823, 736: «ὅσα μοι ἤνελκοντα ἀέθλια ἔπποι» ὅσα βραβ. μοι ἐκέδοισαν οἱ ἵπποι, I 427. 2) ἀέθλος, ἀγών, θ 108, φ 4, ω 169.

3) ὄργανα τοῦ ἀγῶνος, ὅπλα, φ 62, 117.

ΛΕΘΛΟΝ [νυ.], τό, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ: ἀθλον. 1) βραβεῖον, ἐπαθλον, ἀμοιβή διδομένη εἰς τὸν νικητὴν ἐν τῇ ἀγῶνι X 463: «ὡς δὴ μὴ ἄρπον νικᾶν τοῖφ' ἐπ' ἀέθλῳ» εἴθε νὰ μὴ ἐλάμ-βανον διὰ τὴν νίκην μου τοιοῦτον βραβεῖον, τὴν αὐτοκτονίαν δηλ. τοῦ Αἰάντος, λ 548 («Ἄλλοι ἐλαμβάνοντες ἄρσεν. τὸ ἀέθλῳ ἐρμηνεύουσιν: ἐν τοιοῦτῳ ἀγῶνι»). Ὁ πληθ. Ψ 239 κ. ἄ. «ἐλ-θόντες μετὰ ἀέθλα» σταλάντες ἵνα ἀθλοφρή-σωσι, Δ 700. Ἐν γένει δὲ ἀμοιβή. δῶρον, Ψ 620. (Ὁρθότερον ὅμως καὶ ἐν τούτῃ τῇ χω-ρίῳ νὰ φυλάττῃ τὴν τοῦ βραβεῖου σημασίαν).

2) Κατὰ πληθ.=ἀέθλος, ἀγών, ω 89.

ΛΕΘΛΟΣ, ὁ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ: ἀθλος (οὗ-τος ὁ τύπος μόνον θ 160). 1) ἀγών, διαγω-νισμός, II 390, θ 131 κ. ἄ. 2) ἀγών ἐν πο-λέμῳ, μάχη, Γ 126 κ. ἄ. ἐν γένει δὲ πόλεμος, μάχθος, ταλαιπωρία τὰ ἡρωικά ἔργα τοῦ Ἡρακλέους λέγονται «Εὐρυσθέως ἀέθλοι» (ἀ-θλοὶ κατ' ἐξοχὴν ὀνομαζόμενοι καὶ παρὰ τοῖς μετ' Ὀμ. συγγραφεῖσι) Θ 363, Γ 433: πρβ. λ 622: «μογεῖν ἀέθλους» μόχθους ὑπομένειν δ

470: «τελεῖν» γ 262 κ. ἄ. Ἰδὼς ἐν Ὁδ. πάντος εἶδους κακουχιῶν.

ΛΕΘΛΟΦΟΡΟΣ, ΟΝ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ θλοφόρος, ὁ βραβεῖον φέρων, νικητής, τ ἵππων *Ψλ. I 424, 266, Δ 699, X 22, 1.

ΛΕΪ, ἐπίρ., ἐπ. καὶ Ἰων. ΛΙΕΪ καὶ ΛΙΕΝ, πα-τοτα, διαρκῶς «θεοὶ αἰὲν ἔόντες» οἱ αἰῶ-θ. A 290, Φ 518. Πολλάκις ἐπιτείνεται συνωνύμων λέξεων, οἷον «διαμπερές, συνε-νωλεμές, ἀσκέλες, ἐμμενές αἰεὶ, αἰεὶ ἤματα π-τα». (Ὁ συνήθ. τύπος μόνον M 214, Ψ θ ο 379, Βατρ. 175: ἀλλ' αὖ αἰεὶ: τὸ δὲ α-δου τοῦ μέτρον ἀπαιτεῖ βραχέαν τὴν λήγουσ-σάν ἐν τῇ A 827 μετεβλήθη εἰς α-δου ὑπὸ τοῦ Βεγκέρου: τὸ δὲ ἐν τῇ A 520 καὶ 341 ἀποκατεστάθη ἀντὶ τοῦ αἰεὶ).

ΛΕΪΔΑ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντί τοῦ ἀδω, μέλ. ἄ-σομαι (Ἰων. ἄσσομαι Γ. 5, 2): ἀείδω ὡς πρὸς τοῦ β'. ἀορ. ἐν Γ. 46, 4 κατὰ τὸν Έρμ. Γ. 49, 4 κατὰ τὸν Βούττμ. ἀποκατεστάθη ἀ-τοῦ: ἀείδω. 1) ἀμετ. ψάλλω, «τραγουδῶ ἀνευ πτωτ. B 398, ε 464: «τινὶ» ἐνώπιόν τ-νος, α 323: «παρὰ τινι» α 434.—περὶ πτηνῶ-ν, κελαδῶ, λαλῶ «τ 519: περὶ τῆς νευρ-τοῦ τούτου (καθ' ὅσον δοκιμάζεται ἡ ἔντασις α-τῆς: διότι ἄλλως κλαγγή λέγεται ὁ ἦχος α-τῆς, A 49) φ 411. 2) μεταβ. μετὰ αἰτ. ψά-λλω, ἐς υμνῶ «παίηνα» A 473: «μῆνιν» φ' «κλέα ἀνδρῶν» I 489.—Μέσ. ἐς υμνῶ Ἰων. ἐ. ἄ. (Παρίγεται ἐκ τῆς ρίζης Γιδ, τῆς σ-μαινούσης κάμνω τι γνωστόν, μετὰ τοῦ ἐπ-τατ. α) (τὸ α κυρίως μὲν [ν] ἐν ἄρσει δὲ [ν], 519).

ΛΕΙΚΕΪΗ (ἀΦεικέλη), Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί τοῦ αἰκία (α, εἰκός), κακὴ μεταχειρίσται, κα-κῶσις, ὕβρις, Ω 19: πληθ. «αἰκείας φαίνεσθαι πρᾶττειν ἀπρεπεῖς πράξεις, υ 308.

ΛΕΙΚΕΛΙΟΣ (ἀΦεικέλιος), Η, ΟΝ καὶ ΟΣ, ΟΝ, 341 (εἰκέλος, εἰκη) ἐπική λέξις=αἰκίης, 1) ἀπρεπής, ἐπονείδιστος «ἀλαωτός» ι 50: «ἀλγος» ἀπρεπές πάθημα (τὸ νὰ γείνη κυνῶ-δρωτος καὶ μάλιστα ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ κυνῶ-ν ε 32: «στρατός» δειλός, Ε 84. 2) ὡς πρὸς τὴν μορφήν δυσειδής, εὐτελής, ταπεινός ε 242 κ. ἄ. «πῆρῃ, κοίτῃ, δίφρῳ»: Ὁδ. p 35: τ 311, υ 259.—Ἐκ τούτου

ΛΕΙΚΕΛΙΑΣ (ἀΦεικ.) ἐπίρ. ἀπρεπής, α-σχρῶς, *Ὁδ. θ 231, π 109, υ 319.

ΛΕΙΚΙΗΣ (ἀΦεικ.), ἑς, γεν. ἐός (ἄ, εἰκός) Ἰων. καὶ ἐπικ. οἱ δὲ Ἀττικοὶ ποιηταὶ ἀντ' αὐτοῦ: α-κίης. 1) ἀπρεπής, ἄτιμος, ἐπονείδιστος ταπεινός: «νόσος» υ 366: «λοιγός» θάν-τος ἐπονείδιστος (ὁ ἐκ τοῦ λοιμοῦ, ἢ κατὰ τὸ Δύντζερν ἕνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ θανάτου ἀτιμ-σεως τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος): A 341: «πό-μος» τέλος: ἐπονείδιστον, β 250 κ. ἄ. «στόνον φ 20: «ἔργον» ἀπρεπής, ἄτιμος: πρᾶξις κατὰ δι-κόρου: ἐπόφει: οὕτως: περὶ τοῦ εἰληθμοῦ τ

ετορας, X 395, περί τῆς διαφθορᾶς τῆς Κλυμένηστρος γ 365, περί τῆς φυγῆς τῶν Ἀχαιῶν 3 κτλ. «μισθός» πενήγρος M 435. «ἀποι-
α» ἀξιοκαταφρόνητα, εὐτελεῖ Ω 594. «οὐ
ἀεικές ἀμυνόμενος περί πάτρης τεθνάναι» δὲν
ἐ ἀδοξοῦν νά ἀποθάνῃ τις ὑπερασπιζόμενος τὴν
πατρίδα, O 496. «ἀεικέα μαρμυρίζειν, μηχανά-
ται» δ 533, γ 432. «ἀεικές» ἐπὶ ρ 216.
2) περί τοῦ ἐσωτερικοῦ σχήματος, αἰσχροῦς,
ἄσχημος, «πῆρη» ν 437. Τὸ οὐδέτερον
ἐπὶ ἐπιφρηματικῶς «ἀεικέα ἔσσο» ἀπρεπῶς
το ἐνδοξόμενος, π 199, ω 250.—Εκ τοῦτου
ἀεικίζα (ἀφεικ), ἐπ. ἀντί τοῦ ἀεικίζω, μέλ.
αεικίζω, X 256. ἐπ. ἀόρ. ἐνεργ. καὶ μέσ. ἀεικίσα
καὶ ἀεικισάμενον, παθ. ἀεικίσθη. 1) Ἐνεργ. ἀ-
πρεπῶς ἢ κακῶς μεταχειρίζομαι, ἀτι-
μάζω, ὑβρίζω, «ἔεινον» σ 222, «νεκρόν»
ἀφάνων αὐτὸν ἀταφον ἢ ἄλλως πῶς ἡττυμασμένον,
Π 515, X 256, Ω 22. «γαλῶν ἀεικίζειν ὁ Ἄ-
λλεος» ἔλκων τὸν Ἑκτορα ὑβρίζει, ἀτιμάζει τὴν
τῆν, Ω 54 «μῆται νεκρόν ἀεικίζουσι», ἀσχη-
ματίζουσι «διὰ τῶν σκωλήκων, οὓς ἐγγεννώσιν
ἐς τὰς πληγὰς του, T 26. 2) Μέσ.=ἐνεργ. T
559, X 404.

Λεῖρα [υ...]. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντί τοῦ ἀέρω
(ὑπερμόνον P 724 εὐρίσκ.), ἀόρ. ἡερα καὶ ἡερα,
μέσ. ἀόρ. ἀεράμενη καὶ ἡεράμενη (ἡερατο, ἡερά-
μεθα), ὑποτ. ἐκ τοῦ ἡ. ἀόρ. ἡεράμενη: ἡεράμαι,
ἡεράμενη, ἀπρρ. ἀεράσθαι, ἀόρ. ἀ. παθ. ἀερί-
σθαι, μετοχ. τοῦτου ἀερίσθης καὶ ἀερίσθης, ὑπερσ.
παθ. γ. πρὸς. ἡεράτο. Α') Ἐνεργ. 1) «σηκίω-
νω» μετ' αἰτ. «λαῶν» Η 268. «ἔγχοις ἀντα-
πνοῦς» Θ 424. «χεῖρας» ἀνατείνω εἰς σημεῖον
ἐκείνης, λ 423. «μάστιγας ἐφ' ἵπποιον» Ψ 362.
«ὑφός» ἀ. «ὑφών», K 463, ι 240. «οὐδεν τὸ παθ.
ὑφούμαι, μετεωρίζομαι, «σηκίωσθαι» (εἰς
τὸν ἀέρα), ε 393. «κονίη ἀεριομένη» κατὰ
γράμμα κονιορτός, Ψ 366. «κῆρες πρὸς οὐ-
ρανὸν ἀερθεν (ἀντί τοῦ ἀερίσθαι)» Θ 74, ἀετός
«εἰς αἰθέρα ἀερίθ» τ 510, «ἐφ' ὑπερθεν ἀερίσθης
δίνον» ὑπεράνω αὐτοῦ σηκίωσθης, μετεωρίζεσθης,
ι 383. (Ὁρθότερον ὁ Ἀμείβης μετὰ τοῦ Ἀριστάρ-
χου γράφων ἐφ. ἐρεῖσθης) «ὑφός» ἀερίσθην
οἱ ἵπποι του «δὲν ἐπατοῦσαν τὴν γῆν» Ψ 504.
«πρόμνη ἀερίστο» ν 84. «μάστιγας ἡεράτο» ἐ-
κέρχαστο, Γ 272. 2) διὰ τῶν χειρῶν σηκίωσθαι,
ἐπαι. λαμβάνω, «στερᾶν» K 30 κ. ἀ. πολ-
λάκις κατὰ μετοχὴν μετὰ τῶν κινήσεως σημαν-
τικῶν ῥημάτων, ὡς τὸ λαβὼν (ἴδ. ΛΑΜΒΑΝΩ),
«κοιῶν πίνκας παρέθηκεν ἀεράς» α 444, Ω
514. «τινὶ τινι προσφέρω, σὺν «μή μοι οἶνον
ἀερε» Z 204. 3) ἀφαιρῶ, ἐξάγω, «σιτον
ἐκ καλέου» ρ 335. «Ὀδυσσεῖα ἐκ νῆος» ν 417.
«νεκρὸν ἐκ βελῶν» ἀπομακρύνω, σηκίωσθαι καὶ
ἐξῶ ἐκτὸς βέλους, Π 678. περί πλοίων λεγέ-
μενον εὐρίσκειται γ 312. «ὅσα οἱ νέες ἄχθοις ἀ-
εραν» τσσα, ὅσον βάρος ἐδυνήθησαν νά «ση-
κίωσθαι, νά φέρωσι τὰ πλοῖα τοῦ» ζ φ 17

«μήλα ἐξ Ἰθάκης Μεσσηνιοὶ ἄεραν νηυσὶ» ἀπῆ-
γαγον «ἐσήκωσαν μέ τὰ καράδια». Β') Μέσ.
1) σηκίωσθαι δι' ἑμαυτὸν, περιποιῶ ἑμαυτῷ,
ἐπαι. λαμβάνω, φέρω «ἐλκος ἐφ' ἑλκεῖ» πλη-
γὴν ἐπὶ πληγῆς, Ξ 130. ἰδίως βραδεία, λείαν κτλ.
«ἀέθλια ποσσίν» (ἴδ. ΛΕΘΛΙΟΝ) I 424. «ἔππον»
Ψ 592. «ἀνδράγρια» Ξ 509 κ. ἀ. πολλάκις «κῶδος,
κλέος, εὐχος, νίκη», προστιθεμένης ἐνίοτε ἡ δοτ.
χαριστικῆς «οἱ αὐτῷ» = ἑαυτῷ, K 307. «ὅ
παιδί» α 240, ξ 370. Τὸ δὲ πρόσωπον, ἐξ οὗ
τὸ κλέος κτλ., ἐκρέτεται μὲν καὶ κατὰ δοτικ. σὺν
«σφι μέγα κῶδος ἄριστο» I 303, πρὸς Δ 95. συνη-
θέστερον δὲ κατὰ γεν. ἐμπρόθετον «πρὸς Δα-
ναῶν» Π 84. 2) σηκίωσθαι τῶν ἐμ. αὐτοῦ
«πέπλον» Z 203, ο 106 (ἴδ. Ἄλλ' ἀμφοτέρω
ταῦτα τὰ παραδείγματα δύνανται ὀρθότερον νά
ἀναχθῶσιν ἢ εἰς τὸ 1) ἢ εἰς τὸ ἐξῆς). 3) ση-
κίωσθαι ἐπάνω μου, ἀναλαμβάνω, ὑπομένω,
«ὅσος Ὀδυσσεύς ἐμὸς γῆρας καὶ ἥρατο» ἐμὸς γῆρας
καὶ ὑπέμεινε, δ 407.

ΛΕΚΑΖΟΜΕΝΟΣ [υ....] (ἀλέκ.), Η, ΟΝ (ἀέκων)
ἄκων, παρὰ τὴν θέλησιν του, ἀναγκαζό-
μενος, σ 435, τ 433. ἐπιταίνεται διὰ τοῦ «πολ-
λά» Z 458, ν 277.

ΛΕΚΗΛΙΟΣ (ἀλέκ.), ΟΝ, ἐπ. ἀντί τοῦ ἀεικέ-
λιος «ἀεκήλια ἔργα» ἐπονείδιστα ἔργα Σ 77 τ.
ἢ. Οἱ ἀρχατοὶ γραμμ. παρήγον τὴν λέξιν οἱ μὲν
ἐκ τοῦ ἐκῶν, οἱ δὲ ἐκ τοῦ ἐκηλός καὶ τοῦ γε-
ρητ. α. Οἱ δὲ νεώτεροι ἐκ τοῦ ἀεικέλιος κατ'
ἐπ. ἔκτασιν καὶ συστολὴν τῶν συλλαβῶν, ἥς ἀ-
νάλογα τὸ βαθέης (βαθείης) καὶ ἡῦς (ἡύς).

ΛΕΚΗΤΙ [υ-υ] (ἀλέκ.), ἐπὶ (ἀέκων) ἀκου-
σίως συνηθ. μετὰ γεν. «Ἀργείων, θεῶν ἀέκητι»
παρὰ τὴν θέλησιν τῶν Ἀρ. Α 667, X 8, γ 28,
«ἀέκητι σέθεν», παρὰ τὴν θέλησιν σου, ε 177,
ρ 43 κ. ἀ.

ΛΕΚΩΝ (ἀέκων), ΟΥΕΛ, ΟΝ, (ἐκῶν) Ἰων. καὶ
ποιητ. ἀντί τοῦ Ἀττ. ἄκων ἀ) βεδισσόμενος,
ἡναγκασμένος «μέ τὸ στανιό» Α 327
κ. ἀ. «ἀέκοντος ἑμεο» παρὰ τὴν θέλησιν μου
«στανικῶς μου» Α 304. «ἦ σε βίη ἀέκον-
τος ἀπηύρα νῆα» δ 616 (ὑπερ ἄλλοι ἄλλως ἐρ-
μηνεύουσιν οἱ μὲν ἐξαρτῶντες τὴν γενικ. ἐκ τοῦ
βίη, διὰ βίης κατὰ τοῦ μὴ θέλοντος, ὃ ἐ. παρὰ
τὴν θέλησιν σου οἱ δὲ συνάπτοντες τὴν γεν. πρὸς
τὸ ἀπηύρα καὶ παραδεδωμένοι τοῦτου διπλὴν
σύνταξιν οἱ δὲ τέλος θεωροῦντες αὐτὴν γενικὴν
ἀπόλυτον, ὑπερ καὶ ἀπλούστερον καὶ πιθανώτε-
ρον ὡσαύτως ζ Α 430. β) «χωρὶς νά το θέ-
λω», ὃ ἐ. οὐχὶ ἐκ προθέσεως, τυχαίως, Π
264.—Ὁ ἕτερος τύπος μόνον ἐν τῇ φράσει «οὐκ
ἀέκοντε πέτεσθην» (τῷ ἵππῳ) E 366 κ. ἀ. (ἔχει
δὲ τὸ μὲν ἀέκων α[υ], τὸ δὲ ἄκων α[-]).

ἈΕΛΛΑ [υ-υ], ἡ. σφοδρὸς ἄνεμος, οὐέλ-
λα, ἀνεμοστρόβιλος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ.
«γεμίζειν ἄελλα» B 293 κ. ἀ. «ἐμάρνατο ἴσος
ἀέλλη» M 40. «ἄελλαι παντοίων ἀνέμων» οἱ
ἐκ παντοίων (συμμιχρῶμενων) ἀνέμων προκύπτον

τες ἀνεμοστροβίλοι, ε 292, 304· ὡσαύτως· « ἄελλα ἀργαλέων ἀνέμων » Ν 795. (Παράγ. εἴτε ἐκ τοῦ· αὖ, αὖω, καὶ σημαίνει ἄνεμον (σφοδρὸν) εἴτε ἐκ τοῦ· αἰέω, καὶ σημ. ἀνεμοστροβίλον· ὃ δὲ Δοιδεργ. παραδέχεται μὲν τὴν πρώτην παραγωγὴν, ἀλλὰ διὰ τῆς ἐπὶ παραδόξου ὁδοῦ· ἐκ τοῦ ἀήρ, αὖρα γίνεται κυρίως· ἀφ' ἑαλλη, καὶ ἐν-τεῦθεν ἄελλα, σημαίνει δὲ πνέειν, ὡς Ν 795, ε 292 304. Κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν, τὴν τοῦ ἀνέμου· εἶνε ἡ ἄελλα σφοδρότερα μὲν τοῦ ἀνέμου, ἥτοι δὲ σφοδρὰ τῆς θυέλλης, ζάλης, λαίλαπος· καὶ καταγίγος. ||· Ἐν τῇ Π 374 ἔχει σημ. ὅπως εἰδικήν=κονίη, κονίαλας, κονιορτός, καὶ τοῦτο διότι κατὰ τὸ Ψ 365 ἡ « κονίη ἀεραμένη » παραδίδεται πρὸς « νέρος ἢ θυέλλαν »).

ἈΕΛΛΗΣ, ἔς (εἴλω μετὰ τοῦ ἐπιτ. α, πρόβλ. λ. ΚΟΛΛΗΣ) συμπεπυκνωμένος, πυκνός· « κονίαλας »· κονιορτός· πυκνός, σύννερον κονιορτός (||· πρόβλ. Φ 503 « στροβυλλή κονίη »), Γ 137. (τὴν ἄλλην παραγωγὴν ἐκ τοῦ ἄελλα καὶ τὴν ἐρμηνείαν ὑπὸ θυέλλης ἐγερόμενος ὁρθότατα κατέκρινεν ὁ Ναι· εἰσάγ. καὶ ἄλλοι).

ἈΕΛΛΟΠΟΥΣ, οἶος, ὃ, ἡ, παρ' Ὀμ. πάντοτε μετὰ συνεσταλμένης τῆς καταλήξεως ἈΕΛΛΟΠΟΥΣ (ἄελλα-πούς), θυελλόπους, ὁπλ. τὸσον ταχύπους· « ὅς ἢ θυέλλα, ὃ ἄνεμος, » ||· ἴρι· *||· Ὡ 409, Ω 77, 154· « ἔπποι » Γ. Ἀφρ. 218. (||· Ὁ ππος ἐν τινι ἄσπρῳ Κυπριακῷ, παρὰ Σακελλάρη Κυπρ. ἄσμ. Ω, 409, λέγεται « ἀνεμοπόδας », « ὅσον μαυρὸ μου, μαυροῦναι, μαυρὸ μου ἀνεμοπόδας »).

ἈΕΛΠΕΑ, δέν ἐλπίξω, « ἀελπίοντες » (μετὰ συνιζήσεως τοῦ εο), Π 310+. (Ὡς τῶς ἔγραψεν ὁ Διόδωρος· κατὰ τὸν Εὐστάθιον ἀντὶ τῆς παλαιᾶς γραφῆς· ἀελπόντες· Ὁ δὲ Οὐόλκιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν καὶ ὁ Βέκκρ, γράφουσιν ἀελπίοντες ἐκ τοῦ ἀελπότες) ἐκ τοῦ

ἈΕΛΠΕ (ἀίελοι), ἔς (ἐλπομαι), γεν. ἑός, ἀνελπιστός, ἀπροσδόκητος, ε 408+. (παλαιὰ γραφὴ ἀποκατασταθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διόδωρ. καὶ Βέκκ. ἀντὶ τῆς τοῦ Οὐόλκιου καὶ τῶν λοιπῶν ἀελπτής).

* ἈΕΛΠΙΟΣ, ΟΝ (ἐλπομαι), ἀνελπιστός, ἀπροσδόκητος, Γ. Ἀπ. 91, Γ. Δήμ. 219.

ἈΕΛΑΩΝ [-ω], ΠΥΛΑ, ΟΝ (ἀεί-νάω), ὃ ἀεί ρέων, οὐδέποτε στείρουσιν, ἀέναντος, « ὕδατα » ν 409+. (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει αἰεί νάοντα).

ἈΕΩ [-ω-], ἄρχ. καὶ ποιητ. κυρίως ἀίέω (ἐν καὶ ὃ τὸ διαγίγμαι εἰς πάσας τὰς διαγίγμαι· ἕνας λέει ἐν τῇ Β'. προσγράφας Βέκκρος γράφει ἀίέω) παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα συγγραφεῖς, οὗτοι ἔπποι, 13, 3· εὖ γὰρ μόνον κατ' ἕνα, καὶ παρὰ ἄνευ αὐτῆς, Δ'.) Ἐνεργ. 4) αὐ-ἔάνω, μεγαλῶνω, τρέφω, « εἶον » ν 360· « ὁ μὲρος ὅς ἐστιν »· παράγει, κάμνει νὰ προ-κύβῃ, ε 411· « μένος, κράτος, θυμὸν » Ζ 264, Μ 214, ρ 226 κ. ἄ. « πένθος· ἐνὶ στήθεσι » Ρ 439, λ 495 κ. ἄ. « ἔργον ἀέξουσιν θεοί » εὐλο-

γοῦσι τὸ ἔργον μου οἱ θεοί, ο 372. Β'.) Μὲς αὐτῶν ἀνομαί, προκόπτω, ἐπιτίδω « Τηλέμαχος ἀέετο » Χ 426, Γ. Ἐρμ. 408· « καὶ αἰέτο » τὸ κύμα ἐρούσκιον κ 93· « γόλος, θυμὸς ἀέζεται » Σ 410, ε 345 κ. ἄ. « ὕψος ἡρᾶς ἀέετο » ἐνὸσφ ἡ ἡμέρα ἐπροχώρει, Θ 60, 156· « ἔργον ἀέζεται »· προκόπτει, προχωρεῖ, ε 16.

ἈΕΡΓΗ (ἀΐεργ.), ἡ (ἄεργός), ἄργα, ω 251·

ἈΕΡΓΟΣ (ἀΐεργ.), ΟΝ, συγρ. ἄργός (ἔργον) 1 320, τ 27.

ἈΕΡΟΕΙΣ, ἈΕΡΟΕΣ, ἴδ. ΛΕΙΡΟ.

ἈΕΡΕΙΟΤΟΣ, ὃ, ἡ, γεν. οἶος, συγρ. ἀρεί-πους (Γ. Ἀφρ. 211) ποιητ. (αἰέω, πούς) ὁ αἶρων τοὺς πόδας, ἐλεσθερος εἰς τὸ περιπατεῖν καὶ τρέχειν, « ἐλαφρός », ἐπιθ. τῶν ἵππων, ἀντιθ. τοῦ τῶν βοῶν, οἵτινες λέγονται εἰλεποδες (ἐπ. ἴδ.) *||· Γ 327 κ. ἄ.

ἈΕΙΛΑ (τὸ ἀρκιτὸν α κυρ. [-]), διὰ δὲ τῆς αὐτῆς· [-]), ἐπ. ἀρίστος ἀπρηκταίμενος τινός ρή-ματος (συγρ. τοῦ ἀρκιτῶν αὐτῶν χρόνων, *Ὁδ. τ 342, ἀέσκειν γ 451, συγρ. ἄσκειν, π 367, ἀέσαν, γ 490, ο 488, ἀπαρ. ἀέσαι, ο 40, ἐκοιμήθη, ἡ σὺχασα (τὴν νύκτα), κοιμώμενος· ἡ σὺχάζων διήλθον (τὴν νύκτα) « νύκτα » π 367· « νύκτα » τ 342. (Ὅτι ἡ λέξις δὲν σημαίνει τὸ κοιμᾶσθαι εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ σημ. ἀποδεικνύει τὸ γ 490 (||· ὅπερ ὅμως δύναται καὶ κατὰ τὸ πρῶτον στήμα νὰ ἐρμηνευθῇ) ἂν καὶ ἀλλαγῇ δύναται οὕτω νὰ μεταφρασθῇ).

ἈΕΙΠΡΟΣΤΗ, ἡ, ἐπ. ἀναησία, ἀπερισκεψία, πληθ. ο 470+. Ἐκ τοῦ

ἈΕΙΠΡΑΝ, ΟΝ [-ω-], οἶος, φρενοβλαβής, μωρός, ἀσύνετος, ἀπερίσταντος· μόνον Γ 483. (ἀπου ἀντιτίθεται πρὸς τὸ ἐμπεδός), Ψ 603, φ 302. (Παραδέχεται κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐκ τοῦ ἀέσαι καὶ φρήν καὶ σημ. τὸν ἀποκοιμίζοντα τὸν νοῦν κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐκ τῶν ἀέω (βλάπτω) καὶ φρήν καὶ εἶνε ἀντὶ τοῦ ἀασίφρων, ὅπερ εὐρίσκειται παρ' Ἀπολλωνίῳ ἐκ κακῆς τινος ἀναγνώσεως καὶ ἐρμηνεύεται φρενοβλαβής).

ἈΖΑΛΕΟΣ, Η, ΟΝ [-ω-] (ἄζω), ποιητ. ξηρός, μόνον « ὄρυς » Α 494· « ἔλη », ε 234· « βῶς ἀζαλή » τὸ ξηρὸν ὄρυμα τοῦ βοός, ἡ ἡ ἐκ τοιούτου ἀσπίς, Π 239· « ὄρυς ἀζαλίων » « ξηροβοῦνι », ὅπερ δὲν καλύπτουσι δάση πυκνὰ καὶ χλοερὰ, ἀλλὰ θάλασσιν ξηροί, Γ 491.

* ἈΖΑΝ [-ω-], ποι. ξηραίνω· τὸ παθ. « ἀζάνεται δένδρεα » Γ. Ἀφρ. 271.

* ἈΖΑΝΙΣ [-ω-], ἴδιος, ἡ, « καύρη » ἡ ἐκ τῆς ἐν Ἀρχαίῳ Ἀζανίας, κατὰ τινὰ διόρθωσιν ἀπὸ θανόν μὲν, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ Πλουτέστητος ἐκρηγμένην, ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀντιγράφοις Ἀζανίς ἢ Ἀτλαντίς, Ψμ. Ἀπ. 200. Ὡς τῶς ἀνομάζεται ἡ Κορωνίς, θυγάτηρ τοῦ Θεσσαλῶ Φλεγυῶν, γεννήσασα μετὰ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ Ἀσκληπιόν. Τὸ ἐπιθέτω τοῦτο πολλάς καὶ διαφόρους ἔλαβεν ἐρμηνείας καὶ μεταβολὰς πρὸς αὐ-

εἶνε καὶ ἡ τοῦ Σινειδεβίνου, γράφοντος Φλε-
νίδα.

Ἀλξείδης, λο, ὁ, υἱός τοῦ Ἀλξέως=ὁ Ἀκτιωρ,
513.

ἄλχη, ἡ (ἄλχω), ποι. κυρ. ξηρασία, ἔπειτα ὁ
τῆς ξηρασίας ἡ ἀχρηστίας ἐπὶ τῶν σκευῶν ἐπι-
θίζαντων εὐρώς, „μοῦγλα, σκωρία“ «σά-
ος πεπαλαγμένον ἄλχη» ἀσπίς μουχλιασμένη,
καριασμένη, ψ 184†.

ἄλχηκς, ἐς, γεν. ἑοε, ἀδιάλειπτος, μόνον
ἐδύνη «Ο 25, καὶ «ὀρυμαγδός» Ρ 744. Συνη-
κτερον εἶνε τὸ οὐδ. ἄλχηκς ὡς ἐπὶ. ἀδια-
λείπων «ὁ 658» «φαγέμεν καὶ πείμεν» σ 3.
(κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. γραμμ. ἐκ τοῦ α καὶ διε-
χῆς, κυρ. ἀδιεχῆς τῶν δὲ νεωτέρων κατὰ μὲν
παλαιὰ ἐκ τοῦ: ἄλχη καὶ ἐρμηνεύεται σκληρὸς,
κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἡχῆ, κυρ. ἀδιηχῆς, καὶ
σημ. τὸν λίαν ἡχηρὸν ἢ ἐπαισθητόν. || Πι-
κνωτέρα θεωρεῖται ἡ ἀρχ. ἐρμηνεία, τὴν ὁποίαν
ὁ Δούτζερως τροποποιεῖ ὡς ἐξῆς: α ἐπιτατ. καὶ
ἡχῆς: τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ζα-εχῆς=δια-εχῆς=
συνεχῆς).

ἄλωμα, παθ. (τοῦ παρ' Ἡσιόδῳ ἐνεργ. ἄλω)
ξηραίνονται «αἰγεῖρος, ἄλόμενη», Δ 487†.

ἄλονται, ποι., ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ
παρ., σέδομαι, εὐλαδοῦμαι, αἰδοῦμαι,
ἐντρέπομαι, μόνον περὶ τῆς εὐσεβοῦς ἐκεί-
νης αἰδοῦς τῆς πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ σεβασίμους
ἀνθρώπους, ἄνευ πτ. ι 200 (|| ἐνθα μᾶλλον ἐν-
νοεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρ. τὸ ἀντικείμεν.) μετὰ αἰτ.
«Ἀπόλλωνα» Α 21 κ. ἀ. «μητέρα» ρ 401
μετ' ἀπαρ. αἰδοῦμαι, φοδοῦμαι «Διὶ λείδῃσι
οἴνον» Ζ 267 «εἰόνους ἐσθόμεναι» ι 478, ἡ
μετὰ τοῦ μή «ἄλξομαι μή Νυκτὶ ἀποθῶμα ἐρ-
δοί» Ξ 261.

Ἀλῆα [υ.], ὄρος, ἡ (κυρ. ἡ ψάλτσια, ἐκ τοῦ
ἀλῖω), κυρ. ὄν. Θυγάτηρ τοῦ Κρητῶς Πανδα-
ρέου (ὁ π. Ἰδ.), γυνὴ τοῦ Ζήλου βασιλ. τῶν Θη-
ῶν, μήτηρ τοῦ Ἰδύλου, ὃν ἐν ἀγνοίᾳ ἐφόνευσεν,
ἐν ᾧ ἤθελε νὰ φονεύσῃ τὸν πρεσβύτερον υἱὸν τῆς
ἀνδραδείας τῆς Νιδῆς, ἣν ἐφθόνη διὰ τὴν εὐ-
πενίαν. Εἰς τὸ ὀμιλῶντον πετηνόν, τὴν ἀηδόνα,
(ἀηδόνι) ὑπὸ τοῦ Διὸς μεταμορφώεσθαι. δὲν
παύει κατ' ἕκαστον ἕαρ θρηνοῦσα τὴν ἀπώλειαν
τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τῆς, τ 518 ἐξ. Ὁ μῦθος οὗ-
τος ἐπιχωριάζων τὸ πρῶτον ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ,
μετέβη ἔπειτα εἰς τὴν Ἀττικὴν, γενόμενος πλου-
σιώτερος καὶ προσλαβὼν νέα ὀνόματα τὰ τῆς
Πρόκλης, Φιλομήλας καὶ τοῦ Ἰτυός.

Ἀλῆεια (ἀλῆης), ἡ ἑλλειψίς συναθείας.
Βατρ. 72.

Ἀλῆεσσα (ἀλῆης, || διὰ τοῦ ἀχρ. ἀλῆετος, ὡς τὸ
πυρῶσα ἐκ τοῦ πυρετός), εἶμαι ἀσυνειθιστος,
μετὰ γεν. Κ 493†.

ἄλῃ [υ.], (κατ' ἀρχ. βεβαίως: ἀλῆμι), ἐπ.
(ἀλ) γ'- δουκ. ἄλῃον Ι 5, ἀπρφ. ἄλῃαι καὶ ἀλῆ-
μεναι γ 183, 176, Ψ 214, μετοχ. ἀέντες Ε

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

526, παρ. γ'. ἐν. ἀλ μ 325, παθ. ἐνεστ. με-
τοχ. ἀλῆμενος, παρ. ἄλῃον πνέω, φουσῶ, συ-
ρίζω, περὶ τοῦ ἀνέμου, πάντοτε εἰς ἐνεργητ. φω-
νὴν, Ὁμ. πλχ.—Τὸ δὲ παθ. εἰς καθαρώς πα-
θητικὴν σημασίαν ζ 434 «ἄλῃον ἀλῆμενος» ὑπὸ
τοῦ ἀνέμου καταπνεόμενος, τὸν ὁποῖον „δέρ-
νει ὁ ἀνεμος“. Ὡς ἀνετ. μεταφρ. «ἀλ/χ
δὲ σφιν ἐνὶ πρεσὶ θυμὸς ἄλῃον» κατὰ δὲ δύω διευ-
θύνσεις ἐκφυλάσσειτο ἡ φύγη των ἐνδομύχων, φ
386 «περὶ τ' ἀμυρ τε καλλὸς ἄλῃον» πανταγύ-
θεν δὲ περὶ αὐτὴν καλλοῦν ἐκφυλάττειν, ἡ τὴν
περιέπνεεν, Γ. Δῆμ. 277.

ἄλῃ [υ-] (κυρ. ἀλῆρη), ἡ, παρ' Ὁμ. μόνον εἰς
τάς πλαγ. πτώσεις καὶ εἰς τύπον Ἰων. καὶ ἐπικ.
γεν. ἡέρος, δοτ. ἡέρι, αἰτ. ἡέρα (ἀλ, ἄλῃ). 1)
ὁ κατώτερος καὶ πυκνότερος ἀήρ, ἡ ἀ-
τιμώδης σφαῖρα, Ξ 288 (Ἰδ. λισήρ). 2) ἀ-
γλός, οὐχί γλῆ. νέφος, «ἐκάλυψεν ἡέρι πολ-
λῇ» Γ 384, Θ 50 «περὶ δ' ἡέρα πούλιν (Θηλ.
ὡς καὶ Γμ. Δῆμ. 384 «ἡέρα βαθύν». Ἰδ. Κρυ-
γίνοι [Ἑλλ. μεταφρ.] Περί διαλέκτ. 22, 6, 2),
ἔχουεν» πέριθ διέσχους πυκνὴν οὐχί γλῆν, Ε 776,
Θ 50 κ. ἀ. 3) σκότος, ι 444 «ἄλῃ γάρ παρά
νῆυσί βαθεῖ ἦν, οὐδὲ σελήνη οὐρανὸν πρού-
βαινε», (|| ἀν καὶ δύναται καὶ ὡς οὐχί γλῆ νὰ
ἐκληφῇ ἡ ἀήρ.—Τῆς καθομιλ. ὁ „ἀέρας“ =
Ἀἴτης).

ἄλῃτος, ον [υ-υ], ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀἴτουλος,
(ὁ π. Ἰδ.) «ἐργα» ἀσεβῆ ἔργα, Ε 876†.

ἄλῃτης [υ-], ον, ὁ (ἀλ, ἄλῃ), κυρ. ὁ πνέων,
ποιητ. ἐκφρασίς τοῦ ἀνέμου, ὅθεν ἀνεμος „ἀέ-
ρας“, ι 439 συχνότερον ὅμως σημαίνει τὴν
πνοήν, φορὰν, συριγμόν. „φύσημα“, «ἀνέ-
μοιο δεινὸς ἀήτης» ἡ σφοδρὰ πνοὴ τοῦ ἀνέ-
μου. «Ζεφύροιο ληρὺ πνέοντες ἀήται» αἱ συρίτ-
τουσαι πνοαὶ τοῦ Ζεφύρου, δ 567 «ἀήται ἀρ-
γυρέων ἀνέμων, Ξ 254» (ὁ Ῥόστ ἐν τῇ Ἑλλ.
λεξικῇ μὴ παραδεχόμενος τὴν σημασίαν πνοῆς
ὡς ἀντιβαίνουσαν εἰς τὸν σχηματισμὸν τῆς λέ-
ξεως ἐμμένει εἰς τὴν τοῦ «πνέοντος» τὴν ἐξ
φράξιν «ἀήτης ἀνέμοιο» ἐρμηνεύει παραδόξως
ὁ πνέων τοῦ ἀνέμου ὃ ε. ποιητ.=ὁ πνέων ἀ-
νεμός).

ἄλῃτος, ον [υ-υ], καὶ ἄλῃτος, ον, Ἀλῆτεις,
πιθανῶς διάφοροι σχηματισμοὶ μιᾶς καὶ τῆς αὐ-
τῆς, εὐρίσκονται ἡ μὲν μόνον φ 395 «θάρσος
ἄλῃον» ὀνειδιστικῶς περὶ τῆς Ἀθηναῖς λεγο-
μένη, ἡ δὲ Σ 410 «πέλωρ ἄλῃον» περὶ τοῦ
Ἠρακλείτου. Ἠρμηνεύθησαν δὲ παρὰ τῶν ἀρχαίων
ἀμφότεραι λίαν διακόρων. Κατὰ μὲν τὸν Εὐστ.
καὶ ἄλ. (Ἰδ. τὰ Σχολ. εἰς τὸ τελευταῖον χωρ.)
παράγεται ἐκ τοῦ ἄλῃαι καὶ σημ. τὸ μὲν «θάρ-
σος ἄλῃον» τὴν ὀρμητικὴν, ἀκατάσχετον,
ἀρειμάνειον τολμήν, τὸ δὲ «πέλωρ ἄλῃον»
τὸ ἀσθμαίνον (πνευστικόν κατὰ τὸν Πού-
χιον ἡ πυρῶδες, ὃ ε. αἰθαλὸς, ὅπερ ἐτυμολογ.
ἀνυποστατον) τέρας, (ἐπεὶ τὸ γοργόν ἢ ὀρμη-
τικόν δὲν συμβάλλεται μετὰ τοῦ ἐπαρρηχέως γω-

λεώνων). Κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχιον, Σουίδαν, Μ. Έπ. καὶ ἄλλους εἶνε ἡ λ.=ατος, ὁ ἔ. ἀκόρεστος, ὡς ἐν τῇ «Ὑάρος ἀητον», ἐπομ. ἀκούραστος, ὡς ἐν τῇ «πέλωρ ἀητον». Κατὰ δὲ τινὰ τρίτην νεωτέραν ἐρμηνείαν ἰσοδυναμεῖ τῇ μέγιστος διὰ τὴν πρὸς τὸ αἰνός (ἐκπληκτικός) συγγένειαν.

ΛΘΛΑΝΤΟΣ, Η, ΟΝ [-υυ], «ἀθάνατος» ἐπιθ. κατ' ἐξοχὴν εἰς τοὺς θεοὺς διδόμενον, ὅτινες καὶ μόνοι οὐσιαστικῶς «οἱ ἀθάνατοι» λέγονται, Δ 394, ἀλλ' οὐδαμῶς μετὰ τινος ἐπιθέτου (ὡς Ὑμ. Ἀπ. 315 «μακάρεσσιν... ἀθάνατοισιν»), διότι ἐν τῇ «ἀθάνατοι ἔλαι» Σ 86, ω 47, 55, τὸ «ἔλαι» ἔχει οὐσιαστ. ἔννοιαν, πρὸς Σ 432· ὁμοίως καὶ ἡ Χάρυδης λέγεται «ἀθάνατον κακόν» μ 418. Ἐπεὶ καὶ πᾶν ὅ,τι ἀνήκει εἰς τοὺς ἀθανάτους θεοὺς, ἀφθαρτος, αἰώνιος «αἰεὶς» Β 447, «δοῖμι» δ 79.

ΛΘΛΠΤΟΣ, ΟΝ (θάπτω), «ἀφαρτος» Χ 386, λ 54.

ΛΘΕΪ, ἐπὶ (θεός) ἄνευ θεοῦ «οὐκ ἄθει» δχι ἄνευ θείας ἐνεργείας, σ 353 τ.

ΛΘΕΜΙΣΤΙΟΣ, ΟΝ (θέμις)=ἀθεμιστος, ἄνομος, ἄδικος, ἀσεβής, σ 144 «ἀθεμιστὰ εἰδέναι» ἄδικα διανοεῖσθαι, ι 189, 428, υ 287.

ΛΘΕΜΙΣΤΟΣ, ΟΝ (θέμις), ἄνομος, οὐδένα ἔχων νόμον, οἷοι οἱ Κύκλωπες, ι 406 πρὸς 412· ὁ οὐδὲν ἔχων δίκαιον οὐδὲ νόμον οὐδὲ ἱερὸν, ἄδικος, ἀσεβής, ἀνόσιος, ι 63, ρ 363.

ΛΘΕΡΙΖΩ [-...], ἐπ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. ὀλιγωρῶ, παραμελῶ, περιφρονῶ, ἀτιμάζω μετὰ αἰ., μόνον Δ 261, ψ 474 (ἐνθα τὸ μὲν: τί ἐπιφύρηματικῶς ἐκληπτέον, ἐξυπακουστέον δὲ τὸ: σέ) συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀναίνομαι» θ 212. Ἐχει δὲ πάντοτε τὴν ἄρνησιν. (Κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐρμηνευτὰς παραγόμενον ἐκ τοῦ ἀθῆρ-ἔρος σημ. κυρίως θεωρῶ τινὰ ὡς ἄχυρον, σκύδαλον, ἐπομ. συνώνυμον τῇ σκυθαλίῳ, φαυλίῳ: οἱ δὲ νεώτεροι ἐτυμολογοῦσι τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀχρ. θέρω, ἐξ οὗ τὸ θέραπεύω, καὶ τοῦ στερ. α. (πρὸς τοῦ Ἡσυχίου τὸ ἀθερέ=ἀνόητον, ἀνόσιον). Ὁ δὲ Γοῖόελος ἦσαν πῦλινος: ἐκ τῆς ῥίζης **ΘΕΡ** (FER) καὶ τοῦ α=ἀπό, ὀπίσω, ἐπομ. ἐρμηνεύει: ἀπωθῶ).

ΛΘΕΣΦΑΤΟΣ, ΟΝ (θέσφατος), κυρ. ὁ μὴ δὲ ὑπὸ θεοῦ λεγόμενος (ἢ κατὰ δὲ τὸν Δάντην ἐκ τοῦ ἐπιτατ. α καὶ θέσφατος, ἐπομ.=θεσπέσιος, ἀνεκφραστος, ἀμύθητος διὰ τὸ μέγεθος, πληθος κ.τ.τ. «θάλασσα» ἀπέραντος η 273 «οἶνος» γλυκύτατος λ 61 «σῖτος» ἀπειρος ν 214 «γαῖα» ἀχανής Ὑμ. 14, 4 «ὄμβρος» ἀκατάπαυστος, ἀτελείωτος Γ 4, Κ 6 «ῥαῦτος» «νόξ» λ 373.

ΛΘΗΝΑΙ [-...], αἰ, ἐπικ. καὶ ἡ Ἀθήνη, (ἐν τῇ καθομῇ, ἢ ἡ Ἀθήνη) η 80. Πρωτεύουσα τῆς Ἀττικῆς, ἥτις τὸ μὲν πρῶτον ἀκρόπολις μόνον οὐσα ἀπὸ τοῦ κτίσαντος αὐτὴν Κέκροπος Κεκροπία ὀνομάζετο, ὑστερον δὲ ὑπὸ τοῦ Θησέως αὐτῇ τῇ πόλει Ἀθήνη: ἐλαβε

τὸ μέχρι τῆς σήμερον διασωθὲν ὄνομα, Β 510 Ὑμ. Ἀπ. 30 «ἄκρον Ἀθηνῶν» (κατὰ συνήθειαν τὸν ὄνομαζέται τὸ ἀκρωτήριον Σούνιον 278. Ὁ Δοδῆκκ παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀθος=ἄνθος (ἢ πρὸς τῆς καθομιλουμένης τὸ «ἀθός» ἀνθός) καὶ ὅτι καὶ σήμερον χυδαίως ἐνίσταται ἡ Ἀθήνη καὶ παραλληλίζει αὐτὴν πρὸς τὴν Πλουρητῖα· ἄλλη τις παραγωγή ἐκ τῆς ῥίζης αἰεὶς ὅπως ἀπύθανος καὶ οὐδὲ μνήτης ἀΐα). Ὁ κάτοικος Ἀθηναῖος Β 554.

ΛΘΗΝΗ, ἡ, πολλῶς καὶ Ἀθηναῖα, Ἀθηνῆν ἢ ἀγαπητὴ θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ μετ' αὐτὸν ἰσχυροτάτη θεοτῆς. Μήτηρ αὐτῆς παρ' Ὁμ. δὲ ἀναφέρεται, ὀνομάζεται δὲ Τριτογένεια (ὅπ. ἴδ.) κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν ἐξηλθε ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς, Ὑμ. Ἀπ. 308. Ὑμ. 28, 4· Ἡσιόδ. Θεογ. 886 ἐξ. Πινδ. Ὀλ. 7, 6 ἐξ. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς ῥώμης τε καὶ συνέσεως (συνετῆς ῥώμης) καὶ ὑπὸ τὴν προστασίαν αὐτῆς διατελεῖ πᾶσα πράξις οὐνεστὶν καὶ τὸ μὲν ἀπαιτοῦσα. Ἰδίως εἶνε παρ' Ὁμ. 4) προστασία τῶν πόλεων ἐν εἰρήνῃ (πολιοῦχος)· ὅθεν αὐτῆς ἔργον εἶνε πᾶν ὅ,τι συντελεῖ εἰς τὴν εὐδαιμονίαν τῶν πόλεων, αὐτὴ διδάσκει τὴν τεκτονικὴν καὶ ἰδίως τὰς τέχνας, οἷον τὴν χρυσοχοίαν μετὰ τοῦ Ἡφαίστου, ζ 232, ψ 460, τὴν ἀρματοποιίαν, Ὑμ. Ἀφρ. 12, καὶ μάλιστα τὴν πολεμικῶν ἔργων, ἰδίως τὴν ὑφαντικὴν Ι 390, ε 478, δ 116, ζ 233, η 410, ο 72. 2) προστασία τῶν πόλεων καὶ ἐν πόλεμῳ διὸ αἱ μὲ ἀκροπόλεις (καὶ αὐτὴ ἡ τῶν ἄλλων ἐχθρῶν αὐτῆς Τρώων Ζ 88) καὶ τὰ τεῖχη εἶνε ὑπὸ τῆς προστασίας αὐτῆς· αὐτὴ δὲ καλεῖται ἐρυσίπτολις, Ἀλαλκομενής (ὅπ. ἴδ.). Ἐντεῦθεν δὲ ἀποδίδει θεὰ τοῦ πολέμου, ἀλλὰ μόνον το μετὰ φρονήσεως γινόμενου (πρὸς Ἀρης), πάντοτε δὲ εἰς νίκην καὶ λείαν τελευτῶντος, ὅθεν καλεῖται, ἀγέλεια, λαοσφόρος κ.τ.τ. ὀνομάζεται. Ὡς τοιαύτη κυβερνᾷ τὰς μάχας, καὶ ὑπερσπίζει τοὺς ἥρωας τοὺς ἐν πολέμῳ ἀνδρείαν μετ' ἀνδρείας ἀσκούοντας Ε 333, 837 ἐξ. Φ 40 κ. α. Ὡς θεὰ τοῦ πολέμου λέγεται καὶ Παλλὰς ὁ ἔ. ἡ τὸ δόρυ πάλλουσα, καὶ ὁμοῦ «Παλλὰς Ἀθηναῖα» ἢ «Παλλὰς Ἀθήνη» Α 200, Δ 7 κ. α. (ὁ Δοιδερλεῖνος, ὅστις παράγει τῆς θεᾶς ὄνομα ἐκ τοῦ τῆς πόλεως, ἐκλαμβάνει τὸ μὲν Παλλὰς ὡς οὐσ., τὸ δὲ Ἀθηναῖα ὡς ἐπιθετον: ἡ Ἀθηναῖα Παλλὰς).

ΛΟΗΡΑΛΟΓΙΟΣ [-...], ὁ (ἀθῆρ, λοῖγός), ὁ τοῦ ἀθέρας ἀφανίζων, χρησιμολογικὴ ἔκφρασις τοῦ τοῦ ἡ λικμητήρος, δι' οὗ λικμῶσι («λικμῶσι») καθαρρίζουσι τὸν σῖτον ἀπὸ τῶν ἀχρύων Ὀδ. λ 128, ψ 275. (Ὁ Σουρικλῆς ἐν ἀποσπασμ. 404 περιγράφει τὴν λέξιν διὰ τοῦ: ἀθροδύρω ὄργανον, ὁ ἔ. τοὺς ἀθέρας βιβρώσκον).

ΛΘΛΕΑ (ἀθλος), ἀφρ. ἂ. ἀθλῆσα κυρ.=ἀθλητής, διαγωνίζομαι ἐν γένει «παλαίω» μοχθῶ, ἀγωνίζομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τ

ἀφρ. «ἀθλήσαντε πολλίσσασιν» μετὰ πολλῶν μόχθων ἐκτίσαμεν, Ὑμ. Η 453, Ο 30. Ἐκ τούτου **ΛΘΛΗΤΗΡ**, ἄφρ. ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀθλητῆς, ο 164 τ.

ΛΘΛΟΣ, ὁ, ἴδ. **ΛΘΛΟΣ**.

ΛΘΛΟΦΟΡΟΣ, ΟΝ, ἴδ. **ΛΘΛΟΦΟΡΟΣ**.

ΛΘΛΟΣ, ἴδ. **ΛΘΛΟΣ**.

ΛΘΡΕΑ, ἀφρ. ἡθρησα, ἀκριβῶς καὶ διαρκῶς παρατηρῶ, θεωρῶ, βλέπω, «κυττάζω», μ 232· «εἴ τι» ἀποδίδωμι, Κ 14· «τινὰ» βλέπω, Μ 391. (ἢ Αἰ συνήθ. ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ἀφρ. ἂ καὶ τοῦ τηρέω ἢ θεωρῶ φαίνονται γλωσσολογικῶς ἀνυπόστατοι. Ἰσως δὲ εἶνε τολμηρὰ ἡ ἐκ τοῦ ἀ επιτακτικῶ καὶ τοῦ θορ-θρῶσκω, ὁ ἔ. ἀναπνέω ἐκ τῆς ἡρεμίας καὶ τῆς ἡσυχίας, ἀναρῶ τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὦτα, ἀνίσταμαι, ἵνα ἴδω τι ἢ ἀκούσω ἐπομένως κυρ. σημαίνει τὸ γίνεσθαι προσεκτικός· ὅθεν τὸ προσεκτικ. «ἄθρει» πρόσσεχε).

ΛΘΡΟΣ, ἡ, ὡς ὁ Βέκκ. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον γράφει, **ΛΘΡΟΣ**, ὁ, ὁ, συνθηροισμένος, συσσωρευμένος, ὁμοῦ, «ἔσαν ἀθροοί» ἦσαν συνηθροισμένοι, Σ 497· «ἄθροοι ὦδε... ἔομεν» ὥπως εἴμεθα συνηθροισμένοι, ὁμοῦ δὲ ὁρμήσωμεν, Β 439, πρὸς π 364. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ πρ. «ἄθροοι ἦλθον ἅπαντες» ὅλοι ὁμοῦ, γ 34· «ἄθροα πάντ' ἀποτίνειν» ὅλα διὰ μιᾶς, Χ 271, α 43. Παρ' Ὁμ. μόνον πληθ. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἀθροιστικῶ α καὶ θρόος. Ὁρ-ὑστερον ὁ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀθροῖς. α καὶ τοῦ θεωρεῖν, θρώσκω).

ΛΘΡΟΣ, ΟΝ [-...], (θυμός), ἀθαρσής, περιλυπός, κ 463 τ.

ΛΘΥΡΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (ἀθύρω) παιδιὰ, παιγνιον, κυρ. περὶ παίδων «ἀθύρματα ποιεῖ» Ο 363· ἐν γένει δὲ πᾶν εἰς ὅ,τι τι: τέρπεται οὕτως ὀνομάζεται ἡ λύρα, Ὑμ. Ἑρμ. 32· ἰδίως ἐμπίρνεμα τερπνόν, κόσμημα, «παιγνίδι», Γαλλ. joujou, «μυρὶ ἄγοντες ἀθύρματα νηὶ μελαίνῃ» ο 416, σ 323.

ΛΘΥΡΑ [-...], μόνον ἐνός. 1) παίζω, τέρπομαι, περὶ παίδων, Ο 364 μετὰ αἰ. «λατ-σος ἀθύρων» παίζω μετὰ τὸ σκέπασμα, Ὑμ. Ἑρμ. 132. (ἂν καὶ ἀμφιδόλλεται ὑπὸ τοῦ Βαουμειστέρου καὶ ἡ ἔννοια καὶ ἡ γραφὴ τοῦ γωρῖου). 2) περὶ τῆς διὰ μουσικῶν ὀργάνων τέρψεως «μουσαν δονάκων ὑπο ἀθ.» παίζω (ψάλλω) μετὰ τὸν αὐλόν ἕνα τραγοῦδι. Ὑμ. 19, 45. Τὸ μέσ. Ὑμ. Ἑρμ. 485.

ΛΘΥΣ [-...], α, δ, ἐπ. Ἀούας, ὅς, ὅρος 3353 πόδας ὑψηλὸν ἐπὶ τῆς ἄκρας τῆς Ἀκτῆς (ἀνατολ. γλώσσης τῆς Χαλκιδικῆς γερασσήσου), σήμερον «Ἀγίον Ὅρος», ἡ δὲ κορυφὴ αὐτοῦ «Ἀθωνά», Ε 229, Ὑμ. Ἀπ. 33.

ΛΙ, σύνδεσμος, ἄφρ. ἀντὶ τοῦ εἰ (ὑπὸ τοῦ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἤδη πανταχοῦ ἀποκατασταθέντος), παρ' Ὁμ. πάντοτε συνδυαζόμενος μετὰ τοῦ κε: αἶκε ἢ αἶκεν=ἔάν. Κεῖται δὲ 1) ἐν τῇ

προτάσει ὑποθετικῶν λόγων ἂ. μετὰ ὑποτακτ., μόνον ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἐκφράζη εὐχὴν, ἐλπίδα, φρόν κ.τ.τ. «αἶ κέν μοι—Ἀθήνη κῦδος ὄρεῖν ἀμφοτέρω κτεῖναι, σὺ δὲ τοὺς θεοὺς μὲν ὠκέας ἔππους αὐτοῦ ἐρυκακείν» ἔάν, ὡς εὐχομαι ἢ ἐλπίζω, ἡ Ἀθηνᾶ μοι δώσῃ τὴν δόξαν κτλ., Ε 260· ὡσαύτως καὶ Α 797, ο 496 κ. α. «τοῦτο μὲν οὕτω δὴ ἔσται ἔπος, αἶ κέν ἔγωγε ζωὴς... ἀνάσω» ἔάν ἐγώ, ὡς ἐλπίζω, ζήσω ὡς ἀναξ, λ 348· 6'.) μετὰ εὐκτικῆς σπανιώτερον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἐν ἐξαρτήσει λόγου «ἡνώγει Πρίαμος—εἰπεῖν, αἶ κέν περ ὕμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο, μῦθον Ἀλεξάνδροιο» ἂν ἦτο δυνατόν νά ἀρίστη καὶ εἰς ὕμνους, Η 387. Ἀλλὰ καὶ ἐν εὐθετῇ λόγῳ «αἶκε μοι ὡς μεμαυτὰ παρασταίης—καὶ κε τρηκοῖοισιν ἐγὼν ἀνδρῶσσι μαχοίμην» ἂν ἦτο δυνατόν νά μοι παρασταθῇ, (ὡς ἐγὼ εὐχομαι) ν 389. Ἀλλ' ἐν τούτῳ τῇ χωρίῳ εὐκόλως δύναται νά μεταδολῇ ἡ εὐκτ. παρασταίης: ὅθεν ἀποδοῖται εὐκτικῆς, πρὸς Δ 97· ἐν ἄλλοις δὲ χωρίοις ἀποκαταστάθῃ ἡδὴ ἡ ὑποτακτ., ὡς Ε 279, Ω 688 ὑπὸ Οὐδολφίου ζ ω 217 ὑπὸ Βεκκέρου. 2) ἐν ἀρχῇ τῶν πλαγίων ἐρωτήσεων μετὰ τὰ ῥήματα ὁρᾶν, πειρασθαι κ.τ.τ. μετὰ ὑποτακτικῆς, καὶ σημ. ἂν θά, ἂν ἴσως, «ὄφρ' ἴδῃτ' αἶ κ' ὕμνιν ὑπέρχη χεῖρα Κρονίων» ἂν θά βάλῃ τὸ χεῖρ τοῦ ἐπάνω σας· ὁ Κρονίων Δ 249. Πολλῶς πρὸ τοῦ αἶ κε εὑπακούεται μετοχὴ τις, οἷον: περῶμενος, σκοπῶν ἢ κ.τ.τ. εἰς τῆς ὁ «αἶ κε» ἐξαρτάται ὡς ἐν τῇ περὶ λόγῳ πρὸ τοῦ εἰ πως· «ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα δῖον εἶμι καὶ ὀτρυνέω ἀνστήμεναι (πειρώμενος) αἶ κ' ἐθέλῃσιν ἔλθεῖν» ἴσως θέλῃ νά ἔλθῃ, Κ 55· πρὸς Α 796, Ω 301, α 379, ε 144· «αἶ κέ παθι» ἔάν ποτε συχνότατον παρ' Ὁμήρῳ. 3) ἐπὶ εὐχῆς, ὅτε τονίζεται πάντοτε αἶ, συνδυάζεται μετὰ τοῦ γάρ καὶ γάρ δὴ καὶ συντάσσεται μετὰ εὐκτικῆς, σημ. δὲ εἴθε, «ἂμ ποτε», ἂν ἦτο δυνατόν, συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς ἀδυνατοῦ εὐχῆς: «αἶ γάρ τοῦτο γένοιτο» θ 339· «αἶ γάρ οὕτως εἴη» Α 189· «αἶ γάρ ἡδὴ μοι... ὡς» δὲ ἦτο δυνατόν νά εἶμαι τόσον νέος, Η 412. Σπανίως συντάσσ. μετ' ἀπαρεμφ. «αἶ γάρ ἐχέμεν» η 314, ω 376.

Αἶα, ἡ, (μόνον καθ' ἐν. ὄνομα γεν. καὶ αἰτιατ.) ἡ γῆ, ἡ χώρα, «πᾶσαν ἐπ' αἶαν» ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, Ψ 742 «πατρίς αἶα» πατρικὴ χώρα, πατρίς, Β 462, δ 524 κ. α. (Κατὰ μὲν τὸν Δοδῆκκιον ἐσχηματίσθη ἡ λ. κατ' ἀφαίρεσιν ἐκ τοῦ γαῖα, ὅπου τὸ μέτρον συγχωρεῖ τὸν τοιοῦτον σχηματισμόν, πάντοτε δὲ ἐν τέλει στίχῳ κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖνον διαφέρει τοῦ γαῖα κατὰ τὴν παραγωγὴν καὶ τὴν σημασίαν, τοῦ μὲν «αἶα» παραγόμενον ἐκ τοῦ αἶος καὶ σημαίνοντος τὴν γῆν ὡς ἡπειρον, στερεάν, ξηράν, κατὰ τὴν γεωγραφικὴν δηλ. ἔννοιαν τῆς λέξεως, τοῦ δὲ «γαῖα» ἐκ τοῦ γάω ἢ σημαίνοντος τὴν γῆν

ὡς μητέρα πάντων ἢ τροφόν. Ἀλλ' ἡ γνώμη αὕτη δὲν συμβιβάζεται οὔτε πρὸς τὸ ἐπίθετον «φυσίζουσα» τὸ εἰς ἀμφοτέρους τοὺς σχηματισμοὺς ἀποδιδόμενον οὔτε πρὸς τὰ πολλὰ χωρία, ἐν οἷς τὸ «γατα» κεῖται κατὰ γεωγραφικὴν ἔννοιαν).

Αἰαΐνη, ἡ, 1) ἐπίθετον τῆς Κίρκης ὡς κατοικοῦσας τὴν Αἰαΐν νῆσον, κατοικίος τῆς Αἰαΐας, ι 32 κ. ἀ. 2) «νῆσος», κ 135, ἡ Αἰαΐα νῆσος, ἡ ἔδρα τῆς Κίρκης, νῆσος κυκλική, ἢ ὁ ποιητὴς ἐφρατζέτο ὑπὲρ τὴν Σικελίαν, βορειότερον τῶν Δαιστρυγόνων, μακρὰν καυμένην μετα' Ἀρκτου καὶ δισυῶν, διότι ἐντεῦθεν βορέας ἀνεμος φέρει τὸν Ὀδυσσεύα εἰς τὴν Σικελίαν. Οἱ Ῥωμαῖοι ᾤριζον ὡς κατοικίαν τῆς Κίρκης τὸ Κιρκιὸν ἀκρωτήριον τὸ ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλλῆλ. τῆς Ἰταλίας· οὐ μακρὰν τῇ Ταύραντινῃ, περὶ οὗ ἐπίστευον ὅτι τὰ ἄρχαία ἦτο νῆσος, μ 3. (Ὅτι ὁ ποιητὴς ἐν τούτῳ τῇ χωρίῳ ἐπὶ ταύτης τῆς νήσου θέτει «Ποῦς οὐκία καὶ χοροῦς καὶ ἀντολάς Ἥελίου» τοῦτο ἐξηγεῖται κατὰ μὲν τὴν Νίτσην ἐντεῦθεν, ὅτι ὁ Ὀδυσσεύς, ἐπανερχόμενος ἐκ τοῦ ξαυροῦ Ἀδου, ἐπὶ ταύτης πρώτον τῆς νήσου βλέπει τὰ φῶς τῆς ἡμέρας ἢ· κατὰ δὲ τὸν Ἀμύν ἐκ τοῦ ὅτι κεῖται ἡ νῆσος τοσούτον ὑψηλὰ ὥστε αὐτῇ πρώτη δέγεται τὰ ἀκτίνες τοῦ ἡλίου· πιθανώτερον νομίζει ὁ Σβένκιος· ὅτι ὁ Ὀμ. πλάττει τὸν ἥλιον διανυκτερεύοντα ὄχι ἐν Ἀδου, ὥστι· τότε ἤθελε φωτισθῆ, ἀλλ' ἐν τινι μακρᾷ τὸ λοιπὸν καὶ κορυφὴν καυμένη νήσω, οἷα ἡ ἔδρα τῆς Θαλασσοῦρος Κίρκης.—Ἀλλή τι; Αἶα, ἐξ ἧς κατὰ τὴν μεταγενεστέρην παράδοσιν ἢ ἡ Κίρκη καλεῖται Αἰαΐνη, ἄγνωστος παρ' Ὀμήρῳ, κατοικία τοῦ Αἰήτου, ἔκειτο πολὺ μακρὰν πρὸς ἀνατολὰς, ἐν τῇ Κολχίδι).

Αἰακίδης [..], ογ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Αἰακῶς = Πηλεΐδης, Π 15, Σ 433. 2) ἀπόγονος τοῦ Αἰακῶς = Ἀχιλλεύς, I 191, A 108 κ. ἀ.

Αἰακός [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰῶς καὶ τῆς νόμφης Αἰγίνης, δίκαιος βασιλεὺς τῆς νήσου Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Πηλεΐδου καὶ τοῦ Τελαμῶνος ἐκ τῆς Ἐνδιόδος καὶ τοῦ Φωκυῖου ἐκ τῆς Νύμφης Ψαμμάθης, Φ 489.

Αἶας, ἄνθρωπος, ὁ, 1) ὁ Ὀϊλῆος ὁ καὶ Λοκρός, υἱὸς τοῦ Ὀϊλῆος, ἡγεμόνας τῶν Λοκρῶν, μικρότερος μὲν τοῦ ἐπομένου κατὰ τὸ σῶμα, ἀλλὰ καλὸς ὅπλοι· ἄλλος, Β 327 ἐξ. καὶ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ὁ ταχύτατος. Εὐκα τῆς πρὸς τὸν Ποσειδῶνα θεοστυγίας τοῦ ἀπέθανε καταποντισθεῖς, δ 499 ἐξ. Ἐμμεῖτο δὲ ἢ ὑπὸ τῆς Ἀθηνᾶς κατὰ τὴν μεταγενεστέρην παράδοσιν ὡς ἐν τῇ νήῳ αὐτῇ τῷ ἐν Τροίᾳ τὴν Κασσάνδραν ἀτιμάσας. 2) ὁ Τελαμῶνιος, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, βασιλεὺς τῆς Σαλαμῖνος, ἀδελφός τοῦ Τεύκρου, πάντων τῶν ἄλλων διαφέρων κατὰ τὸ μέγεθος τοῦ σώματος, διὸ ἢ «μέγας» ἢ «πελώριος» ἐπικαλούμενος, I 469, II 211, Σ 409, καὶ μετὰ τὸν Ἀχιλλέα ὁ ἀνδρείωτατος πάντων

τῶν ἄλλων, Β 768, λ 551. Τολμήσας νὰ μονομαχήσῃ πρὸς τὸν Ἑκτορα δὲν ἐνίκηθη, ἀλλὰ φιλικῶς διέλυσαν τὴν μονομαχίαν, ἀνταλλάξαντες ὅσρα, Η 482, 290 ἐξ. Ἐρίσας δὲ περὶ τῶν Ἀχιλλεΐων ὅπλων πρὸς τὸν Ὀδυσσεύα καὶ μὴ λαθῶν αὐτὰ, ἐξεμάνη κατὰ τὴν μεταγενεστέρην παράδοσιν, ἢ αὐτὸς ἐαυτὸν ἐφόνευσεν, λ 543 ἐξ. (Κατὰ μὲν τὸν Ἑρμάννον ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ αἶστω καὶ σημαίνει τὸν ἐκίνητον· παρὰ δὲ Σοφοκλεῖ ΑΥ 430 ὁ Τελαμῶνιος Αἶας· παράγει σχετλιαστικῶς πῶς τὸ ὄνομά του ἐκ τοῦ αἶ, αἰάζειν. Ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἐπιφωνήματος, ἀλλὰ κατ' ἄλλην ἔννοιαν παράγει τὴν λ. ὁ Δαιδερλινος· καθ' ὃν Αἶας σημαίνει τὸν «θαυμάσιον»).

Αἰαί, αἰ, 1) αἰ Ἀχαΐκαί, πολίτευς τῆς Ἀχαΐας· παρὰ τὸν Κράθιν ποτ. ἔχουσα ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, οὐ μακρὰν τῆς Ἐλίκης, Θ 203. Γ' Απ. 32. 2) πόλις ἐν Εὐβοίᾳ ἐπὶ τῇ δυτικῇ παραλλῇ, ἔχουσα καὶ αὐτὴ ναὸν τοῦ Ποσειδῶνος, Ν 21, ε 381. Κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8. 7. 4 νῆσος παρὰ τὴν Εὐβοίαν, ἢ κατὰ τὸν Οὔδοσιον μετατῷ Τήνου καὶ Χίου πετρώδης νῆσος πρὸς Εὐστάθιον εἰς Ν 24, Πλιν. 4, 12. Ἄλλοι ὅμως ἄρχαίοι ἐρατνεύται καὶ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ ἐνόουν τὰς Ἀχαΐκας. (Αἰαί πληθ. τοῦ αἰγῆ = αἶξ, ὃ ἐ. ὁρμή ἢ συντριβὴ τῶν κυμάτων, ἴδ. Αἰγείρος).

Αἰαΐνη, ἄνθρωπος, ὁ, (οἶονεῖ κυμαίνων ἐκ τοῦ αἶ = ὁρμή), Α 404, θαλάσσιος τις ἐκατόγχερος γίγας, οὕτως ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων ὀνομαζόμενος, ὑπὸ δὲ τῶν θεῶν «Βριάρεως»· εἶνε ἡ προσωποποιημένη τρικυμία τῆς θαλάσσης, καὶ κατὰ μὲν τινας υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ οὗτος εἶνε ὁ 3. ἀ. μυθικισμένος πατήρ· κατ' ἄλλους· δὲ υἱὸς τοῦ Πόντου καὶ τῆς Θαλάσσης· τέλος κατὰ τὸν Ἀπολλ. 4, 1, υἱὸς τοῦ Οὐρανοῦ ἢ τῆς Γαίης.

Αἰγανή [..], ἡ, ἀκρόντιον, Β 774, II 589, δ 626, ι 156. (Παράγ. κατὰ τινας· ἐκ τοῦ αἶξ· ἐπομ. σημα. τὸ αἰγρεῖν, ὃ ἐ. εἰς θήραν αἰγῶν καὶ πᾶσαν ἐν γένει θήραν χρησίμην ἀκρόντιον· πιθανώτερον κατ' ἄλλους· ἐκ τοῦ αἶσσω ἢ ἀκῆ, ἴδ. Αἰγείρος).

Αἰγείδης, ογ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰγῶς = Θεσφύς, Α 265.

Αἰγείρος, εἶν, εἶον, καὶ Αἰγρεός, ὅπ. μόνον ι 496, (αἶξ). 1) ὁ ἐξ αἰγῶν παραγόμενος ἢ εἰς αἶγας ἀναφερόμενος, «τορός» Α 639.

2) ὁ ἐκ δέρματος αἰγός, οἷον «ἀσκάς» Γ 247, ζ 78, ι 496, «κυνή» ω 231.

Αἰγείρος, ἡ, δένδρον ὑψηλὸν («μακρὰ τ' αἰγείροι» κ 546), ὅπερ κατὰ τινας μὲν εἶνε ἡ *rumulus nigra* τοῦ Λιν. κατ' ἄλλους δὲ ὁρθότερον ἢ κυρίως λεύκη, (*rumulus alba*), ὁ λευκός ἢ λεύκα, (τουρκ.) «καθάκι» Α 482, Ὀδ. πολχ. ὡς δένδρον ἐν Ἀδου κ 510. (II. Ἐάν αἰ λ. αἶξ, αἶγας = κύματα, κατ-αἰγίς, Αἰγαί, Αἰγαίων, αἰγανή ἀνάγονται ὀρθῶς εἰς τὴν ρίζ. αἶκ = αἶσσω), ὅπερ ἀρνεῖται ὁ Κούρτιος, εἰς

τὴν αὐτὴν πρέπει νὰ ὑπαχθῇ καὶ ἡ προκειμένη εἰδὲ μὴ, τοῦ Κουρτίου ἡ ἐτυμολογία ἐκ τινος ἰαντακτικῆς ρίζης, σημαίνουσας τὸ κινεῖσθαι καὶ κρῖναι, φαίνεται μοι ἀπίθανος).

ΑἶΓΡΟΣ, ΕΗ, ΟΝ, Ἰδ. ΑἶΓΡΙΟΣ.

ΑἶΓΙΑΛΕΙΑ [..], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀδράστου, γυνὴ τοῦ Διομήδους, ἡγεμόνος τοῦ Ἀργεῶς, E 412 εἰ. Κατ' ἄλλους δὲ θυγ. τοῦ Αἰγαλέως καὶ ἀπόγονος τοῦ Ἀδράστου, πρὸς Διομήδεα.

ΑἶΓΙΑΛΟΣ [..], ὁ, (πιθανῶς ἐκ τοῦ αἰσσω καὶ ἰα) τύπος, ἐνθα προσπόσσει ἐρορμῇ ἡ θάλασσα, ἀντὶ τῆς παραλλήλου ἰδίας ἡ ἀποτομῆς. Ἰλ. καὶ Ὀδ. πλγ. (ἢ Ὁρθότερον ἐτυμολογείται, ἐν θεωρηθῇ τὸ αἶος ὡς καταληξίς).

ΑἶΓΙΑΛΟΣ [..], ὁ, κύρι. ὄν. 1) τὸ μέρος τῆς Πελοποννήσου τὸ ἀπὸ τοῦ Κορινθιακοῦ ὁρίου μέχρι τῶν ὁρίων τῆς Πηλίδος, ἡ ὕστερον Ἀχαΐα, ὀνομασθὲν αὐτῷ κατὰ τὸν μῦθον ἀπὸ Αἰγιάλεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰνέχου, (ἢ ἀληθεστερον δὲ ἀπὸ τοῦ παραγοικοῦ ὀνόμ. αἰγιάλος, διὰ τὴν φύσιν τῆς χώρας), B 575. πρὸς Ἑλλὰδ. 2, 4, 4. 2) Αἰγιάλος, πόλις καὶ χώρα τῶν Ἑνετῶν ἐν Παρλαγονίᾳ (πρὸς Στραβ. 12, 3, 10. Λουκίαν. Ἀλέξ. 57) B 853 (ὅπου ὁ Πίνος ἀπαύτως τονίζει ὡς καὶ τὸ Ἄ Αἰγαλόε).

Αἰγιάλιος [..], ος, (βόσκω), ἡ αἶγας βόσκουσα, τρέφουσα, αἰγοτρόφος, ἡ ὑπὸ αἰγῶν βοσκαμένη, ἐπὶ τοῦ τῆς Ἰθάκης, Ὀδ. δ 308. Ἰδ. οὐσιαστ. «ἀγαθὴ αἰγίδοτος» καλὴ αἰγονομή (αὐτοῖς εἰπεῖν) v 246. (ἢ. Τὸ ἐπὶ τοῦ «ἀγαθὴ» δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μεταβάλλῃ τὸ ἐπὶ τοῦ «αἰγίδοτος» εἰς οὐσιαστ., διότι «ἀγαθ. αἰγίδ.» εἶνε ἡ ἀγαθὰ αἶγας τρέφουσα).

Αἰγιάλις [..], ἴπος [..], ὁ, ἡ, ὑψηλός, ἀπότομος, ἀπόκρημνος, ἐπὶ τοῦ τῆς «πέτρης», Ἰλ. θ 15. N 63 (Συνήθως ἐτυμολογείται ἐκ τοῦ αἶγος ἢ λεῖπει: ἡ καὶ ὑπ' αἰγῶν ἐγκαταλειμμένη, ἡ καὶ εἰς αἶγας ἀπόστατος. ἢ. Ἰλ. ἀπὸ πῶτος). Ὁ Λοβέκιος παραβάλλων τὴν λ. πρὸς τὰ ὀρέων ὀνόματα: Αἰγίλος, Αἰγάλεον. Αἰγάλεως νομίζει εἶναι δὲν εἶναι ἴσως σύνθετος ἡ λ., ὅτι ἄρα παράγεται ἐκ τοῦ αἰσσω. Ὁ δὲ Διονύσιος ἐκ τοῦ ἐπιτεπ. αἰ καὶ γίλιψ, ὅπου κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ι= γίλιψ γιλοῖς, γλιπαρός, ὁ-λίβ-ρός)=λίψ (βράχος) καὶ θεωρεῖ ὡς κυρ. σημ. τήνης λειοῦ, ὀλισθηρὸς πρὸς τὴν λ. ἡλιδάτο).

Αἰγιάλις [..], ἴπος [..], ἡ, κύρι. ὄν., γυνήσκον ἐπὶ τινος βράχου κατὰ μὲν τὸν Στραβ. 40, 2, 8 ἐν Ἀκαρνανίᾳ, κατ' ἄλλους δ' ἐν Ἰθάκῃ, ἡ νησιδίων πλείονος τῆς Ἠπειροῦ, B 633.

ΑἶΓΙΝΑ [..], ἡ, ἡ καὶ νῦν οὕτως ὀνομαζομένη νῆτος, ἀρχαιότερον Οἰνάνη ἢ Οἰναπία καλούμενη, B 562. 2) ἡ χώρα Αἶγινας, θυγ. τοῦ Ἀσπιόχου «νῆτος Αἶγινης» γ. Ἀπ. 34 (κατὰ τὴν Σινδεδόινου διόρθωσιν ἀντὶ τοῦ κακομετροῦ «ν. Αἶγινα», Ἰδ. Βασυμέστερ).

Αἶγιον [..], τό, ἡ καὶ νῦν ὀνομαζομένη κα-

λούμενη πόλις τῆς Ἀχαΐας, ἐπὶ τῶν ἱστορικῶν χρόνων ἔδρα τῆς Ἀχαϊκῆς συμπολιτείας. (Πρὸ τῆς ἐπαναστάσεως καὶ νῦν ἐπὶ ἐπὶ τὸ χυδαίωτον «Βοστίτσα», B 574.

Αἰγίοκος [..], ὁ, ὁ τὴν αἰγίδα (Ἰδ. τ. λ.) κρατῶν, φέρων, αἰγιδοφόρος, σύνθ. ἐπὶ τοῦ Διός.

Αἰγιοδόης [..], ος, ὁ αἰγείου: ἔχων πόδα: ποιητ. ἐπὶ τοῦ Πανός, γ. 48, 2.

Αἰγίς, ἴδος, ἡ (αἰσσω). Οὕτως ἐκαλεῖτο ἡ σκατεινὴ καὶ φοβερά τοῦ Διός ἀσπίς, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἰφαιστου ἐκ μετάλλου φιλοτεχνηθεῖσα, O 308, καὶ μὲ 400 χρυσοῦς θυτάνου: κοσμηθεῖσα «εἰς φόβον ἀνδρῶν», Φόβητρα δ' ἐπ' αὐτῆς ἦσαν ἐξωγραφημένα ἡ Ἑρμῆς, ἡ Ἀλκή, ἡ Ἰουκὴ, ἡ κεφαλὴ τῆς Γοργόνης. Περιγράφεται ἐν τῇ E 738, πρὸς B 448. Ἐπιστοιμένη ὑπὸ τοῦ Διός ἐμποιεῖ φόβον ὃ ἐκπλήξιν, Δ 167. Ἀλλὰ χρησιμεύει καὶ εἰς ὑπεράσπισιν, Σ 204, Φ 400, Ω 20. Μεταχειρίζεται δὲ αὐτὴν καὶ ἡ Ἀθηνᾶ, B 448. E 738, γ 297. καὶ ἐνίστα ὁ Ἀπόλλων O 308. Εἶνε τὸ σύμβολον τῆς θυῆλλης καὶ καταγ. δοῦ. (Παράγεται εἴτε ἐκ τοῦ αἶγ καὶ σημ. δόρυμα αἰγός, εἰοσι ὡς παλαιὰ εἰκονικῶς ἐφαυτίζοντο τὰ σκατεινὰ νέστη, εἴτε ἐκ τοῦ αἶγ=καταγίς, ἀμφοτέρων ἐκ τοῦ αἰσσω παραγομένων).

Αἰγίκοος, ὁ, υἱὸς τοῦ Θέστου καὶ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Πελοπίας. Ἐξαπατήσας τὴν γυναῖκα τοῦ Ἀγαμέμνονος Κλυταιμνήστραν, ἐφόνευσε μετ' αὐτῆς τὸν Ἀγαμέμνονα ἐπαναρχήσανον ἐκ τῆς Τροίας, δ 513 εἰ. λ 409 εἰ. Ἐπὶ αὐτῇ ὡς σύζυγος τῆς Κλυταιμνήστρας βασίλευσας τῶν Μυκηθῶν, ἔλαβε τὰ ἐπιχειρήματα τῶν κακοεργημάτων του, φονευθεῖς ὑπὸ τοῦ Ὀρέστου τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἀγαμέμνονος αὐτός τε ὃ ἡ Κλυταιμνήστρα, α 35, γ 496 εἰ. (Ετυμολογοῦσι τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ αἶγος ὃ αἶμα, ὅψις, διότι δῆθεν ὡς παιδίου ἐκτελεθεῖ ὑπὸ τῆς μητρὸς ἐθλόασεν ἐκ τινος αἰγός, Αἰλ. Π. Ἰστ. 42, 42. ἢ. Ὁ δὲ Λοβέκιος θεωρεῖ παραγωγὸν τὴν λ. «πλεονασμῶ τοῦ σ ἀντὶ τοῦ Αἰγίθος», ὡς λέγει ὁ ME.).

Αἶγλη, ἡ, λάμψις, φέγγος, ὅσον τοῦ ἡλίου καὶ τῆς σελήνης, δ. 45, η 84. στίλβη, αἶα ἡ τοῦ μετάλλου, B 438, T 362. ἐν γένει ἡ ἐκ αἰθρίας λάμψις τῆς ἡμέρας, λαμπηθῶν, ζ 45 (συγγ. τοῦ λάω, γλαύσω, ἀγλαός. ἢ. κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἀντὶ τοῦ ἀγίλη ἐκ τῆς ρίζ. ἀγ- ἡτις ἐν τῇ Σανσκριτ. σημ. τὸ κινεῖσθαι καὶ τρέμειν). Ἐκ τούτου

Αἶγληεις, ΕΣΙΑ, ΕΝ, λαμπρός, τηλαυγής, εραίνος, αἰθρίας, ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου παρ' Ὀμ. Τὸ αὐτὸ ἐπὶ ἀπὸ ῥηματικῶς, γ. 31, 44.

Αἰγυπίος [..], ὁ, μέγα ἀρπακτικὸν ὄρεον, πιθαν. ὁ ὑπὸ τῶν νεωτέρων γυναικῶς καλούμενος Π 39 «ὄρητες αἰγυπιαί» π 217 κ. ἀ (κατὰ μὲν τινὰ ἐτυμολογίαν ἀπίθανον σύνθ. ἐκ τοῦ αἶγ καὶ γύψ, ὅγλ. ὁ αἶγας ἀρπαζὼν ἢ κατὰ δὲ τὸν Λοβέκιον σύνθ. ἐκ τοῦ αἰσσω).

καὶ γύψ κατὰ συγκοπήν, ὅα καὶ ἐν τῷ: αἰπό-
λος καὶ λεοπαροδός).

ΑἰΓΥΠΤΙΟΣ, ἰθ, ἰον, (ὑπου ἢ λήγουσα εἶνε
μακρὰ, τρισύλλαβον τὸ ὄνομα, ὅσον I 382, δ
83, 127 κ. ἀ. τετρασύλλαβον δὲ, δ 385). 1)
ἐπιθ. Αἰγυπτιακός. 2) οὐσιαστ. Αἰγύπτιος,
δ 83.

ΑἰΓΥΠΤΙΟΣ, ὁ, κύρ. ὄν., γέρων τις Ἰθακήσιος,
δ 15.

ΑἰΓΥΠΤΟΣ. 1) θηλ. ἢ ἐν τῇ βορείῳ Ἀφρικῇ
γῶρα Αἰγύπτου, „Μισίρι“, ρ 448 (ἀλλὰ οὐ
δὲν διακρίνεται τὸ γένος, ὡς δ 351). 2) ἄρσ.
Νεῖλος ποταμός (καὶ „Αἰγύπτου ποταμός“ λε-
γόμενος, ξ 258), δ 355, ξ 257, 258.— Αἰγυ-
πτός δὲ, εἰς τὸν Νεῖλον ποταμὸν, ξ 246. (||
Τὸ ἐν ἀρχῇ αἰ- εἶνε κύριος: οἶδεν ὅποιον πρό-
θεμα: πρόλ. ἐν τούτοις τὴν λ. ΑἰΓΥΠΤΩΝ· διότι ἡ
ρίζα εἶνε γυρί, ἥτις σώζεται ἐν τῇ ὀνόματι
τῶν νῦν λειψάνων τῶν παλαιῶν Αἰγυπτίων, τῶν
Κπτ=Κοπτῶν καὶ ἐν τῇ τῆς καθομιλ. „Γύψ-
τος“=Ἀθιγγανός, οἵτινες ἐθεωρήθησαν ὡς Αἰγυ-
πτιοί). *Ὁδ.

ΑἰΔΕΙΩ, συνηρ. ἐκ τοῦ αἰδέομαι, πρστ. ἐνεστ. τοῦ
ΑἰΔΕΟΜΑΙ.

ΑἰΔΕΟΜΑΙ (ποιητ. αἰδομαι κατ' ἐνεστ. καὶ πα-
ρατ.) ῥήμα ἀποθ. μέλ. ἐσομαι, ποιητ. ἐσσομαι,
μέσ. ἄρ. ἀ. ἐπικ. ἡδεσάμην καὶ αἰδεσάμην, ἄρ.
παθ. μέτ. τὴν αὐτ. σημ. ἡδεσθην καὶ αἰδεσθην, καὶ
τὸ γ. πληθ. Αἰδοίμεθα καὶ ἐπικ. αἰδεσθεσθαι. ἀ.)
ἔχω αἰδῶ, συστέλλομαι, ἐντρέπομαι, μό-
νον εἰς ἡθικὴν σημ. περὶ τῆς αἰδοῦς καὶ τοῦ σε-
βασμοῦ τοῦ πρὸς θεοῦ καὶ ἄλλα σεβάσματα πρό-
σωπα ἀποδιδόμενον συντάσσ. μετ' ἀπαρεμφ. „αἰ-
δεσθὲν ἀνήνασθαι“ ἐντράπησαν νὰ ἀρνηθῶσιν, Η
93. „γυμνοῦσθαι“ ξ 221. Τὸ δὲ Ρ 95 „αἰδε-
σθεῖς“ κεῖται καθ' ἑαυτὸ, ἀπολύτως, οὐδ' εἰς ἀν-
τοῦ ἐξαρτᾶται τὸ „μήπω; κτλ.“ Ἰδ. μὴ 2. β.)
μετὰ αἰτ. προσώπου, αἰδοῦμαι, τιμῶ, σέβο-
μαι, φοβοῦμαι τινα, „ἱερῆα“ Α 23 κ. ἀ.
„οὐ—σε αἰδέσομαι“ ξ 388: ἢ πράγματος, ὅσον
„μέλαθρον“ I 640. „θεῶν ὅπιν“ φ 28.

ΑἰΔΗΛΟΣ [~..] (ἀφιδήλος), ὅσ, (κατὰ μὲν τι-
να; δι' ἐπεκτάσεως ἐκ τοῦ αἰδῶ, κατ' ἄλλους: δὲ
ἐκ τοῦ ἀγρ. ἰδὴλ ἢ τοῦ στερ. α.) κατὰ τὴν συνήθη
ἐρμηνείαν ὁ ἀόρατός τι ποιῶν, ἐπομένως
ἐξολοθρευτικός, καταστραπτικός, περὶ τοῦ
πυρός, Β 453: περὶ τοῦ Ἀρεως, Ε 897: περὶ τῆς
Ἀθηνᾶς, Ε 880. „διδυμός (τῶν μνηστήρων)“ π
29. „Μελάνθιος“ γ 165. „ἔργα“ ε 757 (οὕτως
ἔγραψεν ἐνταῦθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ β'. κατὰ τὸν Ἀπολ-
λόνιον, τὸν Σχολιαστ. Α. καὶ τινα ἀντίγραφα ἀντὶ
τῆς συνήθους κατ' Ἀριστάρχον γραφῆς κρατε-
ρά). (Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τινὰς τῶν παλαιῶν,
νεώτεροι δὲ τινες ἐμμένοντες εἰς τὴν παλαιάν πα-
ραγωγὴν, ἐρμηνεύουσι τὸ ἐπιθετικὸν διὰ τοῦ ἀ-
ποτρόπιος, ἀφ' οὗ τις ἀποτρέπει τὴν ὄψιν, καὶ
ἄλλοι ἔτι ἀκριβέστερον, ἀόρατος, δηλ. ἡ οὐτι-
νος, τὴν ὄψιν τις δὲν ὑποφέρει, ἀποτρόπιος,

μισητός, ἡ ὃν τινὰς: δὲν δύναται νὰ ἴδῃ, ἄδη-
λος, ἀφανής, μυστηριώδης. || ὁ Δυντίζερος
ἐπενόησε νέαν ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ αἰτ. ἐπιτατικός
καὶ τοῦ δηλός, ἐξ οὗ τὸ: δηλέομαι, δηλητήριον,
καθ' ἣν ἡ λ. σημαίνει λίαν ὀλέθριος).— ΑἰΔΗ-
ΛΗΣ, ἐπιθ. ὀλεθρίως, Υ 220 γ.

ΑἰΔΗΣ [~..] (Αφιδής), ἄρ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ
Ἀδης, γεν. Αἰδέω, (τρισύλλαβον κ. 342) καὶ κατὰ
μεταπλάσμον γεν. Αἰδός, δοτ. Αἰδοί (ὅπ. Ἰδ.) καὶ
κατ' ἐπέκτασιν Αἰδωνεύς, ἥος, ὅπ. Ἰδ. (ἐκ τοῦ
ἀ—ιδέν: ἀόρατος). Παρ' Ὁμ. πάντοτε πρό-
σωπον, πληθ. Υ 244 „Αἰδοὶ κεῖθιωμα“ ὅπου ἔχει
τοπικὴν σημ. (Ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὁ Δοιδερλ. καὶ
Φαίαι: προσωπικῶς ἐκλαμβάνουσι τὸ ὄνομα, ὁ
μὲν βραχυλογικῶς ἐξηγῶν τὸ „Αἰδοί κ.“ ἀντὶ τοῦ
„ἐν Ἀδῶ“ ὡς τὸ „εἰς Ἀγίληα“ ἀντὶ τοῦ: εἰς
τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλ. ὁ δὲ Φαίαι: κρύπτουσι
παρὰ τῷ Ἀδῇ, τρόπον τινὰ ἐγκεκαλυμμένος παρα-
δίδουσι εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Ἀδῶ). ὁ Ἀδης, ὁ
Πλούτων, υἱὸς τοῦ Κρόνου ἢ τῆς Ῥέας, τρίτος
ἀδελφός τοῦ Διὸς, λαχὼν κατὰ τὴν διανομήν τῆς
πατρικῆς ἐπικρατείας τὰ καταχθόνια, Ο 487-
διὸ καὶ λέγεται βασιλεὺς τῶν καταχθονίων καὶ
τῶν νεκρῶν „ἐνέροισιν ἀνάσσειν“ Ο 488 „ἀνα-
είνερων“ Υ 64, καὶ „Ζεὺς καταχθόνιος“ I 457.
Ἦς ἀκαμπτos καὶ ἀδυσώπητος μισεῖται ὑπὸ τῶν
θηνητῶν, I 458. Ὁ δὲ Ἡρακλῆς καὶ τὴν δύναμιν
αὐτοῦ περιεφρόνησεν οὐ μόνον αὐτὸν τραυματί-
σαι, ἀλλὰ καὶ τὸν κόνα ἐκ τοῦ ἔδου ἀπαγαγών,
Ε 395. Περὶ τῆς ἀόρατου ποιούσης τοῦ: ἀν-
θρώπου: „Αἰδός κυνέη“ Ἰδ. τὴν λ. ταύτην.—
Ἡ κατοικία αὐτοῦ εἶνε ὁ ἔδης (ἔδωμ' Αἰδῶ,
Ἀἰδός δόμος), ὅστις ἐν τοῖς Ὀμηρικοῖς ποιήμασι
δὴλ. ἔχει θέσεις. Κατὰ τὴν Ἰλιάδα (π. χ. I 568
κ. ἀ. ἰδῶς δὲ Υ 64 ἔξ.) καὶ Ὀδυσσεῖαν υ 84
καὶ κατὰ τὴν καθ' ὅλου ἐν τῇ μεταγενεστέρᾳ ἀρ-
χαιότητι ἐπικρατοῦσαν γνώμην κεῖται ὑπὸ, ὁ ἐ.
ἐντὸς τῆς γῆς. Ὁ δὲ ποιητὴς τῆς ἐν Ὀδυσσεῖᾳ
Νεκυίας τοποθετεῖ αὐτὸν πέραν τοῦ Ὠκεανοῦ,
τοῦ χωρίζοντος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ περρωτισμένου
μέρους τῆς γῆς, κ 509 ἔξ., λ 156. Ἀμφοτέρως
ταῦτα: τὰς γνώμης ἐπειράθησαν νὰ συμβιβάσωσι,
παραδεχόμενοι ὅτι μόνον ἡ εἰς τὸν ἔδην εἰσοδος
πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς κειμένη κατὰ τὰ δυτικώ-
τατα τῆς γῆς ἄκρη. Ἀλλὰ τὸν συμβιβασμὸν
τοῦτον τοῦ Νίτση ἀπορρίπτει ὁ Πρέλλερ. Ἐν
Ὀδυσσεῖᾳ κ καὶ λ παρίσταται ὁ ἔδης ὡς πολὺ
βαθεῖα τις, ζαφερὰ γῶρα, ὄρη καὶ δάση καὶ ὕδατα
ἔχουσα, ὡς ἡ γῆ, κ 509 ἔξ. φυλαττομένη κατὰ
τὴν εἰσοδὸν ὑπὸ τοῦ Κερβερου (ὅστις παρ' Ὀμή-
ρῳ ἀπλῶς κύων ὀνομάζεται) λ 263. πρδ. Θ
367. Τέσσαρες ποταμοὶ διαβρέουσι τὴν ἐπικρά-
τειαν τῶν ἐνέρον, ὁ Ἀχέρων, ὁ Πυριφλεγέθων,
ὁ Κωκυτός καὶ ἡ Στύξ, κ 513 ἔξ.—Ὅλως διὰ
φορὸν γνώμην ἔχει περὶ τοῦ ἔδου ὁ Γροτεφέν-
δης, ὅστις θέτουν τὸν ἔδην εἰς τὸ μέρος τῆς γῆς
τὸ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ ἀπεστραμμένον, θεωρεῖ αὐτὸν
ὡσαύτως ὑπὸ ὁλοῦ ἐστεγασμένον, ὡς καὶ τὸν

κόσμον ἢ ἡ μὲν καταχθόνιος αὕτη ἐπιφάνεια,
σκιῶν τὸ κατοικητήριον, ὀνομάζεται κατ' αὐ-
τῶν Αἰδῖος, διότι αὐτὰς οὐδεμίαν εἰδήσιν ἔχει
ἐκ τῶν κόσμων ὁ δὲ κάτω ὁλόος, τὸ κολαστήριον
Τιτάνων, καλεῖται Τάρταρος.—Συγγράσσεται
ἐλλειπτικαὶ φράσεις: „εἰς Αἰδῶς ἢ Αἰδέω ἰε-
ρῆσθαι, ἱκέσθαι κ. τ. τ.“ (ὑπονοουμένου
δόμον ἢ δόμους, ὅπερ καὶ τίθεται πολλὰ
ἀντὶ τοῦ „ἀποθνήσκειν“. Ὡσαύτως: „εἰς Αἰ-
δέω, πρὸς Αἰδῶν, ἀγῆν κ. τ. τ.“ ἀντὶ
„ἀποκτείναν“. „εἰς Αἰδῶς“ μετὰ ἢ ἀνευ
„δόμοισι“ („δόμοις“ μόνον ω 204)=ἐν τῷ
„εἰς Αἰδῶς“ (ὅπου πάντοτε ἐξυπακουστέον
„δόμων“)=ἐκ τοῦ ἔδου.
ΑἰΔΙΟΣ, ἰον [~..], ἀντὶ τοῦ: αἰδῖος (αἰεί),
ἄνιος, „πανταστενός“, Υ 29, 3.
ΑἰΔΙΩ, τὰ, κατ' εὐφημισμὸν τὰ γεννητικὰ
ῥήματα. Ν 568 γ. κυρ. πληθ. τοῦ
Αἰδῖος, Η, ὅς (αἰδῶ). 1) Ἐνεργ. ὁ ἔχων αἰ-
δῖος, αἰδῖος, „ἐντροπαλός“, „ἀληθής“ ρ 578.
2) Παθ. ὁ ὢν τις αἰδεῖται, ὁ ἐμμένει αἰδῶ,
δαστός, ἐντιμός, ἀξιοτίμος, σύνθητος ἐπί-
στον τῆς συζύγου· ἔπειτα τῶν συγγενῶν, ὅσον
κυρός: Γ 472. „ἐκυρός“ Χ 454. „μήτηρ“ Θ
40. ὡσαύτως ἀποδίδεται εἰς τὴν „ταλῖν“ Εὐ-
κλείαν, α 439: εἰς βασιλεῖς, Δ 402: εἰς θεῶν,
294, 425, εἰς φίλους, ξένους, ἱκέτας, Φ 75, τ
91 κ. ἀ. „αἰδοίος“ οὐσιαστικῶς, ἀξιοτίμοι,
ἔνοι δηλ. ἱκέται, πτωχοὶ κ. τ.) κεῖται ο 373.
ἀνέπτεται μετὰ τοῦ: δεινός „αἰδοίος: τέ μοι ἐστὶ
δεινός τε“ Γ 472 κ. ἀ. μετὰ τοῦ: φίλος Ε 240, τ
1.—Συγκρ. αἰδοιότερος, λ 360.
ΑἰΔΙΩΣ, ἐπιθ. ἀξιοπρεπῶς, ἐντίμως: „ἀπο-
κτείναν“ τ 243 γ.

ΑἰΔΩΝΑΙ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ΑἰΔΕΟΜΑΙ.
ΑἰΔΩ [~..], Αἰδοί (Αφιδός, Αφιδῖ) ἐπικ.
μεταπλάστος γεν. καὶ δοτ. τοῦ Ἀδης: ἐξ ἀχρή-
του ὀνομα. Αἰ. Συνήθη: ἐν ταῖς φράσεσι „Αἰ-
δῶς εἰσώ“ Ζ 281 κ. ἀ. καὶ „εἰς Αἰδῶς“ Ν 445
ἐξυπακουμένου τοῦ „δόμον“, ὅπερ Η 134 δὲν
ἐκλαμβέται „εἰς Αἰδῶς“ δόμῳ δηλ. Ω 593.
Ἐντεθῆκεν ἐπιθ. Αἰδῶς δε (Αφιδός δὲ) εἰς τὸν
ἄδην, Η 330 κ. ἀ. (Τὸ α [~] ἐκτείνεται δὲ ἐν
τῷ „Αἰδῶς εἰσώ“ καὶ Υ 336 καὶ πρὸς ἐξή-
γησιν τῆς ἐκτάσεως ταύτης ὁ Δοιδερλ. παραδέχε-
ται ἀρχηγόν τινα τύπον Αἰδῶς, ὁ ἐ. Ἀνδῖος,
ἢ ἀνευρίσκει ἐν τῷ Λατ. Vedius).

ΑἰΔΩΕΙΝ (ἀφιδεῖν), ἡ, ποιητ., ἀγνοῖα, *Ὁδ.
41. ὁ πληθ. κ 231, λ 272. Ἐκ τοῦ
ΑἰΔΩΕΙΣ (ἀφιδεῖς), ἰος καὶ εος, ποιητ. (ἀ, γ-
ει), ὁ ἀδαής, ἀμαθής, ἀπειρος, Γ 249 μετὰ
ἐν, ὅσον „γῶρου“ κ 282.

ΑἰΔΩΝΕΪΣ (Αφιδῖ), ἡος, ὁ, ποιητ. ἐκτενέστα-
τος τύπος τοῦ Ἀδης (Ἰδ. τ. λ.) ἡ ὄνομα Υ 64
δοτ. Ε 490.

ΑἰΔΩΣ, ὅσος, συνηρ. ὅς, ἡ, 1) ὁ ἀπὸ παντός
ἐπὶ τοῦ ἡθικῶς: φόβος, αἰδῶς, „ἐντροπή“,
καὶ αἰδῶς ἔχων κ 238. Ἦσχε αἰδῶς καὶ θεός:

Ο 657. „αἰδῶ θεός“ ἐνὶ θυμῷ Ν 121, Ο 561.
ὄθεν συστολή, σωφροσύνη, εὐλάβεια, σέ-
βας: νεωτέρων πρὸς πρεσβυτέρους, κατωτέρων
πρὸς ἀνωτέρους, Ω 44, γ 14, 24, θ 480, ρ 347.

2) πᾶν ὅ,τι ἐμπνέει αἰδῶ, Ἰδ. ἀ.) αἰσχρός,
ἀσχημία, „ἐντροπή“, „αἰδῶς“, Ἀργεῖοι· αἰ-
σχρῶς, ἐντροπή, Ε 787, Θ 228, Ν 95 κ. ἀ. β.)
=αἰδοῖα, Β 262.

ΑἰΔΙ καὶ ΑἰΔΕΝ Ἰδ. Αἰεί.
ΑἰΔΙΓΕΝΕΤΗΣ, ἄρ, ὁ, ἐπ. (αἰεί, γενετής) ὁ αἰ-
διόγενής, αἰώνιος, ἐπιθ. τῶν θεῶν, αἰετοί: ἐν
τέλει στίχου „θεῶν αἰδigenέτων“ Β 400, ψ 281
κ. ἀ. „θεοῖς αἰδigenέτησιν“ Γ 296, δ 432 κ. ἀ.

ΑἰΔΙΤΗΣ, ὁ (ἀήμι) ποι. ἀντὶ τοῦ αἰετός, κυρ. ὁ
μεταωριζόμενος (κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον), ἐπομ. ὁ
αἰετός, falco aquila τοῦ Λινναίου, εἶνε τὸ ἰσχυ-
ρότατον, τάχιστον καὶ ἀνδραγχείστατον τῶν πτη-
νῶν Φ 253, Ρ 674. ὄθεν τοῦ Διὸς ἄγγελος Θ
247, Ω 292, 310 κ. ἀ. Ἦς προφητικὸν πτηνόν
(οἰωνός) εἶνε ἐνεκα τῆς ὕψλης αὐτοῦ πτήσεως
οἰωνιστικώτατος, Μ 200, τ 538.

ΑἰΔΗΛΟΣ, ὅσ, Ἰδ. ΑἰΔΗΛΟΣ.

ΑἰΔΗΣ, ὁ, καὶ κατ' ἐπικ. ἐπέκτασιν ΑἰΔΗΣΙΟΣ,
Ρ 520, μ 83 (κατ' ἄλλους: τὸ αἰδῖος ἔγινε κατὰ
συγκοπήν ἐκ τοῦ αἰζήσιος). Κεῖται περὶ ἀκμαίων,
ἰσχυρῶν, ῥωμαλέων, πρὸς τοὺς πόλεμον καὶ θή-
ραν ἐπιτηδεύων ἀνδρῶν, ἄλλοτε μὲν ὡς ἐπιθετικὸν
μετὰ τοῦ οὐσιαστ. „ἀνὴρ“, Π 746, Ρ 520, Ψ
432 κ. ἀ. ἄλλοτε δὲ ὡς οὐσιαστικόν, ὅσον „θα-
λαροί, ἀρηήθοιοι αἰζήοι“ Γ 26, Θ 298 κ. ἀ. (Ε-
τυμολογία καὶ κυρία σημ. ἀδεδείκται: συνήθη πα-
ραγωγὴ ἐκ τοῦ αἰεί λέω, ὄθεν κυρ. ζεστός,
θερμός, οὕτως: „τὰ αἶμα βράζει“, Λατ.
fervidus· κατ' ἄλλους: ἐκ τοῦ ζῆν, ὄθεν ζωήρος,
ἢ ἀπλῶς: ὁ ζῶν, ὁ ἀνὴρ. Οἱ ἀρχαῖοι ἐξηγού-
ν τὴν λέξιν διὰ τοῦ: νεανίας. Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν
γνώμην, καθ' ἣν ἡ τῆς νεότητος ἔννοια περιλαμ-
βάνεται ὡς ἐν τῇ λέξει, ἀντιτάσσονται πολλὰ
χωρία, ὅσον Β 660, Δ 280. Ε 92, Ο 345 καὶ
μάλιστα Π 47, ὅπου ἀποδίδεται εἰς τὸν τῆς γε-
ραίας Ἐκάτης ἀδελφόν Ἄσιον. Διὰ τοῦτο ὁ Δυν-
τίζερος νομίζει ὅτι σημ. τὸν ἄνδρα, καὶ ὅτι ἡ
κυρία τῆς σημ. εἶνε ἀκμαίος, σφριγῶν).

ΑἰΔΗΣ, ἄρ, ὁ (ἐκ τοῦ αἰά, οἰνοῖσι Telluripus
κατὰ τὸν Ἑρμάννον) υἱὸς τοῦ Ἥλλου καὶ τῆς
Πέρσης, ἀδελφός τῆς Κίρκης, πατὴρ τῆς Μη-
δείας, ὁ πολυμήχανος βασιλεὺς τῆς ἐν Κολχίδι
Αἰῆς, καθ' οὗ ὁ Ἰάσων ἐξεστράτευσε, ἵνα λάβῃ
τὸ χρυσοῦν δέρας, κ 437, μ 70.

ΑἰΔΗΣ, ὅσ, Ἰδ. ΑἰΔΗΣ.

ΑἰΘΑΛΟΕΙΣ [~..], ἡετα, ἐν, (αἰθαλος=καπνός
καὶ καπνία, ἐκ τοῦ αἰθῶ, || ἐν τῇ καθομιλ. τῶν
Κυθηρίων „αἰθῶλη“=αἰθῶλη, στάκτη) αἰθα-
λώδης: „καπνισμένος“, „μελάθρον“ Β 445, „μέγαρον“
γ 239 (—εἰς ἐνδοκίον οὐκ εὐτελεῖς, ἀλλὰ μαλ-
λον πλούσιον, οἰοῖται „οἶκος“ Ἀδρακῆ· καθ' ὃ
εἴπομεν ἄλλοτε ψυλίστωρ. Τόμ. Γ'. σελ. 132, ἐν

λ. Καπνίζω)· « αἰθαλόεσσα κόνη » με καπνιὰν ὁμοιοσ, μέλας κοινωτός, (ὁποῖος· εἶνε συνήθως ὁ ἐξ εὐρόρου γῆς ἢ τελευματώδους ἐγεγρόμενος) Σ 23, ω 316. (« Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι μετὰ τοῦ Σχολ. ἐν τῇ πρώτῃ χωρίῳ τὴν λέξιν ταυτοσημαντον τῇ σποδῇ, « σποδῇ » ἢ μετὰ κόνης· ἀνακαταμειγμένην τέρραν, ὅπερ ἐν τῇ δευτέρῃ χωρίῳ ἀνάρμοστον).

Αἰθε, Δωρ. καὶ ἐπ.=εἴθε (ὅπερ μόνον ὁ 33 εὐρίσκεται ἀλλ' ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει πανταχοῦ· εἴθε)· ἰδιόριον εὐκατικόν εἴθε, « ἀμ ποτε », 4) μετὰ εὐκτ. εἴτε ἐπὶ δυνάτῃ· εὐχῆς, ὡς τῇ 331 « αἴθ' ὅσα εἶπε, τελευτήσῃεν ἅπαντα Ἀλκίνοος » εἴτε ἐπ' ἀδυνάτου, ὡς « αἴθε σέο φέρτερος εἶην » Π 722. 2) μετὰ τοῦ ὠφελον, εἰ, ε καὶ ἀπαρκαφ. εἰς ἐνδείξιν εὐχῆς μὴ δυναμένης πλέον νὰ ἐκταλεσθῇ, « αἴθ' ὠφέλει· παρὰ νηυσὶν ἀδικοῦτος· ἦσθαι » εἴθε νὰ ἐκλήθητο ἀδικοῦτος· ὅπερ τάχα πλέον ἀδύνατον, Α 413, « αἴθ' ὅμα πάντες ὠφέλιτα περῆσθαι » εἴθε ὅλοι ὅμοι νὰ ἦσθαι φανυμένοι, Ω 253 (τὸ αἴθε καὶ εἴθε ἐσχηματίσθησαν κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ αἰ καὶ εἰ).

Αἴθιμ, ἡ (αἰθέα=πυρρός) ὄνομα ἱπποῦ θηλείας πυρρᾶς τοῦ Ἀγαμέμνονος Ψ 295.

Αἰθήρ, ἕως, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἡ, Π 365, π 540 (ἄημ, συγγ. τῇ ἀήρ, αἴρα ἢ ὁρρότερον παρ' ἄνθρωπον κατὰ τὸν Κούρτιον ἡ λ. ἐκ τοῦ αἴθω=καίω, λάμπω). 1) ὁ καθαρώτερος καὶ ὑψηλότερος ἀήρ, ὁ αἰθήρ, (κατ' ἀντίθ. τοῦ κατωτέρου, τοῦ μέχρι τῶν νεφῶν ὑψουμένου καὶ σέρος καλουμένου, Ξ 288) ἔπον. πολλὰχοῦ παρ' Ὁμ. ταυτοσημαντον τῇ αἴθρη, ὅσον Ρ 371 « Τρῶες καὶ Ἀχαιοὶ πόλεμον ὕπ' αἰθέρι πέπτατο δ' αὐγὴ Ἥλιου δῖα, νέφος δ' οὐ φαίνεται πάσης γαίης ». (ἢ τὴν σημασίαν ταύτην ἀποδίδεται ὁ Λέρσιος, ἐρμηνεύων τὸ « ὕπ' αἰθέρι » ὑπὸ τὸν αἰθέρα, ὅστις ὡς ἐκ τῆς φύσεως αὐτοῦ εἶνε πάντοτε εὐδίας). Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ὀλύμπιος, ἡ εἶδρα τῶν θεῶν διήκει μετὰ τῶν κορυφῶν αὐτοῦ μέχρι τοῦ αἰθέρος, διὰ ταῦτα οὗτος παρίσταται ὡς κατοικία τῶν θεῶν (ζ 41 ἐξ.) π. χ. ὁ Ζεὺς λέγεται « αἰθέρι ναίων » Β 412, ο 523 κ. ἀ.—Τὸ Π 365 ὡς ὅτ' ἀπ' Ὀλύμπου νέφος ἔρχεται οὐρανὸν εἴσω αἰθέρος· ἐκ δὴς, ὅτε το Ζεὺς· καὶ λαπα ταίνη », ἐρμηνεύεται κατὰ μὲν τὸν Φαῖσιν ἐσφαλμένως, συναπτομένου καθ' ὑπερβολὴν τοῦ « αἰθέρος ἐκ δὴς » πρὸς τὰ ἐπόμενα· ὅταν ὁ Ζεὺς εἰσπλώσῃ ἐκ τῆς λαμπρᾶς αἰθέρος (τῆς κατοικίας αὐτοῦ) λαίλαπα κτλ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκλαμβάνοντο τοῦ μὲν αἰθέρος ἀντὶ τῆς αἴθρης, τῆς δὲ ἐκ εἰς χρονικὴν σημασίαν· ὅταν μετὰ λαμπρὰν αἰθρίαν νέφος ἐπέρχεται ἀπὸ τοῦ Ὀλύμπου εἰς τὸν οὐρανόν, (ἢ ὁρρότερον φαίνεται νὰ ἐκληρωθῇ τὸ « αἰθέρος ἐκ δὴς » ὡς ἐπεσήγησις τοῦ « ἀπ' Ὀλύμπου »).

Αἰθικες [-], οἱ, λαὸς τῆς Θεσσαλίας· κατοικῶν ἐπὶ τῆς Πίνδου, Β 744, πρὸς Στραβ. 9, 5, 42. Μετέπειτα κατεῖχε τὰ μεθόρια τῆς Ἠπείρου, Στράβ. 7, 7, 8.

Αἰθιοπεῖς [-], ἦες, ὁ, ἴδ. τὸ ἐπόμεν.

Αἰθιοπες [-], οἱ, ἐξ ἐνικοῦ Αἰθίοψ, ἡ δὲ αἰθιοπία, Αἰθιοπίας, μόνον Α 423, ἐξ ἐτέρας ἐπὶ ὀνομαστ. Αἰθιοπεύς (ἐκ τοῦ αἴθω καὶ ὠψ, ἀπορροπὴ μετὰ πεπυρωμένων, δὲ μέλαν, ἡ ἡλιοκαὶ προσώπων, « μαυροὶ δερκοί »), λαὸς κατοικῶν κατὰ τὸν Ὀρμον παρὰ τὸν Ἰνδικόν τὰς ἐσχάτας τῆς γῆς (« ἐσχάτοι ἀνδρῶν ») εἰς δὴν διηρημένος, εἰς τοὺς πρὸς ἀνατολὰς καὶ τοὺς πρὸς δύση· οἱ μὲν δυσσημένους Ἰππερίονος, οἱ δ' ἀνδρῶν· παρ' αὐτοῖς ὁ Ἥλιος κατὰ τὴν γνώμην τῆς ἀπωτάτης ἀρχαΐότητος· ἐρόπιπε τὰς ἀκτῖνας θερμότητας, α 22—23, Α 423, Ψ 206. Τοῦτον οἱ πρὸς ἀνατολὰς, ὁμοιοι τῶν Σιδονίων, Αἰγυπτίων, Ἑρεμίων καὶ Λιδίων, δ 81, καὶ πρὸς τὸν Σολύμων ὁρίων κατοικοῦντες, ε 283· παρίστανται ὡς ἄνθρωποι εὐσεβεῖς (δθ. « ἀμύμονες »), τιμῶντες μὲ θυσίαι· καὶ ἐκατόμβας τοῦ θεοῦ καὶ θαγόμενοι αὐτῶν τὰς ἐπισκέψεις, π 22, Α 423, Ψ 206.

Αἰούμενος, η, ον, παθ. μετοχ. τοῦ αἴθω, εἴω· αἴθω· καίω, φλογόμενος, διακαής, φλογερὸς « πῦρ » Ζ 182· « δαλός » Ν 320· « δαίς » α 428· « λαμπτήρες » σ 313· « ἱερὰ » Α 773· « ἄστα » πυρπολούμενον, Φ 323.

Αἰούσια, ἡ, (κυρ ἐνεργ. μετοχ. τοῦ αἴθω, εἴω· πακουμένον τοῦ οὐσ. στοά) στοά, πρόστυον· δὲ σερὰ κίωνων ὑπόστεγος, ὀλίγον ἀπέχοντα τοῖχου τινός, gallerie. Τοιαῦτα ὑπάρχον δὴν (ὅθεν ὁ πληθ. Ζ 243, ο 57), ἡ μὲν ἐμπροσθεν τῆς οἰκίας, ἡ δὲ ταύτης ἀπέναντι, ἐσώθεν τοῦ ἐμπροσθίου μέρους τῆς αὐλῆς, ἐκατέρωθεν τῆς πόλης (« αἴθουσα αὐλῆς »). Ἀμφότεραι ἦσαν ἀνοικταὶ πρὸς τὴν αὐλήν, ὥστε νὰ δύναται νὰ εἰσπράγῃ (αἴθη) ὁ ἥλιος, ὅθεν καὶ τὸ ὄνομα. Διὰ τῆς πρώτης εἰσπράγῃς ἐκ τῆς οἰκίας εἰς τὸν « πρόδομον » σ 102, οὗ καὶ μέρος· ἐκαστοῦ, δ 297 καὶ 302· Ἐχρησάμενος δὲ αὐτῇ πρῶτον μὲν ἵνα ἡλιαζῶνται ἐαυτοῖς οἱ ἄνθρωποι, « ἡλιακό », (Τουρκ.) « χαγιάτι » καὶ ἔπειτα ὡς κοιτῶν τῶν ξένων, γ 399 δ 297 κ. ἀ. Ἡ δὲ ἐτέρα, ὀλιγώτερον ἐντιμὸς οὖσα ὡς ἀποθήκη ὀγκωδεστέρων τινῶν πραγμάτων καὶ εἰς διαφόρους ἄλλας χρεῖαι, φ 390, υ 476, γ 449, ι 472. Καὶ τοῦ Ἀχαιῶν· ἡ κλισία εἶχε αἴθουσαν, Ω 644· ἴδ. καὶ πρόδομος.

Αἰούσιν, ὅπως, ὁ, ἡ, (αἰθῆς, ὠψ) κυρ. ὁ ἔχων τὴν ὄψιν τοῦ καινότεου πυρός (« καπνός ») πυρρῶδης, φλογώδης· κ 452, ἐπόμεν. εἰλιδων, ἐσασσέων, « χαλκός » Δ 495 κ. ἀ. πολλὰχοῦ « οἶνος » ὁ σπινθηροβολῶν Δ 239, ι 360 κ. ἀ. (ὅχι ὁ ἐρυθρός, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς μ 49, ὅπου συνδυάζεται μετὰ τοῦ « ἐρυθρός »).

Αἰούρη, ἡ, (αἰθήρ), ἡ αἰθρία, εὐδία, « καλωσύνη » Ρ 616, ζ 44· « οὐποτ' αἰούρη ἐγὼ κορυφὴν » μ 75.

Αἰούρη, ἡ, Αἰθώρα, θυγάτηρ τοῦ Πιτθῆως, γυνὴ τοῦ Αἰγέως καὶ μήτηρ τοῦ Θησέως. Αἰγυμνωτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Καστοροῦ καὶ Πολυδεῦ-

του, ὅτε πάλιν ἀνῆρπασαν παρὰ τοῦ Θησέως τὴν ἐλεφάντων Ἑλένην, ἠκολούθησε μετ' αὐτῆς εἰς τὸν Τροίαν, Γ 144.

Αἰθρηγενέτης, οἱ, ὁ, ε 296† καὶ

Αἰθρηγενής, ἐς, ὁ ὑπὸ τοῦ αἰθέρος ἢ ἐν αἰθέρι γεννηθείς, γέννημα τοῦ αἰθέρος, ἐπιθ. πρὸ Παρέου, Ο 471, τ 358 (κατ' ἄλλους δὲ ἡρωϊ: ὁ αἰθρην, ἐπομ. ψύχρος διὰ τῆς πνοῆς τῆς παραγῶν).

Αἰθριος, οἱ, ὁ (αἰθρῆ) «Ζέφυρος» ὁ δι' αἰθρίας πνέων, Γ. Ἀπ. 433.

Αἰθριος, ὁ, (αἰθρῆ), τὸ πρωτὸν ψύχρος, ἢ ἀγύνη, ζ 318†.

Αἰθρία, ἡ, πτηνὸν ὑδρόστιον, ἢ fulica maritima, «βαυταναραῖά, ξαροπαπί», Τουρκ. κατὰ-πατάκ. Ὁδ. ε 337 ζ 353.

Αἰθρῆ, ἐξ οὗ τὸ αἰθρούμενος, ὅπ. ἴδ.

Αἰθρῆς, οἱ, ὁ, (αἰθρῆ) κυρ. ὁ καίμων, διὰ-φυρος: ἐπομ. λαμπρός, σπινθηροβολῶν, ὀλβίων, ἐξαστράπτων, περὶ σιδήρου, Δ 185, Π 473: περὶ γαλίου καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ σκευῶν, Π 123, κ. ἄ. ὅθεν κατὰ μεταφορὰν περὶ ἀλκιμῶν καὶ θυμοειδῶν ζώων, θερμουργός, ὁρμητικὸς, ἀκάθεκτος, «λέων» Κ 24, Σ 461, κ. ἄ. «ἵππος» Β 839, Μ 97: «ταῦρος» Π 188, σ 372, καὶ «αἰετός» Ο 690. (Ταῦτα κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐρμηνευτὰς: νεώτεροι δὲ τινες μεταφράζουσι «κόκκινος: ὡς τὴν φωτιάν», ἐρυθροχρῶς, πυρρός, ζ ἀναφέρουσι τὴν ἔννοιαν αὐτὴν εἰς τὸ στιλπνὸν τοῦ χρώματος τῶν λειοφύγων καὶ εὐτραφῶν ζώων, ὅσοι: ὁ ἵππος καὶ ταῦρος: ἀλλὰ τὸ μὲν στιλπνὸν δὲν ἀρμόζει εἰς τὸν λέοντα: τὸ δὲ ἐρυθρόχρουν οὐτε εἰς τοῦτον οὐτε εἰς τὸν αἰετόν).

Αἰθρῆς, οἱ, ὁ, (αἰθρῆ) ὡς αἰθρῆς: ἐπὶ ἀνθρώποις εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Πηνελόπης ἐπὶ ἀνθρώποις: Ὀδυσσεύς, τ 183. 2) ἵππος τῆς τοῦ Ἐκτορος, ὁ Παυρῶδης διὰ τὸ θυμοειδής, κατ' ἄλλους δὲ ὁ Παυρῶδης διὰ τὸ χρώμα, (Τουρκ.) «Δορὴς» Θ 485. (Π. ὅπερ ζ πιθανώτερον. πρὸ τὴν λ. Αἰθρῆ).

Αἰκ' ἀντὶ τοῦ Αἰκῆ, ἴδ. Αἰ.

Αἰκῆ [-], ἡ, ἐπ. (αἰκῶν)=αἰκῶν, φορὰ, «τόξων ἀντικ'» Ο 709†. ἴδ. τόξον.

Αἰκτος, οἱ, (αἰκῶν) ἀνέφικτος, Γ. Ἐρμ. 346 κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἑρμάνου ζ φράζει ἀντὶ τοῦ ὁ δ' ἐκτός: ὁ δὲ Σνείδεϊδης ἀνέφικτος ὁ αἰθρῆς.

Αἰκῶς (αἰκῶν): ποι.=αἰκῶς, ἀπρεπῶς, ἀλογῶς, ἀτίμως, Χ 336†.

Αἶμα, αἶμα, τό, 1) αἶμα, παρ' Ὁμ. ἡ ἔδρα τῆς ζωῆς, γ 435: διὸ αἰ σκιάι. ἵνα ἐλθῶσι πάλιν εἰς συναίσθησιν, πίνουσιν αἶμα, λ 50, 96 ἐξ. 2) αἱματοχυσία, φόνος, συνδραχζόμενον μετὰ τοῦ «ἀνδροκτασίη» ζ «κυδαμῖος» Δ 164: «φόνος: τῆς καὶ αἶμα» Τ 214. 3) καταγωγῆ, γένος, Ζ 244, Τ 405, 411, Υ 241: «εἶναι αἶματος ἀγαθοῦ» δ 644, π 300.—Καὶ τὰς τρεῖς σημασίας: ἔχει καὶ σήμερον ἡ λέξις «αἶ-

μα», ἥτις πολλαχοῦ προφέρεται καὶ μετὰ Γ «γαῖμα».

Αἶμασις [-], ἡ, κυρ. ἀκανθὰ, θάμνος ἀκανθώδης, ἔπειτα φραγμός: ἐξ ἀκανθῶν, καὶ ἐν γένει περίφραγμα, «αἶμασις: λέγειν συλλέγων ἀκάνθας πρὸς κατασκευὴν φραγμοῦ, σ 359. ω 224. πρὸ Βατοδρόμου. (Παραγίνεται ἐκ τοῦ αἵματος=κορυφή, οἰότης, ἀκροχῆ, ἢ συγγ. τῆς αἵμα, αἰμάσσω «διὰ τὸ αἱμάσαι τοῦ: μεταχειριζομένου». —Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνευταὶ καὶ ὡς ἀνωτέρω μὲν ἐξηγοῦσιν τὴν λ., ἐπὶ δὲ καὶ «φραγμὸν γαλίων καὶ λίθων λογάδων», συμπωνοῦντος καὶ τοῦ Βουττανάνου τῶν νεωτέρων. Π. Δύνανται ἀμφότεραι αἱ ἐρμηνεῖαι νὰ συμβιβασθῶσι, ἐάν τις ἐννοήσῃ ὅτι ἐπὶ τοῦ φραγμοῦ τῶν γαλίων καὶ λίθων λογάδων ἐτίθεντο αἱ ἀκανθαὶ καὶ οἱ βῆτοι, ὅπως γὰρ ἵστα τὴν σήμερον κατασκευάζονται αἱ αἱμασίαι).

Αἱματώεις, [-], εἰς, ἐν, (αἶμα) αἱματώδης, ὁ ἢ ὁ καθημαγμένος, αἱματογής, αἱματοφυρτός, Ε 82, γ 405 κ. ἄ. ὁ.) πλήρης αἵματος: ἐξ αἵματος συνστάμενος, «συνδρά» μῶλως πλήρης αἵματος, Β 207. «φίκαδες» σταγόνες αἵματος, Π 459. γ.) φωνὴν καὶ αἱματοχυσίαν περιλαβάνων, φονικός, αἱματηρός «ἡματα, πολέμος» 1 326, 650.

Αἱμοκίλινος, οἱ, ὁ, υἱός τοῦ Αἱμόνος=Μαίμων, Δ 394.

Αἱμοκίλινος, οἱ, ὁ, υἱός τοῦ Αἱμόνος=Λαέρκης Δ 467. (Ἰσως ματαία ἡ διαφορά τοῦ πνεύματος, οὐδὲ τηρουμένη παρὰ Διόδωρον).

Αἱμοφύρεκτος, οἱ, (φύρεστω), αἱματόφυρτος, αἱμοσταγής, «κρέα» δηλ. ὡρεά, υ 318†.

Αἱμῖλιος [-], οἱ, (εἶπερος: ἐπικ. τύπος τοῦ συνήθ. αἱμύλος) θελκτικὸς, κολακευτικὸς, ἀπατηλός «λόγοι» α 56†. Γ. Ἐρμ. 317. (κατὰ τοὺς ἀρχ. ἐρμηνευτὰς: ἐκ τοῦ αἵμα ἢ αἵμων=εἰδήμων: κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐκ τοῦ αἵματος=κορυφή, ἐπομ. οἰότης, πειστικός).

Αἱμῖλομητης, [-], οἱ, ὁ, (αἱμῖλις) ὁ θελκτικὴν ἔχων πανουργίαν, Γ. Ἐρμ. 13.

Αἶμων, οἱ, ὁ, κατὰ τοὺς παλαιούς ἐρμηνευτὰς=δαίμων, δαήμων, ἐμπειρός, εἰδήμων, μετὰ γέν. «θῆρης» Ε 49†. (Τούτοις ἀκολουθεῖ καὶ ὁ Διόδωρος: «Ἀλλὰ δὲ παραγωγὰ καὶ ἐρμηνεύεται εἶναι ἥτοις πιθανόν, ὡς ἡ τοῦ Ἑρμάνου (εἰ. Εὐρίπ. Ἐκάβ. 89) venationis anidus ἐκ τοῦ αἵματος, ἢ ferax et erubeat gaudens. ἐκ τοῦ αἵμα. Πιθανώτερον ἢ τοῦ Γάϊου παραγωγῆ ἐκ τοῦ αἵμα (ἀκούω, αἰσθάνομαι) καθ' ἣν ἐπομένως γραπτέον αἵμων. Π. Ἄλλ' ὁ Δύναντος ἐξηγεῖ τὸ δασὺ ἐκ τῆς ἐκλείψεως τοῦ ἐν τῇ ἀφῶ δαγμάματος).

Αἶμων, οἱ, ὁ, 1) ἦρωις τῆς Πύλλως, Δ 296. 2) πατὴρ τοῦ Μαίμωνος, ὁ π. ἴδ.

Αἰναρέτης [-], οἱ, ὁ, μόνον κατὰ κλητ. αἰναρέτη (αἰνός, ἀρετή), ὁ μέγας τρυφῶν, πρῆκτος (τῶν ἐχθρῶν δηλ.) ἀνδρείος, τρυφός,

ορικαλέος ἦρω· ἀποδίδεται εἰς τὸν Ἀχιλλέα Π 34 f. (Κατὰ τὴν συνήθη, τὴν Ἀριστάρχειον ἐρμηνείαν· πρὸς ὁλεθρὸν ἀνδρείος, ὁλεθρίος ἦρω· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖνον· φθερόος, ὁ ἐ. θαυμαστός, ἦρω· Π δ' ἐρμηνεία τοῦ Φαίσιος, ὅτι «ἡ ἀρετὴ τοῦ Ἀχιλλέως ἐγκείται ἐν τῇ ἀκρίπτῳ ἐπιμονῇ εἰς τὴν ἅπασαν γενομένην αὐτοῦ ἀπόφασιν» ἀντιβαίνει εἰς τὴν Ὀμηρικὴν ἐννοίαν τῆς ἀρετῆς. || Ἀπασαὶ αὗται αἱ ἐρμηνεῖαι φαίνονται μοι βεβιασμέναι ὑποπτεύω ὅτι τὸ ἔτερον συνθετικὸν μέρος δὲν εἶναι ἀρετὴ, ἀλλὰ ἀρετῆς, ὁ ἐ. ἀρεσκόμενος, καὶ ὅτι σημαίνει ἡ λ. ὁ τοῖς δεινοῖς ἀρεσκόμενος, χαϊρέκακος, ἢ αὕτη εἶνε βεβαίως ἀρμολογιατὴ ἐννοία εἰς τὸ στόμα τοῦ Πατρόκλου ἐπιτιμῶντος τὸν φίλον τοῦ Ἀχιλλέα).

Ἄ Αἰνείας, λο [καὶ εἰς, E 534] (ὁ ἐπαινέ-
τος· ἐκ τοῦ αἰνέω, κατὰ δὲ τὸν Γ. Ἀφρ. 499
ἐκ τοῦ αἰνός) υἱὸς τοῦ Ἀγχίσου ἢ τῆς Ἀφρο-
δίτης ἀπόγονος τοῦ Τρώος, ἄρα συγγενῆς τοῦ
Πριάμου, ἡγεμὼν τῶν Δαρδάνων, B 820 ἔξ. Γ 240. Ἦτο μὲν μετὰ τὸν Ἑκτορά ὁ ἀνδρείοτα-
τος ἦρω·ς τῶν Τρώων καὶ διὰ τοῦτο ἔξ ἴσου ἐτι-
μάτο παρ' αὐτῶν, E 467. Δ 58· ἀλλὰ δὲν φαί-
νεται πολὺ συμπάθειν πρὸς τὸν ἀγῶνα ἕνεκα τῆς
διαφορᾶς, ἣν εἶχε πάντοτε πρὸς τὸν Πρίαμον,
N 460, πιθανῶς διότι ἦτο πρῶτος γένους· μετὰ
τὴν ἐξόντωσιν τῆς Πριαμείου γενεᾶς νὰ βασιλεύσῃ
τῶν Τρώων καὶ νὰ παρατείνῃ τὸ βασιλικὸν γέ-
νος· τοῦ Δαρδάνου, Γ 480, 307, Γ. Ἀφρ. 497.
Φαίνεται δὲ μάλιστα ὅτι οὐδὲ μετέσχεν εὐθὺς
ἐξ ἀρχῆς τοῦ πολέμου, ἀλλὰ μόλις ἀφ' οὗ ὁ
Ἀχιλλεύς ἐξεδιώξεν αὐτὸν ἐκ τῆς Ἰδῆς εἰς τὴν
Λυρνησσὸν καὶ κατέστρεψε καὶ ταύτην, Γ 90,
490, τότε ἠναγκάσθη νὰ καταφύγῃ εἰς τὸ Ἴλιον
καὶ νὰ συναγωνισθῇ καὶ αὐτὸς μετὰ τῶν ἄλλων.
Μαχόμενος δὲ πρὶς μὲν τὸν Διομήδην σώζεται
ὑπὸ τῆς Ἀφροδίτης, E 334 ἔξ. πρὸς δὲ τὸν Ἀ-
χιλλέα ὑπὸ τοῦ Ποσειδῶνος, Γ 478 ἔξ. Κατὰ
παράδοσιν πολὺ ὀφιατέραν ἀποδίδει, ὡς γνω-
στὸν, εἰς τὴν Ἰταλίαν, καὶ διαπράττει ἥσα ὑπὲρ
αὐτοῦ ἐπλάσεν ἡ ποιητικὴ φαντασία τοῦ Ῥω-
μαίου Οδεργίλιου.

Αἰνέω (αἰνέω), μέλ. αἰνήσω, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
αἰνέσω καὶ ἀορ. ἤνησα ἀντὶ τοῦ ἤνεσα, ἐγκρί-
νω, ἐπιδιοκρυάζω, ἐπαινῶ περὶ προσώπων
καὶ πραγμάτων, μετὰ αἰτίας· «μή με μάλα αἶ-
νει μήτε νεικεῖ» δὲν εἶνε χρεῖα οὕτε νὰ με ἐ-
παινῇς οὕτε νὰ με φέγγῃς, K 249, Q. 9. «οὐκ
αἰνήσουσιν ἀκούοντες κακὰ ἔργα» π 380.

Αἰκίζομαι, ἀποθ., ἑσπρας ἐπικ. τύπος τοῦ Αἰ-
νέω, ὅπ. ἰδ. N 374, O 487.

Αἶνιος, ὁ. Παῖων τις ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως προ-
νευθεῖς, Φ 210.

Αἰνόω, ἐπιρ. ποιητ. (αἰνός)=ἐκ τοῦ αἰνοῦ·
εὐρίσκειται μόνον ἐν τῇ φράσει «αἰνόθεν αἰνώ»
ἥτις εἶνε περιγραφή τοῦ ὑπερθετικοῦ (αἰνότατα),
παραβυζιζομένη πρὸς τὴν ὁμοίαν αὐτῇ «οἰόθεν

οἶος», «λώδη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνώ»
πασῶν αἰσχίστη ἀτιμία, Π 97 f.

Αἰνόωπιον, ὄν, ποιητ. (μόρος) ὁ δεινὸν, κα-
κὴν ἔχων μοῖραν, «κακόμοιρος», αὐλός
δυστυχῆς, X 484, i 53, ω 409.

Αἰνοπαοῖς [...], ἔς, εὐς, ὁ αἰνὰ πάσχω
δεινοπαοῖς, σ 204 f.

Αἰνος, ὁ, ἐγκώμιον. ἔπαινος, φ 440, V
795. Ὅθεν οὕτως ὀνομάζεται ὁ λόγος, δι' οὗ
Νέστωρ εὐχαριστεῖ μὲν τὸν Ἀχιλλέα, αὐτὸς
ἐαυτὸν ἐν αὐτῷ ἐπαινῇ, Ψ 652, καὶ τὸ στρατὸν
γῆρα ἐκείνο, ὅπερ ὁ κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπαί-
της διηγέται εἰς ἔπαινον τοῦ Ὀδυσσεῦς, E 508.

Αἶνος, ἡ, πόλις θρακικὴ παρὰ τὸ στόμιον τοῦ
Ἑβρου, ἀρχαιότερον Πολυτοβρία καλουμένη,
ἢ πόλις τοῦ Πόλτου· κατὰ Στράβωνα 7, 6, 1 f.
Πολυτοβρία κατὰ Στέφανον τὸν Βυζ. καὶ νῦν ὁ
Αἶνος καλεῖται. Ἐντεῦθεν Αἰνόθεν=ἐκ τῆς Αἶ-
νου Δ 520.

Αἰνός, ἡ, ὄν, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἐπιθ. τιθέμενον
ὡς καὶ τὸ δεινός, ἐπὶ παντός· ὅτι διὰ τοῦ κατ'
ἐκτασιν ἢ ἐντασιν μεγέθους· αὐτοῦ ἢ διὰ τῶν κατ'
ἐσχῆν ὁλεθρίων αὐτοῦ ἐνεργειῶν ἐμποιεῖ φό-
βον, ἐκπλήξιν, φρίκην, τρόμον· ὅθεν α.) ἐπὶ
προσώπων «Ζεύς» Δ 25 κ. α. «Ἀθηνᾶ» Θ 423 κ.
α. «αἰνότερον γυναικός» λ 427. β.) ἐπὶ κατα-
στάσεως ἐσωτερικῶν τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἐξωτερικῶ-
νων, ὅσων «δολιότης» Γ 20 κ. α. «φύλοπις» Δ
45 κ. α. «πόλεμος» O 549· «ἀνείρος» τ 568·
«ἄχος» Δ 469 κ. α. «τρόμος» H 245· «οἰ-
ζύς» ο 342· «κάματος» ε 457, «μόρος» Σ 465·
«κακόν» μ 275· «αἰνότατος λόγος» φοβερώ-
τατον καρτέρι, δ 444· «αἰνὰ πάσχειν» δεινοπα-
θεῖν, X 434. γ.) ἐπὶ πραγμάτων «νεκάδες»
σωροὶ πτωμάτων, E 886. Τὸ αἰνὰ πολλάκις ὡς
ἐπιρρ. δεινῶς, σφοδρᾶ «αἰνὰ ὀλοφόρεσθαι» γ
447· «αἰνὰ τεκοῦσα» πρὸς δυστυχίαν, ἐπὶ κακῇ
γεννήσασα, Δ 414. (Πιθανὸς παράγ. ἐκ τοῦ ἐπι-
ρρ. αἶν κατὰ συναίρεσιν ἀντὶ τοῦ αἰανός· κατὰ
δὲ τὸν Βουττμάννον ὅπως τὸ δεινός ἐκ τοῦ δει-
σαι οὕτω καὶ τὸ αἰνός, συγγ. τοῦ αἰητός, ἐν-
τινος ἄχρ. αἶω. || Τὰ τοῦ Βουττμάννου ἐσφαλ-
μένα).

Αἰνύμαι [...], ἀποθ. ἐπικ. (ἀντὶ τοῦ αἰνύμαι
ἐκ τοῦ αἶρω κατὰ τὸν Δοιδερλ.) μόνον κατ' ἐνεσ-
καὶ παρτατα. ἀνευ αὐξ. λαμβάνω, σφαιρῶ,
«παίρνω», μετὰ αἰτ. «ὀϊστόν» O 459· «ὁψι-
ρῆκα ἀπὸ στήθεσσι» Α 374· «τεύχεα ἀπ' ὤμων»
Δ 580· «χείρας», πικάνω, γ 300· «ἀνθεα»
θρέπω Γ. Δῆμ. 6· μετὰ γεν. διακρίτ. «τυρᾶν
αἶν.» i 225· μεταρ. «πόθος αἰνύται με» μὲ
καταλαμβάνει, ἢ «μὲ παίρνει», ε 445.

Αἰνῆς, ἐπιρ. (αἰνός), ἐν γένει δεινῶς, σφω-
δρᾶ, οἷον «τέρεσθαι, φιλεῖν, ἐαυκέναι, τέρπε-
σαι· δεδιέναι» πολυχ. παρ' Ὀμ.

Αἶς, αἶφός, ἡ (αἶσσω) δοτ. πλ. αἶψιν, K 486,
ἢ γέλα· παρ' Ὀμ. πλγ. ἢ ὁ αἶ = ὁ τράγος, ε
406· «ἄγριος» αἶ-γαγρος, Δ 405 καὶ Ὀδ.

ταῖα (κατὰ Στράβ. 8, 3, 24 σελ. 349 αἰ μετέπειτα Μαργάλαι ἢ ἡ Μακιστία) B 592, Γ. Ἀπ. 423. κυρίως οὐδ. τοῦ

αἰπός, εἰα, ἴ, 1) ἀπότομος, ἀνωφερής, ὀρθίος, ἀπόκρημνος, ὑψίκρημνος, ἐπίθ. ὀρέων καὶ πόλεων ἐπὶ ἀποτόμων ὕψωμάτων ἰδρυμένων καὶ ὑψηλὰ τεῖχη περιβέβηκένων, «ὄρος, πτολίεθρον, ἴλιον, τεῖχος αἰπύ», Ψλ. καὶ Ὀδ. πολχ. «βρόχος» ἀφ' ὑψηλοῦ κρεμάμενος λ 278.

2) μεταφ. περί καταστάσεων, εἰς ἧς ἀποτόμως καὶ αἰφνιδίως τις περιπίπτει, ὅσον «αἰπός ὕλη» αἰφνιδίως, ἀφευκτος Z 57. «φόνος» P 365, δ 843. «χόλος» οὗτος θυμός, O 223. (1) καὶ κατὰ μεταφ. ἀπὸ τῶν ὀρθίων καὶ ἀνωφερῶν, «αἰπός πόνος» δυσχερὲς κόπος, ὁ τῆς μάχης, A 604. Π 654. «αἰπὸ οἷ ἐσσεύεται» N 317.

Αἰπότης [-υ-]. 1η, 1ον, εἰς τὸν Αἴπυτον ἀνήκων, τὸν υἱὸν τοῦ Ἠλίου, βασιλεῖα τῆς ἐν Ἀρκαδίᾳ Φαισίνης, «κύμβος» ὁ τάφος αὐτοῦ ὃ κατὰ τὴν ὑπόθεσιν τῆς Κολλήνης κείμενος, B 604, πρὸς Πaus. 8, 46, 2.

Αἶψα, μέλ. αἰρέσω, ὁρ. β'. εἶλον, ἐπικ. εἶλον καὶ θαμιστ. εἶλεσκον, μέσ. μέλ. αἰρήσομαι, ὁρ. β'. εἰλόμην, ἐπ. εἰλόμην. Α'. 1) Ἐνεργ. 1) λαμβάνω, καταλαμβάνω, «πιάνω», α.) κυρ. «τι ἐν χερσίν» λαμβάνω τι εἰς τὰς χεῖρας, ὁ 66 «τινὰ τινός» τινὰ ἀπὸ τι, ὅσον «κόμης» πιάνω τινὰ ἀπὸ τὰ μαλλιά A 497. «χειρός» λαμβ. τινὰ τῆς χειρός, A 323, Δ 542 κ. α. «γούνων» πιάνω τινὰ ἀπὸ τὰ γόνατα, ἀγκαλιάζω τὰ γόνατά του, εἰς ἔνδειξιν ἐστιαίας, Φ 71. «δουρός μέσσου» τὸ δόρυ ἀπὸ τῆς μέσης, Γ 78, Π 56. Συντάσσεται πολλάκις μετὰ δοτ. ὀργανικής, ὅσον «χερσὶ δόρυ» M 463 κ. α. «χαλκὸν ὁδοῦσι» E 75. «γαῖαν ἀγροσφ» (ἴδ. ἀγροστός), A 425 κ. α. «αἶψα τινὰ», «καταλαμβάνω, πιάνω», καταλαμβάνω τινὰ διώκων O 330. Ψ 345, ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ «παρελθεῖν» «τινὰ ἐπὶ μάστακα χερσίν» πιάνω ἢ φράττω τινός τὸ στόμα, φ 76 (πρὸς δ 287). «τινὰ προστὶ οἷ ἐλεῖν» ἐλκύω τινὰ πρὸς ἑμαυτὸν, περιπτύσσομαι, Φ 508, ω 348 καὶ μόνον δὲ τὸ αἰρεῖν μετὰ αἰτ. σημ. τὸ εἰς ἀγκάλας λαμβάνω, λ 205, 206, 210. «χρὸς εἴμαθ' ἐλεῖν» παίρνω φορέματα εἰς τὸ σῶμα, ἐνδύομαι, ρ 58. ἔτι δὲ λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον, Ψ 613. β.) μεταφ. «χόλος, θάμβος, οἶκτος, ἔμερος, δέος, ὕπνος αἰρεῖ με» με καταλαμβάνει, «με πιάνει, με παίρνει», Ὅμ. πολχ. «ἐνθεν ἐλὼν» (δηλ. αἰσθῆν) ἐκείθεν ἀναλαβὼν (τὴν ὑπόθεσιν), ἀσφαμένος, «ἀφ' οὗ ἐπίασεν ἀπ' ἐκεῖ» O 500.

2) ἀφαιρῶ, «σηκώνω» «τι ἀπ' ἀπῆνης» O 579. «ἀγλὸν ἀπ' οὐθαλμῶν» E 427. ὅθεν ἰδίως α.) ἀρπάζω, διὰ τῆς βίας λαμβάνω, «γέρας» A 439 κ. α. «τὸν ἀτη φρένα» εἰλε «τοῦ πῆφρα τὰ μυαλά», Π 805, καὶ μάλιστα ἐν πολέμῳ κρατῶ, καταβάλλω, περὶ τοῦ τῶν, κυριεύω, κατακτείνω, «παίρνω», ὅσον «πολιν,

νῆα» Ὅμ. πολχ. καὶ περὶ προσώπων, αἶψα λωπίξω, «πιάνω» «ζῶντινα» Z 38 κ. «τινὰ ἐγχεί» «παίρνω τινὰ μέ» τὸ δόρυ, πληγῶν, φονεύω, E 50. καὶ συνηθέστερον πλῶς «αἶψα τινὰ» Δ 457, Z 35 κ. α. β.) M

1) χάριν ἑαυτοῦ ἢ τὸ ἑαυτοῦ λαμβάνω «ἐγχεί, δόρυ» Γ 338. κ 31 κ. α. «ἀπὸ πασσίλου» E 240. «ἀπ' ὤμων τεύχε» δηλ. οἱ θεράποντες, ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ ἐαυτοῦ δεσπότου, Π 422. «τί μετὰ χερσίν» εἰς χεῖρας μου, O 372. «κόρυθ' ἐἴλετο» (ἢ Ἀθ. τοῦ Ἀρεως) O 425, (ὅπου φαίνεται ὅτι τὸ ἑσθὲν ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐνεργ. διὰ καὶ ὁ Λαγῆς διωρῶσεν εἴλεν. 1) ἀλλὰ νομίζω ὅτι πρὸς οὐδὲν διαφέρει τοῦ ἀνωτ. H 422. «ἀπ' ὤμων (π. νελέου) τεύχε' ἐλόντο» οἱ θεράποντες). 2) λαμβάνω τι ἐπάνω ἢ ἐντὸς μου, ἀπολαμβάνω ἀποδέχομαι, ἐπιτυγχάνω, καὶ ἐν γένει λαμβάνω τι εἴτε ὡς ἀραιβόμενον ἢ ἀνηκόν μοι, εἰ ὡς ὠφέλιμον ἑμαυτῷ, «ὁ δ' ἀναίνατο μηδὲν ἐσθλα» Σ 500. «δύρπον, δειπνον» Π 370, 389 κ. α. καὶ μεταφ. «ὑπνοῦ δῶρον» H 48. «ἀλκιμον ἦτορ» λαμβάνω γενναϊότητα (ὁ ἄρπ.) εἰς τὴν καρδίαν μου, E 529. «φιλόττητα» ἀπολαμβάνω τὴν φιλίαν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «μυθῶν ἀπορρήψαι» Π 282. «παῖρα» τυγχάνω τοῦ σκοποῦ, εὐθάνει εἰς τὸν σκοπὸν, Σ 51. «ὄρκον τινός» ἀποδέχομαι, δ 746. καὶ «ἴκον τινί» X 449. 3) ἐκ πολλῶν λαμβάνω χάριν ἑαυτοῦ, ἐποι. ἐκλέγω «πέμνοισ, τ. ναϊκας» I 578, «334» «τινὰ» μετ' ἀπαρεμ. ἐκλέγω τινὰ πρὸς τινὰ σκοπὸν, B 427. «ἐπὶ ναι ἔλετο Ἡώς» ἐξελέξατο σύζυγον, ε 424. ὅθεν ἔκπ 4) α.) 4) ἀφαιρῶ, ἀρπάζω τι δι' ἑμαυτὸν «γέρας» I 368. «τινὰ ἐκ χερσὶν τινός» Σ 445.

Αἶφος [-υ-] (Αἶφος) ὁ (α στερ., Ἴρος) λογιζόμενος πρὸς χαριεντισμὸν σχηματισθὲν ἐκ τῶν ὀνόματων Ἴρος, ὁ «ὄχι Ἴρος» ὅστις δὲν θά ἦ πλέον Ἴρος, σ 73 f. πρὸς σ.χ. 7.

Αἶψ, ἴδ. Αἶψα.

(Αἶς) ἄχρ. ὄνομας τοῦ Ἀἵατος, Ἀἶται, ἄπειρα Αἶτα, ἢ, Α'. 1) ὡς προσήγορ. ἐπικ. 1) ἡ πονέμουσα, μοιράζουσα, ὁ ε. τὴν μοῖραν ἐκ τοῦ ὀρίζουσα, βουλή θεοῦ τινος, ὅσον «Διὸς I 608. «ὕπερ Διὸς αἶσαν» παρὰ τὴν βελήνη Διός, P 324. «δαίμονας αἶσα κακή» λ 1.

2) τὸ ἀπονεικόμενον, ὅθεν α.) τὸ μοῖρα δισόν, μερίδιον «ληίδος» Σ 327. «ἀπὸ λ. δος» ε 40. β.) τὸ εἰμαρμένον, ἢ μοῖρα ἢ τύχη (καλὴ ἢ κακή) «τῇ γενόμεθα εἰς μετὰ τὴν αὐτὴν ἐγεννήθημεν τύχην, X 477. «τῇ αἶσῃ τόσα ἐλόμην» κατὰ κακὴν μοῖραν, κ. δυστυχίαν, E 209, πρὸς τ 239 κ. α. ὅθεν προσωρισμένη ἐκάσθ μοῖρα, δι' ὅρκου τῆς ζωῆς A 446. πολλάκις παρ' Ὅμ. ἡ φράσις «αἶσα μετ' ἀπαρεμ. μοῖ εἶνε εἰμαρμένον, πεπρωμένον, «εἶνε ἡ μοῖρά μου», «εἶδε μοι α

μέναι» Ω 224. πρὸς Π 707, ε 443 κ. ἀ-
τὸ προσήκον, τὸ ἀρμόζον, τὸ δι-
ον «ἐτι γὰρ καὶ ἐλπίδος αἶσα» εἶνε ἀκούη-
τον, ἔχον ἀκούη δίκαιον καὶ νὰ ἐλπίζω-
π 404, τ 84· «κατ' αἶσαν» καθὼς πρέπει,
ὡς, «ὕπερ αἶσαν» παρὰ τὸ πρέπον, ἀδί-
Γ 39 κ. ἀ. «ἐν καρῷ αἶση» ἰδ. κλρ.
1) κύρ, ὄνομα προσώπου ἢ Αἶσα, ἢ αἰω-
καὶ ἀμαρτανέπτως κυβερνῶσα Εἰμαρμέ-
ως καὶ ἡ Νούστρα, ὅπ. ἰδε, Υ 427, η 497.
ἀποτέροις τούτοις ταῖς χωρίαις ἀνεύρισκε
οὐκ ὀλίγους ὅχι προσωποποιήσιν, ἀλλ' ἀπλῆν
ἐπιλήρη ἐκφράσιν, ὅπερ δυσκόλως συνάδει
τὸ «ἐπένεσε» καὶ «νῆσαντο». — (Πλάτων)
αγ. ἐκ τοῦ δαίω κατὰ τὸν Λόδοκον· κατ' αἰ-
συγγ. τοῦ αἵματος, αἰνέω· ἄλλοι δὲ σχετί-
σιν αὐτὸ πρὸς τὸ ἴσος, οἷον ὁ Δοιδεργ.,
ὅν ἐξ ὀργῆς ἦτο ἡ λέξις ἀναΐσα, «αἶ-
κατὰ τὸ Μ. Ε. τέλος· «αἶ οὐσα» κατὰ τὸν
μοσχοτ. περὶ κόσμου 7).

Αἰσαγέτης [-...], ὄνομα, τὸ, ἀγνωστόν τι ὄρος
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Κιλικίαν, Γ. Ἀπ.
1) Ὁ Πλάτων εἰκάζει ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ Αἰ-
σάγης καὶ ὑπονοεῖ τὸ τῆς Αἰολίδος ἀκρωτήριον
αἶον, πρὸς Στράβ. 13, 4, 68.

Αἰσάριος, ὁ, 1) ποταμὸς τῆς Μικρᾶς Μυ-
αἰολίδων παρὰ τὴν Κιλικίαν εἰς τὴν Προ-
ποντίαν, ὅν Στράβ. 13, 4, 68. 2)
ὅς τοῦ Βουκαλλίωτος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Εὐρυλόου
ἐκτετακτ., Σ 21.

Αἰσάριος [-...], ὄνομα, τὸ, ἀγνωστόν τι ὄρος
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Κιλικίαν εἰς τὴν Προ-
ποντίαν, ὅν Στράβ. 13, 4, 68. 2)
ὅς τοῦ Βουκαλλίωτος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Εὐρυλόου
ἐκτετακτ., Σ 21.

Αἰσάριος [-...], ὄνομα, τὸ, ἀγνωστόν τι ὄρος
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Κιλικίαν εἰς τὴν Προ-
ποντίαν, ὅν Στράβ. 13, 4, 68. 2)
ὅς τοῦ Βουκαλλίωτος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Εὐρυλόου
ἐκτετακτ., Σ 21.

Αἰσάριος [-...], ὄνομα, τὸ, ἀγνωστόν τι ὄρος
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Κιλικίαν εἰς τὴν Προ-
ποντίαν, ὅν Στράβ. 13, 4, 68. 2)
ὅς τοῦ Βουκαλλίωτος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Εὐρυλόου
ἐκτετακτ., Σ 21.

Αἰσάριος [-...], ὄνομα, τὸ, ἀγνωστόν τι ὄρος
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Κιλικίαν εἰς τὴν Προ-
ποντίαν, ὅν Στράβ. 13, 4, 68. 2)
ὅς τοῦ Βουκαλλίωτος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Εὐρυλόου
ἐκτετακτ., Σ 21.

χθόναι, μέσ. ἀόρ. αἰσάσθαι, X 495. 1) Ἐνεργ.
ταγέως, ὁρμητικῶς κινεῖσθαι, τρέχω, σπεύδω,
ὁρμῶ καὶ πηδῶ, καὶ Α) ἐπιεμφύγων ἀ.) «ἤ-
ξεν ἐπὶ χθόνα» ἢ Ἀθηνᾶ, Δ 78· συγγόν τὸ «βῆ
αἶσα» ἐπορεύθη δρομαία· Β 467· «αἰσάντες πε-
τέσθην» εὐθὺς ἀμφοτέροι ἐπέτασαν, Ο 450·
«αἰσάντες φυγῇ ἐκέσθην» εἰς ταχέαν φυγὴν ἀμ-
φοτέροι τραπέντες ἤλθον, κ 417· «ἤεν πέτε-
σθαι» ὁρμήσε νὰ πετάσῃ, μετὰ σπουδῆς ἐπέτασε,
Φ 247. β.) ἐπ' ἀνθρώπων πολλάκις ἐχθρικῶς
ἐφορμώντων, ἐπιπιπτόντων, «ἐγγεῖ, φασγά-
νη, ἵπποι αἰσάν» Ὁμ. πλγ. «ἀντίος αἶσας»
Ο 694, κ. ἀ. «πρόσω αἶσας» Γ 731· «φρόνους»
Υ 579· «τοῖσιν (τουτέστι· σκλήτεροις) αἰσάν»
Σ 506· «τοὶ δὲ σκιά αἰσάνουσιν» πετώσι,
περιφέρονται, πεύγουσιν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ὡς σκιά· κ
495. γ.) ἐπὶ ζώων, οἷον ἵππων, «ἵπποι μάλ' ὥκα
ἤσαν πεδίοις» ο 483· «ἐπὶ δὲ κάρων Μ 448·
πτηνῶν «πρὸς οὐρανόν» Ψ 868· «ὕπερ ἄντρος»
Ω 320, ο 464· «ἐπὶ χθόνα» Δ 78. Β) ἐπὶ ἀ-
ψύχων, ῥιπτομένων, «δοῦρα ἐκ χειρῶν ἤσαν»
ἐώρμησαν, ἐξέφυγον ἐκ τῶν χειρῶν τὰ δοῦρα,
Ε 657· «διαπρὸ ἤσαν μελίη» Γ 277· «καπνὸς
ἀπὸ χθονός» ἀνέρχεται ἐκ τῆς γῆς, κ 99· «αἶ-
γλη αἰσάουσα» ἀκτινοβολοῦσα λάμψις, Τ 212·
μεταφορικῶς περὶ τῆς ψυχῆς «ὡς δ' ὅταν αἰσῇ
νόος ἀνέρος» ὅταν πετάξῃ ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου
ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, Ο 80. 2) Μέσ. ταῦτασθμικτον
τοῦ ἐνεργ., «πυλῶν ἀντίον αἰσάσθαι» X 495.
(Ἐνταῦθα μόνον καὶ Ψ 773· «ἐπαΐσασθαι» εὐ-
ρίσκειται ὁ μέσ. ἀόρ. Διὰ τοῦτο νομίζει ὁ Βένικερ.
ὅτι πρέπει νὰ ἀντικατασταθῇ διὰ τοῦ μέλλοντος
«αἰεῖσθαι, ἐπαΐεσθαι» ὅν ὑποστηρίζει διὰ τῶν
ἐξῆς χωρίων, Β 543, Η 36, φ 425, 399·
«ἀπὸ δὲ γαῖται ὥκα αἰσάνται» κυματίζον-
ται, Ζ 510. Ὁ παλιητ. ἀόρ. ἔχει καὶ αὐτὸς τὴν
αὐτὴν σημασίαν· «ἐς οὐρανὸν ἀγθόητην» ἢ θέει καὶ
ἴρις, Ω 97· «ἐκ χειρῶν ἡνία ἤλχθησαν» ἐξέ-
φυγον Π 404, πρὸς Γ 367 κ. ἀ.

Αἰσάτος, ὄν (ἀριστός, α στερ. καὶ ἰδεν, εἰδέν-
ναι) ὁ μηκέτι ὁρώμενος· μηδὲ ἀκροσμέ-
νος, «ἀφαντος» ὡς ὅταν «ὄψεαι αἰσάτος» ἀπυ-
στος· α 242· «αἰσάτος ποιεῖν τινα» κἀμὲν τινα
ἀφαντον, ἐξαφανίζω, α 235· «καὶ κε μ' αἰσάτον
ἐξόλας πόντῳ» κατὰ πρόληψιν· ἤθελε καὶ ρίψῃ
εἰς τὴν θάλασσαν, ὥστε νὰ εἴμαι πλέον ἀφαντος,
Ξ 238. Ἐκ τούτου

Αἰσάτος (ἀριστός), κἀμὲν τι ἀφαντον, ἐξαφα-
νίζω, ἐξολοθρεύω, μόνον γ' πλθ. τοῦ ἀορ.
τῆς εὐκτ. «αἰσάσειαν» υ 79 καὶ παθ. ἀόρ.
«αἰσάσθην» ἐξαίνα ἀφαντος, κ 239.

Αἰσάτης [-...], ὄνομα, τὸ, ἀγνωστόν τι ὄρος
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Κιλικίαν εἰς τὴν Προ-
ποντίαν, ὅν Στράβ. 13, 4, 68. 2)
ὅς τοῦ Βουκαλλίωτος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Εὐρυλόου
ἐκτετακτ., Σ 21.

Αἰσυλοεργός [-...], ὄνομα, τὸ, ἀγνωστόν τι ὄρος
τῆς Μικρᾶς Ἀσίας παρὰ τὴν Κιλικίαν εἰς τὴν Προ-
ποντίαν, ὅν Στράβ. 13, 4, 68. 2)
ὅς τοῦ Βουκαλλίωτος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Εὐρυλόου
ἐκτετακτ., Σ 21.

ὡς κατ' Ἀρίσταρχον ὁ Σπείζενρος ἀντί τοῦ παρ' ἅπασιν τοῖς ἄλλοις «ὀδύμοεργος».

Αἰσῦλος [-υ-], ον, ἐκ. ἀνόσιος, «αἰσῦλα βέξιν» ἀνοσιουργεῖν, Ε 403, 6 232, ε 40 «μολήσασθαι» ἀνόσια ὀμλεῖν, Γ 202 «εἰδέναι» Γ. Ἑρμ. 164. (Ἡ ἑτοιμολογία ἀμφίβολος· κατὰ τινας ἐκ τοῦ αἶσα, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ ἄσαι, ἄτη, κατ' ἄλλους· ἀντί τοῦ ἄφισος· κατὰ τὸν Ἀμειν ἐκ τοῦ ἄημι, πρὸλ. ἀήσυλος, κυρ. ἀνεμώδης, ἔπομ. κοῦρος, ἀνόητος) ἢ κατὰ δὲ τὸν Δόντιον, κυρ. θυελλώδης, (πρὸ τὴν μὴ Ὀμηρικὴν λ. ἀήετος καὶ λυτός) παραχώδης, ἀγρίας.

Αἰσῦμνος, ἐκ τῆς Αἰσῦμης, πόλεως, τινος Ὀρχικῆς, Θ 304.

Αἰσῦμνήτης, ἦρος, ὁ=αἰσῦμνήτης, ἄρχων, «κοῦρος αἶσα» βασιλικός, νεανίας, Ω 347f. (ἐγένετο ἀπὸ τοῦ Σπείζενρου παραθεκτὸν ἀντί τοῦ αἰνιγματώδους αἰσῦμνήτης). Ἄτερος τύπος τοῦ:

Αἰσῦμνήτης, ογ, ὁ (αἰσῦμνέω=δίδω τό προσήκον μέρος, δικάζω), ὁ ἀγῶνας τινος κριτής, ἀγωνοδίκης, ὁ κοσμήτωρ τοῦ ἀγῶνος, Θ 258 f. (Ἡ ἑτοιμολογία κατὰ τὸν ΜΕ, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Κουρτίου, ἐκ τοῦ αἶσα καὶ μνῶμαι καὶ εἶναι κυρ. ὁ μνῶμενος αἵτης (πρὸ τὴν Ὀμηρ. φρ. «μνήσασθε χάριτες, θεοῖδος ἀλκῆς»)· ὁ τὸ δίκαιον καὶ πρέπον ἐνθυμούμενος· ἀντί δὲ τοῦ κανονικοῦ αἰσομνήτης ἔγενεν αὐτολεκώς· αἰσῦμνήτης).

Αἰσῦμνος, ὁ, κύρ. ὄν. ἐνὸς τῶν Ἀγαθῶν, Δ 303.

Αἰσχος, εὐς, τό, 4) «ἐντροπή», ἀτιμία, ὕβρις «καὶ λῶδη» Ν 622, σ 225 πληθ. «τά αἰσχα» Γ 242, Σ 524 «ὅς τῃ δὴ νέμεσίν τε καὶ αἰσχα πολλὰ ἀνθρώπων» ὅστις νά ἐγνώριζε (νά ἦτο εὐαίσθητος πρὸς) τὸν φόρον καὶ τὰς πολλὰς ὕβρεις τῶν ἀνθρώπων, Ζ 351. 2) αἰσχροῦργημα, α 229. Ἐκ τούτου

Αἰσχρός, ἦ, ὄν, συγρ. αἰσχρῶν, ἰον, ὑπερθ. αἰσχιστος, η, ον, 4) εἰς φυσικ. σημ. δυσειδήτης, «αἰσχημος», Γ. Ἀπ. 197· Β 216. 2) εἰς ἡθικ. σημ. αἰσχρός, ἀτιμος, ὕβριστικός· «αἰσγρά ἔπαι» Γ 38 κ. ἀ· Β 449 «τὸ μὲν αἰσχρὸν, αἶψα» Φ 437· Ἐπὶ ῥ. Αἰσχροῦ, ἀτιμῶς, ὕβριστικῶς, Ψ 473, σ 321.

Αἰσχύνη [-ν-] (αἰσχος), ἄορ. ἀ. ἡσχυνη. Α') Ἑνεργ. 4) κλῆμα τι αἰσχρὸν, δυσειδές, «αἰσχυμίζω», παραμορφώνω, «πρόσωπον» Σ 24 «κόμην» Σ 27 «νέκας ἡσχυμῆνες» κατησχυμῆνες ἢ παραμορφωμένοι νεκρός, Σ 480, πρὸλ. Ω 418. 2) μεταφ. καταισχύνω, ἀτιμῶ, «ἀντροπιάζω» «γένο», Ζ 209 «λέχος» Θ 269 «ἡσχυνη» ἐμὴν ἀρετήν» Ψ 571.

3) ὕβριζω, ὀνειδίζω. ὁ 86. Β') Παθ. ἢ μέσ. αἰσχύνομαι, ἐντρέπομαι, ἄνευ πτ. η 303, σ 42, μετ' αἶ. «τι» ρ 323.

Αἶσαν, οκας, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως καὶ τῆς Τυροῦς, πατὴρ τοῦ Ἰάσονος, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, λ 259.

Αἶτεπ, μέλ. αἶτεω ἄορ. ἀπαρρ. αἶτεσαι (Γμ.

Ἀρρ. 225) ζητῶ, ἐξ αἰτοῦμαι, ἄνευ πτ. ἀπαρρ. καὶ μετ' αἶ. προσ. ἢ πράγματος· «τῶ τινα» παρὰ τινος, ρ 365, ω 85 «αἶτε» Ε 358 «αἶ. τινά τι» παρὰ τινός τι, Χ 293 387 «αἶ. τινί τι» χάριν τινός τι, υ 74 μετ' παρρ. Ζ 476, γ 473.

Αἰτιάσθαι, ἴδε Αἰτιόμαι.

Αἰτιόμαι (αἰτία), ἀποθ. πανταχοῦ ἐπικ. τενόμενον, ὅθεν αἰτιόωνται=αἰτιῶνται, αἰτῶσθαι=αἰτιάσθαι, αἰτιόφο καὶ αἰτιόφωτο=αἰτῶ καὶ αἰτῶτο, ἡτῶσθε καὶ ἡτῶντο=ἡτῶσθε ἡτῶντο, θεωρῶ αἰτίον, ἀποδίδω τήν τιάν, ἐνοχοποιῶ, «τινά» Α 78, υ 135 «οἷον δὲ νῦν θεοῦ· βροτοὶ αἰτιόωνται» ὅπου αἰτίας ἀποδίδ. οἱ θνητοὶ εἰς τοὺς θεοὺς! παρ. θνητοὶ αἰτιῶνται, κατηγοροῦν τοὺς θεοὺς! α

Αἰτίη, ἴτερος ἐπικ. τύπος ἐπιτακτικός τοῦ αἰτιόμαι κατ' ἐνεστ. παλῶ, ἐπιμόνως ζητῶ ἐπαρτῶ, «ζητεύω» ἄνευ πτ. δ 651, ρ κ. ἀ. «αἶ. τι» ρ 222, 558· «αἶ. τινά» 316, 502, υ 179. *Οἶ.

Αἰτίος, ἴη, ἰον (αἰτία), παρ' Ὀμ. μόνον κλην. σημ. ἔνοχος, πταιστής, Ο 437 κ. «οὔτι μοι αἰτίος εἶναι» δέν μου πταίουν, Δ 41 α 318 κ. ἀ.

Αἰτιόφο καὶ αἰτιόφωτο ὁ. καὶ γ'. ἐν. παρ. τοῦ ἐνεστ. τῆς εὐκτικ. ἴδε Αἰτιόμαι.

Αἰτάλιος, ἴη, ον, Αἰτωλικός, Δ 399.

Αἰταλοί, οἱ, κάτοικοι τῆς Αἰτωλίας, μετ' Ἀκαρνανίας, Λοκρίδος καὶ Ἰπείρου, ἀπὸ πολλοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδομίμου· οὕτως ὀνομασθέντες, Β 638.

Αἰκμάζω, ποιητ. μέλ. αἰχμάσω, ἐπ. ἀσπαλλῶ τὴν αἰχμήν, τὸ δόρυ, μάχου «αἰχμά· δ' αἰχμάσσουσι νεώτεροι» μετὰς αἰμά· ὁ ἀπολεμήσων σὶ νεώτεροι, Δ 321 Ἐκ τοῦ

αἰκμή, ἡ (ἀκή), κυρ. τὸ οὖν ἄκρον τοῦ ὅρατος, λόγχη· χαλκήη· Δ 464 «δουρὸς ἀμὴ» Ζ 320 κ. ἀ. κατὰ συνεκδοχὴν δὲ καὶ δόρυ, Ἰλ. πλχ. (ἢ Κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ αἰσχύνη)

αἰκμητῆ, ὁ, Αἰολ. κ. ἐπ.=αἰχμητής, Ε 19 αἰκμητής, ογ, ὁ, ποι. (αἰχμή), λογχομάχος, λογχευτής· εἰς χαρακτηρισμὸν ἀνδρὸς πολεμιστοῦ, Α 452 κ. ἀ. δ 49 κ. ἀ. κατ' ἐπὶθετον Β 846, Γ 49 κ. ἀ.

Αἶψα, ποι. ἴδως ἐπικ. ἐπὶ ῥ. ταχέως, ε 065, ἀμέσως «αἶψα δ' ἔπαιτα» εὐθὺς μετὰ τα, Γ 445 κ. ἀ. «αἶψα μάλα» Δ 70 κ. ἀ. «αἶψα τε» ἐξ ἅπαντος, ἐπὶ καθ' ὅλου ἐννοῶν. 221, α 392, κατὰ τὸν Ἑρμάννον εἰς Γμ. Δι. 488. (Παράγ. κατὰ μὲν τὸν Εὐστάθ. ἐκ τοῦ ἀπὸ κατὰ δὲ τὸν Δουδερῆ. ἐκ τοῦ αἰπός, ὅθεν καὶ ἀποτόμως. ἢ. Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι εἶναι τῆς τῆς βίης πρὸς τὸ τῆς καθομιλου. «αἶψα» καὶ ἐπὶ ῥ. «αἶψα», ὡν ἡ κυρίως σημασία εἰς ταχύς καὶ ταχέως, Κοραῆ Ἀτ. 4, 44 ἡ στολὴ τοῦ αἰ εἰς α παρατηρεῖται καὶ ἐν

γράφασται "αἰγός μαστοὶ καὶ „ἀγιοκλήμα“ ἀγιοκλήμα καὶ ἀφίκτορος καὶ ἀφικμαχία· ἐν δὲ τῷ ἐσώθῃ κατ' αὐτόν τὸν Ὀμηρικὸν τύπον ἔλξαι, ἴδ. Πρωτοδόκου Ὑδιωτικά κτλ. σ. 6).
 αἰψόρος, ἡ, ὄν, ἐπικ. ταχύς, « αἰψόρος κόρος » ταχύς εἶναι ὁ κόρος τοῦ θρήνου, ἀγρή-
 σα χορεύεται τις τὸν θρήνον, δ 403· « λυσιεν
 γρηὴν αἰψόρην » ταχέως διέλυσε τὴν ἀγορὰν,
 διέλυσε τὴν ἀγορὰν οὕτως ὥστε νὰ ἦνε τα-
 χύς, ὁ εἰ ταχέως διαλελυμένη, T 276, δ 237·
 κατ' ἄλλους ὁμοίως τὴν ζωηρὰν συνέλευσιν καὶ
 ἄλλους· τὴν εὐκίνητον).

1. λία [~], ποι. μόνον κατ' ἐνεστ. ἢ παρτ.
 αἰψό, αἰον « καταλαμβάνω », ἀντιλαμβάνομαι,
 « παίρνω εἰδήσιν », « νοιώθω », ὡς
 Lat. sentire, σ 41· ὅθεν αἰ) συνήθ. ἀκούω,
 ἐπὶ τὸ πλείστον μετὰ γεν. « φοβόγῃς, βοή-
 » 308, ε 401 κ. αἰ. σπανιότερον μετὰ αἰτ. « κτύ-
 » K 532· « ὅπα » Σ 222. β) αἰσθάνομαι,
 « πληγῇς » K 532 (κακῶς τινες καὶ ἐνταῦθα
 ἠρημύουσιν· ἀκούω, δηλ. τὸν φόρον τῆς μά-
 χης). γ) γινώσκω, εἰσεύρω, K 460, O
 248, α 298. (1. Ἐκ τούτου παραγ. τὸ αἰσθάνομαι
 καὶ ἐπαίω).

2. λία [~] = ἄημι, πνέω, ἐκπνέω, « φίλον
 ἦτορ » ἐξέπνεον, ἐξήμουν (πρό. O 40—44)
 τὸν καρδίαν μου, τὴν ψυχὴν μου. O 252 (ἄλλοι
 ἀντιθέτως καὶ τοῦτο εἰς τὸ 4. αἰῶ μεταφράζου-
 σιν· ἠελανόμην τὴν καρδίαν μου, δηλ. τὸν ῥόγγον
 τῆς ἡς ἐγίνωσκον κατ' ἐμαυτόν· πρό. λίισα.
 λίαν, ἄνασ, ὁ καὶ ἡ X 58. 4) κυρ. χρό-
 νος διάρκεια καὶ ἰδίως τὸ μέτρον τῆς ἀνθρω-
 πίνης ζωῆς, ὅθεν ὁ βίος, T 27, X 58, ε 460
 κ. αἰ. συνάπτεται μετὰ τοῦ « ψυχῇ » Π 453, ε
 213. 2) ὁ νωτιαῖος μυελός· αἰῶνα ἐκτο-
 ρόν· T. Ἑρμ. 42, καὶ πληθ. « δι' αἰῶνας το-
 ρόν » T. Ἑρμ. 419· ὅπου ὁ Βασιλεὺς τερ ὕπα-
 λείβει τὴν λ. γενικώτερον εἰρημένην περὶ τοῦ
 μέγιστος καὶ τῶν μαλακῶν τῆς χαλῶντος μελῶν,
 ὡς ἔδρας τῆς ζωῆς, κατ' ἀντίθ. πρός τὸ ὀστέ-
 ρον. (1. ἡ 2) σημασία εἶναι ἡ πρώτη καὶ θεμε-
 λιώδης, πρό. τὸ Ὀμηρ. φρένες).

ἈΚΑΚΗΤΑ [~], λίολι, καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀκα-
 κήτης, ου, ὁ σωτήρ, ἀλεξίκακος, ἐπίθ. τοῦ
 ἥρωος, μόνον Π 485, ω 40· (συνήθ. παραγ. ἐκ
 τοῦ κακός = ἀκακος, « ὁ μηδενὸς κακοῦ περι-
 ποιητικὸς » ἢ πρότερος κατὰ τὸν Ἀπολλών. ὅθεν
 Ἀπόλλων ἀγαθὸς προσευών, ἀγαθοποιός, ἐπισει-
 νῶν ἢ ὁ ἀποσώζων, ἀπομακρύνων τὰ κακά, ἀ-
 λεξίκακος· κατ' ἄλλους ὁμοίως νεωτέρου, πηλα-
 γώτερον παράγεται ἐκ τινός ἀγρ. ἀνάδοξοπλασι-
 σμένου ἀσώστου ἀκακῆν τοῦ ῥήμ. ἀκέω, καὶ
 ἐκ ταύτης τὴν παραγωγὴν φαίνεται ὅτι φέρει τὸ
 ἄγρ. ὅσον σφάλμα ὑπεραπονευτικόν).

ἈΚΑΚΗΤΕΥΣ [~], σμ, ὁ (ἀκαλός [ἐκ τοῦ
 καλῆς] ἡσυχος, σιωπηλός, καὶ ῥέω), ἡσυχως
 μέν, « σιγανός » (ἐκ τῆς σιγῆς), ἐπίθ. τοῦ ἱε-
 ρεῖος ποταμοῦ, μόνον Π 422, τ 434.

ἈΚΑΜΑΣ [~], ἄντορ, ὁ, ἡ (κάμνω) = ἀκάμα-
 τος, « ἀκαύρατος »· « σὺ » T. Π 823· ὅθεν
 ἀκίνητος « ἡέλιος » Σ 239, 484· « Σπερχεῖος »
 Π 476.

ἈΚΑΜΑΣ, ἄντορ, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος
 καὶ τῆς Θεανόως, ἡγεμὼν τῶν Δαρδάνων, φονευ-
 θεὶς ὑπὸ τοῦ Μηριόνου, B 823 κ. αἰ. 2) υἱὸς
 τοῦ Εὐσώρου, ἡγεμὼν τῶν Θερκίων, φονευθεὶς
 ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Ἀλάντος, B 844, E 462,
 Z 8. 3) υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Τρώες, ὑπὸ τοῦ Μη-
 ριόνης φονευθεὶς, M 440, N 560.

ἈΚΑΜΑΤΟΣ [~], ὄν = ἀκάμας, ὅπ. ἴδ. « ἀ-
 κούρατος », ἐπίθ. τοῦ πυρός, E 4. υ 423 κ. αἰ.
 ἈΚΑΝΘΑ [~], ἡ, (ἀκῆ) « ἀγκάθι », ὁ θά-
 μνος δηλ. ὁ ἀκανθώδης, ε 328 γ.

ἈΚΛΙΤΗ, ἡ (πολύ διαφέρουσα, ἔσχατος, ἐκ τοῦ
 εὖρ. α καὶ κέκασμαι) θυγάτηρ τοῦ Ἰλίουπύλου καὶ
 τῆς Τηθύος, T. Δημ. 424.

ἈΚΑΣΤΟΣ, ὁ, βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου, ξ 336.

ἈΚΑΧΕΙΑΤΟ, ἈΚΑΧΕΪΝ, ἈΚΑΧΗΜΕΝΟΣ, ἈΚΑΧΗ-
 ΣΩ, ἴδ. ἈΚΑΧΙΣΩ.

ἈΚΑΧΙΣΩ [~], ἐπ. καὶ Ἰων. (ῥίξ. λκ) ἄορ. 6'.
 ἡκαχον, ἐξ οὗ πάλιν μέλ. ἀκαχίσω, T. Ἑρμ.
 286· ἄορ. αἰ. ἡκαχῆσα, Y 223· μέσ. ἀκαχίζονται
 (ἔσχατος τύπος ἄχαμαι ἢ ἄχυνται, ὅπ. ἴδ.)
 ἄορ. ἡκαχόμεν, παρκ. ἀκαχῆσαι καὶ ἀκῆσαι,
 γ' πλ. ἀκῆσθαι (ἄλλη γραφ. ἀκῆσθαι, ἢν
 προστιθεὶς ὁ Ἰουδαῖος, ἄλλων ἀντιθέτωνται) P
 637· ὕπερσ. γ' πλ. ἀκαχεῖατο ἐπικ. = ἀκαχίσω,
 M 179, ἄπρ. ἀκαχεσθαι, μετγ. ἀκαχήμενος, ἡλ.
 ἀκῆσθαι (κατ' ἐξαιρέσιν οὕτως τονίζομεν)· πρὸς
 τοῦτο μετοχ. ἐνεστ. ἀχέων, οὐσα, ὅπ. ἴδ. 4)
 ἡμερ. λυπῶ, ἐνοχλῶ, [ἀνίσω] μετὰ αἰτ. π
 432· Π 822, σ 357, π 427. 2) Μέσ. λυποῦ-
 μαι, « παραπονέομαι », « θυμῷ » Z 486·
 « τῷ μὴ τι θανάτων ἀκαχίζω » μὴ παραπονῆσαι
 διὰ τὸ ἀπεθάναι, λ 486. Ὁ παρκ. σημ. εἶναι πε-
 ρίλυπος, πολλῆς μετὰ τοῦ « θυμόν, ἦτος »
 μετὰ γεν. δὲ ἡ δοτ. εἰς ἐνδείκναι τῆς αἰτίας, « ἔπ-
 πων » A 702 πρόβλ. Π 46· « θανόντι » διὰ τὸν
 θάνατον, ἂν ἀπέθνησκε, α 236· « ὁ μαι ποικινὸς
 ἀκαχῆται » ἐξ αἰτίας μου, ψ 360· πρό. T 312.

ἈΚΑΧΜΕΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἡκαχόμενος, αἰῶς,
 ἐπίθ. τοῦ παλίνου· ξ 235, τοῦ ἔθρους, χ 80 καὶ
 ἰδίως τοῦ δόρατος, M 444, ψ 72 κ. αἰ. ποίη-
 κες μετὰ τὴν προσθ. « ὁ εἰ χαλκῷ » μετὰ τὸν χαλ-
 κὸν ἐστομασμένος, ἢ λογχωτός, ὅ εἰ ἔχων
 ὁ εἶαν χαλκὴν λόγχην ἢ αἰγὴν, K 133 κ. αἰ.
 (κυρ. εἶνε μετοχ. τοῦ παλλ. παρκ. ἐκ τῆς ῥίξῃς
 λκ, ὅθεν τὸ Λατ. acuo, καὶ ἀκ ἡ, μέ Ἀττ. ἀνα-
 διπλασιασμὸν ἀντὶ τοῦ ἈΚΑΧΜΕΝΟΣ).

ἈΚΑΧΟΙΤΟ, ἴδ. ἈΚΑΧΙΣΩ.

ἈΚΕΟΜΑΙ [~], ἀποθ., καὶ ἐπ. ἀκεῖομαι ἐν τῇ
 μετοχ. ἀκεῖομενος, Π 29, ξ 383 (ἀκῆ) ἄορ. αἰ. ἡ-
 κασόμεν, προσθ. ἐπ. ἀκεῖσαι, Π 223. 4) ὁε-
 ραπεύω « ἰατροῦμαι » (κυρ. διὰ τῆς ἀκῆς ἢ ἀ-
 κωκῆς ἐξάγω τι ἐκ τοῦ σώματος) E 402 κ. αἰ.
 « ἔλκεα » Π 29, 323· « ἔλκεα » E 418· « ἔλκεα »

«διψαν» παύω, X 2· ὅθεν ἐπάνορθω, «ἀλλ' ἀκώμεθα θῆσον» τὰ σφάλματα ἡμῶν, N 445· πρὸς κ 69· «νῆας» ἐπισκευάζω, διορθώνω, Ξ 383. (Τὴν παλαιὰν ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ἀκῆ, ἀποδοκιμάζοντες οἱ νεώτεροι ἀποδέχονται τὴν ἐκ τοῦ ἀκ-(ἀκῆν, ἀκέων) παραγωγὴν, κατ' ἣν κυρ. σῆμ.). ἀθησυχάζω, πραινῶν.

ΛΚΕΡΣΕΚΟΜΗΣ [..], ΟΥ, ὁ (ἀ, κείρω, κόμῃ) ὁ ἀκούρευτος, ἐπομ. μακρὰν ἔχων κόμην, ὁ οὐδέποτε κείρων τὴν κόμην, «μακρομάλλης»· σχεδὸν ταῦτος. τῷ κερῆκομῶν, ἐπὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Γ 39 ῥ.

ΛΚΕΣΜΑ [..], ΑΤΟΣ, τό, (ἀκείμαι), μέσον θεραπευτικόν, «ιατρικόν», «ὀδυνῶν» O 394 (οὕτως ἀπὸ τοῦ Σπιζιέρου κατ' Ἀρίσταρχον ἀντὶ τοῦ ἄκημα, ὑπὲρ οὗ ἀποφαινεται ὁ Λόδαικ).

ΛΚΕΣΜΕΝΟΣ (..), ὁ (ἐκ τῆς μετοχ. ἀκείσμενος, || πρὸς τοῦ πεζοῦ λόγου Ἀκουμένους κύρ. ὄν. ἐκ τῆς μετοχ. ἀκούμενος), πατήρ τῆς Περιβοίας, βασιλεὺς τῆς Θράκης, Φ 442.

ΛΚΕΣΤΗΣ, Η, ὅς (ἀκείσθαι) θεραπευτὴς, «φρένες ἐσθλῶν» ἐπιδεκτικαὶ θεραπείαι, ὅς. διορθώσεως, N 445 ῥ.

ΛΚΕΤΗΝ [..], σιωπῶν, σιωπηλὸς, ἡσυχος, ἐν χρήσει μάλιστα ὡς ἐπὶ παντὸς γένους καὶ ἀριθμοῦ, Δ 22, O 459, φ 89. Ἄλλ' εὐρίσκεται καὶ τὸ θηλ. «ἀκείουσα» A 565· καὶ τοῦ ἀρσεν. ἡ αἰτ. «ἀκείοντα» B 311· καὶ ὁ δουκός «ἀκείοντες» Ξ 195. (Κατὰ μὲν τὸν Βούττμαν καὶ Ναιτσελσδαχ ἐκ τοῦ α καὶ γῶν, ἀντὶ τοῦ ἄκκος Ἰων. ἀκέων, καὶ ἀρχῆθεν ἐπὶ ῥήματι κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. καὶ ἄλλους· τὸ ἀρχαῖον ἦτο τύπος μετοχικός, ἄκλιτος μετέπειτα καταστήσας, συγγ. τοῦ ἀκῆν ἐκ τινος ῥίζης λκ, σημαίνουσης ἡσυχίας καὶ σιωπῆς).

ΛΚΗΔΕΣΤΟΣ, ΟΝ (κλιδέω), ὁ μὴ τυχὼν ἐπιμελείας, «ἀκῆδευτος», ἀπεριποίητος, ὅς. περὶ νεκρῶν ἄταφος, ἀκῆδευτος, Z 60 ῥ. Ἐπὶ δ. ΛΚΗΔΕΣΤΗΣ, ἀφροντίστος, ἐπομ. ἀσπλάγχυνος, ἀνηλεῶς, Ὡδ. X 465, Ω 417.

ΛΚΗΔΕΩ, ποι., ὁρ. ἀ. ἀκῆδεσα, δὲν φροντίζω, ὀλιγωρῶ, μετὰ γεν. Ξ 427, Ψ 70. Ἐκ τοῦ ΛΚΗΔΗΣ, ἐς, γεν. ἐός (ἀ, κῆδος), ἀφροντής, ἄνευ φροντίδος. 1) Παθ. ἀφροντίστος, ἡμελημένος, ἀτημέλητος, ζ 26, τ 48, υ 430· ἀκῆδευτος, ἄταφος, Ω 554, υ 487. 2) Οὐδ. ἀμέριμνος, ἀφροντής, ἀτάραχος, «θεοί» Ω 526· «οἰκία» Γ. Ἀπ. 78. 3) Ἐνεργ. ὁ μὴ φροντίζων, ἀδιάφορος, ἀροβός, «ἰχθύσιν—οἱ σ' ὠτειλὴν ἀκῆδες· αἱμ' ἀπολιγμῆσονται» μετὰ πικρᾶς εἰρωνείας· εἰρημένον· οἱ τινες ἀδιαφοροῦντες περὶ τῆς εἰς τοὺς νεκροὺς ὀφειλομένης τιμῆς, Φ 423, ρ 319.

ΛΚΗΛΗΤΟΣ, ΟΝ (ἀ, κλιδέω), ἀδελκός, ἀκαμπτος, «νόος» κ 329 ῥ.

ΛΚΗΜΑ, ΑΥΟΣ, τό, ἴδε ΛΚΕΣΜΑ.

ΛΚΗΝ, ἐπ. ἐπὶ ῥ. ἡσύχως, σιωπηλῶς, συνηθέστατον ἐν τῇ φρ. «πάντες ἀκῆν ἐγένοντο σιωπῇ»

πάντες ἡσύχασαν καὶ ἐσιώπησαν, Γ 95 κ. ἀ. ποι. καὶ «ἀκῆν ἔσαν» ἡσύχαζον, ἐσιώπων, B 8· «ἀκῆν ἔσαν» Δ 429. (Κατὰ τοὺς παλαιότερους κυρίως αἰτ. τῆς ἄφρ. ὄνομ. ἀκῆ· κατὰ τὸν Βούττμαν ἐκ τοῦ α στερ. καὶ κλη, ἡσχω, ἐπομ. κυρ. μὲ κλεισμένον στόμα).

ΛΚΗΡΑΣΙΟΣ [..], ΟΝ, ἕτερος ἐπ. σχημασμός τοῦ ΛΚΗΡΑΤΟΣ, ἀδελφός, «λεμῶν» ἀριστός Γ. Ἐρμ. 72. «οἶνος» ἄκρατος ι 200.

ΛΚΗΡΑΤΟΣ [..], ΟΝ, ἀδελφός, ἀδιάφθορος ἀκηλίδωτος, «κλῆρος» O 498· «κτῆματα» B 32· «ὑδωρ» καθαρὸν, διαυγές, Ω 303· «κτῆναι» μὲν ἐκ τοῦ κῆρ, κηραίνω, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ κεράννυμι, ἐπομ. κυρ.=ἄκρατος).

4. ΛΚΗΡΙΟΣ, ΟΝ (ἀ, κῆρ), ἀδελφός, ἀδιάφθορος, Ὡδ. μ 98, ψ 328. Ὡσαύτως Γ. Ἐρμ. 530· «ῥάβδον—ἀκῆριον ἢ σε φυλάσσει», ἐνθα ἀκῆριον ἀναφέρεται κατὰ τὴν νεωτέραν εἴησιν εἰς σε χ ὄχι, ὡς πρότερον ἐστίζετο, εἰς τὸ ῥάβδον.

2. ΛΚΗΡΙΟΣ, ΟΝ (ἀ, κῆρ) ὁ ἀνευ καρδίας. 1) κλῆψυχος, νεκρός, A 392, Φ 466. 2) μετὰ ὁ «χωρὶς καρδιά», ἀθαρσής, ἀτολμὸς, δειλός, Η 400· «δέος» ὁ ἀποθάρρυνων φόβος (κατὰ τὸν ΓΜ. Ουόσσιν) E 842, N 224.

ΛΚΗΧΕΔΑΤΑΙ, ΛΚΗΧΕΑΤΑΙ, ΛΚΗΧΕΜΕΝΗ, ΛΚΑΧΙΖΩ.

ΛΚΙΑΝΟΣ, Η, ὅς, μόν. ἐν τῷ συγκρ. ἀκιδνότερος, ἀδύνατος, ἀσθενής, εὐτελής, «οὐδὲν ἀκιδνότερον γὰρ τρέφει ἀνθρώποιον» σ 430· «δέος ἀκιδνότερος» εὐτελέστερος, ε 247, θ 466 (|| Ὀρθότερον, νομίζω, τονίζουσι τινες τὸ ἄλλο μὴ εὐρισκόμενον θετικόν· ἀκιδνός, διότι πῶς νεώτερα εἶνε ἢ παραγωγή ἐκ τοῦ κία (κίζω, ἐν τῷ συνθ. ἀποκίζω εὐρισκόμενον κίχης), ἐξ οὗ ἀκιδανός, ὡς ἐκ τοῦ ἰχω, ἱκανός, καὶ μετὰ τὴν στερητ. α καὶ τῆς συγκοπ. ἀκιδνός, κυρ. μὴ δυνάμενος νὰ βαδίσῃ).

ΛΚΙΚΥΣ [..], ΤΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. (ἀ, κίχης) ἀδύνατος, Ὡδ. ι 545, φ 434.

ΛΚΙΧΗΤΟΣ [..], ΟΝ, ποι. (κίχων), ἀνεργός, «ἀκίχῃτα διώκειν» P 75 ῥ.

ΛΚΛΑΥΤΟΣ, ΟΝ, (ἀ, κλαίω)=τῷ Ἀττ. ἀκλαυτός (|| Ἡ καθομιλουμ. διεφύλαξε τὴν ἀρχαιοτάτην ταύτην ἔλλειψιν τοῦ σ, λέγουσα «ἀκλαυτον καὶ», ἀκλυτον «). 1) Παθ. ὁ μὴ κλυθεῖσθαι, θρηνηθεῖς, νεκρός, δηλ., X 386, λ 54. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ κλαύσας, δ 494 (|| Ἡ καθομιλ. διετήρησε καὶ τὰς σημασίας ἀμφοτέρως).

ΛΚΛΕΗΣ, ΚΟΣ, ὁ, ἡ (ἀ, κλέος) καὶ κατ' ἐπικ. ἑτασιν ἀκλήης, (ὄνομ. πληθ. ἀκλήεις, M 31 καὶ ἀκλειῆς (μόνον ἐν τῷ ἐπὶ δ. -εἰως, ἴδ. κα αἰτ. ἐν. ἀκλέα (κατὰ συγκ. ἀντὶ τοῦ ἀκλέα 728) ἄδοξος, ἀσήμαντος· «ἀκλέες αὐτῶ κυρ. οὐδέτ. ἐπὶ ῥήματι κωδ. ἐκλαμβανόμενον, 400 (οἱ ἀρχαῖοι κακῶς αὐτὸ θεωροῦντες ὡς ὄν πληθ.) ἐτόνιζον· ἀκλέες ἢ ἀκλές, ἡ καὶ φυλάττοντες τὸν τόνον· ἀκλέες).—ΑΚΛΕΙΩΣ, ἀδόξως X 304, α 244.

ΠΑΥΡΟΣ, ΟΝ (ἀ, κλήρος). 4) ὁ μὴ δὲνα ἔχων
 οὐκ, κτήμα, ἀκλήρων, πέντης, λ 490 f.
 ἀκλήρωτος, ἀδιανέμητος, «γατα» ἡ
 να ἔχουσα κτήτορα, ἰδιοκτήτην, Τ. Ἀφρ.
 (II. Ἐν τῇ καθομῇ ἡ λ. „ἀκλήρος“ σημ.
 ἄνευ „κλήρας“ ταυτέστιν ἄνευ ἀπογόνων).
 κμή, ἡ (ἀκή) ἡ „κάσις, ὁ ἀθέρας“ μα-
 τοῦ κ.τ.τ. «ἐπὶ ξυροῦ ἀκμή» ἴσταται (κυρ-
 ει εἰς τὴν κόψιν τοῦ ξυραφιοῦ ταυτέστιν εἰς
 ὅσον ἐπισφαλῆ βᾶσιν, ὥστε ἀναγκαίως θά-
 η ἢ πρὸς τὸ ἓν ἢ πρὸς τὸ ἕτερον μέρος)
 οὐκ (εὐρίσκειται εἰς τὴν χριστιανικήν στιγ-
 (ὁποκείμενον εἶναι ὁ ἐπὶ στίχος «ἡ—ἡ»)
 73 f.

ΚΜΗΝΟΣ, ΟΝ, ὁ μὴ φαγὼν μηδὲ πῶν, ἄγευ-
 ς, νῆστις, Τ 207, 346. «ἀκ. αἰτοιο, πό-
 νηστις φαγητοῦ καὶ ποτοῦ, ὁ Τ 163, 163.
 (Κατὰ μὲν τὸν σχολ. εἰς Τ 163 ἐκ τοῦ
 Αἰολ. = νῆστις κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ., ὅςτις
 ἐκ τοῦ Ἀριστάρχου τονίζει ἀκμήνός, ἐκ τοῦ
 εἶν (ἀκομής, ἀκομηνός), καὶ σημ. κυρίως
 τριποῖητος, ἀθεράπευτος (ὡς π. χ. Τ
 1) ὅθεν «ἀ. αἰτοιο καὶ πόσιος» νῆστις. II. Τὴν
 ἐτυμολογίαν ἀποδέχεται καὶ ὁ Δύντσε-
 ς, ὅστις σχετίζει τὸ Αἰολ. ἀκμή πρὸς τὸ ἀχ-
 ῖνας = ἐνδοξής, πέντης).

ΚΜΗΝΟΣ, ΟΝ (ἀκμή), ἐντελὴς ἀνεπτυγμένος,
 αἰτός «θᾶμνος ἐλαίης» ψ 191 f. (ὁ Ἄ-
 ρ, παραδεχόμενος τὴν τοῦ Δοιδερλ. παραγω-
 γὴς προηγουμένης λ. συν-πτει ἐνταῦθα τὸ
 μῆνός «πρὸς τὸ ἐπὶ. «θαλέων» καὶ ἐρ-
 εῖται ὁ ἄνευ περιποιήσεως καὶ θεραπείας θαλ-
 ῖ. Ὁ δὲ Φαῖσις θεωρῶν τὴν λ. ὡς ἕτερον σχη-
 σμόν τοῦ ἀκάματος (ἐκ τοῦ κάμνω) εἰσέγει
 τὴν κεκμηκώς, ὅ ἐ. ἐν πληρεὶ δυνάμει ζῶν (ἀκμή).
 ΚΜΗΣ, ἦτος, ὁ ἡ, (ἀ, κάμνω), ἀκάματος,
 αἰτός, ὁ Τ 802, Ο 697.

ΚΜΗΤΟΣ, ΟΝ = ΚΜΗΣ, Τ. Ἀπόλ. 520.
 ΚΜΩΣΕΤΟΝ, τὸ (ἀκμῶν, τίθημι) τὸ μέρος, ἡ
 ὥν, ἐν ᾧ τίθεται, ἐμπήγεται ὁ ἀκμῶν, μόνον,
 10, 476, θ 274.

ΚΜΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, τὸ „ἀμμόνι“ (ὅ ἐ. ἀκμό-
 νος), Ο 49, θ 274. (Ἐκ τοῦ κάμνω κατὰ τοὺς
 αἰούς II. κατὰ τινὰς δὲ τῶν νεωτέρων πρω-
 τοπος οὕσα ἡ λ. ζ συγγ. κατὰ μετάθεσιν τῷ
 ῖκαφ κάμνω (= λῖθος), κυρ. σημαίνει τὸν μύ-
 νον, τὸν οὐρανὸν ἐν κατιόντα (Ἡσιόδ. Θεογ.
 2), τὸν κεραυνόν, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν οὐρανόν
 ὡν, κατὰ τὸν Ἡσύχιον, καὶ τέλος τὸ ἀμμόνι).
 ΚΜΩΣΤΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, ἡ σπονδυλικὴ στήλη,
 ὁ ραχοκόκκαλον, κ 464 f. (Σχολαστικὴ
 μολογία ἐκ τοῦ α στερ. καὶ κνήθω, διότι
 ἐν τῇ ζῳᾳ δὲν φθάνουσι νὰ κνησθῶσιν εἰς τὸ
 κόκκαλον! Πιθανῶς παράγ. ἐκ τῆς ῖζης ἀκ,
 ἡ ἀκνας, ἀκάνθα ὅθεν καὶ Λατ. spinā lē-
 ς, II. παρὰ δὲ τοῦ νῦν Ἀθηναίους „πίρσι-
 «δ ἐ. πρίων).

ΛΚΟΙΤΗΣ [..], ΟΥ, ὁ (α ἀθρ., κοίτη) ὁ μίαν
 (ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ὁμοσ μετ' ἄλλου (κοινήν) ἔχων κοίτην, ὁμόκοι-
 τος, σύζυγος, Ο 91, ε 120, φ 88 κ. ἀ.

ΛΚΟΙΤΗΣ [..], ΙΟΣ, ἡ, θηλ. τοῦ προηγουμέ-
 νου, ἡ ὁμόκοιτις, παρ' Οἰ. μόνον ἡ νόμιμος
 σύζυγος, Γ 438 κ. ἀ. Ὡσαύτως λέγεται καὶ ἡ
 Ἑλένη ὡς ἐν Τροίᾳ νόμιμος γυνὴ τοῦ Πάριδος
 θεωρουμένη, Γ 447, Ζ 350. «ἀκοίτις» αἰτ.
 πληθ. κ 7.

ΛΚΟΛΟΣ, ὁ βλωμός, ψωμός, „δακωνιά“,
 ἱταλ. „βοῦκκα“, ρ 222 f. «αἰτίζων ἀκόλους»
 (ἐκ τοῦ α τοῦ ἐπιτ. καὶ τοῦ κόλος = κολοδός: ἐντε-
 λῶς κολοδός: ἐπομ. τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον ἀπολειπό-
 μενον κολοδωμένον τεμάχιον ἄρτου ἢ κρέατος).
 ΛΚΟΛΥΜΒΟΣ, ΟΝ (ἀ, κολυμβός), ὁ μὴ δυνάμενος
 νὰ κολυμβᾷ, Βατρ. 158.

ΛΚΟΜΙΣΤΗ, ἡ (ἀ, κομίζω), ἀπεριποίησα,
 ἀπεριθαλψία, φ 284 f.

ΛΚΟΝΤΙΣ (ἀκων), ἀόρ. ἀναύξ. ἀκόντισα καὶ
 ἐπ. ἀκόντισσα, κυρ. ῥίπτω τὸ ἀκόντιον, καὶ
 ἐν γένει ἐξ ἀκοντίζω, ἐκ σφενδονῶ, ἀπολεῖ.,
 Δ 498 καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν. «δοῦρί, ἐγγχεῖ» Δ
 496 κ. ἀ. καὶ μετὰ αἰτ. «αἰχμᾶς, δοῦρα» Μ
 44, Ξ 422, χ 465. «τινός» ἐναντίον τινός, Δ
 490 κ. ἀ. «ἐπὶ τινι» καὶ «εἰς τινά» Π 359, χ
 263, 282. Παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα καὶ μετὰ μῶ-
 νης αἰτ. προσώπου «τινά» κτυπῶ τινά διὰ τοῦ
 ἀκοντίου Βατρ. 209.

ΛΚΟΝΤΙΟΝ, τὸ, (ὅποκ. τοῦ ἀκων) „κοντζάρι“
 Τ. Ἑρμ. 460.

ΛΚΟΝΤΙΣΤΗΣ, ΟΥ, ὁ (ἀκοντίζω) ὁ ῥίπτων ἀ-
 κόντια μόνον, σ 262: ὡς ἐπίθετον μετὰ τοῦ οὐ-
 ςιαστ. «ὕς» Π 328.

ΛΚΟΝΤΙΣΤΗΣ, ΙΟΣ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀκόντι-
 σι: (ἀκοντίζω) διακοντισμός, ὁ διὰ τοῦ ἀκον-
 τίου ἀγών, Ψ 622 f.

ΛΚΟΡΗΤΟΣ, ΟΝ (κορῆννυμι) = ἀκόρεστος, „ἀ-
 χόρταγος“, μετὰ γεν. «κόθου, πολέμου, αὐ-
 τής, ἀπειλῶν, μάχης» ὁ Τ 417, Μ 335. Ν
 621, Ξ 479, Γ 2. «παρὸδλεις προκάδων ἀκόρη-
 τοι» ἀκόρεστον ἐπιθυμίαν δορκάδων ἔχουσαι, Τ.
 Ἀφρ. 74.

ΛΚΟΣ [..], ΕΟΣ, τὸ (ἀκέομαι) μέσον θεραπευ-
 τικόν, πρᾶυντικόν, „ἱατρικόν“, χ 484. «οὐδέ
 τι μῆχος ῥεγθέντος κακοῦ ἐστ' ἄκος: εὐρεῖν» οὐ-
 δεμία μηχανή, οὐδεὶς τρόπος: ὑπάρχει γινόμενον
 τινός κακοῦ νὰ εὕρηται: θεραπεία, Ι 250. (II.
 Περί τῆς ἐτυμολογίας: τὸ ΛΚΕΟΜΑΙ).

ΛΚΟΣΙΜΟΣ, ΟΝ, ὁ μὴ ἔχων κόσμον, ὅ ἐ. εὐτα-
 ξίαν, ἄτακτος, ἀπρεπής, «ἔπεα» Β 213 f.

ΛΚΟΣΤΙΑ [..], ἀόρ. ἀκόστησα, ὁ Τ 506,
 Ο 263, μόνον ἐν τῇ πλοκῇ «ἵππος ἀκόστησας
 ἐπὶ φάνη» ἵππος, ὅστις ἀφρόνους κριθᾶς ἔφαγεν
 εἰς τὴν φάνην, ὁ κριθαῖσας, ἵππος, τὸν ὁποῖον
 „ἔπιασε τὸ κριθαρί“, ἐπομ. ἀκάθεκτος,
 θυμοειδής (ἐκ τοῦ ἀκόστη = κριθῆ).

ΛΚΟΤΙΖΩ [..] (Τ. Ἑρμ. 423) καὶ μέσ. Λ-
 ΚΟΤΙΖΟΜΑΙ ἕτερος ἐπικός τύπος τοῦ ἀκούω, μετὰ
 γεν. ι 7, γ, 9. «πρώτω καὶ δαιτὶς ἀκούε-

ἔσθον ἐμετο» διότι καὶ περὶ τοῦ δειπνοῦ ὑμεῖς οἱ οὖν πρῶτον ἀκούετε παρ' ἐμοῦ, ὃ ἐ. πρῶτον προσκαλεῖσθε παρ' ἐμοῦ εἰς δειπνον, Δ 343.

Ἀκογῆ [ν.], ἡ (ἀκούω) ἐπ.=ἀκοή, ἡ ἐνέργεια τοῦ ἀκοῦν, «ἐκάθεν γίγνεται ἀκογῆ» μακρόθεν γίνεται ἀκοή, ὃ ἐ. μακρόθεν ἀκούει τις, Π 634.

2) τὸ ἀκουόμενον, ἡ εἰδήσις, «μετὰ πατρὸς ἀκοῦν ἵκεσθαι» πηγαίνω, ἵνα ἀκούσω (λάβω εἰδήσιν) περὶ τοῦ πατρὸς, β 308· ἀντὶ τοῦ «ἵκεσθαι» τίθεται καὶ τὸ ῥῆμα «βῆναι» δ 704, ε 49, ξ 479· καὶ «οἴχεσθαι» ρ 43.

Ἀκοῖρος, ος (κοῖρος), ὁ μὴ ἔχων κοῖρον, «ἀγῶρε ἰ. υἱόν, β 64 τ.

Ἀκοῖτος, ἡ, ος, δυνάμενος ν' ἀκουσθῇ, Ὑ. Ἑρμ. 512· (1. ἐν τῇ καθομῇ. σημ. ἡ λ. τὸν ἀκουσμένον, οἷον ἐν τῇ φρ. «ἔχω ἀκουστέ»).

Ἀκοῖα [ν.], μέλ. ἀκούσμαι, ἀόρ. ἀ. ἤκουσα.

1) ἀκούω, ἀνευ πτ. Ο 429· μετὰ γεν. προσώπου, τοῦ ἀκουόμενου, οἷον «ἀοιδῶ» α 370· τὸ πρῆγμα ἐκφέρεται συνήθ. κατ' αἰτ. «ὅπα, φλόγγον, δοῦπον κτλ.» Ὀμ. πολυ. «μῦθον» Γ 76· «τί τινός» τί παρὰ τινος, μ 389· ἀλλὰ καὶ κατὰ γεν. οἷον «αὐτῆς» Δ 331· «φθογγῆς» μ 198· «κωκυτοῦ» Χ 447· «μυκηθμοῦ» μ 265· «στοναχῆς» φ 237· «μύθων» φ 291. Τὸ δὲ πρόσωπον, περὶ οὗ τις ἀκούει τι, τίθεται κατὰ γεν. οὐχὶ μόνην ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ἀλλὰ μετὰ τινος προσδιορισμοῦ, οἷον «πατρὸς· τεθνηῶτος» περὶ τοῦ πατρὸς ὅτι ἀπέθανε, α 289· «Ὀδυσῆος· ζῶντος» (=ζῶντος) ὅτι ὁ Ὀδ. ζῇ, ρ 445, 527, πρὸλ. ο 403, Ω 490 κ. ἀ. σπανιώτερον δὲ ἀνευ τοῦ προσδιορισμοῦ «πατρὸς ἀκούσας» περὶ τοῦ πατρὸς (διηγούμενον τὸν Μενέλαον) δ 414· καὶ ἀνευ ρητοῦ ἀντικειμένου ὡς εὐκόλως ἐκπακουομένου «τῆς δ' ἄρ' ἀκούουσης· ῥέε δάκρυα» τ 204. Σπανίως συντάσσεται μετὰ αἰτιατ. καὶ μετοχῆς «εἰ πτώσονται ὅρ' Ἑκτορι πάντα ἀκούσιν» ἀν ἡ-κονεν ὅτι πάντες ὑποκρίσσοιεν (ζαρώνοιν) ὑπὸ τὸν Ἑκτ., ὃ ἐ. ἐνώπιον τοῦ Ἑκτορος, Η 429· «ἐκ τινος· ἀκ. μελίχρον ἔπος» ἀκούω ἀπὸ τοῦ στόμα τινός· γλυκύν λόγον, ο 374. 2) δίδω ἀκρόασιν εἰς τινα, εἰσακούω, περὶ θεῶν, συνήθ. μετὰ γεν. Α 384 κ. ἀ., σπανίως μετὰ δοτ. (κυρ. δοτ. χαριστικῆς) «ἀνέρι κηδομένῳ» δίδω ἀκρόασιν εἰς ἄνδρα δεινοπαθόντα, Π 515· περὶ δὲ κατωτέρων ὑπακούω, η 41· μετὰ αἰτ. τοῦ πράγματος «ἄλλων μῦθον ἄκουε» ἄκουε, δηλαδὴ μετ' εὐπαιθείας, τὸν λόγον ἄλλων, Β 200· μετ' ἀνακολούθου συνδυασμοῦ δῶν συντάξεις «γῆθησεν ὅτι οἱ ἤκουσε θεός· εὐξαμένῳ» διότι τοῦ ἤκουσαν ὁ θεὸς τὴν εὐχήν, Π 531· (ἢ. ὅπου ἀκόλουθος καὶ ὁμαλὴ θά· ττο ἡ σύνταξις, ἀν ἔλεγεν ἡ «ὅτι ἔο ἤκουσε θεός· εὐξαμένῳ» ἢ «ὅτι οἱ ἤκ. θ. εὐξαμένῳ»).—Ὁ ἐνεστ. πολλάκις σημ. τὸ ἔχω ἀκρόασιν, ἔχω ἐξ ἀκοῆς, «ἔχω ἀκουστέ» γ 493, δ 94, 688, ο 403.—Τὸ μέσ. ὡς ἀποθ. τουτέστιν εἰς ἐνεργ. σημ. «τινος» Δ 334.

Ἀκράαντος [ν.], ος, ἐπικ. (ἀ. κραιαίνω) ἀνεκ-

τέλεστος, ἀνεκπλήρωτος, μόνον «Ἑρμ. Β 138 καὶ «θεοπροπῆ» ψευδής, β 202, τ 8.

Ἀκραῆς [-ν.], ἐκ, γεν. ἑος (ἄκρος, ἀκραι) τὸ ὁρῶς πνέων, «δυνατός» ἐπὶ θ. οὐρίου ἀμου, Ὑδ. β 424, ξ 253, 299. (Κατὰ τὸν δερλεῖνον καὶ Ἀμείν εἶνε ὁ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης κινῶν, ἐπομ. μέτριος· ἀλλ' ὅρ. ἀντιλέγει ὁ Δύντζερος ὅτι τὸ ἐπιθετον οὐδὲ σῆμα ἔχει πρὸς τὴν τῆς θαλάσσης ἔννοιαν, δὲ τῇ πρῶτῃ χωρίῳ καὶ ἀντιφάσκει πρὸς εὐθὺς ἐπόμενον προσδιορισμὸν «κελάδοντ' ἐπὶ νοπα πόντον»).

Ἀκρη, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ ἄκρος), ἡ ἄκρα, «ἄκρη» (κατὰ μεταπλασμ. κλίσ. ἀντὶ τοῦ κρη, ἴδ. Ἀκρίς) ἐπομ. κορυφή, ἀκρώρεια, ἴδως ἀκρωτήριον, ε 285· ὁ πληθ. Δ 423, 36. Ἡ φράς. «κατ' ἄκρης» (ἡτι· καὶ κατὰ μὲν ὅχι ὁρθῶς γράφεται) κυρ. σημ. τὸ ἀνωθεν πρὸς κάτω, «τὸν κατήφορον» ε 313· ἔπειτα ἐν γλῶσ. ὁλότελα, «ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω», 772, X 444, Ω 728· «κατ' ἄκρης ἐλέειν» Ο 53.

Ἀκρηθεν, ἐν τῇ φρ. «κατ' ἀκρηθεν», τῇ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐχώρισε πρότερον γραφομένη κατὰ κρηθεν, ὅπ. ἴδε.

Ἀκρητος, ος, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἄκρατος (ἀράννομις), ὁ μὴ κεκραμένος, μεμιγμένος μέδωρ, «ἄδολος», (ἢ. καὶ «ἀκράτος» ἐν Ἰ. θήροις Πανδ. Τόμ. ΙΒ' σ. 286 «κρασι ἀκράτος οἶνος» ω 73· «ποτόν» β 344· «γάλα» ε 29· «σπονδαί» αἱ δι' ἀκράτου οἴνου γινόμεναι, 344, Δ 459 πρὸλ. ἱσοναύ.

Ἀκρίς, ἴδος, ἡ, τὸ καὶ νῦν οὕτως ὀνομαζόμενον ἔντομον, ἡ «ἀκρίδα», Φ 42 τ.

Ἀκρίς, ἴος, ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ.=Ἀκρη (ἢ. Ὁ τύπος οὗτος ἐσώθη καὶ ἐν τῇ καθομῇ. «ἐ τὴν ἄκρια κορυφή, ἀκρώρεια, πίντοσε κατὰ πληθ. ε. «δι' ἀκρίας» μόνον Ὑδ. ε 400, κ 284, ξ 2. 305. Ἡ δὲ ὀνομ. τοῦ πληθ. Ὑ. Δῆμ. 38. Κατὰ τὸν Διόδωρ. σημ. τὴν βέχιν, ἡ ζυγὸς τοῦ ὕρου). ἴδ. καὶ Ἀκρη.

Ἀκρисиάνη [ν.], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀκρσιού, βασιλέως τοῦ Ἀργεῖος (πρὸλ. Προΐτος)· Δανάη, Ξ 349.

Ἀκριτόμυθος [ν.], ος, ποι. ὁ ἀκριτοῦς μῦθος μυθούμενος, ἀνόητος, συγκεχυμένα ὁμῶν, μάταια φλυαῶν, ἐπὶ θ. τοῦ Θερσίτου 246 (κατὰ τὸν Ναιγελσδαχ ὅχι εἰς λογικὴν καλλιλογικὴν, ἀλλ' εἰς ἰθὺκτὴν σημασίαν, διότι λόγοι του εἶνε μὲν καθαροί, καὶ λογικῶς ἀκόλουθοι καὶ ἀκριβεῖς, ἀλλ' ἀνάρμοστοι εἰς τὴν περὶ στασιν καὶ ἀπρεπεῖς, δι' ὃ καὶ ἀκριτοί)· ἔτι ἐπὶ θ. τῶν «ὄνειρων», οἵτινες συγκεχυμένα ὁμῶν μάταια δηλοῦντες, εἶνε μάταιοι, μὴ ἐπαλθεύοντες, τ 560· (οἷτως ὁ Ναιγελσδαχ· καὶ ἄλλοι· δὲ: συγκεχυμένοι, δυσεξηγητοὶ κατὰ τὸν Ἀμείν· ἀδευκρίνητοι, οἱ πολλὰ καὶ ποικίλα παριστάντες διὰ τὸ ποικίλον καὶ παγνιδῶδες τὸ ἐννοητὸν).

ΑΚΡΙΤΟΣ [-], ΟΝ (ἀ, κριτός). 1) ἀχώρι-
ος, ἀδιάκριτος, κοινός, «τύμβος» τάφος
ἰνός, ἐν ᾧ πολλοὶ ὁμοῦ ἀδιάκριτοι· εἶνε τεθαμ-
νοί. Η 337.— «ἀκριτα πολλὰ ἀγορεύειν» πολ-
υλόγως, καλὰ καὶ κακὰ ὁμῶς θ 505.
«οὐλοὶ» μάταιοι, ἀνόητοι, ἀπερίσκεπτοι λόγοι,
796. 2) ὁ μὴ διακεκριμένος, ἀναποφάσι-
τος, ἄλυτος, «νεῖκεα» Ξ 205, 304. 3) ὁ
δυνάμενος νὰ διακριθῇ, νὰ λάβῃ τέλος, ἀτε-
λήτης, ἀτελείωτος, «ἄχρα» Γ 412, Ω
1.— Ἐπίθ. «ἀκριτον» ἀτελευτήτως, αἰώ-
ως, «πενθήμεναι» σ 474, τ 420.

ΑΚΡΙΤΟΦΥΛΛΟΣ [-...], ΟΝ, (ἀκριτος, φύλλον)
μὴ διακριτόμενα, ἐπομ. πυκνὰ φύλλα ἔχων,
υκνόφυλλος, «ὄρος» Β 868 τ. (|| ἡ μάλ-
ον ἀτελείωτα, ἄπειρα, κατὰ τὴν 3) σημ. τοῦ
κριτός, ἐπομ. πολυφύλλος).

ΑΚΡΟΚΕΛΑΙΝΙΔΑ, ἐπ. (ἀκρος, κελαινός) μόνον
τῇ μετοχῇ ἀκροκελαινίον ἐπ.—ἀκροκελαινίαν,
ἔχων μέλαιναν τὴν ἄκραν, τὴν ἐπιφάνειαν,
καυρίζων «(ἦτο) διὰ τὴν φρικίαν τῆς ἐπι-
φάνειας κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ διὰ τὴν πλυμ-
νάν θολὸς κατὰ τοὺς νεωτέρους), ἐπίθ. τοῦ
καυζάνδρου, Φ 249 τ.

ΑΚΡΟΚΟΜΟΣ, ΟΝ (ἀκρος, κόμη), ὁ κατὰ τὴν ἄ-
κραν, κορυφὴν μόνον τῆς κεφαλῆς κομῶν, ἐπίθ.
τὸν Θράκων, οἵτινες ἔφερον τὴν κόμην κατὰ κο-
ρυφὴν δεξιμένην, ἢ μόνην τὴν κορυφὴν εἶχον ἀπό-
στον, (|| ὅπως σήμερον πολλοὶ τῶν ἀνατολί-
ων ἐθνῶν, οἱ οἱ Σίται καὶ οἱ Ἀσιατικῆς κα-
ταγωγῆς Βούλγαροι, (κατ' ἄλλους· ὁ εἰς ἄκρον
κομῶν, ὁ πυκνὴν καὶ μεγάλην ἔχων κόμην) Δ
33 τ.

ΑΚΡΟΝ, τό (οὐδ. τοῦ ἄκρος), τὸ ἄκρον, τὸ
ἄλως, ἡ κορυφή, π. γ. τοῦ μαγλοῦ ι 328.
«Γάρφαρον ἄκρον Ἰδης» κορυφή, Ξ 292. «Ἀ-
γέων» τὸ ἀκρωτήριον τῶν Ἀθηνῶν, τὸ Σού-
ριον, γ 278. «πόδος» Βατρ. 253.

ΑΚΡΟΝΕΑΣ, α, ὁ, εἰς τῶν Φαιάκων, θ 411.
ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ, ἰοε, ἡ, ἀκρόπολις, (Λατ.) «ἀ-
κρον», μόνον *Οὐδ. θ 494, 501 (ἐν τῇ Ἰλ.
ἀριστὰ ἄκρη πόλις, Ζ 257, Χ 383).

ΑΚΡΟΠΟΛΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (ἄκρον, πέλω), ἐξέχων,
ὕψηλος, ἐπίθ. τῶν ὀρέων, μόνον ἐν τῇ δοτ. τοῦ
ἀκροῦ. Ε 523, τ 205.

ΑΚΡΟΠΥΡΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (ἄκρον, πείρω), ὁ μὲ τὴν
ἄκραν διαπερῶν, διαπεραστικήν. ὅστις ἔχων τὴν
ἄκραν, ὅς ὅς διαπεραστικός, «ὀδελοί» γ 463 τ.
ΑΚΡΟΣ, α, ΟΝ (ἀκτῆ), ὑπερθ. ἀκρότατος, η, ον,
εἰς τὴν ἄκραν εὐρισκόμενος, ὕψηλότετος,
ἄλως, εἰς ὅς ὅς λήγων, μόνον ἐν τῇ φυσικῇ
μεταστάσει, οἷον «ῥυμός ἄκρος» ὁ ῥυμός ὁ εἰς τὴν
ἄκραν εὐρισκόμενος, ὁ ἔ. ἡ ἄκρα τοῦ ῥυμοῦ,

729. «ἐπ' ἄκρῳ χεῖλει» εἰς τὸ ἄκρον χεῖλος,
πάνω εἰς τὴν ἄκραν τοῦ χεῖλους (τῆς τὰφρου),
51, «ἄκρη χεῖρ» Ε 336, «πόδες ἄκροι» ἡ
ἄκρα τῶν ποδῶν, Π 640, «ἄκρος ὤμος» Ρ 599,
«ἄκρον ἄκρον» ἡ ἄκρα τοῦ πεδάλου, ι 540,

«ὕδωρ ἄκρον» ἡ ἐπιφάνεια τοῦ ὕδατος, Π 462,
«ἄκρη πόλις» ἴδε ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ. «ἀκροστάτη πόλις»
τὸ ὕψηλότετον ἄκρον τῆς πόλεως, Υ 52, Χ 472.
Τὸ οὐδ. «ἄκρον» ἐπιφώνημα· κέεται καὶ σημ.
ἀκροπαθητῆ, μολίς ἐγγίζουσα μὲ τοὺς πό-
δας, «εἰς τὰ δάκτυλα», Υ 229. (|| Ἐνθα
ὅμως ὁ Ἄρεν· προτείνει ὠραίαν διόρθωσιν· ἐπὶ
ῥήματι· καὶ τότε τὸ «ἄκρον» παύει τοῦ νὰ ᾄδῃ
ἐπιφώνημα, ἀποδιδόμενον ὡς ἐπιθετον ἐν μὲν τῷ
στίχ. 227 τοῦ «καρπὸν», ἐν δὲ τῷ σ. 229 τοῦ
διωρθωμένου «ῥήματι». Τὸ γένος δὲν φέρει πρόσ-
κομμα εἰς τὴν διόρθωσιν).

ΑΚΡΩΤΗΡΙΟΝ, τό, (ἄκρος), τὸ ἄκρον, ἡ ἄ-
κρα, «ἀκρωτήριον πρύμνης» Τυ. 33, 40.

ΑΚΤΑΙΗ, ἡ (ἀκτῆ) κυρ. ἡ παρά τὴν ἀκτὴν
κατοικοῦσα, ὄν. μιᾶς τῶν Νηρηίδων, Σ 41.

1. ΑΚΤΗ, ἡ, λ. ἀμφιδόλου ἐτυμολογίας καὶ
σημασίας, πιθανῶς σημαίνουσα τὸν ἐν τοῖς ἄ-
γροσι καρπὸν, συνήθ. ὁ ἀ. ἀλφίτου» ὅπ. ἴδε,
ἢ ὁ ἀ. Δημήτερος· καρπὸς τῆς Δήμητρος, Δη-
μητριακός, Ν 322, Φ 76. (Ὁ Δούτζερος ἀνά-
γει τὴν λ. εἰς τὴν ῥίζαν ἀκ, ἐξ ἧς καὶ ἀκτῆ,
ἄκρος, βους· σημ. λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸν στά-
χυν· διότι ἡ συνήθης παραγωγή ἐκ τοῦ ἀγνου-
μι, καθ' ἣν θά ᾔτο· ὁ κτυπημένος καρπός,
τὸ «πληγούρι» ἀναιρεῖται ὑπὸ τοῦ Ἡσ. Ἐργ.
κ. Ἡμ. 466, ὅπου κέεται περὶ τοῦ ἐν τοῖς ἀγροῖς
ἔτι καρποῦ. Ὡσαύτως δὲ ὁ τοῦ Δοιδερλ. ἡ παρα-
γωγή ἐκ τοῦ ἀκοστῆ κατὰ συγκοπὴν καὶ ἡ
σημασ. κριθῆ ἱκανῶς ἀνεκσεύχεται ὑπὸ τῆς βε-
διασμένης ἐρμηνείας τοῦ «ἀλφίτου ἀκτῆ». Ὁ δὲ
Ἀμείς ἐρμηνεύει τὸν κεκλασμένον καρπὸν, τὴν
κατὰ πρῶτον ὡς ἀριστον ὀρεπόμενον ὁ ἔ. τὸν
ἐκλεκτόν, κατὰ τὸν σχολιαστήν εἰς Ν 322 «τὸν
προηγμένον καὶ τῶν ἄλλων προτιμηθέντα»).

2. ΑΚΤΗ, ἡ (ἀγνουμι), ἀ.) ὁ τόπος, ἐνθα τὰ
κύματα ἀγνύνται, συντρίβονται, προσεάσσονται,
ἀπότομος, βραχέως παραλία, Μ 284, κ 89.
6.) ἀκρωτήριον, γῆς ἄκρα, ω 378.
πρὸ. Στράβ. 1, 3, 18.

ΑΚΤΗΜΑΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ (κτῆμα) ὁ μὴ κεκτη-
μένος, «ἀκτ. χρυσότα» ὁ μὴ ἔχων χρυσόν, *Ἰλ.
I 426, 268.

ΑΚΤΙΣ, ἴνος, ἡ, ἀκτίς, μόνον ἐν τῇ δοτ. ἀκτί-
νεσσι καὶ ἀκτίσιν. «Ἡελίοιο» Κ 547, ε 479,
λ 46 κ. ἀ. (|| Ἡ καθομιλου. ἔωσεν τὴν λ. μά-
λιστα εἰς μεταφοράν, σημ., κλίνουσα αὐτὴν· ἀκτίς,
ἴδος, «ἄχτι(δες)»).

ΑΚΤΙΤΟΣ [-], ΟΥ (κτίω, κτίζω), ποι.=ἀ-
κτιστος, Τ. Ἀφρ. 423.

ΑΚΤΟΡΙΔΗΣ, ΟΥ, ὁ, ἀπόγονος τοῦ Ἀκτορός=

Ἐρχκλῆς, Π 489.

ΑΚΤΟΡΙΣ, ἴδος, ἡ, μία τῶν θαλαμηπόλων τῆς
Πηνελόπης, ψ 228.

ΑΚΤΟΡΙΩΝ, ΠΝΟΣ, ὁ, ἐν τῷ δούκῳ Ἀκτορίωνος,
Ψ 638, οἱ ἔδυμοι, ὁ ἔ. κατὰ τὸν σχολ. διφρεῖς
καὶ συμπεφυκότες τοῖς σώμασιν υἱοὶ τοῦ Ἀκτο-
ρος 2), ὁ Εὐρυτος καὶ Κτεάτορ, οἱ καὶ Ἰλα-

λίονε» ἐκ τῆς μητρὸς Μολιόνης, Α 709, καλούμεναι καὶ «Ἀκτορίωνε Μολιόνε» ἐξ ἀμφοτέρων Α 750, δὴν ἀκριμώτατοι ἔρωσι· ἥλετοι, καὶ ἐν τὸν τὸν Ἡρακλῆ νικῆσαντες· ἀλλ' ἔπειτα ὑπ' αὐτοῦ ἐνδρευθέντες· παρὰ τὰς Κλεωνά· ἐφονεύθησαν. Ὁ ἐνικός εὐρίσκειται Ν 185.

ἈΚΤΩΡ, ὄρος, ὁ (ἄγω, θέν=ἡγεμών). 1) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Φωκίδος Διόνου καὶ τῆς Διομήδης, ἀνὴρ τῆς Αἰγίνης, πατὴρ τοῦ Μενουτίου καὶ πάππος τοῦ Πατρόκλου, Α 785· πρὸς Ἀπολλῶν. 4, 9, 4. 2) υἱὸς τοῦ Φόρβαντος καὶ τῆς Ἰρμίνης, ἀδελφὸς τοῦ Λύγελου, ἀνὴρ τῆς Μολιόνης καὶ πατὴρ τοῦ Εὐρύτου καὶ Κτεάτου, Ἰδ. ἈΚΤΩΡΙΝ. 3) υἱὸς τοῦ Ἀξέως, πατὴρ τῆς Ἀστυόχης, πάππος τοῦ Ἀσκαλάτου καὶ Ἰαλμένου, Ὀρχομένιος, Β 513.

ΑΚΤΩΣ [ω-], ἡ, ὁ τῆς ποίνου, „πριναριοῦ“ (φαγώσιμος) καρπός, ὁ καὶ βάλανος λεγόμενος, διάφορος τοῦ τῆς δρυός, τοῦ κυρίως λεγομένου βάλανου, κ 242†. (||. Κακῶς παρὰ γ. ἐκ τοῦ ἀκ- ὡς, ὅπ. ἴδε, κατὰ τροπ. Αἰολικὴν τοῦ ο εἰς υ· πιθανωτέρα παραγωγή φανίνεται ἢ ἐκ τῆς ῥίτης· ἀκ, ἐξ ἧς ἀκή, ἀκανύθω, διὰ τὸ ἀκανθώδες τοῦ δένδρου, οὗτος ὁ καρπὸς ἦν ποτε ἴσως ὁμώνυμος πρὸς τὸ δένδρον).

ΑΚΩΚΗ [ω-], ἡ (ἀκή) ὄξεϊα ἄκρα, „μύτη“, «ἔγχεος, δοῦρός» Κ 373 κ. ἀ. τ 453, χ 46.

ΑΚΩΝ [ω-], ὄντος, ὁ, τὸ ἀκόντιον, „κοντάρι“ Κ 335, ε 531 κ. ἀ.

ΑΚΩΝ, ὄρεα, ὄν, ἴδε ΛΕΚΩΝ.

ἈΛΑΕ [ω-], ἐπὶ β. εἰς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὴν θάλασσαν, Μ 49· εὐρίσκειται καὶ «εἰς ἄλας» κ 354 κ. ἀ. Ἰδ. εἰς.

ἈΛΑΛΗΜΑΙ, Ἰδ. ἈΛΑΟΜΑΙ.

ἈΛΑΛΗΤΟΣ [ω-], ὁ, πολλῶν ἀνθρώπων ἀθρόα βοή, ἀλαλαγμός, ἰδίως ὁ ἐν ταῖς μάχαις, ὁ νικητήριος, Δ 436 κ. ἀ. ἐτι δὲ ἡ ἀγωνιώδης φωνὴ (πολλῶν) Φ 40, καὶ ἡ ἐξ ἀγανακτῆσεως κραυγὴ, ω 463. (||. Ἐκ τοῦ ἀλαλά, ἐξ οὗ καὶ ἀλαλάζω, ἀλαλαγή, ἀλαλαγμός. Ἐν τῇ καθομιλῶν. ἐσώθη μετὰ τῆς ἀσπιρέσεως, „λαλήτης=φωνὴ πολλῶν ὁμοῦ ἐριζόντων ἢ ἄλλως βοώντων).

ἈΛΑΛΚΕ, ἈΛΑΛΚΩΝ, ἈΛΑΛΚΕΪΝ, ἴδε ἈΛΕΞΑ.

ἈΛΑΛΟΜΕΝΗΪΣ [ω-...], ἰδού, ἡ, ἐπίθ. τῆς Ἀθηνᾶς, κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐκ τοῦ ἀλαλκεῖν, ἡ ἀποκρούουσα, ἡ ἀμυντικὴν ἔχουσα δύναμιν, *Ιλ. Δ. 8, Ε 908· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς Βοιωτικῆς πόλεως· Ἀλαλκομένην.

ἈΛΑΛΕΚΤΙΜΑΙ [ω-...], ἀνησυχῶ· στρέφωμαι ἔνθεν κἀκεῖθεν, στενοχωροῦμαι, θορυβοῦμαι, Κ 94†. (κυρ. παρὰ γ. τοῦ ἀλυκτέω μὲ σημ. ἐνεσ. ||. τὸ δὲ ἀλυκτέω ἀνάγεται εἰς τὸ ἀλύσσω, ἀλύω).

ἈΛΑΜΠΕΤΟΣ, ὄν, (||. ἐκ τοῦ ἄχρ. λαμπετός (λάμπω) ἐξ οὗ τὸ λαμπετάω, λαμπετιδής, λαμπετή, ἄπ. ἴδε) ἄνευ λάμψεως, σκοτεινός, *Τ. 32, 5 (ἐνθα τὸ ἀ ἐκτείνεται διὰ ὃ μὲν Ἑρμάννος γράφει ἀπολάμπετος, ὃ δὲ Βαουμ. δέ τ' ἀλ.).

ἈΛΑΟΜΑΙ [ω-...], ἀποθ., προστ. ἀλῶ κατ' ἐκτ. ἀντὶ τοῦ ἀλῶ ἐκ τοῦ ἀλάσσω, ἀλάου, ε 3 παρὰ γ. ἡλώμαι, ἄορ. ἀ. ἡλῶθην, ἐπ. ἀλῶ παρὰ γ. ἀλάημαι, ἀπαρρ. ἀλάησθαι, μετοχ. λαλήμενος· περιφέρομαι, περιπλανώμαι μετὰ τῶν προθ. «κατὰ, περί» τι, Ζ 204, δ. «πολλὴν ἐπὶ γαῖαν» ε 380, «ἐπὶ πόντον» 239, «ὑπὲρ ἄλα» γ 73.—Ὁ παρὰ γ. ἐν τῇ ἀρ. καὶ μετοχ. ἔχει τὸν τόνον καὶ τὴν πρ. τοῦ ἐνεσ. θ 370, ν 333.

ἈΛΑΟΣ [ω-], ὄν, τυφλός, *Ὁδ. θ 195, κ 43 μ 267. (Ἐτυμολ. ἀδέχαιος· κατὰ τινες μὲν τοῦ α στερ. καὶ λᾶω=βλέπω· κατὰ δὲ τὸν Δ. δερλ. συγγ. τοῦ ἀλάσσω καὶ σημ. κυρ. ἐσθρημένος.—Τὸ ἀπύνηθες μέτρον τῆς λ. —μ 493, μ 267 ἐξέλεπεν ἦδη διὰ τῆς διορθώσεως μάντης (Ἰδ. ΜΑΝΤΙΣ)· ἀντὶ δὲ ταύτης ὁ πρὸς προτείνει τὴν γραφὴν ἀλαόο).

ἈΛΑΟΣΚΟΠΗ [ω-...], ἡ (ἀλαοσκοπός), μό. ἐν τῇ φράσει «οὐδ' ἀλαοσκοπὴν εἶχε» δὲν εἰς τυφλὴν, ὁ ἡμελημένην σκοπιᾶν, φυλάκην (non caecis oculis vidit κατὰ τὸν Δούτζερν· τουτέστιν· μετὰ προσοχῆς ἐρύλλαται. Κατ' ἄλλους δὲ εἶνα ἡ ματαία, ἄγονος φυλακή, 515, Ν 40, ε 435, θ 285 (οὐδαμοῦ τῆς Ὀδ. ἀλγ.) (Παροῦνται ἡ λ. κατὰ τοὺς νεωτέρους πρότερον ὀνομαζομένη «ἀλαοσκοπὴ»).

ἈΛΑΩΗ [ω-], ποι. (ἀλαός), ἄορ. ἀλάωσα, τι φλῶ, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀ. τινὰ ὀφθαλμοῦ» εἰς τινὰ τοῦ ὀφθαλμοῦ, *Ὁδ. α 69, ε 516 (κατὰ π. Δουζερλ. κυρ. σημ. στερωθ., Ἰδ. ἈΛΑΟΣ).

ἈΛΑΠΑΛΩΣ [ω-], ἡ, ὄν (ἀλαπάζω), ποι. συγγρ. -νότερος, Δ 305· εὐκαταβλήτος, εὐπολέμητος, «σθένος οὐκ ἀλαπ.» δύναμις ἀκαταμάχης, Ε 783 κ. ἀ. περί βοῶν, σ 373· ὁ ἀδύνατος, ἀναλκίς, ἀπόλεμος, Β 675, «εἰς χεῖς» Δ 330, «μῦθος» *Τ. Ἑρμ. 334.

ἈΛΑΠΛΩ [ω-] (ἐκ τοῦ εὐφών. α καὶ λαπίζω, ὅπερ καὶ λαπάσσω λέγεται καὶ συγγ. λαπύω, λαφύσσω), μέλ. -ζω, ἄορ. ἀναυῆτος· ἀλαπαῖα. Κυρ. ἐκκενώ, ἐξαντλώ «πόλιν» ἐκ πορθῶ, καταστρέφω, Β 367 κ. ἀ. ὅθεν καταβάλλω, ἐξολοθρεύω, «σίγας ἀνδρῶν, νέου ἀλαγγας» Ε 466, Α 503, «τινά» Α 750, Μ 67· καὶ καταστρέφω, ρ 426, τ 80 (Ὁ Δουζερλ. ἀποδίδει εἰς τὴν λ. τὴν σημ. τοῦ λαμβάνειν καὶ φονεῦσθαι).

ἈΛΑΣΤΕΡ, ἐπ. (ἄλαστος) οὐκ ἐπιλαθόντως, τινος, δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω τι, «δὲν τι λησμονῶ», ἴδεν· εἶμαι θυμωμένος, „μαίνιζω, χολιάζω“ *Ιλ. Μ 463, Ο 24. Ἰδ. καὶ ἈΛΑΣΤΟΣ ἐν τέλ.

ἈΛΑΣΤΟΡΙΔΗΣ [ω-...], ὄν, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀλάστορος=Γρώς, Υ 466.

ἈΛΑΣΤΟΣ, ὄν (ἀ, λαθέσθαι). 1) ἀλησιμόνητος «πένθος» τὸ μὴ λησιμονούμενον, δεινόν, ἀφόρητον, Ω 405, α 342 κ. ἀ. «ἄχος» δ 408 «ἀλαστον ὀδύρεσθαι» ἀκαταπαύστως, ε 474. 2)

ὅν δὲν πρέπει τις νὰ λησμονῇ, νὰ συγχωρήσῃ. 10. μισητός, ἐχθρός· οὕτως ὀνομάζεται ὁ κωρ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλεύου διὰ τὸν φόνον τοῦ Πάριου Χ 264. (Κατὰ τὸν Ἑρμ. ἐκ τοῦ λα-
τίου, ἐπομ. ἀκατάληπτος, ἀφόρητος. Ὁ δὲ
ἑρμ. ὅστις γράφει ἀλαστός κατὰ τὸ ΜΕ,
οὐκ εἶναι τὴν λ. ῥήματι. ἐπιθετον ἐκ τινος ἀλάζω,
κατὰ ῥήματος τοῦ ἀλάσμαι, καὶ ἀποδίδει εἰς
τὴν τὴν σημ. μαινόμενος, ἔπειτα περιλυ-
πῶ, ἀθυμῶς· τὸ δὲ ῥ. «ἀλαστέω» ἐρμηνεύει
καὶ περιλυπός· μέχρις ἀθυμίας, μελαγχολίας,
καὶ τὴν ἐπομ. λ.).

ἈΛΑΣΤΩΡ [-], ὄρος, ὃ (ἀλάσμαι ὅθεν κυρ-
τὸς δαίμων, ὅστις βασανίζει, πλανᾷ, εἰς μανίαν
ἐκβάλλει, diemon planus) κύρι. ὄν. 1) ὁπλὸς
τοῦ Σαρπηδόου, Λόκιος, φανευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ὀ-
δυσσεύς, Ε 677. 2) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, Δ 295,
Β 433, Ν 422. 3) πατήρ τοῦ Τρώος, Ἰδ. Ἀ-
λεξιστορίας.

ἈΛΑΣΤΥΣ [-], ὄρε, ἡ, ἐπ. (ἀλαστός), τύφλω-
σις, ι 503 f.

ἈΛΕΓΩ (ἄλγος), μέλ. ἀλγίστω, „πονῶ“ ἄ.)
κατὰ τὴν, Β 269 = ὁδύνῃσι = Μ 206· μετὰ
τοῦ μέρους, «κεφαλῇ» Βατρ. 193. 6.)
κατὰ τὴν, „πονῶ“, λυπούμαι, μ 27.

ἈΛΕΓΩΝ, ὄν, συγκρ., ἄλγιος, τι, ὄν, ὑπερθ. τοῦ
ἰσχυροῦς, ὅπ. Ἰδ.

ἈΛΓΟΣ, ἄλγος, τὸ, „πόνος“ σωματικός τε καὶ
πνευματικός, ἐν τῇ πληθ. «ἄλγεα» κόποι,
ἐλαιπωρίαί, κακουχίαι, ὀλίφεις κ. τ. λ.
ἄλγεα διδόναι = Α 96 κ. ἄ. «τῶν» = Α 110
ἄλγεα φέρω = μ 427, ἄπασαι αἱ φράσαι σημ.
τοῦ φέρω, προξενῶ, παρασκευάζω λύπας, κόπους,
ἄλγεα πάσχω = Β 607 κ. ἄ. ὑποφέρω κόπους,
ἀνδύνομαι, μάλιστα πολεμικούς, ἢ θαλασσίους, α
ἡ ἐν τῇ ὀρή, ι 421· «ἄλγεα ἔχω» λ 582,
503· «κεῖται ἐν ἄλγεσι θυμός» ἡ καρδία εἶνε
ἐκτεταμένη εἰς τὰς λύπας, φ 88.

ἈΛΑΛΙΝΟ, πόνος, ἄλδος, ἄλδος, αλο=τρέφω, ἡ
ἄλως, ἄλως, ἡλο=θερμαίνω, θαλπω, ἄλρ. δι.
ἄλδανον, τρέφω, ἐνδυναμώνω, μεγαλύνω
«μέλ» ἡλδαν ποιμένη λαῶν· ἔκαμε τὰ μέλη
τοῦ παχύτερα, μεγαλύνει, ἰσχυρότερα, Ὅδ.
70, ω 368· (||· ἔνθα ἔπεται ἡ ἐπεξήγησις· «με-
λὸν δ' ἡδὲ πάρος καὶ πᾶσιν αὖθις ἰσθαι»).

ἈΛΑΛΙΝΟ, ἕτερος τύπος ἐπικ. τοῦ ἀλδανίνου,
κατὰ τὴν ἀμετάβ. αὐτῶν, προκύπτω, Ψ 599 f.

ἈΛΕΑΣΟΙ, Ἰδ. ἈΛΕΟΝΑΙ.

ἈΛΕΓΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀλγεῖνος
(ἄλγος), συγκρ. ἀνών. ἀλγίων, μόνον ἐν τῇ οὐδ.
ἄλγιον, ὑπερθ. ἄλγιος, Ψ 635. 1) ὁ προξενῶν
ἄλγος ἢ ἄλγεα, λυπηρὸς, ἐπίπανος, ὀλιθε-
ρὸς, περὶ καταστάσεων, ὅταν «ὁδύνῃ» Α 398,
«πυγμαχίῃ» Ψ 653, «εἰρεσίῃ» κ 78 κ. τ. τ.
περὶ πραγμάτων, ὅταν «κύματα» Ω 8, θ 183,
«αἰχμή» Ε 658 κ. ἄ. «μαχλοσύνη» Ω 30.
2) μετ' ἀπαρ. δύσκολος, δυσχερής, «ἐπ-
ποὶ ἀλγεῖναι ὀφείλονται» δυσκόλως ὀφείζομενοι,

Κ 402, «ἡμίονος ἀλγίστη δαυτάσθαι» Ψ 655.
— Ἀλγιον, λυπηρότερον, χειρότερον, ἢ μέ-
λλως ἀσθενῇ συγκριτικὴν ἔννοιαν (Κρυγέρ. π.
Διαλ. 49, 6, 2), πολὺ λυπηρόν, πολὺ κα-
κόν, Σ 278, δ 292, π 147, ρ 14. (Τινὲς ἀρ-
νοῦνται εἰς τὴν λ. ταύτην καὶ τύπον συγκριτι-
κοῦ, θεωροῦντες αὐτὴν θετικόν, αἷος ὁ Δοιδερ-
λεῖνος καὶ Κύνερος).

ἈΛΕΓΙΝΟΡΙΑΣ [-...], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλε-
γίνου· ὁ Πρόμαχος, Ε 503.

ἈΛΕΓΙΝΑ [-...], ἐπ. (ἀλέγω) μόνον κατ' ἐνάστ.
καὶ παρατ. φροντίζω, „μέ μέλει“ περὶ τι-
νος, μετὰ γεν. καὶ πάντοτε μετὰ τῆς ἀρνήσεως
«οὐκ ἀλεγιζώ τίνος» δὲν φροντίζω περὶ τίνος,
συνήθ. διότι τὸν περιφρονῶ. Δ 460, Θ 477 κ. ἄ.
ἀνευ πτ. μόνον Ὅδ. Ο 406.

ἈΛΕΓΙΝΑ [-...], ἐπικ. ἐκτετατ. = ἈΛΕΓΩ, φρον-
τίζω, ἐπιμελοῦμαι περὶ τίνος· ἵνα παρα-
σκευασθῇ, πάντοτε μετὰ τῆς αἰτ. τοῦ ὀνόμα.
«δαίτα» ἐτοιμάζω δαίπνον Ὅδ. α 374, β 139
κ. ἄ. παρὰ τοῖς μετέπειτα συνάπτεται καὶ μέ-
λλως ὀνόματα, ὅταν «δολοφροσύνη» ἐτοιμάζω
ἢ πλέκω ἢ κρύπτω δ. Ὅδ. Ἑρμ. 364, «ἀγλαίας»
φροντίζω περὶ διασκεδάσεων, Ὅδ. Ἑρμ. 476·
συνωνυμει δὲ καὶ πρὸς τὸ ἀλεγιζώ, ὅταν «πα-
τήρ δ' ἐμὸς οὐκ ἀλέγουεν» Ὅδ. Ἑρμ. 557.

ἈΛΕΓΩ [-...], ἐπικ. μόνον κατ' ἐνάστ. προσέχω
τὸν νοῦν εἰς τι, φροντίζω περὶ τίνος, „μέ
μέλει“, συνήθ. μετὰ τῆς ἀρνήσεως, ἀνευ πτ.
«οὐκ ἀλέγω» δὲν με μέλει, Δ 389, ρ 390· «κύ-
νας οὐκ ἀλέγουσαι» „σκύλλαις ἀπισταῖς, ἀ-
διάντροποις“ προσαγορεύονται αἱ τῆς Πηνελό-
πης θεράπαιναι ὅσαι δὲν ἐφρόντισαν νὰ διαφυλά-
ξωσι τὴν τακτικὴν τῶν καὶ τὴν πρὸς τὸν δεσποτι-
κὸν οἶκον πίστιν, τ 154· μετὰ γεν. τοῦ προσώ-
που, ὡς καὶ τὸ ἀλεγιζώ, Θ 483, Π 307, ι
415, 275, υ 214· ἀνευ ἀρνήσεως «αἱ (δηλ. Λι-
ταὶ) καὶ μετόπισθ' Ἀτῆς, ἀλέγουσι κιοῦσαι» Ι
504, (ἔπου ὡς ἀντικείμενον ὁ μὲν σχολ. ἔβωθεν
ὑπονοεῖ τὸ ἀνθρώπων, ὀρθότερον δὲ ὁ Φαίσις
ἐκλαμβάνει τὸ ὑπάρχον Ἀτῆς, ἀποδίδων εἰς τὸ
χωρίον τὴν εἴη· ἔννοιαν· αἱ Λιταὶ καὶ κατόπιν
τῆς Ἀτῆς ἐρχόμεναι φροντίζουσι περὶ αὐτῆς, περὶ
τῶν ὑπ' αὐτῆς· δηλ. πεπραγμένων κακῶν πρὸς
διώρθωσιν αὐτῶν (πρὸς γ. 507· «αἱ δ' ἐξαικίσθη
ὕπισσω»). Ἀλλῇ δὲ τι· γνώμη ἐσφαλμένη ἐξαρτᾷ
τὸ κιοῦσαι ἀπὸ τοῦ ἀλέγουσι καὶ ἐρμηνεύει·
φροντίζουσι νὰ βαδίζωσι (ἐπιμελοῦ· βαδίζουσι)
κατόπιν τῆς Ἀτῆς. Τέλος συντάσσ. καὶ μετ' αἰτ.
τοῦ πράγματος, «ὅπιν θεῶν οὐκ ἀλ.» Π 388,
«νηὼν ὅπλα ἀλέγουσι» σπουδάζουσι περὶ τὰ ἀρ-
μενα τῶν νηῶν ζ 268. (Ἡ ἐτυμολ. δὲν εἶνε βε-
βαία· κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαιοτέρους ἐκ τοῦ λέγω
καὶ ἀθροιστ. α· κατὰ δὲ τὸν Λοβέκκ ἐκ τοῦ λέ-
γω καὶ τοῦ παραμπατικοῦ α, Ἰδ. α 7)· ||· Ὅπως
ἀπὸ τοῦ μὲν α εἶνε προθεματικόν, περὶ δὲ τῆς
βίτης λεγ- πρὸλ. τὸ Λατ. nec leg-o (negligo),
intel leg-o, di lig ens).

ΛΑΕΕΪΝΩ [v...], ἕτερος ἐκτενέας ἐπικ. τύπος τοῦ ἀλέομαι (1. ἀλέη), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. ὑποχωρῶ, ἄνευ πτ. δ 251· συνήθ. δὲ μετ' αἰτ. ἀπο(δια)φεύγω, κῆρα, βέλεια, βίας ἀνέμων, χύλον, θυμόν, λώδην, κ. τ. τ.· συχνὰ παρ' Ὀμ. Σπανιώτερον «τινά» π 477, Γ. Έρμ. 239· μετ' ἀπαρεμφάτου «κτείναι, ἀλεξέμεναι ἀλέειναι» Z 167, N 356.

1. ΛΑΕΗ [v...], ἡ, ποιητ. (ἀλη) ἀποφυγή, X 301 f.

2. ΛΑΕΗ, ἡ (συγγ. τῷ εἴλη), Ἀττικῶς ἀλέα, ἡ ἀπὸ τοῦ ἡλίου θερμότης, ρ 23 f.

ΛΑΕΙΑΡ [v...], ΑΤΟΣ, τό, ποι. (ἀλέω), κυρ. τὸ ἀλετρίνον, ἄλευρον, «ἀλεῦρι», ἰδίως τὸ ἐκ σίτου, ἐν τῷ πληθ. v 108 f.

ΛΑΕΙΣ, Εἶσα, ἐν, ἰδ. εἶλα.

ΛΑΕΙΣΙΟΝ, τό, (λεῖος) χωρίον τῆς Ἠλίδος, B 716, ἐπὶ Στράβωνος· μὴ ὑπάρχον πλέον· μόνον δὲ ἡ περὶ αὐτὸ χώρα ὠνομάζετο μετέπειτα τὸ Ἀλειαίον, Στρ. 8, 10, 3.

ΛΑΕΙΣΙΟΥ ΚΟΛΩΝΗ, ἡ, οὐστὶν θάτερον, ἦτοι ὁ κολωνὸς ἡ λόφος τοῦ Ἀλειαίου (ὅ ἐ. κατὰ Στράβ. ἔ. α. αὐτὸ τὸ Ἀλειαίον) ἡ στήλη, «κολώνια» εἰς ἀνάμνησιν τοῦ Ἀλειαίου, ὅς· κατὰ Δημήτρ. τὸν Σκῆψ. παρ' Εὐσταθ. εἰ· B 617, ἦτο υἱὸς τοῦ Σκίλλου, μνηστήρ τῆς Ἰπποδαμείας, Δ 757.

ΛΑΕΙΣΟΝ [v...], τό (ἀμυγδαλον ἂν ἐκ τοῦ α γερ. καὶ λεῖος) μέγα ποτήριον ἐκ πολυτίμου μετάλλου τορευτικῶς ἐξεργασμένον καὶ δι' ἀναγλύσεων κεκοσμημένον, χρήσιμον μάλιστα κατὰ τὰς ἐορτάς, Δ 774, Ω 429, γ 50 κ. ἄ. πολγ. τῆς Ὀδ.

ΛΑΕΙΤΗΣ [v...], ον, ὁ, ἐπ. (συνήθ. μὲν ἐκ τοῦ ἀλιταίνω, κατὰ δὲ τὸν Λόβεκ καὶ Νάιγελσδαχ ἐκ τοῦ ἀλάομαι, ἄρα=ἀλήτης, μόνον μεταφορικῶς) ἀμαρτωλός, ἀνόσιος, κακοῦργος· οὕτως λέγεται ὁ Πάρις Γ 28 καὶ οἱ μνηστήρες τῆς Πηνελόπης v 121.

ΛΑΕΙΦΑΡ [v...], ΑΤΟΣ, τό, (ἀλείφω) ἀλοιφή, «ἀλειμμα», δι' οὗ ἤλειπον μάλιστα τοὺς νεκροὺς πρὸ τῆς καύσεως αὐτῶν, Σ 354, ω 45, 73· «λίθοι ἀποστλιδόντες ἀλείφατος» ἐδώλια λίθινα ἀποστλιδόντα ὡς ἀλειμμένα, ὡς ἔξ ἀλοιφῆς γ 408.

ΛΑΕΙΦΩ [v...] (λίπος), ἄορ. ἤλειψα καὶ μέσ. ἤλειψάμην. 1) Ἐνερ. «ἀλείφω» συνήθ. «λίπ' ἐλαίω» μὲ ἐλαιόλαδον, Σ 350, καὶ μόνον «λίπ'» ζ 227, ἰδ. λίπα· ἰδίως περὶ τῶν μετὰ τὸ λουτρὸν ἀλείψεων ἢ μυρώσεων, Ω 582, τ 505· «κηρόν ἐπ' ὥσιν» μ 200. 2) Μέσ. «ἀλείφομαι», «λίπ' ἐλαίω» K 577, E 471· «χρόα» τὸ σῶμά μου, E 175.

ΛΑΕΚΤΡΙΩΝ [v...], ὄνομα, (=ἀλέκτωρ), πατήρ τοῦ Ἀργοναύτου Ληϊτοῦ, P 602, Ἀλέκτωρ παρ' Ἀπολλ. 4, 9, 16.

ΛΑΕΚΤΩΡ [v...], ὄρος, ὁ (ἀ, λέγω) κυρ. ὁ μὴ κατακλινόμενος· μὴδὲ ἀπαπαυόμενος, ἀνήσυχος· κατ' ἐξοχὴν δὲ ὁ «πετεινός» ἢ «κόκο-

ρας», Βατρ. 193 (|| διαλεκτικῶς δὲ ἐν Ἀθῶνι λέγεται καὶ «ἀλόχτερας» κατὰ μετὰθεσιν φωνηέντων).

ΛΑΕΚΤΩΡ [v...], ὄρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος τῆς Ἥγησάνδρας· πατήρ τῆς Ἰφιλόχης, δ 10· Ἄλεν, Ἄλέν, ἰδ. εἶλα.

ΛΑΕΞΑΜΕΝΟΣ [v...], ΛΑΞΑΣΘΑΙ, ἰδ. Ἄλεξ· ἈΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, ὁ (ἀλέξω, ἀνήρ· ὁ τοὺς ἀνδρ. ἀποκρούων) τιμητικὸν ὄνομα τοῦ Πάριδος, δοτ. εἰ· αὐτὸν κατὰ τὸν σχολ. διότι ὡς ποιμὴν ἐδρῆς· πολλάκις πρὸς ληστὰς ἀντίστη, Γ 46.

ΛΑΕΞΑΝΕΜΟΣ [v...], ον (ἀλ., ἄνεμος) τὸν ἀνεμὸν ἀποκρούων, «χλαῖνα» ἡ ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάττουσα, ξ 529 f.

ΛΑΕΞΗΤΗΡ [v...], ἦρος, ὁ (ἀλέξω) ἀμυντὴρ· «μάχης» πρόμαχος· οὕτως λέγεται ὁ Δημόλειος, Γ 396 f.

ΛΑΞΕΪΚΑΚΟΣ [v...], ον (ἀλ., κακόν), ὁ ἀποσπῶν, ἀπομακρύνων τὰ κακά, «μῆτις» K 200.

ΛΑΞΕΩ [v...] (ρίζ. ΛΑΕΚ), ἀπρρ. ἀλεξέμενα· μέλ. ἀλεξήσω, ἄορ. εὐκτ. ἀλεξήσεις, γ 346· ἔ. δὲ (ἐκ τῆς συγκεκομμένης ρίζης ΛΑΚ) ἐπ. ἄορ. ἔ. με ἀναδιπλ. ἡλαλκον, ἀπρρ. ἀλαλκέν· ἐμεν· ἐμὲ ναι, ὑποτ. ἐπ. ἀλάλκησι (ἀντὶ ἀλάλκη), κ 280 (ὅπου πρὸ τοῦ Οὐλοφίου ἐγράφετο μέλλων ἀλάλκησι) P 453, μετογ. ἀλαλκίων, μέσ. ἄορ. ἔ. ὑποτ. ἀλεξώμεθα, ἄπρρ. ἀλέξασθαι. 1) Ἐνερ. ἀποσπῶ, ἀποκρούω, [ἀμύνω], ἀπομακρύνω ἀπὸ τινός τι, A 590, Δ 469, N 356· μετ. δοτ. προσ. χαριστικ. «τινί» βοηθῶ τινα, Γ 9, 779 κ. ἄ. μετὰ αἰτ. πράγματα, γ 469· μετ. ἀμφοτέρων συνήθως, οἷον «κακὸν ἦμαρ Δαναοῖσι» I 251, «νήσιος πῦρ» I 347, «τινὶ ἀγρία φύλα» T 30 κ. ἄ. πολγ. Σπανίως μετ. γεν. τοῦ προσώπου, οἷον Φ 539, κ 288. 2) Μέσ. ἀποκρούω ἀπ' ἐμαυτοῦ, ἀμύνομαι, ὑπερασπίζομαι, μετὰ αἰτ. προσώπου, N 475, σ 62 καὶ ἄνευ πτ. Δ 348, Π 562, ι 57 κ. ἄ.

ΛΑΕΟΜΑΙ [v...] καὶ ΛΑΕΙΟΜΑΙ ω 29, ἐπ. (ἄλη) εὐκτ. ἀλέοιτο, Γ 447, παρ. ἀλέοντο, Z 586· ἄορ. ἡλεύατο, N 148 κ. ἄ. καὶ ἀλεύατο, Γ 360 κ. ἄ., ὑποτ. ἀλέηται, δ 396 καὶ ἀλεύεται (ἐπ. συνεσταλμ. ἀντὶ τοῦ ἀλεύηται) ξ 400, εὐκτ. ἀλέατο, v 368, προστ. ἄλευα, Φ 285, ἀλέασθε δ 774, ἀπαρρ. ἀλέασθαι, N 436 κ. ἄ., μετογ. ἀλευάμενος, E 28.—Σημ. ἐκκλίνω, ἀπο(δια)φεύγω, ἄνευ πτ. E 28 κ. ἄ. συνήθως ὁμως μετὰ αἰτ. «βέλος, ἔγχρα, θόρυ, κῆρα, νοῦσον»· σπανιώτερον δὲ μετὰ αἰτ. προσώπου, οἷον «θεοὺς» τὴν ὀργὴν αὐτῶν δηλ., ἐπομ. φοβοῦμαι τοὺς θεοὺς, ι 274· μετ' ἀπαρεμφ. σημ. ἀποφεύγω, ὁ ἐ φοβοῦμαι ἢ παραλείπω τὸ νὰ πράξω τι, V 340, 605, ξ 400.

ΛΑΕΤΑΙ, ἰδ. ἌΛΛΟΜΑΙ.

ΛΑΕΤΡΕΪΑ (ἄχρ. ἄλετρον, ἀλέω), «ἀλέθω», «καρπὸν» ἢ 404 f.

ΛΑΕΤΡΙΣ [v...], ἰσός, ἡ (ἀλέω), ἡ ἀλέθουσα ἢ «μυλωνού», «γυνὴ ἀλ.» v 105 f.

ἐρμηνεία ἀρμόζει πως μόνον ἐν τῷ β'. χωρίῳ ἢ ἐν ἀρχαιοτέραι· ὁ εἰς τὴν θάλασσαν κελαρύζων, μοιρῶν, «μουρμουρίζων», εἰς πάντα ποταχὸν ὅπως οὖν ἀπότομον καὶ καταβράκτικὴν ἔχοντα τὴν ἐκβολὴν ἀρμόζουσα, ἐπαρκεῖ εἰς ἀλ-
ροτέρα τὰ χωρία. Ἐτυμολογικῶς διαιρεῖται τότε ἡ λ. ἄλι-μυρῆ-εις ἐκ τοῦ ἀχρ. μύρη κατὰ τὸ βαθυ-δινή-εις.

1. ἄλιος [υ.], ἰη, οη, ποι (ἄλς) θαλάσσιος, ἐν τῇ θαλάσσῃ κατοικῶν, ἐνάλιος. *ἄλ. γέρων· ὁ Νηρέυς, Α 556 κ. ἀ. καὶ ὁ Πρωτεύς, δ 349 κ. ἀ. *ἄλια θεαί· αἱ Νηρηίδες, Ω 84, καὶ *ἀθάναται ἄλια· λεγόμεναι, Σ 86, ω 47, καὶ μόνον *ἄλια· Σ 432.

2. ἄλιος [υ.], ἰη, ιον, ἐπικ. ἄσκοπος, μάταιος, *βέλος, μῦθος, ὄρκιον, πόνος, ὁδός· *Οἰ. πολχ. *οὐχ ἄλιος σκοπός· ἐσσηναι· δὲν θά εἴ-
μαι ἄχρηστος κατ'ἄσκοπος, Κ 324.—Τὸ οὐδέτ. ἐπὶρ. ματαίως, ἄσκοπως, Ν 410, 505 κ. ἀ. ἔτι δὲ Α 479. (*Ἡ ἑτυμολ. ἀμφίβολος· κατὰ τινας μὲν ἐκ τοῦ ἄλη συγγ. τοῦ ἡλίθιος· κατ' ἄλλους δὲ ἀκολουθοῦντας παλαιούς γραμματι-
κοὺς εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν προηγ. λ. καὶ μεσολα-
βοῦσα ἔννοια τὸ ἄκαρπον τῆς θαλάσσης.).

*ἄλιος [υ.], ὁ, 1) εἰς τῶν Λυκίων, Ε 678. 2) υἱός τοῦ Ἀλκινόου, θ 419.

ἈΛΙΟΤΡΕΦΗΣ [υ.], ἔς, ποι (ἄλς, τρέφω) γεν. ἑός, ὁ ἐν θαλάσσῃ διατρίβων, τρεφόμενος, θα-
λασσοτραφεύς, ἐπὶθ. τῆς φώκης, δ 442 τ.

ἈΛΙΟΝ [υ.], (2. ἄλιος), ἀόρ. ἄλιωσα ἀνάοξ. ματαιῶν, μόνον *νόον Διός· ε 404 ἔ. *βέ-
λος· Π 737.

ἈΛΙΠΛΟΟΣ [υ.], οη (ἄλς, πλέω), ὁ ἐν θαλάσσῃ πλέων, ὑπὸ τῆς θαλάσσης κατακλυζόμενος, θα-
λασσοπλοῦς, θαλασσοκλυστός *τείχεα ἄλι-
πλοα θείναι· κάμνω τὰ τεῖχη νὰ κατακλυσθῶσιν ὑπὸ τῆς θαλάσσης, Μ 26 τ. (Κατὰ δὲ τὸν Δοι-
δερόλ. ἔγενεν ἡ λ. κατὰ μετὰθεσιν ἐκ τοῦ ἄλι-
πλοός· ὁ ἐν θαλάσσῃ εὐρισκόμενος).

ἈΛΙΠΟΡΡΥΤΟΣ [υ.], οη (ἄλς, πορρύρα), θα-
λασσοπόρρυτος, ὁ ἐ. γνήσιον πορρυτοῦν (ἐκ
τῆς θαλασσίας πορρύρας) χρῶμα ἔχων, *ἡλά-
κατα, φάρεα· *Ὁδ. ε 53, 306, ν 408.

ἄλις [υ.], ἐπὶρ. (ἀλής). 1) σωρηδόν, «πλη-
θος», παρ' Ὁμ. πάντοτε μετὰ τῆς ὑπὸ τοῦ ὀλί-
ματος ἀπαιτουμένης πτώσεως, *νεκροὶ ἄλις
ἴσαν· νεκροὶ παμπληθεῖς, Φ 236, ν 436 κ. ἀ. *
μέλισσαι ἄλις πεπότηται· σωρηδόν, Β 90. 2)
ἱκανῶς, ἀρκετά, *ἄλις ἔστι μοι τι· ἔχω τι ἀρ-
κετόν, Ξ 122, Ρ 376, *ἄλις δέ οἱ· τοῦ εἶνε
ἀρκετά (ἔσα μου ἔκακε), Ι 376, *ἡ οὐχ ἄλις·
ἡ δὲν εἶνε ἀρκετόν, δὲν ἀρκεῖ, ἐπομένου ὅτι ἡ
ὤς, Ε 349, Ρ 450, Ψ 670.

ἈΛΙΣΚΟΜΑΙ (ρίξ. αλι, ἐν δὲ τῷ μέλ. ἀορ. καὶ
παρκ. ρίξ. αλο) ῥ. ἐλλιπὲς παθητικόν, μέλ. ἀ-
λώσσομαι, μόνον Βατο. 286, ἀόρ. β'. ἐάλων (ἡ-
λων μόνον γ 230) καὶ ὅποτε, ἄλῳω κατ' ἐπικ.
ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ ἄλῳ, εὐκτ. ἀλοῖμην καὶ ἐπικ.

ἀλῳην, Ρ 506, Χ 253 (εἰς ἀμφοτέρω τὰ γ.
ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α', ὁ Φαίσις καὶ ὁ Βαυμαλεῖς
λοῖην, εἰς δὲ τὸ πρῶτον ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' ὡς
τακτ. ἀλῳῇ), Ι 592, Ξ 84 (ἀλλ' εἰς ἀμφοτέρω
χωρία ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσιν ἐν
ἀλῳῇ ἀντὶ τῆς εὐκτ. ἀλῳῇ), ἀπρρ. ἀλῳαι.
τοχ. ἀλούς (ἀλόντες μὲ α[-], Ε 487). *Ὁ εἰς
παρ' Ὁμήρῳ δὲν εὐρίσκεται. Τὸ ῥ. ἔχει τ.
γαλμα, Γαλώσσομαι, ἐΓάλων κτλ. (πλὴν τοῦ
λων).—Σημ. 1) συλλαμβάνομαι, κυριε-
μαι, περὶ τε ἀνθρώπων καὶ πόλεων, Α 405,
374 κ. ἀ. μεταφ. *θανάτῳ ἀλῳναι· κατα-
φθῆναι ὑπὸ θανάτου, ἀποθανεῖν, Φ 281, ε.
ὅθεν καὶ ἄνευ τοῦ *θανάτω· 2) φανεύομαι.
172, Ξ 84, Ρ 506, σ 265. Ἰδῶς· ἀίσσηται
τοῦ εἶνε τὸ εἶς· χωρίον *μήπως ὡς ἀψίται
νοῦ ἀλόντες πανάχρου—κύρια γέννησθε· προ-
ῆτα μήπως συλληφθέντες ὡς ἐντὸς δικτύου π.
γρου—γείνητε λεία, Ε 487· (*Ὁ δυνάς· ἐντ.
κεῖται διότι ὁ λόγος εἶνε περὶ δύο πρὸς ἄλλ.
συνδεδεμένων ὑποκειμένων, τοῦ Ἑκτορος· ἀρ.
καὶ τοῦ λαοῦ ἀρ' ἐτέρου, ἴδ. ε. 485. ὁ δὲ σ.
ἐννοεῖ τοὺς ἀνδράς ἀρ' ἐνός καὶ τὰς γυναῖκας
ἐτέρου.—Τὸ ἀλῳναι ἔχει συγγ. πρὸς τὸ εἰ
κατὰ τὸν Λόβεκκ.).

ἈΛΙΤΑΪΝΑ [υ.], ποιητ., ἀόρ. β'. ἤλιτον,
νον Ι 375, συνθετέρος ὁ μέσ. ἀόρ. β'. ἀλ-
μην καὶ ἀπρρ. ἀλιτέσθαι μὲ σημ. ἐνεργ. σφάλ-
μαρτάνω, πάντοτε μετὰ αἰτ. *τινά· τι-
τινα, Ι 375, Τ 265, δ 378 κ. ἀ. *Διός· εἰ
μάς· παραβάνω τὰς ἐντολάς τοῦ Διός, Ω 57.
Ἐπικ. μετοχὴ τοῦ παρκ. ἈΛΙΤΗΜΕΝΟΣ μὲ τ.
σλόν καὶ σημ. τοῦ ἐνεστώτος, ἀμαρτάνων
μαρτωλός μετὰ δοτ. *θεοῖς· πρὸς τοὺς θε-
δ 807, πρὸς ἈΛΙΤΡΟΙ. (*Ὁ Ρόστ ἐν τῷ λεξικῷ
μηνύει τὴν δοτικὴν *θεοῖς·· κατὰ τὴν κρί-
γνώμην τῶν θεῶν. Ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος εἰκάζει
ὁ ἀόρ. ἤλιτεν ἐν τῷ Ι 375 σημ. ἀπεπλάν.
«μὲ ἐξελοῖσασε», μὲν ἐπὶ ῥε τὰ μῦα
καὶ ἡ εἰκασία τοῦ ἔχεται τινας πιθανώτερος,
παρὰβλήθη πρὸς τὴν λ. ἈΛΙΤΡΟΣ 2). Ἐκ τοῦ
ἈΛΙΤΗΜΗΝ [υ.], οη, ὁ ἀμαρτωλός,
νον *ἴλ. Ω 457, 486.

ἈΛΙΤΡΟΣ [υ.], ὡν, κυρ. κατὰ συγκοπ. ἐκ
ἀχρ. ἀλιτρός (ἀλιτεῖν), παρ' Ὁμ. μόνον ἀ-
1) ἀμαρτωλός, ἀνόσιος, Θ 364· *θα-
σιν· πρὸς τοὺς θεοὺς, Ψ 595. 2) ὁ εὐκ-
ἐπατών, πονηρός, πανοῦργος· ε 182.
ἈΛΚΑΘΟΣ [υ.], ὁ (ἀλκή, θοός· ὁ εἰς ἐ-
ναν ταχύς), υἱὸς τοῦ Αἰτωῦ καὶ τῆς Ἰσπ-
μείας, τῆς ἀδελφῆς τοῦ Αἰνείου, εἰς τῶν κυ-
τῶν ἡρώων τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομε-
φονευθεῖς, Μ 93, Ν 428.

*ἈΛΚΑΝΔΡΗ, ἡ, γυνὴ τοῦ Πολύδου ἐν ταῖς
γυπταῖς· Θήβαις, δ 126. Θηλ. τοῦ

*ἈΛΚΑΝΔΡΟΣ, ὁ (ἀλκή, ἀνὴρ· ὁ τοὺς ἀν-
ἀποσεδών), ὄνομ. τινὸς τῶν Λυκίων, ὑπὸ
Ὀδυσσεὺς φονευθέντος, Ε 678.

καρ, τό, (ἀλκή), μόνον κατ' ὄνομα, καὶ αἰτια, προπύργιον, υπερασπισίς, *Ἀλκαί-
*Ἰλ. Α 823· « Τρώεσσι » εἰς τοὺς Τρώας;
*Ἰ. ἐπὶ δὲ « γήραος » προφύλαξις ἀπὸ τοῦ
τοῦ, *Γ. Ἀπ. 191.

ἄλκῃ, ἡ, δοτ. κατὰ μεταπλασμόν: ἄλκι, ὅπ.
ἄλλὰ καὶ: ἄλκῃ, Ω 509. 1) σωματικὴ
ἐκείνη, ῥώμη, μάλιστα ἡ ἐκραινομένη, ἐκ-
ραινομένη, διὸ πολλάκις συνδυάζεται μετὰ τοῦ
« μένος », Ἰ' 45, Ζ 265, γ 237 κ.
2) ἄμυνα, υπερασπισίς, βοήθεια, Θ
« Διός » Ο 490, μ 120 κ. ἀ. 3) ἡ πρό-
ς, ἀντίστασις δύναμις, τόλμη, ἀνδρεία
ἐν ἀλκῇ· ἡ ἀκατάσχετος τόλμη, Δ 231, Ρ
κ. ἀ. « ἐπειμένος ἀλκῇ » ἀνδρείαν περιδε-
μένο: Η 164.—Προσωποποιουμένη εἶνε θεὰ
τῆς Αἰγίδος ἀπεικονισμένη, Ε 740.

Ἀλκίειε, ΕΞΕΑ, ΕΝ, ποι. (ἀλκή), ῥωμα-
ς, τόλμηρός, ἀνδρετός, Τρ. 28, 3.

Ἀλκίητις, ἰοσ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Πηλίου καὶ
Ἀναΐδοις, γυνὴ τοῦ Ἀδμήτου, βασιλέως
Φερών τῆς Θεσσαλίας, ὀνομασθὴ διὰ τὸν
πάρρητον ἔρωτα πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς, εἰς ὃν
δοῖται εἶχον ὑπογυῖσθαι ὅτι ἐδύνατο ν' ἀπαλ-
λῇ τοῦ θανάτου, ἀντι: τῶν οἰκείων ἀπέθνη-
κεν αὐτοῦ. Καὶ ἡ μὲν Ἀλκίητις ἀπέθανεν
αὐτοῦ, ἡ δὲ Περσεφόνη τὴν ἀπέστειλεν ὅ-
ν, Β 745.

Ἀλκί, ἐπ. δοτ. τοῦ ἀλκή ἐξ ἄγρ. ὀνομα. ἄλλ',
ποτε ἐν τῇ φράσει « ἀλκί πεποιθώς » Ε 299,
Ω 30 κ. ἀ.

Ἀλκιμέλιον, ὄντος, ὁ (ἀλκή, μέδω: ὁ αὐτο-
βουλευόμενος) υἱὸς τοῦ Λαέρκου, ἡγεμὼν
Μυρμιδόνων ὑπὸ τὸν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τὸν
πατρὸς τοῦ Πατρόκλου ἡνίοχος αὐτοῦ, Π 197.

Ἀλκιμίανη [..], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλκίμου
Μέντωρ, γ 235.

Ἀλκιμος [..], ὁ, 4) πατὴρ τοῦ Μέντορος;
3) εἰς τὸν Μυρμιδόνων, φίλος τοῦ Ἀχιλλεύς;
Β92, Ω 472.

Ἀλκίνοος [..], ὁ, (ἀλκή, νόος: ἀνδρεα-
νῶν), υἱὸς τοῦ Ναυσίθοῦ, ἔργονος τοῦ Ἠο-
κῆνος, βασιλεὺς τῶν Φαιάκων ἐν τῇ Σχερίᾳ,
Ὀδυσσεύς μετὰ τὸ ναυάγιον αὐτοῦ φιλοῖται
καὶ εἰς τὴν πατρίδα προπέμφει, ζ 42 ἐξ.
48.

Ἀλκίππη, Θεραπειά: τῆς Ἑλένης ἐν Σπέρτρ,
24.

Ἀλκμαίων, ὄνος, ὁ (ἐκ τοῦ ἄλκιμος κατὰ
Πρέλλερ) υἱὸς τοῦ Ἀμφιλόχου καὶ τῆς Ἑρι-
πιδος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀμφιλόχου, ἀρχηγὸς τῶν
πυλίων κατὰ τὴν πολιτορχίαν τῶν Οἰθῶν. ο
8. Κατὰ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν ἐκδι-
δοται τὸν εἰσπρατισμὸν τοῦ πατρὸς διὰ τοῦ φά-
τῆς μητρός, κατεδιώκετο πολὺν χρόνον ὑπὸ
Ἑρινύων μέχρις οὗ τέλος ἐκκαθάρσθη ὑπὸ
Ποταμίου θεοῦ Ἀχελφίου.

Ἀλκμάων, ὄνος, ὁ=Ἀλκμαίων, υἱὸς τοῦ Θέ-

στορος, Ἀχαιοί, ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόνο· φονευθεῖς,
Μ 394.

Ἀλκμάων, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Περσείδου Ἠλεκ-
τρώνο, βασιλέως τῶν Μυκηνῶν, γυνὴ τοῦ Ἀμ-
φιτρώνο· ἐν Οἰθῶν, μήτηρ τοῦ μὲν Ἡρακλέους
ἐκ τοῦ Διός, τοῦ δὲ Ἰφικλέους ἐκ τοῦ Ἀμφι-
τρώνο, Ξ 323, λ 266. Περὶ τοῦ βραδυνθέντος
αὐτῆς τοκετοῦ τοῦ Ἡρακλέους, Ἰδ. ἩΡΑΚΛΗΣ.
(Παράγ. κατὰ μὲν τὸν Πρέλλερ ἐκ τοῦ ἀλκι-
μος, κατὰ δὲ τὸν Ἀρτουγγ κατὰ συγκοπ. ἐκ
τοῦ ἀλκμαίων: ἡ ἀποκρούουσα)

Ἀλκμήρ, ἦρος, ὁ (ἀλκή), ἀλεξήτηριος ἀ-
μυντήρ, « ἀρῆς » ὁ ἀποδιώκτης τῆς κατάρας,
τοῦ ὀλέθρου, ὁ ἐκδικητὴς τῆς ὕβρεως, Ξ 485, Σ
400, 213· « κυνῶν καὶ ἀνδρῶν » υπερασπι-
στῆς κατὰ κυνῶν καὶ ἀνδρῶν: περὶ τοῦ ἀκον-
τίου, ξ 531, φ 340.

Ἀλκμόνη [..], ἡ, ἐπώνυμον τῆς Κλεοπά-
τρας, θυγατρός μὲν τοῦ Ἰδου καὶ τῆς Μισση-
σης, γυναικὸς δὲ τοῦ Μελεάγρου, Ι 562 Ἰδ. λ.
ἈΛΚΜΩΝ.

Ἀλκμῶν [..], ὄνος, ἡ, θαλάσσιον πτηνόν,
Λατ. alcedo „ψαροπούλι“, ἐκ τοῦ ἄλς καὶ
κῶν, διότι ἐπιστεύετο ὅτι τὸ πτηνὸν τοῦτο ἐπώα-
ζεν ἐν τῇ θαλάσσῃ, Ι 563. (Ταῦτα κατὰ τὸν
Ἑσχινον καὶ Σπίτζερν: πρότερον δὲ κατὰ τὸν
Οὐόλφριον ἐθεωρεῖτο ἡ Ἀλκυὼν κύρ. ὄν.=Ἀλκυὼ-
νη, θυγ. τῆρ τοῦ Αἰόλου, ἦτις μετὰ τὸν θάνατον
τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς Κηκύβος ὑπὸ τῆς λύπης ἐβρί-
φθη εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ὑπὸ τῆς Ἥρας με-
τεμορφώθη εἰς τὸ δυνάμενον θαλάσσιον πτηνόν.
Κατ' ἄλλην δὲ παράδοσιν, ἣν ἀποδέχεται ὁ σχολ.,
ἀμφότεροι οἱ συζυγοὶ μεταμορφώονται εἰς θαλά-
σσια πτηνὰ ὑπὸ τοῦ Διός: διότι ἐν τῇ βλασφημίᾳ
αὐτῶν ὑπεροφία ὠνομάζοντο Ζεὺς καὶ Ἥρα.
Ἄλλ' ὁ Ὅμ. ἀγνοεῖ τὸν περὶ μεταμορφώσεως
μύθον καὶ εἶνε διὰ τοῦτο φυσικώτερον νὰ ἐκλά-
θωμεν τὸ ὄνομα ὡς προσηγορικόν, τὸ δὲ « ἀλ-
κυῶνος » πολυπνεθὲς οἶτος » νὰ ἐνοήσωμεν περὶ
τῶν θρηνητικῶν κελადημάτων, ἅπρ ἐκπέμπει
τὸ ἀπὸ τοῦ ἄρρενος καχωρισμένον θῆλυ, καθ' ὃ
πολλάκις οἱ ποιηταὶ μνημονεύουσι. Οἱ θρήνοι οὗ-
τοι τοῦ πτηνοῦ ἀποτελοῦσι κάλλιστον ὄρον συγ-
κρίσεως πρὸς τὴν ὀλβίαν καὶ τοὺς θρήνους τῆς
μητρός Μαρπησσης διὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλω-
νος γενομένην ἀρπαγὴν τῆς θυγατρὸς Κλεοπά-
τρας, ἦτις καὶ διὰ τοῦτο ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν
γονέων αὐτῆς Ἀλκυῶνη.

Ἄλλῃ, σύνδ. (κυρ. οὐδ. πληθ. τοῦ ἄλλος μὲ
καταπίεσμον τόνου, ἐπομ.=ἄλλως), τιθέμενος
ἐν τῇ λόγῳ ἐν γένει ὅπου μετὰ τι προηγούμε-
νον ἀκολουθεῖ ἕτερόν τι ὅπως ἀντίθετον ἢ μόνον
διάφορον ἐκείνου. Χρησιμεύει λοιπὸν 4) εἰς ἀν-
τιθεσιν διαφορῶν τοῦ λόγου κώλων, μάλιστα
προηγούμενης ἀρνήσεως ἢ ἄρσεως, Α 25. Πολ-
λάκις ἡ ἀντιθεσις προπαρκασιάζεται τιθεμένου
τοῦ Μέν ἐν τῇ πρώτῃ κώλῃ, ὅσκις τοῦτο εἶνε
καταρτικόν « ἐνθ' ἄλλοι μὲν πάντες, ἐπευφάνη-

1) πηδῶ «ἐξ ὁγέων» ἀπὸ τοῦ ἄρμα-
29. «εἰς ἵππους» ἐπὶ τὸ ἄρμα, Δ 492.
ἐπιτίθεται, ἐπιπίπτω, ἐφορμῶ ἐπὶ
N 641, χ 80. «ἐπὶ στῆλαι» Υ 353. «εἰς
γ'» 536. «ἄλτο οἰστός» ἐπέταξε τὸ βέ-
Δ 425.

ἀλλοπρόσαλλος (ἄλλος, πρὸς, ἄλλος), ὁ ἀπ'
πρὸς ἄλλον τρεπόμενος, ὁ γυρίζων ἀπὸ τὸν
τὸν ἄλλον, εὐμετάβολος, ἄστατος,
ὁ τοῦ Ἄρεως, δοθὲν εἰς αὐτὸν διὰ τὸ
ὅτι τῆς τύχης τοῦ πολέμου, μόνον Ἰλ. Ε
889. (||. Ἐσώθη ἡ λ. εἰς τὴν αὐτὴν σημ.
μορφήν, ἴδ. Πανδῶρ. Τόμ. Η'. σ. 424).

2) ἄλλο ἄτομον, «ἄλλος» πολλάκις μετὰ
τοῦ ὅλου «ἄλλος Ἀχαιῶν, θεῶν» Β 80, Π
ε. ἀ. ἀλλὰ καὶ «ἄλλος Ἀχαιῶς» Γ 226.
ἐν τῇ ἀρνήσει καὶ ἐπομένῳ τοῦ εἰμή, Ρ
μ 326, ρ 383 κ. ἀ. Ἰ. Δῆμ. 78. «ἄλλος τις»
7. «τις ἄλλος» λ 558.—Ἰδῶς ἀ.) «ἄλλος
ἄλλος δέ» Χ 493 κ. ἀ. «ὁ μὲν—ἄλλος»
Δ 447, «ἕτερος μὲν—ἄλλος δέ» Ι 343, 472.
οἱ μόνον ἐν τῇ δευτέρῳ κώλῳ Ι 594
ἀκούοντο καὶ ἐν τῇ πρώτῃ «κτείνουσιν»
οἱ ἄλλοι Γ 73 κ. ἀ. καὶ μόνον «ἄλλοι»
ἱπποὶ, οἱ ἐπίλοιποι, Α 22, Β 4, Γ 102
πλγ. «τὰ ἄλλα» καὶ συνηρ. «τὰ ἄλλα» (ὅρ-
ον ἡ ὥς ὁ Δίνδορφ γράφει τ' ἄλλα) τὰ
ἀ, εαεττα, Α 465. «ἄλλο τόσον μὲν» καὶ
ἀν ἄλλο τόσον» σημ. τὸ μὲν ἄλλο ὅλον,
ὡς καὶ ὁ Ὀλοκληρίαν, Χ 322, Ψ 454. γ.)
ἀπὸ τοῦ ἄλλος συνάπτεται πρὸς ἄλλην τινά
ὡς πτωχὸν ἢ πρὸς σύστοιχον ἐπὶ. «ἄλλος
ἔρεξε θεῶν» ἄλλος ἐβούλαζεν εἰς τοῦτον,
ἄλλος εἰς ἄλλον θεόν, Β 400 πρὸλ. καὶ Β
ε 228. Ἰδὲ καὶ τὰς λ. ἄλλοθεν, ἄλλοτε,
αἰς δ.) ἐνίοτε εἶνε, ὡς τὸ Γαλλικὸν autre,
τὸ φαινόμενον περιττόν· ἀλλὰ μόνον κατὰ
ἀννόμην· διότι πάντοτε δηλοῖ ὅτι ἀντικεί-
νεται εἶνε ἄλλο παρὰ τὸ ἥδη μνημονευθὲν,
«ἐκτοθεν ἄλλων μνηστήρων» ὁ ἔ. ἐκτός,
ἀν τῶν ἄλλων, ὅτινες ἦσαν οἱ μνηστήρες,
2. «οὗ γ' πατρὶ χαρίζομενος θεράπευον—
ἄλλων ἤρχον ἑταίρων» δὲν ἤθελον νὰ θερα-
πῶν, νὰ ὑπηρετῶν, ἀλλ' ἄλλων ἀρχηγὸς ἦσαν,
τῶν ἑταίρων, ν 266. Ἐνίοτε δὲ δύναται νὰ
φρασεῖται διὰ τοῦ προσέτι, ἀφ' ἑτέρου κ.τ.τ.
α τῇ γε (κούρη) καὶ ἀμφίπολοι κίον ἄλλαι
αὐτῆς ἐπορεύοντο καὶ ἄλλαι δηλ. αἱ ἀμφί-
οι, ὁ ἔ. προσέτι καὶ αἱ ἀμφ. ζ 84. «Οὐτὶν
κικλήσκουσιν μήτηρ ἡδὲ πατὴρ ἡδ' ἄλλοι
εἰς ἑταῖροι» καὶ πάντες εἰσι οἱ ἑταῖροι, ε 367.
ὡς δ' οὐποτε δῆλον ἐστέργεται οὐδὲ τις ἄλλη
ος» οὐδ' ἄλλο τι κακόν, οἶον νόσος, ο 407.
ἀν ἀνδείξιν τῆς ἀντιθέσεως χρησιμεύει ὡς ἀ-
ντιθέταν ἐ.) μετὰ τῶν συγκριτικῶν, οἶον
ποτέ τις ἐλπίσει κακώτερος ἄλλος ἔμετο Χ
πρὸλ. καὶ Μ 92, 232, Ο 124 κ. ἀ. Ὀσαύ-

τως καὶ μετὰ τοῦ «πλησίος» Δ 84 κ. ἀ. 2)
ἄλλος κατὰ τὸ ποιόν, ὁ ἔ. ἀ.) διάφορος,
ἄλλος εἰδούς, Ν 64, Φ 22. 60εν δ.) ποιητ.
= ἄλλότριος, ξένος, φ 274. «ἄλλοι» υ 243.
γ.) ψευδής, ὄχι ἀληθής, δ 348, ρ 439.

ἄλλοτε, ἐπὶρ. (ἄλλος) εἰς ἄλλο μέρος, μόνον
*Ὀδ. ψ 184, 204.

ἄλλοτε, ἐπὶρ. (||. ἄλλος, ὁ ἔ. ἄλλο-τε, κατὰ
τά: πό-τε, τό-τε, ὅ-τε καὶ ὄχι σύνθ. ἐκ τοῦ ἄλ-
λος καὶ ὅτε) «ἄλλην φοράν», εἴτε πρότε-
ρον, Υ 90, εἴτε ὕστερον, δ 684. «ἄλλοτε
μὲν—ἄλλοτε δέ» Ω 40 «ὅτε μὲν—ἄλλοτε δέ»
Δ 65, «ἄλλοτε μὲν—ὅτε δέ» Δ 566, «ἄλλοτε
μὲν—ἄλλοτε δ' αὐτά» Σ 472, π 209 «ἄλλοτε
ἄλλῃ Ζεὺς ἀγαθὸν τε κακὸν τε οἶδον» ὁ Ζεὺς οἶ-
δει «σήμερον εἰς τὸν ἕνα, αὔριον εἰς τὸν
ἄλλον» καὶ τὸ ἀγαθὸν καὶ τὸ κακόν, δ 236,
237. «θρώσκων ἄλλοι» ἐπ' ἄλλον (ἵππον) ἀμεί-
βεται πηδῶν ἐναλλάξ ὅτε μὲν εἰς τοῦτον, ἄλ-
λοτε δ' εἰς ἄλλον (ἵππον) Ο 684. πρὸ. καὶ λ.
ἄλλαταις.

ἄλλότριος, η, ον (ἄλλος), ξένος, ὁ ἔ. ἀ.)
εἰς ἄλλους ἀνήκων «βίαιος, νηῖς, οἶκος» Ὀδ.
πλγ. «ἄγεα ἀλ.» ξέναι φροντίδες, ξέναι ὑποθέ-
σεις, Υ 298. «ἄλλότρια» «τὰ ξένα» ξένη πα-
ριουσία, ρ 432. «οἱ δ' ἤδη γναθμοὶσι γελῶν
ἄλλοτρίαισι» ἐγέλων μὲ ἄλλοτρίας γνάθους, ὁ ἔ.
διστραμμένους, παραμειομορφωμένους, υ
347 (κακῶς ἄλλοι ἐνοουσι ἐν τῇ φράσει ταύ-
την γέλωτα ὑπέρμετρον ἢ καὶ ὑποκεκρυμμένον).
δ.) ἐξ ἄλλοτρίας χώρας, ξένος, «πῶς» σ
218, 60εν καὶ πολέμιος, Ε 214, π 402.—
Τῆς Ἰλιάδος μόνον ἐν τοῖς μνημονευθεῖσι χωρίοις
εὐρίσκεται.

ἄλλοφος, ον, ἐπικ.=ἄλοφος, ὅπ. ἴδε.

ἄλλοφρονέα (ἄλλοφρων), κυρ. ἄλλο τι δια-
νοοῦμαι ὁθ. ἀ.) «ἔγω ἄλλου τὸν νοῦν μου»
εἶμαι σύννομος, κ 374. δ.) ἀναίσθητος, εἶ-
μαι ἀναίσθητος, Ψ 698.—Ἐν ἀμφοτέροις τοῖς
χωρίοις κεῖται μόνον ἡ μετοχή.

ἄλλαταις [..], ἐπὶρ. ἐπικ. (ἄλλος) ποῶς ἄλλα
μέρος, ἀλλαχόσε, πάντοτε μετὰ τοῦ ἄλλος
καὶ ἄλλη «διὰ τ' ἔτρεσαν ἄλλυδης ἄλλος» φοδη-
θέντες ἐτράπησαν ἄλλοι ἀλλαχόσε, Δ 486, Ρ 729,
ε 71 κ. ἀ. «ἄλλυδης ἄλλη» «ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ'
ἐκεῖ» κατὰ διαφόρους διευθύνσεις, ε 369. «τοῦ
κακοῦ τρέπεται γρῶς ἄλλυδης ἄλλη» τοῦ δαίμονος
τὸ χρῶμα «γυρίζει πῶς ἀπ' ἐδῶ καὶ πότε ἀπ'
ἐκεῖ» (ἔγουν κλίνει ὅτε μὲν εἰς τὸ κίτρινον
π. χ. ὅτε δὲ εἰς τὸ κόκκινον) μεταβάλλεται συ-
γὰς, Ν 279. (||. Τὸ μὲν υ εἶνε Αἰολικὴ τροπή
τοῦ ο' ἢ δὲ κατὰ λῆξιν—δὲς δὲν εἶνε ὁμοία πρὸς
τὴν καὶ παρ' Ὀμ. εὐρίσκουμένην (ἴδ. λ. ἀποβι-
αίς) τρόπου σημαντικῆν, ἀλλὰ μάλλον ἰσοδυνα-
μεῖ πρὸς τὴν τοπικὴν—δε, καθὼς φαίνεται καὶ
ἐκ τοῦ Δωρ. οἰκαδῖς=οἰκαδὸς καὶ γαιμάδῖς=
γαϊμάδης ὡςτε ὅλος ὁ αὐτοῦ τοῦ ἐπὶ τῷ ῥήματι εἶνε
Αἰολοδωρικός).

ΛΑΛΪΣΚΕΝ, ἴδ. ΛΑΛΑΪΟ.

ΛΑΛΩ, ἐπὶ β. (ἄλλος) ὁ ἔ. ἀ.) κυριώτατα κατ' ἄλλον τρόπον, „ἄλλοιω“· «πῶρος οὐκ ἔσται ἄλλως»· πρότερον δὲν ὅτ' ἐπέβη μεταβολή τινι, E 218· ὅθεν β.) ἄλλως· παρὰ τὸ σύνθημα, ὁ ἔ. καλλίτερον, A 391, O 476 κ. ἀ. γ.) ἄλλως· παρὰ τὸ δέον, ὅτ' ἐ. μεταίωσις, ἀσκόπως, ἄνευ λόγου, Ψ 111, Ξ 124· δ.) ὑπὸ ἄλλην ἑποψίν, κατ' ἄλλον λόγον «ὁ δ' ἀγῆνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως»· I 699, ρ 577, φ 87· ὡσαύτως ἐννοητέον καὶ τὸ Γ 99 «καὶ δ' ἄλλως τοῦ γ' ἰὸν βέλος πέτεται» καὶ ἄλλως, ὁ ἔ. καὶ ἄνευ τῆς θείας ἀντιλήψεως· ἐ.) ἐν ἄλλαις περιστάσεσι, Ὁδ. πλγ.

ΛΑΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, (ἄλλομαι) πῆδημα Ὁδ. O 403, 429.

ΛΑΜΗ, ἡ (ἄλς) ὕδωρ ἁλμυρόν, θαλάσσιον Ὁδ. ε 53, 322· ἡ ὑποστάθμη τοῦ ἐλατ. πθίνοντος θαλασίου ὕδατος, ζ 137, 219, πρὸς ψ 237. || Σήμερον προφ. „ἔριμη“.

ΛΑΜΙΡΟΣ [..], ἡ, ὄν (ἄλμη), σῆμα. προφ. „ἄρμυρός“, μόνον μετὰ τοῦ οὐσιαστ. «ὕδωρ» ἐπὶ τοῦ θαλασίου ὕδατος, ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ὁδ. δ 514, ε 400 κ. ἀ.

ΛΛΟΓΕῖΝ (ἄ, λόγος) (οὐδένα λόγον ἔχω τινός, ἢ παρ' οὐδὲν ποιοῦμαι τι) ἀδιαφορῶ, ἄνευ πτ. O 462, 478.

ΛΛΟΘΕῖΝ [..], ἐπὶ β. (ἄλς) ἐκ τῆς θαλάσσης, «ἐξ ἀλόθεν» Φ 335 †. (|| πρὸ βλ. τὸ τῆς καθομιλ. „ἀπὸ παιδιόθεν“).

ΛΛΟΙΛΩ [..], ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀλωάω (ἀλωή) „ἀλωνίζω“, κτυπῶ, μεταρ. «γαίαν χειρσίν» I 568 †.

ΛΛΟΙΦΗ [..], ἡ (ἀλείφω) „ἀλαιφή“, P 390, φ 479 κ. ἀ. ἰδίως περὶ τοῦ χαιρείου λίπου· καὶ ὅταν ἀκόμη ἐπὶ τοῦ κρέατος κηται, I 208, O 476 κ. ἀ. (ὡσαύτως ἡ καθομιλ. μεταχειρίζεται τὸ σύστοιχον „ἀλειμμα“ ἐπὶ τοῦ στέατος)· ἔτι δὲ σῆμα. καὶ τὸ ἔλαιον, δι' οὗ ἀλείφεται τις, ζ 220.

ἈΛΟΠΗ [..], ἡ, πόλις ἐν τῇ τοῦ Ἀχυλλέως ἐπικρατεῖα, B 682· ἴδ. τὴν ἑπομ. λ.

ἈΛΟΣ [..], ἡ, πόλις ἐν τῇ τοῦ Ἀχυλλέως ἐπικρατεῖα, B 682· (Ἵπληρον δύο πόλεις· τὸ ὄνομα τοῦτο φέρουσαι, ἡ μὲν ἐν Φθιώτιδι τῆς Θεσσαλίας, ἡ δὲ ἐν Λοκρίδι· ποτέρα τούτων ἐνταῦθα ἐννοεῖται, ἄδηλον, ὡσαύτως καὶ Ἀλόπαι ὑπῆρχον οὕτω ἐν ταῖς αὐταῖς χώραις κατὰ Στράβ. 9, 5, 8).

ΛΛΟΥΕΙΝ [..], ἡ, θαλασσογενής, θυγάτηρ τῆς θαλάσσης, ἐπώνυμ. τῆς Θέτιδος, Γ 207, τῆς Ἀμφιτρίτης, δ 404 (ἐκ τοῦ ἄλς καὶ ὕδνης, συγγ. τῷ υἱός καὶ φύω κατὰ τὸν Λόδεκκ. κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἄλς καὶ σύω=σύνουμαι, μετὰ παρενθήκης τοῦ δ, ἑπομ. ἡ ἐν τῇ θαλάσσει κινουμένη. || Μήπως ἄρα γε ἡ Κρητικὴ λ. „ἀλαουσουδ-ερός“=καταμουσκεμένος, καταδρεγμένος, ἔχει τινὰ σχέσιν πρὸς τὸ ἀλοσύνει;)·

ΛΑΡΦΟΣ, ὄν, ἐπικ. ἄλλοπος, ὁ ἄνευ (φούντας τριχῶν, πτερῶν κ.τ.λ.) κατὰ κεφαλὴν (ἐπὶ θ. κυρ. τῆς περικεφαλαίας) «κυνεῖ ἄλλο περικεφαλαία φιλή, φαλακρά, οὕτως δ. K 258 †.

ΛΑΟΚΟΣ, ἡ, ἐπικ. ἡ κοινὴ πρὸς τινὰ ἔχουσα, σύννευρος, ἑπομ. καὶ σύζυγος, πλγ. εἴτε νόμιμος, ὅτε συνθήκας προσδίδει διὰ τῶν ἐπιθ. «μνηστή, κουριδίη» εἴτε παλ. I 336, δ 623.

ΛΑΟΝ, ΛΑΟΝΤΑΙ, ἴδ. ΛΑΛΟΜΑΙ.

ΛΑΣ, ΛΑΟΣ [..], ὁ, Α') ἄλας, „ἀλάτι“· ἄλα δοίης» παροιμιώδες, „δὲν του διδοῦ σπυρὶ ἀλάτι“, δηλ. οὐδὲ τὸ παρὰ μικρόν, ρ. συνηθέστερον ἔχει ταύτην τὴν σῆμα. ἐν τῷ «ἄλασσι μειγνυμένον εἶδαρ» λ 123, ψ 270· καὶ ὁ ἐνικός ἐπὶ τῆς αὐτῆς σῆμα., I 214. ἡ ἄλς ποιητ. «ἁλμυρόν ὕδωρ» ἡ θάλασσα I 441 κ. ἀ. (Κατὰ τὸν Γοῖθελον καὶ Ἀμύν. εἶνε ἡ προσάκτιος, ἡ παρὰ τὴν ξηρὰν θάλασσαν ἀλλὰ τὸ χωρίον μ 27, ὅπου ὑπάρχει ἀντὶ τῆς πλγ. φανίνεται ὅτι ἀντιβαίνει ἐπὶ σημασίαν ταύτην, διότι ἐνταῦθα σημαίνεται θάλασσα ἐν γένει. Ἀπίθανος παραγωγή ἐκ ἄλλομαι εἶνε ταύτῃ τῷ Λατ. sal).

ΛΑΣΟ ἴδ. ΛΑΛΟΜΑΙ.

ΛΑΙΟΣ, ΕΟΣ, τό (ἄλω, ἀλδαί ω) ταυμάσιον δεινρόφυτον, μάλιστα εἰς θεὸν τινὰ ἀφιερῶν Γ 8, «Ἀθήνης» ζ 294· ἐν γένει δὲ, ὡς καὶ τέμενος, χωρίον ἱερόν, γῆ εἰς θεὸν ἀφιερῶν B 506.

ἈΛΙΗΣ, ΛΟ καὶ ΕΠ, ὁ, βασιλεὺς τῶν Λαγῶν ἐν Πηδάσφ, πατὴρ τῆς Λαοδόης, Φ 86, X 54.

ΛΑΤΟ, ἴδ. ΛΑΛΟΜΑΙ.

ἈΛΪΒΑΣ [..], ΑΝΤΟΣ, ὁ, πόλις ἄδηλον κατέμνη, κατὰ μὲν τὸν Εὐστάθιον τὸ μετὰ τὴν ἐν τῇ κάτω Ἰταλίᾳ Μεταπόντιον, κατ' ἄλλους = ἈλΪβη, ω 304.

ἈΛΪΒΗ [..], ἡ, πόλις τοῦ Πόντου, ἐξ ἧς ἄργυρος εἰάγεται, B 857 «οὐδὲν ἀργύρου ἐγενέθη». Κατὰ τὸν Στράβ. 13, 3, 20, τὴν εἶνε τὸ ἀρχαιότερον ὄνομα τῆς χώρας τῶν Λαυδῶν, παρ' ὧν κατὰ πρῶτον οἱ Ἕλληνες ἐλάβανον τὰ μέταλλά των.

ΛΑΤΕΚΛΗ [..], ἔκτεν. σχηματ. τοῦ ἀλῶν ἐπικ., μόνον κατ' ἑναστ. καὶ παρ.τ., ἐπανεμ. μένος· ἡ διαρκῶς ὑπαγωγῶν, φεύγω, «κατὰ πολέμοιο» E 253, Z 443· μετὰ αἰτ. πρῶτος ἀπαφύγωμι, οἷον «ὑδριν» ρ 581.

ΛΑΤΕΚΛΗ [..]=τῷ προηγούμεν. «ἀλύσει κῆρα» γ 330 †.

ΛΑΪΕΚΑ [..] (ἀλεύομαι), μέλ. ἀλύειν, K 5 καὶ εὐκτ. ἀλύοι ρ 517 (οὗπου ὁ Ἄρεος ἐκ τῆς ἀντιγράφου γράφει χρόνου ἀορ. ἀλύει), ἀορ. λυῖαι· ἀποσύρομαι, διαφεύγω, ἀπαλλάττομαι, «γλυτώνω», «ὅθεν οὐπω· ἦεν ἀλύει· οὐδέμια ἀπαλλαγή, σωτηρία ὑπῆρχε, γ 10

ἔττω καταφύγω, K 348· συνήθως μετὰ ἀφαιρέσεως «ὕλεθρον, θάνατον» K 371, ὁ α. «ἐταίρους» ἀποφύγω, φεύγω τὴν ὁδόν, μ 335.

ἄμα [···] (ἕτερος ἐκτενέστερ. σχηματ. τοῦ ἄπτομαι, ἐκμαίνουμαι X 70 περί· ἡ γινέται ἔπειν αἶμα = ἀλύσσοντες περί θυ· ἡ ἀπονομενοὶ ἐσωτερικῶς ὑπὸ ἀγρίας ἐπίθυ· ἡ κατὰ τὸν ψαΐσιν· μεθύνοντες ὑπὸ τοῦ α. πικροῦ, ἡ λυσσῶν (ὡς ἐκ τοῦ λύσσω ὁθον· ἡ ἀπονομενοῦ τοῦ ῥήματος) δὲν ἀρνούσονται, πικρὸς, οὐκ [···] (α, λύνω), ὅστις δὲν λύεται, ὁ α. ἀρρήκτος «πέδας, πέτραρ» N 37, «δεσμῶν» θ 273.

ἄμα [···], ἀλλὰ τὸ ο εἶνε μακρόν ἐν τῇ ἰστοί (συγγ. τῷ ἄλῃ) περιπαθῶς ἔχω, εἰ· ὡς ἐκμαυτοῦ, ἰδίως· α.) ἔνεκα ὁδῶν, ἡ λύπη, ἀδελφόνων, ἐκμαίνουμαι, «τρελλοῦμαι» (ἀπὸ τὸν πόνον), E 352, Ω 12, ἡ ἔπειν ὁ «Λυεῖς καὶ ψαΐς συνάπτουσι τὸ α.» μετὰ τοῦ «ἀλύων» μαινόμενος μὲ χειρᾶς, ὁ ε. μανιωδῶς χειρονομῶν) σπαρ· ὁ (ὡς) ὑπὸ χαρᾶς ἐκσταταί, «τρελλοῦμαι» (ἀπὸ τὴν χαρὰν), «ἡ ἀλύεις, ὅτι ἴρον· α.» σ 333.

ἄμα [···], ποι. παρ' Ὁμ. μόνον ὁδρ. ἔλ· αὐτοῖς, ἄλφοι, ἀποφέρω, φέρω κέρδος, ὁ α. ἄλφον «μυρίον ὄνων» ἀπέρω κέρδος, σ παρβ. Φ 79, ρ 250, «ἔθεν καὶ τοι ἄλφον ἄλ· α. 383 (ἴπου ὁ μὲν Δίνδ. Βέκκ. ἐν τῇ Β'. Λυεῖς γράφουσιν ἄλφωιν γ'. πληθ. ἀντί· ἄλφωιν, συνήθως δὲ γράφεται ἄλφοι, καὶ ἄλφον εἶνε ὁ ἀλγής· ὡς τὸ κυριώτερον σπαρ· ἄλλοι δὲ διαρθεύει τὸ τοι εἰς τις, σπαρ· τοῦτο ὑποκείμενον εἰς τὸ ἄλφωι).

ἄλφωις, ὁ, 1) ὁ καὶ νῦν οὕτως ὀνόμαζόν· σπαρ· τῆς Ἀρχαίας καὶ «Πλίδος, B 2) ποτάμιος θεός, E 545, γ 489.

ἄλφωις, ἡ, οὐκ (ἀλφειν, θεός) βοῶς ἀπο· ὁν. ἐπὶ θ. τῶν παρθένων, αἵτινες κέρδος ἀπα· ὦν εἰς τοὺς γονεῖς τοῦ βόας, οὗ οἱ γα· ὦν οἰδοῦσιν εἰς α· τὰς ὡς ὁδῶρα ἡ ἔδνα (ὡς λ.) Σ 593 φ.

ἄλφωις, ὁ, ὁ (ἄλφω, ἔδω, πρὸς τὴν λ. ἀλφ· αὐτοῦ) = ἀλφειῶν ἐδωστής, ἀρτοφάγος, ἡ κυ· ὦν κριθοφάγος, «ἄνδρες ἀλφωσταί» α· ὡς 8, γ 261, γ. Ἀπ. 458· πρὸς τοὺς Ὀ· ὦν προσηγορίας τῶν ἀνθρώπων «ἐπὶ ὡς οἶον ἔδοντες» καὶ «οἱ ἀρούρη· καρπὸν σπ· α. (Ταῦτα κατὰ τὸν K. Φ. Ἑρμαννον καὶ ὡς ἄλ. κατὰ δὲ τὴν συνήθη παραγωγὴν ἐκ τοῦ αὐτοῦ εἶνε· φιλόπονοι, κερδοσκόποι ἀν· ὦν κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἶνε οἱ ἀνθρώποι ὡς καὶ ὅσον διὰ τῆς φιλεργίας καὶ τοῦ ἐπ· ὡν πνεύματος διακρίνονται τῶν ἄλλων ζώων· ὡς τὸν Οὐδύσιον καὶ ἄλλους· εἶνε οἱ τῆς γῆς ὡς, ὡς πνεῦμα ἐπινοητικὸν ἔχοντες ἄνδρες).

* ἄλφωι [···], τό, ἄλφω, ποιητ. = τφ ἐπομ., ὡς ὡς, γ. Δήμ. 208.

ἄλφωις [···], τό, κριθή, ἡ, κριθάρι, ὁ ἐνικ. μόνον ἐν τῇ φράσει «ἀλφειῶν ἀκτὴ» (ὡς λ. ἀκτὴ) ὁ καρπὸς τῆς κριθῆς, κριθή, A 634, ὁ 355, ξ 429· συνήθως κατὰ πληθ. «ἀλφωιτα» ἀ· λευρον ἡ «πληγοῦρι» ἐκ παρρηγιένων κριθῶν, κριθάλευρον γονδρόν, ὁ 290, 354, ὁ 108· χρησιμεύει εἰς ἐπίπασιν, πασπαλίσια τῶν κρε· ὦν τῶν εἰς θυσίαν καιομένων ἡ πρός χρῆσιν τῶν ἀνθρώπων ὀπτωμένων, ψηφισμένων, Σ 560, ὁ 280, ξ 77· ἔτι δὲ καὶ εἰς τὴν κατασκευὴν τοῦ πολυσυνθέτου ποτοῦ, τοῦ «κυκεῶνος» (ὡς ὡς) A 640, κ 234. (Ῥητῶς οὐδαμῶς παρ' Ὁμ. μνημονεύεται ὅτι τὰ ἄλφωιτα ἐτρώνοντο ἐν εἴδει ἄρτου ἡ πλακοῦντο· ὅτι ὡς ἀπετέλουν τὸ κυ· ριώτατον στοιχεῖον τῆς τροφῆς τῶν ἀνθρώπων, καταφαίνεται ἐκ τῶν χωρ. ὁ 290, τ 497 καὶ τοῦ προσδίου. «μυελὸς ἀνθρώπων». Κατὰ τὸν Δύν· τερον ἐτρώνοντο ὡς μᾶζα ἡ χυλός, || ὡς· ὁ γλ. καὶ οἱ μετέπειτα Ἕλληνες ἐτρωνον τὴν λε· γομένην μᾶζαν, ἡ οἱ νῦν Ἕλληνες τε καὶ Ἀλ· βανοὶ τὴν ἀραβοσίτινον, «μυομύσαν» — Ὁ Λό· δεκκ. παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἄλφω κατ' ἐπέκτα· σιν καὶ σχετίζει αὐτὴν πρὸς τὸ ἄλφω, ἄλδω, αἰα. — Ἐν τῇ Ἰλ. εὐρίσκεται μόνον ὁ α.).

ἄλφωι, ὡς. ἄλφωις.

ἄλφωις, ὡς, ὁ (ἐκ τοῦ ἄλφω, οἶον εἰς ἄλ· αὐτοῦ ἡ συνθροσύνης) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Κανάκης, ἀνὴρ τῆς Ἰωνιδείας, πατὴρ τοῦ Ὡτου καὶ τοῦ Ἐφιάλτου, E 386.

ἄλφωι [···], ἡ (ἀλφω) ποι. 1) ἡ ἄλφωις, τό, «ἀλφωις» E 499, N 588, γ 496. 2) πᾶσα ὁμαλή καὶ γεωργημένη γῶρα, ἀγρός, κτήπος, ἀλφωις, E 90, Σ 564, ξ 293, η 422 κ. α. ὡς ἐν τούτοις τὴν λ. γοῖνός.

ἄλφωι, ἄλφωι. ἄλφωις, ὡς. ἄλφωις.

ἄλφωις, ὡς. ἄλφωις.

ἄλφωι, ὡς. ἄλφωις.

ἄλφωι, ὡς. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνὰ κατ' ἐκθλῶν πρὸ τοῦ ὁ, π. φ «ἄλφωις, ἄλφωις, ἄλφωις» Θ 444, E 87, ε 330 κ. α. (Ὁ Βούττι· ὁ εἰς νὰ γράφεται ἀτόνως ἄλφωι. || Ἡ τοιαύτη ἐκ· θλιψὶς πρὸ συμπάνου γίνεται καὶ νῦν ἐν τῇ καθο· μιλ. «ἄλφωι» τὸ βουνοῦ).

ἄλφωι [···] 1) ὡς ἐπὶ συγχρόνως, ἐνταῦ· τῷ «ἄλφωι» πρὸς καὶ ὀπίσω. Γ 109· συνήθως μετὰ τῶν συνδεδεμένων «τε—καί», οἶον «ἄμα τ' ἐκθύροιο· ξ ἐκθύροιο» A 447, «ἄμα οἰμωγὴ τε ξ εὐχολή» Θ 64, «σέθ' ἄμα κλαίω καὶ ἐμέ» Ω 773· πολλάκις μετὰ τὸ ἄμα ἀκολουθεῖ ὁ Δέ, οἶον «ἄμα μῦθος ἔην, τετέλεστο δ' ἔργον» συγ· χρόνως μὲ τὸν λόγον ἦτο τελειωμένον καὶ τὸ ἔργον, T 242. 2) ὡς πρόθεσις μετὰ δοτ. συγ· χρόνως μὲ, α.) χρονικῶς «ἄμα ἦτο, ἄμα ἡλιὸν ἀνόντι, καταδύντι» συγχρόνως μὲ τὴν αὐγὴν, μὲ τὴν ἀνατολήν, δύνειν τοῦ ἡλίου, I 682, Σ 436, A 592 κ. α. ὁ.) ἐπὶ κοινῇ μετὰ τινος.

ἐνεργείας, « ἅμα τοῖσι κίεν » Α 348, « τοῖς ἅμα » Κ 196, « ἅμα λαφύθωρηθῆναι » μετὰ τοῦ λαοῦ, Α 226 εὐεν « ἅμα τινὶ ἐπομαι » Ἰδὲ ἐπομαι, γ' ἐξ ἴσου μέ, ἴσοχρόνος « ἅμα πνοῆς ἀνέμοιο » ὁμοῦ μέ, ἐπομ. ἰσοταχῶς μέ τὰς πνοάς τοῦ ἀνέμου, α 98, « ἅμα πνοῆσι » Π 449.

ἈΜΑΖΟΝΕΣ, αἱ, γυναικεῖον πολεμικόν ἔθνος τῶν μυθικῶν χρόνων, κατοικοῦν ἐν Πόντῳ, ἐν τῇ πεδιάδι τῆς Θερμικῆς παρὰ τὸν Θερμῶδοντα ποταμόν· κατὰ τοῦς μετέπειτα χρόνους μνημονεύονται Ἀμαζόνες· παρὰ τὸν κάτω Τάναϊν καὶ ἐν Αἰδύῃ (Αἰσχρὺλ. καὶ Ἡρόδ.). Κατὰ τὸ Ζ 186 κατέτροπώθησαν ὑπὸ τοῦ Βελλεροφόντος, κατὰ δὲ τὸ Γ 189 εἰσέβαλον εἰς τὴν Φρυγίαν, τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πριάμου. (Ἡ ἐτυμολ. ἀμφίβολος κατὰ μὲν τὸν Γοττλίγγιον ἐκ τοῦ α ζερ. καὶ μάσσω· ἀνέπαροι, ἀνέγγικτοι κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἄχρ. ἀμάζειν, ἐπιτατικού σχημ. τοῦ ἀμᾶν, ἐπομ. αἱ θερίζουσαι, καταδοαλλοῦσαι εἰς· ἐνδείξιν τῆς πολεμικῆς τῶν ἡνδρείας. Ἡ δὲ κατὰ τὴν μεταγενεστέραν ἡδὴ ἀρχαιοτέρα συνήθει· ἐτυμολογία ἐκ τοῦ α καὶ μαζός, ἐπομ. αἱ ἀμαστοί, καὶ ἡ ἐκ ταύτης προκύψασα μυθικὴ παράδοσις περὶ ἐκθλίψεως τοῦ δεξιοῦ μαστοῦ (Ἀπαλλοδ. 2, 3, 9) εἶνε ἀγνωστος· εἰς τοὺς ἀρχαιότερους χρόνους· ἀλλ' οὐδὲ παρὰ τὰς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας τέχνης δεικνύει ἀκρωτηριασμένον τινὰ τοῦ μαστοῦ).

ἈΜΑΛΕΙΑ, ἡ, μία τῶν ἡμερῶν Σ 48.

ἈΜΑΡΟΣ [υ.], ἡ, (ἐκ τοῦ ψάματος· κατὰ τὸν Δοιδερλ. « ἄμμος », ἰδὲ καὶ τὰς πεδιάδας, κονιορτός, Ε 587 τ. Ὁ πληθ. σημ. τὴν « ἀμμουδιά » τοῦ αἰγιαλοῦ, Γ. Ἀπ. 439.

ἈΜΑΘΙΑ [υ.], (ἄμαθος) ποι. κυρ. μεταδῶλλω τι εἰς ἀμαθον, κόνιν, « κᾶμνω στάκτην », ἐπομ. ἐξολοθρεύω, κατεδαφίζω « πόλιν » Ι 593.— (ἐν τῇ ἀμυρ) κρύπτω τι « κόνιν » Γ. Ἐρμ. 440.

ἈΜΑΙΜΑΚΕΤΟΣ [υ.], ἡ, ὄν, τεράστιος, ἀλκιμος, ἐπιθ. τῆς Χιμαιρας, Ζ 479, Π 320, καὶ τοῦ ἴσου τῶν πλοίων, Ξ 344. (Κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἀντὶ τοῦ ἀμαίματος· ἐκ τοῦ μαιμάσσω, ἐπομ. ὁ μὴ κινῶν τὴν ὄρεϊν, τάσιν, σπουδῇ τινος· κατὰ δὲ τὸν Φαῖσιν καὶ Ἀρμείν ὁ ἀνέφικτος· ἀπρυσπέλαστος, ἀκαταμάχητος· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἔστι· ὑπολαμβάνει τὸ α ἐπιτατικόν· ὁ βαγδάτος, βίαιος, ὁ ὑπέρμετρον ἔχων δύναμιν καὶ μέγεθος. Ἄλλοι τέλος σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ ἀμαχος ἢ μήκος καὶ μακρός).

ἈΜΑΛΛΙΑ [υ.], ἀρ. ἡμάλδυνα, Ἰων. καὶ ἐπ. (ἡμαλός) κυρ. ἀπαλύνω, μαλακύνω, ἐπομ. καταστρέφω. « χαλῶ », φθείρω « τελεος » Ἰλ. Σ 7, 463, « εἶδος » Γρ. Δήμ. 94.

ἈΜΑΛΛΟΛΕΤΗΡ, ἦρως, ὁ (ἡμαλλα, δέω) ὁ τὰς ἀμάλλας, δράγματα τῶν ἀσταχῶν δένων, Ἰλ. Σ 553, 554.

ἈΜΑΛΟΣ [υ.], ἡ, ὄν, ἀπαλός, τρυφερός, ἀδύνατος, ἐπιθ. νεογεννητῶν ζώων Χ 340, υ 14. (Κατὰ τὸν Βούττμαν. συγγ. τῷ μαλ-ακ-ός

βλάξ, ἀ-βληχ-ρός. Τὴν ἐτυμολ. ἀ-μαλ-ός ἔσως ὑποστηρίζει καὶ « ἄρνα μαλὴν » ἀντὶ τοῦ « μένῃ ἐν τῷ χωρ. τῆς Ἰλ. Κ. ἀπαλός, ὁ ἐ. τρυφερός, ἀδύνατος ».

ἈΜΑΣΑ [υ.], ἡ, Ἰων. καὶ νομμένου ἡμαζα, τετράτροχος· μαζα κατ' ἀντίθ. τοῦ διτροχ. ματος, Η 426, ι 241 κ.

Ἄρκτος (ἡ μεγάλη ἄρκτος) (Συνήθ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ δὲ τὸν Γράσος ἐκ τοῦ ἀμφ. τὸ δύο ἄξονας ἔχον ὄχημα).

ἈΜΑΣΙΤΟΣ [υ.], ἡ, ὄηλ. ξηλασίαν ἐπιτηδεύει ὁδός, Χ 4.

ἈΜΑΡΗ [υ.], ἡ, αὐλᾶξ, γωγός, ὄχετός. Φ 239 (κάμπτω κατὰ τὸν Δοιδερλ. οὐχὶ πολὺ πιθανώτερον ἀμυρος=κάθυρος, μύρομαι).

ἈΜΑΡΤΙΑΝ, μέλ. ἀμαρτήσας ἐπικ. καὶ ἡμεροτον, σφάλω.

4) κυρ. ἀποτυγχάνω τὸ σ. ἀνευ πτ. Ε 287, μετὰ γεν.

μεταφ. ἀποτυγχάνω, ἀπ. ἡμάρτανε μύθων· εὗρισκε πάλους, λ 544, « οὐ τι νοήθλου » οὐδόλω· ἀπεπλανήθη.

ματος, ἀπέδειξεν ἀγ. φρ. η 2 τάνω. σφάλω, Ι 501, ν 24 γ' ἡμεροτον· ἐγὼ αὐτός ἐκ. τημα, χ 454 δ'.) πλανῶ ἔγω, ἐπομ. γάνω, στερῶ.

512. 3) ἀφίνω τι νά λείπω λῶ « οὐτι φίλων ἡμάρτανε » λείπουν, δὲν ἐληφμόνοι τὰ δ. φερειν αὐτά, Ω 68. (Ἐκ τοῦ τὸν Βούττμαν. καὶ Δοιδερλ. « μετέχω τούναντιον ὁ Δοιδερλ. κυρ. σημασ. τὸ στερῶ, δὲν ρίσει Ω 68, ἵπου τὸ « οὐτι » τικείμενον· τὸ δὲ « ἀμαρτή » θεωρεῖ ὡς παθητικὸν συνώνυμον ὁ ἐ. ἀποστηρηθῆσθαι).

ἈΜΑΡΤΗ ἢ ἈΜΑΡΤΗ [υ.], (ἐκ τινος ἄχρ. ἐπιθ. ἀμ-αρτ-ρίσκω) συγχρόνως, ταύτ. 571, Φ 462, χ 81. (Ἄλλοι γράφουσιν ἀμαρτή κατ' ἀπ. ἀμαρτήδην, καὶ ἄλλοι ὁμαρ ὑπὲρ οὗ καὶ ὁ Δοιδερλ. ἀπ.

ἈΜΑΡΤΟΕΠΗΣ [υ.], ἐς, σιν ἀμαρτάνων, ὁ ἐ. στρ. ὁμιλῶν, ἀκριτος, ἢ ἡμαρ λέγων, Ν 824 τ.

ἈΜΑΡΤΗ [υ.], ἡ (ἡμαρτίς, μαρμαρυγή, σπιν. ὀφθαλμῶν, Γ. Ἐρμ. 45.

ΑΡΕΓΚΕΙΑΣ [ἄρ...], οἱ, ὁ, υἱός τοῦ Ἀ-
λέως=ὁ Διῶρης, Β 622, Δ 547.

ΑΡΕΓΚΕΙΑ [ἄρ...], ἄρ, ὁ (κυρ. ὁ σπινθη-
ρ, ὁ ἐκστράπτων, ἐκ τοῦ ἀμαρύσσω) υἱός
Ἀλέκτορος, ἀρχὸν τῶν Ἑπειῶν ἐν Βου-
ρ τῆς Ἠλίδος, σύμμαχος τοῦ Αὔγειου ἐν
τῇ τῶν Ἡρακλέα μάχῃ· ἡ κηδεῖα τοῦ μνη-
ται Ψ 630 εἰ.

ΑΡΕΚΚΟΙΑ [ἄρ...], ὁ, Ἑρετρεύς· τις, ἐρώμε-
νος Ἀπολλωνίου, ὃς εἰκαζοῦσιν αἱ οὕτω διορ-
ται τὸν στίχον Γ. Ἀπ. 213.

ΑΡΕΚΚΟΙΑ [ἄρ...], μέλ. ἔω, ἐπικ. σπινθηρο-
ρ, ἐκστράπτω, «πύκν' ἀμαρύσσων» Γ.
Α 110 «ἀπὸ βλεφάρων» αὐτ. 278. || Πα-
ρὰ ἐκ τοῦ προσθέτου α καὶ τῆς ρίζ. μαρ,
ἀπλάσιαζομένη φαίνεται ἐν τῇ μαρμαίρῃ,
αρετῇ κ.τ.λ.).

ΑΙΡΟΧΑΛ, ποι. (ἄμα, τρέχω) μόνον κατὰ
τὴν ἐνδοτ. ἀματροχίαν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
τροχῶν, ὁμοῦ τρέχων, Ο 451 +.

ΑΙΡΟΧΑΛ [ἄρ...], ἡ, ἐπικ. (ἄμα, τρέχω)
τροχὴ ἢ σύγκρουσις τῶν τροχῶν, Ψ
7. (Ὁ Γράσορ ἐρμηνεύων· τοὺς ἐκ πα-
γίλου ὁρόμους, καλῶς ποιῶν διορθῶναι
τὸν τανυστὸν ἀματροχίαν εἰς ἀματροχίαν).

ΑΙΡΟΣ [ἄρ...], ἡ, ὅς (ἄ, μαίρω), κυρ. ὁ μὴ
τὸν σκοτεινός, ἀσάφης, «εἰδωλόν» Ὅδ.
11, 845. || Κατὰ τὸν Δουκῆν εἶναι τὸ α εὐρω-
ν καὶ ὅχι στερητικόν· τὴν δὲ γνώμην ταύτην
σημαίνει ἡ ὁ τόπος· ἡ ὁ σημερινός τύπος τῆς
αὐτοῦ τῆς λέξεως «μαύρος».

Ἄλλ' ἔπειτα ἔχει κατ' αὐτὸν ἡ λ. τὴν ἔννοιαν τῆς
ἄλλης καὶ διακεκομμένης μαρμαρυγῆς· ἡ λῶμα,
ἡ, ὅτι καθιστᾷ δυσδιάκριτον τὸ ἀντικείμενον,
καὶ εἰς ἐμὲ τοῦλάχιστον εἶναι ἀκατανοήτον.
α ὑποκρύπτεται ἄλλῃ τι ρίζα).

ΑΙΡΟΧΑΛ [ἄρ...], ἐπικ. (μάχομαι) ἄνευ μάχης
47 +.

ΑΙΡΟΣ [ἄρ...], ἀόρ. ἄλῃσα ἀναύξ., μέσ. ἀόρ. ἀλῃ-
σας· θεωρεῖται, ἄνευ πτ. Σ 551, μετὰ αἰτ.
ἰόν· ι 135 «ὄρορον» Ω 451.—Τὸ μέσ. σημ.
ἀλῃσω, «συμμάζεύω» (κυρίως τὸ θεω-
ρεῖν, ἔπειτα ἐν γένει) «γάλα ἐν ταλάροις» τὸ
σημειώμενον γάλα εἰς τὰ κύνιστρα, ι 247.

ΑΙΡΟΣ [ἄρ...], ἀόρ. ἄλῃσα ἀναύξ., μέσ. ἀόρ. ἀλῃ-
σας· θεωρεῖται, ἄνευ πτ. Σ 551, μετὰ αἰτ.
ἰόν· ι 135 «ὄρορον» Ω 451.—Τὸ μέσ. σημ.
ἀλῃσω, «συμμάζεύω» (κυρίως τὸ θεω-
ρεῖν, ἔπειτα ἐν γένει) «γάλα ἐν ταλάροις» τὸ
σημειώμενον γάλα εἰς τὰ κύνιστρα, ι 247.

ΑΙΡΟΣ [ἄρ...], ἀόρ. ἄλῃσα ἀναύξ., μέσ. ἀόρ. ἀλῃ-
σας· θεωρεῖται, ἄνευ πτ. Σ 551, μετὰ αἰτ.
ἰόν· ι 135 «ὄρορον» Ω 451.—Τὸ μέσ. σημ.
ἀλῃσω, «συμμάζεύω» (κυρίως τὸ θεω-
ρεῖν, ἔπειτα ἐν γένει) «γάλα ἐν ταλάροις» τὸ
σημειώμενον γάλα εἰς τὰ κύνιστρα, ι 247.

ΑΙΡΟΣ [ἄρ...], ἀόρ. ἄλῃσα ἀναύξ., μέσ. ἀόρ. ἀλῃ-
σας· θεωρεῖται, ἄνευ πτ. Σ 551, μετὰ αἰτ.
ἰόν· ι 135 «ὄρορον» Ω 451.—Τὸ μέσ. σημ.
ἀλῃσω, «συμμάζεύω» (κυρίως τὸ θεω-
ρεῖν, ἔπειτα ἐν γένει) «γάλα ἐν ταλάροις» τὸ
σημειώμενον γάλα εἰς τὰ κύνιστρα, ι 247.

ἔδωδ' ἡ τροφή· κατὰ δὲ τὸν Βούττυ. εἶναι
οὐσίαστ. καὶ σημαίνει ἀθανασίαν· διότι ἀθαν-
σίαν τρώγουσιν οἱ θεοί, μὲ ἀθανασίαν ἀλείφονται,
καὶ μὲ ἀθανασίαν τρέφουσι τοὺς ἵππους τῶν).

ἈΜΒΡΟΣΙΟΣ, ἡ, ὅς, ποι., ὁ οἰανδήποτε σχέτιν
πρὸς τοὺς ἀθανάτους ἔχων ὄθεν α.) ὁ εἰς τοὺς
θεοὺς ἰδιῶν ἢ ἀνέκων, θεϊκός «γαίται» Α
529, «πέπλος» Ε 338, «πέδιλα» α 97, «καλ-
λος» σ 493· ἔτι δὲ «ἔλαιον ἀμβ.»=ἈΜΒΡΟΣΙΗ
εἰς τὴν β.) σημ., Ψ 487· «εἶδαρ» περὶ τῆς φορ-
τῆς τῶν ἵππων τῶν θεῶν, Ε 369· β.) ὁ ἐκ
θεῶν προερχόμενος, θετός, ιερός, ὅσον «νύξ»
Β 57 καὶ ἄ. πλγ. «ὑπνος» Β 19, «ὑδωρ» Ἐπιγ.
4, 4, γ.) σπαν. περὶ προσώπων, ἀθάνατος,
ὅσον «νύμφη» Γ. Ἐριμ. 230. Ἐκ τοῦ

ἈΜΒΡΟΣΙΟΣ, ὅς, α.) ἀθάνατος, «θεός» Γ
358 καὶ ἄ. β.) ὁ εἰς τοὺς θεοὺς ἰδιῶν, ἡ ἐκ
θεῶν προερχόμενος, θεϊκός, θετός «αἶμα» Ε
339, «κρήδεμνον» ε 347 «ἔλαιον» ο 365,
«τεύχεα» Ρ 197, «εἴματα» Π 670 καὶ ἄ. «ὑδω-
ρα» σ 494, «νύξ» λ 330. (Τὸ μ κατὰ τὴν τοῦ
Βουττυάννου ὀρθὴν ἐτυμολογίαν ἀνήκει εἰς τὴν
ρίζαν, ἥτις εἶναι μαρ (μῆρος, μορτός, μορς) ἐξ ἧς
ἔγενε τὸ βροτός (ἵπ. ἴδε) καὶ μετὰ τοῦ στερ. α
ἀμβρότος, πρὸλ. ΦΕΙΣΙΜΒΡΟΤΟΣ, ΤΕΡΨΙΜΒΡΟΤΟΣ·
ἄλλοι ὅμως ἤττον πιθανῶς θεωροῦσιν αὐτὸ εὐρω-
νικὴν παρενθήκην, ἡ ὅτι τὸ ἀμ ἔγενεν ἐκ τοῦ
στερητικῆς ἀνά).

ἈΜΕΓΑΡΤΗΣ, ὅς (μεγαίρω). κυρ. ἀνεπίφθονος,
ἀνάξιος φθόνου· ὄθεν 1) περὶ πραγμάτων καὶ
καταστάσεων μεταφ. σκληρός, θλιβερός, λυ-
πηρός «πόνος» Β 420, «αὐτὴ ἀνέμων» λ 400,
407. 2) ἐπὶ προσώπων εὐτελής, ἐλεεινός,
ἀχρεὺς, ἀόλιος, «ἀμέγαρτα συδῶτα» ρ 219,
φ 362, Γ. Ἐριμ. 512.

ἈΜΕΪΒΩ, μέλ. ἀμείψω καὶ μέσ. ἀμείψομαι,
ἀόρ. ἄ. ἡμειψίην. Α.) Ἐνεργ. ἀλλάσσω α.)
ἀνταλλάττω· μόνον «οἱ ἀμειδόντες» Ψ 712, (ἡ
οἵτινες εἶναι κατὰ τὸν Εὐστάθ. «ἔῴλα ὑπανεχόντα
τὴν στέγην, ἅπερ σύνδου (ἀνὰ δύο) ἐξ ἀποσκευῆς
τῆς κάτω (=ἐν ᾧ ἀπέχουσιν ἀλλήλων πρὸς τὰ
κάτω) ἄνω συναγόμενα ἀντερείδουσιν ἀλλήλα»
τούτου· δὲ κατὰ τὸν αὐτὸν «ἡ τεχνικὴ χυδαία
γλῶσσα προσφιλοῦντα· φησὶν»· ἡ δὲ καθο-
μὴ. τοὺς μὲν ἀμειδόντας ὀνομάζει «ψαλίδες»,
Τουρκ. «παγιαντάδες»; τὸ δὲ σύνολον αὐτῶν
«ἔξουτόν» (ὁ δὲ ζευκτόν) β.) συνήθ. μετὰ ἀλ-
λάσσω, συναλλάσσω, μετὰ αἰτ. «ἔντα» Ρ
492 «τί τις πρὸς τίνα» ἀνταλλάσσω τι ἀντί τι-
νος μέ τινα, Ζ 235· «ὀλίγον γόνου γονός· ἀμεί-
δων» ἐν βήματι βραχεῖ ἀλλάσσω γόνου μέ γόνου,
ὁ δὲ ὀλίγον ἀνοίγων ἐν τῇ βαδίσει τὰ σκέλη,
βραδέως ἀποσυρόμενος, Α 547. Β.) Μέσ. ἀλ-
λάσσω ἐμαυτὸν, θέτω ἐμαυτὸν εἰς ἄλλου ἢ
ἄλλον τύπον, ὄθεν 1) ἐναλλάσσομαι ἐναλ-
λάξ ποιῶ τι, διαδέχομαι, «δεῖδον ἀμειδόμε-
ναι» ἀλλήλας διαδεχόμεναι, Α 601, Ι 471, θ 379·
«ὁρίσθων ἄλλος ἐπ' ἄλλον ἀμειδεται» ἐναλλάξ

πηδᾷ ὅτε μὲν εἰς τοῦτον, ἄλλοτε δ' εἰς ἄλλον, Ο 684. «ἀμειδόμενοι κατ' οἴκου» πορευόμενοι διαδοχικῶς ὅτε μὲν εἰς τούτου, ὅτε δὲ εἰς ἐκείνου τὸν οἶκον, α 375. β.) συγκαί αι φράσεις «μῦθον, μῦθοισιν, ἐπέεσσιν ἀμ. τινά» καὶ μόνον «ἀμειδῶμαι τινά» λαμβάνω τὸν τόπον τινός διὰ λόγου κ.τ.λ. ὅ ἐ ἀπακρίνομαι, ἀντιλέγω, Α 121 κ. πλγ. «γαλεποῖσιν ἀμειδομένω ἐπέεσσιν» ἀνταλλάσσαντες μεταξὺ των λόγους σκληρούς, γ 148, πρόβλ. λ 81. 2) ἀλλάσσω τόπον, ἐπομα. ἀρίνω τόπον τινά, ἀπέρχομαι, παρέρχομαι, διέρχομαι, «ψυχὴ ἀμειδεταί ἔρκος ὁδόντων» Ι 409, κ 328. 3) ἀνταμειδῶ, ἀνταποδίδω, «δῶροισι» ἀντιδωροῦμαι, ω 283.

ΑΜΕΙΛΙΚΤΟΣ, ΟΝ (μευλίστω) ἀμέλακτος, ἀδυσώπητος, σκληρός «ὄψ» *Ιλ. λ 137, Φ 98. «Στυγὸς ὕδωρ» *Γ. Δῆμ. 260.

ΑΜΕΙΛΙΣΤΟΣ, ΟΝ=τῷ προηγουμ. «Αἰδής» *Ιλ. Ι 158, «ἀναξ» Ω 734, «ἦτορ» Ι 572.

ΑΜΕΙΛΩΝ [v.], ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ, ἀνών. συγκρ. τοῦ ἀγαθός, περί προσώπων ἀνδρείότερος, ΙΙ 709 κ. α. περί πραγμάτων, καλλίτερος, ὡρελιμώτερος, Α 116, 217 μετ' ἀπαρεμφατου «πέθεσθαι ἀμεινον» Α 274. («Ἡ ἀρχαία ῥίζα εὐρίσκεται ἴσως ἐν τῷ Λατ. apuopus»).

ΑΜΕΛΩΝ [v.], μόνον κατ' ἑνερ. ἢ παρ. «ἀρμέγω» (κατὰ μετὰθ. των γραμμάτων ἢ μεταδόλην τοῦ λ εἰς ρ, ὡς ἐν τῷ «πρικόσ»=πικρόσ· καὶ «ἀδερρός, ἀρμυρός») «μῆλα» ι 238, 244. Παθ. «ὄϊς ἀμελγόμεναι γάλα» ἐξ ὧν ἀμέλγεται γάλα, Δ 434 (ἢ κατ' ἄλλους μέσα αἵ τινες ἀρίνου τὸ γάλα των νά ἀμελγῇται).

ΑΜΕΛΩ (ἀ, μέλει), ἀμείλῃσα ἀόρ. ἀναυξ., ἀμείλω, λησιμονῶ μετὰ γεν. καὶ πάντοτε μετὰ τῆς ἀρνήσε. «οὐκ ἀμ. κασιγνήτοιο» *Ιλ. Θ 330, Ν 119, Ρ 8.

ΑΜΕΝΑΙ ἐπικ. ἀπρρ. ἀντὶ τοῦ ἀέμεναι, ἄειν ἐκ τοῦ ἄω κορέννυμι (βλ. λα).

ΑΜΕΝΗΝΟΣ, ΟΝ (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ἀμενής, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ μένος) ἀδύνατος, ἀσθενής, ὀλιγοδρανής, περί των ἐν Ἄδου σκιῶν, κ 321, 536, λ 29, 49· περί τινος τραυματίου Ε 887· περί ἀνείρων, τ 562 «ὄψλ' ἀμενηνὰ ἀνθρώπων» *Γ. Δῆμ. 332. («Ὁ Δοιδεραλῆνος, πρὸς ὃν συκωνεῖ καὶ ὁ Ἀμεί· μεταφράζων «ἀσταθής, σφαλερός, καταβρίων, ἀνούσιος» παράγει τὸ ἀμενής ἐκ τοῦ μένω, καὶ ἀποδίδει κυρίαν σημ. εἰς τὴν λ. τὴν τοῦ μὴ μένοντος, μὴ ἀνθίσταμένου· ἀλλὰ πρὸς ταύτην δὲν συμφωνεῖ, ὡς ὁρθῶς ἤδη ἄλλοι παρατήρησαν, τὸ χωρ. Ε 887· ἄλλως ὁμοῦ ὁρθή εἶνε ἡ παρατήρησις ὅτι τὸ ἀμενηνός εἶνε χαρακτηριστικὸν των φασμάτων, ὑπερ δεικνύει μάλιστα τὸ ἀντίθετον «βιοθάλμιος» *Γ. Ἀφρ. 189· ὥστε ἡ θεμελιώδης σημ. εἶνε ὁ ζωτικῆς δυνάμενος στεροῦμενος, πρὸλ μένος». Ἐκ τούτου

ΑΜΕΝΗΝΩ [v....]. ἀόρ. ἀμενήνωσα, ἀδυνατίζω «αἰχμήν» Ν 562†.

4. ΑΜΕΡΑΝ [v.], ἀόρ. ἡμερσα καὶ ἐπ. καὶ παθ. ἀμέρην (ταῦτον τῷ Πινδαρικῷ ἐκ τοῦ α=ἀπό καὶ μείρω κατὰ τὸν Λόδω ἀφαιρῶ τινος τὸ μέρος· τὸ ἀνήκον εἰς ἀποστερῶ τινος τοῦ φυσικοῦ δικαίου τῆς αἰτ. καὶ γεν. Π 53 «τινὰ ὀφθαλμῶν».

Παθ. μετὰ γεν. στεροῦμαι τινος, γ «αἰῶνος» Χ 58· «δαϊτός» φ 290.

2. ΑΜΕΡΑΝ [v.] (ἀ πλεοναστ. ἢ μείρω μείρω) κυρ. λάμπω, ἐπειδὴ δὲ σφοδρῶς ὁρᾷ ὁδῶναι τοὺς ὀφθαλμούς, διὰ τοῦτο μετὰ ὁδῶν, ἀμειρῶ «ἀγῆ ἀμειρὸν ὄσσε» ψι· ἐθάρμωνα τοῦ· ὁρᾷ. Ν 310· ἐπὶ στ. πραγμάτων σημ. ἀφαιρῶ τὴν λάμψιν, «καπνὸς ἀμέρβει ἔντα» τ 18. (Συνήθως ται τοῦτο τὸ ρ. ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πρὸς τὸ γοούμενον καὶ μεταφράζεται· ἀφαιρῶ τὴν ψιν, τὸ φῶς. || Καὶ αὕτη μὲν ἡ γνῶσις· εἶνε ἡμαρτημένη· ἀλλὰ καὶ ἡ παραγωγὴ καὶ ἐρμηνεία δὲν εἶνε πολὺ β. ὁρᾷ).

ΑΜΕΤΡΗΤΟΣ, ΟΝ (μετρέω) «ἀμέτρητος» πειρος, «πόνος» τ 512, ψ 249.

ΑΜΕΤΡΕΗΝΣ, ΕΣ, ὁ μὴ μετρῶν τὰ ἐ λόγους του, ὁ μὴ φυλάττων κοσμιότητα πῶς, ἀκρίτως ὁμιλῶν, φλυαρῶν, ἢ Θερεσίτου Β 212†. (κατ' ἄλλους, ἀμετέλεστα ὁμιλῶν, ἀλλ' ἴδ. σ. 213).

ΑΜΗΤΗΡ [-], ἦρος, ὁ (ἀμάω) θερι 67†.

ΑΜΗΤΟΣ [-], ὁ (ἀμάω) θερισμός, τ 223†.

*ΑΜΗΧΑΝΗΣ [v.], ΕΣ, ποι.=ἀμήχανος *Ερμ. 447 (ὅπου ὁ Σινείδοιτος πρὸς τοῦ παραδόξου τούτου σχηματισμοῦ μετὰ τὸ ἀμήχανενος εἰς δ', ἀμήχανε, σά

ΑΜΗΧΑΝΗ [v.], ἡ, ἀμήχανία, σά ρια, ι 295†. Ἐκ τοῦ

ΑΜΗΧΑΝΟΣ [v.], ΟΝ (μηχανή) ἄνευ ὁ ἐ. 4) Ἐνεργ. ἄπορος, ὁ μὴ γνωρίζων, δυστυχής «σεο» ἔνεκα σοῦ, τ Παθ. ὁ κατὰ τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει μέσον, ἐπομ. α.) περί πραγμάτων, δὴ ἀδύνατος «ὄνειροι» ἀνεξήγητοι, τ 5 γα· δεινὰ κατὰ τὸν Εὐστ., ὀλέθρια, Θ οὐδ'· ἀμήχανον· τὸ ἀδύνατον, Ξ 262· προσώπων, καθ' ὧν οὐδεμία μηχανὴ ἀ καταμάχῃτος, ἀκαμπτος, Π 29 μῆδ' ὑπὸ κόπου καταδαλλόμενος, ἀκάμ 167· ἀμήχανός ἐσσι παρὰρρητοισι πιθέ εἶνε δύσκολον νά πεισθῇς εἰς κτλ. Ν 7

*ΑΜΙΣΠΑΡΟΣ [v.], ὁ, βασιλεὺς τῆς πατῆρ τοῦ Ἀτυμνίου, Π 328 ἐξ.

ΑΜΙΤΡΟΧΙΤΩΝΕΣ [...], οἱ, ποιητ. των Λυκίων, Π 419†, ἐκ τοῦ α στερεοῦ καὶ χιτῶν, οἱ μὴ φέροντες· ἐπὶ τοῦ χιτῶνος τοῦ θώρακος ἐξηρημένην μηδεμίαν (ἴδ. λ. ΜΙΤΡΑ). (Ἐτέρη συνηθεστ. ἐτυμολ.

π. α κτλ. οἱ ἔχοντες ἐπὶ τοῦ χιτῶνος μί-
κρον ἢ μᾶλλον αἱ «ἄμα τῷ θώρακι συνηρη-
ῖοντες καὶ τὴν μέτραν», καὶ μὴ ὑποζων-
οὶ αὐτήν).

ΧΟΛΑΘΙΣ [·...·], ΕΞΕΛ, ΕΝ, ἐπικ. ἐπὶ θ. τῆς
ου, Ω 753 f., γ. Ἀπ. 36, ἀμφόβουλου πα-
γῆς καὶ σημ. Εἰκάζεται ὅτι παράγεται ἐκ
ρίτης ΜΙΧ, μετὰ παρενθήκης τοῦ θ, ἐξ ἧς
δ-ουίχ-λη, καὶ σημ. δ-ουίχλῶδης, σκο-
πῶν τὸν καπνὸν τὸν ἀνερχόμενον ἐκ τοῦ
πυλίου τοῦ Ἡρακλείτου. (Ταῦτα κατὰ τὸν
Πλάτωνα καὶ Φαίωνα, ἀκολουθοῦντες παλαιὰν ἑρ-
μηνείαν. Ἡ δὲ ἄλλη ἐρμηνεία: ἀμικτος, ἐκ
ἀμικτος, ἀνεπιτήδεος· εἰς ἐπιμύζαν, ἀπρόσ-
μα κατὰ τὸν Σχολ., ἀλίμενος (Σοφ. Φίλοκτ.
ἔνεκα τῆς γεωγραφικῆς θέσεως καὶ ποιότη-
τος νήσου, ἢ ἄνεως ἔνεκα τῆς ἀγριότητος
τοῦ τόπου, τῶν κατοίκων, ἀνεσκευάσθη, ὑπὸ
τοῦδεῖλου). ἢ. Ἄλλοι τέλος διώρθωσαν ἀμυγ-
χασσαν).

ME. ΛΥΜΕΣ, ΛΥΜΙ. Αἰολ. Δωρ. καὶ ἐπικ.
τοῦ ἡμᾶς, ἡμεῖς κτλ. Ἰδ. ἡΜΕΙΣ.

ΜΙΕΛΣ=ΛΝΑΜΙΕΛΣ, Ἰδ. ΛΝΑΜΙΓΝΥΜΙ.

ΜΟΡΙΗ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. ἀμορία (ἀ, μὴ
ἀντίθετον τοῦ μοῖρα, δυστυχία „ἀμοι-
“, (ἀλλ' Ἰδ. λ. ΜΟΙΡΑ Δ' 3.) ὡ 76 f.

ΜΟΙΡΟΣ, ΟΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀμορος, ἀμοιρο-
φόρος, μοῖρα). 1) ἀμοιρος, ἀμέτοχος· μετὰ
τῆς μοῖρας Ὀκεανός· περὶ τῆς μεγάλης
τοῦ, τῆς παρ' ἡμῖν πάντοτε ὁρατῆς, Σ 489,
Ἰδ. 2) δυστυχῆς, ἀόλιος „ἀμοιρος“,
Ω 773.

ΜΟΥΡΑ, τὸ, φράση πρὸς ὑποδοχὴν τοῦ αἵμα-
τος θυμάτων, γ 444 f. (Τινὲς γράφουσιν
αὐτὴν, οἰονεὶ αἵμινον ἐκ τοῦ αἵμα. ἢ. Νομίζω
ὅτι οὗτοι ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ αἵμα, ἴδου=
δοῦναι καὶ σκάψαι καὶ αἵμα=κίβδος).

ΜΟΥΡΟΣ [·...·], ὁ, λυαὴν ἢ ὄρος τῆς Κνωσ-
ῖας Κρήτης (Στράβ. 10, 4, 8) τ 198.

ΜΟΥΡΤΙ, ἐπὶρ. ἀπάνω, ἐκκόλως, Δ 637
ἐκ τοῦ

ΜΟΥΡΤΗΣ, ΟΝ (μουργέ), ἀκάματος, ἀκού-
τος, γ 7, 3.

ΜΟΥΡΕΝ [·...·], Ἀττ. ἀμύρεν, ἐπ. ἐπὶρ. (ἀμός,
εἶναι ἀπρηχαιωμένον ἀντὶ τοῦ εἶ=τίς, σωζό-
μενον ἐν τῷ οὐδαίῳ, μηδαμῶ παρ' Ἡροδ. καὶ
τῇ μρ. ἀμός γέ που, καὶ ἀμῶς γέ που; κ.τ.λ.)
τῇ μρ. ποτε, «τῶν ἀμύρεν εἶπε καὶ ἡμῖν»
ἀμύρεν, ἀφ' οἰουμένη ποτε μέρους τούτων (ἀρ-
έων) εἶπε καὶ εἰς ἡμᾶς, α 40 f.

ΜΟΥΡΕΛΣ [·...·], Ἰάρε, ἡ, ἰδίως ποιητ. θηλυκὸν
ἀμοιβάτος (ἀμοιβή) ἢ πρὸς ἀλλαγὴν χρη-
ματικῆς, ἣν ἔχει τις πρὸς ἀλλαγὴν, «χλαῖνα,
ἢ παρεκίσκεται ἀμοιβὰς» ε 524 f.

ΜΟΥΡΕΛΣ [·...·], ἡ (ἀμείβω) ἀνταπόδοσις, ἀν-
τιμισθία, μισθός, ἀποζημιώσις, Ὀδ. α
«χαρίεσσα ἀμοιβὴ ἐκατόμβης» γ 58, «τί-
βοων ἀμοιβήν» η 382. Ἐκ τούτου.

ΛΜΟΙΒΗΔΙΣ [·...·], ἐπὶρ. ἐπικ. ἀμοιβαδόν,
ἐναλλάξ, Σ 506, σ 310.

ΛΜΟΙΒΗΣ [·...·], ὁ, (ἀμείβω) ὁ λαμβάνων τὸν
τόπον ἄλλου, διάδοχος, «οἱ ἔλθον ἀμοιβοί»
N 793 f.

ΛΜΟΛΟΓΕ [·...·], ὁ, κατὰ τὴν συνήθη παρεγω-
γὴν ἐκ τοῦ ἀμείλω, εἶναι τὸ „ἀρμεγμα“, ὁ
καιρὸς τοῦ ἀμείλγειν, παρ' Ὀμ. πάντοτε ἐν τῇ
φρ. «νυκτὸς ἀμολογῶ» ἵτις ἐρμηνεύεται ὅτι μέν
ὡς τὸ τελευταῖον τριτημόριον τῆς νυκτός, τὸ κατὰ
τὸν ὄρθρον, δ 841, ὅτε δὲ τὸ πρῶτον τὸ κατὰ
τὴν ἀρχὴν τῆς νυκτός, X 317. Ἐν τούτοις λοι-
πὸν τοῖς χωρίοις ἐκλαμβάνεται ταυτοσημαντὸν
πρὸς τὸ λυκαυγὲς καὶ λυκόφως· ἄλλα ὅμως
χωρία, οἷον Δ 473, Ο 324, γ. Ἐρμ. 7, ἐπὶ δὲ
καὶ γ 28, ὅπου ὁ λόγος εἶναι περὶ τῶν φθινοπω-
ρινῶν ἐπιτολῶν τοῦ Ἡρίωνος, τοῦ λαμπροτάτου
μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀστέρων, δεικνύουσιν ὅτι ἡ
φρ. σημαίνει τὸ σκότος τῆς νυκτός, τὴν ξο-
φεράν νύκτα, καὶ οὐδὲν τὸ κωλύον νὰ ἐκλή-
φωσιν οὕτως καὶ τὸ χωρ. X 317 καὶ δ 841.
(Ὁ Βούτυρανός μετὰ τοῦ Εὐστ. θεωρεῖ τὴν λ.
ἀρχαίαν Ἀρχαίην=ἀκμή, μεταφράζει δὲ τὸ «ν.
ἀμολογῶ» ἐν τῇ ἀκμῇ, ἐν τῷ μέσῳ τῆς νυκτός.
Ὁ δὲ Οὐδύριος ἐννοεῖ τὸ τελευταῖον ἐπὶ σκοτει-
νον μέρος τῆς νυκτός. Σύμφωνος καὶ ὁ Δοιδερλ.
ὅστις σχετίζει τὴν λέξιν ἀπὸ τῆς πρὸς τὸ μο-
λύειν, ὅπερ κατ' αὐτὸν=μελαίνειν. Τέλος ὁ
Λέων Μάυερ εὕρισκε αὐτὴν συγγενὴ πρὸς τὴν
ἀρχαίαν ὑπερδῶρεον λέξιν μυγίκε, ἵτις σημ. σκό-
τος. ἢ. Ἡ λέξις σημ. βεβαίως σκότος· νομίζω
δὲ ὅτι συγγενεὶα πρὸς τὸ ἀμόργη (=μοῦρ-
γα) ὅ ἐ. τὸ θολόν, τὸ καταπάτι τοῦ ἐλαίου·
πρὸς τὸ „μοῦργος“ (δ ἔ. ἀμοργός=σκοτεινός·
ὁ Εὐριπίδης μεταχειρίζεται τὴν λ. ὡς ἐπίθετον
«νύκτα ἀμολογόν» Ἀποσπ. 405) ὅπερ σημ. τὸν
μελανόφαιον, σκοτεινὸν πολυτρίχον ἔχοντα πρὸς-
ωπον κόνα, καὶ τὸν σκυθρωπὸν, συνωφρυνμένον
ἄνθρωπον· ἐπὶ δὲ πρὸς τὸ ἐν τῇ κατὰ τὴν Δια-
κεδονίαν ῥωμαϊκῇ γλώσσῃ n. m. giliu(m) ὅπερ
προφέρεται mirdjischu καὶ σημ. τὸ λυκόφως·
καὶ πρὸς τὸ „μουρχῶναι“=συσκοτίζει, „μυρ-
χῶμα“=λυκόφως, ὅπερ ἐγένοντο κατὰ μετὰ-
θεσιν γραμμάτων ἐκ τοῦ μουρχῶναι (=μουργῶ-
ναι) καὶ μούρχωμα (=μούργωμα) οὐδ' ἔχουσι τι
κοινὸν πρὸς τὴν ὁμιλίαν, ὡς ἐνόμισεν ὁ Κοραῖς
Ἄτ. 4, 338. Περὶ τῆς τροπῆς τοῦ λ εἰς ρ ἴδ.
ΛΜΕΛΓΩ.

ἈΜΟΛΑΝ [·...·], ΟΝΟΣ, ὁ (ἄμα-ἀπών, κυρ.
ὁπαδός) υἱὸς τοῦ Πολυαἰμονός, Τρώες, ὑπὸ τοῦ
Τεύκρου, ε 206, Θ 276.

ἈΜΟΣ, ἡ, ὡς καὶ ἄμος Δωρ.=ἡμέτερος. Θ
478, λ 466 κ. ἀ. (Οἱ νεώτεροι πάντες μετὰ τὸν
Σπύτζινρον, πλὴν τοῦ Διοδώρου, γράφουσι παρ'
Ὀμ. κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον Περὶ ἀντων. καὶ τὸ
ME. ἀμός).

ἈΜΟΤΟΝ [·...·], ἐπ. ἐπὶρ. (ἐκ τοῦ ἀμειναι, ἄω)
ἀκορέστως, ἀπαύστως, «ἀ. μέλας» Δ 410.

N 40 κ. ἀ. «μεγολῶσθαι» Ψ 567. «κλαίειν» T 300, «τανύεσθαι» (ὅπ. ἴδε), ζ 83. (I. Ἡ ἐτυμολογία αὕτη εἶνε ἀπίθανος· ὁ Δύντιξρος θεωρεῖ τὴν λ. σύνθετον ἐκ τοῦ στερεοῦ. ἀ καὶ τοῦ ἀχρηστοῦ μοτόν=μέτρον. Ἐπομ. ἀμετροί=ἀμετροί.).

ἈΜΠ- Δωρ. καὶ ἐπικ. συγκοπή ἀντὶ τοῦ Ἀ-
ΠΑΗ-, ὅσον ἀμπεῖρας=ἀναμπεῖρας.

ἈΜΠΕΛΟΕΙΣ, ΕΣΙΑ, ΕΣ (ἀμπελοί) ὁ πολλὰ ἔ-
χων ἀμπέλους, ἀμπελόφυτος, ἐπὶ θ. χωρῶν καὶ
πόλεων. Ἰλ. Γ 484, I 432, 294. (Ἀπαρ. εὐρί-
σκεται θηλ. τὸ ἀμπελοεῖς, ὅσον «ἀμπελόεντ' Ἐ-
πίδαυρον» B 564).

ἈΜΠΕΛΟΣ, ἡ, «ἀμπέλι» *Οδ. ι 440, Τρ. 6, 39.

ἈΜΠΕΠΑΛΩΝ· ἴδ. ἈΝΑΠΑΛΩ.

ἈΜΠΕΡΕΣ, ἐπὶ θ. μόνον ἐν τήρσει «διὰ δ' ἀμ-
περές» A 377, φ 422, ἀντὶ τοῦ διαμπερές,
ὅπ. ἴδε.

ἈΜΠΕΣΧΩ (ἀμφί. ἔχω) παρὰ. ἀμπεσχόν, περι-
λαμβάνω, περιβάλλω, μετ' αὐτ. ζ 235 ῥ.

ἈΜΠΗΣΗΣ, ἴδ. ἈΝΑΠΗΣ.

ἈΜΠΝΕΥΕΤΑΙ, ἈΜΠΝΥΕ, ἈΜΠΝΥΝΘΗ, ἈΜΠΝΥΤΟ,
ἴδ. ἈΝΑΠΝΕΥ.

ἈΜΠΥ, ἴκος [-ι]. ἡ (ἀμπέχω), τὸ διὰ δόγμα
τῆς κεφαλῆς· τὸ ἀναδόν ἢ συνεχόν τὴν κόμην
καὶ κομιοῦν τὸ μέτωπον τῶν γυναικῶν, X 469 ῥ.
(I. Τῆς μὲν ἀμφί τὴν ῥίζαν ἐκκομῶ· διαρῆ τις
ἐνυπάρχουσαν ἐν τῇ λ. οὐχὶ δὲ καὶ τοῦ ἔχου).

ἈΜΥΑΙΣ [-ω], ἐπὶ θ. Ἀπολ. ἐκ τοῦ ἄμα. ἀ.) το-
πικ. ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ὁμαῶ, σωρηδόν, «ἀμ.
συναράσσειν ὅσπερ» M 385 «ἀμ. κικλήσκατο»
ὁμοῦ συνεκάλε· K 300, Γ 444 «καθίζετο» δ 659·
«θύνοντες» συντρέχοντες, K 524. «ἀμ. ἱστῆ-
ναι κοινή· ὁμολήν» συσσωρεύω, διεγείρω νέμω
κοινοῦτο, N 336, «ἀμ. κῶμα κορβύεται» συμ-
πικνύεται, συσσωρεύεται, I 6. (Ὁρθότερον μετὰ
τοῦ σχολ. ἐρμηνεύεται χρονικῶς ἐν ταύτῃ, «ἀμα
τῷ πνεῦσαι τοὺς ἀνέμους·»), β.) χρονικῶς ἀμα,
ταύτοχρόνως, μ 445 «μὴ μ' ἀμυδί· τίθῃτε
—καὶ ἔρρη δαμάση» E 467.

ἈΜΥΑΪΝ [-ι], ἄνος, ἡ, πόλις τῆς Παιονίας
παρὰ τὸν Ἀΐον ποταμόν, B 819, Π 288.

ἈΜΥΟΛΑΝ (-ω-), ὄνος, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρηθέως
καὶ τῆς Τυροῦς, ἀδελφός τοῦ Αἰσωνος, ἀνὴρ τῆς
Εἰδαμένης, πατὴρ τοῦ Βλαντος καὶ τοῦ Μελά-
ποδος. Μεταναστεύσας ἐκ τῆς Θεσσαλίας εἰς τὴν
Μασηνίαν λέγεται ἐπὶ φικιστὴν Πύλον, λ 259.

ἈΜΥΚΛΑΙ [-ι], αἱ ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Λα-
κωνίας οὐ μακρὰν τοῦ Εὐρώτα, 1/2 μίλιον κα-
τωτέρω τῆς Σπάρτης, ἔδρα τοῦ Τυνδάρεως, ναὸν
ἔχουσα τοῦ Ἀπόλλωνος (τοῦ Ἀρυσκλείου) τριη-
θῆντα μέγρη τῶν ἐσχάτων χρόνων τῆς ἐθνικῆς
τῶν Ἑλλήνων λαρείας. Μετὰ τὴν ἐπὶ Τυλέλκῳ
κατάκτησιν τὴν ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν γενομένην
κατὰ τὴν ἡ. πρὸ Χρ. ἑκατονταετηρίδα, ἔμεινε
χωρὶον ἀτελείστον (Παυσ. 3, 2, 6. 49, 6) καί-
μενον πλησίον τοῦ σήμερον λεγομένου Σλαυο-
χωρίου, B 584. (I. Κατὰ δὲ τὸν νεώτερον γεω-

γράφον τῆς ἀρχαίας Ἑλλάδος Βουρσιανῆς
τοῦ 1/4 τῆς ὄρας, νοτιώτερον τῆς Σπάρτης κα-
λεπτο. δυτικώτερον τοῦ Εὐρώτα κατεῖκοντο λα-
εῖ· οὗ σήμερον τὸ ἐκκλησίσιον Ἀγία Κυρία).

ἈΜΥΜΑΝ, [-ι-], ὄνος, γεν. ὄνομ. (ἐκ τοῦ μὲν
κατὰ τραπὴν Αἰολ. τοῦ ω εἰς υ, II. ὅπερ πα-
ράμενον ὡς οὐ εἰρηγεί τῆς νέας γλώττης τὰ
παδείγματα, ἐνθα παρατηρεῖται τροπή τοῦ α
οὐ, ὅσον κῶδων-κουδοῦνι, σάπων-σάπουνη,
εἴπωμεν-νὰ ποῦμεν, σωλὴν-σουλῆνα· πρὸς
τὸ Λατ. (su=φῶρ) ἀμωμος, ἀψῶμος, «ὅτι
ἀμύμων αὐτός· ἔρ καὶ ἀμύμονα εἶδῃ» ὅπ.·
αὐτός ἀμωμος, καὶ ἀμωμον ἔχει διαθεσιν, ὅ
πρὸς τοὺς ἄλλους· ὅθλ. συμπεριφορῇ, τ 332·
ἴως σύνθετος· ἐπὶ θ. καὶ ὅσον τίτλος πάντων
κατὰ γένος, τῆεν, μορφῇ, καλλίαι, ἔργα δι-
κρύντων προσώπων, ἀλλ' ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀ-
τινός σχέσεως πρὸς τὴν ἠθικὴν αἴαν αὐ-
τόν· π. χ. ἀμύμων ὀνομάζεται ὁ κακὸς
Ἀγίσθος, α 29· περὶ πραγμάτων, ἀξιόπαν·
ἀξιόλογος, λαμπρός, «θεῶν πομπή» Z 4
«ἡγεῖ» K 49, «οἶκος» α 232, «νῆπιος»
254, «ὄρχηθις» M 637, «τύμβος» ω 1
«ἔρκος» γ 442, 459, «αἶας» ε 508 κτλ.
τοῦ Δουδεκ. παραγωγὴ ἐκ τοῦ Δωρ. ἀμῶω, ὁ
ἀμύνω, ὁλίγην ἔχει πιθανότητα).

ἈΜΥΝΤΩΡ [-ι-], ὄρος, ὁ (ἀμύνω) βοηθός,
παρασπιστής, προστατής, N 384, Ξ 41
O 540, 6 326.

ἈΜΥΝΤΩΡ [-ι-], ὄρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὁρμῆος
πατὴρ τοῦ Φοίνικος, I 448 ἔξ. K 266.

ἈΜΥΝΩ [-ι-] (μύνη), μέλ. ἀμύνω (τὸ υ βραχ.
ἀόρ. ἤμυνα, μέσ. ἡμυνάμην, ἐπικ. ἀπαρρ. τοῦ ἐκ-
αμυνέμεναι. 1) Ἐργ. ἀποτρέπω, ἀποκροῶ
ἀπασσῶ, συνίθω· «τί τινι» τι ἀπὸ τινος, ὁ
«λογόν Δαναοῖσι» A 344, «τίνι νηλεῖς, ἀν-
καῖον ἤμαρ» A 588, Π 836 «ναυσὶ πῶρ, φ.
λοπιν» I 435, A 277· καὶ ἄνευ τῆς δοτ. τ.
προσώπου, ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐννοουμένης, «φ.
νῶν κακόν, λογόν» I 599, N 783, Σ 450.
208 κ. ἀ. καὶ μόνον μετὰ αὐτ. τοῦ προσώπου
«ἀμύνω τινί» βοηθῶ, παρίσταμαι τινί, I
485, Z 262, I 518, λ 500 κ. ἀ. σπανιώτερον
μετὰ γεν. προσώπου «ἀμύνω τί τινος» τι ἀπ.
τινος, ὅσον «Κῆρας τινός» Δ 44, M 401, «Τρῶ-
νασιν» O 731· καὶ μετὰ μόνης· γεν. «νῆσιν» ὑπερ-
σπίζομαι τὰς ναῦς, N 409· ἐνίοτε «περὶ τινος»
χάριν τινός ἀποκροῶ, ἐκδικῶ τινι, P 485
Σ 473· ἐπὶ δὲ καὶ ἄνευ πτ. «χεῖρες ἀμύνω
εἰσὶ καὶ ἡμῖν» χεῖρες πρὸς ἀμυναν, N 811
πρὸ. 312 «σθῆναι ἀμύνειν» μέ δύναιεν ἀπο-
κροῶ, N 678. 2) Μέσ. ἀ.) ἀπ' ἑμαυτοῦ
ἀποτρέπω, ἀποκροῶ τι, «νηλεῖς ἤμαρ»
Δ 484· β.) κατ' ἑμαυτὸν ἀποκροῶ τι, ἀ-
γωνίζομαι εἰς ἀπόκρουσίν τινος, μάχο-
μαι, ἄνευ πτ. Π 556, μετὰ γεν. τινός ἢ περ.
τινος, ἀγωνίζομαι περὶ τινος, ὑπερασπίζων τι
ἢ τι, «νῆσιν» M 479, «σφῶν αὐτῶν» M 490

ποι πύργου. M 243. «περί νηῶν» M 442.
 ὁ Δοιδερλ. ἡ παραγωγή ἐκ τοῦ ἄμω. ἀμείω=
 ἄνω νά ἀπέλθῃ (:) δὲν εἶνε πιθανή).
 ἀμείω [-...], μέλ. ἀμύω, κεντῶ διὰ τινος
 ὡς, ἔξω, ἔξω, ζουγανίζω, ξεσχιζώ,
 «μηνάξω» σπαράττω, μετὰ αὐτ. «στή-
 γασιν» μόνον. *Il. T 284. καὶ μεταφ. «ου-
 γανίζω» χιτῶνες. ὅθ' σπαράττει «ὅθ' τρώ-
 νει» τὴν καρδίαν σου λυπούμενος, A 243. (E-
 πολ. ἀμφίβολοι· κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. γραμματ.
 τοῦ ἀμῶ ἡ αἵμα, ὅπερ ἀπορρίπτεται ὁ Λόδεκκ.
 κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐπιτακτικὸν τοῦ ἀμείω, ὅ ἐ.
 ἔξω καὶ μάλιστα μετ' αἵμα ὅπερ οὐχ ἦσαν ἀ-
 πορρίπτον. II. Ὁ Λόδεκκ καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Κούρ-
 κος παραδέχονται ὡς δυνατὴν τὴν συγγένειαν
 τοῦ ἀ-μύσσω καὶ νύσσω, ὧν ἀμφο-
 τὴν κοινὴ ῥίζα εἶνε μυκ ἢ νυκ).
 ἀμφο-ἀγαπάω [-...], ἐπ. περιβάλλω τινὰ
 ἀγάπης, φέρομαι πρὸς τινὰ μετὰ πολλῆς
 ἀγάπης, φιλοφρόνως ὑποδέχομαι, μετ' αὐτ.
 1381- καὶ μέσ. Π 492, *Γ. Δήμ. 291, 436.
 *ἀμφο-ἀγαπᾶ [-...], = τῷ προηγ., ἐπ. ἀφ.
 ἀμφαγέπῃσσι, *Γ. Δήμ. 439.
 ἀμφο-ἀγείρομαι [-...], ἀφ. ὁ. ἀμφαγέροντο.
 ἀναθροίζομαι μετὰ αὐτ. «τινὰ» περὶ τινὰ,
 37 f.
 ἀμφάσιος [-...], H, ON, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀφ.
 ἀφάσιον (ἀναφανίω) φανερός, δημόσιος· γά-
 ρος. ζ 288· συνήθη: ἡ θηλ. αὐτ. ἀμφάσιος ὡς
 ἀφ. δημοσίως, ἀναφανδόν, H 496, N 386·
 «παρ' ἀνδράσιν εὐκλειεσθαι» ἐν γνῶσει τῶν θεῶν
 εἶ νομίζω ε 420.
 ἀμφάσιος καὶ ἀμφάλλ [-...] (τ 391, ὅπου τὸ
 ἀμφάδ' δὲν εἶνε ἐπιθετ. τοῦ ἔργου, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ
 ἰναιτο), ἐπὶ ῥήματι κυρίως οὐδέτερον ἐπιθ. ἐνικόν
 καὶ πληθ. τοῦ ἀφ. ἀμφάδος ἐπικ.=ἀφ. ἀναφα-
 δος (ἀναφανίω) δημοσίως, φανερά, ἀναφαν-
 δόν, «ἀγορευόμενον» 1370, «νοστέιν-ἀμφ.» τοῦ-
 κεντον «κρυφθόν», ζ 330, τ 299 «ἀμφ. βαλέ-
 κεν, κτείνεν» εἰς μάχην φανεράν, ἔντιμον II 243
 ὅπου τοῦναντιον «λῶθρη» α 296, λ 420 (τοῦ-
 κεντον «δύλω»)).
 ἀμφαίεσθαι [-...], μόνον ἐν τμήσει, παν-
 ταχόθεν ἐπιπίπτω, πανταχόθεν τρέχω
 πρὸς τι, A 447· μετὰ δοτ. «ἀμφὶ δὲ γαίται
 αἰσθάνονται» κυμαίνεται περὶ τοὺς ὤμους ἡ
 γαίτη (τῶν ἰππῶν) *Il. Z 510, O 267.
 ἀμφαλείφω [-...], ἀφ. ἀπαρρ. ἀμφαλείφαι,
 ἐν τμήσει, περιαλείφω, Ω 582 f.
 ἀμφαράνῃ [-...], ἀφ. ἀμφαράνῃσσι, περὶ
 τινὰ ἄρᾶσσω, περικροτῶ, προξενῶ περὶ
 τινὰ κλαγγὴν ἐπὶ ὅπλων, Φ 408 f.
 ἀμφαρίν, ἴδ. ἀναφρίν.
 ἀμφάσιον, ἡ, ἐπικ.=ἀφασία, ἔλλειψις ὁμι-
 λίας, «ἀμιλησία» ὅ ἐ. ἀνομιλησία, «δὴν δὲ
 ἐν ἀφασίᾳ ἐπέων (πλεοναστικῶς τοῦτο) λάβε»
 ἔλλειψις λόγων κατέλαθεν αὐτὸν, P 693, δ 704
 κατὰ μὲν τὸν Λόδεκκ τὸ μ περηντέθη εὐφω-

νία· χάριν, κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. πιθανώτερον ἢ
 λ. εἶνε συγκεκομμένη ἐκ τοῦ ἀναφασίη).
 ἀμφαίτιον [-...], ἐν τμήσει, περιηχῶ, M
 460 f.
 ἀμφαφῶ, μετοχ. ἀμφαφῶν ἐπικ.=ἀμφαφῶν,
 ἀπαρρ. μέσ. ἀμφαφάσθαι=ἀμφαφᾶσθαι, περι-
 ψηλαφῶ «πασπατεύω» μετ' αὐτ. «λόγον»
 τὴν ἐν τῷ δουρεῖ ἰππῶ ἐνέδραν, δ 277, O 496·
 «τόσον» ἀνὰ χεῖρας ἔχω [μεταχειρίζομαι]. ἡ διὰ
 τῆς ἀφῆς διαρύνω, τ 586. Ἰσαύτως τὸ μέσ.
 «τι χερσίν» ο 464.—Εν τῇ Il. μόνον X 373
 (ἴδ. ΜΑΛΛΗΟΣ).
 ἀμφεποτάτω, ἴδ. ἀμφεποτάσθαι.
 ἀμφέπω=ἀμφιέπω.
 ἀμφέρχομαι, ἀποθ., μόνον ἀφ. ἀμφήλυθον,
 περιέρχομαι, περικυκλῶ, μετ' αὐτ. μεταφ.
 «με ἀμφήλυθεν αὐτή» κρυφῇ πανταχόθεν ἡλ-
 θεν εἰς τὰς ἀκοάς μου, ζ 422, «κνίσσης αὐτῆς»
 κνίσσης ὁσμῆς με περικυκλώσας, *Oδ. μ 369.
 ἀμφέχων, ἴδ. ἀμφιέχων.
 ἀμφέχυντ' ὅ ἐ. ἀμφέχυντο, ἴδ. ἀμφιέχυντ'.
 ἀμφέκης, ἐς, γεν. ἐοῖς (ἀμφί, ἀκῆ), ἀμφο-
 τέρωθεν ἡκονημένος, δίστομος, ἐπιθ. τοῦ
 ξίφους, K 256, π 80 κ. ἀ.
 ἀμφάτος [-...], ἴδ. ἀμφέρχομαι.
 ἀμφῆμαι (ἦμαι), κύκλῳ περικάθημαι, ἐν
 τμήσει, «ἀμφὶ δ' ἐταῖροι ἔατο» O 40 f.
 ἀμφητέρωμαι, ἐπ. περὶ τι συναθροίζο-
 μαι, ρ 34 ἐν τμήσει.
 ἀμφητέφης, ἐς (ἐρέφω), γεν. ἐοῖς, παντα-
 χόθεν σκεπασμένος, καλῶς κεκαλυμμένος,
 περικλειστός, ἐπιθ. τῆς σκεπῆς, A 43 f.
 ἀμφήριστος, ON (ἐρέζω), περὶ οὐ ἀφρατί-
 ρωθεν ἐρίζουσι, ἀμφισπῆτοί μιν, περὶ τῶν
 ἐν τῷ σταθμῷ ἀγωνιζομένων, «καὶ νόκον ἡ πα-
 ρέλασ' ἡ ἀμφίριστον ἐθήκε» ὅθ' τὸν ἔκρινεν (τῷ
 Ἰλύμῳ) ἀμφοτερόθεν (νικητὴν), ὅθ' τῷ ἡμι-
 κιστῇ τὴν νίκην, Ψ 382, ἴδ. καὶ τ. 527 (Ἄλ-
 λ' οἱ δὲ ἐκλαμβάνοντες οὐδέτερον τὸ ἀμφ. με-
 ταρράζουσιν ὅθ' ἔκρινεν ἀμφοτερόθεν τὸ
 πρᾶγμα (τίς δηλ. ὁ νικητής), ὅ ἐ. ὅθ' ἐσοδοῦ με-
 αὐτῶν).
 ἀμφί [-...] (τῆς αὐτῆς ῥίζης μετὰ τὸ ἀμω, ἀμ-
 φότερος· κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ ἡ αὐτὴ λ. μετὰ τὸ
 ἀγγι) κυρ. καὶ εἰς τὰ δύο μέρη, καὶ οὕτως
 καίται (ὡς ἐπὶ ρ 422 «ἀμφὶ δὲ γαίαν ἑνάε»
 ἑκατέρωθεν τῆς γαίης, καὶ σ 473 «δακρύοισι
 πεφυρμένη ἀμφὶ πρόσωπα» κατ' ἀμφοτέρωθεν τῆς
 παρειάς. Ἰσαύτως πολὺ συχνὰ ἐν συνήσει, πρὸς
 ἀμφοτέρωθεν, ἀμφοτέρω, ἀμφέκης κ. ἀ. Συνήθως
 δὲ=περί, ἀλλ' αὐτὴ καθ' ἑαυτήν, ὡς ἐξαγεται
 ἐκ τῆς παραγωγῆς, δὲν σημ. ἐντελῇ περιοχῇ,
 ὡς ἡ Περι (ἐπὶ ὀλεώτερον κυκλικὴν περιοχὴν)
 ἀλλὰ μερικὴν μόνον, καὶ πρέπει λοιπὸν ἀναλο-
 γως τῆς συναφείας, ἐν ᾗ καίται, νά μεταφράζη-
 ται διὰ τοῦ πέρι (ὅ ἐ. εἰς τινὰ σημεῖα τῆς πε-
 ριμέτρου) πλησίον ὑπεράνω τινός, παρὰ τινὰ
 κ.τ.τ. Ἀλλ' ἐνίοτε δυνατόν ἢ ἀμφὶ νά τοῦθ' καὶ

ἐπὶ ἐντελοῦς περιοχῆς, καὶ καίται πολλάκις ἀμφί καὶ περὶ εἰς ἔκφρασιν τῆς αὐτῆς ἐννοίας, οἷον P 4—6 « ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαίν' ὡς τις περὶ πόρταν μήτηρ—ὡς περὶ Πατρόκλην βαίνει ξανθὸς Μενέλαος » Σ 564 « ἀμφὶ δὲ κυανὴν κάπετον, περὶ δ' ἔρκος ἔλασεν κασαιτέρου » πρὸλ. κ 260 εἰς. καὶ τὰς συνθέσεις· ἐάν δὲ πρόκειται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ἐννοία τῆς ἐντελοῦς περιοχῆς, « ὁλόγυρα, ἕναν γύρον, γύρω γύρω », τριγύρω, τότε τίθενται ὁμοῦ αἱ δύο προθ. ἀμφὶ περὶ (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει αὐτὰς ὡς ἓν, ἀμ-πιπερὶ), B 305, Φ 40, Ψ 494, λ 609, « περὶ τ' ἀμφί » P 760, Τ. Δημ. 276· ἀλλ' ἐν O 647 ἀντὶ τῆς ἡ μὲν περὶ εἰς τὸ « κροτάφοισι », ἡ δὲ ἀμφί εἰς τὸ « κονάδῃσι » τὸ περὶ τοῦ κροτάφου κράνος ἀντήχησεν εἰς τὰ περί. πρὸλ. δὲ καὶ τὰ σύνθετα ἈΜΦΙΠΕΡΙ—(Ὁ Ναϊάγελος ἐν μὲν τῷ συνδυασμῷ ἀμφὶ περὶ νομίζει ὅτι ἡ δευτέρα προθεσις ὀρίζει ἀκριβέστερον τὴν σημ. τῆς πρώτης· διὰ δὲ τοῦ περὶ τ' ἀμφί (τε σημαίνεται τὸ πανταχοῦ καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν).—Α'.) ὡς ἐπὶ P. A 465, Δ 328, ε 153 κ. ἀ. Πολλαχοῦ εἶνε ἀμφίβολον ἂν ἡ ἀμφί πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἐπὶ. ἢ ὡς διὰ τμησεως ἀποκχωρισμένον μέρος συνθέτου τινός λέξεως. Ἐν τῇ χωρ. Σ 211 εἶνε βεβαίως ἐπὶ. τὸ δὲ « σφαῖς ὀχέεσσι καὶ ἐγχεσιν » ὄργαν. δοτ. ἡ ἐννοία λοιπὸν εἶνε· περί (πλησίον τοῦ διὰ τῆς κραυγῆς του διαταράξαντος τοὺς Τρῶας Ἀχιλλεύς) ἀπέθανον ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἀρμάτων καὶ δοράτων κτλ. (|| Ὁρθότερον, νομίζω, εἶνε νὰ θεωρηθῇ πρόθεσις ἡ ἀμφί συντασσόμενη μετὰ δοτ. καὶ νὰ ἀναγθῇ τὸ χωρίον εἰς τὸ ἐπόμεν. 2) α.)—B'.) ὡς προθεσις 1) μετὰ γεν. σημ. τὸ ἀντικείμενον, περὶ ὃ διατρίβει πως ἐνέργειά τις (|| καὶ ἕνεκα τοῦ ὁποίου γίνεται τι) = περὶ μετὰ γεν. « ἀμφὶ πίδακος μάχεσθαι » περί τῆς πηγῆς ἕνεκα ταύτης, Π 825 « ἀμφὶ φιλόπυτος αἰεῖται » O 267. Μόνον ἐν τοῦτοις τοῖς χωρίοις καὶ ἐν τῇ συνθ. ἈΜΦΙΤΡΟΜΕΝ. 2) μετὰ δοτ. α.) κυρ. τοπικῶς, περὶ τι, παρὰ τι, ὑπὲρ τι, εἴτε μετὰ στάσεως σημαντικῶν ῥημάτων « τελαμῶν ἀμφὶ στήθεσιν » B 388· « ἀμφὶ πόλῃσι μάχεσθαι » M 475 κ. ἀ. εἴτε μετὰ κινήσεως « ἀμφὶ οἱ θῖνατος χύτο » N 544, « ἦριπα δ' ἀμφ' αὐτῷ » Δ 493, « ἀμφ' ὀδελοῖσι κρέα πείρειν » B 428, γ 462 (ὅπου τινὲς τὸ μὲν « ὀδελοῖσιν » ἐκλαμβάνουσιν ὡς δοτ. ὄργαν. τὴν δὲ ἀμφί ὡς ἐπὶ. σημαντικὸν τὸ « πέρα καὶ πέρα »)· ὡσαύτως « στήσαι τρίποδα ἀμφὶ πυρὶ » παρὰ τὸ πῦρ, εἰς τὴν φωτιά, O 434 (ὅπερ ὁ Ἀμειψ. ἐρμηνεύει οὕτως· περικυκλῶν τὸν τρίποδα μὲ πῦρ, θέτω αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ πυρός· ἄλλος δὲ· ὑπεράνω τοῦ πυρός)· ὡσαύτως « ἀμφὶ πυρὶ γαλκῶν λαίνειν » O 426· « ἀμφ' ὀχέεσσι βαλεῖν κύκλα » ἐκατέρωθεν τοῦ ὄργαντος, εἰς τὸ ὄργαν προσκολλᾶν τοὺς τροχοὺς, E 722· μόνον ἐπὶ τοπικῆς ἐγγύτητος, M 475· « τὴν κτείν' ἀμφ' ἑμοί » ἀπέκτεινς πλησίον μου, λ 423, I 470· 6.) σημ.

τὴν αἰτίαν, ἕνεκα, ἐξ αἰτίας τινός « ἀμφὶ τὴ μάχεσθαι » Γ 70, Π 565· « ἀλγεα πάσχειν » Γ 457· « δικάζεσθαι » λ 546, « νεκρὸς ἐτύχθη ἀμφὶ τινὶ φιλονεικίᾳ περὶ τινος, A 672· « ἀμφὶ δὲ νεκρῶν κατακαίμεν αὐτὴν μεγαίρω » περὶ δὲ τῶν νεκρῶν, ἐάν δὲ μὲ ἐρωτήσῃ περὶ τῶν νεκρῶν, (Ὁ. ΜΗ. ΓΑΙΡΑ) Η 408. 3) μετ' αἰτίας. α.) μετὰ τε κινήσεως ἢ ἐκτάσεως καὶ μετὰ στάσεως σημῶν κῶν ῥημάτων σημ. περὶ τι, κατὰ τι, καθ' ὅλην τὴν ἑκτασιν τινος, « ἀμφὶ μιν φθροῖ βαλεν » Ω 588 κ. ἀ. πλ. « ἀμφὶ ῥέεθρα » B 461 κ. ἀ. « ἀμφ' ἄλλα ἔλαι Ἀχαιοῦς » πρὸς τὴν θάλασσαν στενωγορήσαι, A 409· « ἀμφὶ ἄσπερ ἔρπειν ἰρά » A 706. Ἐπὶ προσώπων « οἱ ἀμφ' Ἀτρεΐδων βασιλῆς » οἱ περὶ τὸν Ἀτρεΐδην, B 448, πρὸλ. E 784, Z 436, « οἱ ἀμφὶ Πρίαμον » O Πρίαμος καὶ οἱ ὁπαδοὶ του, Γ 446. 6.) σημαίνει τὸ ἀντικείμενον ἐνεργείας τινος, οἷον « μνήσασθαι ἀμφὶ τινι » ἐνθυμοῦμαι (περιστρέφεται ἐννοῦ μου εἰς) τινά, Τμ. 6, 4.

Ἐνίοτε τίθεται ἡ ἀμφὶ μετὰ τὴν συντακτικὴν τῆς πῶσιν, χωρὶς νὰ ἀναδιδασθῇ ὁ τόνος, Σ 509, ψ 46, ω 45 (ἀλλ' ἐν τούτῳ γράφεται νῦν ἀμφί) καὶ ἄλλοτε χωρίζεται ἀπ' αὐτῆς, A 484.—Ἐν συνθέσει ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας· ἐνίοτε δὲ ἐπιτείνεται τοῦ ἀπλοῦ τὴν σημ. οἷον « ἀμφαγαπάξω, ἀμφιγῆθω κ. ἀ. Ἀμφίμαχος, Ἀμφιάραος, Ἀμφιτρώων κ. ἀ.

ἈΜΦΙΛΛΟΣ [-ου], ον, (ἄλ:) ὑπὸ θαλάσσης περικυκλωμένος, ἐπὶ θ. τῆς Ἰθάκης Ὁδ. α 380, 395 κ. ἀ.

ἈΜΦΙΛΛΟΣ [-ου], ὁ, εἰς τῶν Φαίακων, O 414, 428.

ἈΜΦΙΛΑΟΣ [-ου], ὁ (ἀμφί-ἀράομαι, ὁ πολὺ προσευχόμενος), υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς, ἀπόγονος τοῦ Μελέαμποδος, ἀνὴρ τῆς Ἐριφύλης τῆς ἀδελφῆς τοῦ Ἀδράστου, πατὴρ τοῦ Ἀλκμαίωνος καὶ Ἀμφιλόχου, βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῶς, διὰ τὴν ἀνδρείαν, εὐσεβειαν καὶ μαντικὴν αὐτοῦ δύναμιν περιβόητος· μετέσχε τοῦ Ἀργοναυτικοῦ στόλου καὶ τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάπρου. Ἀπὸ δὲ τῆς ἐπὶ Θήρας ἐκστρατείας ἠθέλησε μὲν ν' ἀποστῇ προδύλεπων τὸ δυστυχὲς τέλος τῆς παρὰ τὴν Θέλησιν τῶν θεῶν γινομένης ταύτης ἐπιχειρήσεως καὶ τὸν κατ' αὐτὴν ἴδιον αὐτοῦ θάνατον, ἀλλ' ἠναγκάσθη νὰ συνεκστρατεύσῃ ὑπὸ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, ἣν εἶχε διαφθερῇ ὁ Μολυνεύς· διὰ τοῦ περιγῆμου ὄρου (περιδεραιού) τῆς Ἀρμονίας. Ἐν δὲ τῇ πρὸς τοὺς Θηβαίους μάχῃ ἀπειλούμενος νὰ φονευθῇ ὑπὸ χειρὸς πολεμίου, διέφυγε τὸν κοινὸν καὶ συνήθη τοῦτον θάνατον, καταδυθισθεὶς μετὰ τῶν ἰππῶν καὶ τοῦ ὄργαντος αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, ἣν ὁ Ζεὺς διὰ κερανοῦ διήγειρε θελήσας οὕτω νὰ δοῖται τὸν ἀγαπητὸν αὐτοῦ. Ἐκεῖ λοιπὸν ἐτελεύτησε παρὰ πάντων ὡς ἥρωας καὶ χρησμοδότης· τὸ δὲ μαντικὸν αὐτοῦ μετετέθη ὑστερον ἀπὸ τῶν περί τῶν Θηῶν εἰς τὰ πλησίον τοῦ Ὀρῶπος, ο 214.

ἀμφιάχιω [..], μετοχ. παρακ. ἀμφιαχῶσα, αἰ τι κραυγάζω, ὀδύρομαι, περιθρηνῶ, 316 f.

ἀμφιβαῖνω [..], μόνον παρακ. ἀμφιδέθηκας, αἰ και ὑπερσ. ἀμφιδέθηκει, αἰ) περιφέρωμαι, περιέρχομαι, « ἡέλιος μέσον οὐρανὸν ἀμφιδέθηκει » βραχυλογικῶς: εἰρημὸν ἀντί τοῦ: ὁ οὐρανὸς περιφερόμενος (ἐν τῇ περιφερείᾳ του) εἶχε ἵστατο εἰς τὸ μέσον τοῦ οὐρανοῦ, ἵστατο ἐν τῇ ὁρᾷ τοῦ οὐρανοῦ, ὁ ἐστὶ μεσημβρία, Θ 68, 777, δ 400. β.) περιέπω, ἢ προβαίνω, αἰ) ὁ παρακ. προϊσταμαι εἰς ὑπεράσπισίν σου, ὁ) προστατεύω, ἰδίως ἐπὶ τῶν πολεμικῶν θεῶν « δὲ Χρῦσθην ἀμφιδέθηκες » Δ 37, 498. γ.) ποιητ. μεταφ. περιβάλλω, περιεχλῶ, συγκαλύπτω « νεφέλη μιν ἀμφιδέθηκε » ἐπέλθῃ τὸν περιέβαλε, μ 74. μετά δοτ. « νηυσί » 1166. ὠσαύτως: « πόνοιο φρένας ἀμφιδέθηκες » αἰ) ὀντίδες, οἱ κύβοι περιέβαλον, ἐστενοχώρησαν τὴν ψυχὴν, Z 355. (Κατὰ τὸν Ὀφφμαννὸν καὶ Ἀμείν τὸ ἀμφιδέθηκα μετὰ αἰτ. σημαίνει ὅτι τὸ κατ. ἰσχυρῶς, ἔχω τι ἐν τῇ κυριότητι μου).

ἀμφιβάλλω, ἀόρ. β', ἀμφεβαλον, μέσ. μέλ. ἀμφεβαλόμην, ἰων. ἀμφιβαλούμαι, ἀόρ. β'. ἀμφεβαλόμην. Α'). Ἐνεργ. 1) ῥίπτω τι περὶ τινά ἢ περιβάλλω, ἐνδύω αἰ) ἰδίως ἱμάτια, ὡς: πρὶ τὸ πολὺ μετὰ διπλῆς αἰτιατικῆς καὶ πάντοτε μετὰ τῆς αἰτίας: οὕτως, ὥστε τ. Ἄμφι ἀνίηκει μάλλον εἰς τὴν πύδαν ἢ εἰς τὸ ῥῆμα, ὅταν « ἀμφὶ μέν φῶρος βάλεν » γ 467, κ 365, ψ 455, Ω 388. πολλάκις ἀνευ τῆς αἰτ. τοῦ προσώπου, « ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας βάλεν » δ 50 κ. α. μετά δοτ. τοῦ προσ. « ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος βάλεν » ε 342. 2) δοτ. πολλάκις σημ. τὸ μέρος τοῦ προσώπου τὸ περιβαλλόμενον, ὅταν « ἀμφὶ δ' Ἀθῆνη ὦμοι: ἄλλ' αἰγίδα » ἐπὶ τῶν ὤμων (τοῦ Ἀχιλλέως) ἐπέθηκεν ἢ Ἀθηνᾶ τὴν αἰγίδα, Σ 204. « ἀμφὶ δὲ ποσὶ πέδας βάλε » Ν 36. καὶ τροπικῶς: « κρατερόν μένος ἀμφιβάλλω » ἐνδύομαι, ἀναλαμβάνω κρ. μέν. P 742, πρὸς ἐπιέννημι. β.) περιλαμβάνω μετὰ δοτ. « τῷ δ' ἐγὼ ἀμφεβαλὼν βάλαμον δέμον » τοῦτον δὲ περιλαβὼν ἐκκοδόμῃσα, ὁ ἐστὶ περὶ αὐτὸν ἐκκοδόμῃσα θάλαμον, ψ 492. « χεῖρας ἢ χεῖρὶ τινι » περιλαμβάνω τινα μετὰ: χεῖρας, ἐναγκαλιζομαι, φ 223 κ. α. « πῆγες » ω 347. (ἀλλὰ καὶ μετὰ αἰτ. μόνον « ἀμφεβαλεν τινά » Ψ 97). « γούνασι » περιπτύσσω τινός: τὰ γόνατα, η 442. « ἀμφὶ δὲ χεῖρας δεῖρῃ β' λλ' Ὀδυσσῆ » ἐρήφθη περὶ τὸν λαμὸν τοῦ Ὀδ. ψ 208. « ὡς αἱ χεῖρες ἐχάνθανον ἀμφεβαλόντι » ἔσαν ἐχώρουν αἱ χεῖρες αὐτοῦ οὐλῆσαντος νά περὶ αὐτῶν, ὁ ἐστὶ αἱ ἀνοικταὶ ἀγκάλαι, ρ 344. « ἀμφὶ δὲ χεῖρας βάλλομεν » τὸν συνελάβομεν, δ 454. γ.) μεταφ. « ἵππων ἀμφὶ κτύπος οὐατα βάλλει » τὰ ὠτά μου κτύπος περιβάλλει, « ἔρχεται ἢ κτυπᾷ εἰς τὰ αὐτία μου » Κ 535. Β.) Μετ. περιβάλλομαι, ἐνδύομαι τι, « ῥάκος » ε 178, « ὦμοισι ἕξο: » ἀναρτῶ εἰς τοὺς ὤμους

μου ἕξο, Β 45 « πῆρην » ρ 497. ἀπολύτως χ 403.

ἀμφίβασις [..], ἰος, ἡ (ἀμφιβαίνω) προχώρησις, παρέμβασις (εἰς ὑπεράσπισιν), Ε 623 f. (Ὁ Δουδερλ. ἐρμηνεύει τὴν λ. περιεχλῶσιν, τοῦ Ἀἵαντος: ὅλῃ ὑπὸ τῶν Τρώων).

ἀμφίβιος [..], ὄν (βίος), ὁ διττὸν βίον ἔχων, τὴν μὲν ἐν ὕδατι, τὸν δὲ χερσαίον, « νομὴ διττὸν κατοικητήριον, ἐνδιαίτημα, Βατρ. 59.

ἀμφίβροτος, η, ὄν ἡ τὸν ἄνδρα, τὸν βροτόν, περιβάλλουσα, σκεπάζουσα, μόνον ἐν τῇ φρ. « ἀσπί: ἀμφιβρότη » Ἰλ. Β 359, Α 32 κ. α.

ἀμφιτένεια, ἡ, πόλις τῆς Ἡλίδος, Β 593, πιθανῶς ἡ Ἀμφεια κατὰ τὸν Στράβ. 8, 3, 25.

ἀμφιγενηός, μετοχ. παρακ. ἀμφιγενηώς, χαίρω περίε, ὁ ἐκ καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ὑπερχαίρω, Γ. Ἀπ. 273.

ἀμφιγύεις [..], ὁ (γυῖον) ἀμφοτέρω τὰ γυῖα (τοὺς βραχίονας) ἰσχυροῦς ἔχων, ἐπίθ. τοῦ Ἡφίστου, Α 607. « παῖ: » Ξ 239. συνήθως ὡς οὐσιαστικόν « κλυτὸς ἢ περικλυτὸς ἀμφιγ. » Σ 614, 383, 393 κ. α. (Ταῦτα κατὰ τὸν Γοῖβελον, ὅστις τὴν συνήθη ἐρμηνεύειν: κατ' ἀμφοτέρους τοὺς πόδας χωλαίωνων, χλωλός, ἀπέδειξεν ἀνυπόστατον).

ἀμφίγυος [..], ὄν, ἐπικ. ἐπίθ. τοῦ ἔγχους, Ν. 147 κ. α. ἐν Ὀδ. μόνον π 471, ω 527. Κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν, ἦν καὶ ὁ Ἀμείν παραδέχεται, τὴν ἐκ τοῦ γυῖον, σημ. τὸ κατ' ἀμφοτέρω τὰ ἄκρα ἔχον μέλη, ἀφ' ἑνὸς μὲν τὴν αἰχμήν, τὴν λόγχην, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸν εἰς οὗ ἐπίσης λήγοντα σαρωτήρα ἢ οὐρίαχον (ἐπ. ὅδε), ἄρα οὕτως εἰπεῖν διλογχόν κατ' ἄλλου: δὲ τὸ ἀμφοτέρω: κατὰ χερσὶν ἀκοντιζόμενον: κατ' ἄλλου: ἐπὶ τὸ κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη βλάπτων, τραυματίζων, ἐκ τοῦ γυῖός=βλάπτω. Οὕτως ἐρμηνεύουσιν οἱ σχολ. καὶ ὁ Ἀπολλ. Πιθανότερα θεωρεῖται τοῦ Ἑρμάννου καὶ Δουδερλ. ἡ ἐρμηνεία, καθ' ἣν λέγεται τὸ δῶρο ἀμφίγ. διὰ τὸ ἐκατέρωθεν κυρτόν (καὶ κοπτερόν) τῆς αἰχμῆς, ὁ ἐστὶ δίστομον ἢ, ἀκριβέστερον, ἀμφικυρτόν ἔχον αἰχμήν, ἐκ τινος: ῥίξης γρ., ἐξ ἧς καὶ ὁ γυῖος καὶ τὸ γυῖον. (Πανταχοῦ εὐρίσκεται κατὰ δοτ. « ἀμφιγύοισι » καὶ ἐν τέλει στίχου, πλὴν Ο 386).

ἀμφιβάλλω, ἐπ. περιανάπτω μόνον ἐν τῷ παρακ. ἀμφιδέθηκα, ὅπερ εἶνε ἀμετάβ. καὶ σημ. πέριξ καίω, εἶμαι ἀναμμένος, καὶ μάλιστα τροπ. « πόλεμος: ἄστρ ἀμφιδέθηκε » περὶ τὴν πόλιν καίει, « εἶνε ἀναμμένος: » ὁ πόλεμος, Ἰλ. Z 329, « μάχη » Μ 35 (ἐν τῇ τῆς).

ἀμφιδάμας [..], ἄνθρωπος, ὁ (ἐκ τῆς ἀμφὸς καὶ δαμάω, ὁ τοὺς περίε δαμάζων). 1) ἥρω: τῆς Κυθήριος, Κ 269. 2) ἑτερο: ἥρω: Ὁπούντιος, Ψ 87.

ἀμφιδάσειε [..], εἰα, γ, ὁ ἔχων γύρον δασύν τουτέστιν κροσσωτόν, θυσανωτόν, ἐπίθ. τῆς αἰγίδος Ο 309 f. (ὁ Ὀφφμαννὸν παραβάλλειν τὸ τοῦ Ξενοφ. Ἀναδ. 4, 7, 22 « γέγρα δασεῖων βοῶν

ωμοδόχεια» ἐρμηνεύει τὸ ἐπιθ. λίαν δασύς· ἀλλ' ἢ αἰγίς ἤτο μεταλλίνη, ἢ τοῦλάχιστον μεταλλίνα ἐλάσματα περιβεβλημένη).

ΑΜΦΙΔΙΝΕΩ [..υ..], περιστρέφω, παρακ. παθ. ἀμφιδιδνημαι «ὡ περὶ χεῖμα κασιτέρου ἀμφιδιδνῆται» περὶ τὸν ὅποιον περιστρέφεται, ἢ ὃν περιβάλλει, περιβάλλει κασιτέρος χυτός, Ψ 502, «κολέον νεοπρίστου ἐλέφαντος ἀμφιδιδνῆται» περιστρέφεται περὶ τὸ ξίφος, ἢ περιβάλλει τὸ ξ. σήκη ἐξ ἐλέφαντος, Θ 405.

ΑΜΦΙΔΙΡΓΗΣ [..υ..], ἐν, ποι. (δύρω) γεν. ἐός, «ἄλογος» ἢ ἀμφοτέρωθεν, ταυτίσσι κατ' ἀμφοτέρους τὰς παρειὰς μὲ τούτους ὄνυχας κατεσχιζομένη διὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός, Β 700 τ.

ΑΜΦΙΔΙΡΓΦΟΣ [..υ..] = **ΑΜΦΙΔΙΡΓΗΣ**, «παρειὰ» Δ 393 τ.

ΑΜΦΙΔΥΜΟΣ [..υ..], οκ (δύω), μὲ δύο εισόδους, εισόδους, «λιμένες» δ 817 τ. (Ὁ δὲ Ἀδβεκκ σχετίζων αὐτὸ πρὸς τὸ διδυμος καὶ τριδυμος, νομίζει ὅτι τὸ δύμος ἔχον ἐξ ἀρχῆς τὴν ἔννοιαν τοῦ δύο κατ' ὀλίγον τὴν ἔχασεν ὡς καὶ τὸ λατ. geminus ἐν τῷ tergeminus, septingemus, καὶ κατήχησεν ἀπλῆ κατάληξις σημαίνει λοιπὸν κατ' αὐτὸν τὸ «ἀμφιδυμος» ἀπλῶς τὸν διπλοῦν, ὃ ἐ. διπλοῦν στόμιον ἔχοντα).

ΑΜΦΙΕΛΙΣΣΑ (ἀμφιέλισσα), ἡ, ἐπιθ. τῶν νηῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πλῆθ. Β 463, γ 462 κ. ἀ. (ὁ ἐνικός μόνον μ 368) θηλυκὸν τοῦ ἀμφιελίς (κατὰ τὸν Δάδεκι καὶ Δοιδερλ.) ἢ ἀμφοτέρωθεν κεκυρτωμένη, ἀμφικυρτος (κατὰ μὲν τὸν Γράσφ, Ἀμειν καὶ Ψαττιν διὰ τὴν καμπύλωσιν τῆς πρύμνης καὶ πρύρας· κατὰ δὲ τὸν Ὄρφμανν διὰ τὴν κύρτωση τῶν πλαγιῶν, πρὸς χαρακτηρισμὸν τοῦ ὠσειδοῦς σχήματος· τῶν πλοίων, καὶ κατὰ τὸν Δοιδερλ. διὰ τὸ κυρτόν τῆς ὄλης ἐν γένει ἐξωτερικῆς ἐπιφανείας). Ἡ συνίθης παραγωγὴ ἐκ τοῦ ἐλίσσω καὶ ἡ ἑρμηνεία ἢ ἀμφοτέρωθεν διὰ τῆς κωπηλασίας· εἰς τὰ πρόσω ἐλαυνομένη, εἶνε ἀνυπόστατος.

ΑΜΦΙΕΝΝΥΜΙ, μέλ. ἀμφίεω, ἀδρ. ἀμφίεσα(σσ), καὶ μέσ. ἀμφισάμην(σσ), εἰς τὴν προστ. ἀμφίεσασθε· πολλάκις ἐν τῇ ἑστίᾳ ὁ ἐνεργ. ἀδρ. ἀμφίεσσα καὶ ὁ μέσ. ἀμφι-ἐέσσατο· Ἰδ. ἔννυμι· ἡ λέξις ἔχει τὸ δίγαμμα ἀμφιέννυμι κτλ. ὁ δὲ ἐνεργ. καὶ παρατ. παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκονται. 1) Ἐνεργ. ἐνδύω, περιβάλλω «εἴματα» ε 467, 264 κ. ἀ. «ἔρμα ἐλάφοιο» ν 436. 2) Μέσ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι «χιτώνας» ψ 142, «εἴματα, γλάνας» Ξ 478, ζ 228, ξ 529.

ΑΜΦΙΕΠΑ καὶ **ΑΜΦΕΠΑ**, μόνον κατὰ παρατ., ποιητ. α) ἐπὶ ἐπιβόχου ὑποκειμένου, εἶμαι περὶ τινὰ ἢ τι, ἀσχολούμαι, ἔχω νὰ κάμω μὲ, μετὰ αἰτ. «τινά» Ε 667 «στίχας» παρατάσσω Β 525, «ἄμφ' Ὀδυσῆα Τρῶες ἔπον» κατὰ δῖον, Α 482 (εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν κεῖται τὸ μέσον γ. 474)· ἐνίοτε κατὰ μεταχρῆν προσδιορίζουσιν ἄλλο ῥῆμα, εἰς ἐνδείκναι σπουδῆς, ἐπὶ εὐλείας, δραστηριότητος· οἷον «ἵππους ἀμφέ-

ποντες ζεύγυσαν» ἐπιμελῶς, δραστηρῶς μετὰ σπουδῆς· ἔξενον τοὺς ἵππους, Τ 392 π. γ 418· «κρέα» παρασκευάζω, Ρ 776· «βροφροντίζω περὶ τῆς θυσίας αὐτοῦ, ἢ εὐτρεπὶ πρὸς εὐωχίαν μετὰ τὴν θυσίαν, Σ 559, Θ 61 ἀ. «τάφον Ἑκτορος» Ω 804. 6.) ἐπὶ ἀφ' ὑποκειμένου, εἶμαι περὶ τι, ἐνεργῶν σὺ χρόνως ἐπ' αὐτοῦ, «τὴν πρῶτην πύρ ἀμπε» περιτριγύριζε κατόν, Π 424· «γάστρην ποδὸς πῦρ ἀμπε» περιθερμαίνει, Σ 348, Θ 405.

ΑΜΦΙΕΠΗ (εἰω), περικαίω, περικαυσάζω, «τσορουφλίζω», ἐν τῇ ἑστίᾳ, «βλέφαρ ἀμπε καὶ ὀφθαλμοὺς εὗσεν αὐτῇ» ε 389 τ.

ΑΜΦΙΖΑΝΑ [..υ..], (ζάνα) περι(ἢ ἐπὶ) κάθεται, μετὰ δοτ. «τέφρη χιτῶνι ἀμφιζανε» Σ 261.

ΑΜΦΙΘΑΛΛΗΣ [..υ..], ἐν (θάλλω), γεν. ἐός, ἀμφοτέρωθεν θάλλων, λέγεται τὸ τέκνον, οὗτος ἀμφοτέροι οἱ γονεῖς ζῶσιν ἔτι, Χ 496 τ.

ΑΜΦΙΘΕΗ, ἡ, (κυρ. ἀμφοτέρωθεν θείας καταγωγῆς) γυνὴ τοῦ Αὐτολόχου, μήτηρ τῆς Ἀντικλείας· τῆς μητρὸς τοῦ Ὀδυσσεῦς, τ 416.

ΑΜΦΙΘΕΟΣ, οκ, ποιη. (τίθημι) ὁ ἐπ' ἀμφοτέρωθεν δυνάμενος νὰ τεθῇ, «ἀμφ. φιάλη» (μῦθον Ψ 270, 616) πθανὸς φιάλη, ἧς ἡ βάσις δύναται νὰ χρησιμεύσῃ καὶ ὡς ἔκπομα, ἢ ἐκατέρωθεν τίθεσθαι δυναμένη καὶ κατὰ πυθμένα καὶ κατὰ στόμα· διπλῇ φιάλῃ (Ταῦτα κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον κατ' ἄλλους· δὲ ἀπὸ θανάτου ἀμφοτέρωθεν αἰρομένη τῶν ὤτων· ἢ ἀμφοτέρωθεν λαδὰς ἔχουσα, δῖωτος· πρὸλ. Ἀθην. ΙΑ'. 103 σ. 504 Α. Β. ἔνθα καὶ ἄλλαι ἐρμηνεύονται· πρὸλ. **ΑΜΦΙΚΗΠΕΛΟΣ**).

ΑΜΦΙΘΕΑ περιτρέχω «μητέρα» περὶ τὴν μητέρα τρέχω· κ 413 τ.

ΑΜΦΙΘΟΗ, ἡ, ὄν. Νηρηίδος, Σ 42.

ΑΜΦΙΚΑΛΥΠΤΩ [..υ..], μέλ. ἀμφικαλύψω, ἀδρ. ἀμφεκάλυφα. 1) περικαλύπτω, «σχεπάζω» μετ' αἰτ. πρὸ πάντων περὶ ἐνδουμάτων «αἰδῶ» Β 262, ἔπειτα περὶ τοῦ τάφου «ὄστια» Ψ 91, «δῶμος ἀμφεκάλυψέ με» μὲ ὑπεδέχθη, ἐξένισεν, δ 648, πρὸλ. Θ 514.—Μεταφ. μετὰ διπλ. αἰτ. «ἔρω· με φρένας ἀμφεκάλυψε» ὁ ἔρω· ἐσκότισεν τὸν νοῦν μου, Γ' 442, Ξ 294· «θάνατος, ἡ θανάτου νέφος, ἡ μοῖρά μιν ἀμφεκάλ.» ὁ θάνατος τὸν περιεκάλυψε, τὸν κατέλαβε, τὸν «ἐπλάκνωσε» Ε 68, Π 350, Μ 446· ὡς αὐτῶς «νύξ ὅσπερ ἀμφεκάλυψε» νύξ, ὃ ἐ. σκότος, κατεκάλυψε τοῦ ὀφθαλμοῦ του, ἐσκότισθησαν οἱ ὀφθ. του, Α 356· ὁμοίως «βλέφαρ» ἀμφικαλύψας ὕπνος· ε 493 κ. ἀ. 2) τίθημι εἰς τινὰ τι ὡς περικάλυμμα, περιβάλλω τινὰ μὲ τι, οἷον «νέφος τινί» Ξ 343· «σκότος τινί» κρατῶ ἔμπροσθέν τινος τὴν ἀσπίδα ὡς κάλυμμα, ὑπερασπίζω τινά, Ω 331, Ν 420, «ὁ ἄνθρωπος πόλει» περιβάλλω ὅρος εἰς τὴν πόλιν, περικλείω τὴν πόλιν μὲ ὄρους, Θ 569 κ. ἀ. «νύκτα μάχῃ» ῥίπτω τὸ σκέπασμα τῆς νυκτὸς εἰς τὴν μάχην, Ε 507 (ἐν τῇ ἑστίᾳ)· πρὸλ. **ΚΑΤΑΜΦΙΚΑΛΥΠΤΩ**.

ἀμφικαρής, ἐς (ἀμφί, κάρη), ἀκολουθῶν
ἐκαστον τὸν Ἀσκαλωνίτην ἐδόχθη εἰς τὸ
ἴσον τὴν λ. ταύτην ὁ Δούτζερς ἐν τῇ «πολλὰ
ἀμφικαρὴ σφέλα κτλ.» p 234 ἀντί τοῦ «ἀμφί
ἐρηγνέων αὐτήν: μέθω καθίσματα,
ρα. Σφάλλεται βεβαίως: ὁ ἀνὴρ, ἴδ. σφέλας.
ἀμφικάρης ἐπικ. μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀμφικάρ-
ε· περικόψας, περιπελεκίσας: «τὸ μέλαν
» § 12 f.

ἀμφικλός, ὁ (ἐκ τοῦ κλῆος: περικλητός) εἰς
Τρώων φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως II 313.
ἀμφικόμος, ὅς (κόμη), ὁ καθ' ὅλην τὴν ἐκ-
κομῶν, πυκνόφυλλος: «θάμνος» P 677 f.
ἀμφικονάβει μόνον ἐν τῇ φρ. ἴδ. κονάβει.
ἀμφικύπελλος [-ω-], ὅς (κύπελλον) μόνον
τῇ φρᾷ. «ἐβίπας ἀμφικύπελλον» ποτήριον
ἴσον, σχηματίζον ἀμφοτέρωθεν κύπελλον, μέ-
γεθος ὅμοιον ἔχον κύψας: κατὰ τὸν πυθμένα
ὡς συνδεσμένας, ὥστε ἡ μὲν νᾶ χρησιμεύ-
σῃ, ἡ δὲ ὡς ἐκπωμα, A 584, γ 63 κ. α.
ὡς κατὰ τὸν Ἀριστοτ. Περὶ τὰ ζῷα ἱστορ.
II καὶ Βούττιαννον. Ἀλλὰ τοιοῦτου σχήμα-
ποτήριον δὲν εὗρεθῇ μέχρι τοῦδε οὔτε ἐπὶ
μνημείων τῆς τέχνης ἀπεικονισμένον, οὔτε
ἐκτὸς συλλογῆς τῶν ἀγγείων).

ἀμφιλαλαίνω [-ω-], (1. κυρ. περιχαλάρωνω,
εὐχαυνώνω, ἐπομ.) περισκαλλίζω, περισκά-
ω, «φυτόν», ω 242 f. (πρόβλ. ἀλκεια).

ἀμφιλοχός, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀμφιάρχου καὶ τῆς
Ἀρόλης, μάντι: Ἀργεῖος, συνεκστρατεύσας τὸ
πρῶτον μετὰ τῶν Ἐπιγόνων κατὰ τῶν Θη-
νῶν, ἔπειτα δὲ καὶ κατὰ τῆς Τροίας. Ἐντεῦθεν
στρέψας ἔκτισε μετὰ τοῦ Μοῖφου τὴν πόλιν
ἑλὼν ἐν Κιλικίᾳ, καὶ ὕστερον μονομαχῆσας
μετὰ τοῦτον ἀπέθανεν, ο 248.

ἀμφιλόκη [-ω-], ἡ, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀμφι-
λόκη νύξ» τὸ λυκάφωρος, τὸ λυκαυγές, II
3 f. Ἐρηγνέει τὴν λ. Ἀπολλώνιος ὁ Ῥό-
δος, B 669 «ἦμος δ' οὗτ' ἄρ' ἔω φάος ἀμβρο-
ν, οὔτε τι λην ἄρ' ἀνὰ πέλεται, λεπτὸν δ' ἐπι-
βραμε νυκτὶ φέγγος, ὅτ' ἀμφιλόκην μιν ἀνε-
σπόμενοι καλέσουσι.»—(κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐρ-
μηνεύτας ἐκ τοῦ ἀγρ. λύκη, λύγη, σκότος: «οἷον
λυκάφωρος: τι δὲ, τὸ μὴ καθαρὸν ὥς ἀλλὰ σκο-
τὸς.» Σχολ. ὡσαύτως ἔξ Ὁ Ἀπολλώνιος: «οἱ νεώ-
ροι ὅμοι σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ lux, λευκός».)
(ἀμφιλάομαι) ἀγρ. ὁ ἐνεστώς, ἀποθ. (ΜΑ-
αίοναι) μόνον ἐν τῇ προστ. τοῦ ἀορ. ἀμφιμά-
ασι, πέρει ἢ καθ' ὅλην τὴν ἐκτασιν ἀπο-
αι ψηλαφῶ, ἐγγίζω, «τραπίζας σπόγγους
» περισφογγίσαστε, ἢ μᾶλλον σφογγί-
ατε καλῶς υ 152 f.

ἀμφιμάομαι [-ω-], ἀποθ. 1) μάομαι
ἐρί τι χωρίον, πολιορκῶ, μετ' αἰτ. «Ἰλιον,
ὅλιν» Z 461, ι 412 κ. α. 2) μετ' γεν. περί
τινος, ὁ ἐπὶ πρὸς ἀπόκτινιν ἢ ὑπερέσπισιν τινας
μάομαι, «νέκυρος» Σ 30, «Σαρπηδόνο» Π
96, 533, «ταίχας» *Π. O 391.

Ἀμφίμαχος [-ω-], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Κτεάτου,
Ἐκγόνος τοῦ Ἀκτορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς
Ἑλένης, ἡγεμὼν τῶν ἐκ τῆς Ἠλίδος Ἑπειῶν, B
620, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς, N 185, 206.

2) υἱὸς τοῦ Νομίου, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν,
ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθεὶς, B 870.

Ἀμφιμέλῃς, ὄντος, ὁ (μέδων: ὁ τῶν πέριξ
βασιλεύων) υἱὸς τοῦ Μελενέως, μνηστήρ τῆς Πη-
νελόπης, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τηλεμάχου, υ 284,
ω 403, 415.

ἀμφιμέλας [-ω-], λῖνα, λιν, ὁ τριγύρω
μέλας, πάντοτε ὡς ἐπὶ θ. τῶν φρενῶν, αἵτινες
λέγονται οὕτως πύθανῶς: διὰ τὴν ἐν τῇ σώματι
θεσιν τοῦ διαφράγματος, ἐν σκότει καίμεναι,
ὑπὸ σκότους περικυκλωμέναι (ὁ ΓΜ Οὐδῶ-
σος μεταφράζει ἡ μαύρη καρδία), A 403, P
83, 499, 573 (κατὰ δὲ τὸν Φαῖσιν τροπικῶς
ἐρμηνεύσαν τὸ ἐπὶ θ. ὑπὸ λύπης, ἀδημονίας,
ἀγανακτικῆς: περισκοτισμέναι, ἄρα,
καθ' ἃ ἦδη καὶ ἄλλοι πρότερον ἡρμήνευσαν, σκο-
ταίναι, ἀργίλας ὡσαύτως καὶ ὁ Δοιδερλ. ὅστις
νομίζει ὅτι ἡ λ. ἐκφράζει οὐχὶ συνήθη καὶ διαρκῆ
τὴν ἰδιότητα ταύτην τῶν φρενῶν, ἀλλὰ πρόσκαι-
ρον μόνον, καὶ διὰ τοῦτο ἐρμηνεύει τὸ ἐπὶ θ. ὡς
προληπτικῶς καίμενον=ὅστις μελανθῆναι ὑπὸ τῆς
ὀργῆς. (Ὁ Ὀφρμμαν μεταφράζει: κατὰ μαυροί,
ἴδ. ἀμφὶ ἐν τέλ. — Ὁ στλγ. δ 661 εἶνε παρεμ-
δεσλημένοι: ἐκ τοῦ A 403, ἄρα *Ιλ.).

ἀμφιμικάομαι [-ω-], ἀποθ. ἀορ. β'. ἀμ-
φέμικον (τὸν βραχὺ), παρὰ ἀμφιμέμικα, κυρ.
πέριξ τινοῦ: μυκῶμαι, ἐπὶ δὲ ἀψύχων, πε-
ριηχῶ, περικροτῶ, ἀντηχῶ, οἷον «δάπε-
δον ἀμφιμέμικον» κ 227 «ἀμφὶ σάκος μόκ-
δουρὸς ἀκωκῆ» ἀντήχησεν ἡ ἀσπίς ὑπὸ τῆς ἀκω-
κῆς τοῦ (καταπεσόντος) δούροτος, Γ 260 «μέγα
δ' ἀμφὶ πύλαι μόκον» M 460.

ἀμφιπένομαι, μέσ., περιτοκῶ, κατοικῶ εἰς
τὰ πέριξ, «Ἀνεμώρειαν καὶ Ἰαμπολίαν» B 524
κ. α. «Κρήτην, Ῥόδον» τὰ παράλια τῆς Κρ.
Ῥόδου, B 649, 655, «Ἰολίαν» τ 432.

Ἀμφιπόνη, ἡ, ὄνομα Νηρηίδος, Σ 44.

Ἀμφιπόμος, ὁ, υἱὸς τοῦ Νίσου ἐκ Δουλιχίου,
μνηστήρ τῆς Πηνελόπης, π 394 κ. α. ὑπὸ τοῦ
Τηλεμάχου φονευθεὶς, υ 89.

ἀμφιπέειν, ἀορ. ἀμφίπεισα, περιέειν, ψ 196 f.

Ἀμφιος [-ω-], ὁ (ἀμφί: ὁ περιφερόμενος) 1)
υἱὸς τοῦ Σελήγου ἐκ Παῖσου, σύμμαχος τῶν
Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τελαμωνίου Ἀλάντος,
E 612. 2) υἱὸς τοῦ Μέρποτος, ἀδελφὸς τοῦ Ἀ-
δράστου, ἀρχηγὸς τῶν Τρώων, B 830.

ἀμφιπέλομαι, ἀποθ. ποιη., εἶμαι ἢ δια-
τρέβω περὶ τινα, περικυκλώνω τινά, μετὰ
δοτ. «αἰοῖδ' ἀκούοντάς τι ἀμφιπέλεται» α 352 f.

ἀμφιπένομαι, ἐπικ., ἀποθ. μόν. κατ' ἐνεστ.
καὶ παρτα., συνήθ. μετὰ αἰτ. προσώπου, περὶ
τινα ἀσχολοῦμαι «οἳ μὲν πατέρα ἀμφιπέ-
νοντο» ὅστις (ὡς φίλοι ἢ σύμβουλοι) ἦσαν περὶ
τὸν πατέρα, α 467 ἴδιος περίποιονται, θε-

ραπεύω «τινά» Δ 220, Ν 656 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ
λατρῶν Π 28. Σπανιώτερον «τί» σπουδάζω περὶ
τι· εἰς κακὴν σημ. ἐπὶ κυνῶν τῶν ἐπιπιπτόντων
ἢ σπαρασσόντων τινά, Ψ 184· ὡσαύτως ἐπὶ
ιχθύων τῶν κατατρωγόντων τὸν νεκρὸν, Φ 203.

ἀμφι-περί, ἴδ. ἀμφὶ ἐν ἀρχῇ.

ἀμφι-περι-στέφω, περιβάλλω, μεταφ. καὶ
παθ. «χάρις οὐκ ἀμφιπεριστέφεται ἐπίεσιν» χά-
ρις δὲν περιβάλλεται εἰς, δὲν περιβάλλει (περικυκλεῖ)
τὰ ἐπὶ τοῦ, Θ 175 f. (Κατ' ἄλλους· περιστέφει
κατὰ τὸν Ἀμείν· περιπυκνῶνται, ἀφθονός ὑπάρ-
χει περί. Ὅπως δὴ ποτε πρέπει νὰ γραφῇ κατὰ
τὸν Λέρσιον διὰ λόγου μετρικοῦ κατὰ δίκστα-
σιν ἀμφὶ περισ.)

ἀμφι-περι-στράφα ποιητ. περιστρέφω παν-
ταχόσε, περιελαύνω «ἵππους» Θ 348 f.

ἀμφι-περι-φοῖσιον [...], ποι. περιφθε-
ρομαι, περιξηραίνομαι, περὶ τοῦ φλοιοῦ τῶν
δένδρων, Γ' Ἀφ. 272.

ἀμφι-πεσοῖτα, ἴδ. τὴν ἐπ. λ.

ἀμφι-πίπτω ποι. ἀφ. ὁ. ἀμφέπεσον, πίπτω
περὶ τινα, ῥίπτομαι ἐπάνω τινός, «γυνὴ πό-
σιν ἀμφιπεσοῦσα» (ὡς λῦσις) θ 523 f.

ἀμφιπολεύω, 1) μεταβ. μετ' αἰτ. θεραπεύω
τι, ἀσχολοῦμαι περὶ τι περιποιεῖσθαι
„συγυρίζω“ «ὄρχατον» ω 244, «βίον» προ-
φυλάττω τὴν ζωὴν, σ 254, τ 127. 2) ἀμεταβ.
εἶμαι περὶ τινα ὡς θεράπων, ὑπηρετῶ, υ
78 (ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Ἀμείν θεωρεῖ κατ' εὐρημι-
σμόν κειμένην τὴν λ. ἀντὶ τοῦ τιμωρεῖν καὶ
ὡς ἀντικείμενον ἀποδίδει τὸ «κούρας». || Κατὰ
ταύτην λοιπὸν τὴν γνώμην θά ἦτο ἡ ἔννοια τοῦ
χωρίου καὶ τῆς λέξεως ἡ σημ. ἡ ἐξῆς· καὶ τὰς
ἐδωκαν εἰς τὰς στυγεράς Ἑρινῶς, διὰ νὰ τὰς
„συγυρίσουν“) Ὅδ. Ἐκ τοῦ

ἀμφιπόλος, ἡ (πέλω) κυρ. ἐπίθ. ὁ περὶ τινα
ἡσυχολημένος· παρ' Ὁμ. δὲ πάντοτε οὐσιαστ. καὶ
θηλ. σημαίνει δὲ τὴν ἀκόλουθον, τὴν ὑπη-
ρέτριαν μεγάλης τινὸς δασποῦσης ἢ ἡγεμονίδος,
τὴν ἐν μείζονι τιμῇ οὖσαν παρὰ τὰς «δούκας»
τὰς δούκας, ἀφ' ὧν ῥητῶς διακρίνεται χ 483 ἐξ.
Ἐν καὶ ἦσαν καὶ αἱ ἀμφιπόλοι δούκαι, δμῶες,
ὡς καὶ ὀνομάζονται Ζ 324.—Ἡ κυριώτερα των
ἀσχολία εἶνε· ἔργα γυναικεία, καὶ μάλιστα ἰσοου-
ργία Ζ 324, πρὸλ. Γ 422, α 357, η 235, ὑπη-
ρεσία παρὰ τὸ δεῖπνον, ἰδίως ἡ προσφορά τοῦ
„νψίματος“, τῆς «χέρνιδος» πρὸλ. α 136
κ. ἀ., καὶ ἄλλα πρὸς τοῦτοις οἰκιακά ἔργα, Χ
442, η 232. Ἰδιαιτέρον δὲ αὐτῶν καθήκον ἦτο
νὰ ἀκολουθῶσι τὴν δασποιναν ἢ τὰς θυγατέρας·
ἔγω τῆς οἰκίας, Γ 443, α 334, ζ 84 κ. ἀ.—Ὡς
ἐπίθετον εὐρίσκεται «ἀμφίπ. ταμὴ» Ω 302
«γρηῖς ἀμφίπ.» α 191 «γυναῖκες» α 362, η 235.

ἀμφι-πονέομαι, μέσ. ἀποθ., μέλ. ἀμφιποννέ-
σομαι, ἔχει τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ σύνταξιν ὡς
καὶ τὸ ἀμφιπένομαι (ὅπ. ἴδε) «τὸν μὲν Τυ-
δεΐδης ἀμφεπονέετο θαρσύνων» Ψ 684, μετὰ αἰτ.
πράγματος· φροντίζω περὶ τινός, Ψ 439 ἴδ.

που κατὰ τὸν Λέρσιον ἀνάγκη μετρικῇ ἢ
γραφῇ· ἀμφὶ πονησόμεθ' «τάφον» υ 307.

ἀμφι-ποτάομαι, μέσ. ἀποθ., ποι. περι-
μαι, περί· τινος πετώ, «τέκνα» Β 345 f.

ἀμφι-ῥιγτος [...], η, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀ-
ρύτου (ῥέω) περιῤῥυτος, περί· βρεχόμε-
ἐπίθ. τῶν νήσων, Ὅδ. α 50, 198 κ. ἀ.

ἀμφίς (ἀμφί), ποι. Ἀ') Ἐπίθ. 1) ἀμφο-
ῤῥωθεν (-θι, -σε), Δ 634, Σ 519, Φ 162·
χωριστὰ «γαῖαν» καὶ οὐρανὸν ἀμφίς ἔχει
54· «τὸ μὲν ζυγὸν ἀμφίς ἐέργει» ὁ ζυγός·
τεῖ τοῦ βόας χωρισμένους ἀπ' ἀλλήλων, Ν
«ἀμφίς ἐάγη» ἔγειναν δύο κομμάτια Δ
— Ὅθεν· 3) μακράν, ἀποκεχωρισμέν-
«ἀμφίς μένειν» Ο 709· «ἀμφίς εἶναι» τ 220
218· «ἀμφίς Ἀχαιοί· ἀλλ' ἀποδάσσεσθαι» ἀ-
χωριστὰ, ἀλλὰ ἀκόμη, ἐκτός τοῦτων καὶ ἄλλα
417· ὅθεν καὶ καθ' ἑαυτὸν «τιμὴν ἀμφίς ἔ-
τις ἕκαστος· ἕκαστος καθ' ἑαυτόν, χ 57 (ἴδ.
Ἀμείν· ἕκαστος πανταχόθεν)· «ἀμφίς· φράζε-
φρονεῖν» καθ' ἑαυτόν, ὁ ἐ. διακόρως σκέπτεται
Β 12, 345· «εἰρεσθαι ἀμφίς ἕκαστα» ἐρωτᾷ
ἕκαστον κατ' ἴδιον, τὸ ἐν μετὰ τὸ ἄλλο, τ

4) κύκλῳ, περί· πανταχόθεν «βαλόν-
τε Τάρταρον· ἀμφίς» Θ 481· «ἀμφίς εἶναι» τ
ριοκεῖν, Ι 464, Ω 488 πρὸλ. θ 476· «ἀμ-
ἔχω» περιβάλλω, περιέχω, θ 340, γ 486·
μοίως ἐρμηνεύονται καὶ τὸ Γ 415 «ὄλγην δ'
ἀμφίς ἄρουρα» ὄλγην γῆ, ὄλγους χώρους, ὄλ-
γιστὴμα ἦτο περὶ τὰ τεύχη ἑκάστου (ἄλλοι τὴν
ἐρμηνεύουσιν· ὄλγινον ἦν τὸ διάστημα τὸ με-
ξυ τῶν δύο στρατῶν, τὸ μεταίχμιον λε-
μενον, ὡς ὁ Βούττιαννος, οὗ ἡ γνώμη τοῦλάχισ-
στον προτιμότερα τῆς τοῦ Καίηνχοφφ ἐκεί-
erat circumcirca terra, omniaque militib'
curribus, armis oppleta conspiciebantur)·
σαύτως· Η 342 «ἢ (τάφος) χ' ἵππους καὶ λ-
ἐρυκάκοι ἀμφίς ἐοῦσα» περικυκλούσα, καὶ ἡ
εἰς τὸ μεταξὺ οὖσα, ὡς κακῶς ἡρμηνεύθη.

Πρόθεσ. = ἀμφί, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατ' ἀναστροφ-
ὁ ἐ. μετὰ τὴν συντακτ. πτώσιν. 4) μετὰ
ἀ.) περί· τινος· «ἔρματος ἀμφίς ἰδεῖν» Β 3
6.) μακράν τινος, «ἀμφίς φυλόπιδος» π 2
«ἀμφίς ὁδοῦ» ἐκτός, „παράμερα“ τῆς ὁδοῦ
303, «Διός ἀμφίς» Θ 444. 2) μετὰ δοτ.
νον Ε 723 «ἄξιον ἀμφίς» περὶ τὸν ἄξιον.
μετ' αἰτ. «Κρόνον ἀμφίς» περὶ τὸν Κρόνον
274, «Ποσειδῆϊον ἀμφίς» ζ 266· πρὸλ. ι 3
ω 45, Γμ. Ἀμ. 289. (|| Ὁ Ὁμ. λέγει ἀμ-
τὴν Ἀμφὶ ὡς καὶ σήμερον ἡ καθομιλουμένη ἀν-
τὴν Ἀντί).

ἀμφι-στεφανόω [...], κυρ. περιστεφανώ-
παθ. ὡς στέφανος περὶ τι ἐλίσσεται ἢ ῥί-
κνεται, τροπικ. «ὁμίλος ἀμφι-ἐστεφάνω-
ἦτο περὶ τι συνηγμένος, Γ' Ἀφρ. 420.

ἀμφι-στέφω, βάλλω τι ἐν εἴδει στεφάν-
πéρι· τινός, ὅσον «ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νύ-
ἔστεφε» Σ 205.

ἀμφι-στέφανος [...], κυρ. περιστεφανός
παθ. ὡς στέφανος περὶ τι ἐλίσσεται ἢ ῥί-
κνεται, τροπικ. «ὁμίλος ἀμφι-ἐστεφάνω-
ἦτο περὶ τι συνηγμένος, Γ' Ἀφρ. 420.

ἀμφι-στέφω, βάλλω τι ἐν εἴδει στεφάν-
πéρι· τινός, ὅσον «ἀμφὶ δὲ οἱ κεφαλῇ νύ-
ἔστεφε» Σ 205.

αἰσθητή, σταίνω τι περί τι. Παρ' Ὁμ. εὐ-
ταί μόνον τὸ μέσ. καὶ ὁ μέσθην σημ. ἔχων
ἀμφίστην καὶ γ'. πληθ. συγκεκομμένον
ἀντί τοῦ ἀμφιστήσαν, περιίσταμαι,
π. Σ 233, Ω 712, «ἀμφὶ δ' ἑκατοὶ ἴσταν-
380' μετ' αἰτ. περικυκλῶ, «ἀμφίσταντο
ἐπολιόρκουν, Α 733.

ΠΕΡΙΣΤΡΑΤΑΙΝΑΙ [..υ..], ἀποθ., ἔχω στρα-
πεύει τι, πολιορκῶ «πόλιν» Α 713 †.

ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΕΙΝ, ἐς, ποι. (ἀμφί, στρέφω) ὁ τῆδε
στρεφόμενος, εὐστροφος· περί κεφα-
λάωντος, Α 40 †. (Π. Κατὰ τὸν Ἀπολλών.
στρεφόμενος = ἀλλήλων· περιπελεγμέναι).

ΠΕΡΙΣΤΙΘΗΜΙ [..υ..], ἀποθ. ἀ. ἀμφέθηκα, μέσ.
δ'. ἀμφεθέμην, παθ. ἀορίστ. μετοχ. ἀμφι-
θεῖς 1) Ἐνεργ. περιτίθημι, περιβάλλω
μα μελέσσειν· ν 431, «κεφαλὴ κυνέην» Κ
261 «κυνέη ἀμφιτεθέστα» Κ 271. 2)
περιτίθεμαι τι, βάλλω τι περί ἑαυτὸν,
οἷον «ἐξίφος» περιζώννυμαι, φ 431.
ΠΕΡΙΤΡΕΜΝΑΙ, περιτρέμω, τρέμω ὅλος,
μῆσ. Φ 507.

ΠΕΡΙΤΡΙΤΗΝ [..υ..], ἡ, ὄν. Νηρηΐδος, παρ' Ὁμ.
τὸν Πρέλλερν) οὐδὲν ἄλλο ἢ ἀλληγορία
καυαίνονμένου μέλανος πόντου, ὡς καὶ τὸ
λα (ἐκ τοῦ τρίω, τρίζω) δηλοῖ, μ 60· αὐτὴ
καὶ τὰ θαλάσσια ζῶα ε 422, μ 97. Κατὰ
τὸν μετέπειτα μῦθον εἶνε γυνὴ τοῦ Ποσειδῶ-
νος, ἔρχουσα μετ' αὐτοῦ τῆς μεσογείου θαλάσσης,
μήτηρ τοῦ Τρίτωνος.

ΠΕΡΙΤΡΟΜΕΝΑΙ, ἐπ. περί τι τούτεστιν ὅλος τρέ-
φω· τρέφωμαι «τινός» περί τινος μὴ πύθῃ τι,
δ 7.

ΠΕΡΙΤΡΥΓΝΑΙ [..υ..], ἀποθ., ὁ (ἐκ τοῦ τρύω, οἰο-
περιτρύγων, ἢ παντάπασι κουράζων) οὐός τοῦ
αἵου, βασιλέως τῆς Τίρουθος, καὶ τῆς Ἰπ-
πῆς, ἔργονος τοῦ Περσέως, ἀνὴρ τῆς Ἀλ-
κίης, πατήρ τοῦ Ἰφικλέους καὶ τροφεὺς τοῦ
αἰκλῆους. Φονεύσας τὸν πενθερόν αὐτοῦ, τὸν
πρὸς πατρός θετον, Ἠλεκτρίωνα κατέφυγεν
εἰς Θήβας πρὸς τὸν Κρέοντα τὸν πρὸς μη-
δοῖαν, λ 266· «παῖς Ἀμριτρώωνος» λέγε-
ται Ἠρακλῆς, Ε 392, λ 270.

ΠΕΡΙΦΑΕΙΝΑ [..υ..], ἐπ., περιφωτίζω, «τι-
γ' Ἀπ. 202.

ΠΕΡΙΦΑΛΟΣ [..υ..], ὄν., λέγεται ἡ περικεφα-
λή ἢ κατ' ἀμφοτέρω τὰ μέρη (τό τε ἐμ-
πρὸς τὸ ὀπίσθεν) φάλλον (ἢ π. ἴδε) ἔχουσα,
βολήν δηλ. ἢ σκέπην μεταλλίνην (οἷον τὸ ἐν
καθολογῇ λεγόμενον «κεραμίδι» τοῦ καπ-
νοῦ, τὸ καλύπτον τὸ μέτωπον) σκεπάζουσιν
ἐμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν τῆς κεφαλῆς· Ὁμ. Ε
8, Α 41. (Δύτη εἶνε κατὰ τὸν Κοίχλυν καὶ
πρωτων ἢ πιθανωτάτη ἐρμηνεία· κατὰ τὴν
ἰδίαν ἐρμηνείαν· ἡ τριγύρω μὲ τοιοῦτους ὀμ-
λούς· περικεκοσμημένη· κατὰ δὲ τὸν Ὀφφραν-
ον ἢ ὑπεράνω ἑκατέρου τῶν ὀφθαλμῶν ὀμφα-
κή ἢ ἀσπίδιον ἔχουσα· καὶ κατὰ τὸ Βουτ-

τμανον· ἡ ἐκ τῶν ἐμπροσθεν πρὸς τὰ ὀπίσω
τόξον τι μεταλλινὸν προσηρμοσμένον ἔχουσα, ἐν-
τός τοῦ ὀπίσθου ἤτο κατὰ κορυφὴν ὁ λόφος ἐμ-
πεπηγμένος).

ΑΜΦΙΦΟΒΗΝ, ἀορ. παθ. ἀμφεφοβήθη, καὶ γ'.
πλ. ἀμφεφοβήθη ἐπ. καὶ Δωρ. ἀντί τοῦ -θησαν,
πέριξ φοβῶ, ὅ ἐ. σκορπίζω τῆδε κἀκείσε πάν-
τας τοὺς πέριξ τρέπω εἰς φυγὴν. Παθ. πέριξ
τινός· σκορπιζόμενος τῆδε κἀκείσε τρέπομαι εἰς
φυγὴν, «τινά» Π 290 †. (Ἄλλοι δὲ γράφουσι
χωριστὰ ἀμφὶ φοβήθη).

ΑΜΦΙΦΟΡΕΙΝ, ὄν., ὁ (ἀμφί, φέρω) ἐπικός· καὶ
πλήρης σχηματισμός ἀντί τοῦ συνήθους συγκε-
κομμένου ἀμφορέως, ἀγγεῖον ὅπως οὖν μέγα,
ἀμφοτέρωθεν ἔχον λαδῖς, πῆλινον (ἢ καὶ μεταλλί-
νον), χρήσιμον ὡς δοχεῖον οἴνου ἢ μέλιτος, ἢ ἀ-
μνα·, δ 290· ἐχρησίμευσεν ὄμω· καὶ εἰς ὑποδο-
χὴν τῆς κόνης· τῶν τεθνεώτων, νεκρικὴ κάλ-
πη, Ψ 92, ω 74.

ΑΜΦΙΦΡΑΖΟΜΑΙ, μέσ., καθ' ὅλας τὰς ἐπὶ φρε-
σιν, τούτεστιν ἀκριβῶς διανοοῦμαι, ὠρίμους
σκέπτομαι, περισσευομένους διαλογίζο-
μαι, Σ 254 †. (κατὰ τὸν Ὀφφραννὸν ἡ ἀμφί
εἶνε ἐνταῦθα ἐπὶ).

ΑΜΦΙΧΑΙΝΑ, ἀορ. ἀμφέχανον, χάσκω πέριξ
τινός, καταπίνω «τινά» Ψ 79 †.

ΑΜΦΙΧΕΑ, ἀορ. ἀ. ἐπικ. ἀμφέχεα, μέσ. ἀορ.
δ'. ἐπικ. ἀμφεχόμεν (καὶ γ'. ἐν. ἀμφέχουτο), ἀορ.
ἀ. παθ. ἀμφεχύθη. 1) Ἐνεργ. κυρίως περι-
γέω, «περιγύων», τροπ. «ἡέρα τινα» σκότος
περί τινα ἢ ἐπὶ τινος, Ρ 270· «δέσματα ἐρμῆτι»
περιβάλλω δεσμά περί τὰ κλινοπόδια, θ 278.

2) Παθ. μετὰ συγκεκομμένου μέσ. ἀορ. πε-
ριγέωμαι, ὄν. ἀ. ἐκτείνωμαι, ἐξαπλοῦ-
μαι πέριξ τινός, περιλαμβάνω «πάρος κο-
νιν ἀμφεχυθῆναι» Ψ 764. (Τὸ χωρίον τοῦτο συ-
σικώτατα ἐρμηνεύεται ὡς ἐξῆς· ὁ Ὀδυσσεύς
ἔτρεψε τόσον πλησίον τοῦ προτρέχοντος Αἴαν-
τος, ὥστε «ἐτυπτε τὰ ἵχνια τοῦτου διὰ τῶν πο-
δῶν του», πρὶν δυνηθῇ ὁ ὑπὸ τῶν βημάτων τοῦ
Αἴαντος· ἐγερθεὶς κονιορτός· νά ὑψωθῇ καὶ νά
περιχυθῇ περί τὸν Ὀδυσσεά. Ὁμοίως μεταφρά-
ζει καὶ ὁ Γερμανός· Μίχκουιτς «πρὶν ὁ κονιορ-
τός· ἐγερθῇ περί αὐτοῦς ὡς νέφος»· Οἱ δὲ σχολ.
καὶ ὁ Μακρόβιος· Saturn. 5, 43 ἐρμηνεύουσι· πρὶν
καταπέσῃ τὸ εἰς τὴν βαθύτην ἄμμον ἐνταυπω-
μένον ἵχνο· τῶν ποδῶν. Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν
ἐρμηνείαν ἀντίκειται πρῶτον ἡ σημ. τοῦ ἀμφι-
χυθῆναι, ἔπειτα τὸ ἀπίθανον ὅτι ὁ ποιητής ἤθελε
φαντασθῇ τοσοῦτον ἀμμοῦδης τὸ στάδιον, ὥστε
εὐθύ· μετὰ τὴν ἄρσιν τῶν ποδῶν νά μὴ μένῃ
ἵχνος, ἀλλὰ νά καταπίπτῃ ἡ ἄμμος, καὶ οἷον νά
κόλυμῶσιν οἱ τρέχοντες ἐν τῇ ἄμμῳ. Ἐπὶ ἀπι-
θανωτέρᾳ εἶνε τοῦ Φαίαιος· ἡ ἐρμηνεία· πρὶν ὁ
ὑπὸ τῶν βημάτων ἐγερθεὶς κονιορτός· πάλιν κα-
ταπέσῃ· διότι πρὸς τοῦτο ἀπαιτεῖται μακρότερος
χρόνος· ἢ ὥστε δι' αὐτοῦ νά σημαίνεται τὸ βραχὺ
μεταξὺ τῶν δύο τρέχοντων διάστημα) μετ' αἰε

ὁ ὑποτακτ. σημαίνει τὸ ἀν 1) ἡνωμένη τις πράξις ἐκ περιστάσεως (συνηθέστερον εἶνε ἐνταῦθα τὸ Κέ, οὐκ ἂν τοι χαίρηται κίθαρις· δυνατόν χρησιμεύσῃ, ὑπὲρ κατὰ τὸ σχῆμα τῆς βεβαίως δὲν θά σοι χρησῇ, Γ 54· τοτε θυμόν ὀλέσῃ» Α 205. 2) ἐν λόγῳ (παρ' Ὁμ. μόνον ἐν ἀναφορικῇ· οὗτε λόγους), ὅταν ἐν τῇ κυρίᾳ προτά-
σει ἀρχικὸς χρόνος· σημαίνει δὲ καὶ ἐν-
ταῦθα ὅτι τὸ περὶ οὗ ὁ λόγος δὲν εἶνε
καὶ ὠρισμένον, ἀλλ' ἐκ περιστάσεων
ἐν, δυναμένον ἐν τῷ παρόντι ἢ μέ-
λλουσι, ὅσον «ὦν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε
ἦμι» ὅν τινα ἐγὼ ἴδω (ἐάν δηλ. ἴδω,
ἴνε βεβαίον), Ο 384, «ὅς ἂν ἀμύβωιν
ὡς ἂν ἐγὼν εἴπω» ὅπως καὶ ἀν. Μ
λατῶν καὶ μετὰ τοῦ «ἥπερ» Π 286,
«ἔρα ἂν» Α 510 κ. ἀ. ἴδ. ὅμοια.
3) ἐγκυκλικῆς σημ. 1) ἐν ἀποδόσει
τοῦ λόγου τὴν ἐξ ὑποκειμένου ἀδεσδιό-
συνεπείας, ὅτι δηλ. ἡ συνεπεία κατὰ
τὸν τοῦ λέγοντος εἶνε ἀδεσδιόσ· «ἦ σ'
ἦν, εἴ μοι δυνάμεις γε παρῆν» ἦθελα
ἦ (τὴν διάθεσιν δηλ. τὴν ἔχω, ἀλλὰ
βεβαίως, διότι δὲν εἶνε βεβαία καὶ ἡ
ἀν κτλ. Χ 20· καὶ ἐννοουμένης ἔξωθεν
ῥέσεως «ἦ γὰρ ἂν ὕστατα λωδήσαιτο» Α
πλοῖται (ἀ.) εἰς λόγους κατὰ τὸ φαι-
νόμενον ἀρτήτους (δυνητικοῦς λόγους), ἵνα
τὴν τὸ περιεχόμενον αὐτῶν ὡς γινώ-
σκων κ.τ.λ. τοῦ λέγοντος, «κείνοις δ'
μαχέοιτο» Α 271, καὶ ἐν ἐρωτήσῃ
«ὅς γηθίσαιτο» τίς δύναται νά χαίρῃ
Γ 177. 2) ἵνα μετρίσῃ καὶ ἡπιω-
κασθῇ προσταγήν τινα ἢ παράκλησιν,
ὅ· καὶ ἐν ἀρητικῇ ἐρωτήσῃ «οὐκ ἂν
δὲν εἶνε δυνατόν νά τὸν ἀποσύρῃς;
ῥέ τον, Ε 456. 2) ἐν ἐ'αρτήσῃ λό-
πλῃας ἐκφράσεως τῆς ἐννοίας, ὅταν
ἡ πρότασις πλῆρως ἐκφέρηται, ἢ ἐν
ᾧ λόγῳ κῆται, καθ' ὅλου δὲ εἰπεῖν
ἡμ. τῆς κυρίας προτάσεως ἦνε χρόνου
καὶ τότε σημ. τὸ ἂν ὅτι μετὰ τῆς
ἐπὶ εὐθείας ἐκφράσεως τῆς ἐννοίας (ἴδ.
Α' εἶνε καὶ παρ' Ὁμ. ἡ τοιαύτη χρῆ-
σις σπανία ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικαῖς
προτάσει, «σὺ δέ με προΐεις—ὄφρα
ὄμορα» ω 332 ἔξ. Τ 328. Ἐπὶ δὲ
τοιαύτῃ προτάσει «στεῦτο εὐχόμε-
μεν, εἴπερ ἂν αὐτὰ Μούσαι ἀεί-
δον, ἐνθα ἡ εὐχὴ ἐτέθη διὰ τὸν ἱστο-
νόν «στεῦτο», ἐν ᾧ, ἡγαυμένου ἐνε-
σθῇ ὑποτακτ. μετὰ τοῦ ἀν, ὅσον, Γ
κατεσθῇ, εἴπερ ἂν αὐτὸν σεύωνται
ἄλλοι ἐν χρονικῇ προτάσει «νῦν χ' Ἐκ-
έπει ἀν ἔλθοι» Ι 304.
τ' ἀπαρεμφάτου ἐξαρτωμένου, ὅταν

δι' αὐτοῦ ἐκφέρηται ἐννοία, ἦτις καὶ καθ' ἑαυτὴν
θὰ εἶχε τὸ ἂν, ὅσον «καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἔρη
παρὰμυθῆσασθαι οἴκαδ' ἀποπλεῖν» Ι 684, ὅπερ
ἀναφέρεται εἰς τὸν στίχ. 417 «καὶ δ' ἂν τοῖς
ἄλλοισιν ἐγὼ παρὰμυθησαίμην οἴκαδ' ἀποπλεῖ-
ν».—(Τὸ ἂν εἶνε κυρίως βραγύ· μακρόν δὲ ἐν
Θ 21, 406.—Περὶ τοῦ ἂν ὑπάρχουσι πολλαὶ
μυνογραφίαι παρὰ τοῖς Γερμανοῖς).
2. ἀν. 1) ἐπικ. συγκοπὴ τῆς ἀνά (κατὰ τὸν
Πλούτμανον γραπτὸν ὁρθότερον ἀτόμως· ἀν)
πρὸ τοῦ ν καὶ τ, «ἀν νέκυας» Κ 298, «ἀν τε
μάχην» Γ 319· πρὸ δὲ τῶν χαίρομενων τρέ-
πεται εἰς ἄμ, ἀμ— καὶ πρὸ τῶν οὐρανισκοφώνων
εἰς ἄγ—. 2) ποιητ. συγκοπὴ τῆς αὐτῆς προθ.
ἀντὶ τοῦ ἀνέστη, Γ 268, πρὸ. ἀνα.
ἀν— πρὸ φωνήεντος ἐνίοτε ἀντὶ τοῦ στερητ. α,
ἐξ οὗ καὶ ἐσχηματίσθη κατὰ πρόσληψιν τοῦ γ
ὡς γνωματεύουσιν οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ πρὸς
ἀποφυγὴν τῆς κακοφωνίας· νεώτεροι ὁμῶς, ὅσος
ὁ Βούττμανος καὶ Δοιερβλινος, θεωροῦσι τὸ ν
ρίζικόν ὃ παραδέχονται ὡς ἀρχαιότερον τύπον τοῦ
ἀχωρίστου τοῦτου μορίου τὸ ἀνα—. (II. Περὶ τῆς
ὁρθότητος τῆς νεωτέρας ταύτης θεωρίας μαρτυ-
ρεῖ καὶ ἡ καθολικισμένη, ἦτις παλλαχοῦ ἀντὶ
τοῦ στερητικοῦ α διέσωσε τὴν πλήρη αὐτοῦ μορ-
φήν, λέγουσα π. χ. «ἀνήπλυτος» ἀντὶ τοῦ ἀ-
πλυτος καὶ «ἀνηχόρταγος»=ἀχόρταγος, καὶ
«ἀνηπρόκοπος»=ἀπρόκοπος, ὃ ε. ἀνευ προ-
κοπῆς, «ἀνάβαθος»=ἀβαθής, «ἀναδραχίξ»
=ἀδροχίξ, ἀνομβρία).
ἀνά [~], καὶ κατὰ συγκοπ. ἀν. Α'. 1) Ὡς ἐπὶ ὁ.
ἐπάνω «μέλας ἀνά βοτρύς ἦσαν» Σ 432·
πλεονάζει ἐνίοτε, ὅσον «ἀν— ἀνίστατο» Ψ 709.
Πολλὰκις εἶνε κατὰ τὸ φαινόμενον ἐπὶ ὁ. ὡς διὰ
τμήσεως χωριζόμενον ἀπὸ τοῦ ῥήματος, εἰς ὃ
ἀνέκει, ὅσον «ἀνά δ' ἵσχεο», «ἀνά δ' ὤρτο» κ. ἀ.
πολ. Β'. 2) Ὡς πρὸθ. σημ. τὸ ἀντίθετον τῆς
Κατὰ, τὸ ἐπάνω. 1) μετὰ γεν. «ἀνά νηὸς
βαίνειν» κυρ. πατῶ ἐπάνω εἰς τὸ πλοῖον, ἐπι-
θαίνει, δ 416, ι 177, ο 285. 2) μετὰ ὁπ.
μόνον παρὰ ποιητῶν «ἀνά σκήπτρῳ» ἐπάνω
εἰς σκήπτρον, Α 15, «ἀνά Γαργάφῳ ἄκρῳ» Ξ
332, «ἀνά ὤνῳ» λ 128 «ἀνά σκολόπεσσιν» Σ
477 «ἀνὰ τ' ἀλλήλησιν ἔχονται» (αἱ νεκτερίδες)
συνέχονται ἢ μία ἐκ (ἐπάνω) τῆς ἄλλης. ω 8
«ἀμ βωμοῖσι τιθέναι» ἐπὶ τῶν βωμῶν, ὡς τὸ
Lat. collocare in aliqua re, Θ 441 (ἀλλὰ καὶ
μετ' αἰτιατ., ὅσον «τιθέναι ἀνά μυρίκην» ἴδ. 3)
ἀ.)· «ἀνά χερσίν» Γ. Δήμ. 287. 3) μετ' αἰ-
τιατ. κυρίως ἀ.) ἐπὶ τόπου καὶ σημ. τάσιν ἢ
κίνησιν πρὸς ἀνώτερόν τι κείμενον πρᾶγμα ἢ τὰ
ἄνω τοῦτου μέρη, «τίθηναι ἀνά μυρίκην» Κ
466 «ἀναβαίνειν ἀνά ῥῶγας» χ 143 «ἀνὰ
κίονα ἐρύσαι» πρὸς κίονα ἀνελκύσαι, χ 176
«αἶμα πῆρε ἀνὰ στόμα» Π 349, πρὸλ. ε 455,
χ 18 κ. ἀ.—Ἰδίως δὲ σημ. τὴν ἔκτασιν τὸ μὲν
πρῶτον ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω, ἔπειτα δὲ ἐν
γένει πᾶσαν ἔκτασιν ἐπὶ οἰουδήποτε τόπου, καθ'

ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ, ὅσον «ἀνά νύκτα» Ν 547. «ἀνά προθύρον καὶ αὐλήν» κατὰ τὸ μήκος τοῦ προθύρου καὶ τῆς αὐλῆς, γ 474. «ἀνά ἄστου» διὰ μέσου τῆς πόλεως, Γ 245 κ. ἀ. (Λέγεται καὶ «κατὰ ἄστου» ἀλλὰ μὲ τὴν ἐξῆς κατὰ τὸν Ἑρμάννον διαφορὰν, ὅτι οἱ ἀνά ἄστου πορευόμενοι τὴν εὐθείαν βαδίζουσι διὰ τῆς πόλεως· οἱ δὲ κατὰ ἄστου τῆδε κἀκίστε ἐν τῇ πόλει νότος «ἀνά στρατόν ὄρνυται» ὅταν δι' ἐπαφῆς ἀπὸ τοῦ πρώτου προσβληθέντος μεταβαίνει εἰς τοὺς πλησιεστάτους αὐτοῦ καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς· «κατὰ στρατόν» δὲ ἔρχονται οἱ τῆδε κἀκίστε τρέγοντες τοῦ στρατοπέδου. Καὶ ὁμως εὐρίσκεται «ἀλάλημαι ἀν' Ἀχθοῦ δῶ» Ψ 74 «ἐκέδασθεν ἀνά στρατόν» Ο 657, πρόβλ. 488, Π 295)· «ᾠχθησαν δ' ἀνά δῶμα» ὁ ἔ. πάντες οἱ ἐν τῷ δώματι τοῦ Διὸς θεοί, Α 570, Ο 404. Τοπικῶς ἐρμηνεύεται καὶ αἱ ἐξῆς φράσεις· «ἀνά στρατόν» ἐν τῷ στρατοπέδῳ, Δ 209 κ. ἀ. «ἀν' ὁμίλον» Γ 449 κ. ἀ. «ἀν' οὐλακόν» Δ 254 «ἄν τε μάχην καὶ ἀνά κλόνον» Ε 467 «ἀν' ἰωχμόν» Θ 89 «ἄμ πόνον» Ν 239 «ἀνά δηϊοτήτα» Ο 584 «ἀνά δρόμον» Ψ 321 «ἀν' ἀγῶνα» Ψ 617 «ἀνὰ δῆμον» Σ 291, δ 666 «ἀν' Αἰγυπτίους» ὁ ἔ. ἐν Αἰγύπτῳ Ξ 286· τροπικῶς δὲ καίτις τὸ «ἀνά στόμα ἔχειν» ἔχω τινα διὰ στόματος, «ἔχω εἰς τὸ στόμα» Β 250. Ἐχει τὴν αὐτὴν σημ. μὲ τὴν Ἐν ἐν τοῖς ἐξῆς· «μάχην ἀνά κυδιάνειραν ἴσταμαι» Ν 270, καὶ μάλιστα ἐπὶ ἀφηρημένων ἐνεργειῶν «ἀνά θυμόν φρονέειν» Β 36 «ὀρμαίνω» 6456, Φ 437, Ω 680, ὅπου κατὰ τὸν Ἑρμάννον σημ. ἡ πρόθ. ὅτι ἐγείρεται πῶς ἢ ἀναδίδει ἐν τῇ ψυχῇ τὸ φρόνημα, ἡ ὁρμὴ καὶ πᾶσα τοιαύτη ἐνέργεια· ὡσαύτως «θαμβεῖν ἀνά θυμόν» δ 638 «ὀκισθαί» τ 342 «ἀν' ἰδύν» κατ' εὐθείαν Φ 303, ο 377. 6.) ἐπὶ χρόνου μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀνά νύκτα» διὰ νυκτός, Ξ 80. Τίθεται καὶ κατ' ἀναστροφὴν μετὰ τὴν συντακτ. πτώσιν, ὅσον «νειὸν ἀν' ἑλκητον βόε—ἄροτρον» ν 82 σφύρουσι τὸ ἄροτρον διὰ μέσου τῆς γέρσου· ὅθεν ὀρθῶς γράφει ὁ Ἀμείξ ζ 29 «φάτις ἀνθρώπους ἀνά βαίνει» (ἀντὶ τοῦ συνήθ. ἀναβαίνει) βαδίζει διὰ τῶν ἀνθρώπων, διαδίδεται μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, διότι τὸ ἀναβαίνει καίτις ἀλλαγῶς παρ' Ὀμ. ἐν τῇ κυρ. σημ.

Ἐν συνθέσει σημαίνει τὸ αὐτό, ὅτι καὶ ἐν συντάξει, ἐπὶ δὲ τὴν πρὸς τὴν ἀρχὴν κίνησιν, ὁπίσω, πάλιν.

ἌΝΑ, 1) ἡ πρόθ. Ἀνά μὲ ἀναδιδασμόν τόνου ἀντὶ τῆς προστακτικῆς ἀνάστα, «σῆκου», συνήθ. «ἀλλ' ἀνα» Ζ 331, Ι 247, σ 43. 2)

ἀνα, κλητ. τοῦ ἌΝΑΞ, ὅπ. ἴδε.

ἌΝΑ-ΒΑΙΝΩ, Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀμβαίνω, ι 178 κ. ἀ. πλη. ἀορ. ἀνέβην. Α') Ἀμεταδ. 1) κυρ. ἀναβαίνειν, μετ' αἰτ. «οὐρανόν, ὑπερῶνα» εἰς τὸν οὐρ., εἰς τὰ ὑπ., Α 497, σ 302 κ. ἀ. πλη. καὶ μετὰ πρόθ. «εἰς τι» Ξ 287, ψ 4 κ. ἀ. «ἀνά τι ἀναβ.» γ 132 μετὰ δοτ. μόνον «νεκροῖς» πατῶ ἐπὶ τῶν πεπαισμένων. Κ 493. Σπᾶνιον τὸ «ἀναβ.»

ἐν διφθορίῳ Ψ 432. Ἰδίως ἀ.) ἐπιθετ. ἀναβαίνειν ἢ ἐμβαίνειν εἰς τὸ πλοῖον, παρὰ συνήθως τοῦ ἀντικ. νῆα, Α 342, ν 288 σπανίως «ἀνά νηός ἀναβ.» ἴδ. ἌΝΛ Β'. ἀποβαίνειν, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ πλοίου εἰς τὸν ὕδρα, ζ 353. γ.) ἀνάγομαι, ἀπὸ τῶν εἰς τὸ ἀνοικτὸν πέλαγος, ἀποπλέω, «εἰς τῆς» ξ 252. Ἰδιαίτερον «εἰς Τροίην» ἐκ λαδός εἰς τὴν Τρ. ἀναβαίνειν, ἀναπλέω (||. Ὡσαύτως δὲ ἕξ σήμερον ἐπὶ τῆς ἰδιαίτης σημασίας μεταχειρίζονται οἱ ναυτ., «ἀναβαίνειν» (εἰς τὰ Μπουγάζια, εἰς τὴν καὶ τὰ ἄλλα βόρεια παράλια) καὶ ἀνὰ τὸ «καταβαίνειν», ἴδε ἌΝΑΠΛΕΩ. 2) τῶν ἴδ. ἌΝΛ ἐν τέλει. Β') Μεταδ. ἐν τῇ ἀνέδοσαν, ἐπιτιδάζω «τινὰ» Α 414, ὅ ἐν τῷ μέσῳ ἀορ. «νῶ ἀναδοσάμενοι» ἐπιτιδάζομεν, ο 475.

ἌΝΑ-ΒΑΛΛΩ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβάλλω. Α') Ἐνεργ. κυρ. ῥίπτω τι ἐπάνω, ἐπιτίπτω, ὅθεν μεταφ. σταματῶ, ἀναστέλλω, «ἀεθλον» τ 584. Β') Μέσ. 1) σηκῶ ἴνα πράξω τι, ἀρχομαι, [ἐξέρχομαι], παρεμφ. «ἀείδειν» α 455, ο 266, ρ 262 τοῦς ἀρχ. γραμματ. διὰ τὴν δυνατὴν ὑπόφωνης τοῦ ἄδοντος. 2) σταματῶ, ἀναστέλλω (τι, ὅπερ αὐτὸς πράττω) «μηδ' ἐπὶ θεοῦ ἐλώμεθα ἔργον» νὰ μὴ ἀναδῶμεν ἐπὶ τῷ ἔργον μας, Α 436.

ἌΝΑ-ΒΑΤΟΣ [...], ὅς, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀν. Ζ 434, λ 316, (ἀναδιδόν), εἰς ὅν ἐν τῷ νὰ ἀναδῶ, εὐεπιδάτος.

ἌΝΑ-ΒΕΒΡΙΞΕ [...], ἐπικ. γ'. ἐν. τοῦ ἀναδιδόντος ὕδωρ ἀναβρύει, Ρ 54 τ. τινας γραμματικούς· ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀναδιδόντος ἀναβρύει· ἄλλοι δὲ, παραβάλλοντες τὸ βρυχά, ἀνάγουσι τὸ β. εἰς τὸ ἀναδιδόν· τὰ ἀνω (ἀναδιδόν) βρέχω, καὶ ὑπὲρ τῆς ῥησιμότητος ἀναφέρουσι τὴν Ζηνοδοτείου ἀνὰ ἀναδιδόντα, ἣν καὶ παρεδέχθη ὁ Βέγκ. Β'. Ἄλλοι τέλος ἤτιον πῶσιν ἀνάγουσι εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ βρυχάομαι, ἐξ ἧς ὁ παρεβρυχαί.

ἌΝΑΒΗΣΙΝΕΩ [...], ὁ (ὁ ἐπὶ τῆς νηὸς ἀναβαίνειν, οἰκεῖ Ναυδοτήτης) ὄν. Φαίλακος, ὁ

ἌΝΑΒΛΗΔΗΝ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβλήδην (ἀμβλῶμαι) «ἀμβλήδην γοῶν» μὲ ὁρμὴν καὶ ὀργὴν ῥηγνύμενος, περιπαθῶς, σκούζω, Χ 47

ἌΝΑΒΛΗΞΙΣ, ἰοε, ἡ (ἀναδιδόν) = ἀνακαχοῦς· ἴδ. Β 380, Ω 655.

ἌΝΑΒΟΛΛΑΔΗΝ [...], Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμβολάδην (ἀναδιδόν) «λέβης ζεῖ ἀμβολάδην» ὁ λειοκόχλαζων, ἀναδιδόντων, Φ 364 τ.

ἌΝΑ-ΒΡΑΧΕΙΝ [...], ἐπ. ἀορ. β', οὗ τὸ «ἀνέβραχε» ἐδρόντησε, ἔτριψε, περὶ ἐπιτιθεμένης πανοπλίας, ἢ τῆς ἀνοικτομένης, Τ 43, φ 48.

(ἌΝΑ-ΒΡΟΧΩ) (ἐκ τινος ῥίζης· βροχ) μὲ

τοῦ ἀορ. ἀ. «ἀναβρόζει» καὶ ἐν τῇ παθ. ἀορ. β'. «ἀναβροχέν»· ἀναβρί-
λιν καταβροχθίζω, περὶ τῆς Χα-
ρτε ἀναβρόζεις θαλάσσης· ὕδωρ· ἀνα-
βροχθήσῃ τὸ ὕδ., μ 240 «ὕδωρ
ἀναβροχέν»· *Οδ. λ 586.

αἰ, ἀναβρίκω, ἴδ. ἀναβέβρυκε.
κρέκκ, μόνον. ἀορ. β'. ἀνέγων, ἀκρι-
βαλῶς, μετὰ βεβαιότητος γνωρί-
σκων λοιπὸν τοῦ γινώσκω, «τινά» δ
όν· α 216 «σήματα» τ 250, ψ 206
«ὅς κ' αὐτὸς ἀνέγων» ὡς ἐπὶ τὸ πλατ-
τὸς ἐννοεῖ δηλ. τὴν ὠφέλειαν τῆς νοη-
N 734 «πῶς κέν με ἀναγνοῖη τὸν
ὅς δύναται νά με ἐννοήσῃ ὅτι εἶμαι
εἰς εἶμαι, δηλ. ὁ υἱὸς τῆς, λ 144.

αἰ, ἡ, ἐπ.=ἀνάγκη, τ 73· δοτ. «ἀ-
νά τῆς βίας, Δ 300, καὶ «ἀναγκαί-
ον (οὕτως ὁ Βόθης, Σπίτζερο; καὶ οἱ
ἀντὶ τοῦ πρότερον «ἀνάγκη ἴσι»·
αἰς, αἰν, ον (ἀνάγκη). 1) ἀναγκα-
σμός· λόγος ἀναγκαστικός, ἐπιτα-
399 «χρεῖω» κατεπεύγουσα χρεῖα,
957 «ἡμῶν ἀναγκαῖον» ἡ ἡμέρα τῆς
τῆς· δουλείας (συνήθ. «δούλιον ἡμῶν»)
2) ἡ ἀναγκασμένη, ἐξ ἀνάγκης γε-
«δρῶς» (κατὰ τὸν σχολ. ἀργυρῶ-
ἐνδραποδισμένοι, κατ' ἀντίθ. πρὸς τοὺς
τοὺς ἐλευθέρους· μισθωτοὺς ἐργάτας) ὡ
«κατατὰ» οἱ ἐξ ἀνάγκης (ἐκ συνδρο-
τάσεων ἀναγκασθέντες νά γένωσι) πο-
ἴδ. ἀνάγκη. β'.) ὡ 499. (Ἐν τῷ πρῶ-
ἐρμηνεύεται ὑπὸ τῶν ἀρχ. γραμμα-
τοῦ χρεῖωδες, ὠφέλιμοι, ὅπερ καὶ
ἐρῶν τινεῖς ἐπιδοκιμάζουσι διὰ τὴν εὐ-
νήν προσθήκην «τοὶ οἱ φίλα ἐργά-
λλ' αὐτὴ δὲν ἀπάδει πρὸς τὴν ἀνωτέρω
εἴτε ἐρμηνευθῇ κατὰ τὸν Φαῖσιν «οἱ-
ρίζοντο εἰς αὐτὸν ὅτι ἤθελεν» εἴτε ὁρ-
κατὰ τὸν «Ἀμεῖν» «οἱ τινεῖς» εἰργάζοντο εἰς
χρίστικ, τὸν εὐχαρίστουν διὰ τῆς ἐργα-
καὶ ἀπεδείκνυνον οὕτως ἑαυτοὺς πιστοὺς
«δούλους»·).

αἰ, ἡ (πιθ. ἐκ τοῦ ἄγχω) «ἀνάγκη»
«πνίγει», στενοχωρεῖ. α'.) δι' ἐξωτε-
E 633, Z 458 κ. ἀ. β'.) διὰ συν-
περιστάσεων, Γ 251 κ. ἀ.—Συνήθ. κατὰ
ἀγκη» ἐξ ἀνάγκης, ἀναγκαζόμενος
α 154 «φύγειν» Δ 150 «ἄψ ἔμεν»
Γ 113 κ. ἀ. «καὶ ἀνάγκη» καὶ ἐναν-
θελήσεως κ 434 κ. ἀ. καὶ ἐνεργητικῶς
βίας, οἷον «ἵσχειν» δ 557 «ἀγειν»
α. πλ. «ὑπ' ἀνάγκης» θ 440, τ 156,

ἀνάμπτω, ἀορ. ἀ. ἀνέγνωψα καὶ παθ.
φθην, κάμπτω (πὶ λυγισμένον) πρὸς
σω, οἷον «δεσμὸν ἀνέγνωψαν» ἔλυ-
48. (|| «ἡ μὲν γὰρ σύνδεσις καμπήν ἔχει,

ἡ δὲ λύσις ἀνακάμπει αὐτήν» κατὰ τὸν Σχολ.)

2) Παθ. «αἰχμή ἀνεγνάμφθη» ἐκάμφθη
πρὸς τὰ ὀπίσω, «ἐλυγίσθη» Γ 348, Η 259,
Βατρ. 302.

ἀνάγκη, μέλ. ἀνάζω, ἀορ. β'. ἀνήγαγον. 1)
Ἐνεργ. ἀ.) φέρω, ὁδηγῶ ἀπὸ κατωτέρου πρὸς
ἀνώτερον τινα κείμενον τόπον, «δῶρ' ἀνέγουσι»
Θ 203· (|| κατώτεροι πρὸς ἀνώτερον, τὸν θεόν,
πρὸλ. τὸ «ἀνατίσθαι») γ 272, δ 534 (ἐνταῦθα
περὶ τῆς εἰς τὴν ἀκρόπολιν ἀγωγῆς)· ὡσαύτως
ἐκ τῆς παραλίας εἰς τὰ μεσόγεια, ξ 272, καὶ ὡ
401 (ἀλλ' ἐνταῦθα ὁ Ἀμεῖς ἐπανεφέρει τὴν πα-
λαιάν γραφὴν «σε ἤγαγον»). β'.) φέρω εἰς τὸ
ἀνοικτὸν πέλαγος, ἡ δι' αὐτοῦ εἰς ἄλλον
τόπον· οὕτω π. χ. συχνότατα περὶ τῆς ἐξ Ἑλ-
λάδος εἰς Τροίαν ἀγωγῆς (|| ὅπερ οἱ ἀρχ. γραμ-
ματικοὶ ἐρμηνεύουσι, θεωροῦντες τὴν Πελοπόν.
κατωτέρω κείμενην τοῦ Ἑλλησπόντου καὶ τῆς
Τροίας, ἴδ. ἀναβαίνω καὶ ἀναπαύω). I 338 κ.
ἀ. «γυναῖκα ἐξ ἀπίης γαίης» ἐκ μεμακρυσμένης
γῶρας μεταφέρω (διὰ θαλάσσης), Γ 48, Z 292,
N 627, σ 414 «γυναῖκα δόμονδε» εἰς τὴν οἰ-
κίαν (διὰ θαλάσσης) γ 272 «τινά ἐς μέσσαν»
εἰσάγω τινα ἐκ τῆς θύρας εἰς τὸ μέσον τῆς αἰ-
θούσης, σ 89. 2) Παθ. καὶ μέσ. ἀνάγομαι,
ἀποπλέω δηλ. ἐκ τοῦ λιμένος εἰς τὸ πέλαγος·
(τοῦναντίον «κατάγομαι») «τοὶ δ' ἀνάγοντο»
Α 478, τ 202.

ἀνα-ἀέδρωμα, ἴδ. ἀνατρέχω.

ἀνα-ἀέρεω, ἀορ. β'. ἀνέδρακον, ἀναδλέπω,
«ὀφθαλμοῖσιν» ἀναίγω πάλιν τοὺς ὀφθαλμούς,
Ξ 436 †.

ἀναδέεσθαι, ἡ (ἀναδέω), ταινίᾳ «πλεκτή» ἡ
ἄλλο τι πλέγμα συνδέον καὶ ἀνέχον τὴν κόμην
τῶν γυναικῶν, X 469 †.

ἀνα-δέχομαι, ἀποθ., ἀορ. ἀ. ἀνεδεξάμην, καὶ
ἐπικ. συγκεκομμένους ἀνεδέγμην, δέχομαι ἐπά-
νω μου, ἀναδέχομαι, ὑπομένω, «σάκος
ἀνεδέξατο πολλὰ (δούρατα)» E 649· «ἀνεδέγ-
μεθ' ὀϊζύν» ρ 563.

*ἀνα-δίδομαι, ἀορ. ἀνέδωκα, ἀναδίδω, φέρω
εἰς φῶς, παράγω «πῶρ πυρετά τε» Γ. Ἑρμ.
414 (ἀθετεῖ τὸν σ. ὁ Βαουμιστρερς ὡς μεταγε-
νέστερον παρέμβλημα).

*ἀνα-δύω [-υ.] = ἀναδύομαι, Βατρ. 90.

ἀνα-δύομαι [-υ.], μέσ., ἀορ. β'. ἀνέδυν, εὐ-
κτικ. γ'. ἐν. ἀναδύω ι 377. (καθ' ὃ ἔγραψεν ὁ
Βέκκ. καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτόν, πλην Δινδ., ἀντὶ
τοῦ συνήθ. ἀναδύη ὑποτ.) καὶ ἀπρρ. ἀναδύναι,
μέσ. ἀορ. ἀ. ἀνεδύσατο καὶ ἐπικ. ἀνεδύσεται, Α
496, ὡς ἔγραψεν ὁ Σπίτζερο; ἀντὶ τοῦ ἀνεδύ-
σατο ἴδ. διγ. 1) ἀνέρχομαι ἐκ τοῦ ὕδα-
τος, μετὰ γεν. «ἁλός» Α 359 «λῆμνη» ε 337·
καὶ μετὰ αἰτ. «κῦμα θαλάσσης» ἀνέρχομαι εἰς
τὸ κῦμα (ὅ ἐ. εἰς τὴν ἐπιφάνειαν) τῆς θαλάσσης,
Α 496. 2) ἀποσύρομαι, ὑποχωρῶ [ἀνα-
χωρῶ] ἄνευ πτ. ε 337, «ἐς ὄμιλον» Η 217·
μετ' αἰτ. «πόλεμον» ἀποφεύγω τὸν πόλεμον, N

225 (ἐνθα κεῖται: ἀνδύεται Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ ἀναδύεται).

ΑΝΑΕΔΝΟΣ [..], ΟΝ (ἐδνον) ἢ ἄνευ ἔδνων (13. τήν λ.) ἢ διῶρον παρὰ τοῦ γαμβροῦ, ἀδω-
ρητος ὑπανδρευομένη κόρη, μόνον 1446 καὶ N
386, ὅπου παρ' ἄλλων ἐκλαμβάνεται ἀντί τοῦ
ἀπροίκιστος. (Τὸν σχηματισμὸν τῆς λ. ἀπο-
δοκιμαζὼν ὁ Ἑριαννος γράφει ἀνέεδνος, ὅπερ
ἀποδέχεται ὁ Λούκιος, παρὲλα δὲ ὁ Βέκκ. ἐν
τῇ Β'. ὅγλ. ἀνέεδνος. || 'Αλλ' ἐκτός τοῦ ὅτι καὶ
παρ' Ἡσιόδῳ εὐρίσκεται: ἀνάελπος, ἴδ. ἀν-
τέλει).

ΑΝΑΕΪΡΑ [..], ποιητ. = ἀναΐρω, ἀόρ. ἀνάειρα.

1) σηκώνω ἐπάνω, „ἀνασηκώνω“ «μέ-
λο», θ 298 «τινά» περὶ τῶν παλαιστῶν, ὅτι-
νες ἀλλήλους ἀνασηκώνουσιν, ἀγωνιζόμενοι νὰ
καταβάλωσι τὸν ἀντίπαλον, Ψ 724, 725, 729
«χεῖρας ἀθανάτοισι» τὰς χεῖρας ἀνατείνω πρὸς
τοὺς θεοὺς, Η 430. 2) [= ἀναίρωμαι], λαμ-
βάνω τι ὡς βραβεῖον «δύω τάλαντα» Ψ 614
«κρητῆρα» Ψ 778, 882.

ΑΝΑΘΑΛΕΩ ἐπ. μέλ. ἀναθηλήσω, ἀναθάλλω,
ἀναθλαστῶν, Α 236 f.

ΑΝΑΘΗΜΑ, τὸ (ἀνατίθημι), τὸ ἐπάνω τινὸς τε-
θειμένον, ἢ μετὰ τινος παρεπόμενον, τὸ προσ-
άρτημα, παράρτημα «ἀναθήματα δαίτο»
παραπόμενα τοῦ δείπνου λέγονται ἢ ὥδῃ καὶ ὁ
χορδός, *Οδ. α 432, φ 430. Ἡ μέχρι τοῦδε ἐπι-
κρατοῦσα ἐρμηνεία: κόσμος, στολισμός, στη-
ριζομένη ἐπὶ τῆς μεθ' Οὐ. σημασίας: ἀφιέρω-
μα, εἶνε ἀνυπόστατος.

ΑΝΑΘΡῆΣΚΗ, ἀναπηδῶ, «ὑψι ἀν.» περὶ κυ-
λινδουμένης μεγάλης πέτρας, N 440 f.

ΑΝΑΪΔΕΪΗ, ἢ, ἀναΐδεια, ἀναΐσχυντία «ἀ-
ναΐδειν ἐπιειμένους» ἀναΐδειν ἐνδεδυμένους ἢ περι-
βεβλημένους, ἀναΐδιστας, Α 449, 1 372 «ἐπι-
θεῖναι ἀναΐδεις» ἴδ. ἐΠΙΒΑΪΝΗ 4. β'). Ἐκ τοῦ

ΑΝΑΪΔΗΣ, ἐς (ἀ, αἰδέομαι), γεν. ἐοε, 1) ἀναΐ-
σχυντος, „ἀδιάντροπος“, Α 458, α 254
κ. ἀ. 2) ἀσπλαγχνός, ἀνηλεής, σκληρός
«κυδομένος» Ε 593, «πίτερη» N 439 «λᾶας» Δ
524, λ 597 (κατ' ἄλλους ἐνταῦθα: ἀκάθεκτος,
φοβερός. || Ὅπως δὴ ποτε παρατηρητέον ὅτι ὁ
Οὐ. ἀποδίδει αἰσθημα εἰς τὸν λίθον, ὅπως καὶ
εἰς τὸ ἔγχος πολλάκις).

ΑΝΑΪΜΩΝ, ΟΝ (ἀ, αἶμα), γεν. ΟΝΑΣ, ὁ μὴ ἔχων
αἷμα, ἀναιμος, περὶ τῶν θεῶν Ε 342 f.

ΑΝΑΪΜΩΤΙ, ἐπὶ β. ἄνευ αἵματοχυσίας, Ρ
363, σ 449.

ΑΝΑΪΝΟΜΑΙ, ἀόρ. ἀ. ἠνῆνάμην, ἐπικ. ἀνῆνά-
μην, κυρ. ἀρνούμαι, ἀποποιούμαι, ἀπορ-
ρίπτω, μετ' αἰτ. «δύσιν» δ 654, κ 48, «τινά»
ἀποπέμπω, θ 242 «σὲ δ' ἀναίνεται ἡδὲ σά δω-
ρα» περιφρονεῖ σὲ καὶ τὰ δῶρά σου I 679 «ἐρ-
γον ἀεικέες» ἀπορρίπτω, γ 265 [ἀπόφημι],
λέγω ὅχι, ἀρνούμαι, ξ 449 μετ' ἀπαρεμφ.
«ὁ δ' ἀναίνεται μηδὲν ἐλθεῖν» Σ 500, πρὸ 450.
ἄνευ πτ. Η 93, I 540. (Κατὰ τὸν Δάμριον καὶ

Δοιδερλεῖνον ἐκ τοῦ αἵνος, αἰνέομαι, ὅπερ ὁ μὲν πρῶτος ὑπολαμβάνει ἀρῆναι
δεύτερος τὴν πρόθ. ἀνά=ὀπίσω» κατὰ
Βαυτμαννὸν ἐκ τοῦ ἀρνητικοῦ ἀν καὶ
ταλήτῃς: αἰνομαί κατὰ δὲ τὸν Λούκιον
ἐναντίον τοῦ «αἵνυμαι» ἢ παράγεται ἐκ
ματος λικη=λαμβάνω, καὶ τοῦ στερ. α,=
δάνω, ἀπορρίπτω, repulio).

ΑΝ-ΛΙΡΕΩ, ἀόρ. β'. ἀνέλκω καὶ μετὰ
λὼν. μέσ. μέλ. ἀναίρησμαι, ἀόρ. β'. ἀν-
καὶ ἐπ. ἀνελόμεν. 1) Ἐνεργ. σηκώνω
κυρίως «βροντὰ ἀπὸ χθονός» γ 453· συ-
μετοχὴν μετὰ τῶν ῥημάτων «φέρω, ὀ-
α» ὅτε φαίνεται ὡς παρέλκων, ὅσον «ὁ
εἰρὸς ἀνελών» Α 304, «ἀνελόντα δόμα»
551, σ 46. β'.) λαμβάνω τι ὡς βραβεῖον
θλια» Ψ 736. 2) Μέσ. α.) λαμβάνω, ση-
κώνω ἐπάνω μου, «κούρη» εἰς τὰς ἀγκυλὰς
δάνω, Π 8, 40 «ἄλεισον» σηκώνω εἰς τὸ
μου διὰ νὰ πῶ, γ 9 «ἀέθλια πατρός»
καὶ μεταχειρίζομαι τὰ ὄπλα τοῦ πατρ. φ 10
λαμβάνω τι μαζί μου, ἀφαιρῶ, υ 66· γ.
δάνω τι ἐμαυτῷ. ὁ ἐπὶ χρεῖσίν μου,
ἐμαυτοῦ τι λαμβ. «ἔγχος, ἀσπίδα, οὐλο-
N 296, Α 32, Α 449, Β 410· δ'.) λαμ-
βάνω πρὸς ἐμαυτὸν, παραλαμβάνω, εἰς
τὴν ὑπηρεσίαν μου, σ 357. Μεταφ.
προσύνα: ἀν.» λαμβάνω φρόνησιν, πρὸν
22· ε.) λαμβάνω τὸ εἰς ἐμέ ἀνήκον
θλια» Ψ 823.

ΑΝ-ΛΙΣΣΩ [..], μέλ. ἀναΐσω (Υ. Ἀ.
κατὰ τὰς νεωτέρας διορθώσεις, ὡς ἴδ. πα-
ρ. α.) ἀόρ. ἀ. ἀνήτσα, ἀναπηδῶ, ταχέως
σταμαί, ἐκ τῆς ἔδρας, Α 584, Γ 246,
ἐξορμῶ, ἵνα ἐπιχειρήσω τι, τ 31·
ἀναΐσσωσι» ἀναβλύζουσι, X 448· π.
ἀνερχομένης κνίσσης Γμ. Ἀπ. 59· με-
τόν «ἄρμα ἀν.» ἀναπηδῶ ἐπὶ τὸ ἄρμα,
ΑΝΑΪΤΙΟΣ, ΟΝ (ἀ, αἰτία), ὁ ἄνευ αἰτίας,
Γ 297, γ 356· ἴδιως «ἀναΐτιον αἰτιῶσα
τηγορῶ, αἰτιῶμαι ἄθων, Α 653, N 775,
ΑΝΑ-ΚΑΪΑ, ἀνέκπτω, «πῶρ» *Οδ.
ε 254.

ΑΝΑ-ΚΕΛΟΜΑΙ, ποι. ἐπικαλοῦμαι
Γμ. 49, 5 (Βαου.) κατὰ μετοχ. τοῦ
«ἀνακεκλόμεναι».

ΑΝΑ-ΚΕΡΑΝΝΙΜΙ [....], ἀόρ. ἀνεκρά-
ναι ἐπ. -σσα, ἐκ νέου κινῶ, «κρητῆρα οὐ
νέου πληρῶ τὸν κρατῆρα οἴνου ὑδάτι μ-
νου, γ 390 f.

ΑΝΑ-ΚΗΚΙΑ [..], ἀναβλύζω, ἐξέρ-
πει τοῦ αἵματος καὶ τοῦ ἰδρώτος, *Ιλ.
N 705, Ψ 507.

ΑΝΑ-ΚΛΙΝΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνεκλίνα, μετοχ.
νας, Δωρ. καὶ ποι. ἀντί τοῦ ἀνακλίναις,
ἀόρ. ἀ. παθ. ἀνεκλίνην. 1) μεταβ.
κατακλίνω „γέρνω“, (Λατ.) „ἀκούω
“τόσον ποτὶ γαῖαν» Δ 443· «τινά πρὸς τι»

σ 103. Μέσ. μέ παθ. ἀόρ. κλίνω ἐμαυ-
 ἑρνω“ πρὸς τὰ ὀπίσω, πλαγιάζομαι,
 πλαγιάζω“ ἀνακλινθεὶς πέσεν ὑπτιος·
 καὶ ἐπέσεν ἀνάσκελα, σ 371, «εὐδὲν ἀνα-
 κ-» δ 791, σ 189· περὶ τῶν κομηλατῶν,
 κατὰ τὴν κομηλασίαν κλίνουσι πρὸς τὰ
 ν 78. 2) ἀνάπαλιν κλίνω, δηλ. τι
 κλινάω, ὅσων «θύρην» ἀνοίγω (τὸ ἀντιθ.
 κλειθῆναι) γ 456 «νέρος» ἀπομακρύνω,
 «λόχον» τὴν ἐν τῷ θουρέῳ ἵππῳ ἐνέ-
 ρουσι, λ 525.

ἀκλίζω, κυματίζω πρὸς τὰ ἄνω,
 κοντίζω [...], ἀμεταβ. ἐξικοντίζω-
 ρμητικῶς ἐξέρχομαι, περὶ τοῦ αἵμα-
 τος 443 f.

ἀκόπτω, κτυπῶ, ὡθῶ πρὸς τὰ ὀπίσω,
 ἀσύρω πρὸς τὰ ὀπίσω, «ὄχῃας» φ
 κρίζω, ἀόρ. β'. ἀνέκραγον [...], ἀνοίγω
 ἡμαρ μου“ ἐν οὐ θέοντι, ἀθουραστομῶ,
 ὡ, ε 467 f.

ἀκρεμάννυμι [...], ἀόρ. ἀνεκρέμασα
 τοῦχ. Δωρ. καὶ ποι. ἀγκρεμάσκει, κρέμω
 ἄνω «τί πασσάλῃ» α 440 f. «ἐκ πασ-
 » γ. Ἀπ. 8.

ἀκτορίη, ἡ (ἀνέκτωρ), ἡ κυριότης, ἡ
 ἡγεσία (τῶν ἵππων) γ. Ἀπ. 234.
 ἀκτόριος, ἰη, ἰον (ἀνέκτωρ), εἰς ἀνακτα
 ἡγεμονικός, βασιλικός, (κατὰ τὸν
 δεσποτικόν, εἰς τὸν δεσποτὴν ἀνήκων)
 ο 397 f.

ἀκυμβαλλίζω (κύμβαλον) μετὰ ἥχου, ὅσος
 κυμβαλόν, ἀνατρέπομαι, ἡ «ἤγῃ κυ-
 δίκην ἐν τῷ ἀνατρέπεσθαι» περὶ τῶν δι-
 τῶν ἀρμάτων Π 379 f. (ἡ ἴσως εἶνε πα-
 ἡ ἔννοια τοῦ ἥχου τοῦ κυμβαλῶν διότι
 ἐν τῷ ἤχῳ τὸ ῥῆμα πρὸς τὸ κύμβα-
 ῶν, ἀκόπτω, κύμβαχος (ὅπ. ἴδε) καὶ νά
 ἡ ἀπλῶς τὸ πίπτω πρηνῆς ἡ κατακέ-
 ῶν, «κάννω τοῦμπα», ὑπερ εἶνε ἀστυο-
 ταραξίας τοῦ ἀνατρέπομαι. Τὰ αὐτὰ πε-
 ριγράφει καὶ ὁ Διόνυσος, ὅστις προτιμᾷ καὶ
 κρασίην ἀνεκυμβαλλίζων).

ἀλέειν, ἐπ. ἀλλέγω, ἀόρ. ἀ. ἀνέλεα καὶ
 ἀλλέειν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀναλέειν· συλλέγω
 ἀλέγω «ὅστια» *Ἰλ. Φ 321, Ψ 253, «ἐν-
 Α 755.

ἀλκίη, ἡ (ἀ. ἀλκή), ἀνανδρία, ἀδυναμία,
 ὅτε κατὰ πληθ. *Ἰλ. Ζ 71, Ρ 320, 337.

ἀλκις, ἰαος, ὁ, ἡ (ἀ. ἀλκή), ἀδυνατία,
 ὁρος, γ 310, ε 475· πολλ. μετὰ τοῦ «ἀ-
 ὁρος», Β 201 κ. ἀ. μετὰ τοῦ «οὐτιδανός»
 ὁ «ἀναλκις θυμός» διελή καρδία, Π 355,
 656.—Π αἰτ. «ἀνάλκις» Θ 153 κ. ἀ.
 ὅλιν» δὲ μόνον γ 375.

ἀλτος, ὄν (ἀ. ἀλδω, ἀλδαίνω κατὰ τὸν Ἀδ-
 ἄπληστος, ἀκόρεστος· γαστήρ *Ἰδ. ρ

228, σ 414, 364. (ἡ Παράδοξος εἶνε τοῦ Δυν-
 τήρου ἡ ἐρμηνεία: «ἀνάλατος, ἄνοστος»
 ὅπως τὸ λατ. insulsus. Ἀλλὰ πῶς ἀρμόζει εἰς
 τὴν γαστέρα εἶτε κυρία εἶτε τροπικῇ ἡ ἔννοια:
 ἀνάλατος, δὲν δύναται νὰ ἐννοήσῃ).

ἈΝΑΛΙΝ [..υ..] καὶ ἐπ. ἀλλύω, ἐπ. θαμ. πα-
 ρατ. ἀλλύεσκεν, ἀόρ. ἀ. ἀνέλυσα. 1) Ἐνεργ.
 διαλύω «ἰστών» τὸ ὑπανθῆν. δ 103, 109, τ
 159· «τινὰ ἐκ δεσμών» ἀπολύω, μ 200 «πρυ-
 μνήσια» λύω, ι 478 κ. ἀ. 2) Μέσ. ἐλευθε-
 ρώνω, γλυτώνω τινὰ ἀγαπητόν μοι, γ. Ἐρμ.
 238. (Τὸ ὑμακρόν ἐν τῷ ἀλλύεσκεν ἢ ἀλλύουσα).

ἈΝΑΜΑΙΝΙΛΗ, φέρομαι τῇδε κακέτις, ὁρ-
 μητικῶς νέμομαι, «πῦρ ἀναμαιμάει ἄγκρα» τὸ
 πῦρ νέμεται ἡ καίει μακινδῶς τὰς φάραγγας, γ
 490 f.

ἈΝΑΜΑΣΣΩ, μέλ. -ζω, κυρ. ἐπαλείφω, ἐπε-
 τρίβω, ἐπίτινος προστρίβω ἢ σπαγγίζω, ὅθεν
 «δ (μέγα ἔργον) σὴ κεφαλῇ ἀναμάσσει» τὸ ὅποτον
 (ἀσθεὲς ἔργον) ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν σου θὰ
 σπαγγίσῃς, ὅ ε. μέ τὴν κεφαλὴν σου θὰ ἐξαλεί-
 ψῃς, θὰ ἀποπλύνῃς, τ 92 f. (Νεώτεροι ἐρμη-
 νεύται ἐκλαμβάνουσι τὸ ἀναμάσσω ἀπλῶς ἀντὶ
 τοῦ σπαγγίζω, καθαρίζω ὡς διὰ τινος σπαγγίου,
 τροπικῶς δὲ ἀντὶ τοῦ ἀποπλύνω (ἀμάρτημά) τι,
 δίκην δίδωμι τινος. Ἀλλ' αὕτη ἡ σημ. δὲν εἶνε
 ἀκόμη ἀποδεξαμένη διὰ τοῦτο προτιμᾶται τῶν
 ὀρχ. ἡ ἐρμηνεία: σεαυτῇ προστρίψῃ ἡ ἀνα-
 λήψῃ (σχολ.) ἡ ἐναποψήσῃ (Ἀπολλ.), ἐννο-
 ουμένης δηλ. τῆς ἀσθεΐας ἢ ὕβριος ὡς κηλίδος,
 ἢ ἐπειτα θὰ ἐξαλείψῃ ὁ Ὀδυσσεύς· εἰς τὸ αὐτὸ
 φέρει καὶ ἡ μέμνησις ἡ περ' Ἡροδ. Α, 155 «τὸ
 γὰρ πρότερον ἐγὼ τε ἐπρηΐα καὶ ἐγὼ ἐμῇ κε-
 φαλῇ ἀναμάσσει φέρω». Παράγει δὲ τὴν μετα-
 φοράν ὁ μὲν Εὐστ. ἐκ τῆς συνηθείας τοῦ νὰ
 σπαγγίζωσι τὸ ἔλφος εἰς τὴν κεφαλὴν τοῦ φο-
 νευθέντος, ἵνα μεταφέρωσι τὸ μίσημα ἐπ' αὐτόν
 (ὅ. τοῦ ἐρμην. εἰς Σοφοκλ. Ἠλέκτ. 445)· ὁ
 δὲ Ἀμεινός ἐκ τῆς ἐν ταῖς καθαρμοῖς συνηθείας τοῦ
 νὰ σπαγγίζωσι τὴν καθαρμαγμένην μάχαιραν δι'
 τῆς ἐσφάγῃ τὸ θῆμα εἰς τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς
 του, καὶ νὰ μεταφέρωσιν οὕτως εἰς τὸ ζῶον τὸ
 ἀποτρεπτόν ἄγος. Ἀλλὰ τούτων τῶν συνηθειῶν
 οὐδεμία γίνεται παρ' Ὀμ. μνεία. Π. Πασών τῶν
 ἀνωτέρων ἐρμηνειῶν πιθανωτέρα φαίνεται ἡ τοῦ
 σχολιαστοῦ. ἴσως ὅμως ἀπλούστερον ἐρμηνεύε-
 ται ὡς ἐξῆς τὸ χωρίον: «ἐμῇ κεφαλῇ ἀναμ.»
 σημ. κυρ. ἐπάνω εἰς τὴν κεφαλὴν μου ἀλείφω,
 σπαγγίζω, παστρεύω τι οὕτως, ὥστε ἡ κεφαλὴ
 μου χρησιμεύει ὡς καθαρτήριο ῥάκος, ὡς ἀπο-
 μάκτρα (πατσαδοῦρα), ἐν ἁλλαις λέξεσι μὲ τὴν
 κεφαλὴν μου καθαρίζω, ἐξαλείφω τι· καὶ ἐπειδὴ
 τὰ καθαρτήρια πάντα ὡς ἄχρηστα πλέον ἀποβάλλ-
 λονται, ἡ φράσις λαμβάνει ταύτην τὴν σημ.· γάων
 τὴν κεφαλὴν μου, ἵνα ἐξαλείψω τι).

ἈΝΑΜΕΝΑ, ἀόρ. ἀ. ἀνέμεινα, περιμένω,
 προσμένω «Πῶ διαν» σ 312 f.

ἈΝΑΜΕΤΡΕΩ, κυρ. πάλιν μετρώ· Χάρυδαν

ἀν. » πάλιν διανήχομαι, διαπλέω τὴν Χάρ. μ 428 f.

*ΑΝΑΜΗΛΩΣ Ἰδ. ΑΝΑΜΗΛΕΩ.

ΑΝΑ-ΜΙΓΝΥΜΙ καὶ ΑΝΑΜΙΣΤΩ, κ 235, ἀορ. ἀ-νέμιξα καὶ μετοχ. Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμιγνύω, ἀνα-μιγνύω, ἀνακατώνω «κρὶ λευκόν» δ 44 «τί τι» Ω 529 «σίτω φάρμακα» κ 235.

ΑΝΑ-ΜΙΜΝΗΣΚΩ, ἀορ. ἀνέμνησα ἐνθυμιζω «τινά τι» εἰς τινά τι, γ 241 f.

ΑΝΑ-ΜΙΜΝΩ, ποι. ἀναμίνω, μετὰ αἰτ. *Π. Α 474· ἀνευ πτ. ἐπιμένω, ἐγκατερω, Π 363.

ΑΝΑΜΙΣΤΩ, Ἰδ. ΑΝΑΜΙΓΝΥΜΙ.

ΑΝΑ-ΜΟΡΜΥΡΩ [...], θαμ. παρτ. ἀνεμορμύ-ρεσκε, «ἀναμουρμουρίζω», ἀναδράζω, «ἀφρίζω» περὶ τῆς Χαρύδδωας, μ 238 f.

ΑΝΑ-ΝΕΟΜΑΙ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀνέομαι, ἀποθ. ἀναθαίνω, ἀνατέλλω «ἀννεῖται ἥλιος» κ 492 f.

ΑΝΑ-ΝΕΪΩ, ἀορ. ἀνένευσα, κυρ. σηκώνω τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ἄνω καὶ ὀπίσω, ὡς σημεῖον ἀρ-νήσεως· παρὰ τοῖς ἀρχαίοις Ἑλλήσι καὶ παρὰ τοῖς νεωτέροις, ὡς καὶ παρὰ τοῖς Ἰταλοῖς (τοῦναντίον κατανεύω), ὅθ. ἀρνούμαι, ἀποποιούμαι τι διὰ νεύματος «τί τι» Π 250, μετ' ἀπαρμ. Π 252· ἀνευ πτ. δίδω ἀρνητικὴν ἀπόκρισιν, Ζ 341 «καρῆατί τι» νεύω μὲ τὴν κεφαλὴν εἰς τινα νὰ μὴ κάμῃ τι, διὰ νεύματος τῆς κεφαλῆς ἀπο-τρέπω, Χ 205· ὡσαύτως «ὀφρῶσι» ι 468. || 2) σηκώνω ἐπάνω τὴν κεφαλὴν, ἐπομ. ἀναλαμ-βάνω, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομ. «δὲν ἐσήκωσε κεφαλὴ» δὲν ἀνέλαθεν, εἰπεῖν καταβεβλημένος, «κάππεσε δ' οὐδ' ἀνένευσε» Βατρ. 223 καὶ ὅχι, ὅπως συνήθως ἐρμηνεύεται, ἐκ τοῦ ἀνανέω, ἀ-νακολουθεῖ.

*ΑΝΑ-ΝΕΩ (νέω), ἀορ. ἀνένευσα, Βατρ. 223. Τὸ γωρίον ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὸ ἀνανεύω, ὅπ. Ἰδ. || 2).

ΑΝΑΝΤΑ, ἐπίθ. (ἀνά, ἄντα), πρὸς τὰ ἄνω, «τὸν ἀνήφορον» ἦ, ὡς ἐν Μακεδονίᾳ λέγεται, «ἀναβα» (Φιλίστ. τὸμ. Γ' σ. 124) «ἄντα κά-ταντα πέραντά τε δόχμιά τ' ἤλθον» Ψ 446 f.

ΑΝΑΣ [-] (Γ' ἀνάξ), ΑΚΤΟΣ, ὁ, ἐπικ. δοτ. πληθ. ἀνάκτεσιν, ο 557, κλητ. ἄνα μόνον μετὰ τοῦ κλητ. μορίου ὦ καὶ μόνον ἐπὶ θεῶν. 1) κυρ. πᾶς ἀνώτερος, κύριος, δεσπότης «οἴκοιο» οἰκα-δεσπότης, «οἰκοκύρις», α 397· ἀνευ τινός προσ-διορισμοῦ δ 87, κ 246· δεσπότης τῶν δούλων, Ω 734· περὶ τῶν Κυκλώπων ὡς κυρίων τῶν ποιμνίων των, ι 440 πρὸς Ψ 517. 2) ἰδίως· ἀρχων, ἡγεμὼν, βασιλεὺς, ἀ.) ἐπὶ θεῶν, περὶ τοῦ Διὸς «Ζεῦ ἄνα» Γ 351, ρ 354 κ. ἀ. περὶ τοῦ Ποσειδῶνος Ο 8 κ. ἀ. περὶ τοῦ Ἡφαίστου Ο 214· περὶ τοῦ Ἀιδωνέως «ἄναξ ἐνέριων» Γ 61 κ. ἀ. κατ' ἐξοχὴν δὲ περὶ τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 36, 75 κ. πληθ. β'.) ἐπὶ ἀνδρῶν· ὅθεν παρ' Ὀμ. ἐπίθ. παντός· ἥρωος· «ἄναξ ἀνδρῶν» ὅμως λέγεται κατ' ἐξοχὴν ὁ ἀρχιστράτηγος· Ἀγαμέμνων, Α 7, 142 κ. ἄ. πληθ. ἀλλὰ καὶ ὁ Εὐρήτης Ο 532,

καὶ ὁ Εὐμήλος Ψ 288, καὶ ὁ Ὀρσίλοχος πολέεσσιν ἀνδρεσσιν· Ε 546. γ'.) ἐπὶ ἄλλω χων ἀνδρῶν, ὡς ὁ Τειρεσίης λ 443, ἐπὶ βα-παίδων, ξ 60. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ ἀνά, κατὰ δὲ τὸν Λόδοκ ἐκ τοῦ β. ἄνω, ἐκτελῶ, τελειώνω, ὅθ. τὸ κατ' ἀρχὰς ἐσθίω ἐκτελεστής, τελειωτής).

ΑΝΑ-ΞΗΡΑΙΝΩ, ἀορ. ἀ. ἀνεξήρανα καὶ ἐπ. ποτ. ἀγξηράνη, καταξηραίνω «ἀλωή» 347 f.

ΑΝΑΟΪΓΕΣΚΩ, Ἰδ. ΑΝΟΪΓΝΥΜΙ.

ΑΝΑ-ΠΑΛΛΩ, μετ. τοῦ ἀορ. β'. μὲ ἐπ. ἀπλασιασμόν ἀμπεπαλὼν ἀντὶ τοῦ ἀνα-λὼν, μέσ. ἀορ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. συγκεκομμ. παλτο, 1) πρὸς τὰ ἄνω πάλλω, ἀνα-«ἐγχο» ἀμπεπαλὼν προίει· ἐρρίψε τὸ δόρυ οὗ τὸ ἀνέπαλεν, ἀφ' οὗ ἔδωκεν εἰς αὐτὸ πᾶν (ἵνα ἐπιτείνῃ τὴν ὀρμὴν αὐτοῦ) ὅ ε. ἐρρίψε· κρᾶν τὸ παλλόμενον δόρυ, Γ 355 κ. ἀ. πρὸς Ὀδ. μόνον σ 519, 522. 2) Παθ. μὲ μέσ. συγκεκομ. ἀνατινάσσομαι, «πετάχνομαι» ἀναπάλλεται ἰχθύς· Ψ 692· περὶ τινος γέντος Ψ 694· «Ἀχιλλεὺς ἀνέπαλτο» «ἐ-δυσεν, ἐπετάχθη» ἀνεσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς βεβαίως, Γ 423· περὶ πληγέντος τῆς ἀλγῆσας ἀνέπαλτο· ἀνατινάχθη Θ 85.

ΑΝΑ-ΠΑΪΩ, ἀορ. ἀνέπαυσα, παύω, καταπ. «χερσὶν ἀνέπαυσεν ἀνθρώπου» ἔργων· ἐπ. τοῦς ἀνθρ. ἀπὸ τῶν ἔργων, Ρ 550 f.

*ΑΝΑ-ΠΕΙΘΩ, ἀορ. ἀνέπεισα, κάμνω τινι πεισθῶ, καταπειθῶ, Βατρ. 422.

ΑΝΑ-ΠΕΪΡΩ, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀμπεΐρω, ἀορ. μετοχ. ἀμπεΐρας, «σουδλίζω» περνώ εἰς «σουδλαν», «σπλάγγνα» Β 426 f.

ΑΝΑΠΕΠΤΑΜΕΝΟΣ Ἰδ. ΑΝΑΠΕΤΑΝΝΥΜΙ.

ΑΝΑ-ΠΕΤΑΝΝΥΜΙ [...-], ἀορ. ἀ. ἀναπέ-ἐπ. -σσα, παθ. παρακ. ἀναπέπταμαι, ἐκτε-«ἀπλῶνω», ἀνοίγω «ἱστία» Α 480, δ 75 506.—Παθ. «ἀναπεπταμένας σανίδας ἔχον κράτου» τὰς θύρας ἀναπεπταμένας, ἀνοί-Μ 122.

ΑΝΑ-ΠΗΔΩ, ἀορ. ἀνεπήδησα, Δωρ. κα. ἀμπήδησα, ἀναπηδῶ «ἐκ λόχου» ἐκ τῆς δρᾶς, Α 379 f.

*ΑΝΑΠΗΛΕΩ, ἐξ οὗ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀν-λήσας, λίαν ἀμφίβολος γραφή *Γ. Ἑρμ. 44 ὅποιαν τινὲς μὲν θεωροῦντες τὸ β. ὡς ἑτερον-ματισμόν τοῦ ἀναπάλλω (ὡς ἀναθηλέω πα-ἀναθάλλω) ἐρμηνεύουσι· ῥίψας τὴν χελώνην-σω, δηλ. ἀνατρέψας· ὁ δὲ Οὐόλφιος· κατὰ Ῥυγκίνιον διορθῶναι ἀναμηλώσας ἐκ τοῦ μηλόω (ἐκ τοῦ μήλη) = διὰ τῆς μήλης ἐρ-πιθανώτατα δὲ ὁ Γ. Ἑρμάννος ἀναπλή-σας φήσας, δηλ. τὸν μυελόν, Ἰδ. Βαουμέιστ.

ΑΝΑ-ΠΙΜΠΛΗΜΙ, μέλ. ἀναπλήσω, ἀορ. ἀ-πλήσα, γεμίζω ἕως ἐπάνω, ἐκπληρῶ-ταρ. «μοῖραν βίοτοιο» τὸ (ὑπὸ τῶν θεῶν σμένον) μέτρον τῆς ζωῆς· ἐκπληρῶ, τελειώ-

ἀθανάτοις· μεταβ. τῶν ἀθ. Δ 61. πρὸς Α 282, Ξ 94, Ψ 471. «ἐν Βουδαίῳ» Π 572, λ 275. «ἐν Φαίῳ», ἐν ἀνδράσι· η 62, τ 110. 6.) εἶμαι κύριος τινός, ἐξουσιάζω, κατέχω τι, μετὰ δοτ. «δύμασιν, κτήμασιν, κτεάτεσσιν» α 402, 447, δ 93· μετὰ γεν. μόνον τῆς λ. «τιμῆς» εἶμαι κύριος τοῦ ἀγῶματος, ω 30· μετὰ δοτ. καὶ γεν. «Τρώεσσιν, τῆς τῆς Πριάμου» κ τοχός τοῦ ἀγῶματος τοῦ Πριάμου μετὰ τῶν Τρώων, Γ 480. 2) Παθ. δεσπόζομαι «τινί» ὑπὸ τινός, δ 177. 3) Μέσ. σημ. ὅτι καὶ τὸ ἐνεργ. «τρίς ἀνάσσει· γένε' ἀνδρῶν» (αἰ. τοῦ χρόνου) ἐπὶ τρεῖς γενεάς ἀνθρώπων ὑπῆρξε βασιλεύς, γ 245.

ΑΝΑΣΤΑΣΘΗΝ [..], ἐπίθ. (ἀνίστημι) ἀνιστάμενος, *Γλ. Γ 674, Ψ 469.

ΑΝΑΣΤΕΝΑΪΖΩ [..], ποι. μόνον κατ' ἐνεργ. ἀναστενάζω «νεύθεν ἐκ κραδῆς» ἐκ τοῦ βᾶθους τῆς καρδίας, Κ 9 ἄ.

ΑΝΑΣΤΕΝΑΞΩ [..], μόνον κατ' ἐνεργ. καὶ παρ. ἀναστενάξω, ὁδύρομαι «τινά» Ψ 211. —Μέσ. στεναγμούς (ἐξ ἑαυτοῦ) ἀναπέμπω, *Γλ. Σ 315, 355.

ΑΝΑΣΤΟΝΑΞΙΖΩ, ἀρχαιοτέρα γραφή ἀντὶ τοῦ ἀναστεναχίζω.

ΑΝΑΣΤΡΕΦΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνέστρεψα, ἀνατρέπω, «διφρον» Ψ 436. —Παθ. ἀναστρέφομαι, περιφέρομαι, versari, «γὰν» ν 326.

ΑΝΑΣΤΡΕΦΩ, ποι. (θαμ. τοῦ ἀναστρέφω), συχνά, ἐπ' ἀναισθημένῳ στρέφω, «τόσον πάντη» φ 394 ἄ.

ΑΝΑΣΤΕΜΕΝ, ΑΝΑΣΤΕΟ, ἴδ. ΑΝΕΞΩ.

ΑΝΑΣΚΕΙΟΣ, ὄν, Δωρ. καὶ ἐπικ. ΑΝΕΣΚΕΙΟΣ (ἀνέχω) ἀνεκτός, «ὑποφερτός», «οὐκ ἀν. ἔργα» β 63 ἄ.

ΑΝΑΣΚΟΜΕΝΟΣ, ΑΝΑΣΚΕΣΘΑΙ, ΑΝΑΣΚΗΝ, ἴδ. ΑΝΕΞΩ.

ΑΝΑΤΕΛΛΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνέτειλα, ἀναδίδω, παράγω, κάμνω τι νά προκύψῃ, «ἀμβροσίην ὑποποις» Ε 777 ἄ.

ΑΝΑΤΙΘΗΜΙ [..], μέλ. ἀναθήτω, ἀναθέτω, ῥίπτω ἢ φορτώνω (εἰς τὴν βάχιν τινός), τροπ. «ἐλεγχέσθην τινί» Χ 400 ἄ.

ΑΝΑΤΛΗΝΑΙ, ἀμφ. τοῦ ἀόρ. β'. ἀνέτλην, ἀνέχομαι, ὑπομένω «κῆδεα» ξ 47, «οἷζόν» γ 404, «φάρμακον» κ 327. «πολλά» Γμ 44, β. *Οδ. (ἴδ. τὸ ἀπλ. ΤΑΛΗΝΑΙ).

ΑΝΑΤΟΛΗ, ἡ (ἀνατέλλω) Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντολή, ἡ ἀνατολή τοῦ Ἠλίου, μόνον πληθ. μ 4 ἄ.

ΑΝΑΤΡΕΠΩ, ἀναποδογυρίζω μόνον κατὰ μέσ. ἀόρ. β'. ἀνετραπόμην, «ὁ δ' ἀνετράπετο» ἀνετράπη, «ἀναποδογυρίσθη» (=ὑπτιος; ἔπεσεν) *Γλ. Ζ 64, Ξ 447.

ΑΝΑΤΡΕΧΩ, ἀόρ. β'. ἀνέδραμον, παρκ. ἀναδεδρομα. 1) τρέχω πρὸς τὰ ἄνω, ἀναβαίνω ταχέως, μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων, οἷον «ἐγκέφαλος παρ' αὐτὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὑπελπίης» ἀνέβη ἐκ τῆς πληγῆς εἰς τὸν αὐλὸν (τοῦ δαρκετός) Ρ

297 «ποικαὶ σιμώδιγγες ἀνέδραμον» ἀμέσως κώθησαν, ἀνέβησαν Ψ 747· μεταφ. «λατὰ ἀναδεδρομε πέτρῃ» ὁμαλὸς ἀναδαίνει ὁ βρ. δ' ἐ. ἀνυφύεται ὡς ὁμαλὸν τέρας, ε 412. «(ὁ Ἀχιλεὺς) ἀνέδραμεν ἔρνε' ἴσος» «ἐψήλ' ὅσ' ἀν' φυτάνι, σὺν κυπαρίσσι» Σ 56· τρέχω ὀπίσω «ἀνὰ τ' ἔδραμ' ὀπίσσω» «ὥκ' ἀπέλεθρον» Α 354, «αὐτίς» Π 813. ΑΝΑΤΡΟΣ, ὄν (ἀ, αὐδή), ἄφρωνος *Οδ. κ 378.

ΑΝΑΦΑΙΝΩ, ἀόρ. ἀ. ἀνέφηνα. Α'.) Ἐνεργ. «φείγω» ὡς ἡλ. καλὰ «ἀμιοιηδὲς δ' ἔμνον θυμαί» ἐναλλάξ συνεδαύλιζον τὸ πρὸς φείγῃ, σ 310. Συνήθ. 2) ἀποδεικνύω, νερώνω, ἀποκαλύπτω «θεοπροπίας» Δι. σι. Α 87 «ποδῶν ἀρετὴν» Γ 410, «πρὸς 254 «ἐπεσβολίας» δ 459. Β'.) Μέσ. ἀνανομαί, «ὄγαίνω εἰς τὸ φανερόν» α. «ἀνεπαίνοτο πατρί· ἄρουρα» κ 29 «ἀναπαίνοτο πατρί» ἀναλαμβάνει, ἀναφέρει, α. 6.) μεταφ. «ὄλεθρος ἀναπαίνεται» Α 474, Ρ

ΑΝΑΦΑΝΑΛ, ἐπίθ. *Οδ. γ 221, 222, λ καὶ ΑΝΑΦΑΝΑΘΝ Π 478 ἄ. (ἀναφανένω) φα. «ὄλοφάνερα», δημοσίως ἴλ. ε. ἀ. ἀνάγουσι τὴν λ. εἰς ἐπίθ. ἀναφανδός).

ΑΝΑΦΕΡΩ, ἐπ. ἀόρ. ἀ. ἀνένεικα, μέσ. ἀόρ. νεικάμην. 1) Ἐνεργ. φέρω ἐπάνω, ἀντιβιάζω, «Κέρδερον ἐξ Ἀΐδαο» λ 625. Μέσ. φέρω τι ἐξ ἑαυτοῦ ἐπάνω, «ἀδινῶς νείκατο» (ἐ.υ. πνεύμα, ἀναπνοή) ἀνέπυσεν ἐκ βᾶθους, ἀνέστειναίην, Γ 314.

ΑΝΑΦΛΑΓΩ [..], ἀναβλύζω, ἀναδράζω, νακοχλάζω, ὡς τὸ ζέον ὕδωρ. Φ 364 ἄ.

ΑΝΑΦΡΑΖΟΜΑΙ, ἀόρ. ἀ. ἀνεφράσάμην καὶ ἀμφρῆσαιτο ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναφράσασθαι, παρατηρῶ ἢ ἀναγνωρίζω «οὐλήν» τ 3.

ΑΝΑΧΑΖΟΜΑΙ, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀνεχασάμην, μετοχ. ἐπ. ἀναχασάμενος, ὑποχωρῶ, ἀσύρομαι, η 280, λ 97 (μόνον ἐνταυθα *Οδ. «ἐκ πολέμου» Βατρ. 254. Ἐν ἴλ. ὡς τὸ πολὺ σημ. τὴν ἐκ τῆς μάχης ὑποχώρησιν 264, Ν 740. «τυτθόν» ὀλίγον ὑποχωρῶ 728· συνήθ. μετὰ τοῦ «ἄψ» Π 849, λ «ὀπίσσω» Ε 443, Π 710, «ἐξοπίσω» Α

ΑΝΑΧΕΩ, ἐπιχέω «χύνω ἐπάνω» «μέτρα» ι 209 (ἐν τιμήσει).

ΑΝΑΧΟΡΕΩ, μέλ. ἦσα, ἐπιστρέφω ἐ. ἴδ' ὡς περὶ τῆς ἐκ τῆς τάξεως τῆς ἐν τῇ ὑποχωρήσεως, Δ 305 κ. ἀ. ρ 453· μετὰ «ἄψ» Γ 35 κ. ἀ. «πόλυνδε» Κ 240, κ. μεγάραιοι ρ 461, «μεγάραιοι μυχόνδε» ἀσύρομαι εἰς τὸν μυχὸν τοῦ μεγ. χ 270—Τῶν μόνον ἔ. ἀ.

ΑΝΑΨΥΧΩ [..], ἀόρ. ἀ. παθ. ἀνέψυξον, «δροσίζω» «ἀνθρώπους» (ὁ Ζεφύρος) ὁ «φίλον ἦτορ» «ἐδρῶσιζαν τὴν καρδίαν», ἀνεπαύοντα, Ν 84. «ἐλκος» ἐδρῶσιζαν, Ε 795. —Παθ. ἀναψύχομαι,

ἀναψυχὴν, ἀνέψυχθεν (Δωρ. καὶ ἐπ.=
) φίλον ἦτορ • ἔλαβεν ἀναψυχὴν ἢ καρ-
πόν, K 575.

ἀνα [..] (Γανδ.). Ἰων. καὶ ποι. παρ. ἦν-
Γήνδανον καὶ ἐΓήνδανον (ἐΓήνδανον) Ω 23,
ἀν. β'. ἄδον (Γάδον) [τὸ α βραχὺ] (ἀντί-
τον) ἔξ εὐαδον (ἐΓάδον ὁ Βεκκ. ἐν τῇ Β'). Σ
28, παρ. β'. ἔαδα (ἐΓάδα) [τὸ α μακρόν],
ων, εὐχαριστῶ, εἶμαι εὐχάριστος, ἀ-
ν. μετὰ δοτ. τοῦ προσ. * ἔδε Ἐκτορι μὲ-
ν ἔρεσεν ὁ λόγος εἰς τὸν Ἐ. M 80, * ὄγα-
ν ἦνδαν βουλή • γ 450, Σ 510 * οὐκ
ἦν Ἀγαμέμνονι ἦνδαν θυμῷ • δὲν εὐχα-
στὴν φυγὴν τοῦ Ἀγαμ. Α 24, Π 28
ὡν καρδίῃ ἄδοι • υ 327 ἢ δ' ἐν τῷ γω-
308 δοτικῇ * μύθοισιν • εἶνε ὀργανικῇ
ὡν λόγων τοῦ μετ' ἀπαρ. * οὐδ' Αἴαντι
θυμῷ ἰστάμεν • δὲν ἤρεσεν εἰς τὴν ψυ-
χὴν Αἴαντος νὰ σταθῇ Ο 674. Ἐνίσταε ἐρυ-
ται ἢ δοτ., ὡς ε 453, ρ 473. * ἐαδῶς μὲ-
ν ἔρεστος, εὐχάριστος λόγος, I 473, σ 422.
ἀνα [..], ἐπὶβ. (ἀνάδω) „εἰς δύναι“
(ἰα) • καάζειν • Ἰλ. Π 412 * δάσασθαι •

ἀνδρία, τὰ (ἀνὴρ-ἄγρα) τὰ ἀπὸ τοῦ φο-
τος πολεμικοῦ ἀφαιρούμενα ὅπλα, σκευὰ,
α, spolia, Σ 509 f.

ἀνδροκίτης, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀνδρείου-
δος, Η 168.

ἀνδρῖμας, οἶκος, ὁ, ἀνὴρ τῆς Γοργῶς τῆς
δὲ τοῦ Οἰνέως καὶ πατὴρ τοῦ Ἰδάντος,
τὰ τὸν Οἰνέα ἐν Καλυδωνί τῆς Αἰτωλίας
βασιλεὺς, Β 638.

ἀνδρῖς [..], ἐπὶβ. ἐκ τοῦ ἀνδρα κατὰ
φύσιν (κατὰ τὸν Δοιδερλ.) κατ' ἀνδρα,
ν 14 f. ἢ. Ὁρθότερα μοι φαίνεται ἡ τοῦ
ἰδίου ἐτυμολογία θεωροῦντος τὸν τύπον
κατὰ μικρὸν διάφορον τοῦ ἄλλως συνη-
θεῖς εἰς αἶ, οἶον κοῖξ, ὀδῶξ, ὀκλῶξ κτλ. Καὶ
ταῦτα τὰ ἐπὶβ. εἶνε ῥηματικά, οὕτως καὶ
καίμενον προϋποθέτει ῥῆμα ἄγρ. ἀνδράζω
ἀνδρὰ διανέμω) ἐξ οὗ: ἀνδρακάς ἢ ἀνδράξ.
τὰ ἀνάλογα ἐπὶβ. ἐκλῶ, ἀγκλῶ, ἐντυπλῶ.

ἀνδρῶν, τὸ, δοῦλος, μόνον ἐν τῇ με-
τικῇ δοτ. ἀνδραπόδεσαι (σχηματισθ. ἀνα-
τοῦ ἀνδρεσσι κατὰ τὸν Λόδεκκ. κατ'
δὲ ὡς ἐκ τῆς ὀνομ. ἀνδράπους) Η
(Κατὰ τινας ἐκ τοῦ ἀνὴρ καὶ ποῦς διὰ
αἰὼν ἔθνημον τοῦ νὰ πατῇ ὁ νικητὴς τὸν
νικητὴν ἐπὶ τοῦ τραχήλου. Εὐστ. εἰς Ἰλ. σ
1416, 23 κατ' ἄλλους δὲ (Σουῖδαν, σχολ.
ἐκτορ. Πλούτ. 524) ἐκ τοῦ ἀνὴρ καὶ ἀ-
ποῖ=πωλεῖν ὥστε κατὰ τὸν Δοιδερλ. ὁ
ποῦς εἶνε κυρ. ἀνδραπόδοτος).

ἀνδρῶν, ἐς (ἀνὴρ-ἄχθος), γεν. ἕως, ἀν-
δρῆς, ὁ ἐπιβαρύνων (βάρος ὡν ἐπαχθὲς
ὡς (ἄλλους) ἀνδρας, * χερμάδια • κ 421 f.
ἀνδρῶν, οἱ, ὁ (ἀ. φονεῶν) ἀνδραφῶ-

νος, ἐπὶβ. τοῦ Ἀρεως Ἰλ. Β 651, Η 166, Ρ
259. (ἢ. Περὶ τοῦ σχηματισμοῦ ὁ Λόδεκκ νο-
εῖ ὅτι τὸ εἰ ἐτίθη χάριν ἐκτάσεως τῆς συλλα-
βῆς, ἐν ᾧ παρ' Αἰσχ. εὔρηται ὁ σχηματισμὸς
ἀνδροφόντης).

ἀνδρεσσι, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνδράσι, Ἰδ. ἀνὴρ.

ἀνδροκμήτος, οἷον (κάνω) ὑπ' ἀνδρῶν πε-
πονημένος, „καμωμένος“, „ἀνθρωπονα-
μωμένος“, χειροποίητος, „τύμβος“ Α 374 f.

ἀνδροκτασίη [..], ἢ, ἐπ. (ἀν., κτείνω), ἀ.)
ἀνδροκτονία, φόνος ἀνδρῶν, αἵματοχυσία,
ἰδὼς ἐν τῇ μάχῃ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. Ε 909,
Α 464, λ 612. ἐνικ. δὲ εἶνε φόνος ἀνθρώπου,
ἀνθρωποκτονία, φόνος ἐν γένει, Ψ 86 (φόν-
ος παιδίου).

ἀνδρομάχη [..], θυγάτηρ τοῦ Ἠετίωνος,
βασίλεως τῶν ἐν Κιλικίᾳ Θηδῶν, γυνὴ τοῦ Ἐκτο-
ρος, περιγραφομένη ἐν Ἰλ. ὡς ἰδανικὸν γυναι-
κεῖας ἀρετῆς καὶ τύπος ἀληθινῆς συζύγου καὶ
μητρός, προβλ. Ζ 374 ἐξ. 422 ἐξ. κ. ἀ. Ὁ πα-
τήρ καὶ ἐπτά ἀδελφοὶ αὐτῆς ἐφονεύθησαν ὑπὸ
τοῦ Ἀχλλέως. Κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον
ἔλαχε μετὰ τὴν ἄλυσιν τοῦ Ἰλίου εἰς τὸν Νεο-
πτόλεμον, μεθ' οὗ ἠκολούθησεν εἰς τὴν Ἠπει-
ρον καὶ εἶδεν ἐν πολλὰ καὶ ἔπαθεν.

ἀνδρόμεος, ἐν, εἶον (ἀνὴρ) εἰς ἀνθρωπὸν ἀνή-
κων, ἀνθρώπειος * κρεας • ι 297 κ. ἀ. * αἷμα •
γ 19 * χρώς • ἀνθρώπειον σῶμα, Ρ 571, Γ
400, Φ 70 * ὄμιλος • Α 538. * ψωμοί • τευά-
χια ἀνθρωπίνου κρέατος, ι 374. (ἢ. Ἡ κατάλη-
ξις τῆς λ. εἶνε μοναδική).

ἀνδροτῆς, ὅπως, ἢ, Ἰδ. λαροτῆς.

ἀνδροφάγος [..], οἷον, ἀνθρώποφάγος,
ἐπὶβ. τοῦ Πολυφύημου, κ 200 f.

ἀνδροφόνος, οἷον, ποι. ἀνδρας φονεύων,
ἀνθρωποκτόνος, ἐπὶβ. τοῦ Ἀρεως, Δ 441,
τοῦ Ἐκτορος, Β 242. * γέρας • τοῦ Ἀχλλέως
Σ 317. * φάρμακον • α 261.

ἀνδύεται, Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀναδύεται,
Ἰδ. ἀναδύομαι.

ἀν-εγείρω, ἀν. ἀ. ἀνέγειρα, ἐγείρω, ση-
κύνω, * τινὰ ἐξ ὑπνου • K 438, φ 46, 22. * ἐκ
λεχέων • ἐγείρω ἐκ τῆς κλίνης, δ 730. τροπ.
διεγείρω, ἐνθαρρύνω, παιδρύνω, * τινὰ μει-
λίχλους ἐπέεσαι • κ 475.

ἀνέγνων, Ἰδ. ἀναγινώσκω.

ἀνεδέγμεθα, Ἰδ. ἀναδέχομαι.

ἀνέπαμον, Ἰδ. ἀνατρέχω.

ἀνέπανος (ἀνέπιδος), Ἰδ. ἀνέπανος.

ἀνέργω, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀν-εἶργω, πα-
ρατ. ἀνέργον, ἀναστέλλω, ἀναχαιτίζω * πᾶ-
λαγγας, μάχην • Γ 77, Η 55. μετὰ τοῦ * ὀπίσ-
σω • Ρ 752, Γ. Ἐρμ. 244.

ἀν-εἶμι (εἶμι), μετοχ. ἀνιών, ἐπ. παρ. ἀ-
νήιον, 1) ἀνέρχομαι, ἀναβαίνω, * ἐς περιω-
πὴν • κ 446, ἀπὸ τῆς παραλίας εἰς τὰ μεσού-
γεια, κ 274. περὶ τοῦ ἡλίου, ἀνατέλλω, * ἐκ-
λίου ἀνιώντος • Θ 536, α 24. * ἄμ' ἡελίῳ ἀνιόντι •

(συγχρόνως) μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, Σ 436, μ 429 κ. ἀ. 2) ἐπανερχομαι «ἐκ πολέμου» Z 480, «ἐξ Αἰθιοπῶν» ε 282, «ἐξ μητέρα» X 499 «ἐκ Τροίης» (διὰ θαλάσσης εἰς τὴν πατρίδα) κ 332. 3) «ἐς τινα» ὡς τὸ Λατ. *adire aliquem*, προσέρχομαι εἰς τινα ὡς ἱκέτης, ἵνα παρακαλέσω, X 492.

ΑΝΕΙΜΩΝ, ΟΝ (ἀ, εἶμα) γεν. ΟΝΟΣ, ἀνευ ἱματίων, πτωχός, γυμνός, γ 348 f.

ΑΝΕΙΡΟΜΑΙ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀνέρομαι, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. ἐρωτῶ, ἀνερῶμαι, Φ 508· μετὰ αἰτ. προσ. «τινά» δ 420· μετὰ αἰτ. πράγματος «τί» περὶ τίνος, ν 238· μετὰ διπλ. αἰτ. «ὅ μ' ἀνείρειαι ἡδὲ μεταλλῆς» περὶ τοῦ ὁποίου μὲ ἐρωτᾷ καὶ μὲ ἐξετάζει, Γ 477, α 234, ο 390.

ΑΝΕΙΣΑ (εἶσα) ἔλλειπ. ἀόρ. ἀ., ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. μόνον ἀ. ἐν. τῆς εὐκτ.: ἀνέσαιμι καὶ μετοχ. ἀνέσαντες, ἀνατίθηναι, ἀναδιδάσκω, «ἐς διφρον ἀνέσαντες ἄγον» καθίσαντες ἐπὶ τῆς ἀμάξης, ὦδ. N 657· «εἰ κείνω γε ἐς εὐνὴν ἀνέσαιμι» ἂν ἐδυνάμην νᾶ τοὺς ἀναδιδάσκω εἰς τὴν εὐνὴν, Ξ 209. (Ὁ Βούτταννος ἀνάγει τὸν τελευταῖον σχηματ. εἰς τὸ ῥ. ἀνίημι, ὅπερ παντάπασιν ἀνάρμοστον. Ὁ δὲ Εὐστ. ἐρμηνεύει ἀμφοτέρους διὰ τοῦ ἀναθεῖναι ὀρθῶς. Οἱ ἀρχαῖοι γραμματικοὶ παράγουσι τοὺς σχηματισμοὺς τούτους ἐκ τίνος ἀκρι. ἐνεστώτος ἀνέζω).

ΑΝΕΚΤΟΣ, ΟΝ (ἀνέχω), ὑποφερτός· παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ τῆς ἀρνήσεως «ἔργα αὐτ' ἐτ' ἀνεκτά» Α 573, ν 223· ἀνευ ἀρνήσεως· ἀλλὰ τὸ μὲν καὶ ἀνεκτὸν ἔχει κακόν· τοῦτο μὲν περιέχει ἀκόμη ὑποφερτὸν κακόν, υ 83—Ἐπὶ ῥ. «οὐκέτ' ἀνεκτῶς» οὕτως ὥστε δὲν ὑποφέρεται πλέον, Θ 355, ι 350.

ΑΝΕΛΘΩΝ, ὦδ. ΑΝΕΡΧΟΜΑΙ.

ΑΝ-ΕΛΚΩ. 1) Ἐνεργ. ἀνελκύνω, ἀνασύρω «σταθμόν» ἀνασηκύνω τὸν ζυγόν, τὴν ζυγαρίαν, M 434 «τόξου πῆχυν» τὴν καμπὴν τοῦ τόξου, ὅ ἐ. ἐντείνω τὸ τόξον, Α 375, N 583 «νευρήν» φ 428, 450 πρὸς ΤΑΝΙΩ. 2) Μέσ. ἀνέλκω τι τῶν ἑμαυτοῦ, «τρίχας» ἀνάσπω τὰς τρίχας μου, X 77 «ἔγχος» ἀνασύρω τὸ δορυ μου ἢ πρὸς ἑμαυτόν, ἐκ τοῦ σώματος· δηλ. τοῦ πληρωθέντος πολεμίου, υ 97.

ΑΝΕΛΩΝ, ὦδ. ΑΝΑΙΡΕΩ.

ΑΝΕΜΟΣ, ὁ (ἄημι), «ἄνεμος», πολυ. παρ' Ὁμ. συνδυαζόμενον μετὰ συνωνύμων, οἷον «ἀνέμοιο θέλλα» M 253· ὡσαύτως καὶ «ἀνέμοιο ἄελλα, ἀήτης, αὐτμή, πνοιαί», ἄπ. ὦδ.—Ὁ Ὀμηρος ἀναφέρει τέσσαρας μόνον ἀνέμους, Εὐρον, Νότον, Ζέφυρον, καὶ Βορέαν, ε 295.

ΑΝΕΜΟΣΚΕΠΗΣ, ἔς, ἐπικ (ἄνεμος, σκέπας) γεν. ἑός, ἀπὸ τοῦ ἀνέμου προφυλάττων, κατὰ τοῦ ἀνέμου σκεπάζων, «χλαῖνα» Π 224 f.

ΑΝΕΜΟΣΤΡΕΦΗΣ, ἔς, ποι. (ἄνεμος, τρέφω), γεν. ἑός, ὑπὸ τοῦ ἀνέμου τρεφόμενος ἢ τετραμμένος, ἀνεμωστρεφής, μόνον «κύμα»

ὑπὸ τοῦ ἀνέμου ἐξογκούμενον, Ο 625 κ. ἄ. «δορυ ἐκ ξύλου δένδρου ἐν ἀνεμώδεσσι τόπῳ βλαστήσαντος, τοῦ ὁποίου τὸ ἔρινε διὰ τοῦτο σκληρότερον, ἄρα· δορυ ἀνέμου σκληροῦν» ὦδ. Δ 256, πρὸς Ρ.

ΑΝΕΜΩΛΙΟΣ, ΙΟΝ (ἄνεμος) κυρ. ἀνεμώδης· ὁ τροπ. μάταιος, ἀνωφελής, μηδὲ «τόξα» Ε 246. Φ 474· περὶ προσώπου ἢ «ἀνεμώλια βάζει» μάτια φλυαρεῖ, «ὅς τὸν ἄερα» Δ 355, δ 837. (ἢ ἢ καὶ γλῶσσα μετὰ τοῦ ἀνέμου συνδυάζει πολλὰ τὸν καπνὸν εἰς ἐκφράσιν τοῦ μηδαμινοῦ καὶ ταίου, λέγουσα «(πράγματα ἢ λόγια) τοῦ μου καὶ τοῦ καπνοῦ») — «ἀνεμώλιος» ἐπὶ ῥ. Φ 474. ἢ ἢ μᾶλλον, ὡς ἀνωτέρω, ἢ καὶ ἐκληπτέον.

ΑΝΕΜΟΡΕΙΑ, ἡ, ἢ μετέπειτα καὶ ΑΝΕΜΟΡΕΙΑ (Στραβ. 9, 3, 15, ἐνθα καὶ ἡ ἐρμηνεία τοῦ ματος) πόλις τῆς Φωκίδος, πλησίον τῶν Δ Β 524.

ΑΝΕΜΕΙΚΑΤΟ, ὦδ. ΑΝΑΦΕΡΩ.

ΑΝΕΠΑΛΤΟ, ὦδ. ΑΝΑΠΑΛΑΩ.

ΑΝΕΡΕΙΡΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἀνερῶμαι, σηκώνω τι ὀρηκτικῶς ἐπάνω, ἀναρῶ μετ' αἰτ. περὶ τῶν Ἀρπυιῶν, α 241, ε 77 καὶ περὶ τῆς Θυλλῆς, δ 727· ἐπὶ δὲ καὶ τῶν θεῶν Γ 234.

ΑΝ-ΕΡΓΩ [...], ἀνασύρω, «ἰστία» Γ 77, μ 402 (ἐν τιμ.)

ΑΝ-ΕΡΧΟΜΑΙ, ἀόρ. β'. ἀνήλθον. 1) ἐνέρχομαι, ἀναβαίνω «ἐς σκοπὴν, ἐς περικλυτὸν 97, 146 κ. ἀ. «ἄστυ» τ 490· τροπικ. νεοφύτου δένδρου ἀναδυστάνω, αὐτὰς 463, 467. 2) ἐπανερχομαι, ἐπιστρέφω 487 κ. ἀ. μετὰ τοῦ «ἄψ» ἢ «αὐτίς» (ὅπου πρότερον μὲν ἐγράφετο «ἄψ ἀνερχόμενος» καὶ ἡ συλλαβὴ ἀν ἐλαμβάνετο ὡς μακρὰ ἀπὸ τοῦ Βεκκ. μετὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βεκκ. «ἄψ ἀρ' ἀνερχομένω») α 437.

ΑΝ-ΕΡΩΤΩ, παρτ. ἀνθρώπων, ἐρωτῶ καὶ λιν ἐρωτῶ, δ 254 f.

ΑΝΕΣΑΙΜΙ, ὦδ. ΑΝΕΙΣΑ

ΑΝΕΣΑΝ, ὦδ. ΑΝΙΗΜΙ.

ΑΝΕΣΑΝΤΕΣ, ὦδ. ΑΝΕΙΣΑ.

ΑΝΕΣΕΙ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνήσει, ὦδ. ΑΝΙΗΜΙ.

ΑΝΕΣΣΕΤΟ, ὦδ. ΑΝΑΣΕΙΩ.

ΑΝΕΣΤΙΟΣ, ΟΝ (ἀ, ἐστία) ἀνευ ἰδίας ἐστίας, ἄπατρις, I 63 f.

ΑΝΕΥ [...], πρὸς. μετὰ γεν. χωρὶς, «ἀνευ τριῶν θεόντων ἴπποι» Ψ 387, «ἀνευ δεσφῶν 400, «ἀνευ κομιδῆς» ω 247, «ἀνευ ἔθεν» ἢ «οὐκ ἀνευ θεοῦ» ὅχι ἀνευ τῆς θελήσεως ἢ θείας θεοῦ, ε 372, ο 534, «ἀνευ ἐμέθεν» τῆς εἰδήσεως καὶ θελήσεώς μου, ο 213, δηλῶν «ἀνευ ἐχθρῶν, ἀπηλλαγμένος ἢ τῶν πολεμίων, N 556.—Εὐρίσκειται μόνον ἀνωτ. παρ' Ὁμ., ὅστις συγχρότερον μεταβαίνει τὸ ἀνευθε καὶ ἄτερ ἀντ' αὐτοῦ.

με[...], καὶ πρὸ φων. ἀνευθεν (ἀνευ). 1) μακρὰν, χωριστά, Ψ 244, 378, ι 26. 2) μετοχ. «ὦν», B 27, Δ 277 κ. ἀ. ἀποχωρῶν (κατὰ τὴν μετάφρ. τοῦ ρε), Δ 35. 2) Πρὸς. μετά γεν. ἀ.) «οἷος ἀνευθ' ἄλλων» X 39, «μοῦθ' ἄλλων» π 239. «ἀνευθε θεοῦ» ἀνευ πράξεως, ἀντιλήψεως, E 483. «ἀνευθε» Π 89, πρὸς. ἀνευθ' ὅς. B'.) μακρὰν πατρός τε φίλων τε» Φ 78, κ 554 κ. ἀ. ἔστιν πρὸς τὸ «ἀγχι» E 485.—Κεχωρῶν τῆς συντακτικῆς πτώσεως «ἀνευθε δὴ νῦν» παλὸ μακρὰν ἡμῶν, X 88. ΕΛΕΟΣ, ON [-...] (ἀ, νεφέλη), ἀνέφελος, ἀνέφελος, εὐδιδος «εὐφρη» ξ 45 ῥ. ἀν. ἐπ. γ'. ἐν. τῆς ὑποστ. ἀνέχῃσι, τ 44 τοῦ Βεκκέρου ἐγράφετο ὁριστ. ἀνέχῃσι. ὁ Ἄρεος καὶ τὴν ὑποτακτικ. θέλει νὰ μέλ. ἀνέχω, ἀόρ. β'. ἀνέσχον, καὶ ἀπρρ. ἀνέσμεν καὶ μετοχ. ἀνασχῶν, ἑτερος ἀνρ. ἀνέσμενον καὶ ἀπρρ. ἀνασχεῖν (ἰδ. ἐκπ.), μέλ. ἀνέσμεναι καὶ ἀνασχεῖσθαι, ἀπρρ. ἐπ. ἀνρ. ἀνασχεῖσθαι, μέσ. ἀόρ. β'. ἀνασχεῖσθαι, ἀπρρ. ἀνασχεο καὶ ἐπ. συγκεκομ. ἀνέσχεο, ἀνέσχεσθαι, μετ. ἀνασχεόμενος. Α') Ἐ. μεταφ. 1) κρατῶ ὑψηλὰ, ἀνορθῶ, ἀ- ἀ) κυρ. «αἰψίδα» γ 297 «κεφαλὴν» ρ ἀσπίδα ἀπὸ ἔθου «κρατῶ τὴν ἀσπίδα ὑψηλὰν, Σ 89» (ἀλλαχού κεῖται τὸ μέσον, ἰδ. β'). «χειρὰς θεοῖς» ἀνατίνας τὰς χ. εἰς ἐθού, προσερχόμενος, Α 450 κ. ἀ. πρρ. καὶ μόνον τὸ ἐνεργ. μεταχειρίζεται ὁ Όμ.) σηκώνω ἵνα το δεῖξω, «μαζόν» γ 80 «τε θεῶ» σηκώνω τι ὑψηλὰ εἰς θεόν (οἶον ὡν καὶ προσφέρων αὐτό) ἵνα τὸ ἀφιερώσω τὸν, K 461 «σκηπτρον θεοῖσι» πρὸς τοὺς ὡς πρὸς μάρτυρας, ἐπὶ ὁμοσεως, Η 412. K 324 (ἐνθα κεῖται τὸ μέσον) ὅθεν β'. ὡ ὁρθά, δὲν ἀφίνω νὰ πέσῃ «εὐδιδία» τὴν δικαιοσύνην τ 44. 2) κρατῶ ὁπίσω, ἀντιτίξω «ἵππους» Ψ 426. Β') Ἐνεργ. εἰς ἔξω «αἰχμὴ ἀνέσχεν» P 340 ἀνα- ἔχω, ἀναδύομαι, ε 320. Γ') Μέσ. 1) ἀ) ἀνορθοῦμαι, «ἀνασκηκώομαι» E β'). ἀνυψῶ τι τῶν ἑαυτοῦ «σκηπτρον» 24 «δοῦρατα» Α 594. M 438, O 298, P «χειρὰς» ὑπὸ χαρὰς, σ 400.—Ἡ μετοχ. ἀνασχεόμενος» κεῖται πολλάκις ἀνευ πτ. ἀνα- ἔχω ὑψώσας (ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ ἐξυπα- ἔται ἀντικείμενον: τὰς χειρὰς ἢ ἄλλο τι ἐκ συναφείας τοῦ λόγου ἐπαγόμενον πρᾶγμα, «ἔφορ» Γ 362) X 34, Ψ 660, ξ 425, σ ὡς ἄλλοι ἐρμηνεύουσι: ἀναστάντες ἢ ἐπε- ἔντες ἢ προτείναντες ἑαυτούς). 2) μεταφ. ἔχωμαι, ὑπομένω, ὑποφέρω, συνήθ. μετ' «κίβδα, κακά» Σ 450 κ. ἀ. (μετὰ γεν. μό- γ 423 «δουλοσύνης») «ἔνουν» ἀνέχομαι,

η 32 «ἀεργόν» τ 27 ὅθεν καὶ ὑποδέχομαι, ρ 43 μετὰ μετοχ. «οὐκ ἀνέχομαι σε ἄλγε' ἔ- χοντα» E 895 «καὶ γὰρ κ' εἰς ἐνιαυτὸν ἐγὼ παρὰ σοί γ' ἀνεχόμενος ἤμενος» θὰ ὑπέμενον νὰ κάθωμαι, Δ 595 β'). ἀνευ πτ. ὑπομένω (ἔχω ὑπομονήν) καρτερῶ, λ 375 «συνὴ ἡ φρ. «τέ- τλαθι καὶ ἀνάσχεο» ὑπόμενα καὶ καρτέρει, ὅ ε. ὑπόμενα ὅσον δύνασαι, «τέτλαθι, μητέρ ἐμή, καὶ ἀνάσχεο» „βάστα, μητέρα μου, βάστα» Α Α 586, E 382, Ω 549 ἡπίως εἰρημένον «ἀν- σχεο νῦν» ἔχε ὑπομονήν! (μὴ θυμωθῆς) Ψ 587.

ΑΝΕΨΙΟΣ [-...], ὁ, ὁ καὶ νῦν „ἀνεψιός“, ἀδελφοῦ ἢ ἀδελφῆς υἱός· ἔπειτα δὲ καὶ ὁ ἐξ ἀ- δελφοῦ, *Ἰλ. I 464, K 549. [Τὸ ε μακρὸν ἐν τῷ χωρ. O 554, ὅπου ὁ Ἄρεος, ἵνα φυλάξῃ τὸν συνήθη χρόνον τοῦ ε, θέλει νὰ γράψῃ τὴν ἀρχαίαν γεν. ἀνεψιός].

ἌΝΕΘ, ἐπίρ. ἀμφιβόλου ἐτυμολογίας σιγῇ, ἐν σιωπῇ, σιωπηλῶς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ πληθ. ῥήματος «ἐγένεσθαι, ἐγένοντο, ἦσαν, ἦσαν» B 323, I 84, η 444, I 30, 695, ε 240 μετὰ δὲ ἐνικού μόνον φ 93 «ἡ δ' ἀνέω δὴν ἦστο». (Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον οἱ πλεῖστοι τῶν νεω-τέρων ἀπὸ τοῦ Βουττιμάννου καὶ Σπιτζένερου (ἴστις τὰς δυσκολίας τοῦ παραδεδομένου τονι- σμοῦ ἀπορεῖται γράφων ἀνέω ὁ δὲ Βουττιμ. ἔχει ἀνέω κατὰ τὸ: ὁπίσω, ἄνω κ.τ.τ. ἢ ἀνέω ἀντὶ τοῦ ἀναῶς). Πρῶτερον δὲ μέχρι Οὐόλ- φου ἐγράφετο καὶ νῦν ἐτι ὁ Βεκκ. ἐν τῇ Α'. καὶ ὁ Ἀμείς γράφουσι πανταχοῦ, πλην ἐν τῷ τελευ- ταίῳ τῶν μνημανευθέντων χωρίων, ἀνεῶ, ὡς ὅτι θεωρεῖται ὄνομα. πληθ. ἄλλως ἀγρήστου τινός ἐπιθέτου ἀνεῶς, Ἄττ. ἀντὶ τοῦ ἀναος, ἀ- ναυος, καὶ παράγεται ἐκ τοῦ ἄω, αὔω, ἢ σχε- τίζεται πρὸς τὸ ἐνεός. Ὁ Δουδερλ. ἐρμηνεύει τὸ ἐπίρ. διὰ τοῦ «οὐκ ἀεῖς, τοσοῦτον ὅλγ. σιωπη- λός, ὥστε μολὲς πολυγὰ νὰ ἀναπνεύσῃ».)

ἈΝΗΓΑΓΟΝ, ἰδ. ἈΝΑΓΓ.

ἈΝΗΗ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀνῆ, ἰδ. ἈΝΗΗΜΙ.

ἈΝΗΚΕΣΤΟΣ, ON (ἀ, ἀέρομαι) ἀθεράπευτος, ἀνίατος, ἀπόρητος «χόλος, ἄλγος» *Ἰλ. E 394, O 247.

ἈΝΗΚΟΥΣΤΕΝ (ἀνήκουστος, ἀν στερ. καὶ ἀκούω), ἀόρ. ἀνηκούσθη, δὲν ἀκούω, δὲν διδῶ ἀ- κρόασιν, ἀπειθῶ, μόνον *Ἰλ. O 230, Π 676.

ἈΝΗΜΕΛΑΚΤΟΣ, ON, ποι. (ἀ, ἀμέλγω) „ἀνάρμε- γος“ ι 439 ῥ.

ἈΝΗΝΟΘΕ, ἐπ. γ'. ἐνικ. τοῦ β'. παρακ. μὲ σημ. ἐνεστώτος ἀναβαίνει, ἀνέρχεται μόνον ἐν τῇ φρ. «κνίσση ἀνήνοθεν» ἀναέρεται ἢ κνίσσῃ, ι 270 (ὁ Ἀμείς κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον γράφει ἐνήνοθε) ὅ μὲν σημ. παρακ. ἐν τῇ διηγήσει «αἶψ' ἐτι θερμὸν ἀνήνοθεν εἰς ὠπτελῆς» θερμὸν ἐτι τί αἶμα ἀνέβλυζεν ἐκ τῆς πληγῆς, Δ 266. (Παρά- γεται δὲ κατὰ μὲν τὸν Βουττιμάννον ἐκ τῆς ἀνά- πρὸς τὰ ἄνω, εἰς τῆς β. ἀγρ. ἀνέθω ἢ ἀνθω, συγγ. τῷ ἀνθῆω καὶ ἐσχηματισμῇ τῷ ἀνήνοθα

δι' ἀναδιπλασιασμοῦ, ὡς τὸ: ἐνήνοχα. Κατὰ δὲ τὸν Γοῖδελον εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ ἀνέθω, ὡς περ παράγεται ἐκ τῆς ρίζης ἀν=πνέω κατ' ἀναλογίαν τοῦ φλεγ-φλεγέθω, φα-φαέθω, καὶ ἐκ τῆς προθ. ἀνά· σημ. ἄρα τὸ: ἀνήνοθε πρὸς τὰ ἄνω πνέεται. Πρὸλ. ΕΠΕΝΗΚΟΥΘΕΝ).

ΑΝΗΝΥΣΤΟΣ, ΟΝ (ἀ, ἀνύω) ἀτελειώτος, ἀκατάπαυστος «ἀνήνυστῳ ἐπὶ ἔργῳ» π 411 f.

ΑΝΗΝΑΡ, ΟΡΟΣ, ὁ (ἀ, ἀνήρ) ἀνάνδρος, δειλός, μόνον *Ὁδ. κ 304, 341.

ΑΝΗΡ, γεν. ΑΝΑΡΟΣ καὶ ἐπ. ἀνέρος, δοτ. πλ. ἀνδράσι καὶ ἐπ. ἀνδρεσι, 1) ἀνὴρ, ἀνδρας (ἀ.) κατὰ τὸ γένος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γυναῖκα, Ρ 435, φ 323· β.) κατὰ τὴν ηλικίαν, ὁ ὥριμος, τελείως ἀνεπτυγμένος, στρατεύσιμος ἀνὴρ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν «νέον» ὅστις καὶ «ὀπλότερος» ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον λέγεται, καὶ πρὸς τὸν «γέροντα», ὅστις καὶ «προγενέστερος ἀνὴρ» λέγεται, Ὁμ. πλχ. γ.) κατὰ τὴν τάξιν, ὁ ἐλεύθερος ἀνὴρ, πρὸ πάντων δὲ ὁ ἡγεμὼν καὶ ἀρχηγός· ἀλλὰ εὐρίσκεται καὶ «ἀνὴρ δήμου» Β 498, «ἀνὴρ προίκτης» ἐπαίτης, ρ 352· πρὸς χαρακτηρισμὸν ἐξόχου τινὸς ἀνδρὸς προστίθεται πάντοτε καὶ τις προσδιορισμός, οἷον «ἀρχός, βασιλεύς, ἀγός, ἔξοχος κτλ. ἀνὴρ». Πολλάκις δὲ προστιθέμενον τὸ ὄνομα εἰς τὰ ἐθνικά, οἷον «Ἀργεῖος ἀνὴρ» καθιστᾷ τὴν ἑκφράσιν ἐντιμωτέραν ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς «ἀνδρες ἡμίθεοι, ἥρωες», ἀπ. ἴδε. ὅθεν δ.) ἔχει τελετηρικὴν ἐννοίαν, ἀνδρετός, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. «ἀνδρας», ἀνδρετός, «ἀνέρες ἔστε, φίλοι» Ε 529· ε.) ὁ σύζυγος, «ὁ ἀνδρας» Τ 294, λ 327.

2) ἀνθρωπος κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς θεοὺς, μάλιστα εἰς πληθ. Α 403· ἰδίως δ' ἐν τῇ φρ. «πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε» (ὁ Ζεὺς) σπανιώτερον εἰς ἐνικ. Ν 321, Σ 432, 433· συγνόν δὲ τὸ «βροτὸς ἢ θνητὸς ἀνὴρ» ἀνθρωπος ὅηλ. [κυρ. τὸ α εἶνε βραχύ, ἀλλὰ καὶ μακρόν ἐν ἄρσει καὶ ἐν ταῖς τρισυλλάδοις πτώσεσιν].

ΑΝΗΡΟΤΟΣ, ΟΝ (ἀ, ἀρός), ἀναροτρίωτος, ἀκαλλιεργητος, «ἀδούλευτος» *Ὁδ. ι 109, 423.

ΑΝΗΦΘΗ, ἴδ. ΑΝΑΨΤΗ.

ΑΝΘΕΙΑ, ἡ, πόλις τῆς Μεσσηνίας, Ι 154, κατὰ τινες ἢ μετέπειτα Θουρία, πρὸλ. Στράβ. 8, 4, β.

ΑΝΘΕΜΙΔΗΣ [-..], ΟΥ, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἀνθεμινίδης, υἱὸς τοῦ Ἀνθεμίωνος, Δ 488.

ΑΝΘΕΜΙΩΝ [-..], ΑΝΟΣ, ὁ, πατὴρ τοῦ Σιμοεῖου, Τρώς, Δ 473.

ΑΝΘΕΜΟΕΙΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ἀνθώδης, ἐπιθ. χωρῶν, Β 467, 695· «λέδης, κρατήρ» ἀνθεσι πεποικίλμενος· διὰ τορευτικῆς τέχνης (κατ' ἄλλους· ἐπλῶς· ποικίλος) Ψ 885, γ 440, ω 275. Ἐκ τοῦ

*ΑΝΘΕΜΟΝ, τὸ, ποι.=ἀνθος, μεταφ. περὶ ἐνωτίων, *Γμ. 5, 9.

ΑΝΘΕΡΕΑΝ, ὄνομα, ὁ (πιθαν. ἐκ τοῦ ἀνθέω, ὅπ. ἴδε· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀθήρ, ἀνθέρης) τὸ ἑμ-προσθεν ἄκρον τῆς κάτω σιαγόνης, «πηγούνη»

Γ 372, Ε 293, Μ 388· «χερὶ ὑπ' ἀνθέρῃ» τὸν ἐπίασε μὲ τὸ χερὶ ἀπὸ τῆς π (σημεῖον ἰκεσίας ||. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις· π μὲν δὲ ἀπλῆς θωπείας, ὅθεν καὶ ἐν τινι δημῷ ἄσματι ὁ ἀνθερεῶν λέγεται «κανάκι» (|| «κανακεύω»=θωπεύω): «Σάγουρον (=σάκος) με λακουδάκι καὶ με εὐμορφο κανάκι» Τόμ. ΙΒ'. σ. 599), *Ἰλ. Α 501.

ΑΝΘΕΡΙΣ [-..], ΙΚΟΣ, ὁ, κυρ. ὁ ἀθήρ τοῦ χυοῦ («ὁ ἀθέρας τοῦ ἀσπαχυοῦ»)· καὶ ὁ σταχύς αὐτός, Γ 227 f. (Κατὰ μ. σχολ. καὶ Λόδεκκ ἐκ τοῦ ἀθήρ· κατὰ Δοιδερλ. ἐκ τινος ἀγρ. ῥ. ἀνθερίζω).

ΑΝΘΕΑ (ἄνθος), ἄορ. ἀ. ἤνθησα καὶ ἀπὸ θῆσαι, βλαστάνω, ἀναφύομαι, λ 320· Ἀπ. 139· πρὸλ. ΑΝΗΚΟΥΘΗ.

ΑΝΘΗΔΑΝ, ὄνομα, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας· ῥάβδος, λιμένα ἔχουσα, Β 508.

ΑΝΘΙΝΟΝ [-..], Η, ΟΝ (ἄνθος), ὁ ἐξ συνιστάμενος, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀνθινον ἐλ 84 f. ἥτις περὶ τοῦ καρποῦ τοῦ λωτοῦ λέγεται· εἶνε πιθανὸς ἀπλή ποιητικὴ περιφράσις· τικῆς, ἐξ ἀνθίων καὶ βλαστῶν συνισταμένῃ· ἴσως τὸ «ἀνθινον» σημ. κατὰ τὸν Δ. αὐτὸ τοῦτο τὸ φυτικόν, διότι ἄνθος κατ' ἐσθήμινε τὸ ἀναβλαστάνον ἢ ἀναδύσαν, τὸν βλαστόν, καὶ ἐν γένει τὸ φυτό· λοι δὲ μεταφ. ἐρμηνεύουσι τρυφερόν, θηρόν, ποικιλόχρουν.

ΑΝΘ-ΙΣΤΗΜΙ, ἄορ. β'. ἀνέστην, μεταφ. πάσῳ· εὐρίσκεται μόνον ὁ ἀμετάβ. ἄορ. τὸ μέσον, ἀνθίσταμαι, ἐναντιοῦμαι *Ἰλ. Υ 70 f. ἄνευ πτ. Π 305.

ΑΝΘΟΣ, ΕΟΣ, τὸ (ἐκ τῆς ἀνά) κυρίως τὸ μενον, ἀναβλαστάνον, τὸ φύτρον, ὁ βλ. τὸ «βλαστάρι» καὶ οὕτως· ἐκλαμβάνειν τινῶν τὸ «νέμεαι τέρεν' ἀνθεα ποίης» ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα δυνατόν νὰ ἔχη τὴν σημ. ἄνθος, ὡς καὶ Β 89, Ι 542 κ. α. οἱ λειμῶνες τῶν μεσημερινῶν χωρῶν εἰς τὸ ἔαρ εὐανθίστατο· τροπ. «ἡδὺς ἄνθος» τῆς ἡλικίας, τῆς νεότητος, Ν 484· ῥήιον· *Γ. Δῆμ. 108.

ΑΝΘΡΑΚΙΪ, ἡ (ἀνθραξ) ἀνθρακιά, «σῶρος καιομένων ἀνθράκων, Ι 243 f.

ΑΝΘΡΑΠΟΣ, ὁ, ὁ ἀνθρωπος κατ' ἀντίθεσιν τοῖς θεοῖς καὶ τὰ κτήνη, Ε 442, Ε 362 κ. α. καὶ περὶ τῶν τεθνεώτων καὶ ἐν ταῖς τῶν μακάρων οἰκούστων, Δ 565, 568· εἶται καὶ μετ' ἄλλω οὐσιαστ. «ἀνθρωπότης» ὁδοιπόρος, Π 263, ν 123 καὶ μετὰ ὄνομα, *Γ. Ἀπ. 42· «ἀνθ. ἡῶσι, ἐσπέε· ἔθνη τὰ ἀνατολικά, τὰ δυτικά, θ 29. (λογία ἀμφιβολος· κατὰ τινες μὲν ἐπιθ. γὰς, ἐκ τοῦ ἀναθρέω ἢ μάλλον ἐκ τοῦ ὀρώπτω, ἀναθράω=ἀναβλέπω, λοι· ῥίως· ὁ πρὸς τὰ ἄνω βλέπων· κατ' ἄ. σύνθ. ἐκ τοῦ ἀνήρ καὶ ὤψ, ὁ ἔχων ἀνὸς

κατ' ἄλλους τέλος ἐκ τῆς ἀνεί, τῆς βίξης (vixit) καὶ τοῦ ὧψ, ὁ πρὸς τὰ ἄνω κτυπευθύνων τὴν ὄψιν).

ἀνία [ν-...] (ἀνία), 1) μεταβ. λυπῶ, πρὸς τινα λύπην ἢ ἀηδίαν, ἐνοχλῶ, πεινῶ, μετ' αἰτ. Ψ 721, τ 323. 2) ἀμετ β. εἶμαι, ἀηδιάζω, πειράζομαι, δ 598, θυμῷ ἀν. γ 87, Φ 270· μετὰ δοτ. «κτεά- λυποῦμαι διὰ τὰ κτήματά μου, ἀνησυχῶ, προνέιδας περὶ αὐτῶν, Σ 300.

ἀνία [ν-...] (ἀνία), Ἰων. καὶ ἐπ. μέλ. ἀνιή- ατοχ. τοῦ παθ. ἀορ. ἀνιηθεῖς, = τῷ προηγ. προστώ, ἐνοχλῶ, μετ' αἰτ. β 415, υ 478. εἶμαι ὀχληρὸς, γίνομαι βάρος, τ 66. θ. ἐνοχλοῦμαι «οὐ γὰρ τίς τοι ἀνιάται ντι» δέν ἐνοχλεῖται ὑπὸ τῆς παρουσίας α 335, «ἀνιηθεῖς ὀρυμαγδῷ» α 433· καὶ τ. «ἡ μὴν καὶ πόνοσ ἐστὶν ἀνιηθέντα νέε- κόπος εἶνε νὰ ἐπιστρέψῃ τις εἰς τὴν πα- ἀφ' οὗ ὑποκρίνη λύπας, ὑποστῇ πολλὰς ἡσυχίας, Β 291.

ἀνιῶναι [-...], ἐπιβ. (ἀ, ἰδρώ) χωρὶς νὰ τῇ τις, ἀπόνως, Ο 228 φ.

ἀνία [ν-...], ἡ, Ἰων. ἀντι τοῦ ἀνία, ὅ, τι προ- λυπην. ἀηδίαν, κόπος, «βάσανος», β 2- υ 32, ο 394· ὁ Ὀδυσσεύς λέγεται «δαίτος» βάρους τοῦ δειπνοῦ, ρ 446· «ἀπρηκτος ἀνιῆ» νος ἀναπάρευκτος λέγεται ἡ Σκύλλα Ὀδ. ι.

(ΠΟΙΕΙΣ, Ἰδ. ἀνιάω.

ἀνίημι, ἐκ τοῦ θέματος ἰεν, β'. ἐν τοῦ ἐνεστ. τῆς Ε 880 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἀνίης) καὶ γ'. τοῦ παρ. ἀνίει, Ο 24 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἀνίει), δ'. ἐν τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. ἀνιέλης, μέλ. τω καὶ κατὰ συστολ. ἀνέσει, σ 265 (ἐνθα ἔρσιος καὶ ὁ Κλάσεν ἀναγινώσκουσιν ἀνέη), α. ἀνῆκα καὶ ἀνέηκα, Ε 882, ἀορ. β'. ἀνέη, γ'. ἀνέη, γ'. ἐν τῆς ὑποτ. μετ' ἀνέη. ἐκτάς. ἀνῆη ἀντι τοῦ ἀνῆ, Β 34, εὐκτ. ἀνῆν, μετοχ. πληθ. ἀνέντες· Ἐν τούτοις ἴδ. ἀνιῶν. Α'.) Ἐνεργ. 1) ἀναπέμπτω, παρ. Ὀκεανὸς ἀνίησιν· τοὺς ἀνέμους ἀναπέμ- νει Ὀκ. δ 568, «ὑδωρ» ἀνερεύω (τοῦναν- ἀναρροῖδω) περὶ τῆς Χαρυβδῆος, μ 405· ῥπόν γῆς» ἀναδίδω, περὶ τῆς Δήμητρος, Γ. 333. 2) συνήθ. λύω, χαλαρώνω, «δε- ν» Ο 359 (πρότερον ἐγράφετο «δεσμῶν» λύω, ἐλευθερῶ) «πύλας» λύω τοὺς δεσμούς· πολὺν, ὅ ἐ. ἀνοίγω αὐτάς, Φ 537· ὅθεν β. ἀ) ἀφίνω, καταλείπω «ὑπνος» ἀνῆκεν· μὲ ἀφῆκεν ὁ ὑπνος, Β 74, η 289 κ. ἀλγ. αττα τῆς Ὀδ. «ἐμὲ θυμὸν ἀνίει ὀδῶν» Ο (ἐνθα ἡ αἰτ. «θυμὸν» φανερώσει τὸ μέρος ἀ τὸ σχῆμα τὸ καθ' ὅλον καὶ μέρος)· β'.) ἀνῶ τροπ. παραβλέπω, Ε 880 (ἔπου ἄλλοι ὑπνον, νομίζω, ἐκλαμβάνουσι τὸ ῥ. μεταδαι- τῇν ἀφίναίς· νὰ κάμῃ δηλ. ὅ, τι θέλει καὶ δέν ἐπιπλήττει)· γ'.) ἀφίνω («ἀπολυνῶ») ἐ-

ναντίον τινός, ἐρεθίζω, Ε 761, Γ 418, δ 485· μετ' ἀφρ. παρορμῶ εἰς πράξιν τινα, Ε 882 κ. ἀ. πρὸλ. ἑΛΛΗΝΙΜΙ. Ἐν γένει δὲ διεγείρω, παρακινῶ «Ζεὺς οἱ καὶ τότε θυμὸν—ἀνῆκεν» Π 694· «τοῖσιν (εἰς βοήθειαν αὐτῶν) Θρασυμή- δεα δῖον ἀνῆκεν» Ρ 705, Φ 545· «θυμὸς ἀνιῆ- σι τινα» ἡ καρδία, τὸ θάρρος τὸν παρακινεῖ, Η 25, Κ 389 κ. ἀ. συχνὰ μετ' ἀπαρφ. «θυμὸς μιν ἀνῆσει νεικείειν, Β 276, «πολεμίζειν» Η 452, «ἀνασχεῖν» Ζ 250, «Μοῦσα αἰδοῦν ἀνῆκεν ἀεί- δειν» θ 73 κ. ἀ. 3) πέμπω ὀπίσω, ἀποπέμ- πω, σ 265 (κατ' ἄλλους· ἀφίνω, ἐλευθερώνω, ἐκ τοῦ θανάτου ἀφίημι) κατ' ἀντίθεσιν τοῦ «ἀλίσκο- μαι». Β'.) Μέσ. λύω, ἀφίνω τι τῶν ἐμαυ- τοῦ ἢ χάριν ἐμαυτοῦ, μετ' αἰτ. «κόλπον ἀνι- μένη» ἀνοίγουσα τὸν κόλπον τῆς, Χ 80· «αἶγας» ἀνοίγω, «ἑκοιλῶ» αἶγας πρὸς χρῆσιν μου, (κατ' ἄλλους· δὲ ἐκδέρω) δ 300. [Τὸ ι εἶνε βραχύ, ἀλλὰ μακρὸν ἐν τῇ «ἀνίει» καὶ «ἀνιέ- μενος»].

ἀνιηρός [ν-...], ἡ, ὅκ (ἀνία), ἀνιηρός, ὁ- χληρὸς, «πτωχός» Ὀδ. ρ 220· συγκριτ. «ἀ- νιηρέστερος» δ 490.

ἀνιητότης, ποιός, ὁ, ἡ, ὁ μὴ νίπτων (ἀνι- πτους ἔχων) τοὺς πόδας του, ἐπιθ. τῶν Σελλῶν, ὅπ. Ἰδ. Π 235 φ.

ἀνιητός, ὄν (ἀ, νίπτω), «ἀνιητός», Ζ 266 φ.

ἀνιῆστημι, μέλ. ἀναστήσω, ἐπ. ἀνστήσω, Ο 64, Ω 554· ἀορ. ἀ. ἀνέστησα, προστακτ. ἐπ. ἀνστήσον ἀντι τοῦ ἀνάστησον, Κ 176, καὶ με- τοχ. θηλ. ἀνστήσασα, Σ 358 κ. ἀ. ἀορ. β'. ἀνέ- σταν ἀντι τοῦ ἀνέστησαν, Α 533 κ. πληγ. με- τοχ. ἀνστάς· ἐπ. ἀντι τοῦ ἀναστάς, Τ 269 κ. ἀ. ἀφρ. ἀνστήμεναι ἐπ. ἀντι τοῦ ἀναστήναι, Κ 55. Α'.) Μεταβ. ἐν τῇ ἐνεστ., παρ. ατ., μέλ. καὶ ἀορ. ἀ. κάμνω τινὰ νὰ σηκωθῇ, «σηκώνω», η 463, 470· «γέροντα χειρὸς» σηκ. τὸν γέροντα ἀπὸ τῆς χειρὸς, Ω 515, ξ 349· ἀποδιώκω τινὰ τῆς ἰδίας, Α 494· Ἰδίας ἀ.) ἐγείρω τινὰ τοῦ ὑπνου, Κ 32, «κῆρυκα» Ω 689· ἀνα- σταίνω νεκρὸν, Ω 554, 756· β'.) σηκώνω τινὰ ἐκ τῆς κατοικίας του, ἀποικίζω, ξ 7· γ'.) διε- γείρω, ἐρεθίζω, κινῶ ἐναντίον «τινὶ» Η 446, Κ 476, Σ 358. Β'.) Ἀμετάβ. ἐν τῇ β'. ἀορ. καὶ ἐνεργ. καὶ παθ. παρακ. 1) ἀνίσταμαι, ἐγείρομαι, σηκώνομαι· ἀ.) «ἐξ ἑδῶν, ἐξ ἑδρῆς» Α 533, Τ 77 κ. ἀ. «ἐξέτ' ἐπὶ θρόνου, ἐνθεν ἀνέστη» ὅθεν εἶχε σηκωθῇ, σ 457, Κ 55, «ἐξ εὐνῆς» ο 58· β'.) σηκώνομαι, ἐγείρομαι πρὸς οἰκονόμην πρᾶξιν «ἀνστήντες· δ' ἑταροι νῆος ἱστία μηρύσαντο» μ 470, 495· Ἰδίας· δὲ ἐγείρομαι ἵνα ὁμιλήσω πρὸς τινος, μετὰ δοτ. «τοῖσι δ' ἀνέστη» μεταξὺ αὐτῶν, ἢ πρὸς αὐτοῦς· ἐσηκώθη, Α 68, πρὸλ. 58, 401, Β 76 κ. ἀ. ἔτι δὲ σηκώνομαι ἐκ τῆς ἡσυχίας εἰς μάχην, Β 694, καὶ μετὰ πλεοναστικῆς τῆς προθ. ἀν «ἀν δ' Ὀδυσσεὺς ἀνίστατο» Ψ 709· «τινὶ» ἐναντίον τινός, Ψ 635, σ 334· γ'.) ἐπὶ πληρωμένων,

σηκώνομαι, ἀναλαμβάνω, Ο 287· δ.) ἐπὶ νεκρῶν, „ἀνασταίνομαι“, Φ 56.

ΑΝΙΣΧΩ, ἑτεροῦ τύπος τοῦ ἀνέχω, ὅπ. ἴδε, μό-
νον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα. ὑψώνω «χειρας θεο-
σι» ἀντάω, *Ιλ. Θ 347 «τελαιώνω» Ε 798.
— Μῆς. ἀνέχομαι, ὑπομένω, ἐν τμήσει,
Η 440.

ΑΝΙΧΝΕΪΝ, ζητῶ τὰ ἔχνη τινός, ἀναζητῶ,
„γυρεύω“, Χ 492 f.

ΑΝΝΕΪΤΑΙ, ἴδ. ΑΝΑΝΕΟΜΑΙ.

ΑΝΕΘΡΑΪΝΩ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΑΝΑΞΗΤΡΑΪΝΩ, Φ 347.

ΑΝΟΗΜΩΝ, ὄν(ζ, νοήμων), ἀνόητος, ἀσύνε-
τος, *Οδ. β 270. ρ 273.

*ΑΝΟΗΤΟΣ, ὄν(ζ, νοῖω), ἀπαρατήρητος, ἡ
ἀκατανόητος, ἀδιόρατος, *Υ. Έρμ. 80.

ΑΝΟΙΓΝΥΜΙ, καὶ ΑΝΟΙΓΩ καὶ ἐπ. ἀναοίγω, πα-
ρατ. ἀνέωγεν καὶ ἐπ. ἀνέωγεν, Ξ 468, καὶ θαμ.
ἀναοίγεσκον, Ω 455, „ἀνοίγω“, «θύρας» κ
389, «κλητὰ», Ξ 468, Ω 455, ἴδ. ΚΑΝΙΣ· «ἀπὸ
χλιδῶ πῶμα» σηκώνω ἀπὸ τῆς κίωτοῦ τὸ
πῶμα, ἀνοίγω τὴν κίωτόν Η 221.

ΑΝΟΛΕΘΗΣ, ὄν, ἀνευ ὀλέθρου, ἀποφυγὼν τὸν
ὄλεθρον, Ν 764 f.

ΑΝΟΜΑΙ, ἴδ. ΑΝΩ.

ΑΝΟΟΣ, ὄν(ζ, νόος), ἄνους, ἀνόητος, «κρα-
δίη» Φ 444 f.

ΑΝΟΠΑΙΑ, α 320 f. «ὄρνις ὧς ἀνοπατὰ διέ-
πτατο» ἀρχαία λέξις ἀμφιβάλλου γραφῆς καὶ σημ.,
ἤτις κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν παρ' Εὐστ. εἶνε ἐπὶ
παραγόμενον ἐκ τοῦ «ὄψομαι», ἀοράτως, ἡ ἐκ
τοῦ «ἄνω» πρὸς τὰ ἄνω, ἀνωφερῶς. *Η ἔν-
νοια λοιπὸν εἶνε «ἐπέτασε πρὸς τὰ ἄνω». (Ὡς-
αὐτως καὶ ὁ Έρπεδοκλής, σ. 303 ἐκδ. Στουρζ.
ἐέλαδε τὴν λ. καὶ μεταξὺ τῶν νεωτέρων ὁ Λα-
ρυχης· ἄλλοι δέ, ὡς ὁ Ἀρίσταρχος, γράφοντες
ἀνοπαία, ἐθεώρουν τὸ «ὄρνις ἀνοπαία» εἶδος
ἀετοῦ, ὅμοιον πρὸς τὸν θαλάσσιον ἀετόν, τὴν λε-
γομένην ὀρνήτην). Ὡσαύτως· ἐκ τῶν νεωτέρων ὁ
Ἀμεϊ· ἄλλοι δὲ πάλιν καὶ μεταξὺ τῶν νεωτέρων
ὁ Βαυμλετὸς ἔγραψεν ἀν' ὀπατὰ (ἐκ τοῦ ὀπή)
καὶ ἡρμήνευσαν διὰ τοῦ φεγγίτου, διὰ τῆς κα-
πνοδόχης. Τὴν αὐτὴν ἔννοιαν παραλέγονται καὶ
ἄλλοι τῶν νεωτέρων, γράφοντες ὅμως ὁ μὲν
ἀνόπαία ἐπὶρ, ὁ δὲ ἀνοπατὰ ἐπὶρ, ὡσαύτως,
ὅπερ ἐρμηνεύουσιν «πρὸς νὰ ἄνω διὰ τοῦ φεγ-
γίτου ἢ τῆς καπνοδόχης». Η. Πασῶν τῶν ἐρ-
μηνειῶν πιθανωτάτη εἶνε ἡ τοῦ Ἀριστάρχου, ἣν
καὶ ὁ Δύντζερὸς ἀποδέχεται.

ΑΝ-ΟΡΝΥΜΙ [...], ἀνεγείρω.—Μῆς. μετὰ συγ-
κενου. ἀορ. «ἀνῶρτο» ἀνεγείρομαι ἐν τμήσει
Ψ 842, 0 3.

ΑΝ-ΟΡΟΪΝ, ἀορ. ἀ. ἀνόρουσα, ἀνίσταμαι τα-
χέως, ἀναπηδῶ, ἀνευ πτ. Ι 493, γ 449 κ. ἀ.
«ἐκ θρόνων» γ 23, «ἐξ ὕπνου» Κ 462, «ἐς
δέρπον» Α 273, 399, Ρ 430. «Ἡέλιος ἀνό-
ρουσαν ἐς οὐρανόν» ἀνωψώθη εἰς τὸν οὐρανόν,
ἀνέτειλεν, γ 4.

ΑΝΟΣΤΙΜΟΣ [...], ὄν(ζ, νόστιμος), ὁ μὴ ἔχων

νόστον, εἰς τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν, «ἀνὸς
τίθημι» κἀμνω τινὰ νὰ μὴ ἐπιστρέψῃ εἰς
πατρίδα, ἀρνοῦμαι εἰς αὐτὸν τὸν νόστον, δ 40.

ΑΝΟΣΤΟΣ, ὄν(ζ, νόστος), ὁ μὴ ἔχων νόστον
τὴν πατρίδα ἐπιστροφὴν, ὦ 528 f. (Η. 22
ΣΤΙΜΟΣ).

ΑΝΟΥΣΟΣ, ὄν(ζ, νοῦσος), ἴων. = ἄνουςος, ὦ
Ε 255 f.

ΑΝΟΥΤΑΤΟΣ, ὄν, ποι. (ζ, οὐτάω) ἀπλήγως
ἰδίως διὰ ἑξους μὴ πληγείς, Δ 540 f.

ΑΝΟΥΤΗΤΙ, ἐπὶρ. χωρὶς νὰ τον πληγῇ
διὰ τοῦ ἑξους του, Χ 374 f.

ΑΝΥΤΑΙ, ΑΝΥΤΗΘΩΝ, ΑΝΥΤΗΣΘΩΝ, ΑΝΥΤΗ
ἴδ. ΑΝΙΣΤΗΜΙ.

ΑΝΥΤΡΕΨΕΙΑΝ, ἴδ. ΑΝΑΣΤΡΕΨΩ.

ΑΝΥΣΙΘΕΪΝ, ΑΝΥΣΕΩ, ΑΝΥΣΗΣΕΘΑΙ, ἴδ.
ΝΕΩ.

ΑΝΥΣΕΤΟΣ, ἴδ. ΑΝΑΨΕΤΟΣ.

ΑΝΤΑ [...], ποι. ἰδίως ἐπικ. ἐπὶρ., πολλὰκις
ὡς πρόσθεσις ἐκλαμβάνομενον, μετὰ γεν. α
ναίτι, ἀντικρῶ, καὶ δὴ 4) τοπικ. μετὰ
νῆσάς τε καὶ ἡρεμίας σημαντικῶν ῥημ.
εἰν «Ἠλίδος ἄντα» Β 626 «ἄντα μνηστῆ-
ρόλοφύρεσθαι» ἐνώπιον, γ 232 «ἐπεὶ
ἀναφαίνειν ἄντα τινός» δ 439· «ἄντα παρὶς
σχομένην» πρὸ τῶν παρειῶν τῆς κρατοῦσας
334 κ. ἀ. «σπῆ δ' ἄντα σχομένην» ἐστάθη
τήσασα ἑαυτὴν ἀπέναντι, ὁ ἑ. μετὰ θάρρους
τὸν προσδύψασα, ζ 444· «ἄντα ἰδέσθαι»
πῶ τι κατ' εὐθεΐαν, ῥίπτω τὰ βλέμματα
πρὸς τὴν ἀπέναντί μου κείμενον, „ἀντικρῶ
Ν 484 κ. ἀ. «ἄντα τιτύσκομαι» κατ' εὐ-
ἀντικρῶ σκοπεῶ, σημαδεύω, φ 48 κ. ἀ. «ὅ
ἄντα ἔφκει» μετὰ τοῦ θεοῦ ὁμοίᾳζε κατὰ
σωπον, φανερά, ἐντελῶς, Ω 630 πρὸλ. ΛΝ

2) ἐπὶ ἐχθρικῆς κινήσεως ἐναντίον, «
τινός» ἄντα τινός ἰέναι ἢ ἔλθεῖν» Π 62
75, 89 κ. ἀ. «ἄντ' Αἴαντος ἐέλοστο» Ο
«πολερῆζειν» Θ 428· «ἄντα μάχεσθαι» Υ
«ἄντα τινός ἵστασθαι, στήμεναι» ἀντίθε-
κατὰ τινος Ρ 29 ἔξ. 466· «ἄντα ἀνασχομ
κατ' ἀλλήλων ἀναστάντες, Ψ 686 (συγγ. τῇ
ἀντην).

ΑΝΤ-ΑΞΙΟΣ, ὄν, ἴσης ἀξίας, ἴσην ἔχων
«γέρας» Α 436· μετὰ γεν. «ἰσηρὸς ἀνὴρ
λῶν ἀντάξις ἄλλων» „ἀξίζει ἴσα μὲ πολλοί
Α 544, «οὐκ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον» διὰ
τὴν ἀξίαν δι' ἐμὲ ὅσην ἡ ψυχὴ, *Ιλ. Ι

*ΑΝΤ-ΑΠΟΔΙΔΑΜΙ, ἀορ. ὅ. ἀνταποδοῦναι
ταποδίδω, Βατρ. 187.

ΑΝΤΑΝ, παρατ. ἦντεον, μέλ. ἀντήσω, ἀν-
τήσα [ὁ ἐνεστ. παρ' Όμ. δὲν εὐρίσκεται]
τάω. 1) ἀπαντῶ, εἶτε ἐπιτηδές· πη-
εἰς ἀπάντησιν «τινὶ» Ζ 399 καὶ μὲ
κόν σκοπόν, Η 423 καὶ μετὰ γεν. Π δ
254, εἶτε τυχαίως· εὐρίσκομαι ἐμπρι-
νος, Δ 375· καὶ ἐπὶ πραγμάτων· ευρ
καταλαμβάνω τι μετὰ γεν. «μάνης»

το ὅππῃ ἐκαστὸν καταλάμβανεν, γ 44, ὅπως
καὶ ὁπωπῆς· ὅπως ἔτυχε· ὅπως, ὅ ἐ.
ἔχον τὰ ἑμῶν σου·, ὅπως ἔτυχε νὰ ἴδῃ
ὑμῶν λαοί, γ 97, ρ 44.

τιμὴ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Λυ-
κούστου, γυνὴ τοῦ Προίτου, παρὰ τοῖς τρα-
πηλαιῶσι· ὀνομαζομένη Σθενέσσια, Z 460.
τίμα, μέσ. ἀορ. β'. προστ. ἀντίσχεθε,
πρὶν πρὸς ἐναντίον τινός· μέσ. κρατῶ
πρὸθέν μου ἐναντίον τινός, «τραπίζας
τὰ τραπίζας κρατῶ ὑπρὸσθέν μου κατὰ
βελών, γ 74 ἱ.

τις (κυρ. αἰτ. ἀπρηχαιωμένου τινός· ἀνό-
στητος· ἀπάντησις κατὰ τὸν Λόδοκ) = ἀντα,
α.) ἀπέναντι, ἐναντίον, «ἀγνάντα· αἰ
ἐνάντια), «ἀντην ἵστασθαι» ἀπέναντι, ἐναν-
τιός· μένειν (τοῦναντίον· φεύγειν), A 590,
γ' ὅ·) κατ' εὐθείαν ἐμπρός, ἀντικρύν,
Περσῶν, «ἔρχομαι» προχωρῶ (τοῦναντίον·
τρέπομαι) Θ 399 «ἀντην βαλλόμενος»
αντικρύν, ἐκ τῶν ὑπρὸσθεν, M 412· γ'·)
ἐμπρός, «ἐμπρός (ἢ μέσ') ἐς τὰ
ταῦτα», φανερά· προσδήλωσις, «ἀντην εἰσι-
τ 45, Ω 223, «ἰδέναι» ε 77· «ἀγαπῶ-
μενος καλῶς», Ω 464, «λουέσθαι» ἀνα-
δν, ζ 221· «νεκτείν» κατὰ πρόσωπον ὀνει-
ρεῖται, K 458, Ω 453, «ἐμοὶ ὁμοιωθῆναι ἀν-
τὶ νὰ ἐξοικονωθῇ κατὰ πρόσωπον με ἐμῇ, νὰ
ἴσῃ καὶ ὁμοίος με ἐμῇ, «ἴσα καὶ ὁμοία
ἐνα», A 487, γ 120 «θεῶν ἐναλίσκιοι
νὰ προσήλως ὅμοιοι, ὅ ὅ, ὅ 340 «εἰκέλη
νὰ χελιδόνι» γ 240.

ΑΝΤΙΝΟΡΙΑΣΙΣ, ἀο, ὅ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος =
κῶων, I' 423.

ΑΝΤΙΝΟΡ, ὄρος, ὁ (ἀντί-ἀντήρ, ὁ εἰς ἀνδρας
ἀντιμέσος, πρὸλ. ΑΝΤΙΑΚΕΙΡΑ) υἱὸς τοῦ Νί-
του καὶ τῆς Κλειμένηστρας, ἀνὴρ τῆς ἱερείας
τοῦ πατρὸς Ἀγλήνορος, Ἀκχμαντός κ.λ.
τῶν προνομιωμάτων ἡγεμόνων τῶν Τρώων,
ἐκτελέσας, ἀν καὶ εἰς μάτην, τὴν πα-
τρὸς τῆς Ἑλένης καὶ τὴν ἀποδοσὶν τῶν κτη-
νῶν αὐτῆς, Γ 458 εἰ. H 347. Κατὰ τινα με-
νιστέρων παράδοσιν ἐγένετο προδοτικὴ τοῦ
αὐτοῦ (κατ' ἄλλους δὲ οὐχὶ αὐτός, ἀλλ' ἡ γυνὴ
αὐτοῦ, Σχολ. εἰς Z 311) παραδοῦς εἰς τοὺς Ἑλ-
λῆς· μετὰ προσηγορίαν συνεννοεῖται τὸ Παλ-
λῶν (αὐτῶν) ὁ Σφοκλῆς παρὰ Στράβ. 13, 1,
καὶ ὁ Δίκτυς 5, 8.) καὶ τὰς πόλεις ἀνοίξας·
καὶ δὲ τὴν δόλωσιν τῆς πόλεως λέγεται ὅτι
αὐτὸς (ἢ κατ' ἄλλους ἐν Λιδύῃ) νέον
τοῦ, Ἰδ. Σχολ. Πινδ. εἰς Πυθ. 5, 411. Δίκτυον
17. Ἀλλῇ δὲ παράδοσι, μεταξὺ τῶν Ῥω-
ν καλίστα ἐπικρατοῦσα, λέγει ὅτι ἀρχηγός
Παριανῶν Ἐνετῶν ἦλθε διὰ τῆς Θρά-
κης· τὴν αὖν Ἰταλίαν καὶ ἵδρυσεν ἐνταῦθα τὸ
λαοὺν (Padova), Στρ. 5, 1, 4. 12, 3, 8. 13,
53. Αἰδ. 4, 1.

ΑΝΤΙΠΕΤΕ, ἡ (ἀντί-πῆ) παλαιὸν οὐσιαστ. = ἀν-

τιπῆσι, εὐρισκόμενον μόνον ἐν τῇ ἐπιγραφικῇ
φράσει «κατ' ἀντησιν» ἀντικρύν, υ 387 ἱ. (ὁ
Ὀδύσειος κατὰ τὸν Ἀπολλών, τὸ ΜΕ καὶ τὸν
Ἰφιδύον ἐγραψε κατ' ἀντησιν ὡς ἐπὶ, ὅπερ
μετὰ ὁ τῶν νεωτέρων ὁ Βαυαρὸν διατήρησεν.
Ἦ λ. εἶνε ἐσχηματισμένη κατὰ τὸ μνηστὴρ καὶ
κνήστις. Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Σχολ. ἀναγινώ-
σκουσι «κατ' ἀντησιν» ἢ «κατάντησιν» ὅπερ ὁ
Διόδωρος θεωρεῖ ἐπιβροματικόν τινα σχηματισμὸν
ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀντήσιμος διὰ συγκοπῆς γενόμε-
νον, ἀφίνει δὲ ἀσφαλὲς ἂν πρέπει νὰ γραφῇ «κατ'
ἀντησιν» (καὶ ἡ «κατὰ» νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ
«θευμένη») ἢ «κατάντησιν» ὡς τὸ καταντικρύν,
κατεναντίον κ.τ.τ.).

ΑΝΤΙ [-ω], πρὸλ. μετὰ γεν. [τοπικὴν σημασίαν,
ὅταν πρῶτον ἀπέδιδον εἰς αὐτήν, δὲν ἔχει ἐν
ἑαυτῇ δὲ τοῖς χωρίοις, ἐνθα φαίνεται τοπικῶς
καυμένη, ἀναγινώσκειται νῦν ἀντ', ὅ ἐ. ἀντα. ἢ
ἀντ', ὅ ἐ. ἀντία ἀντ', «ἀντί», «εἰς τὸν
τόπον τινός», «Ἐκτορος ὠκέες» ἀντὶ περὶ-
σθῆαι· ἀντὶ τοῦ Ἐκτορος, Ω 254, πρὸλ. υ 307·
β'.) δηλοῦν τὸ ἰσότητον καὶ ἀντάσιον, «ἀντὶ πολλῶν
λαῶν ἐστὶν ἀντὶρ» ἔχει ἀξίαν πολλῶν ἀνθρώπων,
I 116, «ἀντὶ κασιγνήτου ξείνου τέκνους» ἰσότητος·
μετὰ ἀδελφόν, θ 346. Χωρίζεται τῆς συντακτικῆς
πώσεως τῆς, «ἀντὶ τοῖς ἐμὲ ἰκέεσσι» Φ 75· «θεοὶ
τῶν δ' ἀντὶ χάριν δοῖεν» οἱ θεοὶ νὰ σοὶ ἀντα-
ποδώσῃ χάριν ἀντὶ τούτων, Ψ 650 κ. α. πρὸ.
Θ 163, καὶ τὸ ἀνωτ. Ω 254.

ΑΝΤΙΑ [-ω], ἐπ. β', κυρ. οὐδ. πληθ. τοῦ ἀντίος,
ὅπ. ἰδε.

ΑΝΤΙΑΚΕΙΡΑ [-ωω-], ἡ (ἀντ(-ἀντήρ) μόνον ὀνομ.
καὶ αἰτ. πληθ. εἰς ἀνδρας ἀντιτασσομένην,
ἐπ(θ. τῶν Ἀμαζόνων, Ἰλ. Γ 189, Z 486.

ΑΝΤΙΑΝ [-ωω-], ἐπ. ἀντίω κατ' ἐπικ. ἐπέκτ.
ἀντὶ τοῦ ἀντιῶ (ἀντ'), μετὰ ἀντιάσιν, συνηρη-
μένον ἀντιῶ καὶ κατ' ἐπ. ἐπέκτασι· ἀντιῶ, N
752, α 25, ω ἵδ. ἀορ. α. ἡντιάσα. Α'.) Ἐν-
εργ. ἀπαντῶ, «ἀντικρύνω», «ἀγναντεύω»
καὶ μάστιγα. 4) ἐπέκτασι· α.) ἐπὶ προσώπων,
πηγαίνω εἰς ἀπάντησιν, μετὰ γεν. εἶπε
ἐπ' ἀγαθῷ, ὅσον ω ἵδ. εἶπε ἐπὶ κακῷ, ὡς ἐν
τῇ μάχῃ, ἵνα προσδῶλλω, κυτπήσω τινά, H
231· συνήθ. β'.) ἐπὶ πραγμάτων «πολέμοιοι,
μάχης» ἐξέρχονται εἰς ἀπάντησιν τοῦ πολέμου,
τῆς μάχης, ὅ ἐ. μετέχω (δὲν ἀποφεύγω) N 215,
Γ 425. «τοιοῦτων ἔργων» ἐπιχειρῶ τοιαῦτα ἔρ-
γα, Ψ 643· περὶ θεῶν «ἐκατόμους, ἱερῶν ἀντ.»
ἀποδέχομαι τὴν ἐκατ., τὰ ἱερὰ, A 61, α 25, γ
436· ὅθεν ἐν γένει μετέχω τινός, «ὀνήσιος» φ
402. Ὡσαύτως καὶ τὸ μέσον «γάμου» μετέχω
τῆς τελετῆς τοῦ γάμου, Ω 62· γ'.) ὅταν τὸ
ὑποκείμενον ᾔηε πρᾶγμα ὅσον βέλος «στέρνων
ἀντ.» ἐπιτυγχάνει τὰ στήθη, N 290· δ'.) μετὰ
αἰτ. βαδίζω πρὸς τι· «ἐμὸν λέχος ἀντιώσα»
βαδίζουσα πρὸς τὴν κλίνην μου, ἵνα παρακατα-
κλιθῇ, A 31, κατὰ τὸν Ναιγελσάχ· ἄλλοι δὲ
συνάπτουσι τὸ «λέχος» πρὸς τὸ «ἐποναιμένη»

ἐκλαμβάνουσιν ἀπολελυμένως τὸ «ἀντιώσα» || λίαν ἀπιόανως. 2) τυχαίως ἀπαντῶ, ἐντυγχάνω, «τινὶ» σ 147, «ἐμῷ μένει» Z 127, Φ 151, 434· ἄνευ πτ. K 551, ἰδίως «ὁ ἀντιάσας» ὁ τυχόν, ζ 193, ν 312, ρ 442. B'.) Μέσ. ἴδ. A· 4) 6').

ΑΝΤΙΒΙΟΣ [·υ·], η, ον (βίη), κυρ. ὁ βίαν ἐναντίον τινός· μεταχειρίζομενος, ἐναντίος, ἀντίπαλος, ἐχθρικός, μόνον ἐν τῇ δοτ. «ἀντιόιοι· ἐπέεσσι» A 304, σ 315 κ. πλχ.—Ως ἐπὶρ. μετὰ τὴν σημ. ἐναντίου, κατὰ τινος, μεταχειρίζεται ὁ Όμ. α.) τὸ οὐδ. ΑΝΤΙΒΙΟΝ «μάχεσθαι τι» Γ 20, 435· 6'.) τὴν θηλ. αἰτ. (ἵτις εἶνε κατὰ τὸν Δοιδεῖρα καθαρὸν ἐπὶρ.) ΑΝΤΙΒΙΗΝ «ἐρίζων τινί» φιλονεικῶ πρὸς τινα ὡς Ἰσος πρὸς Ἰσον, χωρὶς νὰ τῇ χαρίζω κανένα λόγον, A 278, «ἐρχομαι ἀντιόην τινί» ἐπέρχομαι κατὰ τινος εἰς μάχην, E 220, «πειρηθῆναι τινι ἀντιβί» δοκιμάζω ἐμαυτὸν ἐναντίον τινός στήθεος πρὸς στήθεος, Φ 226.

ΑΝΤΙΒΟΛΕΗ (ἀντιβόλλω), ἀόρ. ἀντεβόλησα, A 809 (ὁ Βούτιρμαννος θέλει νὰ γράφῃ ἀντιβόλησα) ἀπαντῶ, «ἀντικρύ εἶ» α.) μετὰ γεν. πράγματος, πηγαινὼ εἰς ἀπάντησιν τινος, ἵνα μετὰσχῶ αὐτοῦ, «μάχης, τάφου» δέχομαι (πηγαίνω εἰς) τὴν μάχην, παρευρίσκομαι εἰς τὴν κηδεῖαν, A 342, δ 547, μεταφ. «ἐπητύος» τυγχάνω ἐπιεικείας, φ 306· «γάμος ἀντιβόλλησει» ὁ γάμος θά μ' εἶδῃ, θά γείνη. σ 272· 6'.) μετὰ δοτ. τυχαίως ἀπαντῶ, «ἐδγαίνω ἐμπρός», συνήθως ἐπὶ προσώπων, «τινί» H 444, A 809, π 16 κ. ἄ. πλχ. σπανίως ἐπὶ πραγμάτων «φόνω» παρευρίσκομαι εἰς τὸν φόνον, λ 416, «τάφω» εἰς τὴν κηδεῖαν, ω 87· ἄνευ πτ. A 365 κ. ἄ. (ἵ. ἵνα ἐννοήσῃ τις τὴν διάθεσιν τοῦ ρήματος τούτου, δύναται νὰ παραβῇ τὸ τῆς καθομιλ. «προβάλλω»).

ΑΝΤΙΘΕΟΣ, η, ον (ἀντί, θεός) ἰσόθεος, ὁμοίος μὲ θεόν, ἐν γένει ἕξοχος, σὴνθεος ἐπὶθ. τῶν ἡρώων, ἕνεκα τῆς καταγωγῆς, τῆς δυνάμεως καὶ ἄλλων σωματικῶν αὐτῶν ἀρετῶν· ἐστὶ δὲ καὶ τῶν ἑταίρων τοῦ Όδυσσεύς, δ 571, τ 216· ἐνίοτε καὶ τῶν ἐθνῶν, M 408, ζ 244· σπανίως τῶν γυναικῶν, «ἄλοχος» λ 417, ν 378, καὶ τοῦ Πολυφῆμου, α 70, καὶ τῶν μνηστήρων, ξ 48.

ΑΝΤΙΘΥΡΟΣ [·υ·], ον (ἀντί, θύρα), ὁ ἀντικρὺ τῆς θύρας, μόνον ἐν τῇ φρ. «στῆ κατ' ἀντιθύρον κλισίη» ἐστάθη εἰς τόπον ἀπέναντι τῆς θύρας τῆς καλύθης· κείμενον (ἐντὸς τῆς καλύθης), π 159 ῥ. (Ταῦτα μὲν ὁ Ἀμείν· καὶ Ρούμπφ· ἄλλοι δ' ἐκλαμβάνουσι τὸ «ἀντιθύρον» ὡς τὴν θύραν τῆς αὐλῆς, ἢ τόπον τινὰ περιωρισμένον ἐν τῇ οἰκίᾳ ἀπέναντι τῆς θύρας, ἀντιθάλαμον, προθάλαμον. || Ὅπως καὶ ἂν ἔχῃ, ἡ ἐννοία τοῦ ὅλου χωρίου ἀπαιτεῖ τοῦ ἀντιθύρου τὴν θέσιν ἐκτὸς τῆς καλύθης, διότι ὁ Όδ. κατωτέρ. σ. 164, περὶ θόμενος εἰς τὸ νεῦμα τῆς θαλάσσης ἐξέρχεται τοῦ μεγάρου).

ἈΝΤΙΚΑΒΙΑ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Αὐτολόχου τοῦ Λαέρτιος, μήτηρ τοῦ Όδυσσεύς· καὶ τῆς μένης, λ 83, σ 355 ἔξ.

ἈΝΤΙΚΑΟΣ, ὁ, εἰς τῶν ἐν τῇ δουρείᾳ κεκρυμμένων Ἀχαιῶν, δ 286.

ΑΝΤΙΚΡΥ, ἐπὶρ. (ὡς εἰκάζεται, ἐκ τοῦ κρούω). 1) = ΑΝΤΗΝ, «ἀντικρὺ, ἀντιπρὸς» E 430, 819, «ἀπόρημι» πρόσωπον, H 362, μετὰ γεν. Θ 304, 2) εὐθεταν, «ἴσα», «ἀντικρὺ δι' ὤμου» Δ «ἀντικρὺ παρὰ λαπάρην» Γ 359, πρὸλ. I 489, π 285, γ 46· 6'.) «πέρα καὶ ἴσα πέρα», ἐντελώς, «ἀν. ἡλυθ' ἀκωκή», ὅς περαν, P 49, X 327 «ἀντ. ἀπαράσσειν τελὼς ἀποκόπτω, Π 446, πρὸ. X 867, τ (Τὰ υ ἐν ἄρσει ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κείμενον μακρόν, βραχὺ δὲ μόνον E 430, 819, ἐνθα ται ἐν θέσει. || Ἀλλῃ παραγωγὴ ὅχι πρὸς ἀπίθανος, εἶνε ἡ ἐκ τοῦ ἀντί καὶ κάρ, ἢ ἐν ἀντί καὶ κυρέω (κύρω)).

ἈΝΤΙΔΟΧΟΣ [·υ·], ὁ, πρεσβύτατος· ὁδὸς Νέστορος καὶ τῆς Εὐρυδίκης, γ 452 (κατὰ τοῦ δὲ, οἷος ὁ Ἀπολλό, τῆς Ἀναΐδας) ἐξ πολεμιστῆς καὶ πιστοῦ φίλος τοῦ Ἀχιλλεύς 556. Τελουμένων ἐπὶ τῇ θανάτῳ τοῦ Παλλίου τῶν ἀγώνων, ἔλαθεν ἐν μὲν τῇ ἀρμυρομῇ τὸ δευτέρον αἶθλον. ἐν δὲ τῇ ἀπλῇ μὲν τὸ τελευταῖον, Ψ 304 ἔξ. 586 ἔξ. 788 Ἀπέθανεν ἐν Τροίᾳ ὑπὸ τοῦ Μέρμονος· φ 0εῖς, δ 488.

ἈΝΤΙΔΑΧΟΣ [·υ·], ὁ, εἰς τῶν Τρώων, π τοῦ Ἱππολόχου, Πεισάνδρου καὶ Ἱππομάδου· οὐσιμώτα πάντων ἀρνηθεὶς τὴν ἀπόδοσιν Ἑλένης, A 423 ἔξ.

ἈΝΤΙΔΟΟΣ [·υ·], ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐπειθίου· ὁδεύτατος τῶν μνηστήρων, ρίπτει τὰ ἔρκατὰ τοῦ Όδυσσεύς, ἐρεθίζει τὸν Ἴφρον καὶ τοῦ, καὶ φονεύεται ὑπὸ τοῦ Όδυσσεύς, δ ρ 462, σ 78, γ 45 ἔξ.

ΑΝΤΙΟΝ [·υ·], ἐπὶρ. ἴδ. ΑΝΤΙΟΣ.

ἈΝΤΙΟΠΗ [·υ·], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀσπυμῆτος τοῦ Ἀμφίονος καὶ τοῦ Ζήθου, λ 26 Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλό. θυγάτηρ τοῦ Νυκτείου.

ΑΝΤΙΟΣ [·υ·], η, ον (ἀντί), ὁ ἀπ' ἀντ' ἐμπρασθεν, κατὰ πρόσωπον α.) ἐπὶ κῆς ἐννοίας, μετὰ ρημάτων εἰς ἐπιρρημὸς σημασίαν, «ἀντ. ἐλθεῖν» B 485, A 584 π 14· «οὐκ ἀθρήσαι δύνατ' ἀντίη» νὰ ἴδῃ πρόσωπον, τ 478· συνήθως μετὰ γεν. «τοῦγ' ἀντίος ἔλθῃ» ὅστις προσέλθῃ εἰς τὸν νεκρόν· E 304 κ. ἄ. (|| μᾶλλον ἀντ' ἀπαράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν ἑξῆς σημ. καὶ ἐναντίον αὐτοῦ, τοῦ Αἰνείου). 6'.) ἐπ' κῆς ἐννοίας, ἐναντίος, N 446 κ. ἄ. σπανίως ἢ φράσ. «ἀντίον ἐλθεῖν» Γ 22 (καὶ E μετὰ δοτ. O 584, Γ 422· μετὰ γεν. P 450 κ. ἄ. «ἀντ. ἵεναι τινός» H 78, γ 90· ἴστασθαι τινος· ἀντιτάσσομαι εἰς τινα ἐν τ

11, 20. — Τό οὐδ' ἀντίον καὶ πληθ.
καίται πολλάκις ὡς ἐπὶ β. α.) ἀπέναντι,
ἀντία « ἀντίον ἔχειν » § 79· μετὰ γεν.
« ἀντίον τινός » ὑπάγω εἰς ἀπάντησιν τινός,
« ἀντί' Ἀλεξάνδρου ὡς κατέθηκε (διφρον) »
β) ἐνώπιον « ἀντία δεσποίνης φασθαι » ο
« ἀντίον ἐνισπεῖν » κατὰ πρόσωπον, ἐμ-
μένον, ρ 524· β') ἐχθρικός· ἐναντίον,
« τινος μετὰ γεν. » στήμεναι ἀντία τινός·
β) π. 37, Φ 481· « ἀντία μάχεσθαι » Γ 88
« ἀντίον εἶπν » ἀντίειπαι σοι, Α 230· « ἀν-
τιόθεν τινά » ἀπαντῶ, ἀποκρίνομαι εἰς τινά,
03 κ. α. (ὅπου ἡ αἰ. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ αὐ-
τοῦ ἀντάλλω).

τιος. Ἰδ. ἈΝΤΙΑΛ.

ΑΝΤΙΠΕΡΑΙΟΣ, Η, ΟΝ (ἀντιπέρας) ὁ ἀντίπερα
εἰς, « ἀντικρυνός »· « τὰ ἀντιπέραια » ἡ
ἀντιπαραλία, Β 633 φ.

ΑΝΤΙΣΚΕΟΒ, Ἰδ. ἈΝΤΕΣΧ.

ΑΝΤΙΤΟΜΟΣ, ΟΝ (ἀντί, τέμνω), κυρ, ὁ ἐναν-
τινός· κεκομμένος, « τὸ ἀντίτομον » τὸ ἀντί-
ον, τὸ ἀντιφάρμακον, Γ. Δῆμ. 229.

ΑΝΤΙΤΟΡΕΑ, ὁρ. α. ἀντιτόρησαι, τρυπῶ μέ-
του ἀντιθέτου μέρους· α.) διατρυπῶ, διὰ
λόγῃς, μετὰ γεν. « χροός »· Ἰδ. Ε 337·
διαρρήγνυμι, μετὰ αἰ. « ὁμον » Κ 267.
Ερμ. 478.

ΑΝΤΙΤΟΣ [··], ΟΝ, ἐπικ., πιθανῶς κατὰ συνηθ.
τοῦ ἀγρ. ἀνάτιτος κατὰ τὸν Λοδερκ, πιθαν-
ον δὲ κατὰ τὸν σχολ. εἰς Ω 213 ἐκ τοῦ
ἀντίτιτος· μόνον ἐν τῇ φρ. « ἀντιτα ἐρ-
κιδιχητικά, ἀνταπόδοτα ἔργα, ρ 51 φ. Πρόλ.
02.

ΑΝΤΙΦΑΤΗΣ [··], ΛΟ, ὁ, μετάπλαστ. αἰ.
ΑΝΤΙΦΑΤΗ, κ 114. 1) εἰς τῶν Τρώων, Μ
2) υἱὸς τοῦ Μελάμποδος, πατήρ τοῦ Ὀφ-
ου ο 242. 3) βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων
ἐκ τῶν σχολ. υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, κ 406 εἰ.
ΑΝΤΙΦΕΡΙΣ, ἀντιπαραβάλλομαι, « τινί »
Φ 357, « τί » ὡς πρὸς τι, Φ 488, πρόλ.
ΑΝΤΙΦΕΡΙΣ. Ἐκ τοῦ

ΑΝΤΙΦΕΡΩ, μόνον μέσ., ἀντιτάσσομαι,
ἀντιστάμαι, π 238· « μάχη » Ε 704· μετὰ
τοῦ πράγματος καὶ δοτ. τοῦ προσ. « μένος »
ἀντιπαραβάλλομαι πρὸς τινά κατὰ τὸ μέ-
Φ 482· « ἀργαλέος Ὀλύμπιος ἀντιτίσσεσθαι »
θεῖον νὰ ἐναντιωθῇ τις εἰς τὸν Ὀλύμπιον,
589 Ἰδ. ΑΡΓΑΛΕΟΣ.

ΑΝΤΙΦΘΟΝΟΣ, ὁ (ἀντιφθαίω φονεύων) νεώτερος
υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 250.

ΑΝΤΙΦΩΣ [··], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ
Ἰκάζος, ὑπὸ τοῦ Ἀγίλλεως ζωγρηθεὶς καὶ
ἐκ τῶν ἀποδοθεῖς, Δ 490. Ἀποθνήσκει ὑπὸ
Ἀγαμέμνονος, Α 404. 2) υἱὸς τοῦ Πυλαί-
ου καὶ τῆς Νύμφης Τυγαίας, Ματιόνιος καὶ
Παλαχός τῶν Τρώων, Β 864. 3) υἱὸς τοῦ Ἡ-
λείου Θεσσαλίου, στρατηγός τῶν ἐκ Νισύρου

καὶ τῶν Κελαικῶν ἡνίων· Ἀγίλλης, π 614· 4)
ἐταῖρος τοῦ Ὀδυσσεύς, Ἰθακήσιος, υἱὸς τοῦ Λι-
γυπτείου, θ 49 εἰ.

5) φίλος τοῦ Ὀδυσσεύς, ρ 68.
ΑΝΤΛΙΟΣ, ὁ, τὸ ἐν τῇ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου συρ-
ρέον ὕδωρ· ὕδωρ, ὅπερ καὶ « ἀντλία » ἐλέγετο
(λατ. sentina), καὶ αὕτη ἡ ἀντλία, τὸ κατώτα-
τον μέρος τοῦ πλοίου, μ 414, ο 479. (Κατὰ
τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀνατέλλω. ||· πιθανώτερον
δὲ κατὰ τὸν Κούρτιον καὶ ἄλλους γλωσσολόγους·
ἐκ τοῦ ἀνὰ καὶ τλάω).

ΑΝΤΟΛΗ, Ἰδ. ΑΝΑΤΟΛΗ.

ΑΝΤΟΜΑΙ, ἑτερος ποι. τύπος τοῦ ΑΝΤΛΩ, μό-
νον κατ' ἐνσπ. καὶ παρτ. ἀπαντῶ, συναντῶ
α.) τυχαίως, Β 595, Θ 842· πίπτω ἐπὶ τινος,
περὶ τῆς ἀκωκῆς τοῦ δόρατος « ἀργύρῳ » Δ 237.
β.) ἐπιτήδες, Χ 203, καὶ ἐχθρικός· « ἀλλήλοισι
ἐν πολέμῳ » Ο 698, Ρ 788· ζευγματικῶς « ὅθι
διπλός ἦντο θῶρηξ » ὅπου ὁ θῶρξ διπλὸς
συνηνάκτο, ὁ ἔ. συναντῶμενος· ὁ κυρίως θῶρξ
πρὸς τὸν ἐπ' αὐτοῦ ζωστήρα (Ἰδ. τ. λ.) ἐγένετο
διπλός, Δ 433, Γ 415.

ΑΝΤΡΟΝ, τὸ, σπηλαῖον (Ἰδ. τ. λ. ΣΠΕΟΣ) « σπη-
λῆρά » Ὀδ. ι 216 κ. α. πλγ.

ΑΝΤΡΩΝ, ἦνος, ὁ, (παραλλ. πόλις τῆς Θεσ-
σαλίας ἐν τῇ ὑπηρεσίᾳ τῆς Οὔτης, κυρ. τυπος
σπηλαίων περιεκτικός, Β 697, Γ. Δῆμ. 491
(ἐνθα τονίζεται Ἀντρων).

ΑΝΤΥΞ, ΥΓΟΣ [··], ἡ, κυρ. πᾶσα κυρτότης, ὅθ.

1) μετὰ ἡ ἀνευ τοῦ· « σάκος » ἢ « ἀσπίδος », ἡ
περιφέρειά τῆς ἀσπίδος, κύκλος μετάλλινος
περιλαμβάνων τὴν ἀσπίδα, Ε 412, Σ 479 κ. α.

2) ἡ καμπύλη ἐκείνη ῥάβδος, ἡ περιθέουσα
περὶ τὸ χεῖλος τοῦ ὀπισθεν ἀνοικτοῦ δίφρου τοῦ
δραμάτος, καὶ χρησιμεύουσα ὡς ἔρεισμα ἢ λαβὴ
τοῦ ὀχουμένου, ἢ εἰς προσάρτησιν τῶν ἡνίων, ἢ
ἄκρα, τὸ περιθώριον· ὁ γύρος, τὸ χεῖλος
τοῦ δίφρου, Ε 202, 322, Φ 38. Πολλὰκις ἡ
καμπύλη ἐκείνη ῥάβδος μόνη ἀπατελεῖ τὰς πα-
ρειάς τοῦ δίφρου, « ἀντυγε », Α 535, Γ 500. (||·
Πιθανώτερον ὅμως εἶναι ὅτι καὶ ἐνταῦθα καὶ ὅπου
ῥητῶς ἀναφέρονται « θοαὶ ἀντυγε » Ε 728, ἐν-
νοοῦνται δύο ῥάβδοι καμπύλαι, περιθέουσαι ἡ
μὲν τὸ ἄνω, ἡ δὲ τὸ μέσον μέρος τοῦ δίφρου).

3) τροχία τῶν πλανητῶν, « τριτάτη » ἡ τοῦ
Ἀρεως, Γ. 7, 8. Ἰλ.

ΑΝΤΥΜΙ, Ἰδ. ΑΝΥΜΙ.

ΑΝΤΥΣΙΣ [···], ΙΟΣ, ἡ (ἀνύω) ἐκτέλεισις, ἐκ-
πλήρωσις « ἀνύσις » δ' οὐκ ἔσται αὐτῶν » ἐκ-
πλήρωσις ὑπ' αὐτῶν δὲν θά γείνη, οὐδὲν θά κα-
τορθώσῃ, Β 347· (||· ἡ μάλλον ὄφελος, προ-
κοπή, « προκοπή ἀπ' αὐτοῦ » δὲν θά ᾔνετ' ἂν
τοῦ κρατήσης) ὡσαύτως « οὐκ ἀνυσὶν τινα δόλο-
μεν » δὲν θά εὕρωμεν κανὲν ὄφελος, δὲν θά ἔγω-
μεν καμψίαν προκοπήν, οὐδὲν θά κατορθώσω-
μεν, δ 544.

ΑΝΥΑ [···] (ἄνω), μέλ. ἀνύσω, ἄν. α. ἦνυσα,
μέσ. μέλ. ἀνύσομαι, ἐπικ. σσ. ἐκτελῶ, ἐκπλη-
ρῶ, τελειώνω· α.) κυρ. μετὰ αἰ. « θοῶς δὲ αἰ

ἦνυτο (συγκομ. γ'. ἐν. τοῦ παθ. παρατ. ἀντί τοῦ ἦνυετο, ἢ παθ. παρατ. ἐξ ἐτέρου τύπου ἄνυμι, καὶ παθ. ἄνυμαι, τοῦ παρὰ Θεοκρ. 2, 92) ἔργον· ταχέως ἐξτελεῖται τὸ ἔργον του, ε 243. Μέσ. «οὐ γὰρ ὁίω-ἀνύσσεσθαι τάδε ἔργα» (ὅπου ἐ' ὑπακούεται ὑποκ. «ἤμας») δὲν πιστεύω ὅτι ὁ καταρθώσων ταῦτά μας· τὰ ἔργα, τὴν ἐπιχειρήσιν μας, π 373· ὅθεν καταρθώνω μετὰ μετοχ. «οὐκ ἀνύω φρονέουσα» οὐδὲν καταρθώνω διὰ τοῦ εὐθύνου, Δ 56· ὅ·) διανύω, διέρχομαι, τελειώνω ὁδόν τινα, διάστημά τι, «ὅσον τε νηὺς ἦνυσεν» ὅσον μία ναὺς διανύει (μέρος ὁδοῦ), δ 357· πρὸλ. ο 294 καὶ 1 ἄνω. γ'.) τελειώνω, ὁ ἐ. καταναλίσκω, παραναλίσκω, περὶ τοῦ πυρός, «εἰπεὶ δὴ σὺ φλόξ ἦνυσεν Ἡφαίστου» ἀπ' οὗ ἔγενετο παρανάλωμα τῆς φλογός, ω 71. [Τὸ υ μένει βραχὺ εἰς πάντας τοὺς χρόνους].

4. ἄνω, παρατ. ἦνον, τελειώνω «ἔργον» Σ 473· «ὁδόν» γ 496.—Μέσ. συμπληροῦμαι, εἶμαι εἰς τὸ τέλος, περὶ χρόνου, οἷον «νῦν ἀνέται» Κ 254. (Κατὰ τὸν Λόβεκκ πρωτόθετος ῥίζα τοῦ ἀνύω κατ' ἄλλους· δὲ ἐκ τούτου παράγωγον.—Τὸ α εἶνε μακρόν, πλὴν ἐν τῇ Σ 473, ὅπου τινὲς διὰ τοῦτο παραδέχονται ἀντί τοῦ «ἀνοίτο» τὴν γραφήν· ἀνυτο [-.] ὡς εὐκτ. τοῦ ἀνομαι, ἴδ. ἀνίη).

2. ἄνω [-], ἐπὶ β. (ἀνά) ἐπάνω, πρὸς τὰ ἄνω, μόνον λ 596 καὶ Ω 544 «ὅσον Λέσθος ἄνω ἐντὸς ἔεργει» ὅσον περικλείει ἐντὸς ἡ Λέσθος πρὸς τὰ ἄνω, διλ. πρὸς τὴν Τροίαν, πρὸλ. ΚΑΥΤΗΠΕΡΘΕΝ.

ἄνωγα [-], ἐπ. ἀρχαῖος· παρακ. ἀναξήτος με σημ. ἐνεστ. κελεύω, προσπάτω, προτρέπω, παρακινῶ, συνήθ. μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. «τοὺς γὰρ ἀνώνει σπουδὴς ἔχουσαν» Δ 301· «Παῖτ' ἄν' ἄνωγει ἱστάσθαι» Ε 899· «μαχέσασθαι» Υ 479, «ἐγεῖραι» Ε 509 κ. πλγ. σπανίως δὲ μετὰ δοτ. προσώπου, κ 534, υ 439 καὶ π 339, ἐνθα ὅμως τὸ «οἱ» δύναται καὶ εἰς τὸ «μυθῆσθαι» ν' ὁποδοῖ· πολλὰκις οἷον πλεοναστικῶς συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἐποτρύνω», «κέλομαι»· συνηθ. ἢ φράσ. «θυμὸς ἀνώγει» ἢ «ὁ. ἀνώγει με» «ἡ καρδία μου τὸ λέγει, τὸ θέλει».—(Οἱ παρ' Ὁμ. εὐρισκόμενοι σχηματισμοὶ εἶνε οἱ ἑξῆς: τοῦ παρακ. ἐνικ. ἄνωγα, ἄνωγας, ἄνωγε, πληθ. συγκομ. ἄνωγεμεν, Τ. Α-πόλ. 528, ὑποτ. ἀνώγη, εὐκτ. ἀνώγοιμι, Τ 206, ἀνώγοι, ἀνώγοι, ἀνώγοιτα, λ 356, προστ. ἀνωχθί (τὸν ὁμαλὸν τύπον ἄνωγε δὲν ἔχει ὁ Ὁμ.) ἀνωγέτω, θ 195, συνήθ. δὲ ἀνώχθω, πληθ. ἀνώγετε, ψ 132 καὶ ἀνωχθε, ἀπρφ. ἀνωγέμεν ἀντὶ τοῦ ἀνωγένοι· ὑπερσυντ. με σημ. παρατατ. ἠνώγεα (πάντοτε μετὰ συνιζήσεως τῶν τελευταίων συλλαβῶν), γ'. ἐν. ἠνώγει καὶ ἀνώγει, Ψ 423, εἰτι δὲ ἠνώγειν (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἠνώγεσεν) Ζ 170, Η 394. Ἐν τῇ ἐτέρῃ τούτων τῶν χωρίων ἐγράφετο πρὸ τοῦ Σπιτιζνέρου ἠνώγεον, ὡς ἐθεωρεῖτο γ'. πληθ. τοῦ παρατατ. ἐκ τινος

ἐνεστώτος· ἀνωγέω. Πολλάκις ὁ παρακ. μεταπίπτει εἰς τὴν κλίσιν τοῦ ἐνεστώτος· ὁ ἐν. τοῦ ἐνεστ. ἀνώνει. ὅ·. δοῖκόν ἀνώνει 287, παρατ. ἦ ἀόρ. ἠνώγον, Ι 578, καὶ ἠνώγε, Τ. Δήμ. 298 καὶ ἀνώγον, Ε 805, ψ 267, μέλ. ἀνώγω, π 404· ἀόρ. ἀ. ἠνώ 531. (Ὁ μὲν Βούττιμαννος ἀνάγει τὸ ἀ. ἠνώ· γὰρ τὸν θέμα· ἀγγώ, συγγ. τῷ ἀγγέλλω· ἄλλους δὲ εἶνε ἀρχαῖος· παρακ. τοῦ ἀνός· ἐκ τοῦ ἄνω, ἀνώω. ||. Οὐδὲν τούτων εἶνε πιθανόν).

ἄνωγεν, ἴδ. ἀνοίγνυμι.

ἄνωγα, ἴδ. ἀνωγα.

ἄνωγα, ἀόρ. μετοχ. ἀνώσας, ἀπρωθ. ναῦν) εἰς τὸ πέλαγος, ο 552 †.

ἀνωγέτι [-], ἐπὶ β. ἀνελπίστως, ἀποδοκῆτως, δ 92 †. Ἐκ τοῦ

ἀνωγέτος, ὅν(ἀ, ὀνομα), ἀνελπιστος, ἀποδοκῆτος, Φ 39 †. Ἐπ. 5, 4.

ἄνωγιμος [-], ὅν(ἀ, ὀνομα), ἀνευ ὀνό· ἀνώγιμος, θ 552 †.

ἄνωγμα, ἀκατανόητος γραφή ἐν Τ. 209, ἀνθ' ἧς ὁ μὲν Οὐδύσιος ἔγραψε μνηστος, ὅπερ καὶ παραδεκτὸν ἐγένετο εἰς τὸ νον (ἴδ. μνησμοί)· ὁ δὲ Λόβεκκ εἰκασμένος, καὶ ὁ Ἑρμαννος ἀγατιόμενος.

ἄνωχοι, ἄνωχες, ἄνωχοι, ἴδ. ἀνωγα.

ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἴδ. ἀνωγα.

ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἴδ. ἀνωγα.

ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἴδ. ἀνωγα.

ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἴδ. ἀνωγα.

ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἴδ. ἀνωγα.

ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἴδ. ἀνωγα.

ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἴδ. ἀνωγα.

ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἴδ. ἀνωγα.

ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἄνωχοι, ἴδ. ἀνωγα.

αὐτός, ἐπομένως πολύζυλος. Ὡς ἂν ἂν ἔλαος [···], ὁ, υἱὸς τοῦ Τεόβραντος ἐκ τῆς ἑξῆς Ἀριστοῦς, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονεῖται. Ζ 12.

πικ, ὄνος, ὁ (ἄγω), ὁ ἄζων τοῦ ἄρματος, ὃν εἶνε προσηρμοσμένοι· ἐκατέρωθεν οἱ τροχὸν ἄζονιν· παρὰ Κυπρίοις (Σακελ. Κυπρ.) «αἰδῆρας» ἢ ἂν. Ε 723. «χάλλεος» Ν 838 κ. ἂν. «ὑπὸ δ' ἄζοις φεπιπτον» συνεκδοχικῶς εἰρημ. ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τροχοῦς ἢ ὑπὸ τῶν ἄρματα, π 378.

μαῖα [···], ἡ, συνηρ. παρὰ τοῖς μετέπειτα ἔπ. ἴδε. (ἀείδω)· ἂν) τὸ χάρισμα τῆς ψυχῆς τῆς τέχνης τοῦ ἀδελφ. ἢ ψυχικὴ τέχνη· ὁ 498· ὁ· ἢ ἐνέργεια τοῦ ἀδελφ. ἢ δῶν, ἐργασίαν· καὶ «πραγούσιν» συνήθως κινῶν. α 328. 421, ρ 605· γ'· ἄσμα. ἄσμα· ποιητὰ, «πραγούσιν» «στονόςσας αἰοδῶν» ἐκόν ἄσμα. ε 721· ὁ· ὁμα ἄρματος, παρὰ τοῦ 580· ὡσαύτως περὶ τῆς Κλυταιμνήστῃς ὡς 204· ἔνθα ὁ Φαίσις ἐκλαυδάνων τὴν ἑλάν εἰς τὴν σημ. γ'· ἔσθλην ὑπὸναι ἀνεύρῃ πύλινον τῆς τῶ αὐτῆς· περὶ αὐτῆς· εἰς αὐτὴν σημ. λαυδάνουσι τὴν λ. καὶ ἐν τῷ στ. 7 ὁ Πόδας καὶ Βέκκερος· γράφοντες ἐν τῷ στ. «ἐχέφρονα Πηνελόπειαν».

οἰδία [···], (αἰοδῶ) ἄδω, ψάλλω, «πραγούσιν» ὁδ. ε 61. κ 227.

οἰδία [···], ὄν (αἰοδῶ) ἄδω· νὰ ᾄδῃ θεῶν ἄρματος, ἢ ἄδόμενος, ἐν ἄσμασι περὶ ὁμα. Γ. Ἀπ. 299· αἰοδία, περίφημος, Ζ 84.

οἰδία, ὁ (αἰδῶ), (κυρίως ἐπὶ θ. ὅθεν «ἀοιδὸς», γ 267) ὁ ψάλτης, ὁ παρὰ τὴν νεκρὴν κλίνην τοῦ Ἑκτορος, ε 720 (μόνον ἐν ὁμα τῆς Ἰλιάδος)· ἰδίως ὁ ψάλτης καὶ ἡ τέχνη συγχρόνως, ἀνάλογος τῶν ἐν τῷ μέτρῳ Φραγκικῶν hardes καὶ troubadours, 323 εἰς. — Ὁ αἰοδὸς ἦτο πολὺ ἐντιμὸν πρόσωπον. α 351· βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνες ἐτίμων τὸν διὰ τῆς φιλίας καὶ ἐμπιστοσύνης τῶν· ὁ γὰρ ἐκείνους, ἀπερχόμενος εἰς τὴν Τροίαν, ἐπέψεν εἰς αἰοδὸν τὴν φυλακὴν τῆς γυναικὸς αὐτοῦ, γ 267. Ἐμπνέεται ὡς καὶ ὁ μάντις, ὑπὸ τοῦ θεοῦ τῆς Μούσης, θ 73. καὶ διὰ τοῦ εἶνε ἱερός καὶ ἀπαράβιαστος, πρὸς γ 315· ὁ μὲν αὐτοδίδακτος, διότι οὐδεὶς αὐτὸν ἐδίδασκεν τὴν τέχνην του, γ 347, ἀλλὰ παρὰ θεοῦ ἢ Μούσης· ἔλαβε τὸ χάρισμα τῆς αἰοδίας, ρ 8 εἰς. πρὸς θ 480, 488. — ἢ. Ὅπως πολλὰ ἄρχαῖα ἢ μνημεῖα, ἢ ἔθνη, ἢ λέξεις περιεσώθησαν μέχρι τοῦ νῦν, ἀλλ' ἀποδαίνοντα τὴν ὀρχαίαν λαμπρὴν καὶ τὰ ζωηρὰ χρώματα, οἷον τὸ πάλαι περιεκοιμούντο, οὔτω καὶ αἰοδὸς διεσώθη μὲν, ἀλλὰ περιτλῆναι εἰς τὸν λῆθον ἐπαίτην ἢ Κραδαίτην, τὸν φέροντα ἀντὶ τῆς ὀρχαίας καλλιφώνου φόρμιγγος τὴν μονα-

τονον καὶ μελαγχολικὴν λύραν, τὸν παρακαλῆμενον εἰς τὰς ὕδους, ἢ περιφερῆμενον εἰς τὰς ὕδρας τῶν πλουσίων, καὶ ἀγὰρ ἐπικῶς τοιούτοις μονοτόνως ψάλλοντα τὰ ἀνδογαλῆματα ἱρῶς τινος τῆς ἐπαναστάσεως ἢ κλέπτου.

ὁλλίς, ἐκ (εἶλω, ἐόλημαι καὶ α ἄλλρ), συντηθροισμένοι, συσσωρευμένοι, συμπικνωμένοι, ἰδίως περὶ τῶν πυκνῶν τάξεων τῶν πολεμιστῶν, Ε 498, Μ 78, 443, Ν 30· παμπληθὴς, σωρηδόν· «σῶμαι ἦλθον ἀολλέες» ὁ 448, «οἱ (μνηστήρες) δ' αἰὲν ἀολλέες ἐνδον ἔασιν» ὁ 40· «βῆλλον δ' ἐν ἑλεστίην ἀολλέα» ἐβρίπτον σωρηδόν, συνεσώρευον, ε 432· ἐντεῦθεν σημ. καὶ ἀθρόοι, πάντες ὁμοῦ, «οὔτε ἡγερέθοντο ἀολλέες», γ 425, πρὸς κ 259· συνάπτεται καὶ μετὰ τοῦ ἄπαρ, γ 446· «σὺν νηυσὶν ἀολλέσιν, αἱ μοι ἔποντο, φεδγον» γ 105. — Ἐντεῦθεν

ὁλλίζω, ἀορ. ἀολλίστα παθ. ἀολλίσθη, συν-αθροίζω, συνάγω, ἐπὶ ἀνθρώπων, μετὰ αἰτ' ἢ. Ζ 270, 287. Παθ. ἀορ. ἀολλίσθη, συν-αθροίζομαι. Ο 588, Τ 54.

ἀορ, ὄρος, τὸ (αἰρώ), ὁ περὶ ἐφορεῖται κρεμάμενον ἀπὸ τοῦ ἀορτήρος, «ὁ ὅς» Φ 473, Α 240· «ταυτήρας» ε 385 κ. ἂν. ταυτὸν πρὸς τὸ «αἰρώ», πρὸς θ 403 καὶ 406, κ 294 καὶ 321. Ἐπάρχει καὶ κατὰ γένος· μετὰ πλάστοις αἰτ. πλῆθ. «ἀορας» ρ 222, ἔπου καὶ τὸ «ἀορας» καὶ «ἀορῆς»· ὁ μὲν Φαίσις καὶ Ἀμαίς ἐκλαυδάνουσι εἰς τὴν σημ. τῶν πρὸς τιμὴν διδομένων ξενίων ἐν γένει· οἱ δὲ ἄρχαιοι ποικιλοτρόπως ἐρτυνεύουσιν· ὁ Ἡσυχίος ἀποδίδει εἰς τὴν λ. τὴν συνήθη σημασίαν· ὁ δὲ Εὐστάθιος, ὁ Ἀπολλών, τὸ ΜΕ, τὸ ΕΙ, ὁ Ἑρῖον θεωροῦσιν ὅτι ἔγενετο κατὰ μετὰ τὸν ἐκ τοῦ ὕδατος· γυναικας· κατὰ δὲ τὸν σχολ. καὶ τὸν Σουΐδαν σημ. τρίποδας. Ὁ δὲ Ἀρενς ἀποφεύγει τὸν παράδοτον σχηματισμόν. διορθῶν ἀορὰ γ'. [Ἐν μὲν ταῖς διουλλάδοις πτωχεῖν εἶνε τὸ ἀβραχῦ, ἐν δὲ ταῖς τριουλλάδοις μακρόν μὲν ἐν ἀρσει, βραχὺ δὲ ἐν θέσει].

ἀορτήρ [···], ἦρος (αἰρώ), ὁ, ἑμὰς ἢ σγοινίον, εἰς οὗ κρέμαται, ἢ οἱ οὗ αἰρεται ἢ πήρα, ν 438. ρ 198· ἰδίως ὁ ἱμάς, εἰς οὗ κρέμαται τὸ ἔξω, ἄλλως τελαμῶν λεγόμενος, Α 34, λ 609.

ἀορτήρ [···], ἦρος, ὁ, βοηθός, σύμμαχος, σωτήρ, ὑπερασπιστής, Ο 254, δ 465 κ. ἂν. (ἐκ τοῦ ἀορσέω=βοιθῶ, τοῦ ὁποῦ ἀρξίβολος ἢ παραγωγὴ κατὰ τινος μὲν ἐκ τοῦ ὅσα, ὅπως δῆθεν ἐκ τοῦ βοῆ τὸ βοιθῶ κατ' ἄλλους δὲ ἀρχαῖος τύπος=ἀορσέω, ὅπερ σημ. ὑπηρετῶν κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. συγγεν. τοῦ ὅσσεισθαι. ἢ. Πάντῃ δι' ὅρα τούτων, ἀλλ' ὅχι πολὺ προφανέστερα παρῆχει ὁ Κούρτιος. Ὁ δὲ Δύν-τις ἐκ τοῦ α ἀορτιστικός καὶ ὁ θ- (=ὦν, μάχομαι) οἰονεὶ σύμμαχος, ἐπικούρος).

ἀορτός, ὄν (ἀ, οὐτάω), ἀπλήγματος, ἀδίσθητος, ε 536 γ'. (Κατὰ τὴν Δοιδερλ. βραχ-

τερος τύπος: ἀντὶ τοῦ: ἀνούτατος, ἴδ. τ. λ., προ-
υποθέτων οὐσιαστικόν τι οὗτος = πληγῇ).

ΛΠ-ΑΓΓΕΛΛΩ, παρατ. θαυ. ἀπαγγέλλεσκον, Ρ 409, σ 7, ἀόρ. ἀ. ἀπήγγεila, φέρω ἀγγελίαν, εἰδῆσιν (|| ὀπίσω, δηλ. πρὸς ἐκεῖνον ὅστις ἢ μὲ ἐστελεῖν ἐπὶ τούτῳ, ἢ ὅπως δῆποτε προσδο-
κᾷ) «τίνι τι» I 626, Ρ 409 κ. ἀ. «πάλιν ἀπαγγ.» I 95, ὅπου τὸ «πάλιν» φαίνεται μὲν ὅτι πλεονάζει, ἐπιτείνει δὲ καὶ σαφέστερον ὁρίζει τὴν ἔννοιαν τῆς προθέσεως.

ΛΠ-ΑΓΓΩ, „πνίγω“, μετὰ αἰτ. τ 230 †.

ΛΠ-ΑΓΩ, μέλ. ἀπαῖω, ἀόρ. β'. ἀπήγαγον' ἀ.) φέρω τινὰ μακράν, ἢ ὀπίσω, μετὰ αἰτ. δ 289 «οἴκαδε» π 370 κ. ἀ. «αὐτὶς πατρίδα γαίαν» Ο 706· «οἶόν εἰς Ὀπσέντα» Σ 326· ἰδίως β'.) φέρω τι ὡς ἀφειλόμενον, ἀπο-
δίδω, «βροῦς» σ 278.

ΛΠ-ΑΕΙΡΩ [..], ἐπ. ἀντὶ τοῦ: ἀπαίρω, ση-
κῶν τι καὶ ἀπάγω μακράν. Μόνον τὸ μέσον εὐ-
χρηστον, ἀπαίρομαι, σηκῶνομαι καὶ ἀπέρ-
χομαι μακράν «πόλιος» Φ 563 †.

ΛΠΑΪ, ἴδ. ἀπὸ ἐν τέλει.

ΛΠ-ΑΙΝΤΑΙ [..], καὶ ἁπο-ΑΙΝΤΑΙ, Ν 262, μ 419, ρ 322, ποι., ἀποθ. ἀφαιρῶ «τεύχεα, κῦδος» Δ 582, Ο 595 «νόστον» μ 419 κ. ἀ. πλχ. «τινός τι» Ν 262, ρ 322.

ΑΠΑΙΣΙΟΣ, ἡ. πόλις ἐν τῇ μικρᾷ Μυσίᾳ, Β 828, πρόλ. Παισιός.

ΛΠ-ΑΙΣΣΩ [..], μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀπαῖσας, πηδῶ ἀπὸ τινος ὑψηλοτέρου τοποῦ, καταβάινω μὲ δυνάμιν, ἀποπηδῶ, καταπηδῶ, «κρημνός» Φ 234 †.

ΛΠ-ΑΙΤΙΩ, ποι. = ἀπαιτέω, ἀπαιτῶ, ζητῶ ὀ-
πίσω «χρήματα» θ 78 †.

ΛΠ-ΑΛΑΛΕ, ΛΠΑΛΛΑΚΟΙ, ἴδ. ἈΠΑΛΕΩ.

ΛΠ-ΑΛΑΜΝΟΣ [..], ον, ποι. (παλάμη) = ἀπα-
λαμος, κυρίως ἄνευ παλάμης, ἢ χειρὸς (|| ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ παλαμάομαι, ὃ μὴ ἔχων πα-
λαμάσθαι, τεχνήσασθαι τι, ἢ καὶ ἐκ τοῦ πληθ. παλάμαι, ὅπερ κατὰ τὸν Δοιδερλεῖν = τέχναι, τε-
χνάσματα) ἄπορος, ἀμήχανος, Ε 597 †. (|| ὅπου μᾶλλον πρέπει νὰ συναρθῇ πρὸς τὸ «ἀνὴρ» ἄνθρωπος ἀμήχανος, ἄπορος, μὴ δυνάμενος ἐ-
αυτὸν νὰ βοηθήσῃ, (τὸ ἐναντίον: πολυμήχανος) ἢ μετὰ τοῦ «στήν»: σταθῇ ἐν ἀπορίᾳ, ἀμη-
χανία, ὡς νομίζει ὁ Δοιδερλεῖνος. Τὸ δὲ παρεν-
τιθέμενον ν δυσκόλως ἐξηγεῖται).

ΛΠ-ΑΛΕΩ [..], μέλλ. ἔξω, ἀόρ. ἀ. εὐκτ. ἀπαλεῖψαίμην, ἐπ. ἀόρ. β'. ἀπάλακον, ἀπο-
κρούω, ἀπομακρύνω, «τινὰ» δ 766, «τινὰ τινός» Ω 374 «κύνας κεφαλῆς» Χ 348· μετὰ γεν. πράγματος «τινὰ κακότητος» ἀπομακρύνω τινὰ τῆς δυστυχίας, ρ 364.

ΛΠ-ΑΛΟΥΜΑΙ, ἐπ. μέλ. ἀπαλθίσομαι, ἀπο-
θεραπεύω, ὃ ἐ. ἐντελῶς θεραπεύω, „ἀπο-
γατρεύω“, «ἐλκεα» Ψ. Θ 405, 419.

ΛΠ-ΑΛΟΙΩ [..], ἐπ. ἀόρ. ἀπηλοίωσα, κυρ. καταλωνίζω «ὀστία» κατασυντριβῶ, ὡς τοὺς ἀστάχους ἐν τῇ ἀλωνίᾳ, Δ 522 †.

ΛΠΑΛΟΣ [..], ἡ, ὄν, (συγγ. τῷ: ὀπός τῷ Λατ. sapere, κυρ. πλήρης ὀποῦ καὶ νάμειος, ὅθ. ἰσχυρός, ἀκμαίος, νεανί-
ἐπὶ μελῶν σώματος νεανικοῦ, «δειρή, αὐ-
παρειαί, χεῖρες» Β 374, Ρ 49, Σ 423, φ. «πόδες» ἀκμαῖοι, ἀκμάτοι (τῆς Ἀτῆς) Τ
«ἦτορ» νεαρὰ καρδιά (ἀντὶ τοῦ: νεανική)
Δ 115.—Τὸ οὐδέτι. ἐπιβήματικῶς «ἀπαλὸν
λάν» δυνατὰ γελῶ, ε 465. (Ὁ Δοιδερλεῖνος
δείξεν ὅτι παρ' Ὁμ. ἀνυπόστατος ἢ παρὰ
μετέπειτα ἐπικρατήσασα σημ. „ἀπαλός“,
φερός, μαλακός).

ΛΠΑΛΟΤΡΕΦΗΣ [..], ἐς, (ἀπαλός, τρέ-
γεν. κοῦ, καλῶς τεθραμμένος, εὐτρα-
«σίαλος» Φ 363 †.

ΛΠΑΛΟΧΡΟΣ [..], ὁ, ἡ (ἀπαλός, χρώς)
πληθ. ἀπαλόχροος, ὁ νεαρὸν, ἀπαλὸν,
φερόν δέρμα ἔχων, Τ. Ἀφρ. 14.

ΛΠ-ΑΜΑ, ἀόρ. ἀ. ἀπήμασα, ἀποκόπτω
ὁ θειστής τοῦ: ἀστάχους «οὐατα, ῥινάς»
304 † (ἐν τμ.).

ΛΠ-ΑΜΒΑΪΝΩ [..], παρακ. παθ. ἀπή-
μαι, κάμνω τι ὀλοτελῶς ἀμβλύ, μέσ. γίν-
ἐντελῶς ἀμβλύνω, ἀπομακρύνομαι, Ἐπ. 1

ΛΠΑΜΒΡΟΤΕΪΝ, ἴδ. ΑΦΑΜΑΡΙΑΝΩ.

ΛΠ-ΑΜΕΪΒΟΜΑΙ [..], ἀντιλέγω, κ-
ρίνομαι, μετὰ αἰτ. προσώπου, συχόν
παρ' Ὁμ. καὶ μάλιστα ἐν ταῖς φρ. «τὸν δ'
μεϊδόμενος προσέφη» καὶ «τὸν δ' αὖτ'—ἀπ-
δοτο φώνησέν τε», ἴδ. ΛΜΕΪΒΟΜΑΙ.

ΛΠ-ΑΜΙΝΩ [..], ἀόρ. ἀπήμυνα. 1) Ἐ
ἀποκραύω, ἀπατρέπω, ἀποσοβῶ, ἐπ-
δίζω, «τί τινι» τι ἀπὸ τινος, «λοιγόν
Δ 67, «κακὸν ἤμαρ Αἰτωλοῖσιν» I 597
Μέσ. ἀ.) ἀμύνομαι, ὑπερασπίζομαι
λις, ἢ κ' ἀπαμυνάμεσθα» διὰ τῆς ὁποί-
ἐντός τῆς ὁποίας) θὰ ὑπερασπίζομεθα, Ο
«χερσίν» μὲ τὰς χεῖρας, λ 579· β'.) ἀ-
μαυτοῦ ἀποκραύω, ἐμποδίζω «τινὰ
369, π 72.

ΛΠ-ΑΝΑΙΝΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἀπηνύν
ἀπαρνοῦμαι, ἀπαρρίπτω, μόνον Η
μετ' αἰτ. κ 297.

ΛΠ-ΑΝΕΥΘΕ [..], καὶ πρὸ φων.-ΘΕΝ.
τεταμένον ΛΝΕΥΘΕ. 1) Ἐπὶ πόρρῳ, μα-
χωριστά, «ἀπάνευθε κίων» ἀπερχόμεν-
35, «φεύγειν» I 478 κ. ἀ. πλχ. «τοῦ δ'
νευθε σέλας γένετ' ἦντε μῆνης» ἀπὸ τοῦ
(τοῦ σάκους) λάμψις ἐφάνη μακράν ὥστε
λήνης, ὃ ἐ. τὸ σάκος ἡκτινοβόλησε μακρ-
σπερ σελήνη, Τ 374· χωριστά, Κ 425,
πάνευθε Τειρεσίῃ δὲν ἱερεῦεν» χωριστά
Τειρ. κ 524. 2) Πρὸθ. μετὰ γεν. μα-
πόρρῳ «ἀπάνευθε νεῶν» Α 45, «τοκὴ
36· μεταφ. «ἀπάνευθε θεῶν» χωρὶς τῶν
ἄνευ τῆς συμπτύξεως τῶν θ. Α 549, Θ
Πολλάκις ἐπιτάσσεται τῇ συντακτικῇ πρὸς
Α 283, ε 30, 189, Τ 374, 378 κ. ἀ.

στην ὀρθότερον ἢ: ἀπάντη, ἐπὶ β. (ἀπα:) ταχύσε, πρὸς ὅλα τὰ μέρη, II 483, ἀπανταχοῦ «κύκλῳ ἀπάντη» „ὁλόγυ-
λοστρογυρα“ O 278.

ἀπία, [-υ-], ἀόρ. ἀ. ἀπίνυσα, ἀποτε-
ω, «οἰκαδὲ» δηλ. τὴν οἰκαδὲ οὐδὲν, φθά-
σά ἴδια, η 326 f.

ἐ, ἐπὶ β. ὕπαξ, „μίαν φοράν, ἡ μίαν
“ Ὀδ. μ. 22· διὰ μίαν, ἄπα· διὰ
μ. 350, πρὸλ. O 514. (Κατὰ τὸν Λό-
δογ. ἐκ τοῦ Κρητικοῦ ἄμακτις διὰ συγ-
γ. Κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ ἀ- (=
αὐτῆς ῥίζης παγ- (πήγνυμι), οἰονεῖ μα-
κρῶς πρὸλ. τὴν λ. ΣΥΜΗΓΙΣ.

ἀπίασα [-υ-], ἀόρ. ἀ. ἀπήραξα, ἀπο-
εβήγνυμι, με κρότον ἀποκόπτω, ἡ ρί-
πται, «τρουράλειαν» *Ιλ. N 577, «δορυ-
“ Π 416, «κάρη γαυαζε» E 497.

ἀπρέσκω, μόνον μέσ. ἀπαρέσκειμαι, ὃ ἐ. ἐν-
ερον ἀπρέσκειμαι, ὅπ. ἴδε, ἐντελῶς ἐξί-
ω, [ἀνακτιῶμαι], ἀποκτῶ πάλιν τὴν
αὐτήν, «οὐ νεμεσησθὼν βασιλεῖα ἄνδρ' ἀπα-
εῖται» δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτον νὰ ζητήσῃ
ἐκ βασιλικὸν ἄνδρα (βασιλεῖα) νὰ ἐξέλθῃ
αὐτὸς πρότερος τὸν ἐλύπησε), T 483 f.

ἐκ κατὰ τοὺς ἀρχαίους ἐρμηνευτάς (οἷον τὸν
ἀπαρέσσεσθαι ταυτέστι τῆς βλάβης ἀπάλ-
θαι καὶ ἐξίλασθαι) οἱ πλείστοι τῶν
πρῶτων. Ὁ δὲ Ἑύνοιος νομίζων ὅτι ἐν τῇ χωρ.
εἶται τῆς ὀργῆς ἡ ἔννοια, καὶ ἀδίκως προσ-
εῖται εἰς τὴν παραδεδομένην σημ. τῆς λ.,
ἐρμηνεύει ὡς ἐξῆς: δὲν εἶνε ἀξιοκατάκριτον ὅτι
αὐτὸς ἄνθρωπος (ὁ Ἀχιλλεύς) ὀργίζεται, ἀντι-
στὰς τὸν ἐλύπησε, καὶ τὴν ἐρμηνείαν ταύ-
την παρεδέχθησαν μὲν ὁ Πάσσαυος, ὁ Βόθης
καὶ ὁ Δοιδερλείνος, ὅστις μεταφράζει τὸ
ἀπείλοφρονως, ψυχρῶς μεταχειρίζομαι· ἐ-
ρμηνεύσαν ὅμως ἄλλοι νεώτεροι).

ἀπάρχομαι, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἀπηρξάμην, ἔρ-
μαι, κάμνω ἀρχὴν, μόνον ἐπὶ θυσίαις· ἀνευ
ἀπαρχόμενος· ἐν ἀρχῇ (τῆς θυσίας) γ 446·
ἀπάρχομαι· βραχυλογικὴ φράσις ἀντὶ
ἀποκόπτω τὰς τρίχας τοῦ μετώπου τοῦ θύ-
ου, ῥίπτω αὐτάς· εἰς τὸ πῦρ (δι' οὗ συμβολι-
κεῖται ἡ εἰς τὸν θάνατον ἀφίερωσις) καὶ
ἀρχομαι τῆς θυσίας, T 254· πρὸλ. E 422
ἀρχομένος κεφαλῆς τρίχας ἐν πυρὶ βάλλων
θύοντος ὕδρος· πρὸλ. ΚΑΤΑΡΧΟΜΑΙ.

ἀπία [-υ-], ἄπια, ἄπια (πᾶς), πᾶς ὁμοῦς,
πληθ. πάντες ὁμοῦς, «ἐγκέφαλος» ὅλος,
«ἅπαντα ἴλιος» ὁλόκληρος, X 420 «στῆ-
“ E 48, «ἐπὶ φιλοτή·» πᾶσα (ὑνατή)
πᾶν δέγματο ἐλίου, π 458 «βρῶσις καὶ πό-
“ πᾶσι τοῖς ἐλδοῦς, πανταῖα βρ. καὶ πόσις, ν 72
“ γ 34 κ. ἀ. ἀργύρεος ἄπας· ὅλος
“ 200ς, ὁλόγυρος, δ 616.

ἀπαιτός, ὄν (ἀ. πάομαι, πατέομαι), ὃ μὴ δὲν
πν, νησις, νησιεύς, T 346· μετὰ γεν.

«ἐδοῦτος ἦδ' ἐ ποτῆτος» ἄγευστος οἴτου καὶ
ποτοῦ, δ 788, *Υ. Δήμ. 200.

ἀπατῶ [-υ-], μέλ. ἀπατήσω, ἀόρ. ἐπ. ἀπά-
τησα, ἀπατῶ, πλανῶ, „γελοῦ“ I 344, T 97,
δ 348. (Παράγεται κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. ἐκ τοῦ
α καὶ πάτος, II. «τοῦ πάτου, ἦτοι τῆς τρίβου
ἀπατρέπω τὸν ὁδεύοντα, ἀπάγω τῆς ὁρθῆς, κα-
κῶν ἢ βλάπτω τὸν πάτον»· κατὰ δὲ τὸν Βούτ-
τιαννον συγγ. τοῦ ἀπαφῆν, ὅπερ ἔγινε κατ'
ἀναδιπλασιασμόν ἐκ τοῦ ἀπαεσθαι, ἀφῆ, πρὸλ.
τὸ λατ, παρῆμει=ψηλαφᾶν καὶ κολακεύειν, ἀ-
παεῖν).

ἀπ-ἄτερθε [-υ-], πρὸ φων. ἀπάτερθεν, ἐπὶ β.
(ἄτερ-ἄτερθε, ὡς ἀνευ-ἀνευθεν καὶ ἀπάνευθε)
χωριστά, B 587, Σ 217· καὶ ὡς πρὸθ. μετὰ
γεν. μακράν, πύρρῳ, E 445.

ἀπάτη [-υ-], ἡ (ἴδ. ἀπάτη) ἀπάτη, O 31,
«κακὴ ἀπάτη» B 414, I 21, δόλοϋς, πληθ. ν
294· Ἐκ τούτου

ἀπατήαιος [-υ-], ὄν, ἀπατηλός, ψευδής,
μόνον ἐπὶ πραγμάτων, «ἀπατήλια βάζειν» *Ὀδ.
E 427, 437, «ἀπατ. εἰδώς» ὁ δόλου· καὶ ἀπά-
τας γινώσκων, E 288.

ἀπατηλός, ὄν,=ἀπατήαιος, A 526 f καὶ
*Υμ. 7, 43.

ἀπατιμάω [-υ-], ἐντονώτερον τοῦ ἀτιμάω,
ποι., ἀόρ. ἀπητίμησα, ἐντελῶς ἀτιμάζω, ἐξυ-
θρίζω, «τινά» N 413 f.

(ἀπατράω) ἄχρ. ἐνεστ. Ἐκ τούτου εὐχρ. μό-
νον ὁ παρὰτ. ἐν τῇ ἐνίκῃ ἀπηύρων, ας, α, καὶ
γ'. πλ. ἀπηύρων, A 430, εἰς σημ. ἀορ., ἡ με-
τοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. ἀπούρας· καὶ γ'. πληθ. ἐνε-
ργητικοῦ τινος μέλλοντος ἐκ τοῦ ἀορ. ἀπούρας
σχηματισθέντος ἀπουρήσουσι, X 489, ὅπερ κατὰ
τὸν Βούττιαν, ὁ Βέκκερος, ὁ Δινδόρφιος καὶ πάν-
τες οἱ μετ' αὐτοὺς παρεδέχθησαν ἀντὶ τοῦ ἀπου-
ρήσουσι. Σημ. ἀφαίρω, ἀποσπῶ, ἀρπάζω,
μετὰ αἰτ. πράγματος· «ἐλεύθερον ἡμᾶρ» Π 831,
«φίλον ἦτορ» E 50· συνήθ. δὲ ἔξ μετὰ αἰτ. προ-
σώπου, «τινά θυμόν» τινὸς τὴν ζωὴν, Z 17, K
495, «φίλον ἦτορ» T 201, «τεύχεα» A 334·
ἀλλὰ καὶ μετὰ δατ. προσώπου «τινὶ τι» P 236,
γ 492, ν 432.—Ως μετὰ γεν. συντασσόμενον
θεωρεῖται ὑπὸ τινῶν ἐν τοῖς χωρ. A 430, δ 616
(ἀλλὰ περὶ τούτων ἴδ. ΛΕΞΑΝ) καὶ σ 273, ὅπου
ἡ γεν. ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ «ὄλθον». (Κατὰ τὸν
Λόδοκιν ἀνήκει ὁ μὲν ἀόρ. εἰς ἄχρ. ἐνεστ. οὖρω,
ὃ δὲ παρὰτ. εἰς ἐνεστ. αὐράω· κατὰ δὲ τὸν Ἀ-
ρην, ὅστις ζητεῖ νὰ ἀναγάγῃ εἰς μίαν ῥίζαν τοὺς
διαφόρους τύπους, ἦτο κατ' ἀρχὰς ὁ ἀόρ. ἀπέ-
Γραν (κατὰ τὸς ἀπιδραν), καὶ ἡ μετοχ. ἀποΓράς,
ὅθεν τὸ ἀπούρας, ὃ δὲ ἐνεστ. ἀποΓράω, ἀπαυ-
ράω=ἀποΓράω, ταυτέστιν ἀπερῶν· οἱ δὲ σχημα-
τισμοὶ ἀπήυρας· κ. λ. εἶνε μόνον κακὴ γραφὴ ἀντὶ
τοῦ ἀπέυρας (ὃ ἐ. ἀπέΓρας) κ. λ. Κατὰ δὲ τὸν
Βούττιαννον εἶνε συγγ. τοῦ εὐρεῖν καὶ κατ' ἑλ-
λους τοῦ αἰρέω. II. Ἀξίον σημειώσεως εἶνε ὅτι
τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα εὐρίσκειται σήμερον ἐν τῇ Ἰτα-

κωνικῇ διαλέκτῳ „αὐράκκω“ (ὁ ἔ. αὐράσκω)
= ἀρπάζω, ἴδ. Deville Dial. Tzacouien σ. 37).

ΛΠΑΦΙΣΚΗ [v.], ἐπ., ἀνρ. β'. ἤπαρον, ἀπασ-
ἀπαρειν, μέσ. ἀνρ. εὐκτ. ἀπαύροιο, ἀπατω, θα-
λιεύομαι, «τινά» Ὅδ. λ 247· ὡσαύτως καί
τοῦ μέσ. ψ 216· πρὸλ. ΠΑΡΑΠΑΦΙΣΚΗ. (ἐκ τοῦ ἀ-
πόμ. ἀσπ.)

ΑΠΕΡΙΜΕ, Ὡ. ΑΠΕΙΡΟΝ.

ΑΠΕΡΓΕ, Ψ, ΑΠΟΕΡΓΟ.

ΑΠΕΙΛΑΪΝ, [...], μέλ. ἀπειλήτω, παρσι. δυτικός ἀπειλήτην, λ 313· α.) ἀπειλῶ, „φοβερίζω“, «τινί» συνήθως μετ' ἀπαρρ. τοῦ μέλλοντος, Α 461, Ο 179, λ 313, μετ' ἀπαρρ. δὲ τοῦ ἐνεστώ. 1 682: «ἀπειλ. ἀπειλάς, μῦθον» ἐκφέρω ἢ ἀποτείνω ἀπειλάς, λόγον ἀπειλητικόν, Ν 220, Π 204, Α 388, «τά γε» τὴν ἐξῆς ἀπειλήν, Ο 212· β.) μετ' ἀπαρρ. ἐπαινῶ, ἐξυμνῶ τινα ἴτι, καυχώμενος περὶ τίνος· διισχυρίζομαι ὅτι, 0 383 (Ι. Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σημ. περιέχεται ἡ ἐννοια τῆς ἀπειλῆς· διότι ἐν τῇ διαβεβαίωσει τοῦ Ἀλκίνοου ὑπῆρχε καὶ πλαγία τις ἀπειλή ὅτι οἱ Φαίακες, ὑπερβαίνοντες πάντα τοὺς ἀνθρώπους, κατὰ τὴν ὀρχήσιν κτλ. δύνανται νὰ ὑπερβῶσι καὶ διὰ τοῦτο προκαλοῦσι καὶ τὸν Ὀδυσσεύα· γ.) „τάξω“ ὑπισχυρῶμαι, Ψ 863, 872. (Κατὰ τὸν Βούττμαννον δὲν εἶνε σύνθετον, κυρ. σημ. τὸ μεγαλοφώνω· λαλῶ καὶ συγγενεῖς πρὸς τὸ Δωρ. ἀπελλῆι=ἐκκλησιάζει τοῦ ὅμιλου· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. εἶνε σύνθετον, ἀνάγκηται εἰς τὸ εἰλέω καὶ σημ. κυρ. τὸ ἀποτρέπω). Ἐκ τούτου

ΛΠΕΛΛΗ [υ.], ἡ, πάντοτε πληθ. ἀ.) ἀπειλή, ἡ, φοβέρα^α, I 244, v 426. β.) κόμπος, καύχησης, ἀλαζονεία, E 479, κομπαστική υπόσχεσις, T 83. (Ὥδ. τὴν προηγ. λ.).

ΛΠΕΙΛΑΝΤΗΡ, ἡΡΟΣ, ὁ, κορυπαστής, ἀλαζών,
Π 96 ῥ.

4. ἀπ· εἰμι (εἶμι), μέλ. ἀπέσομαι, ἐπ. σσ, καὶ γ'. ἐν. Δωρ. ἀπεσοῖται, τ 302, ὑποτ. ἀπέησι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀπῆ, τ 469· παρσι. ἀπῆν, ἐπ. ἀπέην, καὶ γ'. πλ. ἐπικ. ἀπεσαν ἀντὶ τοῦ ἀπῆσαν. Σημ. εἶμαι μακράν, ἀπών, λείπω, ἀνευπαῖ. K 354, σ 515 κ. ἀ. «σοὶ δ' ὁδός· οὐκέτι δηρὸν ἀπέσσεσται» τὸ ταπεινὸν σου δὲν θὰ ἀργήσῃ πλέον πολὺ, δ 285, θ 450· μετὰ γεν. «τινός» εἶμαι μακράν τινος, P 278, «πατρὸς» τ 469, «φίλων καὶ γαίης» σ 146 κ. ἀ.—Ἐν τμήσει, ζ 44, 220.

2. ΑΠΕΙΜΙ (εἶμι), προστ. ἀπιθι, μετοχ. ἀπιών, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, πολλάκι· κατὰ μετοχὴν, κ. 289 κ. ἀ. Ὁ ἐνεστ. ἐν τῇ μελλοντικῇ ὑμ. κεῖται ο 593.

ἀπεισὼν, ἔλλειπτ. ἀφ. β'. τοῦ ἐνεστ. ἀπόφθ. μ. Παρ' Ὁμ. ἐκτὸς τῆς κοιν. μετοχ. ἀπεισῶν, τ. τῷ, εὐρίσκονται καὶ οἱ ἐξῆς ἐπικ. σχηματισμοί· γ'. ἐν. ἀπέσις καὶ ἀπόσις (ἀπέσεις καὶ ἀπόφ.), ὑποτ. ἀποσίπω (ἀπόφ.) εὐκτ. ἀποσίπομι (ἀπόφ.), προστ. ἀπόσις (ἀπόφ.), ἀφρ. ἀποίπειν (ἀποί-) καὶ ἀπειπέων, μετοχ. ἀποίπων

(ἀποφ.) T 35. 4) ἐκφράζω, ἐκφ-
τερῶς· I 432, μετὰ αἰτ. «μῦθον, ἀ-
446, I 309· «ἐφημοσύνη» π 340.
Ψ 361. (Ἡ σημ. αὕτη εἶνε μόνον ἐ-
[ἀπόφνημι], ἀρνούμαι, ἀποποι-
οῦμαι I 540, 675· «τί» A 545· κα-
«εὐὴ ἢ καλεῖται», παραιτῶ, ἀφίνω, κ-
«μῆνιν τι» τὴν κατὰ τινος· ὀργήν,
ὄθεν 3) ἀπαγορεύω, (διὰ λόγου) ἐ-
«τοί» α 91· (ἀποείπε μετὰ γεν. ἐγρ.)
Γ 406· ἀλλ' ἤδη ἀπὸ τοῦ Οὐλοφίου κα-
σταρῶ· γράφεται ἀποείκε, ὅπ. ἴδα—
πο τοῦ ἀποειπῶν ἐν ἄρσει λαμβάνεται
κρά, T 35.—. Ἐν τῇ καθοδικῇ μου.
ἀρ., ἀποείπα·· μετὰ τὴν σημ. ἀπει-
λόνομ).

ἈΠΕΙΡΑΙΝ, ἢ, Ἀπειραία, ἢ περὶ
 ὅς· « ἡ 8 (ἐκ τοῦ ἀρχαίου σχηματισ-
 μος [· · ·] ἀντὶ τοῦ μετέπειτα Ἰππειροῦ
 δὲ ὁ μὲν Νίσιος ἐννοεῖ τὴν ἀγνωστα-
 ραντὸν χώραν τὴν πρὸς βορρᾶν· ὁ δὲ
 θυχτήν τινα χώραν· ὁ δὲ Δουδερβλίνος
 ἡπειρον στερεάν· καὶ γράφει διὰ τοῦτο
 οἰονεῖ „στερεαντή“ τοῦναντιον τοῦ
 Ἰσχυροῦ καὶ περὶ τοῦ Ἀπ

ἈΠΕΙΡΕΣΙΟΣ καὶ ἈΠΕΡΕΙΣΙΟΣ, ἡ, οὐ
ἐπέχρασαν ἀντὶ τοῦ ἈΠΕΙΡΑΝ, ἀπε-
ραντος, ἀτελείωτος, «ἀπειρ. γὰρ
μυρίος, ἀπειροπληθής» «ἀπ. 60
«ἀπειρ. ἀνθρώποι» τ 174, «ἀπει-
448, «ἀπείρησι» ἀποινα» Α 43, Ζ
«ἀπείρησι» ἔδνα» Π 478, τ 529.

^οΑΠΕΙΡΩΘΕΝ, ἐπὶ ῥ. ἐκ τῆς Ἰπ
(ἀλλ' ἴδε καὶ ἈΠΕΙΡΛΙΝ).

ΑΠΕΙΡΗΤΟΣ, Η, ΟΝ, ἴων. καὶ ἐπι-
 ἀπείρατος (ἀ, παρῶν). 1) Ἰνεργ. ὁ
 σαι, πειραβεῖ, ἀπειρος, 6 170 (ταῦ
 Ἀμεῖν κατ' ἄλλους δ' ἐνταῦθα σημ.
 δοκιμασμένος, μὴ ἐπιθεσθαιμένος, μ.
 οὐ ρά τ' ἀπείρητος μέμονε διεσθαι
 ἔλαμιν ἀπόπειράν τινα, M 304 μετ
 λύτης; ἀπ. ἔρωτος ἀπειρος, Ἰ. Ἀφ.
 Παθ. ὁ μὴ δοκιμασθεῖς, «πόνος» ἀ-
 ἀδοκίμαστος, P 44, πρὸς λ. λήρι

ἈΠΕΙΡΙΤΟΣ [...], ΟΝ, ἐπ. = ἈΠΕΙ
 ὅδε, «πρόντος» κ 49ῃ †, «όμιλος» Ὑ

ΑΠΕΙΡΑΝ, ΟΧΟΣ, ὁ, ἡ, (πεῖρα: π
 ραυτος, ἀπεριόριστος, ἀχανής,
 416· «ὄθος» ἀπειράριθμος, ἡ
 776· «ὑπνος» ἡ 286·
 «πανταχόθεν εἰλημμένοι καὶ μήτε
 τε: μήτε ἀρχή», κατὰ τινὰ τῶν
 κατ' ἄλλον δὲ «ἄλυτοι, ἀπρακτοί»
 τε: πέρατα, ἐπομ. ἄλυτοι, θ 340.

ἌΠ' ΕΚ ἢ ἈΠ' ΕΚ, πρὸθ. μετὰ γεν.
ἔξω, « ἄπ' ἐκ μεγάροιο » Ἦ. Ἀπ. 44

ἈΠ·ΕΚ·ΛΑΝΘΑΝΟΜΑΙ, μέσ. μόνον ἐ
τοῦ ἀνακρίπλ. ἀορίστ. ἀπεκλελάρθω

ησμονῶ, μετά γεν. «θάμβευς», λησμονῶ
 ὄψος, παύω ἐκθαμβούμενος, ω 394 f.
 ΑΛΕΥΡΟΣ, ΟΝ (ἀ, πέλευρον = πλέθρον), «ἀ-
 ητος», ἄμετρος, ὑπέμετρος, «ἔ» Ε
 Π 269, ι 538.—Τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπὶ ῥ. «ἀπέ-
 » εἰς ἀμέτρητον ἀπόστασιν, Α 354.
 ΑΜΕΛΩ, ἄορ. ἀ. ἀπέμετα, ἐπ. σα, ἀπο-
 ἔμεω, «ἔμενω», «ἔμενω» Α 437 f.
 ΑΜΗΝΕΛΑΝΤΟ, ἴδ. ΑΠΟΝΗΜΗΝΕΚΑ.
 ΑΝΑΡΙΖΩ, ἐπ. ἀφοπλίζω, σκυλεύω καὶ
 εἰ ἀφαίρω, μετά διπλ. αἰτ. «ἔντα τινά»
 Μ 195, Ο 343 (μόνον ἐν ἀναστροφῇ).
 ΑΝΕΙΚΑ, ἴδ. ΑΠΟΝΕΙΡΑ.
 ΑΠΛΗ, ἴδ. ΑΠΟΝΑΗ.
 ΑΠΡΕΪΣΙΟΣ, ΟΝ, ἴδ. ΑΠΕΙΡΕΪΣΙΟΣ.
 ΑΡΕΙΚΑ [-], μέλ. ἀπερύω, ἀποκωλύω,
 ἀρούω, μετ. αἰτ. Α 542, σ 405, ι 449.
 ΑΡΧΟΜΑΙ, ἄορ. β'. ἀπῆλθον, παρὰ. ἀπε-
 ρχῶ, ἀπέρχομαι, ἀναχωρῶ, μετά γεν.
 ῥησι, οἴκου» Ω 766, ε 436.
 ΑΡΡΕΪΤ, ἔσς, ὁ, ἀναστολεύς, ὁ κωλύων,
 ὦν τι, «μενέων» Θ 361 f. Ἐκ τῆς με-
 τὰ διαθέσεως τοῦ
 ΑΡΡΕΪΤ, ἄορ. ἀπερῶσα, ἀποσύρομαι, ὁ-
 ρῶ, «πολέμου» Π 723 f.
 ΑΣΙΑΝ, ἴδ. Α ΠΕΙΜΙ.
 ΑΣΙΑΝ, ἔς (ἀ, πεύθομαι). 1) Παθ. ὁ περὶ
 ὧς οὐδὲν ἤκουσεν ἢ ἀκούει, ὁ μὴ ἀκούσ-
 ῶν, ἄγνωστος, «καίνου δ' ὀλεθρον ἀπειρία
 Κρονίων» κατέστησεν ἀφανῆ, ἐκρυφεν εἰς
 ὄψιν, γ 88. 2) Ἐνεργ. ἀπειρος, ἀδαής,
 ἀνῆς, γ 184. *Οδ.
 ΑΣΚΙΑΙΡΑ, ἄορ. ἀπέχθηρα. 1) σφόδρα μι-
 σθρεύομαι, μετά αἰτ. Γ 415. 2) κα-
 τὰ μισήτορ, «βαρετόν» ὥστε μοι ὕπνον
 ἔλπει καὶ ἐδόθη» με κάμνει νά βρεθῶ
 ὕπνον καὶ τὸ φαγεῖ, δ 405.
 ΑΣΚΙΑΝΟΜΑΙ, μέσ. ἄορ. β'. ἀπῆλθον, ἀπρ.
 ὡν τινόν ἐνεσ. ἀπέχθην, «μέλλω που ἀπέ-
 ρχαι Διὶ πατρί» Φ 83 (ὅπου δὲν εἶνε ἐνεστ.
 ἄορ. καθ' ἃ καὶ ὁ σχολ. «ἔοικα ἀπεχθῆς γε-
 ναι τῇ πατρί» ἐρμηνεύει. || Τὸ δὲ μέλλω
 τοῦ ἀορίστου ἔχει τὴν αὐτὴν ἔννοιαν, ἣν
 τῇ καθομῖ. τὸ θά μετ' ἄορ. «θὰ ἔγει-
 πτεσθω, μισητός εἰς τὸν Δία»). 1) γί-
 νηται μισητός, ἀπεχθῆς, κατ' ἐνεστ. μόνον
 ο 6 202 (ἐνθα ἄλλοι μεταφράζουσι διε-
 ρ. ἀπέχθησαν, μῖσος), ἀλλαχού δὲ κεῖται ὁ
 σῆμα ἐγενόμην μισητός, ἐπομ. εἶμαι μι-
 σῶς, ἀνευ πτ. σ 465. «τινί» Ζ 440, Ω 27,
 κ. α. 2) ἐχθρός εἰμι, ἐχθρεύομαι,
 «μοι παρ' ὁδὸς ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει»
 ὡς ἐχθρὸς, ἀπ' ἐχθρῶν κινούμενος, ὀργίζεται,
 ἴδ. πρὸλ. 96. Ἐνεστώτα ἀπέχομαι, ὅσον
 ὁ Όμ. ποιηταὶ (ὅσος ὁ Θεόκριτος) ἔχουσιν,
 ἴδ. Όμ.
 ΑΣΚΙΑ, μέλ. ἀφέω καὶ ἀποσχίσω, τ 572,
 ὁ. ἀπέσχον, μέσ. μέλ. ἀφέξομαι, μέσ. ἄορ.

β'. ἀπεσχόμεν, καὶ ἀπρ. ἀποσχέσθαι. 1) Ἐνε-
 ργ. ἀ.) κρατῶ μακράν, «τί τινος» ὅσον νῆα
 ἐκάς νήτων» ο 33, «Τυδεὺς υἱὸν Ἰλίου» ἀπο-
 κωλύω, ἀπομακρύνω, Ζ 96, 277. «τί τινι»
 κρατῶ τι εἰς τινά (τινός) μακράν, ὁ ἐ. προφυλάτ-
 τω τινά τινος, «γέρας μνηστήρων σοι» υ 203,
 «δεικνὴν χροτί» Ω 49. β.) χωρίζω, ἀπο-
 σύρω, «τί τινος» Χ 324 (ἐν τμ.) «ἔδε ἡδὲ ἦ
 μ' Ὀδυσσεὺς οἴκου ἀποσχίσει» τ 572. ὡσαύ-
 τως «οὐδ' ὅ γε (Ἀπόλλων) γέρας λοιμοῖο ἀπέ-
 λει» «δὲν θὰ τραθήσῃ (λατ.) γέρι ἀπὸ τὸν λοι-
 μόν», δὲν θὰ καταπάσῃ τὸν λοιμὸν, Α 97.
 (Ἀλλ' ἐνταῦθα ἀπὸ τοῦ Βεκκ. καὶ ἐξῆς γράφε-
 ται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον «δεικέα λοιγὸν ἀπώ-
 σει»). 2) Μέσ. [ἀπέχομαι] ἀπομακρύνω-
 μαι, ἀπέχω, μετά ἀν. «πολέμου» Θ 35,
 «βροχῶν» μ 321 κ. α. φεδόμεναι τινος, τ 489.
 κατὰ τὸ ταινόμενον ἀν. πτ. «τότ' ἐν οὗτοι ἀπο-
 σχέσθαι εἰλον ἦεν» τοῦ οἴνου δηλ. ι 241.—
 Περὶ τοῦ χωρίου γ 346 ἴδε ἔκκ. ἐν τέλει.

ΑΠΗΑΕΓΓΕΛΩ, ἐπὶ ῥ. (τοῦ ἄλλως ἀγρήστ. ἀπῆλε-
 γῆς: ἀπὸ, ἀλέγω), ἀπροκαλύπτως, φανερά,
 ἀνευ τινός προνοίας καὶ εὐλαβείας, «μῦθον ἀπο-
 ειπεῖν» μόνον Ι 309, α 373.

ΑΠΗΜΑΝΤΟΣ, ΟΝ (ἀ, πημαίνω), ἀβλαβής, τ
 282 f.

ΑΠΗΜΕΡΟΤΟΣ, ἴδ. ΑΦΑΜΑΡΤΑΝΩ.

ΑΠΗΜΩΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ (ἀ, πημα), ἀβλαβής,
 ὁ ἐ. 1) Παθ. ὁ μὴ βεδλαμμένος, ἀκέραιος,
 σῶος, Α 415, Ν 764, «ἀπῆμων ἦλθε» ε 40
 κ. α. «νόστος ἀπῆμων» εὐτυχῆς ἐπάνοδος εἰς
 τὴν πατρίδα, δ 319. 2) Ἐνεργ. ὁ μὴ δυνάμενος
 νά βλάψῃ, ἀκίνδυνος, κατὰ δὲ τινά λιτότητα
 φράσεως σιωπῆριος, εὐνοτικός, βοηθητικός
 κ. τ. π. «οὐρός» ε 268, μ 167, «πομποί» θ 566,
 «ὑπνος» ε 164 «μῦθος» Μ 80.

ΑΠΗΝΗ, ἡ, τετρακύκλος (τετράτροχος) φορ-
 τηγός: ἄμαξά, συνήθ. ὑπὸ ἡμίονων συρομένη,
 Ω 275, ζ 72 κ. α.

ΑΠΗΝΗΝΑΝΤΟ, ἴδ. ΑΠΑΝΑΪΝΟΜΑΙ.

ΑΠΗΝΗΣ, ἔς, γεν. ἔσς, ὄχι ἐπικυκλῆς, ὄχι μα-
 λακός, ὄχι γλυκός, ὄχι σκληρός, τραχύς, «κα-
 κός», «ἀπ. βασιλεύς» Α 340. «ὅς μὲν ἀπῆ-
 νῆς αὐτός: ἦ καὶ ἀπῆνέα εἶδῃ» ὥστε καὶ αὐτός
 εἶνε σκληρός καὶ διαθέσιν ἔχει κακὴν, τ 329.
 ἀκαμπτός, ἀτεγκτός, «θυμός» Ο 94, φ 97,
 «μῦθος» τραχύς, Ο 202, «νόος» Π 35, σ 381 κ.
 α. (|| Περὶ τῆς ἱστολογίας ἴδ. ΠΗΝΗΣ ἐν τέλει).

ΑΠΗΡΑΣΕΝ, ἴδ. ΑΠΑΡΑΣΕΝ.

ΑΠΗΡΕΩΣ, ἴδ. ΑΠΑΡΕΩΣ.

ΑΠΗΡΟΣ, ΟΝ (ἀπό, αἰρέω), μακράν αἰω-
 ρούμενος, μετέωρος, «ἀπῆροι δ' ἔσαν ὄζοι»
 μ 435 f. (ἐνθα συνήθως ἐρμηνεύει πρὸς τὰ κατα-
 κρεμάμενοι. || Ἐν τῇ σημερινῇ Ἀθηναίᾳ δια-
 λέκτῳ ἀκούεται ἡ λ. «ἀπάωρος» ἢ «ἀπάο-
 ρος» ἀφρημένος, distraire, ὁ μὴ ἐνδισκόμε-
 νος εἰς τοῦτον τὸν κύμαρ, ἀλλ' οἰονεῖ ἀερόδα-
 τῶν, ἴδ. ΠΑΡΗΩΡΟΣ).

ΛΠΙΘΕΩ [·υ·] (ἀπιθή=ἀπειθή), μέλ. ἀπιθή-
σω, K 429, ἀόρ. ἀπίθησα, ἀπειθῶ, δὲν πει-
θομαι «τινι» πάντοτε μετὰ τῆς ἀρν. «οὐδ' ἀ-
πίθησε μύθῳ» δὲν παρήκουσε, ὅ ἐ. (προθύμως)
ὑπήκουσεν εἰς τὸν λόγον, A 220 κ. ἀ. ἄνευ πτ.
Ω 339 «οὐκ ἀπίθησεν ἀκούσας» ο 78, ε 43 κ.
Ξ. πλχ., μετὰ γεν. Ὑ. Δῆμ. 448.

ΛΠΙΝΙΣΣΑ [·υ·] (ἐκ τοῦ ἀχρ. ἀπίνυτος· ἀ-
στερ. καὶ πινυτός) μόνον κατ' ἐνεστ. ἀ.) εἶμαι
ἀναισθητός, ἀσυνείδητος, ἀναισθητῶ,
«κῆρ» O 40. β.) εἶμαι ἄφρων, ἀσύνετος,
,,ἀνοηταίνω“, ε 342, ζ 258.

ΛΠΙΟΣ [·υ·], ιη, οη (ἐκ τῆς Ἀπό, ὡς ἀντίος
ἐκ τῆς Ἀντί), μεμακρυσμένος, „μακρινός“
«τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης» μακρόθεν, „ἀπὸ τό-
πον μακρινόν“ A 270, Γ 49, η 25, π 48.
(Τὴν ἐσφαλμένην γνώμην τινῶν ἀρχαίων γραμ-
ματικῶν, καθ' ἣν πρέπει δῆθεν ἡ λ. νὰ γράφηται:
Ἄπιος (ὑπερ ὅμως ἔχει τὸ α μακρόν) ὡς ἐκ
τοῦ Ἄπιος (Ἄπις), βασιλέως τινὸς μυθικοῦ τῆς
Πελοποννήσου, καὶ τὸ «ἐξ Ἀπ. γ.» νὰ ἐρρη-
νεύηται ἐκ τῆς Πελοποννήσου, ἱκανῶς ἀνῆρ-
σεν ὁ Βούττυαν).

ἌΠΙΣΛΑΝ [·υ·], οησ, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Φαυ-
σίου, Τρώς, A 578. 2) υἱὸς τοῦ Ἰππάρου, Παι-
ων (πρόβλ. Ἀμυγίλῃς) P 348.

ΛΠΙΣΤΕΩ (ἄπιστος), ἀπιστῶ, δὲν πιστεύω,
μετ' αἰτ. πράγματος, ν 339 f.

ἌΠΙΣΤΟΣ, οη (ἀ, πίστι), ὁ ἄνευ πίστεως,
εὐθεν ἀ.) ἀνάξιος πίστεως, δόλιος „ἄπι-
στος“ ὡς ἐν τῇ φρ. „σκολι ἄπιστο“ Ὑλ. Γ
406, Ω 63, 207. β.) ὁ μὴ πιστεύων, δῶσ-
πιστος, „ἄπιστος“, ὡς ἐν τῇ φρ. „εἶσαι θω-
μᾶς ἄπιστος“, «κῆρ» ξ 150, 391, «θυμός» ψ 72.

ΛΠΙΣΣΑ, ποι.=ἀπείσα, λ 95 f.

ἌΠΛΗΣΤΟΣ, οη (ἀ, πῆμπλημι), ἄπληστος,
ἀκόρεστος «χόλος» Ὑ. Δῆμ. 83 (κατὰ τὴν
διορθωσιν τοῦ Ἑρμάν. ἀντὶ τοῦ ἀπλητος).

ἈΠΛΟΪΣ, ἰσος, ἡ, ἀπλή „μονή“ «χαλῶνα»
ἡ μόνον ἄπαξ περιβάλλουσα τὸ σῶμα, Ω 230,
ω 276 (τὸ ἀντίθετον τοῦ δίπλας, ἀπ. ὕδ).

ἌΠΛΩ (ἀπλῶς), ἀόρ. ἤπλωσα, „ἀπλώνω“
«οὐρήν» Βατρ. 74 (86).

ἈΠΝΕΥΣΤΟΣ, οη (ἀ, πνέω), ἄπνους λιπόθυ-
μος, „λιγοθυμισμένος“, ε 456 f.

ἈΠΟ [·υ·, ἀλλ' ἐνίοτε τὸ ο ἐκτείνεται ἐν ἀρ-
σει, ὅσον «ἀπὸ νευρῆς» A 664, ὅπου ὁ Οὐόλ-
φιος ἔγραψεν ἀπαί, τύπον μὴ εὐρισκόμενον ἀλ-
λαχοῦ παρ' Ὀμ., «ἀπὸ ρίου» Ξ 154 κ. ἀ.].

Α.) Ἐπιρρήμα, μακράν, χωριστά, μόνον
παρὰ ποιηταῖς· ὅπου δὲ παρ' Ὀμ. εὐρίσκεται ὡς
τοιοῦτον, πρέπει βεβαίως ν' ἀποδοθῇ εἰς τὸ ῥή-
μα, ὅσον, «πάλιν δ' ἀπὸ χαλκὸς ὄρουσε βλη-
μένου» Φ 593, «ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμύναι» A
67, πρόβλ. E 244, A 845, Π 82, Σ 92, ζ
40 κ. ἀ.

Β.) Πρόθεσις, μετὰ γεν. ἀπό. 1) ἐπὶ τόπου
σημαίνει 4) τὴν ἀπὸ τινος τοποῦ ἢ πράγματος

ἀπομακρυνσιν· ἀ.) μετὰ κινήσεως τοῦ
κῶν ῥημάτων, «πέμπειν τινὰ ἀπὸ—»
στέλλω τινὰ μακράν (ἀπομακρύνω) τινι·
Π 447 κ. ἀ. ἐν ζευγματικῇ συντάξει «ὄρε-
τον ἐπιπλέγῃ πυρ θάσσον ἀπ' οὐθαλμῶν»
καύσῃ τὸ πυρ ταχύτερον (καὶ τὸν ἐξαφανί-
σων οὐθαλμῶν, Ψ 53. Πολλάκις σημαί-
νται ἀπὸ τῶν ἄνω πρὸς· τὰ κάτω κ.
ἢ τὴν ὁρμὴν τουτέστιν ἀρχὴν τῆς
σειῶς, «ἄφ' ἵππων ἄλτο χαράξ» ἀπὸ
πῶν ἐπῆλθες κατὰ γῆς, Π 733· «ἄφ'
ἀπὸ νεῶν μάχουμαι» O 386, πρόβλ. ι 49.
«ἀφαμένη βρόχον ἀπὸ μελάθρου» κρε-
βρόχον ἀπὸ τῆς ὁροῆς, λ 278· «ἀπὸ
νέος ὤλεο» νέος· ἐχάθη ἀπὸ τὴν ζωὴν.
Πολλάκις κεῖται πλεοναστικῶς, «ἀπ' οὐ-
κ ἀπὸ Τροίθην» κ. ἀ. (ὡς καὶ ἐν τῇ καθ' ἡ-
,,ἀπὸ παιδιόθεν, ἀπὸ μικροῦθ, ἀπὸ
θεῶν)· ὅθεν σημαίνει καὶ χωρισμὸν καὶ
ρεσιν μέρους ἀπὸ τινος ὅλου, «λαχὼν π-
δος αἶσαν» ε 40· β.) μετὰ τῶν ἱερῶν
μαντικῶν ῥημάτων σημ. μακράν, «μέ-
τῃ ἀλόχοιο» B 292, «νεῶν ἀπο καὶ κί-
B 208, «ἀπ' Ἀργεος» M 70 κ. ἀ. Ἐνταῦθα
γονταὶ καὶ αἱ φράσεις «ἀπ' οὐατος εἶναι»
σθαι· μακράν τοῦ ὠτός (τῆς ἀκοῆς) εἶ-
ακούομαι, X 454, Σ 272· «ἀπὸ δακρυ-
κράν τῆς προσδοκίας, παρὰ προσδοκίαν·
«ἀπὸ σκοποῦ καὶ ἀπὸ δόξης μυθέομαι» ἐ-
σκοποῦ καὶ παρὰ προσδοκίαν, λ 344, «ε-
μοῦ εἰμί» εἶμαι μακράν τῆς καρδίας, ἀ-
ἀπὸ τὴν καρδίᾳ, δὲν ἀγαπᾶμαι, A 562
σημ. τὴν ἀρχὴν, καταγωγὴν καὶ ἐκ
τὴν ἀπὸ τινος τοποῦ ἢ προσώπου ὁρμ-
ποθέν, «ἵπποι ἀπὸ Σελλήντο» καταγ-
ἐλθόντες, M 97, «ἄγε Παίονας ἀπ' Ἀρ-
849, «Κρήτες ἀπὸ Κνωσῶς» Ὑ. Ἀπόλ.
«γίγονται—ἀπὸ τ' ἀλσέων» κ 350, «ἀ-
δρῶς ἐσσι» (Ὑ. ἀρῆς) «κακωτοῦ δ' ἡ
ἀπὸ πύργου» X 447.—Τὴν αὐτὴν ἔννοαν
ἡ πρόθ. καὶ ἐν ταῖς εἰς φράσεσι· ἀ.) «ἀ-
ἀπὸ Χαρῖτων ἔχουσαι» ἔχουσαι τὸ καλὸν
τὰς Χάριτας, τουτέστι δῶρον τῶν Χαρ-
τῇ νεωτέρᾳ φρ. „τὸ ἔχω ἀπὸ τὸν πατέρα»
κ. τ. τ., ζ 48, πρόβλ. θ 457, Ὑ. Ἀπόλ. 77.
τως· «θεῶν ἀπο μῆδεα εἰδώς» ἔχων τὴν
σιν ἀπὸ τῶν θεῶν, κατὰ θεῶν εἶναι παρα-
(|| ὡς ἐν τῇ νεωτέρᾳ φράσει „ἀπὸ θεῶν
τοῦτο“, τῇ μιᾷ τῶν ὀλίγων, ἐν αἷς ἡ
ἐφύλαξε τὴν ἀρχαίαν μετὰ γεν. σύνταξιν·
β.) ἐνθα ἡ πρόθ. σημ. τὴν ἀφορμὴν, τ-
σον, τὸ ὄργανον «ἀπὸ χειρὸς ἐόλητο»
M 306· «ἀπὸ βιοτῶ πέφπεν» Ω 605, π
279. (|| Ὡσαύτως παρ' ἡμῖν „ἀπέθανον
βόλι, φαρμάκι, ἀρρώστια“ κ. τ. τ.) «ἐκ
χειρὸς ὀλέθρου» K 371 «γῶτα θρασυῶν
χειρῶν ἐλκόμενα» Ψ 744, πρόβλ. N 434·
χαϊντάτα παραδείγματα, ἐν οἷς ἡ Ἀπό ἐ

οὐκ ἐν τῇ ὕπῳ μετὰ γεν., ἦν καὶ προϊόντος χρόνου (περικείμενον ἐκ τῆς νεωτέρας, τῆς ἡλ. γλώσσας): γ.) ὅπου ἐκφράζεται ἐπιθετική ἔννοια, «ἀπὸ σπουδῆς» σπουδαίως. Μ. 31.) ἐν τῇ παροιμιώδει φράσει «οὐκ ἔστιν ὁμοῦ οὐδ' ἀπὸ πέτρης ἀραιζέμεναι» (|| δὲν ὁμοῦ τὸν καὶ ὁμοῦ τις λαμβάνων ἀπορρίπτει ἐκ ἀφ' ἡδονῶν πραγμάτων) τῇ ἀναλογίᾳ ἀφ' ἡδονῶν «νὰ ὁμοῦ τις ἐξ ὧν καὶ τούτων καὶ καμμένα» X 426, πρὸς Δρ. Π.) ἐπὶ τοῦ παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «ἀπὸ δεινῶν ὁρμήσαντο» εὐθὺς μετὰ τοῦ δεινόν, Θ 54, φρ. οὕτως τομίζεται ἐν τῇ ἀναστοφῇ, ὅταν ἀποδοῖται μετὰ τὴν συντακτικὴν τῆς πρῶτης, ὡς 110, ζ 12 κ. α. Ὡς αὖτως δ' ἐτόνιζον πολλοὶ ἱστορικοὶ καὶ ἐπὶ τῇ σημ. τοῦ μακρὰν τι, ἀλλὰ τὸν τόνισμὸν τοῦτον ἀπεδοκίμασαν ὡς ἄντικθον ἢ ὁ Ἀρίσταρχος καὶ Ἡρωδιανός. Ἰδ. καὶ Βίβλ. εἰς Σ 64. Ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ Οὐόλοφ. ἀποδοῖται ὁ τόνισμός οὗτος: μόνον ο 517, ἐνθα καὶ διατηρεῖται ὑπὸ τοῦ Δινδοβρίου, ἐν ᾧ διωροῦται ὑπὸ τοῦ Βεακέρου.—Ἐν συνθέσει σημ. χώνων, ἀπομάκρυνσιν, παύσιν, ἀραιεῖσιν, ἐπὶ δὲ ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον, ἐντελῶς, «ἄλλοι», ὅπως καὶ ἐν τῇ καθορίᾳ, «ἀπαυερῶ», ἀπὸ ἀρχῆς.

ἀποαίνυμαι, Ἰδ. ἀπαίνυμαι.

ἀποαίρεσθαι, Ἰδ. ἀφαίρεσθαι.

ἀπείδω, μέλ. ἀποδίσσω, ἀόρ. β'. ἀπείδω, ἀόρ. ἐπ. ἀπεδίστατο (ὅπου ἤδη πανταχοῦ ἐνεκτὸν ἀντὶ τοῦ ἀπεδίστατο)=ἀπέδω, Α 18, Β 35, Ε 352 κ. α. Ἰδ. βαίνα. 1) ἀπείρεται, «ἐκ πολέμοιο» Ρ 488, «μετ' ἀθανάτων» Φ 298, «πρὸς Ὀλύμπου, πρὸς (καὶ) κατὰ» Ω 468, δ 637, 715, ἄνευ πρ., Α 428, 33, α 319 κ. α. 2) καταβαίνειν, ἐξέρχεται «ἐξ ἵππων» ἐκ τοῦ ἔρματος, Γ 326. Θ καὶ μετὰ μοναχῆς γενικ. «ἵππων» Ρ 480, «ἀποβαίνειν», ν 281, ζ 346, ἄνευ δ' αὐτῶν; εὐκόλως ἐνοουμένης «ἀπέδωσαν ἐπὶ χθόνα» Α 619.

ἀποβάλλω, μόνον ἐν τυχέσει, ἀόρ. β'. ἀπέδω(α) ῥίπτω τι ἀπ' ἐπάνω μου, ἀποτί-
ται, ὅταν ἐκείνη, ὅπλα κ.τ.τ. Β 483, Φ 51, 10, β'. ἀφίνω νὰ πέση, ὅταν «δάκρυ πα-
ν» δάκρυ ἀπὸ τῶν παρειῶν, δ 498. γ.) ἐν ἀπὸ νῆας; ἐς πόντον βάλλουσι» ὅθεν ῥί-
πται τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν, ὅ ε. ἀπο-
νομοῖ, δ 359. Ἐκ τούτου

πονητός, ον, ἀξίως ἀποβολῆς, «διὰ
καρὰ», ἀξίως καταφρόνησιν, ἀπορρί-
ται, «ἐπος, δῶρα» *Ἰλ. Β 361, Γ 65.

ἀποβαίνω, χύνω ἔξω, ἐξέμω, περὶ νηπίου
ἀχλὺς «οἶνον» Ι 491 ἱ.

ἀποβρίζω, παρ., ἀόρ. μετοχ. ἀποβρίζας, ἀπο-
μωμαι, ὅ ε. χορταίνω τὸν ὕπνον μου, *Ὀδ.
11, μ 7 (|| ἢ μάλλον κατὰ τὸν Ἀπολλών.
ἀνασταζώ, «παίρνω ὀλίγον ὕπνον», διότι

κατὰ τὸν Ἡσίοχον: βρίζει=ἐσθίει (ε) πιέζει, κῶει,
καθεύδει).

ἀπογίγνομαι, ἀόρ. ὑποτ. ἀπογυῖσσω, ἀφαιρέ-
σιν τὴν δύναμιν τῶν μελῶν, «κόπτω τὰ γόνυα τὰ
τὰ μέλη», ἐν γένει δὲ ἀδυνατίζω *Ἰλ. Ζ 265 ἱ.

ἀπογυμνῶμαι, παθ. ἀόρ. μετοχ. ἀπογυμνωθείς
ἀπογυμνῶμαι, κ 301 ἱ.

ἀποδαίνομαι, ποι., μέλ. ἀποδάσσειν, ἐπ. σσ.
ἀόρ. ἀποδασάμην, ἔχων τὸ α βραχὺ, ἐπ. σσ. X
418 (ὅπου ὅμως ἀπὸ τοῦ Σπυτινέου ἤδη γρά-
φεται μέλλων), ἀπὸ τινος ἴλου δίδω μέρος εἰς
τοῦ, παρὰ γὰρ, «χωρίζω», μετὰ ὁριστικῆς
προσώπου καὶ γεν. καὶ αἰτ. πράγματος, *Ἰλ.
Ρ 231, Ω 595.

ἀποδεδίδομαι, ποι., ἐκφασθῶ, τρομάζω
(μεταθ.) ἀποτρέπω, (ἐν τι) Μ 52 ἱ.

ἀποδεδροτίζω, ἀποκόπτω τὸν λαίμῳ,
ἀποσφάττω, «ἐκείνη» Σ 336, Ψ 22, «μυ-
λα» λ 35.

ἀποδέχομαι, ἀποθ., ἀόρ. ἀ. ἀπεδέξαμην, πα-
ραδέχομαι, ἀποδέχομαι, «ἀποινα» Δ 95 ἱ.

ἀποδιδράσκω, ἀόρ. β'. μετοχ. ἀποδράς, δρα-
πατεύω, φεύγω κρυφίως, «ἐκ νῆος» καὶ ὁμο-
νῶν «νῆος» π 65, ρ 516.

ἀποδίδωμι [...], μέλ. ἀποδώσω, ἀόρ. ἀ.
ἀπέδωκα, ἀόρ. β'. εὐκτ. ἀποδοίην, ἀπρρ. ἀπο-
δοῦναι. 1) ἀποδίδω, δίδω ὁπίσω «κόρη»
πατοί» Α 98, πρὸς Γ 285. Ὅθεν 2) ἀντα-
ποδίδω «ὁρέπτρα τοκεῦσι» ἀνταμείβω τοὺς γο-
νῆς διὰ τὴν τροφήν, Δ 478, Ρ 302 «ἔδωκα»
0 318 (ὅπου τῶρα γράσσεται ἐπικ. ὅπου τοῦ ἀόρ.
β'. ἀποδοῖς κατὰ τὸν Νίταρν ἀντὶ τοῦ ἀπο-
δώσει) πρὸς γ 38, «ἔσσαν λῶδην» «πληρώ-
νω ὅλην τὴν ὕδριν» τὴν ὅποιαν ἔκαμα, Ι 387.

ἀποδίωμι [...], ποι. ἀποδιώκω, ἐκφασ-
θῶ, «ἐκείνη ἐκ μάχης» Ε 763 ἱ. (ἐνθα τὸ ἀρ-
κτικὸν α ἐκτείνεται), πρὸς ΔΙΕΜΑΙ καὶ ΕΞΑΠΟ-
ΔΙΕΜΑΙ.

ἀποδοκμήα, ἀόρ. ἀ. ἀπεδόχμωσα, μεταθ.
κάμπτω, κλίνω πρὸς τὰ πλάγια, παρα-
στρέφω, «αὐχίνα» ι 372 ἱ.

ἀποδράς, Ἰδ. ἀποδιδράσκω.

ἀποδρίπτω, ἀόρ. ἀ. ἀπέδρυσκα καὶ παθ. ἀπε-
δρύσθην, ἀποκόπτω (τὸ δέρμα) μετὰ τοὺς ὄνυχας
ἢ διὰ σφοδρᾶς προστριβῆς εἰς πέτρας κ. α. τοιαῦ-
τα «ξεσχίζω, τζουγγρανίζω, ξεγδέρνω»,
«πάντα» ρ 486, «ῥινοὶ ἀπέδρυσθεν» (Δωρ. καὶ
ἐπ. ἀντὶ τοῦ -ησαν), ε 435. «ἐνθα κ' ἀπὸ ρι-
νῶν δρύσθη» ἦτορ ξεγδάρθη τὸ δέρμα του,
ε 426.

ἀποδρίφω [...]=τῷ προηγ. «ἵνα μὴ μιν
ἀποδρίφωι ἐλκυστάζων» *Ἰλ. Ψ 487, Ω 21.

ἀποδύω [...], =ἀποδύομαι, μόνον κατὰ
παρ. «βοσκήν» ἀποτίθεσθαι «γδύνομαι»
τὸ βόειον δέρμα, γ 364 ἱ.

ἀποδύω, μέλ. ἀποδύσω, ἀόρ. ἀ. ἀπέδυσα.
ἀόρ. β'. ἀπέδυν, μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀπέδυσθην
[πλήν ἐν τῷ ἐνεστώτι, πανταχοῦ τὸ υ εἰς

μακρόν]. 1) Ὁ ἐνεστ., μέλ. καὶ ἀόρ. ἀ. εἰς ἐνεργητ. μεταβ. σημ. ἐκδύω, „γδύνω“, «ἐματὰ» ἐν τμ. B 264. Ἰδῶς: «τεύχεα» τὰ ὅπλα φρονευσθέντων μαχητῶν, σκυλεύω, Δ 532 κ. ἀ. Εἰς τὴν ἐπομ. σημ. ἀνήκει τὸ X 425, διότι ἐκεῖ τὸ «δύω» (διὰ τὸ μακρόν υ) εἶνε ὑποτακτ. τοῦ ἀόρ. β'. 2) Οἱ μέσ. χρόνοι καὶ ὁ ἐνεργ. ἀόρ. β'. εἰς μέσθην σημ. ἐκδύομαι, „γδύνομαι“, ἀποδύομαι «εἵματα» ε 343, 349.

ἀποδῆσι, ἴδ. ἀποδίδωμι.

ἀπο-εἶκω (ἀποF.) ποι. ἀντὶ τοῦ ἀπ-εἶκω, ἀποχωρῶ, ἀποσύρομαι ὑπεῖκων, μετὰ γεν. «θεῶν ἀπόεικε κελύθου» ὡς ἔγραψεν ὁ Οὐόλοιο: κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, Γ 406, ἀντὶ τοῦ «ἀπόειπε κελύθους» ἄφησε τὸν θρόνον τῶν θεῶν καὶ βᾶδιζε τὴν ὁδὸν τῶν ἀνθρώπων, δ. ἐ. παῦσαι τοῦ νᾶ ἦσαι θεά. (Ἰσαύτως: καὶ τὸ Βενετικ. σχολ. Α «τῆς εἰς τοὺς θεοὺς ὁδοῦ εἶκε καὶ παραχώρει μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς»).

ἀποεῖπον, ποι. ἴδ. ἀπειῖπον.

ἀπο-εργάω (ἀποF.) ποι., κατ'ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ ἀπειργῶ, ἄχρ. ἐν τῷ ἐνεστ. τῆς ὁριστ., εὐχρ. δὲ μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν. τοῦ παρτ. ἀποέργαθεν, ἀποκωλύω, ἐμποδίζω, «τινὰ τινος» Φ 599. «ράκεα οὐλῆς» ἀπομακρύνω τὰ ῥάκη ἀπὸ τῆς οὐλῆς, φ 221 (ἄλλοι θεωροῦσι τὸν σχηματισμὸν τοῦτον ὡς ἀόριστον, ἴδ. ΕΡΓΑΩ).

ἀπο-έρω (ἀποF.) ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀπειργῶ, Ἰων. παρτ. ἀπέρων, (δια) χωρίζω «ὅτι κληῖς ἀπέργει αὐχένα τε στήθος τε» ὅπου ἡ κληῖς (τὸ ὄστον) χωρίζει τὸν αὐχένα καὶ τὸ στήθος, Θ 325. ἀποκωλύω, μετ' αἰτ. γ 296. μετὰ γεν. ἀπὸ τινος, ἀποκλείω «Τρῶας αἰθούσης», ἀποδιώκω, Ω 238. Τὸ δὲ «ἀποεργμένη» Ἰ. Ἀφρ. 47 εἶνε μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. ἀνευ αὐξήσεως ἢ ἀναδιπλασιασμοῦ.

ἀπο-έρω (ἀπόFερσε), ἔλλειπτ. ἀόρ. ἀ., ὑποτ. ἀπέρση, εὐκτ. ἀπέρσεις, παρέσυρε, „ἐπῆρε, συνεπῆρε“, μετ' αἰτ. «ἔνθα με κῶν ἀπέρσεις» Ἰλ. Z 348 «ὄν ρά τ' ἔναυλος ἀπέρση» Φ 283. «μὴ μιν ἀπέρσεις ποταμὸς», „μὴ τον πάρη τὸ ποτάμι“ Φ 329. (Ἑτυμολ. ἀμφίβολοι: κατὰ μὲν τὴν συνηθετέραν γνώμην ἐκ τοῦ ἔρ-ρω εἰς μεταδοτικὴν ἔννοϊαν, ἢ ἐκ τοῦ ἀπ-έρω=ἀπέρων κατὰ δὲ τὸν Βούττη. ἐκ τοῦ ῥδω κατὰ δὲ τὸν Λόβεκκ συγγ. τοῦ ῥέω κατὰ τὸν Ἄρεν κατὰ μετάθεσιν ἐκ τῆς ῥίξης Γρε=Γρα, ἥτις εἶνε ἡ βᾶσις τοῦ ἀπαίγρα. Ὁ δὲ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὸ ῥ. ὡς συγκεκομμένον σχηματισμὸν ἀντὶ τοῦ ἀποερεύσαι.—Τὸ ο ἐν ἀρ-σαι ἐκτείνεται).

ἀπο-θαυμάζω, πολὺ θαυμάζω μετ' αἰτ. ζ 49 †.

ἀποθεςτος, ὄν, ἐπικ. ἀποτρόπαιος, ἢ ἀπερρίμμενος, εὐτελής „παραπεταμένος“ «κῶν» ρ 296 †. (Ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ θέσσε-σθαι=αἰτεῖν, ἱκετεύειν (Ἠσόγ.), θεσ-σε-μενοι=αἰτησάμενοι (Ἀρχιλόχ. Ἀποσπ. 10

Βεργκ.), οἰονεῖ: ἀνεπιζήτητος: ἢ κατ' ἄλλο τοῦ ἀποτίθημι=παραρρίπτω, παραπετῶ, ὀλιγώτερον πιθανόν).

ἀπο-θνήσκω, Ἰων. παρακ. μετοχ. ἀποθνήσκω, λ 424, X 432, „πεθαίνω“ ἢ ὁ παρ. „ποθαίνω“ (|| ἑτερως οὗτος σχηματῆς ῥίξης: θαν, ἀνάλογος τοῦ φαν-φαίνω, ἐν τῇ καθομῇ. ἀπαντῶμενος).

ἀποθοράν, ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.

ἀπο-θράσκω, ἀόρ. β'. ἀπέθορον. 1) ἀπὸ μετὰ γεν. «νῆς» πηδῶ ἀπὸ τῆς νῆος: B 702, Π 748. 2) ἐπερχόμενος ἀπὸ τινος πρὸς τὰ ἄνω, ἀνέρχομαι, «καπνὸν θρώσκοντα ἥς γαίης», α 58.

ἀποθῆμιος [...], ὄν (ἀπό, θυμός), ἀπομακρυσμένος: τῆς καρδίας, θθ. θυμῶτος, «ἀποθῆμια ἔρω τινα» Ε 261 †.

ἀπο-οικίζω, μεταφέρω τινα εἰς ἄλλην κλίαν, «τινὰ ἐς νῆσον» μ 435 †.

ἀπο-οῖνα [...], τὰ, μόνον πληθ., ποι. λύτρω, „ἡ ἐξαγορά“, ποσὺν χρηματικῶν ἄλλα πολυτίμα πράγματα, δι' ὧν ἐξαγορῇ ἡ ζωὴ καὶ ἐλευθερία τῶν αἰχμαλώτων, ἢ νεκρῶν ἢ ἀπόδοσις, Α 43, 95, 420, Z 49. «ἀπ. υἱος, κούρης» ἐξαγορὰ τοῦ υἱοῦ, τῆς γατρὸς, B 230, Α 414, «νεκροῖα» Ω 137.

2) ἐν γένει ἀμοιβή, ἀνταπόδοσις, ἐζημίωσις: διὰ τινα γενομένην βλάβην, Γ 438. Ἰλ. (Κυρίως εἶνε πληθ. ἀχρήστου ἐπιθ. ἀποῖνος (ἐκ τοῦ α καὶ ποινή)=ὁ ποινὴν ὃ ἐ. ἐκδίκησιν ἀποτρέπων).

ἀπο-οῖσι, ἴδ. ἀποφέρω.

ἀπο-οῖσμαι, ἀποθ., εἶμαι ἀπὸν, μακ. ἀπολελ. δ 409. ἀφίσταμαι, μένω μακ. μετὰ γεν. «πολέμοιο, ἀνδρός» Α 408. Τ. (|| ἐνεστώς με σημ. παρακειμ., τὸ ἀντίστοιχόν τοῦ «ἴκω»).

ἀπο-οκίμαι [...], ἀποθ., ποι., ὑπερβ. ὡς, ὑπερτερῶ «τινὰ τινα» τινα εἰς (ἢ κ. τι, μόνον Ὀδ. θ 427, 249).

ἀπο-οκίω, γ'. ἐν. τῆς εὐκτ. τοῦ ἀόρ. κίει, καίω ἐντελῶς, κατακαίω, μετ' αἰτ. τμήσει, Φ 336 †.

ἀπο-οκίω [...], ἐπ. ἀόρ. ἀπανάπτωσις, πομπή, ἐκπνέω «ψυχὴν» ἐν τμήσ. X 41 (|| ρ. ἐπικ., οὐ τινος τὸ ἀπλοῦν μόνον. Κοίντῃ τῷ Συμυρ. 6, 523 ἀπαντάται: παρὰ δὲ ἐκ τοῦ κλη, ἐξ οὗ τὸ κάπτω, „χαλὰ καπνός“ διότι τὸ ἀνοικοκλείειν τὸ στομάχον τὴν ψυχὴν ἀποπνέων, καὶ κάπτειν, ἐκπνέει καὶ ὁ καπνός: εἶνε συγγενεῖς ἔννοια).

ἀπο-οκίω, ἐπ. ἀόρ. ἀ. ἀπέκερσα, μέσ. ἀ. ἀπέκείρω. 1) Ἐνεργ. κυρ. κουρεῖται ἀποκάπτω, «τένοντες, φλέβα» K 446, N 546, 548 (ἐν τούτοις τοῖς χωρ. ἐν τμήσ.). 2) Μέσ. ἀποκόπτω τι τῶν ἐκ τοῦ «χαίτην» τὴν κόμην μου κουρεύω, ὡς ἐν πένθος, Ψ 444. Ἰλ.

παλιν. δὲν κηρύσσεται. οὐκ ἔστιν, ἀλλ' ἔστι κ' ἀποκηδήσαντες φερόμεθα χεῖρον ἀε-
ψ 413 f.

ΚΙΝΗΣΑ [---], τοῦ ἀορ. ἀ. Ἰων. θαμνι-
σμός «ἀποκινήσασκε» μετακινῶ, „κί-
νῶ τὸν τόπον του“, „δέπα: τραπέζη:»
αὐτὸ ἀπὸ τῆν τραπέζαν, Α 636· «τινά
» γ 107.

ΚΛΕΪΠΤΩ, ἀφαιρῶ τι κρυφίως, κλέπτω,
α. 522.

ΚΛΙΝΩ [---], ἀποκλίνω, παρατρέ-
πειν ἄλλην διεύθυνσιν, „γυρίζω“,
„ὄνειρον ἄλλην ἀποκλίνει:» εἰς ἄλλο
τρέψας τὸ ὄνειρον, ἄλλην αὐτοῦ ἐνέ-
ρει, τ 556 f. «ἀφ' ἀποκλ. βοῆς εἰς αὐλιν»
«ὀπίσω εἰς, Ἰ. Ἀφρ. 169.

ΚΟΠΤΩ, ἀποκόπτω μετ' αἰτ. «κέρη,
» Α 261, Φ 455, «τένοντα:» γ 419,
«ἐλπίδα:» ψ 195, «πεισμάτα» κ 127
(πρὸς. 1325) «παρήγορον» τὸν πλῆ-
κτον λῶμα, ἀποκόπτων τοὺς συνέχοντες
βουτράς: Π 416.

ΚΟΣΜΕΩ, ἀφαιρῶ τὸν κόσμον, „χαλ-
κὸν τὰξιν, ἐξοστολίζω“ μετ' αἰτ. «ἐν τῷ
ἀποκόσμῳ» σηκώνω τὰ κατὰ κόσμον
(ἐν) παρατεθειμένα σκεύη τῆς τραπέζης, τ
(Ο Σχολ. «ἀκόσμιον ἐποιοῦν τὴν τράπε-
ζοντες τὰ ἐν αὐτῇ»).

ΚΡΕΜΑΝΝΥΜΙ [---], ἀορ. ἀ. ἀπεκρέμα-
σεν «αὐγμένα» Ψ 879 f. (|| „ἐκρέμα-
σεν κεφάλιν“ ἐπὶ τῆς οὐτῆς περιστάσεως· λέ-
ει σήμερον ἡ καθομιλ.).

ΚΡΙΝΑ [---], ἀορ. ἀ. παθ. ἐν τῇ μετ. ἀπο-
κρί, ἀποχωρίζω, ἀποσπῶ, «τὼ οἱ ἀπο-
κρίντες ἐναντίω ὁρμηθεῖτην» ἀποχωρισθέντες,
παθόντες: τὸν οἰκείων, ὥρμησαν ἐναντίον
Ε 12 f.

ΚΡΥΠΤΩ, κρύπτω, ἀποκρύπτω «γα-
» ρ 286· «τινὲς ἵππου:» (ἀπὸ) τινος τοὺς
α. Α 718· τροπικῶς: «τινὰ νόστον θανάτου»
αὐτὸν ἀπὸ τοῦ θανάτου, ὑπεξαίρω τινα
θανάτου, Σ 465.

ΚΥΛΛΕΝ, ΑΠΟΚΥΛΛΕΝΑΙ, ἴδ. ΑΠΟΚΤΕΪΝΑΙ.
ΚΥΛΛΕΝΑ, ἀορ. ἀ. ἀπέκτεινα, ἀορ. β'. ἀπέ-
κτενον, ἐπ. ἀπέκταν, ας. α καὶ ἀπρρ. ἀποκτά-
μεν, ἀορ. β'. μέ παθ. σημ. ἀπεκτάμεν καὶ
γ. ἀποκτάνεμεν, φονεύω, ἀποκτείνω,
«σώζων» Θ 341, ε 432 κ. ἀ. «βοῶν, μῆ-
» σζω, μ 301, «ἀπέκτατο ἑταῖρος:» ἐφα-
ρμ. Ο 437, «ἀποκτάμενος» Δ 494.

ΛΑΛΩ, λαλῶ, ἐκπέμπω (ἀπ' ἐμαυτοῦ),
«λαλῶ, ἀκτινοβολῶ, ἑπικουρί: ἀστήρ ὧ: ἀ-
» σπῶ» Τ 381· ὡσαύτως: καὶ περὶ ἱματίου,
Θ 5, ο 108, «ὧ: ἀλγυῆς ἀπέλαμπε» (ἀπρο-
σώπτει τὸ ῥῆμα) οὕτως: ἐξέπεμπετο λάμ-
πς τῆς ἀλγυῆς, Χ 319· τροπικῶς, «κἄλλος
» ἑλκὼν ἀπέλαμπε» τὸ κἄλλος ἠκτινοβολεῖ, ἐ-
πὶ ἀπὸ τῆς παρειάς, Ἰ' Ἀφρ. 175. ὡσαύ-

τως: καὶ τὸ παρ. «ἄλγος ὁ ἀπελαμπετο πολλὰ
» πολλὴ δὲ χάρις ἠκτινοβολεῖ, ἐξέπεμπετο μετὰ
λάμψης: Σ 183, σ 298.

ΛΟΛΕΪΝ, κλίνω τι νὰ σταλάξῃ, παθ. στα-
λάξω ἀπὸ τινος, μετὰ γεν. «ἐλαιον πλοκά-
μων ἀπολείδεται» Ἰμ. 23, 3· ὡσαύτως: «ὄθο-
νέων ἀπολείδεται ἐλαιον» τουτέστιν ἡ ὀθὼν ἦτο
τόσον πυκνὴ, ὥστε ἀπεστάλαξε τὸ ἐλαιον ὃ δὲν
διήρχετο δι' αὐτῆς (ταύτην τὴν ἐρμηνείαν παρέ-
χει ὁ Πλούταρχος. Περί τοῦ μὴ χάριν ἐμμετρα
τ/ν Πυθίαν 4) ἡ κατὰ τὸν ὀδοῦσιον ἦτο τόσον
λαμπρὰ, ὥστε ἐλαιον ἐφαίνετο ὅτι ἀπεστάλαξεν
ἀπ' αὐτῆς (πρὸς. Σ 596) ἡ 107 f. (Ἀμφότερας
ταύτας τὰς ἐρμηνείας παρέχουσι τὰ σχόλια ||
Ἡ πρώτη ὅμως φαίνεται μοι πιθανωτέρα· διότι
φανερὸν ὅτι ἐν τῇ χωρίῳ πρόκειται ν' ἀποδει-
χθῇ ἡ πυκνότης ἢ κρουστότης (ὡς ἡ κυρωτάτη
ἀρετὴ) τῶν ὀθονῶν· ἀποδεικνύεται δ' αὕτη διὰ
τῆς τοῦ ἐλαίου δοκιμῆς, ὅπως σήμερον ἄλλην
ἀνάλογον προκαλεῖ ἡ Ἑλληνίς: ὅταν λέγῃ: „τὸ
παλὶ εἶνε τόσον κρουστό, τόσον στρωτό, τοῦ νὰ
γρᾶψῃ: ἐπάνω“).

ΛΟΛΕΪΝ. 4) Μεταβ. ἀ.) ἀφίνω ὀπίσω,
ἢ ὑπόλοιπον «οὐδ' ἀπέλειπον» παρνεωτικῶς,
χωρὶς ν' ἀφήσῃ τι (ὑπόλοιπον)· 292· κατὰ δὲ
τὸν Ἀμεινί: ἀδιαιλείπω: β.) ἀφίνω, ἐγκα-
ταλείπω, «δόμας» Μ 169. 2) Ἀμετ. „ἀ-
πολείπω“, ἐλλείπω συνήθ. μετὰ τῆς ἀρνή-
σεως, «καρπὸς οὐκ ἀπέλειπε χειμῶνος οὐδὲ θέ-
ροι:», „δὲν ἀπέλειπε χειμῶνα, καλοκαίρι“ η 117.

ΛΟΛΕΪΝ, κυρ. λεπίζω, „ἐξέφλουδιζω“,
τροπ. «ἀπολεψέμεν οὐατα» ἀποκόπτω τὰ ὠτα,
ἄπαρ ὧς λέπια εἶνε εἰς τὴν κεφαλὴν προσκεκυλ-
λημένα, Φ 455.

ΛΟΛΕΪΣΚΕΤΟ, θαμιστ. σχηματ. ἐκ τοῦ ΛΟΛ-
ΛΥΜΙ, ὅπ. ἴδ.

ΛΟΛΩ, μέλ. ἀπολήξω, ἐπ. λλ. ἀορ. ἀ.
ἀπέληξα καὶ εὐκ. γ'. πληθ. ἐπ. ἀπολλήξειαν, Ο
31, καὶ ὑποκ. ἐπ. ἀπολλήξω, ν 151· ἀ.) λή-
γω, ἀπέχω πλέον, κλίνω ἀπαχύν, παύω
μετὰ γεν. «μάχη, εἰσερχομένη, ἀπάτα» Η 263,
μ 221, Ο 31 κ. ἀ. μετὰ μεταγ. «οὐδ' ἀπολή-
γαι χαλκῷ θητόν» Ρ 565· «οὐκ ἀπολλήξει:
ἐξέρουσα» τ 166· (ὅπου ὁ Ἀμεινί γράφει: ἀπο-
λήξει: μετ' ἐκτάσεως τοῦ οἱ ἐν φρ μ 224 ὅς ν 151
ἀφῆκε τὰ λλ): ἀπολελ. Ν 230· β.) παύω,
ἐκλείπω, Ζ 149.

ΛΟΛΩ, λείγω, „γλύφω“, μόνον ὁ
μέσ. μέλ. εὐρίσκεται: «οἱ σ' ὠτειλὴν (καθ' ὅσον
καὶ μέρος) αἶψ' ἀπολεχμήσονται» ὅς γλύφουν τὴν
αἶψα ἀπὸ τὴν πληγὴν σου, Φ 123 f. (|| Τὴ
ἀπλ. λειχάω δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὁμ., παράγει
ταὶ δ' ἐκ τοῦ λείγω, εἰς οὗ καὶ λείχωνος ὅς „λεί-
ξουρος“).

ΛΟΛΩ, λείγω, ἴδ. ΛΟΛΩ.

ΛΟΛΩ, μέλ. ἀπολέσω, ἐπ. σσ. ἀορ. ἀ.
ἀπώλεσα καὶ ἐπ. ἀπόλεσσα, μέσ. ἀορ. β'. ἀπω-
λύμην καὶ θαμιστ. σχηματ. ἀπολέσκετο καὶ γ'.

πληθ. ἀπόλοντο, παρακ. ὅ. ἀπόλωλα. Α') Ἐνεργ. μεταβ. 1) ἀφανίζω, φονεύω, ἐξον-
τύνω, καταστρέφω, ἰδίως περὶ τοῦ ἐν τῇ μά-
χῃ φόνου, Α 268, Ε 738 κ. ἀ. «Ἴλιον» Ε
648. 2) στεροῦμαι, „χάνω“ «τινά» Σ 82,
«πατέρα» β 46· συγχή ἢ φρ. «ἀπὸ θυμὸν ὀλέσ-
σαι» χάνω τὴν ζωὴν βιαίως, Θ 90 κ. ἀ. «ἀπολ-
νόστιμον ἡμᾶρ» α 354· «βλοτον, αἶκον» β 49,
δ 95. Β') Τὸ μέσ. ἔ. ὅ. ἔνεργ. παρακ. ἔχει
σημ. ἀμετάβ. 1) „χάνομαι, ἀφανίζομαι“,
ἀποθνήσκω, φονεύομαι, Ε 314· πολλάκις
μετὰ δοτ. «ὀλέθρῳ» γ 87 κ. ἀ. σπανίως μετ'
αἰτ. «αἰπὸν ὀλεθρον» ι 303, «κακὸν μόνον»
κακὸν θάνατον (ἐπεὶ τῇ τοῦ «ὤς») ἢ· κατὰ κα-
κὴν μοῖραν, α 166· «ὤς ἀπόλοιτο» (κατάρ)·
ὥσπύτως νά χαθῇ, α 47. 2) „χάνομαι, ἀφα-
νίζομαι“, ἐκλείπω, κ 27· «καρπὸς ἀπόλλυ-
ται» η 147· «ὕδωρ ἀπολέσκετο» λ 586· «Ὀδυ-
σῆϊ ἀπώλετο νόστιμον ἡμᾶρ» ἐχάθη ἡ ἡμέρα
τῆς ἐπιστροφῆς τοῦ, ὁ ἔ. δὲν θά ἐπιστρέφῃ πλέον
εἰς τὴν πατρίδα, ρ 253· «ἀπὸ τέ σσιον ὕπνος
ὄλωλεν» ἐχάθη (ἐφυγεν) ὁ ὕπνος, Κ 186· «οὐ
γὰρ σφῶν γε γένος ἀπόλωλε τοκήων» διότι εἰς
ὕμῃς τοὺς δῶμα βίβαια τὸ γένος τῶν γονέων δὲν
εἶνε χαμένον, ὁ ἔ. ἀγνωστον, ἀφανές, τούτῃσι
δὲν εἴσθε ἀγενεῖς, δ 62. (Οἱ ἀρχαῖοι ἐρμηνεύου-
σιν· εἴσθε ἐκ γονέων ὅχι ἀγνώτων, πρὸλ. τ 163)·
«ὤς ἔρι· ἀπόλοιτο» Σ 107.—Π πρόθεσις πολ-
λάκις διὰ τμήσεως χωρίζεται τοῦ ῥήματος, πολ-
λάκις δὲ κατ' ἀναστροφὴν ἔ. ἐπιστρέφεται αὐτοῦ,
ὡς ἐν τῇ πολλαχῇ τῇ· Ὀδυσ. εὐρισκομένη φρ.
«ὀλέσας· ἀπο πάντας ἐταίρους» κ. ἀ.

ἈΠΟΛΛΩΝ, ΠΝΟΣ, ὁ, κυρ. θεός τοῦ φωτός καὶ
τῆς τοῦτου πηγῆς, τοῦ ἡλίου, (πρὸλ. Φοῖβος,
ἐν ᾧ ὁ Ἥλιος εἶνε ὁ θεός τοῦ ἡλίου ἐν τῇ καθ'
ἐκάστην ἡμέραν καὶ καθ' ἑκάστον ἔτος περιστάσει
αὐτοῦ ἐμφανίσαι) υἱός τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λητοῦς
καὶ ἀδελφός τῆς Ἀρτέμιδος. Μετὰ τὸ τῶν γω-
ρῶν, ἐν αἷς ἀρχαιοτάτῃ ἤτο ἡ λατρεία αὐτοῦ,
διεκρίνοντο τὰ θυτικά καὶ ὅτια παράλια τῆς Μι-
κροῦς Ἀσίας καὶ αἱ παρακείμεναι νῆσοι, ὅσα ἡ
Ἰόδος, μάλιστα δὲ ἡ Λυκία, ὅπου ἐπὶ τοσοῦτον
ὡς ἔθνικος θεός· ἐλατρεῖτο, ὥστε κατὰ τινας καὶ
τύπος τῆς γεννήσεως αὐτοῦ ἐθεωρεῖτο ἡ Λυκία,
πρὸλ. ΛΥΚΗΓΕΝΗΣ, ἐν ᾧ παρὰ πάντων τῶν μετέ-
πειτα ὡς τοιοῦτος· ἐπιστεύετο ἡ Δῆλος κατὰ τὴν
ἀρχαιοτάτην περὶ τοῦτου μαρτυρίαν τὴν ἐν τῷ
Γ'. Ἀπολ. 27. Ἐντεῦθεν ἐψηφίται διὰ τί ἐν Ἰλ.
εἶνε ὁ προστάτης τῶν Τρώων καὶ ὁ πολιοῦχος
θεός τοῦ Ἰλίου καὶ τινων ἄλλων Τρωϊκῶν πό-
λεων, οἷον Κίλλας, Χρύσης, Α 37, Δ 507. Παρ'
Ὀδ. φαίνεται· α) ὡς τιμωρός καὶ ἐκδικη-
τῆς καὶ ὡς τοιοῦτος· φέρει τὸ α, ὁ ἔ. τόνον καὶ
βέλη (ὅθεν «ἀργυρότομος, κλυτότομος, ἑκάτος,
ἐκηδόλος» κ. τ. π.) καὶ ἐπιπέμπει διὰ τῶν βελῶν
αὐτοῦ αἰνιδίον θάνατον, ὡς εἰς τοὺς υἱούς τῆς
Νιόβης, τοῖς Νυβίδα, ἐπὶ δὲ λοιπὸν εἰς τοὺς ἀν-
θρώπους, Α 43 ἔ. β.) ὡς θεός τοῦ θανά-

του, διότι εἰς αὐτὸν ἀποδίδεται ὁ ταχὺς·
δουός, φυσικὸς θάνατος τῶν ἀνθρώπων, Ἰλ.
νόσ· γ.) θεός τῆς μαντικῆς, οὗ τινος
μαντεῖον εἶνε ἐν τῇ πατρίδι Πυθοί («Πυθὸς
πατρῆσση») Ι, 403, Θ 79· εἶνε δὲ καὶ ὁ
τῆς μαντικῆς δυνάμει· καὶ τέχνης, Α 72
ο 232· δ.) θεός τῆς μουσικῆς καὶ τῆς πο-
σεως καὶ ὡς τοιοῦτος κιθαριῶδων τέρπει-
θεοῦ· ἐν ταῖς εὐωχίαις, Α 602 καὶ διδάσκει
αἰδοῦς, ὡς καὶ ἡ Μοῦσα, Θ 488· ε.) φρ.
τῶν ποιμνίων, ὅθεν τρέφει τὰς ἵππους τοῦ
μήλου, Β 766 καὶ βόσκει τὰς βοῦς τοῦ Λα-
δοντος, Φ 448· ς.) προστάτης τῆς νε-
τος, τ 86. Ἴδε καὶ τὰ ἐπιθ. ΣΜΙΝΟΝΕΣ,
ΠΝΟΣ. (Κατὰ τὴν συνήθη παραγωγὴν τῆς ἐκ
ἀπόλλου, σημ. τὸν ὀλεθριον· ἀλλ' ὁ ἀρχ.
Δωρικὸς τῆς λ. τύπος Ἀπέλλων φέρει εἰς
ἔτομον· κατὰ τὸν Δοιδεῖρλ. ἐκ τοῦ Αἰολ. Ἐλλ.
εἴλλω, καὶ σημ. τὸν ἀπελαύνοντα, τὸν ἀπο-
κόν, τὸν ἀλεΐικον θεόν.—Τὸ α βραγύ, ὁ ἔ.
τετρασυνάλλοις πύσσει καὶ μακρὸν ἐν ἄρῃ.

ἈΠΟΛΟΥΑ, ἄορ. ἀ. ἀπέλουσα, μέσ. μέλ. ἀ-
λούσομαι, μέσ. ἄορ. ἀπελουσάμην. 1) Ἐν
ἀπολούω, ἀποπλύνω, μετ' αἰτ. Ε 7 (ἐν τῇ
μετὰ διπλ. αἰτ. «Πάτροκλον βρότον αἵματόν
τοῦ Πατρόκλου τὰ αἵματα, Σ 345. 2) Ἐν
ἀπολούω, ἀποπλύνω ἀπ' ἑαυτοῦ, «ἀπὸ
ὤμων» ζ 219, «λούσασθαι ἀπο βρότον» Ψ.

ἈΠΟΛΥΜΑΙΝΟΜΑΙ [......] (ἀπὸ καὶ λυμαι-
νέω, ἐκ τοῦ θαῦμα τὸ θαυμάζω), ῥίπτω ἀπ' ἑμαυ-
τὸ λύματα, τὰς ἀκαθαρσίας, καθαρίζομαι, ὁ
δὲ διὰ τῆς συμβολικῆς πράξεως τῆς ἀπολύσεως
καθαίρομαι ἀπὸ τινος· ἄγους ἢ μιάσματος,
Α 313, 314. Ἐκ τούτου

ἈΠΟΛΥΜΑΝΤΗΡ [......], ἥρος, ὁ, «δαίμων ἀπὸ
Ὀδ. Ρ 220, 377. Κατὰ τὸν Σχολ. «λυμαι-
νέων εὐωχίῳ ἢ ὁ τὰ καθάρματα ἀποφερόμε-
των εὐωχίῳ» κατὰ τὴν τελευταίαν λοιπὴν
μνησίαν εἶνε ὁ τρεφόμενος ἀπὸ τῶν ψυχίων
ἑνὲς τραπέζης, ὁ, «σανακογλυφότης», κατὰ
τὴν πρώτην, ἢ ὁ Πάσσαυος ἀπολούθει, ἐν
ὀχληρὸς ἐν ταῖς εὐωχίαις, ὅστις ταραττεῖ καὶ
τὴν ἡσυχίαν».

ἈΠΟΛΥΝ, ἄορ. ἀ. ἀπέλυσα, μέσ. μέλ. ἀπό-
λυμαι. 1) Ἐνεργ. ἀπολύω, «ἀπολύνω»·
λύω (πρὸ δεδωμένου), διαλύω τι, γ 392 (ἐν τῇ
«τί τις»· οἷον «ἱμάτια κορώνης» φ 46· «ἀπο-
λύνεις τρόπιος» (ἐν τῇ) μ 421· β.) ἀπὸ
τρω, ἀντὶ λύτρων ἀποδίδω, ἐλευθερώνω, ἐρ-
ελεύθερον, Α 96, Ζ 427 καὶ πανταχῶς τῆς
ἐλευθερίας.

2) Μέσ. ἀπολυτρεῖμαι, εξαγοράζω, «ἐκ
χρυτοῦ» Χ 30. (Περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ὅτε
ἀπλοῦν λύν).

ἈΠΟΜΝΗΣΙ, μέλ. ἰσω, ἄορ. ἀ. ἀπεμνήσκα·
μένω εἰς τὴν μῆνιν, ἐπιμόνως, «μανίζω»
μετὰ δοτ. Β 772, ΙΙ 230, Τ 62, ἀπολελ. π. δ.
(Περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ὅτε τὸ ἀπλοῦν μνή-
σκει· ἀπομινύσκειμαι, μέσ., ἄορ. ἀπεμνήσκα).

μνησχομαι, ἐνθυμοσμαι, μετὰ δοτ.
κῆς, «τῶ οἱ ἀπεμνήσαντο» διὰ τοῦτο
ἐνθυμήθησαν, Ω 428 f. (|| Ἡ πρόθ. σῆμ.
ἐλθους διετήρησαν ἐν τῇ μνήμῃ των).

ἰνὴν [---] καὶ ληομένη [---], παρὰ
ἀπώλυον, γ' πλ. ἀπώλυονον, ἀόρ. ἀ. ἀπώ-
λειω πλῆρη ὄρκον, ὀρκίζομαι, *'Οδ.
μ 303, σ 58: «ὄρκον» δ 377, κ 381.

ΜΟΡΦΗΝ ΜΕΣ. ἄορ. ἄ. ἀναύτ. ἀπομορφά-

4) Ένεργ., „προγγίζω“, ὁ ἔ. ἀ.) διὰ
 τοῦ ἡ τινος τοιοῦτου ἀφαιρῶ, «ἀλλ.» Ε
 β.) διὰ ἐπὶ τοῦ ἡ τινος τοιοῦτου καθά-
 «πρόσωπα καὶ γέτος» Σ 414. 2) Μέσ.

ῥιζομαι" ὁ δ. σφραγίζω ἀπ' ἐμαυτοῦ ἢ
ἐκ αὐτοῦ, «δάκρυ» B 269, ρ 304, «κο-
II 739, «πνευμάς γεραί» σ 200.

μιγνόμεναι [-...], ἀποθ., διὰ λόγων ἀ-
πέπω, λέγων ἀποτρέπω, «τινί τι» 1409†.
ὄναρ ἀπονάϊατο. ὄδ. ἀπονίστημι.

ἀποκρίνω, ἀποκρίσις, τοῦ ἀποκρινέσθαι.
 ῥηκαίνω· ῥ. ποι. ἔλλω, εἴς οὐ μόνον· α.) ἀόρ.
 ῥη· ἀπενάσσω, μεταφέρω τινα εἰς ἄλλην
 θέαν, ἀποικίζω, καί ἐν γένει μεταφέρω
 «κούρην ἢ ἀπονάσσωσι» ἀποπέμψωσι Π
 β.) μέσ. ἀόρ. α.) ἀπεναστάην, ἀποικῶ,
 κλιγύνδα, Ὑπερησίηνδα· εἰς τὸ Δ. κτλ. Β
 σ 334.

ἐκπαύωμαι, μόν. κατ' ἐνεσ. 3^η παρατ. ἀπέρ-
χω, ὑπάγω «πρὸς ἄστυ» πρὸς τὴν πόλιν,
συνήθ. ἐπανέρχωμαι, ἐπιστρέφω εἰς
πατρίδα, B 413, «ἐκ μάχης» II 252
«ἄστυ» εἰς τὴν πόλιν, M 74¹ «σφαυρῶς»
νῆα· O 305¹ «ἐ; πατρός;» (ἐ; πατρ., δὴ-
6 195).

ὄντο' ἀπονύμενος, ὅ. ἀπονίμι.

οὐκ ἔστιν, ὁ ἐνεστ. καὶ παρτ. (H 423, K 572, ἀντὶ τοῦ ἀποκρίναι, οὐπὲρ τὸ μέσ. εὐρί-
σκονον σ 179* ἀφρ. ἀπένειψα, μέσ. ἀφρ.
ἀπένειψαν. 4) Ἐνεργ. ἀποκρίνω, ὁ ἔ. α.)

ἡ δὲ ἀπορίψωσις ἀφαιρῶ, * βρώτον ἐξ ὧται-
ω 189. 6.) διὰ τῆς ἀπορίψωσις καθα-
στάν τ 347, ἀπολ. ψ 75. 2) Μέσ. ἀ-
ποτομαι, γίνωται τι τῶν ἐαυτοῦ ἢ ἀπ' ἐαυτοῦ

• ἀπενίζοντα ἰδρῶ θαλάσση • ἀπενίπτοντο
• ῥῶτα εἰς τὴν θάλασσαν, K 572 (ὅπου τὸ
• ῥῶτα ἐκτείνεται), « ἡ ῥῶτα » τὸ σῶμά μου,
2, γ 478.

ΠΟΝΗΧΗΜΙ [-...-], παρ' Ὁμ. μόνον τὸ μέσ.
 νημι, μέλ. ἀπονήσσαι, ἀορ. ἑ'. ἀπωνή-
 σαι ἀνὰρξ, ἀπονήμην, εὐκτ. ἑ'. ἐν. ἀπόναιο,
 ἀπονήμενος, ἀπολαμβάνω τι, λαμβάνω

νο: ὠφέλειαν ἢ χάριν, „χαίρομαι“, μετὰ
τῆς ἀρετῆς. Α' 763. *τιμῆς* ω 30, *οὐ-
κ ἔστιν ἀπόνηθ' (ἀντί τοῦ ἀπώνητο)* „δέν-
ει τὰ νεᾶτα του“ Ρ 35, *τῶν δ' ἀπό-

ἐνχαί, ὡς τὰ χαρῆς· Ω 556. Ἡ ᾠδή ἀπονήτ· κεῖται πολλάκις ἄνευ πτ. (H) τὸ φαινόμενον, ὡς ἐξυπακουσμένης ἐκ τῆς εἰσας τοῦ λόγου τῆς προσεχούσης γενικής.

σημ. δε „δὲν εἶδε προκοπήν“ (ἀπὸ . . .) „δὲν
(το) ἐγύρη“ λ 324, π 120, ρ 293.

ἀποσίωτη, ὅ. ἀποσίω.

ΛΗΘΟΝΟΣΤΕΩ, ἐπιστρέφω οὐκαδε, εἰς τὴν
πατρίδα, πάντοτε μετὰ τοῦ « ἄψ » Α 60, γ 6
κ. ἄ. πλγ.

ἈΠΟΘΝΟΣΘΙ καὶ πρὸ φων. ἈΠΟΘΝΟΣΘΙΝ, ἐπικ.

4) Ἐπιθ. χωριστά, μακρὰν, πόρρω, «βή-
ναι» Α 555, «εἶναι» Ο 548, σ 268 «ἐν τῷ αὐ-
τῷ ἀπονόσφι κατῆσαι» τὴν ὁποίαν σὺ κρατεῖς
διὰ τὸν ἑαυτὸν σου χωριστά, κατὰ μέρος, Β 233,

ἀπονόσφι τραπέσθαι· να στραφῇ πρὸς τὰ ὀπίσω
καὶ να ἀπομακρυνθῇ, ε 350, κ 528. 2) Πρόθ.
μακρὰν, μετὰ γεν. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προτασσο-
μένης, ὅσον «ἐμεῦ ἀπονόσφι» μακρὰν ἐμοῦ, Α

541 « φίλων ἀπονοσσι » ε 143, μ 33.
 *ἀπονοσφίζω, ἀποχωρίζω « τινὰ δόμων »
 Ὑ. Δῆμ. 158. — Παθ. ἀποχωρίζομαι, στερ-
 οῦμαι, « θεῶν ἐδωδῆν » Ὑ. Ἑρμ. 562.

ἀπο-έξα, ἀφ. ἀπέ-εσα, κυρ. ξέω („ξύνω“)
ἀπ' ἐπάνωθεν, ἔπειτα ἀποκόπτω, μετὰ αὐτ.
«χαῖρα» («τὸ ῥάδιον τῆς ἐκτομῆς ἐδήλωσεν ἔξε-
σεν εἰπών», λέγει ὁ Σχολ.) Ε 84 f. (ἐν τμήσ.)

ἀποσίνα [...], ἀορ. ἀ. ἀπώσινα, κάμνω τι
ὄξύ, «ἐρετμά» ζ 269, ι 326. Ἐν ἀμοτέρῃ
τούτοις τοῖς χωρίοις, ἐν οἷς ἐξ ἁπαντὸς ἀπαιτεῖ-
ται ἡ ἔννοια τοῦ λεισιψύχου, διαλαμβάνει γράφεται

ἤδη ἀπὸ τοῦ Βακκέρ. κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ
 Βουττιμ. «ἀποξύνουσιν» ἀντὶ τοῦ: ἀποξύνουσι, καὶ
 «ἀποξύνουσι» ἀντὶ τοῦ: ἀποξύναι. Ἐκ τοῦ
 ἀπο-εἶρος [...]=ἀποξύνειν, ἀόρ. ἀπέξυσαι, „εὐ-

νω τι ἐπ' ἐπ' ἄνω τινος», 50. ἀφαιρῶ, «γῆ-
ρας ἀποῦσαι» νὰ ἔβση τὸ γῆρας ἀπὸ τὴν ρά-
χην μου, I 446 † (λαμβανομένης τῆς παραβο-
λῆς ἀπὸ τῶν ὁρῶν τῶν ἀνανεοῦντων τὸ δέσμα

των, ἢ. ἡ μέλλον ἀπὸ πάσης ἀκαθαρσίας καὶ παντός κακοῦ ἀσχηματίζοντος τὸ σῶμα καὶ δυνα-
μένον διὰ τῆς ἀποθέσεως νὰ ἀπομακρυνθῇ, ὅπως
ἡ ἐνέργεια τοῦ κήρυκτος τῆς πλάνης. Ὁσαύτως

καὶ ἐν τῇ καθομῇ, μετὰ τῆς αὐτῆς μεταφορᾶς
 „ἔδωκεν τινὰ ἀπ’ ἐπάνου μου“ ἀπομακρύνω ἀπ’
 ἐμαυτοῦ ἀνθρώπου ἐν ἀγῇ ἢ ἐπιβλαβῇ), πρὸλ. "Γ.
 Ἄποσ. 928. Ἐξ καὶ τῶν παλαιῶν λ.

ΑΠΟΛΑΠΤΑΙΝΩ, μέλ. Ὑων. ἀπολαπτανέω, [πε-
ριτοῦμαι, περιτοῶ ἐμαυτόν], κοττάζω ὁλό-
γυρά μου“, ἵνα φύγω, ῥίπτω τῆδε κάκισσε πε-
ρίεργε βλάνεμα ἢ 104 ἢ (11 ἔ. 2. 2. 2) βλάνε

ῥιφὸν βλεμματά, = 401 + (||. ἢ μάλλον: βλε-
πω πρός τὰ ὀπίσω, ἵνα ἴδω ποῦ θά τραπῶ).

μηνος τοκοον την γενναν της ΑΑ. 1 419
 « μένος » Φ 340 « τινός » εμποδίζω από τινος,
 οϊον « πολέμου » Α 323· μετά οϊτ. και άπρρ.
 « τινά αλχητεύειν » από του νά έπαυτῃ, σ 414.

πρὸς μ. 126. 2) Μισθ. παύσασθαι, παύω, δύναιτο
κλῆματι πλέον, ἀπολελυμ. Φ 372· μετὰ γεν.
« πολέμου » Α 422, « αἰοιδῆς » α 340.
ἀπο-πέμψα, μέλ. -έμψα, καὶ τὸ γ' ἐν Διορ.

καὶ ἐπ. ἀπέρψει, ο 83, ἀόρ. ἀπέπεμψα. 1) ἀποστέλλω τινά, πέμπω τινά μὲ ἐντολήν, K 72· προπέμπω κ 73, πρβλ. 65, τ 316. 2) στέλλω ὀπίσω, «δῶρα» ρ 76. || Ὡσαύτως καὶ «μητέρα σὴν ἀποπέμψον» εἰς τὸν πατρικὸν τῆς δηλ. οἴκον, θ 413, καὶ ε 412 «τὸν (Ὀδυσσεά) νῦν ἀποπεμπέμεν» ὀπίσω εἰς τὴν πατρίδα του· ἂν καὶ ἐνταῦθα δύναται νὰ σημαίνει τὸ ρ. καὶ τὸ μακράν πέμπω ἢ ἀφίνω νὰ ἀπέλθῃ.

ΛΠΟΠΕΣΣΙ, ἴδε ΛΠΟΠΙΝΤΑ.

ΛΠΟΠΕΤΟΜΑΙ, ἀόρ. ἀπεπτάμην, μετοχ. ἀποπτάμενος (ἐκ τοῦ τύπου ἀφίπτωμαι) ἀφίπτωμαι, «πετώ» (φεύγω) μακράν ἢ ὀπίσω, περὶ τοῦ βέλους, N 287· περὶ τοῦ Ὀνείρου «ἀποπτάμενος ψῆχο» B 61· περὶ τῆς ψυχῆς, λ 222 «ἀπὸ δ' ἔπτατο θυμός» Π 469, τ 451.

ΛΠΟΠΙΝΤΑ, ἀόρ. β'. ἀπέπεσον, ἄνωθεν πρὸς τὰ κάτω πίπτω, E 351· «ἐκ πέτρης» ω 7.

ΛΠΟΠΛΑΞΗ, μόν. ἀόρ. παθ. ἀπεπλάγχθη καὶ μετοχ. ἀποπλάγχθει, τὸ ἐνεργ. σημ. ἀποκρούω, ἀποπλανῶ· τὸ δὲ παθ. ἀποκρούομαι, ἀποπλανῶμαι, θ 573, «Τροίηθεν» ι 259· «πατρίδος» ο 382· «νήσου» ἐκ τῆς νήσου ἀποκρούομαι, ἀποδιώκομαι, μ 285, «ἀπὸ θώρηκος πολυλὸν ἀποπλάγχθει» ἐκὰς ἔπτατο οἷστός· ἀπὸ τοῦ θώρακος ἀποκρουσθὲν πολὺ μακράν ἀπέπη τὸ βέλος, N 592, πρβλ. X 292· «ἡ μὲν ἀποπλάγχθεισα (τρυφάλεια) χαμαὶ πέσε» ἀποκηδήσασα, ἀποκρουσθεῖσα, ἔπεσε χαμαί, N 578. (Κατὰ τὸν Γ. Κούρτιον, θεωροῦντα τὴν πλάξω οὐδὲν ἄλλο ἢ ἕτερον τύπον τοῦ πλίσσω, σημ. τὸ «ἀποπλάξω» ἀποκρούω, ἀποκτυπῶ, καὶ κυριολεκτεῖται ἐν τοῖς δυοῖς τελευταίοις τῶν παρατεθέντων χωρίων, ἐνθα ὁ λόγος περὶ τῆς τρυφάλειας καὶ τοῦ οἷστοῦ· ἡ τρυφάλεια ἐκτυπήθη διὰ τοῦ ξίφους καὶ ἐβρίθθη κάτω, ὁ οἷστός ἀπεκρούσθη ὑπὸ τοῦ θώρακος· ἔπειτα δὲ λαμβάνει καὶ τὴν σημ. τοῦ ἀπὸ τόπου εἰς τόπον ἀποκρούομαι, ἀποδιώκομαι, ἀποπλανῶμαι, πρβλ. ΛΠΟΠΙΝ).

ΛΠΟΠΛΕΪΑ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀποπλέω, «οἴκαδε» I 418, θ 504, π 331.

ΛΠΟΠΛΗΣΣΗ, δι' ἐνὸς κτυπήματος ἀποκόπτω, «ἀποπλήξας κεφαλὴν» κ 440 † (ὅπως γράφεται κατὰ τὸν Βέκκερον ἀντὶ τοῦ «ἀποπλήξας»).

ΛΠΟΠΛῆΝ, μόνον ἐν τῷ θαμιστ. τύπῳ τοῦ παρატ. «λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε», «τὰ πετραδάκια ῥέπλυνεν ἡ θάλασσα ῥ' ἐπὶν ἄκραν», ζ 93 †.

ΛΠΟΠΛῆΝ, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀποπλέω, ἀόρ. β'. ἐπικ. «ἀπέπλω» ζ 339 †.

ΛΠΟΠΝΕΪΑ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀποπνέω, ἐκπέμπω, μετὰ αἰτ. «πυρὸς μένος» δύναμιν πυρός, ὃ ἐ. δυνατόν πυρ ἔπνεεν (ἢ χιμαίρα) Z 182 «ὁδμήν» ὁδμήν ἀνεπεμπον, δυσωδίαν ἀνέδιδον (αἱ φῶκαι) δ 406· «θυμόν» ἐκπνέω, παραδίδω τὸ πνεῦμα, ἀποθνήσκω, Δ 524, N 654· ἄνευ τοῦ «θυμόν» (ὁ ἀόρ. ἀπέπνευσα) Βατρ. 99.

*ΛΠΟΠΝῆΓΝ, ἐντελῶς πνίγω τινά, 449, 236.

ΛΠΟΠΡΟ, ἐπ. 1) Ἐπὶρ. πολὺ μακράν, ρεῖν» Π 669. 2) Πρὸθ. μετὰ γεν. μακρῶνος, «νεῶν» Η 334.—Ἐν συνθέσει εἶνε ταμένη Ἀπό (|| φυλαττομένης οὐχ ἤτα τῆς ἐννοίας τῆς Πρὸ).

ΛΠΟΠΡΟΑΙΡΕΩ, ἐπ., ἀορ. β'. μετ. ἀποπρὸ ἀφαιρῶ τι καὶ φεύγω μακράν, μετὰ «οἴτου» ρ 457 †.

ΛΠΟΠΡΟΕΪΚΕ, ἴδε ΛΠΟΠΡΟΪΜΙ.

ΛΠΟΠΡΟΕΛΩΝ, ἴδε ΛΠΟΠΡΟΑΙΡΕΩ,

ΛΠΟΠΡΟΘΕΝ (ἀποπρὸ), ἐπ. ἐπὶρ. κυρ. ἀπὸ κρόθεν, πολὺ μακρόθεν «ἰύζω» P 66. Σ μακράν, πολὺ μακράν «μένω» K 209, «στῆναι» ζ 218, «κεῖται νῆσος» η 244, «μαίνεσθαι» ι 188, «ἐρύκειν» ρ 408.

ΛΠΟΠΡΟΘΙ (ἀποπρὸ), ἐπ. ἐπὶρ. μακράν, ρω, Ψ 832, δ 757, 811 ἐξ.

ΛΠΟΠΡΟΪΜΙ, ἀόρ. α'. ἴων. ἀποπρὸεῖκα πολὺ μακράν πέμπω, ἀποπέμπω, «πολινδὲς» ξ 26, «ἰόν» τὸ βέλος ἀποτοξεύω 82· β'. ῥίπτω μακράν, «ξίφος χαμαὶ» 327.—*Οδ.

ΛΠΟΠΡΟΤΕΜΝΩ, ἀορ. β'. μετοχ. ἀποπρὸ μών, ἀποκόπτω, μετὰ γεν. «νώτου» ἀψα· καλὸν (μέγα) τεμάχιον νώτου, θ 475 †.

ΛΠΟΠΤΑΜΕΝΟΣ, ἴδε ΛΠΟΠΕΤΟΜΑΙ.

ΛΠΟΠΤῆΑ, ἀποπτύω, ἀποβάλλω, Ψ 7· ἄλδ· ἄχνην» δ 426. (Τὸ υ ἐν τῷ ἐνεστ. κ)

ΛΠΟΠΡΟΝΤΟΣ, οκ(ἀ, πορθέω), μὴ πορθευμένη κυριευομένη, ἀκυριευτος «πόλις» M 16.

ΛΠΟΠΡΟΝΤΙ [-.-], ἀπὸ τινος τόπου κινῶ. Μονὸν τὸ μέσ. εὐχρ. ἀπὸ τινος τόπου κινῶμαι, κώνομαι, «ἔκινῶ», «Λυκίηθεν» E 105 †.

ΛΠΟΠΡΟΥΑ, ἀόρ. ἀπόρουσα. 1) ἀποπρὸ ἀπὸ τοῦ ἔρματος, E 20, 836, Λ 445, P 44. 2) πηδῶ πρὸς τὰ ὀπίσω, ταχέως ἀσύρομαι, Φ 251, ρ 95.

ΛΠΟΠΡΕΛΙΩ, ἐπ., ἀόρ. α'. ἀποβρῶται, ἀποσπῶ «τινά τι» ἀπὸ τινός τι, *Οδ. α 404 «τινά ἡ ἀφαρπάζω τινός τὴν ζωὴν, π 428.

ΛΠΟΠΡΕΓΓΥΜΙ [-.-], ἀόρ. α'. ἀποβρῶ διαρρήγνυω, ἀποσπῶ, διὰ ρήξεως ἀφαρπάζω «δεσμὸν» τὴν φορδεῖαν (Λατ. τὸ καπίστριον ἵππος, Z 507, O 264· «κορυφὴν ὄρεος» ι 1· «θαυρούς» τὰ θηλυκώματα, τοὺς στρώφους (τουρκ. βέξεδες, τῆς θύρας) διαρρήγνυω, ἀσπῶ, M 437.

ΛΠΟΠΡΕΓΓΕΑ, β'. παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. «ἀρῖγα» (ἔχει τὸ ι μακρόν) τρέμω ὑπὸ τοῦ βου, μετ' ἀπαρ. «νέσθαι» ε 52 †.

ΛΠΟΠΡΕΠΤΑ, ῥίπτω μακράν «καλύπτω» *Ιλ. X 406· μεταφορ. «μῆνιν, μνηστῆράν» νω, «πετώ» τὸν θυμόν I 517, Π 282.

ΛΠΟΠΡΕΪΣ, ἄορ. δ. ἡ (ἀποβρῶγνυμι). 1) πῖθ. ἀπεβρῶγώς, ὁ ἐξ οὗ ἀπεβρῶγῃ τι, ἀποτομος, ἀπόκρημνος, «ἀκταί» ν 98. 2)

α. εἶνε θηλ., σημ. δὲ κυρ. μέρος ἀπε-
νον, ἀπόσπασμα, τεμάχιον, καὶ ἐπὶ
ἀπόρροια, «Στυγὸς ὕδατος ἀπόρροια»
καὶ τοῦ ὕδατος τῆς Στυγός, B 735, κ 514,
οἷος καὶ νέκταρος ἀπορ., ἀπόρροια τῆς
ῥίης καὶ τοῦ νέκταρος, ι 359.
ἀποστέλλω, μόνον ἐπ. συγχεομ. μέσ. ἀορ.
ἀποστέλλω, ἀπό τινος τόπου ἀπεστέλλω, ὁρμῶ,
μετὰ γεν. «ὁ δώματος ἀπέστυτο» ἐξ ἡλ-
μυτικῶς ἐκ τῆς οἰκίας, Z 390. «ἐς μου-
ς 236» ἀπολελ. ι 396.

ἀποστέλλωμι [...-], ἀορ. ἀ. ἀποστέλλω, ἀ-
πέστω, διασκορπίζω, μετ' αἰτ. «ψυ-
λλοὺς ἄλλη» λ 385 «βασιλῆας» T 309.
«κῆδεσθαι θυμὸν» ἀποδιώκω τὰς φροντίδας,
ἀπὸ τῆς ψυχῆς, θ 149.

ἀποστέλλωμι, ἕτερος τύπος τοῦ προηγ., μό-
ν. μέσον ἀποστέλλωμαι, σκορπίζομαι,
τ.

ἀποστέλλωμαι, ἐξοργίζομαι, πολὺ ὀργίζο-
μαι, ὅτ. Ω 65 f.

ἀποστέλλω, κάμνω σπονδήν, χύνω δηλ.
(|| ὀλίγον ἐκ τοῦ πολλοῦ) τοῦτα σημαίνει
τὸ εἰς τοὺς θεοὺς κατὰ τὰς θυσίας ἢ ὀρκω-
ται, *Oδ. γ 394, ε 331.

ἀποστέλλω [...-], ζ 143 f. καὶ ἀποστέλλω,
6 f. ἐπὶ. (ἀφίστημι) μακρὰν, μακρόθεν.
ἀποστέλλω, ἀορ. β'. ἀπέστω, ἀποχωρῶ,
ἀφίστημι, A 522. «ἀνὰ νῆσον ἀπέστω»
ἀφίστα (περιφερομένη) κατὰ τὴν νῆσον, ἀ-
νὰ εἰς τὰ ἐνδοτέρω τῆς νῆσου, μ 143, 333,
αὐτ. λ 132, ψ 279.

ἀποστέλλω, «γυαλίξω», λάμπω, «ἀλείφα-
μι» γ 408 f. Τὴν ἔρμην. τοῦτου τοῦ χωρίου
λ. ἈΛΕΙΦΑΡ «ἐν ὤμοις» Βατρ. 298.

ἀποστρέφω, μέλ. ἐφω, ἀορ. θαμῆς. ἀπεστρέ-
φω, ἀ. τρέπω, γυρίζω πρὸς ἄλλο μέρος,
ἀπὸ τινὰ ν' ἀλλάξῃ διεύθυνσιν, «τὴν πρὸς
τὸν ἡνέγκαζε νὰ στραφῇ πρὸς τὴν πε-
ντὰ», X 197. ὅθεν β'. στρέφω πρὸς τὰ ὀ-
πίω «πόδας καὶ χεῖρας» γυρίζω ὀπίσω («να
ἐπὶ» γ 173. «νῆας» γ 162. «ἔγνια» *Γ.
176. ἴδε καὶ λ. ΚΡΑΤΑΙΣ. γ.) κάμνω
νὰ ἐπιστρέψω, «τὸν γυρίζω ὀπίσω»,
ἐπεὶ γὰρ κατὰ θυμὸν ἀποστρέφοντας ἐταί-
ροι Τρώων ἵνατι πάντων, «Ἐκτορος ὀτρύναν-
τες ἡλπίεν ὅτι ἐταῖροι ἐκ τῶν Τρώων ἤρχον-
τες γυρίσωσιν, ἀνακαλέσωσιν αὐτὸν ὀπίσω
πρὸς τὴν τοῦ Ἐκτορος, K 355 (ὅπου τὸ
ὀπίσω ἀποδοτέον εἰς τὸ «ἀποστρέφω» καὶ ὀχι-
στὸ «ὀτρύναντες»)» ἔπειτα σημ. ἐπομ. καὶ
ἐπὶ εἰς φυγὴν, O 62. Πρὸς δὲ καὶ λ. ἀπο-
στρέφω.

ἀποστρέφω, ἴδε ἀποστρέφω.

ἀποστέλλω [...-], ἀορ. ἀ. ἀπεστέλλω, ἀ-
πέστω ἢ ὀπίσω ὡς τινὰ, ἀπώθω, ἀπο-
στέλλω, μετὰ γεν. «τίνος» ἀπὸ τινος. *Γ. Π
Σ 158.

*ἀποστρέφω [...-], συρίζω, ἡγουν δια-
σώρω, «μάκρ' ἀποστέλλω» τοῦ Ἀπόλλωνος
τὴν ἀπειλήν δηλ. (κατ' ἄλλους δὲ σημ. τὸ μα-
κρὰν συρίζω, ὥστε ν' ἀκούηται δηλ. μακρὰν,
καὶ διὰ τοῦτου ἐκφράζεται ἡ φαιδρὰ κουφονοία)
*Γ. Ἑρμ. 280.

ἀποστέλλω, ἀορ. ἀ. ἀπέστω, παράγω,
παρὰσώρω τινὰ τῆς εὐθείας ὁδοῦ, γ 320.
μετὰ. «τὴν πόνοισι» ματαιῶν τινὸς τὸν κό-
πον E 567.

ἀποστέλλω, ἴδε ἀπέστω.

ἀποστέλλω, διασπίζω, χωρίζω εἰς δύο,
«πέτρην» δ 507 f. (ἐν τμ.).

ἀποστέλλω, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἀποστέλλω, ἀορ.
β'. ἀπέστω, ἀποσπίζω «ὅτι καὶ οὐκ ἀποσπίζω» γ
473 κ. ἀ. «στομάχους» διασκορπίζω, διασπίζω,
Γ 292, «ἵπποιον παρηγοῖας» Θ 87. Τὸ μέσ. κό-
πτω τι χάριν ἑαυτοῦ, «κρέα» X 347, ὅθεν
«ἐχωρίζω», ἀποσπώ, «βοῦς πεντήκοντα» *Γ.
Ἑρμ. 74.—Ω: ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τμῇσι.

ἀποστέλλω, ἐπὶ. πολὺ μακρὰν, ι 117 f.

ἀποστέλλω, ἀορ. ἀπέστω, μέσ. ἀορ. β'. ἀπε-
στέλλω, ὑποτ. ἀποστέλλωμαι ἐπὶ. ἀντὶ τοῦ ἀποστέ-
λλω, ἀπρρ. ἀποστέλλω. 1) Ἐνεργ. ἀποστέλλω,
βάλλω κατὰ μέρος, «δέπας ἐπὶ χηλῶ» Π
254. «κρατὸς κυνέην» ἀφαιρῶ ἀπὸ τῆς κεφα-
λῆς ζ ἀποστέλλω, ε 276 (ἐν τμ.). 2) Μέσ. ἀπο-
στέλλωμαι, ἐπὶ τὴν ἐμαυτοῦ (ἢ τῶν ἐμαυτοῦ τι) ἀ-
φαιρῶ καὶ βάλλω κατὰ μέρος, «φύσας ὅπλα τε
πάντα» Σ 409. «τεύχεα ἐπὶ χθονί» Γ 89. (ἐν
τμῇσι.) «χλαῖναν» ε 500 κ. ἀ. «ἔϊπρος ὤμων»
ἀπέστω τὸ ἔϊπρος ἀπὸ τῶν ὤμων τοῦ (ἀφ' ὧν ἐκρέ-
ματο) φ 119. μεταφρ. «ἐνιπὴν» ὀφίω κατὰ
μέρος τὴν ἀπειλήν, E 492.—Τῆς *Oδ. πανταχοῦ
ἐν τμῇσι.

*ἀποστέλλω [...-], δὲν τιμῶ, ἀτιμάζω,
περιφρονῶ, μετ' αἰτ. *Γ. Ἑρμ. 35.

ἀποστέλλω [...-], ποι. ἀντὶ τοῦ ἀποστέλλωμαι,
ἀναγκάζω τινὰ νὰ με πληρώσῃ, ἐκδικούμαι,
[δικὴν λαμβάνω], μετὰ αἰτ. τοῦ προσώπου, τὸ
ὅποσον ἐκδικούμαι, καὶ μετὰ γεν. τῆς αἰτίας δι'
ἣν, «τῶν μ' ἀποτινύμενοι» διὰ ταῦτα ἐκδικού-
μενοι με, [τούτων δικὴν παρ' ἐμοῦ λαμβάνοντες],
δ 73. «πολέων δ' ἀποτινύμενοι ποινὴν» διὰ πολ-
λοὺς (πρότερον φονευθέντας) Ἀχαιοὺς ἐλάμβανε
δικὴν (ὁ Πάτροκλος παρὰ τῶν Τρώων) Π 398.

ἀποστέλλω [...-], μέλ. ἴσω, ἀορ. ἀπέστω, μέσ.
μέλ. ἴστωμαι, μέσ. ἀορ. ἀ. ἀπέστωμαι. 1) κυρ.
«πληρῶν» ὅθεν ἀποδίδω το ὀφειλόμενον,
«τί τετραπλῆ» A 128, «πολλὰ τινι» δ 132. ἐν-
τεσθεν ἀ. ἰδίως ζημίαν τινὰ, πρόστιμόν τι
πληρῶν, «τιμὴν Ἀργείοις» πρόστιμόν εἰς τοὺς
Ἀργ. Γ 286, στοίχημα, Ψ 487. ὅθεν [δικὴν
διδόναι τινος], τιμωροῦμαι διὰ τι, «πληρῶν»
τι, «πᾶσαν ὑπερδοσὴν» πληρῶν ὅλην τὴν ἀμαρ-
τίαν, ν 193. «Πατρόκλοιο ἔλωρα» νὰ πληρώσῃ (νὰ
τιμωρηθῇ διὰ) τὴν σκύλευσιν τοῦ Πατρόκλου, Σ
93. «ἀθρόα πάντα» ὅλα διὰ μίαν, X 271, α 43.

ναί μὲν ἐκ τῆς ἀπὸ καὶ ὄφελος· κατὰ τοῦτο ἐκ τῆς ῥίζης Φλ. τῆς σημ. φωνεῖ ὁ εὐκόλως ἀποφυσώμενος, ἐλαφρὸς τὸν Δοιδερλί. ἐκ τοῦ ἀπαφέσθαι, ἐπομ. σιμασία, ἥτις πανταχοῦ δὲν ἀρμόζει διὰ τοῦ φωλεῖν παραγωγῇ, ἢ παρὰ χροίων ἀναφερομένη, οὐδὲ μνήμη· ἀίτια θεωρεῖται).

ἀπύχομαι, ἀπυθ, ἀπογυρωθῶ, ἀποσύρομαι· ἀπὸ τινος, λ 93 f.

ἀπύ, ἐπ. ἀπύ, ἀπύχου, ἐκ γένω, γόνω, ἀπύχου· τὰ φηγνὰ κατὰ γῆς· ὁδ. χ 20, γρήσει).

ἀπύχ [-], ἀπύ, παθ. μετοχ. ἀποφύ-

1) κυρ. ἐκπνέω, „ξεφυγῶ“, ἐπειτα πνέω, „λιγοθυμῶ“ μόνον ἐν τῇ ω τὸν δὲ προτὶ οὐ εἶλεν ἀποφύγοντα. 2) πνέω, στεγνώνω· ὅθεν τὸ μέσ. ἀρσίζομαι, πνέω τι τὸν ἐμαυτοῦ μετ' αἵτ. «τοὶ ἀποφύγοντες χιτῶνας σπάντες ποτὶ πνοήν»· ἵστα στεγνώνοντες τὸν ἰδρωτὰ τῶν χιτῶνων, σταθέντες εἰς τὸ βεῦρα τοῦ αἵματος, λ X 2. Ὡσαύτως καὶ τὸ παθ. «ἰδρῶ ἀποφύ-» φ 564.

ἀπύχεται, ἴδ. ἀποπνέει.

ἀπύχτης, ἴων = ἀπύχτης, ὕ. Ἐργ. 272. ἀπύχτης, οκ (ἀ, πράσσω). 1) Ἐνεργ. ἀπύχτης, ὁ μὴ κατορθώσας τι, ἀπύχτην (ἐπ. 10. ἐπ. 1) νέσθαι· ε 221, ἐπὶ καταστάσεων, πύχτης, ἄνευ ἀποτελέσματος· πύχτης, οκ B 421, 376. 2) Παθ. ὁ ἐναντίον τοῦ οὐδ' ἐν κατορθοῦται, οὐδὲν δύναται νά ῥηται, ἀνίατος, ἀθεράπευτος, ἀναπό- πύχτης, «ἀδυναί, ἀνία» δ 79, μ 223.

ἀπύχτης [-], (ἀ, πύχεται) μόνον ἐν τοῖς οὐσι χωρίοις· ἀποδοῦναι πατρὶ κούρην ἀπύχ, ἀνάπιννα· δωρεάν, ἄνευ λύτρων, λ 99, ἐκφυλάσσει με (τὸν Ὀδυσσεά) ἀπύχτην· ἀπύχτης, μ' ἐπεριποιήθη δωρεάν, ε 317. τῇ πρώτῃ χωρίῳ θεωρεῖται ὁρῶν· ὑπὸ τῶν ἑρμηνευτῶν, προσηγνέντος τοῦ Εὐσταθίου· αἵτ. τοῦ ἐπ. ἀπύχτης μὲ ἰδιαίτερον τοῦ θηλυκοῦ (-ην, ἀντὶ τοῦ -ον) τοῦ- ον δὲ ἐν τῇ δευτέρῃ χωρίῳ εἶνε πασιφανὲς ὅτι, ἀν καὶ τοιαύτη κατὰ τῆς τῆς ἐν τοῖς ὁρῶντος παραγωγῆς· ἐπὶ ῥήμασιν εἶνε ὁρῶν καὶ διὰ τοῦτο παλαιῶν γραμματικῶν νά γράψωσιν ἀπύχτην. Ὁ Δοιδερλί θεωρεῖται ὡς οὐσι. ἀπύχτης, ὁ ἐ. μὴ ἀργυρώ- ῳ δούλος, ὑπερ ἑλῶς ἀνάμωστος).

ἀπύχτης [-], οκ, ἀπύ, καὶ ἐπ. ἀντὶ ἀπύχτης (ἀ, πύχ, μάσσω), ἀνέπαφος, ἀπύχτης, ἀνέπαφης, T 263 f.

ἀπύχτης, οκ, ὁ μὴ ἔχων πτερὰ, μόνον ἐν τῇ δ' ἄπτερος· ἐπλετο μύθος· ἄπτερος· αὐτὴν ὑπῆρξεν ὁ λόγος, ἐνέμεινεν, δὲν ἐπὶ ἐκ τῆς μνήμης τῆς. (1. Πρόλ. τὸν ἀντίον· ἀπύχτης) ὁδ. ρ 57, τ 29 κ. ἀ.

ἀπύχτης, ἴων, ὁ, ἢ (ἀ, πύχ-, ἴπται), ἄπτε- ρος, ἀπτερώτος, «νεοσός» I 323 f.

ἀπύχτης, ἐκ (ἐκ τοῦ ἀπύ. ἄπτερος, τοῦ ἐκ τοῦ ἀ, πύχ=φύδος-τρόμος, καὶ τοῦ ἐπος) ὁ ἐν τοῖς λόγοις ἀπύχτης, ἀπύχτης, παρὰ- τολμος, Θ 209. Κατ' ἄλλους δὲ (Πέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ Δοιδερλί) γραπτὸν ἀπύχτης, ὡς ἐκ τοῦ ἄπτερος, οἷον· ὁ διὰ λόγων καθάπτω- μένος, λοιδορῶν, πρόλ. Α 582.

ἀπύχτης, οκ, ποι. (ἀ, πύχτης), ἀπύχ- μος, δειλός, ὁδ. B 204, I 33, 41.

ἀπύ, ἀπύ. ἀ. μετοχ. ἀπύ, μέσ. ἀπύ. ἀ. ἡ- ψάμην καὶ ἀπύμην, παθ. ἀπύ. ἐάσθην, ὅπ. ἴδ.

Α') προσαρτῶ, προσκολλῶ. 1) Ἐνεργ. προσάρτω, προσκολλῶ, προσδένω, „πιάν- νω“, μόνον «ἐνστροφῆς· ἐντερον οἴος» φ 408.

2) Μέσ. ἀ) πύχ, ἴδ. ἴδ. μου τέλος προσ- ἀπτω, «βρόχον ἀπ' ὑψηλοῦ μελῶν»· ἴδ. βρόχον ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἀστροφῆς, Α 278. β) προσάρτωμαι, προσκολλῶμαι εἰς τι· ἐπ. ἀπύ, ἀπύ, „πιάνω“, μετὰ γεν. «ἀφασθαι γού- νων, νηδὼν, γενείου, χειρῶν, κεφαλῆς» Α 512, B 452, K 337, 434, Ω 712, «ποδῶν ἐντο, ποδῶς ἡμετέρου» τ 348, 344 κ. ἀ. πύχ. «κῶν σὺς· ἀπύται κατόπισθε ἰσχύα τε γλου- τῶς τε» ὁ κῶν πῖναι τὸν κῶν ὀπισθεν ἀπὸ τὰ ἰσχύα καὶ τοὺς γλουτοὺς, Θ 339 (ἐναντίον τῆς ἐννοίας συνάπτουσιν ἄλλοι τὰ αἰσθητικά· πύχ, «δοκίμης») «βρῶντες ἡδὲ ποσῆτες» (1. πρόλ. τὴν καθορῶν. φρ. „νά πιάσωμεν ὀλί- γον“=νά φάγωμεν ὀλίγον) κ 379. «σίτου» δ 60. Ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ φρ. «βέλε' ἤπτετο ἀμ- φοτέρων» ἐπύχον εἰς τὰ σώματα ἀμφοτέρων καὶ ἐμπύχοντο, ἐπύχονον, „ἐπύχον“ (αἶον ἐν τῇ φρ. „δὲν τὸν πῖναι τὸ βόλι“) καὶ τοὺς δῶν, Θ 67, Α 83, Π 778, P 631 κ. ἀ. Β') „ἀνάπτω“, καὶ μόνον „ἄπτω“ παρ' Ὁμ. μόνον τὸ μέσ. «ὁ μοχλὸς ἐν πυρὶ μέλλεν ἀψέσθαι»· ἐμελλε ν' ἀνάψῃ, νά πιάσῃ, νά πάρῃ φωτιά, κ 379.

ἀπύχτης, οκ (ἀ, πυργώ), ἄνευ πύργων, ἀπύχτης, «ὀψῆ» λ 264 f.

ἀπύχτης [-], οκ (ἀ, πύρ), ἄνευ πυρός, ἀπύ- ρωτος, ὁ μὴ θεῖς ἐπὶ πυρὸς· «τρίποδες, λέβητες» ἀμεταχείριτοι, „ὀλοκαίνουργοι“ ὁδ. I 122, Ψ 267. (Κατ' ἄλλους δὲ ὁ μὴ θεῖς· ἐπὶ τοῦ πυρός, ἄρα εἰς ἄλλην ὑποκείμενος· γρήν, ὅσον κράν τοῦ αἵματος κ. τ. τ. ἀλλ' ὑπὲρ τῆς πρώτης ἐρμηνείας μαρτυρεῖ ὁ ἐν τῇ τελευταίῃ χωρίῳ περαιτέρως ὁρῶν· «λευκὸν ἐπ' αὐτῶς»).

ἀπύχτης [-], οκ (ἀ, πυρῶ), ὁ μὴ τε- θεῖς ἐπὶ πυρός, «ὀλοκαίνουργοι» (=ἀπύχτης) «φάσῃ» Ψ 270 f. ἴδ. σιλάη.

ἀπύχτης, οκ (ἀ, πυρῶ), ἀνέκουστος, ὅστις „δὲν ἀκούεται“, περὶ οὐ οὐδεὶς οὐδὲν ἴκουσε, «ἴχε' αἶστος, ἀπύχτης» α 242. 2) ὁ μὴ δὲν ἀκούσας, ὁ ἐν ἀγνοίᾳ (δυσανίαν), ἀνέ- κους, ε 127, μετὰ γεν. «μύθων» δ 673. ὁδ.

ληροῖα, μέλ. ἀπώσω, ἀόρ. δ. ἀπέωσα, μέσ. μέλ. ἀπώσομαι, μέσ. ἀόρ. α. ἀπώσαμην. 1) Ἐνεργ. ἀπωθῶ, ἀποδιώκω, ἀπομακρύνω, «σπρώχνω», μετὰ αἰτ. «ὄχῃας» ἐσπρώξαν τοὺς σύρτας καὶ ἤνοισαν τὰς πύλας, Φ 537. «ρι- νόν» τὸ δέρμα ἀπέδεδισεν, «ἐξέγδαρε» (ἐν τμήτῃ). Ε 308. «ὀμίχλην» Ρ 649. μετὰ γεν. ἢ μόνῃς ἢ μετὰ τῆς ἑκ προθέσεως, οἷον «ἄνδρα γέρον- τος» Θ 96, «οὐδοῦ» χ 76, «τινὰ νηός» σ 280, «ἐκ Τροίης» Ν 307. «ἀλλὰ με κῆμα ῥόος τε... καὶ Βορέης ἀπέωσε» ι 81. Ἀλλὰ καὶ μετὰ δο- τικῆς χαριστικῆς, οἷον «λογόν Δαναοῖσι» τὸν ὕλεθρον εἰς τοὺς Δαναοὺς, γάρῃν τῶν Δαν., ἐπο- μένως ἀπὸ τῶν Δαν., Α 97 (ὡς ἦδη ὁ Βέκκερ, κατὰ τὸν Ἀριστάρχον ἔγραψε, πρὸλ. ληέση). 2) Μέσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ ἀπωθῶ, ἀποδιώκω, ἀπομαρύνω, «Τρώας» Α 206, Σ 43, α 170, ι 205. μετὰ «ναῖκος» Μ 276. «κακὰ νηῶν» Ο 503, «πόλεμον νηῶν» Π 251.

Ἄρα [~] μόριον, ἐπεικῶς ἄρ' καὶ πρὸ συμ- φώνου καὶ ἐγκλιτικ. ἄρα (ἐκ τῆς ῥίζης ἄρ, ἐξ τῆς τὸ ἀράτω καὶ ἀρμόζω) σημαίνει συνέχειαν ἢ συνάρτησιν, καὶ δὴ. 1) συνάρτησιν πράξεων, κα- ταστάσεων, γεγονότων, εἴτε ὑπάρχει μετὰ αὐ- τῶν αἰτιολογικὴ τις σχέσις, εἴτε μὴ, ἀλλ' ἀπλῶς ἐν γρόνῳ τὸ ἐν ἀκολουθεῖ μετὰ τὸ ἄλλο, σημ. λοιπὸν ἀπλῶν ἀκολουθεῖν, τὸ λοιπὸν, ἔπειτα, πολλάκις δὲ καὶ ὅλως ἀμετάφραστον μένει, π. γ. «ὡς εἰπὼν κατ' ἄρ' ἔξετο» Α 68, «στῇ δ' ἄρ' (ὄνειρος) ὑπὲρ κεφαλῆς», Β 20, «Ἀτρεΐδης δ' ἄρα νῆα ἔλαθε προέρυσσιν» Α 308, Ε 592 κ. ἄλλ. πολλὰ παρ' Ὀμ. Διὸ καὶ διπλοῦν πολ- λάκις κεῖται ἐν τῇ αὐτῇ προτάσει «ὡς ἄρα φω- νήσας κατ' ἄρ' ἔξετο» π 212, ρ 466, σ 410. Ἐνίοτε συνεπάζεται καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς ταχείας ἀκολουθείας, οἷον, «πρὸς ῥα πλατάνιστον ὄρου- σεν» εὐθύς ἐπὶ ἔλθοις, Β 310. ὅθεν καὶ μετὰ τῶν χρονικῶν μορίων «ὅτε ῥα, ἐπεὶ ῥα» εὐθύς ἰώ, Α 644. «ὅτε δὲ ῥα—δὴ ῥα τότε» εὐθύς ἐφ' οὗ— εὐθύς τότε, Ω 34, πρὸλ. Θ 60, δ 460. ἴδε ὅτε Γ', δ'), ὡσαύτως κεῖται καὶ μετὰ τοῦ «αἶψα, καρ- παλίμως, θαυρῶς, αὐτίκα, ἐσπυμένως» κ. τ. τ. ἴδε τὰς προσηκούσας λ. Αὕτη ἡ σημασία τοῦ μορίου εὐρίσκεται μόνον παρὰ τοῖς ἐπικοῖσι. 2) ὅτι τὸ περιεχόμενον προτάσεως τινος ἐγκλείται ἐν τῇ φράσει τοῦ πράγματος, ἢ ἐκ τῶν ἀναφερομένων περιστάσεων ἐξάγεται, λοιπὸν, βεβαίως, φρεσι- κῶ τῇ λόγῳ, ὡς εἰκός, «οὐδ' ἄρα τὴν γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς» τοῦτους ἰδὼν βεβαίως δὲν ἔχαρῃ ὁ Ἀχ. Α 330. «τῷ δ' ἄρα πατρός ὄρ' ἔμερον ὥρτε γόοιο» Ψ 408. «Νέστορα, τὸν ῥα μάλιστα γερόντων τί' Ἀγαμέμνων» τὸν ὅποιον, (ὡς γνωστὸν) μάλιστα ἔτιμα ὁ Ἀγ. Β 21. ἀλλὰ τοῦτο τὸ παράδειγμα δύναται νὰ ὑπαχθῇ καὶ εἰς τὴν 3) σημ. «τοῦνεκ' ἄρα» διὰ τοῦτο λοιπὸν, Α 96. Διὰ τοῦτο πολλάκις τίθεται ἄ.) εἰς αἰ- τιολογικὰς προτάσεις: «ἐπεὶ ῥα, ὅτι ῥα, οὐνεκ' ἄρα κτλ.» ἐπειδὴ βεβαίως, ἐπειδὴ καθὼς βλέ-

πεις, Α 56. Ν 446 κ. ἄ. ὡσαύτως καὶ θετικὰς: «ἀλλ' ἄρα καὶ ἱς ἐσθλή» ἀλλ' βλέπομεν, Μ 320. ὅθεν β'). ἐπὶ συνη- στως πράγματων ἤδη κατὰ μέρος μνη- σίων, λοιπὸν, «οὗτοι ἄρ' ἡγεμόνες», Β 760, κ. τ. λοιπὸν ἦσαν οἱ ἡγεμόνες, Β 760, κ. τ. γὰρ πολλάκις ἐπὶ ἀνακεφαλαιώσεως κα- ρὰς εἴ: τι προηγουμένως μνημονευθέν ἀντωνυμῶν ἢ ἐπιβρῆμάτων δεικτικῶν φρονικῶν, «τοῖον ἄρα—ἐξενάρειεν Ἀίας» πρὸλ. Ν 477 κ. ἄ. «ὅς ῥα» Γ 64 κ. ἄ. λίστα ἐν ταῖς φρ. «ὡς ἄρα φωνήσας» ἔφη, ἢ ῥα· γ'). εἰς ἐρωτήσεσι: ἐκ τῶν μένων ἐξαγομῆς: ἢ ὑπ' αὐτῶν προκα- «τίς τ' ἄρ' τῶν (τῶν ἡδὴ μνημονευθέντων) ὄχ' ἄριστος ἔην, σὺ μοι ἔννεπε» Β 761. 8, Ν 446 κ. ἄ. δ'). εἰς ἐνδεῆσιν ὅτι πρὸ γνῶμη ἢ εἰδήσεσι εὐρέθη ἐσφαλμένη, παρὰ τὸ λοιπὸν, καθὼς βλέπω, «νῆα ἄρα σοὶ γε πατήρ ἦν Πηλεΐδης» Π 33. 316, ν 209, ρ 454, Μ 464. ὡσαύ- τως ἄρα—οὗτε» τὸ βέβαιον λοιπὸν εἶνε δ. 93. Ἐντεῶθεν ἔπεται ὅτι πολλάκις ἔχει ἔννοιαν τοῦ θαυμασμοῦ, τοῦ ἀπροσδοκῆ- σι. ἐπεξηγήσιν, δηλαδὴ, λοιπὸν «μ. κριτερός ἐκλήγοντο λαοὶ καὶ καθύπερθε πρὸς τῆς βίβης» οἱ δ' ἄρα γεγραμμένοι ἀπὸ βέλλον· Μ 454, «τῶν δ' ἀνδρῶν π. οἰνίς: εἰσιν, ἢ ῥ' οἱ γ' ὕβρισταί τῆς φιλοῦς δηλαδὴ, ι 475 κ. πολλὰ. ὅθεν τίθεται προτάσεις ἀναφορικὰς ἢ αἰτιολογικὰς ἐ- περιεχούσας: «ὡς ῥα, ἐπεὶ ῥα, οὐνεκ' ὅστις δηλ. ἐπειδὴ δηλ. 4) σημ. τὴν σ. ἢ στενὴν σχέσιν δύο ἐννοιῶν, σωστά, ἀκριβῶς, ἰδίως ἄ.) μετὰ συσχετικῶν μὴν ἢ ἐπιβρῆμάτων «ἐκ δ' ἔθορε κτλ. ἄρ' ἦθελον αὐτοὶ» Η 482, πρὸλ. Ν 59. τως «τῇ ῥα, ὅθι» Α 449, Ξ 404. β'). τάσεων ὑποθετικῶν ἢ χρονικῶν μετὰ κείων συνδέσμων, οἷον «εἰ, εἰμὴ ἄρ' «τῆμος ἄρ'» Η 434, δ 404 κ. τ. τ.

Τὸ ἄρα οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ π. ἐνίοτε μετὰ β. προθέσεως καὶ οὐσιαστικῶν ὀρόνων: ἐξόντο· δ 51, «μετ' ἄρα δμῶν Ζ 323 κ. ἄ.—Τινὲς σχετίζουσι τὸ μό- α'ρω, ἢ ἀρπάξω καὶ ὡς κυρίαν αὐτῶ- σίαν θεωροῦσιν ὅτι τὸ περιεχόμενον τ. τινος παριστᾷ ὡς ἀπροσδοκῆτον, ὡς ἐκ θαυμασμὸν διεγείρον. Αὕτη εἶνε ἡ γν. Ἀρτουγγ, ἰδίᾳ περὶ μορίων κατ' ἔκτασ- ματευθέντος, πολεμηθέντος ὡς ὑπερβ. τοῦ Δοιδερλείνου, Ναιγελσδαχ κ. ἄ. Α. ὠρισμένην σημασίαν ἀποδίδει εἰς τὸ Κλάσεν ἐν τοῖς ἐξῆς: «Τὸ μόνον οὐ- τῇ σημασίᾳ τοῦ μορίου εἶνε ἡ ἀκολο- μάλιστα ἡ ἱστορικὴ, ἢ ἀνέως καὶ ἐπ. ρουσιαζομένη καὶ οὐγ' διὰ λογικῶν- σμάτων δυναμένη νὰ ἐξαχθῇ». (1)

περί τοῦ μορίου εἰσηνεγκαν ὁ Βαθυμελί-
 ταις, καθ' ἣν θεμελιώδης αὐτοῦ σημ. εἶνε
 παθερότητας καὶ βεβαιότητος. Πα-
 ρεῖ δὲ κατ' αὐτὸν ἐκ τῆς ρίζης λρ. ἐξ ἣς
 ἂν τοῦ ἀραύζω καὶ ἀράτω, ἀλλὰ καὶ
 ἀραι-, ἀρείων, ἀριστος, ἀρετή, ἀρ-
 πύω, κάρτα, καρτερός).

αἰα [—υ.], ποι., ἀρ. ἀ. ἀράδισα, „βρον-
 τῶν, περὶ τῆς κλαγγῆς ἢ τοῦ κρότου
 ἐκ τῶν ὀπλίων πιπτόντων μα-
 τήν ἑν τῇ φρ. «ἀράδισε τῶν» ἐπ'
 „ἐβροντήσαν ἐπάνω του πᾶ ὀπλα“, Δ
 πολ. τῆς ἴλ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνου ω 525.

αἰα [—υ.] ὁ (ἀράσσω), βρόντος· βρυγ-
 τήριμος «ὀδόντων» K 375 f.

αἰατρή [—υ.υ.] ἡ, πόλις καὶ γῶρα τῆς
 Ἰδίας κατὰ τὸν Στράβ. 8, 6, 24 ἡ κατέ-
 ῃσεν· μεταξὺ Σικυθίων καὶ Ἀργείων, ὡς
 κατὰ τὴν παράδοσιν ἀπὸ τῆς θυγατρὸς
 Ἀρκτίας· ὁρθότερον βεβαίως ἐκ τοῦ ἀραϊός
 ἴδρα, θυραία, (οἶον) Κλεισσοῦρα, στενοῦ-
 ῃ 571.

αἰα [—υ.] ἡ, ὅς (Ἀττικ. κατὰ τὸν Ἀρ-
 ριανόν), ἀδύνατος, „ἀραιός“ «κνήμαι»
 Γ 37· «γλώσσαι» (τῶν λύκων) Π 464,
 στενή, κ 90, ὅθεν τρυφερὴς, λε-
 νεποφυγῆς, περὶ τῆς χειρὸς τῆς Ἀφρο-
 διτης Ε 425. (Κατὰ τὸν Δουδερλ. ἐκ τινος ῥή-
 ματος ἀντὶ τοῦ ἀράσσω, ἐξ οὗ τὸ ἀρη-
 στω = εὐθραυστος).

αἰα [—υ.] ἀπόθ. (ἀρά), μέλ. ἀρίστο-
 ρος, ἡραστόν· ἡ) δέσμοι, παρακαλῶ,
 εὐχαίμαι μετὰ δοτ. «Ἀπολλωνία» Δ 35,
 172, «Ἀθηνῶν» δ 761, ἄν. πτ. Ψ 449
 ἀπαραμφορ. «ἡρῶ ἀθανάτοισιν αὐτὸν ἰδέ-
 σθαι» παρεκάλει τοῦ θεοῦ νᾶ τὸν ἴδῃ, α 176·
 εὐχαίμαι συνήθως ἐπὶ τῶν μετὰ φωνῆς εὐ-
 χαίμαι ἀπαρρ. Δ 443, Ψ 209, α 164, τ
 μετὰ τοῦ ἔως καὶ τῆς εὐκαί τ 367· ἐπὶ
 τῆς εὐχῆς N 286· γ') ἐπικαλοῦμαι
 αἰα. «ἐπεὶ μήτηρ ἀρήσει» Ἐρινός· δ 135.
 αἰατρία ἀνίκεα καὶ τὸ ἀρήμενα «πολλά-
 ρα εἰλίκια ἀρήμενα» γ 322, ὅπερ συνήθ.
 αἰατρία ὡς ἐνεργ. ἀπαρρ. (ἐπικ. κατὰ συνήθ.
 ἀραρήμενα) = ἀρᾶν κατὰ δὲ τὸν Βούττι.
 ἀπαρρ. τοῦ παθ. ἀρ. β'. ἀντὶ τοῦ ἀρῆναι
 ἀπαρρ. αἰατρία ἐνεργ. ἀρῶμαι, ἐπειδὴ
 αἰατρία τὸν ἀρ. ἀπαιτεῖ: πολλάκις θά προσ-
 ῃ.

αἰατρία [—υ.υ.], ποι., (λρ-) ἀρ. ἀ. ἡρῶα,
 ἡρῶα, προστ. ἡρῶον, δ 353, ἀρ. β'. με-
 τὰ ἡρᾶν, ἐπ. ἡρᾶν [—υ.], τὸ γ'. ἐνικ.
 ἡρᾶν, ε 218 (ἀνὸ οὗ νῦν γράφεται ἡρᾶ-
 ρα, λρῶα) μετοχ. ἀραρῶν παρκ. ἡρᾶν,
 ἡρᾶν, ἡρᾶν, ἡρᾶν, ἡρᾶν, ἡρᾶν, ἡρᾶν,
 παθ. μόνου γ'. πληθ., ἡρᾶν, Π 211· μέσ.

ἀρ. β'. ἐπικ. συγκατομ. μόνου κατὰ μετοχ. ἡρ-
 μένος· (ὁ ἐνεργ. ἀραρίσκω, ἐξ οὗ ὁ παρκατ. ἀρά-
 ρισκος ε 23, ἐπικρατίσθη ἐκ τοῦ β'. ἐνεργ. ἀρ.
 ἡρᾶν).

Α') Μεταβ. εἰς τοὺς δύο ἐνεργ. ἀρ., ἀ. καὶ
 β'. (ἀλλ' ὁ β'. εὐρίσκεται καὶ ἀμεταβότως καί-
 μένος Π 214, δ 777) ἀρμύζω, „ταπεινάζω“·
 ὅθεν 1) συναρμύζω, συνᾶδω, συνάπτω,
 «κίρα» Δ 410· «οἱ δ' ἐπεὶ ἀλλήλους ἡρᾶν
 βόσασιν» ἀρ' οὗ συνέδεσαν ἀλλήλους διὰ τῶν ἀ-
 σπιδῶν (συνησπίσθησαν) M 405· παθ. «μᾶλλον
 δὲ στίχες ἡρᾶν (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἡρᾶ-
 σαν)» συνεστράψαν, συνεπυκνώθησαν, Π 214·
 «τί τινα» προσαρμύζω τὴν εἰς τὴν, αἶον, «ἡρᾶ
 ταχύνεσιν» ε 252, «πέδιλα πόδεσσιν» ε 23,
 «ἄγγεον ἅπαντα» δ 289. 2) διὰ συναρμογῆς
 κατασκευάζω τι, συναρμολογῶ, οἰκοδομῶ,
 «τοῦτον λίθοισι» Π 212. (Εἰς ταύτην τὴν σημ.
 ἐσλήφθη καὶ τὸ νόθον· ἡρᾶν, ε 248)· β')
 μεταβ. «μνηστῆρας θάνατον» παρασκευάζω,
 Π 469. 3) συσκευάζω, καταρτίζω, ἐφο-
 διάζω, «πώμασιν ἀμφορέας» τοὺς ἀμφορεῖς με-
 πώματα, δ 353, «νῆα ἐρέτησιν» α 280· μεταβ.
 «θυμὸν ἐδῶδῃ» ἐνισχύω τὴν ψυχὴν μέ, ε 95, ε
 411. 4) προσαρμύζω τὴν εἰς τὴν, κἀνυμ
 τὴν ἀρμύδιον εἰς τὴν, μόνου ἐν τῇ φρ. ἡρᾶντες;
 κατὰ θυμὸν (γέρας)· «προσαρμύζαντες εἰς τὴν
 διαθεσίν μου, ἐκλέξαντες δηλ. τοιοῦτον, εἴσατε νᾶ
 ἀρῶν» εἰς (νᾶ εὐχαριστῇ) τὴν διαθεσίν μου,
 Δ 136.

Β') Ἀμεταβ. εἰς τὸν παρκατ. καὶ ὑπερσ. 1)
 εἶμαι προσηρμωσμένος, στενωπὸς συνδεδε-
 μένος, ἐφαρμύζομαι, ἀρμύζω· ἐπὶ δὲ εἶμαι
 κατηρτισμένος, ἐψωδιασμένος, κεκοσμη-
 μένος, «Ἵρως ἀρηρότης» συνηρτισμένος, N
 800, O 618, ὡσαύτως καὶ ὁ β'. ἀρ. Π 214·
 «ζωστήρ ἀρηρῶς» ἀρμύζων, ἐφαρμύζομενος, Δ
 434· συνήθ. μετὰ δοτ. ὀργανικῆς· «θῶρῃ γυά-
 λουσιν ἀρηρῶς» ἐκ (δύο) γυάλων συνηρμωμέ-
 νος· θῶραξ, O 530· «κουλεὸν χρυσοῖσιν ἀορτή-
 ρεσσιν ἀρηρῶς» μετὰ χρυσοῦς ἀορτήρας συνδε-
 μένον, ἀπὸ χρυσῶν ἀορτήρων κρεμᾶμενον, Δ 31·
 «κνημίδες ἐπισφυρίοις ἀραρυταί» δι' ἐπισφυρίων
 πορπῶν συνδεδεμέναι, συνεψυγμέναι (ἢ εἰς τὰς
 κνήμας ἐφηρμοσμέναι) ἴλ. πολ. γ'. «δοῦρα
 ἐγγυρ» παλαμψὶν ἀρήρει· ἴρμαξεν, «ἐταβία-
 ζεν», Γ 338 κ. ἀ. ὡσαύτως· «κορυθεῖς κροτά-
 φοις ἀραρυταί» ἴλ. πολ. γ'. «κυνὴ ἐκατὸν πο-
 λίων πρυλλέσσ' ἀραρυταί» μετὰ ἐκατὸν πόλεων (ὅ
 ἐ. πολλοῦ καὶ παντοῦ) πορθητὰς κεκοσμη-
 μένη, E 714· «πύλαι πύκα σιδάρως ἀραρυταί»
 πυκνῶς καὶ σταθερῶς προσηρμωσμέναι, τουτέστι
 κεκλεισμέναι, M 454· ὡσαύτως· «εὐ ἀραρυταί»
 Π 339· «θύραι πυκνῶς ἀραρυταί» I 475· «σα-
 νίδες ἀρ.» δ 344· σπανίως μετὰ προθ. ὅθεν «ἐν
 ἀμονίῃσιν ἀρήρει» μένωσι ἐμπετηγμέναι στα-
 θερῶς εἰς τὰς ἀρμονίας (ἴδ. λ. ἁρμονίῃ), δὲν
 διαλυθῶσι, ε 361· «σανίδες ἐπὶ τῆς (πύλαισι) ἀ-

παροῦται» θυροφύλλα εἰς τὰς πύλας ἐφαρμοζόμενα, Σ 275, «κυνέη ἐπὶ κροτάφοι ἀραρυτά» σ 378. «πίθαι ποτὶ τοῖχον ἀρηρότες» πρὸς τὸν τοῖχον προσερεπόμενοι, θ 342. θ'.) μεταφ. «οὐ φρεσὶν ἦσιν ἀρηρώς» ὅχι σταθερὸς εἰς τὰς φρένας· του, ἐπιπολαῖται, θλαρρός, κ 553. 2) εἶμαι ὠχρῶμενος, ἐφωδιασμένος, «σκολόπεσσι» Μ 56. «ζώνη ἐκ τὸν θυάκωνι ἀραρυτά» Ξ 484, πρὸλ. Ο 737, ζ 267. 3) τροπ. εἶμαι ἀρσενός, ἀρέσκω, «μυθοῖ δ' ἄρσενι-ἥραρον» εἰς πάντας εὐερέστηας, δ 777.

Γ'.) Μέσ. μόνον εἰς τὴν μετοχ. τοῦ συγκομ. ἄορ. θ', ἴτις ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπίθετον ἄρμενος, τ, αν, ζ σημ. ἀρμόδιος, μετὰ δοτ. «ἐπὶ κριν ἄρμενον ἰσθφ» ε 254. καὶ μετὰ τῆς Ἐν προθ. «τροχὸς ἄρμενος ἐν παλῆμῃσιν» ἀρμόζων εἰς, Σ 600, «πέλεκυς» ε 234. (.) «Σκυπητέον δέ, λέγει ὁ Εὐστάθιος, μὴ ποτε ἡ Ὀμηρικὴ αὕτη κλησὶ τοῦ «ἀρμένου τῷ ἰσθφ ἐπὶ κριν» παρήγαγε τοὺς πολλοὺς «ἄρμενα» ἰδιωτικώτερον μὲν, ὅμως δὲ οὐκ ἀλόγως· τὰ ἰσθφ κλητέον. ἢ δὲ τὸν καθολικωμένην οὐ μόνον τὰ «ἄρμενα» λέγει, ἀλλὰ ὅτι ῥήμα ἐντεῦθεν ἐπλασεν «ἄρμενίζω»).

ἄραρον, ἴδ. τὴν προηγ. λ.

Ἀράσσει, μέλ. ζω, κτυπῶ, κραύω, παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τμήσει τῶν συνθ. ἀπαράσσω, ἐαράσσω καὶ συναράσσω, ἐκτός τοῦ ε 248, (ῥπου ἀπὸ τοῦ Βοθη καὶ ἐξῆς, ὡς ἦδη καὶ ὁ Πόρσων πρὸ αὐτοῦ ἤθελε, γράφεται ἄρασσε, συμφώνως πρὸς τὰ ἀντίγραφα καὶ τὰ σχόλια (πρὸλ. καὶ Ἀπολλ. Ροδ. Β, 614) ἀντὶ τῆς ἡραρτημένης τοῦ Εὐσταθ. ἀναγνώσεως ἥραρει) «καὶ ἤρμισεν ἀλλήλοισιν γόμοισιν δ' ἄρα τὴν γε καὶ ἀρμονήσιν ἄρασεν». Ἐνταῦθα τὸ «ἄρασεν» = ἐσφυροκόπει, συνίπτεται κυρίως πρὸς τὸ «γόμοισιν» κατὰ δὲ τὸ σχῆμα τὸ καλούμενον ζευγμα καὶ πρὸς τὸ «ἀρμονήσιν», τὸ ὅλον· μὲ σφῆνας καὶ μὲ κλειδώσεις ἐσφυροκόπει, τουτέστι σφυροκοπῶν συνέσφιγγε, τὴν σχεδίαν.

Ἀράκκιον [·ν.ν.], τὸ (ἀράκη), ἰσθός ἀράκηνης, «ἀράκινά» Ὅδ. θ 280, π 35.

Ἀργαλέος [·ν.ν.], ἐν, ἐόν, ἐπίπονος, ἐπίμοχος, χαλεπός, βαρύν, δεινός, συνθέστερον ὅστις δυσκόλως ὑποφέρεται, σπανιώτερον δὲ ὅστις δυσκόλως καταρθούται (κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Νίσση) «ἔλκος, ἔργον, ἀνεμος, θεσμοί, κῆρυγος, μνηστὺς, σῆνος, ἔρις, γόλος, φόβος, ὀδός, ἄσθμα κ.τ.τ.» Ὀμ. πολχ. πολλὰκις μετὰ δοτ. προσωπ. ζ ἀπαρφ. «ἀργαλέον μοι πάσι μάχεσθαι» Υ 356. πρὸλ. Ρ 252, Υ 368, Ψ 790 κ. ἀ. πολλάκις ἀποδιδομένου τοῦ ἐπιθ. εἰς τὸ οὐσιαστικόν, ὅσον, «ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι» Α 589, (=ἀργαλέον Ὀλύμπιῳ ἀντιφέρεσθαι· ἢ: ἀργαλέος Ὀλύμπιος, ὥστε ἀντιφέρεσθαι τινα αὐτῷ) «τέφρος μάλ' ἀργαλέη περὶαν» Μ 63, «ἀργαλέος ἐστί θεὸς βροτῶν ἀνδρῶν δαμῆναι» δ 397. «ἀργαλέα βόες» («ἐλά-

σαι» δηλ., ὅπερ ἐκ τοῦ ἀνωτέρω «ἐλ» πακούεται κατὰ τὸν Δοιδερλ.) λ 29. κριτ. «ἀργαλειώτερον» δ 698. (Παρ. ἐκ τοῦ εὐφωνικοῦ α καὶ ἔργον ἢ. ἢ αὐτοῦ ἀμέσως τοῦ ἔργον κατὰ διαλήπην τοῦ ε εἰς α, ὡς ἐν τῷ «ἀργαλειῶν», «ἀργαλειῶν» = ἐργατῆς, «ἐργάζω, καταργάζω» κατ' ἄλλους· ἀλλ' ὡς κατὰ συναλλαγὴν τοῦ λ καὶ ἀδελφός· καὶ «ἀδερρόν», Ἀλβανός· καὶ τῆς, ἀμείγχει καὶ, ἀρμείγω, ὅπ. τ.)

Ἀργαλέος [·ν.ν.], ογ, ὁ, υἱός τοῦ ὁ Πολύμηλος, Λύκιος, Π 417.

Ἀργεῖος, εἶν, εἶον (Ἀργος) 1) εἰς τὴν πόλιν Ἀργὸς ἀνθίκων, «Πρὶν ἢ Ἀργεῖα ἦρα, πολιοῦχος τοῦ Ἀ.» «Ἀργ. Ἐλένη» ἡ Πελοποννησία, λ. Ἀργεῖος, 3) σημ. 2) Ὡς οὐκ ἔγχετο τὸ μὲν πρῶτον κάτοικος τῆς γού· συνήθως ὅμως ὁ κάτοικος τοῦ κράτους (τοῦ Ἀγαμέμνονος) ζ ἐπὶ τῆς αὐτοῦ ἦσαν τὸ κυριώτατον ἔθνος· τῶν Ἑλλήνων, σημ., ὡς ζ ἡ λ. Ἀγαίος, Ἑλληνας ἐν γένει, Β 352, κ. ἀ. πό.

Ἀργεῖφόντης, ογ, ὁ (Ἀργος, φωνὴ τοῦ Ἀργου, ἐπίθετ. τοῦ Ἑρμοῦ νεύσε τὸν φύλακα τῆς Ἰουῆς, τὸν Ἀργον, Β 403, α 84 κ. ἀ. (.) Ὁ πρῶτον μὲν γράφει ἀργεῖφόντης, ῥάγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀργός = ταχύς, οἰονεῖ· ἀργεῖφόντης, ὁ ταχέως ἐμταχύς ἄγγελος τὸ -φόντης ἀντὶ εἶναι σύνθετος εἰς τὴν Αἰολ. διάλεκτον· δὲ τὸ «ἀργεῖφόντης» ἐσήμαινεν τὸν καθαρῶς (κυρ. λευκῶς) ἐπειδὴ κό) φαίνοντα ἢ δεικνύοντα, Ἀρίσταρχος ἡρμήνευσε τὴν λ.).

Ἀργεῖνός, η, ὅς, ποι. ἀντὶ τοῦ ἀπρός, λευκός, «ἄσπρος» «ὑἱός» ρ 472. «ὀθόνα» Δ 441. ἴδ. Ἀργεῖος.

Ἀργεῖτις, ἄο, ὁ (ἀργός) ἐπικό Νότος, Α 306, Γ 331. πῖθαν. τὰ δὲ δὲ (Ἀπολλ.)· κατ' ἄλλους· δὲ δὲ ὁ τὰς νεφέλας ἀποδιώκων· ἀλλὰ τὸ ἦτορον πῖθάνον ἐν τῷ πρώτῳ τοῦ λήρι, ἔνθα ὁ Ζεφύρος ἀποδιώκει τὰς «ἀργεῖτις Νότοις» κατ' ἄλλους· τῷ λευκόντος καὶ albus ποτιτιού. — Πρὸ τοῦ Σπιτζέρου ἐτονστής, ὁμοίως· δηλ. πρὸς τὸν παρ' ὅσον μεταγενέστερον ἀνεμῶν Ἀργεῖος, Ἀργεῖς, ἦτος, ὁ, ἢ, λαμπρός, σύννηθ. ἐπὶθ. τοῦ κεραυνοῦ, ἐξαστ 428, μ 387 κ. ἀ. «ἐάνος» γιον 419. «δημός» στυλπνός, Α 818, καλεῖται ἢ ποι. συνεσταλμένη δοτ. καὶ ἀργεῖα) ἴδ. Ἀργεῖος ἐν τέλ.

Ἀργικέραυνος [·ν.ν.], ογ, ὁ, ἐπ.

ὁ ἔργων = ἀργήτα κεραυνόν· λαμπρόν,
πύλα κεραυνόν. ἐπιθ. τοῦ Διός, T 424,
ὡς οὐραστ. *Ἠλ. Y 46.

κοιτεῖ [-ω.], εἴσα, ἐν, ἐπικ., συνήθ.
π. ὡς ἐκ τοῦ ἀργός· κατ' ἔκτασιν ἐσχη-
ται ἐπιθ. μὲ τὴν σημ.: λευκός, στίλ-
βοντερον ὅμως· κατὰ τὸν Γοῖδελον ἐκ τοῦ
ἐκινός· ἀργίλος· ἀργιλώδης ἐπιθ. τῶν
κεραμεύων καὶ Λακκαστου ἕνεκα τῶν λευ-
κωδῶν ἢ τιτανωδῶν ὁρίων αὐτῶν. *Πλ.
656· «οὐρεα» Ψα. 48, 4· ὁ ἀργός

ἄνθρωπος [...], οὕτως, ὁ, ἡ, ἐπ. (ἀργός, ὁ λυακός; καὶ σπληνός; ὀδόντας; ἐπ. τῶν κίτρων καὶ κυτῶν, I 539, A 160 κ. ἄ.

μαρ [·ν·], ποδας, ὁ, ἡ, ποτ (ἀρχαίως, ἀπὸ ποῦς), ἐπιθ. τῶν κοινῶν, Ω 211 ἔ-
πον, Γ, ᾠδρ. 212, κατὰ τὴν προτιμωμένην
ἐκείνην τὴν γὰρ ἀρετήν; ὁ δὲ ἀρ-
ε. Ποδός, ἀργός.

μα, ἡ χωρίον τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Πι-
πιδος παρὰ τὸν Πηνειόν, ἡ μετέπειτα Ἀρ-
π. B 738.

μα, τὸς, τὸ, ἐπ. (ἀρχω) ἀπαρχή, του-
τά κατὰ τὴν θεσίαν ἀποκοπόμενα μέρη
αὐτοῦ καὶ πρὸς τιμὴν τῶν θεῶν κατακτι-
ομένη. § 416 f.

παι, ὁ (ἀργός), ὄνομα τοῦ πιστοῦ κυνός.
Ἰουδαῖος, ρ 292.

...το 4) τὰ ἐν Πελοποννήσῳ: α.)
...πρωτεύουσα πόλις τῆς Ἀργολίδος παρὰ
...ποταμὸν, σχεδὸν ἐν τῷ μέσῳ τῆς
...ἡμῶν: β.) Δ 52, ἐπὶ τοῦ Γρωῦκου
...καθίστρα τοῦ Διομήδους, Β 559. Καὶ
...τῆς σήμερον πληθὺς ἐρεπίων δακνύουσι
...τῆς ἀργαίας πόλεως: κατὰ τὴν νοτιοα-
...πύρην πύρην ἀποτοῦ νοτιοῦ καὶ πετρώδους
...ὕψους βουνοῦ, ὅστις ἔφραγεν ἐπὶ τῆς
...αὐτοῦ τὴν ἀργαίαν ἀκρόπολιν Ἀκρόπολιν.

ἐκείνη ἀφ' ἧς ἀνέβησαν οἱ κυκλωπῆες τὰ
τοῖα. Φέρει δὲ τὰ ἐπίθετα: Ἀχαιῶν,
ἐπὶ πόδῳ (β') ἡ ἐπικράτεια τοῦ
Μένονος, ἔχοντος τὴν καθέδρην αὐτοῦ
ἀνάκτορος. A 50, B 108, E. ποταίνιος. γ'

ναῖον Θεσσαλική πεδιάς (Ψ. Στράβ. 9, 3, 5·
κατά τοῦτον δὲ 5, 2, 4· 8, 6, 5 καὶ τὸν Ἀπολλ.
ὅλη ἡ Θεσσαλία. Ἡ λ. ἄργος, τό, σημ. κατὰ
τοῦς ἀργαίους πεδιάδα).

ΛΥΓΡΟΣ, ἢ, ὅς, ἐπ. 4) λαμπρὸς, στιλπνός, ἡγαλιωτερός, λαυκός, ἐπὶ θ. χηνός, ο 461, καὶ παγίων βοῶν, Ψ 30. 2) εὐτράπελος, εὐκίνητος, ζωηρός, ταχὺς, ἐπὶ θ. τῶν κυνῶν, Σ 578 κ. ἀ. καὶ ἄνευ τοῦ περικιτέρου ὀρίσιος «ποδας» Α 50, Σ 283, δ 41 (ὅπου ὁ Βέικερ. ἐν τῇ Β' καὶ ὁ Ἀμεϊ: γράρουσι «ὧν κύνες ἀργοί».—Κατὰ τὰ σχολ. καὶ τινας τῶν νεωτέρων σημ. ἡ λ. τοῦ λευκοῦς κυνῶν· ἀλλ' ἡ συνάφεια τοῦ λόγου ἀποδεικνύει τὴν σημασ. παύσης ἰσορροπίας, ἐπειδὴ πολλὰκις ὁ λόγος εἶναι περὶ

ἡ ἀρετὴ ἀνένη, ἐκείνη κοινὴ καὶ ὁ κόσμος εἶνε περὶ
 ὅλου τοῦ γένους τῶν κυνῶν. Ἡ σχέσηις τῶν δύο
 σημασιῶν στηρίζεται ἐπὶ τῇ παρατηρήσει· ὅτι
 πᾶσα ταχὺς κίνησις πράγματός τινος παράγει
 στίβον τινα, λάμπιν, μαρμαρυγὴν (ὡς ἡ 2) σημ.
 εἶνε ἡ θεμελιώδης καὶ κυρία, ὡς καὶ ἐν λ. λίμ-
 νος. Κατὰ δὲ τὸν Δούτζερων ἡ κυρ. σημ. εἶνε
 λαμπρός, καὶ ἔπειτα ὡς κυρματικὸν ἐπίθ., ὡς
 καὶ ἡ λ. φαινός, τίθεται καὶ ἐπὶ τῶν κυνῶν με-
 λαμπρούς, ὠραίους ποδας, καὶ ἐπὶ τῶν βοῶν·
 ἀεικτὰ βῆδρια.—Ἡ παλαιότερα ἐτυμολογία, ἐκ
 τοῦ α στερ. καὶ ἔργον, ὥστε νά ᾔνε· ἄνευ κό-
 που, εὐκόλος, εὐκίνητος, φαίνεται πάντῃ ἀπθί-
 νος. || Ὁ Κούρτιος καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων
 γλωσσολόγων παραδέχονται κοινὴν τινα ῥίζαν
 ARG- (=λευκός, λαμπρός) ἐξ ἧς οὗ μόνον ἡ λ.
 ἀργός· ἀργός, ἀλλά καὶ ἀργ-τός, ἀργ-εννός,
 ἀργ-ινός, ἀργ-υρός, ἀργ-υρος, ἀργ-ίλος, Λατ.
 arg entum).

ἌΡΓΟΛΑΙ, ἐπὶ τὸ Ἄργος, Β 348.
 ἈΡΓΥΡΕΟΣ [..], ἐν, ΕΘΝ (ἀργυρεός): ἀργυ-
 ροῦς, „ἀργυρός, ἀσημένιος“, ταυτέστιν ἦτοι
 ἐξ ἀργύρου πεποιημένος, ὅταν «λέθης» Ψ 744,
 α 137, δ 615 κ. ἄ. τ. ἢ ἀργύρῳ κεκοσμημένος,
 ὅταν «τελαμών» Δ 38, «κώπη» θ 404 κ. ἄ. τ.
 Ἰδ. λ. ἈΡΓΥΡΟΣ.

ΑΡΓΥΡΟΔΙΝΗΣ [ν. -], στ. παλ. (ἀργυροί, δίνη)
ὁ ἀργυρᾶ ρεύματα (ἢ δίνας, τουτέστι τῶν ὑδά-
των συστροφάς) ἔχων, ἐπιθ. τῶν ποταμῶν, διὰ
τὴν διαστροφήν τῶν ὑδάτων αὐτῶν, *Πλ. B 753,
Φ 8, 430.

ΑΡΓΥΡΟΛΑΟΣ [-ου-], ον, ἐπ. (ἀργυρος, ἥλος)
 με ἀργυροῦς ἡλου· ἢ ἀργύρας· κεκοσμη-
 μένος, «ἔξωτος, θρόνος» B 43. π 162 κ. κ.
 ΑΡΓΥΡΟΠΕΖΑ [-ου-], ἡ, ἐπ. (ἀργυρος, πέζα)
 ἀργυρόπους, του· ἔστιν ἡ ὠραίους λευκοῦς πό-
 δας ἔχουσα, ἐπ.0. τῆς Θετίδος, *ἡ. A 538,
 II 222.

ἈΡΓΥΡΟΣ [-υ], ὁ (συγγ. τῇ ἀργῷ) ἄργυρος, „ἀσημέν“ (ἰ. ὁ ἑ. ἀσημένιον, ἐκ τοῦ ἀσημένος, ἑ. ὑπ. ἀργυρός κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν χρυσόν, ἀσφένον) ἄργυρον, τὸ νόμισμα) Ὁμ. πλγ. Πατρὶς αὐτοῦ θεωρεῖται ὑπὸ τοῦ Ὁμ. ἡ Ἀλυσία πόλις τῆς ῥωμ. βασιλ. τῶν Ἀλυσίωνων (πρόβλ. Ἀλυσίη). Μνημονεύου

ται σκεύη ὀλάργυρα, ὅσον κρατήρ, ι 203, λέσθη-
τες, ἐκπώματα, φιάλαι κ. τ. τ. α 137, δ 53, 615,
Ψ 714· ἀλλαγῶ δὲ μόνον ἐπάργυρα ἢ ἡργυρω-
μένα, ὅσον αἱ λαβαί (κῶπαι) τῶν ξιφῶν, Δ 34,
Θ 404, αἱ παραστάδες τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀλ-
κινόου, η 89, ἢ μὲ ἀργυρον κεκοσμημένα, ὅσον,
θρόνος· τ 56, ἢ κλίνη τοῦ Ὀδυσσεως, ψ 200 ἰδ.
ἈΡΓΥΡΕΟΣ καὶ ἈΡΓΟΣ ἐν τέλει.

ἈΡΓΥΡΟΤΟΞΟΣ [·...], ΟΝ, ἐπ. ὁ ἀργυρᾶ τό-
ξα (ἢ. τουτέστι τόξον καὶ βέλη) ἔχων, ἐπιθ.
τοῦ Ἀπόλλωνος, Β 766, η 64 κ. ἄ. πλχ. καὶ ὡς
οὐσιαστικόν, Α 37, 451, Ε 517.

ἈΡΓΥΦΕΗ [·...], ἡ, ἄγνωστος πόλις τῆς Ἰλ-
λίδος, Γ. Ἀπ. 422 (ὁ Ἰλγεν διαρθῶναι Ἀμφι-
γένειαν).

ἈΡΓΥΦΕΟΣ [·...], ΕΗ, ΕΟΝ, ἐπικ. στιλπνός,
λαμπρὸς ὡς ἀργυρός, ἀργυρόλευκος, «πέ-
ος» Σ 50, «φᾶρος» ε 230, κ 513. Ἐκτενέστ.
τύπος τοῦ ἑπομ.

ἈΡΓΥΦΟΣ [·...], ΟΝ, = ἈΡΓΥΦΕΟΣ, ἐπικ. ἐπιθ. τῶν
προδότην «ἀργυρὰ μῆλα» Ψ 621, κ 85. (Συνή-
θως παράγεται ἐκ τοῦ ἀργυρός, ὁρθότερον ὅμως
ἐκ τοῦ ἀργός, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀργυρός, ἰδ. ἈΡΓΟΣ,
ἢ. οὕτως ὥστε τὸ -υρος εἶναι κατάληξις περισω-
θεῖσα καὶ ἐν τινι νέᾳ Μακεδονικῇ λέξει „τα-
λυρός“ = ἀταλυρός, ἐκ τοῦ ἀταλός, ἰδ. Φιλίστ.
Τομ. Γ'. σ. 225, π. 225, ἢ. ὅπως ὁ Κούρτιος χωρίζει
τὴν λ. ἀργυ-φός (ὁ ἐ. ἀργιφανής, λαμπροφανής,
λευκοφανής) κατάληξις εἶναι τὸ -φός μόνον, ὅπερ
παράγεται ὀρθῶς ἐκ τοῦ φᾶ-ος. — Ὅλως ἀπαρχ-
δεκτος φαίνεται ἡ γνώμη ὅτι τὸ -υρος παράγε-
ται ἐκ τοῦ ὑφ-αῖνω, ὑφ-ή, ὑφ-ος, καθ' ὃ ὁ Ἀ-
μείης καὶ Κοίχλος ἡρμηνεύσαν τὸ «φᾶρος ἀργύ-
φρον» ε 230: ἀργυροῦφός, ἀργυρολεύκως
ἐξυφασμένον· διότι τότε πῶς μεταφέρεται εἰς
τὸ «σπέος» καὶ τὰ «μῆλα».)

ἈΡΓᾶ, ΟἷΣ, ἡ, (πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀργός = τα-
γός, καθ' ὅτι ἄλλως δ' ἐκ τοῦ ναυπηγοῦ Ἀργου) τὸ
πλοῖον τῶν Ἀργοναυτῶν, μ 70.

ἈΡΑΜΟΣ, ὁ, ἐπικ. τύπος, ἐνθα ποτιζονται τὰ
κτήνη, „πατίστρα“ Σ 521, ν 247. Ἐκ τοῦ

ἈΡΑ, μέλ. ἄρσω, ποτίζω, «ἵππους» Γ. 8, 3
παθ. ποτίζομαι, πίνω, «οὐρῆς» Γ. Ἀπ. 263.

ἈΡΕΙΗ [·...], ἡ, ποι. (ἀρή, ἢ. ὅπως ἐκ τοῦ
φορδὴ παρήχθη ἢ φορδεῖα, κατὰ τὸν Δύντζε-
ρον), κατάρρα, ἀπειλή, λοιδορία, Ἰλ. Ρ 431,
Γ 409, Φ 339.

ἈΡΕΟΟΙΣΙΑ, ἡ, πηγὴ ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς
τῆς νήσου Ἰθάκης, ν 408. (Ἐκ τοῦ ἀρηγ. ἀρέθω
= ἄρῶ κατὰ τὸν Λόδεκκ. ἢ. σημ. δὲ κυρ. πᾶσαν
ἐν γένει πηγὴν εἶναι διὰ τοῦτο ὄν. κυρ. πολλῶν
πηγῶν, αἵτινες πολλοῦ τῆς Ἑλλάδος ἔωσαν
τὸ ἀρχαῖον ὄνομα „Ἀρετοῦσα“, ὡς καὶ ἡ ἐν
Ἰθάκῃ).

ἈΡΕΙΟΣ, ΟΝ (Ἀρης) συνήθ. Ἰων. Ἀρήϊος, ὅπ.
ἰδε. εἰς τὸν Ἀρη ἀφισρωμένους, «τεγος Ἀ-
ρειον» τὸ τ. τοῦ Ἀρειως, τουτέστιν αἱ Θῆβαι, Δ
407. (Ὁ Βέκκερ. γράφει: ἀρειος).

ἈΡΕΙΩΝ [·...], ἈΡΕΙΩΝ, ποι., συγκρ. καὶ
σημ. ἀνῆκον εἰς τὸ θετ. ἀγαθός, (ἐκ τῆς
ἐξ ἧς: ἀρ-ε-τή, ἀρ-ε-σκω κτλ. Ἀρ-ης)
λίτερος· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων
διὰ τὰ σωματικὰ αὐτῶν ἀρετὰς, εἶτε διὰ
δύναμιν κ. τ. τ. ὅθεν, ἀνδρείότερος, ἰε
τερός, εὐγενέστερος. Ὁμ. πολυ-
«γρώς» Τ 33, «τεγος» Ο 736· «οὐ-
γε κρείσσον καὶ ἀρειον ἢ ὅτι» ζ 482·
φράσσεται καὶ ἀρειον (ἐπ' ῥ.) „θὰ μὲ γνωρί-
σις λίτερα“ ψ 414. Τὸ ἐναντίον εἶναι «χέ-
ρις» 237.—Ἐν. αἰτ. ἀρειῶ, γ 250, αἰτ. πλ. α
6 277.

ἈΡΕΙΩΝ [·...], ΟΝΟΣ, ὁ, οὕτως ἐκαλεῖτο
πῶς τοῦ Ἀδράστου, ὁ σώσας αὐτὸν κατὰ
πολιорκίαν τῶν Θηβῶν, Ψ 316. (παρ' Ἀ-
γράφεται Ἀρίων).

ἈΡΕΚΤΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀρρεκτός (ἰ.
ἄπρακτος, ἀτελειώτος, «ἔργον» Τ 1)
ἈΡΕΣΑΙ, ἈΡΕΣΑΣΘΑΙ, ἰδ. ἈΡΕΣΚΑ.

ἈΡΕΣΚΑ [·...], (ῥίζ. ἀρ- ἰδε. ἈΡΕΙΩΝ), μέλ.
ἀορ. ἀ. ἤρεσα, μέσ. μέλ. ἀρέσσομαι ἢ ἐπ. τ.
ἀορ. ἤρεσάμην ἢ ἐπ. σσ. 4) Ἐνεργ. κυρ. κ.
τι καλόν (πρόβλ. τὸ Γερμ. guimachen),
παρ' Ὁμ. μεταθ. διορθῶναι, ἀναπληρῶ
ἑλλειψιν· «ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι» Ι 420, Τ 138.
Μέσ. συνηθέστερον «ταῦτα ἀρεσσόμεθα»
διορθώσωμεν μεταξὺ μας, θὰ τὰ συ-
σωμεν πρὸς ἀλλήλους, Δ 362, Ζ 526,
ἐπὶ προσώπων, ἱκανοποιῶ τινα, ἐξελίξω
χαριστῶ, Θ 402 «τινὰ δώροισιν, ἐπέσω
δώρων, λόγων, Ι 412, Θ 396, 445· «δαπ-
νοῦμαι, Τ 479.

ἈΡΕΤΑΝ [·...], (ἀρετή), προκόπτω, ἐλ-
μῶ, τελεσφορῶ, Θ 329· «λαοὶ ἀρετῶσι»
ζουσιν, εὐημεροῦσιν, εὐδαίμονουσιν, Ὅδ. τ.

ἈΡΕΤΑΝ [·...], ΟΝΟΣ, ὁ, εἰς τις τῶν Τ.
ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθεὶς, Ζ 34.

ἈΡΕΤΗ [·...], ἡ, πᾶν προτέρημα, δὲ
διαφέρει, διακρίνεται, ἐξέχει τῶν ἄλλων,
Ὁμ. ἰδίως· α.) ἐπὶ θεῶν, τὸ μεγαλύνει
μεγαλοπρέπεια, Ι 498· β.) ἐπὶ ἀνδρῶν,
μῆ, ἀνδρεία, σωματικὴ ἱκανότης, ἑ.
ἑξωτερικὰ προτερήματα, ὅσον κάλλος, ἡ
χρῖα, τιμὴ κ. τ. τ. «υἱὸς ἀμείνων παντοί-
τας, ἡμῖν πόδας ἡδὲ μάχεσθαι» Ο 642, π.
268, ν 45, σ 133· γ.) ἐπὶ γυναικῶν καὶ
νῆ, ε 206. (Ἐπὶ πνευματικῆς ἀρετῆς, π.
σεως, συνέσεως, ἐκλαμβάνει τὴν λ. ὁ Δοῦ-
201, ψ 578)· δ.) καὶ ἐπὶ ἵππων ἀρε-
276. (Τὴν ἠθικὴν ἔννοιαν τῆς ἀρετῆς ἀν-
Ὁμ.—Συνήθ. παράγεται ἐκ τῆς ρίζ. ἀρ-, ἢ
τῇ Ἀρ-ης, σημ. δὲ κατὰ τὸν Νίτσην κυρίως
ὅτι ἀρέσκει).

ἈΡΕΤΗΣ, ἦΤΟΣ, ἡ=ἈΡΕΤΗ, αἰτ. ἀρετῆς
φεν ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἀντὶ τοῦ ἀροτῆ-
ἀροτῆς.

ἈΡῆ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀρά. 4) προσι-

παράκλησις, Ο 378, 598, Ψ 499, δ
 ὄν(ω)ς ἐπὶ κακοῦ κατάρα, I 566 κ. ἀ.
 ὄθεν 2) τὸ καταρῶμενον κακόν, δυσ-
 α, δλεθρος, M 334, Ξ 485, Π 512, 6
 208, «ἀρή καὶ λοιγός» Ω 489. (Τὸ α
 κρόν μὲν ἐν ἄρσει, βραχὺ δὲ ἐν θέσει ἢ
 ἐπὶ τοῦ Ἑνίου καὶ Βουττι. ὅτι εἶνε βραχὺ
 τῇ 1) σημ., μακρόν δὲ ἐν τῇ 2) σημ. δὲν
 ἔσθ.)

α[...], ποι. (συγγ. τῷ ἄρκω), μέλ. ἀ-
 ἄ.) βοηθῶ, παρίσταμαι, συντρέχω,
 ἄ, συμμαχῶ, μετὰ δοτ. προσ. B 363
 ἄ, καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν. «ἔπειν καὶ χερ-
 ἄ λόγου καὶ ἔργου, Α 77· ὄ.» ἀμύνω,
 ἔπω, «δλεθρον» Βατρ. 280.

τάς [...], ὄκος, ὁ, ἢ, ἐπ. βοηθός, ἀρω-
 τό ἄρ. Βατρ. 381· τὸ θηλ. *Ἰλ. Δ 7,

ἰσοος [...], ὄκ, ἐπ. (Ἄρης, θεός) τα-
 ἄς ὁ Ἄρης, ταχύς ἐν τῇ μάχῃ, *Ἰλ.
 Δ 315, Υ 467.

ἰήσας [...], ὁ, δν. κόρ. 1) ἀνὴρ τῆς
 αἰούσης ἢ Φυλομεδούσης, πατὴρ τοῦ Με-
 ἄ, βασιλέως τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρνης, ἐπι-
 ἄμενος Κορινθίου, διότι «σὺν ἰσὴν κορινθ
 ἄς φάλαγγας» H 10, 437 ἔξ., δολοφονη-
 ἄ τοῦ Λυκούργου κατὰ τὴν ἐξ Ἀρκαδίας
 ἄν του, H 444 ἔξ. Ὁ τάφος αὐτοῦ εἰδεί-
 ἄ μακράν τῆς Μαντινείας ἐστὶ ἐπὶ Παι-
 ἄ. 8, 41, 4. (Ὁ Ἑνίος παραδέχεται δὴ
 ἄ φέρωντας τὸ ὄνομα τοῦτο, τὸν μὲν παπ-
 ἄ Μενεαίου, στίχ. 40, τὸν δὲ υἱὸν ἡρώ-
 ἄ τῷ πατρί, σ. 8, ἢ ἀνὴρ τινός ἀνάγκης).
 ὄρῃ τις, ἡνίοχος τοῦ Ἰγίμου, ὑπὸ τοῦ
 ἄως φονευθεὶς, Υ 487.

ἰκτιάμενος [...], ἡ, ὄκ (ὁ Βέκκ. γρά-
 ἄ) ἐπ. (Ἄρης, κτείνω) ὑπὸ τοῦ Ἄρεως,
 ἄν ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς, X 72, λ 41.
 ἰλάτος [...], ὁ (Ἄρης, λόκος). 1)
 ἄ τοῦ Πρασιφάρου, ὅπ. ἴδε. 2) Τρώ τις
 ἄ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 308.

ἰππος [...], ὄκ (ὁ Βέκκ. ἄρ.) Ἰων. = Ἄ-
 ἄ, ὁ εἰς τὸν Ἄρῃ ἀφιερωμένος, ὄθεν
 ἄρκος, ἀνδρετος, μάχιμος, ἐπὶ προσώ-
 ἄλλας, Δ 98 κ. ἀ. σπανιώτερον ἐπὶ πρα-
 ἄς = τέλεια, ἔντα· Z 340, π 284.

ἰφίλατος, [...], ὄκ (ὁ Βέκκ. ἄρ.), ἐπ.
 ἄς φεικ-, πέφαμαι) ὑπὸ τοῦ Ἄρεως, του-
 ἄν ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς, T 34, Ω 445, λ 41.
 ἰφίφιος [...], (ὁ Βέκκ. ἄρ.) ἐπ. φίλος
 Ἄρεως, οἶονε Ἄρεοφίλης, εὐτοχῆς ἐν πο-
 ἄ πολεμικός, ἀνδρετος, ἐπὶ θ. τῶν ἡρώων,
 Ψ 78, Z 73 κ. ἀ. τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ο 169.

ἰμῆναι, ἴδ. ἄρῶμαι.

ἰμῆνος [...], ἡ, ὄκ, ἐπικ. μετοχὴ παθ.
 ἄρκαμένου ἀμφιβόλου παραγωγῆς, ὑπὸ
 ἄρκατου διὰ τοῦ βεβλαμμένου ἐρρη-
 ἄντος, βεβαρημένος, πιεζόμενος, κα-

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ταβεδλημένος, «βασανισμένος», «γῆρατ
 λυγρῷ ἄρημένος» Σ 435· «γῆρατ ὕπο» λ 436,
 «ὑπὸν καὶ καμάτῳ ἄρημένος» ζ 2· «δὴ ἄρη-
 ἄμενος» σ 53. (Παράγεται κατὰ μὲν τὸν Θῆρ-
 ἄσιον ἐκ τοῦ ἄρῶ, συγγ. τῷ βαρύς, κατ' ἄλλους
 ἐκ τοῦ ἄραιός, κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ
 ἄρῶ=ἀράσσω, ὥστε κυρ. σημ. «παραδαρ-
 ἄμενος»).

(Ἄρης, ὁ, ἢ) ἐκ τῆς ἄρ. ταύτης ὀνομαστι-
 ἄς εὐρίσκονται αἱ ἐξῆς συγκεκομ. πτώσεις: ἄρ-
 ἄς, ἄρῃ, ἄρῃ, δὴκ. ἄρῃς Γ 403 (ἀμφοτ. τῶν
 γένων)· πληθ. ἄρῃς, δοτ. ἄρῃσι καὶ ἐπ. ἄρ-
 ἄνται, αἰτ. ἄρῃας. Κυρ. σημ. τὸ πρόβατον, ἰ-
 ἄνς (ὁ) τὸ ἄρσενικόν, συνηθέστερον λεγόμενον
 κριός (ὅπ. ἴδε), δ 85· μάλιστα δὲ τὸ νεογόνον,
 «ἄρῃ», ἀδιάρκον ποίου γένους. Δ 102, προβλ.
 Γ 403. (Παράγ. κατὰ τινας ἐκ τοῦ εὐφ. α καὶ
 τοῦ ρῆν κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ. ἐκ τοῦ ἄρ καὶ
 ἄν. ἢ. Ὁ δὲ Γ. Κούρτιος ἀνάγει τὴν λ. εἰς τὴν
 ῥίξ. ἐρ (ἔριον, εὔ-ερ-ος κτλ.), ὥστε κατ' αὐτὸν
 κυρία σημ. τῆς λ. εἶνε ἐριτοῦχος, καὶ ἄ καὶ
 σῆμερον, ὡς εἶαθον, ἐν Ἀρκαδίᾳ «ῥοῦχα» (=ε-
 ριοῦχα) λέγονται τὰ πρόβατα).

ἄρκαμένος, ἡ, ὄκ, ἴδ. ἄρῶ.

Ἄρῃν, ἡ, πόλις τῆς Ἠλίδος παρὰ τὸν Μι-
 ἄσιον ποταμὸν (κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Στράβ.
 8, 3, 19 τὸ μετέπειτα Σαμικόν, ὕπερ ἰσως
 ἴστο τῆς Ἀρήνης ἢ Ἀράπολις. Ἄλλη τις Ἀρή-
 ἄν, μετέπ. Ἐράνα, ἔκειτο ἐν Μεσσηνίᾳ, Στρ. 8,
 3, 23. Προβλ. Πaus. 4, 2, 4), B 591, Δ 723.

Ἄρης, γέν. Ἄρεος καὶ ἐπ. Ἄρης, δοτ. Ἄ-
 ἄς, Ἄρει καὶ ἐπ. Ἄρηι, αἰτ. Ἄρην E 909,
 Βατρ. 265, συνήθ. ἐπ. Ἄρηα, κλητ. Ἄρες καὶ
 Ἄρε· 1) ὁ Ἄρης, λατ. Μαρς, υἱός τοῦ Διός
 καὶ τῆς Ἥρας, θεὸς τοῦ πολέμου καὶ τῆς παι-
 ἄς τῶν πόλεων, τὸ σύμβολόν τῆς ἀκαθέκτου
 καὶ ἀγρίας βίβης, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν Ἀθη-
 ἄν, τῆς ὁποίας διὰ τοῦτο εἶνε πολέμιος διηγε-
 ἄς· ἀλλ' ἐν ταῖς πρὸς αὐτὴν μάχαις ἀνάγκη
 πάντοτε νά ἡττᾶται, E 833 ἔξ. Φ 400 ἔξ. εἶνε
 ἀδελφός τῆς Ἑρῆς, ὁ δὲ Δελίος καὶ Φόβος εἶνε
 υἱὸς τοῦ, Δ 440, N 298, O 449· εἶνε φίλος τοῦ
 πολέμου καὶ τῆς αἰματοχυσίας («ἄτος πολέμοιο,
 μαιφῶνος, βροτολοιογός» κτλ.)· ἢ δὲ ἀνδρεία αὐ-
 τοῦ εἶνε ἀμέτοχος παντός μέτρου καὶ φρονή-
 ἄς («θεός, θούρος, ὄρμις»). Ἡ συνήθη αὐ-
 τοῦ διατριβὴ εἶνε μετὰ τῶν ἀγρίων πολεμικῶν
 ἔθνων, τῶν Θρακῶν, τῶν Φλεγυῶν ἢ τῶν Ἑρῶ-
 ἄν, N 301 ἔξ., θ 364· ἐν δὲ τῇ Ἰλιάδι ἀνα-
 φαίνεται ὅτε μὲν μετὰ τῶν Τρώων, ὅτε δὲ μετὰ
 τῶν Ἀχαιῶν («ἄλλοπρόσβαλλος»). Ὁ Ἄρης εἶνε
 ὑψηλός, τὸ ἀνάστημα καὶ ὠραῖος τὴν ὄψιν καὶ
 πάντοτε ὠπλισμένος («χάλκεος»), τὸ σῶμά του
 καταλαμβάνει 7 πλέθρα, ἢ τρωθεὶς ὑπὸ τοῦ Διο-
 ἄμῃδου· κραυγάζει ὅσον μύριοι ἄνδρες, E 860·
 υπερβαίνει δὲ κατὰ τὴν ταχύτητα πάντας τοὺς
 θεούς, θ 334. Ἐκ τῶν προτέρων αὐτοῦ περιπε-
 τειῶν ἀναφέρεται ἡ αἰχμαλωσία, ἐν ᾗ κατεχύν

αὐτὸν ὁ Ὄτος καὶ Ἐφιάλης καὶ ἐξ ἧς ἀπη-
λάγη ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ, καὶ ἡ ἐρωτική μετὰ τῆς
Ἀφροδίτης σχέσις, ἥτις ἔλαβε τοσοῦτον κακὰ
ἐπακόλουθα, E 385, O 267 ἐξ. 2) Ὡς προση-
γορικὸν ἢ μέλλον ὡς συμβολικὴ ἔκφρασις (ἰδίᾳ
παρ' Ὁμ. οὐδέποτε ἐξαφανίζεται ἡ προσωποποίη-
σις) σημ. τὴν πολεμικὴν ἀνδρείαν, P 210,
Σ 263· τὸν πόλεμον, τὴν μάχην, τὸν φό-
νον, τὴν καταστροφὴν, πρὸλ. N 569, P
529· ὅθεν αἱ φρ. «συνάγειν Ἀρηα» συγκρατεῖν
μάχην, B 384, «ἐρίῃ Ἀρηος» E 862, «ἐγεί-
ρω δέων Ἀρηα» διεγείρω πεισματώδη μάχην, B
440 κ. ἀ. τ. Ὡς ὅπλον πολεμικὸν ἐρμηνεύεται
τὸ «ἀφίει μένος ὁδρμος Ἀρης» ὅ εἰ ἡ κατα-
στροφικὴ δύναμις τοῦ θοράτος ἐπαύσατο, N 444·
ἀλλ' ἐνταῦθα ποιητικώτερον εἶνε νὰ ἐκληφθῇ ὁ
Ἀρης ὡς ἡ πολεμικὴ ἀνδρεία τοῦ τραυέντος·
ὁ Ἀρης ἔχασε τὴν δύναμίν του, τούτεστιν ἡ
πολεμικὴ ἀνδρεία ἐξέλιπε μετὰ τῆς ζωῆς. (Τὸ α
εἶνε βραχύ, ἀλλ' ἐν ἄρσει ἔξ μακρόν, E 31 κ. ἀ.).

ἈΡΗΤΗΡ [-...], ἦρος, ὁ, ἐπ. (ἀράομαι), κυρ.
ὁ προσευχόμενος, ὁ εὐχέτης, ὅθ. ὁ ἱερεύς, ὡς
ὑπὲρ τοῦ λαοῦ προσευχόμενος τοῖς θεοῖς, Ὑλ.
A 44, E 78.

ἈΡΗΤΗ [-...], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ῥηϊνόροιο, γυνὴ
τοῦ Ἀλκινόου βασιλέως τῶν Φαιάκων, η 84—77.

ἈΡΗΤΙΔΗΣ [-...], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρή-
του=ὁ Νίστος, ἐπ. ἴδε, π 395, σ 443.

ἈΡΗΤΟΣ [-...], ἡ, ὄν, Ὑων. ἀντὶ τοῦ ἀρατός
(ἀράομαι), ἐπὶ καλῶς, εὐκτός, ἐπιθυμητός· ἐπὶ κα-
κοῦ, κατάρατος, ἐπ' ἀρατος, κατηραμένος·
παρ' Ὁμ. μόνον «ἀρητὸν δὲ τοκεῦσι γάον ἔξ πέν-
θος ἐθήκας», P 37, Ω 747, ἐπὶ ἐνησας εἰς τοὺς
γονεῖς κατηραμένον, τούτεστιν ὀλέθριον θρήνον ἔξ
πένθος. (Κατ' ἄλλους δὲ κατέστησας ἐπιθυμητὸν
εἰς τοὺς γονεῖς τὸν θρήνον καὶ τὸ πένθος, ὅ εἰ
προεκέλευσε τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ θρήνου καὶ πέν-
θους κατὰ τὸ «ἦμερος γάοιο». II δευτέρα τοῦ-
των τῶν ἐρμηνειῶν, ἃς ἀμφοτέρως παρέχουσι τὰ
σχόλια, εἶνε βεδισσμένη).

ἈΡΗΤΟΣ [-...], ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Νέστορος, γ
444. 2) υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Αὐτομέ-
δοντος φονευθεῖς, P 494.

ἈΡΘΕΝ, ἴδ. ἈΡΑΡΙΣΚΟ.

ἈΡΘΜΕΝ (ἀρθμός), ἀόρ. ἀ. ἀρθμήσας, κυρ. συν-
αρμόζω· παρ' Ὁμ. δὲ ἀμετάβ. συναρμύζωμαι,
συνδέομαι, «διέτμυγεν ἐν φιλότῃ ἀρθμήσαν-
τε» ἀπεχωρίσθησαν ἀλλήλων διὰ φιλίας συνηρ-
μοσμένοι, συνδιελλαγμένοι, Η 302 f.

ἈΡΘΜΙΟΣ, Η, ΟΝ (ἀρθμός) «ἀρθμιοὶ ἡμῖν» διὰ
φιλίας πρὸς ἡμᾶς συνδεδεμένοι, φίλοι, π 427 f.

ἈΡΟΜΟΣ, ὁ (ἄρ-, ἀραρίσκω) δεσμός, σύν-
δεσμος, μάλιστα φιλικός, Υ. Ἑρμ. 524.

ἈΡΙ- [-...], μόριον ἀχώριστον, συντελοῦν, ὡς
καὶ τὸ ἐρι-, εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τῆς λεί-
ξεως, μεθ' ἧς συνάπτεται, ἄγαν, πολὺ· εἶνε τῆς
αὐτῆς ῥίζης μετὰ τὸ ἀρίων, ἄριστα, ἀρετή, καὶ
σημαίνει τὸ ἐξοχόν, τὸ ὑπερβάλλον.

ἈΡΙΔΑΝΗ [-...], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Μίλ-
της Πασίφης, ἥτις διὰ τοῦ μίτου αὐτῆς
ἐκ τοῦ Λαδουρίνου τὸν Θησέα ἀκόλου-
θῶς μετ' αὐτοῦ ἐφρονεῖτο ἐν τῇ νήσῳ Δία
ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, ὅθ. ἔξ τὴν λ. Δίη
λ 324 ἐξ. (Αἱ ἐν τῇ τελευταίᾳ χωρίῳ
ρόμεναι μαρτυρίαι τοῦ Διονύσου εἶνε ἡ
γελία ὅτι ἡ Ἀριάδνη κατὰ τινὰς μὲν εἰς
τινὶ ἄλσει τῆς νήσου ἀνδρότιον ἔχουσα συνε-
μετὰ τοῦ Θησέως· II κατ' ἄλλους δὲ ἀνήκει
τὸν τὸν Διονύσου ὡς ἐρωμένη.—Ἐποικί-
ἐκ τοῦ ἀρι- καὶ ἀδεῖν, οἰονεῖ· πολὺ
πρὸλ. τὸ κύρ. ὄν. Εὐάδνη=εὐάρεστος· κατ'
ὅμως ἐπειδὴ εὐρέθη ἐπὶ ἀγγείῳ τινὸς καὶ ὁ
Ἀριάγνη, τὸ δευτέρον συνθετικὸν μέρος
γνός, ὅπαρ κατὰ τὴν Κρητικὴν διάλεκτον
φέρετο· ἀδνός, καθὼς καὶ ὁ κύκνος (Λατ. cy-
κύνος).

ἈΡΙΓΓΑΤΟΣ, Η, ΟΝ, ἐπ. (γνωτός) παλὺ
στός, λίαν εὐδιάκριτος, «ἀρίγγωτοί τε
N 72· «ῥεῖτα ἀρίγ.» δ 207, ζ 408, 300
καὶ πασίγνωστος (εἰρων.) τούτεστι γνω-
τός, ρ 375 (ἔπου τὸ ἀρι ἀποτελεῖ μ.,
ἀλλαχού -).

ἈΡΙΔΕΙΚΕΤΟΣ [-...], ὄν, ἐπ. (δεικνύμενος)
δεικνύμενος· ὅθεν δακτυλοδεικτούμενος
ριζανῆς, περιδιδέπτος, ἐξαχρός· ὡς ἐ
πολὺ μετὰ γεν. ὡς τὰ ὑπερθετικά, «ἀλ-
λαῶν» A 248, Σ 320, O 382, λ 540.

ἈΡΙΖΗΛΟΣ, ὄν, καὶ ἀριζήλη Σ 219, ἐπ.
τοῦ ἀρι καὶ ζήλος=ἄηλος μετὰ τοῦ διγαμοῦ
ὑπερ πιθανῶς πρὸ τοῦ ὁ μεταβλήθη εἰς σ, α.
τερὰ δὲ ἀπετέλεσαν τὸ ζ) πολὺ φανερός, ε.
δήλος, πασιδῆλος, «αὐγή» πολὺ φανερὸν
214, X 27· «φωνή» ἡχηρά Σ 219· ἐπὶ θα-
σίῳ τινὸς πράγματι, «τὸν (δράκοντα) ἀρ-
λον θῆκε θεός· τὸν ἔκαμεν ὁ θεός (II μετὰ
φώσας αὐτὸν εἰς λίθον ὅμοιον πρὸς τὸν
σημαντικὸν θαῦμα, θαυμαστὸν σημεῖον, ἡ
λον κατὰ τὸν Ναιφελούαχ· μνημεῖον παπ-
στον εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας, B 348. (II
ἀναγνώσκουσι μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου αἰῶ-
ν) (ἐκ τοῦ α καὶ ἰδεῖν, ὅπαρ ὅμως· ἔχει τὸ ἰ
=ἄφαντον, ἡ πρὸς λύσιν τῆς προσφωδιακῆς
ῥίζας ἀριζήλον μετὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν. (Ἀπολλο-
Πισύχ.) καὶ μεταφράζουσιν· ὁ θεός ἐστὶν
παρήγαγεν εἰς φῶς κατέστησεν ἄφαντον τὸν
κόντα δι' αὐτῆς ταύτης δηλονότι τῆς μετα-
φώσεως εἰς λίθον).—Ἐπίρ. ἈΡΙΖΗΛΟΣ, πρὸ-
λως, σαφῶς, «ἀριζήλως· εἰρημένα» μ
(I. Ὁ Γ. Κούρτιος· παρὰ τὴν τὸ δευτέρον ἡ
ζήλος ἐκ τῆς ρίζ. διή, διή/ηλος=διήλος=ζή-
λῳ δὲ ρ. διή=φανερός, λαμπρός.—Ὁ αὐτὸς
ροδέγεται καὶ τὴν διόρθωσιν· ἀριζήλον B
θεωρῶν τὸ ἐπίθ. τοῦτο παθ.: ἄφαντον, ἀ
ἐν ᾧ ὁ ἄλλος τύπος ἀθήλος εἶνε ἐνεργ. ὁ
ζών, καθὼς καὶ ἄλλα ἐπίθετα ἔξ τὸν αὐτὸν
ἐχοντα διαφόρους λαμβάνουσι σημασίαν, ὡς

παθητικά, ὅτε δὲ ἐνεργητικά, ὅσον ἀμήχα-
σάλαδης κ. ἄ.).

ἀριθμία [v...], (ἀριθμός) ἐπ. ἀπαρ. τοῦ παθ.
ἀ. ἀριθμηθῆμεναι, ἀντί τοῦ -ηθῆναι, ἀριθ-
ἀπαριθμῶ, ὑπολογίζω μετ' αὐτ. δ 444,
α ἀριθμ. ἀριθμῶν διαιρῶ εἰς δύο ἴσα μέρη,
1, «ἐπεὶ γὰρ κ' ἐδίλοιεν—ἀριθμηθῆμεναι
να ἀριθμηθῶμεν, να ὑπολογισθῶμεν πό-
σοι καὶ πόσοι Τρῶες, B 424.

ἀριθμός [v...], ὁ (ἀρῶ), ἀριθμός, πλῆθος
δ 451, λ 449.

ἀριθμία [v...], τῆ, χώρα (ἢ κατὰ τὸν Σχολ.
τὸν Στράβ. 43 4, 6 ὅροι) τῆς Κιλικίας,
ὅ ὁ Τυρρεὺς ἔκαστο δασυώτης ὑπὸ τὴν γῆν,
43 «ἐν Ἀρίμοις» (ὅπερ ὅμως καὶ ὡς ἐθνι-
κὸν καὶ ἐκκλησιῶν μεταξὺ τῶν Ἀρίμων,
τῆ γῆς δηλ., ἐνθα κατοικοῦσιν οἱ Ἀρίμοι).
ἐκαστὸν ὅτι ἐτίθετο τὸ ὄρος τοῦτο καὶ ἐν
εἰς, Λυδία καὶ Συρία, πρὸλ. Στράβ. E. ἄ. 108
τὴν λ. Τυρρεὺς.

ἀριθμῶ, ἐξ, γεν. ἑορ (πρέπω) εὐπρεπής,
καλοπρεπής, λαμπρός, «ἄνδρες» I 441,
«παῖς» V 453, «ἄστρα» Θ 556, «εἶδος» ὁ
μετὰ δοτ. «ἀριπρ. Τρῶες» διαπριπῶν,
γὰρ μετὰ τῶν Τρώων, Z 477.

ἀρίστας [v...], ἄντις, ὁ, πατήρ τοῦ Λαω-
νίου, Ἀρχαίος, P 345.

ἀρίστη [v...], ἡ, πόλις τῆς Τροίας οὐ μα-
κρὰ τῆς Ἀθήνης, B 836, φ 43.—Ἐπιρ. Ἀρί-
στη, ἐκ τῆς Ἀρίστης, M 96.

ἀρίστας [v...], ὅν (στῆμα) διάστημα, πα-
νωστός, Γ. Ἐρμ. 42.

ἀριστερός [v...], ἡ, ὅν, 1) εὐδυνάμος, «ἀ-
ριστερός, ξερόδός» «ὄρος» μῆρας E 46, 660
«ἀριστερός» πρὸς τὰ ἀριστερά, B 536,
238, «μάχη» E 355, «στρατοῦ» N 326
«ἀρι» ε 277. 2) Μεταρ. ἐπὶ προσωινισμῶ-
ν, δυσαιώνιστος, κακόντι προαγγέλλων «ἀρι-
στὴ» λ 242.—Ἐκ τούτου

ἀριστερόφιν, ἐπιρ. ἢ ἐπ. αὐτ. με τὸν προσ-
δικαιωτὸν φιν, ὅπ. 108, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἐπ'
ἀριστερόφιν» πρὸς τὰ ἀριστερά, N 309, P 446.

ἀριστείς, ἦος, ὁ (ἀριστερός) ὁ ἀριστος, ὁ
ωκυτέρων, ἐνικ. P 203 συνήθως δὲ πληθ. «οἱ
ἀριστείς, οἱ πρῶτοι, οἱ πρῶτοντες, B 404,
303, Γ 236 κ. ἄ. «ἀριστερὶν ἄλογοι ἡδὲ θύ-
ραι» λ 227.—Ἐκ τούτου

ἀριστεία, εἶμαι ὁ ἀριστος, ὁ πρῶτος,
ωκυτέρω, Z 208, «Τρώων» προσέχω Z 461
«βουλὴ πάντων» πρωτεύω πάντων κατὰ τὴν
ἡσυχ. A 627, «μεθ' ἡμέας» δ 652 (μόνον ἐν-
θουα τῆς Ὀδ.), «ἐν μάχῃ, ἢ μάχεσθαι» A
99, 746, Π 292, 554, P 354.

ἀριστην [-v...], τό, «πρωινὸν ἐμβρωμα» κατὰ
τὴν Ἀριστάρχον, πρόγευμα, «γεῦμα» (προφ.
ῥόμα), Λατ. grandium, ὅπερ παρ' Ὀμ. γίνεται
πολὺ μετὰ τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου, «ἐντό-
ν» ἀριστον» Ω 424, π 2 (ἢ κατὰ τὴν ὁρμήν

διόρθωσιν τοῦ Βακκέρου, ὅστις διέδοε τὸ μακρὸν
τοῦ α καὶ οὕτως ἀφῆρας τὴν γαστριφάειαν τῆς
συνήθους γραφῆς «ἐντόνοντο ἀριστον». Ὁρῶς
ἐτομολογεῖ τὴν λ. ὁ Κούρτιος, Studien zur Grie-
chisch. u. latein. Grammatik, Τόμ. II. σ. 475
ἐξ ἑκ τῆς ῥίζης αερ (συγγεν. τῷ ἥερ-ος, ἥερ-
ι, ἥερ, ἀ'ρ. αὔρ-ιον, αὐ-ώ=ῥώ) κατὰ συναίσ-
α. ἀρ. ἐσχηματίσθη ῥῆμα ἄρ. ἀρ-ίζω (κατ' ἀνα-
λογίαν τοῦ ὀρρίζω, ἐαρίζω, ὀερίζω, ὀψίζω) ση-
μαίνον κάμνω τι καὶ ἐιδικότερον τρώγω τι
πρωτῇ. Ἐντεῦθεν ἀριστον: τὸ πρωινὸν ἐμβρωμα).

ἀριστος [v...], ἡ, ὅν (ὑπερθ. τοῦ ἀγαθός) ἐκ
τοῦ ἀρείων) ὁ ἀριστος, ὁ ἐξοχώτατος, ὁ
πάντας ὑπερέχων κατὰ τὰ ἐξωτερικά προτερή-
ματα, ἰδίως δὲ κατὰ τὴν ῥώμην, 60. ῥωμα-
λεώτατος, ἀνδρείοτατος, «ἀρ. Ἀγαίων» A
241 κ. ἄ. πολυχ. «ἐνὶ Θρήκασσι» μετὰ τῶν
Ορχαίων, Z 7 ἐν γένει δὲ ὁ ἀριστος εἰς τὸ εἶδος
του «οἰωνοπόλων, σκυτοτόμων κ.τ.π.» A 69,
H 221, τὸ δὲ καθ' ὅτι ἡ δι' ὅτι εἰσέχει τις ἐκ-
φέρεται συνήθ. κατὰ δοτ. «βουλῇ» I 54, «τοῖο-
σίγη» N 313, «ἔγγεσιν» δ 244, «δυνάμει καὶ
ἡλικίᾳ» Ψ 891, «νέικαι, νέικας» φιλονεικώτατος,
Ψ 483 κ. ἄ. πολλάκις δὲ καὶ κατ' αὐτ. «εἶδος
ἀρίστη» B 745, πρὸλ. P 442, θ 57, 609 ὁ
πρῶτος, ὁ ἰσχυρότατος, «θεῶν ὑπατος
καὶ ἄρ.» T 238, Ψ 45 «Ζεὺς ὁ ἀριστος» E
214, κ. ἄ. πολυχ. «Τρώων, Ἀγαίων οἱ ἀριστοί»
οἱ πρῶτοντες, Γ 250, A 260, κ. ἄ. «Δαναῶν,
Φαίακων» δ 278, θ 408 κ. ἄ. «οἱ ἀριστοὶ ἐν
Ἐρώῃ» Z 209, ἐπὶ δὲ ἐπὶ ζώων, «ἄπποι, βόες»
B 763, σ 314 κ. ἄ. ἐπὶ πραγμάτων, ἰδιότητων,
ἐνεργειῶν κτλ. «τεύχεα» O 646, «ἀσπίδες» E
317, «νῆες» θ 27, «βουλῇ» ε 74 «μῆτις»
P 634 «δοκεῖ μοι εἶναι ἀριστον» ε 300 κ. ἄ.
«ὅπως ὄχ' ἀριστα γίνηται, ἢ γένοιτο» ἵνα λα-
βῶσιν ἀρίστην ἐκβασιν Γ 440, γ 429, ε 420 κ.
ἄ. (ἢ κατ' ἄλλους: ἵνα γένη τὸ ἀριστον) καὶ
ἐπιβρῆματικῶς, «ἦ σοι ἀριστα πεποιήται κατὰ
οἶκον πρὸς Τρώων» τῷ ὄντι ὠραιοτάτα πράγ-
ματα ἔργοναν ὑπὸ τῶν Τρώων εἰς τὸν οἶκόν σου
(εἰσωνεύσας αὐτὶ τοῦ: κάκιστα καὶ ἀνοσιώτατα
Z 56.—Κατὰ χρῆσιν μετὰ τοῦ ἀρῶντος ἀριστης
(Βέκκ. ἐν τῇ B. ὅρ.)=ὁ ἀριστος, A 288, N
454, T 413 κ. ἄ. ρ 446.

ἀρισταλῆς [v...], ἐξ, ἐπ. (σφάλω) λίαν
ὀλισθηρὸς, «οὐδός» ρ 496 †.

ἀρισταλῆς [v...], ἐξ, γεν. ἑορ (σφάλωμαι)
λίαν γνωστός, εὐνόητος, εὐδιάκριτος «ἀρι-
σφαδῆς τέτυκται» εἶνε πολὺ εὐδιάκριτος (τὰ ὅσα
τοῦ Πατρόκλου) Ψ 240, ἐπὶ δὲ καὶ περὶ «ση-
ματος» Ψ 326, λ 426 κ. ἄ. Ἐπιρ. ἀρισταλῆς,
ψ 225 †.

Ἀρκαδίη, ἡ, (κυρ. θηλ. τοῦ Ἀρκάδιος), Ἀρ-
καδία, χώρα ἐν τῷ μέσῳ τῆς Ἠελοποννήσου,
B 603.

Ἀρκάς, ἄνθρωπος, ὁ, κάτοικος τῆς Ἀρκαδίας, B
544, θ 434.

ἈΡΚΕΙΣΙΛΑΟΣ [..υ..], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρκείσιου=ὁ Λαέρτης, δ 755, ω 270.

ἈΡΚΕΪΣΙΟΣ, ὁ, Λατ. Arkesios, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρυδίας, πατὴρ τοῦ Λαέρτου, Ὀδ. ε 482, π 448 κ. ἀ. (ὀνομασθεὶς κατὰ τὸν Εὐστάθιον οὕτως διότι ἐθόλασεν ἐκ τινος ἄρκτου).

ἈΡΚΕΪΣΙΛΑΟΣ [..υ..], ὁ (ἀρκίω, λαός), υἱὸς τοῦ Λόκου, ἡγεμὼν τῶν Βοιωτῶν, στρατεύσας ἐπὶ τὴν Τροίαν μετὰ δέκα νηῶν καὶ φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος, Β 495, Ο 329.

ἈΡΚΕΪΩ, μέλ. ἀρκέσω, ἀόρ. ἤρκεσα. 1) ἀρμόνω, ἀποκρούω, ἀποτρέπω, ἀποσοδῶ «τί τι» τι ἀπὸ τινος, (περὶ τῆς συντάξεως ἰδ. λ. ἀποσώ) «ὀλεθρόν τι» Ζ 46, Γ 89, δ 292, «τινὶ ἀπὸ χροῦς ἤρκει ὀλεθρόν» Ν 410, Ο 534. 2) ὄθεν μετὰ μόνης: ὄν. ὑπερασπίζω, προφυλάττω τινά, βοηθῶ τινά, Ο 529, Φ 431, π 261. «οὐδ' ἤρκεσε θώρηξ» δὲν τὸν ἐπροφυλάξεν, δὲν ἐδοθήθη δὲν ὁ θώραξ, Ν 374.

ἈΡΚΙΟΣ, οἱ, ἐπ. (ἀρκίω), ὁ δυνάμενος νά προφυλάξῃ, νά βοηθήσῃ, ὁ παρέχων ἐλπίδα καὶ ἐμπιστοσύνην, ἀσφαλής, βέβαιος (ἢ ἔτοιμος κατὰ τὸν Ἀπολλ., promptus) «νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἢ ἐσσωθῆναι» τὸ μόνον βέβαιον τὸ ὅποτον τῶρα μᾶς περιμένει εἶνε ἢ νά γαθῶμεν ἢ νά σωθῶμεν, Ο 502. «οὐ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγεῖν κύνας» δὲν θά ἦνε βέβαιον ἢ ἔτοιμον εἰς αὐτὸν (δὲν θά ἔχῃ ἐλπίδα) νά διαφύγῃ τοὺς κύνας, δ ε. βεβαίως δὲν θά διαφύγῃ τοὺς κύνας, «τὰ σκυλιὰ τὸν περιμένουν», Β 393, «μισθός δὲ οἱ ἄρκιος ἔσται» ἢ δὲ ἀμοιβή του θά ἦνε ἀσφαλής, Κ 304. ὡσαύτως καὶ σ 358. (Ἐν τοῖς δυοῖς τούτοις χωρίοις δύναται νά ἔχῃ καὶ τὴν σημ. τοῦ ἀρκετός, ἱκανός, ὅπερ ἀρνέται ὁ Βούττιανος, παραδέχεται δὲ ὁ Δοιδερλείης, ὅστις καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις, ἐν μὲν τῷ Β 393 ἐρμηνεύει τὸ ἄρκιον διὰ τοῦ ἀρκετόν, ἐν δὲ τῷ Ο 502 διὰ τοῦ placitum est ac credere (ἔδοξεν, εἶνε ἀποφασισμένον)· ἀλλὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην δικαίως πολεμεῖ ὁ Δύντζερ.).

ἈΡΚΤΟΣ, ὁ, ἡ. 1) ἡ ἄρκτος, ἡ «ἀρκοῦσα» (ὑποκοριστικὸν τοῦ βραχυτέρου τύπου: ἄρκος), λ 611, Γμ. Ἀφρ. 71. 2) ἈΡΚΤΟΣ, κύρ. ὄνομ. ἡ μεγάλη Ἀρκτος, ἢ ἄλλως Ἀμαζα, (ἰδ. τ. λ.) ἀστερισμός τι ἐξ ἑπτὰ συγκείμενος ἀστέρων, καθ' ὃν ἦδη ὁ Ὀδυσσεύς ἐρρύθμιζε τὸν πλοῦν αὐτοῦ, ε 273. Κεῖται πλησίον τοῦ πολιτικοῦ ἀστέρος καὶ εἶνε εἰς τοὺς κατοίκους τοῦ βορείου ἡμισφαίριου πάντοτε ὁρατὴ, Σ 487 ἐξ. Κατὰ τινα μεταγενέστερον μῦθον ἦτο ἡ εἰς ἄρκτον μεταμορφωθείσα Καλλιτώ, Ἀπολλ. 3, 8, 2.

ἈΡΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (ἀρ-, ἀραρίσκω, κυρ. πᾶν ὅτι συνηρισμένον), ἀ. ἄρμα, πολεμικὴ ἀμαζα, Β 384 κ. ἀ. πολλάκις ὁ πληθυντικὸς ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ (ὅπερ φαίνεται ὅτι ἐπιβεβαίωσεν τὴν γνώμην τοῦ Γράσοφ, καθ' ἣν «ἄρμα» μὲν εἶνε κυρίως ὁ δίφρος μετὰ τῶν τροχῶν, «ἄρματα» δὲ αὐτὸ τοῦτο μετὰ τῆς λοιπῆς συσκευῆς, τὸ ὅλον ἄρμα) Δ 366

κ. πλχ. 6.) τὸ ἐξευγμένον ἄρμα, ἄρμα ἵπποι, Δ 306, Ψ 531, 585. ἐπὶ ταύτης τῆς συνήθως: «ἵπποι καὶ ἄρματα» Ε 492, 23 πολ.—Τὰ ἄρματα τῶν Ὀμηρικῶν ἡρώων εἰσιν ἕνα ἄξονα καὶ δύο τροχοί, Ε 89, 42. Ἐκ τοῦ μέσου τοῦ ἄρματος καὶ ἀπὸ ἄξονος ὀρμώμενος προέχει ὁ ῥυμός, (καλεσόμενος μὲ ξένην λ. τιμόνι) ὅστις εἶνε ἀπὸ τοῦ περιφέρειαν τῶν τροχῶν, ἢ λεγομένην ἵτον 486, περιβάλλεται ὑπὸ μεταλλίνῃς, χαλκῇ σιδηρᾷ στεφάνῃς, ἥτις λέγεται ἐπίσωτρον 723. Ἡ ὀπή τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ τῆς χοινίης, ἣν εἰσέρχεται ἡ ἄκρα τοῦ ἄξονος, καὶ αὐτὴ χοινίη, παρ' Ὀμ. πλήμνη καλουμένη, περιβάλλεται ὑπὸ μετάλλου, καὶ δεχεται τὰ ἄκρα τῶν κνημῶν, αἵτινες ὀκτὼ τὸν ἄρμονον ἐκείνουσιν τὴν ἵτον πρὸς τὴν πλήμνην, Ε 722. Τὸ ἄξονος εἶνε ἰδρυμένος ὁ δίφρος (ἰδ. τῆς 486). Κατὰ τὸ ἐμπροσθεν ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ ὑπὸ ὀπῇ καὶ ἐντός αὐτῆς γόμφος καλούμενος ἐστὶ ἐμπόδιζων τὸν ζυγὸν τῶν ἵππων ἀπὸ τοῦ κατωλισθαίνῃ (πρὸς λ. ζυγόν) Ω 270. Ἐξευγνόμενον ὑπὸ τὸ ἄρμα συνήθως δύο ἵπποι, ἐνίοτε δὲ τρίτος, διὰ ῥυτίης πρὸς τὸν ἕτερον τῶν συνδεσμένων καὶ καλούμενος παρήγορος, (ἰδ. λ.). Ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ χωρία, ἐν οἷς τέθριππα ἄρματα μνημονεύονται (νόθον εἶπε Θ 185). Ἐπὶ τοῦ ἄρματος ἔβαινον δύο πάντοτε, ὁ μὲν ὡς ἀλχηγίτης, παραιδὸς καλούμενος, ὁ δὲ ὡς ἡνίοχος. Μετεχειρίζετο τὰ ἄρματα ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κατὰ τὴν πρὸς τὴν ὀρμητικὴν ἐπίθεσιν, ἵνα διαβρῇ τὰς λαγῖδας τῶν ἐναντίων, ἐν δὲ τῇ συμπλοκῇ ἐπὶ πηδῶν συνήθως ὁ μαχητὴς πεζὸς ἐμάχετο, Γ 211. Εὐρυχωρίας ὑπαρχούσης, ἐγένετο ἐν ἐν χώραις βεβαίως πεινάζει, καὶ πολλῶν ἄρμάτων παράταξις καὶ ἐπίθεσις, Μ 64, Δ 366.

ἈΡΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, χωρίον τῆς Βοιωτίας μακρὰν τῆς Τανάγρας, ὅπου ἡ γῆ κατέπευ Ἀμφιάραον μετὰ τοῦ ἄρματος αὐτοῦ, Β 366.

ἈΡΜΑΤΟΠΗΓΟΣ, ὅν (ἄρμα, πήγνυμι), ἀρματοποιός, ἀμαζοπηγός, «ἀνήρ» Δ 485.

ἈΡΜΑΤΟΤΡΟΧΙΪ, ἡ, (ἄρμα, τροχός) ἡ τροχιά, ἡ ὁδὸς τοῦ ἔχοντος τῶν τροχῶν τοῦ ἄρματος, Ψ 50.

ἈΡΜΕΝΟΣ, ἰδ. ἈΡΑΡΙΣΚΩ.

ἈΡΜΟΖΑ (ἀρ-, ἀραρίσκω), ἀόρ. ἤρμωσα.

Ἐνεργ. 1) μεταδ. συνάπτω, συναρμολογῶ, «ταίριαζω», τί τι, «ἤρμωσεν ἀλλήλοισι (ἵπποις)» ε 247. 2) ἀμετάδ. ἀρμόζω, εἶμαι μῦθος, «ἤρμωσεν αὐτῇ» δὲ ὁ θώραξ, Γ 33, 240. πρὸς ἑκαρμόζω. Β.) Μὲν εἰς χαρμῶν συναρμολογῶ, «σχεδὶν χαλκῷ» ε 10.

ἈΡΜΟΝΙΑΣ, οἱ, ὁ, ὄνομα τεχνίτου Τρωῆς, πατὴρ τοῦ Φερέκλου, Ε 60.

ἈΡΜΟΝΙΑ, ἡ (ἀρμόζω), κυρ. συναρμογή, ὁρμῶσις, «κλειδῶσις»· ἔπειτα καὶ μέσον δέσιον, ἄρθρον, ε 248, 361. τροπ. σύμβασις συνθήκη, Χ 255.

Ἀρμονίη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀΐτης, γυνὴ τοῦ Κάδμου, Ἰ. Ἀπολ. 195. Ἡρακλῆος, ὁ, τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ ἐπαίτου α δ.

Ἀρμόιος, ὁ κριός, „κριάρι“, B 550, Γ 197, κ. ἄ. (κυρ. εἰς ἐπίθετον ἐκ τοῦ ἄρνός, Ἰδ. ὅθεν «ἀρνείος» ὅς· «ἀρσενικόν πρόβατον, Ἰδ.

Ἀρμόμαι, ἀποθ., ἄρν. ἡρνησάμην. 1) „ἀρμαί“, ἀποποιοῦμαι, ἀποβρίπτω, «ἔπος» 12, 0 358. «τόξον» φ 345 (τοῦναντίον· δόξα)· «γάρου» α 249, ἀνευ πτ. ἀρνοῦμαι, ὡς ἄρ, E 191, T 304, 0 43, «ἀμφὶ τινι» Ἰερ. 390.

Ἀρμυῖα, ἡ, ἡ πόλις τῆς Βοιωτίας, B 507, ἔδρα κορωνήτου Ἀρμυῖου, H 9, ὑπὸ μέντινων ἡφθίσα ὡς ἡ αὐτὴ πρὸς τὸ μετέπειτα Ἀλφειον, Στράβ. 9, 2, 34 κατ' ἄλλους δὲ καλλυθίσα ὑπὸ τῆς Κωπαίδος λίμνης, Στράβ. τόθ. 35. Κατὰ δὲ τὸν Πausan. 9, 40, 5, ἡ το μετέπειτα Χαϊρώνεια. Κατὰ τὸν Θουκυδ. 1, 12 εἰσθῆ, 60 ἔτη μετὰ τὴν ἄλωση τῆς Τροίας, ὅ τῶν Βοιωτῶν, οἵτινες πρότερον διωχθέντες ὁ τῶν Πελασγῶν, κατέφυγον εἰς τὴν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἀρην, καὶ τότε πάλιν ἐνέειπεν ἐπανελθόντες ἀπέδωξαν τοὺς Πελασγοὺς καὶ ἔκτισαν ἴσως ἀνετίσαν μόνον τὴν Βοιωτικὴν πόλιν.

Ἀρμός, Ἀρμῖ, Ἰδ. Ἀρμῖ.

Ἀρμυῖαι [-υ-], ἐπ. ἀποθ. (ἀρμῷ) μόνον κατ' ἐπεὶ καὶ παρατ. ἄ.) ζητῶ ἢ προσπαθῶ νά ἄρῃ ἢ νά ἀποκτήσω, (κυρ. χάριν ἑαυτοῦ, εἴτα καὶ ἄλλων) «τιμὴν τινι» ἀποζημιῶσιν γὰρ τινός, A 159, E 552. «οὐδὲ βοεῖην ἄρνῶν» οὐδὲ βοεῖον δῆρμα (τὸ ἐλάχιστον ἄλλον) εἴχουν νά ἀποκτήσωσι, X 160. ὁ.) ζητῶ νά ἄρῃ ὅ, τι ἔχω, ἀγωνίζομαι νά διασώσω, πατρός κλέος· Z 446 (κατὰ τὸν Σχολ. σώζω) ψυχὴν· α δ.

Ἀρμυῖα, Ἀρμῖο, Ἀρμῖτο, Ἰδ. Ἀρμῖ.

Ἀρμῖαι [-υ-], ἰος, ἡ (ἀρῶ), καλλιεργήσις· γῆ, ἄρουρα, I 580, ι 134.

Ἀρμῖαι [-υ-], ἦρος, ὁ (ἀρῶ), ὁ ἀροτριῶν, εωργός, Ἰλ. Σ 542, Ψ 835.

Ἀρμῖος [-υ-], ὁ (ἀρῶ), κυρ. ἡ ἀροτριώσις, καλλιέργεια· ἔπειτα δὲ κατὰ πληθ. τόπος γεωργούμενος, ἀγρός, „χωράφιον“ ι 122 †.

Ἀροτριῶν [-υ-], τὸ (ἀρῶ), τὸ ἄροτρον, „ἀλῆτρον“, Λατ. aratrum, K 353, υ 32.

Ἀρπυια [-υ-], ἡ (ἀρῶ)· ἄ.) γεωργήσιμος γῆ, ἡ καλλιεργημένος τόπος, Z 195, N 314, πληθ. H 421, Ψ 599. ὁ.) χώρα ἐν γένει γῆ, Γ 115, «πατρίς ἄρουρα» πατρίς, α 407 υ 193. γ.) ἡ γῆ, Σ 104, «ἐπὶ ζειδωρῶν ἄρουραν» Θ 486, γ 3, η. 332. — Ἰδ. κυρ. ὄνομα Ἀρπυια=Γατα, B 548, λ 309.

Ἀρπῶ [-υ-], γ. πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἀρῶσι ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀροῦσι, μέλ. ἀρῶω, παρακ. παθ. μετοχ. ἀρῶμενος, ἀροτριῶ, „ὀργῶνω“, καλλιεργῶ, γεωργῶ, ι 408, «νεὶός ἀρῶμενῆ» (νεωστὶ) ἡροτριωμένη γῆρας, „νεάμα“ (Ἰδ. νεῖός) Σ 548.

Ἀρπῶα, μέλ. ἄω, ἄρν. ἡρπᾶσα καὶ ἡρπασα. 1) βιάσι· ἀφαιρῶ, „ἀρπάζω“, πολλὰκι· ἐπὶ θηρίων ἀρπακτικῶν, «βόας» E 556, P 62. «χρῖνα» ο 174 «τινά» ἀπάγω, Γ 344. «πύληκα ἀπό τινος» N 528. 2) λαμβάνω τι ταχέως, „ἀρπάζω“, «λαῶν» M 445. (Ἐκ τῆς πεποιημένης ῥίζης Ἀρπ-, Λατ. rap-io).

Ἀρπακτῆρ, ἦρος, ὁ, ἡρπᾶς, Ω 262 †.

Ἀρπαλέος [-υ-], η, ον (ἀρπ-, ἀρπάζω), ὅστις κινεῖ τὴν ἀρπακτικὴν διαθεσιν, πᾶν ὅ, τι „ἀρπάζουσι“ οἱ ἄνθρωποι, „ἀρπαχτός“, «κέρδεα» θ 464 † — Ἐπὶ Ἀρπαλέος, ἀρπακτικῶς, „ἀρπαχτά“, ἐσπευσμένως, «ἐσθίειν, πίνειν» ζ 250, ξ 410.

Ἀρπαλῖαν [-υ-], ἄρος, ὁ, υἱός τοῦ Πολυαιμένου· βασιλεὺς τῶν Παφλαγόνων, ὑπὸ τοῦ Μηριόνου φονευθεὶς, N 644 εἰ.

Ἀρπη (-υ-) πτηνόν ἀρπακτικόν, ταχύτερον καὶ ὀυφώνον, πῖλιν. εἶδος ἱέρακος, T 350 †.

Ἀρπυια, ἡ (ἀρπ-) συνήθ. πληθ. αἱ Ἀρπυιαί, κυρ. αἱ ἀφ' ἀρπάζουσιν. Ὁ Ὀμ. μνημονεύει πρῶτον ἐν Ἰλ. Π 450 μίαν Ἀρπυιαν ὀνόματι Ποδάργην, ὁ δὲ ταχύπους, ἥτις ἐγέννησε μετὰ τοῦ Ζευсроῦ τοὺς ἵππους τοῦ Ἀγχιλλεύου. Ἐν δὲ Ὀδ. μνημονεύονται πληθυντικῶς. Εἶνε θεαὶ τῶν θυελῶν καὶ προσωποποιημέναι θύελλαι, ἐτι δὲ καὶ θαλμονες τοῦ ταχέος καὶ αἰφνιδίου θανάτου· ὅθεν περὶ τῶν ἀποθνησκόντων καὶ οὐδὲν ἔχοντες καταλειπόντων ἐλέγετο ὅτι αὐτοὺς «Ἀρπυιαὶ ἀνῆρείψαντο» α 241, υ 77. πρὸλ. ΘΕΕΛΛΑ. Κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 267 εἶνε δύο αἱ Ἀρπυιαί, ἡ Ἀελλῶ καὶ ἡ Γυκῶπη, θυγατέρες τοῦ Θαύμαντος καὶ τῆς Ἠλέκτρας. Ὁ δὲ μεταγενέστερος μῦθος ἀποδοεῖ εἰς αὐτὰς πτηνὸν μορφήν καὶ παρθένου πρόσωπον, Ἀπολδ. 4, 2, 6. (ἢ ἡ καθομιλουμένη ἔχει τὴν λ. „ἀρπάχτρα“ καὶ πληθ. „ἀρπάχτρας“=ἄμορφον τι καὶ σαρκοειδὲς κῆμα ἢ ἐκτρομα. Ἀγνοῶ ἂν δύναιται ὀρθῶς ἡ λ. νά σχετισθῇ πρὸς τὴν Ἀρπυιαν. Ἰσως τὸ τερατόμορφον ταύτης συνετέλεσεν εἰς τὴν τοιαύτην ὀνομασίαν τοῦ δυσειδοῦς ἀποκοιμήματος· ἴσως ἡ λ. ἀναφέρεται καὶ εἰς τὴν ἀτελῆ ἢ ἀρπακτικὴν τῶν τινὰ σύλληψιν. Ἄλλως ὅμως ἡ ἀρπάχτρα οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἑτέρος τόπος τοῦ Ἀρπυια).

ἄρρηκτος, ὄν (ἀ, ῥήγνυμι). 4) ἀδιάσπα-
στος, ἀδιάρρηκτος, «πέδαι, δεσμοί» Ν 37, Ο
20, θ 275, «νεφέλη» Υ 450· ἀπόρρητος, ἀ-
νάλωτος, μὴ δυνάμενος νὰ κυριευθῇ, «τεῖχος,
πόλις» Ξ 56, κ 4, Φ 447· μεταφ. «φωνή» ἀ-
διάκοπος, «ἀκούραστος», Β 490· «πολέμοιο
πεῖραρ» Ν 359 ἰδ. λ. ΠΕΪΡΑΡ καὶ ἑΠΑΛΛΕΣΗ.

ἄρρητος, ὄν (ἀ, ῥέω), ὁ μὴ ῥητός, ὅστις δὲν
λέγεται, «ἔπος» Ξ 466 f.

ἄρρηκ, ἐν, γεν. ἐκός, ἄρρηκ, ἀρσενικός·
«θεός» Θ 7, «βοός» Η 345, «ἵπποι» Ψ 377
κ. ἀ. «δίας» ι 425.

Ἄρρειδος [-υ-], ὁ (ἔτοι ἐκ τοῦ ἄρρηκ, ἀρ-,
καὶ νόος, οἰονεὶ συμβιβαστικός, εὐάγωγος, ἢ κατὰ
τὸν Λόδεκκ=ἀρρεῖνος, ὑπερήφανος) πατήρ τῆς
Ἑκαμήδης, ἐκφανής τις κατοικὸς τῆς Τενέδου,
Δ 326.

Ἀρρεῖνοτις, ὁδός, ὁ, ἡ, ἰδ. Ἀρρεῖνοτις.

Ἄρτακιν [-υ-], ἡ, πηγή τις ἐν τῇ χώρῃ τῶν
Δαιστρυγόνων, κ 408.

Ἀρτεμῆς, ἐς (ἄρτιος), ἀκέραιος, ὅθεν ὕγιης,
«ὔγερός», Ε 515, ν 43.

Ἀρτεμις, ἰδος, αἰτ. ἰν, σπαν. ἰαλ, Ὑ. Ἄρρ.
46, ἡ (ἴσω=ἀρτεμῆς, ἀδελφὴς, ἀκέραια, παρθε-
νος), Δαιτ. Diana, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς
Δητοῦς, ἀδελφὴ τοῦ Ἀπόλλωνος, συνῆθ. θεὰ τῆς
σελήνης, ὡς ὁ Ἀπόλλων θεὸς τοῦ ἡλίου καὶ τοῦ
ἡλίου· ἀλλὰ παρ' Ὁμ. καὶ ἐν γένει παρὰ τοὺς
Ἕλληνας τῶν ἀρχαίων χρόνων ἰδίως θεὰ τῆς θή-
ρας, Ε 52, καὶ τοῦ ἐλευθέρου ἀγροτικοῦ καὶ
κατὰ φύσιν βίου (ἰδ. «ἀγροτέρη»)· διὸ φέρει τό-
ξον καὶ βέλη («τοχέαιρα»). Εἶνε τὸ σύμβολόν τῆς
ἀγρόντου παρθενίας, καὶ εἶχει διὰ τὴν παρθε-
νικὴν καλλονὴν καὶ ῥαδιούργειαν, ζ 402· ὁδὲν
ὠραῖαι καὶ εὐμήκαι γυναῖκες πρὸς αὐτὴν παρα-
βάλλονται, οἷον ἡ Ἑλένη, ξ 122, ἡ Πηνελόπη
ρ 36, τ 54· πρὸλ. ἰδίως· ζ 454 ἔξ. Συνῆθεις αὐ-
τῆς καὶ ἀγαπηταὶ διατριβαὶ εἶνε τὰ πλήρη θη-
ρίων ἀγρία ὄρη, ὡς ὁ Ἑρύμανθος τῆς Ἀρκαδίας,
ζ ὁ Ταύγετος τῆς Λακωνίας, ζ 402· μετὰ τοῦς
κόπους τῆς θήρας τέρπεται κηλαρίζουσα καὶ χο-
ρεύουσα, Τ. Ἀπ. 499, Ἀρρ. 49, 118, Δῆμ. 42 ἔ,
Τμ. 27, 44 ἔξ. Εἶνε δὲ καὶ τοῦ θανάτου θεῖα, εἰς
αὐτὴν ἀποδιδόμενου τοῦ αἰωνοῦ καὶ ἡσύχου θά-
νάτου τῶν γυναικῶν, Ζ 205, 428, λ 172, 324, ο
410, 478, σ 402, πρὸλ. λ. Ἰφάνος, ἀλλὰ καὶ
τὸν Ὀρίωνα φονεύει ἐν Ὀρτυγίᾳ ε 423. Ὁ
ποιητὴς τοῦ Τ. εἰ· Ἀπ. (τὸν Δῆμιον) 46 λέγει
ὅτι ἐγεννήθη ἐν Ὀρτυγίᾳ, ἰδ. τ. λ. Ἐν τῇ Ἰλίου-
δι εἶνε αὐτὴ καὶ ὁ ἀδελφὸς τῆς σύμαχος τῶν
Τρώων. Φέρει δὲ ἐπιθετὰ πλὴν τῶν εἰρημένων
καὶ τὰ «κελαδενή» ἢ «χρυσήλακος» ἀπ. ἰδα.

Ἄρτεπιποτασις, ὁ (ἄρτος, ἐπιβουλεύω) ὁ ἐπι-
βουλεύων τὸν ἄρτον, κωμικὸν ὄνομα μυδρ ἐν τῇ
Βατρ. 264.

Ἄρτι [-υ-], ἐπὶρ. (ἀρ-) πρὸ μικροῦ, «τώρα
δὲ», παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται ὅπου δὲ πρότε-
ρον ὑπῆρχε, Τ 55, Φ 288, τώρα ἀναγινώσκε-

ται ἄρτι.—Ἐν συνθέσει σημ. παρ' Ὁμ. τό-
ροι καὶ ἀκέραιον, ὡς ἐκ τοῦ ἄρτιος.

Ἄρτιεπῆς, ἐς, γεν. ἐκός, (ἄρτιος, ἔπος) ὁ
λόγους ἀπηρτισμένους, ὅστις «ἔχει στρογγυ-
λὰ λόγια του», δεῖται εἰς τὸ λέγειν, Χ 29.

Ἄρτιος, ἡ, ὄν (ἀρ-) ἀρμόδιος, εὖστο-
μόνον οὐδ. πλὴθ. οἷον «ἄρτια βάζω» εὖστο-
τούτεστι φρόνιμα ὁμιλῶ, Ξ 92, θ 240· «ἡ
φρονὶς ἄρτια ἦδ'» διότι εἶχε φρονήματα ἀ-
δία εἰς αὐτόν, ὁ ἔ. σύμφωνα μετὰ τὴν γνώμην
[ὅτι ἦν ὁμόφρων αὐτῷ], Ε 326, τ 248.

Ἄρτιος [-υ-], ποι. ἀντὶ τοῦ ἄρτιος
πόδος, ὁ, ἡ (πούς) ὁ ἔχων ἄρτιους, σὺν
ἐπομ. ταχέως καὶ σταθεροῦς πόδας, ὁ
τοῦ Ἄρως ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν χαλὸν Ἥραρ
θ 310· ὡσαύτως καὶ τῆς Ἀττῆς ι 55.

Ἄρτιφρων, ὁκος, ὁ, ἡ (ἄρτιος, φρήν) ὁ
καὶ σωστὰς ἔχων τὰς φρένας, φρονιμος, σ
τὸς, ω 261 f.

Ἄρτος, ὁ, ἄρτος, ἰδίως ὁ ἐκ αἵτου, *Θ
313, Βατρ. 35. (ἡ. Ἐν τῇ καθομ. «φύω»
διότι ἡ λ. «ἄρτος» καθιερώθη εἰς τὸ νᾶ
μαῖνῃ μόνον τὸν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ εὐλογοῦν
καὶ μετὰ τὴν ἀρτοκλασίαν εἰς τοὺς παρεν-
διανερμόμενον ἄρτον).

Ἄρτοφάγος [-υ-], ὁ, (ἄρτος, φαγεῖν), ὁ
μα μυδρ ἐν τῇ Βατρ. 244.

Ἄρτιμα [-υ-], ἄρτος, τὸ (ἄρτῳ) ὅτι γι-
σιμεύει εἰς παρασκευὴν τῶν ἐδοσμάτων, καὶ
κευμα, Βατρ. 44.

Ἄρτιμα [-υ-] καὶ Ἄρτιμα [-υ-], Σ 379, θ 7
λ 439, υ 242 (ἀρ-) μέλ. Ἰων. ἄρτονέω, ἀρ-
τῶναι, ἀρ. παθ. ἄρτύνθην, μέσ. ἀρ. ἀ. ἡ
νύκην. Α.) Ἐνεργ. 4) συναρμώζω, πρὸς
κολλῶ, «οὐκὰ» «αὐτὰ», τουτέστι λαβὴν
379· ὡσαύτως τὸ μέσον «ἐρετὰ τροποὶ ἐν ἑ-
ματίνοισιν» δ 782, θ 53, «σφῆας αὐτοῦ, ὅς
νάντες» συναρμωσθέντες (ἐν τῇ μάχῃ) Μ 43.
Ν 452. 2) ἐν γέν. παρασκευάζω, ἐτοιμα-
ζω, διακοσμῶ, διατεττω τι, «ὠμίην»
303, «ἄρτύνθη μάχη» Α 216, «λόχον» σπ
ἐνέδραν, ξ 469, «ἔδνα, γάμον» παρασκευά-
α 277, δ 496, δ 771· ἰδίως ἐπὶ παντός·
ἀπαιτεῖ δόλον, πανουργίαν, μηχανώμαι, π
κω, χαλκεύω, «δόλον τίν» λ 439, «φεύδ
λ 365, «θάνατον, ἐλεθρόν τι» υ 242, ω 1
π 448. Β.) Μέσ. παρασκευάζω ἢ παρα-
αρμώζω τι ἐμαυτῷ, ἰδ. Α.) 4) μεταφ. «ῥ
λὴν» τακτοποιῶ, οργανίζω τὰς σκέφαι· μου,
παρασκευάζω ἐν ἐμαυτῷ σχέδιόν τι καὶ τὸ
καὶ εἰς ἄλλους, Β 55, Κ 302. (Κατ' ἄλλους
συγκροτῶ τὴν βουλὴν. ἡ. Ἐν τῇ καθομ. σ
ζεταὶ ἡ λ. «ἄρτύνω» εἰς ὅλως εἰδικὴν σημ
τῇ μαγειρικῇ καὶ ὀφθαλμῇ).

Ἄρτιμα [-υ-], ἄρτος, ὁ, φασγὶν τις ἐκ Σ
νοί, ο 426.

Ἀρχέκακος, ὄν, ἐπ. ὁ ἀρχόμενος τοῦ
κακοῦ, «νῆς» Ε 63 f.

ἄλοχος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀντήνορος, Τρώς, ὁ ἄλκωντος φονευθεὶς, B 823, E 465.
 ΠΡΩΤΟΔΕΙΚΝΩ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰφίτου, ἡνίοχος ἡγετορος, Θ 128, 312.
 Αἰ. ἐπ. (ἀρχός), εἶμαι ἀρχός ὁ ἐ. ἀρχηγέμων, μετὰ δοτ. *Ἰλ. B 345, E 200.
 4) „ἀρχή“, ἀφορμή, αἰτία, «φόνου» ἐνεκ' ἐμῆς ἐριδος καὶ Ἀλεξάνδρου ἐνεκ' ἐννοκα τῆς ἐμῆς πρὸς τὸν Ἀλέξ. ἐριδος καὶ τῆς ἀφορμῆς, τὴν ἀποίαν αὐτοῦ ἐδωκεν ἐμῇ (τὴν ἐριδα), Γ 400, πρὸλ. ζ 87 ὅθεν καὶ παρὶ τῆς Ἑλένης (καὶ τῶν κτηνιάτων) «ὅτ' ἐπλετο νείκεος ἀρχή» X 416 «καὶ ἄρα οἱ πῖλεν ἀρχή» A 604.
 Αἰ. ὁ, ἀρχηγός, ἡγεμὼν, Ὀμ. πολχ., καὶ «ἀρχὸς ἀνὴρ» A 444 «ἀρχοὶ μνηστῆρες» δ 629, φ 487 ἐπὶ τοῦ κυβερνήτου τῆς Ἰλμ. 6, 25.
 Αἰ. μέλ. ἀρχῶ, ἀρχ. ἤρχα. 1) Ἐνεργ. εἶναι πρῶτος, καὶ Α') ἐν τόπῳ καὶ χρόνῳ, 1) προηγουμένη, εἶναι ὁδηγός, συνήθ. A 493, Γ 420 κ. ἀ. ἢ μετὰ δοτ. τοῦ ὅπ. οἶον «ἤρχε δ' ἄρα σκιν Ἐκτωρ» Π 1 κ. ἀ. «ὅδόν ἀρχεῖν τινί» ὁδηγῶ τινι καθ' (καρ. προηγουμένη) τινος καθ' ὁδόν) θ 407 μετὰ γεν. (τοπικῶς) «ὁδοῖ» ε 237 «τινὶ κέλευθα» ω 9. 2) ἐν τινι καταστάσει ἢ εἰς προηγουμένη, πρᾶττω τι δηλ. ἤτοι πρό- ἢ πρότερον τῶν ἄλλων, ὅθ. ἀρχομαι, ἤρχω ἢ ἀρχινῶ μετὰ γεν. «μάχης, πο- ἡ. μύθων» Ὀμ. πολχ., εἶτι δὲ καὶ μετὰ πινούσιν. «τοῖς ἄρα μύθων ἤρχε» μετατὺ ὅθ. ἤρχατο λέγων, B 433 κ. ἀ. ε 202 (ἐνθα μύθων εἶνε τὰ πρόσωπα, ὧν τὸ ἕτερον οὐκ ἤρχε θεοὶ καὶ αὐτὸς) «κῆμα ἀρχὴν τοῦ δαί- ἡ. μετὰ τῶν θεῶν, O 93 μετ' ἀπαρρ. «ἤρ- ἡ. ὅθεν καὶ ἤρχε ἦμεν» B 84, N 329 «ἤρχε ἡμεῖς» Σ 249 κ. ἀ. πλχ. μετὰ μετοχ. ση- ἡ. εἶναι, εὐρίσκειν ἐν ἀρχῇ καταστάσεως ἢ ἐνεργείας, ἐν ᾧ μετ' ἀπαρρ. σημαίνει: ἡ. καὶ κίνω τι. Σπάνια εἶνε αἱ ἐξαιρέσεις, «ἤρχε κύν» ἤρχισε νά βαδίζει, προηγε- Γ 447, «ἤρχον χαλεπαίνων» ἤρχισα τὴν ἡ. ἐγὼ πρότερος ὠργίσθην, B 378. Β') ὡς τὸ ἀξίωμα, τὴν δύναμιν κτλ. εἶναι ἀρ- ἡ. ἀρχηγός, ἀρχω, συνήθ. μετὰ γεν. Ὀμ. σπάνιος μετὰ δοτ. B 805, E 592, ε 230, «ἐν τισι» N 690 ἄν. πτ. καὶ μεταφορά, κατὰ ἡ. καίτοι εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἐπικρατῶ ἐν τῷ I 402 «οὗ δ' ἔξεταί ὅτι κεν ἀρχῇ» ἀπὸ ὅθ. ὅθ. ἔξαρτάται τί ὅθ. ἐπικρατήσῃ (ἐν τῇ ἡ. ὁρθότερον ὅθ. κατ' ἄλλους: εἰς σὲ θά ῥέσσῃ, εἰς σὲ θά ἀποδοθῇ ὅ,τι καὶ ἂν πρῶ- αὐτός: εἴπῃ (ὁ σύμβουλος). II.) Μέσ. 4) κατὰ πρῶτον πρᾶττω τι, ἀρχομαι, ὡς καὶ ἡ. ἐνεργ. μετὰ γεν. «μύθων, μολπῆς» η 233, 01 μετ' ἀπαρρ. «ἤρχετο ὑφαίνειν» Π 324,

ν 374 κ. ἀ. «ἔκ τινος ἀρχομαι» κίνω τὴν ἀρ- χὴν ἀπὸ τινος, φ 499 ὡσαύτως καὶ μετὰ γεν. ἀπλῆς «οὗ δ' ἀρξομαι» ἀπὸ σοῦ, ι 97, «αρ- ξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν» φ 442 ὅθεν 2) ἀρ- χομαι τῆς οὐσίας, ὡς τὸ ληάρομαι, ἐπ. ἴδε, «ἀρχόμενος πάντων μελέων» λαμβάνων ὡς ἀπαρχὴν ἀπὸ πάντων τῶν μελῶν τεμάχια κρέα- τος, ε 428.

ΑΡΑΓῆ [-...], ἡ, (ἀρήγω) βοήθεια, ὑπερά- σπισις, Δ 408, Φ 360, «μηδ' ἐπ' ἀρωγῇ τινι» καὶ ὅχι βοηθοῦντες, κατὰ χάριν, *Ἰλ. Ψ 574.

ΑΡΑΓΟΣ [-...], ὁκ (ἀρήνω) παρ' Ὀμ. μόνον οὐσιαστ. βοηθός, «τινί» Θ 205, σ 232 «οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι Ζεὺς ἔσσει ἀρωγός» εἰς τοὺς ψευδεῖς (ἐπιόρκους) δὲν ὅθ. ἦνε βοηθός ὁ Ζεὺς, Δ 235 ἐπὶ δικαστηρίου ὁ εὐνοῦς πρὸς τὸν ἕτε- ρον τῶν ἀντιδίκων, Σ 502.

ΛΕΑΙ, 4) συνηρ. ἀντὶ τοῦ ἀσσαι, ἐκ τοῦ λην, ὅπ. ἴδε. 2) ἀπαρρ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ λην=κο- ρέννυμι, A 574.

ΛΕΑΙΜΙ, εὐκτ. τοῦ ἀορ. ἀ. τοῦ λην=κορέννυ- μι, I 489.

ΛΕΑΙΩΣ [-...], ὁ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεὶς, A 301.

ΛΕΑΜΕΝ, ἴδ. ΛΕΑΙ.

ΛΕΛΑΜΙΝΘΟΣ [-...], ἡ, ἐπ., πύελος, λεκάνη πρὸς λαῦσιν τοῦ σώματος, λουτήρ, „σκαφη“, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βεβαίως γαλκῇ, (ὅθ. «εὐέστη») ἀλλὰ καὶ ἀργυρᾷ K 576 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), γ 468, δ 48, 128 κ. ἀ. (ἡ. Ἡ ἐτυμολογ. ἀμφίβολος: σχολαστικὴ εἶνε ἡ τῶν ἀρχαίων: παρὰ τὸ τὴν ἄσιν, τὸν ῥύπον δηλ., μινύθειν, ταυτέσιν ἐλαττοῦν. Μήπως ἡ λ. εἶνε ξενικὴ τις;).

ΛΕΑΣΘΑΙ, ἀπαρρ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ. τοῦ λην=κο- ρέννυμι, ὅπ. ἴδε.

ΛΕΑΤΟ, ἴδε ΛΑΝ.

ΛΕΒΕΤΟΣ, ὄκ, (ηλ. καὶ ἀσδέστη, Π 123 (σθέν- νυμι) ὅστις δὲν σθένεται, „ἀσδυστος“ «φλοῦ» συνήθ. μεταφ. ἄπαυρος, ἄμετρος, ἀτελείω- τος, «γέλως» A 599, θ 326, υ 346, «μέ- νος» X 96 «βοή» A 50, 500, «κλέος» δ 584, η 223.

ΛΕΒΕΤΟΣ, ὁ, (=ἀσδέστης) ὄνομ. δαίμονος, Ἰεργ. 44, 9.

ΛΕΒ, συνηρ. ἐκ τοῦ ἄσας, ἴδ. ΛΑΝ.

ΛΕΒΟΛΑΙ, ἀπαρρ. τοῦ μέσ. μέλ. τοῦ λην=κο- ρέννυμι.

ΛΕΙΜΜΑΝΤΟΣ, ὄκ (ἀ. σημαίνω) ἄνευ σημαντο- ρος, ἐπιστάτου, «μῆλα» K 485 ἡ. πρὸλ. O 325.

ΛΕΙΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (ἄω), βραχεῖα καὶ βαρεῖα ἀναπνοή, δύσπνοια, „λαχανίασμα“, «ἀργα- λέω ἔχει ἄσθματι» *Ἰλ. O 10, Π 409.

ΛΕΙΜΑΙΝΩ (ἄσθμα) δυσκόλως ἀναπνέω, „λαχανιάζω“, „πιάνεται ἡ ἀναπνοή μου“, ἐπὶ τρεχόντων, *Ἰλ. K 376, μαχομένων, Π 826 ὀνειρυσμένων, K 496, ἀποθηνησκόντων, ἀγω- νίῳ, E 585, N 398, Φ 482.

Ἀσιάδης [-υυ.], οἱ, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀσίου, M 440, P 583.

Ἀσίης [-υ.], Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἀσίας, γεν. αο, εω, ω, υἱὸς τοῦ Κότυρος, ἀπόγονος τοῦ Μάνητος, βασιλεὺς τῆς Λυδίας· «Ἀσίω (γεν. ἀντὶ τοῦ Ἀσίου) ἐν λειμῶνι» B 461. Αὐτὴ ἦτο ἡ συνήθ. γραφὴ μέχρι Οὐολφίου κατὰ τὸν Σχολ., τὸ ME, Στέφ. τὸν Βυζ. κ. ἄ. πρὸλ. Ἡροδ. 4, 45. Οἱ δὲ νεώτεροι ἐκδίδουσι ἀπὸ τοῦ Σπιτιζένου ἢ ἑξῆς κατὰ τὸν Ἑρμιαννον εἰς ἴ. Ἀπ. 250, ἀναγνωσκουσιν Ἀσίω ἐπιθετον, ὡς καὶ παρὰ Στράβ. 14, 4, 45 καίτοι, οὕτω· ὥστε νῦν παράγεται ἐκ τοῦ ὅσις (λάσπη), ὅν καὶ ὑπάρχει πρόσκομμα προσωδιακόν, ἴδ. ἅπτε· ἦτο δὲ χώρα εὐφορος τῆς Λυδίας· παρὰ τὸν Κῶστρον ποταμόν.

Ἀσίη [-υ.], ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, δυτικῇ· τῆς Ἑρμιόνης, ἐν τῇ τοῦ Διομήδους ἐπικρατεῖα, B 560.

Ἀσινίης [-υυ.], ἐς (ἄ, σίνομαι) ἀδελφεῖς, σφός, *Oδ. λ 440, μ 137.

Ἀσιος [-υ.], ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Δόμαντος, ἀδελφός τῆς Ἑκάβης, Φρύξ, ὑπὸ τοῦ Αἰάντος φονευθείς, Π 716. 2) υἱὸς τοῦ Ὑρτίκου ἐκ τῆς Ἀριάδης, σύμμαχος τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενείας φονευθείς, B 837, N 384.

Ἀσιος, η, ον, ἴδε λ. Ἀσίης.

Ἄσις [-υ.], ἰοε, ἡ, ἰλὺς, λάσπη, ἥ ἦν καταλείπουσι τὰ ἀποξηρανθέντα ὕδατα μάλιστα μετὰ πλημμύραν τινα, Φ 321 f.

Ἄσιος [-υ.], ον (ἄ, σίτος), ὁ ἄνευ σίτου, νῆστις, „νηστικός“, δ 788 f.

Ἀσκάλαφος [-υυ.], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρεως ἢ τῆς Ἀστυόχης, ἀδελφός τοῦ Ἰαλμένου βασιλέως τῶν Μινυῶν ἐν Ὀρχομενῷ, ἦρω· Ἀργοναυτὴς καὶ ἐν τῇ πολιορκίᾳ τοῦ Ἰλίου ἐφονεύθη ὑπὸ τοῦ Διηφόβου, B 512, O 412· (ἀσκάλαφος πτηνὸν νυκτοδόν, εἶδος γλαυκός).

Ἀσκανίη [-υυ.], ἡ, χώρα τῆς μικρᾶς Ἀσίας καὶ μάλιστα κατὰ Στράβ. 12, 4, 5, πρὸλ. 14, 5, 29· ἄ.) τῆς Βιθυνίας ἢ Μυσίας· παρὰ τὴν ὁμώνυμον λίανην οὐ μακρὰν τῆς μετέπειτα Δικαίας, N 793· ἑ.) τῆς Φρυγίας, B 863.

Ἀσκάσιος [-υυ.], ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ἰπποτίωνος, σύμμαχος τῶν Τρώων, Μυσός, N 792. 2) σύμμαχος· τῶν Τρώων ἐκ τῆς ἐν Φρυγίᾳ Ἀσκανίας, B 862.

Ἀσκέλις, ἐς, ἐπ. (ἐκ τοῦ ἐπιτ. α καὶ σκέλλω = ξηραίνω) κυρ. κατὰ ξηρος, κάτισχνος, ὅθεν ἄ.) ἐξηντλημένος, ἀδύνατος, κατεσκληκώς, κ 463· ἑ.) σκληρός, στερρός, ὅθεν ἐπίμονος, ἀμετακίνητος, μόνον κατ' οὐδ. ὡς ἐπὶρ. «ἀσκέλις· κεχόλωται» ἀδυσωπῆτως, α 68· ὡσαύτως καὶ τὸ καθ' αὐτὸ ἐπὶρ. Ἀσκέλις, «ἀσκέλις αἰεὶ μενεαίνω» T 68 f. Ὅθεν καὶ διαρκῶς «ἀσκέλις κλαίειν» δ 543. Τινὲς ἐρμηνεύουσιν κατὰ ταύτην τοῦ ἐπὶρ. τὴν σημ. καὶ τὰ χωρ. α 68 καὶ T 68. (Ἄλλη ἐτυμολογία ἀπίθανος εἶνε ἡ ἐκ τοῦ α σερ. καὶ σκέλος, ὁ ἄνευ σκέλων. ἄρα ἀδύνατος!)

Ἀσκέα, παρατ. ἤσκουν, καὶ γ'. ἐν. ἤσκον τοῦ ἤσκειν, Γ 388, ἀορ. ἄ. ἤσκησα, παρ. ῥαζ. ἤσκημαι, παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ τεχνικῇ ἐπιμελεσμένης κατεργασίας ἀκατεργάστου κατεργάζομαι, „δοουλεύω“ «εἴρια» Γ «κέρα» Δ 410, ἢ ἐπὶ τεχνικῇ καὶ ἐπιμαμένη· ἐξεργασίας· τεχνικῶν προϊόντων, φ 198, τεχνουργῶ «κρατῆρα, ἐρμύνα» ψ 198· «χορόν Δαίδαλος ἤσκησεν Ἀριάδῃ» 592. (Κατ' ἄλλους σημαίνει ἐνταῦθα τὸ «ἤσκη» ἐπενόησεν ὁ Δ. χορόν, ἀλλ' ὅχι· τὸσον πλῆνύτατα ὑποδεικνύεται ἐνταῦθα γνώμη τοῦ Δαίδαλου καλλιτέχνημα, οἷον καὶ ποτε ἐν Κνωσσῷ ἐπιδεικνύμενον ἐπὶ μαρμαρυγῶν, ὑπερ' ἐκατέστο χορὸς· Ἀριάδνης δ. 9, 40, 2, καὶ Σείδεον αὐτόθι.) «πύργον ἀσκήσασα χιτῶνα» ἄφ' οὗ τὸν ἐδίπλωσε καὶ ἐπελελήθη, τὸν „ἐστυγύρισε“, τὸν „ἐσκούον“ ἐκαθάρισε, α 439· «ἔρμα χρυσῷ ἐδύται» εἶνε τεχνηέντως κεκοσμημένον διὰ χρυσοῦ, K 438.—Πολλῶς τίθεται κατὰ μετοχ. μὲν ῥημάτων, οἷον «θρόνον τούτῃ ἀσκήσας κατασκευάσας θρόνον εὐλοτεχνήσας, ὅς ἐστιν», E 210, 179, γ 438, Βατρ. 125.

Ἀσκηθῆς, ἐς, ἐπ. ἀδελφεῖς, σφός, ὁ Π 247, «ἀσκηθῆς καὶ ἄνουςτοι» E 235 (ἀ. Ὀδολφίου καὶ ἑξῆς ἀντὶ τοῦ· ἀσκηθῆς· ἀσκηθῆς· ἀνάγκη κατὰ συνίτησιν ὡς τὰ λαβὼν ν' ἀναγνωσθῇ)· πολλῶς ἐπὶ τῶν γῆς ἀπονοστούντων, K 212, ε 26, 146 πλχ. (Π παραγωγὴ ἀμφιβολοῦ· ἴσως συνηθ. πρὸς τὸ Γερμ. Schaden, ὃ ἐ βλάβη).

Ἀσκητός, ὅν (ἀσκέω), τεχνικός, τεχνῆς ἐπιμελῶς ἐξεργασμένος, «λέχας» ψ 189, «νήμα» λεπτὸν, δ 134.

Ἀσκαυπιάδης, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσκληίου καὶ Μαχάων, Δ 204, Α 614, E 2.

Ἀσκαυπιδίος [-υ.], ὁ, Aesculapides, ἐν δὲν εἶνε ἀκόμη θεός, ἀλλ' ἐξοχώτατος τις πατήρ τοῦ Ποδαλείριου καὶ τοῦ Μαχάωνος μόνῃς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκλῃ καὶ Ἰωάνῃ, B 734, Δ 494, Α 518. Παρὰ δὲ τοῖς μετὰ υἱὸς τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Κορωνίδος σινοῆς, θεός τῆς ἱατρικῆς, ἴμ. 45. (Ἐτομαται κατὰ τὸν Πρέλλερ ἐκ τοῦ ἄλλου καὶ —Τὸ εἶνε μακρόν ἐν τῇ B 734).

Ἀσκοπος, οἱ (ἄ, σκοπῶ), ἀσύνετος, „χαστός“, ἴδ. Ω 457, 486.

Ἀσκός, ὁ, „ἀσκός“, χρήσιμος εἰς ὑπὸ καὶ μεταφορὰν οἴνου, ἰδίως ὁ «αἰγίαις», καὶ μέχρι τῆς σήμερον εἶνε ὁ τοιοῦτος αὐτῇ χρήσει Γ 247, ι 496 κ. ἄ. πλχ. σκός, ἐν ὃ ταμίς· τῶν ἀνέμων Ἀἴολος εἰς τὸν Ὀδυσσεά, κλείσας ἐν αὐτῷ τοὺς ἀῆτο· βοός, κ 19.

Ἀσμενος, η, ον (κυρ. ἀντὶ τοῦ ἡσμένοιο τοῦ ἴδομαι), εὐχ. ἀριστημένος, χαίρων ροῦμενος, «φύγεν ἄσμενος ἐκ θανάτοιο»

διότι διέφυγε τὸν θάνατον, Γ 350, ι 63·
«κεν ἀσμένῳ εἴη» θά ἦτο τοῦτο μετὰ τὴν
αἰσίν μου, θέλωμαι τοῦτο ἀσμένως, Σ 408.
τὴν γνωστὴν Ἀττικὴν σύνταξιν, «ἐστι μοι
νῦν» = εἶνε μετὰ τὴν θέλησίν μου).

ἀσπάζομαι, ἀποθ. (σπῶ) κυρ. σύρω τινα πρὸς
(εἰς τὸ στήθος ἢ εἰς τὰς ἀγκάλας μου),
ἀγκαλιζομαι τινα, χαίρετω, ὑπο-
κ. ψ 498· «τινά χερσίν» δεξιούμαι τινα,
δεξιῇ ἐπέσσι τε» Κ 542.

ἀσπάζομαι (=σπαίρω μετὰ τοῦ εὐφρων. α),
ἀσπάζω, σπαστρῶ, κατέχωμαι ὑπὸ
αὐτοῦ, συνήθ. ἐπὶ τῶν ἀποθνήσκοντων ἀν-
θρώπων καὶ ζώων, Γ 293, Κ 524, Μ 203,
ἀσπάζομαι χ 473· πάλλωμαι, «κτυ-
πὲς τῆς καρδίας», Ν 443.

ἀσπάρτα, οκ (ἀ, σπέρω) «ἀσπάρτα» μὴ
ἐπίσημο, ι 409, 423.

ἀσπάζομαι [..ω..], μ, οκ (ἀσπάζομαι) καὶ δοξα-
ζομαι, ψ 233. 1) ἀγαπητός, ἐπιθυμη-
τός, ἀγαπῶμενος, εὐπρόσδεκτος, «τῷ δ' ἀ-
γαπῶμεν» ἐλθὼν, Κ 35, Φ 607, ε 394·
«ποὶ ἐτάροις φάνημεν» ι 466. 2) χαί-
ρετε, χαίρειν, ψ 238, 296· «ἀσπάζον τὸν
κακῆτος ἔλυσαν» τὸν ἀπῆλλαξαν οἱ
κακοὶ, δυστοχίας πρὸς χαρὰν αὐτοῦ τε καὶ
ἐκείνου του, ε 397.—Ἐπίρ. ἀσπασίως,
ἀσπῶς, μετὰ χαρᾶς, εὐχαρίστως, ἔ-
χοντα κἀμψεν» εὐχαρίστως; θά κλίνη τὸ
ἐν ἐν θά θέλησιν νὰ καθίσῃ ὀλίγον, (νῦν
ὅτι ἐκ τοῦ πολλοῦ καυιάτου), Π 448·
ἐπὶ αὐτῷ» Α 327, «ἰδεῖν» δ 523, «καίεσθαι»

ἀσπάζομαι, ἡ, ὅν = ἀσπασίως. 4) ἐπιθυμη-
τός, ψ 239, «ἀσπαστὸν ἐλπί γένοιτο» τ 509·
Ὀδυσσ. (δ. ἐ. Ὀδυσσ.) ἀσπαστὸν εἰσέτατο
καὶ ἔλιν, ἐπιθυμητὸν πρᾶγμα, ε 398, θ 70δ.

ἀσπέρμα, οκ (ἀ, σπέρμα), ἄνευ σπέρματος,
ἀσπέρμα, ἀσπέρμα, Γ 303 φ.

ἀσπέρμα, ἐπ. ἐπίρ. μετὰ σπουδῆς, ὅθεν
ἀσπέρμα, θερμῶς, ἰδίως «μενεαίνω» Δ 42, α
ἀσπέρμα, Π 64 κ. ἀ. ἐπιμελῶς, Σ

ἀσπέρμα, «ἐφῆπω τινά» Χ 488. (Κατὰ
τὸν ἐκ τοῦ σπέρμα καὶ τοῦ εὐφρων. α. κατὰ

τὸν ἀνέκφραστον ἐκ τοῦ α. στερο. καὶ σπέρμα·
σπουδῆς, ἄνευ βίας ἢ ὀρμῆς, ἐπιμελῶς).

ἀσπέρμα, οκ, ποι. (ἐκ τοῦ α. στερο. καὶ σπε-
ρμα. τοῦ εἰπεῖν) κυρ. ἀφάτος, ἀνέκφρα-

στός, ἀσπέρμα πολλά· ἀνέκφραστός, πολλά, Α
ἀσπέρμα τὰς ἀσπέρμα πολλά· ὅσον ἀπείρω;

εἶνε ταῦτα (ἰδ. λ. ὅρος) δ 75· ὅθεν πολ-
ὺν ἀπείρου, ἀνέκφραστον μεγέθους ἢ πλη-

θῶς, ὅρος, αἰθέρ, κρέα, δῶρα» κ. τ. τ.
τὸ τῆς θαλάσσης, ε 404· «ἀλκή» Π

κῶδος· Σ 465, «κλαγγὴ συνῶν» ε 442·
σὺδ. «ἀσπετον» ὡ; ἐπίρ. «τρέϊτε ἀσπε-

τον» τρέμετε ὑπεριμέτρως, Ρ 332. Ὁσαύτως
καὶ «φωνὴ τρεῖς ἀσπετον» Τ. Ἀφρ. 237· (ὡς
ἐγραψεν ὁ Φράγκος κατὰ τοῦ Ἑρμάννου τὴν διόρ-
θωσιν ἀντὶ τοῦ «φωνὴ βεῖαι ἀσπετος», ὑπερ διω-
τρεῖς ὁ Βουρμεῖστερος).

ἀσπιδόφρος [..ω..], σγ, ὁ, ἀσπιδόφρος, με-
τὰ ἀσπίδα ὡπλισμένος, «ἀνὴρ» *ἰλ. Β 554, Π 467
(ἐκ τοῦ ἀσπιδόφρος, ὅθεν ἐκ τοῦ ἀσπίς, κατὰ
παρενόησιν τοῦ ω, ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀσπίδος
κατ' ἐπέκτασιν).

ἀσπίς, ἰσος, ἡ, ἀσπίς, καὶ ἄ) ἡ μεγάλη,
ἐλλειψοειδής, ἢ καλύπτουσα τὸν ἄνδρα ἀπὸ τοῦ
στόματος μέχρι τῶν σφυρῶν, καὶ διὰ ταῦτα ὀνο-
μαζομένη «ποδηνεκής» Ο 646 καὶ «ἀμφιδρότη»
Β 389 κ. ἀ. δ.) ἡ μικρὰ, κυκλωτερής, «εὐκυ-
κλος» Ε 797 κ. ἀ. πλγ. «πάντος ἔσση» Γ 347.

—Ἡ ἀσπίς ἦτο πρὸς τὰ ἔξω κυρτὴ καὶ συνί-
στατο συνήθ. ἐκ πολλῶν πτυγῶν βοείου δέρμα-
τος (ὅθεν «βοεῖνη, ταυρεῖνη», ἄπ. ἰδ.), ἐρωτῶν

ὑπὸ ἐλάσματος μεταλλίνου κεκαλυμμένον. Ἡ

τοῦ Τελαμωνίου Ἀλάντος εἶχεν ἐπτά τοιαύτας·
πτυγὰς καὶ ἐπ' αὐτῶν μίαν χαλκῆν, Π 222 εἰ.

Μ 294, ἡ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως, ἡ ὑπὸ τοῦ Ἡρακ-
λείου κατασκευασθεῖσα, συνέκειτο ἐκ μεταλλίνων

πτυγῶν, Γ 274 εἰ. Ἡ περιφέρεια τῆς ἀσπίδος
ἦτο μεταλλίνη καὶ ἐκαλεῖτο ἀντιπύξ (ἰδ. τὴν λ.),

ἔχουσα ἐνὶ στήθεσσι καὶ ὀφθαλμοῖς προστατή-
μενους. Ἡ ἀσπίς πολλὰκις ἐκασμεῖτο δι' ὀφθαλ-
μῶν, Α 34 (ὅθ. «ὀφθαλμοῖς»), τῶν ὁποίων εἰς

ἐκείνη συνήθως ἐν τῷ μέσῳ κατὰ κορυφὴν τῆς
κορυφῆς καὶ ἐκαλεῖτο κατ' ἐξοχὴν ὀφθαλμός,

Ν 192. Ἐνίστατο ἡ ἐξωτερικὴ ἐπιφάνεια τῆς ἀσπί-
δος ἐκασμεῖτο διὰ τορευτῶν ἀναγλύφων, ὡς ἡ

τοῦ Ἀγαμέμνονος, Α 32, καὶ μάλιστα τοῦ Ἀ-
χιλλέως, Σ 478 εἰ. Ἡ μεγάλη ἀσπίς, ὡς καὶ ἡ

κυκλωτερής (Ε 796), φέρεται ἀπὸ τῶν ὤμων ἐξηρ-
τημένη δι' ἱμάντων, λεγομένων τελαμωνίων, Β

388 κ. ἀ. πρὸς δὲ μεταχειρίσιν αὐτῆς ἐχρησι-
μεῖον αἱ ἐσωθεν αὐτῆς προσκεκολλημέναι λαδαί,

(«κανόνες», μεθ' ὧν πόρπακες). Ἡ ἐλαφρο-
τέρα περιεκινεῖτο μόνον διὰ δύο κανόνων, ὧν ὁ

μὲν ἐστήριζεν αὐτὴν εἰς τὸν βραχίονα τὸν ἀρι-
στερόν, ὁ δὲ ἐκρατεῖτο ὑπὸ τῆς χειρὸς τῆς ἀρι-
στερᾶς.—Τινὲς παραδέχονται πᾶσαι τὰς ἀσπίδας

κυκλωτερεῖς· ἀλλ' ἂν καὶ τοῦτο εἶνε τὸ συνηθέ-
στερον σχῆμα, δὲν φαίνεται ὅμως πιθανόν, ὅτι

αἱ ποδηνεκές καὶ ἀμφιδρόται ἢ κατὰ τὸν
Σχολ. ἀνδρομήκεις, αἵτινες βεβαίως εἶχον τοιά-
χιστον 4 μέχρι 4 1/2 ποδ. μήκος, ἦσαν καὶ πλά-

τους τοῦ αὐτοῦ, ἂν καὶ ὁ Σχολιαστής ὀνομάζει
αὐτάς περιφερεῖς.

ἀσπιστής, σγ, ὁ (ἀσπίς), ὁ δι' ἀσπίδος ὡπλι-
σμένος, ἀσπιδόφρος, μόνον γεν. πληθ. «ἀσπι-
στάων» *ἰλ. Δ 90, Ε 577 κ. ἀ.

Ἀσπιδάδης, ὄρος, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας· παρὰ
τὸν Μέλαινα ποταμὸν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Μινυῶν,

Β 544.

ἀσπιδάϊ, ἐπίρ. (ἀ, σπουδή), ἄνευ κόπου,

σημ. ἐνταῦθα ἡ μὲν πόλις τῶν πολι-
νόλον, τὴν πολιτείαν, τὸ δὲ ἄστυ τὰ
τὰς οἰκίας, ἴδ. Εὐστάθ.). Ὁ πληθ.
κίας ἀνθρώπων ἐν γένει, πόλεις, α. 3.
ΛΕΥΚΑ, πρὸς τὴν πόλιν, Σ 255.

ΛΕΥΚΑ [..], ὁ (ἄστυ, ἄλ.), εἰς τῶν Τρώων
Πολοπαίτου φονεῖται, Ζ 26.

ΛΕΥΚΑ [..], κταε, ὁ (κυρ. ἄναξ τοῦ ἄ-
νθρωπον τοῦ Σκαμανδρίου, τοῦ υἱοῦ τοῦ
παρὰ τῶν Τρώων εἰς αὐτὸν δοθέν γά-
τατος, «οἷος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἐκ-
103, Χ 506.

ΛΕΥΚΑ [..], οἱ, ὁ (ἄστυ, δοῶ), ὁ διὰ
τοῦ βῶν, διαλαλῶν, «διαλαλητής»
ἡ κήρυκος, Ω 704 †.

ΛΕΥΚΑ [..], ὁ (ἄστυ, νόος). 4) ἡγευὼν
Τρώων, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονεῖται, Ζ
2) υἱὸς τοῦ Προβιάδου, Τρώες, Ο 453.

ΛΕΥΚΑ, ἡ (οἰονεῖ: προστάτις τῆς πόλεως,
ε), θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος ἐξ Ἑκτορος,
κατὰ τὸν Τληπόλεμον μετὰ τοῦ Ἡρακλέους,
Παρά Πινδ. Ὀλ. 7, 44, λέγεται Ἀστυ-
αρχη, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀκτορος, γεννή-
σα τοῦ Ἀρεως τὸν Ἀσκάλαφον καὶ Ἰάλ-
313 εἰ.

ΛΕΥΚΑ [..], ὁ (ἄστυ, πόλη), εἰς τῶν
ὑπὸ τοῦ Ἀχαιῶν φονεῖται, Ψ 209.
ΛΕΥΚΑ [..], οἱ, αἰσχροῦ, ὑβριστικοῦ,
ὁ, ἡ κατὰ τὸν Φάειν ἀνάσσει, μό-
φ. «ὡς μ' ἀσύτηλον (ἐπὶ) ἔρπεν» τό-
φως προσηνέχθη πρὸς ἐ. ε. Ὀδ. Ι 617
τοῦ ἀσύτηλον» Ω 767. (Ἡ ἐτυμολογία
κατὰ μὲν τὸν Σχολ. καὶ Εὐστ. ἐκ τοῦ
κατ' ἐπέκτ. ἀσώφης καὶ Αἰολ. ἀσύ-
τα κυρ. σημ. ἀνόητος ὡσαύτως δὲ καὶ
ἀσώφης, οὐδενός (ἀέρος), ἀδονεῖς: «
αὐτοῦ δὲ συγγ. τῷ σίφλος, σίλλος ἢ ἐκ τοῦ
ε. || Ἀλλὰ τοῦτο πῶς; Νομίζω ὅτι
τὰ μεταθέσειν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ ἀγρ.
ε, τοῦτο δὲ = ἀφ'ήτολος = ἀήσυλος, ἴδ.
συταίαν λ.).

ΛΕΥΚΑ [..], ἐπὶ, ἀκλονήτως, σταθε-
233. ὅθεν ἀκινήτως, «μένειν» Ρ 436.
ἡ κλήτως, κατ' εὐθείαν, συναπτόμενον
δὲ «ἐπιδόν» οἷον «θεῖν» Ν 441, ν 86.
δὲ ἀναμαρτήτως, ἀσφαλῶς, «ἀγροῦ-
11 (κατὰ δὲ τὸν ΓΜ. Οὐόσσιν εὐστό-
Γκ τοῦ

ΛΕΥΚΑ, ἐκ (ἀ, σφάλλω), ἀκλονήτως, στα-
θεῶν ἔδος» ζ 12.—Τὸ οὖν. «ἀσφαλῶς»
δὲ ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἐμπιδόν
εἰς αἰετ» Ο 683.

ΛΕΥΚΑ [..], ΟΝΟΣ, ὁ, θεράπων τοῦ Με-
216.

ΛΕΥΚΑ [..], ὁ, κυρ. φάρυγξ, «λαϊμός»
φάρυγξ, Χ 328 †. (συγγ. τῷ φάρυγξ).
ΛΕΥΚΑ, ΟΝ (ἀσφόμελος εἶνε τὸ φυτόν), ποι.

ἀσφόμελος κατὰφυτος, πλήρης, «ἀσφόμελος
λαϊμών» τόπος ἐν τῇ Ἀθῇ, ἐνθα διατρίβουσιν
αἱ σκιαί τῶν ἡρώων, Ὀδ. Λ 539, 573, Ὀδ.
Ἑρμ. 221.—Εἶνε δὲ ὁ ἀσφόμελος σκίλλοειδές τι
φυτόν (εἶδος ἀγρίου κρομμύου), τοῦ ὁποῖου οἱ
κατὰ τὴν ῥίζαν βολβοὶ ἐγερσόμενοι ὡς τροφή εἰς
πτωχοὺς ἀνθρώπους, Ἡσίοδ. Ἐ. κ. Ἡ. 44. (Ση-
μερον ὁ ἀσφόμελος λέγεται «σπερδοῦκλι, ἡ
σπερδοῦκλος, ἡ σπερδοῦκλα», ἐν δὲ Κυθή-
ραις «ἀσπερδοῦκλας» (Πανδ. Τόμ. ΙΒ'. σελ.
383) τῆς αὐτῆς ἀναντιρρήτως ῥίζης, οἱ δὲ βολ-
βοὶ αὐτοῦ εἶνε καὶ σήμερον ὡς δημόδες φάρμα-
κον ἐν χρήσει, ἀλλὰ δὲν τρώγεται ἄλλως, εἰμὴ
ἀφ' οὗ λευκανθῇ, τουτέστι πολλὰκις πλυθῇ.—Ἡ
παράγωγη αὐτοῦ ἐκ τοῦ σποδός εἶνε ἀπίθα-
νος. Ὁ δὲ τύπος ἀσφόμελος κατὰ τινας εἶνε τύ-
πος ὀνόματος περιεκτικοῦ = ἀσφόμελῶν).

ΛΕΥΚΑ [..], ὁ (ἀ, σφάλλω), ἀκλονήτως, στα-
θεῶν ἔδος» ζ 12.—Τὸ οὖν. «ἀσφαλῶς»
δὲ ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἐμπιδόν
εἰς αἰετ» Ο 683.

ΛΕΥΚΑ [..], ΟΝΟΣ, ὁ, θεράπων τοῦ Με-
216.

ΛΕΥΚΑ [..], ὁ, κυρ. φάρυγξ, «λαϊμός»
φάρυγξ, Χ 328 †. (συγγ. τῷ φάρυγξ).
ΛΕΥΚΑ, ΟΝ (ἀσφόμελος εἶνε τὸ φυτόν), ποι.

ἀσφόμελος κατὰφυτος, πλήρης, «ἀσφόμελος
λαϊμών» τόπος ἐν τῇ Ἀθῇ, ἐνθα διατρίβουσιν
αἱ σκιαί τῶν ἡρώων, Ὀδ. Λ 539, 573, Ὀδ.
Ἑρμ. 221.—Εἶνε δὲ ὁ ἀσφόμελος σκίλλοειδές τι
φυτόν (εἶδος ἀγρίου κρομμύου), τοῦ ὁποῖου οἱ
κατὰ τὴν ῥίζαν βολβοὶ ἐγερσόμενοι ὡς τροφή εἰς
πτωχοὺς ἀνθρώπους, Ἡσίοδ. Ἐ. κ. Ἡ. 44. (Ση-
μερον ὁ ἀσφόμελος λέγεται «σπερδοῦκλι, ἡ
σπερδοῦκλος, ἡ σπερδοῦκλα», ἐν δὲ Κυθή-
ραις «ἀσπερδοῦκλας» (Πανδ. Τόμ. ΙΒ'. σελ.
383) τῆς αὐτῆς ἀναντιρρήτως ῥίζης, οἱ δὲ βολ-
βοὶ αὐτοῦ εἶνε καὶ σήμερον ὡς δημόδες φάρμα-
κον ἐν χρήσει, ἀλλὰ δὲν τρώγεται ἄλλως, εἰμὴ
ἀφ' οὗ λευκανθῇ, τουτέστι πολλὰκις πλυθῇ.—Ἡ
παράγωγη αὐτοῦ ἐκ τοῦ σποδός εἶνε ἀπίθα-
νος. Ὁ δὲ τύπος ἀσφόμελος κατὰ τινας εἶνε τύ-
πος ὀνόματος περιεκτικοῦ = ἀσφόμελῶν).

ΛΕΥΚΑ [..], ὁ (ἀ, σφάλλω), ἀκλονήτως, στα-
θεῶν ἔδος» ζ 12.—Τὸ οὖν. «ἀσφαλῶς»
δὲ ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἐμπιδόν
εἰς αἰετ» Ο 683.

ΛΕΥΚΑ [..], ΟΝ (ἀ, σφάλλω), ἀκλονήτως, στα-
θεῶν ἔδος» ζ 12.—Τὸ οὖν. «ἀσφαλῶς»
δὲ ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἐμπιδόν
εἰς αἰετ» Ο 683.

ΛΕΥΚΑ [..], ΟΝ (ἀ, σφάλλω), ἀκλονήτως, στα-
θεῶν ἔδος» ζ 12.—Τὸ οὖν. «ἀσφαλῶς»
δὲ ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἐμπιδόν
εἰς αἰετ» Ο 683.

ΛΕΥΚΑ [..], ΟΝ (ἀ, σφάλλω), ἀκλονήτως, στα-
θεῶν ἔδος» ζ 12.—Τὸ οὖν. «ἀσφαλῶς»
δὲ ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἐμπιδόν
εἰς αἰετ» Ο 683.

ΛΕΥΚΑ [..], ΟΝ (ἀ, σφάλλω), ἀκλονήτως, στα-
θεῶν ἔδος» ζ 12.—Τὸ οὖν. «ἀσφαλῶς»
δὲ ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἐμπιδόν
εἰς αἰετ» Ο 683.

ΛΕΥΚΑ [..], ΟΝ (ἀ, σφάλλω), ἀκλονήτως, στα-
θεῶν ἔδος» ζ 12.—Τὸ οὖν. «ἀσφαλῶς»
δὲ ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἐμπιδόν
εἰς αἰετ» Ο 683.

ΛΕΥΚΑ [..], ΟΝ (ἀ, σφάλλω), ἀκλονήτως, στα-
θεῶν ἔδος» ζ 12.—Τὸ οὖν. «ἀσφαλῶς»
δὲ ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἐμπιδόν
εἰς αἰετ» Ο 683.

ΛΕΥΚΑ [..], ΟΝ (ἀ, σφάλλω), ἀκλονήτως, στα-
θεῶν ἔδος» ζ 12.—Τὸ οὖν. «ἀσφαλῶς»
δὲ ἀσφαλῶς, ἀναμαρτήτως, «ἐμπιδόν
εἰς αἰετ» Ο 683.

ΑΤΑΛΟΣ [υ.], ἡ, ὄν, κατὰ μὲν τὴν συνήθη γνώμην συγγ. τῷ ἀπαλός, σημ. τρυφερός, νεαρός, λεπτοφυής, («νήπιος, ἀπαλός» Ἀπολλ.), ὅσον «πᾶλοι» Γ 222. «ψυχαὶ παρθενικαί» λ 39. «ἀταλά φρονῶ» νεανικά φρονῶ, νεανισύομαι, νεανικῶς φαιδρόνομαι, Σ 567. καὶ Γ. Δῆμ. 24, (ὅπου ὁ Γ.Μ. Οὐδός. ἐρμηνεύει: τρυφερός, ἡπιος, τρυφερῶν αἰσθημάτων)· πρὸλ. τὴν λ. ΑΤΑΛΦΡΟΝ, (||. ὑπὲρ τῆς γνώμης ταύτης φαίνεται συνηγοροῦσα καὶ ἡ παράγωγος σήμερον περισσώτερος λ. „ταλφρός“—τῷ λ. ΑΡΓΙΦΡΟΣ, καὶ Φιλίστ. Τόμ. Γ. σ. 225, —ἵτις σημ. λεπτός, τρυφερός, λεπτοφυής, délicat). Ὁ δὲ Λόδεκκ παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀτάλλω, ὅπερ παρὰ πάντων τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ σκιρτῶ, σημ. λοιπόν κυρ.: πηδῶν, σκιρτῶν ὡς τὰ παιδία, ζωηρός, ὅσον μάλιστα τὸ Γ 222, καὶ τὸ «ἀταλά φρονέω» εἶμαι ζωηρός· ἐν γένει δὲ ἔπειτα νεανικός, τρυφερός, ὅσον λ 39, (ἐνθα βεβαίως ἡ ἔννοια τῆς ζωηρότητος καὶ φαιδρότητος δὲν ἀρμόζει, καὶ διὰ τοῦτο ἴσως ἀρχῇθεν ἐγράφετο «ἀπαλά» ὡς τὸ «παρθενικαὶ ἀπαλόχορος» Γ. Ἀφρ. 14). Οἱ ἀρχαῖοι ἐτυμολογοῦσιν ἀπιθάνως τὴν λ. ἐκ τοῦ στερε. α καὶ τληναι, τῷ Ἀπολλ. καὶ σχόλ. εἰς Z 400).

ΑΤΑΡ [υ], σύνδ., κυρ. συνεσταλμένον αὐτόν, τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως. 1) ὅταν ἐπιφέρειται (ισχυρά τις) ἀντίθεσις, ἀλλὰ, ὅμως, ἀλλ' ὅμως, καὶ ὅμως, Α 506 κ. ἀ. πολυχ. Ἡ ἀντίθεσις αὕτη ἐνίοτε μᾶλλον ἐξαίρεται, προστιθεμένου καὶ τοῦ Γέ, ὅσον «ἀτάρ μὲν νῦν γε» Z 425, Π 573 κ. ἀ. 2) ὅταν ἐπισυνάπτονται προτάσεις, δι' ὧν νέα τις περίπτωσις ἀναφέρεται, ἐκ τῶν προηγουμένων ἔξαγομένη (πρὸλ. Δ 448, Θ 62, Μ 144, Ο 396, Ψ 869 κ. ἀ.), δέ, δὲ τότε Γ 268, 270, Α 30 κ. ἀ. πολυχ. «ἀτάρ οὐ» [ἀλλ' οὐ] „καὶ ὅχι“, ὅσον «μάψ, ἀτάρ οὐ κατὰ κόσμον» Β 214 κ. ἀ. ὡσαύτως ἐν ταῖς προσφωνήσεσι μετὰ τὴν κλητικὴν, ὅταν εἰσαγῇται παρενθετικὴ τις πρότασις αἰτιολογοῦσα τὴν προσφωνήσιν, ὅσον «Ἐκτορ, ἀτάρ σύ μοι ἔσσι πατήρ—ἀλλ' ἄγε νῦν ἔλαιοι» Z 429, X 234.

ΑΤΑΡΒΗΣ, ἔς (ἀ, τάρβος), ἀτρόμητος, ἐπίθ. τοῦ Φόδου, Ν 299 †.

ΑΤΑΡΒΗΤΟΣ, ὄν (ἀ, ταρβέω)=τῷ προηγ. «νόος ἀτάρβ.» Γ 63 †.

ΑΤΑΡΠΙΤΟΣ [υ.], ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀτραπιτός, ἀτραπός, στενὴ ὁδός, „μονοπάτι“, Σ 565, ρ 234.

ΑΤΑΡΠΟΣ [υ.], ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀτραπός (ἐνν. ὁδός), στενὴ ὁδός, „μονοπάτι“ Ρ 743, § 1. (Παράγ. ἐκ τοῦ τρέπω καὶ σημ. κατὰ τινος μὲν τὴν ὁδόν, ἀφ' ἧς δὲν ἐκτρέπεται, δὲν ἀποπλανᾶται τις· κατ' ἄλλους δὲ τὴν ὁδόν, ἐφ' ἧς βαδίζων τις τῆδε κάκεισε τρέπεται, τὴν σκολιάν· κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ εἶνε cullis denia, ὁδός· ἀποτραχημένη, διαφορά· τῆς λεωφόρου· καὶ τέλος κατὰ τὸν Δοιδερλ. τὰ α εἶνε λείψανον τῆς προθ.

Ἀνά, καὶ ἀτραπός· εἶνε ἡ πρὸς τὰ ἐμνήν ὁδός, ἡ ὁρβία, ἡ ὁρεινή).

ΑΤΑΡΤΗΡΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ὁλέθριος, θῆς, ἐχθρικός, «ἔπεα» Α 223, 243. (Κατὰ τινος μὲν εἶνε τύπος τοῦ ἀτηρός· κατ' ἄλλους δὲ μετὰ τὸν ἐκ τοῦ τείρω διὰ τοῦ ἀτρ. ταρ-τήνω· πλασιασμόν παραγόμενον σημ. τὸν ἐφοδερόν. ||. Ὁ δὲ Δύντξερους δέχεται ἀναδιπλασιασμόν, ρίζαν ὅμως προσηγορίας, ἐξ ἧς ἡ ταρ-αχή, ταρ-δίω).

ΑΤΑΙΘΑΛΙΑ [υ.], ἡ, (ἀτάσθαλος, σία, ἀλαζονεία, ἀσέβεια, „ἀμαρτία ἐν τῇ πληθ. «σφετέρῃσιν ἀτασθαλίαις» „ἀπὸ ταῖς ἀμαρτίαις των“ Δ 404, α 7, κ 437 κ. ἀ. πολυχ.

ΑΤΑΙΘΑΛΛΑ, ἐπικ. ἀνοηταίνω, ἀλμαί, ἀμαρτάνω· μόνον κατὰ μεταχ. τ 88· ἐκ τοῦ

ΑΤΑΙΘΑΛΟΣ [υ.], ὄν, ἀνόητος, ὑδριστής, ἀκόλαστος, θρασύς, ἐπιδαιμόνιος καὶ πράξεις X 418, π 86 κ. ἀ. πολυχ. αἱ φρ. «ἀτάσθαλα μηχανάσθαι, ἀνοσιουργεῖν, ἀμαρτάνειν, ἀκόλασταίνεσθαι» ἰδίως περὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπιδος, ρ 588 κ. ἀ. (ἐκ τοῦ ἀτάω, ἀτη· τὸ ΜΕ ἐκ τοῦ ἀτῆ καὶ ὁ ἄλλω).

ΑΤΕ [υ.], αἰτ. πληθ. οὐδ. τοῦ ὄντος ἐξελαφάνετο ἐπὶ ῥηματικῶς εἰς τὴν σ. ὡς, ὡς ἂν, ὡς ἐάν, ὅσον «ἄτε ἐστὶ» Α 779 καὶ «ἄτε παρθένος ἡ Ἰφιγένεια» Π 427· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα εἶνε ἀντωνυμία ἐν μὲν τῷ πρώτῳ χωρίῳ εἶνε ἀντικείμενον ἐκ τῶν ἀνωτέρω λαμβανόμενον «πορταῖς» ἐν δὲ τῷ β'. τοῦ «δαρίζετο» ὅσα φωνήεντα ἐπὶ τῷ α.

ΑΤΕΙΡΗΣ, ἔς ποι. (ἀ, τείρω) ὁ μὴ δύναντος, ὅθεν ἀτερίδης, ἀφ' ὁρατος, ἀ. α.) κυρ. «χαλκός» Ε 292, ν 368 κ. ἀ. μεταφ. ἀκάματος, ἀδάμαστος, ἀκαταμάχητος, ἐπὶ ἀνθρώπου, Ο 697, λ 270· ἐπὶ φωνῆς Ν 45, Ρ 555 κ. ἀ. «δὴ πέλεκες ὡς ἐστὶν ἀτειρής» ἀκαμπτός, ῥός, Γ 60.

ΑΤΕΛΕΣΤΟΣ, ὄν (ἀ, τελέω). 1) ἀτελής, ἀ.) ἀνεκτέλεστος, ἀνεκπλήρωτος, σ 345. «τὰ δ' ἔσσεσθαι οὐκ ἀτέλεστα» ὁ δὲ ἀνεκτέλεστα, ὁ ἀἐκπληρωθῶς, Δ 468· νεύ ἀποτελέσματος, ἀπρακτος, μ. «ὁδός» 6 273· «ἀτέλ. τίθημι πόνον» μ. τὸν κόπον, Δ 26 (ἐνθα μετὰ τοῦ «ἄλλιοι» ται) καὶ 57. 2) ΑΤΕΛΕΣΤΟΝ ἐπὶ β. ἀτελής, ἀπαύστως, «ἔδω» π 414.

ΑΤΕΛΕΒΥΤΗΤΟΣ, ὄν (ἀ, τελευτάω), ἀτελεύτου, Α 527 «ἔργον» ἀτελές, ἡ ἀτελής, ἔς (ἀ, τέλος). 1) ὁ μὴ λαβὼν (κατὰ τὸν Δοιδερλ. ὁ μὴ συμπληρωθῶς) 546 †. 2) ἀτέλεστος, ἀμύητος, «τελεῶν» Γ. Δῆμ. 481.

π. μόνον κατ' ἐνεστ. (πιθ. ἐκ τοῦ
ἐξην φέρω, βλέπω, ἐνοχλῶ, γε-
· υ 294, φ 342· μεταφ. ἀπατῶ
00.—Παθ. «ἀτέμωμαι» στεροῦ-
· μῶ· ἀνῶ, μετὰ γεν. «ἴσῃς ἀτέμω-
· νά λάβῃ τὸ ἴσον, τὸ ἀνάλογον μέ-
· ι 42, «σιδήρου» Ψ 834, «ἀτέμ-
· τος» στεροῦνται νεότητος, Ψ 445.
· πρὸθ. μετὰ γεν. 1) ἄνευ, χω-
· 6 402 κ. ἀ. «ἄτερ Ζηνός» παρὰ
· τοῦ Διός, Ο 292. 2) μακράν,
· λλων» Α 498.

· ος, ος, σκληρός, ἀκαμπτος, ἀ-
· ἀδυσώπητος, «κῆρ» ψ 167 ῥ.
· μολογείται ἐκ τοῦ τείρω, ἄρα=
· δὲ Ἀόδεκκ ἀμφιδάλλει ἂν ἐκ τούτου
· ἢ ἐκ τοῦ στερόος· πρέπει νὰ ἐτυ-

· ἐκ (ἀ, τέρω), δυσάρεστος, ὁ-
· σπηρός, «λῆος» Τ 354, «χώρος»
· α.

· ος, ος, ἐπ.=ἀτερής, Ζ 285 ῥ.

· μων μετοχ. «ἀτέων» τετυφλωμέ-
· φορος, παράτολμος, Υ 332 ῥ.

· ἢ (ἀάω) Α'. Ὡς δὲ προσηγορι-
· ζήματα, Β 444, Θ 237· ὡς
· ος δίκης καὶ ὀργῆς, φρενοδιδέχεια,
· νας εἶλε» Π 803· ὅθεν τύφλωσις,
· σῶνη, παραφορά, καθ' ἣν εἰς ἀκαρ-
· πίπται, Α 442, ο 233 κ. ἀ. «ἀτην
· ροσί» Τ 88. 2) τὸ κατὰ τὴν τύφλω-
· ἐν ἀνάρητα, ἀνοσιούργητα, «ἀτη
· ος» Ζ 356, Ω 28, μ 372, ψ 223· ἐτι
· οσίαι», ὡς παρεπόμενον τοῦ ἀδικήμα-
· λήμα], τύφως συνειδήσεως, Ω 480·
· ορία, συμφορά, ὡς θεία δίκη, δ 261,
· Β' Ὡς κύρ, ὄνομα Ἀτῆ, ἡ προσω-
· νή ἀτῆ, βλάβη, θυγάτηρ τοῦ Διός, ἡ
· α τὴν φρενοδιδέχεια καὶ τὴν ἐντεθε-
· ρσαν ἀμαρτίαν, ἀσκοῦσα τὴν δύναμιν
· ἐπ' αὐτοῦ τοῦ Διός. Ἔχει «πόδας
· ος, ὅν δὲν ἐγγίζει μὲν τὴν γῆν, ἀλλὰ
· ἀδίζει («ἀρτίπος») ὑπεράνω τῶν κε-
· ῶν ἀνθρώπων. Τὰ βλάδας αὐτῆς ἐπα-
· αὶ Λιταί, Ι 504 εἰς. Τ 91—130. Ὁ
· αχ παραδίδεται ὡς θεμελιώδη σημ.
· λήνησιν τῆς συνειδήσεως, τὴν φρενο-

· (ἀ, τίω), δὲν δίδω προσοχήν, ἢ πε-
· «ἀτίζων» ἀμέριμνος μετὰ περιφρονή-
· 166 ῥ.

· α [-..], μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. α.
· ἐν δὲ τῇ Ἰλ. μόνον ὁ θαμιστικός
· παρ. ἀτιμάζουσιν, Ι 450· κατὰ δὲ
· ἐν τῇ Β'. καὶ ἀορ. ἡτιμασε, Α 14
· (τίμασ') καὶ ἀτιμάα (ἀ, τιμάω) μέλ-
· μῆσιν, ἀορ. ἡτιμήσα, δὲν τιμῶ, πε-

ριφρῶσω, μετ' αἰτ. συνήθ. ἐπὶ προσώπων, πε-
ριφρορίζω, Α 14, ξ 57 κ. ἀ. «ἔργον μάχης»
Ζ 522· «μυθον» Ξ 427, Ι 62. Συνήθως. ἐν Ἰλ.

ΛΤΙΜΗΤΟΣ [-..], ος (ἀ, τιμάω), ἀτιμος, τι-
μῆς ἀνάξιος, εὐτελής, *Ἰλ. Ι 648, π 59.

ΛΤΙΜΙΗ [-..], ἡ (ἀτιμος) ἀτιμία, περι-
φρόνησις, πληθ. (Ἰδ. ἱάλλη) «ἀτιμίησιν» ν 142 ῥ.

ΛΤΙΜΟΣ [-..], ος (ἀ, τιμῶ) συγρ. -ότερος, ΙΙ
90, ὑπερθ. -ότατος, Α 516. 4) μὴ τιμώμε-
νος, ἀτιμος, περιφρονούμενος, Α 474 κ.

ἀ. 2) ἄνευ ἀποζημιώσεως, ἄνευ ἀμοι-
βῆς, «τοῦ νῦν οἶκον ἀτιμον (ἐπὶ ῥ.) ἔδει» τρώ-
γεις τὴν περιουσίαν ἄνευ ἀποζημιώσεως, π 431·
(ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἀτιμωρήτως, καὶ ἄλ-
λοι ὡς ἐπὶ θ. ἐν τῇ 4) σημ.=μὴ τιμώμενον, πε-
ριφρονούμενον).

ΛΤΙΤΑΛΛΗ [-..], ἐπ. (ἀτάλλω) ἀορ. ἀτίτηλα,
τρέψω, ἀνατρέψω, θεραπεύω, περιποιού-
μαι μετ' αἰτ., ἐπὶ παιδίων, Ξ 202, ιλ 60 κ. ἀ.
ἐπὶ κτηνῶν, Ε 271, Ω 280, ξ 41, ο 474.

ΛΤΙΤΟΣ [-..], ος, ποι. (ἀ, τίω) ἀνεκδίκη-
τος, χωρὶς νὰ λάβῃ ἐκδίκησιν, Ν 414· ἀπλή-
ρωτος «κασιγνήτοιο ποιμή» ἡ ἐκδίκης τοῦ
ἀδελφοῦ, *Ἰλ. Ξ 484, (ὅπου τὸ ι μακρόν).

ἈΤΛΑΣ, ΑΝΤΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ εὐφ. α καὶ τλῆ-
ναι, οἰονεῖ: ἀχθοφόρος· κατὰ τὸν Δαιδερλεῖνον,
κατ' ἄλλους δὲ: πολὺτάλας, «ὑπομονητικός» ἢ καρ-
πετικός) δαίμων ἢ θεός, «ὅς τε θαλάσσης πάσης
βένθεα οἶδεν, ἔχει δὲ τε κίονας αὐτός· μακράς,
αἱ γὰρ τὸν τε καὶ οὐρανὸν ἀμφὶ ἔχουσιν» ὅσ-
τι γινώσκαι τὰ βάθη πάσης τῆς θαλάσσης (Ἰδ.
ΠΕΝΘΟΣ) καὶ κρατεῖ τοὺς μακροὺς κίονας τοὺς
πυτχοῦθι (ἀμφὶ) ὑποστηρίζοντας τὴν γῆν καὶ
τὸν οὐρανὸν α ὡς εἰς. (Ι. Κατ' ἄλλους δὲ ἐρμηνεύε-
ται τὸ «ἀμφὶ ἔχουσι» διαχωρίζουσιν, ὑφ' οὗνται
μεταξὺ οὐρανοῦ καὶ γῆς. Εἶνε δὲ αὐταὶ αἱ πρὸς δυ-
σμάς μυθεύμεναι κίονες, αἱ μετέπειτα στήλαι
τοῦ Ἡρακλέους). Ἡ καταγωγή αὐτοῦ παρ' Ὁμ.
δὲν ἀναφέρεται· εἶνε πατήρ τῆς Καλυψοῦς α 52,
καὶ τῆς Μαίας Ὑμ. 17, 4. (Ὡς βάσις τοῦ κο-
σμογονικοῦ τούτου πλάσματος ὑπόκειται ἴσως ἡ
ἰδέα μεγάλου τινὸς ὄρους, ἐπὶ τῶν κορυφῶν τοῦ
οποίου στηρίζεται ὁ οὐράνιος θόλος· περὶ τὴν γῆν
ἄγνωστον δὲ ἂν ὁ Ὁμ. ἐννοεῖ τὸ ἐν Λιβύῃ ὁμί-
νον ὄρος, ἢ ἄλλο τι ἐν τῇ ἐσπερίῃ. Κατὰ τὸν
Ἡσιόδ. Θεογ. 507—519 εἶνε ὁ Ἀτλας κατὰ-
δικός τις· Τιτάν, φέρων ὡς ποινήν τὸ βάρος τοῦ
οὐρανοῦ θόλου).

ΑΤΛΗΤΟΣ ος, ποι. (ἀ, τλῆναι) ἀνάρητος,
ἀνυπόφορος, «ἄχος, πένθος» *Ἰλ. Ι 3, Τ 367.

ΑΤΟΣ, ος, κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ ἄατος, ἐπ.
(ἀ, ἄω) ἀπληστος, ἀκόρεστος, μετὰ γεν.,
οἷον «πολέμοιο» Ε 388, Ν 746, «μάχης» Χ
218· «δολων ἡδὲ πόνοιο» Α 430, ν 293, (μόν.
ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.).

ΑΤΡΑΠΙΤΟΣ [-..], ἡ (τρέπω)=ἀταρπός, ὅπ.
ἴδε, ἀτραπός. ν 495.

ἈΤΡΕΪΔΗΣ (Ἀτρείδης· γράφ. ὁ Βέκκ. ἐν τῇ

Β'). οὐ, ἐπικ. Δο, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀτρέως ὁ Ἀγαμέμνων καὶ Μενέλαος, συγγόν. παρ' Ὁμ. πολλάκις καὶ πληθ. «οἱ Ἀτρεΐδαι» περὶ τῶν δύο υἱοῦ τοῦ Λόγου· ὁ δὲ θυϊκὸς «Ἀτρεΐδα» ἐν τῇ Α 16 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. θυϊκὸν γράφει καὶ στ. 47) κ. ἀ.

ἈΤΡΕΪΔΩΝ (Ἀτρείων γράφει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'), ἄνθρωπος, ὁ, = τῷ προηγ. Α 387, κ. ἀ.

ΑΤΡΕΚΕΪΣ, ἐπὶ. (ἀτρεκής) ἐπ' ἀκριδῆς, ἀλ-ληθῶς, ἀλανθαστως, καθ' ὅλην τὴν ἀλήθειαν, ἀγορεύω, καταλέγω Β 40, Ο 53, α 169 κ. ἀ. «μαντεύομαι» ρ 154· «ἀτρ. πᾶρστιν» Γ. Ἑρμ. 448.

ΑΤΡΕΚΕΪΣ, ἔσ. ἀλ-ληθῶς, μόνον ἐν τῷ οὐδέτ. ἐπιρρηματικῶς «ἀτρεκής» ἀλ-ληθῶς, ἀκριδῶς, Ε 208, «δεκάς ἀτρεκές» π 245. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφιβολοῦς· κατὰ μὲν τὸν Λόβεκκ. ἐκ τοῦ α στερητικ. καὶ τρέω ἢ τρέχω, οἶονεῖ ἀδεῆς, ἀκλόνητος· κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. ἐκ τοῦ ἀχρ. τρέκω=τρέπω, οἶονεῖ ἀμετάτρεπτος).

ΑΤΡΕΜΑ [-ω], καὶ πρό φων. ΑΤΡΕΜΑΣ, ἐπὶ. (ἀ, τρέμω) ἄνευ πόνου καὶ κλονισμοῦ, ἀκινήτως, ἡσυχῶς, ἡρέμῳ, «ἀτρέμας ἦσο» κάθισε ἦσοχα, Β 200, «ἀτρέμας ἔστασαν ὀφθαλμοί» ι 112, «ἔχω τι ἀτρέμα» κρατῶ τι ἀκινήτως, Ο 313 (μόνον ἐνταῦθα ἄνευ·) «ἀτρ. εὐδω» κοιμῶμαι ἡσυχῶς, Ε 352, ν 92.

ἈΤΡΕΪΣ, ἦσο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πέλοπος καὶ τῆς Ἰπποδάμειας, ἀδελφὸς τοῦ Θυέστου, βασιλεὺς τῶν Δυκίων, γεννῆσας μετὰ τῆς Ἀερόπης τὸν Ἀγαμέμνονα καὶ Μενέλαον (κατὰ δὲ τὸν Αἰσχύλον ἦτο πάππος αὐτῶν καὶ τροφός). Τὸ περιφρον. αὐτοῦ σκῆπτρον ἐκληρουρήσεν ὁ ἀδελφός αὐτοῦ Θυέστης, Β 406. Αἱ ἀνουςιουργίαι τῶν δύο τούτων ἀδελφῶν εἶνε παντάπασιν ἀγνώστοι εἰς τὸν Ὁμ. (Ἑτυμολογείται ἐκ τοῦ α καὶ τρέω, οἶονεῖ· ὁ ἀτρόμητος ἢ ὁ δραστήριος).

ΑΤΡΙΠΤΟΣ, ὄν (ἀ, τρίπτω), κυρ. ἀτριπτος, ἔπειτα ὡς ἐπὶ. τῶν χειρῶν, μὴ ἀπεσκληρυμμένος, μαλακός, φ 151 †.

ΑΤΡΟΜΟΣ, ὄν (ἀ, τρέμω), ἄφοβος, ἀτρόμητος, «μένος, θυμός» Π. Δ. Ε 425, Π 463, Ρ 475.

ΑΤΡΙΓΕΤΟΣ, ὄν, ποι. (ἀ, τρυγῶ), ὁ μὴ θυνόμενος· νά τρυγῇ, ἐπου. ἀκαρπος, ἔρημος, ἐπὶ. τῆς θαλάσσης, Ε 204, Ο 27, α 12 κ. ἀ. ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὴν γῆν, ἵτις ὀνομάζεται «πολύφορος» Α 316· ἐπιθετὸν ὡσάκτως καὶ τοῦ αἰθέρος, Ρ 425, Γ. Δῆμ. 67.—Τῆς Ἰλιάδος μόνον ἐνθ. ἀνωτέρω. (Ἡ Ἀπίθανος ἢ ἐτυμολογία· πιθανώτερα μοι φαίνεται ἡ παρ' Ἡσυχ. καὶ ἐν τῷ ΜΕ εἰς τὸν Ἡρωδιανὸν ἀναφερομένη ἐκ τοῦ ἀστερ. καὶ τρύω, οἶονεῖ ἀτρυτος (ἀτρύετος=ἀτρύγετος), ἀκαταπόνητος, ἀδάμαστος, ἐπιθετὸν χαρκτηριστικώτατον τῆς ἀγριότητος τῆς θαλάσσης, τοῦ αἰθέρος, δηλ. τῶν ἀνέμων καὶ πυ καὶ τῆς νυκτὸς τοῦ Ἀδου· προβλ. τὸ τῆς Ἀθηνᾶς ἐπὶ. Ἀτρυτώνη· ὁ δὲ Δουδερλῆινος παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ τρύζω, ὅθεν ἢ τρυγῶν, ὡς χαρα-

κτηριστικὸν τοῦ βογιητοῦ τῆς κυμαλάσσης· ὥστε κατ' αὐτὸν ὁ «ἀτρύγετος» =θάλασσα πολυφλοισβος, ἠχέσσσα. Ἡ οἱ Ἰθακήσιοι νυτῶν καλοῦσι μέγιστον τὴν ἄγριαν καὶ τρικυμώδη θάλατρήν τε, ὅσον, διηγούμενοι τοῦ ἐκ πλοῦς τοῦ ἐν τῷ Εὐξείνῳ πόντῳ λέγει· ἐπίασε μία θάλασσα ἀτρυτήν τε).

ἈΤΡΙΤῆΝ [-η], ἢ, (κατ' ἐπίστατον ἀτρυτή, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀ, τρύω), ἢ, τριδομένη, ἀκάματος, ἀδάμαστος, πόνητος, ἐπὶ. τῆς Ἀθηνᾶς καὶ σταθ. φρ. «Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη» Β 457, 714, Κ 281, Φ 420, δ 742.

ΑΤΤΑ [-ω], προτερωνοῦσι φιλοφρονητέρου πρὸς προσώπου, ὡς τὸ «πάππος ἀνάλωγον πρὸς τὸ τῆς συνηθείας, „πατὴρ ἄττα γεραίς” ἡ γέρο-πατέρα μου» Ρ 564, π 34.

ΑΤΥΖΟΜΑΙ [-ω], ποι., παθ., ἀόρ. ἀ. 1) ταράττομαι, θορυβοῦμαι, πταίω, ἐκπλήττομαι, μόνον ἐν τῇ μεταγρηγορήσει ἀτυζόμενοι· περιπίπτοντες εἰς ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, Θ 483 ἀν. πτωπ. ἀτυζοίκα· φαίνεται τεθορυβημένη, τεταμένη ὥστε ν' ἀποθάνῃ, μέχρι θανάτου, μετὰ αἰτ. «πατὴρ ὄψιν ἀτυχθεῖς» πτωπ. πλάγεις τὴν ὄψιν τοῦ πατρός, Ζ 468· ἀτυζοῦμαι, ἐντρομος φεύγω, ἐκ τῆς παιδείας, Σ 7, λ 606· ὡσαύτως ἵππων, «ἔπεικάζομαι» Ζ 38. (Τὸ ἐνεργ. ἀνακρίνεται μολίς παρ' Ἀπολλ. τῷ Τ 445 καὶ Θεοκρίτῳ 4, 56.—Συγγ. τῷ ἀπ. ἈΤΥΝΙΛΑΝΕ [-ω], οἱ, ὁ υἱὸς τοῦ Διὸς =ὁ Μόδων, Ε 584.

ἈΤΥΝΙΟΣ [-ω], ὁ. 1) πατήρ τοῦ νος, Τρώς, Ε 584. 2) υἱὸς τοῦ Ἀμφικλάρ, ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου φονευθείς, Π 417.

Αἶ, ἐπὶ. κατ' ἀρχάς τοπικόν, ὅπισθε τὰ ὀπίσω, οἷον ἐν τῷ συνθέτῳ «αὐτὸν ἴδαι. 4) χρονικόν, πάλιν, ἐκ νέου· δευτέρον αὐ, τὸ τρίτον αὐ» εἰ δὲ καὶ αὐτὸ εἰς δόλῳσιν ἐπαναλήψεις, Α 316· ἀντιθετὸν πρὸς τὰ προηγούμενα, τέρου, «πάλιν», ὅτε πολλάκις συνάπτει τοῦ Δε (δ' αὐ), Δ 447, γ 425, ρ 326· Δε, Β 493 (ὅπου τὸ Αὐ ἐκφέρει τὴν ἀνωτέρω «πληθύν κτλ.» ἀντίθεσιν), Δ 316· διὰ τοῦτο καὶ εἶνε ἀπόδοσις τοῦ Μέν, Α 409, Τ 408 εἰ. ἢ σημαίνει ἀκολουθίαν γήσεως ἢ μετὰβασις ἀπὸ πράξεως εἰς πρᾶξιν, Γ 200, δ 214, 496.

Αἶλιν (αὐω), ἑρπαιών, παθ. ἀορ. «αὐανθῆν» ἑρπαιῶν, ι 324 †.

ΑἶΓΑΖΟΜΑΙ, μέσ. (αὐγῇ), κυρ. λάμπο· τίθομαι, ὅθεν, βλέπω καθαρώς, διὰ διορῶ, καθορῶ «ἵππους» Ψ 458 †.

1. αἰ. 1) πόλις τῆς Λακωνίας, πλη-
ροφείου (μετέπειτα ὠνομαζέτο κατὰ τὸν
5, 3, Αἰγιναιί), B 583. 2) πόλ. τῆς
B 532.

2, οὐ, ὁ, ποι. ἀντί τοῦ Αὐγέας, υἱὸς
αὐτοῦ καὶ τῆς Ἰρμίνης ἢ τοῦ Ἠλίου
βασιλεῦς· τῆς πρὸς βορρᾶν Ἠλίου,
τοῦ πατρὸς τοῦ Ἀγασσίνου, τοῦ φυ-
τῆς Ἀγαλῆδος, γνωστοῦ διὰ τὴν ἐκ
τῆς ἀφίξης αὐτοῦ, τῆς ὁποίας τὴν ἐπι-
σημειωτικὴν κόπρον ἐν μιᾷ ἡ-
μέρᾳ ἔπαισσευσεν ὁ Ἡρακλῆς, Ἀπολ. 2, 5, 5.
ἀναγινώσκουσιν αὐτὸν μόνον ἐν τινὶ πρὸς τὸν
ὄν, Α 701 ἐξ.

ἡ. φως, ἀκτίς· λαμπρὰ, ἀπὸ λα-
 μῆς τοῦ Ἡλίου X 434, ζ 98 κ. ἀ.
 ἡ. Ἡλίου ποτεν, ζῶν· ὑπὸ τῷ φω-
 ρισμῷ τοῦ Ἡλίου περιέρχεται, ὁ ἔ.
 81, ο 349· ἔτι δὲ καὶ περὶ πυρὸς καὶ
 B 456, N 244, ζ 610, ζ 303 κ. ἀ.
 λαμπρὰ, ἡ λ., λαμπρῆ· ἡ δὲ.

Αὐτὸς, ὁ ἐπὶ τῶν Αὐγαθῶν,
 Αὐτὸς=ὁ Ἀγαθολύτης, B 624.

ποι., παρὰτ. ἡδῶν, εὐρ. ἀ. ἡδῆσα, π. αὐθῆσασα, I 786. P 420, λέγω, ἡδῶ, ἀν. πτ. A 93, K 47. «αὐθῶν ἢ συνηθέστερον» ἀντίον αὐθῶ τινα» ὁρῶν τινα, κατ' εὐθέταν ἀποτεινόμεναι I 203, ε 28 κ. α. πολλῶ. καὶ μετὰ «ἔπος τινα ἀντίον αὐθῶ» ἀποτεινὼ κατ' εὐθέταν λόγον, II 470. «μεγαλὴ ἀποφῆρηνονῶ, ὁλοκαυνοῦμαι, λέγω λόγον» δ 505. σπλ. καὶ φωνάζω, ὁρῶν: ὁμιλῶ. E 786. Ἐκ τοῦ ἡ. ποι. (ἡω) εὐθόντος, σπλην. ὡς ἐπὶ

ὅν ἡ ἀνθρωπίνη, γλῶσσα, Α 219, 6
 δε καὶ ἐπὶ τῆς φωνῆς ἡ τοῦ χειλιδονί-
 ης χειλιδόνος, φ 414.

3. ΕΞΙΑ, ΕΝ, ἐπ. (αὐδή) ἀνθρωπίνων φωνῆαι, λογικός, τούτεστι ἐκ τοῦ λέγειν, κυρίως ἐπὶ ἀνθρώπων, 434, ζ 426. Ἐπὶ θεοῦ δὲ πύξιμον σημαίνει ὅτι οὗτος μεταχειρίζεται γλωσσὴν, ἥτις θεωρεῖται κατὰ τινα βαθμίδα τῆς τῶν θεῶν. Οὕτως ἡ Δευκο-
1. ἡ Εἰρκή κ 436, ἡ Κάλυψ μ 449.
2. ἄλλοις ἀναγκάσι πανταχοῦ «θεός» ἐκ τοῦ ἀχρ. οὐδα=οὔδα; (γεν. αὐ-
ναι: ἐπίγειοι; θεά),

(ἀπερ.) (ἀ πρόσθετον καὶ ἐρύω), ἀόρ.
α. 1) ἐλκύω (πρός· τὰ) ὀπίσω,
(ἵνα τοῖς ἐύσω) Θ 385· πρὸ πάντων
ἐτρέφω τὴν κεφαλὴν τοῦ οὐράτος πρὸς·
ἵνα ἀκόφω τὸν λαμὸν του, Α 459 ἐξ.
ἀ. 2) ἀνελκύω, ἀνασπύρω, ἀπο-
νομι «στήλας» Μ 261. (Τινὲς νομίζου-
σι παράθεσις· ἐκ τοῦ αὐ καὶ ἐρύω. Ἄλ-
λοὶ νομίζουσι τὴν τοπικὴν σημασίαν τοῦ

αὐ (=ὀπισω) τοῦλάχιστον ἐν τῇ 1) σημασίᾳ τῆς λ. νομίζουσιν ὅτι προέκυψε τὸ α κατὰ συγκοπὴν ἐκ τῆς Ἀνά (ἀν'ἐρῶ, ἀ'ἐρῶ), ἢ. καὶ ταύτην τὴν τελευταίαν γνώμην τοῦ Δοδωνα καὶ Δαιδερλίνου ἀσπάζεται ὡς πιθανωτάτην καὶ ὁ Κούρτιος· τότε δὲ λείπει καὶ ἡ διάκρισις τῶν 2 σημασιῶν).

ΔΓΟ', 4) = αὐτε, πρὸ διασυνόμενου φωνήεν-
τος, B 540, φ 22. 2) = αὐθι, πρὸ φωνήεντος,
I 690, Δ 48, M 85.

Λῖθοι, ποι. ἐπὶ β. συγκεκαυ. ἀντὶ τοῦ αὐτόθι.

4) „ἐς τὸν τόπον“, εἶπεν ἔδω, ἐκεῖ (πολλὰκις μετὰ τινος περαιτέρου τοπικοῦ προσδιορισμοῦ) Δ 492, Γ 244, Η 400· «ἐξόμενος κατ' αὐθι» Ν 653 (ἔπου ἡ Κατὰ ἀνέλκει εἰς τὸ ἐξόμενος), πρὸλ. φ 55· ὡσαύτως «κατ' αὐθι λίπεν» εἰ 470 (ἢ «ἀλλὰ μὲν αὐθ' ἐπὶ σοῖσι καθήμενος» μένε ἔδω καὶ «κἀθίσε' ἐς τὰν γὰρ σου» ε 369 κδ. εἰς). 2) ὡς τὸ Germ. auf der Stelle = ἐς τὸν τόπον: ἀνέσσεως, εὐνάς, Ε 296, Ι 690, Ρ 98, σ 339.

ΔΙΛΑΤΟΣ (δι' ἰατρού), ΟΝ, ἑπικ. ἀθρόως φωνάζων, πληθ. πάντες ὁ οὗ κραυγάζοντες, ἐπιθ. τῶν Τρώων, Ν 117. Ἐκ τοῦ ἀθρ. α καὶ ἰαχὴ μετὰ παρανόησιν τοῦ ἱ, ἃς οὗ τὰ υ προέκυψαν κατ' ἀλλοίαν δὲ ο μὴ κραυγάζων, ὅπερ ἐναντίον τῶν Τρωάδων ἐδίδραν, διότι παρ' Ὀμ. οἱ εἰν ἄγχοι προδίδουσι εἰς τὴν μάχην σιωπῶντες, οἱ δὲ Τρῶες ἀλαλῶντες).

ΑΤΑΚΤΟΣ, Η, ΟΝ, ὁ εἰς τὴν ἀλλήν ἀνῆκων, αἱ ἀλλεκαὶ θύραι· ἡ θύρα τῆς αὐτῆς, τουτέστιν ἡ πόλις ἡ ἐκ τῆς οὐδοῦ ἡ ἐκ τῆς ἐσωτερικῆς ἀλλῆς εἰς τὴν ἐσωτέραν ἀγνοῦσα, σ 239, ψ 49· ἀσὺδος ἀλλεκαὶ· τὸ κατωφλίον τῆς ἀλλεκαὶ οὐ-
ρας, *10δ. α 404. Ἐκ τοῦ

Αἰάν, ἡ (ἄω, ἄνη)· ἁ.) ἡ „αὐλή“, οὐ μόνον ἡ ἐσωτερικὴ ἡ καὶ οἰκονομικὰς χρεῖας θεωροῦσα, ἐν τῇ καὶ βουστᾶσια καὶ ἵπποστάσια καὶ ἄλλοι τοιοῦτοι γῶροι ὑπῆρχον, ρ 266, 297 γ 442, πρὸλ. Δ 433, ἀλλὰ καὶ ἡ ἐσωτερικὴ αὐτῇ ἡ λιθοστρωτος, ἐνθα ἡ αἶθουσα (ἰδ. τὴν λ.) εὕρισκετο, Z 247, η 430· ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ φρ. „αὐλῆς θύραι· ἡ θύρατρα“ ἡ μέταυλος θύρα, ἡ ἐκ ταύτης τῆς αὐλῆς εἰς τὴν οἰκίαν ἄγουσα, ρ 389, (ἐνταῦθα ὅμως ὁ Ἀμεῖς ἐκλαμβάνει αὐτὴν εἰς τὴν σημασίαν τῶν „αὐλῶν θυρῶν“) γ 437 (τοῦλάχιστον κατὰ τὸν Ἑρχχοφ). Αὐλή τις ὑπῆρχε καὶ ἐμπροσθεν τῆς κλισίας τοῦ Ἀχιλλεύου, Ω 432, καὶ τοῦ ἀντροῦ τοῦ Πολυμήμου· 239, πρὸλ. 484· θ.) ὁ τὴν αὐλὴν περικλείων περίβολος „αὐλόφυρος“, (ἢ ἡ καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη τοῦλάχιστον παρὰ τοῖς Μακεδονικοῖς Ἑωμάνοις περισσθεῖσα εἰς ταύτην τὴν σημ. „αὐλή“) E 438, ι 484, ξ 3· γ.) συνειδοχ. πᾶσα ἡ οἰκία, (ἢ ὡς τὸ Γαλ. la cour καὶ ἐνταῦθεν καὶ παρ’ ἡμῶν ἡ Αὐλή ἐπὶ τῆς βασιλικῆς οἰκίας) δ 74, πρὸλ. α 423.

ΔΕΙΔΕ, η_1 (ἀνέλω, ἀνέλω), ὁ η/α ; τοῦ ἀνέλω,

ἡ αὐλήσις· οὕτως ἐξ εἰκασίας ὁρθῆς ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. τὸ κ 40 «περιστεναχίζεται αὐλή» ἀντὶ τοῦ πρότερον: «αὐλή». (||. Ἄλλοι δὲ προσέτιθησαν τὴν γραφὴν αὐδῆ, καὶ ὁ Δυνίτζερος παρέλαβεν εἰς τὸ κείμενον τὴν διόρθωσιν: περιστεναχίζεται αὐδῆ).

ΑἰΛΙΖΟΜΑΙ (αὐλή) ἀποθ., μόνον κατὰ μετοχ., κυρ. ἐν τῇ αὐλῇ συναθροίζομαι, ἔπειτα, ἐν ὑπαίθρῳ περιελίσσομαι, μανδρίζομαι, ἐπὶ βοῶν καὶ χοίρων, *Οδ. μ 265, ξ 412.

*ΑἰΛΙΟΝ, τὸ (αὐλή), ἀγροτικὴ καλύβη, ἀγροτικὸς οἰκίσκος, *Γ. Ἑρμ. 103.

ΑἴΛΙΣ, ΙΔΟΣ, ἡ, ποι., τόπος διατριβῆς καὶ μέλιστα πρὸς διανοκτέρευσιν, κατάλυμα, σταθμός, (Τουρκ.) „κονάκι“, *Γ. Ἑρμ. 71 «αὐλιν ἔθεντο» κατέλυσαν, I 232, «αὐλιν ἐπέμεναι» ζητοῦσαι τὸ κατάλυμά των, γ 470.

ΑἴΛΙΣ, ΙΔΟΣ, ἡ, χωρὶς τῆς Βοιωτίας: παρὰ τὸν Εὐβοϊκὸν πόρον, ἀντικρὺ τῆς Χαλκίδος, ὅπου συνηθροίσθη ἔπαρ των Ἑλλήνων ὁ στόλος, ἵνα ἐκπλεύσῃ κατὰ τῆς Τροίας, τὰ νῦν „Βαθύ“, B 303, 496.

ΑἴΛΙΣ, ὁ (ἄω=φωσ). 1) μουσικὸν ὄργανον ἐμπνευστὸν καλάμινον ἢ ξύλινον, ἢ ὀστέινον ἢ μετάλλινον, ὅπερ τὸ μὲν ἔνεκα τοῦ ἀπαραιτήτου στομίου, τὸ δὲ ἔνεκα τοῦ ισχυροτέρου καὶ βαθύτερου τόνου πρέπει νὰ φαντασθῇ τις ὅμοιον πρὸς τὸ σημερινόν hautbois ἢ clarinette, αὐλός, „φλογέρα“, ἰδίως „σουραβλί“, (Τουρ.) „ζουρνά“, K 43, Σ 495, *Γ. Ἑρμ. 454. (Περὶ τῶν διοσφρων εἰδὼν τοῦ αὐλοῦ ἴδ. Εὐστ. εἰς Σ 495). 2) πᾶς κάλαμος, σωλὴν ἢ ὅσι δῆποτε καλαμοειδές πρᾶγμα, ὅθεν ὁ σωλὴν τῆς αἰχμῆς, εἰς ὃν εἰσέρχεται τὸ ξύλον τοῦ δόρατος, «ἐγκέφαλος παρ' αὐλὸν ἀνέδραμεν ἐξ ὠπείης», P 297, ἐπὶ δὲ αἰ ὅπαι, εἰς δὲ ἐμβάλλουσι τῆς πόρτης τὰ ἄγκιστρα, τ 227. (Κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον συνέκρινε ἡ «περόνη» ἐκ ὅσων χρυσῶν σωληνίσκων, ὧν ὁ εἰς εἰσέρχεται εἰς τὸν ἕτερον καὶ διὰ τινος συστοφῆς ἑσπερεύουσι) μεταφ. «παχὺς αὐλός» βῆμα παχὺ, οἷον τὸ ἐκ σωλῆνος ἐξερχόμενον, κρουνός, («ὄρεα τοῦ αἵματος ἀναφορά», κατὰ τὸν Εὐστ.) γ 48.

*ΑἴΛΑΝ, ἄνος, ὁ (αὐλός), στενὴ δίοδος μετα' ὁρέων, φάραγξ, στενὴ κοιλάς, *Γ. Ἑρμ. 95.

ΑἴΛΑΝΙΣ, ΙΔΟΣ, ἡ (αὐλός, ὦψ), ἐπίθ. περιεσφαλτάς τινός, «τρυφαλείας», κατὰ τὸν Ἡσίοχον ἢ διόπτρας ἔχουσα, *Πλ. E 482, A 353, II 745 (κατὰ δὲ τὸν Σχολ. ἡ εἰς στενὸν καὶ μακρόν, τούτεστιν αὐλίσκον ἀπολήγουσα, εἰς ὃν ὁ λόφος ἐμβάλλεται κυρίως ἡ ὁμοιάζουσα αὐλόν, ὅψιν αὐλοῦ ἔχουσα, ὅθεν ἐπιμήκης, κωνοειδής κατὰ τὸν Οὔδασιν).

ΑἴΩΣ, Η, ΟΝ (ἄω, αἰώ), ξηρός, ἀπεξηραμένος, «ξύλα» Ψ 327, σ 308 κ. ἀ. «βοήη» M 437, P 493. Τὸ οὐδ. «αἰών» ὡς ἐπίρ. περὶ ἤχου ἐκ ξηρῶν παραγομένου πραγμάτων, M 460, N 444.

ΑἴΩΝΟΣ, ΟΝ (ἄ, ὕπνος), αἰώνος, ἡ (ἀ.) ἐπὶ ἀνθρώπων μὴ ἐχόντων ὕπνον, 8ξ, τ 594. 6.) ἐπὶ τοῦ χρόνου, καθ' ὅσον κοιμᾶται, «νόξ, νύκτες» I 325, τ 310.

ΑἴΩΝ, ἡ (ἄω, ἄημι), πνοή, αἶρα, *Γ. Ἑρμ. 437. πρὸ πάντων ἡ ὁροσφῆρ αἶρα ἡ ἐκ τῆς θαλάσσης ἢ πρωινῆς. Παρὰ τοῖς Μακεδονικοῖς Ῥωμάνοις ὁροσφῆρ).

ΑἴΩΡΙΟΝ (αἰώρη, κυρ. οὐδέτ. τοῦ ἐπίθ. τούτεστιν ὁ εἰς τὸν καιρὸν τῆς αἰρας, τὴν βεβαίως τὴν ἐπιούσαν, ἀνήκων), αἰώρ, 269, α 272 κ. ἀ. εἰς τὸ μέλλον, (||. Θεοκρίτειον ἐκείνη «αἰώριον ἔσσετ' ἄμεινον καὶ ἐν τῇ καθομίλ.) σ 23 «ἐς αἰώριον» ριον, Θ 538, μέχρι τῆς αἰώριον, λ 351. 3.) ἡ 318 (ἐνθα πρὸ τοῦ Εὐδοῖα ἐγράφει συνήπτετο πρὸς τὸ ἐπόμενον «τῆμος»).

ΑἴΤΑΛΕΟΣ, Η, ΟΝ, ποι. (αἰώ, αἰώ), αἰτῆρος, αὐχμηρός, περὶ δέρματος ἀπαρημελημένον ἔχοντος τὸ σῶμα, ἄλωνα καὶ μὴ ἡλειμμένον, ὅθεν ῥυπαρός, τ 3.

ΑἴΤΑΡΕΤΟΣ, ΟΝ (αἰτός, ἀγρεύω), ποι. αὐθαίρετος, αὐτός ὡς ἑαυτοῦ αἰρεθείς, τις αὐτός (ἐξ οἰκείας αὐτοῦ θελήσεως) ἐπὶ γὰρ ποιεῖ αἰτάργετα πάντα βροτοῖσι παρεῖχον ἐλευθερίαν ἐκλογῆν κτλ. π 148 «τᾶρχον ἐστί μοι» μετ' ἀπαρμῶ. ἐκ τῆς ρας θελήσεώς μου ἐαρτάται, *Γ. Ἑρμ. I.

ΑἴΤΑΡ, ἐπικ. σύνδ. (ἐκ τοῦ αὐτ' ἄρ). ὁ ἀτάρ, ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως τίθεται εἰς ἐνδείξιν ἀντιθέσεως, ἀλλὰ, ὁμοίως, α μως, δέ, A 433 κ. ἀ. ὅθεν καὶ ὡς ἀπὸ μὲν, B 402, 403, τ 543, 545 «αὐτὸν ἀλλ' ὁμοίως, O 45. 6.) εἰς ἐνδείξιν μετὰ καὶ ἀπλῆς ἀκολουθίας, ὡς ὁ Δέ καὶ ἔπειτα, δέ, A 488, Γ 48, 315, Γ 315 συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἄρα» B 403, ἡ αἰ B 406 κ. ἀ.

ΑἴΤΕ, ἐπίρ. ποι. (ἐκ τοῦ αὐ καὶ τε) πάλιν, „πίσω“ A 202, 378 κ. ἀ. «πῆ τε» διὰ τί πάλιν A 202 κ. ἀ. «πῆ δ' αἰ» 284. (||. Ἐν τούτοις τὸ «αἰτε» καὶ τῆς λουμ. τὸ «πάλιν» σημαίνει τὴν ἀγανάκτησιν λέγοντος διότι πάντοτε καὶ δὴ καὶ εἰς βροτοῖσιν περιστάσιν γίνεται τὸ λεγόμενον πάλιν, ἀφ' ἑτέρου, δέ (οὐσιμ. ἀντιθ. πρὸς τὸ προηγούμενον, A 237, A 321 κ. ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ Δέ «δ' αἰδ'» τίθεται μετὰ τὸν Μὲν ἀντὶ τοῦ Δέ, Γ 23 244, γ 5 σημαίνει δὲ καὶ τὴν μετὰ ἀκολουθίαν, ὡς ὁ «δέ, ἀτάρ, ἀτάρ» π. χ. δανίων αὐτ' ἤρχεν—Αἰνείας» B 820 κ.

ΑἴΤΕΑ [---], ποι. (αἰώ), μόν. κατ' ἐνεργ. 1) μεγαλοφώνως καλῶ, „φω“ *Πλ. Γ 50, Φ 582 κ. ἀ. «τινά» A 252. πραγμάτων ἤχῳ, ἡχολογῶ, „βροντῶ“ ΑἴΤΗ [---], ἡ, ποι. (αἰώ) φωνή, κ

Α 466 (ἴπου ὁ Οὐδῶν. γράφ. «φωνή»· πολεμική κραυγή, ἀλαλαγμός, Ο 178 συνάπτεται μετὰ τοῦ «πόλεμος»· Ζ 328 ἔναι καὶ ἡ μάχη αὐτή, Α 383.

ἄνθρωπος, ἐπ. ἐπὶ. (αὐτό, ἡμαρ) τὴν αὐτὴν αὐθιγερὸν, Δ 81, Σ 450. γ 314.

ἄνθρωπος, ἐπὶ. (αὐτός), εὐθύς, ἀμέσως, τὴν στιγμὴν, πολλάκις· «ἀτίκα νῦν»· εὐθύς· «356 κ. ἀ. «μὰλ' αὐτίκα»· καὶ αὐτίκ' ἄρα, αὐτίκ' ἔπει· εὐθύς, εὐθύ· ἀφ' αὐτίκ' ἔπειτα· ἀμέσως μετὰ ταῦτα, Β 322· α καὶ μετέπειτα· τώρα εὐθύ· καὶ μετέπειτα 403· μετὰ μετοχῆς, οἷον «αὐτίκ' ἰόντι» μετὰ τὴν ἀναχώρησίν σου, ε 367, ρ 327. ἄλλως τίθεται ἀσυνδέτως· πρὸς τὰ προηγουμένα Β 442, ε 456 κ. ἀ.

ἄνθρωπος, ἐπὶ. Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ· ἐπέκτ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ. 1) πάλιν, «πίσω», κ. ἀ. (1. συνάπτονται εἰς ἐπίτασιν τῆς ἐν-μετὰ τοῦ «πάλιν»· ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. ὁ πάλιν)· οἷον «πάλιν αὖτις ἀποφέρειν» (ἐνθα ἐπαυξάνει τὴν ἐπίτασιν καὶ ἡ Ἀπό-τομαι αὖτις· Μ 369, Ν 753 κ. ἀ. 2) ἀμέσως, εἰς τὸ μέλλον, Α 440, Γ 440.

ἄνθρωπος, ἐπ. ἐπὶ. (ἄω, αὐω). 1) ἀναπνοή, ἀνεμος, περὶ ἀναπνοῆς τῶν ἀνθρώπων, Κ 89· περὶ τοῦ πνεύματος, ἀέρος τῶν Σ 471, περὶ ἀνέμων, λ 400, 407. 2) ἀνέμος, καπνός, Ξ 474, μ 369· φλόξ, καπνός, φλόξ, ὁ ἐν Μακεδονίᾳ λεγόμενος· εἰς ταύτην τὴν σημ. «λαμνός» (ἐκ τοῦ φ 366, γ 289, ι 389).

ἄνθρωπος, ἐπ. ἐπὶ. (ἄνθρωπος, ὁ, ἐπ. = ἄνθρωπος, Ψ 765, φ 366, γ 289, ι 389).

ἄνθρωπος, ἐπ. ἐπὶ. (ἄνθρωπος, ὁ, ἐπ. = ἄνθρωπος, Ψ 765, φ 366, γ 289, ι 389).

ἄνθρωπος, ἐπ. ἐπὶ. (ἄνθρωπος, ὁ, ἐπ. = ἄνθρωπος, Ψ 765, φ 366, γ 289, ι 389).

ἄνθρωπος, ἐπ. ἐπὶ. (ἄνθρωπος, ὁ, ἐπ. = ἄνθρωπος, Ψ 765, φ 366, γ 289, ι 389).

ἄνθρωπος, ἐπ. ἐπὶ. (ἄνθρωπος, ὁ, ἐπ. = ἄνθρωπος, Ψ 765, φ 366, γ 289, ι 389).

ἄνθρωπος, ἐπ. ἐπὶ. (ἄνθρωπος, ὁ, ἐπ. = ἄνθρωπος, Ψ 765, φ 366, γ 289, ι 389).

ἄνθρωπος, ἐπ. ἐπὶ. (ἄνθρωπος, ὁ, ἐπ. = ἄνθρωπος, Ψ 765, φ 366, γ 289, ι 389).

νοῦν διὰ τοῦτο τοῦ παρὰ Στράβ. 13, 4, 2. 51. 68 Κάναι λεγόμενον.

Αἰτοκαίγνητι, ἡ (αὐτός, κατιγνήτη), ποι. ἡ γνήσια ἀδελφή, κ 437 τ.

Αἰτοκαίγνητος, ὁ (αὐτός, κατιγνήτης), ποι. ὁ γνήσιος ἀδελφός, αὐτὰδελφος, *Ιλ. Β 706, Γ 238 κ. ἀ.

Αἰτόλατος [...], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς Χιόνης ἢ Φιλωνίδος, πατὴρ τῆς Ἀντακείας, πάππος τοῦ Ὀδυσσεύς, κατοικῶν ἐν τῇ Παρνασσῇ, περιδύτης· διὰ τοὺς δόλους αὐτοῦ καὶ τὰς πανουργίας, τ 394 εἴ. Ἐκλεψε τὴν περιφρηματικὴν ἐπὶ τοῦ Ἀρύντορος τοῦ ἐξ Ἑλικωνος, «πυκνὸν δόμον ἀντιτορῆσας» Κ 267. Ἐλθὼν δὲ εἰς τὴν Ἰθάκην ἔδωκε τὸ ὄνομα εἰς τὸν ἔγγονον αὐτοῦ Ὀδυσσεά, ὑποσχθεῖς· καὶ δῶρα εἰς αὐτὸν νὰ δώσῃ ὁπόταν ἰδῇσῃ, τ 409 εἴ.

Αἰτόματος, ἡ, ὅν (αὐτός, μέμα), αὐτοκί-νητος, αὐθόρμητος, ὁ ἀφ' αὐτοῦ πράττων τι *Ιλ. Β 408, Ε 749· αὖτως· κείται ἐπὶ τῶν θαυμασίων τραπεζῶν τοῦ Ἡφίστου, τῶν αὐτοκινήτων, Σ 376.

Αἰτομέδων, ὁ, (αὐτός, μέδων), υἱὸς τοῦ Διῶρου, ἡνίοχος τοῦ Ἀχιλλέως, Σκύριος, Ι 209, Ρ 429.

Αἰτονόη, ἡ, θεραπεινὴ τῆς Πηνελόπης, σ 182.

Αἰτόνορος, ὁ. 1) Ἀγαθός τις ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φρονεῖς, Α 304. 2) αἱ τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φρονεῖς, Π 694.

Αἰτονητή [...], ἐπ. ἐπὶ. (αὐτός, νύξ), κατὰ τὴν αὐτὴν νύκτα, *Ιλ. Ο 197 τ.

Αἰτοπρεπής, ἐς (αὐτός, πρέπω), ἡμαρτημένη γραφή ἐν *Τ. Ἑρμ. 86. Τὰ διαφόρους αὐτῆς διορθώσεις (πάσας ἀνεπαρκεῖς) ἴδε παρὰ τῷ νεωτάτῳ ἐκδότῃ τῶν Ὑμνων Βαουμειστέρῳ ἐνθ. ἀ.

Αἰτός, ἡ, ἡ. Α') αὐτός, αὐτός ὁ ἴδιος, «αὐτός» (πάντοτε μετὰ τῶν προσωπικῶν ἀντωνυμιῶν καὶ κατ' ὄνομα, «αὐτός μου, -σου, -του· αὐτοί μας, -σας, -των») τίθεται 1) κυρίως πρὸς ἀντιδιαστολὴν προσώπου τινὸς ἀπὸ παντὸς οἷτι ἐκτός αὐτοῦ ὑπάρχῃ οἷον «αὐτοί» περὶ τῶν ναυτῶν ἀντιθετικῶς πρὸς τὰ πλοῖα, Π 338, «αὐτός» περὶ τοῦ δεσπότου ἀντιθετικῶς πρὸς τὸν δούλον, ἢ τοῦ ἀρχοντος πρὸς τοὺς ὑπηκόους, Ζ 48, Θ 4· περὶ τῶν γονέων ἀντιθ. πρὸς τὰ τέκνα, Β 347, Γ 304, *Τ. Δήμ. 2· περὶ τοῦ σώματος ἀντιθετικῶς πρὸς τὴν ψυχὴν, Α 4, περὶ τοῦ θεοῦ Ἡρακλέους ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ εἶδωλον αὐτοῦ, λ 602· κ. ἀ. τ.—ἔθεν 2) κατὰ τὴν ἐκκάστη ποιότητα τῆς ἀντιθέσεως σημαίνει ἐννοίας, τῆς ὁποίας αἱ νεώτεροι γλῶσσαι ἐκφράζουσιν δι' ἄλλων λέξεων, οἷον α.) μάλιστα, «καὶν»· οὐτ' αὐτῆς Ἐκάθης· οὐτ' αὐτῆς καὶ τῆς Ἐκάθης, Ζ 451 κ. ἀ. β.) ἀκριβῶς, «σωστά, ἴσα»· «ὑπὸ λόφον αὐτόν» ἀκριβῶς ὑπὸ τὸν λόφον, Ν 645 κ. ἀ. γ.) μετὰ τῆς προθ. Σύν, μαζί με, μεῖ ὅλον τὸ, «αὐτῇ σὺν φόρμιγγι» μεῖ ὅλην τὴν φόρμιγγα, καθὼς τὴν ἐκρά-

ται, I 494, «αὐτῇ σὺν πῆληκι» τὴν κεφαλὴν μετὰ ὅλην τὴν περικεφαλαίαν, Ξ 498, πρὸς ν 418· καὶ ἄνευ δὲ τῆς Σύν., «ἐν χειρὶ θήσω ὄω ἵππου· αὐτοῖσιν ὄχεσιν» ὅα ἐγγερίσω ὄω ἵππου· μετὰ ὅλην τὴν ἁμαρταν, ὁμοῦ μετὰ τὴν ἁμ. Θ 290, ὡσαύτως Θ 24, Ψ 8, ο 186, υ 219-8.) αὐτοδύναμος, ἀφ' ἑαυτοῦ, «μόνος του», ἐκουσίως «ἀλλὰ τίς αὐτός ἔγω» Ρ 254, «οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ παυέσθων» δ 168, ε.) καθ' ἑαυτόν, μόνος, Β 233, Θ 99, Ν 729, α 53, ξ 8, ο 344.

3) Συναπτομένη μετὰ τῶν προσωπικῶν α.) ἀναδεικνύει αὐτὰς, πᾶν ἄλλο πρόσωπον ἀποκλείουσα, «ἐγὼ αὐτός» Α 137 ἢ «αὐτός ἐγὼ» ω 324 κ. ἀ. β.) ἐν ταῖς πλάγιας πτώσεσιν ἐκφράζει τὴν αὐτοπάθειαν, ὅτε συνήθως ἡ αὐτός τίθεται μετὰ τὴν προσωπικὴν, «ὅστις καὶ τλαῖν, σὶ τ' αὐτῷ κῶδος ἄροιο» Κ 307, Γ 54, Π 47 κ. ἀ. (||. Ἐνταῦθα σημειωτέον ὅτι συναπτομένη μετὰ τῶν προσωπικῶν εἰς ἐνδειξὴν αὐτοπαθείας οὐδέποτε συντίθεται οὕτως ὥστε ν' ἀποτελῇ μὲν λέξιν, ὡς ἐν τῷ περὶ λόγῳ ὅθεν «ἐμὲ αὐτόν, σοὶ αὐτῷ» οὐδέποτε δὲ: ἑαυτόν, σεαυτῷ). Ἐνίοτε δὲ μόνῃ ἡ αὐτός ἐκφράζει ὅ,τι καὶ μετὰ τῆς προσωπικῆς συναπτομένη, ὡς «αὐτόν ἐλέησον, Ω 503· ἄχος περὶ τ' αὐτοῦ καὶ περὶ πάντων» ἀντὶ τοῦ: περὶ ἑμοῦ τ' αὐτοῦ, φ 249. (Ἐνταῦθα δὲν καταλείγονται αἱ περιπτώσεις, ἐν αἷς ἡ προσωπικὴ ἀντωνυμία παραλείπεται ὡς περιλαμβανομένη ἐν τῷ ῥήματι καὶ ὑπὸ τῆς καταλήξεως αὐτοῦ ἱκανῶς ἀναπληρουμένη, ὡς «αὐτός ἐν κλισίῃσιν ἥσθαι λιλαιομαι» Ν 252· ὡσαύτως Η 332, Ρ 332 «αὐτοὶ τρεῖς ἄσπετον» κ. ἀ.). δ) Ἐνίοτε τίθεται μετὰ τῶν κτητικῶν ἀντωνυμιῶν ἡ αὐτός κατὰ γεν. πτώσιν, ἵνα μᾶλλον ἀναδείξῃ τὸν κτήτορα (||. ἡ ὁρθέστερον ὅταν ἡ κτητικὴ ἀντωνυμία ταῦτοπροσωπῇ πρὸς τὸ ὑποκειμενον τοῦ ῥήματος, τοιούστιν ἐπὶ αὐτοπαθείας): «τὰ σ' αὐτῆς (σά αὐτῆς) ἔργα κόμισε» τὰ ἰδιὰ σου ἔργα, «τὴν ἰδική σου τὴν δουλεύει» κύτταξε, Ζ 490 «αὐτῶν σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο» ἐκ τῶν ἰδίων αὐτῶν ἁμαρτιῶν, α 7 (ὅπου τινὲς γράφουσιν αὐτοὶ κατὰ τὸν γ. 33 κ. ἀ.).

Β.) Σημαίνει τὴν ταυτότητα, ὁ αὐτός, «ὁ ἴδιος» Μ 225, ο 407, κ. ἀ. Τὸ δὲ ἄρθρον ἔχει σπανίως παρ' Ὁμ. Α 338, Ζ 391, η 55, 326.

Γ.) Ἐν ταῖς πλάγιας πτώσεσιν σπανίως εὐρίσκειται παρ' Ὁμ. μετὰ τὴν αὐτὴν σημ. ὡς καὶ παρὰ τοῖς μετέπειτα, ἀντὶ τοῦ τῆς καθομιλουμένης «του, τῆς, τὸν, τὴν, των, τους, τας» (ἐπειδὴ ἀντὶ τούτου εἶνε ἐν χρήσει αἱ πλάγιας πτώσεις τοῦ «ὁ, ἡ, τό» ἢ αἱ προσωπικαὶ «ὅς, σὶ, ἐ» ἐν τῇ αἰτ. προσέτι καὶ τὸ «μὲν») ὡς Ξ 457, π 370. (||. Ἀλλ' ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ διωρθώθη ἡ αἰτία. «αὐτόν» ἢ καὶ ἄλλως παρέλκουσα εἰς τὸ ἐπὶ αὐτοῦ, ὅ ἐ. ἐνὶ πόνητι). Μόνον ἐν τῇ Μ 204 γραμματικοὶ τινες ἀρχαῖοι ἐξέλεβον αὐτὴν εἰς τοιαύτην σημασίαν καὶ ἔγραψαν ὡς ἐγκλιτικὴν «κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα», ὥστε νὰ θεωρῇται ὡς ἀντικείμενον

τοῦ «ἔχοντα», ||. ἀλλὰ εἶνε περιττόν κατὰ τὴν δόξαν νὰ παραδεχώμεν τὴν μοναδικὴν τὴν περίστασιν, δυνάμενοι ὁρθῶς νὰ ἐξηγήσῃμεν αὐτὸν τὸν ἔχοντα, αὐτόν τὸν ἴδιον ὡς ἐκράτει.

Δ.) Ἐν ταῖς παρ' Ὁμ. εὐρισκομέναις πτώσεσιν σημ. α.) ἀφ' ἑαυτοῦ, ἐξ ἰδίας μεως, ὡς «αὐτόματος, αὐτοδίδακτος» ἀποκλειστικὸν πάντος ἄλλοτριου καὶ ἐτέρου μόνον, ἐξ ὁλοκλήρου, ὡς «αὐτοῦ αὐτοχόωνος» γ.) ταυτότητα, ὡς «αὐτοῦ αὐτονοχί» ὡσαύτως καὶ «αὐτοκασιγνήτος» φός ἐκ τῆς αὐτῆς μητρὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς αἰτίας. αἰΤΟΙΣΤΑΣΙΣ [...], ἡ, ἐπ. (αὐτός, σὺν) ἡ ἐκ τοῦ πλησίον μάχη, καθ' ἣν τις μόνον ἵσταται, συμπλοκή, ἡ ἐκ τοῦ συνηθῆτος μάχη, Ν 325 κ.

αἰΤΟΙΣΧΕΔΑ [...], ἐπὶ β. = αἰΤΟΙΣΧΕΔΩΝ, Π 387. αἰΤΟΙΣΧΕΔΗ, ἡ, παρ' Ὁμ. 4) ἡ ἐκ τοῦ στάθην μάχη, ἡ συμπλοκή, μόνον κατὰ αἰτ. ὡς «αὐτοσχέδη μῆτις χεῖρας» ὡς «αὐτοσχέδη» ἐκ τοῦ συνηθῆτος συμπλέξωμεν χεῖρας καὶ ῥώμην, Ο 510· τοσχέδην πλησσειν, βάλλειν, οὐτάζειν τὸν πλησίον, διὰ τῶν ἀγχεμάχων ὄπλων, Μ Ρ 294, λ 536. 2) «εἰς αὐτοσχέδης» αὐτοδίδως, ἐκ τοῦ προχείρου, Ὑμ. Ἑρμ. 55. αἰΤΟΙΣΧΕΔΩΝ, ἐπ. ἐπὶ β. (αὐτός, σχέδον) ὁλοκλήρου πλησίον, πολλὰ πλησίον, μίμνους, ὡς «μάχεσθαι» στήθεος πρὸς τὴν μάχ. Ο 386, «οὐτάζεσθαι τινα» ἐν συμπλοκῇ πληγῶν τινα, Ρ 273, χ 293· ὁρμῆς Ν 496.

αἰΤΟΪ, ἐπὶ β. τοπικὸν (κυρ. γεν. τοῦ αἰΤΟΪ) «αὐτοῦ», ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ, πόλιν μετὰ τινος περαιτέρου προσδιορισμοῦ, «αὐτὴν Τροίην» Β 237, «αὐτὸς ἐπ' ἐσχατῇ» «αὐτοῦ παρὰ κλισίῃσιν» Ο 656 «αὐτοῦ αὐτοῦ δά, Θ 207 «κεθὶ αὐτοῦ» Γ. Ἀπ. «που αὐτοῦ ἀγρῶν» αὐτοῦ κάπου εἰς τὸν γρῶν, δ 639, «αὐτοῦ ὑπὲρ κεφαλῆς» ἐκ τῶν ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς του, θ 68. 2) αἰΤΟΪ (ὡς καὶ τὸ Γερμ. auf der Stelle= ἐν τῷ τόπῳ) μετέπειτα ἐκ τῆς τοπικῆς εἰς χρον. σημ. «ἀμέσως, πάραυτα, Ο 349, Ψ 425, ο 303, ω 474.

αἰΤΟΪΦΙ, αἰΤΟΪΦΙΝ, ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. ἐν πληθ. τοῦ αὐτός, πάντοτε μετὰ προθ. «ἐπὶ τῷ» = ἀπ' αὐτῶν, Α 44, «παρ' αὐτοῖσιν αὐτῆς, Μ 302, Ν 42, «ἐπ' αὐτοῖσιν εἶατο ἐπ' αὐτῶν (=ἐφ' ἑαυτῶν) ἐκάθηντο, καθ' ἑαυτοῦ τούτεστιν ἕκαστος ἐν τῇ ἑαυτοῦ χώρᾳ, τόπον του, Γ 255.—Ἀντὶ ἐπὶ β. = αὐτοῦ θάνατος ὑπὸ τινος (καὶ ὑπὸ τοῦ Σχολ.) τὸ αὐτοῖσιν = Γ 440, Ψ 640· ἀλλ' ὁρθέστερον ἄλλως = παρ' αὐτοῖς.

ἈΝΤΙΦΩΝΟΣ, ὁ, Θηβαῖός τις, πατήρ τοῦ λυφόντου, Δ 395.

οὐχόωνος, **ΟΝ**, ἐπ. = αὐτοχόωνος· κατὰ ἐκ τοῦ: αὐτοχόωνος (ἐκ τοῦ χόωνος, συνηρ.) αὐτοχόωνος, μόνον (τουτέστι χονδρά) νος, οἷος ἐξηλθεν ἐκ τῆς χόωνος, ἄνευ τι-
 περαιτέρως διὰ τῆς ομίλης ἐπεξεργασίας· ἄλλως δὲ στερεός, „αὐτόφωρος“ = αὐτο-
 φωρός, οὐχὶ κενός) οἷον «σόλος» Ψ 826†.
 1) οὕτως, ἀκριβῶς κατ' αὐτὸν τοῦτον τὸν τρόπον, hoc ipso αὐτῶς ὥστε γυναικα» X 425, ὅθεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ ὁ Ἀεῖς γράφ. αὐτῶς· (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'· γράφει ἐν τῇ αὐτῇ αὐτῶς) = ὡσαύτως, Γ 339, γ 64.
 2) οὕτως ὡς μέχρι τοῦδε, πάντοτε ἢ οὕτως, «πάντα ἔτσι» σχετικῶς πρὸς ὑμῶν τινὰ κατὰστασιν, Σ 338, γ 336, 1) ἢ ἐν καὶ δύνανται τὰ χωρία ταῦτα καὶ τιν' 4) σημ. νὰ ἐρμηνευθῇ· ἀκριβοτέστερον καὶ διὰ τοῦ «ἔτσι», «λέδης, λευκός» ἐπ' αὐ-
 Ψ 268, πρὸλ. Ω 413. 3) οὕτως ὅπως σχετικῶς πρὸς τὴν παρούσαν κατὰστασιν, καὶ αὐτῶς ἀντίον εἰμ' αὐτῶν» καὶ ἔτσι εἶμαι, E 255· «ἀλλ' αὐτῶς ἐπὶ τῶρον ἀλλ' ἔτσι καθὼς εἶσαι, ἀσπλος, Σ 498· ὅμι δὲ σὺ τοῦ ἄεθλον αὐτῶς» χωρὶς ὅ ἄγω-
 Ψ 620, πρὸλ. ζ 143 (ὅπου ἀναφέρεται ἐπὶ ὁπόμενον «ἀποστρέφω» οὕτως ὅπως ἦτο ἐν), μ 284. Συγχρὴ ἢ πρ. «καὶ αὐτῶς» καὶ ἐ. καὶ ἄνευ τοῦτου, A 520, I 599· ὅθεν αὐτῶς, ἀπλῶς, χωρὶς τινος λόγου, ὅς οἷον «ἐμ' αὐτῶς ἦσθα δευόμενον» νὰ σημαίῃ ἔτσι μὲ τὰ χεῖρα ἀδειανὰ, A 133· (ἢ τὸ ὄργανον τοῦτο δύνανται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ κατὰ προσηγορίαν, μάλιστα δὲ κατὰ τὸ ζ 143) αὐτῶς· ἄχθος ὀρούρης· ἀλλ' ἔτσι μόνον ἐνα-
 ἑ τῆς γῆς, ὁ 379, πρὸλ. δ 605, ε 451, π 313· ὅσα μᾶλλον ἀνήκει τὸ ἀνωτέρω «ἢ καίτοι ἀκλήδης» ὁ 130· πολλάκις συνάπτεται μετ' ὧν ἐπὶ ῥ. οἷον «μᾶψ, ἀκλήδης αὐτῶς κτλ.» σημ. καὶ ματαίως, εἰς μάτην, «ἔτσι» τῶς ῥ' ἐπίεσθ' ἐριδιόμενον» B 312, πρὸλ. A O 312, Π 417, Ψ 406. (Οἱ ἀρχαῖοι γραμ-
 καὶ διακρίνουσι τὸ αὐτῶς = μάτην ἀπὸ τοῦ ὡς = οὕτως, πρὸλ. Σχολ. εἰς A 433 καὶ τὸ ὡς δὲ Βούττιαννος γράφει πανταχοῦ αὐ-
 ὅπερ θεωρεῖ ὡς ἕτερον τύπον τοῦ: οὕτως· ἀντίον δὲ ὁ Ἑρμάννος καὶ Θήρσιος· παρα-
 νταί ὡς ὁρδὸν τύπον μόνον τὸ αὐτῶς, ὡς ἐκ τοῦ: αὐτὸς μὲ Αἰολ. τονισμόν, καὶ οὐ-
 ἔγραψαν ὁ Σπίτζ. καὶ Βέκκ. ἐν τῇ Α'· ἐκδ. ὁ Οὐδῶς· ἐν μὲν τῇ Δ'. ἔγραψαν· αὐτῶς, ἐν τῇ Ὀδῶς· αὐτῶς. Ὁ δὲ Δοιδεράλ. νομίζει ὅτι ὁὗς ὁμοφώνοι μὲν, κατὰ δὲ τὴν παραγω-
 καὶ σημασίαν διάφοροι λέξεις, ἢ μὲν ἐκ τοῦ ὅς, σημαίνουσα τό: οὕτως, ἢ οὕτως ὅπως μέ-
 τοῦδε, ἀλλ' οὐδέποτε τό: ἀπλῶς καὶ ὡς ἔτυ-
 ἢ δὲ ἐκ τοῦ ἄχρ. αὐατός, ὅπερ ἐκ τοῦ ἢ καὶ σημ. τὸ ἀνάρμοστον καὶ ἡμαρτημένον.

τὸ ἄκαρπον καὶ ἐφευσμένον, τὸ μάταιον. ἢ. Ἀπί-
 θανον).

Αἴχενιος, **Η**, **ΟΝ**, εἰς τὸν αὐχένα ἀνήκων, «τένοντες», τέν. τοῦ αὐχένος, γ 450†.

Ἀίχην, καυχῶμαι, ἀλαζονεύομαι, «ἐπὶ τινι» Βατρ. 57 (συγγ. τῇ εὐχομαι).

Αἴχην, ἑνός, ὁ, τράχηλος, «σινίχην», τὸ ὀπισθεν μέρος τοῦ λαιμοῦ τῶν τε ἀνθρώπων, οἷον E 447, P 49, I 372 κ. ἀ. καὶ τῶν ζώων, οἷον E 461. (Κατὰ τὸν Δοιδεράλινον ἐκ τοῦ αὐχένου. ἢ. Εὐλογώτερον ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ἔχω (= νεῖλο Λατ. νηὶ Σανσκρι.) εἰς τὴν σημ. τοῦ ἀνέχου. Ἀλλ' οὐδὲ ταύτην τὴν ἐτυμολ. θεωρεῖ ἀναμφί-
 βολον ὁ Κούρτιος).

Αἴχμηρ (αὐχμή) κυρ. εἶμαι ξηρός, ἔπειτα εἶναι αὐχμηρός, (οἷον εἰ ἀπλυτός) ρυπαρός, Λατ. squalens, ω 250†.

Ἀἴχμηρ, εἶσα ἐν (αὐχμή) = αὐχμηρός, ρυπαρός, ἤμ. 18, 6.

4. Αἴη, ποι. κυρ. θηραίω, ἔπειτα ἀνάπτω, «ἀναύω» (ἢ καὶ «ἀνάδω»), παίρων φω-
 τικά, «ἵνα μὴ ποῦεν ἄλλοθεν αὐτῇ» πρὸ δηλ., ἵνα μὴ ἀναγκασθῇ νὰ ἀνάψῃ φωτὶν ἀπὸ κανέν ἄλ-
 λο μέρου, ε 490†.

2. Αἴη, προση. αὖον, ἄρ. ἀ. τριτύλλας, ἦστα καὶ αὖσα [ω-ω]. 1) αὖον. ἀ.) «φωνάξω», βῶω κραυγάζω «χουαίξω», πολλάκις μετὰ τῶν ἐπιρρ. «μακρόν, μέγα, δεινόν» Γ 84, Θ 460, E 447 κ. ἀ. «ἐπὶ μακρόν αὖσαν» ζ 447· «φωνῇ ἦσαν» μὲ (δυνατὴν) φωνῇ ἐφώνασε, ω 330· β.) ἐπὶ αὐχμῶν πραγμάτων, ἡχῶ, ἡχολογῶ, βροντῶ, N 409, 444. 2) σπαν. μεταβατικῶς, καλῶς τινα μεγαλοφώνως, «φωνάξω» A 461, N 477, I 65.

Ἀφαιρέω καὶ ποι. ἀποαιρέω, A 230, 275, (ἢ ἐνθα τονιστὸν ὄχι: ἀποαίρεω, ἀλλ' ἀποαι-
 ρέω Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀποαιρέω = ἀφαι-
 ρέω, προστακτ.) μέλ. ἀφαιρέσω, ἄρ. ἀφείλον καὶ μετοχ. ἀφείλων, μέσ. μέλ. ἀφαιρήσομαι, μέσ. ἄρ. β'. ἀφείλομαι καὶ ἐπ. ἀφείλομαι. 4) Ἐ-
 νεργ. ἀφαιρῶ, σηκώνω, «θυρεόν» I 313, «σ-
 τον ἡδὲ τραπίδα» τ 61· ὡσαύτως καὶ μετὰ δοτ. προσ. οἷον εἰς χαριστικῆς «τινὶ σῖτον» E 455. 2) Νέσ. ἀφαιρῶ τι πρὸς θεοῦδός μου, «τεύχεα ὡ-
 μοι» N 514. Ἰδίως: β') ἀφαιρῶ τι παρα-
 νόμως, βίαιως ἀρπάξω, «τί» Ψ 514, «τι-
 νό: τι» E 673, 691, I 335. (Ἐν τούτοις τοῖς
 χωρ. ἐν τῇ ῥ. γ 219, «τινὰ κούρην» A 275, «τινὰ κῶδα» X 18, «τινὶ γέρας» A 461, «τινὶ νόστημον ἡμαρ» α 9, μεταφ. «νόστον, νίκη»
 Π 82, 689.

Ἀφαλλος [-ω-], **ΟΝ**, ἄνευ φάλου (ὅπ. ἰδ.) του-
 τέστιν ἄνευ μεταλλίνης προβολῆς, πρὸλ. λ. Ἀμφίφαλλος. (Κατ' ἄλλους δὲ ἄνευ ὀμφαλῶν ἢ ἀσπίδιοκλων, κατὰ τὸν Βούττιαννον ἄνευ τόξου μεταλλίνου) «κονή» K 258†.

Ἀφαιμαρτάνω [-ω-], μόνον ἐπ. ἄρ. β'. ἀφά-
 μαρτον καὶ ἀπῆμαρτον, O 521, Π 466. 4)

ἀποτυγχάνω, ἀστοχῶ, «τινός», ιδίως ἐπὶ βελῶν, ἀκοντίων κ.τ.λ. Θ 119 κ. ἀ. 2) χάνω ὅ,τι ἔχω, στεροῦμαι, μετὰ γεν. *Πλ. Z 411, X 503 (ἐν τμήσ.).

ΛΑΦΑΜΑΡΤΟΕΠΙΣ [·...], ἐς, ἐπ. (ἐπος) = ΛΑΜΑΡΤΟΕΠΙΣ, ὅπ. ἴδε, Γ 215 †.

ΛΑΦΑΝΔΑΝΩ, ποι. δὲν ἀρέσκω, ἀπαρέσκω, «τινί» Π 387 †.

ΛΦΑΝΤΟΣ, ὄν (ἀ, φαίνω) „ἄφαντος“: ὅστις δὲν ἀφίνει οὐδὲν ἔχοντος, οὐδεμίαν μνήμην. *Πλ. Z 60, Γ 303.

ΛΦΑΡ [·...], ἐπὶ. ποι. (κατὰ τινος ἐκ τοῦ ἔ-πτω καὶ ἄρα, ἢ ἐκ τοῦ αἵψα καὶ ἄρα, κατ' ἄλλους) ἐκ τῆς ἀπό καὶ ἄρα || ἀΐσθησέωτος: εἶνε ἡ μέγιστη ὁλοκλήτης τοῦ χρονικοῦ τοῦτου ἐπὶ. πρὸς τὸ τῆς Ἀλδανικῆς γλώσσης τοπικόν «ἄφαρ» = πλησίον, πρὸς. περὶ τῆς συγγενείας τῶν ὄντων τοῦτων κατηγοριῶν τὰς λ. αἰτοὶ καὶ αἵτοῦ) εὐθύς, ἀμέσως, αἴφνης, ἐν τῷ ἔμα, A 349, Γ 405 κ. ἀ. Εἴ τινας περιστάσεις σημ. τὸ «ἄφαρ» εὐθύς, ἀμέσως, τουτέστιν ἄνευ πολλῆς σκέψεως καὶ ἀμφιβολίας, βεβαιῶς, ἀναμφιβόλως, ὅσον B 469, P 417. «ἄφαρ αὐτίκα» ἀμέσως τώρα Ψ 593. (Ἡ λ. φυλάττει πανταχοῦ τὴν ἔννοιαν τῆς ταχύτητος, τοῦ αἰσθη-δίου, τῆς ἀμέσου παρακολούθησας: ὅπου δὲ οἱ ἐρμηνευταὶ ἡρμηνεύσαν διὰ τοῦ: ἔπειτα, μετὰ ταῦτα, ὅσον A 418, B 95, ἡμάρτησαν ὡσαύτως: δὲ καὶ ὅπου ἡρμηνεύσαν διὰ τοῦ: ἀδιακόπως, ὅσον Ψ 375: διότι καὶ ἐν τούτοις καὶ ἐν τῷ N 814 «ἄφαρ δὲ τε χεῖρες ἀμύνειν εἰσὶ καὶ ἡμῖν» σημ. τὸ ἀμέσως, εὐθύς, ἐτοίμως. Συνήθως τίθεται ἐν ἀρχῇ τῆς προτάσεως: καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπομένου τοῦ Δέ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἄνευ Δέ ἐν ἀρχῇ ἀποδόσεως, Ψ 593, θ 409).

ΛΦΑΡΕΪΣ, ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Καλήτορος, ὑπὸ τοῦ Αἰλίου φονευθεῖς, I 83, N 541.

ΛΦΑΡΠΛΑΖΩ, ἀόρ. ἐπικ. ἀφάρπαξα, ἀρπάζω ἀπὸ τινος (ὑψηλότερον κειμένου πρὸς τὰ κάτω) «κόρυθα κρατός» N 189 †.

ΛΦΑΡΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ. (συγκρ. ἐκ τοῦ ἐπὶ. ἄφαρ) ταχύτερος, «ἵπποι» Ψ 311 †.

ΛΦΑΤΙΤΟΣ [·...], ἡ, ὄν, ἀσθενής, ἀδύνατος, ὀλιγοδρανής, «παῖς» μικρὸ παιδί, ἐπομ. ἀδύνατον, H 233. συνηθέστερον τὸ συγκρ. -ότιρος, H 457, M 458 ἔξ τοῦ ὑπερβ. -ότατος, O 11, υ 110. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφιβολοῦ κατὰ τινος μὲν ἐκ τοῦ αὖω, αὖω, ἀφάω· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ παῦρος, φαῦρος: κατὰ τὸ ME ἐκ τοῦ φάω, οἰονεῖ: ἀφανής, evanidus).

ΛΦΛΩ, ἐπ. (ἀφή, ἄπτω), ψηλαφῶ, „πασπατεύω“ διὰ τῶν χειρῶν ἐξετάζω, «ἀσπίδα» Z 322 †. (μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. «ἀφώνοντα» κατ' ἐπ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ: ἀφώντα. Κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλώνιον, καὶ πολλὰ τῶν ἀντιγράφων ψιλοῦται: ἀφ).

ΛΦΕΪΔΑΣ, ἄνθρωπος, ὁ, (ἐκ τοῦ α καὶ φεῖδω, οἰονεῖ: ἀφειδής) υἱὸς τοῦ Πολυμήμονος: ἐξ Ἀλύ-

βαντος, πατὴρ τοῦ Ἐκρητίου, δὲν προσηύχεται ὁ Ὀδυσσεύς, ω 303.

ΛΦΕΪΗ, ἴδ. ΛΦΙΗΜΙ.

ΛΦΕΟΣ, τό, ἐπ. παρουσία, παρουσία, πλοῦτος, Ψ 299, ξ 99. συνάπτεται μετὰ «πλοῦτος» A 474. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφιβολοῦ: ἢ τοῦ Ἀπολλωνίου, καὶ Σχολ. ἐπὶ Ἀπό καὶ ἔνος, κυρ. «ἢ ἀπὸ ἐνός ἐνιαυτοῦ ριουσία»: οὐχὶ πιθανώτερα ἢ τοῦ Δοιδερῆ, ἢ ἄφρ. φάνος, φαντόν, κυρ. λάμψις, οὐδ' ἢ τὸν Βούττανον συγγενεία πρὸς τὸ ἀφρ. ||. Πιθανώτερα ἢ παρὰ τῷ Κουρτίῳ ἐκ τῆς ἀφ- (ένος ἢ ἀφ-νος) ἵτις σημαίνει πλοῦτος ἀναφρίνεται ἐν τοῖς ἐξῆς συγγενείοις: Σανασκας πρόσδοδος, παρουσία· Λατ. op-s, opres, lentus. in-op s, cōpiu (=co-op-ia).

ΛΦΕΞΩ καὶ ΛΦΕΞΟΜΑΙ, ἴδ. ΛΠΕΞΩ.

ΛΦΗΛΙΣ, ἴκος, ὑπὲρ τὴν (νεανικὴν) ἡλικίαν, ἡγερονοτοποιός: Τ. Δῆμ. 140.

ΛΦΗΜΑΙ, ἐπ. (ἦμαι) καθῆμαι μακρὰν, ριστά, μόν. κατ' ἐνεστ. τῆς μετοχ. O 100.

ΛΦΗΤΩΡ, ὄν, ὁ, ἐπ. (ἀφήμι), ὁ ῥέπει τοῦτον, ὁ τοῖότης, ἐπὶ. τοῦ Ἀπολλωνίου 404 †. (Κατ' ἄλλους παράγεται ἐκ τοῦ ἀφρ. καὶ φάω, φημί, ἐπομ.: ὁ εἰς πάντας προφητεῖται).

ΛΦΗΤΟΣ [·...], ὄν, ποι. (ἀ, φθίω) ἀφρ. αἰώνιος, συνήθως περὶ παντός τοῦ ἐκ θεῶν ἐρχομένου, B 46 κ. ἀ. ε 133. «μήδεα» αἰετὰ (ἀμετάβλητοι, ἀλάνθαστοι) βουλαὶ Ω 88.

ΛΦΘΟΓΓΟΣ, ὄν (ἀ, φθόγγος) ἄφωνος, Δῆμ. 193.

ΛΦΘΟΝΟΣ, ὄν (ἀ, φθόνος) ἄνευ φθόνου. Ύνεργ. ὁ μὴ φθονῶν, ἐλευθερίας, «δαίμων» Τη. 30, 16. 2) Παθ. ὁ μὴ διὰ φθόνον ὀδῶν ὁ δαψιλής, ἀφθονός, Τ. Ἀπ. 536.

ΛΦΙΗΜΙ, παρ. γ'. πληθ. ἀφίουν, ὡς ἐκ ἀφίω, μέλ. ἀφίσω, ἀφρ. ἀ. ἀφίηκα καὶ ἀφρ. ἀφρ. β'. δὴκα ἀφίτην, ὑποτ. ἀφίη ἐπ. ἀντὶ ἀφῆ, Π 590, εὐκτ. ἀφίτην, ἀφρ. παθ. ἀφρ. Βατρ. 87. 4) Ύνεργ. ἀποπέμπω, ἐκπέμψω ῥίπτω, ἀφίνω, «τινά» ἐπὶ καλοῦ καὶ ἐπὶ κακοῦ, A 25, «ἐπὶ νῆας ἀγορήθεν» B 263, θ «δόρυ, ἀκοντα, βέλος, ἔγχος» πολυχ. παρ. «κεραυνόν» Θ 133, «δίσκον» Ψ 432, πρὸς. «χειρὶς ἀκοντα» ἀπὸ τῆς χειρὸς ῥίπτω τὸ ἄντιον, Ψ 590. ἐν γένει ἀποβάλλω, «ἀνὰ πύρ τῆς ἀμπελίου, ἔτι: μετὰ τὴν ἀποβολὴν ἀνθους μόλις ἀναφαίνει τὸν καρπὸν, ἢ μεταφ. «δίψαν» A 642, «μένος» χάνω τὴν νῆαμιν, N 444, Π 613. Παθ. «τοῦ δὲ τε ποῦ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται» ἀπ' αὐτοῦ (τοῦ ἀσπὶ) ἐκπέμπονται πολλοὶ σπινθῆρες, Δ 77, B 2).

2) Μέσ. ἀφίω ἐμαυτὸν ἀπὸ τινος, ἀφμαι, μετὰ γεν. «δεῖρης οὕτω ἀφίετο πῆχες» ἀφινε τοὺς βραχίονάς της ἀπὸ τοῦ λαμοῦ 240. (Τὸ εἶνε βραχύν, διὰ δὲ τῆς αὐθιγῆς κρον, ἄπα: δὲ καὶ ἄνευ ταύτης μακρύν, χ 5).

ΛΦΙΚΑΝΩ [·...], ποι. μόνον ἐνεστ. καὶ π.

κνέομαι, ἔρχομαι ἀπὸ τινος τόπου ὁρμη-
 ῶν ἄλλον, φθάνω, ἐν τῇ Ὁδ. μετὰ αἰτ.
 ρματος τῆς κινήσεως, οἷον «ἐστὶν, ἦν
 ο.» § 159 κ. ἀ. ἐν δὲ τῇ Ἰλ. μόνον «δεύ-
 ο.» § 44, καὶ μετὰ τῆς Πρὸς καὶ αἰτ.

κνέομαι, ἀποθ., μέλ. ἀφίξομαι, ἀόρ. ἀφι-
 παρακ. ἀφτγμαι, ἀπαρ. ἀφτχθαι, § 297,
 αἰ ἀπὸ τινος τόπου ὁρμηθεὶς εἰς ἄλλον,
 οὐ πρὸς τινα, ἢ εἰς τινα τόπον, ὡς ἐπὶ τῷ
 εἰς αἰτ. ἀπλῆς «μνηστήρας» πρὸς τοῦς μν.
 «Σειρήνας» μ 39, «νῆας» P 454, «κλι-
 Δ 618 κ. ἀ. πολυ., σπανιώτερον μετὰ προ-
 «εἰς», Ω 431, δ 255 κ. ἀ. «ἐπὶ» K 281,
 «κατὰ» N 329, «ποτί τι» ζ 297, «ὑπὸ
 ο 81, καὶ ἐπὶ ἐπιστροφῆς: ἔρχομαι εἰς
 ὅπου, ὅθεν ἀνεχώρησα, κ 420, μ 345·
 ἐπὶ καταστάσεως: «ἄλγος ἀφικτό με» με
 αἰ, Σ 395.

αἰται, ἀόρ. β'. ἀπέστην, παρακ. ἀπέστηκα
 κατὰ συγκοπ. β' καὶ γ'. πληθ. ἀφέστατε,
 αἰ, μετοχ. ἀφεσταῶς, ὑπερσ. γ'. πληθ.
 αἰται, μέσ. ἀόρ. ἀπέστησθην. Α'. Ἐνεργ.
 «στένω μακρὰν ἀλλὰ παρ' Ὀμ. μόνον ἀ-
 (ἐν τῷ β'. ἀόρ. παρακ. καὶ ὑπερσ. αἰ-
 κατὰ τὴν σημασίαν ἀνέγκουσιν εἰς τὴν μέ-
 αἰ) ἀφίσταμαι, στένω μακρὰν, Δ
 P 378, λ 544· «οὐκέτι δηρὸν ἀφέστασαν»
 αἰτῆσαν ἐπὶ πολλὸν χρόνον μακρὰν ἀλλή-
 ῶς ταχέως ἤλθον εἰς: γέτρας, Θ 394. Β'.)

1) ἀφίσταμαι, ἀπέχω, μετὰ γεν. Ψ
 2) ἐν τῷ ἀόρ. ἀ. κλῖνω νὰ μοὶ ἀποδο-
 ῶμεν ὅτι οὐ ζυγισθῇ. (||. πρόλ.
 αἰ Α' 4)) πληρώνομαι ἀπολαμβάνω,
 ὡ μὴ τὸ χλιζόν ἀποστήσονται Ἀχαιοί
 «φοβοῦμαι μήπως τὸ χθεσινὸν χρέος ἢ
 οὐ ζητήσωσι νὰ τὸ λάβωσιν ὀπίσω, ἐκείνο
 τὸ κακόν, τὸ ὅποτον χθὲς ἐκάμαμεν εἰς
 οὐ νὰ μᾶς τὸ ἀποδώσωσι, N 745.

αἰται, τό, O 717 f. (κατὰ τὴν ἐρμηνείαν
 Εὐστ. εἶνε τὸ ἀνώτατον μέρος τῆς πρό-
 οῦ, τὸ εἰς ὕψος ἀνατεταμένον, καὶ ἐκ κανο-
 νικαῖων ἐπικεκκαμμένων συγκείμενον, δι' ὧν
 κανόνων πλατὺ διήκειν, ἐφ' οὗ ἐστηρίζετο
 σκος, ὅπως ἐν τοῦ κυδερνήτου ἐκρέματο δὲ
 ὧν κανονίων ταινίᾳ ἢ σήμαϊα Λατ. arbucre.
 ὁλογοῦται δὲ κατὰ τὸν Εὐστ. ἐκ τοῦ φλά-
 «ἔστ. ὀλασθαι» ἢ μᾶλλον ἐκ τοῦ φλάω,
 φλάω, ὡς μὴ πεφλαζόμενον ὑπὸ τῶν κυ-
 οῦ, ὡς: τὰ κατὰ τὴν πρῶταν).

αἰται, ὁ, ἀφρό, ὁ περὶ τὸ στόμα λυ-
 οῦ ἀνθρώπου, O 607 f. (κατ' ἄλλους δὲ ἀπι-
 οῦ τριγμῶς τῶν ὀδόντων. — Παρίχ. κατὰ
 ἐκ τοῦ φλέω, φλύω, συγγ. τῷ φλοῦδος, κατ'
 οῦ δὲ συγγ. τῷ ἀφρός, οἰονεῖ, «ἀφρισμα»).
 αἰται, ὄν, ἐπ. (ἀφρονός), πλοῦσις, «Ὀμ.
 μετὰ γεν. «ἀφ. βίοτοιο» ἔχων ἀφρονον πε-
 αἰ, E 544, ε 122, «χρυστοιο» α 465—

συγκρ. — ὅτερας, α 465, ὑπερβ. — ὅτατος, Υ 220.
 αἰται, μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀφοπλίζομαι,
 ἀποθέτω τὰ ὅπλα μου, «έντεα» Ψ 26 f.

αἰται, παρ' Ὀμ. μόνον τὸ μέσ. ἀφορμάο-
 μαι καὶ ἀόρ. παθ. ἀφωρμήθην, ὁρμῶμαι ἢ ὁρ-
 μῶ ἀπὸ τινος «ναῦφιν» ἀπὸ τῶν νηῶν, B 794·
 αἰ. πτ. «κινῶ, ξεκινῶ», ἀπέρχομαι, ε 375.

αἰται, ἰδ. ἀφλῶ.

αἰται, ἐπ. εἶμαι ἀφραδής, ἀφρόνως
 ὁμιλῶ ἢ πράττω, η 294, I 32, ἐκ τοῦ

αἰται, ἐπ. (ἀ. φράζομαι), ἀφρων,
 ἀσύνετος, ἀνόητος, «μνηστήρας» ε 282, «νε-
 κροί» ἀναίσθητοι, λ 476.—Ἐπιρ. ἀφραδέας,
 ἀφρόνως, I' 436, M 62, Ψ 320, 426.

αἰται, ἢ, ἐπ. (ἀ. φράζομαι), ἀφρο-
 σύνη, ἀσυνεσία, ἀνοησία, συχνά κατὰ πληθ.
 E 649, II 354, κ 27 κ. ἀ. «νόοιο» K 422· ἐπὶ
 δὲ ἀγνοία, ἀπειρία «πολέμοιο» B 368.

αἰται, ποι. = ἀφραδής, Υ. Δήμ. 257.

αἰται, ποι. (ἀ. φρήν) εἶμαι (ἢ πράττω
 ὡς) ἀφρων, «ἀνοηταίνω», B 258, ο 360.
 (||. Παράγεται μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀφρων, ὡς ἐκ τοῦ
 ἀνόητος τὸ «ἀνοηταίνω»).

αἰται, ποι. (ἀ. φράζομαι), ἀγνώρι-
 στος, ἀπαρατήρητος «στίβοι» Υ. Ἐρμ. 353·
 ἀκατανόητος: «ἔργα» Υ. Ἐρμ. 80.—Συγκρ.
 — ὅτερας Ἐπιρ. 5, 2.

αἰται, ἐπ. (ἀφρός) «ἀφρίζω», «ἵπποι ἄ-
 φρεον (διὰ συνζήσεως δυσύλλαδον) στήθεα» εἰς
 τὰ στήθη, Δ 282 f. (||. «ἐστὶν ἰδεῖν τὸν ἀφρόν
 τῶν ἵππων μέχρι τῶν στήθων καταφερόμενον ἢ
 τὸν κοινορτόν αναφερόμενον κάτωθεν» Σχολ.).

αἰται, ὁρος, ὡς, ἐπ. (ἀ. φρήτη) ὁ μὴ ἀνή-
 κων εἰς φράτταν, γένους κοινωνίαν, ἀκαινώνη-
 τος, ἀγριος, I 63 f.

αἰται, ἢ (κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν
 ἀρχαίων ἐκ τοῦ ἀφρός καὶ οὖω, ἢ ἐκ τοῦ ἀ-
 φροῦ τῆς θαλάσσης ἀναδύσα, πρόλ. τὸ ἐπιθετον
 αὐτῆς Ἀναδυομένη) κατὰ τὸν Ὀμ. θυγάτηρ
 τοῦ Διός (ὁδ. «Διὸς θυγάτηρ» E 348 καὶ «Διὸς
 κόρη» Υ 105) καὶ τῆς Διώνης E 370· κατὰ
 δὲ τινα μεταγενεστέρων ἐκ τῆς Ἀσίας πιθανῶς
 καταγομένην παράδοσιν γεννηθεῖσα ἐκ τοῦ ἀφροῦ
 τῆς θαλάσσης τῆς ἐκ τῶν ἀποκοπέντων αἰθέρων
 τοῦ Κρόνου συλλαβούσης (Ἡσιόδ. Θεογ. 188
 εἰς) ἐξετέθη εἰς τὴν Κύπρον (Ἡσιόδ. αὐτ. 189, Ὑμ.
 B, 5) ὅθεν «Κυπρογενής» ὠνομάσθη (ἰδ. τὴν λ.).
 Σύζυγος οὖσα τοῦ Ἡφαίστου δὲν διέμεινε πρὸς
 αὐτὸν πιστῇ, περιελθοῦσα εἰς ἐρωτικάς σχέσεις
 πρὸς τὸν Ἄρη, θ 267 εἰς. Εἶνε θεὰ τῆς καλλο-
 νῆς καὶ τῆς χάριτος, ἐπομένως τοῦ σωματικοῦ
 ἔρωτος καὶ τῶν Ἀφροδισίων ἔργων («ἔργων γά-
 μοιο» ε 429, ο 74) καὶ τῶν πολλῶν μετὰ ταῦ-
 τα παρεπομένων δεινῶν, δ 261. Ἐχουσα δ' αὐ-
 τὴ κάλλος τελειότατον καὶ χάριν μεγίστην, τῶν
 μὲν ἀγαθῶν τούτων τῶν «δῶρων Ἀφροδίτης»
 Γ 54, 364, μεταδίδει καὶ εἰς ἄλλας, εἶνε δὲ ἡ
 πόλεμος καὶ μαλθακή, διὸ καὶ περιφρονεῖται ἡ

της Ἀθηνᾶς, Ε 330 εἰς. Ὅπου περιγράφεται χάρις αὐτῆς γυνή, παραδίδεται πρὸς τὴν Ἀφροδίτην, Τ 282, Ω 699, δ 14. Ἡ ἔδρα τῆς θελητικῆς δυνάμεως, δι' ἧς ἡ θεὰ αὕτη δαμάζει θεοὺς καὶ ἀνθρώπους, εἶνε δὲ περιδότης αὐτῆς κεισός, ὅστις περιλαμβάνει τὸν ἥμερον, τὸν πόθον, τὴν θωπεῖαν καὶ τὴν ἀπατηλὴν παιθῶν, ἥτις δαλεάζει καὶ τῶν φρονιμωτάτων τὸν νοῦν, Ξ 214 εἰς. Αἱ χάριτες περιέπουσι καὶ θεραπεύουσιν αὐτήν, σ 192, θ 364. Ε 338. Τὰ ἐπιθέτα αὐτῆς, ἄπ. Ἰδε, εἶνε «χρυσή, φιλομειδίη, εὐστέφανος», ἐν δὲ τοῖς Ὑμνοῖς «καλυκώπις, ἐλικοβλέφαρος, ἰαστέφανος, φιλοστέφανος, χρυσοστέφανος, γλυκυμειλίχως, Κυπρογενής, πολυχρυσός». Εἶνε σύμμαχος τῶν Τρώων, ἀφ' οὗ αὕτη ἔδωκε τὴν πρώτην τοῦ πολέμου ἀφορμήν, Ε 349 εἰς. πρόλ. Ω 30. Αἱ κυριώταται χώραι, ἐν αἷς ἐλατρεύετο, ἦτο ἡ Κύπρος, Τμ. 5, 9 (ὅθεν «Κύπρις», ὅπ. Ἰδε) καὶ Ἰδῶς ἡ Πάφος, θ 363, ἐτι δὲ τὰ Κύθηρα (ὅθ. «Κυθήρεια», ὅπ. Ἰδε). Ἄπερ διὰ τοῦτο καλοῦνται «ζάθεα» Ο 432. 2) συμβολικῇ ἐκφρασί, ὡς καὶ ὁ Ἄρης (Ἰδ. τὴν λ.) ἀντὶ τοῦ φιλόττης, συνουσία, χ 444.

Ἀφροδέα, ποι. (ἄφρων) εἶμαι ἄφρων, πράττω ἀνόητα, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστί, Ο 404 τ.

Ἀφρός, ὁ, «ἄφρος» τοῦ ὕδατος, Ε 599, Ξ 403, Φ 325. ἔπειτα τοῦ παρωρισμένου λέοντος, ὁ. Τ 168.

Ἀφροσύνη [-υ-], ἡ (ἄφρων), ἀφροσύνη, «ἀνοησία», Η 410. ἐν τῷ πληθ. αἱ ἐκδηλώσεις τῆς ἀφροσύνης, «ἀνοησίαις» π 278, ω 457.

Ἀφρων, ὄν (ἄφρων), ἄφρων, ἀνόητος ἀσύνετος, Π 812, ζ 187 κ. αἰ, τούναντιον «ἐπίφρων» ψ 12. παράφορος, ἔως φρενῶν περὶ τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, Ε 761, 875.

Ἀφραλλός, ὄν (ἄφρων) ὁ ἄνευ φύλλων, ἐπτερημένος τῶν φύλλων, Ι 425 τ.

Ἀφρογέτος [-υ-], ὁ, ἐπ., ἰλύς, καὶ πᾶσα ἄλλη ὑπὸ πλημμυροῦντος ποταμοῦ παραγομένη ὕλη, ἰλυώδης συρφετός, Α 495 τ. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ., εἰς ὃν ἄνευ ἀπογρῶντος λόγου ἀπαρέσκει ἡ παραδεδομένη σημασία, παράγεται ἐκ τοῦ σφύζω, ὅθεν ὁ σφυγμός, καὶ σημαίνει τὴν κυματώδη ἐξόγκωσιν τῶν ὑδάτων). Παράγεται συνήθως ἐκ τοῦ

Ἀφίεσα [-υ-], ἐπ., μέλ. ἀφύω, ἀόρ. αἰ. ἤφυσεν καὶ ἐπ. σσα, μέσ. ἀόρ. ἤφυσάμην, καὶ ἐπ. σσάμην. 1) Ἐνεργ. ἀντλῶ, «οἶνον ἀπὸ ἧ ἐκ κρητῆρος» Α 598, ι 9. καὶ μετὰ μόνης γεν., οἷον «πολλὸς δὲ πίθων ἤφυσσετο οἶνος» πολὺς δὲ οἶνος ἤντλετο ἐκ τῶν πίθων, ψ 305. ἐν ἀμφιφορεῖσιν εἰς τοὺς ἀμφορεῖς, (ἵνα μείνῃ ἐν αὐτοῖς) θ 349, ι 165. μετφ. «οὐδὲ σ' ὅλω ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφρονος καὶ πλοῦτον ἀφύειν» δὲν ἔχω κατὰ νοῦν, ἐν ᾧ εἶμαι ἀτίμητος, ἐνταῦθα χάριν σου νὰ ἀντλῶ (τουτέστι νὰ συσσωρεύω) πλοῦτον ἄφθονον, Α 171. (Αὕτη εἶνε ἡ πιθανώ-

τάτη ἐρμηνεία κατὰ τὸν Οἰόλφιον καὶ γελσδαχ, θεωρουμένου δηλ. ἐκείνου τοῦ ἀδοτικῆς χαριστικῆς. Ὁ δὲ Βέντλεϋς καὶ μὴ παραδοχόμενοι τὴν τοιαύτην ἐρμηνείαν φουσι «σοὶ ὅλω». Ἄλλαι ἐρμηνεῖαι, καθ' ὅσας θεωρεῖται πτώσις αἰτιατ., οὐδεμιᾶς ἔχοντες θανότητα). 2) Μέσ. ἐμαυτῶ. χάριν ἐν ἀντλῶ «ὑδωρ» δ 359 κ. αἰ. «οἶνον» οἶνον πλησὲς τὸ ποτήριόν του, Π 230, «οἶνον ἐκ κρητῆρος» Γ 295, «ἀπὸ κρητ.» Κ 379. συσσωρεύω, ἐπισωρεύω περὶ ἐμαυτοῦ, δὲ φύλλα ἤφυσάμην» η 286.—περὶ τοῦ ἐντερος χαλκός ἤφυσεν Ἰδε ἀιαιφίεσα.

Ἀχαιαί, αἰ, ὀηλ. πληθ. τοῦ Ἀχαιῶν, δ 512.

Ἀχαιαίς, ἰδός, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἀχαιῶν. Ἀχαιαί, ὡς οὐσιαστ. Ἀχαιαί, Ε 424, δ 101 κ. αἰ.

Ἀχαιικός, ἡ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἀχαιῶν. «λαός» Ν 349 «Ἄργος» Ι 441, Τ 415.

Ἀχαιίς, ἰδός, ἡ, 1) Ἀχαιική, «γῆ» 254, Η 424 κ. αἰ, ἀλλὰ καὶ ἄνευ τοῦ γ. 75 (ὅπου κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς τὸ Ἀχαιὴν Πελοπόννησον, σημαίνει τὴν λοιπὴν Ἑλλάδα καὶ σημ. τὴν χώραν τῶν Ἀχαιῶν). Ἀχαιῶν (οὐχὶ τὴν μετέπειτα οὕτως ὀνομασάν). 2) ἔτυπα. γυνή, ἡ Ἀχαιά, Ι 251. περιφρονητικῶς Ἀχαιίδες, οὐκέτι Ἀχαιεῖς, γυναικες οὐχὶ ἄνδρες, (ἢ. ὥστε τὴν φρόνησιν ἔγκειται εἰς τὸ γένος καὶ οὐχὶ ἐν ἑαυτοῖς), Β 235, Η 96.

Ἀχαιοί, αἰ, ὄνομα τοῦ ἐθν. Ἀχαιῶν, ὁ ἡ ἰσχυροτάτη τῶν Ἑλλήνων φυλὴ ἐπὶ τοῦ κοῦ πολέμου, ἔχουσα τὴν κρησιώτην ἔδραν ἐν Θερσσελίᾳ, καὶ ἰδῶς ἐν τῇ μετὰ Θερσαλίᾳ τῇ Φυωίδι, Β 684, κατοικοῦσιν καὶ ἐν πολλαῖς χώραις τῆς Πελοποννήσου ἐν Λακωνίᾳ, Μεσσηνίᾳ (ὅθεν Α 759 οὕτως μάζονται οἱ Πόλιοι) καὶ μάλιστα ἐν Ἀργεῖ. Μνημονεύονται δὲ καὶ ἐν Ἰθάκῃ, αἰ. ἐν Κρήτῃ τ 175 κατοικοῦντες Ἀχαιοί. τοὺς μετέπειτα χρόνους οἱ Ἀχαιοί τῆς πελοποννήσου ἐκώχοντες ὑπὸ τῶν ἐπιδρω. Δωριέων, περὶωρίστησαν εἰς τὴν βορείω παραλίαν τῆς Πελοποννήσου, τὴν ἐξ αὐτῆς μετέπειτα ὀνομασθεῖσαν Ἀχαιαν, ἀλλὰ καὶ νότον χωρίαν τινα, οἷον αἱ Ἀμύκλαι ἐν Λακωνίᾳ καὶ πολλὰ τῆς Μεσσηνίας, διετήρησαν ἐν τῇ γῇ τὸν χρόνον τὸν Ἀχαιικὸν αὐτῶν πληθύν. Τὸ δὲ ὄνομα ἔλαβον κατὰ τὸν μῦθον Ἀχαιοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἰσθάου, ἐγγόνου Ἑλλήνου, Ἀπολλ. 1, 7, 3). Παρ' Ὀμ. σημαίνει τὸ ὄνομα τοῦτο διὰ τὸ ἐπικρατέστερον τὰς τοὺς Ἑλλήνας, Α 2, α 90 κ. αἰ.

Ἀχαρις [-υ-] (ἄχαρις), ὅχι εὐχάρις, δυσάρεστος, σγκρ. -ίστερος, ο 392 τ.

Ἀχάριςτος [-υ-], ὄν (ἄχαρις), ἀχάριςτος, ὅχι εὐχάρις, προηγ. θ 236 τ.

πυρρῆς [-...], ἐς (ἀ, χεῖρ) ἄχειρ, ἄνευ
ἐπιθ. τῶν καρκίνων, Βατρ. 300.
καρπίος [-...], ὁ, ποι. ἀντί τοῦ Ἀχ-
ποταμός· ἀ.) ὁ ἐκ τῆς Μολοσσίδος πη-
γῆς, μεταξὺ Αἰτωλίας καὶ Ἀκαρνανίας διαρ-
χάει εἰςάλλων εἰς τὸ Ἰόνιον πέλαγος, ὁ
Ἀσπροπόταμος, Φ 194· β.) τῆς Φρου-
ρᾶς τοῦ ὄρους Σιπύλου πηγάζων, Ω 616
πνέει θέλουσι νὰ ἀναγνώσωσιν· Ἀχελῷον
ελήσαντο).
εραός, ἡ, „ἀγριαπιδιά, ἀγριαχλαδιά“
ἄνευ ἀκανθίδος· εὐχρηστος ἐν τοῖς φραγμοῖς,
ἡ, (1. συγγ. τῷ ἀχράς-ἀδος, „ἀχλαδιά“).
εραῖος [-...], ἄνος, ἡ, λεύκη, „λεύκα“
Ius ubi Aιν., Ἰλ. N 389, Π 482. (Συνή-
παραγεται ἐκ τοῦ Ἀγέρων, διότι ἐνομιζέτο
ἐπὶ γένῃ ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους ἐκ τοῦ Ἀ-
χλῆ· ἡ παραγωγή αὕτη ἐπλάσθη κατὰ τοὺς
εἰρη χρόνους, ὡς οἱ ἐν τοῖς γυναικοῖς ἀ-
νικηταὶ διὰ τῶν κλάδων ἢ φύλλων αὐτῆς
τοῦ δένδρου τοῦ Ἡρακλέους· ἐστεφανοῦντο
ἰσχυρὰ λοιπὸν ἢ διάφορος γραφὴ ἀχελωίς,
ὡς δένδρον παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἀχελῷου
σταθυσμένον, εἴτε ἐν γένει ὡς παρὰ τὰς ὄ-
χθας προκρίπτει. Ὁ δὲ Δοιδερλ. παράγει τὴν
εραῖδα· ἐκ τοῦ χρώς, σίναει ἄχρους, λευ-
κῶ· ἢ ἤδη καὶ ἄλλος πρὸ αὐτοῦ ἐνόμισεν).
εἰρ' N [-...], οντοῖς, ὁ, ποταμός τοῦ Ἀδου,
ἐν εἰσβάλλουσιν ὁ Πυρριολογέμων καὶ ὁ Κω-
ρῆς, Ὁδ. N 513. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ
εἰρ' κατὰ τὸν Δοιδερλ. οὐδὲν ἄλλο ἢ τὸ οὐ-
τερον τοῦ ἄχρους).
εραῖος [-...], ἐπ. (ἄχος) στενάζω, λυποῦ-
μαι, ὀλιβισμαί, μόνον κατὰ μετοχ. „ἀχέων“
π. 1 612 κ. ἀ. μετ' αἰτ. „θυμὸν“ ὀλιβισται
πρὸς μου, E 869 κ. ἀ. „κῆρ“ ἢ καρδίᾳ μου,
ἢ „τινός“ ἐνεκὰ τινος § 40, π 438, καὶ
ἐκ τοῦ „εἴνεκα“ φ 318.
Ἀχέα [-...], ἐπ.=τῇ προηγ. μόνον ἐν τῇ με-
τοχ. „ἀχέων“ B 724, λ 194, „τινός“ ἐνεκὰ τινος,
91, Σ 446, καὶ μετὰ τοῦ „ἐνεκα“ Γ 298.
Ἀχέα, ἀρχαῖον καὶ ποι. ἀντί τοῦ· ἡ χέω,
ἐκφωνῶ, „ἀχέειν“ ἀμφίβολος γραφὴ Γ.
479, ἀνθ' ἧς κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Ἰλγεν
ἔψεν ὁ Βασιμ. „χανεῖν“.
ἀχέομαι. 1) εἶμαι φορτωμένος, „νηδὺς
τοῦ τοῖσι νέεσθαι· ἦτο φορτωμένη ἡ νηὺς
ἵνα ἐπιστρέψῃ, ο 457· β.) μεταφ. εἶμαι
ἀρτιμένος, „ὀδύνησι“ ὑπὸ τῶν ὀλβίων, E
μετ' αἰτ. „ἀχθομαι ἔλκος“ εἶνε τὸ ἔλκος
ἐπαχθές, E 361. 2) ὁμοίως ἐπὶ ψυχικῶν
κατάσεων, λυποῦμαι, βαρυθυμῶ, ὀδύ-
νη, ἀγανακτῶ, „κῆρ“ ἡσθάνετο βάρος εἰς
καρδίαν του, ἐστενοχωρεῖτο, A 274, 400·
ἐκ μετοχ. „ἤχθετο ἀχναμένους Τρωσίν“
εἶπε διότι ἐνίκωντο ὑπὸ τῶν Τρώων, N 352
„ἤχθετο“ τὸ ἐν § 366, π 338 ἀνήκει εἰς τὸ
καί· ἐκ τοῦ

ἄχουσι, εἰσε, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (συγγ.
τῇ ἀγω) βάρος, φορτίον, Γ 247, γ 312 κ.
ἀ. „ἄχος ἀρούρη“· παροιμιῶδες περὶ οὐδενός·
λόγου ἀξίου καὶ ἀχρήστου ἀνθρώπου, Σ 104,
ο 379.

Ἀχιλαεῖς, ἦσε, ὁ, καὶ Ἀχιλεῖς (διὰ τὸ μέ-
τρον), υἱὸς τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Θέτιδος, βασι-
λεὺς τῶν Μυρμιδόνων καὶ τῶν ἐν Θεσσαλίᾳ Ἑλ-
λήνων, ὁ ἥρωες τῆς Ἰλιάδος. Παιδαγωγὸς αὐτοῦ
ὤπῃρεν ὁ Φοῖνις ὁ υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, ὁ καὶ
εἰς τὴν Τροίαν μετ' αὐτοῦ ἀκολούθησας, I 438
ἐξ., τὴν μουσικὴν ὁμοῦ καὶ ἱατρικὴν ἐδιδάχθη
παρὰ τοῦ κενταύρου Χείρωνος, A 832. Τὸς αὐ-
τοῦ εἶνε ὁ Νεοπτόλεμος, (ἴδ. τὴν λ.).—Ὁ Ἀ-
χιλλεὺς εἶνε ὁ ἀνδρείοτατος καὶ ὠραιότατος πέν-
των τῶν ἐν Τροίᾳ Ἑλλήνων· ῥῶμη τοῦ σώμα-
τος, τῆς δὲ ψυχῆς σφοδρὰ πάθη, ἀλλὰ καὶ καρ-
δία εὐαίσθητος καὶ εὐγενὴς διακρίνουσιν αὐτὸν
πάντων τῶν ἄλλων. Κατὰ τινα τῶν θεῶν ἀπό-
φασιν ἔχων νὰ ἐκλέξῃ μεταξὺ μακροῦ μὲν, ἀλλ'
ἀδόξου, καὶ βραχείου ἀλλ' ἐνδόξου βίου, I 410,
πρὸς τὴν τὸν τελευταῖον τοῦτον, καὶ οὕτως
παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Φοῖνικος καὶ τοῦ
φίλου αὐτοῦ Πατρόκλου ὠδήγησεν ἐν πεντήκοντα
ναυσὶν Ἑλλήνας, Μυρμιδόνας καὶ Ἀχαιοὺς εἰς
τὴν Τροίαν, B 684, Π 168, ὅπου διαρκούσης
τῆς πολιορκίας δώδεκα μὲν πόλεις παραλύει, ἑν-
δεκα δὲ μεσογείους ἐπόρησε, I 328, μεταξὺ δὲ
τούτων καὶ τὴν Λυρνησσόν, ἵπου ἡμαλώτισε τὴν
Βρισηίδα, A 392, B 690. Ταύτην δὲ ἀδίκως ἀ-
ναγκασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος νὰ δώσῃ εἰς
αὐτόν (ἴδ. λ. ἈΓΑΜΕΜΝΩΝ) ὠργίσθη ἐπίστανον
κατ' αὐτοῦ ὀργήν, (ἡ μῆνις αὕτη τοῦ Ἀχλλεὺς
εἶνε τὸ θέμα τῆς Ἰλιάδος) καὶ ἀποσύρεται ταῖς
λοιποῦ πάσης μάχης, καὶ ἐπέμφθη μὲν πρὸς αὐ-
τόν ὑπὸ τοῦ μετανόησαντος Ἀγαμέμνονος πρεσ-
βεῖα, ἦτοι πολλὰ τὸν παρεκάλει καὶ πολλὰ ὑπα-
σχέθη, ἀλλ' ὁ ἐν παθείς ἥρωες δὲν ἐξέρχεται εἰς
μάχην, μέχρις οὗ ὁ θάνατος τοῦ Πατρόκλου ὑπὸ
τοῦ Ἑκτορος (Π 827) συνδιαλάττει μὲν αὐτόν
πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα, T 56, ἐξάπτει δ' ἐν τῇ
ψυχῇ του φοβερὸν ἐκδικήσεως πάθος, ὅπερ μετὰ
μεγάλην ἐν ταῖς Τρωϊκάς φάλαγγιν αἵματοχυ-
σίαν (T—Φ) μόλις δύναται τὸ αἷμα τοῦ Ἑκτο-
ρος (χ 326 ἐξ.) καὶ ἡ ἀτίμωσις τοῦ πτώματος
αὐτοῦ νὰ κορέσῃ, χ 395 ἐξ. ψ 24. Ἀποθνήσκει
δὲ κατὰ τὸν Ὀμ. μαχόμενος, ο 37, ε 340. (Τὸ
ὄνομα ἐτυμολογεῖται πολλαχῶς, ἀλλ' ἄνευ τινός
βεβαιότητος· κατὰ τὸν Ἀπολλοδ. ἐκ τοῦ ἄχης
καὶ λαός).

Ἀχλὺς, ἴος, ἡ, ὀμίχλη, „καταχνιά“ σκο-
τός, „σκοτάδι“ Γ 324, ο 357· μάλιστα δὲ τὸ
σκοτὸς τοῦ θανάτου, „σκοτάδι“, ὁ θάνα-
τος Π 344, γ 88 κ. ἀ. ἐτι δὲ ζάλη, σκοτο-
δινία ἐπὶ λιποθυμίας, E 696, καὶ ἐπὶ σφοδρᾷ
λύπῃς, Γ 424 (τὸ οὐ μακρὸν ἐν τῇ ὀνομ. ἔσ. αἰτ.).
Ἀχλὺς, ἐπ. (ἀχλύς), ἀόρ. ἤχλυσα [-...], σκο-
τεῖσθαι, καλύπτεσθαι ὑπὸ ἀχλὺς, σκο-

τους ἢ ὁμίχλης „σκοτεινιάζω“ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μόνον Ὁδ. μ 406, ξ 304.

ἄχνη, ἡ, κυρίως τὸ λεπτότερον καὶ ἐλαφρότερον παντὸς πράγματος, τὸ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ἐπιπολάζον καὶ ἀπ' αὐτοῦ χωριζόμενον, „ἀθέραι“, ἄφρὸς (ἐν τῇ μεταφορ. σημ.), „ἄχνη“ (τὸ λεπτόν ἄλευρον, σημασία προσθετέα εἰς ὅσας ἀπαριθμεῖτο Κορ. Ἀγ. 4, 712)· ὅθεν 4) τὸ λεπτόν ἄχυρον, E 499. 2) ὁ ἄφρὸς τῆς θαλάσσης, «ἀλός» Δ 426, ε 403 κ. ἀ. καὶ ἄνευ τοῦ ἁλός, A 307, O 626.

ἄχνημαι [..], (ἀχ-) ἐπ. ἀποθ. μόνον κατένευσ. ἢ παρὰτ. λυποῦμαι, θλίβομαι, βαρυνῶμαι, ἢ ἀδελμονῶ, ἀγανακτῶ ὡς A 103· ἰδίως μετ' αἰτ. «κῆρ» T 57, κ 67 κ. ἀ. ἔτι δὲ «κῆρ» ἄχνεται ἐν θυμῷ· ὀλιβεται ἐνδομύχως ἢ καρδίᾳ μου, Z 524· ὅπερ καὶ ἄλλως λέγεται «ἄχνηται θυμός ἐνὶ στήθεσσι μοι» E 38, ξ 469· καὶ ἄνευ τινὸς προσθήκης «ἀχνόμενοι» περιλυποί, κ 570, λ 5 κ. ἀ. συντάσσ. καὶ μετὰ γεν. σημαίνουσης τὸ ἐνεκά τινος, ἢ περὶ τινος, Θ 125, 317, λ 558 κ. ἀ. σπανιώτερον τὸ «περὶ τινι» γ. Δῆμ. 77· ἀπαξ μόνον περὶ λέοντος Σ 320· πρὸλ. ἈΚΑΧΙΖΩ.

ἄχολος, ον (ἀ, χολή), «φάρμακον» τὸ τῆς χολῆς, δηλ. τῆς ὀργῆς κατευναστικὸν φάρμακον, δ 224 τ.

ἄχνομαι=ἄχνημαι, μόνον Ὁδ. σ 256, τ 429. —Τῆς αὐτῆς ῥίξεως τῷ

ἄχος, εὐς, τὸ, (πεποιτημένη λ.) ποι. πόνος, ὁδὴν πάντοτε τῆς ψυχῆς, ὅθεν λύπη, θλίψις, ἀθυμία, συγχρότατον παρ' Ὁμ. «ἄχος μετόπισθεν» τοῦτέστι μετάνοια, γ 345· πληθ. «ἄχεα» λυπαί, βλάσανα Z 413, τ 167· «ἐμοὶ δ' ἄχως»· ἐγὼ δὲ λυποῦμαι, E 759· μετὰ γεν. τοῦ αἰτίου «ἐμοὶ ἄχος· σέθεν ἔσεται» λύπη περὶ σοῦ διὰ μέ καταλῶν, Δ 469· «Ἀλκίαια» T 243.

ἄχρεϊον, ἐπὶρ. (κυρ. οὐδέτ. τοῦ ἐπὶρ. ἀχρεῖτος, ον), ἀχρήστως, ματαίως, ἀσκόπως· ὅθεν ἀτόπως, ἀναρμόστως, ἐν οὐ θέοντι εὐρίσκεται μόνον B 269 «ἀχρεῖτον ἰδὼν»· ῥίψας ἀσκοπον βλέμμα, περὶ τοῦ θεοεῖτου, ὅστις πληγὰς λαβὼν παρὰ τοῦ Ὀδυσσεύς, ἐν τῇ ἀμηχανίᾳ καὶ συγχύσει του, δὲν ἔβλεπε μετὰ θάρρους πρὸς ὠρισμένον τι σημεῖον, ἀλλ' ἀορίστως μετὰ δειλία· καὶ ἀσκόπως (κατ' ἄλλους· δὲ σημαίνει ἀτοπον ὅψιν λαβὼν, τοῦτέστι μαρμαῖας τὸ πρόσωπον)· προσέτι καὶ ἐν τῇ σ 463 «ἀχρεῖτον ἐγέλασεν» κατὰ μὲν τὴν κοινὴν ἐρμηνείαν· ἐγέλασε καθ' ὑπόκρισιν, ἐπιπλάστον γέλωτα, κατὰ δὲ τὸν Γερμαν. μεταφρ. Οὐόσσιν· μόλις ἐγέλασεν, ἢ Πηνελόπη δηλ., ἵτις ἂν καὶ ἐνδομύχως εἶνε περίλυπος, θέλει ὅμως πρὸς τὴν ταμίαν νὰ φανῇ ἀτάραχος· Ἀλλ' ἡ Πηνελόπη οὔτε λόγον οὐδένα ἔχει ἵνα ἀποκρύψῃ τὰ ἀληθῆ αὐτῆς αἰσθηματα ἀπὸ τῆς ταμίαι, οὔτε ἄλλως φαίνεται τοιοῦτόν τι πράττουσα· Ὅθεν ὀρθότερα ἢ ἐρμηνεία· ἐγέλασεν ἀσκόπως, τοῦτέστιν ἄνευ λόγου·

ὁ δὲ μάταιος· οὗτος καὶ κατὰ τὸ φαινόμενον σκοπὸς γέλωτος εἶνε ἐκεῖνος, εἰς ὃν φέρει ἄνευ φανεροῦ λόγου, ἵνα περιγέλασθαι τὸν αὐτὸς· ἐαυτὸν δι' ἀτοπὸν τινα καὶ παρὰ τὸν νοῦν (ὡς ἐνταῦθα τὸ νὰ θέλῃ ἡ Πηνελόπη ἐμφανισθῇ εἰς τοὺς μνηστῆρας ἄνευ ἰσχυρομένης, πρὸλ. γ. 464 ἐξ.) τὴν ὁποῖαν ἔχει δύναται νὰ καταστείλῃ. Ὅταν δὲ τις αὐτὸ τοῦ καταγελά, παραλύει οὕτως τὸν ἀπὸ τὸν λῶν περιγέλων, τὸν ὁποῖον φοβεῖται. Ὁ δὲ δερλίνος· ἐν μὲν τῷ τῆς Ὁδ. χωρίῳ ἐρμ. ὁρθως τὴν λ., ἐν δὲ τῷ τῆς Ἰλ. ἐκλαμδῶν τὴν=ἀπόλεμον, ἐρμηνεύει ἀπιθάνως τὸν ῥίον· ἐλαβὼν ὅψιν (ὁ πρότερον θρασὺς καὶ ἰζόμενος) δεῖλον καὶ ἀπολέμου.

ἈΧΗΜΟΣΙΝΗ [...], ἡ, ποι. (ἀχρήμων) κτημοσύνη, ἐνδεΐα, πενία, ρ 502 τ.

ἈΧΗΝΕΤΟΣ, ον (ἀ, χρηστός), ἀνωφελὲς οὐδέτερον, ὡς ἐπὶρ. ματαίως Βατρ. 70.

ἈΧΡΙ, πρὸ φων. ἈΧΡΙΣ (συγγ. τῷ ἄκρος)

4) τοπικὸν μέχρι τῆς ἄκρας· ἀ. (τίνος, ὅπερ θεωρεῖται ὡς ἄκρα), ἕως· ἐν δὲ οἱ ὁστέον ἄχρης· τοῦ ἡγίστε τοῦ κόκκου· σὺν νὰ τὸ τζουγραφίση, P 599· 6.) ἐν τῷ, πέρα καὶ πέρα Δ 522, Π 324. 2) νικὸν μέχρι, ἕως, μετὰ γεν. «ἄχρι μάστιγος»· μέχρι βαθεῖος σκότους, ἕως οὐ καλῆταινίσση, σ 370. (II. Κατ' ἄλλους· δὲ παρὰ τοῦ χρίω· ἕως οὐ νὰ ἐγγίση, νὰ χρίση).

ἈΧΤΡΜΙΩ, ἡ (ἄχυρον) τὸ μέρος τοῦ ἀλφειοῦ καταπίπτει τὸ ἄχυρον (κατ' ἄλλους· ἀχύρου) E 502 τ.

Ἀψ, ἐπικ. ἐπὶρ. 4) τοπικόν, ὁπίσω, τὰ ὁπίσω, πολλάκις μετὰ κινήσεως σημαζόμενων· ἀψ ἰέναι, ἀπέναι, νέσθαι, ἀρεῖν, χαζεσθαι, ὠθεῖν, στρέφειν κ.τ.κ.· «δύναται ἀποδοδόναι, X 277· «ἀψ ἐκλίνθη» ἐπὶ ὁπίσω, Z 467· «ἀψ ὀρῶ» βλέπω πρὸς τὸ ὀπίσω, ἀποστρέφω (ἀπὸ τινος) τὴν ὄψιν, Γ 32· πάλιν, ἐκ νέου, E 505, I 420, ι 31· «ἀψ πάλιν» Σ 280, «ἀψ αὐτί» Θ 335.

ἈΨΕΙΔΗΣ (ἀ, ψεῦδος), ὄν. Νηρηίδος,

ἈΨΙΣ, ἰδος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἀψίς· συνάφεια, σύναμμα, «κόμπος» (ἢ κατὰ τὸν Κοραῖν Ἀτ. 4, 598 ἡ «τζίπα» δικτύου ἢ ἄλλου τινος δικτυωτοῦ πλέγματος κενόν, δακτυλίδιον, ἡ τρύπα, ἡ καὶ θηλαδικτύου)· ἀψίδες· λίνου· E 487 τ.

ἈΨΟΡΡΟΣ, ον (ἄψ, ῥέω), ὁ πρὸς τὰ ῥέων, ἐπὶθ. τοῦ Ὠκεανοῦ, ὅστις κύκλῳ περὶ τὴν γῆν ἐπανέρχεται εἰς τὸ βεῖθρόν του, Σ 399, υ 65.

ἈΨΟΡΡΟΣ, ον, (ἄψ, ὄν, ῥοῦμαι) πρὸς τὰ κινούμενος, τρέγων, ὁπισθορμητός, ῥοὶ ἐκίμεν· Φ 456, «ἀπονέοντο» Γ 330· Συγχρότερον εἶνε τὸ οὐδέτ. τοῦ ἐντὶ ἐπὶρ. ὁπίσω, ἢ καὶ πάλιν, ὡς «ἄψορρὸς ναι, ἀπονέσθαι, καταβαίνειν κ. ἀ.» II 6

38 κ. ἀ. «ἄψοφ. προστρέχει· ἀποκρίνα-
282· ἀλλ' ἐν γ. 301 σημ. τὸ πάλιν πρὸς
αὐτὸν. («Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. κατὰ
τὴν ἐκ τοῦ Ἀποφύτου παραγομένην).
«εὐς, τὸ (ἔπτω), συνάφεια, ἄρθρω-
«κλειδωσις»· ἰδίως τῶν μελῶν τοῦ σώ-
«θεν καὶ αὐτὰ τὰ μέλη, ὅσον «λύθεν δέ
«πάντα» ἐλύθησαν (ὑπὸ τοῦ ὕπνου) πᾶ-
«θεωροῦσι του, μ 794, σ 189.

«π., ἐξ οὗ μόνον ἐνεστ. ἀπαρρ. ἄνευ ἀντι-
«ναι, μέλ. ἀπαρρ. ἄσει, ἀόρ. ἀ. ἄσα,
«εἰσι, εὐκτ. ἄσαιμι, μέσ. μέλ. ἀπτ. ἄσε-
«ταὶ ἀόρ. ἀ. ἄσασθαι. 4) κορέννυμι,
«αἰνώ· μετὰ αἰτ. προσ. καὶ γεν. πρᾶγμ.
«Ἄρρη αἵματος» τὸν Ἄρην μὲ αἷμα, Ε
«267, «ἵππους δρόμου» Σ 284, «τινά
«1489· μεταφορ. περὶ τοῦ δόρατος; «ε-
«χρὸς ἄμεναι ἀνδρομέοιο» νὰ χορτάσῃ
«ἐλθροπίνον, (ἄνθρα ὁ ἐνεργ. τύπος· κείται
«ἐν σημασίαν, ὡς καὶ τὸ τῆς καθολοῦμαι,
«ἴνω», ἰδ. ἀμέσ. κατωτ.) Φ 70· ὡσαύτως
«μὲν ἔστι καὶ ἄσαι· νὰ κορεσθῇ, Ψ 137.
«μέσ. κορέννυμαι, «χορταίνω», ὅσον
«αἰτοιο· χορταίνω τὴν ψυχὴν μου (τὴν
«μου) Τ 307· «καλυμμο» Ω 717. Πρὸς
«λ. ἔλμεν. (ἢ. Τὸ α εἶνε μακρόν· κατ'
«δὲ εἶνε βραχὺ ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ μακρόν
«λοιποῖς χρόνοις· ὅθεν τὸ ἀπαρρ. ἐν τῇ
«ἐπιπλασιάζει τὸ μὲ ἄμεναι).

«ον (ἀ, ὦρα) «πόδες» τῆς Σκύλλης, μ
«Κατὰ μὲν τὴν συνήθη παραγωγὴν ἐκ τοῦ
«μὴ ὥρατος, ἄσχημος· κατὰ δὲ τὸν
«ἄωρος, μὴ ὥριμος, μὴ λαδὼν τελείαν
«εἶναι, συνεσταλμένος, «ζαρωμένος»,
«συριασμένος», ναννοφυῆς· ἀπαράδε-
«κταί τοῦ Κλάσεν ἢ παραγωγὴ ἐκ τοῦ
«καὶ ἡ ἐρμηνεία εὐκίνητος, πανταχόσε

ἐξαπλούμενος (ἢ. μάλιστα διὰ τὸ πρὸς τὴν ὅλην
εἰκόνα τῆς Σκύλλης ἀσυμβίβαστον· οἱ λαιμοὶ οἱ
«περιμήκει» ἦσαν οἱ ἀρπάζοντες τὴν λείαν, καὶ
«οἱ πόδες, ὅτι τινες τούναντιον καὶ διὰ τὴν ἀν-
«τίθεσιν, ἐξ ἧς ἡ τερατώδης δυσειδία, καὶ διότι
«ἔμενον ἐν τῇ σπηλαίῳ, δὲν ἔπρεπε νὰ ἦναι οὕτε
«εὐκίνητοι οὕτε μακροί, ἀλλὰ συνεσταλμένοι).
«Κατὰ δὲ τὸν Φαῖσιν=ἐμπρόσθιοι. ἐκ τοῦ ἀει-
«ρω, (ἢ. ἴσως διὰ τὴν παρὰ Βεκκέρην μαρτυρίαν
«Ἀνεκδ. 476, 47).

Ἄρτο, ἰδ. λείρα.
Ἀρτέα, ἐπ. κοιμῶμαι, ἰδίως ὕπνον βαθύν,
συνάπτεται μετὰ τοῦ «ὕπνου» μόνον Κ 439, κ
548. Κατὰ τὸν Βούττμαννον σημ. κυρ. τὸ «ῥο-
«χαλιζω ἢ ρουθουνίζω» (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ
«τινος ἀρχαίας ῥίξης λα, ὅθεν τὸ ἄσα, λαύω. ἢ.
«Ὁ δὲ Δύντζερως μεταφράζων διὰ τοῦ Λατ. car-
«pere παραδέχεται τὴν ἑτέραν τῶν ἀρχ. ἐρμη-
«νείαν, καθ' ἣν τὸ ῥ. σημαίνει· ἀπανθίζω, ὡς
«ἐκ τοῦ ἄωτος παραγόμενον. Ἄλλ' ὡσαύτως ἀνέ-
«ρεσε τὴν τοιαύτην ἐρμηνείαν ὁ Βούττμαννος· ἐν
«τῇ Λεξιλ.).

Ἄτοσ, ὁ, ἡ ἄτοσ, τὸ (παρ' Ὁμ. ἀδιάκριτον
τὸ γένος, ὁ δὲ Πίνδαρος ἔχει τὸ ἄρσ., μεταγενέ-
«στεροι δὲ ποιηταὶ τὸ οὐδ· παράγεται ἐκ τινος ἀρ-
«χαίου ῥήματος λα, ἄημι) κυρ. τὸ λεπτότατον,
«εἰς πᾶσαν πνοὴν καὶ τὴν ἀσθενεστάτην κινούμενον
«ἔριον, Λατ. Poccus, «φλόκκος»· συνεκδοχικῶς δὲ
«χ τὸ ἐξ αὐτοῦ ὕψασμα, «κεκαλυμμένος οἶδς αὐτῶν»
«σκεπασμένος μὲ τὸν φλόκκον, (μὲ τοὺς φλόκκους)
«τοῦ προβάτου, μὲ τὴν μαλλίνην «φλοκκάταν»,
«ὅποια ἦσαν τὰ σκεπάσματα τῶν ἡρώϊκων χρό-
«νων, α 443· «εὐστρόφω οἶδς αὐτῶν» μὲ εὐστρο-
«φον, «στρεμμένον» φλόκκον τοῦ προβάτου, του-
«τέστι μὲ τὴν σφενδόνην. Ν 599· ἐν γένει δὲ ὁ μαλ-
«λός τοῦ προβάτου, ε 434· «λίνοιο λεπτόν ἄω-
«τον» λινοῦν λεπτότατον ὕψασμα, σινδόνιον, 1 664.

B

B

τὸ δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφα-
«ὅθεν σημειῖται τῆς δευτέρας ραψώδας.
«αὐν [υ.], ἐπίρ. (βαίνω), μὲ τὸ σύνθηος
«καθὼς τις βαδίζει (τὸ ἀντίθ. δρομαίως),
«βίτ.
«βαίνω [υ.] (βάδος), βαδίζω, προχωρῶ
«ἀπροπατῶ ἢ προδατῶ» Ἰμ. Ἑρμ.
«320.

«ποι. (μέλ. βάζω), παρακ. παθ. βέδα-
«λαλῶ, φλυαρῶ, ὁμιλῶ, «ἀνεμῶλια, με-
«νια, νήπι»· ὁμιλῶ «λόγια τοῦ ἀνέμου» (λό-

«γους μηδαμινούς), παιδαριώδη, Θ 355, σ 332, δ
«32 κ. ἀ. «ὄνιδεα βάζεις» ὑδριστικούς λόγους προ-
«φέρεις, ὑδρίεις, ρ 461 «ἄρτια, πεπνυμένα βάζεις»
«ὀρθά, συνετὰ ὁμιλεῖς, Ξ 92, Ι 58, θ 240· «δύγα
«βάζω» διάφορα ὁμιλῶ, διχογνωμῶ, γ 427 «εὐ
«βάζουσι» καλοὺς λόγους ἔχουσιν ἀνὰ στόμα (τὸ
«ἀντίθ. «κακῶς δ' ὅπιθεν φρονέουσιν») σ 468· καὶ
«μετὰ διπλ. αἰτ. «βάζω τινά τι» ὡς τὸ σύνθηθ.
«λέγω τινά τι» Ι 58, Π 207· παθ. «ἔπος βέ-
«δακται» λόγος εἴρηται, θ 408. (ἢ. Τὸ ῥ. ἐσώθη
«ἐν τῇ καθολικῇ. μάλιστα κατὰ μέλ. καὶ ὑδριστόν,

βάζω

οἷον „ἐδάξε, θά βάξεη“ (ἤχησε. θά ἤχησῃ, ὥστε ν' ἀκούσῃ κτλ.).

ΒΑΘΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ, ἴδ. ΒΑΘΙΣ.

ΒΑΘΟΣ [υ.], ΕΟΣ, ΤΟ, „βάθος“ = β. λίμνης = Βατρ. 86.

ΒΑΘΥΓΙΝΗΕΙΣ [υ.υ.], ΕΕΣΑ, ΕΝ, ὁ βαθύεις ἔχων δίνας, τούτεστιν ὑδάτων συστροφάς, Φ 15, 603 κ. ἀ. πλγ. καὶ ΒΑΘΥΓΙΝΗΣ, ΟΥ, ἐπικ. ἐπίθ. ποταμοῦ, Γ 73 κ. ἀ. «τοῦ Ὀκεανοῦ» κ 511.

ΒΑΘΥΖΗΝΟΣ [υ.υ.], ΠΟΙ. (βαθύς, ζώνη), ἐπίθ. τῶν γυναικῶν, βαθύως ἐζωσμένη, τούτεστιν ὄχι εὐσταλῶς ὑπὸ τοῦ μαστοῦς, ἀλλ' ὀλίγον ὑπεράνω τῆς ὀσφύος, οὕτως ὥστε ἡ μακρὰ καὶ πλατεῖα ἐσθῆς, ἥτις ὡς τοιαύτη ἀπαιτεῖ βαθύαν τινα ζώνην (πρβλ. ΕΛΚΕΣΙΝΕΠΛΟΣ), νά σχηματίζῃ πλουσία πτυχάς καὶ βαθεῖς κόλπους (πρβλ. ΒΑΘΥΚΛΗΡΟΣ). (||. Τὸ ἐπίθ. τοῦτο ὄχι μόνον δὲν ὁμοιάζει πρὸς τὸ «εὐζώνος», καθ' ὅτι τινες λέγουσιν, ἀλλὰ μάλιστα εἶνε ἀντίθετον αὐτοῦ (πρβλ. ΕΥΖΗΝΟΣ)· χαρακτηρίζει δὲ γυναῖκα μαλθακὴν, καὶ ἐνδυμασίαν ἡδυσπαθῆ, καὶ ἀρμόζει μᾶλλον εἰς τὰς Ἀσιατικὰς γυναῖκας, Τρωάδας, Περίδας κ. λ. περὶ ὧν καὶ συνηθέστατα λέγεται) Γ 594, γ 454.

ΒΑΘΥΟΡΙΣ [υ.υ.], ΤΡΙΣΟΣ, ὁ, ἡ ποι. (βαθύς, ὀρίξ) ὁ βαθύεις, τούτεστι πικνὰς τρίγας ἔχων, πυκνόμαλλος, ἐπίθ. τῶν προβάτων, Γ. Ἀπ. 412.

ΒΑΘΥΚΛΗΡΟΣ [υ.υ.], ΟΝ, ΠΟΙ. (βαθύς, κλήρος), πλούσιον ἔχων κλήρον, πολυκτῆμων, βαθύ-πλουτος, Ἐπιγ. 16, 4.

ΒΑΘΥΚΛΗΣ [υ.υ.], ΗΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Χάλκωνος, Μυρμιδῶν, ὑπὸ τοῦ Γλαύκου φονευθεὶς, Π 594.

ΒΑΘΥΚΟΛΠΟΣ, ΟΝ, ΠΟΙ. (βαθύς, κόλπος), βαθύς ἔχουσα κόλπους, ἡ δηλ. μεγάλους καὶ ἐξέχοντας ἔχουσα μαστούς, ἡ ὀρθότερον, βαθεῖς, μεγάλους ἔχουσα τοὺς ὑπὸ τῆς ἐσθῆτος ὑπεράνω τῆς ζώνης (ἴδ. ΒΑΘΥΖΗΝΟΣ) σχηματιζομένους κόλπους· ἐπίθ. τῶν Τρωάδων, Ἰλ. Σ 422, 339, Ω 245, καὶ τῶν νυμφῶν, Γμ. Ἀφρ. 238. (Ἦνε λοιπὸν κατὰ τὸν Ἀπολλ. σχεδὸν=βαθύζωνος· οὐδὲ φαίνεται πολὺ ὀρθή ἡ τοῦ Δουερλείνου διάκρισις ὅτι τὸ μὲν βαθύκολπον, χαρακτηριστικὸν τῶν Τρωάδων, σημ. ὅτι ὁ στηθόδεσμος, τὸ λεγόμενον στράφιον, ἐφορεῖτο βαθύως· τὸ δὲ βαθύζωνον ὅτι ἡ ζώνη τῆς μέσης ἐφορεῖτο εἰς βάθος· διότι τοῦ στροφίου οὐδεμία παρ' Ὀμ. γίνεται μνεία).

ΒΑΘΥΛΕΙΜΟΣ [υ.υ.], ΟΝ, ἐπ. (βαθύς, λειμῶν) ὁ βαθύς ἔχων λειμῶνας, ἐπίθ. πόλεως, Γ 454, 293.

ΒΑΘΥΛΗΙΟΣ [υ.υ.υ.], ΟΝ, ΠΟΙ. (βαθύς, λήιον), ὁ βαθύς ἔχων λήια (ἴδε τήν λ.) εὐφορος, «τέμενος» Σ 550 †.

ΒΑΘΥΝΩ [υ.υ.], (βαθύς), βαθύνω, κοιλάω, ἄχων· Ψ 421 †.

ΒΑΘΥΡΡΕΪΤΗΣ [υ.υ.], ΛΟ, ὁ, Φ 195 καὶ ΒΑΘΥΡΡΕΟΣ, ΟΝ, ΠΟΙ. (βαθύς, ῥέω), ὁ βαθύν ῥέον ἢ ῥεῖθρον ἔχων, τούτεστι βαθύς, ἐπίθ. τοῦ Ὀκεανοῦ, Η 422, Ξ 414, λ 43 κ. ἀ. τοῦ Ξάνθου, Φ 8.

ΒΑΘΥΣ [υ.], ΕΪΑ, καὶ ἐπικ. ΒΑΘΥΗ, ἡ δικατέλ. Γ. Δήμ. 388· ὑπερθ. ΒΑΘΥΣΤΕΡΟΣ.

1) „βαθύς“ ἡ „ὕψηλός“ κατὰ τὸ ὅπου θεωρεῖται ἱστούμενος· ὁ λέγων, πρβλ. Α 532, «τάφρος, Τάρταρος» Η 341, θ 5. πολλά εἶνε βαθέα· τούναντιον δὲ «ἡλὴ ἀκτὴ (κατὰ δὲ τὸν Ναϊγελόδαχ) ἡ ἄμμος ἔχουσα» Β 92· «ἀβλή» κατὰ τὴν ὑψηλὸν ἔχουσα περίβολον ἐπομένως κατ' ἄλλους· δὲ ὑψηλός· περίβολος (πρβλ. Ε 142, ι 239· μεταφ. «βαθεῖα φρήν» τῆς ψυχῆς, Γ 125. 2) βαθύς, τούτεστι πικνός· ὕλη, εὐλογος· δασὺς πυκνόν, Η 415 κ. ἀ. «λήιον» πυκνόν (ἡμεῖς λέγομεν ὁσπερ «ὕψηλόν») σπαρτόν, Μ 11· «ἄμμος» βαθεῖα ἄμμος, Η 587, «ἀκρὴ» ἡ ὀλίγη πυκνή, Φ 7, ι 444· «λατὰς» τούτεστι σφοδρὰ ἡ διαρκής, Α 306. 3) ἔχων βάθος, μεγάλην (εἰς τὸ ἐσωτερικόν δομούχως) ἔχων ἔκτασιν, εἰς βάθος ἔκτασιν, «βαθύς», οἷον «ἄγκος» βαθεῖα φάραγξ ὡσαύτως «κόλπος» Β 560, «νεῖς» ἔκτα γέρσοι, Κ 353. (Ὡσαύτως δ' ἐρμηνεύεται τινες καὶ τὸ «βαθ. ἡίων» ἔκταταμένη τῆς ἴδ. ἀνωτ. 1) καὶ τὸ «βαθ. ὕλη, εὐλογος» ἀνωτ. 2)).

ΒΑΘΥΣΤΕΡΟΣ [υ.υ.], ΟΝ (βαθύς, σκιά), ἔχων ἡ πυκνὴν σκιάν, Γμ. Ἐρμ. 229.

ΒΑΘΥΣΤΕΡΝΟΣ [υ.υ.], ΟΝ, ΠΟΙ. (βαθύς, νων) ἡ ἔχουσα βαθέα, τούτεστιν ὑψηλὰ μένα στέρνα, ἐπικ. βαθύκολπος· ὡς αὐτῆς εὐφορίας, «αἶα» Ἀποσπ. 4, 23.

ΒΑΘΥΣΧΟΙΝΟΣ [υ.υ.], ΟΝ, ΠΟΙ. ὁ μὲν βαθύς πυκνὸς· σχοῖνος· κατὰφυτος, ἐπίθ. τοῦ Ἀλφειοῦ, Δ 383, Γμ. 8, 3.

ΒΑΘΥΤΡΙΧΑ, ἴδ. ΒΑΘΥΟΡΙΣ.

ΒΑΪΝΩ (ΒΑ-), μέλ. βήσαν· ἀόρ. ἀ. ὤβησα· ἀόρ. β'. ἔβην καὶ ἐπ. βῆν, γ'. ἔβην καὶ βάτην, γ'. πληθ. ἔβησαν καὶ ἐπ. ἔβαν, βάν, ὑποτ. βῶ καὶ ἐπ. βεῖω, εἰδ. ἀπαρρ. βήμεναι καὶ βῆναι, μετοχ. βάς, βέας, παρακ. βέδηκα· εἰς τοῦτον ὑπαγόνται καὶ κεκομμένοι ἢ κατὰ τὰ εἰς με σχηματιζόμενοι βεδᾶσαι, ἀπαρρ. βεδάμεν, μετοχ. βεδάω, ὑπερσ. εδεδήκει, κατὰ συγκοπὴν γ'. πληθ. ἔβησαν (οἱ συγκακίμω. οὗτοι τύποι πάντες ἔχοντες συλλαβὴν βα βραχέαν)· μέσ. ἀόρ. β'. ἐβήετο=ἔβη, Γ 262, Ξ 229 κ. ἀ. (πρότερον φεῖτο (ἐ)βήετο· ἀλλ' ὁ σχηματισμὸς ὁ ἀντιπαρὰ τοῦ διαθέσεως (οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ μ. οἷον «ἀναβησάμενοι» ο 474) ἐξωβέλλετο τοῦ Σπιτζιέρου καὶ Πεκκίρου).—Ὁ π. σπάνιος· παρκ. βέδηκα, Ο 90, πρβλ. Ψ 69, ἔχει μόνον τήν σημ. „ἐπὶ γα“ ἢ ὅλως συγκακίμω· σχηματισμὸς βεδᾶα κ. εἰς τήν σημ. τοῦ ἐνεστ. ὑπάγω, καὶ ὁ ὑπερσ. δίδειν τήν τοῦ ἀορ. ἢ παρκα. πρβλ. Α'.

Α') Ἀμετ. 4) κυρ. διανοίγω τὰ σκέ

ἀμφί τι, περί τινος» μέ ανοικτά σκέλη
ἐπὶ τινος, „παίρνω ἢ ἔχω τι ἀνάμεσα
σκέλη μου, καθαικισθῶ“ ε 374, 130.
δ.) „διασκελίζω“, δ ἔ. ἀνοίγω τὰ
ἴσα βαδίσω, „κινῶ ἢ ξεκινῶ“ οὕτω
προφ. «βῆ δ' ἔμεν» ἐκίνησε νὰ ὑπάγῃ, ἤρ-
βαδίζῃ, Δ 199, Ε 167 κ. ἄ. πλγ. «βῆ
ἤρχετε νὰ τρέχῃ, Β 183, «ἐλάαν» Ν
ὁ παρακ. «βέδασα» (κυρ. εἶμαι ἥδη ξε-
οι) σημ. βαδίζω, καὶ ὁ ὑπερσ. «ἐβέδη-
ει τὴν σημ. ὅτε μὲν τοῦ ἀορ. ὅτε δὲ τοῦ
τ. 2) βαδίζω, πορεύομαι, ὑπάγω,
οἰμαι, ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων, καὶ
χωρῶ, προχωρῶ «ἐν πρώτοισι, διὰ
ζων, καθ' ὅμιλον, ἀνὰ στρατὸν, ἐπὶ χθονί»
πλγ. «κατὰ κράτα» Τ 93 κ. ἄ. τ. «ἀμφί
περὶ τινός βαδίζω, πρὸς ὑπεράσπισιν αὐ-
τοῦ» 299, προβλ. ἀμφιβαίω «σαῦλα ποσί
σα», ἐπιτετηδευμένως, ὑπερηφάνως, „κα-
ἐντα“, βραδέως βαδίζουσα (περὶ χελώνης)
ρα. 28 προβλ. βιβλ. δ.) ἀπερχομαι,
οἰκω ὀριζομένου καὶ τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ ἡ
οἶον «νόστι, ἔξω δομάτων» κ. ἄ. Οἰμ.
«ἀπὸ πύργου χαμῆς» κατέβη, Φ 529
«τινος» καταβαίνω τι, οἶον «βῆ δὲ κατ'
τοιοῦ καρύνων» Α 14, Ο 79, Π 677· ὡς-
δὲ καὶ ἀνευ ὀρισμοῦ τοῦ τόπου, ἀφ' οὗ ἡ
ἐν νηυσὶν (νῆεσσι) ἀποπλέω, Β 351,
ν 317· (ἄλλοι δὲ μεταφράζουσι τὴν φράσιν
ἐπὶ τοῦτο ἔρμαι εἰς τὰς ναῦς) ω 304· «καὶ
Μέντωρ ἔσθ'· μόλις πρὸ ὀλίγου τοῦ ἀνε-
σε (τὸν ἐγκατέλειπε) ὁ Μέντωρ, χ 249·
μεταφ. περὶ ἀφύγων «ἐνεία βεδλάσιν ἐνι-
παρήλθον, Β 134, «ἱμάς· ἔσθ'· ἐξέλι-
το γράσι, Ρ 392, «πῇ ὅρκα βήσεται ἡμῖν»
ἀ γίνουσι, ποῦ πᾶν οἱ ὅρκοι μας;» Β 339·
«πῇ ἔθαν εὐχάλαι;» Θ 229· γ.) ὀρι-
σμοῦ τοῦ τόπου, πρὸς ὃν ἡ κίνησις μετα-
χωμα, προσέρχομαι, ὑπάγω, ἀναβαίνω,
ἀφίκομαι εἰς ἄδου» Οἰμ. πλγ. «προτὶ ἄστ'·
πρὸς δῶμα» κ. ἄ. «ἐπὶ τινος» ἀνα-
γω, οἶον «ἐπὶ νηός» Ν 665, «ἐφ' ἵππων»
2, ἐπὶ πύργου» Ζ 386 «εἰς δίφρον» Ε
«ἐπὶ τινα» ὑπάγω πρὸς τινα, Β 18 κ. ἄ.
«τινι» προσέρχομαι εἰς τινα, Ρ 574· «οἴ-
μι, Δυκίηνδε» καὶ μετ' ἄλλων αἰτιατ. μετὰ
ε, Οἰμ. πλγ. Ἐπὶ ἐχθρικῆς δὲ κινήσεως,
οἰμαι, ἐφορμῶ «ἐπὶ τινα» Δ 460, Π
«β. μετὰ τινα» καταδιώκω τινα, ἴδ. μετὰ,
μὲν δ.) μετ' ἄλλων περαιτέρω προσδιω-
ν, ἐκφερομένων ἢ διὰ προθέσεων, οἶον «β.
χυνία» ἀκολουθῶ τὰ ἔχνη, ἔπομαι, γ
ἄ. «β. μετὰ πατρός ἀκούην» ἀπερχομαι
ἐπὶ τοῦ πατρός ἀκούσω, δ 701 κ. ἄ. «ἔσθ
δατα» εἰς δειπνον, Α 424, «ἀμφί τινι
κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν: βαδίζω ἢ
ἐρμαι περὶ τινα, ὀρθότερον δὲ: ὑπεράνω ἢ
ἐνός: ἢ παρὰ τινα ἴσταμαι (πρὸς ὑπεράσπι-

σιν), κυρ. ἐπὶ ζώων, οἶον Ε 299· ἔπειτα δὲ καὶ
ἐπὶ ἀνθρώπων, Ξ 477, 359, 510, προβλ. ἀμφι-
βαίω καὶ ἀμφί ἢ διὰ μετοχῆς τοῦ ἐνεσθ. ἐκ-
φραζούσης τὸν τρόπον τοῦ βαίνειν, οἶον «ἔθαν
φέρουσαι» Β 302, «ἔθ' αἴσα» ἴδ. λίσσα 1)
Δ.) ἄ.) ἢ διὰ μετοχῆς τοῦ μέλλοντος, ἐκφερού-
σης τὸν σκοπόν. οἶον «ἔθ' ἐξενάρξων» Α 104,
«ἀγγελέων» δ 24.

Β.) Μεταβ. ὁ ἄ. ἀορ. «ἔθ' ἔσθ'» ποιητ. ἔχει
διὰθεσιν ἐνεργ. μεταβατ., σημ. δηλ. ἐποίησα βαί-
νειν, ἔπομ. ὠδήγησα, ἀνεβίβασα, κατεβί-
βασα κ. τ. τ. οἶον «πῶτα; βῆσεν ἀφ' ἵππων» Π
840· «ἀμφοτέρους ἐξ ἵππων βῆσε κακῶς ἀέκον-
τας» κατεβίβασεν, Ε 104, «βῆσαι ἵππους ἐπὶ
Βουπρασίου» ἀγαγεῖν, Α 756. (ἢ. Ὡσαύτως καὶ
ὁ μέσ. ἀορ. ἐθίσαιην ἐν συνθέσει, ἀνεβίβασα
χάριν ἑμαυτοῦ ἢ εἴ τι τῶν ἑμαυτοῦ ἐν τῇ
μοναδικῇ παραδείγματι «νῶ ἀναδυσάμενοι» ο
474) προβλ. εἰσβαίω, ἐκβαίω.

ΒΑΚΧΕΙΟΣ, εἶμ, εἶον, εἰς τὸν Βάκχον ἢ τὴν
λατρείαν αὐτοῦ ἀνήκων, βακχικός, ὅθεν ἐνθου-
σιῶν, μεθύων, ἐπιθ. τοῦ Διονύσου, Ἰμ. 18. 46.

ΒΑΛΑΝΟΣ [~·], ἡ, ὁ καρπὸς τῆς δρυός („βα-
λανιδις“) „βαλανίδι ἢ βελανιδι“, ἢ. ὁ καὶ
τότε καὶ νῦν εἰς τροφὴν μάλιστα τῶν χοίρων
χρήσιμος, κ 242, ν 409.

ΒΑΛΙΟΣ [~·], ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. βαλῖος=ἔχον
στίγματα λευκά, „παρδαλός“ ἢ ἡ μᾶλλον, ἐν τῇ
αὐτῇ χρήσει καὶ σήμερον περισπωθείσης τῆς λέ-
ξεως μετὰ μόνῃς τῆς τοικυῆς παραλλαγῆς, „β-
λῖος“ ὅπερ προφ. βάλῖος, ὁ ἐπὶ τοῦ μετώ-
που λευκὸν φέρων στίγμα) ὄνομα ἐνός τῶν
ἵππων τοῦ Ἀχιλλεύς ὁ, „Βάλιος“, καθ' ὃ καὶ
σήμερον οὕτως κυριωθυμούνται πολλάκις οἱ ἵπ-
ποι ἐν Ἑλλάδι, Π 149 (Κατὰ τὸν Σχολ. σημ. ἡ
λ. τὸν ταχόν).

ΒΑΛΛΩ, μέλ. Ἰων. βαλέω ἀντὶ τοῦ βαλῶ ἀορ.
δ'. ἔδωλον, δ'. ἐν. τῆς ὑποτ. καὶ εὐκτ. Αἰολ. καὶ
Δωρ. βάλῃσθα, βάλοισθα, Ο 571, μ 224· πα-
ρακ. βέδληκα· ὑπερ. βεδλήκειν (συχν. μὲ σημ.
ἀορ. Ε 66, 73, 661, χ 258, ἐνθα τὸ «βεδλή-
κειν» εἶνε γ'. προσ. ὡσαύτως καὶ στ. 275 ἀντ'
τῆς πρότερον γραφ. βεδλήκει· παρακ. παθ. βέ-
δλημαι, γ'. πληθ. Ἰων. βεδλήταται ἀντὶ τοῦ βέ-
δληνται, ἐπικ. βεδόλημαι (ὅπερ εὐχρηστον μόνον
μεταφορ. ἐπὶ ψυχικῶν παθημάτων, ἴδ. Ι, Α', 3,
δ', ἐν φ ὁ ἄλλος παθ. παρακ. τίθεται κατὰ τὴν
κυρ. σημ. ἐπὶ σωματικῶν παθημάτων) μετοχ.
βεδλημένος, ὑπερσ. βεδλήμην καὶ γ'. πληθ. Ἰων.
βεδλήκατο ἀντὶ τοῦ βεδλήντο· ἐκ δὲ τινος μέσ.
ἀορ. μὲ παθ. σημ. εὐρίσκονται γ'. ἐν. ἔδλητο,
ἀπαρφ. βλήσθαι, μετοχ. βλήμενος, ὑποτ. γ'. ἐν.
βλήται ἐπικ. ἀντὶ τοῦ βλήται, ρ 472, εὐκτ. δ'.
ἐν. βλετο κτλ. καὶ μέλ. βλήσομαι ἐν συνθ. συμ-
βλήσεται (ἴδ. ΣΥΜΒΑΛΛΩ).—Ο Κλάσεν ἀπέδειξε
ὅτι ἡ μετοχὴ βεδλημένος ἔχει πάντοτε παρα-
κειμ. σημασίαν, ἡ δὲ βλήμενος μόνον ἀορίστου.

Ι.) Ἐνεργ. Α.) Μεταβ. 1) ἔπειτα („ῥή-

γνω^α), „πετω“ α.) κυρ. «λύματα εις ἄλα» Α 314, «τί ἐν πυρί» ζ 429, «πῦρ ἐν νηυσίν» ῥίπτω φωτίζαν (ὡς διόφορον ὅπως οὖν τοῦ «βάλλω φωτίζαν») Ν 629 «εὐνάς» ἀγκυροβολῶ, ι 437 κ. ἀ. ἰδίως ἐπὶ τῶν μακρόθεν ῥιπτομένων παντοίων ὀπλῶν, «βέλος» ἐπὶ τῆς πέτρας, ἣν ὁ Κόκλῳ ῥίπτει, ι 495· «χαλκόν, ἰὸν ἐν στήθεσσι» ἀκόντιον, βέλος εἰς τὰ στήθη, Ε 346, υ 62· 60. ἄνευ πτ. τοῦ εὐῶ, ἀκοντίζω, Α 52, Ο 282 κ. ἀ. β.) μεταφ. ἐμβάλλω, ἐμπλέκω, «εἰς κακὸν τινα» μ 224, «μετὰ νείκεα» εἰς ἔριδα· ἐμπλέκω, Β 376. 2) ἐν γένει κινῶ καὶ δῆ. α.) ταχέως καὶ ὀρμητικῶς, ῥίπτω, ἐλαύνω, ὠθῶ, «ἐτέρωσε ὄμματα» ἀποστρέφω ἀλλὰ γόσε τὰ ὄμματα, «ῥίπτω ἄλλοι τὰ μῦατα» π 479, «τοὺς ἵππους πρόσθε» προσλαύνω, Ψ 572, 639, «νῆα πρὸς πέτρας» ὠθῶ, «ῥίπτω ἔξω», ἐκείλλω, μ 74· πρὸλ. καὶ ἀποβάλλω· β.) ἀπλῶς κινῶ, μετακινῶ, ὅσον «χάρη ἑτέρωσε» κλίνω, «γέρων» Θ 306, Ψ 697· ὅθεν ταῦτόν τῳ τίθημι, «βάλλω» (καὶ «βάζω, βάνω, βαίνω») ὅσον «μῆλα ἐν νηυσί» ι 470, «τί ἐν χερσὶ τινος» ἐγχειρίζω, Ε 574· «πήχεε, χεῖρε, ἀμφί, περί, πρὸς, τινι» ῥίπτω τὰ χεῖρας· πέρα· τινος, τουτέστιν ἐναγκαλιζομαι, Ὀμ. πλγ. «δάκρυ ἀπὸ βλεφάρων χαυμάδι» γύνω, δ 114, 198· «χεῖρας ἀείρων βαλ. ποτὶ γαίην» ὕψωνα καὶ ἄφωνα τὰς χεῖρας· νά πίπτωσι κατὰ γῆς, ἀνέσειον, ὡς σημ. τῆς ἀγωνίας τοῦ ἀποθυήσκοντος, λ 424 (ἡ ἐρμηνεία αὐτῇ εἶνε ὀρθότερα τῆς συνήθους, καθ' ἣν τὸ «χεῖρας βάλλον» συνάπτεται μετὰ τοῦ «περὶ φασγάνῳ»)· φύλλων χθαμαλὰι βεδίληται εὐναί· «στιδῶδες φύλλων, εἶνε ῥηγμέναι χαμηλά» λ 494· ἰδίως δὲ ῥίπτω τι ἐπάνω μου, «βάλλω» ἐπὶ ἐνδυμάτων, ὀπλῶν κ. τ. π. «ἀμφ' ὦμοις αἰγίδα» Σ 204, «σπεῖρα ἀμφ' ὦμοις» δ 245, «ἀμφί τινι ῥάκος» ζ 344 κ. ἀ. πλγ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων, ὅσον «κύκλα ἀμφ' ὀχέεσσι» Ε 722· «ἐφ' ἱστίῳ βέδιλῳ ἐπίτονος» ἦτο προσηρτημένος, προσδεδμένος, μ 423· καὶ μεταφ. «φιλότῃ μετ' ἀμφοτέροισι β.» φιλῶν μεταξὺ τῶν δύο ἐμβάλλω, Δ 16· «ὑπνον ἐπὶ βλεφάροισι» α 364· || «ἐνὶ θυμῷ ἀθάνατοι βάλλουσι» οἱ ἀθάνατοι ἐμβάλλουσιν εἰς τὴν ψυχὴν μου (τὴν πεποίθησιν) μὲ ἐμπνέουσι, μὲ φωτίζουνσιν, α 200. 3) κτυπῶ· α.) κυρ. τι ἢ τινὰ διὰ μακρόθεν ῥιπτομένον, βέλος, ἀκοντίου κ. τ. π. κτυπῶ, «εὐρίσχω», ὅθεν καὶ «πληγώνω» «τὸν ἐβαλλ' Ἀπόλλων», τὸν ἐκτύπησε, τὸν ἤρπεν ὁ Ἀπόλλων, ὃ ἐ ἀπέθανεν αἰφνιδίως, η 64 κ. ἀ. πρὸλ. Ο 478, «τινὰ δουρί» Ε 73, «ὄτῳ» Ε 393· «στήθος χερμαδίῳ» Ξ 412, «τινὰ λάεσσι» Γ 80 κ. ἀ. καὶ μετὰ αἰτ. τοῦ βληθέντος μέρους, «τινὰ στήθος» κτυπῶ τινα εἰς τὸ στήθος, Δ 480 κ. ἀ. «τινὰ μηρὸν οἰστῳ» Α 583· ἔτι δὲ «τινὰ κατὰ ἡ πρὸς τι» Ε 66, Δ 144, καὶ μετὰ μόνῃ ὀργῃ· δατ. «χερμαδίῳσι, βέλεσι» Μ 155, π 277, «ἐλκος τό μιν βάλεν ἰφ» (κατὰ ζεύγμα)

πληγῇ, ἣν ἐπὶ νειγαν κτυπήσας αὐτὸν λους, Ε 795, Π 544· ἄνευ πτ. [στυγρὴ εὐστογῶ, ἐπιτυγχάνει, ι 458, τοῦτον ἀμαρτάνω, Α 350, Ν 400· ἐπομ. ὡς λείψμα τοῦ κτυπῶ, καταβάλλω, ἐξαι· «τινὰ ἐν κονίῃσι» Θ 436· β.) μεταφ. πένθει βεδολημένος· ὑπὸ λύπης, πένθους μένος· ἢ καταβεδολημένος, Ι 3, κ 247 (καὶ ῥάκεται καὶ ἡ αἰτ. τοῦ μέρους «κῆρ» «ἦτορ»). 4) προσβάλλω, προσπίπτω· «ῥαθάμιγγες ἐβάλλον ἄντυγα» «σταγόνων» τοῦ ἐρρῶνινον τὸν τροχόν, Α 536, Υ 501· «χον κονίη· ῥαθάμιγγες ἐβάλλον» μόριον τοῦ προσέβαλλον τὸν ἦν, ἢ ἐπιπτον ἐπὶ τὸν τροχόν, Ψ 502, «κύπος οὐατα βάλλει»· λει τὰ ὠτα, Κ 535, «τόπον ἀκτίσι βάλλιος» τὸν τόπον «κτυπῶ ὁ ἥλιος» ἀκτίνας, ε 479.

Β.) Ἀμετάδ. πίπτω, ὀρμῶ, περὶ «εἰς ἄλα βάλλει» ἐσβάλλει εἰς τὴν θάλασσαν, 722· «ἵπποι περὶ τέρμα βαλοῦσαι» φορὰ τὸ τέρμα τρέχουσαι, ἐλαύνουσαι, Ψ 415· ὁύτερον ἄλλοι συνάπτουσι τὴν πρόθεσιν βαλοῦσαι· περικάμψασαι τὸ τέρμα· δὲ ἔν τῳ ἐτέρῳ παραδείγματι ἐννοήσονται· τικείμενον· τὰ ὕδατα (ῥίπτει εἰς τὴν θάλασσαν) ἐκλείπει ἢ ἀμετάδοτος· αὐτῇ διὰ τοῦ τοῦ π.

Π.) Μέσ. 1) βάλλω τι ἐμαυτῷ (ἀποβαίνομαι), «ῥίπτω τι ἐπάνω μου»· ἀρμυρῶν ἐξορῶ, τόξα· Γ 334, Τ 372 κ. ἀ. Η 738 κ. ἀ. 2) μεταφ. «βάλλομαι ἐν ὀφθαλμοῖς»· βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου ὀρεγνόμενος, Ξ 50· ἰδίως· «μετὰ ἡ ἐνὶ θυμῷ βάλλομαι» «βάλλω τι εἰς τὸν θυμόν μου», συλλογίζομαι, ἀναλογίζομαι· «ἐνὶ φρεσὶ βάλλει σῆσι» «συλλογίζομαι»· «λά», Α 297, λ 454, κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ· «σοῦ το καλὰ, ὅσον μ 218 κ. ἀ. «ἐν θυμῷ βάλλοντο ἔπος» ἐφύλαξαν τὸν λόγον ἐν τῇ καρδίᾳ των, ἐνεστερηθήσαν τὴν συμβουλήν· σημ. δὲ καὶ τὸ νομίζω, Υ 495, «νόσφι φρεσὶ βάλλομαι» ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, ἐννοῶ, Ι 435·—ἄνευ πτ. «ἐτέρως ἐβάλοντες ὥρισαν ἡ διέθεσαν, μετέβαλον γνῶναι» 234· (τοῦτο κατὰ τὸν Νίσιον καὶ Σίπτον δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν γράφουσιν ἐν ἰδ. ΒΟΥΛΑΜΑΙ).

ΒΑΜΒΑΙΝΩ, ποι. κατὰ τινὰς μὲν φασταρίζω, «ψευδίζω» (|| ἡ μάλλον (καὶ τρέμουσαν) φωνὴν προῖμαι) «πληγῶσά μου, τρέμει ἡ φωνή μου»· καὶ δὲ (ὑπὸ φόβου ἢ ῥίγους) τρέμω, «κτυπῶντι», Κ 375 f. (Ἀμφοτέρως τὰς ἐκτετακτέρας τὰς σχολία. Πιθανώτατα εἶναι ποιημένη· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐφετμῶν· βάζω· ἐπιθυμῶ νὰ ὀμλήσω κατ' ἀδύναμιν τὸν πῦρ· σύνθετος· ἐκ τοῦ βαίνω, οἶον· τρέμω πόδας· τε καὶ ὁδοῦν·

π. ἀντὶ τοῦ ἔδαν, ἴδ. ΒΑΪΝΟ.

1) ἐμβάπτω „βουτῶ“, ὅσον «πέ-
τῶν» (ἵνα στομῶσω, σκληρύνω δηλ.
392 f. 2) βάπτω, χρωματίζω,
βατρ. 23.

ΒΑΡΒΑΡΟΣ [v...], ὄν (βάρβαρος, φωνή)
ὄν καὶ τραχεῖαν φωνὴν ἔχων, ἐπ. τῶν
B 867 f. (κατὰ τὸν Νίτσην) ὁ δὲ Δοι-
ἀποδίδον εἰς τὴν λ. βάρβαρος τὴν μεθ'
μας. ἐρμηνεύει τὴν προκειμένην λέξιν:
ἀλλήνιστί λαλῶν).

ΒΑΡΕΩΣ, ἡ, ὄν, ἴδ. ΒΡΑΔΕ.

ΒΑΡΙΟΝ, εὐχρ. μόνον ἐν τῇ ἐπικ.
βεδαρηώς· βεδαρημένος, «οἶνον βε-
δρῶ οἶνον βεδαρημένοι «οἶνοδα-
εῖδοντες», *Ὁδ. γ 439, τ 422. (I. Ἐν
ἀλλ. εὐχρηστον εἶναι τὸ ῥῆμα τοῦτο εἰς
αὐτὴν σημ. ἐν τῇ συνθέτῃ „ἀποδρα-
εῖ. πολὺ βεδαρημένη=ἐγκυος· τὸ ἀ-
„βαρῶ“=κυττω).

ΒΑΡΟΣ, ὁ, ὄν, ἴδ. ΒΑΡΟΣ.

ΒΑΡΥΝΩΣ [v...], ὄν, ποι. (βαρὺς, βρόμος),
βάρυν, βαρυκροτῶν, Ἀποσπασμ. 72.

ΒΑΡΥΝΩΣ [v...], (βαρὺς) εἶναι βεδαρημένος,
ὅμοιος τῷ βάρος· βαρύνει μοι ὦμος ὑπ'
τοῦ ἐλκους· αἰσθάνομαι βαρὺν τὸν ὥμον
τῆς πληγῆς, Π 519 f.

ΒΑΡΥΝΩΣ [v...], ὄν (βαρὺς, κτύπος) ὁ
κτύπων, τουτέστι βροντῶν, περὶ τοῦ
Δήμ. Α, 33 k, 441, 460.

ΒΑΡΥΝΩΣ [v...], (βαρὺς), ἀόρ. ἀ. ἐδάρυνα, παθ.
βαρύνθη καὶ ἐπ. παρακ. βεδαρηώς, ἴδ.
ἔδωκα ἢ προσένω βάρος, βαρύνω, ε
ἐπ. αἰ. προσ. Ε 664, Α 584. — Παθ.
ἐπ. αἰ. γὰρ, χεῖρα· αἰσθάνομαι, ἔχω βάρ-
ος μέλη μου, εἰς τὰς χεῖρας, T 165, Υ
ἐπ. πῆλῃ βαρυνθὲν· κεφαλὴ ἔχουσα
τῆς περιεσφαλαίας, Θ 308.

ΒΑΡΥΝΩΣ [v...], εἶα, ἴ, ἀ. ὁ ἔχων βάρος, „βα-
ρυτάρος, *χεῖρ· „βαρὺ χεῖρ“ Α
518, Φ 590, σ 56· συγν. ἐν τῇ φρ. „βα-
ρυτάρος“ Α 89· ἀλλὰ ἔν τούτοις τοῖς
μας δύναται νὰ ἔχη τὸ ἐπ. τὴν ἐφε-
δ. ὁ προσενῶν βάρος, καταβλή-
ἐπαχθός, σφοδρός, „βαρὺς· ὁ δ-
εραῖ, Ε 417· ἄτη, ἔρις, κακοτή· Β
33, T 53, K 71 «κῆρος· Φ 518· γ.)
φωνῆς, ἰσχυρός, δυνατός, βαρὺς,
* 257. Ἰδὼς τὸ οὐδέ· τὸ τε ἐν. καὶ
ἐπ. καὶ βαρεῖα· ἐπιρρηματικῶς βαρέως,
(προφ. βαρῖά) δυνατόν, «βαρεῖα
„βαρεῖα, ἀναστανάω“, Θ 334, τ 420

ΒΑΡΥΝΩΣ [v...], ὄν, ὄν, ἐπ. («βα-
ρυχών») βαρέως στεναχῶν, „βα-
ρυτάρων“ *Ἰλ. Δ 153, I 16 κ. ἀ.
Βακκ. καὶ ἐξῆς· γράφεται χωριστὰ
ἐνάντων).

ΒΑΡΥΝΩΣ [v...], ὄν, ποι. (βαρὺς, φθόγ-
γος), βαρὺφωνος· ἐπ. τοῦ λέοντος, βαρέως
βρυχώμενος, T. Ἀφρ. 160.

ΒΑΣΙΛΕΙΑ [v...], ἡ, ὄν, τοῦ βασιλεύς, (I.
κατὰ τὸ ἱερὺς-ἱερεῖα), βασιλίσσα, περὶ τῆς
Πηνελόπης· καὶ τῆς βασιλίσσης τῶν Φαιάκων,
*Ὁδ. δ 770, η 241 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ βασιλό-
παις, περὶ τῆς Ναυσικίας, ζ 415.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ [v...], ὄν, ὁ, 1) βασιλεὺς, ἀρ-
χὼν, ἡγεμὼν, ὅς ἐν γένει ἀρχηγός, Α 9. Ἐπὶ
τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων βασιλεὺς ἐκαλεῖτο ὁ ἀρ-
χὼν πάντος δήμου ἢ κοινότητος, ὅστις ἐλάμ-
βανε τὸ ἀξίωμα τοῦτο διὰ τὴν ὑπερέχουσαν αὐ-
τοῦ ἀνδρείαν, σύνεσιν ἢ διὰ τὰ πλοῦτή του· κα-
θὼς δὲ πᾶσι αἰ ἄρταται αἰ τὰ σωματικὰ καὶ αἰ
πνευματικὰ ἐθεωροῦντο θεῖα δῶρα καὶ μάλιστα
τοῦ Διὸς, οὕτω καὶ τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα· διὰ
τοῦτο καλεῖται ὁ βασιλεὺς «διογενής» καὶ «διο-
τρεφής» καὶ «θεῖος» (ἴδ. τὰς λ.). — Καθήκον-
τα καὶ ἔργα τοῦ βασιλέως («δίκη βασιλῆων»,
δ 691) ἦσαν τὰ ἐξῆς: α.) συνακάλει τὰς δημο-
σίας συνελεύσεις (ἀγοράς τοῦ δήμου) καὶ διεύθυ-
νεν αὐτάς, Β 50 ἐξ. I 33, ε 26· β.) ἦτο ἀρ-
χηγός τοῦ λαοῦ ἐν πολέμῳ· γ.) ἔκρινε καὶ ἀπε-
φάσιζε περὶ δικαίου καὶ ἀδίκου (ἐδικάζε), Π 512,
τ 109, 410· δ.) εὐσεύχετο δημοτελεῖς τινας θυ-
σίας, Β 402—412· γ 5 ἐξ. 444 ἐξ. Ἡ δύναμις
αὐτοῦ ἦτο περιορισμένη· οὐδὲν ἐδύνατο ν' ἀπο-
φασίσῃ, πρὶν ἀκούσῃ τὴν γνώμην τῆς γερουσίας
(«βουλῆς γερῶντων») τῆς συνισταμένης ἐκ τῶν
ἐπιφανέστερων ἀνδρῶν τῆς κοινότητος, σπουδαίῳ
δὲ τινος προκειμένου, καὶ τῆς συνελεύσεως ἢ
«ἀγορᾶς» τοῦ δήμου. Ἀπολαύς δὲ καὶ τι-
μὰς («γέρα») εἶχε: α.) προσδρίαν ἐν ταῖς δη-
μοσίαις συνελεύσεσιν, καὶ μείζονα μερίδα ἐν ταῖς
εὐωχίαις, Θ 162· β.) τεμάχιον γῆς πρὸς καλ-
λιέργειαν, οἶοναι κτήμα τοῦ στέμματος, («τέμα-
νος») Z 494· γ.) δικαιοῦματα ἢ τέλη δικαστι-
κὰ («θέμιστες») I 156, ἐκτός τῶν ἐκούσιων δω-
ρεῶν («δωτῖναι»). Σύμβολα τοῦ βασιλικοῦ
ἀξιώματος ἦσαν: τὸ «σκηπτέρον» χρυσοῦν ὁ.
χρυσόηλον (ἴδεν «σκηπτόχους» ὁ βασιλεὺς), Α
401 ἐξ. καὶ οἱ παρακολουθεῖντες αὐτὸν καὶ θε-
ραπεύοντες «κῆρυκες». 2) βασιλοῦπαις, καὶ
πᾶς ἐν γένει εὐπατρίδης, ἔχων μικρὰ ἢ με-
γάλα κτήματα, α 394, θ 41, 390. 3) κύριος,
δεσπότης, «ἀσφέντης» (αὐθέντης) Σ 356.
— Κατ' ἀρχάς ἦτο ἡ λ. ἐπιθετὸν ὅθεν «ἀνὴρ
βασιλ.» Γ 470, T 182 κ. ἀ. καὶ τὸ ἐπ. συγ-
κριτικὸν «βασιλεύτερος» μεγαλειότερος βασιλεὺς,
βασιλικώτερος, I 160, 362, K 239· «βασι-
λεύτερον γένος» ο 533· καὶ ὑπερθετ. «βασιλεύ-
τατος» ὁ μέγιστος βασιλεὺς, I 69 f. (Ἐκ τῶν
πολλῶν ἐτυμολογιῶν ἡ ὀλγυώτερον ἀπίθανος, καὶ
μνήμης τινὸς ἀπὸ εἰνῆ ἢ ἐκ τοῦ βαίνω (τοῦ
μεταβατ. = κινῶ) καὶ λαός, οἰνοῖν τὸν λαὸν
ὁδηγῶν, ὅμοιον πρὸς τὸ Γερμ. Hergang).

ΒΑΣΙΛΕΥΩ [v...], (βασιλεὺς) εἶναι βασιλεύς,

βασιλεύω, κυβερνῶ, ἀπολ. B 203· «ἐν Ἰθάκῃ» 6 47· «κατὰ δῆμον» γ 52· εἶμαι βασιλίσσα, «ὑπὸ Πλάκῃ» Z 425· «Πύλου» λ 285· μετὰ δοτ. B 206.

ΒΑΣΙΛΗΙΟΣ [υ.υ.], ἴη, ἥιον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ (βασιλεύς) βασιλικός, «γένος» π 401 f.

ΒΑΣΙΛΗΪΣ [υ.υ.], ἴαος, ἡ (ἐπιθ. θηλ. τοῦ ΒΑΣΙΛΗΙΟΣ) βασιλική «τιμή» Z 193 f.

ΒΑΣΚΕ, μόνον ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «βάσκ' ἔθι» , πῆγαινε γλήγορα», τρέχε, σπεῦσον, Ἰλ. B 8, Θ 399· πρυστ. ἐτέρου τινός τύπου τοῦ βαινω, πρβλ. ΕΠΙΒΑΣΚΗ. Ὁ ἀσύνδετος συνδυασμός τῶν δύο τούτων συνωνύμων προστακτικῶν ἐκφράζει τὴν σπουδὴν, μεθ' ἧς ἀνάγκη νὰ ἐκτελεσθῇ ἡ προσταγή· οὕτως ἡμεῖς διπλασιάζομεν τὴν προστακτικὴν εἰς τοιαύτην περίστασιν , πῆγαινε, πῆγαινε» ἢ καὶ συνώνυμα συνδυάζομεν , τρέχα, πῆγαινε». Διὰ ταῦτα δὲν εἶνε ἀνάγκη τὸ ἔθι νὰ ἐκληφθῇ ὡς ἀπλοῦν παρακλυσματικόν, ὅταν τὸ ἄγε. (ἢ Ὁ Δοιερλεῖνος ἀναφέρει τὸ μὲν «βάσκε» εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ ὁρμὴν πάσης κινήσεως, τὸ δὲ «ἔθι» εἰς τὸ τέλος. Κατὰ ταύτην λοιπὴν τὴν ἐρμηνείαν θὰ ἦτο προστακτικὴ τῆς φράσεως· «βῆ δ' ἔλπει» καὶ θὰ ἀντιστοίχει πρὸς τὸ τῆς καθομιλ. , κίνησε νὰ πῆς» ἢ , σῆκου νὰ πῆς»).

ΒΑΣΤΑΞΗ, μέλ. σω, , βαστῶς, «λᾶαν, τόξον» Ὀδ. λ 594, φ 405· «φόρτον νῶτοισι» Πιστ. 78. (Παραγίνεται ἐκ τοῦ βα-, βαινω, βιδῶ).

ΒΑΤΗΝ, ἀντὶ τοῦ ἐδῆτην, ἴδ. ΒΑΪΝΗ.

ΒΑΤΙΕΙΑ [υ.υ.], (πιαν. ἐκ τοῦ βάτος, οἰνοῖ βατιόποσι), λόφος· τις περιφανὴς ἐμπροσθεν τῶν Σκαίων πολίων παρὰ τὴν πόλιν Τροίαν, κατὰ τὸν μῦθον τόφος τῆς Μυρίνης (ἴδ. τ. λ.) B 813.

* ΒΑΤΟΔΡΟΜΟΣ [υ.υ.] (βάτος, δρέπω) βάτους δρέπων, τουτέστι κόπτων ἢ ἐκρίζων (ἵνα κατασκευασθῇ ἐξ αὐτῶν αἱμασίαν, πρβλ. σ. 488 καὶ λ. ΑΙΜΑΣΙΑ) Γ. Ἑρμ. 490.

ΒΑΤΟΣ [υ.], ἡ, , ὁ βάτος», καὶ ἐν γένει πᾶς θάμνος ἀκανθώδης, , ἀγκάθει» ω 230 f.

* ΒΑΤΡΑΧΟΜΙΜΑΣΙΑ [υ.υ.υ.], ἔπος (ἐπικὸν ποίημα) κωμικόν, (ἢ παρωδία τῆς Ἰλιάδος, ἐοικὴ ἐν αὐτῇ παρίστανται μαχόμενοι βάτραχοι πρὸς τοὺς μύας μετὰ τῆς αὐτῆς σπουδαιότητος, μετὰ τοῦ αὐτοῦ στόμου τῆς φράσεως, ὡς οἱ ἥρωες ἐν τῇ Ἰλιάδι. Τὸ ποίημα τοῦτο ὑπὸ πολλῶν μὲν ἀρχαίων ἀπεδίδετο εἰς τὸν Ὅμηρον, ἀλλ' ἀνατιβόρῃτως εἶνε ξένον τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ ἀθανάτου ποιητοῦ. Ποίας ἐποχῆς καὶ τίνος ποιητοῦ ἔργον εἶνε, τοῦτο μένει ἀμείβωλον. Ἡ ἀρίστη τοῦ κειμένου ἔκδοσις εἶνε ἡ ὑπὸ τοῦ Βαουμειστέρου γενομένη ἐν Γοττγίγγ 1852, ἐν ἣ καὶ πολλὰ καὶ καλὰ ἔρουναι καὶ σκέψεις περὶ τοῦ ποιήματος).

* ΒΑΤΡΑΧΟΣ [υ.], ὁ, βάτραχος, , βαθραχός, καὶ , βαρβαχός», Βατρ.

ΒΕΒΛΑΣΙ, ΒΕΒΑΜΕΝ, ΒΕΒΑΣΑΝ, ΒΑΪΝΩ.

ΒΕΒΑΡΗΩΣ, ἴδ. ΒΑΡΕΩ.

ΒΕΒΗΚΑ, ΒΕΒΗΚΕΙΝ, ἴδ. ΒΑΪΝΩ.

ΒΕΒΗΚΕ, ἴδ. ΒΙΛΩ.

ΒΕΒΛΗΑΤΑΙ, ΒΕΒΛΗΑΤΟ, ἴδ. ΒΑΛΛΩ.

ΒΕΒΟΛΗΑΤΟ, ἴδ. ΒΑΛΛΩ.

ΒΕΒΡΩΘΩ, ἐπ. τύπος τοῦ βιβρώσκω κατατρώγω, «βεβρώθοις» Δ 35 f. νᾶ· εἶνε ἀορίστου ἢ παρακειμένου σ. κατὰ τὸν Βούττιμαννον ὅμως ἀνήκει τικόν τι ῥῆμα βεδρώθω, ἐκ τῆς μετὰ παρενθήκης τοῦ θ).

ΒΕΒΡΩΚΗΣ, ΒΕΒΡΩΣΕΤΑΙ, ἴδ. ΒΙΒΡΩ.

ΒΕΗ, ΒΕΙΟΜΑΙ, ἴδ. ΒΕΟΜΑΙ.

ΒΕΪΡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Βῆ, ἴδ. ΒΑΪΝΩ.

ΒΕΛΕΜΝΩΝ, τό, ποι.=βέλος, μόνον «βέλεμνα» βέλη, ἢ ἀκόντια, καὶ ἐν τῇ ὅταν ῥιπτόμενα ὕψι, βλήματα, μὲν 484, 489, X 206.

ΒΕΛΛΕΡΟΦΩΝΤΗΣ, στ, ὁ (ἐκ τοῦ καὶ ΦΩΝ· φονεύς τοῦ Βελλέρου, ἢ λερᾶ=τὰ κακὰ, τὰ ἐχθρά, καὶ ΦΩΝ=τῶν κακῶν θηρίων κ. ἄ. τ.) ἐπιθετοπιδού, υἱοῦ τοῦ Γλαύκου, ὅστις καταγενέστερον μῦθον ἐφύνευσεν ἐξ ἀπρηγμένα τινὰ τῶν Κυρινθίων Βέλλερων ἴδ. Ἰηπόκροος.

* ΒΕΛΩΝΗ, ἡ (βέλος), , βελόνα»

ΒΕΛΟΣ, εὐς, τό (βέλλω). 4) μακρὸν ὄπλον, telum, κατ' ἐξοχ. τὸ τὸ βέλος, (λατ.) , σαγίττα», Ὁμ. Θ 513 (ὅπ' ἄλλων ἐνταῦθα ἐρμηνεύεται) ἔπειτα πᾶν ἐν γένει πᾶγμα καλεῖται ῥιπτόμενον, βλήμα, ὅταν ληβράχου τεμάχιον, ι 495, θρανίον κατὰ τινος, ρ 464· ποιητ. περὶ τῶν λῶν τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος ἐπέρχεται ὁ αἰφνίδιος θάνατος, ἴδ. λ. δὲ καὶ περὶ τοῦ τοξέματος τοῦ Ἀπολλέου ἐπιφέροντος τὸν λοιμόν, Α 54· «ἐκ λῶν» ἐκτός τοξέματος, ἐκτός βοῦ ὅπου δὲν φθάνουν τὰ βέλη, Δ 462· «ἔρχομαι ἐκ βελών», Π 668, 678, π. Μεταφ. αἱ ὠδίνες τῶν τικτοῦσων λέλος ὄν, δριμύ, τότε προίσι—Εἰλείθυ.

ΒΕΛΤΕΡΟΣ, η, ον, ποι. ἀνὼμ. συγκρ. ἀγαθός, μόνον τὸ οὐδ. ἐν τῇ φρ. «βέλτερον» μετ' ἀπαρεμφάτου καὶ προτιμότερον εἶνε, Ξ 84 κ. ἄ. κ. ρον εἰ» ζ 282.

ΒΕΛΤΙΩΝ, ον, ἀνὼμ. συγκρ. τοῦ 48, ὅπου ἡ ἀρχαιότερα γραφή εἶνε ἀντὶ τοῦ βέλτερον.

ΒΕΝΘΟΣ, εὐς, τό, ἐπ. ἀντὶ τοῦ βά· πένθος=πάθος) ἰδίως ἐπὶ τοῦ βάθους, «ἀλός» Σ 36, 38 κ. «ὅς τε θασι· βένεα οἶδε», περὶ τοῦ Ἀτλαν

βάθη πάσης τῆς θαλάσσης, ὡς σημειοῦν
πρὸς αὐτοῦ σοφίας καὶ πανουργίας·
«θαλάσσης» αὐτοῦ καλεῖται) α 53, δ
346.— «ἀλός βένθοις» εἰς τὰ βάθη
τῆς, ὅ ἐ. εἰς τὴν βαθύτην θάλασσαν, δ
31.

καὶ βεῖομαι, β'. ἐνικ. βέη, ἐπικόν ρ.
νά ζήσω, κυριώτατα «οὐ δὴν θηρόν
ἀ τοι ἤδη ἄγχι παρέστηκεν θάνατος»
852, Ω 434.— «τί νυ βεῖομαι, σεῦ ἀπο-
» πρὸς τί νά ζήσω; τί τὴν θέλω τὴν
X 434.— «οὔτι Διὸς βέομαι φρεσὶν»
ω, ὅ ἐ. δὲν θά διζῶ τὸν βίον κατὰ τὴν
τοῦ Διὸς, O 494. (Κατὰ τινες μὲν εἶνε
τοῦ βεῖω, ὅμοιος μὲ τὸ κεία (ὅπ. γδ.)·
οὗς δὲ ὑποτακτικὴ ἔχουσα σημασίαν. μέλ-
καὶ τοιαύτη μάλιστα ἀρμύζει ἐν τῇ
ὑπὲρ τῆς πρώτης γνώμης, (II. ἦν καὶ
καὶ ὁ Διὸς ἀποδέχονται) μαρτυ-
πρὸς τὸν θάνατον ἀντίθεσις ἢ ἐν
χωρίοις ἐνυπάρχουσα. Παράγεται
τῆς βίω, εἰς τῆς βίος, βίωω κατ' ἄλλους
τῆς βίω, βάλω, καὶ ἐσήμαινε τὸ κατ'
βιάζω, ἀναστρέφομαι. Πρὸς δὲ καὶ λ.

βίον, τὸ, ἀρχαιότερος σχημ. ἀντὶ τοῦ
βίον· χάσμα, λάκκος, νοσήσις τῆς γῆς
βίον, περὶ τοῦ Ταρταροῦ, Ω 14, καὶ τοῦ
βίον τῆς Σκόλλης, μ 94. (Κατὰ τὸν Διόν.
βίον, οὗ τὴν γνῶμην ἀποδέχεται ὁ Κούρ-
τῆς βίω, βερ ἢ βορ, εἰς τῆς βιδρώσκω
βίον, νοράδω=βράδω.)

βίον, ἀντὶ τοῦ βέη, γδ. βάλω.
βίον, ὁ ποιητ. (ἐκ τῆς ρ. βάλω) βάλω(ις,
κατώφλι(ον), Ψ 202.— ὡσαύτως καὶ
βίον, O 23, ὅπου ἀνεῖ ἀνάγκης ἐρη-
βίον, κατοικία.

βίον, τὸ (βάλω), βήμα, πάτημα, «πα-
βήμα», γλῶσσος, γ'. Ἑρμ. 222, 345.

βίον, βύμεναι, γδ. βάλω.

βίον, πόλις τῶν Δοκῶν, B 532.

βίον, βύμε, βύμετο, γδ. βάλω.

βίον, ἡ ποι. (βάλω), κοιλίης, φάραγξ,
βίον, P 283, Σ 588, τ 435, γ'. Ἑρμ. 284,
«βύμε» ἐν βήσσει· Γ 34 κ. α. πλχ.

βίον, οἶκος, ὁ, ἐπ. (βάλω, ἀρμός), ἀρ-
βάλω, χορευτῆς, μόνον Ὀδ. θ 250,

βίον (βία, βίη) καὶ ἔκ τινος ἀρχαιοτέρου καὶ
βίον τύπου βίον, (ὅστις ἐν τῇ ἐνεργ. φωνῇ
ἐπικόν εἶνε, εἰς δὲ τὸν ἐνεστώτα ἄγρ.)
βέδωκα, K 445, 172, Π 22— μέσ. ἐνεσ-
βίον, βιώνται κατ' ἐπ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ βίον-
βίον, εἰς τῆς γ'. πληθ. βιώντο ἐπ. ἀντὶ τοῦ
βίον, Δ 467.— παρ. γ'. πληθ. βιώντο, ἐπ.
βίον, ψ 9.— μέσ. μέλ. βήσσειν μέσ.

βίον. ἐβήσσειν. (Τὸ ἐνεργ. βιάζω εὐρίσκεται
κατ' ἐνεσ. μόνον μ 297.— τὸ δὲ βιάζομαι κατ'
ἐνεσ. καὶ παρ. ὡς ἀποθ. μὲν εὐρίσκεται πολ-
λαχοῦ παρ' Ὀμ., μὲ παθητικ. δὲ σημασίαν μόνον
ἐν τοῖς ὑπὸ τὸ Α'. ἀναφερομένοις χωρίοις).

Α'.) Ἑνεργ. «βιάζω», ἀναγκάζω, πιέζω,
στενοχωρῶ, «τινά» μ 297.— μεταφ. «ἄγος βέδω-
κεν Ἄλκιος» K 445, 172.— ὅθεν παθ. «βιάζε-
σθαι βελέεσσι» στενοχωροῦμαι ὑπὸ τῶν βέλων,
Α 576, O 727, Π 102. Β'.) Ὡς ἀποθ. «βιά-
ζω», στενοχωρῶ, «τινά» Α 467, Π 823, X
229, η 278, φ 348.— «παιδας ἐβήσατο ὄνος»
ἐνίκησε διὰ τῆς ἐπιμονῆς του, καὶ δὲν ἤναγκά-
σθη ὑπὸ τῶν ῥοπαλίων νά προχωρήσῃ, Α 558.—
«τινά ψεύδεσι» ἐξαπατῶ, Ψ 576.— μετὰ διπλῆς
αἰτ. «μισθόν τινα» διὰ τῆς βίας ἀποστερῶ τινος
τὸν μισθόν, «τοῦ κρατῶ τὸν μισθόν», Φ 451.

βίαιος, η, ον (βίη), βίαιος, περιέχων βίαν
«ἔργα» δ 236.— ἐπὶ δὲ βιαιοπραγίης «Κη-
ρες» γμ. 7, 17.— Ἐπὶ βιαιότητος διὰ τῆς βίας,
Ὀδ. θ 237, γ 37.

βίαιος, ἀντίος, ὁ, 1) εἰς τῶν ἐταίρων τοῦ
Νέστορος, οἷον ὑποστράτηγος αὐτοῦ, Δ 296.

2) εἰς Ἀθηναίους, N 694. 3) εἰς τῶν Τρώων,
T 460.

βίαν, γδ. βιάζω.

βίαιος, λία, ἄν, ἐπ. μετοχ. τοῦ ἄγρ. βίω-
μι, ἐτέρου τύπου τοῦ βάλω, «μακρὰ βιάς»
μακροῖς βήμασι βαδίζων, Η 213, O 307,
ι 450.— «ὕψι βιδάοντα» ὑπερῆφάνως βαδίζοντα,
N 374.

βιδάσκων, οἷσα, ον, ἐπ. μετοχ. ἐκ τοῦ ἄγρ.
βιδάσθω (ἐκ τοῦ βιδάω)=βάλω, βαδίζω,
πάντοτε ἐν τῇ φρ. «μακρὰ βιδάσκων» μέ-
γάλα βήματα βαδίζων, μόνον Ἰλ. N 809, O
676, Π 534. (Ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος, ἀπορρίπτων
τοῦτον τὸν τύπον προτιμᾷ τὴν γραφὴν ἐνός χει-
ρογρ. «βιδάσκων» καὶ εἰς τοῦτο τὸ ῥήμα ἀναγε-
καὶ τὸν τύπον «ἐβιδάσκων», γδ. βιδάω.)

βιδάω, ἑτερος ἐπ. τύπος τοῦ βάλω, βαδί-
ζω, «πέλωρα βιδάω» γιγαντιαίως βήμασι βαδίζει,
γ'. Ἑρμ. 225.— θαλασσιαῖος τύπος τοῦ παρ.
ἐβιδάσκων, ἐν τῇ γ'. Ἑρμ. 133. Πρὸ τοῦ βε-
κέρου ἐγράφετο μετοχὴ τοῦ ῥήματος τούτου·
βιδών, ὡσα, ἐν τῇ Γ 22 καὶ λ 539.— τὰ δὲ νῦν
γράφεται· βιδάω, ὡσα.

βιδάσκω, ἐπ. ἀόρ. β'. ἐβρων, γ'. Ἑρμ. 127.—
παρ. βιδάσκω παθ. μέλ. βιδάσσομαι, τρώ-
γω, κατατρώγω, μετ' αἰτ. X 94, μετὰ γεν.
τοῦ βίον «βεδρωκὴς βοός» ἔρχεται ἀγραύλοιο·
μέρος τοῦ βοός, γ 403.— «χρήματα βεδρώσεται»
θά φαγωθῶν, θ 203.

βίη, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ βία, ἐπ. δοτ. βίηφι,
Ὀμ. πολχ. κυρ. θηλ. τοῦ βίος, ὅθεν κυρ. 1)
ζωικὴ δύναμις, ζωή, vīa, «ἐπὶν ὑμέων γε βία»
ἀφελώμεθα γαλήνην ἀφ' οὗ ἀφαιρέσωμεν τὴν
ζωήν σας, γ 249. 2) ἐν γένει ἰσχύς, ῥώμη,
ἀλκὴ, βία, «δύναμις» ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ

ζώνων, "Ομ. πολχ. «βίη και κάρτος» ν 443, σ 439· σπανιότερον περί πνευματικῆς δυνάμεως «ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶ» Γ' 45· ἐπὶ ἀψύχων, οἷον «βίη ἀνέμων» Π 213, Ψ 713· πολλάκις περιφραστικῶς ἐπὶ ἐξόχων ἀνδρῶν, ὡς καὶ τὸ «μένος, σθένας κ.τ.τ., οἷον «βίη Διομήδεος, Ἑλένοιο, Αἰνείας, Πριάμοιο, Ἡρακλῆος» Ε 781, Ν 758 κ. ἀ. ἢ μετὰ ἐπιθέτων ἐκ κυρίων ὀνομάτων παραγῶγων, οἷον «β. Ἑτεοκλήσει, Ἡρακλήσει, Ἰφικλήσει» Δ 386, Ε 638, γ 290· κατὰ λέξιν μέν: ἡ ῥώμη τοῦ Διομήδους, Ἡρακλέους κ.τ.λ. || κατὰ περιφρασιν δὲ ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς καθομ. ἢ γενναϊότητος, ἢ ἐνδοξότητος, ἢ λογιότητος, ἢ πανιερότητος τοῦ (= ὁ γενναϊότατος, ὁ ἐνδοξότατος, ὁ λογιότατος, ὁ πανιερότατος Διομήδης, Ἡρακλῆς κ.τ.λ.— «βίη» διὰ τῆς βίας, ο 231· «βίη ἀέκοντος» Ἰδ. λ. λέκην. 3) βιαιοπραγία, βία, πράξις, παραβίασις, ο 329· συνήθ. κατὰ πληθ. Ε 521, «βία ἀποτίσεται» γ 216, λ 118, ρ 540. (Ταύτην τὴν σημ. δὲν παραδέχεται ὁ Δοιδερλ.).

ΒΙΨΝΩΡ, ὄρος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεῖς, Α 92.

ΒΙΟΨΑΛΛΙΟΣ, ὄν (βίος, ὁ ἄλλω), ὁ ἐν τῇ βίῃ ὁλλῶν, ὁ ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ζωῆς εὐρισκόμενος, γ 190.

ΒΙΟΣ, ὁ, ζωῆ. "Οδ. ο 491, σ 254, Βατρ. 33· (||· Ἐν τῇ καθομῇ. σώζεται μὲν ἡ λ., ἀλλ' εἰς τροπ. μόνον σημ. „βίος“=περιουσία).

ΒΙΟΣ, ὁ, ἐπ. τὸ τόξον, Α 49, ζ 270 κ. ἀ. (||· Ἡ παραγωγή ἀμφίβολος· σχολαστικῇ εἶνε ἡ ἐκ τοῦ βίος, ὡς ὄντος δῆθεν κατ' ἐξοχὴν τοξικοῦ τοῦ βίου τῶν ἀρχαίων. Ὁ Κούρτιος σχετίζει αὐτὴν πρὸς τινὰ Σανασκρίτ. λέξιν σημαίνουσαν τὴν νεύραν, ἥς ὁμοῦς σαφῶς διακρίνεται, Δ 125).

ΒΙΟΤῆ, ἡ=βιότας, βίος, δ 565 ἡ.

ΒΙΟΤΗΣ, ΗΤΟΣ, ἡ=βιότος, γ 7, 10.

ΒΙΟΤΟΣ, ὁ, ποι. (βίω). 1) βίος, ζωῆ, Π 504, Ν 563 κ. ἀ. «μοῖρα βιότοιο» τὸ μέτρον τοῦ βίου τὸ ἐνὶ ἐκάστῳ ἐπιμετρηθέν, Δ 170, μ 328. 2) τὰ (μέσα τὰ) πρὸς τὸ ζῆν, περιουσία, „βιός“, τὸ, Ε 544· «β. ἀλλότριος» ξένη περιουσία, α 160, 377, «βιότος καὶ κτήματα» Ε 123, 126. Ἐν τῇ ο 446, 456, ὁ λόγος περὶ τοῦ φορτίου τοῦ πλοίου· «δῶμα—ἐνίπλειον βιότοιο» τ 580, φ 78.

ΒΙΩΝ (βίος), ὁρ. β'. ἐδίωκν, προστ. βιώτω, ἀπαρφ. βιώναι· μέσ. ὁρ. ἀ. ἐδιώσαμην. Ἐτι δὲ καὶ ἐκ τινος ἀποθ. ῥήματος ἀ. πληθ. βιόμεσθα μὲ σημ. παθ. γ. Ἀπ. 528, ὅπου ὅμως ὁ Οὐόλφ. ἀντικατέστησε τὸ βεόμεσθα ἐκ τοῦ βέομαι, ὅπ. Ἰδ. 1) Ἐνεργ. ζῶ ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, Θ 429, ζ 359 κ. ἀ. 2) Μέσ. ζωογονῶ, διατηρῶ εἰς τὴν ζωὴν, σώζω τινός τὴν ζωὴν, «σύ γάρ μ' ἐδιώσας» μόνον θ 468.

ΒΙΩΤΟΙ, ΒΙΩΝΤΕΣ, ΒΙΩΝΤΟ, Ἰδ. ΒΙΩΝ.

ΒΛΑΒΕΡΟΣ, ἡ, ὄν (βλάπτω) „βλαβερός“ γ. Ερμ. 36.

ΒΛΑΒΟΜΑΙ, ἀρχαιότερος σχηματ. τοῦ βλάπτω, διαπωθεῖς ἀπαράλλακτος σημασιῶν· «βλάβομαι» καὶ ἐνεργ. „βλάδω“ παρ' Ὁ. γ' ἐν. «βλάδεται» Ἰδ. ΒΛΑΠΤΩ.

ΒΛΑΙΣΟΣ, ἡ, ὄν, καμπύλος, κυρτός· ὁ ἔχων τοὺς πόδας ἔξωθεν κυρτούς, γ 299.

ΒΛΑΠΤΩ, ὁρ. ἀ. ἐδολψα· παρκ. παθ. μακ. ὁρ. ἀ. παθ. ἐδλάφθην· ὁρ. β'. παθ. ὄν, Ψ 461, 545. 1) κωλύω τινά· ἐμποδίζω, παραλύω, «τινά» ν 29· «κελεύθου» τινά ἀπὸ τῆς ἐπιστροφῆς, «γούνατα» παραλύω, κάμνω νά τρέξῃ 271· ὅθεν παθ. «βλάδεται γούνατα» κλονοῦνται, Τ 166, ν 34· «βλάδεν (Λ. Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐδλάδθησαν) ἄρματα καὶ ἐμποδίσθησαν, ἔμειναν ὀπίσω, Ψ 545· «βέλεμνα Διὸθεν βλαφθέντα» ματαιωθέν τοῦ Διός, Ο 489, πρβλ. 484· «βλαφθεῖς» κρατηθέντες, ἐμπλεχθέντες· εἰς κλ. 39, «ἐν ἀσπίδι» Ο 647· «βλαφθέντα καὶ νον» ἐμπλεχθέντα εἰς τὴν παραχλὴν, τὸν θισιὸν τῆς μάχης, Π 331· β'.) μεταφ. ῥάττω, θορυβῶ, „γαλῶ“, βλάπτω· Π 724, ζ 178· καὶ ἄνευ τοῦ «φρένας» φ 294, «τινά» ψ 14, «βλαφθεῖς» φρενοῖς 1512· ὅθεν «βλάδεται ἀγορητής» θορυβῶν συγχέεται, Τ 82· ἐπομ. καὶ ἀπατῶ, λ 1· «βλάδω» βλάπτω, Βατρ. 180· παρ' Ὁ. νον ἐν τῇ φρ. «βεδλαμμένος ἦτορ» τὴν κατ' ἐ. φονευμένος, Π 660, ἐνθα ὑπ' ἄλλων· «βεδλημένος» πιθανώτατα.—Ἡ σημ. μόνον ἐπικτῇ.

ΒΛΕΪΩ, Ἰδ. ΒΑΛΛΩ.

ΒΛΕΜΕΑΪΝΩ, ἐπ. 1) συναισθάνομαι δύναμίν μου, ἐπαίρομαι, ὁρασύνομαι· τότε μετὰ τοῦ «σθένει» συνήθ. κατὰ «σθένει βλεμεαίνω» ἐπαίρομενος ἐπὶ τῇ μετι τοῦ (κατὰ τὸν νεώτατον Γερμ. μεταφ. κοινῆς· ἐν τῇ πληθῶρ τῆς δυνάμεως τοῦ Θ 237, Μ 42, Τ 36, «περὶ σθένει βλεμὴ ὑπεραίρεται ἐν τῇ δυνάμει τοῦ, Ρ 22, 133· =ΜΕΜΕΑΪΝΩ, ἐπιθυμῶ, ὀργῶ, Βατρ. 275· ῥάγεται, ὡς· λέγουσιν, ἐκ τοῦ βλέμω· κηλούς δὲ συγγ. τῇ φλέω, φλέψ· κατὰ τὸν Δωρ. ἐκ τοῦ ἄχρ. οὗς· βλέμος, ὅπ. σημ. νίζω. Φαίνεται πως· πιθανώτερα ἢ τοῦ Δοιδ. παραγωγή ἐκ τοῦ βλέπω, βλέμμα, καὶ ἡ νεῖα· ῥίπτω βλέμμα θρασυλέον || ἡ μάλλον τὸ βλέπω, ἢ ὅπως ἐπιστήσω τῶν ἄλλων τὴν πλὴν εἰς τὸ συχνὰ βλεπόμενον πρᾶγμα, ὅθεν· ρομαί, ἢ ἐξ ἐνδομύχου ὁρέξεως· ἐλκόμενος αὐτό, ὅθεν ἐπιθυμῶ).

ΒΛΕΠΩ, „βλέπω“ «δρουμες» Βατρ. 67.

ΒΛΕΦΑΡΟΝ [··], τὸ (βλέπω) „γλέφαρον“, „μυατόφυλλον“, μόνον κατὰ πληθ. Κ 271 κ. ἀ. καὶ κατὰ διττόν, ρ 490.

ΒΛΗΕΤΑΙ καὶ ΒΛΗΜΕΝΟΣ, Π, ὄν, Ἰδ. ΒΑΛΛ

, τὸ (βάλλω), σύνδεσμος, γόμφος, «ἐυστόν κολλητόν βλήτροισι» (πρβλ. O 678 f. (κατ' ἄλλους δὲ: κρίκος σι-
οῦ δύο ξύλα εἰς ἐν συμβάλλονται).
ἡ, πεποιημένη λ. „τὸ βέλσασμα“,
266 f.

ε[.υ.], ἡ, ὄν, κατὰ τοὺς ἀρχαίους,
ρόδον ἐμπνέων (δαινός, σεμνός, κατὰ
λ.) φοβερός, ἄγριος, ὅςιν «πρὸς ὥπα,
212, O 608 (κατ' ἄλλους: πῖθαν. συγγ. τῇ
β. τ. λ., ἐπομ. σφριγών, περὶ προσώ-
τὸ πληθυντικὸν τοῦ Ἀλάντος, περὶ δὲ
ου: ποικιλός. Ὁ δὲ Δοιδερλ. σχετίζων
ὡς τὸ βλέπω, βολή, βλεμαίνω, ἐριμη-
χων βλέπος, τουτέστι βλέμμα διαπερα-
ἐκφραστικόν). Ἐντεῦθεν

βίσις [..υ.], ἡ (βλοσυρός, ὠψ), ἡ ἔχου-
σάν τουτέστι φοβεράν ὄψιν, ἄγρι-
πῶ, τῆς Γοργόνης, A 36 f.

β, ἡ, ὄν, ἐπ. (βλώσκω, || ἡ κατὰ τὸν
κ τοῦ βλαθ-, βλάστη, βλαστάνω), ὑψη-
κοίμος, ραδινός, ἐπιθ. τὸν δένδρων,
II 483, ω 234.

β, ποι. (ἀντὶ τοῦ μλώττω, ἐκ τῆς ρίζ.
β. ἔμολον, παρὰ κ. μέμβλωκα (ἀντὶ τοῦ
β) ὑπάγω, ἔρχομαι, «μολοῦσα ποτὶ
Z 286, A 473, γ 46 κ. ἄ. ἐπὶ νηῶν
) ἔσπερον μολοῦσαι». O 720. μεταφ. ἐπὶ
«πρὶν δωδεκάτῃ μόλῃ ἡώς» Ω 784,

ον, τὸ, ἀσπίς ἐκ βοείου δέρματος
22, π 297. (Κατὰ τὸν Σχολ. ἀπιθ-
εῖ ἀγρίων βοῶν γενόμενον» ὀρύττερον
τὸν Δοιδερλ. ὡς βοός ἄγρη, τουτέστιν
β βοός ἀγρευθέν, ἀφαιρηθέν, πρβλ. πλ-
βοείη).

ον, δ, χεῖμαρρός, τι: ἐν Λοκρίδι παρὰ
ον, ἐπὶ Στράβωνος (9, 4, 4) Μάνης
ος, B 533.

βοή), ἀόρ. ἄ. ἐδόησα, μεταχ. βοήσαι
συνηρ. βώσας, δοτ. βώσαντι, M 337.

ῶτη συναίρεσι: παρατηρεῖται καὶ σή-
τῃ καθομιλούμ. „βώθησα“=ἐδοθήσα,
ῶ“=γασημερῶ, „διανώθηκε“=διανοή-
ηλ. Γ. 429.). Ὁ ἐνός. πάντοτε ἐπεκτείν-
βόα (βοᾶ), βοῶσιν (βοῶσιν), βοῶν

4) φωνάζω, B 97 κ. ἄ. «μακρὰ β.»
μακράν ὃ ἐ. παρατεταμένην φωνήν,
ἐκρούα, B 224 «βῶω σμερνά, σμερδα-
ερά, O 687, O 305, περὶ ἀλέκτορος,

«πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι» Εὐαγγ.)
(οἶον „ἐκράξ' ὃ πετεινός“) Βατρ.
ἐπὶ ἀφύχων, ἡχῶ, ἡχολογῶ, „βαύ-
βοή), «κῶμα βοᾶ ποτὶ χέρσον» τὸ

ᾄται, „μουγκρίζει“ (συντριβόμενον) εἰς
γ, E 394. «ἡόνες βοῶσιν» ἀντηχοῦ-
35.

καὶ βόβος, η, ὄν (βοῦς), ἐκ βοός,

ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

„βφδινός“, ὅςιν «ὄνθος βόσος» ἡ ἐν τῇ καθομ.
„βουινά“, Ψ 777. ὃ ἐκ δέρματος βοείου, οἶον
«ἱμάς» X 397, Ψ 324, «κνημίδες» ω 228.—

Ἐντεῦθεν οὖς. βοείη καὶ βοείη ἐξυμ. δορά. ἄ.)
δέρμα βοός, „βοῦδοτόμαρο“, A 843, P
389, Σ 582, χ 364. «βοή ἀδέψητος» ἀκατέρ-
γαστον δ. βοός, υ 2. 6.) ἡ ὑπὸ βοείου δέρματος
κεκαλυμμένη ἀσπίς, P 492, πρβλ. καὶ βοῖς γ.)
ἐκ τοῦ βοείου δέρματος: ἱμάς, „λουργ“ Γ. Ἀπ.
487, 503 (ἐνθα ὁ Βούττμαν. καὶ ὁ Γράσφ
γράφουσι «βοῖας» ἐκ τοῦ ἐπομ.).

βοεῖς, ἡ, ἱμάς ἡ λιωρίον ἐκ βοείου
δέρματος, δι' οὗ τὰ ἱστία ἀνεδιβάζοντο, ε 426,
O 291, Γ. Ἀπ. 407.

βοή, ἡ, φωνή, κραυγή, „βοή“ ι 404, κ
418 κ. ἄ. ἐπὶ δὲ Θρήνης, „βογκητός“ Z 465, ε
265. ἰδίως δὲ ἡ ἐν τῇ μάχῃ βοή, ὃ ἀλαλαγ-
μός, ὅθ. ἡ φρ. «βοήν ἀγαθός» ἐπιθ. ἐξόχων
ἡρώων, ἱκανός εἰς ἀλαλαγμόν, ἐπομ. εἰς μάχην
(κατὰ τὸν Γερμ. μεταφρ. Οὐδός. ὃ μεγαλόφρωνος
ἐν τῇ μάχῃ) B 408, κ. ἄ. πλγ. Μεταφ. ἐπὶ τοῦ
τόνου τοῦ αὐτοῦ καὶ τῆς καθάραι, Σ 493. ἐπὶ δὲ
καὶ ἐπὶ τοῦ μυκηθμοῦ, βογκητοῦ τῆς θαλάσσης,
ω 48 (|| ὅστις μάλιστα ἐν τῇ καθομιλ. λέγεται
„βοή“ καὶ ἐν γένει εἶναι εὐχρηστος ἡ λ. εἰς με-
ταφ. μάλιστα σημαίνει). Κατὰ τὸν Δοιδερλ. πα-
ράγ. ἐκ τοῦ βοῖς, || ὅπως δὲ ἡ ποτε εἶναι πεποιημένη.

Βοητοίσις, ογ, ὃ, υἱὸς τοῦ Βοηθόου=ὃ Ἐ-
τεωνεύς, θ 31.

βοηθός, ογ, ποι. (βοή, θέω)=βοηθός, ὃ εἰς
τὴν βοήν τῆς μάχης τρέχων, «βρμα» P
481. περὶ τὸν ἡρώων ὀρμητικός εἰς τὴν μά-
χην, N 477.

βοηλασίη [..υ.], ἡ (βοηλάτης, βοῦς-ἐλαύνει)
βοῶν ἔλασι, βοῶν ἀρπαγή, τὸ συνηθέστατον
εἶδος τῆς ληστείας κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους
ἦεν ἐν γένει λεηλασία, ληστεία. A 672 f.

βοητής, ἴος, ἡ, ποι. ἀντὶ τοῦ βόηται, βοή,
κραυγή, α 369 f.

βούρος, ὃ (συγγ. τῇ βούρος), λάκκος, „γοῦ-
βα, γοῦρνα“, P 58, λ 95 κ. ἄ. ἰδίως „γοῦρ-
να“ (=πλυνός, ὅπ. ἴδ.) ζ 92.

Βοῖβη, ἡ, πόλις τῆς Θεσσαλίας τῆς Πελαγονί-
τιδος, οὗ μακράν τὴν Φερῶν, B 742. Ἐντεῦθεν
Βοιβίς, ἴδος, ἡ, ἡ παρὰ τὴν Βοῖβην λίμνη,
τὴν σήμερον Καραλά, B 744.

Βοιωτίος, ἰη, ἰον, Βοιωτικός, Βοιωτός,
P 597, κατὰ πληθ. E 476.

Βοιωτός, ὃ, κάτοικος τῆς Βοιωτίας, χώρας
Ἑλληνικῆς, οὕτως ὀνομασθεῖσθαι ἐκ τοῦ Βοιωτοῦ
ἡ ἐκ τῶν πλουσίων αὐτῆς νομῶν, B 494, 510.

βολή, ἡ (βάλλω) βολή, „ρήξιμον ἢ ρήξια“,
(|| τὸ τεῦμα ἢ ἀκόντισμα, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὴν
πληγὴν), ρ 283, ω 461, μεταφ. «ὀφθαλμῶν βα-
λαί» βλήματα τῶν ὀφθαλμῶν, *Oδ. δ 130. (||
ἡ λ. αὔζεται ἐν τῇ καθομιλ. μὲ τὸν Δωρ. τό-
πον „βολά“, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ φρ. „μια βολά,
δύω βολαίς κτλ.“ ἀντὶ τοῦ ἑκασ, δις κτλ. ἐπὶ δὲ ἐν

Θράκη, βολή="βόλος, Πανδ. Τόμ. Η'. σ 423).
ΒΟΛΟΜΑΙ, ἴδ. ΒΟΥΛΟΜΑΙ.

ΒΟΜΒΕΙΝ, ῥ. πεπονημένον, ἐκφράζον τὸν ἀμβλύν
ἔχον τῶν καταπιπτόντων ἡχηρῶν πραγμάτων,
οἷον αἰχμηε, περικεφαλαίας, πρόγου, βροντῶ,
„μπουμπουνίζω“ N 530, Π 418· ἐτι δὲ συ-
ρίζω, „βοῦζω“ ἐπὶ τοῦ ὀρητικῶς ῥιπτομένου
πραγματος, οἷον λίθου, θ 490, καὶ ἐπὶ τῶν κω-
πῶν τῶν ἐλευθέρως ὑπὸ τοῦ ὕδατος παρζεφο-
μένων, μ 204.

ΒΟΟΝ, κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ βοῶν. ἴδ. βοῶν.
*ΒΟΡΒΟΡΟΚΟΙΤΗΣ, ὁ (βόρβορος, κοίτη) ὁ ἐν τῇ
βορβόρῳ κοιταζόμενος, κωμικὸν ὄνομα βατραχίου,
οἷον ἐ Λασποκρεβιδάτης, ἐν τῇ Βατρ. 230.

ΒΟΡΕΪΣ, ἀρ. ὁ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ βορέας,
γεν. βορέω, Ξ 395. 1) ὁ βορέας ἢ ἀκριβέστε-
ρον ὁ βορέας βορειανατολικὸς ἄνεμος, „βορεάς“
(προφ. βορjάς) E 524, ε 296 κ. ἀ. 2) ὡς κύρ.
ἵνα μὲν ὁ Βορέας, πρόσωπον μυθικόν, κατὰ τὸν
Ἡσίοδ. Θεογ. 379, υἱὸς τοῦ Ἀστραίου καὶ τῆς
Ἥσους, κατοικῶν ἐν Θράκῃ, I 5. Εἶνε δ' ἐραστής
τῶν φορβάδων τοῦ Ἐριχθονίου, ἐξ ὧν ἐγέννησε
τάς δώδεκα ἐκείνας ταχέας πύλους, Γ 223 ἐξ.
[Βορέης ἐν ἀρχῇ στίχου εἶνε κατὰ συνίτησιν δι-
σύλλαβον, προφερόμενον ὡς συνηρημ. Βορjής,
I 5, Ψ 495].

ΒΟΣΙΣ, ἰοε, ἡ, ἐπ. (βόσκω) τροφή, βοσκή,
T 268 f.

ΒΟΣΚΗ, μέλ. βοσκῆς, παρὰτ. μέσου θαμιστι-
κὸς τόπος βοσκέσκοντο, μ 355. 1) Ἐνεργ. ἀ.)
„βόσκω“, εἰς βοσκήν ἢ νομὴν ἐλαύνω, ἐάγω,
κυρ. περὶ τῶν βουκόλων, «βοῦς» O 548· ὁ.)
τρέφω, „βόσκω“ «αἴγας» ι 424, «κῆτες» μ
97, καὶ ἐπ' ἀνθρώπων λ 365, ξ 325· «γαστέ-
ρα» τρέφω, γαστίζω τὴν κοιλίαν, ρ 228, 559. 2)
Μία. „βόσκω“ τοῦτέστιν εἶναι ἐν τῇ βοσκῇ,
τρέφομαι, «λειμώνι» ἐν τῇ λειοδαίῳ, φ 49,
«ξόλοχον κατά» E 462· περὶ τῆς Ποδάργης
«παρὰ βόον Ὀκεανοῖο» ἐν ᾧ ἔδοσκε παρὰ τὴν
δὲχθην, Π 451· ἀπολ. Γ 223, μ 355· ἐπὶ πτη-
νῶν, O 691· μετὰ αἰτ. βόσκων κατατρέφω ἢ
φθεῖρω τι, «λειμῶνας» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλου.
„βόσκω τὰ λειβάδια“ T. Ἐρμ. 232 πρὸλ. 559.

ΒΟΤΑΝΗ [..], ἡ (βόσκω), βοσκή, χόρτον,
„γρᾶσιδι“, N 493, κ 444.

ΒΟΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ποι. (βόσκω), ὁ ποιμήν,
„βοσκός“ O 504 f.

*ΒΟΤΗΣ, οἱ, ὁ, ποι.=βοτήρ, Ἐπιγ. 44, 4.
ΒΟΤΩΝ, τό, (κυρ. οὐδ. τοῦ βοτῶς ἐκ τοῦ βό-
σκω) πληθ. «βοτᾶ» βοσκήματα, ποίμνια, Σ
524 f.

ΒΟΤΡΥΔΩΝ [..], ἐπὶβ. (βότρως) πυκνῶς ὡς οἱ
βότρυες, σωρηδόν, περὶ ἐσμοῦ μελισσῶν, «βο-
τρυδὸν πέτονται» B 89 f.

ΒΟΤΡΥΣ, ἰοε, ὁ, σταφυλή, „σταφύλι, τσαμ-
πί“, Σ 562 f. Tμ. 6, 40.

ΒΟΥ- (βοῦς), ἐν συνθέσει κατὰ τοὺς ἀρχαίους
σημ. τὸ ὑπερμέγεθες, τὸ τεραστιον, οἷον ἐν τῇ

βούλιμος, βούδρωστις, βούπαις, γλῶσσ. II. Οὔτως ἐν τῇ καθομιλ. οὐ μὲν
ἡ συλλαβὴ βου- χρησιμεύει εἰς τὸν αὐτὸν
ἐν συνθέσει, οἷον ἐν τῇ „βούδουκα“=μεγα-
(Πανδῶρ. Τόμ. Η'. σ. 423), ἀλλὰ καὶ
(οἷον „θεοτρέλλος, θεόκουτος, θεόσπιτο, ραβδῶ“, προσπιθεμένης δὲ καὶ τῆς ἐν
εὐτελοῦς καὶ τοῦ χονδροειδοῦς, τὸ γὰρ
(οἷον „γαῖδουρόδης“, ὁ ἐ. σφοδρὸς καὶ
χρῆς).

ΒΟΥΠΟΤΟΣ, οἱ, ἐπ. (βοῦς, βόσκω), ὁ ἐπὶ
βοσκούμενος, βόας τρέφων, «αἰγδοῦς
γαυθὴ καὶ βούδοτος» τρέφει καλῶς αἰ-
βόας, ν 246 f.

ΒΟΥΠΡΑΣΤΙΣ, ἡ, ἐπ. (βου-, διδρῶσκω),
ἀκόρεστος πεινα, βουλιμία, „λήρη
τῆς ἀδυναμίας τῶν βοῶν, II. ἢ μᾶλλον
μαγευτικῶς μορίου βοῦ-, ὅπ. ἴδε) ἐν
λιμός, πεινα, Ω 532 f. πρὸλ. βοῦπρ.
Σημειώσωμεν ὅτι οἱ παλαιοὶ σχολιασταὶ ἐπὶ
τὴν λ. καὶ μεταφορικ. ἐπὶ τῆς μεγάλης κα-
δόρου λύπης· ἄλλοι δὲ ὡς κύριον ὄνομα
νός κακοποιῶς λατρευομένου ἐν Σμύρῃ.

ΒΟΥΒΑΝ, ἀκος, ὁ, κυρίως οἱ παρὰ τὴν
ἀδένες λέγονται βουβῶνες, ἔπειτα δὲ καὶ
τὰ αἰδοῦτα χώρα, τὰ ἀπόκρυφα, Δ 694.

ΒΟΥΓΛΙΩΣ, ὁ, ἐπ. (βου-, γαίω), ὁ ἐπὶ
μὴ αὐτοῦ γαυριῶν, γαῦρος, ἀλαζών,
ἐπιτραχητικῶς καὶ σκωπτικῶς καυμένη ἢ λ.
γαίη, „γαῖδουροκαμαρῶν“, N 824, σ 7.
Δοιερλῆτος ἐρμηνεύει ταύτην μὲν τὴν
τοῦ Εὐσταθίου· ὁ ἐπὶ βοῖ, ὁ ἐ. ἀσπίδι, γαῖα
δὲ λ. βούδρωστιν, ὡς βιδρῶσκουσιν τὴν
τοῦτέστιν οἰστηλατοῦσαν, ὡς ὁ οἰστρος τὴν
λίαν ἀπιθάνως ἴδ. ἀνωτ. λ. βοῦ-).

ΒΟΥΔΕΙΟΝ, τό, (ἡ Βούδεια κατὰ Στέφ. τὸ
Π 572 πόλις ἀγνώστου θέσεως, πιθανῶς
Μαγνησίας κατὰ τὸν Στέφανον, ἢ τῆς Φθ.
κατὰ τὰ σχολ. τὰ Ἑνετικά.

ΒΟΥΚΟΛΗ (βουκόλος), παρὰτ. θαμιστι-
κὸς τόπος, Γ 448. 1) Ἐνεργ. βόσκω βόας
ἢ φέρω βόας εἰς βοσκήν, ἀπολ. Ξ 448·
αἰτ. «βοῦς», Φ 448, κ 85. 2) Μέσ.
λον παθ. νέμομαι, „βόσκω“ περὶ Ἰππ.
221, πρὸλ. βόσκω.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΝ [..], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Βού-
=ὁ Σφῆλος, O 338.

*ΒΟΥΚΟΛΙΝ, ἡ, ἀγέλη βοῶν, βουκόλ
„βουκολισ“, ἐν δὲ Κυθήροις „βουκολοῦ-
μάνδρα, ἐνθα συναγελάζονται οἱ βόας· ἡ
λίαις ἐπέτελλον“ τὰ βουκόλια ἢ μᾶλλον τὴν
μέλειαν τῶν βοῶν ἐπέτρειπεν) T. Ἐρμ.

ΒΟΥΚΟΛΙΑΝ, ἀκος, ὁ, πρεσβυτάτος υἱὸς
Λαομέδοντος, ἀνὴρ τῆς Ἀδαρδαρίας, Z.

ΒΟΥΚΟΛΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ βοῦς καὶ τοῦ ἀγ-
λέω, κατὰ δὲ τὸν Δοιερλ. ἐκ τοῦ κέλλω
βοηλάτης, κατ' ἄλλους ἐκ τοῦ πέλω) ποι-
βόσκων τοὺς βόας, „βουκόλος, ἀγέλας

οὐς. «ἀνήρ» N 574, Ψ 845, λ 293.
 «ἀνήρ» O 587, υ 227, γ 435 κ. α.
 «ἀγροῖται» οἱ ἐν ἀγροῖς διατρίβοντες
 λ 293.—Τῆς ἱλ. μόνον ἐνθ. ἀνὰ
 πτῆς, οἷ, δ (βουλευῶ) μόνον ὡς ἐπιθ.
 κ. βουλευτικός, βουλευόμενος, γέ-
 ν. οἱ γέροντες τῆς βουλῆς, Z 444 f.
 ἡ (βουλή). 4) Ἑνεργ. α.) διαβου-
 λ. ἀπολ. B 347· πολλάκις «βουλὴν βου-
 λησάμενος ἢ εἰδὼ γνώμην, I 75, K
 οὐλὰς βουλευσά» K 445· «τινὶ βου-
 λησάμενος περὶ τίνος, I 99· β.) ἐπεισώ,
 γνώμην, ἐπεισώμα, ε 23, ω 479· διανο-
 ῆ διαλογίζομαι, «μελετῶ» οἷον «ἀ-
 σκάζομαι» α 464· «φύζιν» K 314 κ. α. καὶ
 ἐν προσώπ. οἷον «τινὶ ὄλεθρον, πῆμα,
 κατὰ τίνος ὄλεθρον κτλ. E 464, ε 179,
 α. ὡσαύτως μετ' ἀπαρρ. I 458, ε 299·
 «περὶ τίνος» π 234· «βουλευόμενος ἐν μίαν
 βουλῇ» ἔχοντες πάντες· μίαν γνώμην,
 ὁμοφρονίαν, B 379.—Ἐν τῇ ἱλ. Ἑρμ. 467
 ὡς ἐμὲ καὶ σέ· συνάπτει δ' Ἑρμῶν τὸ
 καὶ σέ· πρὸς τὸ «ἐπιθέσσομαι» τὰς δὲ
 εἰς βλ. παρὰ Βασιλειώτην. 2) Μεσ.
 «βουλεύομαι κατ' ἑαυτὸν, μελετῶ, βου-
 λησάμενος» B 144.
 α.) ἡ, 1) γνώμη, συμβουλή, (ἴδ. βογ-
 λ. α.), οἷον «βουλῇ ἐπὶ τῇ καὶ νόμῳ» γ
 ἐπὶ τῇ καὶ ἀνευ περαιτέρου ὁρίσματος, ὁρῶν
 καλὴ συμβουλή, A 258, N 728, υ 298
 2) ἀπόφασις, βούλησις, «βουλή»
 οἷα βούλησις, A 5, M 236, 0 82· σκο-
 πησάμενος, μελετῶν, B 55. 3) συνε-
 λπίσιν τῶν βουλευτῶν, τῶν λεγομένων γερόν-
 των βουλῇ γερόντων· ἀντιδιασταλλομένη τῆς
 α.) τοῦ δήμου, A 258, B 194, γ 427.
 ὁμοφρονίαν, οἷον, ποι. (βουλή, φέρω), δ φέ-
 ρω ἀποφασίζόμενος γνώμην, βουλευτής,
 ὁ ἡγεμόνων, B 24 κ. α. ν 42, «βουλ.
 «συνέλευσις ἀνδρῶν βουλευτῶν, ι 112.
 οἷον, ἐπικ. βούλομαι (μόνον βόλεται, A
 ὡλεσθαι, π 387 ὅς ἐβόλοντο, α 211, ἀνθ' οὗ
 Βακχέρ. ἐγράφτο· ἐβόλοντο)· μέλ. βουλή-
 ἱλ. ἱλ. 264. 4) ὀέλω, ἐπιθυμῶ (περὶ
 ὁ λόγος ἀποχρώντως ἐρεθισμένης ἢ περι-
 ὀνιζῆς· ὀέλω, ἐν τῇ τῷ «ὀέλω» ἐπὶ ἀπλῆς
 ὡς ἢ ὀρέξω, ἀλλ' ἀμφοτέραι αἱ λέξεις εἶνε
 ἐν ταύτῃ τῇ διαφορᾷ εὐχρηστοί· Ἀντί-
 ὀνιζος ταύτης διαφορᾷ ὁ Βούτμαννος ἐν
 εἰσὶν ὑποθέτει ἄλλην τινὰ σχεδὸν ἀντί-
 ὀν ταύτης)· ἄλλη β. O 51· μετ' αἰτ.
 Γ 44· ὡς ἐπὶ τὸ πολ. μετ' ἀπαρρ. ἢ μετ'
 αἰ ἀπαρρ. A 67, 147, δ 353, π 387 κ. α.
 ἱλ. Τρώεσσι ἐβόλυντο κῶδος ὀρέξαι· A 79,
 349· ἀπολελ. «εἴ μοι αἶσα θεοδάρμεναι—
 καὶ τὸ θέλω, τὸ δέχομαι, O 226. 2)
 «τινὶ» ἀνευ ἀπαρρ. ὀέλω ἢ ἐπιθυμῶ χά-

ριν τινός τι, ἀνάλογον κατὰ τὴν σύνταξιν πρὸς
 τὸ τῆς καθομιλ. «σοῦ (=σοί) θέλω τὸ καλόν»,
 ἐπομένως ἐπὶ θεῶν, παρ' οἷς βούλησις καὶ ἐκτέ-
 λεισις τῆς βουλῆσεως συμπέπτουσι, ἀποφασίζω,
 εὐδοκῶ, χορηγῶ (ἱ. ὅθεν καὶ τὸ τῆς καθομιλ.
 «βουλιούμαι» = βουλέομαι ἄγρ., βούλομαι)
 «Τρώεσσι βούλετο νίκην» H 21, Π 424· «ἡμῶν
 Ζεὺς πολὺ βούλεται νίκην ἢ Δαναοῖς» θέλει πολὺ
 μάλλον (ἴδ. τὴν ἐπομ. σημ.) ἡμεῖς νὰ νικῶμεν ἢ
 οἱ Δαναοί, P 344· καὶ ἐπ' ἀνθρώπων, «Τυδείδης,
 μέγα δ' αὐτῷ βούλετο νίκην» Ψ 682. 3) μάλ-
 λον βούλομαι, προτιμῶ, ἐπομένου ἢ ἢ
 ἢ ἢ περ, οἷον «βούλομαι ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι
 ἢ ἀπολέσθαι» A 417, A 319, Ψ 594, γ 232,
 λ 488, π 106, «πολὺ βούλομαι» ρ 404· ἐνίοτε
 δὲ καὶ ἀνευ ἐπομένου ἢ, A 442, ο 88.

βοιταντός [·ν·] (βοῦς, λῶν), ἢ. ἐν εἶνε ρη-
 ματ. ἐπιθετον, εἰς δ' ἐξυπακούεται τὸ οὐς· και-
 ρός, ἀλλ' οὐ σιαστ. ρηματ. κατὰ τὸ ἀμνηστ. ἢ ἀ-
 μνηστ. τρύγητος ἢ τρυγητός κ.τ. κ. κ. κ. ἢ λύσει
 τῶν βοῶν ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, καὶ ἔπειτα δ' καιρός,
 καθ' ὃν λύνονται οἱ βοῆς ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ, πρὸς
 ἐσπέραν· παρ' Ὀμ. μόνον ἐν τῇ ἐπὶ βοι-
 τήνδε (μετενίστατο Ἡέλιος, ἴδ. μετανίσταμαι)
 εἰς ἀπόλυσιν τῶν βοῶν, ὃ εἰ. πρὸς ἐκείνο τὸ μέ-
 ρος τοῦ οὐρανοῦ, ὅπου ὅταν ὁ Ἥλιος εὐρίσκη-
 ται, οἱ ἄνθρωποι λύουσι τοὺς βοῆς (ἢ κατ' ἐλ-
 λους ἤττον πῶντας)· εἰς ἀπόλυσιν ἀπὸ τοῦ ἴδιου
 αὐτοῦ ἄρματος· οὐκ ὅμως πλέον τῶν βοῶν, ἀλλὰ
 τῶν ἱππῶν) Π 779, ι 58.

βοιτανός, ὅρος, ἢ (βοῦς, πλησσω), τὸ βοῦ-
 κεντρον, «βουκέντρον» ῥάβδος μακρὰ εἰς ἀνω-
 κὴν ἀπολήγουσα αἰθρᾶν, οἷς ἢς πλῆττουσι ταῖς
 βοῆς ἀροτριῶντες, Δατ. stimulus, Z 435 f.

Βοιτανία [·ν·], τὸ, ἀρχαία πόλις, ἔδρα
 τῶν βασιλέων τῶν Ἑπειῶν, ἐν τῇ βορείῃ ἱλ-
 δι, κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἀχαΐας. Τὸ ὄνομα αὐ-
 τῆς ἐσώζετο μέχρι τῶν χρόνων τοῦ Στράβωνος
 (8. 3, 17) ἐν τῇ ὀνομασίᾳ τῆς ἱλειακῆς μεθο-
 ρίου χώρας Βουπραΐδος, B 645.

βοῦς, ὁ, ἢ, γεν. βοῶς, δοτ. πλ. βοῦσι καὶ ἐπ.
 βοέσει, αἰτ. πληθ. Ἀττ. βοῦς. 1) βοῦς, βόδι,
 βοῦδι καὶ βοῦδι, σημ. τὸ γνωστόν ζῷον ἐν
 γένει· ἰδιαίτερα εἶνε «ὁ βοῦς» ἢ «βοῦς ἄρσην»
 H 314, τ 420, «ἢ βοῦς», «ἀγέλας», Ὀμ. πλχ.
 «ταῦρος βοῦς» ρ 389, ἐνθα τὸ εἰδικὸν προτάσ-
 σεται τοῦ γενικοῦ, ἐν τῇ ἀλλοχού φωνικώτερον
 ἐπιτάσσεται τὸ εἰδικὸν ὡς ἐπεξηγήσεις, «βοῦς· ταῦ-
 ρος» κ.τ.τ. 2) ἢ, τὸ βοεῖον δέρμα (κατὰ τὸν
 Εὐστάθ.), ὅθεν ἢ βοεῖον δέρματι περιδεβλη-
 μένη ἀσπίς, H 238, ἐνθα κεῖται ἢ Δωρ. αἰτ.
 «βῶν» ὡσαύτως καὶ ἢ δοτ. «βοέσει» M 405
 καὶ ἢ αἰτ. «βῶας» στ. 437. (Ὁ Γράσορ ἀνάγει
 πάντα ταῦτα τὰ χωρὶς εἰς τὸ βοεῖον (ἴδ. νόσιος),
 ἐπειδὴ τὸ μὲν· βῶν θεωρεῖται συννηρημένον ἐκ τοῦ
 βοῖον (ἴδ. νόσιος), τὸ δὲ «βοέσει» καὶ «βῶας»
 μεταβάλλει εἰς· βοῖον καὶ βοῖ· ἀλλ' οὐδὲν εὖρεν
 ὁπαδὸν ἐκούτην τοῦ Ὀμ.)

ΒΟΥΦΟΝΕΑ (βουφόνος), σφάζω βοῦς, Π 466†.
ΒΟΥΦΟΝΟΣ, ΟΝ (βοῦς, φον-), ὁ φονεύων ἢ σφάζων, θυσιάζων βόας, Γ. Έρμ. 436.

ΒΟΥΠΗΣ, ΙΔΟΣ, ἡ, ποι. (βοῦς, ὦψ), ἡ ἔχουσα βλέμμα βοός, τουτέστι σταθερόν, σοδαρόν, ἡ ἡρεμον καὶ ἀτάραχον βλέμμα (κατὰ τὸν Δοιδερλίνον συνήθως δὲ ἐξηγνεύεται: ἡ ἔχουσα ὀφθαλμούς βοός, τουτέστι μεγαλόφθαλμος) ἐπὶ θ. ἐξ ὧν γυναικῶν, Γ 144, Π 10, «Ἀλ(η)» Σ 40. ἰδίως δὲ «βωῖπες πότνια Ἥρη» Α 551 κ. ἀ. πλχ.

ΒΟΥΤΗΣ, ΟΥ, ὁ (=βούτης κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ βούκω, οἰονεὶ βουκός) παρ' Ὁμ. ὁ ἀερισμός τοῦ Ἀρκτουρού, ὁ πρὸ τοῦ ἀστερισμοῦ τῆς Ἀρκτου, ε 272.

ΒΡΑΔΥΣ [-], ΕΙΑ, ἦ, συγγρ. ΒΡΑΣΕΩΝ (ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου βραδυτέρος), Κ 226. ὕπερθ. «βράδιστος» Ψ 310, 530 (ἀντὶ τοῦ συνηθ. βράδιστος) βραδύς, «ἀργός, ἀργακίνητος» ἀ.) κυρ. Θ 404, ο 329 κ. ἀ. β.) μεταφ. νωθρός, «νόος» Κ 226. (συγγ. τῷ βράδς).

ΒΡΑΔΥΤΗΣ [-], ἦτος, ἡ (βραδύς), βραδυτής, νωθρότης, Τ 411†.

ΒΡΑΧΙΩΝ [-], ΙΟΝΟΣ, ὁ, βραχίων, Μ 389. ὁ πλθ. σ 69. «βρ. πυμνός» τὸ ἀνώτατον μέρος τοῦ βραχιόνος, τὸ πρὸς τὸν ὤμον, Ν 532 (ἀνθ' οὗ στ. 529 ἀπλως «βραχίων» καίται, πρβλ. Π 540 καὶ 549), Π 323.—Μόνον ἐνθ. ἀνωτ. εὐρίσκεται.

(ΒΡΑΧΙΩ) ἐπ. β. ἐξ οὗ β'. ὁρ. γ'. ἐν. ἔδραχε καὶ ἄνευ αὐξήσεως βράχε, λ. πεποιημένη, «βροντῶ», κροτῶ, δουπῶ, ἰδίως ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, οἷον ἐπὶ κλαγγῆς τῶν ὀπλῶν «γαλκός, τεύχεα» Δ 420, Μ 396, Ν 181, Ξ 420, Π 565, «φῆγινος ἄζων βριθοσύνη» [ἐκρίξεν] ἐτριξεν, ἐστέναξεν, ὁ φ. ἄζων ὑπὸ τοῦ βάρους (τῆς Ἀθηνᾶς), Ε 838. ἐπὶ τοῦ δούπου τῆς γῆς, Φ 387. ἐπὶ τοῦ ρόθου τοῦ κυμαίνοντος καὶ ὀρμητικῶς ῥέοντος ποταμοῦ, Φ 9. ἐπὶ τοῦ φόρου τῆς ὁράς, φ 49. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ βραχθυμοῦ τοῦ τετρωμένου Ἀρεως, Ε 859, 863 καὶ ἐπὶ τοῦ ὀδυνηροῦ μυκηθμοῦ τοῦ τετρωμένου ἵππου, Π 468 (ὅπου δὲν εἶνε ὀρθὸν νά θεωρηται ὡς κείμενον ἐπὶ τοῦ δούπου τοῦ ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ ἵππου, καθὼς φρονεῖ ὁ Σπίτζενερς, παρασυρθεὶς ἐκ τοῦ ἐπομένου «κάδ δ' ἐπείσεν ἐν κονίῃσι»).

ΒΡΕΓΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, τὸ ἐμπροσθεν μέρος τοῦ κρανίου, ὑπεράνω τοῦ μετώπου, Βατρ. 234.

ΒΡΕΜΩ, β. ποι. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ταυτόν τῷ Λατ. fremo, παταγῶ, μυκῶμαι, περὶ τῆς κυμαίνουμένης θαλάσσης, Δ 425. ὡσαύτως: τὸ μέσον «βρέμομαι» Β 210. ἔτι δὲ περὶ ἀνέμου, Ξ 399. (Συγγ. τῷ βροντή).

ΒΡΕΦΟΣ, τό, ἐμβρυον, τὸ μήπω τεχθὲν (πυλάριον) Ψ 266†. (Π. ἀμφίβολος ἡ ἐτυμολ.).

ΒΡΕΧΜΟΣ, ὁ, ἐπ. = βρέγμα, Ε 586†.

ΒΡΙΛΛΕΩΣ [-], ὁ, ἐκατόγχευρ, θαλάσσιος;

γίγας, ἰδ. Αἰγαῖον (σημ. τὸν ἄλκιμον, ἡ γόν) ἐκ τοῦ

ΒΡΙΑΡΟΣ [-], ἡ, ὅκ, ἐπ. (βρίω), ἐπιδαρός, «κόρυς» *Ιλ. Α 375 κ. ἀ. λαίω» Τ 381.

ΒΡΙΣΩ, ποι. (συγγ. τῷ βρῖθω) γίνονται αισθάνονται ἑμαυτὸν βαρύν, βαρύνονται.

ΒΡΙΗΠΤΟΣ [-], ΟΝ (βρι-, ἡπόω), βαρύνος, βροντόφωνος «Ἀρη» Ν 521†.

ΒΡΙΘΟΣΙΝΗ [-], ἡ, ἐπ. (βριθός), βάρος Ε 839, Μ 460.

ΒΡΙΘΩΣ [-], ΕΙΑ, ἦ, ποι. (βρῖθω) βαρύνει, πλθ. τοῦ δόρατος, «ἐγχο» Ε 746, α 410.

ΒΡΙΘΩ [-], ποι., μέλ. βρῖσω, ἐπ. ἀπορ. σέμεν, Γ. Δῆμ. 456. ὁρ. ἀ. ἔδρισται, πρὸς μετ. σημ. ἐνεστ. βέβριθα. 1) κυρ. εἴμαι ἐρημένος, ἡ φορτωμένος, εἴμαι πλθ. βρῖθω, «βριάζω» (Π. ἄδηλον ἀν. ἐκ τοῦ τοῦ περ' Πισιδῶν, Έργ. 5, ἐξ οὗ βριάζω Ἀγαπάζω. ἡ ἐκ τοῦ βρύω, ὥστε νά γράψω, βρυάζω «ὅπερ πιθανώτερον», τινὲς ἡ τινος «σταφυλῆσι μέγα βρῖθουσα ἀλώη» πλῆρη φυλῶν, «φορτωμένη σταφύλια», Σ 561, ὅρσι (ὁ δὲ Βαυμλεῖνος γράφει ὀριστ. βρῖθω ὅρεα καρπῶ» π 112, «βεβρίθει (ἡ ναῦς) καὶ ἐγγεσιν» ἔδριθε κτλ. π 474, «ταρσοὶ μὲν βρῖθον» ε 249, ο 334. Ὡσαύτως καὶ σον «μήκων καρπῶ βριθομένη» Θ 307. λαίλαπι βέβριθε γλῶν» πᾶσα ἡ γῆ (ὑποκλ. βαρύνεται ὑπὸ τῆς βροχερᾶς καταγίδος, Π. μεταφ. «ἐρι βέβριθου» βαρεῖα, Φ 385. ὁ τὰφ. ἀ.) ἐπὶ στίφους τινός μετὰ πάσης τῆς νάμεως, μεθ' ὅλου τοῦ βάρους αὐτοῦ πίπτοντος, ἐφοριῶντος κατὰ τῶν πολεμ. Μ 346, 359, Ρ 233, 512. 6.) εἴμαι ἐταυτέστιν ἰσχυρός κατὰ τι. ἐπομ. ἰσχύω, κρατῶ, ὑπερνικῶ, «ἐίδνοισι βρῖσαι» δῶρων ὑπερισχύσαι (κατὰ δὲ τὸν Ἀμεῖν, ἐκ κυρ. σημασίαν κειμένου τοῦ ῥήματος, ὁ μὲν φορτωμένος) ζ 459.

ΒΡΙΜΗ [-], ἡ, ἐπ. βάρος, ὀρμή, μὲν ὀργή, Γμ. 28, 40.

ΒΡΙΛΑΡΜΑΤΟΣ [-], ΟΝ, ἐπ. (βρι-, ἐπιδαρύνων τὸ ἄρμα, στιβαρός, ἐπὶ ἄρμα, «Ἀρεως», Γμ. 7, 4, πρβλ. Ε 838 (περὶ τῆς θηνᾶς).

ΒΡΙΣΕΪΣ [-], ἦνε, ὁ, υἱός τοῦ Ἀρδουοῦ, αὐλὸς τῶν ἐν Πηγάσῃ Δελέγων, ἡ ἱερὰ Λυρνησσῶ, Α 392, πρβλ. Β 685 κ. ἀ.

ΒΡΙΣΗΙΣ [-], ΙΔΟΣ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Βρ. = Ἰπποδάμεια (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς Α. αἰχμάλωτος καὶ ἐρωμένη τοῦ Ἀχιλλέως) σπαντος κατὰ τὴν ἄλυσιν τῆς Λυρνησσῶς Μ τὸν ἄνδρα καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῆς, Τ 300, Ω 676. Ἀπὸ δὲ τοῦ Ἀχιλλέως ὁ θεῖος ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Α 484, Β 6 ἀπεδόθη πάλιν εἰς αὐτὸν μετὰ τὴν συνδιὰ τῶν δύο ἡρώων, Τ 246.

ἐν, ἐπ. βρομέω, περὶ μυῶν, Π 642 f.

ος, ὁ (βρέμω), πάταγος, κριγμός· περὶ ζοντος πυρός, Ξ 396 f. ἔτι δὲ καὶ περὶ ἑος ἤγου τῶν αὐλῶν (τὸ. Αἴγας) Γ. 32, πρὸλ. Γμ. 23, 10.

τῶν, ὅρ. ἐβρόντησα, „βροντῶ“ πάντοτε Διός, Θ 433, μ 415 κ. ἀ. ἐκ τοῦ αἰ, ἡ „βροντή“ Διός· Ν 796, „Ζηνός“ κ. ἀ.

πος, ἐν, ὄν, ἐπ.=βρότειος (βροτός) εἰς ἀνθρώπων, ἀνθρώπειος «φωνή» τ 545 f. π. 47.

οις, ἐσσα, ἐν, ἐπ. (βρότος) αἱματώ-
αθρημαγμένος, «ἐναρ» αἱματωμένα λά-
2480 κ. ἀ. «ἀνδράγρια» *Ιλ. Ξ 509.

σαυρὸς, ὄν, ἐπ. (βροτός, λοιγός) ἀνθρω-
ρός, ἐπ(θ. τοῦ Ἀρεως, Ε 31 κ. ἀ. πλχ.
08, μόνον 0 115.

ός, ὁ, ἡ, ποι. θνητός, ὡς ἐπ(θ. «βρο-
ρ» Ε 604 κ. πλχ. «βροτοὶ ἄνδρες» μῶ-
97, συγχύτ. ὡς οὐσ. ἀνθρωπος, διὸ καὶ
εἰ ἐπ(θ. τὸ θνητός, οἷον η 210, πρὸλ.
τὸ θηλ. «ἡ βροτός» ε 334. (Ἑτυμολο-
ἐκ τοῦ μερομαι, (μῶρος, μοῖς) ἀντὶ τοῦ

βροτός, ἢ ὡς ἐν τῇ καθομιλουμένη τὸ
μῆρ, «μῶρ» ἔγινε (μῆρ) «βρέ»).

τος, ὁ, ἐπ. κατὰ τὴν συνήθει ἐρηνηεῖαν
τῆς πληγῆς ῥέον ἡ ῥέυσαν ἥδη αἷ-
*Ιλιάδ. πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπ(θ. «αἷμα-
(ὅπερ ὁ Γερμ. Οὐόσσ μεταφρ. αἱματώ-
ματος) οἷον Η 425, Ξ 7, Σ 345, Ψ 41-
βρ.» φ 489. Κατὰ τι σχολιον εἰς Ξ 7,

εἶνε «οὐ πᾶν αἷμα, ἀλλὰ τὸ ἀπὸ βροτοῦ
κρένου» καθ' ἕτερον δὲ τι «βρότος· ὁ ἐξ
ῥέπος» καὶ κατὰ μὲν τὴν πρώτην τοῦ-
ἐρηνηεῖαν τὸ ἐπ(θ. «αἱματός» θά ῥτο
περιττόν καὶ ἀσημαντόν· κατὰ δὲ τὴν δευ-
θά ἐσημαίνεν ἡ λ. ἐξ ἀνάγκης αἷμα τὸ μὲν

κρῆσαν, τὸ δὲ εἰσέτι ἐκρέον· ἀλλὰ φυσικῶ-
εἶνε νά δεχθῶμεν μετὰ τοῦ Δοιδερλείνου
μελιώδη καὶ κυρίαν σημ. αὐτῆς τὴν ῥοήν
εἰς μᾶλλον πᾶν ὅ,τι ἐξέρρευσεν ἡ

ὅθεν «βρότος αἱματός» εἶνε ῥοή αἷμα-
εξατοχασί, ἡ μᾶλλον αἷμα κεχυμένον.
ἡ λ. παράγεται ἐκ τοῦ μύρομαι κατὰ
δοιδερλ. ἡ ἐκ τοῦ ῥέω κατὰ τὸν Δάμμιον

βρότος· μένει ἀμφιόδον· τὸ βέβαιον εἶνε
σημ. τῆς περιωρίσθη ὡς καὶ τοῦ λύθρου
λ.) εἰς τὸ αἷμα καὶ μάλιστα εἰς εἰδικὴν
οὗτου κατὰστασιν, καθ' ἃ λέγει ὁ σχολια-

καὶ ἐντεῦθεν ἐξηγεῖται πῶς αἰ λ. «βρο-
βροτώ» ἀνευ περαιτέρου προσδιορισμοῦ
νοῦσι· αἱματοῦς, αἱματώνω. Ἐκ τούτου

τῶν, ἐπ. αἱματώνω, καθαιμάσσω, «βε-
μένα τεύχεα» λ 41 f.

κος, ὁ, ἀγγόνη, «σχοιν» (διὰ κρέμα-
*Οδ. λ 278, χ 472.

*βρίκα [-], ἐν, κατατρώγω, διὰ τῶν ὀ-
δόντων συντριβῶ, «βρουκανίζω», περὶ τῆς
γνάθου τῶν ἵππων, Ἐπ. 14, 13. (ἢ. συγγ. τῷ
βρύχω=κτυπῶ τοὺς ὀδόντας, ὅθεν ὁ βριγμός, καὶ
βρυχάσαι).

ΒΡΥΣΕΙΛΙ [-], ἐπ. ἀντὶ τοῦ Βρυσεῖ (Παυσ.
3, 20, 3) ἀρχαία τῆς Λακωνίας πόλις νοτιοδυ-
τικῶς τῆς Σπάρτης, ἐπὶ τοῦ χρόνου τοῦ Παισα-
νίου πάλαι ἤδη ἐξηφανισμένη, Β 583, (ἴσως ἐκ
τῆς λ. βρύσις).

ΒΡΥΧΑΘΗΑΙ [-...], ποι., ἀποθ. παρ' Ὁμ. μῶ-
νον παρακ. μὲ σημ. ἐνεστ. βέδρυχα, μετοχ. βε-
δρυχάς, καὶ ὑπερσ. ἐδεδρύχεν, βρυχάμαι
«σκουζώ» καὶ «βρουχισθῆμαι», (γ. ἐν. βρου-
χάται ἐν Κυθήροις Πανδ. ΙΒ'. σ. 451), ἐπὶ τῆς
κραυγῆς καιρίως πληγωμένου, Ν 393, Π 486,
καὶ ἐπὶ τοῦ πατάγου ἡ μυκηθμοῦ τῶν κυμα-
των, Ρ 264, ε 412, μ 242 (ἐνθα ἀπὸ τοῦ Βενκ.
καὶ ἐξῆς γράφεται «ἐδεδρύχεν» κατὰ συναίρ.
ἐκ τοῦ ἐδεδρύχεν ἀντὶ τῆς συνήθους γραφ. ἐδε-
δρύχει (ἢ λ. πεποιημένη συγγ. τῷ βρύχω, βρύ-
κη, ὅπ. ἴδε).

βρίθ [-], βρίθω, σφριγῶ, ἔγω δηλ. πλη-
θῶραν δυνάμει, πλεονάζω, «βρυάζω» «ἐρνος
ἀνύει βρύει» Ρ 56 f.

ΒΡΑΜΗ, ἡ, ἴων. καὶ ἐπ.=βρώμα, ἐδεσμα
«φαγητόν, φαγεῖ», *Οδ. κ 477, 379 κ. ἀ.
Γ. Δήμη. 394.

ΒΡΩΙΣ, ΕΟΣ, ἡ (βιδρώσκω), ἐδωδῆ, «φαγεῖ,
φαγητόν» Τ 210 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) α
491 κ. ἀ. (ἢ. ἡ λ. ἐσώθη ἐν Κρήτοις «βρώση»
=ἄψον Πανδ. ΙΒ'. σ. 451).

*ΒΡΑΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ(θ. ῥηματ. (βιδρώσκω) ἐδω-
διμος «φαγώσιμος» Βατρ. 30.

ΒΡΑΤΙΣ [-], ἴος, ἡ, ποι.=βρώσις, ἐδωδῆ,
«φαγεῖ» μόνον Τ 205, σ 407. (ἢ. Κατὰ τὸν
Δοιδερλ. σημαίνει τὴν ἐνέργειαν τοῦ τρώγειν,
οἷον τὸ «ἐδότης», ἐν ᾧ ἡ «βρώσις» σημ. καὶ
τὸ ἐδεσμα).

ΒΥΒΛΙΝΟΣ [-], ἡ, ὄν, ἐκ βύβλου, ὅ ε. παπύ-
ρου, πεποιημένος, οἷον «ὄπλον νεός» φ 391 f.
Κατὰ τινα παρ' Εὐσταθίου σημειώσιν βύβλος εἶνε
ἤχι ὁ Αἰγυπτιακός πάπυρος, ἐκ τοῦ φλοιοῦ τοῦ
ὁποῖου κατασκευάζον σχοινία, ἀλλὰ ἡ κάνναβις ἡ
ἄλλο τι φωτόν ἱκανές.

*ΒΥΘΟΣ [-], ὁ, βάθος, «βύθος» (Φιλιστ. Γ'.
427) Βατρ. 149.

ΒΥΚΤΗΣ, ὄν, ὁ, ἐπ. (βύζω), ὁ ἡχητικὸς ἡ
«βούζων» ἡ συρίζων, ἐπομ. σφοδρός, ἐπ(θ.
τῶν ἀνέμων, κ 20 f. (Δεῖν εἶνε ὁρή ἡ ἐκ τοῦ
βύκ, ὅπ. ἴδε. παραγωγή).

*ΒΥΣΣΑ, ἡ, ὁρά, δέρμα, «τομάρι», Βατρ. 127.

ΒΥΣΣΟΔΟΜΕΩ, ἐπ. (βυσσός, δομέω), κυρ. ἐν τῇ
βυσσῷ=βυθῷ οἰκοδομῶ, ὅθ. μεταφ. κρύπτω τι εἰς
τὰ βυθὸν τῆς καρδίας μου, ἐνδομούχω· διανο-
σθῆμαι, βουλευέσθαι, σχεδιάζω, πάντως κα-
κόν τι, *Οδ. ι 316, ρ 465, 494, «κακὰ φρεσὶ»
θ 273, ρ 66, «μόθους ἐνὶ φρεσὶ» δ 676.

ΒΥΣΣΟΣ, ὁ=ΒΥΘΟΣ, τὸ βίθος (τῆς θαλάσσης) Ω 80 τ.

ΒΥΠ [υ.], μέλ. βύτω, παρκα. παθ. βέδυμαι πληρῶ, „γεμίζω, στοιβάζω“ μετὰ γεν. «τάλαρος νήματος βεδυσμένος» πεπληρωμένος, „στοιβαγμένος“ δ 134 τ.

ΒΥΛΟΣ, ἡ (πιθάν. ἐκ τοῦ βάλλω || τούταντίον λαν ἀπιθάνον καθιστᾷ τὴν παραγωγὴν ταύτην ὃ ἐν τῇ καθομλ. τύπος τῆς λ.) „σβώλος“, σ 374 τ.

ΒΥΜΟΣ, ὁ (βαίνω), βάσις, ὑπόδαθρον, ὅθεν βάθρον ἀγάλματος, η 400· ἄρματος βάσις ἡ θέσις, Ω 441· ἰδίως τὸ θυσιαστήριον, «ἱεροὶ ἡ θεῶν βωμοί» Β 305, Α 808 κ. ἄ. πλχ. (διαφέρει δὲ τῆς ἐσχάρας κατὰ τοῦτο, ὅτι ὁ μὲν βωμός, ὑπερκείμενος πολὺ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, ἔχει βαλμίδας ἢ ἀνάβασιν, ἡ δὲ ἐσχάρα εἶνε ἀπλή κατὰ γῆς κειμένη βάσις).

ΒΥΡΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Περιήρου, ἀνὴρ τῆς Πολυδώρας, τῆς θυγατρὸς τοῦ Πηλέως, Π 477,

πρβλ. Ἀπολλδ. 3, 13, 4. 2) υἱὸς τοῦ ἐκ τῆς ἐν Λυδίᾳ Τάρνης, Ε 44.

ΒΥΝ Δωρ.=βουν, ἰδ. βοῖς.

ΒΥΣΑΝΤΙ, ἰδ. βολα.

ΒΥΣΤΡΕΑ, ποι. φωνάζω, ἐπικαλοῦμαι βοήθειαν μάλιστα) «τινά» μ. 124 τ. Η (διὰ τοῦ ἀγρ. βοήστης—βώστης ἐκ τοῦ κατὰ τὸν Λόδεκκ, (|| ἀκριδέστερον δὲ ὁ λαῖνος ἐκ τοῦ βοάζω, ἐξ οὗ Βοάκτης ποταμοῦ τινος, καὶ βοάξ συνηρ. βώξ ἡ φωνητικὴν ἔχων δύναμιν, καὶ ῥημ. βοά ὅπως δὲ ἐκ τοῦ ἐλαστήρ γίνεται τὸ ἐλα οὕτως καὶ ἐκ τοῦ βωαστήρ βωαστρέω καὶ βωστρέω).

ΒΥΤΙΑΝΕΙΡΑ [υ.υ.], ἡ, ἐπ. ἀνδρας (καρία) τρέφουσα, ἐπιθ. τῆς Φθίας, Α (διὰ τοῦ ἀγρ. βώτις=βόσις, διατροφῇ, βόσκη καὶ ἀντήρ).

ΒΩΤΩΡ, ΟΡΩ, ὁ, ἐπ. (βόσκη) „βοσκό“, ἐπιθ. μετὰ τοῦ «ἀνὴρ» Μ 302, ξ 402,

Γ

Γ

Γ, τὸ τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, ὅθεν σημαίνει τὴν τρίτην ραψφθίαν.

ΓΑΙΑ, ἡ, ὡς καὶ Αἴα, ὅπ. ἰδε, ποι.=γῆ (ὁ τύπος οὗτος παρ' Ὁμ. μόνον Φ 63, λ 467, 482, ν 233, ἐτι δὲ καὶ ὡς κύρ. ὄν. ἰδ. κατωτ.). 1) ἡ γῆ, ὡς παγκόσμιον σῶμα, «πείρατα γαίης» τὰ πέρατα τῆς γῆς, Θ 479 κ. ἄ. ἀντιδιαστελλομένη πρὸς τὸν οὐρανὸν ἢ τὴν θάλασσαν, Θ 46, ε 46. 2) μέρος τῆς γῆς, χώρα, εἰς τὴν γεωγραφικὴν σημασίαν τῆς λ., οἶον, «Ἀχαΐς γ.» Ἀχαϊκὴ χώρα ἡ Ἀχαΐα, Α 254, Η 424· «Αἰθιοπῶν γ.» Αἰθιοπία, Ψ 206· «Φαιήκων γ.» ε 280 κ. ἄ. ἰδίως συχνὸν «πατρίς γαίᾱ» πατρίς (ἰδ. τ. λ.)· γεν. πληθ. γαῖων, Θ 284, μ 404, ξ 302. 3) γῆ, ὡς φυσικὸν σῶμα, ἔδαφος τῆς γῆς, «γαῖα μέλαινα» „ἡ μαύρη γῆ“ Β 699, Ο 715 κ. ἄ. «γυτὴ γαῖα» ὁ τύμβος, τὸ μνημα, Ζ 464, πρβλ. Α. κατέκρη, Α') 1) γ'. γῶμα, οἶον «ὕμει· πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοντο» Η 99· ὅθεν «κωφὴ γαῖα» ἄλλαν γῶμα λέγεται τὸ πῦμα τοῦ Ἑκτορος, Ω 54· Ὡς κύρ. ὄν. Γαῖα ἡ, Ὑμ. 30· παρ' Ὁμ. δὲ μόνον «Γῆ» Γ 404, Τ 239, Δατ. Tellus, γυνὴ τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Ἑκατογχείρων, Κυκλώπων καὶ Τιτάνων. Ἐκ τούτου

ΓΑΙΗΙΟΣ, Η, ΟΝ, γήινος, οἶον «υἱός» υἱὸς τῆς Γῆς=ὁ Τιτυός, η 324.

ΓΑΙΗΟΧΟΣ, ΟΝ, ποι. (γαῖα, ἔχω) τὴν γῆν ἢ

γαλήνη

τὰς χώρας περιβάλλων (ἐν ὕδασι), ἐπὶ Ποσειδῶνος, 1483, α 68 κ. ἄ. κατὰ δὲ τὸν ἔξωρον ὁ κρατῶν, ὃ ἐ. συνέχων τὴν κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν ὁ βασιτάζων ἢ φέρων γῆν. (Πάντη διάφορον ἐρμηνείαν, τὴν ἐν τῷ νεκρ. τοῦ Βεκκ. σ 229, ἀκολουθεῖ ὁ Δοιδερμὸς ὁ ἐπὶ τῷ ὀχήματι γαυριῶν ἢ ἀγαλλόμενος τοῦ γαίῳ καὶ ὀχος).

ΓΑΙΑ, ἐπ. μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. ἀλμαται, εὐφραίνομαι, γαυριῶ ἐπὶ τινι, δεῖ γαίων» καμαρώνων, παρὶ τοῦ Βριάρεως, καὶ Διὸς, μόνον Ὑλ. Α 405, Ε 90, 51, Α 81. (Εἶνε ἡ ῥίζα τῶν λ. ΓΑΪΡΟΣ, ΓΑΙΝΥΜΑΙ, ΓΗΘΕΩ κτλ.).

ΓΑΛΑ, ΑΚΤΟΣ, τό, „γάλα“ «λευκόν» Δ «γλυκερόν» δ 88 κ. ἄ.

ΓΑΛΛΟΗΝΟΣ [υ.υ.], ὄν, ὁ εἰσέτι γάλα θηλάζον, «βουζακτάρικος, βουζανιάρικος», τρυφεροὶ «νεβροί» Ὑδ. δ 336, ρ 127 (κατ' ἐπέκτα τοῦ ἀγρ. γαλαθῆς ἐκ τοῦ γάλα καὶ θάω).

ΓΑΛΛΕΑΤΡΗ [υ.υ.], ἡ, ὄνομα νύμφης, λούθου τῆς Περσεφόνης, Ὑ. Δήμ. 423.

ΓΑΛΛΕΙΑ [υ.υ.], ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Ὑ. ΓΑΛΕΗ [υ.υ.], ἡ, γαλή, „νυφίτσα ἢ ποκονυφίτσα“, κατὰ δὲ τὸν Κορ. Ἀττ. καὶ „γαλίτσα ἢ γαλίδα“, καὶ ἐν γένει «τα», Βατρ. 9.

ΓΑΛΙΝΗ [υ.υ.], ἡ, ἡρεμία, ἡ συχία (ἰδίως

α), γαλήνη, (Ἰταλ.) „μπανάτσα“ «γα-
νερμία» νήνεμος γαλήνη, ε 304, 452.
καὶ ἀντὶ τοῦ: γαλήνιος θάλασσα, οἶον
ευχή κ 94, «ἐλαύνω γαλήνην» πλέω
ῥήνων θάλασσαν, η 319.

α) [υ.], ἡ, γεν. γαλόη, ὄν. πλ. γαλόη,
ἐλ. ὡς, *Ἰλ. Γ 422, X 473 κ. ἀ. (συγγ.
γλῶσσ).

α), ὁ (γαμέω), „γαμβρός“. 1) ἀνὴρ
πατρός, Z 249 κ. πλ. 2) ἀνὴρ τῆς ἀδελ-
φῆς, 474, N 464.

α) [υ.], (γάμος), μέλ. γαμέω καὶ ἴων.
I 391, ο 522. ἀόρ. ἀ. ἔγημα· μέσ. μέλ.
μαι καὶ ἐπ. σσ, I 394· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἔγη-
μαι.

1) Ἐνεργ. ἔχω ἢ κάμνω γάμον, ἐπὶ
ἐπομ. νυμφεύομαι, (καταχρ.) „ὑπαν-
ταίν“ λαυδῶν γυναῖκα, «τινά» I 388,
κ. ἀ. «ἄλογον» (|| κατὰ τὸ σχῆμα τῆς
ἐνως· διότι πρὸ τοῦ γάμου δὲν δύναται νὰ
ᾖ ἄλογος) I 399, φ 72· μετὰ γεν. διαπ.
ἵστοιο θυγατρῶν «μίαν τῶν θυγατρ. τοῦ
Ε 121· ἀπολ. δ 208. (|| Ὀδυσσεύς ἐρμη-
ν καὶ τὸ α 36, καὶ περ ἐπὶ μοιχοῦ κείμε-
ν Ἀλκίνοῦ, διότι οὗτος «ἐκνήσαστο» καὶ
αὐτὸν Ἀγαμέμνονα ἐνυμφεύθη τὴν Κλυ-
στραν). 2) Μέσ. ἀ.) ἐπὶ γυναικός, κυρ.
ἀρ. ὁμοί, λαμβάνω ἄνδρα, ἀπολ. α 275
κ. ἀ. Δοιδερλίους στίζει τὸν στίχον ὡς
μητέρα δ', εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμάται, γαμέε-
ται καὶ ἑσάρτ' τὸ ἀπρρ. «γαμέεσθαι» ὅχι ἐκ
ἐφορμάται, ἀλλ' ἐκ τοῦ «ἄνωγι» καὶ
πρέπει οὕτως τὸ φυσικώτατον ἀνακόλουθον,
ὅς ὁποῖον ἢ μὲν κανονικὴ σύνταξις θά ἦτο
α δ' εἰ οἱ θυμὸς ἐφορμάται γαμέεσθαι, ἂψ
α, ὁ δὲ ποιητὴς δὲν ἐδίστασεν ἀντὶ τοῦ
ἂψ ἰέναι· νὰ θέσῃ τὸ ἰσοδύναμον «ἂψ
ἀδιαφορῶν περὶ τῆς ἀνακολουθίας) «τινί»
κ. πλ. β.) ἐπὶ τῶν γονέων, λαμβάνω
καὶ δίδω εἰς τὸν υἱόν μου, «Πηλεὺς μοι
κα γαμέσσεαι» ὁ πατήρ μου Πηλεὺς θά
ἔσθ' ἡ γυναῖκα, I 394 (Εὐθα ὁ Βέκκ. γράφει
τὸν Ἀρίσταρχον· γε μάσσεται, Ἰδ. μαίνομαι).
α) [υ.], ὁ, ἀ.) τοῦ γάμου ἢ τελετῆς
αὐτῆς, „χαρά“ «γάμον τεύχω, ἄρτύω» κά-
μνω γάμον, παρασκευάζω τὰ τοῦ γάμου, α 277,
ὁ ἴδιος ἢ κατὰ τὸν γάμον εὐωχία, T
«γάμοι εἰλαπίναι τε» Σ 491, πρβλ. α 226,
β.) συνοικέσιον, σύζευξις, σ 272, N
κ. ἀ. (|| Πάσα; ταῦτα; τὰ; σημ. ἔχει ἡ λ.
α) καὶ ἐν τῇ καθομῇ. Χωρία τοῦ Ὀμ.
ἐρόμενα εἰς τὸν γάμον εἶνε καὶ τὰ ἐξῆς: ζ
28, ο 424 ἐξ. ψ 443 ἐξ. ζ 63, κ 7).

α) [υ.], αἱ, μόνον κατὰ πληθ. εὐχρηστον
ἀνάλογοι ἢ σιαγόνες μόνον τῶν ζώων, *Ἰλ.
00, Π 489, T 394. (|| Ὁ Κούρτιος σχετί-
καὶ ταύτην τὴν λ. καὶ τὴν συνώνυμον γαμ-
πρός τὸ γόμφος, γομφίον, καὶ τὸ Σανσκρι-
τῶν, ἄπερ σημ. τὸν ὀδόντα· ἀλλ' ἀμφιδόλως

δὲν δύναται ἡ λ. αὕτη νὰ χωρισθῇ τῆς λέξεως
γαμψός, ἥτις ἀναντιρρήτως σχετίζεται πρὸς τὴν
γνάμπτω, κάμπτω).

ΓΑΜΠΑΝΙΞ, ΓΧΟΣ, ὁ, ἡ, γαμψοὺς τουτέστι
καμπύλους ἔχων ὀνυχας, «αἰγυπιός» Π 428, π
247, X 302.

ΓΑΝΑΗ [υ.], ποι. (γάνος) στίλδω, λάμπω,
ἀκτινοβολῶ, μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ.
«γανώνωντες, γανώσασαι» κατ' ἐπέκτ. ἐπικ. ἀντὶ
τοῦ γανώντες, γανώσαι κυρ. ἐπὶ ἐστὶλδωμένου ἢ
„γανωμένου“ μετάλλου, N 265, T 239· με-
ταφ. «πρασιαὶ γανώσασαι» εὐθαλεῖς, θαλαραῖ, η
428· ἐπὶ ἄνθους Ἰ. Δῆμ. 40. || Ἐκ ταύτης τῆς
ρίζης ἔχει ῥήμα ἢ καθομῶμεν, μόνον μεταβ.
„γανώνω“.

ΓΑΝΕΜΑΙ [υ.], ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποι. ἀποθ.
(γαίω) μέλ. γανύσομαι, ἐπ. σσ, Σ 504, ἀγάλ-
λομαι, εὐφραίνομαι, χαίρω ἐπὶ τινί, μετὰ
δοτ. «ἀνδρὶ οὐ γανύσσεαι» Σ 504, T 405, μ
43· «γάνυται φρένα» χαίρει ἐνδομύχως, ἢ εὐ-
φραίνεται ἡ καρδία του, N 493.

ΓΑΝΥΜΗΔΗΣ [υ.], εὐς, ὁ (γάνυμαι, μῆδος)
υἱὸς τοῦ Τρωῆς, βασιλέως τῆς Τροίας, ἀπόγονος
τοῦ Δαρδάνου· κάλλιπτος δὲ ὢν τῶν τότε νεανί-
σκων ἀνερπάζθη ὑπὸ τῶν θεῶν, ἵνα χρησιμεύσῃ
ὡς οἰνοχόος τοῦ Διὸς ἀντὶ τῆς Ἥθης καὶ διὰ γῆ
μεταξὺ τῶν ἀθανάτων, E 266 καὶ T 232. || Ὁ
τρόπος τῆς ἀρπαγῆς παρ' Ὀμ. δὲν μνημονεύεται.

ΓΑΡ (=), σύνδ. (γε, ἄρα) οὐδέποτε ἐν ἀρχῇ
προτάσας· τιθέμενος, συνεινῶν ἐν αὐτοῖς τῶν ὁμο-
μορίων «γε» καὶ «ἄρα» τὴν σημασίαν. (|| Κυ-
ρίως λοιπὸν σημαίνει ὅτι τὸ ἐν τῇ προτάσει τῇ
ἐχούσῃ τὸν ΓΑΡ ἐκφερόμενον ἐμφατικῶς ἐκφέ-
ρεται ὡς τι θετικὸν καὶ ἀναντιρρήτῳ γε-
γονός· ἦτο λοιπὸν κυρίως τὸ μῆριον τοῦτο, ὡς
καὶ πάντες οἱ σύνδεσμοι τὸ καταρχάς, ὅχι σύν-
δεσμοι, ἀλλ' ἐπιῤῥημα τὴν ἀνωτέρω ἔχον ἐν-
νοιοῦν, καὶ πολλὰ καὶ μετέπειτα διέσωσε τὴν
θεμελιώδη ταύτην σημασίαν (ἴδε κατωτέρω). Ἐκ
ταύτης δὲ τῆς κυρίας σημασίας παρήχθησαν φυ-
σικώτατα κατὰ τὴν θεωρίαν τοῦ Βαυβλαινίου αἱ
συνδεσμικαὶ σημασίαι, αἵτινες καὶ μᾶλλον εἶνε
εὐχρηστοὶ καὶ δῆ. 1) αἰτιολογικός, ἐκφέρων τὸ
αἶτιον τοῦ προηγουμένου διότι, A 9, ὅ4, 77,
120 κ. πλ. Πολλάκις ἡ διὰ τοῦ ΓΑΡ ἐκφερο-
μένη αἰτιολογία προλαμβάνουσα προηγείται τοῦ
αἰτιολογουμένου, ὅτε πρέπει νὰ θεωρηθῇ παρεν-
θετική, ὁ δὲ ΓΑΡ νὰ μεταφράζηται διὰ τοῦ, διότι
βεβαίως, διότι, ὡς εἶνε γνωστόν, διότι—
δὲ καὶ ὅχι διὰ τοῦ ἐπειδὴ, (ἀν καὶ πολλὰ τῶν
τοιούτων χωρίων κατατάσσονται ὀρθότερον εἰς
τὴν 3) σημ.) M 326 ἐξ. Ψ 456 ἐξ. 890 ἐξ. Ω
334 ἐξ. α 304 ἐξ. ι 431 ἐξ. κ. ἀ. Πολλάκις ὁμοίως
ἐν ἀρχῇ τοῦ αἰτιολογουμένου τιθεμένη δεικτική
τις ἀντωνυμία ἢ τὸ ἐπιῤῥημα «τῷ» = διὰ τοῦτο
ὑποδεικνύει τὴν αἰτιολογικὴν σχέσιν, οἷον B 803
ἐξ. H 73 ἐξ. P 221 ἐξ. H 328. Μάλιστα δὲ
συνήθης εἶνε ἡ παρενθετικὴ αὕτη αἰτιολογία

μετὰ τὰς προσφωνήσεις, ὅσον Η 73, α 337, κ 474, 490, 226, μ 326. Ἐνίστα τὸ αἰτιολογοῦμενον δὲν ὑπάρχει, ἀλλ' ἐκ τῆς ἀκολουθίας τοῦ λόγου ἐ' ἀγόμενον ἐξυπακούεται, Α 423, Α 408.

2) ἐπιειχηματικός, δηλαδὴ, Α 260 ἐξ. ι 200, 318 ἐξ. Θ 148 κ. ἀ. καὶ μάλιστα μετὰ δεικτικὰς ἀντωνυμίας. 3) συμπληρωτικός; ἢ βεβαιωτικός; (δηλ. ὅχι πλέον σύνδεσμοι, ἀλλὰ μᾶλλον ἐπιβόημα, ἔχον τὴν θεμελιώδη καὶ κυρίαν τοῦ μορίου σημασίαν, πολλὰν ἐποι. συγγένειαν πρὸς τὸ δὴ) βέβαιαι, βεβαίως, δ' ἰδίως: ἀ.) εἰ; ἐπιφωνηματικὰς καὶ εὐκτικὰς προτάσεις, ὅσον «αἶ γάρ, εἰ γάρ, εἴθε γάρ» ἀμποτε δ' αἶ, δ' αἶ. (|| σημ. δηλ. ὅτι τοῦτο χωρὶς τινος ἄλλου εὐχεται ὁ εὐχόμενος, ἄλλο πλὴν τούτου βεβαίως; δὲν ἐπιθυμεῖ, Α 489, Κ 536, Σ 272, ι 523, υ 169, Β 374, Η 432 ἐξ. ζ 214, Ν 825, σ 513· β.) εἰς ἐρωτηματικὰς προτάσεις, καὶ μάλιστα μετὰ τὰς ἐρωτηματικὰς λέξεις, ὅσον «πῶς γάρ, τίς γάρ» (|| καὶ σημ. ὅτι ἡ ἐρώτησις εἶνε πολλὰ φυσικὴ καὶ ἡ διὰ τῆς ἐρωτήσεως ἐκφραζομένη ἀμφισβόλια ἔχει ἀποχρῶντα λόγον, ἢ ὅτι ἐν τῇ ἐρωτήσει περιέχεται βεβαία ἀρνήσις, ὅσον «πῶς γάρ τοι δώσουσι γέρα; μεγάθυμοι Ἀχαιοί; = οὐδαμῶς γάρ (βεβαίως) δώσουσι, Α 423· μόνον ἐν τῇ τοιζυτῇ γρήσει ἐσώθη καὶ ἐν τῇ συνήθειᾳ ὁ «γάρ», ὅσον «μὴ γάρ ἔκαμα καὶ κανένα καλόν» = βεβαίως ὅχι) Κ 61, 424, Σ 182, «τίς γάρ ἀνὴρ...» = οὐδεὶς γάρ ἀνὴρ, κ 383, 504, σ 509.

4) Κατὰ τὰ ἀνωτέρω ἐρμηνεύεται καὶ ὁσάκις μετ' ἄλλων μορίων συνδυάζεται, ὅσον «ἀλλὰ γάρ» ἀλλὰ βεβαίως, Η 242 (ἢ καὶ ἐξωθεν ἐννοουμένης τῆς ἐναντιωματικῆς προτάσεως, ἣν αἰτιολογεῖ ὁ Γάρ: ἀλλ' οὐ ποιήσω ταῦτα· οὐ γάρ σ' ἐβόλω βαλέειν) «ἀλλ'—οὐ γάρ σφιν ἐφαίνετο κέρδιον εἶναι μαιεσθαι προτέρω—τοὶ μὲν πάλιν αὖτις ἔθανον» Ξ 355 ἐξ. (ἐνθα ὁ Ἀλλὰ ἀνήκει εἰς τὸ: τοὶ μὲν κτλ. τὰ δ' ἐν τῇ μεταξὺ παρενθετικῇ κενύται) κ. ἀ.—«γάρ δὴ» διότι ἡδη, διότι πλέον καὶ μετὰ μέλλοντος; διότι πλέον τοῦ λοιποῦ, ἢ διότι βεβαίως, (ἴδε δὴ) Β 301, ι 383, ε 23 κ. ἀ.—«γάρ οὖν» = ἐπιτακτικώτερος γάρ, Ο 232· «γὰρ ῥα, γάρ τε, γάρ τοι, καὶ γάρ» (ἴδ. τὰ ἄλλα μόρια). [Τὸ α τοῦ γάρ ἐκτείνεται, ἐπομένῳ δὲν βραχέων συλλαβῶν, Β 39 κ. ἀ.].

ΓΑΡΓΑΡΟΝ [..], τό, ἡ νοτία κορυφή τῆς ἐν Τροίᾳ Ἰδης, ἐφ' ἧς ὑπῆρχε ναὸς τοῦ Αἰδός («τέμενος καὶ βωμός») Θ 48, Ξ 292, 362. (|| Περί τῆς παραγωγῆς ζ σημ. τῆς λ. ἴδ. Κορ. Ἀττ. 4, 76).

ΓΑΣΤΗΡ, ἑρὸς καὶ στήθος. ΓΑΣΤΡΟΣ, ἡ, 1) κοιλία, «κοιλιά» ὁ εἰ. ἀ.) ἡ κάτω κοιλία, τὸ προκοιλίον (|| «προκοιλία» λέγεται ἐν Ἀ-θίνας; ἢ λ. εἶνε ἀξία νὰ καταχωρισθῇ εἰς τὰ ἀργ. Ἑλλ. Λεξικά), Λατ. ventris, Ν 352, Ρ 313 κ. πλχ. κοιλία μητρός, μήτρα, Ζ 58· β.) ἰδίως ὁ στόμαχος, «βόσκω γαστέρα» γεμίζω τὴν κοιλίαν μου, ρ 228, Βατρ. 57· «γαστέρι νέκυν πενθῶ» μετ' τὸν στόμαχον τουτέστι διὰ τῆς

νηστείας πενθῶ τὸν νεκρόν, Τ 225· ἴδ. πεῖνα «γαστήρ δὲ ἐκέλεται» ζ 432, πρὸλ. ο 344, Βατρ. 57. 2) κοιλία πλὴν πανιστοῦ κρέατος καὶ αἵματος ὁ εἰ. ἀλγ. κανικόν· σ 44, υ 25.

ΓΑΣΤΗΡ, ἡ, κοιλία ἀγγείου, ἰδίως τρίποδος, Σ 348, Θ 437 (|| ἡ λ. ἐσώθη πωσοῦν συνεκδοχικωτέραν σημασίαν, καὶ «γαστέρα» ἴδ. Φιλίστ. Γ'. 128).

ΓΑΥΔΟΣ, ὁ, κᾶδος, εἰς δὲ ἀμέλγουσιν δάρι·, ι 223 f. (Θεωρεῖται συνήθως ἡ λέξις. Ὁ δὲ Δοιδερλ. σχετίζει αὐτὴν μετὰ λαν. || ἴσω; οὐδ. ἐτυμολογικῶς ἀσχετὰ λ. πρὸς τὴν τῆς καθουμίου. «γαυάθε» ἀγνοῶ κατὰ πόσον ὀρθῶς γράφεται συνήθως 6).

ΓΑΥΡΗΝ (συγγ. τῇ γαίῳ) ποιῶ γαυρὸν «γαυροῦμαι» φέρομαι γαυρῶς, γαυρίζω 267. (|| ἡ λέξις καὶ κατὰ τύπον καὶ κατὰ σημασίαν σφάζεται ἐν τῇ καθουμίου. κατὰ τὸ Ἀττ. 4, 78).

ΓΑΟΥΠΕΝ, ἴδ. ΛΟΥΠΕΝ.

ΓΕ, μόριον ἐγκλιτικόν, ὅπερ χρησιμεύει φαικτὴν ἀνάδειξιν τῆς ἐννοίας τῆς λέξεως παρόκειται, καὶ φέρει ταύτην εἰς ἀντίθεσιν ἄλλην ἢ ρητῶς ἐκφραζομένην ἢ μόνον ἐκ ἀκολουθίας τοῦ λόγου ἐξαγομένην. Ὁμοσυνήθως κεῖται εὐθύς μετὰ τὴν λέξιν, τῆς τὴν ἐννοίαν ἀναδεικνύει σπανίως δὲ, ἐπὶ πλοκῆς τῶν λέξεων, προτίσσεται αὐτῇ, 249 κ. ἀ. Ἡ δὲ ἀνάδειξις δυνατόν νὰ ᾖ τὸ μείζον, τουτέστιν ἐπίδοσις, ἢ ἐπὶ τὸ ἐλάττωσις, καὶ τὸ γέ εἶνε ἢ ἐπιδόσις μᾶλλον μάλιστα, ἢ ἐλαττωτικόν; τοῦτο στον ἀλλὰ πολλὰκις τὸ μόριον τοῦτο δὲν προάγεται, ἀλλ' ἐκπράζεται κατὰ τὴν ἀπαρτίσιν τοῦ τόνου τῆς λέξεως τῆς ἐπὶ τὸ γέ· «εἴπερ γάρ τε γόλον γε καὶ αὐτὴν ταπεινῇ, ἀλλὰ τε καὶ μετόπισθεν ἔχει πένθα διὰ τοῦ γέ ἐφαίρεται ὁ γόλος ὡς ἀνέμνος· πρὸς τὸν κότον, Α 81· «ὄφρ' εὖ εἰετὸν γ' ἰδοῦκην τήνδ' ἰκόμεθα» ω 259· χυρότατα τίθεται μετὰ τὰς ἀντωνυμίας προσωπικὰς καὶ δεικτικὰς, ὅσον ἀ.) ὅταν ἐξουκτικὰς προτάσεις ἢ ἀντωνυμίας ἀντιπρὸς ἑαυτὴν ἢ τὸ ὑπ' αὐτῆς δηλούμενον πόνον, τότε ἡ δευτέρα πρότασις λαμβάνει· «εἰπέ μοι ἡ ἐκὼν ὑποδάμνασαι ἢ σέ γε ἐχθαίρουσι» γ 214, πρὸλ. 6 327, Κ 48 210· β.) ὡσαύτως καὶ ὅταν ἡ ἀντωνυμία ᾖ τοῦ περιττῆ ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ, «πατήρ δ' ἄλλοι γαίης, ζῶσι ὄγ' ἢ τέθνηκεν» ἀν 36 πῆθανεν, 6 131, πρὸλ. γ 90, Κ 504 κ. ἀ. γ.) μετὰ τὰς δεικτικὰς ἀντωνυμίας, αἵτινες κεφαλαιουσί λόγον ἀναφορικόν, ἢ εἰς ἀν. ἀναφορικὰ ἀναφέρονται, ὅσον «δὲν μὲν (μυθολογικῶς ἀκούμενον, οὕτως ἔπειτα οὕτως ὡς εἴσεται, οὐτ' ἀνθρώπων» Α 548 κ. ἀ.—Συ

ὅτι τὸ γέ μετ' ἄλλων μορίων, ἐάν μὲν ᾖ αὐτῶν, ἀνέκει εἰς τὴν προηγουμένην λ., ὡς ἐν τῇ « γέ μὲν » (ἀντὶ τοῦ μὲν, ἐάν δ' ἐπιτάσσεται, ἐξαίρει τῶν ἄλλων τὴν δύναμιν, οἷον « εἴ γε, πρὶν γε, πά- τε γε, ἐπει γε », ἀπ. ἴδε. — Πολλὰ γε ἐν προτάσει ἴδε E 287 ἐξ. X 266 κ. ἀ. ὁλογία λίαν ἀμφίβολος].

ΓΕΓΑΛΑΣΙ, ΓΕΓΑΛΕ, ἴδ. ΓΙΓΝΟΜΑΙ.

ΓΑ, ἴδ. ΓΗΘΕΩ.

ΓΑ, ποι. παρὰ κ. μὲ σημ. ἐνεστ. (τὸ δὲ γέγωνε ἔχει καὶ ἀορ. σημ.) μετοχ. γε- γωνῶ, γ'. ἐν. ἐγεγώνη· ἔκ τινος ἐντεῦθεν γῶ ἐνεστώτος (γεγωνέω) τὸ ἀπρὸτ. γε- M 337 καὶ ἐπ. γεγωνέμεν, Θ 223 καὶ γ'. πλ. θ. τοῦ παρὰ πατ. γεγώνην, ἐπ. φωνάζω ἢ ὁμιλῶ ὥστε νὰ ἀκούω- φωνῆς γίνουμαι ἀκουστός, καταληπτός, ἐπὶ ἀνθρωπίνῃ φωνῇ· « ὅσον τὰ γέγωνε (γε) » ὅσον τίς γίνεταί ἀκουστός (ἀκούω- φωνῇ), ὅσον φθάνει ἡ φωνὴ τοῦ ἀν- θ. E 400, ζ 204· « οὐπω· οἱ ἔην βῶσαντι »· δὲν ἦτο (τρόπος) δυνατόν νὰ φωνάζη ἀκουσθῇ ἢ νὰ φθάσῃ ἡ φωνή του. M 337· « ἐπὶ πᾶν κατὰ ἄστυ » ἐφώναζεν (ὥστε ν' ἀ- γῇ) ὅλην τὴν πόλιν, Ω 703· « οἰμώϊζε τῷ γεγώνην » θρηνησας ἐφώναζεν πρὸς τοῦ (ἢ ἢ μᾶλλον κατὰ τὸν Βέκκερον καὶ μεταξὺ τῶν Θεών, μεταξὺ τῶν ὁποίων εἶται ἐκείνόν δ' Ὀδυσσεύς) μ 370· « τινί » ὡς ἐπὶ ἐπὶ ἀκούον τινος, Θ 227, ρ 461 κ. ἀ. ἴδ. ΓΕΓΝΑΙ.

ΓΕΓΝΑΙ (ἴδ. ΓΕΝ-), ἀορ. ἀ. ἐγεγνήμεν. 4) ἴδ. καὶ παρὰ. εἶνε μόνον ἐπ. καὶ ἔχουσι τὴν σημ. γεννῶμαι, « ἴη ἄρα γεννόμεθ' αἴση- μοι » X 477 κ. ἀ. « γεννόμενοι » K 74, (μετὰ τὸν Βέκκ. οἱ νεώτεροι, οὐχὶ δὲ καὶ οἱ παλαιοί, γράφουσιν εἰς ταύτην τὴν σημ. γί- νωμι. 2) Ὁ δὲ μέσ. ἀορ. ἀ. γεννῶ ἐπὶ ἴδ. E 800 κ. ἀ. καὶ τίκτω ἐπὶ μητρός, A 100· ἀ. « ὑπὸ τινι » ἔκ τινος τίκτω, « μέ τινα » A 299· « ἐπὶ τὴν γαίαν αὐτός » ἀφ' οὗ ἀνέστη, u 202, (ἐνθα τὸ γαίαν εἶνε ὑπο- στασ. ἀορ. ἀ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ γαίαν).

ΓΕΛΑΝ, ὅκος, ὁ, γείτων τῆς οἰκίας· « γεί- τω » ἢ τῆς χώρας ὁμοίος. Ὁδ. δ 16, ε 10· ἐπὶ θ. γειτονικός, ι 48, Βατρ. 67. (ἢ ὁλογοῦται πιθανῶς ἐκ τοῦ γέ-α-γῇ, πρὸς ἰσχύος, μεσάγει· ἀπὸ δὲ τῆς σημασίας γεινῶναι παρὰ τὸ γένος).

ΓΕΛΑΣΤΟΣ, ἡ, ὅς (γέλων), ἀξιογέλαστος, ὁ, « ἔργα » Θ 307 (ἐνθα ὑπάρχει διαφω- ρισμὸς ἀγέλαστα » « ὅχι διὰ γέλοιον », ἦν ἡ δ' Ἀνδρ. ἢ καὶ Δυντ. γέλαστος, ὅστις πα- ρα τονίζει τὴν λ. ἀγέλαστα).

ΓΕΛΩ, συνηρ. γελῶ καὶ κατ' ἐπέκτ. γελῶν, γελῶντες καὶ γελῶντες, σ 411 (ὑπὲρ ἴδ. ὡς ἀντιδιακρινόμενον εἰς τοὺς περὶ ἐπεκτάσεως

κανόνας μεταβάλλει εἰς γελοῖωντες· ἴδε καὶ λ. ΓΕΛΟΙΩΝΤΕΣ)· ἀορ. ἀ. ἐγέλασα, ἐπ. σαα. 4) Κυρ. « γελῶ », ἐπὶ τινι· B 270· « μάλα ἡδύ » μὲ πολ- λὴν εὐχαρίστησιν, « ἀπὸ τὴν καρδίαν » A 378· « ἡδύ γέλασαν » u 338· « γέλειον » μὲ τὰ γέλι- ἢ μᾶλλον μέσ' ὅς τὰ γέλιον τῆς, ὁ ἔ. χαιρέκα- κος, O 102, « ἐμὸν δ' ἐγέλασσε φίλον κῆρ » « καὶ ἐμένα γέλασ' ἡ καρδοῦλά μου », ὁ ἔ. ἐνδο- μύχως ἐχάρην, ι 413· « ἀπαλόν, ἀχρετον, ἄλλα- τρῖσι γναθμοῖσι, θακροῖεν, Σαρδάνιον γελῶ » ἴδ. τὰ ἐπὶ θ. 2) Μεταφ. ἐπὶ ἀφύγῳ « γέλασσε δὲ πᾶσα περὶ γῶν χαλκοῦ ὑπὸ στεροπῆς » ἐγέλασε δὲ πᾶσα ἡ γῆ περὶ ὑπὸ τῆς λαμπρότης τοῦ χαλκοῦ, T 362. Ὁ Δῆμ. 44. (Ὁ Δουδερλ. ἐκ- λαμβάνων τὴν λ. ὡς ῥηματικὸν τύπον τοῦ ἐπὶ θ. ἀγλαός, θεωρεῖ τὴν μὲν 4) σημ. μεταφορικῇ, κυρίαν δὲ τοῦ ῥήματος σημ. τό· λάμπω, ἀκτι- νοβολῶ, ἐξαστραπτῶ, καὶ κατὰ ταύτην ἐρμη- νεύει τὸ T 362· μεταφορικῶς δὲ τότε θά ἐρμη- νευθῇ τὸ χωρίον τοῦ Ὁ Δῆμ. 44, ὅπου ἐπι- μῆθη καὶ ὁ Κάουλλος· Ἐπιθελ. Πηλ. καὶ Θιδ. ς. 284 ἐξ. — Μεταφ. μεταγεγίγεται ἡ καθου- λουμένη ἢ τὸ « γελῶ » ἢ τὸ ἐναντίον « κλαίω »).

ΓΕΛΟΙΑ, ἑτερο· ἐπ. τύπος τοῦ γελῶ, « γε- λῶ » ἀορ. ἀ. ἐγέλοιησα, Ὁ Δῆμ. 49· παρὰ γ'. πλ. γελοῖον. u 347 (ἀνθ' οὗ ὁ Βούττιαν. προσέτιμα τὴν ἀρχ. γραφὴν γελώων)· ἴδ. ΓΕ- ΛΟΙΩΝΤΕΣ.

ΓΕΛΟΙΩΣ, ἡ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ γελοῖος (γέ- λως) καταγέλαστος, ἢ γέλωτα διαγεγρων, B 215 ἢ.

ΓΕΛΟΙΩΝΤΕΣ, u 390, θεωρεῖται ποι. ἀντὶ τοῦ γελοῖωντες· ἀλλὰ πρέπει βεβαίως κατὰ τὸν Βέκκ. καὶ Ἀρεν· νὰ γραφῇ γελοῖωντες μετοχ. τοῦ ΓΕΛΟΙΑ. Ἐν δὲ τῇ Β'. ὁ Βέκκ. κατὰ τρία ἀντί- γραφα ἔγραψε γελοῖωντες, ὡσαύτως ἢ ὁ Ἀρεν.

ΓΕΛΩ, ΓΕΛΩΝΤΕΣ, ΓΕΛΩΝΤΕΣ, ἴδ. ΓΕΛΑΝ.

ΓΕΛΩΣ, ὁ, καὶ Ἀιολ. ΓΕΛΩΣ, ὁ, A 399, Θ 326 (κατὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἀλλ' ὁρθῶς ἀντι- τίσσει ὁ Ροῦμπ τὰ χωρία· Θ 343, 344, ἐνθα Ἀιολ. συστολὴ δὲν χωρεῖ), δοτ. ΓΕΛΩ ἀντὶ τοῦ ΓΕΛΑΤΙ, σ 400 (ἐνθα τινὲς τῶν νεωτέρων γρά- φουσιν αἰτιατ. γέλω ἀνευ λόγου), αἰτ. ΓΕΛΩ ἀντὶ τοῦ ΓΕΛΑΤΑ, u 8, 346 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐξ ἀρχαίων ἐκδόσεων γράφ. γέλων) καὶ ΓΕΛΩΝ, σ 350, (ὅπου μετὰ τὸν Βέκκ. γράφεται γέλω), γέλω, « γέλοιον », τὰ.

ΓΕΝΕΉ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ γενεᾶ. Α'.) γενεᾶ, ὁ ἔ. 4) « γένος, γενεᾶ » (προφέρ. γενιά), Z 445, 452, Γ 244 κ. ἀ. « γενεῇ τε τόκος τε » τὴ γένος (ὁ ἔ. οἱ πρόγονοι) καὶ οἱ ἀπόγονοι, H 429 ο' 157 « πάντων ἀνθρώπων ῥῥοθαί γενεῇ τε τὸ κόν τε » O 444· ἀντιτίθεται πρὸς τοὺς « τοκῆας » Γ 203, Z 211, Γ 241, πρὸς τὸ T 103· ὡσαύτως « γενεῇν τινός εἰμι » εἶμαι τινος, ἀνέκω εἰς τινα κατὰ τὸ γένος, Φ 487, σ 225 « Αἰτωλός γε- νεῇν » Αἰτωλός τὸ γένος, Ψ 474· « ἔπει μοι γε- νεῇ ἔκ τινος » ἔλκω τὸ γένος, κατάχομαι ἔκ τινος,

Φ 157· β') εἰς στενωτέραν σημ. οἰκογένεια, Υ 306, πρὸλ. α 222 κ. α. ἔκγονοι, ἀπόγονοι, φ 191· γ') τοῦ γένους χαρακτηρὲς ἢ τύπος, «γενεὴν ἀγχιτα ἐφκει» Ξ 474, δ 27· ὅθεν δ') εὐγένεια, Α 786· ε') ἐπὶ ζώων, γένος, Γαλλ. race, Ε 265, 368. 2) γενεά (Γαλλ. génération), ἡλικία, σύγχρονοι (Λατ. aequales) Ζ 146· ὅθεν α.) ἡλικία ἢ «ζωή» τοῦ ἀνθρώπου (κατὰ τὸν Πρόδοτον περίπου 33 ἔτη, ἡγούν τρεῖς γενεαὶ ἀποτελοῦσιν 100 ἔτη) Α 250, Ψ 790, ξ 325, τ 294· β') ἡλικία ἐν γένει «γενεὴ ὀπλοότερος, νεώτερος» Β 707, Φ 439, «γεν. ὀπλοτάτος, νεώτατος» Η 153, 158, «γεν. πρότερος» Ο 469. β') τόπος γενετῆς, «γενεὴ καὶ πατρίς ἄρουρα» Υ 390, α 407, υ 193· καὶ περὶ τῆς καλιᾶς τοῦ ἀετοῦ, ο 474. —(16. Σπίτζερρον Εχευρ. IX, §. 2, σελ. 7 ἐξ.).

ΓΕΝΕΘΛΗ, ἡ, ἕτερος ποι. τύπος τοῦ γενεά. 1) γένος, γενεά, ἐπ' ἀνθρώπων «εἰσι γενέθλης ἢ ἐκ γενέθλης» καταγομαι ἐκ τινος, δ 232, υ 430· «οἱ σῆς ἐξ αἱματός εἰσι γενέθλης» (|| σῆς ἐξ αἱματος καταγονται ἀπὸ σοῦ, καὶ ὅχι ἐκ τοῦ αἱματος τοῦ γένους σου εἶνε, σημ. λοιπὸν τὸ «ἐξ αἱματος» τὸ γνήσιον καὶ στενὸν τῆς συγγενείας) Τ 144· ἐπὶ ἵππων γένος, Γαλλ. race, Ε 270. 2) τόπος γενετῆς ἢ παραγωγῆς, πατρίς, «ἀργόρου» Β 857. 3) ἀπόγονος, Ὑ. Ἀπ. 136 (16. Σπίτζερρον ἐνθα ἀνωτ. §. 3, σελ. 12).

ΓΕΝΕΙΑΣ, ἄορ. ἡ, ποι. πώγων, γενειάς, «γενειάς», τὰ, πληθ. π 476 τ.

ΓΕΝΕΙΛΑ (γένειον), ἀορ. α. μεταχ. γενεϊήσας, ἀποκτῶ γένειον, «βγάλλω γένειά», *Οδ. σ 476, 269.

ΓΕΝΕΙΩΝ, τό, ἡ γενειάς, «τὰ γένειά», «γενεῖου ἀπτομαι» || λαμβάνω τινὰ τοῦ γενεῖου, ἢ πώγωνος εἰς ἐνδοκίαν θυπείας ἢ ὅταν παρακαλῶ, ὡς καὶ σήμερον πολλὰκι γίνεται, Κ 454, τ 473 κ. α. [16. τὴν ἐτυμολογ. ἐν λ. ΓΕΝΕ].

ΓΕΝΕΙΣ, ἰορ. ἡ (ΓΕΝ-) γέννησις· ὅθεν ἀρχή, πηγὴ, μόνον περὶ τοῦ ὤκεανου, ὡς γενέσθου τῶν θεῶν «γένεσις θεῶν» *Ψλ. Ξ 201, 302.

ΓΕΝΕΤΗ, ἡ, γέννησις, «ἐκ γενετῆς» Ω 535, σ 6, Ὑ. Ἐρμ. 440.

ΓΕΝΝΑΙΟΣ, η, ον (ἐκ τοῦ γέννα, ἡ, ποι.=γέννο.) ἀνύλλογος (ἴδιος) τῆς καταγωγῆς, «οὐ μοι γενναῖον» δὲν εἶνε (ἴδιον τῆς καταγωγῆς) τοῦ γένους μου, Ε 253 τ.

ΓΕΝΟΣ, τό (ΓΕΝ-). 1) τὸ γεγεννημένον, τὸ ἔκγονον, ὅ. α.) γένος, «γενεά», οἰκογένεια «γένος πατέρων αἰσχυνέμεν» Ζ 209, ο 583, α 533 κ. α. «ὅθι τοι γένος ἐστὶ καὶ αὐτῇ» ὅπου εἶνε καὶ τὴ σὸν γένος, ἢ «γενεά σου» ἢ πατρίς σου, ζ 35· β') γένος ὡς σύνολον ὁμογενῶν ἀτόμων, «γένος ἀνδρῶν» τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων, «ἡμιθέων γ. ἀνδρῶν» Μ 23, Ὑμ. 31, 48· βωθῶν γένος· υ 210· ὅθεν γ') «ἀνδρῶν γένος» γενεά, ἡλικία, γ 245, δ 63· δ.) περὶ

ἀτόμων, γόνος, ἀπόγονος, Τ 124· α) γένος· ἢ χίμαιρα, Ζ 480, «ὅτον γένος» Ψ 1 538. 2) καταγωγὴ, γέννησις, «ἀμφοτέροισιν ὁμὸν γένος» Ν 354· «ἐκ τινος» εἶμαι κατὰ τὸ γένος, τὴν καταγωγὴν, Ε 544, ξ 199 κ. α. καὶ ἀνεοῖον «γένος εἰμι τινος» Φ 486 κατὰ τινος· «ἐξ Ἰθάκης γένος εἰμι» κατὰ τινος· 10. α 265, πρὸλ. υ 269 «ὅθεν ἡμιόνων» Β 852, «γένει ὕστερος» νεώτερος, Γ 2 Σπίτζερ. ἐνθ. ἀν. §. 4, σελ. 4).

ΓΕΝΤΟ, γ'. ἐν τοῦ ἀορ. ἐξ ἀχρηστονισμοῦ, Αἰολ.=ἐλετα, ὡς τὸ κέντο=κίετο, βε, ἐπιασε, μετὰ αἰτ. Θ 43, Ν 25, 211, 477. (|| Ἐγενε δηλ. τὸ Γέλετο διὰ σφίγγου, τοῦ δὲ λ. τραπέντος εἰς ν, ὡς ἐν θον=ἦλθον, καὶ ἀντιστροφῶς πνεύμα=πνεύμων=, πλεμμόνι, προέκυψε τὸ γέντο· ὁ δὲ Κούρτιος προτιμᾷ νὰ ἀνασλ. μαλλλον εἰς τινα ρίζαν ΓΕΜ, σημαίνω λαμβάνω).

ΓΕΝΥΣ [·], γορ. ἡ, αἰτ. πληθ. γένους· γένυς, λ 320, σιαγών, «σιαγόνι», α 688, καὶ ζώων Α 416 κ. α. (|| συγγενεῖον, γνᾶθος, γναθμός, Λατ. gena, Γερμ. Kinn).

ΓΕΡΑΙΟΣ, η, ον (κατὰ συστολήν ἀντιφραγίς), γέρων, «γέρος» οἶον «ἄττα γ 561· ἰδίως διὰ τὴν ἡλικίαν σεβάσμιος· «ὁ γεραῖος» «ὁ γέροντας» Α 35· ραϊζή «γερόντισσαι» Ζ 87.—Συγκριτέρος, η, ον, Ι 60, γ 362.

ΓΕΡΑΪΡΑ (γέρας), κυρίως διὰ τινος δῶρον βραβεύω τινά, ἐν γένει τιμῶ, «τινὰ τιμῶ τινα προσφέρων εἰς αὐτὸν νῦτα», Η 321, ξ 437, «ἀγαθοῖσι» ζ. 444.

ΓΕΡΑΙΣΤΟΣ, ὁ, ἀκρωτήριο καὶ ὄρμος νοτιοδυτικῆς ἄκρας τῆς Εὐβοίας, ὅπου τὸ γὰρ ὑπῆρχε νῆος καὶ τέμενος τοῦ Ποσειδῶνος· τὰ νῦν τὸ μὲν ἀκρωτήριο Κάβο-Μαδρὰ καὶ πόλις ὁμωνύμως, γ 477.

ΓΕΡΑΝΟΣ [·], ἡ, «γερανός», *Ψλ. Β 10.

ΓΕΡΑΡΟΣ [·], ἡ, ον (γεραῖρος), σεβ. ἐντιμός, ἐπιθ. τῶν ἡρώων, Γ 470· ὕστερος, η, ον, *Ψλ. Γ 224.

ΓΕΡΑΣ [·], ἄορ. τό, πληθ. ἐπ. γέρα· κοπήν ἀντὶ τοῦ γέρας, γεν. γεράων (γῆρας). 1) δῶρον διδόμενον τιμῆς ἕνεκα βεστον· α.) τὸ δῶρον, ὅπερ δίδεται εἰς τιμῆσιν, οἶον εἰς τοὺς βασιλεῖς ἢ ἀρχιστρατοῦ μέρος τῆς λείας, πρὶν αὕτη κλεῖν πάντα· ἐξ ἴσου, ἰδίως ὅπλα ἢ ὅπλα ἀιχμάλωτοι, η 10, πρὸλ. Α 148, 133· τερον δὲ μείζων μερὶς κρέατος· καὶ οἶον «γέρας» ὡσαύτως λέγεται καὶ τὸ εἰς τιμὴν πρὸς τιμὴν διδόμενον, Α 49· β') πρὸς τιμὴν διδόμενον, οἶον τὸ κέρδιον καὶ θαυμάσιον πρὸς τιμὴν τῶν ἀνδρῶν, Η 457. 2) τιμὴ, ἀξίωμα, ἰδίως

γ 182, λ 184, ο 522: «τὰ γὰρ γέρας
ἡτων» αὕτη εἶνε ἡ τιμή, τὸ προνό-
μιον γερόντων, Δ 323, I 422, η 150, λ 175.
τιμῖος, ον (γέρας), τιμητικός, πρὸς
τιμῖον ἢ διδοῦμενος, «ἄντα γέραςμα»
132

1102. δ, ἐπιθ. τοῦ Νέστορος, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ἐκ τῆς Γερηνίας, πόλεως ἢ Ἀρκαδικῆς παρὰ τὸν Μεσσηνιακὸν κόλπον 3. 21, 7. Στράβ. β. 4, 4. Λέγεται καὶ τὰ Γέρηνα, Στράβ. β. ἀνωτ. πρόλ. καὶ τὸ Γέρηνον κατὰ τὸν Εὐστάθ., ἀνῆκε πολλοῦς εἰς τὴν χώραν Μεσσηνίην), εὐθαὶ ἐγεννήθη ἢ κατὰ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἡρακλῆως τῆς Πύλου κατέφυγεν, Β 336 καὶ ὑπόθ. κ. α. (Κατὰ δὲ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ β. καὶ Σουΐας· ἐντιμος ἐκ τοῦ γέρας· κατὰ τὸν Γοίβελον ἐκ τοῦ γέρων καὶ τῆς - καὶ σημ. τὸν ἔχοντα λαμπρὸν καὶ ζωηρ. || Τὴν αὐτὴν ῥίζαν παραδέχεται καὶ ἑρος, δι' ἄλλης ὁμοῦ ὁδοῦ παράγων τὴν εἰπεῖν ὅτι παράγειται ἐκ τοῦ ἀγρ. οὐα. γέ- τὰ τὸ: εἶρην) ἢ ἐκ τοῦ ἀγρ. ὠσαύτως ῥήνη (κατὰ τὸ: γαλήνη) καὶ ἡ φρ. «γε- πρῶτα = « γέρων ἱππλάτα »).

1108, II, ON, εἰς γέροντας; (γερούσιας);
 γεραντικός, ἢ μάλλον γερούσια-
 «ὄρκος» X 419, «οἶνος» ὁ παρὰ τοῦ
 εἰς τοῦ; δήμου γέροντας; προσφερόμε-
 959, v 8.

Κ, ΟΝΤΕΣ, ὁ, κλητ. ΓΕΡΟΝ, γέρων, „γέ-
ρον“, Α 26, γ 226 κ. πλη. * ἄλλος γέρων
ἄλλιος· πληθ. «οἱ γέροντες» οἱ πρεσβύτε-
ροι· προύχοντες· τοῦ λαοῦ οἱ διαφέροντες· τῶν
κατὰ τὴν πείραν. τὴν συνέσει, τὸν πλοῦ-
τον. καὶ ὡς συμβούλοι ὑπὸ τοῦ βασι-
λεὺς καλοῦμενοι, Β 53, Α 344, 6 14· πρόλ.
καὶ καὶ ΒΑΣΙΛΕΥΣ.—Ως ἐπιθετον συνηθέ-
μεν ὄρεον. οὐσιασ. «πατὴρ γέρων» Α
2, τὸ οὐδ. * γέρον σίκκος· παλαιὰ ἀσπίς.

διδω εἴτινα νὰ γευθῇ, „γεύω“ παρ' Ομ.
τό μέν. γεύομαι, μέλλ. γεύσομαι, ἀόρ. α.
μην. „γεύομαι“ καί „γεύω“ μετά γε.
ἀδ. Ἀχαιῶν· ρ 613 (μόνον ἐνταῦθα εἰς
ρ σπρασ.) μεταρ. αισθανομαι, δοκιμάζειν
πρῶτον, (||) ὡς ἔν τῃ καθομῒ. „πρώ-
τον ἐν τῇ φρ. „ἔφαγε ἕλον, μιά σπαθιά,
ἰδι.“ κ.τ.τ.) „χειρῶν“ υ 181, „δουρός
εὐδοτοῦ“ Φ 61, φ 98. „γευσόμεθα ἀλ-
λ' ἐχρήσει· ὁ δὲ δοκιμασόμεν ἀλλήλους·
“ δοσάτω. γ 258.

πα [-], ἡ, ποι. ἀ.) χῶμα, πρόχῶμα, ὅσον ἵνα ἐμποδίσῃ ποταμοῦ τινος τὴν ὁδόν, «πὺν δ' οὐτ' ἄρ τι γέφυραι ἐεργμέναι ὡσι» Ε 88, 89 (ἰσφαλμένοι εἶνε ἡ ἐρημ-
νέουσα γέφυραι, „γεφύραι“; ἂν καὶ ὁ Διοδωρ.
ἐννοήσῃτο βέλονται νὰ ὑποστηρίξωσιν αὐ-
τὰς).

την). θ.) πληθ. μεταφ. κατὰ τῶν ἀρχαίων τὴν ἐρμηνείαν πᾶ μεταφ. τῶν φιλολόγων διαλείμματα, ἔσοδοι ἢ διοδοι, δι' ὧν μάλιστα γίνοντο τι· νᾶ φύγη, Δ 374, Θ 378, 553, λ 100, Υ 427· κατ' ἄλλους· δὲ ὁ μεταφ. τῶν ἀντιπαχόμενων στρατῶν γῶρος, τὸ ἄλλως μεταπίχμιον λεγόμενον, τὸ πρὸς τῆς μάχης.

ΓΕΦΥΡΩΝ [-...], ἀόρ. ἀ. ἐπ. γεφύρωσα, ἐγείρω πρῶγμα, ἐπομ. διὰ προχώματος ἐμποδίζω μετ' αὐτ. «πεπλήη γεφύρωσεν ποταμόν» ἡ καταπεσούσα πεπλήη ἀνίστασθαι ὡς προχώρα τὸν ῥοὺν τοῦ ποταμοῦ, *Πλ. Φ 245· «κέλευθον» διὰ χώματος; ἡ καταχώματος (δι' οὗ ἐπλήρωσε τὴν τάφρον) ἐξωμάλυνε τὴν ὁδόν, Ο 357. Κατὰ δὲ τὸν Δοιδαίη, γεφυρώω=γεφυρώνω, ὃ ἐ. κατασκευάζω ἐπὶ τινος γέφυρας.

Γῆ, ἡ, συνήρ. ἐκ τοῦ γέν=ΓΑΪΑ, ὄπ. Ὑδρ.
 *ΓΗΓΕΝΗΣ, ἑός, ὁ, ἡ (γῆ, ΓΕΝ-) ὁ ἐκ τῆς
 γῆς γεγεννημένοι. ἐπ(θ). τῶν Γυγάντων. Βατο. 7

ΓΗΘΕΑ (γαίω), μέλ. ήσω, άόρ. έπ. γήθησα & ένεστ. μόνον Ξ 450· συνηθέστατος & παρὰ γέ-
γηθα μέ σημ. ένεστ. χαίρω, άπολ. Θ 278 κ.
ά. «γ. φρένα» Θ 559, «κατά θυμόν» Ν 416,
«θυμῷ» η 489 κ. πλ.χ. χαίρω εἰς τήν καρδίαν
ἥ χαίρει τῇ καρδίᾳ, ἡ ψυχῇ μου· γήθησεν ἡτορ
η 269. Τό αἶτιον τῆς χαρᾶς έκφέρεται συνήθως
κατά μετοχήν «γήθησεν ἰδών» Α 330, μ 88 κ.
ά. «νῦν δὲ που Ἀχιλλεύς κῆρ γηθεῖ φόνον Ἀ-
χαιῶν δερκομένῳ» ἀνιμάλλω; ἀντί «δερκομένου»
Ξ 140· ἡ διά τοῦ «ὅτι» Ρ 567, 6 414, ἡ διά
τοῦ «οὐνεκα» σ 281· σπανίως δὲ αἰτ. «ταδὲ»
Ι 77 «εἰ νῦν Ἐκτωρ γηθήσει προφανείσα (ἄλ-
λοι: «προσπνέντε», ἀν καὶ τό ὑποκ. εἶνε θελυ-
κόν)» ἀν ὁ Ἐκτωρ θά χαρῇ, διότι ἡμεῖς θά ἐμ-
φανισθώμεν, Θ 377, 378· συντάσσεται τοῦ ῥήμα-
τος αὐτοῦ μετ' αἰτ. ζευγματικῶς, ὑπολειτουργοῦσης
ἐν αὐτῷ τῆς ἐννοίας τοῦ ὄρεν(ν).

ΓΗΘΟΣΥΝΗ [...], ἡ, ἐπ. χαρά, μόνον «γη-
θοςύνη» ὑπό χαρᾶς, ἀπό τῆν χαράν Ὑλ. Ν
29, Φ 390, πλτθ. Ὑ. Δῆλ. 437. Ἐκ τοῦ

ΓΗΘΟΣΥΝΟΣ [...], η, ον, ἐπ. (γηθῶ) περι-
χαρής, εὐφρόσυνος, μόνον II 422, λ 540
(οὐ ποῦ διακ.; ἄλλοι ἀντὶ τοῦ «γηθοσύνη» γρά-
σονται «γηθοσύνη» (ἰδ. τὸ προηγ.) πρῶλ. Ὑ.
*Ap. 437)· «τινὶ» διὰ τι, υἱόν· «χάρμη» N 82,
«οὐρμη» Δ 269· «γηθ. κῆρ» εὐφρόσυνος τῇν
καρότιν. A 272.

ΓΗΡΑΣ, Ὡ, ΓΗΡΑΣΩ.

ΓΗΡΑΣ, ΔΟΣ, τὸ, δοτ. ΓΗΡΑΪ, ΓΗΡΑ (ὁ Βέκκ.
γράφ. γήραι) λ 436 (ἀλλοτ' ἐγράφετο γήρα) τὸ
γῆρας, „τὰ γηράματα“, Ε 453, ὁ 46 κ. α.
τοῦναντίον «νεότης» Ξ 80.

ΓΗΡΑΣΚΟ, ἀόρ. ὅτ. ἐγήρα (ὡς τὸ ἔδρα κατὰ τὸν Βούττμαννον· ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὸν σχηματισμὸν τοῦτον παρατακτικὸν τοῦ γηράω, ὡς παρ' Ὀμήρῳ δὲν εὐρίσκεται) Ἡ 148· μεταφ. γηράω, P 197· γηράσχω, γηράζω· B 663 κ. ἀ. μεταφρ. ἐπὶ καρπῶν ὠριμάζω, η 420.

Γῆρυς, γῆς, ἡ, φωνή, κραυγή, Δ 437 (τὸ τὸ ἐπὶ οὐμ.).

*ΓΗΡΥΝ (γῆρυς) ποι., Δωρικ. γάρυς, φθέγγομαι—τὸ μέσ. φάλλω, Γ. Έρμ. 426. (|| Τὸ β. ἐσώθη ἐν τῇ τῆς καθομιλουμι, „γαρύζω ἢ γκαρύζω“ ὅπερ συνηθέστερον μὲν λέγεται ἐπὶ τοῦ ὀγκηθμοῦ τῶν ὄνων καὶ διὰ τοῦτο ὑπὸ τινων σχετίζεται πρὸς τὸ ὀγκῶμαι, ἐν δὲ τῇ Μακεδονίᾳ καὶ ἐπὶ φωνῇ ἀνθρώπων καὶ λίαν πολλὰς σεβαστῶν αὐτόθι δὲ ἀκούεται καὶ τὸ ῥηματικὸν „ἡ γαρυζᾶ“=„λαλᾶ“).

γ ΓΙΓΑΝΤΕΣ, οἱ, καὶ ἐν. ΓΙΓΑΣ, ΑΝΤΟΣ, ὁ (κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ γίς=γῆ, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ γῆ καὶ τλ=, γέγα). 1) φυλὴ γιγαντώδης, ἀγρία, εἰς τοὺς θεοὺς ἐχθρὰ, κατοικοῦσα περὶ τὴν Ἰ-πέρειαν οὐ μακρὰν τῆς Θρινακίας, διὰ δὲ τὰς κακουρίας αὐτῆς ἐξοντωθεῖσα ὑπὸ τοῦ Διὸς, η 59, 206, κ 120. Κατὰ τὸ η 206 εἶνε συγγενεῖς τῶν Φαίακων καταγόμενοι ἀπὸ τοῦ Ποσειδῶνος. 2) Κατὰ τὸν Ἡσιόδ. Θεογ. 403 εἶνε πελώριοι ἄνθρωποι πόδας ὀμφοειδεῖς ἔχοντες, υἱοὶ τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίης, οἵτινες θέλοντες ν' ἀναδύσιν τὸν οὐρανὸν ἐκαραυνώθησαν ὑπὸ τοῦ Διὸς, Βατρ. 7, Ἀπολλ. 1, 6, 1. Κατὰ τὰς νεωτέρας ἐρμηνείας εἶνε τὰ σύμβολα τῶν ἀγρίων, ἀκαταδάμαστων δυνάμεων τῆς φύσεως.

ΓΙΓΝΟΜΑΙ (ΓΕΝ-, ΓΑ-) ἀποθ., μέλ. γενήσομαι ἀπρ. ἐγενόμην, καὶ ὀριστ. σχηματ. γενέσκειτο, λ 208· παρακ. γίγονα καὶ ἐπ. γέγα, γ'. πληθ. γεγάσι [παραλήγουσα μακρά], β'. πληθ. γεγάτε [παραλήγουσα μακρά], Βατρ. 143 (ἀνθ' οὗ ὁ Θῆρσιος ἀναγινώσκει γεγάσι) μετοχ. γεγαῖς [α μακρόν], ἀπαρρ. γεγάμεν.—Σημ. γίνομαι, ὁ ἐ.

1) γεννῶμαι, παράγομαι, ὅθεν α.) ἐπὶ ἀνθρώπων γεννῶμαι «ἐξ ἐμέθεν γεγαῖτα» I 456, δ 112· «οὐκ ἐσθ' οὗτος ἀνὴρ—οὐδὲ γένηται» δὲν ὑπάρχει ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος—οὐδὲ θά γεννηθῇ (ἵστί κτλ.) ε 204, π 437. Ὁ παρακ. ἔχει πολλάκις σημ. ἐνεστώτος, «ὀπλοῦντο γεγάσι» εἶνε νεώτεροι, Δ 325, ν 160, «τοῖς, οἷ νῦν γεγάσι» οἵτινες τώρα ὑπάρχουσι, ζῶσι, ω 84· β.) ἐπὶ ἀψύγων παράγομαι, φέρομαι, „γίνομαι“, συμβαίνω, «γίνεται ἄνθεα» B 468 «τάδε οὐκ ἐγένοντο» Γ 176 κ. α. μετὰ δοτ. προσώπου χαριστικῆς ἢ ἀντιχαριστικῆς, «οὐκ ἂν ἐμοιγε ἐλπομένη τάδε γένοιτο» κυρ. δὲν δύνανται νὰ γείνωσι ταῦτα εἰς ἐμὲ ἐλπίζοντα, ὁ ἐ. δὲν δύναμαι νὰ ἐλπίζω ὅτι ταῦτα θὰ γείνωσι, γ 228 (|| πρὸλ. τὰς φρ. ἔστι μοι βουλομένη, ἡδομένη κτλ.=βούλομαι, ἡδομαι κτλ. ἢ ἔχω ὀρεξιν, εὐχαρίστησιν, ἀναλόγως ἄρα καὶ ἐνταῦθα=οὐκ ἂν ἐλπομένη ἔγωγε τάδε), «ἄχος γέμετο αὐτῷ» A 188, «πολλὴ Δαναοὶ γέμετο» Δ 471· «τί νύ μοι μήκιστα γένηται;» τί θὰ μοὶ συμβῇ ἐπὶ τέλους; ὁ ἐ. τί μὲ περιμένει ἀκόμη; ε 299· (|| «εἰ νῦν ὑπεῖρ ἄλ. νόστον ἔδωκε νηυσὶ ὁασσι γενέσθαι Ὀλύμπιος» ἂν εἶδεν (πρόδοκε) ὁ Ὀλύμπιος νὰ γείνη εἰς ἡμᾶς νόστος κτλ. δ 173, ἐνθα δὲν εἶνε οὐδὲ κατὰ

τὸ φαινόμενον περὶ τὸν τὸ γενέσθαι, ὅτι σιμεῖται, ὡς λέγει ὁ Ἀμείν, «ἵνα ἐπὶ τὴν ἔννοιαν τῆς πραγματοποιήσεως», ὡς γῶραν ἢ σύνταξις καὶ σημασία τοῦ ἐν τῷ δὲ δίσκῳ ἐν τέλ.). 2) μεταβαλὶν τινὰ κατὰστασιν, „γίνομαι τι“, εἰς παραφχῆμ. χρόνους ἔγεινα, ὁ ἐ. εἴμαι καὶ εἰς τὸν ἐνεστώτα ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν (δ 362)· ἢ δὲ κατὰστασις, εἰς τὴν τις μεταβαλὶν ἐκφράζεται α.) δι' οὐσιαστικοῦ «γίνομαι γὰρ εἰς τινὰ, Z 82, «φῶς; τινὲ γίγνηται» εἰς τινὰ, Θ 282, «μὲν τι» Σ 179· παροιμιώδης ἢ φράσις «γίγνηται γένεσθαι» νὰ γείνηται νερὸ καὶ γῆ· λόγος πρὸς τὴν τῆς καθομιλουμένης «γίγνηται καὶ σάκκη» ἢ «νὰ γείνηται σάκκη» πούλδερα (Λατ.) ἢ κορινιαχότα, [ἐξώλεται] λει; II 99· «πίνετα γίγνηται» λαμβάνουσι μορφὰς (α Πρωτεύς), ὅτι θέλει γ. δ 417, πρὸλ. 458· β.) δι' ἐπιθέτου «τα λειμός γλυκίων γέμετο» B 453 κ. α. πρὸ δι' ἐμπροθέτου πτώσεως «ἐπὶ νηυσὶν» ε 180 «κλισίῃσιν ἐν Ἀτρεΐδαο» I 669 «πῆμα γίγν.» εἰς τὸ ἔσχατον τῆς ἀθλιότητος, ε 338 «πρὸ ὁδοῦ γίγ.» προσδεῖται,

ΓΙΓΝΕΣΚΑ, μέλ. γινώσομαι ἀπρ. ἐγινώσκω, γινούς, ὑποτ. γινώ καὶ κατ' ἐπέκτ. ἐπ. γινώσκω, α. γινώσκω, γ'. γινώσκω, εὐκτ. γινώσκω, γινώσκω, ἀπρρ. γινώσκω καὶ ἐπ. γινώσκω—γινωρίζω, ὁ ἐ. α.) λαμβάνω γινώσκω τινος, παρατηρῶ, καταλαμβάνω τι λαμβάνομαι, μετὰ αἰτ. ἢ προτάσεως, διὰ τοῦ ὅτι, ἅς ἢ ὁ ἐκκερωμένη, E 821· φ 209, Θ 140 κ. α. ἢ μετὰ πλάγιος ἐστὶ «γινώσκω εἴ μιν ἅπαντες ἀθάνατοι φροῖσται» 256 κ. α. Ἐνίστατο τὸ ὑποκείμενον τῆς ἐστίνης προτάσεως τίθεται εἰς τὴν γινώσκω τινος ἀντικείμενον, οἷον «οὐδὲ νύ πῶς με ἔγνω θεός; εἰμι» X 10. «Τυδεΐδην δ' οὐκ ἀνιποτέροισι μετῆν» E 85· συντάσσεται δὲ μετὰ μετοχ. «ἔγνω μιν οἰωνὸν ἔδοντα» O πρὸλ. E 155· «ἔγνω δὲ προρέοντα» ε 111 μετὰ γεν. ὡς τὸ συνώνυμον: αἰσθάνομαι, γινώσκω· παρατήρησεν ὅτι ἐργασίῃ, Δ «γινώσκων ἀλλήλων» φ 36, ψ 109· «εἰ νύ πῶς τὸν γινώσκει» καλῶς θὰ γινώσκῃ τις αὐτὸν ἐννοήσῃ τὴν δύναμιν (εἰ ὅσον ἔγινε νῦν Σ 270· β.) γινώσκω τινὰ ὅτι εἶνε ἐκεῖνος τῷ ὄντι εἶνε, «τὸν γινωρίζω» E 813, κ. α. πλ. γ. «γίγν. τινὰ ἀσπίδα» ἐκ τῆς αἰ., ἀπὸ τῆς ἀσπίδος E 182· γ.) ἔχω γινώσκω ἢ πετρᾶν τινος πράγματος, εἰμαι ἐμπειρικός, «ὄρνιθας» εἰμαι ἐμπειρός τῆς ὄρνιθας, γινωρίζω (καταλαμβάνω ἀπὸ) ὄρνιθας, B 159.

ΓΛΑΓΟΣ [γλ.], εἶδος, τό, ἐπ. ἀντὶ τοῦ γάλα B 471, H 643 (|| εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης: γάλα, γλακτ(οφάγος), lac, γεν. lactis).

φάγος [...], ον, κατ' ἐπικ. συγκοπὴν γλακτοφάγος, ὁ τρώγων γάλα, ἐπὶ τῶν ἱππομολγῶν, Ν 6. (||. 'Ἄλλ' ἴδε καὶ γ. λ. ἐν τέλει).

μ. ἡ, ὄνομ. Νηρηίδος, Σ 39.

λα, μόνον κατὰ μετοχ. ἐπικ. ἐπεκτε-
-γλαυκίσαν· ὁ ἔχων λαμπροὺς ὀφθαλ-
-μα σπινθηροβόλον, ἐπὶ λέοντος, Υ 11 τοῦ

ός, ἡ, ὄν (γλαύσσω=λάμπω), λαμπρός,

σπινθηροβόλων, ἀποστίλδων,

λου; πιθανώτερον ἴσως κυανούς, „γα-

ἐπὶ τοῦ χρώματος τῆς θαλάσσης Π 34 f.

τος, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Σισύρου καὶ τῆς

πατὴρ τοῦ Βελλεροφόντου, Ζ 15 f,

εἰς, ὡς λέγει ὁ μῦθος, ὑπὸ τῶν ἀφηνια-

στων τοῦ ἐν Ἰωλκῇ κατὰ τοὺς ἐπικη-

ρῶνας τοῦ Πελλίου· κατ' ἄλλους δὲ συνέ-

θεν τῇ Κωικτιῇ πόλει Ποτινίαι, ὅθεν

μεταγενέστερον αὐτοῦ ἐπὶ Ποτινιεύς,

τοῦ ἱππολόχου καὶ ἔγγονος τοῦ Βελ-

του, ἀρχηγὸς τῶν Λυκίων, ξένος τοῦ Διο-

Β 87b, πρὸς Ζ 119 εἰς. 3) ποιμήν

γ. 11.

τάσις, ἰσος, ἡ (γλαυκός, ὦψ) αἰτ. συνθ.

ρίζα, σπαν. γλαυκώπιν, α 156· ἐπιθετον

πυρῶν, ἡ πυρῶδες, φλογερούς, σπιν-

θουόντας ὀφθαλμούς· ἔχουσα, κατ'

δὲ ἡ γλαυκός· ἡ βαθεὺς κυανὸς χρώμα-

αυτοὺς ἔχουσα „γαλανομαμάτ·, ἀλ-

εἰρησίου μᾶλλον τῆς ἐννοίας τοῦ ὁθε-

ροῦ βλέμματος (κατὰ τὰ Βενετ. σχόλ.

τῆς πρὸς τὴν πρόσφυιν τῶν ὀφθαλμῶν κα-

τω·) Α 206 κ. ἀ. πλγ. καὶ ὡς οὐσια-

στὴν Γλαυκώπις=Ἀθηνᾶ, Θ 373, 406, γ

κατὰ δὲ τὸν Ναιελευθιᾶ γλαυκώπις εἶνε

καὶ ὁ ὀφθαλμὸς ἔχουσα, τούτῃστιν ἀ-

προσβλέπουσα, πρὸς βοῶπις, ἐλικώπις).

ΠΡΑΙΝΑ [...], αἰ. πόλις τῆς Θεσσαλίας, ἀλ-

λ. ἄγνωστος, Β 712.

ΠΡΟΣ [...], ἡ, ὄν (γλάφω), ἐγγεγλυμ-

έπον. κοίλος, λαξευτός, ἐπὶ τῶν

τῶν σπηλαίων, Σ 402, ε 20· ὡσαύτως καὶ

κοίλος βράχος, πέτρα λαξευτή, Β 88,

ὡς καὶ τῶν «νηῶν» Β 45 f κ. ἀ. πλγ.

τῆς «φόρμιγγος» Θ 257, τοῦ «λιμένος»

τοῦ ὑπὸ λόφων περικυκλωμένου, μ 305,

κμ. ἡ, 1) τὸ λαμπρὸν τοῦ ὀφθαλμοῦ, ἡ

καὶ ἐν γένει ὁ βολβός τοῦ ὀφθαλμοῦ,

κ. 390. 2) κοράσιον, „κοῦκλα”

γλήνη» ||. ὕδρις πρὸς ἀνθρώπον, ὅστις

ἢν δηϊώδη παροιμίαν „εἶνε ἀπ' εἴω κοῦ-

κλ ἀπὸ μέσα πανοῦκλα” ἢ κατ' ἄλλην

μαίνουσιν τὸ λαμπρὸν, λευκόν, ἐξ ἧς τὸ γάλα,
γαλήνη, γελᾶω, γελέω=λάμπω).

ΓΑΗΝΟΣ, ΕΟΣ, τό, (λάω, γλαύσσω) ἄγαλμα,
κόσμημα, „ποικίλμα” κατὰ τὸν Σχολ. Ω 192 f.

ΓΑΗΧΩΝ, ΑΝΟΣ, ἡ, Ἴων.=ΒΑΛΙΧΩΝ, „φλη-

σκουῖνι ἢ μᾶλλον βλησκουῖνι” (ὁ ἔ. βληχῶ-

νιον), παρὰ δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὀρθότ. „γληφω-

νάκι” (=γληγωνάκι) φυτόν τι ὅμοιον μὲ τὸν

ἡδύσμον (Κορ. Ἀττ. 5, 49 εἰς.). Ὑ. Δήμ. 209.

ΓΑΙΣΑΣ [-], ΑΝΤΟΣ, ἡ, ἀρχαία πόλις τῆς

Βοιωτίας πλησίον τῶν Θηβῶν εἰς τὴν ὑπὸ ῥεῖαν

τοῦ Ὑπάτου, ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Πausανίου

(9, 49, 2, πρὸς Στράβ. 9, 2, 32) ἡρεπικωμέ-

νη, Β 504· (τοῦ Ἀριστάρχου τὴν γραφὴν Γίσι-

σας ἀποδοκιμάζει ὁ Βέκκερος).

ΓΛΟΤΤΑΣ, ὁ, τὸ κωλόμῃλον, (Κορ. Ἀττ. 4,

269, πρὸς τὸ Γερμ. Hinterbacken) ἡ κωλο-

μήριον, „κωλομέρι”· Ὑλ. Ε 66, Ν 654·

πληθ. τὰ ὀπίσθια, „κώλος, κώλοι”, Θ 340.

ΓΛΥΚΕΡΟΣ [...], ἡ, ὄν, ποι.=γλυκός, καὶ

μεταφ. εὐχάριστος, εὐφρόσυτος, „συκατ,

μέλι, ὕπνος, νόστος κ.τ.λ.» ἡ 116, υ 69, Κ 4,

χ 323 κ. ἀ.—Συγκρ. γλυκερώτερος, ι 28.

ΓΛΥΚΕΥΜΟΣ [...], ὄν (γλυκός, θυμός) μει-

λίχιος, γλυκός, Υ 467 f.

ΓΛΥΚΜΕΛΙΣΤΟΣ [...], ὄν (γλυκός, μελίχρως),

μελίχριος, „γλυκομλίητος”· Ὑμ. 5, 49.

ΓΛΥΚΗΣ [...], ΕΙΑ, ἡ, συγκρ. γλυκίων, Α 249

κ. πλγ. κυρ. „γλυκός”· «νέκταρ» Α 598 κ.

ἀ. μεταφ. εὐχάριστος, γλυκός, «ὕπνος, ἔμε-

ρος, αἰὼν» Α 116, Γ 439, ε 452.

ΓΛΥΦΑΚΟΣ [...], ὁ (γλύφω), γλυφίς, συμ-

λη, Ὑ. Ἑρμ. 41.

ΓΛΥΦΙΣ [...], ἰσοκ. ἡ (γλύφω) ἡ ἐγγλυφή,

τὸ χάραγμα, πληθ. αἱ ὅσαι ἢ τέσσαρες γλυφι-

δες, ἐγγλυφαί, αἱ κατὰ τὸ ὑπίσθεν ἄκρον τοῦ

βέλους, εἰς τὰς ὁποίας ἐναρμύζονται τὰ πτερά,

Δ 422, φ 419.

ΓΛΩΣΣΑ, ἡ, 1) ἡ „γλῶσσα” τῶν ἀνθρώ-

πων καὶ ζῶων, Α 249 κ. ἀ. «γλῶσσας τάμνειν»

ἐκτέμνειν τὰς γλῶσσας τῶν θυμάτων, γ 332, 344.

(Αἱ γλῶσσαι ἐβυσσάζοντο μετὰ τὸ δειπνῶν τὸ

κατὰ τὴν θυσίαν πρὸς τιμὴν τοῦ Ἑρμοῦ, ἐκό-

πτοντο δηλ. καὶ ριπτόμεναι εἰς τὴν πυρὰν ἐκαίον-

το, Ἀθην. Α, σελ. 46 Β.). 2) „γλῶσσα”,

ὡς ὄργανον τοῦ λόγου, διαλέκτας, Β 804, τ

475· «γλῶσσ' ἐμέμικτο» ἡ γλῶσσα ἦτο πολυ-

μυγία, Δ 438, Ὑ. Ἀφρ. 413.

ΓΛΩΣΣΙΣ, ἴνος, ἡ (γλῶξ, γλῶσσα)· κυρίως πᾶ-

σα γλωσσισιδής· προβολή, „γλωσσισιδί”· ὅθεν

πιθανῶς ἡ εἰδός τι ἀγκίστρων ἢ ἀγκίδων ἔχου-

σα ἄκρα τοῦ ἔστορος (ἰδ. τὴν λ.) ἢ κατ' ἄλλους

ἡ ἄκρα τοῦ ζυγοδέσμου, (ἰδ. τὴν λ.) Ω 274 f.

ΓΝΑΘΜΟΣ, ὁ, ποι. (γνάω, κνάω), γνάθος,

σιαγών, „σαγόνι” καὶ ἔπειτα παρειά, ἀν-

θρώπων τε καὶ ζῶων, Ν 674, Π 405, π 475 κ.

ἀ. «πάντας ὀδόντας γναθμῶν ἐξελαύνω σπᾶς ὡς

ληιδότειρης» ἐκκρούω πάντα· τοὺς ὀδόντας ἐκ

τῶν σιαγόνων, τοῦ βγάζω ὅλα τὰ δόντια, α 29, ἰδ. καὶ ΛΑΛΟΥΡΙΟΣ.

* ΓΝΑΘΟΣ [ν], ἡ=ΓΝΑΘΜΟΣ, Ἐπιγ. 44, 43· (οὗτος εἶνε ὁ συνήθης ἐν τῇ πεζῇ λόγῳ σχηματισμός τῆς λ.).

ΓΝΑΜΠΤΟΣ, ἡ, ὄν, 1) καμπτός, καμπύλος, «ἐλκίς» Σ 401 «ἄγκιστρον» δ 369, «γένος» Α 416. 2) εὐκαμπτος, εὐλύγιστος, σταθερόν ἐπιθετόν τῶν μελῶν τοῦ ζῶντος· ἀνωρῶπιον σώματος, Α 669, Ω 359, λ 394, ν 398 κ. ἀ· (ὁ δὲ Ἄμεις καὶ ἐνταῦθα ἐρμηνεύει κατὰ τὴν 1) σημασίαν· τὰ καμπύλα, τὰ εὐκαμπῆ μέλη, χεῖρας δηλ. καὶ πόδας) μεταφ. «γναμπτόν νύημα» εὐκαμπτος διάθεσις· ψυχικῇ, μαλακῇ καρδίᾳ, Ω 41. Ἐκ τοῦ

ΓΝΑΜΠΗ, ἄορ. ἀ. ἐπ. γνάμψα, κάμπτω, λυγίζω, «ἐν γόνυ κάμψε», Ψ 731 τ. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. συγγεν. τῇ γόνυ. ἢ. Πιθανώτερον δὲ κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολογίαν ταύτῃ τῇ παρ' Ἡσυχίου γνάμπτω=κάμπτω).

ΓΝΗΣΙΟΣ, ἡ, ὄν (κατὰ συγκατ. ἐκ τοῦ γενήσιος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ γένος, ὡς τὸ genuinus ἐκ τοῦ genus), γνησίας καταγωγῆς, γνησίος, νόμιμος, «υἱός», τούναντίον «νόθος», μόνον Α 402, ξ 202.

ΓΝΙΞ, ἐπίρ. (κατὰ συγκ. διὰ τοῦ ἀγρ. γόνυ· ἐκ τοῦ γόνυ, κατὰ τὸ ΜΕ. καὶ τὸν Εὐς.) γονυκλιτῶς, «γονατιστά», εἰς τὰ γόνατα, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «γυῖς ἐριπεῖν» *Ψλ. Ε 68, 309, Ω 329, κ. ἀ.

ΓΝΩ, ΓΝΩΜΕΝΑΙ, ΓΝΩΜΕΝ, ἰδ. ΓΙΓΝΑΣΚΩ.

ΓΝΩΡΙΜΟΣ, ὄν, κυρ. δυνάμενος νὰ γνωρισθῇ, ἱπομ. γνωστός, γινώριμος, π 9 τ. (Π. Παράγ. ἐκ τοῦ ἐν μόνῃ τῇ καθομλ. περισσθέντος οὐς. «γινώρα»=γινωριμία, ὡς ἐκ τοῦ ὠρα-ὠριμος· ἐκ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ ῥ. γινωρίζω).

ΓΝΩΤΟΣ, ἡ, ὄν, ποι.=ΓΝΩΣΤΟΣ, ἐπίθ. ῥήμ. (ἐκ τοῦ γινώσκω). 1) γνωστός, φανερός· «γνωτὸν δὲ καὶ εἰς μάλα νηπίος ἐστιν» γνωστόν, φανερόν καὶ εἰς ἕνα μικρὸν παιδί, Η 401, ω 482.

2) συγγενής, ὡς οὐσίας ἐξ αἵματος συγγενής, παντός βαθμοῦ Γ 474, Ξ 485, ὅθεν ἀδελφός, Ν 697, Ρ 35, Χ 234.

ΓΝΩΗ, ΓΝΩΕΙ, ἰδ. ΓΙΓΝΑΣΚΩ.

ΓΟΛΩ, ποι. καὶ κατ' ἐπ. ἔκτ. γοώω, ἀπρφ. ἐπ. γοήμεναι, Ξ 502, εὐκτ. γ'. πλ. γοάοιεν (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γοώφειν) ω 490· παρτ. ἐπ. γόων, κ 567· μέλ. γοήσομαι, Φ 424· ἄορ. 6'. ἐπικ. γόον, Ζ 500· θαμιστ. παρτ. γοάσκεν θ 92· ὀρηγνῶ, σκούζω, συνήθ. ἀπολελυμ. κατὰ μετοχ. Ε 412, δ 721 κ. ἀ. μετ' αἰτ. προσώπ. «ὀρηγνῶ τινα» Φ 424, Χ 353, 363, Ω 664, λ 495, «πότμον τι νός» Π 857. (ἢ. Ὁ Κορ. Ἀτ. 4, 302 σημειῶναι ὡς σωζόμενον ἐν τῇ καθομλ. τὸ ῥ. γόζομαι=γοάομαι, ἰδ. καὶ Πασσώου Τραγ. Ῥωμαίικ. 437, 34), ὅπερ ὁμοίως γραπτέον «γώζομαι» ὡς συνήρημ. ἐκ τοῦ γοάομαι· οὕτω λέγεται καὶ θεάζομαι=θεάζομαι, ἰδ. ΑΓΑΝΑΖΩ).

ΓΟΜΦΟΣ, ὁ, σφήν, «ἡ σφήνα», ξύλινον, ε 248 τ. (ἢ. Ἡ λ. ἐσώφης· ἀλλ' εἰς ἄλλην πλέον σημ.=ισχίον).

* ΓΟΝΕΪΣ, ὁ, γεννήτωρ, πληθ. οἱ γόνεες Δήμ. 241.

ΓΟΝΗ, ἡ (ΓΕΝ-) τὸ γεγεννημένον, ἀπογόνο, μόνον Ω 539, δ 755.

ΓΟΝΑΣ, ὁ (ΓΕΝ-) 1) γέννησις, γῆ, ἀργή, α 216, δ 207, λ 233, τ 404· 2) ἄορ. 404, «γόνος ἐκάτοιο» Ἦ. Ἀπ. ὁ Φράγκος καὶ ὁ Βαουμέιστ. γράφουσι.

2) τὸ γεγεννημένον, γόνος, ἀπ. Ε 635 κ. ἀ. πλχ. ὡς περιληπτικόν «γόνος» ὁ νεώτατος τῶν ἀπογόνων, Γ 436· ἐπὶ ζώων μ 430.

ΓΟΝΟΕΣΙΑ ἡ (γουνός, οἰονεῖ· λοφώδης ἀρχαιότερος σχηματισμός τοῦ Γουνός· λῆς τῆς Ἀγλαΐας οὐ μακρὰν τῶν Σικυριῶν, Β 573. Πρόβ. Πασα. 5, 28, 7.

ΓΟΝΤ, τό, Ἰων. γεν. γούνατος, μόνον καὶ ποι. γουνός, Α 547, τ 450· ὄνομα πολλάκις γούνατα καὶ γούνα, γεν. γούνα.

γούνασι, ἐπ. γούνασι, Ι 488, Ρ 454, 500· ὅμως μετὰ τὸν Σπίζερν. γράφεται γούνασι, γούνασι, ὅπου πλχ. «γούνασι» κλίνω τὸ γόνυ, ὅ ἐ. καθύμαι, ἀκαθίζω, Η 448, Τ 72 κ. ἀ. «ἐπὶ γούνασι καθίζω τινά εἰς τὰ γόνατά μου, Ι 488.

«ἐπὶ γούνασι τὸν ἑαλεν εἰς τὰ γόνατα (τὸ τολύκω), τ 404, «μὴ ποτε γούνασι ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν» ποτὲ νὰ μὴ λαμβάνῃ νὰ καθίσῃ) εἰς τὰ γόνατά του δικόν μου, κατὰρα πολλαχῶς ἐν τῇ καθομλ. ἐκφερομένη, Ι 435· τὸ δὲ «ἐπὶ γούνασι» σημαίνει εἰς τὰ γόνατα, περὶ ὀλιγοῦ χρόνου, ὅπως οὖν συνερχομένου, Ξ 437.

ἀρχαῖοι ἐθεώρουν τὰ γόνατα ὡς τὴν κορυφὴν τοῦ σώματος· «ἐπὶ γούνασι καθίζω τινά εἰς τὰ γόνατά μου, Ι 488.

«ἐπὶ γούνασι τὸν ἑαλεν εἰς τὰ γόνατα (τὸ τολύκω), τ 404, «μὴ ποτε γούνασι ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν» ποτὲ νὰ μὴ λαμβάνῃ νὰ καθίσῃ) εἰς τὰ γόνατά του δικόν μου, κατὰρα πολλαχῶς ἐν τῇ καθομλ. ἐκφερομένη, Ι 435· τὸ δὲ «ἐπὶ γούνασι» σημαίνει εἰς τὰ γόνατα, περὶ ὀλιγοῦ χρόνου, ὅπως οὖν συνερχομένου, Ξ 437.

ἀρχαῖοι ἐθεώρουν τὰ γόνατα ὡς τὴν κορυφὴν τοῦ σώματος· «ἐπὶ γούνασι καθίζω τινά εἰς τὰ γόνατά μου, Ι 488.

«ἐπὶ γούνασι τὸν ἑαλεν εἰς τὰ γόνατα (τὸ τολύκω), τ 404, «μὴ ποτε γούνασι ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν» ποτὲ νὰ μὴ λαμβάνῃ νὰ καθίσῃ) εἰς τὰ γόνατά του δικόν μου, κατὰρα πολλαχῶς ἐν τῇ καθομλ. ἐκφερομένη, Ι 435· τὸ δὲ «ἐπὶ γούνασι» σημαίνει εἰς τὰ γόνατα, περὶ ὀλιγοῦ χρόνου, ὅπως οὖν συνερχομένου, Ξ 437.

ἀρχαῖοι ἐθεώρουν τὰ γόνατα ὡς τὴν κορυφὴν τοῦ σώματος· «ἐπὶ γούνασι καθίζω τινά εἰς τὰ γόνατά μου, Ι 488.

«ἐπὶ γούνασι τὸν ἑαλεν εἰς τὰ γόνατα (τὸ τολύκω), τ 404, «μὴ ποτε γούνασι ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν» ποτὲ νὰ μὴ λαμβάνῃ νὰ καθίσῃ) εἰς τὰ γόνατά του δικόν μου, κατὰρα πολλαχῶς ἐν τῇ καθομλ. ἐκφερομένη, Ι 435· τὸ δὲ «ἐπὶ γούνασι» σημαίνει εἰς τὰ γόνατα, περὶ ὀλιγοῦ χρόνου, ὅπως οὖν συνερχομένου, Ξ 437.

ἀρχαῖοι ἐθεώρουν τὰ γόνατα ὡς τὴν κορυφὴν τοῦ σώματος· «ἐπὶ γούνασι καθίζω τινά εἰς τὰ γόνατά μου, Ι 488.

«ἐπὶ γούνασι τὸν ἑαλεν εἰς τὰ γόνατα (τὸ τολύκω), τ 404, «μὴ ποτε γούνασι ἐφέσσεσθαι φίλον υἱόν» ποτὲ νὰ μὴ λαμβάνῃ νὰ καθίσῃ) εἰς τὰ γόνατά του δικόν μου, κατὰρα πολλαχῶς ἐν τῇ καθομλ. ἐκφερομένη, Ι 435· τὸ δὲ «ἐπὶ γούνασι» σημαίνει εἰς τὰ γόνατα, περὶ ὀλιγοῦ χρόνου, ὅπως οὖν συνερχομένου, Ξ 437.

ἀρχαῖοι ἐθεώρουν τὰ γόνατα ὡς τὴν κορυφὴν τοῦ σώματος· «ἐπὶ γούνασι καθίζω τινά εἰς τὰ γόνατά μου, Ι 488.

βαλεῖν ποτὶ ἡ ἀμφὶ γούνασι τινος· 142, ἀντίον ἐλθεῖν γούνων· προσ-
τά γονάτα τινος Υ 463 «λιτανεύω,
γούνων» κ 481, γ 337 ἡ «ὑπὲρ γού-
338, πρὸλ. ΓΟΥΝΑΖΟΜΑΙ· «γούνα κυ-
ἐν τῇ συνηθείᾳ τὸ „φιλῶ τὰ πόδια“,
θεῶν ἐν γούνασι κεῖται» παρομ. ἐξαρ-
πῆ; θελήσει; τῶν θεῶν, Ρ 514, α 267,
Πόθεν ἔλαβε τὴν ἀρχὴν ἡ τροπικὴ καὶ
ῆς; αὕτη φράσις ἀμφισβητεῖται, ἀν δὴ λ.
τὰ γονάτα τῶν θεῶν ἀγαλμάτων κα-
νων δώρων, ἡ ἐκ τῆς ἐν ταῖς ἀνωτέρω
ἐπικρατούσης ἐννοίας τῶν γονάτων, ὁ-
νώτερον πρὸλ. τῆς καθομιλ. τὴν ἀνὰ-
„εἶνε εἰς τὰ χεῖρι“ τινός. Ὁ Γ.
Οἰμωσ. τόμ. 7, σ. 94 παραδέχεται
τὰ ἐξηγητὰν ἦττον πιθανήν).

ἐπ.=ἐχρον, ἴδ. ῥολῆ.

ὁ πολ. (γοῶν) ῥήνος, κοπετός,
μον“, μετὰ κλαυθμῶν, (πρὸλ. δ 758)
ἐνεκά τινος, δ 413· «γ. καὶ στο-
144, ἰδίως ῥήνος ἐπὶ νεκροῦ, Σ 316,
14, (· τὸ „γού“ σώζεται ἐν τινι Κρη-
τῶν παρὰ Πασσώων Τραγ. Ῥωμ. 471
τὰ λέγει τὰ γόνα σου καὶ ποῖος τὰ δη-
παρὰ τοῖς αὐτοῖς λέγεται καὶ „γοητός“).

ἴδ. ῥολῆ.
εἰος, η, οκ (Γοργῶ) εἰς τὴν Γοργῶ ἀνή-
Γοργεῖη κεφαλῇ» Ε 741, λ 634.
ταῖα [···], πκος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου
Κασσιανείρας τῆς ἐξ Αἰούλης, ὑπὸ τοῦ
φονευθεῖς, Θ 302.

α, ἡ, γέν. Γοργῶς (οἰονεῖ φοδερὰ ἐκ τοῦ
Λατ. Iovius, συγγ. τῷ ὄργῃ), φοδερὸν τι
δ ἰδίως ἡ κεφαλὴ φορικὴν ἐμποιοῦσα μνη-
αι, Θ 349, Α 36. Καὶ ὁ μὲν Ὁμ. ὑποθέτει
Ἰδου, Α 634· (ὁ δὲ Ἡσίοδος ἔσσι μετέ-
εἰς ἀναφέρουσι Γοργῶς, Σθενῶ, Εὐραχλῆ
δουσαν, θυγατέρας τοῦ Φόρκου καὶ τῆς
αἵτινος ἀντί κόλης ὄφρις εἶχον εἰς τὴν κα-
καὶ κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 274 κατὰφκουν
τοῦ Ὀκεανοῦ πρὸς δυσμάς. || Ἐν τῇ κα-
λ. „Γοργόνα“ σημ. κυρίως μὲν θαλάσ-
τέρας, οἷαι αἱ Σειρήνες· τροπικῶς δὲ τὴν
δν καὶ δούλου καὶ ἀδόλοχον γυναῖκα)
τῆς ἡ Γόργυν, ἴνος, ἡ (παρὰ Στράβ. 10),
αἱ ἡ Γόρτυνα ὀνομαστική· ἀλλ’ αὐτὸθ. ζ-
γεν. Γοργονος) μία τῶν ἀξιολογωτάτων
τῆς Κρήτης παρὰ τὸν ποταμὸν Ληθαῖον,
εἰς τὴν σήμερον σῶζονται (|| καλούμενα
κόλις) οὐ μακρὰν τοῦ χωρίου τῶν Ἀγίων
B 646, γ 294. ρ

(γέ, οὖν) τοῦλάχιστον, μόνον ἐν τῷ
δν» Ε 258 καὶ «ἐξ γούν» Π 30· ἀλλ’
ρα μετὰ τὸν Σπίτζερν διωρθώθησαν ἐκ
ἄφων εἰς τὰ «εἴγ’ οὖν» καὶ «ἐμεγ’ οὖν».
άζομαι, ἐπ. ἀποθ. (γούνα, γόνου)· μέλ.
ρμα, κυρ. γονατίζω· συνηθως δὲ γονυ-

κλιτῶς ἡ γονυπετής δέομαι, παρακαλῶ,
ἱκετεύω, „πίπτω εἰς τὰ πόδια“ τινός, Α
427· ἀπολ. Α 430· «ὑπὲρ τινος» Ε 655 «τινός
ἡ πρὸς τινος» παρακαλῶ τινὰ δι’ ὄνομα ἡ δι’
ἀγάπην τινός, λ 66, ν 324· τὸ δὲ «γούνων γου-
νάζομαι» ἱκετεύω τινὰ ἀπτόμενος τῶν γονάτων,
X 345, πρὸλ. ζ· 338, (ἴδ. ῥολῆ).

ΓΟΥΝΑΤΑ, ΓΟΥΝΑΣΙ, ΓΟΥΝΕΣΣΙ, ἴδ. ΓΟΥΝ.

ΓΟΥΝΕΙΣ, ὁ (γουνός) ἀρχηγός τῶν Ἀρκάδων
ἐν Τροίᾳ Β 748.

ΓΟΥΝΟΜΑΙ (γούνα, γόνου), ποι.=ΓΟΥΝΑΖΟΜΑΙ
(ὅπ. ἴδε) γονυκλιτῶς ἱκετεύω, μετὰ αἰτ. Ι
583, Φ 74 κ. ἀ. «λίσσονται γουνούμεναι» πα-
ρεκάλουν γονυπετεῖς, X 240 (πρὸλ. ζ 442 «γού-
νων λίσσοιτο λαδῶν») «πολλὰ θεοὺς γουνόμε-
νος» δ 433· δεόμενος τάζω (ὑπισχνομαι τοῖς
θεοῖς) κ 521, πρὸλ. ζ· 526.

ΓΟΥΝΟΣ, ὁ (γόνου, γωνία), καρπὴ, ὕψωμα τοῦ
ἐδάφους, λόφος, βουνός, ὅσον «γουνός Ἀθη-
νῶων» λ 323 ἡ ἀκρόπολις τῶν Ἀθηναίων. (Κατ’
ἄλλους δὲ κυρ. ἐπὶ χερρόνησιζόντων λόφων, ὅσον
τὸ Σούνιον, ὅπερ ὁ Ἡρόδοτος Δ, 99 ὀνομαζεῖ
«γουνόν Σουνιακόν»)· συνηθως «γουνός ὀλωῆς»
ὁ λόφος τοῦ καλλιεργημένου ἀγροῦ, ἡ μᾶλλον ὁ
καλλιεργημένος λοφώδης ἀγρός, Ι 534, Σ 57,
438· «ἀνὰ ἡ κατὰ γουνόν ὀλωῆς οἰνοπέδοιο»
εἰς τὸν κατάφυτον λόφον τοῦ ἀμπελῶνος, ἡ εἰς
τὸν κατάφυτον λοφώδη ἀμπέλωνα, α 493, λ
493. (Ἄλλοι δὲ παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ ΓΕΝ-,
γόνος, καὶ ἐρανηνέουσιν ἐδαφος γόνιμον, «γ.
ὀλωῆς» καρποφόρος ἀγρός· || ἦττον πιθανῶς·
διότι ὁ «γουνός Ἀθηναίων» εἶνε ἱκιστα εὐφορός).

ΓΡΑΪΑ, ἡ, γρατῆ, „γρηῆ, γερόντισσα“ α
438 τ. (κυρ. θηλυκὸν τοῦ ἀγρ. γρατῆς=γεραῖός).

ΓΡΑΪΑ, ἡ, χωρίον παν. ρχαιον τῆς Βοιωτίας
πλησίον τοῦ Ἰθωποῦ (Στράβ. 9, 2, 40), κατὰ
τὸν Πausαν. ἡ μετέπειτα Γάναγρᾶ, Β 498.

ΓΡΑΠΤΗΣ, ἴος, ἡ, ἐπ. ἀμυχή, „ἀγκύλωμα,
ξύσιμον, τσουγρανίσμα“ π. γ. ὑπ’ ἀκαυθῶν,
ω 229 τ. (ὑποῦ τὸ «γραπτῆς»=γραπτῶς).

ΓΡΑΦΗ, ὁρ. ἀ. ἐγραψα, ἀμύσσω, χαράσσω,
„τσουγρανίζω“, «ὁστὲς» περὶ τῆς αἰχμῆς
τοῦ δόρατος, Ρ 599· ὅθεν ἐγχαράττω, „σκα-
λίζω“, ὅσον «γράφαι ἐν πίνακι θυμοφθόρα πολ-
λά» ἐγχαράξαι εἰς δίπτυχον πολλὰ σημεῖα θα-
νατιφθόρα· ἴλ. Ζ 168 (ἐνθα ἐννοεῖται εἰδός τι
εἰκονικῆς ἡ συμβολικῆς γραφῆς· πρὸλ. Οὐολφ.
Προλεγ. σ. 84 ἐξ. ἴδ. καὶ ΣΗΜΑΤΑ).

ΓΡΗΝΙΚΟΣ [-·-], ὁ, ἴων.=Γράνικος, ποταμός
τῆς μικρᾶς Μυσίας, τὰ νῦν Οὐστῶβαλα ἡ Σούσι-
γρηλή, ἡ κατ’ ἄλλους Κοτζιζά, Μ 21 (ἐκ τοῦ
Γρᾶς, ὅστις ἦν ἀρχηγός ἀποικίας, καὶ νίκη
κατὰ Στράβ. 43, 4, 3).

ΓΡΗΪΣ, ἡ, ἐπ. καὶ γρηῦς, ἴων. ἀντί τοῦ γραῦ·
πλὴν τῆς ὀνομ. ἀπαντᾷται καὶ ἡ δοτ. γρηῖ, κλ.
γρηῦ, γ 41 καὶ γρηῦ, γ 481· γρατῆ, „γρηῆ,
γερόντισσα“, Γ 386 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ἴλ.)
α 191· «γρηῦς παλαιή» τ 346, δὲν εἶναι περι-

φρονητικόν ὡς τὸ τῆς συνηθείας „παλαιόγρηα“, ἀλλὰ ση. ὅτι καὶ τὸ «γρ. παλαιγενής» Γ 386, καὶ κατὰ κλητ. «γρῆν παλαιγενής» χ 395 τὸ προβεδικός τῆς γεροντικῆς ἡλικίας.

ΓΡΟΓΝΟΣ, ὁ, = ΓΡΥΝΟΣ, ποι., θαυλός, „κού-
πυρον“, ἔπομ. πυρκαϊά, Ἀποσπ. 67.

ΓΥΑΛΟΝ [γ-], τό, ποι. 1) κοιλίωμα, ἡ κύρτωμα „κουφάρι“ ὡς «γύαλον θώρηκος» κατὰ μὲν τὸν Φαίδρον ὅχι μέρος τι τοῦ θώρακος, ἀλλὰ ἡ κύρτωσις ἐν γένει, ὅθεν = τὸν κυρτὸν θώρακα, κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖον τὸ ἔμπροσθεν τῶν δύο μερῶν, ἐξ ὧν συνέκειται ὁ θώραξ (ἴδ. τήν λ.), τὸ τὰ στέρνα καλύπτει, ὅπερ βεβαίως ἦτο κυρτὸν ἢ καμνωτὸν, ὡς καὶ τὸ ὀπισθεν, Ε 99, 489, Ν 587, Ρ 314. Τὰ δύο ταῦτα μέρη ἐννοοῦνται ἐν τῇ «θώρηξ γυάλοισιν ἀρηρώς» Ο 530. 2) κοιλιάς, φάραγξ, Ὑ. Ἀπ. 396, Ὑ. 25, 5. (Πιθανῶς συγγ. τῇ κοίλος· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ γύης. — Ὑποπτεύω ὅτι ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν κγ-, εἰς ἣν καὶ τὸ κοίλος, καὶ πολλοὶ ἄλλοι λέξεις, οἷον κύμα, κύλον, κυ-έω πλησιάζει δὲ περισσότερο εἰς τὸ τῆς καθουιλ. „γρῶσα“, ὅταν μάλιστα ὅχι ἀπιθάνως ὑποθέσωμεν ὅτι ἡ λ. εἶχε τὸ δίγαμμα: γύφ-αλον).

ΓΥΓΛΙΗ [-.] λίμνη, ἡ, 1) ἡ Γυγαλία λίμνη τῆς Λυδίας· κατὰ τὴν ὑπέρειαν τοῦ Τιθύλου, οὐ μακρὰν τοῦ Καύρου, ἡ μετέπειτα Κολοή (Στράβ. 43, 4, 5), Ὑ 391. 2) ἡ νόμισμα τῆς λίμνης, ὡσαύτως «Γυγαλίη λίμνη» καλουμένη, μήτηρ τοῦ Μισθίου καὶ τοῦ Ἀντίφρου, Β 865· (ἐκ τοῦ γύγης, ὅ ἐ. ὑδρόδιον πτηνόν).

ΓΥΓΙΑΤΙΣ, Ἐπιγρ. 45, 43, διεφθαρμένη γραφή, ἀνθ' ἧς ὁ Ἑρμάννος προτείνει τὸ ἀγυιάτη.

ΓΥΙΟΝ, τό, 1) μέλος, πάντοτε κατὰ πληθ. «τὰ γυία» τὰ μέλη τοῦ σώματος, ἐφ' ὅσον κινεῖνται καὶ κάμπτονται, ἰδίως γόνατα, πόδες, βραχίονες, χεῖρες, Ε 422, Ψ 772 κ. ἀ. μόνον ἐν τῇ νόθῃ στίχῳ Ω 514 κεῖται ἐπὶ ὅλου τοῦ σώματος ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς «πραπίδας» «ποδὶν γυία» τὰ ἄρθρα τῶν ποδῶν (ἢ ἡ μέλη ὡς κατὰ τὸ σχῆμα τὸ ἐν διὰ δύο, οἱ πόδες) Ν 512· ὅθεν συγχ. αἱ φρ. «γυία λύειν, γυία λύντο, ὑπέλυντο» (ὡς καὶ «γόνατα λύω κτλ.» ἴδ. γόνυ) Δ 469, Η 6, Π 34 κ. ἀ. «τρώμος, κάματος ἑλλάς, ὑπέλυσε γυία» Γ 34, Ε 814, Θ 452, Η 215 κ. ἀ. «γυία ἐλαφρά τιθῆμι» κάμνω τὰ μέλη ἐλαφρά, Ε 422, «ἐκ δέος ἐλλετο γυίων» ζ 440. 2) κοιλία μητρός, Ὑ. Ἑρμ. 20.

ΓΥΙΟΝ (γυῖος), γυῖωσα, παραλύω, χαλαρῶ-
νω, ἀδυνατίζω, «ἔππου», Ὑ. Δ. 402, 416.

ΓΥΜΝΟΣ, ὁ, ὄν, „γυμνός“, (ἀκούεται προφε-
ρόμενον ἢ „γδυμνός“) Χ 510, ζ 456, συνήθως ὁ ὅπλων γυμνός, ὅ ἐ. ἀοπλος, Π 845, Ρ 744 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ πραγμάτων, οἷον «γυμνὸν τόγον» τὸ ἐκτός τῆς θήκης τοῦ τόξου, τῆς καλουμένης γωρυτοῦ (ἴδ. τήν λ.), λ 607· «γυμνός διστός» τὸ ἐκτός τῆς φαρέτρας βέλος φ 417. Ἐκ τούτου
ΓΥΜΝΟΝ, μέλ. ὡσα, ἀφρ. ἀ. παθ. ἐγυμνώθην

γυμνῶν· παρ' Ὁμ. μόνον παθ. γυμνῶ
ἐκδύομαι, καὶ μάλιστα, πλὴν τοῦ ζ
κεῖται ὁ ἐνεστ. «γυμνοῦσθαι», πάντοτε
χρόνον, καὶ συντ. μετὰ γεν. οἷον «ῥα
μνωθῇ» ἀπεδόθη τὰ ῥάκη, χ 4· ἴδω·
μαχητῶν ἀποπλίζομαι, «γυμνωθεῖς» κ.
μνωθεῖς βραχίων· ὁ μὴ κεκαλυμμένος·
ἀσπίδος, Μ 389· «στέρνον γυμνωθέντα»
400· «ὅτε στερφθέντι μετάφρενα γυ
εἰς ὃν τινα ἤθελεν γυμνωθῇ τὰ νῦτα
στροφῇ, Μ 428· «τεγχος ἐγυμνώθη»
— Μόνον ἐνθ. ἀνωτ. εὔρηται ἡ λ.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΣ, Εἴη, Εἶον (γυνή) γυναι-
κῆς, «βουλαί» λ 437 κ.

ΓΥΝΑΙΜΑΝΗΣ [-..], ἑς, γεν. ἑος (γυ-
νομαι) ὁ πρὸς τὰς γυναῖκας μαινόμενος·
Πάριδος, Ὑ. Δ. Γ 39, Ν 769.

ΓΥΝΑΙΟΣ, Η, ὄν = γυναικεῖος, «γυ-
ρα» πρὸς γυναῖκα διδόμενα, Ὑ. Δ. λ 521.

ΓΥΝΗ [-..], ἡ, γεν. γυναικός, γυνή, κ.
καὶ ἀ. κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν ἄνδρα
683, ἀδιάφορον ποίας τάξεως· ἡ ἡλικία
συχνὰ ἐπὶ τῶν θεραπεινίδων ἐν τῇ Ὀδ.
καὶ μετὰ περιφρονήσεως, «γυναικὸς ἀρ-
τοῦ» ἀναμφιδόλως ὡς γυνὴ ἐπλάσθη,
πολλάκις μετὰ ἐτέρου κατηγορηματικοῦ
στικτοῦ, οἷον «γυνὴ ταμὴν, δέσποινα, γυ-
λετρί, θυμῶν γυναικῆς κτλ.» δ'. γυνή
γᾶμος, ἡ σύζυγος, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς
παρθένον, Ζ 460, Θ 57, Ο 523, κ. ἀ.
παλλακίος, Ω 497· γ' ἡ δέσποινα,
„κυρά“, ζ 423 κ. ἀ. πλγ. δ'. ἡ θυγάτηρ,
κατ' ἀντίθεσιν πρὸς θεῖον, Ξ 315, Π
928. — Ὡς ἐπίθετον κεῖται κατὰ τὸν στίχον
Ω 58 «γυναῖκα θέσαστο μαζόν» ἀντὶ τοῦ
κεῖτον· ἀλλ' ἡ πλοκή αὕτη πρέπει νὰ
μᾶλλον κατὰ τὸ σχῆμα τὸ κατ' ὅλον κ.
(ἐθέλασε γυναῖκα, ὁπλ. μαζόν). [Παράγεται
ῥίζη: ΓΕΝ-, γονή ἢ Αἰολ. γυνή, οἶον γει-
νῶν.]

ΓΥΡΑΪ [-..], αἰ (ὄνλ. πέτρα) ὁμάς· συ-
καθ' ὧν ἐναυάγησεν Αἴας ὁ Λοκρός, κ.
τὸν Εὐστ. πλησίον τῆς Μυκόνου, ὁρῶν
παρὰ τὸ ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας· Καρ-
500· πρδλ. Κόντ. Σμυρν. 14, 570. —
ΓΥΡΑΙΟΣ, Αἴη, Αἶον, Γυραϊκός, ὅθεν
πέτρα δ 507. Ἐκ τοῦ

ΓΥΡΟΣ, ἡ, ὄν, καμπόλος, „γυρτός“
«γυρὸς ἐν ὤμοισιν» κυρτοῦ· ἔχων ὤμους.

ΓΥΡΤΙΑΝΗΣ [-..], οἱ, ὁ, υἱός τοῦ Γ
ὁ Ὑρτιος, Ξ 512.

ΓΥΡΤΙΝΗ, ἡ (Γυρτών, ὄνος, παρὰ Σ
5, 49) πόλις τῆς Πελασγιώτιδος, εἰς τὴν
ποδας τοῦ Ὀλύμπου παρὰ τὸν Πηνειόν
γίνω, γυρός [-..], ὁ, δοτ. πλ. ἐπ.
γύψ, (Τουρκ.) „καρτάλι“, Δ 237, λ.
γαρτίος [-..], ὁ, ἡ θήκη τοῦ τ
54 κ. (Ἡ ἐτυμολογία εἶνε ἀμφίβολος·
νας συγγ. τῇ χωρέω).

Δ

δαίζω

τὸ τέταρτον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφα-
καὶ διὰ τοῦτο σημεῖον τῆς τετάρτης βρα-

)=ΔΕ, ὅπ. ἴδε. 2)=ΔΗ, ὅπ. ἴδε ἐν τέλει.
1), μύριον ἀχώριστον, ἀρκτικὸν λίξεων,
ἐν ἔχον σημ. ὅλως, „πέρα καὶ πέρα“
ἐκ τοῦ διὰ παραχθέν.

βλ. τὸν τύπος τοῦ ΔΙΔΑΣΚΑ, σημαίνων
παιδ. καὶ διδάσκειν ἢ μανθάνω. Ἐξ
ἐκ τῶν ὅπ. τοῦ ἐξῆς σχηματισμοῦ: ἀόρ.
μετ. ἀνάδιπλος. δέδας· παρακ. μετοχ.
παθ. ἀόρ. 6'. ἐδάην, ὑποτ. δαώ καὶ ἐπ.

παρ. δαῖναι καὶ ἐπ. δαήμεναι, μετοχ.
μετ. 19, 5' μέλ. δαήσομαι ἐνεργ. παρακ.
παθ. παρακ. μετοχ. δεδαήμενος, Γ.

63' καὶ ἀπαρφ. μέσου ἐνεστ. (ἐκ τοῦ
δεδάσθαι. [Ἐν ὅποις τούτοις τοῖς τύποις
ΔΔ εἶνα βραχεῖα]. 1) διδάσκω μόνον

ἐνεργ. 6'. ἀόρ. δέδας «τινά τι» ζ 233, 0
παρφ. υ 72. 2) διδάσκειν, μαν-

πείσσειν λαμβάνω, ἐπομ. γινώσκω,
κατὰ πάντα: τοῦ λοιποῦ σχηματι-

σμον «οἱ δ' οὐτι εἶλον δαήμεναι» ν 335,
«ταῦτα» Z 150, δ 267: «ὅσα πένθο-

ύσαι» γ 187: «ὅφρα δαίω, ἡ—ἡ» ὕνα
ν—ἡ, Φ 61' μετὰ γεν. «πολέμοιο δαή-

εἶμαι ἔμπειρος πολέμου, Φ 487: «τινός»
τινά, «ἐμεῖς δαήτεσι» θά με γνωρίσης,

μάθη, τ 325: «δεδαώς» δεδωγαμένος,
«ἐκ οἴων» ρ 549: «δεδάηκε ἀέθλον»

ἀγώνη, θ 434: «οὐ δεδαηκότες ἀλκήν»
ἀλύντες, 6 64. — Ὁ μέσ. ἐνεστώδ. (ἐκ

δαα) «δεδάσθαι γυναῖκας» νά διδάξης
ἐξετάζων, ὅ ε. νά ἐξετάσης, νά καταμά-

γυναῖκας, π 316 (πρόβλ. αὐτὰ καὶ ΔΕΛΤΟ).
αὐκ, οκ, γεν. οκός (δαῖναι), ἔμπειρος,

ον, «ἐπιτήδειος», «τέκτων» Ο 411,
«τεσσ' ἔργοισι» Ψ 674' μετὰ γεν. «ἄθλων»

ἀγώνη, ο 263, «δαίτροσυνάων» π 253.
[—], ἐροκ, ὁ, κλητ. ΔΛΕΡ, Z 344, ἐπ.

ἀλλος, Γ 180 κ. ἄ. (Ἡ γεν. πληθ.
αὐτῶν) εἶνα διὰ τὴν συνίησιν δευτέρας,

ΠΑΙ, ἴδ. ΔΑΙΩ.
ἐπ. δοτ., ἴδ. ΔΑΙΣ, Ν 286.

ΔΑΙΩΣ [—], Η, ΟΝ, ποι. κατ' ἐπέκτ. ἐκ
δαίω, τεχνικός, ἐντεχνος, καλῶς

εὐκλειμένος, καλλιτεχνικός: ἐξεργασμένος,
αὐτῶν καὶ ὅπλων «ζωστήρ» Δ 435, «ἐν-

448, «θρόνος» κ 315' ὡσαύτως α 131.

(ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ΔΑΙΔΑΛΛΩ, ποι. ἐντέχνως: ἡ τεχνήεντως
ἐξεργάζομαι ἡ ποικίλλω «λέχος χρυσῷ, ἀρ-
γύρῳ» ψ 200 «πάντοσε σάκος» Σ 479 (κατὰ
τὸ ΜΕ. ἐκ τοῦ δαίω=σκαλίζω, κυρ. λοιπὸν ἐπὶ
τορευτικῆς ἐργασίας). Ἐντεῦθεν

ΔΑΙΔΑΛΛΩΝ [—], τό, ποι., κυρ. οὐδ. τοῦ δαίδα-
λος: ὡς οὐσ. σημ. τεχνικὸν ἔργον, τεχνούρ-
γημα, ἰδίως μετάλλινον, ἴσως ἀνάγλυφον, τ 227.
συνήθ. κατὰ πληθ. «δαίδαλα πάντα» παντοῖα
τεχνουργήματα. Ε 60' «δαίδαλα πολλά, πόρπας
τε γναμπτάς θ' ἑλικας, ἀλυκάς τε καὶ ὄρους»
πάντα ταῦτα μετάλλινά τεχνουργήματα, Σ 400.
ἀλλὰ καὶ περὶ ἐνυφαντῶν καὶ κεντητῶν ἀπαικο-
νισμάτων, Σ 479.

ΔΑΙΔΑΛΟΣ [—], ὁ (δαιδάλλω) κυρ. ὁ Τεχνί-
της, ὄνομα περιήγητικόν, δι' οὗ σημαίνεται σειρά
Ἀττικῶν καὶ Κρητικῶν τεχνιτῶν, οἵτινες διανοί-
ξαντες τὰ σκέλη τῶν τέως αἰγυπτιαζόντων ἀγαλ-
μάτων, ἔδωκαν εἰς αὐτὰ ζωὴν καὶ κίνησιν. Εἰς
τὸν Δαίδαλον ἰδίως ἀπεδίδοντο ἔργα ξυλουργικά,
οἷον ξόανα κ. τ. τ. καὶ ἀρχιτεκτονικά, τὰ δὲ με-
ταλλουργικά ἐθεωροῦντο προϊόντα τῆς Ἡφαί-
στειου τέχνης. Καὶ ὁ μὲν Ὅμ. ἀναφέρει τὸν
Δαίδαλον ὡς ἐν Κνωσῷ τῆς Κρήτης χάριν τῆς
Ἀριάδνης χορόν τινα τεχνουργήσαντα. πρὸς δὲ
παραβάλλει τὸν ὑπὸ τοῦ Ἡφαίστου ἐπὶ τῆς ἀσπί-
δος τοῦ Ἀχιλλέως ποικιλιέντα, Σ 592' πρόβλ.
λεκέα καὶ κορύς: κατὰ δὲ τὴν Ἀττικὴν παρά-
δοσιν ἦτο υἱὸς τοῦ Ἀθηναίου Εὐπαλάμου καὶ
πατὴρ τοῦ Ἰκάρου φονεύσας δὲ διὰ φθόνον τὸν
μαθητὴν καὶ ἀνεψιὸν αὐτοῦ Τάλῳ ἐφωγεν εἰς
τὴν Κρήτην, ὅπου κατεσκεύασε τὸν λαβύρινθον,
καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Σικελίαν, Ἀπολλ. 3, 15, 8.

ΔΑΪΩ, ποι. (δαίω): μέλ. δαΐω: ἀόρ. ἐδάΐα·
παθ. παρ. μετοχ. δεδαΐμένος: ἄ.) διαιρῶ,
«χωρίζω» τι ζ 434' ὅθεν διαβρήγνυμι, δια-
σπῶ, διασχιζῶ, «χιτῶνα χαλκῷ» Β 416, Η
247, Π 841 κ. ἄ. «κόμην χειρῶν» ἀποσπῶ, Σ
28' «δεδαΐμένος ἦτορ» πληγωμένος εἰς τὴν
καρδίαν, τοῦ ὁποίου διατροπήθη ἡ καρδία διὰ τοῦ
βέλους, Ρ 535' ὅθεν καταβέλλω, φονεύω,
ἀπολ. Φ 33, «ἵππους τε καὶ ἀνέρας» Δ 497.
καὶ μάλιστα τὸ παθ. «χαλκῷ δεδαΐμένος» διὰ
τοῦ ἔργου φονευμένος, Σ 236, Χ 72 κ. ἄ. πλγ.
ἔτι δὲ καὶ ἀνευ τοῦ «χαλκῷ» Τ 319, Φ 447.
β') μεταφ. «ἐδαΐζετο θυμός: ἐν στήθεσιν» ἐσπα-
ράττετο ἡ καρδία εἰς τὰ στήθη (ὑπὸ λύπης καὶ
ταραχῆς) Ι 8, Ο 629' «ῥύμαινε δαΐζόμενος κατὰ
θυμὸν διχθάδια, ἡ... ἡ» ἐσκέπτετο καθ' ἑαυτὸν
διχα διηρημένην ἔχων τὴν καρδ. αν, ὅ ε. ἀμφε-
ταλαντεύετο μεταξύ δύο γνώμων, Ξ 20, «ἔχων

ἐσπαράγμένην τὴν καρδίαν (ὕπο φροντίδος ἢ λύπης) v 320.

ΔΑΪΚΤΑΜΕΝΟΣ [v. v.], η, ον, ἐπ. (δαΐς, κτείνω) ἐν τῇ μάχῃ φονευθεὶς, *Ψ 446, 301.

ΔΑΙΜΟΝΙΟΣ, ἰη, ον. 1) κυρ. ἐκ θεοῦ προερχόμενος, θεός, «νόσος» Γ. Έρμ. 97. 2) ὁ φέρων ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐνέργειαν θεοῦ τινος ἢ δαίμονος, ὁ ὑπὸ θεοῦ τινος ἢ δαίμονος κατεχόμενος ἢ ἐλπιζόμενος, (ἢ ἢ μήπως μάλλον: ὁ δαιμόνιος, ὁ ὑπεράνθρωπος, ὁ ἔξοχος, ὁ ἔκτακτος, ἰδ. ΔΑΪΜΟΝ 2) παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ κλητ. ὡς προσφώνημα ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν, (Α 561, Ζ 486, Ω 494 κ. ἀ.) εἶτε ἐπὶ καλοῦ ὡς φιλοφρονητικόν, ὅσον τὸ Ἀττικ. θαυμάσια, μακάριε, πολλαχοῦ δὲ μετὰ πολλῆς εὐνοίας: ἐλαφρῶς ἐπιτιμητικόν, ὡς τὸ τῆς καθομιλουμένης καυόμεναι, «παράξενος (ἢ ἰδιότροπος) ποῦ εἴσαι» Ζ 407, Ξ 443, ψ 471· εἶτε ἐπὶ κακοῦ ὡς σφοδρὰ ἐπιτιμητικὸν καὶ οὐκ ἐπιδοκίμων ἀνθρώπου, «θεότρελλε», «δαίμονι μὲν», σκληρὲ, καὶ τὰ τούτων θηλυκὰ, Α 561, Β 490, 200, Γ 399, Δ 31, δ 774, σ 45 (ἢ ἀλλ' ἐνταῦθα μάλλον ἡπίως εἰρημένον)· εἶτε δὲ καὶ ὡς ἐπιφώνημα συμπροσέας: ἐκπαρασκευάζον, ὡς τὸ «καυόμενε, δυστυχισμένε, ἄτυχε, ἄμοιρε» καὶ τὰ τούτων θηλ. Ζ 486, Ω 494 κ. ἀ. Ἐκ τοῦ

ΔΑΪΜΟΝ, οκος, ὁ, ἡ, 4) ταῦτόν τῷ θεῷ, θεός, ὡς τινὲς θέων προσώπων, ὅσον τῆς Ἀφροδίτης, Γ 420, Γμ. 18, 22: «πρὸς δαίμονος ἐπιστρέφει» Τ 488· διὸ καὶ ἐναλλάσσεται μετὰ τοῦ «θεός» ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ προσώπου, ξ 472 καὶ 474, φ 496 καὶ 201· καὶ κατὰ πληθ. οἱ θεοί, Δ 222, Ζ 415. 2) ἐξαιρεμένου δὲ τοῦ πνευματικού στοιχείου, ἢ θεότης, ἢ θεία οὐσία, ἢ τὰ γινόμενα παρ' αὐτοῦ καὶ τὸ σύνθετος μέτρον τῶν ἀνθρωπίνων δυνάμεων ὑπερβαίνουσα, ἢ τις ὁμοίαις ἀορίστως νοεῖται καὶ εἰς οὐδὲν ὁρισμένον πρόσσωπον θεὸν ἀποδίδεται, Ε 438, πρὸλ. 1600. Ἐν τούτοις: τῶν μεσολαβούτων ἐκείνων ὄντων μεταξὺ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, τῶν ἰδίως λεγομένων δαιμόνων οὐδὲν ἔχον· ὑπάρχει παρ' Ὁμ. Ὁ δαίμων διέπει τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων, π 61· πέμπει πρὸς αὐτοὺς τὰ εὐτυχήματα καὶ εἴτε ὁ προστάτης των, φ 201, πρὸλ. γ 27· ὅθεν ἡ φρ. «σὺν δαίμονι», ἰδ. κατωτ., ἀλλὰ καὶ τὰ δυστυχήματα, τὰ νόσους κ.τ.π. ὅσον β 134, ε 396· ὅθεν «κακὸς δαίμων» κ 61, «δαίμονος αἵσα κακῆ» λ 61· διὸ πολλάκις τύχη, δυστυχία ἢ εὐτυχία, ὅσον «τοὶ δαίμονα δώσω» θά σοι δώσω τὸν δαίμονα, τοῦτέστι τὸν θάνατον, Θ 466· «πρὸς δαίμονα» ἐναντίον τῆς θείας βουλῆσεως, ἐναντίον τῆς εἰμαρμένης, Ρ 98, 104· τοῦναντίον «σὺν δαίμονι» σὺν θεῷ, μετὰ τὴν δύναμιν ἢ τὸ θέλημα τοῦ θεοῦ, Δ 792, Ο 403. (Παράγεται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ δαίω, οἰονεὶ διανομέος: κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ δα-, δαΐναι=δαιμονεύει, οἰονεὶ ἐλθῆμα. ἢ Ἐν τῇ καθομιλουμένη ἔχει νόσον κα-

κὴν σημασίαν: «ὁ δαίμονας»=ὁ κακὸς ὁ διάβολος).

ΔΑΪΝΥ=δαίνυσο, ἰδ. ΔΑΪΝΥΜΙ.

ΔΑΪΝΥΜΙ [-], ἐπ. (δαίω)· μέλ. δαίνω· ὁρ. ἀ. ἐδαισάμην· ἐπικούς σχηματισμοῦ τοῦ ἐξῆς: γ'. ἐν τῇ εὐκτ. μέσῃ δαίνωτο (ἀντὶ τοῦ-αἴτο), Ω 665, γ'. πρὸ νόστο, σ 248, β'. ἐνικ. τοῦ μέσ. παρὰ τὸ εἰ δαίνω (ἀντὶ τοῦ ἐδαινυσο) Ω 63. 1) διανέμω, μοιρᾶζω, δίδω εἰς ἕκαστον μερίδα του, μόνον ἐπὶ τοῦ ἐστιώμενου: ἢ ἐπὶ «δαίτῃ τινι» (ἐστιώ τινα), «δίδω εἰς τινὰ ζῆ» ἢ προσκαλῶ τινα εἰς γεῦμα, Γ 70· «γάρμον» παρὲγω εὐωχίαν ἐπικληθεῖν (μερίδα) ἢ γαμήλιον, γ 309, Τ 299· ἢ ἄφρ. 142. 2) Μῆς ἐστιώμαι, φάγω, «τρώω», περὶ τῶν δαιτυμόνων, ἀπὸλ. 63 κ. ἀ. Ω 665· μετ' αἰτ. «δαίτῃ» γ 60· τὴν ἢ 50 «εἰλαπίνην» Ψ 201, «κρίαν» περὶ ὅσων «ἐκατόμβας» Γ 535.

ΔΑΪΣ [v.], ἴσος, ἡ, πρωτόθετος σχηματισμοῦ. 4) (ἐκ τοῦ δαίω=κρίω) «δαΐναι» πληθ. πυρσοί, α 428, σ 310 κ. ἀ. 2) δαίω=κόπτω ποι., μάχη, σφαγή, μετὰ τὴν ἀποκοκομ. ὅση. «ἐν δαί [v.] λυγρὴ γαλήν» Ν 286, Ξ 387 κ. ἀ.

ΔΑΪΣ, τός, ἡ (δαίω=κόπτω, διανέμω) καὶ ρίς, ὅθεν ἔπειτα ἐν γένει τὸ κόσμιον δαί γεῦμα, ἐν ᾧ ἕκαστος τὴν μερίδα του λαμβάνει, Ὁμ. πληθ. περὶ ὅσων τε καὶ ἀνθρώπων, λ 69, «δαίς ἔστη» ἰδ. εἴη, Δ 48 κ. πείρα· γεῦμα παχύ, ἄβουρον, Τ 480, «λαί» δαίπνον θαλερόν, Η 475 κ. ἀ. «δ. δ. ο 507· ἔπειτα ἀπλῶς τροφή, «φαγεῖν» καὶ βορὰ ἀγρίων θηρίων, Ω 43· (ἀλλ' ἢ ὁ Ἀρίσταρχος ὁρθῶς ἔστιξε πρὸ τοῦ δαΐ ὥστε νὰ συναφῇ μετὰ τοῦ δαίτῃ: ἵνα δὲ ἡ ἀρπάζη τῶν ἀνθρώπων τὴν τροφήν, καὶ ἔχη πλέον ἢ λ. τὴν σημ. βορὰ).

ΔΑΪΤΗ, ἡ, ἐπ.=τῷ προηγ. Κ 217, γ 50, ρ 220.—ΔΑΪΤΗΘΕΝ ἐπὶρ. ἐκ τοῦ τός, κ 216 τ.

ΔΑΪΤΡΕΪΑ (δαίτρος), μέλ. σω, κατε (κόπτω εἰς τεμάχια) τὸ κρέας καὶ ἐπομινεύω, ξ 433, ο 323· ὅθεν ἐν γένει διμοιράζω, ὅσον τὴν λείαν, Δ 688, πρὸλ. ΔΑΪΤΡΟΧ, τό, ἐπ. (δαίω=κόπτω), «μερὶς «δαίτρο» πίνω» τὸ ὠρισμένον μετ' οἶνου πίνω, Δ 262 τ.

ΔΑΪΤΡΟΣ, ὁ (δαίω=κόπτω) ὁ ταλαίνομος τοῦ κρέατος [κρεοδαίτης ἐν 2 ὅστις ἐκοπτεν εἰς τὰ τεμάχια τὸ κρέας: ρέεσεν αὐτὸ οὕτως εἰς τοὺς δαιτυμόνας, 141, δ 57, ρ 331. Ἐκ τούτου

ΔΑΪΤΡΟΣΙΝΗ [-v.], ἡ κατατομή καὶ δ τοῦ κρέατος εἰς τοὺς δαιτυμόνας, π 25.

ΔΑΪΤΙΜΑΝ [-v.], ὁκος, ὁ, ὁ οἰαζόμενος ἀπὸ τῆς μετένωσης, ὁμοιοπαρεσβασίας.

κ. ἀ. « ἀνδρῶν ἀειπαρόνων » ο 467,
τῶν συνήθων ὁμοτραπίζων καίται ἡ
621 κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Νισση.

102, 4, 3π = ΔΛΙΣ, δεῖπνον, γερμα,

ἡ. ἄλλος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, φονευσθεὶς
Τηλέφου, Θ 275.

ἡν καὶ ἐρμηνεύειν ἐκ τοῦ «δαῖς» καὶ
 ἐμπειροπόλεμος, κατὰ δὲ τὸν Ἀμύν-
 πολεμος, μάχης, καὶ ἐν γένει ἀνδρείας,
 πύκτων τῶν ἡρώων, B 23, 8370 κ. ἀ.
 κατὰ τῆς Ἰλ. ἀλλ' ἀποδίδεται ὁμοῦ καὶ
 ἐν ἡμίχλῳ, δ 265, καὶ εἰς τὸν εἰρηνικὸν
 τῶν Φαίακων, ζ 236, θ 8, 13, καὶ εἰς
 τὸν Πόλυδον, θ 373, εἰς τὴν μητέρα
 αὐτοῦ, ο 353 καὶ εἰς τὴν Περσεφονην,
 ι 360. Διὰ τοῦτο ὁρθότερον κατὰ τὸν
 παρὰ τὴν ἐκ τοῦ «δαῖναι» καὶ σημ. περί-
 ποιηστων λεγόμενον τὸν δεδοικεμασιμέ-
 νου δεδαιγμένης ἀνδρείας, περί δὲ εἰ-
 ρηνικῶν ἀνθρώπων τὸν ἐμπειρον, τὸν εἰδή-
 (ῶς) ἐρμηνεύει καὶ ὁ Δύνξερ. τὴν λ.,
 ὁρᾷ αὐτὴν ἐκ τῆς ῥίξης δα, δαι καὶ τὴν
 εἰραιοῦς, εἰδήμων, θεωρεῖ ἀρριζοῦσαν
 κατὰ χωρίᾳ ἐπομένως περί μὲν πολέ-
 μους ὡς ἐμπειροπόλεμον, περί δὲ τε-
 τὰ εἰδήμονας τῆς τέχνης του, περί δὲ γυ-
 ναικας τὴν φρονήσιν ἐν γένει, καὶ ἰδῶς
 καὶ περί τὰ «ἔργα γυναικῶν» δευτέρως.
 αἱ οὕτως παραγωγῆς καὶ ἐρμηνείας τοῦ
 «δου» δ.) (δαῖς, φρήν) ἐμπειροπόλε-
 μος, (πανταχοῦ τῆς Ἰλ. πλὴν
 καὶ δ.) (δαῖναι) συνειδή, φρόνι-
 πανταχοῦ τῆς Ὀδ.) ὁρθῶς ἀντιλέγει ὁ Νί-
 κης δ' ἐκείρων Ὀδυσσεύς, ὁ ἐν Ὀδ. (η
 319, γ 402 κ. ἀ.) βεβαίως. Ὅτι εἶνε διὰ-
 ττικὸν ἐν Ἰλ., ὁ δὲ ἐν τῇ φ 16 Ὀνείλοχος
 καὶ ἄλλως νά νοηθῇ ἡ ἐμπειροπόλεμος,
 ὁ ἐν τῇ γ 213 Πόλυδος.

ῥῆμα δὲ), ποῦ, διπλὴν ἔχει σημασίαν, τὴν
ω, τὴν δὲ μερίζω, γωρίζω.

εἰς ἀνεργητικὴν διάθεσιν μόνον ὁ
 αἰ παρὰ, ὁ δὲ β'. παρὰ. δέδωκα καὶ
 ἔδωκα μόνον εἰς μεταφορ. σημ. τὴν 2)
 β' μέσ. αοο. β', ἡ ὑποτ. δάχται εἰς παθ.
 316, Φ 375. 1) Ἐνεργ. μεταβ. καίω, αἰ
 αοο. «πῶρ» I 211, η 7 «φλόγα» ἀνί-
 στου. 206, 227. «Τροίην» πυρπολῶ «δαίε-
 σθαι» — πῶρ «τοῦ ἡναψεν (ἡ Ἀθηνᾶ) εἰς
 περὶ λαίαν» (ὥστε νὰ ἐξέρχεται ἐκ τῆς
 λαίας) πῶρ E 4, πρόλ 7. 2) ἡ παθητ.
 αἰ ὁ β'. παρὰ. δέδωκα ἔχουσιν ἀμετάβ.
 καίωμαι, φλέγομαι, φέγγω (ά.)
 παθόμενον πῶρ Σ 227, Φ 343, «δαί-
 ούμεθα» ε 61, «δαϊόμενον ἑλέα», O 75
 αοο. «ὅσας δαίεται» πρὶν τοσοῦτο ὅσον

δραχμαὶ (λέαντοι), ζ 132 «πυρὶ δ' ὅσσε δε-
δήει» «φωτὰ ἑκαίαν (ἢ μάλλον ἐξοΐζαν) τὰ
ῥμάτια του (Εκτορος)» M 466 «πολεμος, μά-
χη ἐνοπή τε δέδης» «ἄναψε (μαίνεται) ὁ πό-
λεμος» Υ 18, M 35 «ῥταύτως· στέφανος· πο-
λέμος» M 736 «ὅσσα δέδης» ἡ φήμη ἦνα-
ψεν, δέ· διεδόθη ταχέως, B 93, «οἰμωγὴ δέδης·
ὁρῶνος ἀκούεται, σ 363.

Β.) μερίζω· μόνον τὸ μέτ. δαίσθαι (τὸ δὲ ενεργ. εἶναι διέζω), μέλ. δάσθαι, ἐπ. σσ. ἄορ. ἁ. ἐδάσθην, ἐπ. σσ. παρκ. δέδασμαι, γ'. πληθ. δεδάσθαι, α 23. 1) χωρίζω εἰς μέρη, διαιρῶ, „κομματιάζω“, ὡς «κρέα» ο 110. «πάντα ἀνδιχα» εἰς δύο, Σ 511, X 120· διανέμω, μοιράζω, «πάντα» 6335, 368. «κτήματα» υ 216 κ. ἁ. «τί τις» διανέμω εἰς τινάς τι ὡς «κρέα μοιστήσαι» ρ 332.—11αθ. διαιρούμαι, κατὰ παρκ. Λ 125· περὶ τῶν Αἰθιόπων «διγυθὰ δεδάσθαι» εἶναι εἰς δύο διηρημένοι, α 23. «εἴχα δέδασται» ο 412. «πρυχὰ δέδασται» Ο 189. 2) βιαίως· χωρίζω, κατασπαράττω, διασχίζω, περὶ τῶν σαρκωφάγων θηρίων, Ψ 21, σ 87· μεταφ. «δαίεται καὶ ἥτορ ἄλλοι τι» σπορ. τίεται (Lat. dilaceratur) ἡ καρδία μου περὶ τίνος (ὑπὸ τῆς φροντίδος), α 18.

ἀλλήκω, ἀόρ. β. ἔδακον, ἰων. καὶ ἐπ. ἀπρρ.
δακίειν „δαγκάνω, δακύνω“ περὶ τῶν κυ-
νῶν, Σ 585, περὶ μυῶς Βατρ. 47, περὶ μυῖας
δαγκύνω, „τσιμβῶ“, Ρ 572: «δάκε φρένας»
Ἐκτοριε μυῖας*, ὁ λόγος ἐδάκκυεναι εἰς τὴν καρ-
δίαν τὸν Ἐκτορα, Ε 493. (Ὁ ἀόρ. β. ἐν τῇ
Ἰλ.—ὁ ἔνεσθ. ἐν τῇ Βατρ.).

Δάκρυ [υ], τό, ποι.=ΔΑΚΡΥΟΝ, „δάκρυ“,
έν. όνομα. και αιτ. B 266, δ 414 κ. α. πλη.
δοτ. πληθ. δακρυσι, I 570, Ψ 16 (Λατ. lacruma).

ΔΑΚΡΥΘΕΙΣ [···], ΕΙΣΑ, ΕΝ, ΠΟΛΥΘΑΚΡΥΣ,
ὁ ἐ. 1) πολλὰ δάκρυα χάνων, Z 408, p 8-
κ. ἀ. πλχ.—Τὸ οὖδ. ἐπιφωτιστικῶς: «δάκρυον
γελῶ» γελῶ με τὰ δάκρυα ἐκ: τοῦ: ἀνταλίου:
(ὀδυρμον), Z 484. 2) πολλὰ δάκρυα
πρόξενος: «πόλεμος, μάχη» E 737, H 388,
N 765, Π 436, P 312.

ΔΑΚΡΥΟΝ [·ω·], τό, „δάκρυ“ „δακρυόειον“
ἐπ. γεν. Ρ 696. ὁ 705. „δακρυα γέω, λείδω,
εἴδω, βάλλω“ δακρυα χόνω, Όμ. πλγ.

ΔΑΚΡΥΓΗΛΑΝ, ἐπ. (δᾶκ. πλέω) κυρ. πλέω ἢ
καλυμθῶ εἰς τὰ δάκρυα, ὑπερ ἐν τῇ καθυ-
μῇ, „πνίγομαι εἰς τὰ δάκρυα“· λέγεται, πλ.
422 †, περὶ ἀνθρώπου ὑπὸ μέθης κλάοντος; (ὁ
ἄσκι· αὐτόστι γράφει «δάκρυ πλώων»).

ΔΑΚΡΥΚΕΙΝΣ [·...], ΕΟΥΣΑ, ἐπ. (ὀκν. χέω) δά-
κρυα χόνων, κλαίων, μόνον κατὰ μετοχ. Α
357, λ 183 κ. πλγ. (νῦν δὲ μετὰ τὸν Βέκκ. ἐν
τῷ Β' γράφεται ὀφρημένως: ὀκνοῦ χέων).

ΔΑΚΡΥΙΑ, κόρ. δ. δακρυσα, παρκ. παθ. δακρυσαι, [τὸ υ ἐν μὲν τῷ ἐνεστ. βραχύ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς χρόνοις μακρόν] ἀμετάδ. „δακρύ-
ζω“, κλαίω. Α 349 κ. πλγ. „τίποτε δακρυο-“

σαι;» διὰ τί εἶσαι δακρυσμένοι; Π 7. *δεδάκρυται ὅσσοι οἱ ὀφθαλμοὶ εἶναι δεδακρυσμένοι, πληρεῖς δακρύων, υ 204. *παρεαίει υ 353, X 491.

*ΔΕΚΤΗΛΟΣ [-], ὁ, „δάκτυλος“, τοῦ ποδός, Βατρ. 45. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. σχετίζεται πρὸς τὸ δέκκ, δεκάς; ||. πιθανώτερον κατὰ τὸν Κούρτιον ἀμέσως πρὸς τὸ δέκ- δέκομαι, ὡς τὸ Γερμ. Finger=δάκτυλος; πρὸς τὸ fingen=λαμβάνω (empfangen=δέχομαι)- τῆς αὐτῆς ἀρχῆς εἶναι καὶ τὸ Λατ. digitus).

ΔΑΛΟΣ [-], ὁ (δαίω) „δαυλός“ *αἰθόμενος δαλός; *καίόμενος δαυλός; Ν 320, Ο 421 *δαλὸν σποδῆ ἐγκρύπτω» κρύπτω τὸν δαυλὸν εἰς τὴν στάκτην, ἵνα σώζω τὸ ζώπυρον (||. ὅπως καὶ μέχρι χθές καὶ πρῶην πανταχοῦ, νῦν δὲ πύλαχου τῆς Ἑλλάδος γίνεται) ε 488. σημ. καὶ τὸ „δαυλόφυλον“, *ἡ τὰ γὰ καὶ δαυλὸν βελημένα; εἶθθα οὐραζε» εἰδὲ μὴ θά σὲ παρωμ' ἕνα δαυλόφυλο καὶ θά βγῆς; εἴω, τ 69.

ΔΑΜΑΖΑ [-], μέλ. δαμάσω, ἐπ. σσ, ἐτι δὲ καὶ ΔΑΜΑΔ, γ'. ἐν. δαμάξ Α 64 (ὑπερ εἶναι μέλ. καὶ ὅχι ἐνεστώ); ἐν. κατ' ἐπέκτ. ἐπ. δαμάξ X 274. γ'. πλ. δαμάσων (=δαμῶσι) Z 368. ἄορ. ἄ. ἐδάμασα, ἐπ. σσαι μέσ. μέλ. δαμάσσομαι, ἐπ. σσ μέσ. ἄορ. ἄ. ἐδαμιάσμεν, ἐπ. σσ, ὑποτ. γ'. ἐν. δαμάσσεται (=δαμιάσεται) Α 478. παθ. παρκ. δεδαμῆμαι παθ. ἄορ. ἄ. ἐδαμῆθην καὶ ἐδαμῆσθην, Π 816, T 9. παθ. ἄορ. ὅ. ἐδάμην, γ'. πλ. δάμεν (Δωρ. καὶ ἐπ.=ἐδάμηναν), ὑποτ. δαμείω (ἐπ.=δαμῶ) γ'. ἐν. δαμήη (κατ' ἐπέκτ. ἐπ.=δαμήη) X 246, ἐκπ. δαμείην, ἀπρρ. δαμήηναι, ἐπ. δαμήμεναι μετ' ὀλίγ. μέλ. δεδαμῆσμαι Γ. Ἄπ. 543. (Ὁ ἐνεστ. δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὀμ., ἀντ' αὐτοῦ δὲ τὸ ΔΑΜΝΗΜΙ καὶ ΔΑΜΝΑΝ.—Καὶ τὸ δεύτερον α εἶναι βραχὺ πανταχοῦ, ὅπου ἐν θέσει δὲν ἐκτείνεται).

Κυρ. σημ. „δαμάζω“, Α'. Ἐνεργ. ἰδίως

1) ἐπὶ ζώων δαμάζω, τιθασσεύω, εἰς ζυγὸν ὑποβάλλω (καὶ οὕτως τὰ καθιστῶ ὑποζυγία) K 403, δ 637. 2) ἐπὶ παρθένων, ὑποχείριον ποιῶ (τὴν πρῶην ἐλευθέραν) ὑπανδρεῖω (Λατ. subigere) *τινὰ ἀνδρῶ. Σ 432. Περὶ τοῦ γ 269 Ἰδ. πελάγ.—Παθ. ἐπὶ γυναικῶν, γίνομαι ὑποχείριός τινι, βιάζομαι ὑπὸ τινος, Γ 301 κ. ἄ. 3) ἐν γένει δαμάζω, βιάζω, ὑπερνικῶ, καταβάλλω, *τινὰ πληγῆσιν ἀεικέλῃσι» δ 244, σ 56. περὶ τῆς εἰμαρμένης, τῆς τύχης; λ 398, Π 816, Σ 419. καὶ διὰ παρακλήσεων (Λατ. vinci precibus) *δημηθῆτω» I 458. Ἰδίως δὲ ἄ.) ἐν μάχῃ [κρατῶ] νικῶ, κατατροπώνω, *στίγας» Ἰλ. πολχ. καὶ πολλάκις παθ. ἡττώμαι, ὑποκύπτω, *τινὶ, ὑπὸ τινι, ἡ χερσὶν τινος» Γ 429, B 860. καὶ φονεύω Α 64, Α 98, γ 90, 410 κ. ἄ. *τινὰ τινι» X 476 καὶ *ὑπὸ τινι» τ 488, 496 δαμάζω τινὰ διὰ τινος (||. ἡ μάλλον καταβάλλω τινὰ εἰς τινα, ὑποκάτω τινός, συνεργῶ ἵνα καταβληθῇ τις ὑπὸ

τινος;) ὅ. ὑποχείριον ποιῶ, ὅς. Z 459. καὶ παθ. πολλάκις *ἡ τοι πολλὰ τοῦ κοῦβρι» τῷ ὄντι πολλοὶ νέοι ἡσαν ἐπισταγμένοι Γ 483, E 878 *δεδαμητο ἢ Ἄμει; κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον γράμματα, κατὰ δὲ τὸν Βίργι συναλλάσσει τὰ 304 καὶ 305) λαός; ὑπ' αὐτῷ» ὁ λαός; αὐτὸν ὑποτεταγμένος, γ 304. γ') γὰρ καταστάσεων καταβάλλω, καταπολεμῶ ἐπὶ φύγου; ξ 318, ἐπὶ νότου Α 61. ὅ. *δεδαμημένος; ὕμνῳ» K 2, N 419. σ 6. νου ἰ 454, ἐπὶ παθῶν Z 74, E 316. τοῦ θαλάσσιου κύματος; ε 454, σ 240. καταστρεπτικῆς δυνάμεως τοῦ πυρός.

Β'). Μέσ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. πλὴν τῆς μεσότητος ἐκπαραζομένης οἰασθήποτε αἰσ. E 278, K 210, *δαμάσατο ὄνῳ» τ 3. ΔΑΜΑΡ [-], ἈΡΓΟΣ, ἡ, ποι. (δαμάσσει) σὺζυγος, ἄτε μὴ *παρθένος ὁδοίτης; μετὰ γεν. τοῦ ἀνδρός; Γ 422, E 503. δ 1 (κυρ.=τῷ Λατ. domita, τοῦναντίον τοῦ ὅπ. ὕδης).

ΔΑΜΑΣΟΣ [-], ὁ, εἰς τῶν Τρώων. Ν ΔΑΜΑΣΤΟΡΙΔΗΣ [-...], ὁγ, ὁ, αἰὶς; μάστορος. 1) ὁ Λόκιος; Τληπόλεως, 2) ὁ μνηστήρ Ἀγέλαος; χ 293.

ΔΑΜΛΗ, ΔΑΜΕΙΩ, ΔΑΜΕΝ, ΔΑΜΗΗ, ΔΑΜΗΙΔ. ΔΑΜΛΗΝ.

ΔΑΜΛΗΝ, ἐπ.=ΔΑΜΛΗΝ, ὅπ. ὕδης, μόνον εἴη; σχηματισμοῖς εὐχρηστον, ἐνεσθ. γ. μνξ λ 221, παρατ. γ'. ἐν. ἐδάμνα Φ 1 καὶ δάμνα E 391 καὶ θαμιστ. δάμνα Ἄφρ. 252, μέσου ἐνεσθ. ὅ. ἐνικ. δαμνῶ ΔΑΜΝΗΜΙ, παθ. δάμναμαι, ἐπ. (κατὰ τὸ ἴσθημι)=ΔΑΜΛΗΝ, ὅπ. ὕδης, ὅ. ἐνεργ. ἐνεσθ. E 746, 893, α 400 ἔχει ἐνεσθ. καὶ παρατ. Θ 244, Α 309 καὶ μνον ξ 488, Ἰ. Ἄφρ. 47.

ΔΑΜΩΣΙΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ δαμῶσιν, ὕδης.

ΔΑΝΗ [-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀκροῖα τῆς τοῦ Περσείας; ἐκ τοῦ Διός, E 349. ὕδης.

ΔΑΝΑΪ [-], οἱ, κυρ. οἱ ὑπήκοοι τοῦ λέως; τοῦ Ἀργεῖος Δαναοῦ, τοῦ κατὰ τὸν φυγάδος γενομένου ἐξ Αἰγύπτου περὶ τ. π. X. παρ' Ὀμ. δὲ οἱ κάτοικοι τῆς ἐπὶ τοῦ Ἀργεῖος, καὶ ἐπομ. ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν, *Ἀργεῖοι», Ἑλλήνες ἐν γένει, Α 42, 559 κ. ἄ. πλχ. (Κατὰ τὸν Ὀδ. Μῦθος Δαναός εἶναι μυθικὴ προσωποποίησις τῆς Παράγεται δὲ κατ' αὐτὸν ἐκ τοῦ δανός; καὶ *δανῶν Ἀργος» νομίζει ὅτι ἐλέγετο καὶ τὸ *διψιον Ἀργος», διὲ τὸ ἀνυδρον τῆς. ||. Ἄλλ' ὀρθῶς ἀντιπαρτηρεῖ ὁ Παρφῶν καὶ ἐκ τοῦ Σράβ. 8, 6, 8 καὶ ἄλλων μαρτυρίας πολλὰς ὅτι ὁ Δαναός μάλλον δριῆς ἢ ξηρασίας; πρόξενος ἐγένετο εἰς τὴν ῥαν, φρέατα καὶ κρήνας κ.τ.π. κατασκευάζων; οὐδ' αὐτός μάλλον ἐπιθανολόγησε;

ν λ. ἐκ τοῦ ὅτι, διηαιός = ἀρχαίος·
 συμφωτιστέρα πρὸς τὴν ἰδίαν τοῦ μυ-
 τοῦ προσώπου ἐτυμολογία εἶνε ἡ ἐκ
 τοῦ δα (πρὸλ. δα-φαίνος, δα-σκίος)
 ὁρῶντι ὁ πολλὰς νάμασι τὴν γῶ-
 γύας. Τὸ δεύτερον συνθετικὸν μέρος
 καθ' ἐκτὸ ἐν τῇ καθομῇ, „νάος“ =
 στος εἰς ἄρδευσιν τῶν κήπων· πρὸλ.
 γ. σύνθετος κύρ. ὄνομα πύλων „Ναού-
 πρωτοδικῶν Ἰουδαϊκῶν κτλ. σ. 49).
 -ι, ἡ, ὅν (δαίω) ξηρός, κατὰ ξη-
 -α τὰ καθύστερ, ο 323 +.

χ.), τό, ἐπ. (δαίω), τεμάχιον δαδίου
πυρσός, δάς, Ω 647, δ 300 κ. ἀ.
[...], τό, 1) τό ἔδαφος, τῆς γῆς, 2) συνηθέστερον τό ἔδαφος τῶν θαι-
νῶν „πάτωμα“, ἡ τῆς αὐλῆς, Δ 2 (ἐν-
δόν τῆς Ἰλ.), δ 627 κ. ἀ. πλ.χ. (Ἡ
ἐπιτολογία ἐκ τοῦ ΔΔ Δωρ.=γῆ ἀπερρί-
πτῶν Ἄρεων· κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ. κ. ἀ.
ἐκ τούτων τῶν διὰ, ζα καὶ εἶνε ἐπιτα-
τοῦ πατημένοις· ἡ ὁμαλὸς τύπος).

ποι., μέλ. δάψω, σπαράττω, ἔ-
πεσι τῶν σπαροφάγων θηρίων, Λ 481,
κατὰ περὶ τοῦ θόρυβου· «χρόα», ἡ τσου-
χά, «χαράζω» [ἀμύσσω] Ν 831· περὶ
τοῦ «ὅτι δώσω Πριαμίδην περὶ δαπτή-
ρην κύνεσσιν»· ὁ δὲ θά τὸν δώσω εἰς τὴν
τὸν πάγχ, ἀλλ' εἰς τὰ σκυλιά, ὁ Δ. Ψ
ΔΑΡΣΑΥΤΟ.

SIAMEN [L. V.], or, δ. υιός; ἡ ἀπόγονος
 (2000 = 2.) ὁ Ποταμός, Γ 303 κ. ἀ.
 1005, Α 466, 372 γ.) ὁ Ἀγγιτης,
 178.

νή [···], ἡ, Δαρδανία. 4) ἀρχαία ἡ Μ. Ἀσία· παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, εἰς ποῦδα τῆς ἰσθμίας καὶ καθέδρα τοῦ βασιλέως Δαρδανίου. 1216, πρόσθ. Στραβ. 1, διάφορος τῆς Ἀιολικῆς πόλεως Δαρδανίου· νοτιώτερον τῆς Ἀφύδου καὶ ἐκ τοῦ Ῥοδίου παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον. 28. 2) μικρὰ χώρα ἀνω-τέρῃ παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον, ὑπὸ τὴν διατετακτα (κατὰ Στραβ. 43, 1, 33 εἰς· μέχρι Σελφίου·) παρ' Ὁμ. μόνον αὐτῇ· ἀναφέρονται Δάρδαναι.

ΑΝΙΟΣ [..], ἡ, ἰον, ἐκ τοῦ Δαρδίνου
ἀρχὴν ἢ ἀνομαζόμενος, ὅτον «πύλαι»
X 194, γδ. ΣΚΑΙΑΙ.—Οὐσιαστ. οἱ Δαρ-
δάρηνοι, ὅπ. γδ, B 849.

ἀνίη[.υ.], ἴδου, ἡ, ἐπὶ 0. 0ηλ. τοῦ προηγ.
 πατ. ἡ Δαρδανίη (γυνή) Σ 422, 339.
 ἀνίη[.υ.], ἐκου, ὁ, ἀπόγονος τοῦ Δαρ-
 δανίη = ΔΑΡΔΑΝΟΙ, *Τρῶες καὶ Δαρδανίω-
 444 x. ᾧ.

ἄνθρωποι [·ω·], οἱ, ἐνικ. «Δάρδανος ἀνὴρ» B
Δάρδανοι, κυρ. οἱ κατοικοὶ τῆς ἀνωπ.
ιδας 2) (Ἰδ. τὴν λ.), ὑπὸ τοῦ Αἰνείου ἀρ-

χόμενοι (B 819), ἦσαν ἡ ἀρχαιοτέρα φυλὴ τῆς
χώρας, ὅθεν ἡ φρ. «Τρῶες καὶ Δαρδάνοι» Γ
456, Π 318.

ΔΑΡΔΑΝΟΣ [ι.υ.], ὁ, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥ-
λέκτρας, ἀδελφὸς τοῦ Ἰασίου, πατὴρ τοῦ Ἰλίου
καὶ Ἐριχθονίου ἐκ τῆς γυναίκος αὐτοῦ Βατείας,
ἀπέβηκεν ἐκ τῆς Ἀρκαδίας εἰς τὴν Σαμοθράκην
καὶ ἐντέθεινεν εἰς τὴν Μ. Ἀσίαν, ὅπου ἔκτισεν τὴν
πόλιν Δαρδανίαν καὶ οὕτως ἐγένετο ὁ γενάρχης
τῶν Τρώων, διότι ἐκ τῆς Δαρδανίας ἐκτίσθη ἡ
Τροία, Γ 215 εἰς 304. Ἀπολλ. 3, 42, 4. 2)
υἱὸς τοῦ Βιάντος, εἰς τῶν Τρώων, φονευθεὶς ὑπὸ
τοῦ Ἀχιλλέως, Γ 460. 3) ὡς ἐπιθ. ὄν. τὸ προηγ.

ΔΡΑΣΑΝΤΩ, ἐπ. ἐπιτακτικώτερος τύπος, τοῦ δῆ-
πτω, ὅπ. Ἰδε, (κατ' ἀναλογίαν τοῦ ἀταρτηρὸς
ἐκ τοῦ ἀττηρὸς. || Ὁ δὲ Δουδερλ. θεωρεῖ τὸ ῥ. ὡς
ἐκτενέστερον τύπον τοῦ δῆρ-ω ᾧ ἐ. σπαράττω,
μόνον κατὰ τὴν κατὰλῃν διαφοράν τοῦ πρὸ
Ψυχ. δαρδαίνω, ὅπερ ὅμως σημ. μολύνω)
κατασπαράττω, Λ 479- μεταρ. «κτῆματα
γράφω» κατατρίβω, καταναίωσκω, σπα-
τάλω. § 92, π 315.

ΔΑΝΗΣ [ν.], ΗΤΟΣ, ὁ, ἱερὰς τοῦ Ἡφίστου ἐν
Τροίᾳ, πατὴρ τοῦ Φηρέως καὶ Ἰδαίου, Ε 9 ἀν.

ΔΑΡΘΑΝΟ [v.], ἐπ. ἄορ. ἔδαρθον καὶ ἐπ. ἔδρα-
θον, κοιμῶμαι, μόνον κατ' ἄορ. v 143 γ.

ΔΑΣΨΕΚΕΤΟ, ΔΑΣΑΘΕΟΙ κ. τ. λ. ὁ. ΔΑΪΝ.

ΔΑΣΚΙΟΣ, ΟΝ, ποι. σκιερός, πολύ σκιερός, σύσκιος, «ὕλη» Ο 273, ε 470, Ἰ. Δῆμ. 386 (κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ δασύσκιος κατὰ συγχοπ., κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἐπιτ. δα- καὶ σκιά).

ΔΑΞΜΟΣ, ὁ (δαίω) διανομή, „μοιρασις“ A
466 †. Υ. Δηλ. 86.

ΔΑΣΕΛΑΝΤΙΣ, ἡ, οὐσπρόσσιτος, φοβερά, φρικώδης, ἐπ. ἐπιθ. τῶν Ἑρινύων, ο 234 f. (Ἡ ἐτυμολογία λίαν ἀμφιβολοῦται κατὰ τινάς· μὲν ἐκ τοῦ δα καὶ πελάω, κατ' ἄλλους· δ' ἐκ τοῦ δα καὶ πλῆττω κατ' ἀναλογία τοῦ τευχρεσι-πλήτης· κατὰ δὲ τὸν Δουβερλ. ἐκ τοῦ δᾶς καὶ πελάω· ἡ μὲ τὴν δᾶδα προσερχομένη, ἡ τὴν δᾶδα ἐπισύρουσα).

ΔΑΣΥΜΑΛΔΟΣ [υυ..], ΟΝ, ΠΟΙ. (ἄσπυς, μαλλός)
ὁ ἄσπυς μαλλόν ἔχων, ι 425 f.

ΔΑΣΥΣ [υ.], ΕΪΔ, Υ, ΠΥΚΝΟΘΥΞ, ΠΥΚΝΟΣ ΕΝ
ΓΕΝΕΙ, „ΔΑΣΥΣ“ = ῥῶπας, δέριμα” Οδ. ξ 49, 51.

ΔΑΤΕΥΜΑ (δαίω), ἕτερος ἐπικ. τύπος, κατ' ἐνεγ.
ἢ παρατ. εὐχρηστος, τοῦ δαίνομαι. 1) ἀ.) ἀλλ·θ.
μοιράζομαι, διανέμωμαι, «ληϊδα» μοιράζε-
μεθα, διανεμόμεθα μετὰ ὑμᾶς τὴν λείαν, I 138
280· μεταφ. «μένος Ἄρης· δατέονται» μοιρά-
ζονται μετὰ ὑμῶν τοῦ Ἀρεως τὴν ὀρμήν, ὃ ἐ-
ξ Ἰσοῦ πεισματωδῶς ἐκατέρωθεν μάχονται (κατ'
ἄλλους δὲ μάχονται ἐναλλάξ ἐπικρατοῦντες) Σ
264· «χθόνα ποσὶ δατεύντο» διανεμόντο, ὃ ἐ-
κατεμέτρουν μὲ τοὺς πόδας, ἐν γένει κατεπά-
τεον τὴν γῆν, Ψ 121. (II. Ἐνταῦθα ἴσως ὀρθό-
τερον ἀνίηκε καὶ τὸ κατωτέρω παρατιθέμενον
χωρίον «δατ. τινὰ ἐπισώτρους» Υ 394). Ε)

ἀπονέμω ἑμαυτῷ, τουτέστιν ἀποδέχομαι, περὶ τῶν θεῶν τῶν εἰς τὴν κνίσσαν τῶν θυσιῶν εὐφραϊνομένων, ἐν τῷ νόμῳ στίχ. Θ 550. 2) μοι-ράζω, διανέμω «κρέα» α 412 «τινὰ ἐπισπώ-τροις» καταπατῶ, συνθλῶ τινα (κατὰ δὲ τὸν Σχολ. διακόπτω) διὰ τῶν τροχῶν, Γ 394.

ΔΑΥΛΙΣ, ἴδος, ἡ, πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ λόφου κειμένη οὐ μακρὰν τῶν Δελφῶν, Β 520, ἢ ἡ μετέπειτα Δαυλίς, νῦν δὲ «Δαύλια», χωρίον οὐχὶ ἀκριβῶς ἐπὶ τῆς ἀρχαίας Δαυλίδος, ἀλλ' εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου κείμενον (ἐκ τοῦ δαυλός=δασός, οἰνοῖ καταψυτός).

ΔΛΦΝΗ, ἡ, τὸ καὶ νῦν ὡσαύτως ὀνομαζόμενον δένδρον, «δάφνη» ι 183 φ. Γ. Ἀπ. 396.

ΔΛΦΟΙΝΟΣ [...], ὅς, καὶ ΔΛΦΟΙΝΕΟΣ, ὅς, Σ 538 φ. (ἐκ τοῦ ἐπιτ. δα- καὶ εἰνός), κυρ. αἰματόχροος, ἐρυθρός ὡς τὸ αἷμα, «κατακόκκινος», «εἴμα αἷματι δαραινόν» ἱμάτιον κατακόκκινον ὑπὸ τοῦ αἵματος, Σ 538· ἔπειτα πυρός, ξανθός ἢ ἐρυθρόφαιος, ἐπὶ λέοντος, Κ 23, δράκοντος, Β 308, Γ. Ἀπ. 304, θωός, Α 475.

ΔΕ, σύνδεσμος κατὰ σημ. ἡ ἀντιθετικὴ ἢ συμπλεκτικὴ. 1) ἀντιθετικὴν (ἢ ἐναντιωματικὴν) δύναμιν ἔχει· ἀλλὰ, ὁμως, δέ, ἀ.) συνήθως ἐν ταῖς ἀντιθέσεσιν, ὧν τὸ πρῶτον κῶλον ἔχει τὸν «μέν» Ἰδ. ΜΕΝ· δ.) πολλὰς καὶ ἀνευ προηγουμένου ΜΕΝ, ὅταν ὁ λέγων δέν θέλει νὰ προ-παρασκευάσῃ τὴν ἀντίθεσιν, ἢ ὅταν τὸ πρῶτον κῶλον ἀσθενῶς ἀντίκειται πρὸς τὸ δεῦτερον, οἷον Α 408· «οἱ δὲ καὶ αὐτοὶ—ἀλγὰς ἔχουσι» α 33· συμβαίνει δὲ τοῦτο μάλιστα ἐπαναλαμβανομένης ἐν τῇ δευτέρῃ κῶλῳ τῆς αὐτῆς ἢ ἄλλης συνωνύμου λέξεως, οἷον «ὡς Ἀχιλεὺς θάμνησεν—θάμνησεν δὲ καὶ ἄλλοι» Ω 484, «σάκος εἶλε—εἶλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος» Ξ 9 καὶ 12· (ἢ τοιαύτῃ πλοκῇ ἐν τῇ περὶ λόγῳ φυλάττει τὸν μέν)· ὡσαύτως καὶ τῆς ἐρωτηματικῆς· λέξεως ἐπαναλαμβανομένης, οἷον «τίς δαίς, τίς δὲ ὄμιλος;» α 225, Α 362, ξ 487 ἔξ. Ἐν ἄλλαις δὲ ἐρωτη-σεσι τιθέμενος μετὰ τὰς ἐρωτηματικὰς λέξεις ἔχει μᾶλλον ἐναντιωματικὴν δύναμιν, ἔξυπακουμένου τοῦ πρὸς δ ἢ ἐναντίως, «Ἐκτορ, τίη δὲ σὺ νόστιν ἀπ' ἄλλων ἦσαι;» Ο 244, «τίς δὲ σὺ ἔσσι—ἔς μ' εἴρειαι ἄντην;» Ο 247· «τίς δ' οἶδ' ἄλλ'» δ 332 (ἢ ὁ τοιοῦτος ΔΕ ἐκφέρεται ἐν τῇ κἀλλο-μῇ, διὰ τοῦ «μὰ» ἢ «ἄμ», οἷον «μὰ διὰ τί κέθησιν εἰδῶ;—ἄμ διὰ τί μ' ἐρωτᾷς;» ἐνθα ὡσαύ-τως ἔξυπακούεται τὸ πρὸς δ ἢ ἐναντίως). 2) Ὁ συμπλεκτικὸς ΔΕ συμπλέκει ἐξωτερικῶς προτάσεις, ἐν αἷς πάντως καὶ τίς ἀντίθεσις ὑπάρ-χει, καὶ δύναται μὲν νὰ μεταφρασθῇ διὰ τοῦ καί, ἢ ὅπως νὰ μείνῃ ἀμετάφραστος (ἐν δὲ τῇ νεωτέρᾳ Ἑλληνικῇ νὰ μείνῃ ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρ-χαίᾳ). Ἰδίως ἀ.) ἐπὶ μεταβάσεως ἀπὸ πράγμα-τος εἰς ἕτερον πρᾶγμα, ἀπὸ ἐννοίας εἰς ἕτεραν ἔννοιαν, Α 43—49, ε 4 ἔξ. β.) εἰς πρότασιν μᾶλλον ἐπεξηγοῦσαν ἢ ἀκριβέστερον ὀρίζουσαν

τὴν κυρίαν πρότασιν, ὅτε συνθησάμενος γάρ, οἷον «ἀλλὰ πίθεσθ', ἄμφω δὲ ἔστων ἐμεῖο» Α 259, 520, πρβλ. Β 201 496. 3) Καὶ ἐν ταῖς ἀποδοσέσσιν ὁ ΔΕ ἔχει ὅτε μὲν ἀντιθετικὴν ἢ ἀντιθετικὴν, ἄλλοτε δὲ συμπλεκτικὴν δύναμιν· τικὸς μᾶλλον εἶναι ἀ.) μετὰ τὰς ἐπὶ προτάσεσι, «εἰδὲ κε μὴ δώσωιν, ἐγὼ δὲ ἔλωμαι» τότε πλέον, «ἄν τότε» κτλ. Α 261, Ι 301, Μ 246, Ρ 455, π 247· ἀποδοσεῖ τῶν ὁμοιωματικῶν (παραβολῶν ἀναφορικῶν προτάσεων, οἷον «ὅῃ περ γενεῇ, τοίη δὲ καὶ ἀνδράων» Ζ 416· ἢ 10) πλεεκτικός ΔΕ μᾶλλον ἐν ἄλλαις συμ-πράξεσιν, ἐν αἷς συνάπτεται τὸ ἡγούμενον τὸ ἐπόμενον ὡς ἂν ἦσαν ἡλως ἀσχετα καὶ ἡλὼν ἀνεξάρτητα, οἷον ἐν τῇ ἀποδο-χρονικῶν προτάσεων, τῶν ἐκπεραζομένων «εἰπαί» Α 58, Η 449· διὰ τοῦ «εἰπαί», διὰ τοῦ «ὅτε» καὶ «ὅποτε» Ε 439, «ὅτε» τοῦ «εὔτε» Μ 373, υ 56, 73, διὰ τοῦ Δ 421, κ 126· διὰ τοῦ «ὥς» Α 497, δ 124, ε 366· διὰ μετοχῆς «σειρὴν κρη-τες πάντες δ' ἐξάπτεσθε» Θ 20 (ὅπου Δ-ρος γράφει «εἰξάπτεσθε»). 4) Μετὰ ἁ-ρίων συναπτόμενον φυλάττει μίαν τὴν ἑ-σημασίαν, οἷον «καὶ δέ»· «καὶ δέ» τῇ, ἀλλὰ καὶ εἰς σὲ αὐτόν, Ψ 80, «καὶ ὅ-τουναντιον καὶ ἄλλον, Ψ 494, Ω 37· δὲ σέφασιν» καὶ ὁμως καὶ ἐν τοῦτοις ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ ἐπόμενον «σὺ δὲ τοῖς ἦσθα» ζ. 420· «καὶ δέ» δὲ πρὸς 391 κ. ἀ. «δὲ δὴ» δὲ τέλος πάντων· «δὲ τε» (ἢ ὅπου ὁ μὲν ΔΕ εἶναι ἀντίθε- δὲ τὲ χρησιμεύει πρὸς σύνδεσιν τῶν ἀντι-μερῶν) οἷον «ὃν Βριεῖρον καλέουσι θεοὶ, δὲ τε πάντες Αἰγαίωνα» τὸν ὅποιον Βριε-λυσιν οἱ θεοὶ καὶ οἱ ἄνδρες δὲ πάντες· σιν αὐτόν, ἀλλ' Αἰγαίωνα, ὅπερ ἀπλοῦς φέρεται παρ' ἡμῖν· οἱ δὲ ἄνδρες πάντες (να) Α 403, ζ 408, κ 3, ξ 87. Ταυτόναι καὶ ἐν τῇ συνδυασμῷ «μὲν τε—δὲ τε» Ἰδ. ΜΕΝ. (Ὁ ΔΕ ἐκτείνεται πρὸ ὕψους ἐν τῷ 299).

ΔΕ, μόριον ἐγκλιτικὸν ἀχώριστον. 1) ὁ-τώμενον εἰς τὸ τέλος ὀνομαστικῶν μάλιστα ματισμῶν, αἰτιατικῆς ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον, ματῶν τὴν κίνησιν ἢ διεύθυνσιν πρὸς τὴν «κλισίην δε, Θρήκην δε, οἰκόν δε» κ. ἀ. κλισίαν, εἰς τὴν Θράκην, κτλ. ἐπομένους περατέρου προσδιορισμοῦ διὰ τοῦ εἰς ἐκ-φρασεῖς α 17. Ἐν τῇ φρ. «Αἰδῶς δε» πρὸς μὲν εἰς γενικὴν, ἀλλὰ ἔξυπακούεται αἰ-«δόμον» ἢ τ. τοιοῦτον, Ἰδ. Αἶδης καὶ Σπανιώτερον προσαρτᾶται εἰς ἐπίθετα, «δόμον δε» εἰς τὴν οἰκίαν του. 2) Προσ-εἰς τὸ τέλος ἀντωνυμιῶν δικτικῶν, ἵνα ἐ-τὴν δεῖξιν, «ὅδε, τοῖσδε κτλ.» (Τοῦτο

φρον τοῦ προλαβόντος τοῦ σημαίνοντος
σιν, καὶ ἵσως προέκυψεν ἐκ τοῦ ἀή).

ἀντὶ τοῦ δέατο, ἐπ., ὁ μόνος σχημα-
τινός ἀπρηχαιωμένου ῥ. δέαμαι (ἰ. ὅθεν
τοῦ γλῶσσ. δέαται· φαίνεται, δοκεῖ) ζ 242 φ.
ἡ μοὶ ἀεικέλιος δέατ' εἶναι· μοὶ ἐφάνη
ζ. (Κατὰ τὸν Βούττιμαννον παράγεται ἐκ
ἀορ. «δαῖναι» = ἰδεῖν, ἐξ οὗ τὸ παθητι-
μαί ἀντὶ τοῦ· δάαμαι = φαίνομαι. Πρὸ
Οὐλοφίου γραφομένου δόατ' ὑπήγετο εἰς
κομαι, ὅπ. ἴδε). || Νεώτεροι δὲ γλωσσο-
λόγοι καὶ τοῦτο τὸ ῥῆμα καὶ τὸ δέαξ
ὡν δέατο εἰς τὴν ῥίζαν διρ, τὴν σημαί-
σας καὶ λάμψιν, ἐξ ἧς παράγεται οὐ μόνον
δασατο καὶ δέατο, ἀλλὰ καὶ τὸ
ος (δῆλος) καὶ (Ζεύς) Διδός, καὶ εὐ-δι-ος
καὶ διαλεκτικώτερα).

ΠΙΚΝΟΣ, ἴδ. ΔΕΚΟΜΑΙ.

ΔΑ, ΔΕΔΑΣΙ, ΔΕΔΑΣΗΑ, ΔΕΔΑΣΜΕΝΟΣ, ΔΕ-
ΔΕ ΔΑ-

ΔΑΤΑΙ, ΔΕΔΑΣΤΑΙ, ἴδε ΔΑΙΩ Β').

ΔΙΜΕΝΟΣ, ἴδε ΔΑΙΩ.

ΔΕ, ΔΕΔΗΕΙ, ἴδε ΔΑΙΩ Α').

ΔΑ, ἐπ. ΔΕΙΔΙΑ, ἴδε ΔΕΙΔΩ.

ΔΕΙΣΚΟΜΑΙ, ο 450 καὶ ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ, μόνον
καὶ παρατατ. (δείκνυμι) δεῖξιόμαι,
μετῶ, «τινα δεῖξτερῇ χειρὶ» *Οδ. υ
δεῖπαι· μετὰ τὸ ποτήριον ὑποδέχομαι τινα,
ὡν εἰς ὑγίαν του, ἀλλὰ προσφέρων εἰς
α 424, ἀπολ. γ 44.

ΔΕΙΔΙΣΚΟΜΑΙ, ἴδ. ΔΕΙΣΙΣΚΟΜΑΙ.

ΔΗΛΑΤΟ, ἴδ. ΔΑΜΑΙ.

ΔΗΜΕΝΟΣ, μετ. παθ. προ. α.) τοῦ δαυάω,
β.) τοῦ δαίω, Z 245 ἴδ. τοῦ ἐνεστώτος.

ΔΟΚΥΜΕΝΟΣ, ἐπ. μετοχ. τοῦ παθ. παρακ.
ὡν δέκομαι = δέχομαι, προσμμένων, κα-
τὰ, ο 730 φ.

ΔΟΡΚΑ, ἴδ. ΔΕΡΚΟΜΑΙ.

ΔΡΑΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΔΡΑΣΩ.

ΔΡΟΣ, η, ον, ἐπ. = δῆλος, φανερός, προ-
σ. «σῆμα» K 466· προλ. λ. ΕΥΔΕΙΛΑΟΣ.

(ἐκ τοῦ δέω) ῥ. ἀπράστωπον, «πρέπει,
χρεῖα», παρ' Ὁμ. μόνον I 337· ἀλλὰ χρὸ
ἀναχρίζεται τὸ «χρή»

ΔΕΚΤΟ καὶ ΔΕΙΔΕΧΑΤΟ, κατ' ἐπ. ἔκτασιν
τοῦ δεδέκτο καὶ δεδέχατο ἴδ. ΔΕΙΞΝΥΜΙ.

ΔΕΥΜΑΝ, ον, γεν. ΟΝΟΣ, ἐπ. (δεῖδω), δει-
56 φ.

ΔΙΑ ΚΤΛ. ἴδ. ΔΕΙΔΩ.

ΔΙΣΚΟΜΑΙ, ἴδ. ΔΕΔΙΣΚΟΜΑΙ.

ΔΙΣΚΟΜΑΙ, ἐπ. καὶ ΔΕΔΙΣΚΟΜΑΙ («Τ. Έρμ.
δεῖσκειαι ἔγραψεν ὁ Πειρασὼν ἀντὶ τοῦ
τιτύσκεαι»), ἀποθετ. (δεῖδω), μέλ. δει-

4) ἀπρρ. ἀορ. α. δεῖδιξασθαι. 1) μεταβ.
«φροδίζω, τρομάζω, σκιάζω» τινί,
(ὅπου ἔμως κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημαίνει
μαί) N 840, ο 496 κ. α. «τινά ἀπὸ
ἀπατρέπω, διὰ φόβου ἀποδιώκω τινά

ἀπὸ τοῦ νεκροῦ, Σ 464. 2) ἀπρρ. φοβοῦμαι,
δειλιῶ, B 490, *12.

ΔΕΙΔΟΙΚΑ, ἴδ. ΔΕΙΔΩ.

ΔΕΙΔΩ, μόνον α. ἐνικ. τοῦ ἐνεσ. (ἐκ τοῦ δεῖδω
σχηματισθὲν διὰ τοῦ δεῖδω, δεῖδω)· μέλ. δεισο-
μαι ἀορ. α. δέδισα· ἐπ. ἐδδισα (ὅπερ κατὰ τὸν
Βούττιμαννον, μεθ' οὗ συμφωνεῖ καὶ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ
Β', γραπτέον δέδισα, μεθ' ἐνός δ, διότι ἀρχῆθεν
ἦτο ἐδδισα) μετοχ. δέισας· παρακ. δειδοικα ζ ἐπ.
δειδοικα· παρακ. β'. δέδωκα (ἐπ. δέδωκα, πληθ. δει-
δωμεν, δεῖδιτε, δεῖδωσι, προστ. δεῖδιθι, E 827 κ.
α. ὑπερσυντ. γ'. πληθ. ἐδεῖδισαν, E 790 καὶ δει-
δισαν O 652· γ'. ἐνικ. τοῦ παρακ. μετ. σημ.
προστ. δεῖδω Σ 34, ο 358· ἀπρρρ. δεῖδιμεν,
I 274.— Ἐν πᾶσι τούτοις τοῖς τύποις τὸ ι εἶναι
βραχύ μετ' σημ. ἐνεστ. 4) ἀμετάβ. φοβοῦ-
μαι, εἶμαι περίφοβος, πολλάκις ἀπολ. A 39·
«περὶ τινι» περὶ τίνος, K 240, *Υ. Δῆμ. 247·
μετὰ τοῦ «μή» καὶ ὑποτακτ. ἡ εὐκτικῆς συνή-
θως (σπάντως καὶ ὀριστικῆς, ὅσων ε 300 «μή
πάντα νημερότα εἶπεν» μήπως ἀληθῆ ἦνε ὅσα
εἶπε) «δεῖδω μή τι πάθῃσι» A 470, ε 449·
σπανιώτερον μετ' ἀπαρεμφάτου, ὅσων «δεῖσαν ὑπο-
δεῖχθαι» ἐφοδῆθησαν νὰ παραδεχθῶσι H 93, O
299· «μήτε θεῶν τὸ γε δεῖδῶνι μήτε τιν' ἀνδρῶν
δύσεσθαι» μή φοβῶς περὶ τούτου μήτε τινος τῶν
θεῶν μήτε τῶν ἀνθρώπων, μήπως τὸ ἴδιον, ἢ μή
φοβῶς μήπως ἴδιον τοῦτο εἴτε τῶν θεῶν εἴτε
τῶν ἀνθρώπων, Σ 342 || τὸ παραδείγμα τοῦτο
δύναται νὰ ἀναχθῇ καὶ εἰς τὴν ἐπομ. σημ. 2)

μεταβ. φοβοῦμαι τινα ἢ τι Δ 434 κ. α. πλγ.
«μήτε σύγ' Ἀρην τὸ γε δεῖδῶνι» μήτε νὰ φοβῶ-
σαι σύ περὶ τούτου τὸν Ἀρην, μήτε νὰ ἔλγῃ
σύ τοῦτον τὸν φόβον ἀπὸ τὸν Ἀρην E 827·
σημαίνει δὲ καὶ τὸ αἰδοῦμαι, εὐλαδοῦμαι,
σεβέσθαι (Λατ. vereor) «θεούς» E 389, γ 39,
«σημάντορας» Δ 431, προδλ. ο 446· συνάπτε-
ται μετὰ τοῦ τίω, ὅσων «τίει καὶ δεῖδω» π 306,
(ἡ τῶν ἀντίθετα εἶναι τὰ ἐπόμενα, κατὰ τὸ χια-
στὸν λεγόμενον σχῆμα, τοῦ μὲν δεῖδω τὸ «οὐκ
ἀλέγει» τοῦ δὲ τίει τὸ «ἀτιμᾶ»).
ΔΕΙΔΕΙΛΩ, μόνον ἀορ. α. μετοχ. δειλιήσας,
ἔτοι εἶμαι δειλινός, ἐσπερινός, ὃ ε. περιμένω
μέχρις ἐσπέρας, ρ 599 φ. «σύ δ' ἔρχεο δει-
λιήσας» πῆγαίνα πρὸς τὸ δειλινόν (ἢ ὅταν βρα-
δυᾶσθῃ ἢ κατ' ἄλλους· δειπνῶ, τρώγω τὸ δει-
λινόν, προδλ. 602, 606. Τὴν προτέραν ἐρμηνείαν
ἀπορρίπτουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Ἐκ τοῦ

ΔΕΙΔΕΛΟΣ, ον (δειλῆ), ἐπ. «δειλινός», ἐσπε-
ρινός, «δειλεῖον ἦμαρ» ἢ πρὸς ἐσπέραν ἡμέρα,
ὃ ε. τὸ μέρος αὐτῆς· τὸ πρὸς ἐσπέραν ρ 606·
«δειλός· ὁφείδων» φ 232. (|| Ἐν τῇ χωρίῳ
τούτῃ τὸ ἐπίθετον δειλεός ἐκλαμβάνεται ὡς
οὐσιαστικόν. Ἰσώ· δὲ εἶναι καὶ ἕτερος τύπος οὐ-
σιαστικός· ὁμόφωνος τῇ ἐπίθετῳ, καὶ σημαίνων
τὸ μετὰ μεσημβρίαν μέρος τῆς ἡμέρας, «τὸ δει-
λι»· Ἀἰτωσημειωτός· δὲ εἶναι ἡ συγγένεια τῆς λ
πρὸς τὸ Ἀλδανικόν diel ἢ diel ὃ ε. ἥλιος).

ΔΕΙΚΑΝΟΜΑΙ [-ω...], ἐπ., ἀποθ., μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ ἐπεκτεταμένου παρατατ. δεικανόωντο (δεικνύμι), = 1 ΔΕΙΔΕΚΟΜΑΙ, ὅπ. ἴδε, ὅτον «δέπασιν, ἐπέεσι». Ο 86, σ 111, ω 410.

ΔΕΙΚΝΥΜΙ [-ν-] (ρίζ. ΔΕΙΚ), μέλ. δείξω, ἀόρ. ἔδειξα, συνήθ. ἀνευ αὐτήσ., μέσ. ἀόρ. ἐδείξα-μην, γ'. Ἑρμ. 367· παρακ. μέσ. δειδεσθαι, ἐπ. (=δέδεσθαι) ἐξ οὗ γ'. πληθ. δειδέχεται γ'. ἐνικ. τοῦ ὑπερσ. δειδεκτο, I 224, καὶ γ'. πληθ. δειδέχαιο δεικνύω, «δείχνω». 1) Ἑνεργ. α.) φέρω εἰς φῶς, φανερώω τι τινα, περὶ τῶν θεῶν «σημα, τέρας» φανερώω σημεῖον, γ 174, N 244 «ἔργα» γμ. 31, 49· β.) ἐπιδεικνύω, δακτυλοδεικνύω, «Ἀλέξανδρον Μενελάω» Γ 452, «ἐκαστα» Τ 332, «ὁδόν» δεικνύω τὴν ὁδόν, μ 25, ὅθεν γ.) δεικνύω, διδάσκω, «δείχνω» x 302. 2) Μέσ. α.) δεικνύω τι τινα, Ψ 701, «εἰς τινα» δεικνύω τινα, ἀποτείνονται πρὸς τινα, γ'. Ἑρμ. 367· β.) = ΔΕΙΔΕΚΟΜΑΙ, ὑποδέχομαι, δεξιόσμαι «χαίρεται» I 496, δ 59. Ὁ μέσ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἔχει σημ. ἐνεστ. καὶ παρατ. X 435· «δεπᾶσιν (δοτ. ὄργ.) δειδέχατ' ἀλλήλους» μὲ ποτήρια ὑποδέχοντο ἀλλήλους, «ἐκέρνουσεν ὁ ἄναξ τὸν ἄλλον» Δ 4 «κυπέλλοι» I 671 πρὸλ. 224, «μύθοισι» (|| ὑποδέχονται διὰ λόγων, ἀνευφημοῦντες, γ 72, ἐνθα ὁ Δύνιξρος ἀνάγει τὸ «δειδέχεται» ὅχι εἰς τοῦτο τὸ ρ., ἀλλ' εἰς τὸ δέχομαι).

ΔΕΙΛΗ, ἡ, τῆς ἡμέρας τὸ πρὸς ἐσπέραν, «δειλινόν» καὶ «δειλν» τὸ, ἐτι δὲ καὶ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐσπέρας, Φ 414 f, ὡς τοῦτο φαίνεται ἐκ τῆς συναφείας μετὰ τοῦ «ἡώς» καὶ «μέσον ἡμῶν». (Κατὰ τὸν Βούττημαννον ἐκ τοῦ εἴλη, ὅ ἐ. καύσων, κυρ. λοιπὸν ὁ καιρὸς καθ' ὃν εἶνε ὁ μέγιστος καύσων, ὁ μετὰ μεσημβρίαν, || ἴδ. καὶ ΔΕΙΛΟΣ ἐν τέλ.). Ἐκ τοῦτου

ΔΕΙΛΟΜΑΙ, κλίνω πρὸς ἐσπέραν, «δειλετο ε' ἡλιος» κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἀριστάρχου ἔγραψεν ὁ Ἄμει· ἀντὶ τοῦ δύσετο, η 289 f (|| ὁ δὲ Δύνιξρος ἀπίθανον θεωρῶν τὸν ῥηματικὸν τοῦτον σχηματισμὸν κλίνει μᾶλλον εἰς τὴν ἀθέτησιν τοῦ στίχου).

ΔΕΙΛΟΣ, ἡ, ὄν (δείδω) α.) δειλός, ἄνανδρος, (τοῦναντίον τοῦ ἀλκίμου) N 278· β.) κακός, ἐλεεινός, A 293 (κατὰ τὸν Δοιδερλ. σημ. ἐνταῦθα μόνον τὸν ἀδύνατον, ἀσθενή). Περὶ τοῦ 351 ἴδ. λ. ἐγγλῆ. Ἰδίως γ.) ἀόλιος, δυστυχής, τάλας, δειλαιός, «δόλιος» πρὸς ἔκφρασιν μάλιστα τῆς συμπαθείας καὶ λύπης διὰ τὰ παθήματα τοῦ ἄλλου, οἷον περὶ τοῦ ἀποθανόντος Πατρόκλου P 670, Ψ 65, πρὸλ. ι 65· «ὦ μοι ἐγὼ δειλός» ε 299· «ἄ δειλὲ ξείνων» ζ 361, φ 288, «ἄ δειλοί» A 441, 816 x. α. «ὁ βροτοί» περὶ τῶν ἐν ὁμίλῃ καὶ σκότει οἰκούντων Κυμμερίων, λ 49, καὶ ἐν γένει ὡς ἐπίθετον τῶν βασανιζομένων ἀνθρώπων κατ' ἐνέθεσιν πρὸς τοῦ μάκαρος θεοῦ Φ 464, μ 344 x. α.

ΔΕΙΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (δείδω), φόβος, ἐκπληξίς, E 682 f. Ἐκ τοῦτου
*ΔΕΙΜΑΙΝΩ, μέλ. ἀνῶ, φοβοῦμαι, γ'.
*ΔΕΙΜΑΛΕΟΣ [-ω...], ἡ, ὄν, ἐπ. φοβίς· φόβος «ὄπλον», Βατρ. 289.

ΔΕΙΜΑΤΟ, ΔΕΙΜΟΜΕΝ, ἴδ. ΔΕΜΩ.
ΔΕΙΜΟΣ, ὁ (τὸ προσηγορικὸν δειμός· μοι, ἐν ἴλ. προσωποποιημένον μυθολογ. πηρέτης καὶ ἡνίοχος τοῦ Ἄρεως, ὡς Δ 440, A 37, O 419· κατὰ δὲ τὸν υἱὸς τοῦ Ἄρεως, Θεογ. 934.

ΔΕΙΝΟΣ, ἡ, ὄν (δείδω) α.) φοβερός, μερὸς, ἐκπληκτικός, «αἰγίς» E 720 λωρον» B 321, «Χάρυδοι» μ 260· λιστα τὸ οὐδέτ. ὡς ἐπὶ β. «δεινὸν αὐτὸν ῥά φωνάζω, A 40 «δέρομαι» φοβερόν ὀλέπω, ῥίπτω φοβερόν βλέμμα Γ 312, ἰδών» O 43· ὅθεν β.) ὡς καὶ τὸ ἐν τ. μιλ. «φοβερός», μέγας, ὑπερμεγέλης, μάστις, «θεός» Z 385, «σάκος, ἀορ. ὅπλα» Ὁμ. πλγ. «ἀγορή» ἡ μεγάλη (κατ' ἄλλους δὲ ἡ θορυβώδης). γ.) πᾶν τοῦ μεγέθους καὶ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ πληττει, πτοεῖ, ἐμποιεῖ σέβας καὶ θαυσεδασμὸς, ἀξιοθαύμαστος, συνάπτει τοῦ «αἰδοῖτο» Γ 472, Σ 394, θ 92, [Ἐνίοτε τὸ πρὸ τοῦ δ βραχὺ φωνήεν ἐκπ. διότι ἡ λ. εἶχε κατ' ἀρχαί· τὸ F].

ΔΕΙΟΣ, ΟΥΣ, τὸ, ποι. = δέιος, μόνον ἐν «ὕπαι δέιους» O 4, K 376· (κατὰ τὸν καὶ ἄλλους ἐκ κακῆς γραφῆς ἀντὶ τοῦ «δ»). ΔΕΙΠΝῶ, ἀόρ. ἐδείπνησα, ὑπερσ. δείπρω 359, δειπνῶ, τρώγω τὸ δειπνῶν (|| T 304, Ὁδ. πλγ. γ'. Ἀπ. 497. Ἐκ τοῦ ΔΕΙΠΝΗΤΟΣ, ὁ, ὁ καιρὸς τοῦ δειπνῶν 470 f (κατὰ τὸν Σχολ. «δείπνηστος» καιρὸς τοῦ δειπνῶν, καὶ «δειπνήστος» πνον αὐτό).

ΔΕΙΠΝΙΖΩ, ἐπ. μεταγ. τοῦ ἀορ. α. δειπνῶ παρέχω τινὶ δειπνῶν, δίδω νὰ δειπνήσῃ, μ Ὁδ. δ 535, λ 411.

ΔΕΙΠΝΩΝ, τὸ, παρ' Ὁμ. τὸ πρῶτον γεῦμα, ὑπερ συνήθως ἐγένετο τὴν μεσημέριαν κατὰ τὰς πρώτας μετὰ μεσημβρίαν ὥρας, Σ 560, κατὰ δὲ τὰς περιστάσεις, οἷον ἐμύχης ἢ ὅταν μέλλῃ τις ν' ἀποδημήσῃ, κτερον (πρὸλ. B 381, T 471, 275, 346, ο 77, 94, 500) καὶ ὀψιαιτερον (p 476) κύριον γεῦμα (dinner) κατ' ἀντίθεσιν «ἄριστον» καὶ «δόρπον» Θ 53, K 578. Καίται καὶ ἐπὶ ἵππων, φορβή, B 383 τως καὶ ἐπὶ κυνῶν, Ἑπ. 41, 2. (Κατὰ Δοιδερλ. ἐσήμανα τὸ δειπνῶν, ὑπερ κατ' αὐτὴν ῥάγεται ἐκ τοῦ δάπτω, κατ' ἀρχαίς τροφ. γητόν, ἔπειτα «δαγκωσιὰ», φαγεῖ, τρώγει, γεῦμα, δειπνῶν. || Περὶ τῆς ὀψ. τῆς ἐτυμολογίας· πρὸλ. τὰς λ. δάπ-ωνος, δαψ-λής, καὶ τὸ Δατ. dap-s).

λε, λαιος, ἡ (δειρή) ῥάχις ἡ σειρά
Γ. Ἀπ. 284.

α. ἰδ. ΔΕΡΝ.

η. λαϊμός Γ 396, Μ 204, 6 435, ψ
2. Ἐκ τούτου

τομέα (τέμνω), μέλ. ἤσω, κόπτω τὸν
ἀποκεφαλίζω Φ 89, 535, Ψ 474,

καρ. ορος, ὁ, εἰς τῶν Λυκίων, Ρ 217.

[..], οἱ, αἱ, τά, „δέκα“ 1 422, ι 460
θεταὶ δὲ καὶ εἰς ἑκφρασιν ἀρίστου πλη-
τρογγύλος ἀριθμός, Β 489, Δ 347.

κίς [..], ἐπὶ β. „δέκα φαραῖς“, δε-
Γλ. 379, Χ 349.

α. λαιός, ἡ, δεκάς, „δεκαρέα ἡ δε-
Β 426, π 245.

τοι [..], η, ον (δέκα), δέκατος, Β
81 κ. 4, ὡς στρογγύλος ἀριθμός, Θ 404,
294.

κίαια [..], αἱ, α, ἐπ. δεκακισχί-
α, α, Ε 860, Ε 448.

μα, ογ, ὁ, ἐπ. (δέχομαι), κυρίως ὁ δε-
τα. (ἡ τουτέστιν ὁ μηδὲν ἀπορρίπτων)
ἐπαίτης, δ 248 τ.

α. ἰδ. ΔΕΧΟΜΑΙ.

μας, ἡ, ὁ πινάξ, ἐν τῷ γράφουσι, κατὰ
Βατρ. 3.

φειρε, η, ον (Δελφοί) Δελφικός, «βω-
Γ. Ἀπ. 496 (διεφθαρμένη γραφή ἰδ.
).

φίνιος, ὁ, ἐπωνύμιον τοῦ Ἀπόλλωνος,
ἀλλοτρία ἐν Κνωσῷ, Κρίση καὶ ἀλγ. ἐτι-
δίδται κατὰ τὸν μῦθον εἰς δελφίνα μετα-
θεῖς προηγεῖτο τῆς τῶν Κρητῶν ἀποικίας,

μας τὴν Κρίσαν, Γ. Ἀπ. 495 Ἰδε καὶ
1, 49, 4. Ἐκ τοῦ

φίς, ἴνος, ὁ, ὀρθότερον ἢ δελφίν (κατὰ
ὀρθομαννον), ὁ δελφίς, τὸ „δελφίνι“
π 96.

φισί, ἄν, οἱ, τὸ περιώνυμον τῆς Φωκίδος
ον, Γα. 27, 14, παρ' Ὁμ. λέγεται Πυθώ.

μας, τὸ, παῖ, μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ.,
Ὁμ. δὲ μόνον κατ' αἰτ. (δέμω). 4) κατα-

τοῦ σώματος, σῶμα, ἀνάστημα συ-
τῶν ἀνθρώπων, Ὁμ. πλχ., κεῖται δὲ συ-
ατὰ ὡς αἰτ. τοῦ κατὰ τι, οἷον «δέμας με-

φιστος» δέμας ἀθανάτοισιν εἰκτην κ.τ.τ.
κεῖται μετὰ τοῦ «φυή» Α 445, ε 212 ἢ
τοῦ «εἶδος» Ω 376, Ξ 477, σ 254 ἐτι δὲ
κατὰ τοῦ «αὐθῆ» 6 268, περὶ ζώων μόνον
ρ 307 ἐν γένει σῶμα, οἷον «δ. νε-

Βατρ. 406. 2) ὡς ἐπὶ β. ὁμοιάζει πρὸς
π. instar καὶ τὸ Ἑλλ. δίκην, σημ. δηλ.

οἷον «δέμας πυρός» δίκην πυρός, ὡσάν
ὡς οἱ μὲν μάραντο δέμας πυρός αἰθομέ-
Α 596, Ν 673, Ρ 366, Σ 4.

νιον, τὸ, ἀείποτε κατὰ πληθ., κλίνη
ατος, „κρεβάτι“, θ 277 κ. πλχ. «δέ-

μνια τίθημι» „σταίνω τὸ κρεβάτι“, δ 297, τ
599, Ἰλ. μόνον Ω 644 «δ. σπώρεσαν» „ἐστρω-
σαν τὸ κρεβάτι“, δ 304. Ἐκ τοῦ

ΔΕΜΩ, ὁ ἐνεστ. Γ. Ἑβρ. 87, 188, παρ. 4
492, ἀορ. α. ἐδεμα, ὑποτ. κατ' ἐπ. συστολήν ὀη-
μοίμεν ἀντὶ τοῦ δειμώμεν, Η 337. παθ. παρ. κ.
δέδημαι μέσ. ἀορ. ἐδεμάμην. 4) Ἐνεργ. κτί-
ζω, οἰκοδομῶ, «πύργον» Η 337. «τεῖχος»
ἐγείρω, Ι 349. «θάλαμαι πλησίον ἀλλήλων δε-
δμημένοι» Ζ 245, 249. 2) Μέσ. ἐμαυτῷ οἰ-
κοδομῶ, «οἶκους» ζ 9.

ΔΕΝΔΙΛΑΝ, ἐπ. μόνον κατὰ μετοχ. πλαγίως
προσθλέπω, φέπτω πλάγιον βλέμμα, ὅθεν
διὰ πλάγιου βλέμματος νεύω ἢ κάρνω νεύω
(ἡ κατὰ τὸν σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ῥοδ. Γ, 284
«ἐν ἐπιστροφῇ τοῦ προσώπου τοῖς ὀφθαλμοῖς
ἐπινεύω») «δενδύλων ἐς ἕκαστον» Ι 180 τ. (Ὁ
Δοιδερλ. ἐρμηνεύει: στρέφονται ἐπομ. τρέπονται
πρὸς τενα. ἐκ τοῦ ἀγρ. δένω, ἐξ οὗ δόνω, δά-
ναξ, ὁ δὲ Φαίτης εἰκάζει ὅτι ἡ λ. ἐσχηματίσθη
ἐκ τοῦ δινέω κατ' ἀναδιπλασιασμόν).

ΔΕΝΔΡΕΟΝ, τὸ, ἀρχαιότερος Ἰων. καὶ ποι.
σχηματισμός τοῦ „δένδρον“, Ν 437, ε 328
πλχ. [τὸ δένδρεω, δένδρεων, διὰ συνίζησεως
λαμβάνονται ὡς δισύλλαβα, Γ 452, τ 520].

ΔΑΝΔΡΗΕΙΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ (ἐκ τοῦ δένδρος, ὅπερ
καὶ ἐν τῇ καθομῇ. ἔχει τὸν αὐτὸν τύπον „δέν-
δρος“=τῷ προηγ.) δένδρῳδης, πολὺ δένδρος,
«νῆσος» α 54, «ἄλσος» ι 200, Γ Ἀπ. 221.

ΔΕΞΑΜΕΝΗ [..], ἡ, ὄνομα Νηρηίδος (ἐκ τοῦ
προσηγορ. δεξάμενη=γούνα, στέρνα) Σ 44.

ΔΕΞΙΛΑΗΣ, ογ, ὁ, υἱὸς τοῦ Δεξίου=Ὁ Φίνιος,
Π 45.

ΔΕΞΙΪ, ἡ, ἡ δεξιὰ χεὶρ, ὡς σημεῖον δεξιό-
σεως, ὑποσχέσεως, Κ 542. 60. ὑπόσχεσις, λό-
γος διδόμενος, συνθήκη, Β 341, Δ 459 (κυρ.
θῆλ. τοῦ δεξιός, οὐσιαστικοῦ δύναμιν λαβόν).

ΔΕΞΙΟΜΑΙ, ἀποθ. (δεξιῶ), δίδωμι εἰς τινα τὴν
δεξιὰν χεῖρα, δεξιόομαι «χερσὶ δ' ἐδεξιόων-
το» Γμ. 5, 46 (ὁ Δοιδερλ. παραίγει τὸ β. ἐκ τοῦ
δεξιός καὶ τὸ ἐρμηνεύει: δεξιὸν τουτέστι δε-
κτὸν ἐμαυτῷ ποιοῦμαι ἐν δὲ τῇ προκειμ.
χωρίῳ: ἐχαιρέτων με τὰς χεῖρας. Περὶ τοῦ ἐκ-
ταταμ. σχηματισμοῦ πρὸλ. ΔΙΠΛΩ» ὁ τύπος: δε-
ξιόομαι, ὃν τινες παραδέχονται, εἶνε κατὰ τὸν
Λόδεκκ ἐσφαλμένος).

ΔΕΞΙΟΣ, ἡ, ὃν (συγγ. τῷ δέχομαι ἢ δεικνυ-
μι). 1) „δεξιός“, ὁ πρὸς τὴν δεξιὰν χεῖρα,
«μαζός» Δ 481 «ὦμος» ρ 46 «ἐπὶ δεξιᾷ» πρὸς
τὰ δεξιὰ, τούναντι «ἐπ' ἀριστερά» Η 238.
Ὁσούτως «ἐπὶ ΔΕΞΙΟΦΙΝ» Ν 308 τ. 2) εὖ-
σιος, εὐτυχής, εὐνοϊκός, ἰδίως ἐπὶ οἰωνῶν
καὶ ἄλλων θεῶν σημείων διότι ὡς πρὸς τοὺς
Ἑλληνας οἰωνασκόπους τοὺς βλέποντας πρὸς
βορρᾶν τὸ μὲν αἰσίον σημεῖον ἐφαίνετο δεξιό-
θεν, ὃ ἐ. ἐξ ἀνατολῶν, τὰ δὲ ἀπείσιον ἀριστε-
ρόθεν, ὃ ἐ. ἐκ δυσμῶν, Μ 239 ὅθεν «ὄρνις δε-
ξιός»=αἰσίος, Ν 824, 6 454 κ. α. πρὸλ. ΕΝ-

ΔΕΞΙΟΣ, ΕΠΙΔΕΞΙΟΣ. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλε-
νον, ὅχι διὰ τοῦτον τὸν λόγον, ἀλλὰ διότι πᾶν
ὅ, τι ισχυρόν, ἀγαθόν, εὐάρεστον, κατὰ τι ἱκανῶς
γενικὸν συμβολικὸν ἔθος, φαίνεται πρὸς δεξιὰν
κείμενον, ὅθεν καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ λέγεται οὕτως
ὡς ισχυροτέρα καὶ ἐπιτηδεωτέρα. || Ὁ Ἀμει-
φρανὲς ὅτι δὲν ἐδίδετο προσοχὴ εἰς τὸ πόθεν
ἀλλ' εἰς τὸ πόσε ἡ πῆσις τῶν οἰωνῶν ἐγένετο·
ὅθεν ὁ πρὸς δεξιὰν ἢ ἀνατολὰς ἐπτάμενος ἔθεω-
ρεῖτο αἰῶνος, τοῦναντίον δὲ ὁ πρὸς ἀριστερὰν ἢ
δυσμάς.—Τὴν σημασίαν ταύτην ἔσωσεν ἡ καθομι-
λουμένη ἐν τῇ εὐχῇ „ὁ θεὸς δεξιὰ“ (νὰ τὰ
εἶρη) καὶ „πάντα δεξιὰ“).

ΔΕΞΙΤΕΡΟΣ [-υ-], ἢ, ὄν, ποι. (κατ' ἐπέκτασιν
ἐκ τοῦ δεξιός· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. κατὰ συγ-
κοπ. ἐκ τοῦ δεξιώτερος), ἐπ. δοτ. «δεξιτερῆρι»
Ω 284, ο 148, τ 480. δεξιός, ὁ πρὸς δεξιάν,
«κνήμη» Δ 519 κ. ἀ. «χεὶρ» Η 408, α 424
κ. ἀ. καὶ μόνον «δεξιτερῆ» ὡς οὐσ. ἡ δεξιὰ Α
504, φ 490, Χ 320.

ΔΕΞΟ, ἴδ. ΔΕΧΟΜΑΙ.

ΔΕΟΝΤΩΝ, ἴδ. ΔΙΔΗΜΙ.

ΔΕΟΣ, ΟΥΣ, τό, 1) φόβος, πολ' ἄκις μετὰ
τῶν καταλλήλων ἐπὶ. «χλευρόν, ἀκήριον» (ἴδ.
τάς λ.) Θ 77, γ 42 κ. ἀ. 2) ἀφορμὴ φόβου,
„φόβος“ (|| κατὰ Πλάτ. «προσδοκία μέλλον-
τος κακοῦ») «οὐ τοι ἐπι δέος» δὲν ὑπάρχει
ἀφορμὴ φόβου, δὲν ὑπ. φόβος, Α 515, ε 347,
μετ' ἀπαρρ. «σοὶ οὐ δέος· ἔστ' ἀπολέσθαι» Μ
246.—πρόλ. ΔΕΙΟΣ.

ΔΕΠΑΣ [-υ-], ἀοσ, τό, ἐπ., δοτ. κατὰ συνα'ρε-
σιν δέπα· (πρότερον δέπα') κ 316, πλ. οὐδ. δέ-
πα (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ δέπαα) ο 466, τ 62,
υ 153· δοτ. πληθ. δεπάεσσι καὶ δεπάσιν, Ο 86·
ἔκπωμα, ποτήριον μάλιστα γουσοῦν, γ 44
κ. ἀ. καὶ τορευτικῶς ἐπεξεργασμένον, Α 632·
«δέπα· ἀμφικύπελλον» (ἴδ. τ. λ.)· καὶ ὡς μέ-
τρον «δέπας οἶνου», «ἓνα ποτήρι κρασί», πο-
τήριον (πληρες) οἶνου, Σ 545, ο 416.—Συνήθως
μὲν εἶνε ποτήριον· ἀλλὰ «δέπα» λέγεται καὶ
μεγάλη τις φιάλη, ἐν ᾗ παρασκευάζεται ὁ κυκεών,
Α 632, ἴδ. Ἀσκληπιάδην τὸν Μυρλεανόν παρ'
Ἀθην. ΙΑ', 24 σ. 783 Α, ὅστις νομίζει φιαλῶ-
δες τὸ δέπα.

ΔΕΡΚΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ., παρατ. θαιμιστ. δερκέ-
σκετο, παρακ. δέδορκα, ἀόρ. β'. ἔδρακον. 1)
ἀμετ. βλέπω, κυττάζω, Ὀμ. πλγ. «ἐμεῦ δερ-
κόμενοι ἐπὶ χθονί» ἐν ὅσῳ ἐγὼ ἔχω τὰ ἴμα-
τια μου ἀνοικτὰ ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, ὅ ἔ. ἐν ὅσῳ
ζῶ, Α 88, τ 466 κ. ἀ. «δ. δεινόν» προσδίδει
φοδερὰ, Γ 342, Ψ 815. Ὁ παρακ. ἔχει σημ.
ἐνεστ. «πῦρ ὀφθαλμοῖσι δειδορκίως» μὲ πυρώδεις
ὀφθαλμοῦς· βλέπων, φλογερὰ βλέμματα ρίπτων,
τ 446 (|| ἐνταῦθα τὸ μὲν «πῦρ» σημ. τὸ ἀπο-
τέλεσμα τοῦ «δειδορκίως», (πῦρ δέρκομαι σημ.
βλέπω οὕτως, ὥστε ἐκπέμπω πῦρ ἐκ τῶν ὀφθαλ-
μῶν) τὸ δὲ «ὀφθαλμοῖς» εἶνε δοτ. ὄργαν. 2)
μεταθ. βλέπω, μετὰ αἰτ. Ν 86, Ξ 141.

ΔΕΡΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (δέρω), δέρμα. κα-
στα· ἀ.) τὸ ἀπὸ τοῦ σώματος ἐκδερνί-
„τομάρι“ 1548, ξ 24 κ. πλγ. σπανιῶν
τὸ ἐπὶ τοῦ σώματος ἔτι καταπεφυκός
τοῦ ἀνθρώπου, π 344, ν 434· γ') τὸ
σκέπνον δέρμα, „πετσί“ (ἴταλ.) (ἴδ. λ. ἴδ.
417· ἀσκός, „δερμάτι“ 6291

ΔΕΡΜΑΤΙΝΟΣ [-υ-], ἢ, ὄν, δερμάτι-
νός, «τροποί» *Οδ. δ 782, θ 63.

ΔΕΡΩ, παρατ. ἐπ. = ἔδερν, ἴδ. ΔΕΡ-
ΑΕΤΡΩΝ, τό (δέρω) τὸ στεατώδες ὅν
ἐπίπλοον, τὸ περικλετοῦν τὰ ἐντόσθια,
πῆ“ «δέρτρον ἔσω δύνοντας» εἰσδύνον-
εἰς τὴν σκέπη (οἱ γῦπε· οἱ κατατρώ-
ντες τοῦ Τιτυοῦ). λ 579 †.

ΔΕΡΩ, ἀόρ. ἀ. ἔδωρα, ἐκδέρω, κατ'
μετ' αἰτ. «βουρ» Β 422, «μήλα» θ 61
κ. ἀ.

ΔΕΣΜΑ, ΑΤΟΣ, τό, ποι. ἀντὶ τοῦ δεσμός
μόνον κατὰ πληθ. «δέσματα» 1) δεσ-
μά, „δέματα“ α 204, θ 278. 2)
ριον δέμα, κεφαλῶδεςμα, τὸ συνέχον
μὴν τῶν γυναικῶν, Χ 468.

*ΔΕΣΜΕΥΩ, δένω, δεσμεύω, Ὀμ. 6, 17.

ΔΕΣΜΟΣ, ὁ (δέω), πλ. οἱ δεσμοὶ παρ'
δεσμά Ὀμ. Ἀπ. 429, Ὀμ. 7, 43, πᾶν
σφίγγει ἢ συνέχει, δεσμός, δεσμά. Α
Ε 349, μ 54 κ. ἀ., ἔτι δὲ τὸ „καπ-
507, τὸ καλωδίων („παλαμάρι“)·
τῆς θύρας· ὁ ἱμάς, φ 241· ὁ κόμβος
447· ἡλος, „καρφίον“ (εἰς προσέλι-
λαδῶν τῶν τριπόδων) Σ 379.

*ΔΕΣΠΟΖΩ (δεσπότης), μέλ. σω, εἰ-
σπότης, κύριός τις, Ὀμ. Δῆμ. 366.

ΔΕΣΠΟΙΝΑ, ἡ, κυρία, „κυρά“, παρ'
λένης, Ἀρήτης καὶ Πηνελόπης· *Οδ.
374 κ. ἀ. «ἄλογος, γυνὴ δεσποινα»·
σύζυγός του, „ἡ γυναῖκά του ἡ κυρά“
η 347.

*ΔΕΣΠΟΤΕΥΩ [-υ-], ὄν, εἰς δεσπότη-
κων, δεσποτικός, «λέχος» Ὀμ. Δῆμ. 366.

ΔΕΤΗ, ἡ (κυρίως ὀηλ. τοῦ δετὸς ἐκ-
ὡς οὐσ. λαμβανόμενον) δέμα ἐξ ὧν
δαδίου, „δεμάτι δαδί“, ἐπομ. πυρσ-
πληθ. *Ἰλ. Α 554, Ρ 663.

ΔΕΤΗΣΕΩΣΙ, ἴδ. ΔΕΪΩ.

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ [-υ-], ογ, ὁ, υἱὸς τοῦ
λου (=τῷ ἐπομ.), ὅ ἔ. υἱὸς τοῦ Δευκαλ-
ἰδομένου, Μ 417, Ν 377, Ρ 608. (·
λου· δὲ πλοκώτερον ἔγεινεν ἐκ τοῦ Δ-
νίδος· κατὰ συγκοπήν).

ΔΕΥΚΑΛΙΩΝ [-υ-], ἄνθρωπος, ὁ, 1)
Μίνως· καὶ τῆς Πασιφῆς, πατὴρ τοῦ
νέως, βασιλεὺς τῆς Κρήτης, Ἀργονα-
εἰς τῶν θηρευτῶν τοῦ Καλυδωνίου κά-
454. Ὁ Ὀδυσσεὺς ἐνώπιον τῆς Πηνελό-
ποιεῖται ὅτι εἶνε υἱὸς του, τ 480. 2)
Τρώων. ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθεῖς,

ἐπὶ β. ἀ.) κυρ. τοπικὸν πρὸς τὰ ἐδω, ἢ εἰς δὲ“ μετὰ κινήσεως σημαντικόν, Α 453. δ 384 κ. ἀ. Περί τοῦ τοῦ «δεῦρο τόδ' ἰκάνει» Ἰδ. ὅδε ἐν ἐκδοτα συντάσσεται καὶ μετὰ στάσεως καὶ ῥημάτων, τὰ ὅποια ὁμοῦ περιλαμβάνονται προηγηθείσης κινήσεως, ὅσον παρὰ δόξης. Γ' 405. «δεῦρ' ὦι» „ἐλα ὦ, ἐλα νὰ πάμε“, Γ 430, θ 292. ὅθεν παρακλυσματικόν, „ἐλα“, „ἐμπρό“, ὅσον «ἄγε δεῦρα» „ἄε δέ, ἐλα δέ“ Ἰδ. ἐλα δὲ) Α 314, X 254. «δεῦρ' ἄγε» «δεῦρα νῦν» Ψ 285 κ. ἀ. μετὰ πληθ. καίται τὸ «δεῦτε», ὅπ. Ἰδ. (Ἰδ. Γ 240 ὁ Διόνορρ. μετ' ὅν ἠκολούθησαν καὶ ἄλλοι. ἔγραψε δὲ ἄρα κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἠρωδιανόν).

καίται [..], Η, ΟΝ, ὁ τελευταῖος, ὁ ὅς, ὑπερὸ τοῦ δευτέρου, Γ 51, α 286,

ἐπὶ β. παρακλυσματικόν, ὡς τὸ δεῦρ' Ἰδ., ἀλλὰ συνηθέστατα μετὰ πληθυν. ὅθεν τοῦ ῥήματος, ὅσον «δεῦτε, φίλοι» Α 481, X 450 κ. ἀ. εἴτε μετὰ τοῦ ῥήματος, ὅσον «δεῦρ' ἄγε» Η 350 «δεῦρ' ὦμεν» Ε 44. (Κατὰ τὸν Βούττιαννον ὅχι πολλὰ σύνθετον ἐκ τοῦ «δεῦρ' ἴτε»).

καίται. Η, ΟΝ, „δευτέρος“. 1) κατὰ τὸν ἦ τὴν τάξιν, «πρῶτος, δεῦτε, τρίτος» Ψ 481, δευτέρος ἦλθε. ὁ ἑ. κατόπιν, K 318, X 481. «δεῦτ. ἄχος» δευτέρα, ἄλλη λύπη, Ψ 46. γεν. «ἐμεῖο δ. κατόπιν ἐμοῦ, μετ' ἐμέ, δ. 2) κατὰ τὴν τάξιν ἢ ἀξίαν, περὶ τοῦ ἀγῶνι μετὰ τὸν πρῶτον ὑπολειπόμενου, ὁ 498.—Τὸ οὐδ. «δευτέρον» πολλὰκις ὡς δευτέραν φοράν, πάλιν, „δευτέρον“ π. Γ', 429) Ψ 46 κ. ἀ. συνάπτεται μετὰ αὐτῶν ἢ αὐτῶν. Z 284, H 148 κ. ἀ. «δεῦτ. γ 161, τ 65, χ 69» ὡσαύτως ἐκλαμβάνεται καὶ τὸ πληθ. «δευτέρα» Ψ 538. ὅπερ ἄλλοι ὀρθότερον δευτερεῖα, ὁ ἑ. δεῦτερον ἴαν, ἐρμηνεύουσιν (ὡς ἐπεξηγήσιν τοῦ προηγουμένου «θελον») οὐδὲ εἶνε ἀνάγκη διὰ τοῦ ἦ ἦλθεν ὁ Βόθης καὶ ὁ Ἄρεν, νὰ γραφῇ ἴαν.

ἀξία (μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. ἐνεργ. παθ.) βρέχω, βαίνω, βαντίζω, „μου- νῶ“ μετ' αἰτ. «γαίαν, παρειάς» N 655, 0 «ἐμὰτα δάκρυσι» η 260. παθ. 1 570, P 1 4. «ὅτε γλάρος ἄγγεα δεῦε» ὅταν τὰ ἑ. εἶνε βρεγμένα ἀπὸ τοῦ γάλα, B 471,

καίται. κυρ. δεῦρ. Αἰολ. ζ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ δεῦ. τοῦ ἐνεργ. μόνον ἀορ. ἀ. ἐδεύθησεν=ἐδέησε. παρ' ὀλίγον, σχεδόν, ὅσον «ἐδεύθησεν δ' ἄχος ἰκάνθη» ἐχρειάσθη δὲ νὰ φθάσῃ τὴν τοῦ ὀλίγου, ὁ ἑ. δὲν ἐφύλασεν, ἢ παρ' ὀλί-

γον ἐφύλασεν, 1 540 (483), (ἄλλοι ὁμοῦ ἀραι- ροῦντες τὴν στίξιν τὴν μετὰ τὸ «τυτθόν» συν- ἀπτουσιν αὐτὸ πρὸς τὸ «ἐδεύθησεν» ἐρμηνεύον- τες ὀλίγον ἐχρειάσθη, ὀλίγον ἔλειψε ἢ καὶ ἀφίνουσι τὸ «δὲ» εἰς τὴν τρίτην θέσιν, ὅπερ σπάνιον, ἢ ὅλως διαγράφουσι αὐτὸ, διότι τὸ «οἰήσιον» ἔχει διγαμία).—Συνήθ. 2) μέσ. δεῦ- ρομαι, μέλ. δευήσομαι. ἀ.) στεροῦμαι, ἔχω χρεῖαν, „μοῦ λείπει“, μετὰ γεν. B 428, η 492 κ. ἀ. συγνόν τὸ «οὐδὲ τι θυδὲ ἐδεύθη ἔστις» Α 468 κ. ἀ. «θυμοῦ δευόμενος» στερού- μενος τὴν ζωὴν, ἀποθνήσκων, Γ' 291, Γ 472. «οὐ δεῦρ' οὐ πολέμοιο» δὲν μοῦ λείπει πόλε- μος, ἔχω ἱκανὸν πόλ. N 310. ἀπολ. «δευόμε- νος» ἐνδεής. X 492. β.) λείπομαι, μένω ὀπίσω, εἶμαι ὑποδεέστερος, «μάχης πολ- λὸν ἐδεύο» ἐν τῇ μάχῃ ἔμεινε πολὺ ὀπίσω, P 442 μετὰ γεν. προσωπ. «ἄλλα πάντα δεῦσαι Ἀργείων» κατὰ τὰ ἄλλα πάντα ὑπολείπεται τὸν Ἀργείων, Ψ 484, παρὸν. E 636, δ 264. (—Τὸ ῥῆμα σώζεται ἐν τῇ καθομιλοῦ. μόνον κατὰ μετοχὴν μετὰ τοῦ διγαμματος καὶ σύνθε- τόν, „τὰ πιδεγόμενα“ λέγουσιν οἱ Αἰγαιο- πελαγίται, τοῦλάχιστον οἱ Ψαριανοί, τοῦτέστι τὰ «ἐπιτεφόμενα» (=ἐπιτεόμενα) τὰ ἄλλως λεγόμε- να „τὰ χρεαζόμενα“, τὰ πρὸς τινα πράξιν ἀναγκαῖα ὄργανα, ὅσα τὰ πρὸς τὴν θήραν, τὴν ἀλιεῖαν κ.τ.τ.).

ΔΕΧΑΤΑΙ, ΔΕΧΘΑΙ, Ἰδ. ΔΕΧΟΜΑΙ.

ΔΕΧΟΜΑΙ, ἀποθ. μέλ. δεῖσθαι ἀορ. ἀ. ἐδεῖσθαι παρακ. δεδεγμαι ἢ δεγμαι (ἔθον γ'. πληθ. ἐπ. δέχεται M 142) ὑπερσ. ἐδεδεγμένη ἢ ἐδέγ- μην μετοχ. δεδεγμένος ἢ δεγμένος μετ' ὀλ. μέλ. δεδεῖσθαι=δεῖσθαι ἐπ. ἀορ. συγχεομαι, ἐδεῖσθαι καὶ δεῖσθαι προστ. δεῖσθαι ἀπαρρ. δέχθαι (ἰδιαιτε- ρος τύπος τοῦ παρακ. εἶνε τὸ ΔΕΔΟΚΗΜΕΝΟΣ, ὅπ. Ἰδ.). 1) δέχομαι, ἀποδέχομαι, παραδε- χομαι ὅ,τι μοι δίδεται, παρέχεται, ἀποποιῶ. Α 20 κ. ἀ. πλη. «τὶ παρὰ τίνος» T 40 κ. ἀ. καὶ μόνον «τὶ τίνος» H 400, E 203, O 30. ἀλλὰ τὸ «χρυσὸν ἀνδρὸς ἐδεῖσθαι» σημ. ἐδεγθῆναι χρυσὸν ἀντὶ τοῦ ἀνδρὸς τῆς, ἐπώλησε τὸν ἄνδρα τῆς ἀντὶ χρυσοῦ, λ 327 μετὰ δοτ. «δέχομαι τί τινι» σημ. δέχομαι τι παρὰ τίνος χάριν αὐτοῦ (εἴτε ἵνα ἀπαλλάξω αὐτόν τοῦ βάρους, εἴτε ἀ- πλῶς ἵνα δείξω εὖνοιαν πρὸς αὐτόν) B 486, O 87, ο 282, π 40. Ἰδιῶς. ἀ.) ἀποδέχομαι, καταδέχομαι ἐπὶ θεῶν «ἱρά» B 420, «πρό- φρων» Ψ 647 ἐπὶ ἀνθρώπων. β.) ὑποδέχο- μαι, φιλοξενῶ, «τινά» τ 316, «ἐν μεγάροις» Σ 331, «ἐν δόμοις» ρ 440. γ.) «δέχθη- μαι», ὑπομένω, «χαλεπὸν μῦθον» ο 271, «Κῆρα» τὸν θάνατον (Ἰδ. κῆρ) Σ 445. 2) εἶ- μαι ἐτοιμος πρὸς ὑποδοχὴν, „περιμένω“ καὶ μάλιστα ἀ.) ἐχθρικῶς ὑπομένω, ὑφίσταμαι, „δέχομαι“. Παρ' Ὀμ. με ταύτην τὴν σημα- σίαν εὐρίσκεται μόνον ὁ παρακ. «δεδεγμαι ἢ δεγμαι» με σημ. ἐνεστ., ὁ ὑπερσύντ. «ἐδεῖσθαι»

μην ἢ ἐδέχημην» ἀντί παρατατ., ἢ μετοχ. «δε-
δεγμένος καὶ δέγμενος» καὶ ὁ μέλ. «δεδέξομαι»
(ἀλλ' οἱ σχηματισμοὶ οὗτοι δὲν τίθενται καὶ ἀπο-
κλειστικῶς μετὰ ταύτην μόνην τὴν σημ., πρὸλ.
«χρυσὸν δεδέξο» X 340, «δέκτο δέπας» O 88
κ. ἀ.)· πολλάκις μετὰ δοτ. ὀργανικῆς, οἷον «τόν
δε δεδέξομαι δοῦρι» E 238, «ἐγγεῖν» O 745,
«κατὰ πληθὺν δέδεξο (Ἑκτορα)» Y 377· περὶ
τοῦ κυνηγοῦ «καρτερώ» Δ 407· καὶ περὶ κά-
πρων, οἵτινες «ἀνδρῶν καὶ κυνῶν κολοσυρτόν
δέχεται» M 147· β') ἐν γένει περιμένω,
προσδοκῶ μετὰ τοῦ «ὅποτε, εἰσέκε»· τότε,
ἕως οὗ B 794, K 62, Σ 524· μετ' αἰτ. ὃ ἀπρρ.
«φῶτα ἐλευσεσθαι» ε 513, μ 230· ἐπὶ αὐφύων
«ἱππῆας τὰδ' αἰελα δεδεγμένα κεῖτ' ἐν ἀγῶνι»
(ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. «τὰ σῦκα σὲ προσ-
μένουν νὰ τὰ φάγῃς») Ψ 273. 3) ἀμετάβ.
διαδέχομαι (Λατ. excipere)· μόνον ἐν τῷ «ὥς
μοι δέχεται κακὸν ἐκ κακοῦ αἰεῖ» μοι ἀκαλου-
θεῖ πάντοτε τὸ ἐν κακὸν κατόπιν τοῦ ἄλλου,
T 290.

Δένω, μέλ. ἦσω· ἀόρ. ἀ. μετοχ. δεψήσας, ζυ-
μῶνω, μαλακῶνω, «κηρόν» μ 48†.

1. Δένω, ἀπρρ. δεῖν· Γμ. 6, 12· μέλ. δῆσω· ἀόρ.
ἀ. ἐδησα καὶ ἀνυξ. δησα· προστ. γ'. πληθ. δη-
σάντων μ 50· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἐδησάμην καὶ θημι-
στικ. δησάσκετο O 15· παθ. παρακ. δέδεμαι
[ἑταροῦ τύπος ἐπικ. ἀδαιμι, ὅπ. Ἰδε]. 1) Ἐνεργ.
„δένω» α.) κυρίως δεσμεύω «τινὰ δεσμεῖ ἢ
ἐν δεσμῷ» E 386, K 443, «χεῖρε ἰμᾶσιν» Φ
30· «τινὰ χεῖράς τε πόδας τε» „δένω χειροπό-
δαρά» μ 50· «χαλκίῳ ἐν κεράμῳ δέδετο» ἔμε-
νε δεσμευμένος ἐν σιδηρᾷ εἰρητῇ, E 387· «νῆες
δέδεοντο» ἦσαν δεμέναι, ἀραγμέναι, κ 92· «ἐκ
τινος ἢ παρὰ τινι» προσδέω τι εἴ· τι, ἢ ἀπό τι-
νος, K 475, O 544· β') μεταφ. «μένος καὶ
χεῖρας» δεσμεύω τὴν προθυμίαν καὶ τὰς χεῖρας,
Ξ 73· ὅθεν μετὰ γεν. κυλῶν ἀπό τινος, ἐμ-
ποδίζω, «τινὰ κελεύθου» κυλῶν τινα ἀπὸ τῆς
ὁδοῦ, τοῦ ἀπόπλου, δ 380, 469· «πῶς ἂν ἐγὼ
σε δέομαι» „πῶς δύναμαι ἐγὼ νὰ σὲ δέσω» ὁ ἐ-
πῶς δύναμαι νὰ σὲ ὑποχρέωσω νὰ τηρήσῃ τὸν
λόγον σου, θ 352. 2) Μέσ. δένω τι ἐπάνω
μου, ἢ ἐπὶ τινος τῶν ἐμαυτοῦ, ἢ τι τῶν ἐμαυ-
τοῦ «ὑπὸ ποσσὶ πέδιλα» ὑποδέομαι, „ποδέ-
νομαι» B 44, α 96, β 4 κ. ἀ. «περὶ ἢ παρὰ
τι» Θ 26, P 290· «ὅπλα ἀνὰ νῆα» β 430·
«ἐπὶ κληῖον ἐρετμὰ» θ 37· «δῖφρου ὀπισθεν»
ὀπισθεν τοῦ δῖφρου του, Ω 15· «δράγματα ἐν
ἐλλεδανοῖσι δέοντο» οἱ ἑριστὰι ἔδενον (ἐκαστος
καθ' ἑαυτόν) τὰ δράγματα, Σ 553.

2. Δένω. Α') στεροῦμαι, μοῦ λείπει, μό-
νον ἐν τῷ «δῆσεν (=ἐδέησεν) ἔμετο ἀρῆς· ἀλκίτη-
ρα γενέσθαι» ἐμὲ ἐστερήθη (ἐγὼ τοῦ ἐλειψα),
ὥστε ἐδυνάμην νὰ ἀποτρέψω ἀπ' αὐτοῦ τὸν ὀλε-
θρον, ὁ ἐ. ἐστερήθη τὴν συνδρομὴν μου, Σ 400†.
Β') ἀπρόσωπον δεῖ, ὅπ. Ἰδε.

Δή (κατ' ἀποκοπ. ἐκ τοῦ ἤδη) μόριον περι-

λαμβάνον ἐν ἑαυτῷ δῶν σημ. τὴν μὲν γ.
τὴν δὲ ὀριστικὴν ἢ ἀφοριστικὴν. Τίθεται
ποτε ἐν ἀρχῇ προτάσεως, πλὴν ἐν τοῖς
συνδυασμοῖς «δὴ τότε, δὴ γάρ» καὶ «δὴ
παν», ἀλλὰ πάντοτε ἀκολουθεῖ ἀποκλι-
τὴν ὑπ' αὐτοῦ ὀριζομένην λέξιν. 1) ὡς
κὸν ἀναφέρειται εἰς εἰς τὸ παρόν, εἰς
παρελθόν, εἰς εἰς τὸ μέλλον, καθ' ὅσον
ἵσταται ὡς ἀπροσδοκῆτως ἢ προῶρως γ.
ἢ τοῦναντίον ὡς πρὸ πολλοῦ προσδοκῶν
βραδύναν, ἤδη, πλέον, μέχρι τοῦδε,
λος πάντων, ἔτι δὲ νῦν, «τώρα», π.
γού· ἀ.) ἐπὶ τοῦ ἀμείως παρόντος,
τώρα δ' α', «καὶ δὴ μοι γέρας ἀφαιρήσει»
λατ· A 461· β') ἐπὶ παρελθόντος· «
ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες» ἤκουσας ἤδη (με-
δε) ἄλλοτε τὸν λόγον μου Ξ 234 (ἐμὸν
τινα συνδυασμὸν κεῖται τὸ «ἤδη» A 453·
δὴ προσέηκα οἱστούς· «ὁκτὼ ἤδη (μέχρι)
πρᾶγμα ἀπροσδόκητον) βέλη ἐξετόξευσας
κ. ἀ. πλγ. καὶ μάλιστα μετὰ τὰ ἀρ-
σίον «ἐννέα δὴ» B 134 κ. ἀ. «καὶ
ἤδη, μ 330, «δὴ γάρ» διότι πλέον, I
194 κ. ἀ. ὡς δὴ» καθ' ἃ ἤδη, P 32
«ὅς δὴ σφισιν σχεδὸν ἔστιν» ὅστις πλέ-
οντων) εἶνε πλησίον των, β 284· «ὅψ-
νέλαος ἀνίστατο» ἀργὰ τέλος πάντων
ἄ. πλγ. γ.) ἐπὶ μέλλοντος· «βηίτεροι·
λον Ἀχαιοῖσιν δὴ ἔσεσθαι ἐναίρεμέν» το-
πλέον θὰ ἦσθαι κτλ. Ω 243.—Πολλάκις
ζεταὶ τὸ Δὴ μετὰ χρονικῶν μορίων,
τότε δὴ, ὅψε δὴ· ἐν δὲ τῷ συνδυασ-
μῷ «δὴ νῦν πάντα τελείται» ταῦτα λοιπὸν
γούμενα, πρὸλ. 2) γ'). 2) ὡς ὀριστικὴ
τὸν βαθμὸν ἢ τὴν ἐκτασιν ἐννοίας τινὸς
πληροῖ τὰ προηγουμένα, μεταφραζόμε-
νῃ ἐκαστοτε συνάφειαν διὰ τοῦ «δ' α',
μάλιστα, λοιπόν. Ἰδίως· ἀ.) μετὰ
μάλιστα προστακτ. ἐγκλίσεως, «ἄγε δ'
δ' α', «ἔλα δ' α'» A 62, Γ 441, «φράζε·
T 115· πολλάκις μετὰ τοῦ «μὴ» οἷον
ἐλπεο· μὴ ἐλπίξης δ' α', T 200· «μὴ ὀπ-
έσσης» E 684· ὡσαύτως καὶ μετὰ τὰ φ-
μαντικὰ ῥήματα καὶ ἐν γένει ἐπὶ τελικῶν
σέας τοῦ μὴ, Ξ 44, Π 81, σ 10 κ. ἀ.
ἐπιθέτων ἔχει τὸ Δὴ σημασίαν περι-
ἀναλόγως τῆς ἐννοίας αὐτῶν, «ὠκύμορ-
ἔσσεαι» Σ 95 καὶ μάλιστα μετὰ τῶν
κινῶν «κράτιστος δὴ» ἰσχυρότατος π.
256· γ.) μετὰ τῶν ἀντωνυμιῶν ἢ ἀν-
αὐτὰς, οἷον «ἐκεῖνος δὴ» ἐκεῖνος δ' α',
μνήσκει καὶ ἀνακεφαλαιοῖ τὰ προηγούμε-
να περὶ δὴ θυγάτηρ» τοῦτου λοιπὸν X
δὴ νῦν πάντα τελείται· ταῦτα λοιπὸν
ἄ. πλγ. «ἄλλοισιν δὴ» εἰς ἄλλους δ' α',
εἶνε ἐκεῖνοι, εἰς τοὺς ἄλλους, A 295.
μορίων συνδυαζόμενον εἶνε ὅτε μὲν
ἀπὲ δὲ συμπληρωτικὸν ἢ ὀριστικὸν· ἀ.)

συνδίσταται «ὡς δὴ, ἵνα δὴ» διὰ τὴν—
«ὡς δὴ ἤφελον» α· ἦτο δὲ δυνατόν,
(β.) μετ' αἰτιολογικῶν ἢ εἰδικῶν συνδέ-
σιν· ἐπὶ τὸ πολὺ χρονικόν, (γ. 1) β·.)
εἰρωνικῶς· οὐκ ὀφείλει, Α 410, καὶ ἀντι-
δῆλ·, ἀφ' οὗ δὲ, δ 373· γ·.) μετὰ τῶν
πικρῶν εἶναι ἀποκλειστικόν, ὅς ἐστι περὶ μό-
νῃ προκειμένου καὶ κυρίως περὶ αὐτοῦ
ἢ ἐρωτήσεως· «πῇ δὴ» (ἐν τῇ καθομι-
κῇ πρὸς τὸν ἑαυτοῦ, «πῇ δὴ» μὴ τοῦτο δὲ)
τα ἐπεφύκειεν τὴν ἐρώτησιν· πῶς) Β
οὕτως καὶ ἐπὶ πλάγιας ἐρωτήσεως· ἔ-
στι δὲ πρῶτος Ἀγαμέμνωνος ἀντί-
εἰπέτα μοι ποῖός δὲ ἦτον ἐκείνους ὅστις
(219· δ·.) περὶ τοῦ «εἰ δὴ» (γ. εἰ· εἰ)
τῶν βεβαιωτικῶν μορίων ἐκφράζει τὸ
ὅλον τῆς βεβαιώσεως· «ἢ δὴ, μάλα δὴ»
βεβαιώτατα χωρὶς ἄλλο, Α 573 καὶ α·
οὕτως καὶ μετὰ τῶν ἀρνητικῶν μορίων
ἐν δὲ Τρώας μὲν ἔασαμεν καὶ Ἀχαιοὺς
καὶ δὲν δὲ ἀφίσταμεν δὲ κτλ. Ε 32 (ἡ·
ἀφίσταμεν τέλους πάντων).—Κατὰ τὸν
πῶς εἰς Ἰλ. Α 431, 338, 340 τὸ Δὴ
ἢ ἄλλον ἐκθλίβεται ἐν τοῖς «δ' οὕτως,
δ' αὖ»· συνίζανται δὲ ἐν τῇ «δὴ α·
μ 330, «δὴ ἔδομον» μ 399 «δὴ ὄγ-
η 261· καὶ περὶ μὲν τοῦ «μὴ δ' οὕτως»
ἀποφασίζοντες ὅτι τὸ ἐν αὐτῇ Δ'—δὴ· περὶ
δ' αὖ, δ' αὖ τα· (ἡ· περὶ ὁ Ἀρτουγγ
δὲ γράφει) ἀποφασίζονται ὑποτινῶν
Δ' εἶναι Δὴ ἢ Δέ. (ἡ· Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ
ἄρτουγγ καὶ τοῦ ἄλλου· μορφολόγου· ὁ
κατὰ τοῦτων Βαυλαῖνος, σχηματίζων τὸ
πρὸς τὸ δὴλος καὶ ἄλλας· ῥίξας σημαί-
ναι τὸ πῶς, θέτει ὡς κυρίαν καὶ μόνην αὐτοῦ
τὸ προδήλως· φανερά, ἐξ ἅπαντος,
ὡς· ἀναιρῶν οὕτω τὴν ἐκ παρανοήσεως
ῥητῆς πρὸς προσέδοσαν χρονικὴν σημα-
σίαν μόνον τῆς καθομικίου· μόριον, ὅπερ
ἐχούσιν σχεδὸν ἐρμηνεύει τούτην τὴν μίαν καὶ
σημασίαν τοῦ Δὴ εἶναι τὸ «δὲ», (ἐνιαχοῦ
τὸ «δὲ», ὅπερ προφέρεται δὲ, ὅταν μετὰ
ῥηττικῶν «ἔλα δὲ, πήγαμε δὲ, ἔε δὲ
δὴ» καὶ α·) οὐ οὐ πολλὰ μὲν τῶν ἀνωτέρω
ἐρμηνεύσαμεν, πλείονα δ' ἐπὶ ἡδὴ
τὴν ἐρμηνεύσωμεν, ἂν ἐκκολοῦσθαι τοῦ
εἰναι τὴν ἄλλως ὀφείλει καὶ εὐθὺς θεωρεῖται).
Δ' αὖν, ἐπὶ (κατ' ἐκθλίψιν «δὴθ'» Β 435)
πολὺν χρόνον, ἐπὶ πολὺ, Ε 104, α 49,
καὶ α· «δὴθ. μάλα» παρὰ πολὺν χρόνον
τῶν.

Δὴθ·, βραδύνω, χρονοτριβῶ, Α
121.
Δὴθ·, ἀντὶς, ὁ, υἱὸς τοῦ Περυγᾶσου, Τρώας,
οὗ Ἀγαμέμνωνος φονεῦσθαι, Ε 534. (Πα-
ρὰ κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ Δηκῶν=Δηκῶν,
εἶναι σύνθετον ἐκ τοῦ δη·, καὶ τοῦ ἄχρ·
πείνω, οἶον· ὁ ἐν τῇ μάχῃ φονεύων).

Δήσιος, Η, ΟΝ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ δαΐος, ποι. (δαΐς),
δολέθριος, ἐχθρικός, «δ. πῦρ» ἐξολοθρευτικόν
πῦρ Ἰλ. Β 415, Ζ 331 καὶ α· «πόλεμος» Η
419, 174 καὶ α· «δ. ἀνὴρ» πόλεμος, Ζ 481 καὶ
α· πλχ. εἶτι δὲ καὶ ἀνὴρ οὐσιαστικῶς «δῆσιος»
πόλεμος Β 544, Δ 373 καὶ α· πλχ. [Τὸ εἶναι
βραχὺ μακρὰς δὲ οὗτης τῆς ληγουμένης, τὸ ἡ
ἀποτελεῖ συνίζησιν Β 445, 544].

Διοπίτης [...], ον, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου
ὑπὸ τοῦ Ὀδ. φονεῦσθαι, Α 420.

Διοπίτης, ὅπως, ἢ (δῆσιος), συμπλοκή, μά-
χη, Γ 20, Ε 318 καὶ α· σφαγή, φόνος, Χ 64,
«αἰνὴ δ.» φοβερά, πεισματώδης μάχη, μ 257.

Διόχοις, ὁ, εἷς τῶν Ἀχαιῶν, Ο 314.

Διόχῃ, κατὰ συναίρ. δηῶν (δῆσιος), μέλ. δηῶ-
σιν ἄορ. ἐδήλωσα ἄορ. παθ. ἐδῆσθην, ἐξολο-
θρεύω, ἀφανίζω, καταδύλλω, μετὰ αἰτ. καὶ
δοτ. ὀργαν. «ἔγχεϊ, γαλκῷ» Θ 534, δ 220 καὶ
ἀλλχ. μάλιστα τῆς Ἰλ. «ἀλλήλων αἰεὶ στή-
θεσιν ἀσπίδας δέχον» τὰς ἀσπίδας· περὶ τὰ στήθη
ἀλλήλων συνετρίβον, Ε 452, Μ 425 καὶ α· «λύ-
κοι ἔλασον δηώσαντες» σπαράξαντες, Π 458· εἶτι
δὲ «γαλκῶς δηώτας» Ε 548 «δηῶν περὶ τινας»
μάχομαι, Σ 495. (Τὸ δηῶν, ὡς καὶ τὸ ἀρῶν
καὶ ἄλλα ῥήματα εἰς ὧν, ἐκτείνεται κατ' ἀνα-
λογίαν τῶν εἰς αἶμα ῥημάτων, οἷον «δηῶν, δηῶ-
σιν κτλ. Ὁ τόπος· δηῶν δὲν εὐρίσκεται παρ'
Ὀδ., οἱ δὲ συνήρ. τύποι δῆλουν, δηῶσιν τιθεν-
ται κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου).

Διόπτης [...], ὁ, εἷς τῶν ἐταίρων τοῦ Σθενέ-
λου, Ε 325.

Διόπτης [...], ὁ, εἷς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ
Ἑλένου φονεῦσθαι, Ι 83 καὶ α·

Διόφους, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑ-
κάδης, εἷς τῶν πρώτων ἡρώων μετὰ τῶν
Τρώων, Μ 94, Ν 156 εἰς.—Κατὰ τὸ δ 270 ἐπο-
ρεύθη μετὰ τῆς Ἑλένης εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ δου-
ρεῖου Ἰππου, καὶ κατὰ τὴν μετέπειτα παράδοσιν
ἔγινε σύζυγος αὐτῆς μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Πά-
ριδος, Εὐριπ. Τρωάδ. 952.

Διόφους, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἀποθ. (ἀμ-
φίβολον ἂν παράγεται ἐκ τοῦ δαῖω καὶ συγγ. τῇ
Λατι. delon) μέλ. δηλήσονται, ἄορ. α· ἐδήλησά-
μεν. 1) διαφθείρω (τούναντιον· ὀνίνηρι) Ἰ. Γ.
Ἑρμ. 544· συνήλως φθείρω, βλάβω, μετ'
αἰτ. «ῥινό» γ 278, «ἵππους» Ψ 428· τραυ-
ματίζω καὶ φονεύω, λ 401, «τινὰ γαλκῷ»
γ 368· «Ἀχαιοὺς ὑπὲρ ὅρια» προσδύλλω,
κακοποιῶ ἐναντίον τῶν σπουδαίων τοῦ Ἀχ. Δ
67, 72. 2) ἐπὶ πραγμάτων καταστρέφω,
ἐξολοθρεύω, διαφθείρω «καρπὸν» Α 156, θ
144, γ 424· «ὅρια ὑπερβάλλει» παραδύλλω («γα-
λῶ») τὰς συνθήκας δι' ἐπισκεψίας, Γ 407· ἀποθ.
βλάβω, προσενῶ βλάβην, «σὴ βουλὴ δη-
λῆσται» Ε 102· «ὑπὲρ ὅρια» παρὰ τὰς συν-
θήκας· βλάβω Δ 236, 271.—Ἐκ τούτου.

Διόφους, τὸ, ποι. βλάβη, καταστροφή
«δηλήματα νηῶν» λέγονται οἱ κακοὶ ἀνέμοι,

ρ. 286 f. «δηλήμα βροτοῖσιν ἔσσει» Γ. Ἀπ. 364.

ΔΗΛΗΜΩΝ, ὄν, γεν. ὄνος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (δηλέομαι), ἐπιβλαβής, ὀλεόριος· «θεοί» κακοποιοί, II 33· ὡς οὖσιαιστ. καταστροφεύς, ὀλετήρ «βροτῶν δηλήμων» σ 83, 146, φ 308.

* ΔΗΛΗΤΗΡ, ἦρος, ὁ (δηλέομαι), ὀλετήρ, διαφθορεύς, Ἐπ. 14, 8.

ΔΗΛΟΣ, ἡ, νησίδιον τοῦ Αἰγίου πελάγους, εἰς τὰς Κυκλάδας ἀνήκον, μετὰ πόλεως ὁμωνύμου, τόπος γεννήσεως τοῦ Ἀπόλλωνος (Ἰδ. τὴν λ.) καὶ τῆς Ἀρτέμιδος, πρότερον Ὀρτυγία καλουμένη, ζ 462, Γ. Ἀπ. 46, 64.—Ἐπ. 0. 0ηλ. Δυαίλε, ἱός, Δηλική, Γ. Ἀπ. 167. (Πλοαῖνως ἐκ τοῦ δήλος, διότι κατὰ τὸν μῦθον αἶφνης ἐδηλώθη (ἀνέδυσεν ἐκ τῆς θαλάσσης), ἵνα δεχθῇ τὴν ὑπὸ τῆς Ἥρας καταδικωμένην Λητώ, ἐπιτοκὸν ἡδὲ οὖσαν. II. Τὴν σήμερον λέγονται „Δηλαί“ αὐτὴν καὶ ἐπὶ τὰ περὶ αὐτῆς νησίδιαι).

ΔΗΛΟΣ, η, ὄν (ἐπ. ΔΕΛΟΣ, ὅπ. Ἰδ.) φανερός, καταφανής, υ 333 f.

* ΔΗΜΗΤΗΡ, γεν. ΤΕΡΟΣ καὶ ΤΡΟΣ, αἰτ. ΔΗΜΗΤΕΡΑ καὶ ΔΗΜΗΤΡΑ (πιθ. = γῆ μήτηρ), ἡ Δημήτηρ, Λατ. Ceres, θυγάτηρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Γαίας, ἀδελφὴ τοῦ Διός, μήτηρ τῆς Περσεφόνης ἐκ τοῦ Διός, σύμβολον τῆς καρποφόρου καὶ γονιμοποιου δυνάμεως τῆς φύσεως· ὅθεν ἰδίως προστάτις τῆς γεωργίας καὶ ἐπομένως τῆς κοινωνικῆς καὶ πολιτικῆς τάξεως καὶ τῶν θεσπῶν (ὅθεν «θεσμιοφόρος» παρὰ τοῖς μετέπειτα) Ε' 500, Ξ 326. πρὸλ. Β 696. Ἐρῶσα τὸν Ἰασίωνα ἔτακεν ἐπ' αὐτοῦ (κατὰ τὸν Ἡσίοδον) τὸν Πλοῦτον, ε 125. Ἡ κυριωτάτη πηγὴ τοῦ περὶ αὐτῆς μύθου εἶναι ὁ Γ. εἰς Δημήτηρ. (II. Ἐν τῷ πρώτῳ γωρίῳ ἀποδίδεται αὐτῇ τὸ ἐπίθετον «ξανθή» (Ἰδ. τὴν λ.) πιθ. ὡς διὰ τὸ ξανθὸν ἢ πυρὸν τοῦ ὀρίμου σίτου).

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ, ὄν, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ δημιουργός (δημιός, ἔργον) ὁ δημοσίον τι καὶ κοινωφελές· ἔργον ἔργων, καὶ οὐδενός· ὡν ἰδιαιτέρας καὶ ἀποκλειστικῶς θεράπων, ὅθεν ὁ εἰς τὴν τοιωνύαν ὠφέλιμος, ἐπιθετον τῶν μάντεων, ἄρτων, ἀρχιτεκτόνων, αἰσθῶν, ρ 383 (ἀν καὶ ὁ Δοιδερλ. νομίζει ὅτι οἱ αἰσθοὶ δὲν συγκαταλέγονται, ἀλλὰ μάλλον ἀντιδιατέλλονται πρὸς τοὺς δημιουργούς) ἐπὶ δὲ καὶ τῶν δημοσίων κηρύκων, τ 135· μεταξ. «ἄρθρος» ἢ πρὸς ἐργασίαν εὐθετο· πρῶτα Γ. Ἐρμ. 98.

ΔΗΜΙΟΣ, ὄν (δημιός) εἰς τὸν δῆμον, τὸν λαόν, ἀναφερόμενος, δημοσίος, εἰς τὸ κοινὸν ἀγαθὸν ἀποστέλων, κοινωφελής, «οἶκος» υ 263· «πρῆις» δημοσία, κατ' ἀντίθ. πρὸς τὸ «ἰδίη» γ 82· «δ. αἰστανῆται» ὑπὸ τοῦ λαοῦ ἀρετοὶ διατεταί, θ 259, «δημιόν τι ἀγορεύω» κοινωφελές, θ 32, δ 314.—Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶ. «δημία πίνω» πίνω ἐκ τοῦ δημοσίου, Ρ 250. (Κατὰ τὸν Νίτσην ση. πίνω ἐκ τοῦ οἴνου, ὅστις κοινῶς ὑπὸ πάντων τῶν Ἀχαιῶν εἰσεφέ-

ρετο εἰς τὴν κλισίαν τοῦ ἀρχιστρατήγου· νῶσιν ἐξ αὐτοῦ οἱ γέροντες, πρὸλ. I 7).

ΔΗΜΟΒΟΡΟΣ, ὄν, ἐπ. (δημιός, βιβρώσκων) ταδιβρώσκων τὸν δῆμον τούτῳ τι μου (II. ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγουσιν τρώγει (ὡς τὸ κόκκαλον)· τρώγει τὰ πρὸς τοῦ «δ. βασιλεύς» Α 231 f.

ΔΗΜΟΓΕΡΑΝ, ὄντος, ὁ (δ. γέρων) ὁ γῆρ δῆμου, ὁ διὰ τὴν ἡλικίαν καὶ τὸ ἄνωγ παρὰ τε τοῦ δήμου καὶ παρὰ τοῦ βασιλέως τιμώμενος. (II. Ἐν τῇ καθομ. ἐσώθη, καὶ καὶ πρᾶγμα σχεδὸν τὸ αὐτὸ „δημογέ“ II. Γ 449· καὶ ἐπὶ τοῦ βασιλέως αὐτοῦ Α 372.

ΔΗΜΟΔΟΚΟΣ, ὁ, τυφλός· Φαίᾳς αἰσθός, νήσω Σχερία, ο 44 ἐξ. ν 27 ἐξ. (ἐκ τοῦ καὶ δέχομαι, οἰοῦναι ὁ παρὰ τῷ δήμῳ δεκτός).

ΔΗΜΟΘΕΝ, ἐπὶ. ἐκ τοῦ δήμου, τ 1 (II. ἔνθα τὸ «δημόθεν» συναπτέον πρὸς τὴν γείρας» πρὸλ. ν 14).

ΔΗΜΟΚΟΕΝ, ὄντος, ὁ, ἀγαθός· υἱός τοῦ δήμου, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεὺς φονευθείς, Δ 49.

ΔΗΜΟΛΕΙΑΝ, ὄντος, ὁ, υἱός τοῦ Ἀχιλλέως καὶ τῆς Θεανού, ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Γ 395 ἐξ.

ΔΗΜΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ὁ, εἰς τῶν μνηστῶν Πηνελόπης, χ 242, 269.

ΔΗΜΟΣ, ὁ, 4) ὁ δῆμος, ὁ λαός· ὁ σύνολον τῶν κατοίκων χώρας τινὸς ἢ τοῦ λαοῦ, κοινότης (Λατ. populus, Β 517· «μέγα πῆμα πόλιν τε παντί τε δήμῳ ὥσαύτως μετὰ τοῦ «πόλις» Ω 706, λ 11) ὁ λαός, οἱ πολλοί, τὸ πλῆθος, κατ' ἐξ. σιν πρὸς τὸν ἄρχοντα ἢ εὐγενῆ, «δήμου ἄνθρωπος ἐκ τοῦ λαοῦ, Β 188, 198, Α 328· «σόμενος βασιλεῖα τε πάντα τε δῆμον» τὸν λέα καὶ ὅλον τὸν λαόν, η 157· γ'.) ἡ ὑπὸ λαοῦ κατοικοῦμένη χώρα ἢ χωρίον (····· τοὺς μετέπειτα δήμους, τῆς Ἀττικῆς πρὸς τοὺς σήμερον ὥσαύτως καλουμένους) «ἐκ δ' ἔλασσαν» Ζ 158· «Βοιωτοὶ μάλα πίονα ἔχοντες» Ε 710· πρὸλ. Π 437 καὶ 514· «Δὲν πίονι δήμῳ» καὶ ἀλλαχὺ ὥσαύτως· γεν. «ἐν δήμῳ Ἰθάκης, Τρώων, Φαιάκων» «κατὰ δῆμον» ἐν τῇ χώρᾳ, δ 467. Μεταξ. «δῆμος Ὀνειρων» ἡ χώρα τῶν Ὀνειρων. (Κατὰ τινας· μὲν ἐκ τοῦ δέμω, οἰοῦναι κατὰ δὲ τὸν Ρόστ ἐκ τοῦ ΔΑΜ-, δαμάω· οἱ δὲ τεταγμένοι).

ΔΗΜΟΣ, ὁ, τὸ λίπος, τὸ „ἄλειμμα“ τὸ ἐπὶ πλοῦτον, ἡ „σκέπη“ Λατ. opulentum) ζῶων, X 504, Ξ 428 κ. ἀ. ἡ καὶ τοῦ ἀνθρώπου 380, Α 818 κ. ἀ.

ΔΗΜΟΓΧΟΣ, ὁ, υἱός τοῦ Φιλήτορος, Τρώων, τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, Γ 457.

ΔΗΜΟΦΘΑΣ, ὄντος, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ δαίμονος (ἐκ τοῦ φάω, οἰοῦναι· λάμψις τοῦ φάω)

υλός τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μετανεί-
λημήτηρ ἀνέθρεψεν ἐν Ἐλευσίνι, ἴ. Τ.

ἴ. Τ. θυγάτηρ τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς
τῶν Ἐλευσινίων, ἴ. Τ. Δημ. 409.

α. ποι. καὶ μάλιστα ἐπ., πολὺν χρό-
νον, Λατ. diu, P 695, 6 164 κ.
α. δὴν» Δ 416 κ. α. «δὴν οἰχόμε-
ν ἤδη χρόνον λείπων, 6 215, «οὐδὲ
ἐν ἔξῃσιν πολὺν χρόνον, Z 431, 439,
α. (κυρ. δὴν) ὅθεν τὸ πρὸ αὐτοῦ
μεν ἐν ταῖς φράσεσι «οὐδὲ δὴν, μάλα
ῤ. ἐκτείνεται σταθερῶς). Ἐκ τούτου
ε, ἡ, ὅκ, ποι. καὶ μάλιστα ἐπ., πο-
α, μακρόδεις, E 407 ῥ.

α. ποι. καὶ μάλιστα ἐπ. (συγγ. τῶ
αὐλαί, ἀποφάσεις, ἐπινοήματα,
ψ 82· «ἦπια δ.» εὐμενῇ φρονήματα, Δ
κακοῦ, μηχανεύματα, δόλοι, μη-
αίαι, δολασπλοκίαι, «δ. δολφώα»

ἴ. Δημόφ.

καὶ ἀνήπορ παρ' Ὀμ. εἶνε εἰσέτι ἄγνω-
στὸν τὸ «ποτέ» καὶ «ποῦ» ἀκολουθεῖ
«δὴ», ἡ σύμπτωσις εἶνε πάντασι τυ-
ἐκότερον μῦθον ἔχει τὴν ἰδιαιτέραν
κασιαν· ὅθεν τὸ «δὴ ποτε» = ἤδη ποτέ,
α. δὴν» Z 462· «οὐκ ἂν δὴ ποτε—ἦγε»
ἐν τῇ τῇ ἔπειρῃ, T 274 (ἔπει· ὁ Οὐόλ-
φει δὴ ποτε)· «δὴ ποῦ» βεβαίως κάπου,
τοῦ ὅτι α· αὐτοῦ δὲ τὰ κῶκχαλα τίς
α. α 461 (· «γῶφ' ἐνός, ὡ δὴ πον» =
τοῦτο δὴ, ὅ (= ὅτι) πον, ὅ ε. ἀργυρό-
αὐτὸ δὲ δι' αὐτὸ σωστά, διότι κάπου
736· πρὸλ. ποίε, ποί καὶ ἀή.

ομαι [···], ἀποθ., ποι., ἀπαρφ. τοῦ ἐνεσ.
καὶ κατ' ἐκτ. ἀντὶ τοῦ θρηϊσθῆναι παραπ.
θρηϊσθῆναι κατ' ἐπ. ἐκτ. ἀντὶ τοῦ ἐδῆ-
αὐτὸ καὶ ἐκ τοῦ ἀνηϊσθῆναι μέσ. ἀρ.
αὐτὸν [τὸ ε. μακρόν], θ 76 καὶ παθ. ἀρ.
θρηϊσθῆναι (ταυτοσημῶν με τὸν μέτ.
736—Σημ. μάχομαι, διαμάχομαι
αὐτῶν ἐρίζω) Π 96, 736· «περὶ νε-
734· καὶ διὰ λόγων ἐρίζω, φιλονει-
εἶται» θ 76, «ἀμφὶ τινι» M 424. Ἐκ τοῦ
α. 105, ἡ, ποι. ἔρις, φιλονεικία, ἀγών,
ω 515.

α. ἡ, ὅκ, ποι. (δὴν) = ἀνηϊσθῆναι, ἐπὶ μα-
κρόν, μακρός, «δὴν χρόνον» μακρόν
E 206, ἴ. Τ. Δημ. 282· συνήθως τὸ οὐδ.
εἰς ἐπὶ πολὺν χρόνον, μακρόν χρό-
293, α 203 κ. α. «ἐπὶ δὴν» ἐπὶ μα-
415.

ἐκετο, ἴ. Δ 4 ἀέπ.

ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐδῆσε ἐκ τοῦ 1 ἀέπ, ἡ
ἐδῆσε ἐκ τοῦ 2 ἀέπ, ἀπ. ἴ. Δ.

ἐπ. μέλλον ἡ ἐνεστὸς με σημ. μέλλον-
α. ῥίξας ἀλ-, ἐξ οὗ μόνον εὐρίσκοντα:

τὰ «δῆεις, δῆομεν, δῆετε» θά εὐρω, θά τύχω,
μετὰ αὐτ. «δῆεις ἄλσος» ζ 294· «πήματα» λ
415· «οὐκ ἄνυσιν δῆομεν» ἴ. Δ. ἄνυσιν· «οὐκ-
ἐτι δῆετε πέκμωρ Ἰλίου» δὲν θά ἐπιτύχητε τὴν
καταστροφὴν τοῦ Ἰλίου, I 448, 685.

* Δημ. οὔε, ἡ, ὄνομα τῆς Δημήτρος· ἐν τῷ ἴ. Τ.
Δημ. 47, 211, 492 (πιθανῶς ἐκ τοῦ προηγ. ἀήα,
οἶονεῖ ἡ μέλλουσα νὰ εὐρῇ, ἡ ζητοῦσα, γυ-
ρεῖουσα· τὴν ἀρπασθεῖσιν δηλ. θυγατέρα τῆς
Περσεφόνης).

Δίλ, ἴ. Δ. Ζεῦε.

Διά [···], ἀλλ' ἐν ἀρχῇ τοῦ στίχου τὸ εἶνε
μακρόν, ὅσον Γ 357, Δ 435, Η 251, Λ 435).

Α') Πρὸθ. συντασσομένη μετὰ γεν. καὶ αἰτ.
κυρ. σημ. τὸ διὰ μέσου. 1) Μετὰ γενικῆς
μόνον τοπικῶς σημαίνει· α.) τὴν διὰ μέσου τι-
νός· πράγματος· κίνησιν καὶ διαπέρασιν (με σκο-
πὸν ἐπιστροφῆς) «δι' ὧμου ἦλθεν ἔγχο»· διαπέ-
ρασε τὸν ὧμον, Δ 484· «ἴθυσεν διὰ προμάχων»·
ἔρρησε κατ' εὐθεῖαν διὰ μέσου τῶν προμάχων,
P 284· «βὰν διὰ δώματος» διήλθον τὸ δῶμα
(··· ἄλλοι γράφουσι κατὰ τὴν Ὀμηρ. συνήθειαν
«διὰ δώματα» ἴ. Δ. κατωτ.) ο 409 κ. α. Ἐνταῦθα
ἀνῆκει καὶ ἡ τριπλική φράσις «πρέπω διὰ πάν-
των» κυρ. ἀφ' οὗ διήλθω πάντας ἐμφανίζομαι
πρῶτος, διαπρέπω, διακρίνομαι μεταξὺ πάντων,
M 104. (Πρὸς ἀκριβοτέραν δὲ ἐκφρασιν τῆς
σημ. ταύτης συνάπτεται πολλάκις μετὰ τῆς Ἐκ
καὶ Πρὸ· ἴ. Διέκ καὶ Διηπρὶ· β.) ἄνευ τῆς
ἐπισημασίας τῆς διαπεράσεως, ἀπλῶς κίνησιν διὰ
μέσου ἢ ἐν τινὶ ἢ κατὰ τι «διὰ νήσου ἰών»
πορευόμενος κατὰ τὴν νῆσον ἢ ἐν τῇ νήσῳ, μ
343, «βῆ διὰ προμάχων» ὑπῆγεν εἰς τὸ μέσον
τῶν προμάχων, Δ 415· «διὰ νῆος ἰών» βεβί-
ζων τῆς κακείσε κατὰ τὴν ναῦν ἢ ἐν τῇ νήῳ, μ
206 κ. α. 2) Μετὰ αἰτιατικῆς· α.) τοπι-
κῶς τὴν ἐν τινὶ κ' νῆσιν κατὰ μίαν ἢ πολλὰ διευ-
θύνσεις· ἀπὸ τοῦ ἐνός· ἀκρου μέχρι τοῦ ἄλλου,
μόνον ποι. «διὰ δώματα ποινύω» Δ 600,
«ἐπὶ λῆμενος διὰ βήσας» P 283, «ἐρχόμενος
κατὰ ἄστου διὰ σφέας» διὰ μέσου αὐτῶν, η 40
«διὰ ὑσμίνης» διὰ μέσου ἢ ἐν τῷ μέσῳ τῶν μα-
χῶν, κατὰ τὰς μάχας, B 40 κ. α. πολλάκις δὲ
καὶ τὴν αὐτὴν ἔχει σημασ. με τὴν 1) α.), ὅταν
«διὰ σκόλοπα» καὶ τῶρον ἐδῆσαν· διέδωσαν
τοῖς σκόλοπα· καὶ τὴν τῶρον, Θ 343, Ο 4
τροπικ. «οὐ μὲν διὰ στόμα ἄγοιτο μῦθον» δὲν θά
ἄγοιεν τὸν λόγον νὰ διέλθῃ διὰ τοῦ στόματός του,
··· δὲν θά ἐδῆαιεν τὸν λόγον ἀπὸ τοῦ στόματος του·
E 94· β.) χρονικῶς τὴν ἐπὶ τινι χρόνον διέ-
κειαν, «διὰ νύκτα» διὰ νυκτός, ὅπερ δύναται ὅτε
μὲν χρονικῶς, ὅτε δὲ τοπικῶς· νὰ ἐρμηνευθῇ,
θεωρουμένης τῆς νυκτός ὡς σκοτεινῆς· τινος ἐκτά-
σεως, B 57, Θ 540, ο 8 κ. α. γ.) τὴν αἰ-
τίαν· ἔνεκα, ἐξ αἰτίας· σπανιότερον ἐν τῇ ἴλ.
συχνότερον ἐν τῇ Ὀδ. «δι' ἀτασθαλίας» ἐπῆλθον
κακόν· ψ 67· «δι' ἀφραδίας» κτείνε· τ 523· ἡ
ἰδιαιτέραν διὰ μέσου, διὰ συνεργείας, τῇ

μετολαβήσῃ, «διὰ μαντοσύνην» διὰ μέσου τῆς μαντ. Α 72· «Ἀθηναίη: διὰ βουλὰς» Ο 71· «δι' ἐμὴν ἰότητα» Ο 41· «διὰ μῆτιν Ἀθῆνης» Κ 497 (ἀποτίθεται ὁ στίχος)· «νικῆσαι δι' Ἀθηναίην» τῇ βοηθείᾳ τῆς Ἀθηνᾶς, θ 520, πρ6λ. λ 276, ν 421 κ. ἀ. τῆς Ὀδ.

Β') Ἐπιβόλημα ἀνευ πτωτικῆς «πέρα καὶ πέρα»· μάλιστα ἐν τῷ συνδυασμῷ διέκ καὶ διὰπρὸ ἀπ. Ὀδ.

Γ') Ἐν συνθέσει σημ. α.) τὴν διὰ μέσου κίνησιν· β.) τὴν συντέλειαν ἢ συμπλήρωσιν· ἐξ ὁλοκληρίου, ὁλοτελῶς· γ.) χωριστὸν ἢ διαίρεσιν ἢ διάστασιν· δ.) ἀμοιβαιότητα ἢ ἀμύληαν· ε.) κατὰ τὰ μέσον ἢ ἐν τῇ μεταξὺ, οἷον «διάλευκος» ἐν τῇ μεταξὺ λευκῆς.

ΔΙΑΒΑΙΝΩ, ἀόρ. β'. διέδην· μετοχ. διαδᾶς. 1) ἀμετ. στένω μὲ τὰ σκέλη μου ἀνοικτὰ («διάσκελα»)· «εὐ διαδᾶς» Μ 438. 2) μεταβ. «διασκελίζω»· υπερβαίνω, διαβαίνω «τάφρον» Μ 50, «εἰς Ἥλιδα» περνώ εἰς τὴν Ἥλιν, δ 635.

ΔΙΑΓΙΓΝΩΣΚΩ, ἀόρ. β'. ἀπαρρ. διαγινῶναι, διακρίνω, διαγινώσκω «τινά» Ὑλ. Η 424, «εὐ δ. ὁστέα» Ψ 240, 470.

ΔΙΑΓΛΩΦΩ [..υ.], ἀόρ. ἀ. μετοχ. διαγλῶφας, διορύττω, σκάπτω, κοιλαίνω, «εὐνά: ἐν ψαμάθοισι» σκάπτων ἀνοίγω, δ 438 τ.

ΔΙΑΓΡΗ [..υ.], ἀόρ. β'. διήγαγον. 1) διαπεράω, διαπεράω τινα (μὲ πλοῖον) ν 187 τ. 2) διάγω, διατρίβω, «περνώ» οἷον «αἰῶνα» διάγω τὸν βίον, περνώ τὴν ζωὴν μου, Ὑμ. 49, 7.

ΔΙΑΔΑΙΝΟΜΑΙ, Ἰων. καὶ ποι. διανέμω, διαμοιράζω «παῦρα» Ι 433 (ἐν τμήσει). Πρ6λ. ΔΙΑΔΑΤΕΟΜΑΙ.

ΔΙΑΔΛΗΠΩ, ποι. ἀόρ. ἀ. διέδαφα, διασχίζω, διατρυπῶ Ὑλ. Ε 858, Φ 398.

ΔΙΑΔΑΤΕΟΜΑΙ [..υ.], ἐπ. διανέμω, μοιράζω, «κτῆσιν» Ε 438 τ. (ἐν τμ.).

ΔΙΑΔΕΡΗΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ., ἀόρ. β'. διέδρακον, διορῶ, μετ' αἰτ. Ξ 344 τ.

ΔΙΑΔΗΛΕΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ. διαφθείρω, ὅθεν κατασπαράττω, Ξ 37 τ.

ΔΙΑΛΕΙ, Ὑδ. ΔΙΑΛΗΜΙ.

ΔΙΑΕΙΔΟΜΑΙ, ἐπ. μέσ. μέλ. διαίσομαι. 1) μεταβ. ἀφίνω νὰ διαμνησθῇ, καταδεικνύω τι τῶν ἑαυτοῦ «ἦν ἀρετὴν» Θ 535. 2) ἀμεταβ. διαφαίνομαι, καταφαίνομαι, «ἀρετὴ διαίεται» Ν 277.

ΔΙΑΕΙΠΕΪΝ, ποι. ἀντί τοῦ διαίπειν, Ὑδ. ΔΙΑΕΪΠΩ. ΔΙΑΛΗΜΙ [..υ.], ἐπ. προσ. διᾶν (κατὰ τὸν Βέκκ. πρὸ αὐτοῦ δ' ἐγράφετο διαίει ὡς ἐκ τοῦ διαέω) διαπνέω, διὰ μέσου πνέω, μετ' αἰτ. Ὀδ. ε 478, τ 440.

ΔΙΑΘΕΙΩ, ἐντελῶς θεϊόνω, «καταθεισφώνω», διὰ θεῖου (διὰ τῶν καπνῶν δηλ. αὐτοῦ καίονμένου) καθαρίζω «μέγαρον καὶ δῶμα» τὴν ἐξοχουσαν καὶ τὸν πρὸδομον, τὰ μεμολυσμένα, χ 491 τ.

ΔΙΑΘΡΪΠΩ, ἀόρ. β'. παθ. διατρέβω [..υ.], συντριβῶ «ξίφος διατρυπῶν» ΔΙΑΙΩΝ [..υ.], ἀόρ. ἀ. ἐδίηνα, ὕγραίνω τινά, Φ 202, Χ 495, παθ. «διαίοντο» Ὑλ. Ν 30. (Συγγ. τῇ λαίνω, δαύω, κατὰ τὸν Λόβεκκ).

ΔΙΑΙΡΙΩ, ἀόρ. β'. διαίλον καὶ ἀναίω, διαίρω, διαχωρίζω, μετ' αἰτ. Γ 28 τμήσει).

ΔΙΑΚΕΛΩ, ἐπ., ἀόρ. ἐκέαα καὶ ἐπ. κεῖω, διασχίζω, «ἐύλα» Ο 322 τ.

ΔΙΑΚΕΙΩ, ἀόρ. ἀ. ἀπαρρ. διακέρσαι, ἀκόπτω, ὅθεν μεταρ. μηδενίζω, μετ' αἰτ. «ἐπος» γαλῶ τὸν λόγον, Θ 495.

ΔΙΑΚΛΑΩ, ἀόρ. ἀ. διέκλαα καὶ ἐπ. κλάω, «τάξον» Ε 216 τ.

ΔΙΑΚΟΜΕΩ. 1) Ἐνεργ. διακτάω (κατὰ τὴν χωριστὰ), διαίρω «διακοσμηθῆναι κάδας» Β 426· «διὰ τρίγα κοσμηθῆναι τρεῖς τάξεις διακρινόντες», Β 655, ι 457· «τρίγα» ἐτι δὲ καὶ παρατάττω, Β 470· Μέσ. διακτάω (βάλλω εἰς τάξιν), «συγγ. διαλεκτ. «διαρμύζω» (Ὑδ. 415. Γ', 420 γαρὸν» χ 457.

ΔΙΑΚΡΙΔΩ [..υ.], ἐπίρ. (διακρίνω) κωρίστα, ὅθεν ἐξαιρέτω, κατ' ἐξοχήν κωρίστο; Ὑλ. Μ 403, Ο 108.

ΔΙΑΚΡΙΝΩ [..υ.], μέλ. Ἰων. διακρίνω τοῦ διακρινῶ ἀόρ. ἀ. διέκρινον· παθ. ἀοκρίθην καὶ διακρίνθην· εὐκτ. β'. πλ. διακρίναι ἀπαρρ. ἐπ. διακρινθήμεναι μετοχ. διακρινόμεναι.

1) Ἐνεργ. διακρίνω, ἀποχωρίζω, χωρίζω, «αἰπόλια» Β 475· β. ρίζω ἀπ' ἀλλήλων μαχομένους Η 292· 531· «μένος ἀνδρῶν» διαλύω Β 387· «διὰ τῆς ὀρέσεως διακρίνω», «ἐξχωρίζω» πωτ' «σῆμα» τὸ σημεῖον, θ 495. 2) Παθ. μέσ. μέλλοντος, σ 149, ἀποχωρίζομαι μακρύνομαι, «διακρινόμενος» ἀποκρινόμενος, ι 220· διαίρωμαι, διίσταμαι, «αἰρίζομαι», «διέκρινεν» Β 815· β'. ἐπὶ μένων ἢ ἐριζόντων ἀπαλλάττομαι, ἀπαρρ. ἀπέρχομαι (διαλυθείσης τῆς ἐξουσίας, Γ 441· «οὐ γὰρ ἀναμνηστέον γὰρ διακρίνω μνηστήρας καὶ κείνον»· διότι ὅχι ἀμνηστέον νομίζω ὅτι θὰ ἀπαλλαγῶσιν οἱ μνηστές καὶ ἐκεῖνος, «ὅθεν θὰ γλυτώσουν χωρὶς ματ'», σ 449, ι 480. (||. Ἐν τοῖς ὑπὸ τῆς 2) παραδείγμασιν ἐπικρατεῖ, νομίζω, ὅτι μάλλον ἢ ἡ παθ. διάθεσις· ἀλλ' ἀντί τοῦ ἀόρ. εἶνε εὐχρηστος ὁ παθ., ὅπως τοῦτο ἀλλοῖς μέσοις ῥήμασι γίνεται, καὶ ἐν τῇ μιλλουμ. ὁ παθ. ἀντικατέστησε τὸν ἐπὶ μέσ. ἀόρ.).

ΔΙΑΚΤΟΡΩ, σύνθεσις ἐπίθ. τοῦ Ἑρμῆος τοῦ γέλου καὶ θεράποντος τῶν θεῶν καὶ μάλιστα Διὸς (ἐν τῇ Ὑλ. ἐκτελετὴ καθήκοντα ἀγγέλλει καὶ τὸν Ἑρμῆα Β 780)· «ἐπὶ τῇ τοῦ

ΔΙΑΠΡΟΪ, „πέρα ὧς τὴν ἄκρην, πέρα καὶ πέρα“ E 66, 538, χ 293 κ. ἀ. πλ.χ. μετὰ γεν. «τῆς δὲ διαπρό αἰχμὴ γαλκίῃ πετρενὴ θώρηκι πελάσθη» διαρρήσασα δὲ ταχέως τὴν ἀσπίδα ἢ σιδηρᾷ αἰχμῇ ἐπλησίασεν εἰς τὸν θώρακα, E 281. (Ὁ Οὐδῶλοιοι ἔγραψεν ἐν μὲν τῇ Ἰλ. ὑπ' ἐν διαπρό, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. χ 293 διηρημένως διὰ πρό- νυν δὲ γράφεται πανταχοῦ ὑπ' ἐν).

ΔΙΑΠΡΕΪΣΙΟΝ [...], ἐπὶ εἰς πολλὴν ἔκτασιν, ἐπὶ πολὺ, 60. ἀ.) τοπικὸν «πρὶν παίδιοιο διαπρεΐσιον τετυχηκός» λόφος, ὅστις ἐτύχε νὰ καταλαμβάνῃ τὴν πεδιάδα ἐπὶ πολλὴν ἔκτασιν, Ἰλ. P 748. Συνήθως: β.) ἐπὶ ἤχου μεταγλωσσίων, διαπρεΐσιως, „δυνατὰ“, ὅσον «δ. ἦρσεν» Θ 227 κ. ἀ. πλ.χ. «κίθαρίζω» Γ. Ἀφρ. 50. Κυρ. οὐδέτ. τοῦ

ΔΙΑΠΡΕΪΣΙΟΣ [...], οκ, ἐπὶ πολὺ ἔκτεινόμενος, ὅσον «ὀλολυγαί» μακρὰν ἀκουόμεναι, Γ. Ἀφρ. 49. «δ. κεραίστης» ληστής ἐντελής, Γ. Ἑρμ. 336 (καὶ αὐτόθ. Σπειδεδίνον, καθ' ὃν εἶνε Αἰολ. ἐκ τοῦ διαπρό· κατὰ δὲ τὸν Δοιδεολ. ἐκ τοῦ περὰν ἢ πορεύω, οἰονεῖ ὁ διαπερῶν, εἰσδύων πανταχοῦ).

ΔΙΑΠΤΟΙΕΪ, διαπταῶ. „τρομάζω, σκιάζω“, διαλεκτ. „εἰσορτάζω“ (Φιλίστ. Γ', 211) «ἐπέσσει γυναῖκας», σ 340 f.

ΔΙΑΡΠΑΖΩ, ἀρπαζω, σπαράττω, περὶ λύκων, «μῆλα» II 355.

ΔΙΑΠΥΡΗΛΑΜΑΪ, Ἰδ. ΠΥΡΗΛΑΜΑΪ.

ΔΙΑΡΡΑΪΩ, ποι. μέλ. σω, ἀορ. α. ἀπρφ. διαρράττειν 1) κυρ. συντριβῶ «νῆα» μ 290, σπαράττω («κόνες» διαρράττει μεμαῶτες (κίπρον)» P 727. «(Ἀχαιοί) διαρράττει μεμ. (Τρῶας)» νὰ τοὺς, „ἔσχιωσις“, B 473, α 251, π 428. 2) μεταφ. καταστρέφω, ἐξολοθρεύω, ἀφανίζω «πόλιν, οἶκον» A 713, E 49 «στρατὸν» I 78 (τοῦναντίον: σώσει). Ὁ μέσ. μέλ. διαρράττειν ἔχει παθ. σημ. [διαρραρήσμαι] «τάχα δ' ἄμμε διαρράτσεισθαι ὄλω» θὰ καταστραφῶμεν, θὰ ἀφανισθῶμεν, Ω 355.

ΔΙΑΡΡΗΓΝΥΜΙ [...], διαρρήγνυνύω, διασπῶ, μόνον ὡς μέσ. «ἐπᾶλλε» M 308 f ἐν τμήσει.

ΔΙΑΡΡΗΘΗΝ, ἐπὶ β. (διαρρήθηναι) ῥήτῳ, „φανερά“ Γ. Ἑρμ. 313.

ΔΙΑΡΡΙΠΤΩ, διὰ μέσου τινός ῥίπτω, μόνον ἐν τῷ θαμιστ. παρατ. «διαρρίπτασκεν οἶστόν» τ 573 f, (II. ἔνθα παρατηρήτεον ὅτι ἀνωμάλως ἐπέθη τὸ συνθετικὸν φωνήεν α πρὸ τῆς θαμιστ. καταλ. σκόν τοῦ παρατακικοῦ ἀντὶ τοῦ ε'· ἀλλὰ τοῦτου ἔχομεν καὶ ἄλλα παραδείγματα, Ἰδ. Κρυγέρον περὶ Διαλέκτων §. 32, 4, 5 Ἑλλ. μεταφρ.).

ΔΙΑΣΕΓΟΜΑΙ, ἔξ οὐ μόνον τὸ γ'. ἐν. τοῦ ἐπ. συγκεκριμένου μέσ. ἀορ. β'. «διέσσυτο» διὰ μέσου τινός τρέχω, σπεύδω, ὁρμῶ «διέσσυτο λαόν» διέτρεχε τὰς τάξεις B 450. (II. Ἐν παύσῃ δὲ φαίνεται ὅτι ὁ τύπος τοῦ ῥήματος εἶνε ὑπερσυντελ. μὲ σημ. παρατ.) καὶ μετὰ γεν. «τά-

φροιο» διὰ μέσου τῆς τάφρου ἐξώριμεν πεδιάδα) K 494. «ἐκ μεγάροιο» ὁ X γάροιο» X 460. «αἰχμὴ διέσσυτο» ἐκ εἰσεχώρου (διὰ τοῦ μτροῦ) E 661. «ἐκ εἰσήλασε διὰ τοῦ στέρνου, O 542.

ΔΙΑΣΚΕΔΑΝΝΥΜΙ [...], μέλ. ὥσων σκέδασα, διασκορπίζω «δόρατα» Ὁδ. διαλύω, συντριβῶ «νῆα» η 275. «ἀγλαῖα; τινί» σκορπίζω τινός τὸν κροτρυήν, τὴν ἀλαζονίαν, ρ 244 (Ἰδ. καὶ ΔΙΑΣΚΕΔΑΝΝΥΜΙ, ποι.=τῷ προηγ. διαζω, διαλύω «νέρεα» E 526 f).

ΔΙΑΣΚΟΠΙΛΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ. ἐκ τῆς πανταχοῦσε περισκοπῶ, βλέπω, ὅσον σκοπεύω «ἕκαστα» Ἰλ. K 388, P 2.

ΔΙΑΣΧΙΖΩ, ἀορ. α. διέσχισα· παθ. ἀσχίσθη, σχίζω τι εἰς δύο, „ἔσχιζεν ἰστίαν“ I 71—«νεύρα διέσχισθη» II 1.

ΔΙΑΤΑΜΩ Ἰων. ἀντὶ τοῦ διατέμνω β'. διέταμον, διακόπτω μόνον ἐν τῇ μὴ διὰ πᾶσαν. Ἰλ. P 522, 618. Ἐπὶ ΜΕΛΕΪΣΤΙ.

ΔΙΑΤΕΛΕΥΤΑΝ, ἀποτελειώνω, ἀποτεμνέω αἰτ. T 90 f ἐν τμ.

ΔΙΑΤΙΝΩΜΙ, ἀορ. α. γ'. ἐν. διέθηκα, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, ὅς. προσήκ. «θεμελία» Γ. Ἀπ. 254, 294.

ΔΙΑΤΙΝΑΣΣΩ [...], ἀορ. β'. διατίναςσώ (ἢ „τινάζω“) τῇδε κἀκεῖσε, συντριβῶ «σχεδὴν» ε 363 f ἐν τμ.

ΔΙΑΤΜΗΓΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ διατέμνω α. διέταξα· ἀορ. β'. διέταγον· παθ. ἐδιετμήην. 1) Ἐνεργ. α.) διατέμνω τέμνω, κατακόπτω «κρηστὸ τροχόν» μ 474 «δόρυ χαλκῷ» θ 507· μεταφ. «νὸς λατρεῖα διέταγον» κολομβῶν διέτρυμα, η 276, πρβλ. ε 409· ὅθεν β.) σχίζω, διασπῶ, διαχωρίζω «Τρῶας» «νῆας» γ 291. 2) Παθ. καὶ Μέσ. διατμήμαι, („σκάζω“), διασκορπίζομαι, ὅς. διέταγεν· (Δωρ. καὶ ἐπ. ἐκ τοῦ διασαν) M 461, II 354, ἀποχωρίζομαι II 302.

ΔΙΑΤΡΕΧΩ, ἀορ. β'. διέδραμον, διατρίβω «κέλευθα, ὕδωρ» Ὁδ. γ 477.

ΔΙΑΤΡΕΪΩ, ἀορ. α. διέτρεσα, ὑπὸ φόβου λύομαι, σκορπίζομαι Ἰλ. A 481, (κμ.) P 729 «διέτρεσαν ἄλλοις; ἄλλοις».

ΔΙΑΤΡΙΒΩ [...], ἀορ. α. διέτριψα. ἐντελῶς τριβῶ, κατατριβῶ «ταῖς χερσίν» A 847. 2) μεταφ. α.) ἀναβάλλω, στέλλω, „ἐμποδίζω“ ὅσον «τὰ πᾶσι 265· «χόλον» τὴν ἐκρηγνὴν τῆς ὀργῆς ὡσαύτως «μητρό; γάμον» υ 344· μετὰ αἰτ. μόνον E 204 «διατρίβει Ἀχαιοὺ; κρατεῖ [παρατείνει] τοὺς Ἀχαιοὺς ἀναδύον τὸν γάμον τῆς (μετὰ τὸν γάμον τῆς)· β.) ἐν νου, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετῶ, ἐξυπακούω

νον», κατατρίβω τὸν χρόνον, T 450· μετὰ γεν. «δοτο» κατα-
νον τῆς ἀδοῦς, ὅ ε. χρονοτρίβω μὲ
404. (||. Ὁρβότερον ἐρηνεύεται ἡ
τοπική, κατὰ τὴν ἡδὺν, ἰδ. ἀδοῦς).
...], ἐπ. εἰς τρία μέρη, ὅπαρ
ἀλλιον πανταχοῦ πλέον γράσσεται
διὰ τρίχα» πλὴν ἐν τῇ Γ. Δῆμ.

...], ὡς, ἐπ. (διὰ, τρύγη) «ὄρ-
τ. σειρά κλημετων, κλημα ἡ κλη-
φέρουσα καρπὸν, κυρ. ἀέι τρυ-
σσα, (κατὰ τὸν ἱστυάδιον κατ' ὀλ-
γὰ μέσου τρύγη (μὲ σίτον ἢ ἄλλον
περιζόμενος» ἡ σειρά τῶν κλημά-
τῃ μεταξὺ εἶνε καὶ μὲ ἄλλον τινὰ
μένει).

13. ΔΙΑΘΡΕΪΝ.
αι μόνον κατὰ μέσ. διὰθ. διὰ μέ-
αι, μεταξὺ τίνος εἶμαι ὄρα-
«νεκύν» μεταξὺ τῶν νεκρῶν. Θ
αιζόμενου πράγματος, διαλάμπω,

μόνον κατὰ μέσ. μέλ. μὲ παθ. σημ.
διαφέρομαι, διχονοῶ, Γ. Ἐρμ.

μέλ. ἐπ. διαφθέρω, N 623· πα-
ρα. 4) μεταθ. ἐντελῶς φθεῖρω,
«πολιν» N 623. 2) ἀντι. ἐν τῷ
ἀλλυμαι [ἀπόλλωλα], Λατ. περὶ,
ἐξάθης· εἶσαι χαμμένος;» Γ.

κυρ. φρω τῆδε κἀκείσε, διαδίδω
3 f (ἐν τυ.).

μόνον ἐν τῷ ἐπ. β'. ἀορ. μετ' ἀν-
δον, ρητῶς, φανερά λέγω «πα-
τιν» Σ 9, Γ 340, ζ 47, ρ 590.

ἀορ. ἀ. διήφута καὶ ἐπ. διάφουσα.
ντλῶ «σῖνον» π 440. 2) μεταρ.
παράτω (πρόβλ. τὸ Λατ. hauiſſe
ἐν II, 600) «πολλὸν διήφουσα πα-
λλὴν σάρκα ἐξέσπας (ἐξγάλε) διὰ
τ 440· ἐν τυ. «διὰ δ' ἔντερτα χαλ-
σίδηρος τοῦ ἔχυσε τὰ ἔντερτα, N

νον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ ἐπ. ἀορ.
υρ. χέω τῆδε κἀκείσε, παρ' Ὁμ.
διαμελίζω, «κομματιαζώ»
εἰς μεγάλα τεμάχια ἐπὶ τῶν ου-
δν» II 316, γ 456, τ 421.

...], ἡ, «δοσκάλα, δασκά-
Ερμ. 556. Ἐκ τοῦ

...], ἀορ. ἀ. ἐδιδάξα καὶ ποι. ἐδιδά-
μαι, 444, παρακ. παθ. δεδιδάχμαι,
I 442, τινὰ, A 832· μετὰ διπλ.
0 481· μετὰ αἰτ. προσώπου καὶ
εἰς ἔργα ἐργάζεσθαι» ν 422, πρόβλ.
διδάσκομαι, μανθάνω «τι πρό;

τινος» A 831. Ἡ μετοχή συντάσσεται καὶ μετὰ
γεν. ἔχουσα τότε σημ. οὐσιαστικοῦ ὡς «διδά-
σκόμενος πολέμοιο» μαθητῆς τοῦ πολέμου, (||
κατὰ τὸ «τόζων εὖ εἰδώς» ἔμπειρος) II 841.

ΔΙΔΗΜΙ [ν.], ἔτερος ἐπ. τύπος τοῦ διω, «δέ-
νω», ἐξ οὗ παρατ. γ'. ἐν. «δίδη» = ἐδίδω A
405 καὶ προστακτ. γ'. πληθ. «διδέντων» μ 51
(ὡς· ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτὸν
κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἀντὶ τοῦ πρότερον συνη-
θους δεόντων ἐκ τοῦ διω).

ΔΙΔΩ, ΔΙΔΩΣΘΑ, ΔΙΔΩΣ, ΔΙΔΩΝΑΙ, ἰδ. ΔΙΔΗΜΙ.
ΔΙΔΩΛΛΗΝ [ν.], ὁμοῦ, ὁ, ἐπ. ὁ δίδωμος
ἀδελφός, «διδωμάρικος», μόνον κατὰ δοικ.
καὶ πληθ. Ὁ. II 672, 682, συνάπτεται μετὰ
τοῦ «παῖς» E 518, II 26. Ἐκ τοῦ

ΔΙΔΩΝΟΣ [ν.], ἡ, ὡς, διπλοῦς, «αὐλοῖ» (ἐπ.
ἰδ.) τ 217· κατὰ πληθ. δίδωμοι (|| κατὰ τὸν
Σχολ. ἀκολουθοῦντα ἴσως τῇ γνώμῃ τοῦ Ἱε-
ριστέρου συμφρεῖς ἀλλήλοις, «κολλημέ-
νοι») Ψ 644 (πληθ. ἐκ τοῦ διω. || Πιθανώτερον
δὲ κατὰ τὸν Δαιδαλῆτιον δι' ἀναδιπλασιασμοῦ
τοῦ διω, ἀντὶ τοῦ διδω-μοῦ. Ὁ δὲ ἀναδιπλα-
σιασμός ἐγένετο εἰς ἑκφρασιν ἰδιαίτερα· τινὸς τῶν
δύο σχέσεως· τῆς φυσικῆς συνουρίας ἢ συμ-
φύσεως).

ΔΙΔΩΜΙ [ν.], ἐπ. ἀπαρρ. δίδωμεν καὶ δίδωσιναι
(ἀντὶ τοῦ δίδωαι) 51 125, προστ. δίδωθι γ 380·
παρατ. γ'. ἐν. ἀναλῆ. δίδου (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Π'.
εἶπω) καὶ γ' πληθ. δίδου, ρ 367, καὶ δίδον, ἐδι-
δον, Γ. Δῆμ. 327, 437· μέλ. δώσω καὶ μετ'
ἀναδιπλ. δίδωτω (διδώμεν, ν 338, ἀπαρρ. δι-
δώσιν, ω 311, κατὰ τὸν Λόβεκκ. κατ' ἄλλους δὲ
εἶνε μέλ. ἐκ τοῦ διδω)· ἀορ. ἀ. ἔδωκα καὶ ἐπ.
δωκα μόνον ἐν τῷ ἐνικ. τῆς ὀριστικῆς· ἀορ. β'.
ἐνεργ. (ἔδωκα) μόνον ἐν τῇ πληθ. τῆς ὀριστ. ἔδο-
μεν καὶ γ' πληθ. δώσαν, II 470, ὑποτ. δώω, ι
358 δώω, II 27, συγνώτερον τὸ γ' ἐν. δώη,
πληθ. δώμεν, Ψ 537, 0 389, καὶ κατ' ἔκτασιν
δώμεν, II 299, γ' πληθ. δώσιν, Γ 66, καὶ
κατ' ἐπ. ἔκτασιν δώσσι, A 437, I 436, 278· ἡ
εἰκτ. συγνή, προστ. δός, ι 365, ἀπαρρ. δύναι,
δόμεν, δόμεναι παρακ. παθ. δίδωμαι ἐδρίσκονται
δ' ἐπὶ παρ' Ὁμ. ἐκ τοῦ αἰσῶα ἔνεος β'. ἐνικ. δι-
δοῖς καὶ διδοῖσθα, Γ 270 (ἐσφαλμένως πρότερον
δίδωσθα, ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Π'. δίδωσθα), γ' ἐνικ.
δίδω, προστ. δίδου, γ 58. Τέλος· ὁμοιωτικ. ἀορ.
β'. δώσκον, δώσκε, 382, τ 76. 4) «δίδω», διω-
ραῖμαι, «τί τινα» A 423 κ. ἀ. πληθ. πολλὰ-
κις προτίθεται καὶ ἀπαρρ. εἰς περαιτέρον προσ-
διοριστὸν (εἰς ἐνδείξιν τοῦ σκοποῦ) «δώκε τά-
χα Ἐρευναίωνι φορῆναι» ἔδωκε τὰ ὅπλα εἰς
τὸν Ἐρευν. νά (διὰ νά) τὰ φορῆ, II 449· «τά-
χα καλὰ δώτω πόλεμόνδε φέρεσθαι» ἵνα τὰ
συμπαράδωκε εἰς τὸν πόλεμον, A 798 (|| ἐνθα
τὸ ἀπαρρ. εἶνε μέσον καὶ ὄχι παθητικόν), πρόβλ.
3 268, Ψ 483 κ. ἀ.—Γῶος· ἀ.) δίδω τι εἰς
τοῦς θεοὺς, προσώρω, ἀμειρω «θεοῖσιν ἐκα-
τόν, 6α, 1ρ2» II 150, α 67· β.) περὶ θεῶν,

δίδω, παραχωρῶ, χαρίζω· «εὖχος, νίκη, κῦδος» Ὀμ. πλγ. Ὡσαύτως καὶ τὸ παθητ. «οὐτοι δέδοται πολεμικά ἔργα» δὲν εἶνε δεδομένα (ὑπὸ τοῦ θεοῦ) εἰς σὲ τὰ πολεμικά ἔργα, E 428 (ἐνθα καὶ μόνον κεῖται τὸ παθητικόν)· πολλάκις καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν τῶν ὑπὸ τοῦ θεοῦ πρὸς τιμωρίαν διδομένων «ἀλγεα, κήδεα, ἀτας» A 96, Σ 434, T 270, η 212· «πάρους τοι δαίμονα δώσω» ὅα σοὶ δώσω τὸν κακὸν δαίμονα, τὸν ὀλεθρον, Θ 466 (|| μοναδικῇ ἡ φράσις παρ' Ὀμ. ἀνθ' ἧς ἡ καθομιλ. μεταχειρίζεται τὴν ἀντίστροφον, ὅταν «ὅα σὲ δώσω εἰς τὸν διάδολον» πρὸβλ. μόνον τὸ I 571)· γ'.) μετ' αὐτ. τοῦ προσ. καὶ δοτικῇ· πράγματος «παραδίδω, ἀφίνω», ἐγκαλεῖται «νέκυν πυρί» ω 65, Ψ 483 «Ἐκτορα κούσιν» Ψ 21, «τινὰ ὀδύνησιν, ἀχέεσσι» E 397, ρ 567, τ 467· δ'.) περὶ γονέων, δίδω εἰς γυκαίκα, ὑπανδρεῦν, «δίδω» [ἐκδίδωμι], «θυγατέρα ἀνδρί» T 291, καὶ ἀνευ δοτ. Z 492, A 226, δ 7· «ἀνέρι μητέρα δώσω» (λέγει ὁ Τηλέμαχος) ε 223 «Σάμηνδε ἔδοσαν αὐτήν» τὴν ὑπανδρευσαν εἰς τὴν Σάμην, ο 307. 2) θέλω νὰ δώσω, προσφέρω, T. Δήμ. 327, πρὸβλ. I 519. 3) περὶ θεῶν, «δίδω», παραχωρῶ, «ἀφίνω», συγχωρῶ, εὐδοκῶ μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρρ. «αὐτὸν πρηνέα δὸς πασιεῖν» Z 307· ἰδίως ἐν ταῖς προσευχαῖς, Γ 322 κ. ἀ.

ΔΙΕ, ἴδ. ΔΙΝ.

ΔΙΕΕΡΓΟΝ, ἴδ. ΔΙΕΡΓΟΝ.

ΔΙΕΕΡΑΜΟΝ [...], ἴδ. ΔΙΑΤΡΕΧΟΝ.

ΔΙ-ΕΙΠΟΝ, ἔλλειπει. ἄρρ. δ'. ἐξ οὗ μόνον προστ. δίσπει, ἀπαρρ. διαειπόμεν (διαλίσπει) ἐπ. ἀντὶ τοῦ δίσπειν, ἐντελῶς καὶ ἀκριβῶς εἶπον τινί, K 425, «διαειπόμεν ἀλλήλοισι» δ 215.

ΔΙ-ΕΙΡΟΜΑΙ, ἐπ. (ἔρομαι) μόνον κατ' ἐνεστ. διερρωτῶ, ἐξερεῶζω («πολυρρωτῶ, πολυεξερεῶ») A 550, O 93, δ 492 κ. ἀ.

ΔΙΕΚ, ἐπ. (διά, ἐκ) διὰ μέσου ἕως ἔξω, «πέρα καὶ πέρα», O 424, ρ 64 κ. ἀ. (Ὁ Οὐλόφ. ἐν Ὁδ. ἔγραψε διηρημένως δι' ἐκ' ἀλλὰ σήμερον πανταχοῦ γράφεται ὑφ' ἐν, πρὸβλ. ΔΙΑΠΡΟ).

ΔΙ-ΕΛΑΪΝΟ, ἄρρ. ἀ. διήλασα. 1) μεταβ. διὰ μέσου τινὸς ἐλαύνω, ἀφίνω νὰ διέλθῃ, μετ' αὐτ. καὶ γεν. «ἵππους τάφροιο» τοὺς ἵππους (τὸ ἔρμα) διὰ μέσου τῆς τάφρου, K 564, πρὸβλ. M 420· διὰ μέσου τινὸς (μέσα εἴ· τι) «ἐμπήγω, χώνω» «ἔγχεα λαπάρης» τὸ δόρυ διὰ μέσου τῆς λαπάρης, ἡ μέσα εἰς τὴν λαπάρην, Π 318 «δόρυ ἀσπίδος» N 461 κ. ἀ. 2) ἀμεταβ. διατρέχω, μετ' αὐτ. «ἄρη» T. Ἐρμ. 96.

ΔΙΕΛΟΜΕΝ, ἴδ. ΔΙΕΡΧΟΜΑΙ.

ΔΙΕΜΑΙ [...], ἐπ. μέσ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐνεργ. διήμι, ὅπαρ εἴτι σώζεται ἐν τῷ συνθέτῳ ἐΝΔΙΕΜΑΙ, ὅπ. ἴδε) κλινόμενον κατὰ τὸ τίθεμαι, παρ' Ὀμ. ἐκ τοῦ ἐνεστ. μόνον γ'. πληθ. διενται καὶ ἀπαρρ. δίσσθαι, «σκιάζομαι», φεύγω, πρέχω περὶ ἵππων «διενται πεδίοιο» φεύγουσι διὰ τῆς πεδίοδος, Ψ 475· περὶ λέοντος «σταθλοτο δίσσθαι»

φεύγω ἢ διώκομαι ἀπὸ τοῦ σταθλοτοῦ· ἄλλα χωρὶς ἐνταῦθα ἀναφερόμενον ΔΙ-ΕΞ-ΕΙΜΙ, διὰ μέσου τινὸς 393 f.

ΔΙ-ΕΞ-ΕΓΕΟΜΑΙ, ἀκριβῶς ἐρωτῶ, «τινὰ τι» περὶ τινος, ἴδ. ΕΙΡΩ.

ΔΙΕΠΕΦΡΑΔΕ, ἴδ. ΔΙΑΦΡΑΞΩ.

ΔΙΕΠΡΑΘΟΝ [...], ἴδ. ΔΙΑΠΕΡΟΝ.

ΔΙΕΠΤΑΤΟ, ἴδ. ΔΙΑΠΕΤΟΜΑΙ.

ΔΙ-ΕΠΗ, παρατ. διέπων καὶ ἐπ.

τίζω περὶ τινος, διέπω, διοικῶ «ἐκάστα» A 706, μ 46 «τὸ πλεονέκτημα» B 207, «ἀνέρι» διὰ τῆς ῥάδου διέπιν, εἰ. ἀπεσπῶρα, Ω 247.

ΔΙ-ΕΡΓΑ Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ Ἰων. παρατ. γ'. πληθ. διέ (ἐργον), χωρίζω, διαχωρίζω, διέρρον ἐπάλλεσι· M 424 f.

ΔΙ-ΕΡΕΣΣΩ, ἄρρ. διήρσα καὶ ἐπ. σου τινὸς κωπηλατῶ, «χερσὶν ἔρρα» Ὁδ. μ 444, ε 354.

ΔΙΕΡΟΣ, ἡ, ὅν, λ. ἀμφιδόλου ἀσκομένη μόνον ἐν Ὁδ. ζ 204 «ἀνὴρ, διερός βροτός, οὐδὲ γέννηται κίων ἀνδρῶν ἐς γαταν ἵκηται, δη. καὶ i 43 «διερῶ ποδὶ φευγόμεν» δὲ κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ὑγρός, ρός, ὡς ἐκ τοῦ ΔΙΑΪΝΩ, ἐπομ. ρός, ἀκμαίος, ἐφρωμένος, ἀρταγνός· (ἀ Εὐστ. κατὰ τὸν Ἀρ. «ζῶς, σπουδαῖος»)· ὅθεν «διερός, ζωντανός θνητός, καὶ «δ. πρὸν, ταχὺν ποδῶν. Ὁ δὲ Νίσιος «διερός» ἀντὶ τοῦ ὑγρός, liquidus εὐκίνητος, συντάσσει ὡς ἐξ ἧς ὅς κεν ἵκηται φέρων θησιότητα, ο βροτός οὐδὲ γέννηται» καὶ ἐρμην. ἀνὴρ ὅστις ἐλθὼν εἰς τὴν χώραν φέρων πλεονον, δὲν εἶνε οὐδὲ θάλασσας καὶ ὑγρῆς καὶ μεταξὺ τῶν ζώντων πιθανώτερα εἶνε ἡ ἐρμηνεία τοῦ Οὐσσίου (δὲν κινεῖται ἐκεῖνος· ὁ δὲ ζήση) καθ' ἣν λαμβάνεται ὡς ὁ «οὗτος βροτός» καὶ κατηγορ. τ. διερός». Ὁ δὲ Λέριος παράγων «δίσσθαι» ἐρμηνεύει ἐν μὲν τῇ i 43 γων, ἐν δὲ ζ 204 μεταβ. ὁ εἰπὼν fugator, ἐπομ. φοβερός, ἐχωρίζει διὰ κώλου τὸ «οὐδὲ κ. προηγούμενων. Ταύτην τὴν ἐρμην. καὶ ὁ Δοιδερλ. Ὡλως δὲ ἀπίθαν ἦν ὁ Ἀμεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως ἐτεχνῶσαν τούτων τῶν ἐρμηνειῶν πιθανὴν ἐστὶν ἡ τοῦ Δουτζέρου, καθ' ἣν ὁ συνταξὶν παραβάλλεται τὸ ἐν τῇ πρὸς τὸ ἐν τῇ π 437 (καὶ πρὸς μιλ. ἐν ὁμοίαις περιστάσεσι λεγόμεναι

ἐκ γεννηθῆ, ἡ δὲν ὑπάρχει οὐδὲ θά-
νος· ποῦ ὁ μὲ δειρὴ ἐμένα· π. γ.) τὸ
«βροτός» ὡς καὶ διὰ τῆς στίξεως ὑπερτί-
ἐπετήγηται τοῦ «οὗτος ἀνὴρ», ἡ δὲ
ἐκ τῆς ρίζης δι-, ἐξ ἧς καὶ τὸ δι-
και δειλός, καὶ δεινός καὶ δει-δω,
ἡ σικαίνει ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις
γ. Νομίζω δὲ ὅτι ἐστὶ μάλλον ἐπιτυχ-
τοῦ ἀληθοῦς, πρῶτον μὲν ἐὰν συνδυασθῇ
ἐν τοῦ Δουτζέρου πρὸς τὴν λεκτικὴν
τοῦ Λερσίου, ὅς τὸ μὲν «διερῶ ποδὶ»
παρστ, τὸ δὲ «διερὸς βροτός» = φοβερός,
καμπος, εἰρωνικῶς ἐννοούμενον· δὲν
ἐκείνος ὁ ἀνὴρ, «τὸ φοβερό τὸ παλλη-
νὴ θά γεννηθῇ κατλ., ἔπειτα ἐὰν τὴν σύν-
δουτζέρου μεταρτίωσιν τις ὡς ἐξῆς· νά
αἱ μόνον τὸ «βροτός» ὡς ἐπετήγηται
ἀνὴρ», ὥστε νά ἔχωμεν ταύτην τὴν
ἐν ὑπάρχει ἐκεῖνος ὁ φοβερός ἀνὴρ, ὁ
μ. μεταξὺ τῶν θνητῶν) οὐδὲ θά ὑπάρ-

μαι, μέλ. διελεύσασθαι ἀόρ. β'. διπλ.-
ἐπ. διελεύμεν. 4) κυρ. α.) διέρ-
χαι μέσου τινὸς βαδίζω. μετ' αἰτ.
ἐπ. τῷ τὸ ποίμνιον, Γ' 498· «ἄστ»
ἐκ γεν. «μεγάρους» ζ' 301· ἀπολ. Ω
εἰσδύω, διαπερῶ ἐπὶ βελῶν, μετὰ
τοῦ διὰ τοῦ δερμάτος· εἰσδύω, Γ' 400,
263, Ψ 876. 2) μεταφ. «μετὰ φρεσὶ
ἐρχομαι» διασκοπῶ πάντα, διαλογί-
σθαι. Ἄφρ. 277.

Π. Ἄφρ. 277.

Π. Ἄφρ. 277.

Π. Ἄφρ. 277.

Π. Ἄφρ. 277. διέσχον, μόνον ἀμεταβ. δια-
εξέρχομαι, «ἐδγαίνω πέρα ἢ
πλο μέρος»· «διὰ δ' ἔπτα» ὁστός,
δὲ διέσχε· ἐδγαίνεν ἀντικρὺ, ἀπὸ τοῦ
Π. Ε' 100 (ὅπου ἡμαρτημένως μεταφρ.
διήλθε κατ' εὐθείαν)· ὡσαύτως καὶ Α'
10 καὶ ἐν τμ. «δι' ὧλου ἔγχο· ἔσχε»
ζ' 451.

Π. Ἄφρ. 277. ἐπ. καὶ Ἰων. ἀπολ., μέλ. διζήσομαι,
1) ζητῶ, «γυρῶ»· τινά, Δ 88, ο
ἐννοῦ τοῦ «ἐποικτῆ» Ν 760. 2) ζητῶ
μεθ' ἡμῶν νά ἀποκτήσω, νά ἐπιτύχω,
ἀπολ. «ἐκαστος μνηστὴρ ἐδνοισιν δι-
αί φανῇ ἐκαστος μνηστὴρ, ζητῶν ἢ
νύ ἐπιτόχη (γυναικα δηλ.) διὰ δώ-
11 μετ' αἰτ. «νόστον» λ' 400 «νόστον
νύ ἐπιτύχω χάριν τινός τὴν ἐπιτρο-
13, «φάρμακον» α' 216, «πληθόν»
ἐγὼ πληθός Ρ 221.

Π. Ἄφρ. 277. ἐπ. καὶ Ἰων. ἀπολ., μέλ. διζήσομαι,
1) ζητῶ, «γυρῶ»· τινά, Δ 88, ο
ἐννοῦ τοῦ «ἐποικτῆ» Ν 760. 2) ζητῶ
μεθ' ἡμῶν νά ἀποκτήσω, νά ἐπιτύχω,
ἀπολ. «ἐκαστος μνηστὴρ ἐδνοισιν δι-
αί φανῇ ἐκαστος μνηστὴρ, ζητῶν ἢ
νύ ἐπιτόχη (γυναικα δηλ.) διὰ δώ-
11 μετ' αἰτ. «νόστον» λ' 400 «νόστον
νύ ἐπιτύχω χάριν τινός τὴν ἐπιτρο-
13, «φάρμακον» α' 216, «πληθόν»
ἐγὼ πληθός Ρ 221.

Π. Ἄφρ. 277. ἐπ. καὶ Ἰων. ἀπολ., μέλ. διζήσομαι,
1) ζητῶ, «γυρῶ»· τινά, Δ 88, ο
ἐννοῦ τοῦ «ἐποικτῆ» Ν 760. 2) ζητῶ
μεθ' ἡμῶν νά ἀποκτήσω, νά ἐπιτύχω,
ἀπολ. «ἐκαστος μνηστὴρ ἐδνοισιν δι-
αί φανῇ ἐκαστος μνηστὴρ, ζητῶν ἢ
νύ ἐπιτόχη (γυναικα δηλ.) διὰ δώ-
11 μετ' αἰτ. «νόστον» λ' 400 «νόστον
νύ ἐπιτύχω χάριν τινός τὴν ἐπιτρο-
13, «φάρμακον» α' 216, «πληθόν»
ἐγὼ πληθός Ρ 221.

διαστάζω, «εἴται μὲ δύο γνώμαις», ἐπομ.
«ἡ—ἡ» Π 713 f. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἀντὶ τοῦ
δουζω ἐκ τοῦ δύο).

Δίη [-], ἡ, Δία κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἢ
νῆας· Νάτος, ὀνομασθεῖσα οὕτως (Θεῖα) ὡς ἱερὰ
τοῦ Διονύσου, κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους μικρὰ τις
νῆας· οὐ μακρὰν καὶ ἀπέναντι τοῦ Ἡρακλείου
τῆς Κρήτης, «ἐν Δίῃ» λ' 323· Ἰδ. λ. ΔΙΛΙΔΗ,
ΔΗΜΚΟΣΙΟΙ, ΔΙ, Α, Ἰων. ἀντὶ τοῦ διακόσιοι,
*Π. Θ 233, I 383.

*ΔΙΗΝΕΚΗΣ, ἐς (διὰ, ἡνεκῆς ἐκ τοῦ ΕΝΕΚ-,
ἡνεκα, ἀορ. τοῦ φέρω) συνεχῆς, ἀδιάκοπος,
Λατ. continuus, μόνον τοπικόν, μακρός, «ὀρ-
δοῖ» Μ 297· «νῶτος» Η 321, ζ' 437· «ρίζαι»
Μ 434 «ἀτραπιτοὶ» συνεχεῖς, ἀδιάκοποι ὁδοί,
ν 495· «ὠλῆς» αὐλᾶς διήκουσα ἀπὸ τοῦ ἐνός· μέ-
χρι τοῦ ἄλλου ἄκρου σ 375.—Ἐκ τούτου ἐπὶ β.
ΔΙΗΝΕΚΕΩΣ, ἀδιάκοπως, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέ-
λους· ὅθεν ἐκτενῶς, διεξοδικῶς «ἀγορεύω»
η 241, μ 56· ἐπομ. ἀκριβῶς, ὀριστικῶς δ'
836. (Ὁ δὲ Δοιδερλ. ὅστις ἀνάγει τὸ -ἡνεκῆς
εἰς τὸ «ἀνήκω» φθάνω μέχρις ἂν ἢ μέχρι τέ-
λους, ἐρηκνέει τὸ μὲν ἐπὶ β. διὰ τοῦ ἐντελής,
ἔπειτα, ὅπου δὲν ὑπάρχουσιν ἀκριβῆ ὅρια, διὰ
τοῦ μακρός· τὸ δὲ ἐπὶ β. πάντοτε διὰ τοῦ ἐν-
τελῶς· εἴτε κατ' ἔκτασιν, ἤγουν ἀνελλιπῶς, ὡς
ἐν τῇ η 241, εἴτε κατ' ἔντασιν, ἤγουν μετὰ
βεβαιότητος, ἀσφαλῶς, ὡς ἐν τῇ δ 836).

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.
ΔΙΥΡΕΣΑ, Ἰδ. ΔΙΕΡΕΣΣΑ.

καὶ Δαναοῖσι δικάζετω» ἃ· κρίνη, ἃ· ἀποφασί-
ζη μεταξὺ τῶν Τρώων καὶ Δαναῶν Θ 431. «ἐς
μέσον ἀμφοτέροισι δικάσατε» κρίνατε ἀνὰ μέσον
τῶν δύο, δηλ. πότερος ἔχει τὸ δίκαιον, Ψ 574.
ἐν γένει ἀποφασίζω, «κρουπάδια» Α 542.

2) Μίσ. δικάζομαι, ἔρχομαι εἰς δίκην,
„κρίνομαι“, λ 546, μ 440.

ΔΙΚΑΙΟΣ [..], η, ον (δίκη) „δικαίος“ ὁ ἐ.
ἀ.) δίκαια φρονῶν καὶ πράττων, δικαιο-
σύνην ἀσκήων πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ ἀνθρώπους,
φιλοδίκαιος, οἷος ὁ Χείρων Α 832, οἱ Ἄβιοι
Ν 6, Τ 181 κ. ἀ. τούναντίον εἶνε οἱ μνηστήρες
«οὐδὲ δίκαιοι» δ 282. ὡσαύτως καὶ τινες τῶν
Ἀχαιῶν ἡρώων γ 133 καὶ οἱ Κόλλωπες θ 575,
ι 175, ν 201, οὔτοι δὲ μάλιστα διότι παραβι-
ζοῦσι τὸ παρὰ πᾶσι τοῖς ἀνθρώποις ἱερὸν τῆς ἐ-
νίκας δίκαιον· β.) ἐπὶ πράξεων συμφώνων πρὸς
τὸ δίκαιον «ἐπὶ ῥηθίντι δικαίῳ» ἐπὶ δικαίως ῥη-
θέντι λόγῳ σ 414. «οὐ δίκαιον» μετ' ἀπαρρ. υ
294. Συγκρ. -ότερος Τ 181 καὶ ὑπερθ. -ότατος
Α 382, Ν 6.—ΔΙΚΑΙΩΣ ἐπὶ β. κατὰ τὸ δίκαιον
καὶ τὴν συνήθειαν, κατὰ τὰ ἔθιμα, ὅπως πρέπει,
«μνάσθαι» ξ 90 φ.

*ΔΙΚΕΡΗΝΟΣ [..], ον, ποι. (δύο, κέρηρον)
δικέφαλος Βατρ. 300.

ΔΙΚΑΙΣΠΟΛΟΣ [..], ὁ, ἐπ. (δίκη, πόλις) ὁ
εἰς δίκας ἀσχολούμενος, δικαστής, Α 238.
«ἀνὴρ» λ 186.

*ΔΙΚΕΡΗΣ [..], οτος, ὁ (δύο, κέρα) ὁ δύο
ἔχων κέρατα, ἐπιθ. τοῦ Πανός, Ὑμ. 48, 2.

ΔΙΚΗ [..], ἡ, 4) κατ' ἀρχ. ἔθος, ἔθιμον,
δίκαιον τὸ κατὰ παράδοσιν ἐπικρατήσαν, «δίκη
βασιλῆων» δ 691 «δ. θεῶν» τ 43 «δ. θμῶν»
ξ 59 κ. ἀ. ἡ συνήθεια τῶν βασιλέων, θεῶν καὶ
«μνηστήρων οὐχ ἴδε δίκη τὸ πάροιθε τέτυκτο»
μεταξὺ τῶν μνηστῆρων δὲν ὑπῆρχε πρότερον
τοῦτο τὸ ἔθιμον, ἢ οἱ μνηστ. δὲν εἶχον τοῦτο τὸ
ἔθιμον, σ 275. ἔτι δὲ τὸ πρὸς τὴν φύσιν καὶ τὴν
φορὰν τῶν πραγμάτων συμφωνον «αὕτη δίκη
ἐστὶ βροτῶν» αὕτη εἶνε ἡ φύσις, ἡ τύχη, ἡ εἰ-
μαρμένη τῶν θνητῶν, λ 218. «ἡ γὰρ δίκη, ὅπ-
ποτε» τοῦτο συνήθως γίνεται, ὅποτεν—τ 468.

2) δίκαιον, δικαιοσύνη «δίκης ἐπιτεύς
ἔχω» δικαιοσύνης ἐνδεδως ἔχω, στεροῦμαι τὸ δι-
καίον μου, Τ 480. ὅθεν ἀντίκειται πρὸς τὴν ἰ-
σχύν, τὸ «σθένος» Π 542, ἢ τὴν «βίαν», «δι-
κην ἐξελαύνω» ἀποδιώκω τὸ δίκαιον (ἐκ τῆς
ἀγορᾶς) Π 388, «τίω» τιμῶ τὴν δικαιοσύνην,
ξ 84, «δίκην εἰπεῖν» περὶ τοῦ δικαστοῦ, ἀπα-
φαινοῦμαι ἢ λέγω τὸ δίκαιον, ἀποφασίζω, Σ 508.
β.) κατὰ πληθ. «δίκαι» ἀπονόμη τῶν δι-
καίων, δικαιοσύνη, Π 542, γ 244, ι 215.
ἔτι δὲ καὶ πᾶ δίκαια «νέκυες δὲ μιν ἀμφὶ δι-
κας εἶροντο ἄνακτα» οἱ νεκροὶ περὶ αὐτῶν (κα-
θήμενοι ἢ ἱστάμενοι) ἠρώτων τὸν ἄνακτα δίκας,
ὁ ἐ. ποῖος ἔχει δίκαιον, λ 570. 3) δίκη, ὑπό-
θεσις, δικαστική, «δίκην εἰδωμι καὶ λαμβά-
νω» εἰδῶ δίκαιον καὶ λαμβάνω, ὁ ἐ. φέρω τὴν

ὑπόθεσιν ἐνώπιον δικαστοῦ ἵνα ο.
Υ. Ἑρμ. 312. 4) λόγος δικ.
χειρῆμα δικανικόν «δίκη»
τὸν Εὐστάθ. Ψ 542. (Π. Ὁ δὲ
νεωτέρων ἐκλαμβάνει τὴν δοτικὴν
τοῖς μετέπειτα ἐμπροθέτου σύν-
δικαίως).

ΔΙΚΛΙΣ, ἴδος, ἡ, ἡ διπλή, ὁ
σιμον, δύο θυροφύλλα ἔχου-
σαι, σάνιδες, Μ 455, ρ 268, β.
νας μὲν ἐκ τοῦ κλεις, ἑπομ. κυ-
λλους· δ' ἐκ τοῦ κλίνω).

ΔΙΚΤΡΟΝ [..], τό, τῶν ἀλιέω
„δίχτυ“ χ 386 φ. (ἐκ τοῦ δι-
κατὰ δὲ τὸν Δοιδεργ. ἐκ τοῦ δι-
κατὰ).

ΔΙΝΕΪΝ καὶ ΔΙΝΕΪΝ [..], ὁ π.
νον ἐν τῇ ἐναστ. καὶ θυμαστικ.
σκην' ἐκ δὲ τοῦ δινέω ἀδρ. ἀ. ἐδ.
ἀ. δινηθεῖς. 1) μεταβ. περιστρε-
φω, „στροφουρίζω“ «σὺλον»
γεα» Σ 543. «μοχλόν» συστρέ-
πάνην, ι 388. 2) ἀμεταβ. συ-
στρόβιλος, „γυρίζω ἢ φέρω γ.
ρευόντων Σ 494, 606· ἐν γένει
μαί, ἀναστρέφομαι, «κατὰ
«παρὰ θίνα» Ω 42. «κατὰ ο.
πηνοῦ ἐναερίως περιστρεφόμε-
νου Ψ 875.—Ὡσαύτως καὶ τ.
περιστρέφομαι, περιέρχομαι
Χ 465 «ὅσα δινείσθην» συνε-
φθαλμοί, Ρ 680. «κῆππεσε διν-
συστραφεῖς χ 85» (ἀλλ' ὀρθότερον
Βέκκερ, «Ἀγρὶς καὶ Δύντζερ.
ἰακόν)· «κατὰ νῆσον δ.» περ.
«ἐπὶ ἄσπεα δινηθῆναι» π 63.

ΔΙΝΗ [..], ἡ, στρόβιλος, ὁ
ὕδατων τοῦ ποταμοῦ, Φ 213, ζ
44, 132. Ἐκ τούτου

ΔΙΝΗΕΙΣ [..], ΕΙΣΑ, ΕΝ, πο-
λὰς ἔχων συστροφάς, ἐπιθ. τ.
877, λ 242 κ. ἀ. πλγ.

ΔΙΝΩΤΗΣ [..], ὁ, ον (δινώω-
συνεστραμμένος· παρ' Ὁμ. δὲ γ.
διὰ τὸν ὄνον στραγγιζόμενος, το-
χεα» Γ 391. «κλισίη» τ 56.
βοτῶν καὶ χαλκῶ δινωτή· ἀσπίς
μάτων καὶ χαλκοῦ ἐστρογγυλω-
μένη, (κατὰ δὲ τὸν Δοιδεργ.
καθαρῶς ἐξαιρεμένη ὡς διὰ τ.

ΔΙΟΓΕΝΙΣ [..], ὅς, ὁ, ἡ (δι-
τοῦ Διὸς γεγεννημένος, ἐκ Δι-
σύνης· ἐπιθ. τῶν ἡρώων καὶ β.
τοῦ Διὸς, τοῦ βασιλέως τῶν βα-
σιλέων καὶ προστατευομένων, Α
ἀ. πλγ.

ΔΙΩΩΝ [..], ἐπιθ. (Διός) π.
κατὰ βούλησιν τοῦ Διὸς, Ο 4
ΔΙΩΣΤΕΓΝ, μέλ. σω, διὰ μέ-

«καὶ ἐπέσεια» τ 578, φ 76. 97· ἀπολ. «καὶ ἐπέσεια» ἐδύναστο τὸ μεταξὺ (τῶν δὲ) διὰστημα νὰ διατοξεύσῃ, διὰ τοῦ νὰ περάσῃ, ὅ ἐ. κενταί (οἱ σκοπεῖοι) εἰς τὸν τοξεύματος, *Ὁδ. μ 402.

ΕΙΣΟΜΑΙ, Ἰδ. ΔΙΑΦΕΡΩ.

το, Ἰδ. ΔΙΕΝΑΙ.

ΕΙΣΕΛΘΕΙΝ, διέρχομαι, Ὑμ. 18, 40.

Εἰς, ἵος, ὁ, 4) υἱός· τοῦ Ὁρσιλόγου, τοῦ Ἀλφειοῦ, πατὴρ τοῦ Κρήθωνος καὶ γγος, βασιλεὺς τῶν Φερῶν τῆς Νεσση- 512 ἐς. Παρ' αὐτῷ διενυκτέρευσε ὁ Τη- γ 488, ο 486· πιθανῶς ὑπὸ τῆς τοῦ μινονος, πρὸλ. I 454. 2) εἰς τῶν ἡγε- τῆς Ἐλευσίνος, ὃν ἡ Δημήτηρ ἐδίδαξε τὴν τῶν ἱερῶν μυστηρίων, Ὑ. Δήμ. 474· στή. 453 εὐρίσκεται ἡ γεν. Διόκλου ὡς μυστ. Διόκλος).

ΕΙΣΙΝΑΙ [...], μεταθ. ἐξαφανίζω· τὸ δὲ αἰ. ὅ. παρακ. διόλωλα ἀμεταθ. ἐξαφα- νίζω, ἐξολοθρεύομαι «οὐδ' ἔτι καλῶς οἰ- κός· διόλωλε» καὶ ὅχι πλέον ἀνεκτῶς (ὅ ἐ. ὄντως) ἐξαφανίζεται ὁ οἶκος μου, ὅ 64 ἡ. μίσην, ἡ. θυγάτηρ τοῦ Φόρβαντος, αἰχμὰ- τοῦ Ἀχιλλέως, I 655.

Εἰσελθὼν, εὐς, ὁ, αἰ.-ἀη καὶ-δεα, υἱός· τοῦ αἰ. καὶ τῆς Δημόλης, ἄρα τὸ γένος Λίτω- 470), ἀνὴρ τῆς Αἰγυπτίας θυγατρὸς τοῦ βασιλεῦς τοῦ Ἀργεῖος καὶ μετὰ θά- αὐτοῦ βασιλεὺς τῆς πόλεως Ἀργεῖος καὶ αὐτὴν Ἰναχμὴς πεδιάδος (Ἰδ. Ἀργεῖος I). Μετέαγε καὶ αὐτὸς τῆς δευτέρας ἐπὶ Οἰ- ρατίας τῆς τῶν Ἐπιγόνων, Δ 406 καὶ ὤσεν εἰς τὴν Τροίαν μετὰ 80 νεῶν, Β 568. Εἶνε εἰς τῶν ἀνδρεσιπτάτων τοῦ Ἀ- στρατοῦ (πρὸλ. «Διομήδους ἀριστεῖαν» Ἰλ.), ἀνταλλάσσει μὲ τὸν Γλαῦκον τὴν ὃν αὐτοῦ ξένον, τὴν πανοπλίαν του, τὴν πρὸς τὴν χρυσὴν, Ζ 230. Καὶ κατὰ μὲν 80 ἐς. εὐτυχῶς ἐπανερχεται εἰς τὸ Ἀρ- κτὺ δέ τινα μεταγενεστέραν παράδοσιν μετὰ ἰνδοῦν αὐτοῦ ἀπέπλευσε εἰς τὴν κάτω ν, ὅπου ἔκτισε τὴν ἐν Ἀπουλίᾳ πόλιν ρε (Αρρί).

Εἰς, τὸ, πόλις τῆς Εὐβοίας παρὰ τὸ ἀκρω- Κήνιον («Διολάδα») τὴν σήμερον, Ὑ. Α- Β 538.

Εἰσελθὼν [...], ἰνόν λ 325· ἐπ. Διώνυσος, 32 ἡ. πλχ. υἱός· τοῦ Διὸς καὶ τῆς Σεμέ- νταφρῆς ὑπὸ τῶν νομῶν τοῦ εὐδῶρου Νύσης, (Ἰδ. τὴν λ.) Ξ 325. Ἐκ τῶν κατ' ὁ Ὁμ. γινώσκει προσέτι τὴν ἐν Ὁρῶν αὐτοῦ καὶ ὅτι ὁ βασιλεὺς τῆς χώρας ἄλλος μὴ ἀνεχόμενος τὸν μέθυον τοῦτον ἀναγκάζει αὐτὸν νὰ καταφύγῃ εἰς τὴν θά- λαν πρὸς τὴν Θέτιν, Ζ 132 ἐς.—Ἐν τῇ λ παλαιότερα τὸν πρὸς τὴν Ἀριόλυν ἐρωτᾷ παρὸν δὲ ἀναφέρεται καὶ αὐτῇ. Εἶνε

κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν νεωτέρων τὸ σύμβολον τῆς φυτικῆς δυνάμεως τῆς γῆς καθ' ὅσον αὐτὴ ἀνα- φαίνεται ἐν τῇ παραγωγῇ τῶν πολυχύμων ὁπω- ρῶν, ἐπομ. ὁ θεός τῆς ἀμπελοργίας καὶ δοτὴρ τοῦ οἴνου καὶ τῆς ἐξ αὐτοῦ εὐφροσύνης καὶ τοῦ ἐνθουσιασμοῦ, Ὑμ. 6. 25. 26. (Κατὰ τὸν Οὐό- σιον εἶνε ὁ Διώνυσος κυρ.=θεός τῆς Νύσης· κατὰ δὲ τὸν Βέργκ=θεός νύχιας).

ΔΙΟΠΤΕΙΝ, ἀκριβῶς παρατηρῶ, κατασκο- πεύω, Κ 451 ἡ.

ΔΙΟΠΤΗΡ, ἵππος, ὁ, κατὰσκοπος, Κ 562 ἡ.

ΔΙΟΡΓΕΣΗ, ἀορ. ἀ. μετοχ. διορῶμαι, «τάφρον» σκάπτω ἢ ἀνοίγω διορύγα. φ 420 ἡ. ἐν τμ.

ΔΙΟΣ, ΔΙΑ, ΙΟΝ (ἀντὶ τοῦ Διός, ἐκ τοῦ Διός) κυρ. ἐκ Διὸς καταγόμενος «δῖον γένος» Ἰα- χέαιρα I 538· συνθ. ὅμως ἐν γένει θεῶν, ὑπεράνθρωπος, σεπτὸς, ἔξοχος, ὕψηλός, μέγας, ισχυρός, λαμπρός, ἀριστος· ἀ.) ὡς ἐπὶ θ. τῶν θεῶν μόνον κατὰ θηλ. γένος, οἷον «δία θεά» σεπτὴ, πάνσεπτος θεά, Κ 290· «δὲ Ἀρρο- δίτη, Ἡὼς· δία» κ. ἀ. τὴν αὐτὴν (ὅχι ὑπερθετι- κήν) σημ. ἔχει καὶ τὸ «δία θεῶν» Ξ 484 κ. ἀ. πλχ. ὡσαύτως καὶ «δία Χάρυβδις» μ 404· ὅ.) ἐπὶ ἐξόχων ἀνθρώπων ἀμφοτέρων τῶν γε- νῶν μάλιστα διὰ τὸ γένος, τὴν τάξιν, τὴν ἀν- δρείαν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἠθικὴν ἀξίαν, εὐγενεῖς, γενναῖος ἐνάρετος, οἷον «δῖος ὑφορδῆς» π 56 καὶ ἀ. «δὲ Εὐχαιε» π 461 «δ. Φιλοίτιος» φ 240· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ ἔθνων ὁλοκλήρων «δῖοι Πελασγοί, δῖοι Ἀχαιοί» γ 416, τ 499, 477 «δῖοι ἑταῖροι» (Σαρπηδόνας) Ε 692· γ.) ἐπὶ ἐξόχων ζώων οἷον «δ. ἵππος» εὐγενής, ὁ ἵππος τοῦ Ἀχιλλέως, Θ 485, τοῦ Ἀδράστου, Ψ 346· ὅ.) ἐπὶ ἀψύχων πραγμάτων, οἷον ἐπὶ θαλάσσης, Α 441 κ. ἀ. πλχ. ἐπὶ τῆς γῆς, Ξ 347, Ω 532, ἐπὶ τοῦ αἵθερος, Π 365, τ 540, ἐπὶ τῶν ποτα- μῶν, Β 522, Μ 21, ἐνθα περιλαμβάνεται ἡ ἔν- νοια τοῦ ἀπεράντου καὶ μεγάλου μετὰ τῆς τοῦ ἱεροῦ καὶ ὑπὸ τὴν ἄμεσον θέλει ἐπενέργειαν εὐ- ριτιμομένου. Ὡσαύτως τίθεται καὶ ἐπὶ ἀρχαίων, σεβαστῶν πόλεων, οἷον τῆς Ἀρισδῆς, Β 836, Ἰλῖδος, Β 615, Α 686, 698 καὶ Λακεδαιμό- νος, γ 326, ν 440, πρὸλ. ἱερός.

ΔΙΟΣ, ὁ, υἱός· τοῦ Ποιέμου, Ω 231.

ΔΙΟΣΚΟΥΡΟΙ [...], οἱ, υἱοὶ τοῦ Διός, κατ' ἐξο- χὴν ὁ Κλέτωρ καὶ ὁ Πολυδεύκης, μόνον διη- ρημένως γραφόμενοι «Διὸς κοῦροι» Ὑμ. 33, 4. 9. πρὸλ. Ὑμ. 16.

ΔΙΟΤΡΕΦΕΙΝ [...], ἐλ. ὁ ὑπὸ τοῦ Διὸς τρα- φεῖς ἢ ἀνατραφεῖς. Ἐπὶ θ. τῶν βασιλέων καὶ ἀρίστων τοῦ λαοῦ, ὡς τὸ «διογενής», Β 496 κ. ἀ. πλχ. «αἰζηοί» Β 660· ἐπὶ δὲ ἐπὶ θ. τοῦ Σκα- μάνδρου, Φ 223, «ἐνθροῦποι» ὡς γεννηθέντες ἐκ θεῶν ἢ συγγενεῖς αὐτῶν, ε 378.

ΔΙΠΛΑΞ, ἄκος, ὁ, ποι. διπλοῦς, μὲ δύο διπλαῖς· «δημός» Ψ 243.—Ὡς οὖς. ἡ, (ἐξυ- πακ. γλαῖνα) διπλοῦς μανδύας, γλαυκὸς δι- πλῆ, ἣν δύναται τις δις νὰ περιβληθῇ, (ἡ ἐν

διπλῶν ἀμφίσκοθαι» κατὰ τὸν Σχολ.) πρόβλ. «διπλῇ χλαίνα» καὶ «διπτύχος· λώπη»· τούναντιον εἶνε ἀπαοῖς, ὅπ. ἴδ. (Ὀλιγώτερον πιθανὴ εἶνε ἡ γνώμη τῶν οὐρομένων ὅτι εἶνε ἱματίον διπλῆς ὕφης· οὕτως, ὥστε ἡ μὲν κυρία ὕψη νὰ ᾔη λευκή, τὰ δὲ κοσμηματα πορφυρεῖ· ἢ ὅτι εἶνε ἐκ ἐμπίτου ὑφάσματος) Γ 426. Α 441, τ 244.— (1) Ἐάν τις δὲν ἀρέσκειται εἰς τὴν ἐκ τοῦ διπλούς παραγωγὴν, δὲν εἰςῶρω ἂν δὲν εἶνε προτιμότερον νὰ ἐτυμολογήσῃ τις τὴν λ. ἐκ τοῦ δι καὶ πλάξ=ἐπιπλάττειν ὁμαλή ἢ ἐκ τοῦ πλέκω, ὡς νομίζει ὁ Κούρτιος ἐν τῷ Ἐτυμολογικῷ).

ΔΙΠΛΟΥΣ, η, ον, συνηρ. μόνον ἐν τῷ θηλ. διπλῇ, διπλοῦς· «χλαῖνα διπλῇ»=δίπλας, ὅπ. ἴδ., Κ 434, τ 226 «δοι διπλούς· ἦντετο θώρηξ» Δ 133, Γ 415, ἴδ. ἄντοματ.

ΔΙΠΤΥΧΟΣ, ον, ὁ δὴ ἔχων πτυχεῖς «λώπη δι.»=δίπλας, ὅπ. ἴδ., ν 224.—Ἐπὶ δὲ καὶ αἰτιατ. ἐνικ. μεταπλαστική διπτύχα (ἐκ τῆς ἀχρ. ὀνομ. ΔΙΠΤΥΞ) ἐν τῇ φρ. «διπτύχα ποιῶ» (ἐξ-υπακ. «κρίσιν» ὅπ. ἴδ.) κάμνω δύο διπλὰς ἢ διπλῶν τὴν κρίσιν, Α 461, γ 458, μ 361. (Ἡ αἰτ. διπτύχα εὐρίσκειται καὶ παρὰ τῷ Ἀπολλων. τῷ Ροδίῳ, Β, 32).

ΔΙΣ, ἐπὶ. δις, «δύο φοραῖς» ἢ «δύο βολαῖς» τ 494 f. (ἐκ τοῦ δύο ἀντὶ τοῦ ἀχρ. ΔΙΣ).

ΔΙΣΘΑΝΗΣ [-ω], ἐς, ἐπ. ὁ δις ἀποθανών, μ 22 f.

ΔΙΣΚΕΩ, δισκεύω, ῥίπτω τὸν δίσκον, «δίσκω ἐδίσκειον ἀλλήλοισι» διὰ δίσκου, ῥίπτοντες τὸν δίσκον, διηγωνίζοντο πρὸς ἀλλήλους, 0 188 f. Ἐκ τοῦ

ΔΙΣΚΟΣ, ὁ (δισκῖν, ἀορ. τοῦ ἀχρ. δίσκω=ῥίπτω) «δίσκος»· στρογγύλος, ὁμαλός, λίθινος ἢ σιδηρούς (ἴδ. σόλος) ἢ καὶ ξύλινος, ὅτε μὲν ἔχων ἐν τῷ μέσῳ ὀπήν καὶ ἱμάντα, ἵνα τῇ βοήθειᾳ τούτων ὅσον δυνατόν μακρὰν ῥίψῃ, ὅτε δὲ καὶ ἄνευ τούτων. Ἡ δισκοβολία ἦτο ἡδὴ ἐπὶ Ὀμήρου συνηθῆς παιδιὰ, Β 774, δ 626, ἐν ᾗ τὰ βραδέων ἐλάμβανεν ὅστις ἔρριπτεν αὐτὸν ἀπώτατα. ἴδ. μάλιστα 0 186· ὅθεν ΔΙΣΚΟΥΡΑ τὰ, ἐπ. (οὔρον), τὸ διάστημα, εἰς ὅσον ὁ δίσκος ῥίπτεται, οἶον ἐδίσκευμα, «ἐς δισκουρά λείπειτο» εἶχε μείνῃ ὅπως ὅσον ῥίπτει τις τὸν δίσκον μακρὰν, Ψ 523 f. Τὰ αὐτὰ λέγεται καὶ «δίσκου οὔρα» Ψ 434, πρόβλ. οὔρον.

ΔΙΤΤΟΣ, ἡ, ον, διπλοῦς, Βατρ. 61.

ΔΙΦΑΝ [-ω], ζητῶ, «γυρεῦω»· «τῆθεα» δ-στρεα ζητῶ, περὶ τῶν κολυμβητῶν, π 717 f.

ΔΙΦΡΑΣ, ἄδωρ, ἡ=τῷ ἐπομ., ἑμαῖα, Ἐπιγρ. 15, 8. (1) ἔνθα καὶ ἄλλη γραφή· διφρακα).

ΔΙΦΡΟΣ, ὁ, 1) τοῦ ὀχήματος τὸ ἔδρανον (τὸ κάθισμα), τὸ χώρημα, τὸ κύτος («κουτίον») ἐντὸς τοῦ ὁποίου κάθονται ἢ ἵστανται οἱ ὀχούμενοι (τὸ κατ' ἀρχὰς βεβαίως ἢ ἐκ συνήθους ἐπὶ τοῦ ἄζονος κρηπίς) Ε 460, Α 748, Ρ 464, Ψ 432 κ. ἀ. Τὰ πλάγια αὐτοῦ ἦσαν στρογγύλα, ὅπισθεν δὲ ἀνοικτά, ἵνα ἀνέρχεται ὁ ὀχούμενος

ἱμάντες δὲ ἐντεταμένονι συνετχον αὐτῷ ἄζονα, Ε 727. Ἐνίοτε σημ. καὶ ὅλον τὸ μικρὸν ἔρμα μόνον ἐν Ἰλιάδι, Κ 303, α. ἔτι δὲ καὶ ἑμαῖαν ὁδοπορικὴν ἔδραν, γ 324. 2) ἀπλοῦν ὀρανίον (ἐκ κλιντροῦ ὀπισθεν) «σκαμνί» Γ 421, Ζ 717 κ. ἀ. (Συνήθως παράγεται κατὰ τὴν ἐκ τοῦ διφρος, οἶον ἐὶν ἀνθρώπων τὸν μαχητὴν καὶ τὸν ἡνίοχον).

ΔΙΧΑ [-ω], ἐπὶ. διττῶς, «εἰς δύο» διχα πάντα ἀφίθμεον· ἀφίθμεον διχρεῖς ὁμαλός, κ 203· «διχα δίδασται» εἰς δύο ο 412. 2) μεταρ. διττῶς, κατὰ τὴν ποῦς ἐν ταῖς φράσεσι «διχα θέσπισεν βουλή, διχα μεμαρτίξω, διχα θυμὸς ἐβόη, διχα θυμὸς ἔχω, διχα θυμὸς ἄητο, διχα ἴδ. τὰ ῥήματα καὶ οἰκνίς.

ΔΙΧΟΑ, ἐπὶ. ποι. ἀντὶ τοῦ διχα, ἐν μέρῃ «τοὶ διχρᾶ θεδαίεται» α 23· μεταρ. χρᾶ κραδίη μέμονε» διττῶς πάλ्लεται ἡ μου, ταλάντεύομαι μεταξὺ δύο ἀποράντων 435.—Ἐκ τούτου

ΔΙΧΟΑΔΙΟΣ [-ω], η, ον, ἐπ. διττός, δις «Κηρε»· ἴδ. 1 411.—Τὸ αὐδὲν ἐπιμακρῶς Ε 24.

ΔΙΧΟΜΗΝΟΣ [-ω], ον (διχα, μὴν), κατὰ μέσον τοῦ μηνός, κατὰ τὴν πανσέληνον, «διχ.» ἢ διχαζούσα τὸν μῆνα, ἢ πανσέληνον πλήθουσα, Γμ. 32, 41.

ΔΙΨΑ, ἡ, «δίψα»· ἴδ. Α 612, Γ 466. τούτου

ΔΙΨΑΛΕΟΣ [-ω], η, ον, ποι. «δίψα πρὸ Βατρ. 9.

ΔΙΨΑΝ (διχα) «δίψω» Α 584 f.

ΔΙΩ [-ω], ἐπ. θίωα τοῦ διέω, 1) Ἐν ἐνεργ. μόνον τὸ γ' ἐν. καὶ πλ. τοῦ παρ. αὐθίσεως ΔΙΩ καὶ ΔΙΩΝ· ἀ.) «διώζω» τρέπομαι εἰς φυγὴν, φεύγω, «περὶ αὐτοῦ 251· β.) φοβοῦμαι, «περὶ γὰρ δις» Ἀχαιῶν» πολὺ ἐφοβεῖτο (ἦτο περιέτης) πρὸς τὸν ἄνδρα, 1 433, Α 557, πλάτων· Ε 556. 2) Ἐκ δὲ τοῦ μέτ. μόνον ἐν. καὶ πλθ. τῆς ὑποτ. διήται, διώνται, καὶ ἐν. τῆς εὐκτ. διόιτο, ἔχει δὲ σημ. μετακινῶ, «φοβίζω», διώκω, τρέπω εἰς φυγὴν, Η 497, «διώκει» Μ 276, «μεγαλοὶς» ἀποδιώκω, υ 343· «ἔππου» τ' αὐτοῦ ἐλκύνω πρὸς τὴν πόλιν, Ο 681· «διώκει» Χ 456· «κνώδαλον, ὅτι διόιτο» ὡς ποτε ἦθελε καταδιώξῃ (ὁ κύων), ρ 317· τῇ 489· «μάχην ναῦσαι» τὴν μάχην ἀπὸ τῶν ἀποκρούω, Π 246.—Πρόβλ. περὶ τούτου τὸ ῥήματος ἢ τοῦ ΔΙΕΜΑΙ Ἐρμ. εἰς Αἰσχ. Περσ. 1. ΔΙΩΘΩ, ἀορ. ἐπ. διώσω ἀντὶ τοῦ διέωσα, διώκω, κατακρημνίζω «κρημνόν» φ 241. ΔΙΩΝ (διώ) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. Ἐνεργ. βάλλω τινά εἰς ταχέαν κίνησιν, διώκω, «διώκων»· ὅθεν 1) ἀποδιώκω, ἀποστῶ

ὄν· ἔγωγε· σ 409 (κατὰ δὲ τὸν Ἀ-
ρίων κατόπιν τινός, καὶ καίται σα-
ρεῖ δὲ κινῶ, ἐλαύνω, „παίρωνω ἢ
προσά“, „ἄρμα καὶ ἵππους· Οὐλύμ-
439 „νῆα“ ἐλαύνει ὁ ἄνεμος· ἢ αἱ
12· ἐπὶ μ 282, καὶ παθ. «ἡ δὲ νῆς
α διωκομένη» ταχέως ἐλαυνομένη, ν
καταδιώκω, „κυνήγῳ“ (τοῦναντίον·
λ. Ε 672, περὶ ὀρέου ἀρπακτικοῦ, Ν
Ε 223, Θ 407 κ. ἀ. ὁ·) διώκων (αἶρω),
βάνω, „παίανω“ Χ 499, 200· γ·)
ἔγω κατόπιν τινός, ἐπιδιώκω τι
κατάληπτα, ἀνέσκατα ἐπιδιώκω, Ρ
μετὰ. ταχέως ἐλαύνω, τρέχω ἐπὶ
Ε 344, 424, 499· ἐπὶ ἵππων, Ε 223·
κων, μ 482· ἐν γένει τρέχω, σπεύδω,
330. Β·) Μετὰ σχεδὸν ὡς μεταβα-
τικῶς· προδύω; καταδύω διὰ τῆς
Φ 602· «δομοῖο» τὸν ἀπέπεμπε ἀπὸ
τοῦ ὡς ἀπὸ τῆς ἰδίας ἐξουτοῦ, σ 8.
[··], γ, μήτηρ τῆς Ἀφροδίτης ἐκ τοῦ
370. Γ·) Ἀπ. 93. Κατὰ τὸν Πλάτ. 3
θυγάτηρ τοῦ Πλάτωνος καὶ τῆς Τι-
τατὶ τὸν Ἀπλδ. 4, 4, 3 θυγάτηρ τοῦ
(Εἶνε ἐσχηματισμένον βεβαίως ἐκ τοῦ

ος [···], ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Διόνειρος,
···, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ἀμαρυγκίως,
τὸν Ἑπειῶν, φονεύει· ὑπὸ τοῦ Παι-
22. Δ 518. 2) πατὴρ τοῦ Λύτογ-
··· καὶ ἐταίρου τοῦ Ἀχιλλεύς,

···, ἀμνηστία, ἴδ. ἀμνή.

···, ἢ (δαμάω) ἢ δαμάσεις, ὁ δα-
··· ἵππων ἔχμεν διπλῶς τε μένο· τε·
··· ἵππων τὸν δακατῶν καὶ νά ἀναγα-
··· αὐτῶν, ἢ δαμάσας τοὺς ἵππους
··· τὴν ὁρμὴν αὐτῶν. (συναπτομένου
··· διὰ τοῦ λεγομένου ζευγμάτος κέ
··· πρὸς τε τὴν «δαμῆσιν» καὶ πρὸς
···) Ρ 476 γ.

···, ἢ, ποι. δαμάστρια, ἐπὶ θ τῆς
259 γ, κυρ. θηλ. τοῦ

···, ἢ, ποι. δαμαστής, ὅγμ 21. ἢ
···, ὁ, πρόσωπον ὑπὸ τοῦ Ὀδυσ-
···, υἱὸς ὄθεν τοῦ Ἰάσονος βασιλέως
···, ρ 443.

···, ποι. (δαμάω), κυρ. ἢ δεδαμασμέ-
··· αἰγμάλωτος, ἐλευθέρᾳ δηλ. γεγεννη-
··· ἐκ τὸν νόμον τοῦ πολέμου εἰς δου-
··· ἐλθούσα (διόφορος ἄρα τῆς «δούλης»)
··· πλ. θ. Σ 28, πρβλ. I 658, Ω 643·
··· γένει δούλη, θεράπεινα, ὑπηρε-
··· 47 κ. ἀ. πλ. καὶ ὡς ἐπὶ θ. «δωμάι
··· Z 323, I 477, π 408, γ 396 κ. ἀ.
··· μένον εἰς δικόρου· οικιακὰς ἐργα-
··· ἐκαθάρων τὴν οἰκίαν, ἤμεθον τὸν σί-

···, ἐποῖον τὸν ἄρτον, ὑφαίνον, ἐμαγείρουν
κτλ. πρβλ. ληφίπολοι. [Κατὰ τινὰς πρέπει νά
··· ἔχη ἰσὺς υπογεγραμμένον εἰς τὸ ω].

···, ὁδός, ὁ, ποι. (δαμάω), κυρ. ὁ δεδα-
··· μασμένος, ὅθεν αἰγμάλωτος, ἐλεύθερος δηλ.
··· γεγεννημένος, ἐν πολέμῳ δὲ εἰς δουλείαν περιελ-
··· θὼν (διόφορος τοῦ «δούλος») α 398· ἐν γένει
··· ὁ ἔπειτα δούλος, ἀνδράποδον, ὡς ἐπὶ τὸ
··· πλ. θ. κατὰ πλ. θ. συνηθέστατον ἐν τῇ Ὀδ., τῆς
··· δὲ ἴλ. μόνον T 333. Ὁ ἐνικ. ἀρήμ. εὗρίσκε-
··· ται δ 736, λ 490, ω 257· ὁ δὲ δοικ. «δωίως»
··· π 244, γ 414· καὶ ὡς ἐπὶ θ. «δωίως ἄνδρες» π
··· 305.—Οἱ δωίως ἐχρησίμευσον εἰς βαναυσότερας
··· οικιακὰς ἐργασίας, ἐσθίζον ἔβλα, εἶχον τὴν ἐπι-
··· μέλειαν τῶν κτηνῶν, ἐρύτατον τὰ ποίμνια καὶ
··· ἐρεώρουν τοὺς ἀγρούς. (Κατὰ τὸν Νίσιον «δωίως»
··· εἶνε ἐν γένει ὁ δούλος, εἴτε ἐκ γενετῆς τοιοῦτος,
··· εἴτε ἀργυρώνητος, εἴτε αἰγμάλωτος).

···, ἀνοπαλίζω, ἐπ. μέλ. ἔω, ῥῆμα εὗρισκόμενον
··· Δ 472 «ἀνὴρ ἀνδρ' ἐνοπαλίζει» καὶ ε 542 «τὰ
··· σὰ ῥάκεα ἐνοπαλίζει», λαβὼν δὲ πολλάς παρα-
··· γωγὰς καὶ ἐρηγνείας. Κατὰ μὲν τὸν Δόδεκκ ἐκ
··· τοῦ ἄγρ. ἀνοπαλῆς ἢ ἀνόπαλος, ὅπερ ἐκ τοῦ
··· ἄγρ. οὐπ. δόκος (ὅθεν τὸ «δονεῖν» καὶ ὁ «δο-
··· κα») καὶ τοῦ πάλαι ἐσχηματίσθη, σημ. διὲ τὸ
··· τινάσσω, διασείω, ῥίπτω τῆς δὲ κάκειος (ἐν
··· τῇ ε 512 ἀντὶ τοῦ φορέῃ ἢ περιβάλλομαι)
··· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἰοτλ. γνῶφαλλον=κνά-
··· φαλλον, καὶ σημ. διατινάσσω ὡς ὁ ἰναφεῖς (ὅθεν
··· τινεῖ ἐρηγνέουσι τὸ ε 512 ὅα καθαρίσθη, „δε-
··· πλ. θ.“ τὰ ῥάκη σου) ἄλλοι δὲ παράγουσιν ἐκ
··· τῆς Σανσκρ. ῥίζης nabhi, κηφ (ὅθεν νέφος, γνῶ-
··· φος, δνόφος) καὶ ἐρηγνέουσι τυλίσσω, κρύ-
··· πτω, φονεύω. || Τέλος ὁ Δυνάκερος παράγει ἐκ
··· τοῦ ἄγρ. ἀνοπαλός, ὅπερ ἐκ τῆς ῥίζ. ἀνέπ-,
··· καὶ ἐρηγνέει διὰ τοῦ ἔπτομαι, λαμβάνω,
··· ὅπερ ἀρμόζει ἐπ' ἴσῃ εἰς ἀυφότερα τὰ χωρία.

···, ἀνοφερός, ἢ, ὄν, ποι. (δνόφος, συγγ. τῇ νέ-
··· φος) σκοτεινός, ῥοφερός, μέλας, „μαυρός“,
··· «νύξ» ν 269, σ 50, «ὑδωρ» I 45, Π 4.

···, δοῦσαστο, ἐπ. ἑλλειπτ. μέσ. ἀφρ. ἀ., εἰ οὐ
··· προσέτι καὶ γ· ἐν τῆς ὑποτακτ. δοῦσεται (ἐπ.
··· ἀντὶ τοῦ δοῦσεται) εὗρίσκεται, σημ. φαίνονται,
··· [δοκῶ] «ᾧδε δὲ αἱ φρονέοντι δοῦσαστο κέρδιον
··· εἶναι» [σκοποῦντι δὲ οὕτως· ἔδοξεν αὐτῷ κέρδιον
··· εἶναι], σκεπτόμενος δὲ οὕτως ἐνόμισεν ὅτι εἶνε
··· ὠφελιμώτερον, Ν 458, ε 474 κ. ἀ. πλ. γ· ὡς
··· ἀν τοι πλήμνη γὰρ δοῦσασται ἄκρον ἰσθίαι κύ-
··· κλου» οὕτως ὥστε νά φανῇ ὅτι ἡ πλήμνη ἐθα-
··· σεν (ἤγγισ) τὴν ἄκραν τοῦ τροχοῦ (··· ὑπερ-
···βολικὴ ἐκφρασις τῆς αἰνιγμοῦ γραφῆς τοῦ ὅρμα-
···τος, στηριζομένη εἰς λόγους ὀπτικοῦς κατὰ τὸν
··· Φαίταιν) Ψ 339. (Παράγεται κατὰ τὸν Βούττιχ.
··· ἐκ τοῦ «δέσται» (ἴδ. δέστ) = φαίνεται, κατὰ
··· τροπὴν τοῦ εἰς ο. Ἄλλοι δὲ ἤπτον πιθανά·
··· παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀοιή, καὶ ἐρηγν. κυ-
··· ρίως ἀμφιβάλλω, ἐνδοιάζω, ὅπως εὗρίσκε-
··· ται παρ' Ἀπολλ. τῇ Ὀδῳ· ἀλλὰ πρέπει παρ' ἡμῶν

ῥημα. ||. Ὁρθότερον ἴδ. ἐν λ. ΔΕΑΤ').

ΔΟΙΉ, ἡ, ἐπ. ἀμφιβολία, ἀβεβαιότητα, «ἐν δοιῇ (εἶναι)» ἐνδοιαζειν, I 230 †.

ΔΟΙΟΣ, ὁ, ὄν, ἐπ. διττός, μόνον κατὰ δοικ. «δοιῶ» Γ 236 κ. ἀ., ἀκλιτ. Ω 648· συνηθέστερον κατὰ πληθ., δοιοί, αἱ, ἀ=δύω, ἡ ἀμφοτέρω, αἱ, α, E 728 κ. ἄ. πλ.χ.—Τὸ οὐδ. πλ. «δοιά» ἐκλαμβάνεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὡς ἐπίθ. «ὅμοι κακὸν ἔμπεσεν οἷον δοιά» οἷτος δ' 46· (κατ' ἄλλους ὅμως καὶ ἐνταῦθα σημ. δύω, καὶ εἶνα ἐπανόρθωσις τοῦ ἐν. «κακόν»· ὅθεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοῦναι, πλὴν τοῦ Ἀμείνου, στίζουσι μετὰ τὸ «οἷον»· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης ἔγραφε «κακὰ» καὶ μετὰ τὸ «ἔμπεσεν» ἐστιζε κόμμα, ὅπερ ἐγκρίνει ὁ Ἀρεν.).

ΔΟΚΕΪΝ, ποι. (δέχομαι), παραφυλάττω, καιροφυλάκτω, «καρτερῶ», τινά, N 545, H 313· ἐν γένει παρατηρῶ, παραδοκῶ, τηρῶ, «Ὀρίωνα» Σ 488, ε 274· ὥσαυτως· «κῶων (λέοντα) ἐλίσσόμενον δοκεῖν» παρατηρεῖ, προσέχει εἰς τοῦς ἐλιγμούς τοῦ λέοντος, ἵνα καιρίως ἐπιπέσῃ κατ' αὐτοῦ, Θ 340· πρὸς. Ψ 325.—Ἡ μεταχλ. «δοδοκηνέου», O 730, ἦν τινες ἐνταῦθα ὑπάγουσι καὶ ἐνεργητικῶς ἐκλαμβάνουσιν, ἀνήκει εἰς τὸ ΔΕΧΟΜΑΙ, ὅπ. ἴδε.

ΔΟΚΕΩ, ὁδός. ἀ. ἰδοῦα Γ. Ἐρι. 208, ποι. ἰδοκῆσα κ 415. 1) μεταβ. νομίζω, «θαρήρῳ», πιστεύω μετ' ἀπαιρ. «δοκέω νικήσειν Ἑκτορα» H 192.—Συνήθ. 2) ἀμετ. φαίνομαι μετὰ δοτ. προσ. καὶ ἀπρρ. «πέπλο· οἱ δοκέει χειρίστατος εἶναι» Z 90· «ὅς μοι δοκεῖ εἶναι ἄριστος» I 403, υ 93· «δόκησε σφίσι θυμός· ὡς ἔμεν» ἐρᾶν δὲ εἰς αὐτοὺς ὅτι ἡ ψυχικὴ των διάνοσις· ἦτο τοιαῦτη, κ 415. (||. Ὁρθότερον ὁ Δυνῆζερ· ἐρμηνεύει σφίζων εἰς τὸ «θυμός», ὅπερ ἐκλαμβάνει ὑποκείμενον τοῦ «δόκησε»=ἐνόησαν ἡ ψυχὴ των, καὶ τότε τὸ παραδειγμα τοῦτο ἀνήκει εἰς τὴν 1) σημ.). Σπανιώτερον μετὰ μέλ. ἀπρρ. «δοκέει δὲ μοι ἔσεσθαι» Z 338.

ΔΟΚΟΣ, ἡ, δοκός, «δοκάρι», κυρ. ἡ στηρίξουσα τὴν στέγην, P 744 καὶ τ 38 κ. ἀ. (||. ἴδ. φαίνεται, παράγεται ἐκ τοῦ ΔΕΧ-ομαι).

ΔΟΛΙΟΣ, ὁ, ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (δόλος), δόλιος, ἀπατηλός, «πανηρός», μόνον ἐπὶ πραγμάτων, ὅταν ἔπεια· i 282, «τέχνη» δ 435, h 29· «κύκλος» ὁ ἀπατηλὸς κύκλος, τὰν ὅποιον οἱ κυνηγοὶ διὰ δικτύων καὶ παγίδων περὶ θηρίων τι σχηματίζουσι, Ὁδ. δ 792.—Ἐπίθ. Δολίης Βατρ. 93.

Δολίος, ὁ, δολιός τις τοῦ Λαέρτου, πατὴρ τοῦ Μελαγχίου καὶ τῆς Μελανθοῦς, δ 735.

ΔΟΛΙΚΑΛΟΣ [..], ὄν, ὁ δολιχόν (μακρόν) αὐλόν (καλάμι) ἔχων, «αἰγανέη» ἀγόντιον, ἔχον μακρὸν τὸν αὐλόν (ἴδ. τ. λ.) ἢ τὸ καλάμι τῆς αἰχλῆς (λόγγης), i 456 †. (Ἐσφαλμένως ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν· ὁ ἔχων μακρὸν τὸ ξύλον, εἰς δ' ἀποσπασθέντι ὁ σφίγγει).

ΔΟΛΙΚΟΣ [..], ὁ, ὄν, μακρός· i 436, «ἔρχεα, δόρυ» Δ 533, Θ 17 χρόνου «νοῦσος, νός» λ 472, ψ 241· νου τε καὶ τόπου ἐνταῦθα· ὁδός· δ 30 γ 469.—Τὸ οὐδ. «δολιχόν» ὡς ἐπίθ. ὁ δολικός [..], ὁ, εἰς τὸν ἡγεμόνα λευσίνος, Γ. Δήμ. 155. (Ἐσφαλμένως τὸ πρὸ τοῦ Οδοῦσ. Δολιχός).

ΔΟΛΙΚΟΣΚΙΟΣ [..], ὄν, ἐπ. ὁ δολικὸν σκιάν ἔχων ἢ ῥίπτων, μετ' ἐπίθ. τοῦ δόρατος· Γ 346 (||. ὅχι δὲ Ἀράβας δικαίως· ἐν τῇ γυνὴ αὐτοῦ καὶ χάρβα νομίζουσιν, μακροτάτη σκιά δὲ δόρατος, ἀλλ' ἵνα χαρακτηρίσῃ ποιητὴ τὸ μακρὸν δόρυ), τ 438 κ. ἀ.

ΔΟΛΟΕΙΣ, ΕΙΣΑ, ΕΝ, ποι. (δόλος) δόλου, δολερός, πανουργός· κ 415 «Καλὸν» η 245· μεταφ. ἐπὶ ὅτι γὰρ δολοῦνται (δέσματα) τέτυκτα· ἦν λην πανουργίαν μεμηχανευμένα, θ 43.

ΔΟΛΟΜΗΤΗΣ, οἱ, ὁ, μόνον κατ' ἀμ. μήτη· A 540 † καὶ ΔΟΛΟΜΗΤΗΣ, ἡ, ὁ μήτης· ὁ δολοῖος ἔχων σκοπούς, δ 43· «δοκίος», πανουργός, ἐπίθ. τοῦ Λιτῆς Κλυταμνήστρας, Ὁδ. α 300, δ 43· Δόλοπος, οἱ, ἴδ. Δόλου.

ΔΟΛΟΠΙΩΝ [..], ἰσάος, ὁ, πατὴρ τοῦ νορῶ, Τρώες, ἱσρεῦς τοῦ Σηχιάδου, i 43 τοῦ δόλοψ).

Δόλος, ὁ (δέλεαρ) 1) κυρ. δέλεαρ, λωμά· πρὸς ἀλίαν τῶν ἰχθύων, =

2) πᾶσα τέχνη ἢ μηχανή, πᾶν εἶδος τοῦ συλλαμβάνειν ἢ ἀπατᾶν τινα, ὅπως ἵππος, θ 493, οἱ δέσμοι ἢ τὰ ἀπὲρ ἔστησαν ὁ Ἠφαιστός· εἰς τὸν ἄνδρα· «δόλος· ἔβληνος» ἡ παγίς, τὸ «δόκων» γρά, Βατρ. 416· ἐν γένει δόλος, ἀπατηνῆρία, πανουργία, Ὁμ. πλ.χ. «δὲ καὶ πονηρός δόλος, O 14· ὥσαυτως· «κατὰ Δ 339· ἴδιως ἡ δοτ. «δόλω» μὲ δόλῳ τοῦναντι· «κράτει» H 142 ἢ «ἀνταδὶ» πολλὰκις τὸ πληθ. «δόλοι» Γ 204, Z 419 κ. ἀ.

ΔΟΛΟΦΡΑΔΗΣ [..], ὁ δόλια φράξας δόλ. διανοούμενος, δόλιος, Γ. ἴδ.

ΔΟΛΟΦΡΟΞΕΝ, οἷα, ὄν, ἐπ. ὁ ἀντιπῶν ἢ ἐπινωδῶν, μόνον κατὰ μεταφ. Κλάσεν ἐκ τοῦ δολοφρῶν παρὰ 405, κ 339 κ. ἀ.

ΔΟΛΟΦΡΟΞΙΝΗ [..], ἡ, ἐπ. ἡ δόλια φράξις ἢ γνώμη, ἀπάτη, πλ.χ. εἰς τὸν τας, πανουργίαι, Ὁδ. T 97, 412, Z 361.

Δόλος, οἷος, δ, 1) εἰν. ὄν. οὐδὲν ἰσχυρὰ φυλὴ τῆς Θεσσαλίας· παρὰ τὸν Ἑνίπεια, I 484, μετέπειτα δὲ εἰς τὰς τῆς Πυλῶος. 2) νόσ. ὄν. ὅς ἐστις

κατὰ τὸν Ἰσὺχ.) α.) υἱὸς τοῦ Ἀδου-
μονος τοῦ Λαομέδοντος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ
αὐτοφρονεῦσις, Ο 523 ἐς. 555· β.) υἱὸς
τοῦτοῦ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν Α 302.

αὐτὸς, πρὸς, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐκλῆδους, Τρώς,
ἀδελφὸς ὡς κατὰστατος νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς
τοὺς πόδας τῶν Ἀχαιῶν καὶ συλλήφθῃ ὑπὸ
Πηλεΐδου καὶ Ὀδυσσεύος ἐφρονεῦθη, Κ 314
καὶ τοῦ ἄλλου, σίονεϊ θαλερός).

καὶ, ἐπὶ, ὁ, αὐτὸς, εἰς τὴν οἰκίαν, Ω
πλγ. ἐπὶ δὲ καὶ «ἔνδεσθαι δαμόνδε» εἰς τὴν
οἰκίαν, Π 415, α 83 κ. α. Σημ. καὶ εἰς
αὐτοὺς τῶν ἀνδρῶν, γ 479. Ἐκ τοῦ
αὐτοῦ, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ που (θέρω), κυρ.
ἐκδομή, τὸ οἰκοδομημα, ὅθεν 1) κα-
τα, οἰκία· α.) ἐπὶ τοῦ ναοῦ τῶν θεῶν,
Π 114 κ. Ζ 89 ἔ. πλγ. ὡσαύτως· «δ. Ἐρε-
τα» η 81· «Αἰὶος δαμός» ἡ κατοικία ἡ πό-
λις τοῦ Ἀδου, ι 524 κ. α. ἀλλὰ ἔ. πλγθ.
καὶ δαμόν· Χ 52· β.) ἐπὶ τῶν κατοικίῶν
ἐνθάδε, σπαν. ἐνθάδε Β 513, Ζ 242,
Πηλῆρος Σ 60· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθυντι-
κῶς αἱ κατοικίαι τῶν εὐπορευόντων, περὶ
ἁπλῶς ὁ λόγος παρ' Ὀμήρ., συνήθως ἐκ
τῶν οἰκοδομημάτων συνέκιντο, Ε 498, θ
πλγ. γ.) ἐπὶ τῆς κατοικίας τῶν ζώων,
τῆς μνῆρας τῶν προβάτων τῆς κυνέλης·
αὐτῶν, Μ 301, 469. 2) δαμάτιον,
ἀλλοτρίον ἢ σήμερον λεγόντων ἀφ' αὐτοῦ εἰς
αὐτῶν τῶν ἀνδρῶν, ἡ ἐστιατορίαν, α 255,
91.

κατὰ τὸν Ἰσὺχ.) α.) υἱὸς τοῦ Ἀδου-
μονος τοῦ Λαομέδοντος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ
αὐτοφρονεῦσις, Ο 523 ἐς. 555· β.) υἱὸς
τοῦτοῦ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν Α 302.

αὐτὸς, πρὸς, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐκλῆδους, Τρώς,
ἀδελφὸς ὡς κατὰστατος νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς
τοὺς πόδας τῶν Ἀχαιῶν καὶ συλλήφθῃ ὑπὸ
Πηλεΐδου καὶ Ὀδυσσεύος ἐφρονεῦθη, Κ 314
καὶ τοῦ ἄλλου, σίονεϊ θαλερός).

κατὰ τὸν Ἰσὺχ.) α.) υἱὸς τοῦ Ἀδου-
μονος τοῦ Λαομέδοντος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ
αὐτοφρονεῦσις, Ο 523 ἐς. 555· β.) υἱὸς
τοῦτοῦ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν Α 302.

αὐτὸς, πρὸς, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐκλῆδους, Τρώς,
ἀδελφὸς ὡς κατὰστατος νὰ εἰσχωρήσῃ εἰς
τοὺς πόδας τῶν Ἀχαιῶν καὶ συλλήφθῃ ὑπὸ
Πηλεΐδου καὶ Ὀδυσσεύος ἐφρονεῦθη, Κ 314
καὶ τοῦ ἄλλου, σίονεϊ θαλερός).

κατὰ τὸν Ἰσὺχ.) α.) υἱὸς τοῦ Ἀδου-
μονος τοῦ Λαομέδοντος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ
αὐτοφρονεῦσις, Ο 523 ἐς. 555· β.) υἱὸς
τοῦτοῦ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν Α 302.

δώρατος, ὅπερ παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκεται, δοτ.
δοῦρατι καὶ δοῦρι, αἶτ. δόρυ· δοῦκ. δοῦρα· πλγθ.
δοῦρατα καὶ δοῦρα, γεν. δούρων, δοτ. δοῦρασι
καὶ δοῦρασι. 4) ἐδλόν καὶ μάλιστα· α.) ἐδλόν,
θαλαρόν, κορυφὴ δένδρου, δένδρον, ζ 117
συνήθ. β.) νεκρὸν ἐδλόν, δοκὸς καὶ πᾶν ἐδλόν
οἰκοδομησίμων, Γ 64, Μ 36, ε 162 κ. α. ἡ νεο-
πηγῆσιμον ἐδλόν, ὅπερ ἰδίως λέγεται «δῶρυ νήσου
ἢ δοῦρα νεῶν» Ρ 744, Β 435· γ.) ὅτι εἶνε ἐκ
ἐδλῶν κατεσκευασμένον, ὅσον «δῶρυ κοίλον» ὁ
δοῦρατος ἵππος, θ 307· ἰδίως ὅμως τὸ ἐδλόν, ὁ
κορυφὸς τοῦ δώρατος, τὸ «κουτάρει» τὸ
«σταίλει· ἀρι ἢ σταίλει»· «αἰλινον δ.» Π 814
κ. α. πρὸλ. ἔρχοι· ὅθεν πολλάκις συνεκδοχ. τὸ
δῶρυ, τὸ ἀκόντιον, «κουτάρει», ὡς ὅπλον ἢ
μακρόθεν ριπτόμενον ἢ ἀγγέμαγον, Ὀμ. πλγ.
ἐπὶ δὲ καὶ παλτόν τὸ κατὰ τὴν θήραν, Μ 303.
(Οἱ Ὀμηρικοὶ ἴσως· πέρασαι συνήθως ἐν τῇ μάχῃ
ἢ ἀλλοτρίῳ δῶρυ δώρατα, Α 43, α 256)· ὅθεν
ποι. πόλεμοι, μάχη, ὅσον «δοῦρι πόλιν πέρα-
σαι» διὰ πολέμου καταστρέφω πόλιν, Π 708·
πρὸλ. ς. 57.

Δόρτεκας, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Τε-
λαμονίου Ἀλκίνοιο φρονεῦσις, Α 489.

Δουλιχέσις, ἐς, ὁ δούρατος εἰς τὸ δῶρυ, ἡ
δουρατὸς ἔχων δῶρυ, Γμ. 7, 3.

Δουλιχέσις, ἡ, ἐπὶ τῇ δίδουσι, δόσει, δῶρον, δόσει,
πλγθ. δῶσει· ἐν δημοτικῇ ἔρχομαι, Κ 213, ζ
208 κ. α.

Δουλιχέσις, ἡ, ἐπὶ τῇ δίδουσι ἢ ἐπὶ 7, 1, 9ηλ. τοῦ
ἀντὶρ, ἡροῦ, ὁ (δίδωμι) ὁ δίδων, «εἰσαίω»
ὁ δίδων σίτον, Γ 44 ἔ, Γμ. 7, 9.

Δουλιχέσις, ἡ, ὡς (δούλος) δουλικός, ω 259 ἔ.
ἀντὶρ, ἡ, δούλη. Θεράπεινα, ὑπερέπρω,
«δουλά», κυρ. ἡ ἐκ γενετῆς δούλη, 9ηλ. τοῦ
δούλου, Γ 409, δ 42 κ. α.

Δουλιχέσις, ἡ, ἰον. δούλος, δουλικός, μόνον
ἐν τῇ φρ. «δούλιον ἢ παρ' ἡμέρα δουλείας, ἡμ.
καθ' ἡμέραν ὑποδουλοῦμαι, Ζ 403, γ 323.

Δουλιχέσις, τὸ, νῆος τοῦ Ἰοῦλου πελάγους
νοτιανατολικῶς κειμένη τῆς Ἰθάκης ἀντικατα-
κατὰ τὸν Ὀμ. εἰς τὰς Ἐβινάδας καὶ ὑπὸ τῶν
Ἰππειῶν κατοικοῦμένη· ἐς αὐτῆς ἤγαγε πόλεμο-
στάς εἰς τὴν Τροίαν ὁ Μένεξ (ι. ἐν δὲ τῇ ε 346
μνημονεύεται βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου Ἀκαστος)
εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Σπρὸδ. ἡ νῆος Δουλιχίη
κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν τῶν νέων Ἑλλήνων ἡ
παρὰ τὸ ἑκρωπῆριον Σπρὸδ. κωτικὴ πλοῖα αὐτῆς ἡ-
σας· κακὸν κατ' ἄλλους· δὲ τὸ μέρος τῆς πε-
λοπόννησος τὸ ἀπώτατον τῆς Ἰθάκης ἐκλήθη
Δουλιχίον (τὸ δὲ πλησιέστερον Ζῆναι) Β 62, α

Δουλιχέσις, τὸ, νῆος τοῦ Ἰοῦλου πελάγους
νοτιανατολικῶς κειμένη τῆς Ἰθάκης ἀντικατα-
κατὰ τὸν Ὀμ. εἰς τὰς Ἐβινάδας καὶ ὑπὸ τῶν
Ἰππειῶν κατοικοῦμένη· ἐς αὐτῆς ἤγαγε πόλεμο-
στάς εἰς τὴν Τροίαν ὁ Μένεξ (ι. ἐν δὲ τῇ ε 346
μνημονεύεται βασιλεὺς τοῦ Δουλιχίου Ἀκαστος)
εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Σπρὸδ. ἡ νῆος Δουλιχίη
κατὰ δὲ τὴν παράδοσιν τῶν νέων Ἑλλήνων ἡ
παρὰ τὸ ἑκρωπῆριον Σπρὸδ. κωτικὴ πλοῖα αὐτῆς ἡ-
σας· κακὸν κατ' ἄλλους· δὲ τὸ μέρος τῆς πε-
λοπόννησος τὸ ἀπώτατον τῆς Ἰθάκης ἐκλήθη
Δουλιχίον (τὸ δὲ πλησιέστερον Ζῆναι) Β 62, α

ΔΟΥΛΟΣΙΝΗ [-υ-], ἡ, δουλεία, γ 423 f.

ΔΟΥΠΕΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (δοῦπος) ἀόρ. ἀ ἐδοῦπασα, Α 45, παρακ. β'. δεδουπένω δοῦπον (ἴδ. τ. λ.), ἡ κρότον ἀμβλύν, βροντῶ, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν τῇ μάχῃ πιπτόντων «δοῦπης πεσών» ἐδρόντησε καθὼς ἔπεσεν (πρβλ. τὴν φρ. «ἔραγ' ἕνα βρόντον»!) Ε 42 κ. ἀ. πλγ. καὶ ἀνευ δὲ τοῦ «πεσών», πίπτω μὲ βρόντον (ἢ πρβλ. τῆς καθομιλουμι τὸ «ψοφῶ», ὅπερ σημαίνειον κατ' ἀρχάς μόνον τὸ κρότῳ κατήντησεν εἰς τὴν σημ. τοῦ ἀποθνήσκω, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ ζώων καὶ μισητῶν ἀνθρώπων, ἴδ. Κοραῆ Ἄτ. 1, 265) Ν 426, «δεδουπότος Οἰδιπόδαο εἰς τάφον» Ψ 679. Πρβλ. ΕΠΙΓΑΟΥΠΕΝ.

ΔΟΥΠΟΣ, ὁ, ποι. λ. πεποιημένη, πᾶς κρότος ἀμβλὺς (δοῦρ ἢ σδοῦρ ἐν τῇ καθομιλουμένη) μάλιστα μὲν ὁ κατὰ τὴν μάχην ἐκ τῆς συμπλοκῆς ἢ πτώσεως παραγόμενος, κλαγγή, βρόντος, πάταγος, Κ 334, Π 635 κ. ἀ. «δοῦπος ἀκόντων» κτίπος, Α 364, Π 364 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ «δοῦπος ποδῶν» π 10, πρβλ. Ψ 234. Τίθειται δὲ καὶ ἐπὶ τῆς βοῆς ἢ τοῦ πατάγου τῆς θαλάσσης, ε 401, μ 202, καὶ ἐπὶ τοῦ ῥόθου τοῦ καταρρέοντος χειμάρρου.

ΔΟΥΡΑΤΕΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ἐπ. (δόρυ) ἐξυλινος, «ἔππος» ὁ δούρειος, ξυλινος ἔππος, *Οδ. θ 493, 542 «ὀβελοί» Ὑ. Ἐρμ. 421.

ΔΟΥΡΗΝΕΚΗΣ, ἔς, ἐπ. (δόρυ, ἐνεγκεῖν, κατὰ δὲ τὸν Δοῖδεργ. δόρυ, ἀνίκη) μόνον οὐδ' ὡς ἐπὶ β. ἔως οὐ φθάνει τὸ ἀκόντιον, μέχρις ἀκοντίου βοῆς, ἡ ὅσον ἀκόντισμα, Κ 357 f.

ΔΟΥΡΙΚΕΙΤΟΣ, ὄν, ἐπ. (κλειτός) Ε 55, 578, ο 52 καὶ ΔΟΥΡΙΚΑΥΤΟΣ, ὄν (κλυτός) Β 645, ρ 71 κ. ἀ. πλγ. περίφημος διὰ τὸ ἀκοντίξειν, περιδότης ἀκοντιστής, «εἰς τὸ κοντάρι ἔξακουστός», ἐπὶ θ. τῶν ἡρώων.

ΔΟΥΡΙΚΤΗΤΟΣ, ἡ, ὄν, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ δορίκτητος (δ. κτάομαι) διὰ τοῦ δόρατος, διὰ πολέμου κατακεκτημένος, Ι 343 f.

ΔΟΥΡΟΣ, ΔΟΥΡΕΪ, ἴδ. ΔΟΥΡ.

ΔΟΥΡΟΔΟΚΗ, ἡ, (δ. δέχομαι) δοροδόχη, δορατοθήκη, κατασκευάσμα πρὸς ὑποδοχὴν τῶν ἐπεριδιδόμενων δοράτων (κατὰ τινας μὲν τὰ διαξήματα τὰ ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τοῦ κίονος κατ' ἄλλους δὲ τὸ διάστημα τὸ μεταξὺ δύο παραστάδων τὸ παρὰ τὴν εἰσοδὸν ἐκ τῆς αὐλῆς εἰς τὸ μέγαρον (τὴν αἴθουσαν τῶν ἀνδρῶν)) α 428 f. (ἢ Οὐδέτερά τῶν ἐρμηνευτῶν τούτων ἐπάρκει' ὅθεν ὅχι ἄλογός μοι φαίνεται ἡ ὑπόνοια τοῦ Δυντιέρου ὅτι εἶνε οἱ δύο στήλοι παρέμβλημα μεταγενέστερον· πρβλ. ρ 29, 30).

ΔΟΥΚΜΙΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. καὶ ΔΟΥΚΜΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ. λοςός, πλάγιος «δοχμῶ ἀΐσσοντες» εἰς τὰ πλάγια ἢ πλαγίως ὀρμῶντες, δεξιὰ ἢ ἀριστερά, Μ 448. Τὸ οὐδ' πληθ. ὡς ἐπὶ β. «πάραντ' αὖ δόχμιά τ' ἔλθον» Ψ 116 f. (ἢ παρὰ γῆ ἀμφιβολος· ἀπίθανος ἡ τοῦ Δοῖδεργ. ἐκ τοῦ λοςός). Ἐκ τούτου

*ΔΟΥΚΗΩ, ἐπ. πλαγίῳ τὸ παλ. ἡ, σκυδῶ, Ὑ. Ἐρμ. 446.

ΔΡΑΓΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (δράσσομαι) ὅσον ἡ τι· νὰ πιάσῃ μὲ τὴν χεῖρα, ὅσον χωρεῖ «δρομὶ» (ἴδ. Κορ. Ἄτ. 2, 407) ἡ ὅσον ὁ θεριστής πιάνει εἰς τὴν χεῖρά του ῥίση, «δράγματα ταρτρεά πίπτει» Α 6 (κατ' ἄλλους δὲ ὅσον ὁ θεριστής συλλέγει, ποτελέσῃ τὸ δεμάτι).

ΔΡΑΓΜΕΪΩ, ἐπ. (δράγμα), συλλέγω ὅρατα, ἵνα ἀποτελέσω δεμάτια, Σ 355 f.

ΔΡΑΪΝΑ, ἐπ. (δράω) θέλω ἢ ἐπιθυμῶ πρᾶξω τι, Κ 96 f.

*ΔΡΑΚΑΝΟΝ [-υ-], τό, πόλις καὶ ἀνδρ. τῆς Ἰκάρου, Ὑμ. 26, 4.

ΔΡΑΚΙΟΣ [-υ-], ὁ, ἡγεμῶν τῶν Ἑπειῶν. ΔΡΑΚΟΝ [-υ-], ὄντος, ὁ, θηλ. ΔΡΑΚΑ, Ἄπ. 300, δράκων, «δράκος», μέγα καὶ παρ' Ὀμ. ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένης ζῶον, Β 309, Α 40, Μ 202, Χ 93 (Πισθῶνος· ἐκ τοῦ δέρκομαι).

*ΔΡΑΣ, ΑΚΟΣ [-υ-], ἡ, δράγμα, «πῆλο» Βατρ. 240. Ἐκ τοῦ

ΔΡΑΣΣΟΜΑΙ, ἀποθ., παρακ. δέδραγμαμαι, πιάνω, «ἀδράχτω», ἀόρ. «ἀδράχτω», μετὰ γεν. μόνον κατὰ μετοχ. οἶον «δρῶνος κόνιος» *Ἰλ. Ν 393, Π 486. «δρῶ κορύθων» Βατρ. 456. (Κατὰ τὸν Δ. τοῦ δρᾶω).

ΔΡΑΤΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, κατὰ μετάθεσιν δαρός (δέρω), «ἔδαρτος» *σώμ. 469 f.

ΔΡΑΪΝ [-υ-], ἐπ. γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. δρώωσι, εὐκτ. δρώομαι, εἶμαι ἐνεργῶς ἐσχὴν ὑπηρετῶ, θεραπεύω ὡς *Οδ. ο 317, 324.

ΔΡΕΠΛΗΝ [-υ-], ἡ, Σ 554 f καὶ Δ. τὸ, σ 368 f τὸ δρέπανον, «δρεπάνον».

ΔΡΕΠΗ, κόπτω, ἀποκόπτω μετ' ἀ. θεα· Ὑ. Δήμ. 425· συνηθέστερον τὸ πω ἢ κόπτω ἑμαυτῇ, δι' ἑμαυτὸν μ 357, Ὑ. Δήμ. 429.

*ΔΡΗΣΜΟΣΙΝΗ [-υ-], ἡ (δράω), ἡ θεραπευσία, «ἱερῶν» Ὑ. Δήμ. 476.

ΔΡΗΣΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ λου φονευθεῖς, Ζ 20.

ΔΡΗΣΤΗΡ, πρὸς, ὁ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ στήρ, ἐπ. (δράω) σημ. τὸν ὑπηρετὴν παντα, Π 248· τὸ θηλ. ΔΡΗΣΤΕΙΡΑ, ἡ θ. να, *Οδ. κ 349, τ 345.

ΔΡΗΣΤΟΣΙΝΗ [-υ-], ἡ, ἐπ., ἐνέργεια στήριότης περὶ τὴν ὑπηρεσίαν ο.

ΔΡΙΜΙΣ [-υ-], εἴλ, ἡ, ὅζυς, διαπερκοπτερός, «βέλος Εἰλειθυίας» τὸ τῆς Εἰλ., τροπικῶς αἱ ὠδίνες (οἱ πόνοι ναϊκός) Α 270· μεταφ. σφοδρός, ὀρμητισματώδης, «χόλος» Σ 322, *μ 349· «μάχη» Ο 696.

ἔνδεια, στέρησις· (||. κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον πρωτότυπος ἡ λ., συγγενής πρὸς τὴν Σανσκρ. ῥίξαν du καὶ τὴν Σλαβ. dan, καὶ σημ. κυρ. πνίξις, στενοχωρία, βάσανος).

*ΔΥΝΗΠΑΘΟΣ [-...], ον (δύη, πάσχω) δεινοπαθής, „βασανισμένος“, Γ. Έρμ. 486.

ΔΥΜΑΣ [-], λητοῦς, ὁ, 1) εἰς τῶν Φρυγῶν, πατήρ τοῦ Ἀσίου καὶ τῆς Ἐκάζης, Π 716. 2) εἰς τῶν Φαίακων, ζ 22.

ΔΥΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΔΥΑ.

ΔΥΜΗ [-], ἡ, πόλις παράλιος τῆς Ἀχαΐας, ἀρχαιότερον καλουμένη Στράτος, νῦν δὲ Καμινίτσα, Γ. Ἀπόλ. 423.

ΔΥΝΑΜΑΙ [-...], ἀποθ. μέλ. δυνήσομαι ἀόρ. ἐπ. ἐδυνάσμην, ἴων. ἐδυνάσθην Ψ 463, ε 349, δύναιμαι, ἔχω δύναμιν, „εἰμπαρῶ, δύνομαι“, ἀπολ. καὶ μετ' ἀπαρφ. Ὀμ. πλχ. „ὅσον ἐγὼ δύναμαι χερσίν τε ποσίν τε καὶ σθένει“ ὅσῃν δύναμιν ἔχω ἐγὼ εἰς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας καὶ εἰς τὴν ψυχὴν, Γ 360. „Ζεὺς δύναται ἅπαντα“ ὁ Ζεὺς εἶνε παντοδύναμος, δ 237. „μέγα δύναται“ ἔχει μεγάλην δύναμιν α 276 (ἔνθα, ὡς καὶ λ 414, τὸ υ μακρόν δυνάμει τῆς ἄρσεως) κ. ἀ. „οὐ δύναμαι“ μαί εἶνε ἀδύνατον, ν 334. Ἐκ τούτου

ΔΥΝΑΜΕΝΗ [-...], ἡ (κυρ. ἡ ἰσχυρά) μία τῶν Νηρηίδων, Σ 43.

ΔΥΝΑΜΙΣ [-...], ἰος, ἡ, „δύναμις“, ἰσχύς, Ὀμ. πλχ. „εἰ μοι δύναμις γε παρήη· ἂν εἴχα τὴν δύναμιν, ἂν ἦμην εἰς κατάστασιν, θ 62 κ. ἀ. ἰδίως ἡ σωματικὴ δύναμις, „δύναμις καὶ χεῖρες“ υ 217 κ. ἀ. „ὅση δύναμις πάρεστιν“ ὅσον ἀρκεῖ ἡ δύναμις μου, ὅσον δύναμαι, θ 294, „πάρ δύναμιν“ ὑπὲρ δύναμιν, Ν 787.

ΔΥΩ [-], ἑτέρος τύπος τοῦ δῶω, μόνον κατ' ἐνιστ. καὶ παρὰτ. τῆς ὀριστ. καὶ μετοχ. (λ 579) = δῶομαι, θ 43, θ 84 κ. ἀ. ἴδ. ΔΥΑ.

ΔΥΟ [-] καὶ ΔΥΑ, „δύω“ (προφέρ. δῖω), παρ' Ὀμ. ἄκλιτον μετὰ τε δυν. καὶ πληθ. „τῶν δύο μοιράων“ Ρ 233. „δύω κανόνεσσ' ἀραρυῖα“ Ν 407. „δύο δ' ἄνδρες ἐνείκεον“ Σ 498. „δύο ἥματα“ κ 142. „σύν τε δύο“ Κ 224. ||. μετὰ δυν. συχρότατον „δύο δοῦρε, δύο φῶτε, δύο θῆρε, Ἀτρεΐδα δύω“, „ὅ οὐ δύο γ' ἄνδρες φέροιν“ Γ 286.

ΔΥΟΚΑΪΔΕΚΑ, ποι. ἀντὶ τοῦ δώδεκα, ἄκλ. Ζ 93, θ 59 κ. ἀ.

ΔΥΟΝ, ἐξ οὗ τὸ δυνάωσι, ἴδ. ΔΥΑ.

ΔΥΣ- [-] μῦθιον ἀχώριστον, σημαῖνον τὸ κακόν, μισητόν, δύσκολον, διὸ προτασσόμενον τῶν μὲν καλῶν ἐχόντων σημασίαν ὀνομάτων ἐκφράζει τὸνναντίον, τῶν δὲ κακῶν τι σημαίνοντων ἐπιτείνει τὴν κακότητα.

ΔΥΣΛΗΣ [-...], ἔς, κακῶς πνέων, ἐναντίος, σφοδρός, ἐπίθ. τῶν ἀνέμων, οὔτινες ἡ ἐκ τοῦ ἐναντίου πνέουσιν ἡ διὰ τῆς σφοδρότητος αὐτῶν κίνδυνον φέρουσιν εἰς τοὺς ναυτιλλομένους· Ε δδδ ἰδίως, ἐπὶ τοῦ Ζεφύρου, Ψ 200, μ 289.—

*Ἡ γεν. πλ. δυσάηων ἔγινε κατ' ἔναυσιν δυσάων, ν 99.

ΔΥΣΛΗΜΟΡΟΣ, ον, ἐπ. λίαν ἄμεινον, κόμοιρος, *Ἰλ. Τ 315, Χ 428, 483.

ΔΥΣΛΙΣΤΟΤΟΚΕΙΑ (ἄριστος, τίκτω) δυστοχίαν τῆς τεκοῦσα τὸ ἄριστον τέκνον, στουχίαν μῆτηρ τοῦ ἡρωϊκοῦ τέκνου τῆς Θέτιδος, Σ 54 f.

ΔΥΣΒΛΟΣ, ον, ἐπ. ἡ κακοὺς βόλον, σα, ἄγονος, λεπτόγειος, Ἰπ. 7, 3.

ΔΥΣΕΟ, ΔΥΣΕΤΟ, ἴδ. ΔΥΑ.

ΔΥΣΞΗΛΟΣ, ον, ὁ κακὸν ζῆλον ἔχων, ὀξύθυμος, η 307 f. 2) κακόζηλος, κακὰ ἐπικίνδυνα ζήλων, „βίος“ (ὁ τοῦ κατὰ) Ἰπ. 8, 2.

ΔΥΣΗΛΕΥΣ, ἔς, (δυσ, λέγω) ἐπ. κακὸν γιγνώσκων, ἐξ ἀπλῶν, ἐπίθ. τοῦ ποιῆ τοῦ θανάτου, Γ 454, χ 323. (Ὁ Δούλιος ὁ Ἀρεῖς παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ δυσ, γῶ, ἄρα σημ. ἀλγεινός, κακώδους).

ΔΥΣΗΚΗΣ, ἔς, κακῶς ἡγῶν. 1) ἐπ. ἡγῶν, βροντόφωνος, ἐπίθ. τοῦ ποιῆ τὴν κλαγγὴν τῶν ὀπλῶν) Β 686 κ. ἀ. κήχος, ἀπαίσιος (οὐ περ καὶ αὐτὸς μα εἶνε κακός, οἰωνός), ἐπίθ. τοῦ θανάτου, Σ 464. ἐν γένει ἀποτρόπαιος, ἀπὸ τῆς, Γ. Ἀπ. 64.—*Ἰλ. (Κατὰ τὸν Δούλιον τοῦ ΔΥΣ, ἀκαχίξω λοιπόν λυπηρὸς, ἀλλ' ἔτι κακῶς, ἐπ. κακῶς, ὁ ἀλπεύς, χροῖς, χερσίων Ρ 549 f.

ΔΥΣΘΑΛΠΗΣ, ἔς, ἐπ. κακῶς, ὁ ἀλπεύς, χροῖς, χερσίων Ρ 549 f.

*ΔΥΣΘΥΜΑΙΝΗ [-...], ἐπ. (δύσ-θυμος) δύσθυμος, ἀθυμῶ, Γ. Δῆμ. 363.

ΔΥΣΚΕΛΛΑΟΣ [-...], ον, κακόφρωνος, βώδης, „φρόδας“ Π 357 f.

ΔΥΣΚΗΛΗΣ, ἔς, ὑπὸ φροντίδων βεβαρ. κακοπαθής, περίλυπος, κακομήρ, „νύξ“ ε 466 f.

ΔΥΣΚΛΕΪΣ, ἔς, κακὸν ἔχων κλέος, ἐπ. ἄδοξος, μόνον *Ἰλ. Β 415, Ι 22 (μοῖαι. „δυσκλέα“ ποιητ. ἀντὶ τοῦ: δυσκλῆς).

ΔΥΣΚΟΝ, ἴδ. ΔΥΑ.

ΔΥΣΜΕΝΕΚΩΝ, ον, ἐπ. (δυσμενής) μενῶς ἔχων μόνον κατὰ μετοχ. ἄρτιν. πληθ. *Ὀδ. β 72, υ 314.

ΔΥΣΜΕΝΗΣ, ἔς (δυσ-, μένος) κακὸν (διάθεσιν) ἔχων, δυσμενής, ἐχθρός, Ἰλ. Κ 100, ο 217 κ. ἀ. πλχ. Ὡς οὐδ' Ι 484 κ. ἀ. πλχ.

ΔΥΣΜΗΤΗΡ, ερος, ἡ, ἐπ. κακῇ μῆτιρ κομητέρα, ψ 97 f.

ΔΥΣΜΟΡΟΣ, ον, ποι. κακὸν ἔχων μῆρ, κόμοιρος, δυστοχίης, Χ 60, α 49.

ΔΥΣΠΑΡΙΣ [-...], ἰος, ὁ, ὁ δυστοχίῶν πρὸς ἄρα μισητὸς Πάρις, ὅσον θά ἦτο ἐν τῇ μίλῳμ. Κακοπάρις (ἡ μὲ διάφορον τῶν ματισμῶν Σκυλλοπάρις, Βρωμοπάρις) *Ἰλ. Ν 769.

ΔΥΣΠΕΜΦΕΛΟΣ, ον, ἐπ. ἐπιθετόν τῆς:

ἐπομ. ἐπικινδύνου θαλάσσης, Π
παρὰ γῆ ἀμυγδαλῶν· ἀνυπόστατος
π. πέμπω· τινὲς δὲ θεωροῦσι τὴν λ.
ἐξ μετὰ πέμφει γῆ, πομφός, πομ-
νὴ δὲ κακῶς· καὶ ἐπικινδύνως φου-
δόντος· ὁ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀγρ. φέλω
φορσικάνω, ὁ δὲ Φαίσις ἀπιδάνω· ἐκ
δ. οἰοναὶ δὲσπαπτος, δύσκολος. Οἱ ἀρ-
γεῖοι τὴν λ. «δυσχεῖμερος καὶ τρα-
λασσά»· ὁ Ζηνόδοτος· ἔγραψε πληθ.
οἱ εἶναι· ἐννοῶν ὑποκείμενον τὸ «πολ-
υμήμερος τὴν λ. διὰ τοῦ δυσάρεστοι,
ὡς ἀρεσκόμενοι». Πιθανώτερα φαί-
νεται ἔτυμολογία, ἡ ἐκ τοῦ ἀγρ. πέμ-
πει γῆ κτλ.).

ἡς, ἢ, ὁ πολλοῦ· καὶ κακῶς· ἔχων
ἐπίπονος, ἐπίμοχθος, «κακὰ τὰς»
οἱ, οκ, δυστυχής, ἄθλιος, ἐλπει-
νός ἐπὶ ἀνθρώπων X 477, ζ 206 κ.
«δυστήνων παῖδες»· οἱ δὲ δυστυχῶν
Z 427. (Παράγεται δὲ κατὰ μὲν τοῦ ἀρ-
γῆ οὗ· καὶ ὁ Δοιδερλ. συμφωνεῖ, ἐκ τοῦ
κακῶν ἔχων στάσι, κυρίως κατ' ἐπὶ
τοῦ ἀγρ. δυστήν· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ
τοῦ ὁ βαρὺ στενάζων· κατὰ δὲ τὸν Δοι-
δερλ. ἐπὶ θ. δυστός, ὑπερ ἐκ τοῦ δυσ-
τόςιν).

ἡνυκα, οκ, ἐπ. βαρεῖα ὑπομένων,
ἐκτατανίζομενος, ἐλπεινός, Γ. Ἀπ.
ἡνυρος, οκ (γεῖμα) ὁ ἔχων (ὑποκεί-
μενος) κακὴν ἢ βαρὺν χειρῶνα, ἐπίθετον
τοῦ ὄντος, Γ. Δ. II 750, II 234.

ἡνυρος [ν.ν.], οκ (ὄνομα Αἰολ. ἀντὶ τοῦ
κακὸν ἔχων ὄνομα, ὅθεν μεση-
τρώπειος, «μοῖρα» M 446, «ἡνυ»·

ἡνυ, ἐπ. (ἐκ τοῦ ὄρος=οὔρος, φύλαξ)
ἐπὶ πόνον, ἐπίμοχθον νυκτο-
ῦ ἔχων ἢ φυλάττων «περὶ μῆλα»·
καὶ τῶν φυλασσόντων τὰ πρόβατα,
ἢ (ἐνθα πρῶτον μὲν ἐγράφετο μέσ.
ῶνται)· ἀπὸ δὲ τοῦ Σπυτιζέρου κατὰ τὸ
Ἀπολλ. ἐγράφη τὸ ἐνεργ. «δυσωρή»·
κατὰ τοῦ Δοιδερλ. τὴν παραγωγὴν ἐκ
τοῦ κακὸν χρόνον ἢ κακὰς ὥρας·
Τέλος· κατὰ τὸν Δύντξερν τοῦ δυσ-ωρ
ἐκτασθὲν κατ' ἀναλογίαν τοῦ εὐ-ωρ-ἔω,
ἢ, ὀλιγ-ωρ-ἔω, ἔτυμολογείται ἐκ τοῦ
τοῦ κακῶν ἔχων κακὰς φροντίδας, οἰοναὶ
ῶνται, κακομεριμνῶ).

[ν.ν.], ὄρ. δ'. ἔδυν [ν.ν.] γ'. ἐν δὲ ἀντὶ
θαλασσιν. τύπος δύσκον, H 271· ὑποτ.
ἐν. τῆς εὐκτ. δύη (ἀντὶ τοῦ δύη) σ
286 (ἐνθα πρὸ τοῦ Βακκέρ. ἐγράφετο
ἡνυ)· ἀπαρρ. δύναι, ἐπ. δύμεναι· μετοχ.
ῶνται, δέδωκα [ν.ν.]. Μέσ. ἐνέστω, δύσκει·

μέλ. δύσομαι· ὄρ. δ'. ἐδυσάμην, οὐ τὸ δ'. καὶ
γ'. ἐν. μόνον κατὰ τὸν ἐπ. σχηματ. (ἐ)δύσα, (ἐ)δύσατο· προστ. δύσσω, T 36· εἰ· τοῦτον τὸν
ὄρ. ὑπάγεται καὶ ἡ μετοχ. δυσόμενος, α 24, ἢ
τινὲς ἐσφαλμένως θεωροῦσι μετοχ. τοῦ μέλλον-
τος.—Ἀπαίτες οὗτοι οἱ τύποι καὶ ὁ κατ' ἀρχὰς
ἐνεργ. μεταδιδ. (καὶ παρ' ἄλλοις· ἐν χρήσει μὲ
τοιαύτην διάθεσιν) ἐνέστω· δύω, ὅστις μόνον
κατὰ μετοχὴν δύων εὐρίσκεται Φ 232 (ἀλλα-
χοῦ δὲ ὁ ἐνέστω· εἶνε αἶψα καὶ ἄτομα)· ἔχου-
σιν ἀμετάβιβτον σημ. εἰσδύω, εἰσχωρῶ. Καὶ
δὴ· 1) τοπικῶς· α.) ἐπὶ τόπων καὶ χωρῶν,
εἰσχωρῶ, εἰσέρχομαι, εἰς(ἐμ)βαίνω μετ'
αἰτ. «πολὺν» εἰσέρχομαι εἰς τὴν πόλιν, η 48
«Ἰλιον» Φ 515, «ταίρος» O 345, «δυναί
σπῆς»· γγώνομαι· v 366, «δωμάτω» p 336,
«πόντον» βυλίζομαι, ββουτῶ· O 49· ὡσαύ-
τως· «κόλπον θαλάσσης» Σ 440, «γάταν» χῶ-
νομαι εἰς τὴν γῆν, ὅ· ἐ. ἀποθνήσκω Z 49, α 16·
ὡσαύτως· «δύμον Ἀἴδος εἶσω» Γ' 322, H 434·
«νέφεα δύναι»· κρύπτομαι ὀπίσω τῶν νεφῶν (περὶ
τῶν ἄστρων) Λ 63· «γῦπε δέρετρον ἐσω δύνον-
τες»· Ἰδ. ἀέριον. Συχνὰ αἰ φρ. «πολεμον, μά-
χην, ὄμιλον δ.» εἰσδύω, γγώνομαι· εἰς τὸν
πολεμον κτλ. Z 485, E 63, Λ 537 κ. α. ὡσαύ-
τως· «στρατόν, μνηστήρας» K 221, p 276· «ὅσον
ἀγῶνα» Σ 376· μετὰ προθέσεων «ἐς πόντον»
e 352· «ὕπὸ κῆρα, ὑπὸ πόντον» Σ 445, λ 253·
«εἰς Ἀἴδα» μ 383· «βέλο· εἰς ἐγκέφαλον δὲ»
εἰσέδυσεν, ἐχώθη, O 85· «δύσκει εἰς Ἀἴαντα»
ἐχώθη εἰς τὸν Ἀἴαντα, δηλ. ὑπὸ τὴν ἀσπίδα του,
ἐνὰ προφυλαγῶν, O 272· «μέση κατὰ σπείους
δέδουκεν»· μέχρι τῆς μέσης εἶνε χωσμένη ἐντὸς
τοῦ σπηλαίου μ 93· σπολ. «δύνη ἀλαμῆ» εἰσ-
δύει τὸ ἄλγος, P 392· «πᾶν εἶσω ἐδὺ ἔϊφο»·
Π 340, Φ 418· β.) μεταφ. ἐπὶ καταστάσεων
«κάματο· γῦτα δέδουκεν»· κατέχει τὰ μέλη εἰσ-
χωρήσας E 814· «δύνη δύον μένος Ἀτρεΐ-
δου» Λ 268· «δὲ μιν Ἀρης»· εἰσῆλθεν εἰς αὐ-
τὸν ὁ Ἀρης, δηλ. ἡ φιλοπόλεμος ὁρμή, P 210·
«δύη καρδίην ἄχος» σ 348· «Μελέαγρον ἐδὺ
χόλος» κατέλαβε I 533· «κρατερὴ ἐλύσσα δέ-
δουκεν» κατέχει I 239· μετὰ διπλῆς αἰτ. «ὄρ»
ἔτι μᾶλλον δὴ ἄχος καρδίην—Ὀδυσῆα· v 286.

2) ἐπὶ ἐνδύματων καὶ ὅπλων, μετ' αἰτ., κατὰ
τὸ φαινόμενον μεταδιδ. ἐνδύομαι, γγώνομαι·
«περιβάλλομαι», «δύνω, δύομαι, δύ-
ναι, δύσασθαι τεύχεα, ἔντα», Ὁμ. πλ. μάλι-
στα τῆς Ἰλ., «κυνέην»· βάλλω τὴν περιεκαταλίν,
E 845 κ. α. «χρῶνα» Σ 446, Ψ 739· καὶ
μετὰ δοτικῆς· προστέτι εἴτε ἀπροθέτου «τεύχεα
ὤμοισιν»· περιβάλλομαι τὰ ὅπλα εἰς τοὺς ὤμους,
H 64, «ἔντα χροί» I 396, εἴτε ἐμπροθέτου
«χρυσὸν περὶ χροί» O 43, «περὶ στήθεσιν
ἀμφ' ὤμοισιν» Γ' 328, 332 κ. α. Πολλάκις δὲ
τίθεται ἀντὶ τῆς αἰτίας ἡ δὲ μετὰ τῆς ἐν «ὑ-
πλοισιν ἐν ἐδύτην» K 254, 272, «ἐν τεύχεσι
δύοντο» ω 490, πρόλ. Ψ 434, «ἐν ἀσπίδι» E

377. ἐπὶ πε καὶ «ἐς τεύχεα» χ 201 (ὅπερ ὁρ-
 οότερον ὡς τηρεῖται ἐκλαυδάνεται) μεταφ. «δύομαι
 ἀλκήν» ἐνδύομαι, ἀναδύλλομαι δύναμιν (||. προβλ.
 τὸ τῆς Γραφῆς «ὁ ἀναδύλλόμενος φῶς ὡς ἱμά-
 τιον») I 231, T 36. 3) ἐπὶ τοῦ ἡλίου καὶ
 τῶν ἄστρον δύο, βασιλεύω «ἡέλιος δ' ἄρ' ἔδω,
 δύσσετο δ' ἡέλιος» Ὁμ. πλγ. «Βοώτης ὁψέ δύων»
 ε 272, «δυσόμενου Ὑπερίονος» α 24, «δεῖλοιο
 ὁψέ δύων» Ὡδ. ΔΕΙΛΕΙΟΣ. [Τὸ ὁ βραχὺ ἐν τῇ
 ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐνεστ. καὶ παρτα. ἐν δὲ τοῖς λοι-
 ποῖς χρόνοις μακρόν, ὡς καὶ ἐν τῇ δύυνω. Ὅθεν
 τὸ δύω ὅταν ᾔνῃ ὑποτακτ. τοῦ ἀορ. 6', ὡς Z
 340, H 493 κ. ἀ., ἔχει τὸ ὁ μακρόν].

ΔΥΩΔΕΚΑ [..], Ὡδ. ΔΩΔΕΚΑ.

ΔΥΩΔΕΚΑΒΟΙΟΣ [..], ὄν, ποι. (βοῦς) δώδε-
 κα βοῶν ἄξιον ἔχων, Ψ 703 †.

ΔΥΩΔΕΚΑΤΟΣ [..], η, ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ δω-
 δέκατος, «ἡμέρα» ἡ δωδεκάτη αὐγή, ποι. ἀντὶ
 τοῦ ἡ δωδεκάτη ἡμέρα, A 493. ΔΥΩΔΕΚΑΤΗ ἡ,
 (ἔξυπκ. ἡμέρα) ἡ δωδεκάτη ἡμέρα, Φ 246,
 ε 374.

ΔΥΩΚΑΙΕΙΚΟΣΙΜΕΤΡΟΣ [..], ὄν, «τρίπους»
 περιλαμβάνων εἴκοσι δύο μέτρα, Ψ 264 †.

ΔΥΩΚΑΙΕΙΚΟΣΙΠΗΧΥΣ [..], γ, «ἔυστόν»
 εἴκοσιδύω πήχεις μακρόν, εἴκοσιδύω πή-
 χων, Ο 678 †.

Δῶ, τό. ἐπικ. ἀποκεκομμένον ἀντὶ τοῦ δῶμα,
 οἰκία, μόνον κατ' ὄνομ. καὶ αἰτ. ἐν. A 426, α
 476 κ. ἀ.

ΔΩΔΕΚΑ, ἄκλ., Z 248, κ 5 κ. ἀ. πλγ., διὰ
 συνακρίσεως ἐκ τοῦ ἀρχαιότερου μόνον παρὰ ποιη-
 ταῖς εὐρισκόμενου τύπου ΔΥΩΔΕΚΑ, B 637, ι 439
 κ. ἀ. Λέγεται ποιητικῶς καὶ «δυοκαίδεκα», ὅπ.
 Ὡδ.

ΔΩΔΕΚΑΤΟΣ [..], η, ὄν, A 425, Ω 784 καὶ
 δ 147. προβλ. ΔΥΩΔΕΚΑΤΟΣ.

ΔΩΔΩΝΑΙΟΣ, Αἴη, Αἴον, ἐπιθετον τοῦ Διὸς ἐκ
 τῆς Δωδώνης, τοῦ ἀρχαιστάτου ἱεροῦ τοῦ ὑπάτου
 τῶν θεῶν, (Ὡδ. τὴν ἐπομ. λ.). Ὁ Ἀχιλλεύς ἐπι-
 ιαλεῖται αὐτόν διὰ τοῦ ἐπιθέτου τούτου ὡς θεόν
 τοῦ γένους τῶν Αἰωνιδῶν, Π 233 (ἐνθα καὶ μόν-
 ον εὐρίσκεται τὸ ἐπίθ.).

ΔΩΔΩΝΗ, ἡ, ἀρχαιστάτη πόλις χώρας εὐδύρου
 παρὰ τοὺς εὐδύρους πρόποδας τοῦ ὄρους Τομά-
 ρου, ἥτις περιλαμβάνατο κατὰ τὰ Βενετ. σχόλια
 εἰς τὴν Μολοσσίδα τῆς Ἠπείρου, ἀρχαιότερον
 δὲ εἰς τὴν Θεσπρωτίαν (προβλ. Στράβ. 7, 7, 41)
 ἢ ἐκαλεῖτο κατ' ἀρχὰς Ἑλλοπία, Ἠσιόδ. Ἀπόσπ.
 54 ἐκδ. Γοιτλιγγ. Κατὰ τὸ B 750 ἐκ τῶν περὶ
 αὐτὴν τόπων ἐξεστράτευσαν εἰς τὴν Τροίαν οἱ
 Περρῆβοι, οὗ καὶ ὁ Ἡρόδοτος ἴστω· αὐτοὶ ἐν-
 νοεῖ κατοικοῦντας 7, 185. Ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐπὶ
 τοῦ παρακειμένου Τομάρου ἐξ ἀρχαιοτάτων χρό-
 νων ἐλατρεύετο ὁ Ζεὺς ὁ Δωδωναῖος καὶ ἔκειτο
 τὸ ἀρχαιοτάτον καὶ ἀνά πᾶσαν τὴν Ἑλλάδα πε-
 ριδοῦντο αὐτοῦ μαντεῖον. Πρῶτος κατὰ τὸν μῦ-
 θον ὁ Δωδωνάσιος ἀνέχεσθαι εἰς αὐτόν ναόν, ὅπου
 κατὰ τὸν Ἡρόδ. 2, 52 περισσεύει τις ἦλθεν ἐκ

τοῦ ἐν ταῖς Αἰγυπτιακαῖς Θήβαις μαν-
 τεινῶν καὶ δι' ἀνθρωπίνης φωνῆς τοῦ
 Ἰδρυθῆ μαντεῖον τοῦ Διὸς. Ὁ δὲ Στράβ.
 10 εἰ. ἀρνούμενος τὴν Αἰγυπτιακὴν πε-
 γὴν ὀνομάζει Πελασγικὸν Ἰδρυμα τοῦ
 προβλ. τὸ ἐπίθ. «Δωδωναίος, Πελασγικῆς
 Ἐκρησμοδότου» ἐν αὐτῇ κατὰ μὲν
 ἱερεῖς, οἱ καλούμενοι Σελλοὶ (Ὡδ. τὴν
 πτόποδες, χαμαιδύναι», μετέπειτα δὲ
 δεδῆκται τὴν ἡλικίαν ἱερεῖαι, αἱ καλοῦ-
 λειάδες (Στράβ. 7, 7, 42), εἰκάζοντες
 τοῦ ψευδίσματος τῆς ἱερῆς ὁροῦς (ε
 296), ὅτε δὲ ἐκ τῆς πτήσεως τῶν ἀν-
 στερῶν (πτερυγῶν). Ποῦ ἔκειτο, εἶνε
 πύλωνος ὅχι μακρὰν τῆς λίανης τῶν
 καὶ κατὰ μὲν τὸν Πουκεδῶν παρὰ τὴν
 Πρασκύνησις, (||. κατ' ἄλλους δὲ ἐπὶ τῇ
 Καστρίτῃ, ὅπου σώζονται ἱερεικὰ τεύχεα
 τεύχεα). — Ἐκτός τῆς Ἠπειρωτικῆς
 φησιν αὖτε ὅτι ὑπῆρξε καὶ ἐν Θεσσαλίᾳ
 πόλις, ἣν πολλοὶ τῶν νεωτέρων παρε-
 ὡς τὴν παρ' Ὁμ. μνημονευομένην, καὶ
 τῶν ὁ Βούρσιαν νομίζει ὅτι διὰ τῶν
 μετεδότη εἰς τὴν Ἠπειρον ἡ λατρεία
 ἄλλοι δὲ τοῦναντίον πιστεύουσιν ὅτι ἐκ
 τοῦ πεύρου μεταναστεύσαντες λαοὶ μετέφε-
 ραυτὴν τὴν λατρείαν. (Παραγίνεται ἡ λ.
 λου; μὲν ἦσαν πύλωνος ἐκ τοῦ δῶμα
 ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ποταμοῦ Δωδωνῆς,
 δὲ τὸν Φαῖτον πεποιημένη λέξις, οὐκ
 ὀνόμαζεν ἐκ τοῦ ἔργου κατ' ἀρχὰς μὲν τῆς
 τῆς ὑπ' αὐτὴν πηγῆς, ἔπειτα δὲ τοῦ πε-
 δου «Δωδωναίου χαλκίου» κατὰ δὲ τὴν
 τιον ἐκ τῆς ρίζ. αἰτ. περὶ τῆς Ὡδ. λ. αἰτ.
 λει, ἐσχηματίσθη δι' ὧν, ἢ κατὰ συγχο-
 δῶν, ἐνταῦθεν δὲ κατ' ἀναδύλλασματόν
 εἰς τὸ αὐτὸ φέρει καὶ ὁ ἕτερος τύπος
 Θεσσαλικῆς λεγόμενος: Βω-δῶν).

Δῶμα καὶ Δῶμα, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Δῶ, ἡ
 ὑποτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. 6'. τοῦ Δῶμα, ἡ
 Δῶμα, ἀορ. τὸ (δέμα). 4) οἰκία,
 κία, συνθ. πλγθ. «δῶματα» κατοικίαι
 εἴτε ἀνθρώπων, «δῶμα Ἀἰδαο» ὁ Ἀἰδῶ
 μ 21. 2) δωματίον μάλιστα τῶν
 αἰθουσῶν, τὸ μέγαρον, Z 316, ρ 541 κ. ε.
 Ὡδ. (||. ἡ λ. σώζεται ἐν τῇ καθολικῇ
 ὁμῳ; τὴν ἐπίπεδον καὶ ὀριζήσαντα
 οἰκίων, terrasse).

Δωριέομαι, ἀποθ. (δῶρον), ἀορ. ἐδῶκα
 δωροῦμαι, γλφ. ἀριζῶ «ἐπῶμαι» K
 ἀρητις, η, ὄν (δωρέομαι) δῶρα
 [δωροδοκῶν], διὰ δῶρων ἐξιλεοῦμαι
 526 †.

Δωριεῖς, ἑορ., δ, πλγθ. οἱ Δωριεῖς,
 ριεῖς, μία τῶν κυριωτάτων φυλῶν τοῦ
 κοῦ ἔθνους, ἀπὸ τοῦ Δῶρου, τοῦ υἱοῦ τοῦ
 λῶρος οἴκτου ὀνομασθεῖσα. Παλαιότερον
 τε; παρὰ τὸν Ὀλύμπου, ἀπόκησαν ἐπὶ

ἰδα τὴν πρὸς τῇ Οὔτῃ, καὶ ἐκεῖθεν μετὰ τὸν πόλεμον εἰς τὴν Πελοπόννησον καὶ ἄν' Ἀσίαν. Ἐν Ὁδ. τ 477 μνημονεύοντες ἐν Κρήτῃ.

κ, τὸ, χωρίον τῆς ἐπικρατείας τοῦ Νέ-
B 594, κατὰ τὸν Στράβ. 8, 3, 25 ἄγνω-
στον τούτοις τινὲς μὲν θεωροῦσιν τὴν λ.
ἐξέλαδος ἢ ὄρου· ἄλλοι δ' ἐκλαμβάνουσιν
τὴν Ὀλουριν τῆς Μεσσηνίας· κατὰ δὲ
παν. 4, 33, 7 ἐκεῖτο μεταξύ Ἀναδανίας
καρυσίας παρὰ τὴν πηγὴν Ἀχαΐαν, ὅπου
καὶ τὰ ἐρεμια εἶδε τῆς πόλεως· κατὰ τὸν
μακρὰν τοῦ νῦν Σιδηροκάστρου).

ἰδω, ἢ, ὄνομα Νηρηίδος, Σ 43.
ἰδω, τὸ, (διδῶμι) πᾶν ὅ, τι δίδεται, ἡ δῶ-
225, α 311 κ. α. ἰδῶς· τὸ ξένιον δῶρον,
ἐν ᾧ δίδει εἰς τὸν ξενιζόμενον, δ 589,
καὶ τὸ εἰς τοὺς θεοὺς προσφερόμε-
νον, Ζ 293, Θ 293· «δῶρα θεῶν»
καὶ τῶν θεῶν (ἢ ἡ θεῶν χάρισμα)· ἂν
θεοῖσι μεταχειρίζεται τὴν φρ. ἐπὶ πνευ-
σιν ἡθικῶν προτερημάτων τοῦ ἀνθρώπου)

Υ 265, σ 142· «δῶρα Ἀφροδίτης»· χάρισμα
τῆς Ἀφροδίτης, τουτέστι καλλονή, φιλότης, ἐρα-
σιμότης, Γ' 54, 64· «ὑπνου» εἶνε γεν. τοῦ περιεχο-
μένου, ἢ ὅπως ἄλλως λέγεται, ἐξ ἀντικειμένου,
διότι ὁ ὑπνος εἶνε τὸ δῶρον, τὸ δίδόμενον).

*Δῖς, ἡ, ὄνομα τῆς Δήμητρος, Γ. Δήμ. 122
ἐξ ἀμφιόλου ἀναγνώσεως, ἀνθ' ἧς ὁ Οὐόλφιος·
ἔγραψε Διῶν Ἰδ. Βαούμ. εἰς τὸ παρατεθὲν χωρ.
Διῶν, ἦρος, ὁ, ἐπ. = δῶσι, «δῶσι, ἔκων»
0 335 f.

Δῖσι, ἡ, δῶρον, χάρισμα, προσ-
φορά, Γ 135, ι 268, λ 352.

*Δῖσιον πεδίον, τὸ, ἐκλείπειτο τὸ ὑπὸ ὀρέων
περικλειόμενον μεταξύ Μαγνησίας, Φθιώτιδος καὶ
τῆς Πελαγονικῆς πεδιάδος παρὰ τὴν Ὀσσαν κεί-
μενον πεδίον, Γμ. 15, 3. Ὁ Βούρσιον ταυτίζει
τοῦτο τὸ ὄνομα πρὸς τὸ τῆς Δωδώνης.

Δῖσι, ὅς, ἡ, ὄνομα Νηρηίδος, Σ 43.

Δῖσι, ὅς, ὁ, ἐπ. = δῶσι, «δῶσι, ἔκων»
καὶ εἶται ὁ Ἑρμῆς, 0 335 f & Γμ. 16, 12, 29, 8.
Δῖσι, ἰδ. Δῖσι.

E

E

ἐάνος

τὸ πέμπτον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφα-
καὶ σημεῖον τῆς πέμπτης βραχέως.
ἐν αἰτ. 4) τῆς τριτοπροσώπου αὐτο-
αντωνυμίας ἐγκλιτικῆ, κειμένη καὶ ἐπὶ
τῶν γενῶν, Δ 497 (ὅπου ὀρθοτονεῖται)
τῇ αὐτῇ ἐπικῶς τίθεται καὶ ἡ ἐέ (Feé),
ἐκκλίνει τὸν τόνον, Υ 174, ι 2 134· «ἐ
αὐτῇ» ἀντὶ τοῦ Ἀττικῶς συνήθους
ἐαυτῇ, 0 396, ξ 162 κ. α. 2) τῆς
ἢ ἐπαναληπτικῆς ἀντωνυμίας ἀντὶ τοῦ
αὐτῇ, Γ' 408, δ 355 κ. πλγ. Σπα-
ρ. οὐδ. Α 236· καὶ ὡς 0ηλ. πληθ. Γ.
7.

ἐκκλίνει ἀντὶ τοῦ ἐα, ὅπερ ἐπ. = ἦν, ξ
κατ' ἄλλους ὅμως καὶ ἐνταῦθα γράφε-
ἐκκλίνω· ἐα, ὅπερ χάριν τοῦ μέτρου
ἔχουσιν προφέρεται καὶ βραχύνεται πρὸς
κατὰ τὸ «χρυσέφ' ἀνὰ σκήπτρῳ» ἐν
χοῦ).

1) [υ, ἐν ἄρσει δὲ υ, Δ 324, E 887]
ἰδ. εἰμί. 2) [υ] ἐκ τοῦ ἐλῆ, ὅπ. ἰδ.
κατ. τοῦ ἐνεστ. καὶ ἑ.) γ'. ἐν. τοῦ
α. ἀντὶ τοῦ εἰλ.

ἐν. τοῦ ἐνεστ. τοῦ ἐλῆ, ὅπ. ἰδ.

ἰδ. ἄνιμι.

ἰδ. ἄνδάνη.

ἰδ. ὀμῆρ.)

ἐλῆ, ἰδ. εἰλῆ.

1. ἐλῆς [-], ἡ, ὅς, ἐπ. ἐπὶ τοῦ ἐλῆμενον ἐπὶ
ἱματίων καὶ ἄλλων εἰς περιβολὴν χρησιμεύοντων
πραγμάτων, εὐδιάχυτος, μαλακός, λεπτός,
(τὸ ἐναντίον δύσκαμπτος, ἀπόξυλος, σκλη-
ρός) «πέπλος» *ἰλ. E 734, Θ 385 «ἐάνφ λι-
τί» συνδόνι μαλακῇ, Σ 352, Ψ 254· «κασίτε-
ρος ἐάνος» εὐδιάχυτος, εὐπερίβλητος, εὐκαμ-
πτος, μαλακός, Σ 613. (Παράγεται κατὰ μὲν
τοὺς ἀρχαίους, πρὸς οὓς καὶ ὁ Δούκερ συνάδει, ἐκ
τοῦ ἐλ, ἐννυμι, κυρίως ἄρα· ἐν εὐκλῶς τις ἐν-
δύεται, καὶ εἶνε κατὰ τὸν Φαΐσιν τῆς αὐτῆς ῥίζης ἢ
καὶ ἡ αὐτὴ ἴσως λέγεται πρὸς τὴν ἐπομ. (ἢ Σύν-
φωνος εἶνε καὶ ὁ Κούρτιος, ὅστις τὴν δυσκολίαν
τὴν ἐκ τῆς χρονικῆς διαφοράς τοῦ α' αἵρου διὰ
παραδείγματος ὁμοίον ἐκ τῆς Σανκριτικῆς). Ὁ
δὲ Δουδερλ. ἐρμηνεύει μόνον διὰ τοῦ περιβλη-
τος, ἐνδύτης· ὅθεν τὸ «πέπλος ἐάνος» εἶνε ὁ
φασμα περιβλητόν ὃ ἐ. ἱμάτιον ὡσαύτως καὶ τὸ
«ἐ. λιτί». Ἄλλοι ὅμως, ὡς ὁ Βούττμαννος, θεω-
ροῦντες τὰς λ. διαφόρου ῥίζης παράγουσι τὴν
προκειμένην ἐκ τοῦ ἐλῆ).

2. ἐλῆς [-] (Fean.) ὁ, ἔπαξ δὲ μόνον καὶ
ἐλῆς (Fean.) Π 9, ἱματίον, ἐσθῆς τῶν θεαι-
νῶν καὶ ἐσθῶν γυναικῶν, *ἰλ. Γ' 385, 419, Ξ
478, Φ 507, Γ. Δήμ. 176. [Κατὰ τὸν Φαΐσιν

εἰ: Γ 385 σχηματίζει τὸ ἐα- διὰ συνιζήσεως μίαν συλλαβὴν μακράν].

ἘΞΑ, Ἰδ. ἈΓΝΙΜΙ.

ἘΑΡ (Ῥέαρ), ἘΑΡΟΣ [..], τὸ, ἐπ. γεν. ἑάρως, Ὑ. Δήμ. 174, καὶ ἥρος, Ὑ. Δήμ. 455, ἔαρ, „ἄνοιξις“, Ζ 448, „ἔαρ νέον ἱστάμενον“ ἔαρ νέωστί ἀρξάμενον, τ 519.

ἘΑΡΙΝΟΣ, ἦ, ὄν, Ἰδ. ΕἰΑΡΙΝΟΣ.

ἘΑΣΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰσί, Ἰδ. ΕἰΜΙ.

ἘΑΤΑΙ, ἔατο, Ἰδ. ἸΜΑΙ.

ἘΑΦΘΗ (ὁ Οὐδῶφ. ἐάφθη) ἐπ. γ'. ἐν. τοῦ παθ. ἄφθ. ἄ. δις μόνον εὐρισκόμενον «ἐπὶ δ' ἄσπις ἐάφθη καὶ κόρυς» Ν 543 καὶ «ἐπ' αὐτῷ δ' ἄσπις ἐάφθη καὶ κόρυς» Ξ 419, πιθανῶς ἐκ τοῦ ἄφθα ἀντὶ τοῦ φθῶ, μετὰ συλλαβικῆς δηλ. καὶ ὄχι χρονικῆς αὐτῆσεως. Σημ. λοιπὸν κυρ.: ἡ ἄσπις ἔμεινε προσηρτημένη, συγκατέμεινε, δὲν διέφυγε, δὲν ἀπεσπάσθη. (Ταῦτα ἂν Σπύτζερ καὶ Δοιδερλ. ὁρθότερον ἦ κατὰ Φαίειν ἐρμηνεύοντα προσεκολλήθη, συμπαραγκολύθησε ἢ κατ' ἄλλους: ἐπικατέπεσε· πρόβλ. τὸ Ὀμ. «ἐφῆ- πται» ἐκ τοῦ ἐφάπητο. Ὁ Βούττηρ. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς παθ. ἄφθ. ἄ. τοῦ ἔπω· κατὰ τροπὴν φωνήεντος. Αἱ γυνῶμαι τῶν ἀρχαίων διαι- ροῦνται μετὰ τὸ ἔπω, ἐάω καὶ ἄπτω).

ἘΑΦ, ἐπ. δὲ καὶ εἰάφ, Α 550, Ρ 659, Υ 439· κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου συναίρεται, ὅσον ἐάω, ἐξ, ἐφρι, ἢ ἐκτείνεται ἐπ. ἐάφ· παρατ. γ'. ἐν. ἔα ἀντὶ τοῦ εἴα, καὶ θαμνιστ. αὐτοῦ τύπος εἴατκον καὶ ἔασκον· μέλλ. ἐάσω ἄφρ. ἄ. ἔατα καὶ ἐπ. ἔασα. Σημ. „ἀφίνω“, ὁ ἐ. 1) ἐπι- τρέπω, συγχωρῶ, ἀπολ. Ρ 449, μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρφ. «τοῦδε δ' ἔα φθινύθειν» „ἄφρσέ τους (καὶ κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ: ἄφρς „ἄς τους“) νὰ πᾶν νὰ χαθοῦν» Β 346, Ε 465. «τὰ προτετύχθαι ἔασομεν» θὰ ἀφήσωμεν νὰ ᾔνε γεγεννημένα, ὁ ἐ. ὅπως ἔγειναν, Σ 412. «οὐκ ἐάω» δὲν ἀφίνω, ὁ ἐ. ἐμπόδιζω, ἀπαγορεύω, Δ 55, τ 25 κ. ἄ. 2) παραμειλῶ, παραδύλενω, ὀλιγώρω, δὲν δίδω προσοχὴν, „ἀφίνω νὰ πάρῃς τὸ καλὸν“ ὅσον «χόλον» Ι 260, «ἵππους» Δ 226. «τινὰ» ἀφίνω ἵσχον, Δ 42, Ι 701, Ω 557, 596, 684 κ. ἄ. ἀφίνω ἀβλαβῆ Ε 448 κ. ἄ. Ο 87, «ὄρκον» Ξ 474, ὡσαύτως καὶ μετ' ἀρφ. «κλέψαι» Ω 74. 3) (ἀπέχωμαι) παραλείπω, „ἀφίνω, παραιτῶ“ μετ' αὐτ. Ξ 444· ἀπολ. Φ 221. [Τὸ α βραχὺ ἐν τῷ ἐνέστ. καὶ παρατ., μακρόν δὲ πρό τοῦ σ. Ἡ ὀριστ. «ἐξ» καὶ ἡ προστ. «ἔα» λαμ- βάνονται διὰ συνιζήσεως ὡς μονοσύλλαβα, τὸ δὲ «ἐάωμεν» ὡς δισύλλαβον, Ε 256, Κ 344, καὶ τὸ «ἐάσομαι» ὡς τρισύλλαβον, φ 233].

ἘΑΦΝ, Ἰδ. ΕἶΕ.

ἘΒΔΟΜΑΤΟΣ [..], ἦ, ὄν ποι. ἀντὶ τοῦ ἐβδο- μος, Η 248, κ 84.

ἘΒΔΟΜΟΣ, ἦ, ὄν (ἐπτά) ἐβδομος, Τ 447, μ 399.

ἘΒΑΝΤΟ, Ἰδ. ΒΑΛΛΩ.

ἘΓΓΕΓΛΑΣΙ, Ἰδ. ΕΓΓΙΝΟΜΑΙ.

ἘΓΓΕΙΝΟΜΑΙ, ἐπ. (ἐν, γίνομαι) μόνον εἰς τὸ γ'.

πληθ. τοῦ ἄφρ. τῆς ὑποτ. «ἐγγείνομαι» γεννῶ, γεννῶ ἐντός τινος, «εὐλάτῃ»

ἘΓ-ΓΙΝΟΜΑΙ, μόνον εἰς τὸ γ'. πληθ. ἐπικ. ἐγγεγάσι [..], γίνομαι τινος· ὁ δὲ παρκ. εἰμαι (ἢ διατρέβω τινος, ἐνοικῶ «τοὶ Ἰλίου ἐγγεγάσι» τῷ Ἰλ. κατοικοῦσιν, Ζ 493, «τίνες ἐγγεγάσι» τίνες (τί) ἄνθρωποι εἶνε οἱ ν 233.

ἘΓ-ΓΝΑΜΗΤΟ, μόνον ἐν τμ. Ἰδ. ΤΝΑΙ.

ἘΓ-ΓΥΑΛΙΞΗ [..] (γύαλον), μέλ. ἐπ. ἄφρ. ἄ. ἐγγυάλιξα, κυρ. ἐγγυερίξω, ἐπ. ραδίδω, ἀπονέμω «σηκπτόν τινα ἱ- πους» Ψ 278, «ἔδονα» Ο 318· μεταρ. κῶδος· Α 353, Ο 491 κ. ἄ. «κράτος» κ. ἄ. «κέρδος» Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξη· ἐπ. νόημα ἐμπνεύσει ὁ Ὀλ. Ψ 440· «τινὰ ραδίδω τινα εἰς τινα, π 60.

ἘΓΓΥΑΝ (ἐγγύθι), δίδω τι ὡς ἐνέχου· ἐγγυῶμαι, γίνομαι ἐγγυητής, νὰ δειλῶν γε καὶ ἐγγυῶ ἐγγυάσθαι· Ο 331 κατὰ διαφόρους τρόπους ἐρμηνεύεται· ἢ μὲν: τῶν ἀθλιῶν ἀνθρώπων ἀθλῆαι εἰς καὶ αὐταὶ αἱ ἐγγυήσεις, ὥστε νὰ ἐρ- ὑπὲρ αὐτῶν (ὡς ἐνταῦθα ὑπὲρ τοῦ Ἰλίου σειδῶν) ὁ ἐ. συντομώτερον: ὑπὲρ ἀνα- πων ἀνέλιον βεβαίως εἶνε (οὐδεμίαν ἐ- ἀσφάλειαν ἔχει) καὶ ἐγγυητὴς νὰ γείνη- τοι δὲ, οὔτινες δὲν παραδέχονται τὴν τοῦ «δειλός» παρ' Ὀμ. σημασίαν, ἐπ. τὸ «δειλῶν» εἰς τὸν Ἱφραίστον καὶ ἐρ- σιν: ἄνθρωπος ἀδύνατος καὶ ἐλεεινός, ἢ ἔχει εἰς τὴν ἐγγυήσιν, τὴν ὅποιαν λαμβά- νει· ἄνθρωπος ἀδύνατος καὶ ἐλεεινός, καὶ τὸς- τον, ὅσον εἶνε αὐτός· διότι δὲν δύναται βίαι· νὰ ἀναγκάσῃ τὸν ἐγγυητὴν νὰ ἐρ- τὴν ὑπόσχεσιν του. Ὑπὲρ τῆς ἐρμηνείας συνηγορεῖ μὲν ὁ ἐπόμενος στίχος· ἀλλὰ ἀνάγκη τὸ «ἐγγυᾶσθαι» νὰ ληφθῇ εἰς χροῦσαν τῆς συνήθους, τὴν τοῦ λαμβά- νουσαν, παραδέχομαι ἐγγυητήν· ἔως δὲ θὰ ἦτο προσέτι καὶ ἡ γενικὴ ἐ- αὐτὴ ἐρμηνεία τοῦ χωρίου.

ἘΓΓΥΗ [..], ἡ (ἐν, γυῖον) ἐγγυή· διὰ παραδόσεως ἐνεχόρου, ἔπειτα δὲ ἐ- γύσει· Ο 331 f, Ἰδ. τὴν προηγ. λ.

ἘΓΓΥΘΕΝ [..], ἐπὶβ. (ἐγγύς) 1) ἐκ τοῦ πλησίον, ἔπειτα (ἢ κατὰ τοῦ «κῆθημαι ἐκ δεξιῶν») πλησίον, „σιμὰ, κοντά“· ἔρχομαι, ἵσταμαι· 219, Κ 508 κ. ἄ. «ἐγγύθεν εἰμί» εἰ- σίον ζ 279· μετὰ γεν. Δ 723, καὶ οἱ ἐγγύθεν ᾔεν· Ρ 554 «ἐγγ. ἑστία» 416. 2) χρονικ. μετὰ δοτ. «ἐπειφ- θεν αὐτῷ» ὁ φόβος του πλησιάζει, Σ 409. 3) ὡς πρὸς τὸ γένος· «ἐγγύθεν» εἶναι ἐκ τοῦ πλησίον συγγενῆς, η 203.

ἘΓΓΥΟΙ [..], ἐπὶβ. ἐπ. (ἐγγύς).

α, πλησίον, „σιμά, κοντά“ Η 344 κ. ετά γεν. «Πριάμοιο» Ζ 317, η 29 κ. α. χρονικ. πλησίον, „κοντά“, μετ' ὀλί- Κ 251, μετὰ δοτ. Χ 300.

τίς [..], ἐπὶ β. 1) τοπικ. πλησίον, „σι- κοντά“ ἢ ἀνευ πτώσεως ἢ μετὰ γεν. Η ν 228 κ. α. πλη. 2) χρονικ. πλησίον, „κοντά“, μετ' ὀλίγον, Χ 453, κ 86.

ταύτην, ἴδ. Δοιηέα.

ταύτην, ἀόρ. α. ἤγερα, καὶ ἀναύξ. ἔγερα· ἀόρ. β'. κατὰ συγκοπ. ἡγήροην καὶ ἐγρό- ἀπρρ. ἐγρέσθαι καὶ μὲ τονισμὸν ἐνεστώτος· αὐτὴ, ν 424· παρακ. β'. ἐγρήγορα, εἰς ὃν ῥοῦνται καὶ οἱ πηχματισμοὶ ἐγρήγορος, ἐγρη- θαι, ἐγρηγόρῃσι, περὶ ὧν ἴδ. κατωτέρ. β').

(γ) Ἐνεργ. 1) ἐγείρω, „σηκώνω“, ἐξ- ἴζω, Κ 146· „τινὰ ἐξ ὕπνου“ σηκώνω ἀπὸ ὕπνου, Ε 413, „ἐπνύοντες“ ε 48. 2) διε- ρω, κινῶ, παροξύνω, Ε 208, Ο 242, ῥηα· τὸν Ἀρην, ὃ ἐ. „ἐκινῶ τὸν πόλεμον“, κροῦσθαι τὴν μάχην· μεταφ. „πόλεμον, φύλο- πόνον, μάχην“ (β' ἅπαντα θεωροῦνται ὡς καὶ θηρία κομμάζοντα ἢ ἡσυχάζοντα) Ἰλ πλη., ἰώως· „μένος“ τὴν τολμήν, τὸ θάρρος· διε- ρω, Ο 232, 594. Παθητ. „ταχέας ἱππῆας ἔ- θεν“ (= ἡγέρθησαν) παρωζύονθησαν εἰς ἐνέρ- γην Γ 287 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Βεκκ. ἀντὶ τοῦ ἡβ. ἀγερθεν). β').

Μέσ. μετὰ τοῦ συγκο- ρου, β'. ἀόρ. καὶ τοῦ β'. παρακ. ἐγείρομαι, ἰπνῶ, „σηκώνομαι (ἀπὸ τὸν ὕπνον)“, β' ὡς ἡγήρω ἐγείρομαι ἀνθρώπων· ν 100 ρα· „ἐξύπνα, σήκω“, ἐγέρθητι, ψ β, „ἐξ- ὦρα“ Β 44· „ἀμφὶ πυρὴν ἔγρετο“ ἐξύπνησε τὴν πυράν, Η 434. Ο β'. παρακ. σημ. εἰ- ἰ ἐξύπνος, ἔχει δὲ προστακτ. μὲ παθ. κατὰ- ἔν ἐγρήγορος (ἀντὶ τοῦ ἐγρηγόρατε) Η β'. ὡσαύτως καὶ ἀπρρ. (μὲ λίωλ. τονισμὸν) ἐγρήγορα· Κ 67 καὶ τὸ γ'. πληθ. ἐγρη- θασι· Κ 419. (Κατὰ τὸν Δόδεκχ τὸ θ εἶναι παθ. τοῦ μέτρου χάριν παρενθήκη).

ΕΓΚΑΤΑ [..], τλ, ἐπ. τὰ ἐντός, τὰ ἐντό- α, „τὰ ὡθ(τ)ικὰ“ μόνον κατὰ πληθ. Α β, ι 293· δοτ. πληθ. „ἐγκασι“ Α 438. (Κατὰ Δοιδερλ. εἶναι πληθ. τοῦ οὐσιαστικοποιηθέν- ἐπὶ ἐγκας τοῦ παρ' Ἰπποκράτη μόνον εὐρι- μένου, ὅπερ ἐκ τῆς Ἐν καὶ Κατὰ παράγεται).

ΕΓΚΑΤΑΠΗΓΝΥΜΙ [....-], ἀόρ. α. ἐγκατέπη- ἔραπήγω καλὰ ἢ στερεὰ· „ἕϊφος κοῦλεψ“ ἕϊφος εἰς τὴν θήκην, λ 98 τ.

ΕΓΚΑΤΑΤΙΘΗΜΙ, μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν τοῦ συγκο- ρου, μέσ. ἀόρ. β'. „ἐγκάθετο“ καὶ ἐν τῇ στικτ. του αὐτοῦ „ἐγκατάθεο“ καταθέτω- ὅς (τινὸς τῶν ἐμαυτοῦ), ἐγκρύπτω, „ἐμάν- κελπω“ βάλλω ἢ κρύπτω μέσα εἰς τὸν κόλ- μου, Ξ 249, 223· μεταφρ. „τὴν ἄτην θυ-“ ἐμβάλλω εἰς τὴν ψυχὴν μου, ὃ ἐ. ἀναλογί- α, ψ 223· „τελαμῶνα τῇ ἐγκάθετο τέχνη“ ὅλα τὸν τελαμῶνα εἰς τὴν τέχνην σου, ὃ ἐ.

ἔκαμεν αὐτὸν ὑποκείμενον τῆς τέχνης του λ 614. (Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσι κατ' ἀναλογίαν τοῦ προη- γουμένου χωρίου ψ 223· ἐπενόησαν· ἢ ὁ Δύν- τζερς θεωρεῖ τὸ „ἐπὶ τέχνη“=ἐπὶ τεχνήεντι θυ- μῷ· ἐνέβαλεν εἰς τὸν τεχνικὸν τοῦ νοῦ· ἄλλοι δὲ διώρθωσαν τὸ χωρίον ὡς ἐξῆς· „ὃς κείνῳ τε- λαμῶνι ἐν ἐγκάθετο τέχνην“).

ΕΓ-ΚΕΙΜΑΙ, μέλ. ἐγκείσθαι, κεῖμαι ἐντός τινος, „εἴρασι“ κεῖμαι ἐντός τῶν ἱματίων μου, περὶ νεκροῦ, Χ 513 τ.

ΕΓΚΕΚΑΛΟΣ (οἶονε Θοροβίας, τουρκ. Σα- ματάς), οἶος τοῦ Ταρτέρου καὶ τῆς Γῆς, εἰς τῶν ἑκατογχείρων Γιγάντων, τῶν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐφορμησάντων, Βατρ. 285.

ΕΓ-ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ [....-], ἀόρ. α. ἐνεκέρασα, ἐν- τός τινος κινῶ, μινύω, „ἀνακατώνω“ „οἶνον“ Θ 489 τ.

ΕΓ-ΚΕΡΑΝ, ἑσπερος τύπος τοῦ προηγ., ὅπ. ἴδ., μόνον ἐν τλ. „ἐν δὲ τε οἶνον κρατῆρσιν κερώον- τα“ (γ' πληθ. τοῦ παρ. ἐπικ. ἐκτεταμ. ἀντὶ τοῦ ἐκάρωντο) ν 233 τ.

ΕΓΚΕΦΑΛΟΣ, ὁ (ἐν, κεφαλῇ) κυρ. ὁ ἐν τῇ κε- φαλῇ ὑπάρχων, ἐξυπακ. μυελός, ὁ ἐγκέφαλος, „ὁ μυαλός, τὰ μυαλά“, Γ 300, Θ 85, ι 290, 458.

ΕΓ-ΚΙΟΛΡΙΖΩ [..-..], ἐνώπιον ἢ μεταξὺ τι- νων κιολρίζω, παίζω τὴν κιολράν, Γ. Ἀπ. 204. (Τὸ χωρίον Γ. Ἐρμ. 17 εἶναι διεφθαρμέ- νον· διορθώθη δὲ ὑπὸ τοῦ Βαουμίστιερ. κατὰ τὸν Σνέϊδεσθιν „μεσσημι- τος κιολρίζεν“).

ΕΓΚΛΙΑΣΩ [..-], ἐπ. ἐπὶ β. (ἐγκλίω) „ἐξο- ρμαι“ κῶτος νενευκός ἢ κεκυφός, „σκυ- ρτά“ κλῆμαι, Γ. α. 22, β' (β' κατ' ἄλλους δὲ· πλαγίως, πλαγιασμένος ἢ ἐπληρωμένος κλῆμαι).

ΕΓΚΛΙΝΩ [..-], παρακ. παθ. ἐγκέκλιναι, κλί- νω πρὸς τι, πλαγιάζω, μεταφ. „πόνος ὕμμι ἐγκέκλειται“ εἰς ὕμν· ἀπόκειται ὁ κόπος, ὕμν· ἔχει πλάκωσι ὁ κόπος τοῦ πολέμου, Ζ 78 τ.

ΕΓΚΟΝΕΑ, ποι. σπεύδω, πράττω τι μετὰ σπουδῆς, μόνον κατὰ μετοχ. „σάρεσαν λέγας ἐγκόνεουσι“ ἐστρώσαν μετὰ σπουδῆς, Ω 648, η 340, ψ 294. (Παράγ. ἐκ τοῦ κόνει· ἢ κυρ. ἐγείρω κονιστὸν ἐκ τῆς σπουδῆς· ὁ δὲ Δοιδερλ. λίαν ἀπιθάνως θεωρεῖ τὴν λ. συγγενῇ πρὸς τὸ ἀγρ. ἐγκω, ἐξ οὗ τὸ ἡνεγκαν).

ΕΓ-ΚΟΣΜΙΩ, διατάττω (βάλλω εἰς τὰ μ, δια- κοσμοῦ) τι ἐντός τινος „ταῦχα νη“ „συ- γυρίσατε“ τὰ ὅπλα ἐντός τοῦ πλοίου, ο 218 τ.

ΕΓ-ΚΡΥΠΤΩ, ἀόρ. ἐνέκρυφα, κρύπτω τι ἐντός τινος „δαλὸν σποδῆ“ ε 488 τ. Γ. Ἐρμ. 446.

ΕΓ-ΚΥΚΛΩ, ἴδ. ΚΥΚΛΩ.

ΕΓΚΥΡΩ [..-], ἴων. καὶ ποι. ἀόρ. α. ἐνέκυρ- σα, [ἐντυγχάνω], συναντῶ, μετὰ δοτ. „ἀτά- λαγχι“ ἀπήντησεν „ἔπεσεν ἐπάνω“ εἰς τὰς φιλ. Ν 445 τ.

ΕΓΓΡΕΜΛΗΧ [..-..], ἡ, ἐπ. ἡ τὴν μάχην ἐ- γείρουσα, κινῶσα, ἐπίθετον τῆς Παλλάδος, Γ. Ἀπ. 424.

ἔΓΡΕΟ, ἔΓΡΕΣΘΑΙ, ἔΓΡΗΓΟΡΟΝ, ἔΓΡΗΓΟΡΑΣΙ,
ἔΓΡΗΓΟΡΕ, ἴδ. ἔΓΕΙΡΑ.

ἔΓΡΗΓΟΡΟΝ, ἐπ. ἐκτετ. ἀντὶ τοῦ ἐγρηγορῶν, ἕκ τοῦ ἐγρηγοράω, γρηγορῶν, ἔξυπνος, νέος τύπος τοῦ ἐνεστ. ἐκ τοῦ παρακ. ἐγρήγορα (ἴδ. λ. ἐγείρω) σχηματισθείς, μόνον ο ὕψ. (||. Ἡ δὲ καθομιλοῦν. καὶ ἐπιθετον ἐσχημάτισεν „γρήγορος καὶ ἐπίρ. γρήγορα“, ὡς προφέρει γλήγορος καὶ γλήγορα, ὡς καὶ τὸν Γρηγόριον λέγει Γληγόριν).

ἔΓΡΗΓΟΡΤΙ [...], ἐπ. ἐπίρ. (ἐγρήγορα), ἐγρηγορότως, ἔξυπνος, K 182 ὁ.

ἔΓΡΗΣΣΑ, ἐπ. (ἐγείρω, ἐγρήγορα) γρηγορῶ, εἶμαι ἔξυπνος, μόνον κατ' ἐνεστ. A 551, P 660, ο 33, 53.

ἔΓΧΕΙΗ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐγγέη, ἴδ. ἐΓΧΕΑ.

ἔΓΧΕΛΕΣ, γος, ἡ „τὸ χέλυ“, πληθ. ἐγγέλυες Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐγγέλει· ἴδ. Φ 203, 353 (ἐκ τοῦ ἔχis κατὰ τὸν Λόδεκκ· πρὸς τὰ Λατ. anguis=ὄφis, anguilla=ἔγγελος).

ἔΓΧΕΙΜΑΡΟΣ [...], ον, ὁ εἰς τὸ δόρυ ἐπιτήδειος, συνειθισμένος, ἐξησκημένος, ἐπιθ. ἀνδρείων πολεμιστῶν, B 692, 840, H 434, γ 488. (Ἡ ἐτυμολογ. εἶνε ἀμφίβολος. Τῶν ἀρχαίων τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσιν «οἱ περὶ τὰ ἔγχη μεμορμένοι, ὅπερ ἐστὶ πεπονημένοι» Ἀπολλών., ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ μόρος, μοῖρα «οἱ περὶ τὰ ἔγχη τὸν μόρον ἔχοντες ἢ ἐπιφέροντες», ἢ ὧν ἡ μοῖρα εἶνε νὰ φέρωσι δόρατα· ἄλλαι παραγωγαὶ ἀπίθανοι εἶνε ἢ ἐκ τοῦ μῶλος κατὰ τροπὴν τοῦ λ εἰς ρ καὶ ἢ ἐκ τοῦ μωρός, οἰοναί: ὁ διὰ τοῦ δόρατος μαινόμενος. ||. Νεώτεροι ἐτυμολογίαὶ μνήμης ἄξιαι εἶνε ἢ παρὰ Κουρτίω, καθ' ἣν παράγεται τὸ δευτερον μέρος ἐκ τῆς ῥίζης mer (μέριμα), μοη (memoria) καὶ θεωρεῖται τὸ ἐγγεσίμωρος=ἐγγεσίφρων, καὶ ἢ τοῦ δυνάστερος παρὰ γόντος αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἐπιθέτου μωρός τοῦ ἐκ τῆς ῥίζης ma (μαίνομαι=ἐπιθυμῶ), καὶ ἐρμηνεύοντος: ὁ τῶν δοράτων ἐπιθυμητής (φιλος). Ἐκατέρα τούτων ἀρμόζει καὶ εἰς τὰς λ. «ἰόμωρος» καὶ «ὕλακώμωρος». Ἡμεῖς τοιμῶμεν νέαν παραγωγὴν ἐκ τῆς ῥίζ. mar (μάρναμαι)· ὥστε τὸ μὲν «ἐγγεσίμωρος» καὶ «ἰόμωρος» νὰ ᾖναι ὁ διὰ τῶν δοράτων καὶ διὰ τῶν βελῶν μαχόμενος· τὸ δὲ «ὕλακώμωρος» ὁ διὰ τῶν ὑλακῶν πολεμῶν, ἀποκρούων τὸν ἐχθρόν).

ἔΓΧΕΣΠΑΛΟΣ [...], ον (ἐγχος, πᾶλλον), ὁ τὸ δόρυ πᾶλλον ἢ τινάσσαν, ἐπιθετον προθύμων ἀκοντιστῶν ἴδ. B 431, 3 449, O 605.

ἔΓΧΕΑ, ὑποτ. γ'. ἐν. ἐγγεῖη ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐγγέη, ε 10· ἄορ. ἄ. ἐνέχευα καὶ ἐνέχεια (ἐνέχεια)· γ'. πληθ. ἐνέχεαν· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐνεχευάμην.

1) Ἐνεργ. ἄ.) χύνω ἐντός τινος, ἐγγέω, „κερνώ“ «ὕδωρ, οἶνον» Σ 347, ζ 77 κ. ἄ. «οἶνον δεπάσαι» „κερνώ, βάλλω κρασί εἰς: τὰ ποτήρια“ ε 40· β'. ῥίπτω ἢ βάλλω ἐντός τινος ἐπὶ ἑρῶν πραγμάτων, οἶον «ἄλφιστα δοροῖσι» 6 354, 380. 2) Μέσ. (||. σημ. τὴν μετὰ

προθυμίαν καὶ χαρὰν ἐνέργειαν τοῦ ὑποκείμενου· γρηθ·—ἐνεχεύατο ὕδωρ· ἵνα νίψῃ τοῦ, τοῦ Ὁδ. τ 387, (πολλ. ἐν τμ.).

ἔΓΧΟΣ, εος, τό. δόρυ, ἀκόντιον, κρητ. ῥι" Γ 338, κ 415 κ. ἄ. πληχ.—Τὸ δόρυ ἔκειτο ἐξ ἐνός μακροῦ ξυλίνου κονταρίου, συνήθως ἦτο ἐκ ξύλου μελίας καὶ ἐκαλεῖτο δόρυ, καὶ ἐκ τῆς αἰχμῆς, ἥτις ἦτο αὐτὴ χαλκῇ, καὶ συνήπτετο πρὸς τὸ ἕτερον μέρος τοῦ αὐλοῦ (ἴδ. τὴν λ.), εἰς ὃν εἰσέδουτο καὶ ἔγχετο τὸ δόρυ. Τὸ μήκος αὐτοῦ ἦτο τοῦλάχιστον ποδῶν· τὸ δὲ τοῦ Ἑκτορος λέγεται «ἐνταχυ» Z 349. Τὸ ἕτερον ἄκρον (ὁ σφυρὸς) ἦτο ὡσαύτως σιδηρὸν ἢ χαλκοῦν καὶ ἀπὸ εἰς ὅς, ἵνα ἐμπηγνῇ εἰς τὴν γῆν ἐν ἀναπαύσει, K 452, X 224. Μεταχειρῶν τὸ δόρυ ἦτο ἐκ χειρὸς ὡς ἀγγέμαχον ἐπὶ μακρόθεν αὐτὸ ῥίπτοντες· διὰ τοῦτο δὲ καὶ ἔφερον δόρατα, ἵνα, ἂν τὸ ἕτερον εἰς μὲν κοντισθῇ ἢ συντριβῇ ἀπέβαιναν ἄχρηστα, σιν εἰς χρῆσιν τὸ ἕτερον, Γ 18, M 208.

ἔΓΧΡΙΜΠΤΑ, μέσ. ἄορ. ἄ. ἀναῖς. ἐγγριμπίτα ἄορ. ἄ. μόνον κατὰ μετοχ. ἐγγριμπίται· πρὸς προστρίβω διὰ τῆς βίας, ἐν χρήσει εἶνε μόνον ἀμετιδ. προστρίβομαι, προσεγγίζω, τὰ χροαὶ πλησιέστατα, „περὶ καλὴν οἶον «τῆ (τέρματι) σὺ μάλ' ἐγγρίμψας»· τὰ στατα παρελάσας, Ψ 334.—Συνήθ. παθ. ἐγρήσῃ ἵππος ἀριστερός ἐγγριμπίθω» ἄς ὁδὸν ἀριστερός ἵππος οὕτως ὥστε νὰ παρέλθῃ καὶ εἰς τὴν νόσσαν, Ψ 338, πρὸς 434· «ἀγαστήν ἐγγριμπίσας» μέγρι τοῦ ὅστος εἰσέσας E 662· «ἀσπίδ' ἐνιγριμπίσας» προστρίβω προσκρούσας εἰς τὴν ἀσπίδα, τὴν ἐπ' αὐτὴν καταπεσοῦσαν ὑπὸ τοῦ μολοιδοῦ· πέτρος (||. τῇ ἢ ἐρμηνεῖα παρέχουσα τὴν ἐννοίαν: ὁ μὲν μολοιδοῦ· πέτρος: ὁ εἶσθ τὴν ἀσπίδα πρὸς παρελῶν τὰ γόνατα τοῦ Ἑκτορος, ἢ αὐτὸν καταπεσοῦσα ἀσπίς τὸν ἀνέτρεψεν· ἵνα εἶνε, νομίζω, ὀρθότερα τῆς ἄλλης· ὅτι ὁ Ἑκτορ ἐξιστάσθην κρατῶν σφιγκτά, ἢ σφιγνὰ πρὸς ἑαυτὸν τὴν ἀσπίδα) H 274· «νωλεμέ· ἐγγριμπίοντο» συνωθοῦντο P 607· «στῆ ῥα μάλ' ἐγγριμπίσας» ἐστάθη πολὺ εἰς οἶον εἰσρομίσας, N 446· μετὰ δοτ. «πύρ» ἴδ. P 405.

ἔΓΑ, καὶ πρὸ φωνήεντος Δωρ. καὶ ἐπ. ἴδ. E 808, T 440· γεν. ἐπ. καὶ ἴων. ἐμέο, ἐμεῦ (ἐγκλ. μεν) καὶ σπαν. ποιητ. ἐμέοι (ἐγκλ. μοι)· αἰ. ἐμῶν (ἐγκλ. με), Ὀμ. πλη. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ἔγαγε, A 282, α 245 κ. ἄ. πλη., ὅπερ πρὸν ἐγράφετο παρ' Ὀμ. ἐνίοτε χωριστὰ ἐγώ ὡς ἐντανώτερον θῆθεν κατὰ τὴν δυσπαράδεισιν γνῶμην τοῦ Λόδεκκ· ἀλλὰ σήμερον γράφω πανταχοῦ ὡς μία λ. Τὸ μ' = μοι εὐρίσκεται νον ἐν τῇ φρ. «μ' οἶω» 6 367. (||. Τὸ ἐν δὲν ἔλαβεν ὡς εὐφωνικόν τὸ ν, ἀλλ' εἶνε μὲν

Εἰκόσι, εἰκοσίν, ἴδ. Εἰκοσι.

Εἰκοσόροσ (ἔφαικ.), ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰκοσόροσ, μέ εἰκόσι κώπα, ι 322 f. || Πρὸς. τὸ μεταγενέστερον «πεντηκόντορος», ὅπερ Ἰων. καὶ πεντηκόντορος λέγεται (ἐκ τοῦ ἐρ-, ἐρέσσω, ἄλλος; σχηματισμός ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου εἰς-ήρης).

Εἰκοστός, ἡ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰκοστός, ὅπ. ἴδε.

Εἰλαεον, ἴδ. Εἰλαε.

Εἰελάμενος, εἰελάμην, εἰεῖλαο. 4) ἴδ. Εἰδ.

2) μέσ. ἀορ. τοῦ εἰμι, Ο 445.

Εἰελάσθην, Ο 544, ἴδ. Εἰμι.

Εἰλαομαι, εἰλαορ, ἴδ. Εἰλαομαι, Εἰλαορ.

Εἰλαμεθα, εἰλαμενος, εἰλασαι, ἴδ. Εἰλα.

Εἰλαομαι, ἴδ. Εἰλαομαι.

Εἰργασθον, ἴδε Εἰργασθον.

Εἰργε, Εἰργμένος, Εἰργε, ἴδ. Εἰργ.

Εἰργνιμι [...], ἴδ. Κατεἰργνιμι.

Εἰρμένος, ἴδ. Εἰρ.

Εἰρη, Εἰρήεις, ἴδ. Εἰρη, Εἰρήεις.

Εἰρτο, ἴδ. Εἰρ.

Εἰρχατο, ἴδ. Εἰργ.

Εἰεῖλατο, Εἰεῖτο, ἴδ. Εἰνιμι.

Εἰεῖλατο, ἴδ. Εἰεῖλα.

Εἰζομαι, ποι. ἀποθ. (ἔζ-) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. ἀναύτη. καθέζομαι, „καθίζω“, κάθημαι, «ἐν τινι» Ο 150 κ. ἄ. πλ.χ. σπανιώ. «ἐς τι» δ 54, «ἐπὶ τινι, ἢ ἐπὶ τι» Ζ 354, Θ 443, Μ 472. «κατὰ κλισιού» γ 389. «ποτὶ βωμόν» γ 379. «θώρας» ἔζω, γ 375. μεταφ. «κῆρς ἐπὶ χθονὶ ἐξέσθην» ἔκλινον πρός τὴν γῆν. ἐχαμήλωναν, Θ 74, ἐν ἀβυσσούμενῳ στίχῳ. (Ὁ Βούττιμαννος καὶ Ἄρεν; δὲν παραδέχονται ἐνεστώτα ἐζομαι ἀντὶ τοῦ ἱζομαι καὶ διὰ τοῦτο διορθοῦσι τὸ «ἔξει» τῆς Ὀδ. κ 378 εἰς «ἔξε»· ἐκ τοῦ ἐξόμεν, ὅπερ εἶνε κατ' αὐτοῦς μόνον ἀόριστος. Περὶ δὲ τοῦ «ἔξετο» ὅτι ἔχει ἀορ. σημ. δυσχυρίζεται καὶ ὁ Κλάσσεν.—Ἐναργ. τύπος ἔζω, ἐξ οὗ συνήθως παράγουσι τοὺς χρονικοὺς σχηματισμοὺς «εἶσα, εἰσάμην, ἐσσομαι» δὲν ὑπάρχει, ἴδ. Εἶσα).

Εἶν, Ἰων. γ'. ἐν. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὑποτ. ἀντὶ τοῦ ἦ, ἐκ τοῦ εἰμι.

Εἶνε, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦκε, ἴδ. Ἰνιμι.

Εἶν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦν, ἴδ. Εἰμι.

Εἶνδανε, ἴδ. Ἀνδάνο.

Εἶνος, ἴδ. Εἶνε.

Εἶνε, γεν. ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦ; τὸ δὲ εἶνε ἐκ τοῦ Εἶνε.

Εἶνοα, Εἶνει, ἴδ. Εἰμι.

Εἶο' κατ' ἐκθλ. ἀντὶ τοῦ Εἶτι.

Εὐεῖρα, ἡ, ποι. κυρ. ἢ κόμη, αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς, πλ.θ. Ἰγμ. 6, 4. Ἐν Ἰλ. κεῖται μόνον πλ.θ. ἐπὶ τῆς χαίτης καὶ τῆς οὐρᾶς τῶν ἵππων, Θ 42. εἶτι δὲ καὶ ἡ ἵππουρις („ἀλογουρά") τῆς περικεφαλαιᾶς λέγεται οὕτως Ἰλ. Π 795, Τ 382. κωμικῶς δὲ καὶ αἱ τρίχες τοῦ μυός (ποντικὸς) Βατρ. 207. (Ἐτυμολογεῖται ἐκ

τοῦ ἀχρ. θέρω καὶ εἶνε συγγενῆς τῇ ἐλ. κυρ. λοιπόν σημ. τὴν ἐπιμελεμένην κατὰ τὸν Δοιδερλ.).

Εὐεῖρα, Θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, λειργῶ, Φ 347 f. (Ποθανῶς ἐκ τοῦ ἀχρ. Θεραπεύω κατ' ἄλλους; δὲ ἐκ τοῦ Εὐοσι).

Εὐελοντήρ, ἦρος, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ εἶν τῆς (εὐέλω) ὁ μετέχων ἐπιχειρήσεως; τὸ μάλιστα ἐκστρατείας) οὐχὶ ἀναγκαζόμενος, ἐκουσίως, 6 292 f.

Εὐέλω, μέλ. εὐέλῃτω· παρ.τ. ἤθελον καλόν, Ἰων. θαμ. εὐέλσκον· τοῦ ἐνεστ. εὐέλωμι κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον (ἀντὶ τοῦ εὐέλωμι) ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν 397. „θέλω“, ἐπιθυμῶ (ἴδ. Βούλασμα)· παρ' Ὁμ. μετ' ἀπαρρ. ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρρ. ὁ εὐορε κυνέης κλῆρος; δν ἀρ' ἤθελον αὐτὸν ἐκθορεῖν, Π 482. «ἢ εὐέλαι; ἀρ' ἔχει γέρας; αὐτὰρ ἐμ' αὐτῶς ἤσθαι» Α 43. ἐνθα ὀρθότατα γνωματεύει ὁ Ναιγισσάδης «ὅφρ' ἔχης» ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ εὐέλαι καὶ ἀνάλυσις ἀπαρεμφάτου—ἀρχαιοτάτου παρὰ τῆς σπανίας; μὲν τὸ πάλαι, νῦν δὲ πανταχοῦ νικησάσης ταύτης συνηθείας ἐν τῇ καθομῇ καθῶς καὶ τὰ ὅμοια, Ζ 361, Δ 465, Ε καὶ ἀπορρίπτει καὶ τὴν στίβιν τὴν παρὰ «ὄρα» καὶ τὸ ἀποπν ἀνακόλουθον διὰ τοῦσιν ἄλλοι νὰ ἐρμηνεύσῃσι τὸ «καὶ μὴδ' εὐέλ' οἷος ἐρίζεμεναι» Β 247. καὶ μάλιστα κατὰ μετοχήν, ὅποτε καὶ ἐκαστοὶ εὐχαρίστως ἐρμηνεύσεται, Κ 536, γ 231, 272. «οὐκ εὐέλων» παρὰ τὴν θέλησιν, αἰσῶς, Δ 300. μετὰ τοῦ ἀρνητ. ἐνίοτε σὴν ἔχω ὄρεσιν, δὲν ἐπιθυμῶ, καὶ τῶσιν δὲν δύναμαι, μετ' ἀπαρρ. Ν 406, γ 421. καὶ ἐπὶ πραγμάτων («τὸ ὕδωρ» οὐκ εὐέλαι· ρεῖν» Φ 366. (Ὁ νεώτερος τύπος θεῖα παρηκώνησεν ἡ Ἀριστάρχους ἀνάγνωσις ἐν Ὀδ. ο 347, ἀνάγκη, φαίνεται, πρὸ ἐπανέλθῃ, ἐκτός ἂν θελήσῃ τις κατὰ τὴν ἴσιν τοῦ Δυντζέρ. ν' ἀδοτήσῃ τὸν στίχον).

Εὐεν, ποι. ἀντὶ τοῦ οἶ, ὅπ. ἴδε.

Εὐεῖμεθα, ἴδ. Οὐεῖμαι.

Εὐεος, εὐε, τό (εὐω). 1) πᾶν ὄνομα σπένον καὶ συμβῶν πλῆθος, στίφος, εἴτε ἀνθρώπων, οἷον «ἐταίρων, Ἀχαιῶν» πλ.χ. «λαῶν» τὸ πλῆθος τῶν πολεμιστῶν 495. «νεκρῶν θύνα» κ 526. εἴτε ζώων· νος, ποιμνιον „κοπάδι“ οἷον μελισσῶν, γοῖων, Β 87, 459, ξ 73.

Εὐορον, ἴδ. Οράσκω.

Εὐορ, εὐορ καὶ συνηρ. οἷς, τό, συνηρ. εὐοριον, εὐορ; «εὐορ» εὐορ. ἐστὶ, μετ' αὐτὸ Βατρ. 34.

Εὐορετα, ἴδ. Τρέφα.

Εὐορ, ἐξ οὗ ἢ ἐπ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ. εὐορῶ, συνειθίζων, συνηθώς, Γ 510, π 260. «εὐορ» εἶνε ὁ δ'. παρακ. εἴωθα, Ἰων. εἴωθα.

ὡς, εἶναι συνειθισμένους, συνει-
 πάραφ. Θ 408, ρ 394 κ. α. Π παθ.
 εἰσθώ: «καίτοι ἀπολ. ὁ συνειθισμέ-
 νος: «μᾶλλον ὑψ' ἡνίοχφ εἰσθώτι ἔρμα
 ὑπὸ τὸν συνήθη ἡνίοχον, "ἢ. E 234.
 καὶ Δωρ. καὶ Αἰ. ὅπ. Ἰδ. Α') σύνδε-
 στικός, τιθέμενος: δηλ. ἐν τῇ ἀγούμενῃ
 τικοῦ λόγου. 1) μεθ' ὀριστικῆς τῶν
 χρόνων (ἐνεστ. μέλλοντος καὶ ἀορ.)
 θέσει θεωρεῖται ὡς τι βέβαιον καὶ ἀναμ-
 νόν: μετὰ ἐνεστ. A 478, ἀοριστοῦ A
 A 435. Τὸ ἐπόμενον τότε τίθεται ἢ
 καὶ Γ 26 (ἐπὶ δὲ καὶ προστ. A 173) ἢ
 μετὰ τοῦ Ἄν, A 293, Z 429: ἐνίοτε
 παρασιωπᾶται, ἐκ τῆς ὅλης ἐννοίας τοῦ
 συνοόμενου, οἷον «εἰ δ' ἐθέλεις—δαήμε-
 νον, Φ 487, (ἢ ἐνθα ἐτυπακούεσαι τὸ:
 ἢ ἐγὼ σοι ἐρῶ). 2) μεθ' ὑποτακτ. δα-
 δέσει: παρίσταται ὡς προτὶν μὲν τῆς
 ἀλλ' ἐνδεχόμενον ὅμως (ἢ παρέχον ἐλ-
 πραγματοποιηθῇ καὶ τότε παρὰ τοῖς
 πειραγ. κέεται ὁ ἐάν (πρὸς δὲ ἐν τῇ
 ἰσοδυναμεί συνήθως ὁ «εἰ κε» Φ 344
 Ἰων., Ἰδ. Αἰ, καὶ ὁ «εἰ ἂν» Γ 288
 παρίσταται ἐνίοτε καὶ παρ' ἄλλοις ποιη-
 τῶν: ἀπὸ τῆς ἐννοίας (ἐπὶ δὲ καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέ-
 ροις) E 224, η 204 κ. α. Τὴν αὐ-
 τήν καὶ ἐν τοῖς συνδιασμοῖς «εἴπατο,
 ἴππερ, εἴ γ' οὖν, καὶ εἰ» μ 96, ε 373,
 E 258, I 318. M 322 κ. α. Τὸ ἐπόμε-
 νον ἢ κατ' ὀριστ. ἀρχικοῦ χρόνου (ἢ
 κατ' ὑποτ. ἀορ. καὶ ἐνεστ. (ἢ μετὰ
 ἢ) A 437 κ. α. ἢ κατ' εὐκτ. μετὰ τοῦ
 Ἰδ. 3) μετ' εὐκτ., ὅταν ἡ ὑπόθεσις θεω-
 ρητοῦν ἀπὸ τῆς διανοίας προτὶν, ὀλιγω-
 ρίας, πλῆθους προσδοκίας περὶ πραγματο-
 γῆς ἢ μὴ. «Τρῶες μέγα κεν κεχαρυσίαιτο,
 ἔκλιντα πυλοῖατο» οἱ Τρῶες θά εἶχαν με-
 γάλαν, ἐπὶ τῇ ὑπόθεσις ὅτι μανθάνουσι
 ἔκλιντα A 257, α 255. Ἡ ἀπόδοσις τίθεται
 μετὰ τοῦ Ἄν, ἐνίοτε δὲ καὶ κατὰ μόνην
 K 223. Ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ προτάσει τί-
 θεται ὁ «εἰ κε» μετ' εὐκτικῆς, ὡς: «ἢ
 παρίσταται ὡς ἐξ ἄλλης συνήθως πα-
 ρασιωπῆς: ὑποθέσει: ἐξηρημένη, A 60, Z
 6. (Ἐν Ἰλ. E 273, Θ 496 κ. α. μετέ-
 κε ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'). 4) μετὰ τῶν
 χρόνων τῆς ὀριστ., ὅταν ἡ ὑπόθεσις
 πραγματικῇ, ἀληθῇ, ἀλλὰ τούναντιον
 ἀληθεύῃ. Ἡ ἀπόδοσις τίθεται τότε: α.)
 πάλιν κατ' ὀριστικὴν χρόνον ἱστορικοῦ
 Ἄν, ὅτε καὶ τοῦ ἐπομένου ἡ πραγμα-
 σιωπᾶται, «καὶ νύ κ' ἐπὶ πλείονα—
 ὀδυσσεύς, εἰ μὴ ἄρ' οὖν νόησε Ἐκτωρ»
 φωνεῖται ἐπὶ περισσοτέρου: ὁ Ὅδ., ἂν δὲν
 παύσῃ: ὁ Ἐκτωρ (ἀλλ' εἶδεν ὁ Ἐκτωρ,
 ἐφώνευσεν ὁ Ὅδ.) E 679 ἐξ. δ 363. β.)
 μετὰ τοῦ Ἄν, ὅταν ἡ ἀπόδοσις ὡς

δυνατὴ μόνον παρίσταται, B 80, 84, E 344, 312.

Β') Μόριον εὐκτικόν, κυρίως: ὅμως πρότασις
 ὑποθετικοῦ λόγου ἄνευ ἀποδόσεως, εἴθε, «ἂν
 ποτε», μετ' εὐκτ. Π 559, Ω 74 Ἰδ. τὴν φρ.
 εἰς ἄρε. Συνηθέστερον εἶνε ἐπὶ ταύτης τῆς σημ.
 τὸ εἶθε, εἰ (ἢ Αἰ) γάρ, ἀπ. Ἰδ.

Γ') Μόριον διατακτικόν ἢ ἀπορηματικόν, τι-
 θέμενον εἰς τὰς πλαγίας ἐρωτήσεις (ἢ ὅσαι κατ'
 εὐθεῖαν ἐκφερόμεναι οὐδεμίαν ἐρωτηματ. λέξιν
 ἔχουσι προτεταγμένην) μετὰ τὰ ῥήματα τὰ ἐκ-
 φραζόντα ἐρώτησιν, ἀπορίαν, διαταγὴν κττ. φέ-
 ρεται δὲ εἰς ὀριστ. A 83, E 483. Ὅταν δὲ ἡ
 πλάγια ἐρώτησις ᾖ πιθανὴ καὶ προσδοκωμένη,
 τίθεται τὸ εἴ κε ἢ ἢν μεθ' ὑποτακτ. O 32, γ
 216. Αὐτὸ τοῦτο τὸ Εἰ, φερόμενον εἰς ὑποτακτ.
 ἢ εὐκτ., τίθεται καὶ μετ' ἄλλα ῥήματα, χωρὶς
 ὅμως νὰ ἐξαρτᾶται ἐξ αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ὑπο-
 νοουμένου «σκοπεῖν, πειρᾶσθαι» ἢ κ. τ., τελικοῦ
 λόγου μορφήν ἔχοντος: ἵνα ἴδωμεν, ἵνα δοκι-
 μάσωμεν ἂν, οἷον «ἐγὼ δ' ἐπὶ Νέστορα εἶμι—
 αἰ' ἐθέλῃσιν ἐλθεῖν» ἵνα ἴδω (δοκιμάσω) ἂν θά
 θελήσῃ νὰ ἐλθῇ (ὑπερ συντομώτερον ἐκφέρεται:
 ὑπάρχω πρὸς τὸν Ν., ἴσως θελήσῃ νὰ ἐλθῇ) K
 55: ὡσαύτως A 797 κ. α. Φέρεται δὲ κατ' ὀριστ.,
 ὅταν ἡ πλάγια ἐρώτησις τρόπον τινὰ κηρύττεται
 ἀνεξάρτητος, ἐκφερομένη ὡς ἀπ' εὐθείας, οἷον
 M 59 (ἐνθα ἄλλως ἱεροῦξεν ἡ εὐκτική).

Δ') Τὸ εἰ τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγου, πᾶν δὲ
 ἄλλο μόριον ἔπεται αἰ γάρ, εἰ δέ, εἰ καί, εἰ
 μὴ κτλ., ἔπερ Ἰδ. ἐν οἰκείῳ τόπῳ. ἐπείγει δὲ τὴν
 δευτέραν θέσιν ἐν τοῖς ἑξῆς: «καὶ εἰ» καὶ ἂν,
 καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι, «οὐδ' εἰ» καὶ
 εἰ... οὐ, «ὡς εἰ» ὡς ἔάν, Ἰδ. ἡεῖ.

ΕἶΛΜΕΝΗ, ἡ, χώρα γλαυαλή, ὑγρὰ, γλοισρὰ,
 κειμένη παρὰ τοῦ ποταμοῦ: καὶ τὰ ἑλ, λει-
 βάδιον, "ἢ. Δ 483, O 634. (Ἡ συνήθως ἐτυ-
 μολογία ἐκ τοῦ ἦμα=κάθμα, ὥστε εἶλμενῆ=
 ἡμένη, «καθιστή» (πρόβλ. Θεοκρ. Εἰδ. 43, 40
 «χῶρος ἡμενος») ἱκανῶς ἐπαληθεύθη ὑπὸ τοῦ
 Κλάσσαν, ὅστις ἀνάγει τὴν λ. εἰς τὸ ἔω, ἐννο-
 μι καὶ ἐρμηνεύει διὰ τοῦ «ἔδαρος: παχύ, περι-
 θεδωμένον τὴν ἀνθηρὰν γλῶσσαν τῶν λειψώνων».
 Πρὸ τοῦ Σπινζνέρ, ἐγράφετο κακῶς «εἰαμενῆ»,
 ὁ δὲ Βούττμαννος σχετίζει τὴν λ. ἀναρμύστω:
 πρὸς τὸ ἡίων καὶ ἡϊόσεις).

ΕἶΛΝΟΣ [-ν-], ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔΛΝΟΣ, Π 9 †.
 ΕἶΛΡ, ΡΩΣ, τό, ποι. ἀντὶ τοῦ ἔΛΡ, ὅπ. Ἰδ.
 ΕἶΛΡΙΝΟΣ [-ν-], ἡ, ὄν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔΛΡΙ-
 νός (ἔλρ), τῆς ἀνοίξεως: «ἔρη εἰαρινή» ἢ ἔρα
 ἢ ἔαρινή, ὁ καιρὸς τῆς ἀνοίξεως, Π 643, σ 367.
 «ἔνθεα εἰαρινά» B 89.

ΕἶΛΣΑ, ΕἶΛΣΚΟΝ, Ἰδ. ἔΛΠ.
 ΕἶΛΤΑΙ, ΕἶΛΤΟ, Ἰδ. ἡΜΑΙ.
 ΕἶΛΤΟ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦντο, Ἰδ. ΕἶΜΙ.
 ΕἶΒΗ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ λείβη, σταλάζω, σταῶ,
 «δάκρυον εἶδω» γύνω, Π 44, δ 453, θ 531 κ.
 α. Τίθεται ἕκαστ' μόνον, ὅπου διὰ μετρικοῦ λό-
 γου: δὲν χωρεῖ τὸ λείβω.

Εἰ γάρ. 1) διότι ἐάν εἰς ὑποθετικὸν λόγον, N 276, P 156, σ 366. Ἀλλὰ κατὰ τὸν Ἀμεῖν σημ. τὸ «εἰ γάρ» καὶ ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις καὶ ἐν ἄλλοις ὁμοίοις, ἐνθα δηλ. τίθεται τὸ ῥήμα κατ' εὐκτ. μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ κεν, οὐδὲν ἄλλο ἢ εὐχὴν (|| ἢ δὲ ἐνιαχοῦ φαινόμενη σχέσις τῆς προτάσεως πρὸς τὴν ἀπόδοσιν αἱρεται διὰ τῆς ἀσυνδέτου συναφείας, ἥτις πολὺ ζωηρότερα καὶ ἀρμυδιωτέρα εἶνε παρὰ τὴν διὰ τῆς ὑποθετικῆς σχέσεως σύνδεσιν). 2) συνήθ. εἴθε νά, «ἂν ποτε νά, ὅς ἦτο δυνατόν νά», μετ' εὐκτικῆς, O 538, P 551, προβλ. Αἰ γάρ.

Εἰ γε, συνδυασμὸς ἐκφράζων ἐντονώτερον τὸ ἐάν, ἐάν δηλαδὴ, «ἂν τάχα», σὶ ἠμῶν, συνήθως χωρίζεται δι' ἄλλων λέξεων, «εἰ δύνασαι γε» A 393, Σ 427· ἀχώριστος δὲ μόνον ἐν τῷ «εἴ γε μὲν εἰδείης» ε 206.

Εἰ γοῖν, ἰδ. γοῖν.

Εἰ δ' ἄγε, φράσ. παρακλεισματοκτικὴ, «ἔλα δέ, ὅε δέ» (ἄγε δὴ) ἐμπρός, Ψ 579, ι 37 κ. ἄ. πλ.χ. Συντάσσεται μετὰ τῶν μορίων «νῦν, δὴ, μὴν» καὶ συντάσσεται μετὰ προστ. α 271, 6 478, μ 412, A 302 κ. ἄ. καὶ μετὰ τοῦ «δεύρο» P 685. Συντάσσεται καὶ μεθ' ὑποτ. ἢ μέλ. τῆς ὁρίστ. ι 37, I 467· καὶ μετὰ πληθ. ῥήματος «εἰ δ' ἄγε μοι, ὁμοῖα, νημερτέα παύσασθε» Z 376, ἢ καὶ αὐτὴ κατὰ πληθ. «εἰ δ' ἄγετε—πειρηθῶμεν» X 381. (Κατ' ἀρχὰς ἐνόητο ἡ φρ. ὡς ὁλόκληρος ὑποθετικὸς λόγος κατ' ἔλθειν τοῦ ῥήματος τοῦ ἡγουμένου=εἰδὲ βούλει, ἄγε ἔπειτα δὲ κατήντησεν ὡς μῦθον παρακλεισματοκτικόν· ὅθεν εὐρίσκεται καὶ ἐν ἀποδόσει (ὑποθετικῇ) λόγος δὲ 831, προβλ. X 379. (|| Ἀλλὰ φαίνεται ὅτι, καθ' ἃ καὶ ὁ Διονύσιος εἰκάζει, τὸ εἰ δὲν εἶνε τὸ ὑποθετικόν μόριον, ἀλλὰ παρακλεισματοκτικόν τι=εἴα (προβλ. τὰ παρ' ἡμῖν ναυτικὰ παρακλεισμάτα, «εἴτα» μόλα, «εἴτα» λέσα), ὅπου ἐν τῇ καθομιλουμ. μόνον γεῖα προτίθεται, γεῖα πῆς μου, γεῖα γράψα. Τὸ δὲ «δ'» τὸ μεταξὺ εἶνε, νομίζω,=δὴ).

Εἰδάριμος [·ω·], η, ον, ἐπ. (διὰ τοῦ ἀγρ. εἶδαρος, ἐκ τοῦ εἶδος || ὡς τὸ κυδάλιμος ἐκ τοῦ κυδός) εὐειδής (|| ἀνύλογον τὸ τῆς καθομιλουμ. «ὀψερός», καὶ τὸ λατ. speciosus) ω 279 f.

Εἶδαρ, ατος [·ω·], τό, ἐπ. (καρ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. εἶδαρ ἐκ τοῦ εἶδω) φαγητόν, «φαγεῖ» ι 84, φορβὴ τῶν ἱππῶν, E 369, N 35, δέλεαρ («δολωμα») τῶν ἰχθύων μ 252· «εἶδατα» φαγητά, α 440· «ἄνθινον εἶδαρ» ἰδ. ἄνοικος.

Εἰ δέ, 1) ἐάν δέ, εἰς πλήρεις προτάσεις, ἰδ. λ. εἰ, εἰ μὲν. 2) ἐλλειπτικῶς ἐν ἀντιθετικῇ καὶ κώλοι, ὅπου τὸ ῥήμα ἔξυπονοεῖται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου «εἰ δὲ καὶ αὐτοὶ (ἐξυπακούεται: φεύγοντες ἐθέλουσιν), φευγόντων» ἐάν δὲ (θέλουσιν) καὶ αὐτοὶ (νά φύγουν) ὅς φύγουν, I 46, προβλ. σ. 262, Φ 487 (|| ἐνθα λείπει ἡ ἀπόδοσις, ὡς εὐκόλως ὑπονοεῖται: ἄγε περὶθῆτι ἢ τ.κ.).

Εἶδέα, ἀντὶ τοῦ εἶδω, ὑποτ. τοῦ εἶδαν B).

Εἰδαιμένον, ἰδ. εἶδαν B).

Εἰ δὲ, 1) ὑποθετικόν, ἐάν δέ, εἰ τι, ἀφ' οὗ δά, ἀφ' οὗ πλέον, (δὲ καὶ πω, καθὼς εἶνε φανερόν, ἢ καθὼς λέγεται: ἀκούω) μεθ' ὁρίστ. «εἰ δὲ ὁμοῖα—θαυμά» ἀφ' οὗ δά, καθὼς ὅλοι βλέπω εἶνε φανερόν, A 62, M 79, Π 66, σ 3· εἰ δὲ καὶ· ἀλλὰ καὶ ἂν δά (καθὼς περιζόμεν, ὁμολογοῦμεν) N 411, Σ 429· «εἰ δὲ ποῦ τις—ἔστιν» ἐάν τοῦτον εἴπῃ λέγουσιν ὅτι εἶνε δυνατόν), ρ 484, «εἰ ἔπαρνε» ἐάν δηλ. δὲν τον ἐφόνευσεν (ἐν δυνατόν, ἢ πιθανόν) γ 359· μετὰ μέλ. 469 κ. ἄ. «εἰ δὲ σοί—ὀπείσομαι» (καθὼς θέλεις, ἀπαιτεῖς) νά υποχωρῶ (ἂν καὶ παρ' ἄλλων θεωρεῖται ἀόρ. Φ 463· μετ' εὐκτ. «εἰ δὴπου καὶ πονήτο» ἐάν ἦτο δά καὶ εἰς τὴν θάλασσαν· νῆ πολλοὶ οἱ ἀλιεῖοντες) Π 746· ὡς πάλιν 2) διατακτικόν ἢ ἀπορηματικόν, α 20· «οὐ σάφα εἶδα, εἰ δὲ—» ρ 481, α 20.

Εἰδοῦσα, ἢ, θυγάτηρ τοῦ Πρωτίων (θαλασσία) θεότης, δ 366 (ἐκ τοῦ θεῖα, οἰονεῖ: θεῖαν ἔχουσα ὄψιν || κυρ. τοῦ Εἰδόθεος, ὡς ἡ Φιλοθέη, εἶνε τὸ Φιλοθεός), ἢ μετέπειτα καλουμένη Θ.

Εἶδοναι, εἶδον, ἰδ. εἶδαν A).

Εἶδος (Εἶδος) κορ, τό (εἶδω) ὁφειλικόν μορφή, συνήθ. τῶν ἀνθρώπων 264· πολλάκις ὡς αἰ. τοῦ: κατὰ τὸν ἄνθρωπον, ἀγῆτος, κακός, ἀλίγιος· κατὰ τὴν μετὰ τοῦ «φυῖ, δέμας», ἀπ. ἰδ. 376· λέγεται ὅμως καὶ περὶ κυνός ρ.

(εἶδω) (βλέπω) βλέπω, διαμ. μὲν τῷ ἐνεργ. καὶ παρὰ τῆς ἐνεργ. φαστον, ἐν δὲ τῇ μέσῃ ἐπικόν. Οἱ δ' ἐκ φαινομένων χρόνοι διακρίνονται εἰς δύο· ἢ μὲν ἐκφράζει τὴν κατ' αἴσθησιν, ἐπιτηδεῖον ὄργανον ὁρατικόν, σπανιωτέρον, ἢ δὲ ἄλλη ἀποκλειστικῶς τὴν λ. ἔχει τὸ διγαμικόν, Εἶδον, Εἶδον, Εἶδον, κτλ. || προβλ. τὸ λατ. vider.

1.) εἰς τὴν πρώτῃν τάξιν ὑπάγοντα ἐνεργ. ἀόρ. εἶδον, ἐπ. ἴδον, ἀποφ. ἴδω, καὶ ἴων. ἴδωιν, μετοχ. ἴδων, ὑποτ. ἴδωμι X 450. εὐκτ. ἴδωμι, καὶ ὁ μέσος καὶ ἐπ. ἴδωμην, προστ. ἴδου, ἀπ. ὑποτ. ἴδωμαι.—Σημαίνει δὲ 1) βλέπειν ὡς ἀόριστος τοῦ: ὄραν καὶ α.) κυρίως, συχνότατα παρ' Ὁμ. «εἰδεῖν ἢ ἰδεῖσθαι» εἶδα μὲ τὰ ῥμῶντα σφάζω, B 455 κ. ἄ. «ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδω ῥμῶντα ῥε τὰ ῥμῶντα μου, ἢ μῦθόν μου, A 587, Σ 435, O 459· πολλὰ ἀπαρμήματα εἰς: περαιτέρον ὁρισμὸς τινος, «ὁραμα ἰδεῖσθαι» ὁραμαστὸν ἢ

ἀγία τῶν ἀνθρώπων, Ε 725 ἔ. πλχ. ὡμοιοσιν ἰδέσθαι φαίνεται (εἶνε εἰς τῶν ἀνθρώπων) εὐρύτερος κατὰ τοῦς ὅστις τὸν ἴδῃ τὸν εὐρίσκει εὐρύτερ. 6.) ἐν γένει βλέπω, ἐννοῶ, καὶ ὡς «ὅρα ἴδῃ» αὐτὸν ὑμῖν ὑπερσχηματίζω. Δ 219, πρβλ. Τ 154 κ. ἀ. «να-ρ ἰδέσθαι» νά ἴδω τὴν ἡμ. γ 233 ἔ. ὅρα ἀνίκει καὶ τὸ «οὐκ ἴδε χάριν ἡγού» δὲν ἐκατάλαβε, δὲν ἀπῆλκυσε τῆς, περὶ πολεμιστοῦ εὐθύς· μετὰ τὸν κολλήντας Δ 243. (Ὁ Εὐρ. ἐρμηνεύει: ἐπὶ τῇ συμδιώσει αὐτῆς· οὐδ' ἐπὶ τῇ μεν ἄλλοι· δὲν εἶδε τὰς χάριτας, τὰς ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύοντες τὴν χάριν ὑμνωμοσύνην, ἀναφέρουσιν αὐτὴν εἰς ὅτιον «πολλὰ δ' ἔδωκε»· δὲν τῆς (ἀνταπώδωκε) τὴν χάριν δι' ὅσα ἐλα-τῆς). γ.) «κυττάζω», μανθάνω, ἀν' ἔργα τίτονται· νά ἴδω, νά μάθω τί Δ 430, «πειρήσασμαι ἴδε ἴδωμαι» ἀ. καὶ ἀ. ἴδω, ζ 126, πρβλ. φ 159. «ἐνὶ φρεσὶ» κατὰ νοῦν βλέπω, ἐν-νοῶ. 2) προσδίδω, κυττάζω, ρι-ζόμας πρὸς τι, «ἐς τινα» Β 271 καὶ πρὸς τινα μ 244, «ἐς οὐρανόν» Γ 364 καὶ πόντον· Ψ 143 «κατ' ἐνώπα, εἰς τὰ πρόσωπον, Ο 320, γ 405, φ 107, καὶ ἀντὶν, ἀντα ἰδεῖν» ἴδ. τὰς λ. «ὕπα-ρον κατ. ἴδω» ἴδ. τὰς λ. Β.) ἐπικ. ἴδω, ἐννοῶ, εἶδωμαι, ἀόρ. ἀ. εἰσάμην καὶ μετοχ. εἰσάμενος καὶ εἰσαίμενος, (ἴδ. ἴδω). 1) φαίνομαι, ἀναφαίνομαι, φαίνεται· φαίνονται, φέγγουσι, Θ 559 «παρ» φαίνεται ἡ ἡμέρα, ἐσπέρην ἡ κατ. Ν 98· μεταφ. «τό τοι κῆρ εἴδεται πό σοι φαίνεται ὅτι εἶνε θάνατος» Α 15, πρβλ. ι 44 κ. ἀ. πλχ. καὶ ἀνευ Δ 472· «εἵστατο ὅς· ὅτε ρινόν» ἴδ. ἴδω λ. «εἵσας ἦμεν ἐς Λημόν» ἐράνη (ἴδω) ὅτι ὑπάρχει Θ 263· ἴδω. 2) εἶμαι ὅμοιος, μετὰ δοτ. «εἵστατο πολίτῃ» ἐξωμοσιώθη κατὰ τὴν φωνὴν λ. Β 791, Γ 81, δ 268 κ. ἀ. κατ. οἶδα, οἶσθα καὶ οἶδας α 397 ἔ. ἴδω καὶ φαίσι· γράφουσιν· ἴδω, ἴδω. ἀντὶ τοῦ ἴδω, πλθ. ἴδω, ὑποτ. εἶδω, ἐπ. ἴδω Ε 235, πλθ. οὐ τοῦ· εἰδόμενος, εἰδόμενος ἀντὶ τοῦ· εἶ-μαι εἶδω, εἰδείην· πρατ. ἴδω· ἀπρρ. ἴδωμαι ἐπ. ἀντὶ τοῦ· εἰδέναι μετοχ. ἴδω, ὅθεν θηλ. δοτ. ἐνικ. ἴδω, Α 15, ἴδω, ἴδω λ. πρβλ. ἴδω. Ὑπερσ. ἴδω ἐπ. ἀντὶ τοῦ· ἴδω, δ'. πρὸς. ἐπ. ἴδω, ἴδω ἀντὶ τοῦ· ἴδω, γ'. πρὸς. ἴδω (ι 206), ἴδω, ἴδω, ἴδω ἀντὶ τοῦ· ἴδω, γ'. πρὸς. ἴδω ἀντὶ τοῦ· ἴδω (Σ 472) εἴσονται, σπανιώτερον ποι. εἰδόμενος

ἀπρρ. εἰδόμενος (ι 257).—Σημ. κυρ. «ἔγω ἴδω-μένα», ἐπομ. 1) εἰσεύρω, καταλαμβάνω, γνωρίζω, Ὁμ. πλχ. συνδράζεται μετὰ τοῦ «εἶ» ἢ «σάφα» ὡς καὶ μετὰ τοῦ «φρεσὶ, ἐνὶ φρεσὶ, κατὰ φρένα, κατὰ θυμόν» Ὁμ. πλχ. «εἰ-δότες» ἐν γινώσκει μ 156. Ὁ ἐξ αὐτοῦ ἐξαρτώ-μενος λόγος· ἐκφέρεται συνήθως· παρ' Ὁμ. διὰ τοῦ «ὡς, ὅτι, ὅπως» καὶ «ὅ» (ἀντὶ τοῦ· ὅτι) Σ 197, ὡς· πλχ. δὲ ἐρώτησις διὰ τοῦ εἶ, ἢ διὰ τοῦ ἡ—ἡ (ἢ κατὰ δὲ τὴν ἀκραϊονεστέρην παράδοσιν ἡ—ἡ) Κ 342 ἢ καὶ δι' ἐνός μόνου ἡ, δ 409 (ἢ ἢ ὁρῶτερον εἰπεῖν· ἀσυνδέτως· οὐδέ τι ἴδω, ζῶει ὅγ' ἢ τέθνηκεν» καὶ δὲν εἰσεύρω-μενος (ἀν) ζῇ ἢ ἀπέθανε)· σπανιώτερον διὰ μετο-χῆς, Ρ 402, η 211, ψ 29, ω 405, ἐπὶ δὲ (κατὰ τὸν Κλάσσαν) καὶ Δ 124, φ 140. Ὁ μέλ. «εἰ-δῶ» καὶ «εἴσονται» Α 548 σημ. ὁ αὐτὸς Α 546, ζ 257, η 327. ἴδω; ἀ.) «χάριν οἶ-δα» γνωρίζω χάριν, Ξ 235· 6.) ἐπὶ θυγῆς διαθέσεως, «εἶλα εἰδότες ἀλλήλοισι» φιλικὴν ἔχοντες πρὸς ἀλλήλους διάθεσιν, γ 277· ὡσαύ-τως «ἡπια εἰδέναι τι» ἡπια ἔχει διάθεσιν. Π 73, ν 405, ο 557, «κεχαρισμένα εἰδέναι» ἴδ. λ. χαρίζω· «ἀθερίστια εἶδ.» ἀσεβῆ, ἀνομόν, φιλά-δικον ἔχ. διάθεσιν, ι 189 κ. ἀ. πλχ., (ἢ διότι παρ' Ὁμ. καὶ ὁ ὁρῶς παρατήρησαν οἱ νεώτε-ροι, γινώσκουσιν καὶ δυνασθαί, εἰδέναι καὶ ἀσκεῖν, ἐπίστασθαι καὶ πράττειν, τούτῳ θεωρεῖ καὶ πράξι· εἰσὶν ἀπ' ἀλλήλων ἀχώριστα). 2) εἶμαι εἰδόμενος, εἰδόμενος (ἐπίσταμαι), μετ' αἰτ. «πολεμικὰ ἔργα» Α 719 κ. ἀ. «γυναικες ἀμύμονα ἐργ' εἰδόμενοι» Ι 270, πρβλ. Γ 202. Ὁδὴς· μάλιστα μετὰ πλθ. οὐδέ, οὐκί, ἢ ἐπὶ. «νοήματα, μέδαι, διήμα, κέρδεα, αἵμα, πεπρωμένα, ἄρτια, ἀθερίστια κατ. εἰδόμενος» ἴδ. ταῦτα· τὰς λ. ὡσαύτως καὶ μετ' ἀπρρρ. «οἶδ' ἐπὶ δεξιᾷ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερᾷ νομήται ρῶν» Π 238. Σπανιώτερον μετὰ γεν. «ὅς· σάφα θυμῷ εἰ-δὲν τέρων» Α 229, «ὅς· πάσης εὐ εἶδ' σο-φίης» Ο 412· συνθέστατα ὅμως ὅταν τὸ ῥῆμα ᾔνε κατὰ μετοχῆν, ὅταν «τοῦτον εὐ εἰδόμενος» ἐμ-πειρος λίαν τῆς τοῖκῆς, Β 748· ὡσαύτως «μά-χη, πολέμων, αἰχμῆς, θυοῖδος, ἀλκῆς, θήρης, αἰωνῶν, θεοπραπῶν κατ.» ἐν οἷς ἡ μετοχὴ ἔχει καὶ τὴν σημασίαν καὶ τὴν σύνταξιν τοῦ· ἐπιστή-μων, εἰδόμενος, ἐμπειρος κ.τ.

Εἶδωλον, τὸ (εἶδω), ὁμοίωμα, εἰκὼν παρ' Ὁμ. τὸ φάσμα τὸ πρὸς τι πανομοιόμορφον, Ε 419 κ. ἀ. ἴδω· δὲ κατὰ πλ. «εἶδωλα καμύ-των» (τὰ δμοιώματα) αἰ σικαὶ τῶν ἀποθανόν-των, Ψ 72, λ 476 κ. ἀ. ὡσαύτως καὶ ἐνικ. Ψ 404. (ἢ τὴν αὐτὴν σημ. φυλάττει ἡ λ. οὐ μόνον ἐν τῇ Χριστιανικῇ ἐποχῇ, καὶ ἦν περιωρί-σθη εἰς τὰ ὁμοιώματα (ἀγάλματα) τῶν Ἑλληνι-κῶν θεοτήτων, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ καθολικῇ, ἐν ᾗ πλὴν τούτων σημ. καὶ τοὺς κατὰ τὴν ἀπόκρισιν μετμεμεσμένους (masques), οὓς ὁ Ἀθηναῖος λαὸς καλεῖ «εἶδωλα»· ὅθεν καὶ ἡ φρ. «εἶδωλα»)

εἶδωλο· μεταφινέννυμαι· „εἶδωλον“ ὡσαύτως λέγεται καὶ ἡ ἄγαν ἐψιμυθωμένη γυνή).

Εἶν, ἴδ. εἰμί.

Εἶοαρ, ἐπ. ἐπὶρ. (εὐθύς) εὐθύς, ἀμέσως· *Ἰλ. E 337, A 579, M 353, N 412 κ. ἀ.

Εἶοε, ἐπὶρ. εὐκτικόν, εἶθε, ἄμποτε (ἄν ποτε) μετ' εὐκτ. ε 33, πρὸλ. αἶοε.

Εἰ καί, 1) μετ' εὐκτ. καὶ ὀριστ. ἔάν καί, Λατ. si etiam, οὕτως ὥστε ὁ καὶ ἐπιδοτικῶς ἀποδίδεται εἰς τινὰ τῶν παρακειμένων λέξεων Π 623, ζ 312, η 194. 2) ἄν καί, μ' ὅλον ὅτι Λατ. etiamsi, etsi, ὅτε ὁ καὶ ἀποδίδεται εἰς ὁλόκληρον τὴν ἐναντιωματικὴν πρότασιν, Ψ 832, λ 356, σ 376· πρὸλ. καὶ εἰ καὶ Σπίζερον εἰς *Ἰλ. Exeours. XXIII. 3) εἰς πλαγίως ἐρωτήσεις ἄν καί B 367.

Εἰ κε, εἰ κεν ἐπ.=ἔάν. ἴδ. εἰ A) 2) καὶ αἰ.

Εἶκε, 1) ἐν. παρ. τοῦ εἶκα. 2) ἴδ. εἶοικα.

Εἶκελος (Γεῖκελος), μ, ὄν, ἐπ. καὶ Ἰων. (εἶκω) ὁμοῖος, μετὰ δοτ. N 330, κ 304 κ. ἀ. «εἶκελον» ἐπὶρρηματ. (ὡς τὸ ἴσον ἢ ἴσα) ὁμοίως, λ 207· πρὸλ. ἶκελος.

Εἶκοσῆς [...], ἐπὶρ. εἰκοσάκης, „εἶκοσι φοραὶ“· I 379 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει εἶκει).

Εἶκοσι (Γεῖκ.), ἀκλ. ἀριθ., „εἶκοσι“· A 25 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' εἶκει.) ε 355 κ. ἀ. ἐπ. εἶκοσι (εἶκει), πρὸ φωνήεντος· εἶκοσιν, Z 217, μ 78 κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ ἐκθλίβεται τὸ ι πρὸ φωνήεντος, ε 212.

Εἶκοσινῆριτος [...], (εἶκει), ὄν, μόνον X 319 ἢ «εἶκοσινῆριτ' ἄποινα», ὅπερ συνήθ. ἐρμηνεύεται εἰκοσαπλάσια λύτρα. (*Ἄλλ' ἢ συνήθ. παραγωγή τοῦ «νῆριτος» (ἐκ τοῦ νῆ-εἶρῖω) καὶ ἡ ἐρμηνεία ἀναντιρρήτως εἶκοσι εἶνε ἀνυπόστατος· ὡσαύτως καὶ ἡ τοῦ Εὐσταθ. καὶ τοῦ σχολιαστοῦ· πρὸς εἶκοσιν ἐρίστ' ἦτοι ἐρίζοντα καὶ εἰσούμενα). Πιθανωτάτη εἶνε ἡ τοῦ Δοιδερλ. καὶ ἄλλων νεωτέρων ἀνάγνωσις· «εἶκοσι νῆριτ'» ἵτις καὶ εἰς τοὺς ἀρχαίους δὲν ἦτο ἀγνωστος. Κατὰ τὴν λοιπὴν τὸ «εἶκοσι» ἐλκόμενον ὑπὸ τοῦ προηγουμένου «δεκάκης» καίται εἰς τὴν σημ. τοῦ εἰκοσάκης καὶ συνάπτεται πρὸς τὸ «στῆρσιν ἄγοντες» οὐδ' ἔάν δεκάκης τε καὶ εἰκοσάκης (ἐλθόντες) φέρωσιν ἐνταῦθα καὶ στῆρσιν ἀναρίθμητα λύτρα (νῆριτ' ἄποινα). Τὸ δὲ κῆριτος, ὄν ἐπὶρ.=νῆριτος, ἀναρίθμητος ἢ εὐρίσκειται παρ' Ἡσόδῳ Εργ. κ. Πρ. 514 «νῆριτος ὕλη». Πρὸλ. καὶ τὸ κύρ. ὄν. Νῆριτον, ὄρος Ἰθάκης.

Εἶκοστὸς (Γεῖκ.), ἡ, ὄν, ἐπ. εἰκοστὸς (εἶκει.) εἰκοστός, ε 34, Ω 765.

Εἶκτο, εἶκτον, Εἶκτην, Εἶκτῖα, ἴδ. εἶοικα.

1. εἶκα (Γεῖκω), ἴδ. εἶοικα.

2. εἶκω (Γεῖκω), μέλ. εἶω ἀόρ. εἶα καὶ ἐπ. ὁριστ. αὐτοῦ τύπος· εἶασκε. 1) ἀμετάβ. ὑποχωρῶ, ὑπεῖκω, ὅ ε. ἀ.) ἀποσύρομαι, ἀπολ. καὶ μετὰ τοῦ «ὀπίσω» E 606 «τινὶ» εἰς τινὰ

ὑποχωρῶ, ἢ ἀπ' ἐμπροσθέν τινος, M γέν. τοπικῆς· «εἶκα πολέμου» ἀποσύρομαι πολέμου, E 348, «προθύρου» μετ' ἀμφοτέρων ἡμῶν πτώσεων, «Ἀργείοις» ἀποσύρομαι ἐκ τῆς μάχης προσθεν τῶν Ἀργείων (ὑποχωρῶν εἰς τὴν γαίους) Δ 509, χ 91· ἐτι δὲ παραγ. ὑποχωρῶ ὑπὸ σέβασμοῦ, Ω 400, εἰ μεταφ. ὑπεῖκω, ὑποχωρῶ, ἀπολ. εἶμαι κατώτερος· «τινὶ τι» τινὶ εἰς 459, λ 515· καὶ μετὰ δοτ. «εἶκα πόλεμα» κατώτερος κατὰ τὴν ταχύτητα τῆς εἰς 224. *Ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ὑποχωρῶ, (δὲν ἀνθίσταμαι), εἶμαι τρα 321. Μετὰ δοτ. ἀφρημένων ὀνομάτων κω, ἐνδίδω, κατέχομαι, «ὀκνῶ κατέχει» K 422, N 225· «βίη τε καὶ κα 413, σ 439 κ. ἀ. «ὑβρεῖ» ε 262· 457· «φ θυφ εἶας» ἀκολοιούσας τὴν μίαν του, I 598. 2) μεταβ. γαλῶ, γαλῶν, «εἶσι ἡνία ἵππων» Ψ 337.

Εἰλαπινάζω [...], ποι. (εἰλαπίνη) ἵμαι, συμποσιάζω, μόνον κατ' ἐνεσθ. 6 57, ρ 436, 440. *Ἐκ τούτου·

Εἰλαπιναστής [...], οὔ, ὁ, ποι. σιαστής, ὁμοτράπεζος, P 577 ἢ.

Εἰλαπίνη [...], ἡ, ποι. εὐωχία, ἐπὶ ἰδίῳ ἢ κατὰ τὰς ἐορτάς καὶ θυσίαις τραπέζις· K 217, α 226, λ 415. (Κατὰ τοῦ· λάπτω, λαρούσσω· κατ' ἄλλους ἢ πιθανῶς ἐκ τοῦ· πίνω κατ' εἰλα· ὅπως σημαίνει συμπόσιον).

Εἶλαρ [...], (Γεῖλ.), τὸ, μόνον κατ' ἐνεσθ. αἰτ. (εἶλω) ἔρκος καὶ φυλακὴ (*Ἀπὸ προφύλαξις, ὁ γύρωμα· οὕτως ὁμοειδὴς τι «εἶλαρ νηῶν τε καὶ αὐτῶν» ἀπὸ νηῶν καὶ ἡμῶν αὐτῶν, Π 338, ε 56). τοῦ εἶλαρ· ἀποτροπὴ (προφύλαξις ἀπὸ μάτος, ε 527).

Εἰλάτινος [...], η, ὄν, ἐπ.=εἰλάτι· ἐξ ὅλου εἰλάτης, ε 289, ε 421.

Εἶλε, ἴδ. αἶρην.

Εἰλεῖσιον, αἰ, κατὰ τὸ A 270 θυγάτηρ καὶ τῆς Ἥρας, αἰ τὰς πικρὰς ἐπιπέμπουσαι εἰς τὰς τικτούσας, ἀλλὰ πρὸς τὰς αὐτὰς καὶ τὸν τοκετὸν ἐκνοοῦσαι θεαί. *Ὁ πλῆθ. ἀπαντᾷται καὶ T δὲ ἐνικ. T 403, Π 487. Προδῆλως πρὸς λόγος σπῆλαιον ἐχούσης ἐν Ἀμνισθίᾳ τῆς, τ 488. Κατὰ τὸν Ἡσόδ. Θεογ. 923 λείβουσα ἦτο μία μόνη, θυγάτηρ τοῦ εἶλε τῆς Ἥρας· ἴδ. Ἀπολλ. 4, 3, 4. (Παρεῖν κατὰ τινος μὲν ἐκ τοῦ· εἶλω, εἶλεω, ὅθεν τὸν ὠδίνων στενοχωρούσα καὶ σπρονόου ἄλλους δὲ σχετίζεται πρὸς τινὰ Ἑλένην σημαίνουσιν τίκτω).

Εἰλέσιον, τὸ, χωρίον τῆς Βοιωτίας· κρᾶν τῆς Τανάγρας, B 499. (Κατὰ τὸν

απτόν: Εἰλέσιον („Βάλτο:“) • διὰ (ἰδρῆσθαι).
Εἰλαπ.

Εἰλαδομέναι, Ἰδ. ἔρχομαι.
οἶσιν, ὅ, ἡ (εἰλω, πούς) ἐπ., τοῦ:

ἰλίτων, συστρέφων, ἐπὶ θ. τῶν
βελόνων: συστρέφουσι τοῦ: πόδας
πρὸς τὸν ἀστράγαλον:), χαρακτη-
ριζομένη καὶ βαρὺ βάδισμα τῶν
κατακλινόντων ἀρσένων ἐπὶ τῶν εὐκινῶ-
ν (ἰππων, Ἰδ. τ. λ.). Εὐρίσκειται
ἐν τῇ καὶ αὐτ. πληθ. Z 424, α 92
ἀλλ' οὐκ ἀπαραγὰτος ἐκ τοῦ εἰλίσσω.
Περὶ ἀλλοτ. 7 ἐρμηνεύει τὴν λ.: διὰ
τὴν ὁδοποιεῖν).

ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰλίσσω.

Εἰλόμενος, Ἰδ. αἰρέω.

Ἰδ. εἰλάω.

Εἰλῶ, τοῦ, ποι (εἰλώω), κάλυμμα,
μα, ζ 179 τ. || „εἴ τι που εἰλῶνα
τῶν ἰππων εἶχες τι τοιοῦτον (βάκος):
μα τῶν βοῶν σου.

[...]. (Εἰλω), στροφαλίζω, στρο-
φόμενος, «φλόγα» Y 492 τ.

[...]. τῶν προσηγ., ἐν τῇ μετοχ. τοῦ
ἐλῶν κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ: εἰλωφών,
Y A 456 τ.

Εἰλῶ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰλώω, μέλ. ὥσιν
εἰλωμαι, γ'. πληθ. Ἰων. εἰλούται
κατακλινόμενοι, μετοχ. εἰλούμενος.—Σημ. πε-
ρι εἰλίσσω. περικαλύπτω, μετ' αὐτ.
αὐτὸν εἰλίσσω φασμάθοισιν», Φ 319
καὶ ἀντίθετ. κατεἰλώω ἐν τῇ στήθι. Τοῦ
ἐλῶν ὁμόση: ὁ παρακ. καὶ ὕπερ. «ἀλ-
λ' εἰλούται» M 286, «νυκτὶ εἰλούται
332, «αἵματι καὶ κινήσειν εἰλωτο»
ἐν τῇ μετοχῇ, «εἰλωμένοι: ὦμοι: νε-
κρῶν: περιτετυγμένους: μετ' νε-
κρῶν», βολῆς» P 492, «χαλκῶ» Σ
479 κ. ἀ. [Τὸ ὑπανταχούμα-
τον ἐν τῇ: εἰλούται].

Εἰλῶ, ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ. ἐνεστ.
καὶ εἰλῶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ: εἰλέω (εἰζα,
ἀ. εἰσα, ἀπαρρ. ἔλσαι καὶ εἰλῶσαι,
ἐπ. παρακ. παθ. ἔλμαι, μετοχ. εἰλ-
όμενος, β'. ἐλῶν (κατὰ τὸ ἐσταλὴν ἐκ
Y γ'. πληθ. Δωρ. καὶ ἐπ. ἄλλαν (α
τοῦ ἄλλαν=ἐλῶν, ἀπαρρ. ἄλλαναι
καὶ μετοχ. ἀλείς, εἰσα, ἐν. Ἀπαντες
καὶ εἰς ἐπὶ καὶ ἔχουσι τὸ διγαμ-
μῆν καὶ κτλ.—Κυρ. σημ. στενοχω-
ρῶν. Α'.) Ἐνεργ. ἀ.) συνωθῶ,
ω, πιέζω ἰδίως τοῦ: πολέμιους, Θ
ἐμπροσθ. αὐτ. ἡ δοτ. «κατὰ πρόμα-
χος», ἐπὶ πρόμαχον» Σ 447, «τοῖς
Φ 225, «ἐς ποταμόν» Φ 8 καὶ
«τὴν ἐν μέσοισι» Α 413 (περὶ
θαλάσσης; B 294, τ 200): ἀλλὰ καὶ

μετὰ φύλης δοτ. «θαλάσση ἔλσαι Ἀγαιούς» Σ
294, «θῆρας ὁμοῦ» συνελκύνω, λ 573. Ὅθεν
παθητ.: συνωθεῖσθαι πιέζεσθαι, στενοχωροῦμαι,
στρυμνόμεναι, «ἐς ποταμόν ἐλῶντο» Φ 8, «νη-
σὶν ἐπ' ἐλῶντο» M 38, ἀπολ. Θ 215, «νῆα
κεραυνῷ Ζεὺς ἔλσαις ἐκείσας» μετ' ὅν κεραυνὸν
κτυπήσας ὁ Ζεὺς συνέτριψε τὸ πλοῖον, ε 432,
η 250 (ἐνθα ὁ μὲν Ζηνόδοτος ἀνεγίνωσκεν «ἐλῶ-
σας» ὅπερ προσηγ. ὁ Δοιδερλ., ὁ δὲ Ἀμφί: ἀπι-
θάνω: μεταφράζει τὸ «ἔλσαις»: καταπίεσας εἰς
τὰ κύματα, ὁ δὲ καταδύσας). β'.) ἐγκλείω, ἐμ-
περικλείω, «στρυμνῶν μεσά», Σ 447, «ἔλ-
σαν ἐν μέσοισι» τὸν περικυκλώσαν, Α 413, «εἰ-
λει ἐνὶ σπῆι» ἐκράτει ἐγκλείουσίνους, μ 210,
«εἰλῶν ἐν στείνοι» γ 460. Παθητ. ἐγκλείο-
μαι «κατὰ ἄστυ ἐλῶμεθα» Ω 622, προδλ. Σ
287, ὅθεν γ'.) ἀπειργῶ, κρατῶ μακρὰν
«Διὸς βουλῆσιν ἐλῶμενος» ὁ Ἀρης, N 524: ἐν-
ταῦθα ἴσως ὁρθότερον ἀνάγεται καὶ τὸ ἀνωτ.
παρατεθέν B 294 «ὅν περ ἄλλαι εἰλῶσαι» ὅταν
δηλ. αἱ θύλλαι τὸν κρατῶσι μακρὰν.

β'.) Μέσ. συνωθεῖσθαι, συσσωρεύεσθαι,
συγκεντροῦμαι, «στρυμνόμεναι», «ἐμφο-
βίην Διομήδεος: ἐλόμενοι» E 782, «ἀνδρῶν εἰ-
λουμένων» ὅταν οἱ ἄνδρες εὐρίσκωνται εἰς στενο-
χωρίας, E 203. Εἰς ταύτην τὴν σημ. ἀπαντᾷται
μάλιστα ὁ παθ. ἀόρ. «οἱ δὲ εἰς ἄστυ ἄλλαν» συνει-
σέπασον, συσσωρεύσαν, X 42 «Ἀργεῖους ἐκέ-
λευσε ἀλῆμεναι ἐνθάδε» νὰ συγκεντρωθῶσιν ἐν-
ταῦθα, E 823 «ἐς ταῖχος ἀλῆναι» Π 714, «ἐπὶ
πρόμαχον» Σ 76, 286. Ὅθεν «ἄλλαν ὕδωρ» συρ-
ρέσαν ὕδωρ, Y 420. β'.) συστέλλομαι, «μα-
ζεύεσθαι, ζαυρῶναι», «τῇ ὑπο πᾶς ἐλῶν» ὑπο-
κάτω αὐτῆς (τῆς ἀσπίδος) ἐμαζεύθη, ἐκρύφθη
ὅλος, N 408, Y 278, «ἦστο ἀλείς» συγκλύσας
ἐκάθητο, ἐζάρωσε καὶ ἐκάθητο, Π 403 «ἐλῶν
τε χανῶν» συνεστράφη πρὸς τὸ πηδῆσαι (κατὰ
τὸν Σχολ.), ἀνομία: τὰ χεῖλη συστρέφεται καὶ
τρόπον τινὰ συλλέγει τὰς δυνάμεις: του πρὸς τὸν
ἀγῶνα, «γρυνάζει καὶ μαζεύεται» (περὶ λέοντος:
ὁ λόγος) Y 468 ὡσαύτως καὶ περὶ πολέμιστοῦ
εἰς ἄμυναν ἐτοιμαζομένου καὶ συγκεντροῦντος τὰς
δυνάμεις του «Ἀχλὺν ἀλείς μένεν» Φ 371,
προδλ. X 308, ω 538.

Εἶμα (Εἶμα), αὐτοί, τὸ Ἰων. (ἐννομα) ἐμά-
τιον, «φόρεμα» ἐν γένει παντός: εἶδος ἐνδυ-
μα, Σ 538 διὸ πολλάκις πληθ. X 454, δ 253
κ. ἀ. «εἶματα» ὅλη ἡ στολή, β 3 καὶ εἰ: ἐπα-
τήγησιν τοῦ «χιτῶνος καὶ φάρους» ζ 214 (ἐρ-
μηνεύει: πρὸς ἐνδυμασίαν ἢ: ἵνα ἐνδυθῇ).

Εἶμαι, Ἰδ. ἔννυμι.

Εἶμαρται, εἶμαρτο, Ἰδ. μείρομαι.

Εἰ μέν—Εἰ δέ, μόριον ἐκφράζοντα τὴν ἀντίθεσιν
δύο ὑποθετικῶν λόγων, X 49, δ 834 κ. ἀ. Ἐνίοτε
ἡ ἀπόδοσις τοῦ ἐτέρου τῶν ὑποθετικῶν λόγων ἀπο-
σιωπᾶται, ὡς εὐκόλως ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου
ἐξυπακουομένη, ὅσον «εἰ μὲν δώσουσι γέρας: (ἐμ-
πακ.: καλῶς!) εἰ δέ καὶ μὴ δώσωσιν» A 435.

ΕΙΜΕΝ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐσμέν, Ἰδ. ΕΙΜΙ.

ΕΙΜΕΝΟΣ, Ἰδ. ΕΝΝΥΜΙ.

ΕΙ ΜΗ. 1) ἐάν δέν, nisi, τίθεται εἰς τὸ ἡγομένον τῶν ὑποθετικῶν λόγων, ὅταν ὅλη ἡ πρότασις εἴη ἀποφατικὴ (Ἰδ. ΜΗ), Β 156, 261· συντάσσεται δὲ παρ' Ὁμ. μεθ' ὁριστ. καὶ εὐκτι.

2) πλήν, ἐκτός, ἄνευ ῥήματος, συγχρότατα μετὰ τὸ «ἄλλος» Σ 493, μ 326. (Ἠ. Εἰς τοιαύτην σημ. μεταχειρίζεται ἡ καθομιλ. τὸ «ἀμμή» = ἄν μὴ, εἰ μὴ, ὅπερ κατήνησε διὰ τὴν συγγένειαν τῶν ἐννοιῶν εἰς τὴν σημ. τοῦ ἄλλῃ· Ἰδ. Κοραῆ Ἄττ. 2, 40).

ΕΙΜΙ (θέμ. ἐμ), ἔχει παρ' Ὁμ. τοὺς ἐξῆς σχηματισμούς: Ἐνεστ. ὅ. ἐν. εἴς (Βέκκ. ἐν τῇ Β'. εἴς), Δωρ. καὶ ἐπ. ἐσσί, ἀ. πληθ. ἐπ. καὶ Ἰων. εἰμέν, γ'. πληθ. ἔασι [-υ]· ὑποτ. ἐπ. καὶ Ἰων. ἔω καὶ κατ' ἐπ. ἔκτ. εἴω, γ'. ἐν. ἔησι καὶ κατὰ συναίρ. ἦσι, Τ 202, Θ 580, γ'. πληθ. ἔωσι καὶ κατὰ συναίρ. ὦσι, Ω 274· εὐκτι. εἴην, ἐν δὲ τῷ ὅ. καὶ γ'. ἐν. ἐπ. καὶ Ἰων. καὶ ἔοις, ἔοι· ἀπαρρ. ἐπ. ἔμεναι, ἔμμεναι ἔμεν, ἔμμεν· μετοχ. ἐπ. καὶ Ἰων. ἔών (ἀλλὰ καὶ οἱ συνήθεις σχηματισμοὶ ὄντες, ὄντας· εὐρίσκονται ἐν Ὁδ.). Παρὰ ἀ. ἐν. ἐπ. καὶ Ἰων. ἔα Δ 434, Ε 887, Ξ 222, 352, ἐπ. δὲ ἦα Ε 808, Θ 343 κ. ἀ. καὶ ἔον, ἔσκον (ἐν Ἰλ. Ο 82 ὁ Βέκκ. καὶ Φαίσις ἔγραψαν ὡς ἀ. ἐν. ἦην· ἀλλ' ὁρθῶς διετήρησεν ὁ Διόδωρος τὴν συνήθ. γραφήν· εἴην, ἥτις εἶνε ἀρμοδιωτέρα εἰς τὴν ἐννοιαν. Ὁ δὲ Σπίντζερ διατηρῶν καὶ αὐτὸς τὴν γραφ. εἴην ἐκλαμβάνει αὐτὴν εὐκτι. τοῦ εἰμι.—Ἐν δὲ Ἰλ. Α 762 ἀντὶ τοῦ ἐπ. γράφεται μετὰ τοῦ Σπινζέρι· ἔον), ὅ. ἐν. ἦσθα καὶ ἐπ. ἔησθα (ἐν Ἰλ. Ε 898 παρεδέχθη ὁ Σπίντζ. ἀρχαῖόν τινα σχηματισμόν· ἦσθας, ὃν ἀποβρίπτει ὁ Λάδερκ) γ'. ἐν. ἦν, ἐπ. καὶ Ἰων. ἦην καὶ ἐπ. ἦην, ἦεν, ἔσκε, ὅ. δοῖκ. ἦσπην Ε 40, ὅ. πληθ. ἦτε Π 557, γ'. πληθ. ἦσαν, καὶ πολλάκις ἐπ. καὶ Ἰων. ἔσαν (ἐν Ὁδ. υ 406 ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἔγραφεν· εἴατο ὡς γ'. πληθ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἦντο, ἐκ τοῦ μέσ. παρὰ ἡμῶν τῶν δὲ νεωτέρων πολλοὶ γράφουσιν· εἴατο=ἦντο, Ἰδ. ἡμῶν). Μῆλλ' ἔσομαι σπανιώτερον, συγχρότερον δὲ τὸ ἐπ. ἔσομαι, ὅ. ἐν. συνήθ. τὸ ἐπ. ἔσσεαι, τὸ δὲ ἔσαι μόνον Α 563, γ'. ἐν. ἔσται, Δωρ. ἔ. ἐπ. ἔσσεῖται Β 393, Ν 347 (ἀπεσσεῖται, τ 302) ὅ. δοῖκ. ἔσεσθον φ 216 (ὡς γ'. δοῖκ. π 267), ἀ. πληθ. ἔσόμεθα ὅ 64 καὶ ἐπικ. σσ, ω 432, γ'. πληθ. συνήθ. ἔσσονται, τὸ δὲ ἔσσονται τῆς μὲν Ἰλ. μόνον Α 546, τῆς δὲ Ὁδ. πολλοχρ.—Ἐγκλίνουσι τὸν τόνον πάντες οἱ σχηματισμοὶ τοῦ ἐνεστ. τῆς ὁριστ. πλήν τοῦ παρ' Ὁμ. οὐδαμοῦ εὐρίσκόμενον εἴ. Δέν ἐγκλίνονται δὲ ὁ τόνος ἐπὶ τῆς 1) σημ., ὅτε καὶ τὸ γ'. ἐν. τονίζεται· ἔστι. Ὡσαύτως τονίζεται τὸ πρόσωπον τοῦτο καὶ ἐν ἀρχῇ προτάσεως ἢ μετὰ τὰ μόρια· οὐκ, εἰ, καί, ὡς ἢ μετὰ τὰ ἐκθλιβόμενα· τοῦτ', ἀλλ', Ὡσαύτως δὲ κατ' ἀναλογίαν καὶ τὸ ὅ. πληθ. ἔστε ω 351,

ἀν καὶ ὁ Ἀμει· δὲν ἐγκρίνει ταύτην λογίαν.

Σημ. 1) ὡς λ. κατηγορηματικῇ μαρτ., ὑπάρχω, «τὰ τ' ἐόντα τὰ πρό τ' ἐόντα» καὶ τὰ παρόντα καὶ τὰ καὶ τὰ παρελθόντα, Α 70, «εἴη καὶ δυνατόν νὰ ἦνε καὶ τοῦτο, „καὶ ἀνὰ νὰ γείνη“ ο 435· ἔτι δὲ=πάρειναι ῥών, Β 431· ἰδίως „εἴμαι εἰς τὴν ἐπ. «οὐ δὴν ἦν» δὲν ἐξῆσε πολλὸν χρόνον· ἔτι εἰσι» ο 423· ὅθεν οἱ θεοὶ λέγοντες» οἱ αἰώνιοι «οἱ ἐσόμενοι» οἱ στερροί, Ὁμ. πλχ. ὅ.) «ἔστι μετ' ἐστίν, εἶνε δυνατόν, ἐπιτρέπεται, εὔδειν, ἔστι δὲ τερπομένοιαι ἀνθρώποις» «εἴ τί που ἔστιν» ἂν ἴσω; ἦνε δυνατόν· πολλάνις μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ «πάρ ἐστι πολεμίζειν» Ν 787, «οὐπω; ἔστι μεναι» Μ 65, πρὸλ. ε 437, χ 460. ἔστιν τίθεται συνήθως ἐν τῇ τοιαύτῃ δοτ. ἀλλὰ καὶ κατ' αἶτ. Ξ 63, δ 6 «ἔστι» μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου· ἐπὶ εἰς ἐμέ, δηλ. ἔγω, «εἰσὶν μοι παῖδες» πρὸλ. υ 365, ψ 21 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ κατ' αἶτ. «σοὶ κατῆρξεν καὶ ἀνείδος ἔσσεται» ἔσσεσθαι καὶ ἀνείδος, Ρ 557, «ὕρρα νειν» διὰ νὰ ἔχη νὰ πίνῃ, ε 248, π 249.

2) ὡς ῥ. συνθετικόν· «εἴμαι» συνήθως οὐσιαστικόν ἢ ἐπιθ., ἀλλὰ ὅτε, «ἀνέων ἀνήν» Δ 22, Θ 82, Ἰδ., κ. ἀ. «Κουρήτεσι κακῶς ἦν» ο 434 κακῶς, Ι 551. «διαγινώων γαλαῖπὸν εἶχε, γαλαῖπὸν ἦν, Π 429 τως» ἔχει οὕτως, Ω 373, πρὸλ. κ 1 μετ' ἐπιρρ. αὐταῖς τοῦ εἰμί ἔχει ἡμῶν, «ἔτσι εἶνε, καλὰ εἴσαι; π 249 ἀσχημα εἴμεθα» ὅ. μετὰ γενετικῶν, ἢ τὴν καταγωγὴν· «ἀναιτορ εἴσαι (κατάγεσαι) ἀπὸ καλοῦ αἵμα, δ 511 ἢν «οἱμοὶ ἔσαν μέλανος κυάνου μετὰ μετοχ. χρησιμεύει εἰς περιφραστικὰ χρόνων ἱστορικῶν, «τετάρτη ἐλκήκαμεν, Ε 873, «βλήμενος ἦν» Ἐντεσθεν ἡ ἀρχὴ τοῦ ἐν τῇ καθομιλ. οἱμοῦ παρακειμένου, ὅτι· καὶ μὴ τήσας παρηκλώνισας τὸν μονολογ. γραμμένον, εἶνε καμωμένα, εἶνε ῥα τοῦ γέγραπται κτλ. καὶ ἐνεργ. «ἔγνων κτλ.» ἀντὶ τοῦ «γέγραφα κτλ.» δοτ. τοῦτε προσώπου καὶ τῆς μετοχ. ζε φράσαι· «ἐμοὶ δὲ κεν ἀσμένω» ε 2 ὅθ' ἦτο εὐχάριστον, Ξ 408. 3) «ἐκ πατρός· ἀγαθοῦ εἶναι» κατὰ γένος «εἴμαι Παιονίης» εἴμαι ἀπὸ τῆς 454, Ω 397. Τὸ εἰμί συγχρότατα πρὸς μάλιστα μὲν χρόνον ἐνεστ. τῆς ὁριστ. 391, Θ 230 κ. ἀ. (ἔτι δὲ καὶ κατὰ 397)· σπανίως τὸ τῶν λοιπῶν ἐγκλ.

μετὰ τὰ ἀναφορ. καὶ τὸ μόριον καὶ τῆς προστ. Ν 95.
 (α). ὁριστ. ἐνεστ. ἑ. ἐν. Αἰολ. εἶ-
 π 69· προστ. Ἰθι, Ἰθ. τὴν λ. Ἰθι-
 τ. Ἰω, Ἰης, ἐπ. Ἰσθα, Κ 67, Ἰη
 α. πληθ. Ἰομεν ἐπ. ἀντὶ τὸ Ἰω-
 Ἰωσι εὐκτ. α. ἐν. ἐπ. εἶην Ο 82
 ὅτι ὀρθότερον ἐκλαμβάνεται ὡς εὐκτ.
 αἰ. αἰ. „εἶθε νὰ ἦμην, ὡς ἦμην ἐκεῖ
 ἔπου πρότερον δηλ. ὑπῆγε) γ'. ἐν.
 Ω 139, § 496 (|| καὶ ἐνταῦθα ὁρ-
 νεται ὡς εὐκτική τοῦ ἐνεστ. εἶμι,
 καὶ ἰσθ. Τ 209· ἀπαρρ. ἰέναι πλ. γ.
 γ. καὶ ἰμεναι σπανίως ἐν Ἰλ. (δι-
 93, ἐν δὲ Ἰλ. πλ. γ. (ἐνθα ὁ Βέκκ.
 ὡς ἰμεναι ἰέναι) καὶ ἰμεναι Τ
 Ἰών. Παρσ. ἦτον, Ἰών. καὶ ἐπ.
 ἦτες καὶ ἐπ. ἦτες, γ'. ἐν. ἦτεν, ἦτε
 ἦεν, ἦε καὶ ἐπ. ἦεν, ἦε, γ'. ὄντι.
 πληθ. ἐπ. ἦομεν κ 234, λ 22, γ'.
 καὶ ἦσαν, ἐπ. ἦσαν. Ἐκτός δὲ
 ἔχει καὶ τὴν μέσ. μέλλ. εἶσθαι καὶ
 ἔσθην (Ἰδ. σημ. Β') εἰς οὗς δύναται
 καὶ τὸν ἐνεστ. ἵεμαι (Ἰδ. π. λ.).
 ἔσθαι ἔχει καὶ παρ' Ὀμ. ἤδη μελ-
 ἰαται Ἰδ. Α') 2) γ'.), ἂν καὶ διατη-
 ρῇ καὶ τὴν κρισίαν αὐτοῦ σημασίαν.
 ἡ ἀρχαῖα σημασία: ὑπάγω („πάω“)
 („ἀρτίτερον „παγαίνω“). Α'.)
 κυρ. διὰ τῶν ποδῶν κινεῖσθαι, βα-
 ῖναι ἢ παγαίνω, ὁδεύω, πορεύο-
 μαι, πρόπου „ἀκὴν, σιγῇ“ Ἰλ. πλ. γ.
 καὶ ὁράζει, οἴκαδε, εἶσω, ἄσπον· Ὀμ.
 ἔλκε· ἀπιέναι, ἐπατέρχεσθαι Κ
 ἀντία, ἀντίον, ἀντα τινός· ὑπάγω
 ἐπ. Ἰδ. τὰς λ. μετὰ προθέσεων „εἰς“
 ἢ „ἀπὸ“ (Ἰδ. Ἀΐδης)· Ὀμ. πλ. γ.
 ὁ 395, „ἐπὶ τινα“ πρὸς τινα, Κ
 ἰόν τιος ἐχθρῶν, Ω 43 „κατὰ
 λαόν, μετὰ λαόν“ ἐν τῇ στρατο-
 τῶν στρατιωτῶν βαδίζω, Β 444,
 Π 789, Η 307, „μετὰ οἰνοποτῇ-
 ὑπὸ γαίαν“ ὑπὸ τὴν γῆν, Σ 333,
 ὑπὸ τινα“ πρὸς τινα, Ὀμ. πλ. γ. τὸ δὲ
 παρὰ τινα“ κατὰ μήκος ἢ κατὰ
 τοῦ βεῖθρον, τοῦ αἰγίλου, λ 22, δ
 ὅς· ἐπέρχομαι, Δ 415 κ. α. „διὰ
 ὁ. Τὸ αὐτὸ σημ. καὶ ἄνευ τῆς Διᾶ,
 γενικῆς, „ἰὼν πεδίοιο“ πορευόμενος
 ὅς, Ε 597. Ὁ πρὸς δὲ ὕρος, ἢ τὸ
 ἀντίτως ἐκφέρεται κατὰ μοναχὴν
 ὡς α 176, „χορὸν Χαρίτων“
 ἢ αἰ. αὕτη δὲν πρέπει νὰ συγχέ-
 αἰ. τοῦ ἀντικειμένου: „ὁδὸν ἰε-
 ῖται ὁδόν, „πηγαίνω τὸν δρό-
 δ. Μετὰ μετοχ. τοῦ μέλλ. σημ. ὅτι
 αἰ. μετὰ τὸν ἄμεσον σκοπὸν πράττει,
 „μαχρόμενος“ παγαίνει ἵνα πολυ-

μησῇ, εἰς τὴν μάχην, Ρ 147· ὡσαύτως καὶ μετὰ
 ἀπαρρ. τοῦ μέλλ. Ο 544, (ὅπου κεῖται τὸ ῥῆμα
 μέσον: „τὼ μὲν εἰσισάσθην—τεύχε' ἀπ' ὧρων
 συλῆσαι“) ἢ καὶ ἄλλου χρόνου „εἴη τις εἰπεῖν·
 ὡς ὑπάγῃ τις νὰ εἴπῃ, Ε 496. (|| Ἀλλὰ τὸ χω-
 ριον τοῦτο ἐρμηνεύεται ὀρθότερον, λαμβανόμε-
 νου τοῦ εἶη ὡς εὐκτικῆς τοῦ ἐνεστ. εἶμι καὶ
 τότε ἡ ἔννοια εἶναι: ὡς ἦτό τις, ὡς ἐδραϊκτό τις
 πρόθυμος νὰ εἴπῃ). 2) μεταρ. α.) ἵπταμαι,
 πετώ ἐπὶ πτηνῶν, Π 736, γ 304 καὶ ἐντόμων,
 ὁ 87· β.) „ἐπινοῶ ἰέναι“ πλέω, Ὀδ. γ') ἐπὶ
 πραγμάτων, χωρῶ, εἰσχωρῶ, „πέλω· εἶσι
 διὰ δουρός“ Γ 61, (Ἰδ. καὶ σημ. Β') „κατὰ λαί-
 μόν ἰεῖθ—βρῶσι“ „καταιδαίνει“, Τ 209· ἐπὶ
 νέφους, καπνοῦ, θυέλλης, ἐπέρχομαι, ἀνέρχο-
 μαι, κατέρχομαι, Δ 278, Φ 332, Ν 790·
 ἐπὶ ἀστρον: ἐπιτέλλω, Σ 317, Ψ 226 ἐπὶ τοῦ
 ἡλίου: ἀνατέλλω, κ 191· „τέταρτον ἔτος εἶσι“ θά
 παρέλθῃ, θά τελειώσῃ, πρᾶξι, „πᾶν“ („εἶνε
 τώρα τρία χρόνια ἢ τέσσαρα“) δ 89 (κατὰ
 τὸν Εὐσταθ. καὶ ἄλλους: ὁ δὲ Νίσιος ἐρμηνεύει
 θά ἔλθῃ τὸ τέταρτον ἔτος, ὅπου ἀντιδίδει εἰς
 τοὺς στῆχ. 106 καὶ 107). Β') Τὸ μέσον ἔχει
 τὴν αὐτὴν σημασίαν ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. „Ἐκτορ
 ἀν' Αἴαντος· εἰσεῖται“ Ο 415, γ 89 κ. α. „εἰς
 περιωπὴν“ ἀναβαίνω εἰς τὴν σκοπίν, Ξ 8, ἐπὶ
 δόρατος, βέλου κ.τ.π. „διαπρὸ δὲ εἵστα“ διηλ-
 ὄς, Δ 438, Ν 491 κ. α. „ἄλλον σκοπὸν“ εἰς
 ἄλλον σκοπὸν θά τραπῶ, θά ὁρμήσω, γ 7. [Τὸ
 εἶναι βραχὺ μόνον δ' ἐν τῇ: ἵομαι ἐνίστα χάριν
 τοῦ μέτρου μακρόν, Ἰδ. ἵεμαι].

Εἶν, ποι. ἰδίως ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔν, ὅπ. Ἰδ.

Εἰνάετες [..], (εἰνάετες), ἐπ. ἐπὶ β. (κυρ. οὐδ.
 τοῦ ἐπὶ θ. εἰναστής, ἐκ τοῦ: ἐννέα ἔτος) ἐπὶ ἐν-
 νέα ἔτη, Σ 400, ὁ 418, § 240.

Εἰνάκις [..], ἐπὶ β. ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐννάκις ἢ
 μαλλον ἐνάκις=ἐννεάκις, „ἐννέα φορὰς“ §
 230 f.

Εἰνάλιος [..], η, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνά-
 λιος, θαλάσσιος, „κῆτος“ τέρας θαλάσσιον, δ
 443 (ἀσπεῖται ὁ γ. ὑπὸ τοῦ Δυνάξερ.), „κορώνη“
 Ὀδ. ε 67.

Εἰνάνιχες [..], ἐπ. ἐπὶ β. (ἐννέα, νύξ) ἐπὶ
 ἐννέα νύκτας, Ι 470 f.

Εἰνάτερες [..], (Γαινάτ.), αἰ. ἐπ., αἰ γυναι-
 κες τῶν ἀδελφῶν πρὸς ἀλλήλας, σύννυμ-
 οί, „συννυφάδες“ Ὀδ. Ζ 378, Χ 473, Ω
 769. (Ὁ ἐνικός μόνον παρὰ τοῖς γραμματικοῖς.
 Ἰστολογεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἀπιθάν-
 ως ἐκ τοῦ: ἐνναίω. || κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον
 καὶ τοῦς νεωτέρους γλωσσολόγους: λ. πρωτοτύ-
 πος, συγγενῆς τῇ Λατ. janiti-i-c-es καὶ Σλαβ.
 jaiti).

Εἰνατός, η, ον, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐννατός.

Εἰνεκα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνεκα,
 ὅπ. Ἰδ.

Εἰνί, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔν, ὅπ. Ἰδ.

Εἰνόδιος [..], η, ον, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνό-

διοι (ὁδοί), ὁ ἐν τῇ ὁδῷ, ὁ κατὰ τὴν ὁδόν,
Π 260 ἱ.

Εἰνοσίγαιος, ἴδ. ἐννοσίγαιος.

Εἰνοσίγαιος, ὄν (ἐνοσίς, φύλλον), οἰονεὶ κινησιφύλλος, ἡ σεισιφύλλος, ὁ κινῶν, σείων τὰ φύλλα του, ἐπ. ἐπιθ. ὁρέων, ἢ διὰ τὸ σύνδενδρον καὶ ἀνευθεῖς αὐτῶν, Β 632, ι 22 κ. α.

Εἴεσκε, ἴδ. εἴκο.

Εἴο, ἐπ. γεν. ἀντὶ τοῦ αὐ, ἑαυτοῦ, Δ 400· «ἀπὸ εἴο» ἀπ' ἑαυτοῦ, χ 49.

Εἴοικται, ἴδ. εἴοικα.

Εἴος, ἴδ. εἴος.

Εἴπα, εἰπόμεναι, εἰπόμεν, ἴδ. εἴπον.

Εἴπερ, ἂν ἄλλως, ἂν τῷ ὄντι μεθ' ὀρίστ. Ν 461, ν 143· συνήθως σημαίνει ἂν καί, δεδόσθω ὅτι, καὶ ἂν, ὅσον καὶ ἂν, Δ 160, Π 47, θ 408 κ. α. καὶ συντάσσεται μετ' εὐκτ. σπανίως μὲν μοναχῆς: ν 42, 49, συνηθέστερον δὲ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέν: Β 123, 597 κ. α. Συνηθεστέρα μετὰ τὰ μόρια ταῦτα εἶνε ἡ ὑποτακτ. μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέν: Α 580, θ 355 κ. α. συνηθεστέρα δὲ μοναχῇ ἡ ὑποτακτ.: Α 81, Δ 55, α 188 κ. α. πλγ. (κατὰ τὸν Ἄρεα τίθεται ἡ μὲν ὀρίστ. ὅταν ἡ ὑπόθεσις ἀναφέρηται εἰς τὸ παρελθόν ἢ περιέχῃ καὶ τὴν ἐννοίαν τοῦ μὴ γεγεννημένου (μὴ πιστευτοῦ), ἡ δὲ εὐκτ. καὶ ὑποτακτ. ὅταν ἡ ὑπόθεσις θεωρῆται ὡς ἐν τῷ παρόντι ἢ μέλλοντι ἔχουσα χώραν ἢ ὡς γενικὴν τινα ἐννοίαν ἐκφράζουσα ἀνευ μερικωτέρου χρονικοῦ προαιετισμοῦ. Εἰς δὲ τὰ χωρία τὰ πρὸς ταῦτον τὸν κανόνα διαφωνοῦντα: ι 35 «εἴπερ ναίει» καὶ ρ 14 «εἴπερ μὴναί» ἀποκαθιστᾷ ὁ Ἄρεας τὴν ὑποτακτικὴν ἐν δὲ τῷ Η 117 «εἴπερ ἀδείης τ' ἐστὶ καὶ εἰ μόθου ἔστ' ἀκόρητος» διορθῶναι μὲν «εἴπερ τ' ἀδείης καὶ αἰεὶ μόθου ἔστ' ἀκόρητος» ἐκλαμβάνει δὲ τὸ «ἔστ'» ὡς μέλλοντα (ἴδ. η 321) ἀντὶ τοῦ ἔσται, ὅπερ διὰ τὴν πρὸς τὴν ὑποτακτικὴν συγγένειάν του δύναται ἐνταῦθα νὰ τεθῇ ἀντ' αὐτῆς).—Τὸ «εἴπερ γὰρ κ' ἐθέλησιν Ὀλύμπιος—εἰς ἐδέων στυφελίξαι» Α 580 εἶνε κατὰ τὴν συνήθη στίξιν πρότασις ὑποθετικῆς, τῆς ὁποίας ἀποσιωπᾶται ἡ ἀπόδοσις: δύναται ἢ δύναιτ' ἂν, ἥτις ἐξάγεται ἐκ τῆς ἐπιπροσέτις αἰτιολογίας «ὁ γὰρ πολὺ φέρτατος». Ὁ δὲ Γερμ. μεταφρ. Οὐδύσιος στίξων μετὰ τὸ: «Ὀλύμπιος ἀστεροπητής», ὅπου κατ' αὐτὸν λήγει ἡ ὑπόθεσις, δέχεται τὰ λοιπὰ: «εἰς ἐδέων στυφελίξαι» (εὐκτικ.) ὡς ἀπόδοσιν· (ἢ ἀλλὰ κατὰ ταύτην τὴν στίξιν καὶ ἐρμηνείαν δὲν εὐδοδοῦται ἡ εὐκτικῇ).

Εἴ ποθεν, ὑποθετικῶς, εἰάν ποθεν, ἂν ἀπὸ κανένα μέρους, Ι 380· ἐν πλαγίῳ ἐρωτηματικῷ λόγῳ, α 115.

Εἴ ποσι, ποι. ἀντὶ τοῦ: εἴ που, ἂν πουθενά, Ὅδ. μ 96, ρ 195.

Εἴπον, ἐπ. ζεῖπον, Ἰων. θαμίζ. εἴπεσκον, ὅποι. εἴπω καὶ ἐπ. εἴπωμι χ 392, δ'. ἐν. ἐπ. εἴπησθα, εὐκτ. εἴποιμι, ἀπρρ. εἴπειν, μετοχ. εἴπών. προστ. εἴπέ, ἐκ δὲ τοῦ α. ἀορ. εἴπα,

δ'. πληθ. εἴπατε γ 427, φ 198 ὁ. ἔγραψε καὶ εἴπας ἀντὶ τοῦ: εἴπα· ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ὁ ἕτερος ἐπ. τε. Ἡ λ. ἔχει τὸ δίγαμμα: Γεῖπον—Σημ. λέγω, ὁμιλῶ, Ὅα. π. πρῶτος «ἀτάσθαλον» χ 314 κ. νος· ο 347· «ἀμφὶ τινι» ε 361 κ. ναχῆς γενικ. «εἰπέ μοι πατρός» τοῦ πατρός λ 474· «εἰπὲν τινι» μετ' ἀπαρρ.=κελεύω, λέγω πρὸς τι, ο 76, χ 262· «ἐν τισι» μετὰ Ἀργεῖοισι μῦθον· ψ 271 κ. α. «μετὰ τισι» π 336. Μετ' αἰ. δ. α.) προσαγορεύω τινά, Μ 210, ἀνομαζῶ, λέγω, ἀποκαλῶ τινά σθλόν τινά· τ 334 γ.) περὶ τινος 479 (ἐνθα τὸ «ἐκ πολέμου» ἀντὶ τίνος εἰς τὸ «εἴπησι» ὅα εἴπη ἐκ πανεργαζομένου ἐκ τοῦ πολέμου)· ν· καλῶς περὶ τίνος ὁμιλῶ, α 330.

Εἴ ποτε, 4) ἐν ὑποθετικῷ λόγῳ ἂν καμμίαν φοράν, μεθ' ὅποι. μεθ' ὅποι. Α 310 «εἴ ποτε δὴ» ἐξ φοράν Α 503 (ἢ ἐνθα τὸ δὴ κατέραν τὴν ὑπόθεσιν)· «εἴ ποτ' ἔλη» τὴ ἐκφράζει ἀλγεῖν ἂν ἀνάμνησιν ξαντός ποτε, ἀλλὰ μηκέτι ὑπάρχει τὴν στήρησιν τοῦ ὁποίου, ὁλίγον τσάντος, τοσοῦτον σήμερον λυπεῖται· φοδᾷλλαι ἂν ποτε ὑπῆρξαι) ὅα ἐμὸς ἔσκε, εἴ ποτ' ἔην γε· Γ 180, τοῦ Γε) Α 762, Ω 426, τ 315. Πάντη λοιπὸν ἀπίθανος ἡ τοῦ Γ. ἡ θωσις: ἡ ποτ' ἔην γε). 2) ἐν πλαγίῳ λόγῳ, ἂν ποτέ, μετ' εὐκτ. Β

Εἴ ποτ, ἂν πουθενά, ἂν ὅπου· τικῶς: εἴτε ἐν πλαγίῳ ἐρωτῆται, Γ· εἴ πως, ἂν κάπως, ἂν ὅπως, ἂν πορ, ὑποθετικῶς τε καὶ ἐν πλαγίῳ 807, κ 147.

Εἰραφιάτης [..], ογ. ὁ κληδόνιστος ἐπίθετος τοῦ Βάκχου, ὁ οἰόλου παραγωγῆς. Πιθανῶς κατὰ λαρ ἐκ τοῦ ἔρραος (ἔρραΓος)=κρῆφος, ἐρίφειος· κατὰ δὲ τὸν Περικτ. καὶ Ἐριφος ὁ Βάκχος· καὶ ἔστι αὐτοῦ. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδεργ. ἐκ οἰονεὶ: στεφανοσκεπής, ἐστεφανωμένος).

Εἴργη, ἴδ. ἐργη.

Εἴρεως, ὁ, δουλεία, δουλοπλῆλωςία, ἡ ἄλλως δεσμωτήριον· ἐράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ 1 εἴρω, εἰς τὴν ῥίζαν σερ, ὅθεν servus).

Εἴρεσία, αἰ, πόλις τῆς Ἐσθίας, ἢ ἄλλως δεσμωτήριον· ἐράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ 1 εἴρω, εἰς τὴν ῥίζαν σερ, ὅθεν servus). Εἴρεσία, αἰ, πόλις τῆς Ἐσθίας, ἢ ἄλλως δεσμωτήριον· ἐράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ 1 εἴρω, εἰς τὴν ῥίζαν σερ, ὅθεν servus). Εἴρεσία, αἰ, πόλις τῆς Ἐσθίας, ἢ ἄλλως δεσμωτήριον· ἐράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ 1 εἴρω, εἰς τὴν ῥίζαν σερ, ὅθεν servus).

εἰρεστέη (ἐρέσσω) κωπηλασία *Οδ. κ 40, α 225.

ἐπὶ κρηνη, ἢ (εἶρος) κυρ. κλάδος ἐλαίας ἐκ-
καρπῶν ἀπαρχὰς περιεστεμμένους, τὸν
ἰσχυρὰ κατὰ τὰς ἐορτάς τῶν Πυθα-
γορείων παίδας ἀμφιβαλεῖς ἐν ἑ-
ορταίῳ καὶ ἐκρέμων εἰς τὰς οὐράς τῶν
ἀνθρώπων τι πρὸς τὸν παρ' ἡμῶν ἀν-
θρώπου γλοσπρὸν στέφανον τὸν κατὰ τὴν
ἐκείνου ἀνωθεν τῆς εἰσόδου τῶν οἰκιστῶν
τὸν καὶ αὐτὸν Μάκρον καλούμενον).
ἢ ἑστία τὸ φαλλόμενον κατὰ τὴν παρα-
στήν (ἐρεστέη) καὶ τέλος πᾶν ἀρχαῖον
ἔργον ὅσον τὸ ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν ἐπι-
γράμ. τὸ ἐπιγραφόμενον Εἰρεσιώνη.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ Ἑρέτρια, γνω-
στὴ τῆς νήσου Εὐβοίας, B 537.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ συνελύσεως, «βουλευ-
σάμενος» (κατὰ τὸν Σχολ.) κατὰ πληθ.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ παραχέται ἐκ τοῦ
καὶ, τὸ 2 εἶρω.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἀλλοῦ δὲ ἐκ τοῦ
οὐραίου τὸ ἀπὸ κοινοῦ εἰρημένον, τὸ
ἐπὶ τῶν (εἰρήνη) εἰρήνη, ω 486. «ἐπὶ εἰρή-
νῃ», I 403.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

μετ' οὐλ. μέλ. εἰρήσονται παθ. ἀρ. ἀ. μετοχ.
ῥηθεῖς. Ὁ ἕνας. εἶνε μόνον ἐπ. καὶ εὐρίσκειται μόνον
καθ' ἐν. ἀ. πρὸς. B 162, λ 436, γ 7. τοῦ
δὲ μέλλοντος δ' συνήθως τούτος εὐρίσκειται. Γ.
Δήμ. 406.—Σημ. Α'. Ἐνεργ. 4) λέγω. ὁ-
μιλῶ τι Δ 363. «οὐ μὲν τὸν μέλεος εἰρήσεται
αἶνος» δὲν ὅα ἦνε εἰς μάτην (ὁμοειδὲς) εἰρή-
νο· ὁ ἐπαινός σου Ψ 795. «τίνι τι» Α' 297.

2) ἀναγγέλλω, ἐξαγγέλλω. κοινοποιῶ,
«ἔπος» Α' 419. «φῶς ἐρέουσα» ἵνα ἀναγγέλλῃ
τὸ φῶς, ὅτι δηλ. ἐξημέρωσε, B 49, Ψ 226. B'.
Μέσ. εἶνε ταυτοσημῶν τῶν ἐνεργητικῶν Α' 513,
λ 542. (Ἄλλ' ὁ Φαίσις καὶ Ἀριστὶς ἐκλαμδάνου-
σιν ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα εἰς τὴν σημ. τοῦ ἐρωτώ-
του (ἴδ. εἶρωμαι), ὁ γὰρ πρῶτος ἐν τῇ πρώτῃ χω-
ρίῳ ὡς ἐρωτηματικῇ παράκλησιν ἐκφράζον (τὸν
παρακαλεῖ καὶ τὸν ἑρώτα νὰ εἴπῃ καὶ ἡ ὄχι),
ἀμφοτέρω δ' ἐν τῇ δευτέρῃ χωρίῳ, ὡς περὶ
ἀποδείξεως ἐρωτήσεως ὄντος τοῦ λόγου.—Πάν-
τες οἱ ἀνωτέρω σχηματισμοὶ πλὴν τοῦ ἐνεστώ-
τος εἶνε ἐν κοινῇ χρήσει οἱ δὲ ἐλλείποντες ἀπα-
ληροῦνται ἐκ τοῦ ἐνεστώτος φημί καὶ τοῦ ἀο-
ρίστου εἶπον.—Ὁ μέλ. ἐρέω=ἔρω, ὅα εἶπω,
δὲν πρέπει νὰ συγχυθῇ πρὸς τὸν ἐπικ. ἐνεστώτα
ἐρέω=ἔρωτω).

Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.
Εἰρεστέη, ἢ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ἔριον. ἔριον. ἔριον.

πλχ. γ'·) εἰς ἔκφρασιν ποσωτικοῦ τέρματος ἢ ἐνδείξιν διαιρέσεως· «ἐς δεκάδας διακοσμηθῆναι» κατὰ δεκάδας διαιρηθῆναι, ταχθῆναι, B 426· δ.) εἰς ἔκφρασιν τοῦ μέτρου ἢ βαθμοῦ «ἐς δισκουρα λήλειπτο» ὅσον εἶνε τὰ δισκουρα (ἰδ. τ. λ.) Φ 523. 2) χρονικῶς· α.) εἰς ἔκφρασιν τοῦ χρονικοῦ τέρματος, ἕως, μέχρι, «ἐς ἡλίον καταδύντα» μέχρι τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου, A 601· β) πλχ. (καί·) κατὰ ἢ περὶ τὴν ὕσιν τοῦ ἡλίου, γ 438) «ἐς ἡλῶ» λ 375· ὡσαύτως «ἐς τί ἐτι» ἕως ποτε ἀκόρη, E 463· «εἰς ὅτε» μέχρι ὅτου, δ 99· «ἐς τῆμος» ἕως τότε, η 318 κ. α. τ. δ.) εἰς ἐνδείξιν χρονικῆς διαρκείας, ἐπί, «ἐς ἐνιχυτὸν» ἐπὶ ἔν ἔτος Φ 444, δ 595, λ 356 «ἐς Θέρους» τὸ καλοκαίρι, ἢ ὡς τὸ καλοκαίρι, ε 384, «εἰς ὕρας» κατὰ τὰς ὕρας· ὕρας τοῦ ἔτους ε 435. 3) αἰτιολογικῶς· α.) εἰς ἔκφρασιν σκοποῦ ἢ ἀποτελέσματος, πρὸς, „διὰ“ οἶον «ἐς πόλεμον θαυρήσεσθαι» E 737 κ. α. «εἰπεῖν εἰς ἀγαθόν» I 402, «μυθεῖσθαι εἰς ἀγαθόν» Ψ 305 (ὅπου ἄλλαι· τὸ «εἰς ἀγαθόν» εἰς τὸ ἐπόμενον «φρονέων» ἀποδίδουσι ὅχι πιθανῶς) «πείσεται εἰς ἀγαθόν» ὅα πεισθῇ πρὸς ὄφελός του, „διὰ τὸ καλὸν του“, A 789· «ἐς φρόν ἀνδρῶν» O 340, «ἐς φιλόττητα συνάγειν» συνδιαλλάττειν, Γ. Έρμ. 507· «με μάλ' εἰς ἄτην κομῆσατε» πρὸς δυστυχίαν μου, μ 372· ὡσαύτως καὶ «ἐς μίαν (ἔξοπακ. γνώμην) βουλευόμεν» βουλευθέντες ἐλθωμεν εἰς μίαν γνώμην, ὁμοψηφῆσωμεν, B 379· δ.) εἰς ἔκφρασιν τῆς σχέσεως ἢ ἀναφορᾶς, ὡς πρὸς «ἐς φύσιν» Βατρ. 32.

Σημ. 4) Ἡ Εἰς καίτοι πολλάκις μετὰ τῶν στίξεως σημαντικῶν ῥημάτων ἀντὶ τῆς Ἐν μετὰ δοτ. ὅπου τὰ ῥήματα ταῦτα περιλαμβάνουσιν ἐν ἑαυτοῖς καὶ τὴν ἔννοιαν τῆς κινήσεως, «ἐφάνη λῆς εἰς ὁδόν» O 276, «ἐς πεδίον προφανέντες» O 332, «ἐς ὁρόνους ἔχοντο» δ 51. 2) Ἡ Εἰς ἐνίοτε κατὰ τὸ φαινόμενον συντάσσεται μετὰ γενικῆς δι' ἑλλειψιν ἐξυπακουομένης αἰτιατ. «εἰς Ἀΐδα» (ἐξυπακ. δόμον)· ὡσαύτως «Ἴεν δ' ἐς Πριάμοιο» O 460, πρβλ. 482, Z 379, O 418, «εἰς Αἰγύπτου» (ἐξυπακ. ὕδωρ) δ 584. || Τὴν ἑλλειπτικὴν ταύτην σύνταξιν δισώζει καὶ ἡ καθομιλουμένη· „ἔς τοῦ Γεωργίου, ἔς τῆς θείας μου“. 3) Ἡ Εἰς πολλάκις ἀναστρέφεται, τούτεστι καίτοι μετὰ τὴν συντακτικὴν πτώσιν τῆς «μάχην ἔς» O 59, γ 437, η 348, ο 544· καθ' ὑπερβάσιν χωρίζεται διὰ πλειόνων λέξεων ἀπὸ τῆς συντακτικῆς τῆς «τὼ δ' εἰς ἀμφοτέρω Διομήδεος ἄρματα βήτην» O 445· (κατ' ἄλλους δὲ καὶ ἐνταῦθα εἶνε ἐπιρῥημα καὶ ἐν τῷ «ἐς δ' ἐρέτας ἀγείρομεν» A 442, ἐνθα μάλλον εἶνε τιμῆσι, ἰδ. εἰσαγεῖρα). 4) Ἡ Εἰς πλεονάζει ἐν τῇ φρ. «εἰς ἄλαδε» κ 354 κ. α. (|| Ὅμοιος πλεονασμὸς εὐρίσκεται καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „ἀπὸ παιδιόθεν, ἀπὸ μικροῦθεν, ἀπὸ ἔς ἀρχῆς“).—Ἐν συνθέσει σημαίνει μάλιστα τὴν εἰς τι κίνησιν, ἢ προσθήκην.

Εἰς, μία, ἔν, γεν. ἐνός, μιᾶς, ἑνός, ἐπιτίναται ἐν τῇ φρ. ψ 227 ἢ «μὴ οἴη» ἢ 65 κ. α. ἀκούς ὡς «εἰς οἰωνόν· ἄριστος» Λ. ἄρθρου «ἡ μία» Γ 272.—Ἐν ματ. εἶνε· ἰοε. ὅπ. ἰοε.

Εἶλα (ῥζα ἔ-) ἐπ. ἀόρ. ἀ. κός, εἰς ὃν ὑπάγεται ὡς παρ (ὕπερ κατὰ τὸν Ἀραγ· εἶνε ἡ ματισμός· ἀντὶ τοῦ· ἔσσαν ἡ 16· ἔσασα, κ 361, ε 280· μέσ. ἀόρ. ἐν. ἐπικ. ἔεσσατο ε 295.—Σημ. λω νὰ καθίσῃ, «ἐν κλισίᾳ τοῦ οὐρόν» Ὅμ. πλχ. «κατὰ κλισίᾳ ἰδρῶν, ἵσταίνω», τάττω, ποθετῶ, «εἶσαν (δῆμον) Ἑγερ 8 «σκοπόν» Ψ 359· «εἶσε μ' ἐπὶ ἔν ἐπὶ τῶν βοῶν, μ' ἔβαλεν ἐν βόδια, ο 240· «εἶσαι λόχον» ἐλδραν, A 392, δ 531· «τινὰ ε 49· ὡσαύτως καὶ τὸ μέσον «ἐς (Οἱ ἐλλείποντες χρόνοι ἀναπληρῶν), πρβλ. ἐφέειλα.

Εἰσαγεῖρα, μόνον ἐν τῷ σφρ [..]. 4) Ἑνεργ. συναθροῖω εἰς τι, «ἐρέτας εἰς νῆα» Λ. τμ.). 2) Μέσ. συναθροῖζου, ε 248· μεταφ. μετ' αἰτ. «θυμὸς τὰς δυνάμεις μου, O 240, Φ 4

Εἰσαίγω, εἰσαίγω [..], ἀόρ. εἰσαίγω, „ἐμβάζω“, ὀδηγῶ κ 233· μετ' αἰτ. «Λαοδικὴν εἰς (ἐνθα ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνει ἀμελῶς ἀγούσα=ἀγούσα εἰς Λαοδικήν, εἰς τῆς Λαοδικῆς), «βοῶν» τ 420· κῆς· «δόματα, δόμον» εἰς πλχ., ὅθεν καὶ μετὰ διπλῆς αἰτ. τὴν «ὁδῷ. τοὺς ἐταίρους εἰς 494, πρβλ. δ 43· μεταφ. «ποταγαγόντες» εἰσχευόμενοι τοῦ ταμούς, II 48.—Τὸ μέσ. «ὀργιστο» νὰ παραλάβῃ ὡς ἱερῆς του ἱερῆς εἰς τὸν ναόν του, Γ. Ἀτ.

Εἰσαορέω, εἰσαορ., εἰσορῶ, σιεν Ἀλέξ. «ἂν ἦεν ἔνθα ποιοῦς τὸν Ἀλέξ., Γ 450 γ.

Εἰσακούω [..], εἰσακ. ἐπ. σα, εἰσακούω, ὡς ἀμετάβ. Θ. Γ. Δῆμ. 285.

Εἰσαλαομαι, εἰσάλλ., ἀποθ., καὶ ἀόρ. β'. συγκεκομ. ἐσάλλω δὴ μέσα, μετ' αἰτ. «πέχως, 438, 466, N 679.

Εἰσάμην, ἐπ. 4) μέσ. ἀόρ. 2) μέσ. ἀόρ. τοῦ· εἶμι, ὅπ.

Εἰσαναβαίνω [..], ποι., ὅν, ἀπρρ. εἰσαναβῆναι, ἀναβαίνω, ἢ ἀναβαίνων ἐμβά

ΕΙΣ-ΟΡΑΣΚΩ, **ΕΙΣΟΡ.** μόνον κατ' ἀόρ. **Ε'**. εἰσθορον ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἰσθόρων, εἰσπηδῶ, ἀνευ προσδ. ***Ιλ.** M 462, Φ 18.

ΕΙΣΙΕΜΕΝΑΙ, **Ιδ.** **ΕΙΣΙΗΜΙ.**

ΕΙΣ-ΙΖΟΜΑΙ, **ΕΙΣΙΖ.** καθίζω ἑμαυτὸν εἰς τι «λόγον» εἰς ἐνέδραν N 283 f.

ΕΙΣ-ΙΗΜΙ, εἰσπέμπω· τὸ μέσ. εἰσορμῶ, εἰσ-έρχομαι, «αὐλὴν εἰσιέμεναι» ἐπιθυμοῦσαι νὰ εἰσέλθωσιν εἰς κοίτην, γ 470 f. Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε ἀπαρεμφατικός ἐνεστ. τοῦ εἴσεμι, **Ιδ.** Κρυγ. Διαλ. 38, 3, 1 (Ἑλλην. μετάφρ.).

ΕΙΣΙΟΜΗ, ἡ, ἐπ. (εἴσεμι) εἴσοδος, εἴσπλους, ζ 264 f.

ΕΙΣ-ΚΑΛΕΩ, **ΕΣΚΑΛ.** εἰσκαλῶ, καλῶ μέσ. Τὸ μέσ. εἰσκαλῶ πρὸς ἑμαυτὸν, Ω 193 f (ἐν τμ.).

ΕΙΣ-ΚΑΤΑ-ΒΑΙΝΩ, μόνον **ΕΣΚ.** καταβαίνω εἰς τι, μετ' αἰτ. «ὄρχατον» ω 222 f.

ΕΙΣΚΩ (**ΓΕΓΙΣΚΩ**) κατ' ἐπ. ἔκτασιν ἐκ τοῦ **ΙΣΚΩ**, ὅπ. **Ιδ.** 1) ἐξομοιώνω ἢ ἐξισώνω· κάμνω ἴσον καὶ ἀπαράλλακτον, «αὐτὸν ἤισκεν (ἤΓισκεν) δέκτη» ἐξομοιοῦτο μὲ ἐπαίτην, μετμηφιένοντα ὡς ἐπαίτην, δ 247, ν 313. 2) παρομοιάζω, θεωρῶ ὅμοιον ἢ ἰσοτίμον, «Τυδείδῃ αὐτὸν πάντα εἴσκω» τὸν θεωρῶ κατὰ πάντα ὅμοιον μὲ τὸν Τυδείδην, E 184, πρβλ. Ω 371· «τάδε νυκτὶ εἴσκει» ταῦτα, τὰ παρ' ἡμῖν, μὲ νύκτα παρομοιάζει, σκοτεινὰ τῇ φαίνονται, υ 362· «τὸ μὲν εἴσκομεν ὅσον ἰσὸν νηὸς» εἰκάζομεν ὅτι ἦτο τόσον, ὅσος ὁ ἰσὸς τοῦ πλοίου, ι 321· ὅθεν παρὰ ἄλλῳ τινά τινι, Γ 197, ζ 152, θ 459. 3) ὡς ἐκ τῆς ὁμοιότητος εἰκάζω, συμπεραίνω, ἀπεικάζω, κρίνω, νομίζω, ἀνευ προσδ. δ 148, μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρεμφ. λ 363, «ἥ ἄρα δὴ τι εἴσκομεν ἄξιον εἶναι τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πρῶτα· ἀρὰ γε κρίνομεν πῶς (τοῦ κόπου) ἄξιον τρεῖς ἀντὶ ἑνὸς νὰ φρονεῖσθωσιν· ὃ ἔ. δὲν εἴμεθα τόσον εὐτελεῖς ὥστε νὰ ἀρκεσθῶμεν εἰς τρεῖς ὁμειτέρους ἀντὶ ἑνὸς ἡμετέρου, N 446, Φ 332.

ΕΙΣ-ΜΑΙΟΜΑΙ, ἐπ., ἀόρ. ἄ. ἐσεμιάσμεν καὶ ἐπ. σσ, ἐγγίζω, μόνον μεταφρ. συγκινῶ «θανῶν μάλα με ἐσεμιάσατο θυμὸν» ὁ θάνατός του πολὺ μου ἤγγισε τὴν καρδίαν, πολὺ με συνεκίνησε, ***Ιλ.** P 564, T 425.

ΕΙΣ-ΝΟΕΩ, ἐπ., ἀόρ. ἄ. εἰσενόησα, ἐννοῶ, κατανόω, παρατηρῶ τινά, Ω 700, λ 572 κ. ἄ. ἐν τμ. Φ 527, «Ἰχνα» ***Υ.** Έρμ. 218.

ΕΙΣΟΔΟΣ, ἡ, εἴσοδος, «ἐμβασίς» κ 90 f.

ΕΙΣ-ΟΙΣΚΕΩ, ποι. εἰσέρχομαι, ἢ ἔρχομαι εἰς, μετ' αἰτ. «χορόν, νῆσον» ***Οδ.** ζ 157, ι 120.

ΕΙΣ-ΟΚΕ, πρὸ φωνηέντος **ΕΙΔ-ΟΚΕΝ**, μετὰ δὲ τὸν Πέκκ. κατὰ διάσταςιν **ΕΙΣ-Ο-ΚΕ** (ΚΕΝ), ἐπ. σύνδ. 1) ἕως οὗ, ἕως οὗτου, συντάσσ. συνήθως· ἄ.) μεθ' ὑποτ. ἐκφραζούσης προσδοκώμενόν τι τέρμα, B 332, E 166 κ. ἄ. Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ χωρία, ἐν οἷς ἡ συνεσταλμένη ὑποτακτικὴ ἐθεωρεῖτο μέλλων τῇ· ὀριστ. Γ 409, Δ 133· ὡσαύτως· θ 348 «εἰσέκε — ἀποδώσει ἔδνα», ἐνθα ὁ μὲν Δίνδρφ. διατηρεῖ εἰσέτι τὸν μέλλοντα,

ὁ δὲ Πέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν παρεόχθ. διόρθωσιν τοῦ Νίτση· ἀποδώσι. Μετὰ τὴν συντάσσ. ***Υμ.** 17, 15· 6.) μετ' εὐκταῶς γ 443 κ. ἄλχ. 2) ἐν ὅσῳ, μεθ' ὅπου K 89.

ΕΙΣΟΜΑΙ. 1) ἐπ. μέσ. μέλ. τοῦ **ΕΙΩ** (εἶω B'). 2) ἐπ. μέσ. μέλ. τοῦ· **ΕΙΜΙ**.

ΕΙΣ-ΟΠΙΕΩ, ποι. ἐπὶ. κατόπιν, εἰς τέπειτα) μέλλον, ***Υ.** Ἀφρ. 104.

ΕΙΣ-ΟΡᾶν, μετοχ. εἰσορῶν κατ' ἐπ. τοῦ· εἰσορῶν· μέλ. εἰσόφομαι· ἀόρ. εἰσέεινεσθαι ἀπαρφ. εἰσοράσθαι κατ' ἐπ. ἐκτ. εἰσορᾶσθαι. 1) Ἐνεργ. προσβλέπω, ζωῶ, θεωρῶ, μετ' αἰτ. Θ 52, ζ 26· σημ. τὰ ἀνωτέρω, παρομοιότης καὶ νοίας τοῦ θαυμασμοῦ, υ 166, ἢ τὸς «εἰσορᾶν τινά ὡς θεόν» θεωρῶ τινά καὶ εἶδομαι ὡς θεόν, M 312, «ἴσα θεῶ» οὐ δὲ βλέπω ἀπλῶς, E 242, α 118 κ. Μέσ. κατ' ἑμαυτὸν (ἢ μετὰ διαφόρων) πω, Ψ 495. Πολλάκις ὁμῶς ὅχι αὐτοῦ ἐνεργ. «ὁδύτατον πέλεται φῶς· εἰσορᾶν ὁδύτατον εἰς τὴν ὁράσιν τὸ φῶς», E 411· μοι ἀθάνατος ἐνδίδεται εἰσοράσθαι· ἐνταῦθα μοι ἐμφανίζεται κατὰ τὴν ὁψιν (ἐξωτερικόν) ἀθανάτου μοι ἐμφανίζεται.

ΕΙΣΟΣ, **Η**, **ΟΝ**, **Ιδ.** **ΕΙΣΗ.**

ΕΙΣΩΦΟΜΑΙ, **Ιδ.** **ΕΙΣΟΡᾶν.**

ΕΙΣ-ΠΕΤΟΜΑΙ, ἀόρ. ἄ. εἰσπτάμην, πετ. εἰς, μετ' αἰτ. «πέτρην» Φ 494 f.

ΕΙΣ-ΦΕΡΩ, μόνον **ΕΣΦ.** 1) Ἐνεργ. εἰσφέρω, μεταφέρω εἰς, «εἶσω ἐσφύζω» Μέσ. συμπαραφέρω, συμπαρασύρω· μὸς· πύλας· A 495.

ΕΙΣ-ΦΟΡΕΩ, μόνον· **ΕΣΦΟΡ.** ἕτερος τῇ προηγ. ***Οδ.** ζ 91, τ 32.

ΕΙΣ-ΧΕΩ, μόνον **ΕΣΧ.** ἐγγίζω· τὸ μέσ. νομ. εἰς τι, εἰσρέω, εἰσορμῶ. μόν. μέσ. ἀόρ. συγκομ. μεταφρ. «εἰσέγχετο πύλας» ἐχύθησαν εἰς τὰς πύλας, ***Ιλ.** Φ 610.

ΕΙΩ καὶ **ΕΣΩ**, Ω 155, 184, η 50, κ. πικρὸν κινήσεως· σημαντικόν (ἐκ τῆς πρὸς τὰ ἔσω, πρὸς τὰ μέσα, εἰς τὰ ἔα·) διέδρῃζε τὴν ἀσπίδα πρὸς τὰ ἔσω ὡσαύτως· «ὅστέα εἶσω ἐθλασεν» Σ 90, ἐπαγγέλλειν εἶσω· γ 427, φ 229, δ 77· λάκις μετ' αἰτ. προτασσομένης τοῦ ἐπὶ τῇ τωμένης ἐκ τοῦ ῥήματος, «Ἰλιον εἶσω εἶω» A 74, Θ 549, P 159, «πόλις» 40· ἐπιτάσσεται δὲ ἡ αἰτ. ἐν τοῖς **ΕΣΩ**· Ω 155, 184, 199, ψ 24. Μετὰ γεν. 135, θ 290. 2) ἐντός, ἐνδον κατὰ τῇ η 13 «εἶω δόρπον ἐκόμεναι· ἄλλ' ἐνταῦθα ἐρμηνεύει ὁ Ἀμείας καὶ Δόντιος φέρουσα παρέθετε δειπνον· ἀλλαχόθεν κατὰ τὸ φαινόμενον μόνον εἰς ταύτην ἐπειδὴ καὶ ἡ κίνησις συνεκφράζεται, ὡς

ἄνωγ. — Ὡστε ἡ 2) αὕτη σημ. φαίνεται ἀνὸς παρκατος.

ἡ, ὅς, ἐπ. (εἰς, ὧς) ὁ κατὰ πρόσωπο-
ἐκκομμένος, μετὰ γεν. «είσωποι ἐγέν-
ον» ἤλθον κατὰ πρόσωπον τῶν νεῶν,
σαν τὰ πλοῖα. Ο 653 f. (||. Κατὰ ταύ-
την ἔρμηνειαν ὑποκείμενον τοῦ: ἐγένοντο
ἔρως: ἀλλ' ὁ σχολ. Ἀπολλ. τοῦ Ῥοδ.
5) ἀναφέρει καὶ τὴν σημ. εἰσώτεροι,
πλὴν. εἴσω τῆς ἐπιφανείας, καὶ ἂν
ἡ: ἡ ἐρμηνεία αὕτη, ὑποκείμενον τότε
φαντο εἶναι: οἱ Ἀργεῖοι. Ταύτην δὲ τὴν
ν θεωρεῖ καὶ ὁ Σχολ. ὀρθότεραν ἐν τῇς
πείσειαν ἑαυτοῦ: ὑπὸ τὰς ναῦς καὶ ἐν-
ν αἱ ἄκραι νῆες ἀνέλαβον αὐτοῦ: »).

ἡ. ἔννιμι.

εἴτε, ἂν-ἡ, εἴτε-εἴτε. σὺνδ. ἐν πλά-
τῳ ἐρωτήσαι: α.) μεθ' ὅρ. Α 65. γ
μεθ' ὑποτ. Μ 239. — Μετὰ τὸ «εἴτε»
π ἐνίστα τὸ «ἡ καὶ» Β 349. Ὁ ἑκκ.
γράφει πανταχοῦ «ἡ τε-ἡ τε» πλὴν ἐν
39, ὅπου γρ. «εἴτε-εἴτε».

ἀντὶ τοῦ εἴπτε. ἡ. εἰμί.

π. ἀντὶ τοῦ εἰώ, Δ 55.

δ. εἰμί.

ἡ. ἔσα.

ἡ. ἔλα.

ἡ. ἔλα.

ῥόφων. ἐπ. Α' ἢ) Πρῶθ. μετὰ γεν. ἐν
αἰ. ἐκφραζομένη διὰ τῆς ἀπὸ μετ' αἰτ.
πικρῆς: α.) εἰς ἐνδείξιν τῆς ἐκ τῶν ἐν-
τῶν περὶ τινὸς τόπου ἀπομακρύνσεως,
μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημά-
ται ἔρχεσθαι, κ.τ.τ.: Α 269, γ 319 κ. α.
ἐκ πολέμου. Η 148. «ἐκ χειρὶν ἐλέ-
σασθαι» Ι 344, Α 239 κ. α. Ἐνταῦθα
καὶ τὸ «ἀναστῆναι ἐξ ἔδρας: Ὁμ. πλ.χ.
εἰπεν ἐξ ἔδρας» ὠμίλησεν ἐκ τῆς θέ-
σεως ἀπὸ τὸν τόπον τοῦ. Τ 77. «ὅσον ἐκ
πύργου τάφος ἔσργεν» Θ 213. (||. ὅσον
τῆς πεδιάδος) ἀπελάμβανεν ἡ ἀπεχώριζεν
τοῦ πύργου (ἡ περὶ τὸν πύργον), ἐκ
θεωρούμενον, τούτεστιν: ὅσον ἦτο με-
τὰ καὶ τῆς τάφρου διάστημα. Ὁ δὲ
πύργον παρέχει ἐρμηνείαν συνάπτων τὴν
μετὰ τῆς γεν. «πύργου»: β.) εἰς ἐν-
ἀποστάσεως, ἐκτός, «ἐκ βελῶν» ἐκ-
ματός, Α 163, Ξ 430 κ. α. «ἐκ κα-
ταθῆναι» π 288. γ.) καὶ μετὰ τῶν ἡρε-
στικῶν ῥημάτων τίθεται ἡ Ἐκ, ἵνα ἐκ-
ἐν τῇ ῥήματι περιλαμβανομένην ἐν-
σημασίαν: κινήσεως ἡ διευθύνσεως
ἵνα, ὅσον «ἐκ δίφρου γουναζο-
κατηδήσας ἐκ τοῦ δίφρου γονατίζω, Α
πύθην ἐκ δίφρου καθήμενος», ἀπ' ἐκεί-
θητο, ἀπὸ τὸν δίφρον. φ 420 (||. ἀνή-
παράδειγμα μᾶλλον εἰς τὴν σημ. α.)
ὁ δὲ ὁμοιοπ. Ξ 454, «ἐκ πασσαλόφι

κρέμασεν φόρμιγγα» ἀπὸ τὸν π. θ 67. Ὡσαύ-
τως καὶ «δεῖν, ἀνάπτεν τι, προσφυῆς ἐκ τινος»
(ἡ. τὰς λ.) ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. «δεῖν ἀπὸ
τι» ὡσαύτως: «εἰμι ἐκ τινος» προσαρτῶμαι εἰς
τι ἡ συνέχομαι μετὰ τινος, Α 38, πρὸλ. ρ 266
καὶ ζ 197. «δατέ οἱ ἐκ κόρυθος πῦρ» ἐξήρχετο
ἐκ τῆς κ. πῦρ καὶ ἔκαie (ἡ καίόμενον πῦρ) Ε 4.
«ἐκ ποταμοῦ χροῖα νίζετο» ἐνίπτετο, ἀπὸ τὸ
ποτάμι. δ. ἐ. ἐλάμβανεν ὕδωρ ἐκ τοῦ ποταμοῦ
καὶ ἐνίπτετο, ζ 224. ὅθεν δ.) τίθεται εἰς ἐν-
δειξιν μεταβάσεως ἡ ἀπομακρύνσεως ἐκ τινος: κα-
ταστάσεως, «ἐκ χόλου μεταστρέφειν ἦτορ» Κ
407, «ἐξ ὑπνοῦ ἐγείρωμαι, ἀνορούω κ.τ.τ.» (ἡ.
τ. λ.), «ἐκ πομπῆς ἀνιέναι» θ 568, «ἐκ κακώ-
τητος ἐρύσαι, ἐκ θανάτου σαῶσαι κ.τ.τ.» ε.)
εἰς ἐνδείξιν χωρισμοῦ (ἐξαιρέσεως) ἐκ τινος: πλῆ-
θους, «ἐκ πολέων πίσιους» Ο 680, Σ 434,
«ἐκ πάντων μάλιστα» Δ 96 κ. α. 2) χρονι-
κῶς: εἰς ἐνδείξιν τῆς ἐκ τινος χρονικοῦ σημείου
ἀμέσως μεταβάσεως, εὐθὺς μετὰ, ἀμέσως μετὰ,
«πίνειν ἐκ βοτάνης» εὐθὺς μετὰ τὴν βοσκήν, Ν
439, κατὰ τινος: καὶ Π 365. Ἰδίως δὲ σημ. τὴν
χρονικὴν ἀρχὴν «ἐκ τοῦ, ἐκ τοῦ, ἐκ τοῦδε» ἐκ-
τοτε, ἀπὸ τότε, Α 439, Θ 295, Ο 69. «ἐξ οὗ, ἐξ
οὔτε» ἀφ' οὗ, Α 6, δ 27. «ἐξ ἀρχῆς» α 188,
«ἐκ νεότητος» Ξ 86, «ἐκ γενετῆς» Ω 535. 3)
αἰτιολογικῶς: α.) εἰς ἐνδείξιν τῆς καταγω-
γῆς: «εἶναι, γίγνεσθαι ἐκ τινος» (ἡ. τ. λ.), ἐπὶ δὲ
καὶ πάσης ἐν γένει ἀρχῆς, ἡ ὀρυκτηρίου, ὅθεν
προέρχεται, «ὄναρ ἐκ Διός: ἐστίν» Α 63. «ὄναρ,
κεμηλίον ἐκ τινος» σ 538, α 313. «κλύειν ἐκ
τινος» παρὰ τινος, τ 93. Ἐνταῦθα ἀνέκει: καὶ τὸ
«ἐξ ὕδατος: κρύσταλλος» πάγος, Χ 452, καὶ ἐν
γένει ὅπου ἡ Ἐκ μετὰ γεν. καίται ὡς προσδιο-
ρισμὸς ὀνόματος, ὅσον «ἄνεμος ἐκ πόντου» ε
285, «ὄσσα ἐκ Διός» κ. α. τ. λ. τὰ ὅποια ἐκ-
φέρονται παρ' Ἀττικοῖς ἡ πραγματικῶν τοῦ ἀρ-
θρου πρὸ τῆς προθέσεως: ὄσσα ἡ ἐκ Διός, ἄνε-
μος ὁ ἐκ πόντου, ἡ συμπληρουμένης τῆς ἐννοίας
διὰ μετοχῆς, εἰς ἣν ὁ ἐμπρόθετος προσδιορισμὸς
ἀποδίδεται: ἄνεμος ἐκ τῆς θαλάσσης ἐγερθεῖς).
β.) εἰς ἐνδείξιν τοῦ αἰτίου ἐπὶ τῶν παθητικῶν
καὶ ἀμεταβίων ῥημάτων, ὅπως ἡ Ὑπὸ τίθεται,
«ἐφίληθεν ἐκ Διός» Β 669, «ἀπολέσθαι ἐκ τι-
νος» Σ 107. πρὸλ. Α 308, η 70. ὅθεν καὶ «πᾶ-
σχω τι ἐκ τινος» δ 134, σ 224. γ.) εἰς ἐνδεί-
ξιν τῆς αἰτίας «ἐκ θεοφῶν πολεμίζειν», «ἐκ θεοῦ»,
συνεργεῖα τῶν θεῶν, Ρ 104, πρὸλ. Ε 384, «ἐξ
ὀλιγηπέλης κακαφρότα θυμόν» ε 468, «μήνιος
ἐξ ὀλοῆς» γ 435, «ἐκ πατέρων φιλόττης» ἐκ
τῆς φιλίας τῶν πατέρων, σ 497. πρὸλ. καὶ τὸ
ἐν λ. ΔΕΧΟΜΑΙ 3). Ἐνταῦθεν αἱ ἐπιρρηματικαὶ
φρ. αἱ τρόπου μᾶλλον σημαντικαὶ «ἐκ θυμοῦ
φύλιν» ἐκ ψυχῆς, Ι 486, «ἐξ ἔρδος μάχεσθαι»
ἐρίζων νὰ μάχῃσθαι, Η 111, δ 443. «ὀνομαζῶ
ἐκ γενετῆς» κατὰ τὸ γένος, Κ 68.

ἢ Ἐκ πολλῆς χωρίζεται διὰ λέξεων ἀπὸ
τῆς συντακτικῆς αὐτῆς πτώσεως, Α 109 κ. α.,

ἀναστρέφεται, ὃ ἔ. τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως· καὶ τονίζεται «καύματος; ἔξ» E 865, «πολίων ἔξ ἐπράθομεν» (ὁ Βέκκ.: ἐξἐπράθ.) A 425, «οὐρανοῦ ἔκ κατέπαλτο» (ὁ Βέκκ.: ἐκκατέπ.) T 354, «τῶν ἔξ» T. Ἀπ. 336, ἴδ. καὶ ἑΞΑΠΟΝΕΟΜΑΙ· ἔτι δὲ προσδιορίζεται περαιτέρω ἐν ταῖς συνθ.: ΔΙἔΚ, ΠΑΡἔΚ, ἸΝἔΚ, ἄπ. ἴδ.

B'.) Ὡς τοπικὸν ἐπὶ ῥρ. εὐρίσκεται οὐ μόνον εἰς τὴν ἐν τμήσει μάλιστα συνήθη σημασίαν: ἔξω, «ἐκ δ' εὐνάς ἐβαλον» A 436, N 394 κ. ἄ. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω 1, γ'.) τοπικὴν αὐτῆς σημ. «ἐκ δ' ἀργύρεον τελαμῶνα» „καὶ ἀπ' ἐκεῖ“ ἔκαμεν ἀργυροῦν τελαμῶνα, ὃ ἔ. ἐκείθεν δὲ (ἐκ τοῦ σάκου;) ἐξήρτησεν ἀργ. τελ. Σ 480.

Γ'.) Ἐν συνθέσει σημ. ἢ Ἑκ. ἄ.) ἀπομακρυνσιν· β'.) ἀρχήν· γ'.) ἐντέλειαν. (|| Ἠ καθομιλοῦμ. διέσωσε τὴν πρόθεσιν („ἔξ- ἢ ἔξ-“) μόνον ἐν συνθέσει, πλὴν τινων σταθερῶν φράσεων „ἔξ ἀρχῆς, ἔξ ἐπίτηδες, ἔξ ἀργου (ὃ ἔ. ἐξ ἔργου) ἐξ αἰτίας“ καὶ τῆς ἀνωτέρω παρατεθείσης: „ἐκ θεοῦ“, καὶ μόνον εἰς τὴν α'.) καὶ γ'.) σημ., προσέθηκε δὲ ἀντὶ τῆς β'.) ἄλλην, τὴν τῆς Ἀπό ἐν συνθέσει, οἷον ἔξεμαθαίνω=ἀπομαθάνω, ἔξεπα=ἀπειπον, ἔξεγράφω=ἀπογράφω. Πάσχει δὲ πᾶσι τὰ ἔξῃς: ἀφαιρέσιν: ἔξ-, ἀφαιρέσιν καὶ ἐπέκτασιν ἐκ συλλαβικῆς αὐξήσεως προσελθοῦσαν: ἔξ-, ἀφαιρέσιν καὶ συμπνευματισμὸν πρὸ τοῦ δ: ἔγ- (γδέρνω, γδύνω), ἴδ. καὶ Κορ. Ἀτ. 4, 165—167. 294. 454. 481. 205).

Ἑκλήν [..], ἢ, Λατ. Hecuba, θυγάτηρ τοῦ Δωμάντος, βασιλέως τῆς Φρυγίας, ἀδελφὴ τοῦ Ἀσίου καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, Z 254 ἔξ. II 718.

Ἑκάργος [..] (Ἑκάργος;) ὁ, (ἐκάς, ἐργον), ὡς καὶ τὸ «ἐκηβόλος» ὁ μακρὰν ἐνεργῶν, μακρὰν ἐπιτυχῶν (κατὰ δὲ τὸν Νίτσην: ὁ μακρόθεν βάλλων, ῥίπτων), ἐπώνυμον τοῦ Ἀπολλωνίου; καθ' ὃ φονεύοντος διὰ τῶν βελῶν αὐτοῦ, ὡς ἐπίθετον μὲν: E 439 κ. ἄ. θ 323, ὡς οὐσιαστ. δὲ: A 447. Ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς ἐκ τοῦ: ἐκάς καὶ εἶργω: ὁ μακρὰν ἀπείργων, ἀλεξίτακος, Λατ. aversivus).

Ἑκλήν [..], ἴδ. καίαν.

Ἑκαθεν [..] (Ἑκ.), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἐπὶ ῥρ. (ἐκάς)· ἄ.) μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν, „ἀπὸ μακρυᾶ“ B 456 κ. ἄ. τῆς Ἰλ. β'.)= Ἑκάς, μακρὰν, μόνον ἐν τῷ «ἔκαθεν δὲ τε ἄστὺ ράτ' εἶναι» ρ 25.

Ἑκλόισον, ἴδ. καθίζον.

Ἑκαμήδη [..] (Ἑκ.), ἢ, θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου τοῦ Τενεδίου, αἰχμαλωτὸς λαχοῦσα εἰς τὸν Νέστορα, A 624 ἔξ.

Ἑκάς (Ἑκάς), ἐπὶ ῥρ. (ἐκ) μακρὰν, „μακρυᾶ“ N 263 κ. ἄ. καὶ μετὰ τὰ κινήσεως σημ. ῥήματα: N 592 κ. ἄ. Πολλάκις ὡς πρόθ. μετὰ γεν. (καὶ κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως, N 263, T 354, ξ 496, ρ 73) E 794, N 407 κ. ἄ. καὶ μετὰ τῆς Ἀπό, «ἐκάς δ' ἀπὸ τευχῆος εἰμεν» „μακρυᾶ ἀπὸ τοῦ τευχῆος“ Σ 256.—Συγκριτικ.

Ἑκαστέρω (Ἑκ.) η 324 f. Ὑπερθ. (Ἑκ.) K 443 f.

Ἑκάστοι [..] (Ἑκ.) ἐπὶ ῥρ. ἕκαστον ἕκαστον τόπον, γ 8 f.

Ἑκάστος (Ἑκ.), η, ον, ἕκαστος, (καθ' ἕνα-ς) B 451: ὁ πλεθοντ. τοῦ θηλ. σπανιώτερος, Γ 4, ι 164, 220, οὐ περιληπτικὸν συντάσσεται πολλάκις μετὰ ῥήματος: A 606, K 215 κ. ἄ. Πολλάκις ὡς ἀντωνυμία πληθ. τίθεται ἐν ὁμοιοπύκτως ἡ ἕκαστος ὡς ἀκριβοῦς διόρισμός, „ἕνας ἕνας“, „χωριστὰ“ κλῆρον ἐσημῆναντο ἕκαστος· II 175 ἐπίστιόν ἐστιν ἕκαστω· ζ 265 κ. ἄ. π.

Ἑκάτερος [..] (Ἑκ.), ἐπ. καὶ πρόθ. ΤΕΡΩΝ (ἐκάτερος) ἐκατέρωθεν, „ἀπὸ μέρους“ A 27, α 335, ι 430 κ. ἄ. (|| Τὸ δὲ «ἐκάτερον ὁμίλου» Γ 340 τίον ὄχι ἐκατέρωθεν τοῦ ὁμίλου, ἀλλ' ἐξ ἐκατέρου τοῦ ὁμίλου, ὁ μὲν τῶν Ἀχαιῶν, ὁ δὲ ἐκ τοῦ τῶν Τρώων).

Ἑκλήν [..], ἢ, θυγάτηρ τοῦ Πέρτου, σαίου καὶ τῆς Ἀστερίας, ἐγγονος τοῦ Διὸς Φοῖβης, ὡς φίλη στενὴ τῶν Ἑλευσινίων ἀναφερομένη ἐν τῷ T. Δῆμ. 35. Κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν τῶν ἀθετουμένων τῆς Παιδ. Θεογ. 409 ἔξ. ὁ Ζεὺς ἐδωκεν τὴν δύναμιν καὶ τιμὰς ἐν οὐρανῷ, ἐν γῇ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς (ὅθεν καὶ τρεῖς μορφῆς ἔσται καὶ πολλάκις ὑπὸ τῆς τέχνης ἐκφραζέται· παρίσταται). Ὡς νοκτερινὴ θεὰ φαίνεται ἐν τῷ T. Δῆμ. 52 κρατοῦσα τῆς ἡλ. λατρείας αὐτῆς ἐπεχωρίαζε μάλιστα ἀρκτεῖα παράλια τοῦ Αἰγαίου πελάγους πάντων ἐν Σαμοθράκῃ, ὅπου ἐθεωρεῖτο κοῦσα ἐν τῷ Ζηρονθίῳ ἄντρῳ. Ἐν ταῖς πλείω χρόναις ἀναφαίνεται ὡς στενὴ σχέσιν πρὸς τὴν Ἀρτεμιν (πρὸς ἣν καὶ σὺν ὡς σεληνιαία θεότης) καὶ πρὸς τὴν φόνην. Ἐτιμᾶτο δὲ καὶ ὡς ἑφορος τῶν μαγειρῶν. (Παράγεται ἐκ τοῦ ἕκατος μακρόθεν ἐνεργοῦσα· ἀλλ' ἴδε καὶ λ. ἑκάτῃ).

Ἑκαθνεαέτης [..] (Ἑκ.), λο, ὁ, ἕκατος, βάλλω) μακρὰν ῥίπτων, μακρόθεν ἐπιτυχῶν, ἐπὶ τοῦ ἄ. νος, A 370, E 444 τῆς Ἀρτεμίδος· T—Ὡς οὐσιαστικὸν ἀπαντᾷται, O 231.

Ἑκατόγχειρος [..], ον (ἐκατόν, χκατόγχειρ, ἐκατόν ἔχων χεῖρας, ἐν Βριάρεω, A 402 f. (|| Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ὁ ἔχων ἄπειρον δύναμιν τῶν χειρῶν).

Ἑκατόζυγος [..], ἐπ. (ἐκατόν, ζυγόν, κυρ. ἐκατόν ἔχων ζυγά (=ἐδώλια τῶν τῶν) ἐκατόντορος, ἐκατοντάκωπος ἔχων κώπας, «νηῦς» ὑπερβολικὴ ἑκατόζυγος νηῦς, T 247 f.

Ἑκατόμβη, ἢ (ἐκ. βούς), κυρ. οὐσία

ἢ οὐδὲ παρ' Ὀμ. ἤδη φυλάττεται ἡ κυ-
ρίως ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, οὕτως ὡς πρὸς
τὸν θυμὸν, ἐπειδὴ ἀναφέρεται Ζ 93,
οὐδὲ δώδεκα δαμάλειον, γ 8, 59 ὁγ-
γένο· ταύρων, Ψ 146 πεντήκοντα κριῶν
θα ὅμως ἡ θυσία τῶν προβάτων εἶνε
ἄλλη παρὰ τὴν ἐκατόμβην), Α 315. α
ἐνέμικτος ταύρων καὶ αἰγῶν ἡ ἀρνειῶν
ἐνεῖ σημ. πανηγυρικὴν ἐπίσημον
(|| διὰ τὴν κατὰ τὸν Εὐστάθιον μεταχει-
ρῶνται: ὁ ποιητὴς τὸν ἀριθμὸν ἐκατὸν
ἔτι: εἰς ἐνδείξιν τοῦ πολλοῦ πλήθους,
γ. ἐν τῇ ἐκατόμῳ χειρὸς, ἐκατόμ-
βιοις, ἐκατόμβιοις, ἐκατόμ-
βιοις, ον, ἐπ. (ἐκ. δοῦς) ἐκατὸν
ἔτι: ἔχων, «οὐσανος, τεύχεα» *Ιλ.
Ζ 236· «ἐκατόμβιον» ὡς οὐσιαστ.:
βοῶν, Φ 79.

ΜΗΕΔΟΣ, ον (ἐκατ. ποῦς) ἐκατὸν πύ-
ρρος, μήκος ἔχων 400 ποδῶν, Ψ 164 φ.
νερ. θέλει νὰ γράφῃ: ἐκατόμβος).

ΜΠΟΛΙΣ, Ι (ἐκατ. πόλις), ἐκατοντάπο-
τὸς 400 πόλεις, «Κρήτη» Β 649 φ.
ΜΠΛΟΣ [····], ον (ἐκ. πύλη) ἐκατον-
ος, μετὰ 400 πόλεις, ἐπὶ θ. τῶν Αἰγυ-
πτιῶν, Ι 383 φ.

Ν [···], ἄκλ. ἀρ. η. «ἐκατόν» Ὀμ. πλ. χ.
αἰ ὡς ἐκφράσις ἀορίστου πλήθους, οἶον
Ε 181 (|| ἡ καθομιλουμένη ἐν τῇ φρ.
φορεῖται). Ὀσαύτως δέ, φαίνεται, ἐκλή-
ται ἐν πολλοῖς συνθέτοις «ἐκατόμβιοις
174) καὶ ἐκατόμβιος». Ὡς ἐκατόμβιος
[····], ὁ (ἐκός), μακρόθεν ἐπιτυγ-
νόμενος ἐκείνου, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλλωνος,
183, Υ 295. Ὡς οὖσα Α 385, Υ 71.

Εἰ τὸν Διότρελ. παρῆγεται ἐκ τίνος ἀγρ.
αἰν, ἐκάναι, συγγενεῖοντος πρὸς τὸ «εἰ-
λόν, ἐκῆτι» σημ. δὲ ὁ ἐνδιδούς, ὁ χα-
νός, ἐλετήμων, ἴλεως, «μεγαλόχα-
ς μεγάλη ἢ χάρις). Ὅθεν καὶ ἡ Ἐκάτη
αλόχαρη» ἢ «Ἐλεοῦσα». Ὀσαύτως
εἰς τὰς λ. καὶ ὁ Γ. Ἐριαννος).

ἸΚΗ, ἀορ. ἀ. ἐξέδησα, ἀορ. β'. ἐξέδην. 4)
ἐξέρχομαι, «ἐβγαίνω» (κατὰ μετὰ θ.
ἐβγαίνω=ἐκβαίνω), ἰδίως ἀποβαίνω ἐκ
τοῦ εἰς τὴν ξηράν, Γ 413, ε 445, κ 103
ἐξέρχονται ἐκβαίνοντα» ἐξέρχόμενον ἐκ τοῦ
ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐκρύπτεται, Δ 107.

ἐκβαίνω ἐξω εἰς τὴν ξηράν, τ 278.
ἐκτοσα χειρὸς» ἐκ τῆς χειρὸς ἐξήρπασ-
ενά· ἐκτός τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασ-
436, ο 481· «τὴν διφρὸν» Ε 39· ὅθεν

β') ἀποσπῶ, ἐκσπῶ «τὴν τι» καὶ μετὰ γεν.
οἶον «βίον χειρὸς» ἀποσπῶ ἐκ τῆς χειρὸς (,πετῶ
ἀπὸ τοῦ χέρος) τὸ τῶν, Ο 468, «δαῦρα» κῶ-
πτω, ε 244 γ') ἐκβάλλω (,βγαῖω ἢ βγάλ-
λω» [=ἐβδάλλω=ἐκδάλλω] ὅπερ εὐχρηστότερον ἐν
τῇ ἀορ. «ἐβγαλῶ»), ἀφίνω τι νὰ πέσῃ, «χει-
ρὸς ἔγχοις» Ε 419, «δάκρυα» τ 362· μετὰ θ.
«ἐπος» ,ἐπέταξα ἑναν λόγον» Σ 324, δ 503.

ΕΚΒΑΣΙΣ [····], ΙΟΣ, ἡ (ἐκβαίνω) ἀπόδασις,
ἀποβάθρα, τόπος ἀποβάσεως, «ἀλός» ε 410 φ.
ΕΚΒΑΣΕΚ, πολ. ἀορ. β'. ἐξέμολον καὶ ἐπ.
ἐκμολον, ἐξέρχομαι, Α 604 φ.

ΕΚΓΕΓΛΑΜΕΝ, ΕΚΓΕΓΛΟΝΤΑΙ, ΕΚΓΕΓΛΗΝ, ΕΚ-
ΓΕΓΛΟΣ, ΕΚΓΕΓΛΙΑ, ἰδ. ΕΚΓΙΓΝΟΜΑΙ.

ΕΚ-ΓΕΛΛΩ, ἀορ. ἐγγέλασα καὶ ἐπ. σσ, γελῶ
δυνατά, γελῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς, «ἔκαρδι-
ζομαι ἀπὸ τὰ γέλοια», Ζ 474, π 354, σ 35.

ΕΚ-ΓΙΓΝΟΜΑΙ, ἀποθ. ἀορ. β'. ἐξεγενόμην ἐκ
τοῦ ἐπ. παρακ. ἐκγέγαα εὐρίσκονται: γ'. οὐκ ἐκ-
γεγάτην, ἀπαρρ. ἐπ. ἐκγεγάμεν, μετοχ. ἐκγεγάμε-
ναι, εἰ δὲ καὶ ἐπικός τις μέλ. ἀνευ σι: ἐγγεγάον-
ται, Υ. Ἀφρ. 198. Σημ. κατὰ γομαι ἡ γεν-
νῶμαι ἐκ τίνος, μετὰ γεν. Ε 248, 637, Υ 231
κ. ἀ. κ 438 κ. ἀ. μετὰ δοτ. «Πορθεῖ» Ε 415.
Ἐκ τούτου

ΕΚΓΟΝΟΣ, ον, ὁ ἐκ τίνος γεγεννημένος ἡ κατα-
γόμενος. Ὡς οὖσα: γόνος, γέννημα ἀπόγον-
ος, Ε 813· «ἡ ἐκγονος» θυγάτηρ, λ 236.

ΕΚ-ΔΕΡΩ, «γδέρνω», κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεργ.
ἀορ. ἀ. «ἐκδέρω» κ 49 φ.

ΕΚ-ΔΕΧΟΜΑΙ, ἀποθ. δέχομαι ἡ λαμβάνω
παρὰ τινός τι, μετὰ χαριστ. δοτ. καὶ αἰτ. «οἱ
οἱ σάκος ἐξεδέχοντο» ,τοῦ ἔπαιρναν τὴν ἀσπί-
δα» (ἵνα τὸν ἀνακουφίσωσι) Ν 740 φ.

ΕΚ-ΔΕΩ, ἀορ. ἐξέδησα, προσδέω, δένω τι
εἰς τι, κ 96 (ἐν τμ.). «σανίδας» τὴν ὕβαν δέ-
νω, δ εἰ. κλειώ, γ 174· μετὰ γεν. «δρῦς ἡμιό-
νων» τὰς δρῦς προσέδεον εἰς τὰς ἡμιόνας, δηλ.
ἐξευγον ἐμπροσθεν τῶν δρυῶν τὰς ἡμιόνας, ἵνα
σῶσιν τὰ δένδρα, Ψ 424.

ΕΚ-ΔΗΛΟΣ, ον, κατὰδηλος, περιφανής,
«μετὰ πᾶσιν» μετὰ πάντων. Ε 2 φ.

ΕΚ-ΔΙΑΒΑΙΝΩ, μετοχ. τοῦ ἀορ. β'. ἐκδιαβάντες,
διαβαίνω διὰ τίνος ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον,
μετ' αἰτ. «τάφρον» Κ 498 φ.

ΕΚ-ΔΙΔΗΜΙ [····], ἀορ. β'. προστ. ἐκδοτε, ἀπο-
δίδω, δίδω ὁπίσω, Γ 458 φ.

ΕΚΔΙΚΟΣ [····], ον (δίκη), δικαιοσύνην ἀσκήν-
ον ἐκδικητικὸς, τιμωρὴς, «ὄμμα» (τοῦ
θεοῦ) Βατρ. 97.

ΕΚΔΙΝΩ [····]=τῷ ἐπομέν. 2), «χιτῶνα» α
437. (|| Οὗτος εἶνε ὁ μόνος ἐν τῇ καθομ. σωζό-
μενος τύπος τοῦ ῥήματος, «γδύνω», εἰς με-
ταβατικὴν ὅμως σημ. καὶ ὄχι εἰς ἀμετάβ. ὡς
παρ' Ὀμ.).

ΕΚ-ΔΙΩ, ἀορ. ἀ. ἐξέδυσσα, ἀορ. β'. ἐξέδυν καὶ
μετοχ. ἐκδύς. 4) μετὰ θ. ἐν τῇ μέλ. καὶ ἀορ.
ἀ. ἐκδύω, «γδύνω», ἀποδύω, μετὰ διπλ. αἰτ.

ἀναστρέφεται, ὃ ἐ. τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως καὶ τονίζεται «καύματος ἕξ» E 865, «πολιῶν ἕξ ἐπράθομεν» (ὁ Βέκκ.: ἕξεπράθ.) A 125, «οὐρανοῦ ἕκ κατέπαλτο» (ὁ Βέκκ.: ἕκκατέπ.) T 351, «τῶν ἕξ» T. Ἀπ. 336, ἴδ. καὶ ἑΞΑΠΟΝΕΟΜΑΙ ἔτι δὲ προσδιορίζεται περαιτέρω ἐν ταῖς συνθ.: ΔΙΕΚ, ΠΑΡΕΚ, ΓΗΕΚ, ἄπ. ἴδε.

B'.) Ὡς τοπικὸν ἐπίρρ. εὐρίσκεται οὐ μόνον εἰς τὴν ἐν τμήσει μάλιστα συνήθη σημασίαν: ἕξω, «ἐκ δ' εὐνάς ἐβαλον» A 436, N 394 κ. ἄ. ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν ἀνωτέρω 1, γ'.) τοπικὴν αὐτή: σημ. «ἐκ δ' ἀργυρέον τελαμῶνα», «καὶ ἄπ' ἐκεῖ» ἔκαμεν ἀργυροῦν τελαμῶνα, ὃ ἐ. ἐκεῖθεν δὲ (ἐκ τοῦ σάκου) ἐξήρτησεν ἀργ. τελ. Σ 480.

Γ'.) Ἐν συνθέσει σημ. ἡ Ἑκ. ἁ.) ἀπομάκρυνσιν B'.) ἀρχήν γ'.) ἐντέλειαν. (||. ἡ καθομιλοῦμ. διέσωσε τὴν πρόθεσιν (, ἕ- ἢ ἕε-) μόνον ἐν συνθέσει, πλὴν τινων σταθερῶν φράσεων, ἕξ ἀρχῆς, ἕξ ἐπιτηδῆς, ἕξ ἀργου (ὃ ἐ. ἕξ ἔργου) ἕξ αἰτίας, καὶ τῆς ἀνωτέρω παραθεσίσης, «ἐκ θεοῦ», καὶ μόνον εἰς τὴν α'.) καὶ γ'.) σημ., προσέθηκε δὲ ἀντὶ τῆς B'.) ἄλλην, τὴν τῆς Ἀπό ἐν συνθέσει, οἷον ἕξαμαχίω=ἀπομαχθένω, ἕετπα=ἀπειπον, ἕεγράω=ἀπογράω. Πάσχει δὲ πᾶσι τὰ ἕξῃς: ἀφαιρέσιν: ἕ-, ἀφαιρῶ καὶ ἐπέκτασιν ἐκ συλλαδικῆς αὐτίσεως προελθούσαν: ἕε-, ἀφαιρῶ καὶ συμπνευματισμὸν πρὸ τοῦ δ: γ- (γδέρνω, γδύνω), ἴδε καὶ Κορ. Ἀτ. 1, 165—167. 294. 451. 481. 205).

ἙΚΑΒΗ [-υ-], ἡ, Λατ. *Peceba*, θυγάτηρ τοῦ Δύμαντος, βασιλέως τῆς Φρυγίας, ἀδελφῇ τοῦ Ἀσίου καὶ γυνὴ τοῦ Πριάμου, Z 251 ἕξ. II 718.

ἙΚΑΕΡΓΟΣ [-υ-] (Ἑκάεργος) ὁ, (ἐκάς, ἐργον), ὡς καὶ τὸ «ἐκηβολός» ὁ μακρὰν ἐνεργῶν, μακρὰν ἐπιτυχῶν (κατὰ δὲ τὸν Νίσιον: ὁ μακρόθεν βάλλων, ῥίπτων), ἐπώνυμον τοῦ Ἀπολλωνος: καθ' ὃ φονεύοντος διὰ τῶν βελῶν αὐτοῦ, ὡς ἐπιθετον μὲν: E 439 κ. ἄ. θ 323, ὡς οὐσιαστ. δὲ: A 447. Ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς ἐκ τοῦ: ἐκάς καὶ ἔργω: ὁ μακρὰν ἀπειργῶν, ἀλεξίκακος, Λατ. *averuncus*.

ἙΚΛΗΝ [-υ-], ἴδ. ΚΛΙΩ.

ἙΚΑΘΕΝ [-υ-] (Ἑκ.), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἐπίρρ. (ἐκάς): ἁ.) μακρόθεν, ἀπὸ μακρὰν, «ἀπὸ μακρυά» B 456 κ. ἄ. τῆς Ἰλ. B'.)=ἐκάς, μακρὰν, μόνον ἐν τῷ «ἐκαθεν δέ τε ἄστυ φάτ' εἶναι» p 25.

ἙΚΛΗΘΙΖΩ, ἴδ. ΚΛΙΖΩ.

ἙΚΑΜΙΔΗ [-υ-] (Ἑκ.), ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀρσινόου τοῦ Τενεδίου, αἰχμαλωτὴ λαχούσα εἰς τὸν Νέστορα, A 624 ἕξ.

ἙΚΑΣ (Ἑκάς), ἐπίρρ. (ἐκ) μακρὰν, «μακρυά» N 263 κ. ἄ. καὶ μετὰ τὰ κινήσεις: σημ. ῥήματα: N 592 κ. ἄ. Πολλάκις ὡς πρὸς μὲν γεν. (καὶ κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως, N 263, T 354, ξ 496, p 73) E 794, N 107 κ. ἄ. καὶ μετὰ τῆς Ἀπό. «ἐκάς δ' ἀπὸ τειχεῶς εἰμεν», «μακρυά ἀπὸ τῶ τεύχος» Σ 256.—Σ. γκριτικ.

ἙΚΑΣΤΕΡΑ (Ἑκ.) ἡ 321 †. Ὑπερθ. ἰκ. (Ἑκ.) K 413 †.

ἙΚΑΣΤΟΙ [-υ-] (Ἑκ.) ἐπίρρ. ἐκαστα, ἐκαστον τόπον, γ 8 †.

ἙΚΑΣΤΟΣ (Ἑκ.), ἡ, ον, ἐκαστος, «καθ' ἑνα-ς» B 451: ὁ πληθυντ. τοῦ ὀν. ὁγλ. σπανιώτερος, Γ 1, ι 164, 220, ὡς περιληπτικὸν συντάσσεται πολλάκις μετὰ ῥήματος: A 606, K 215 κ. ἄ. Πολλάκις ὄνομα ἡ ἀντωνυμίαν πληθ. τίθεται ἐπὶ ἀοιοσιπτώσεως ἡ ἐκαστος ὡς ἀκριβοῦς προσδιορισμός, «ἕνας ἕνα-ς», «χωριστὰ» κληρὸν ἐσημῆναντ' ἐκαστος: II 470 ἐπίστιόν ἐστιν ἐκάστη» ξ 265 κ. ἄ. πρ.

ἙΚΑΤΕΡΟΣ [-υ-] (Ἑκ.), ἐπ. καὶ πρὸς τερθεν (ἐκάτερος) ἐκατέρωθεν, «ἀπὸ δύο μερῶν» A 27, α 335, ι 430 κ. ἄ. ὡς (||. Τὸ δὲ «ἐκάτερον ὁμίλου» Γ 340 κ. ἄ. τῶν ὄχι ἐκατέρωθεν τοῦ ὁμίλου, ὥστε ἀλλ' ἐξ ἐκατέρου τοῦ ὁμίλου, ὁ μὲν τῶν Ἀχαιῶν, ὁ δὲ ἐκ τοῦ τῶν Τρώων).

ἙΚΑΤΗ [-υ-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Πέρσου, σαΐου καὶ τῆς Ἀστειρίας, ἐγγονος τοῦ Κλυταίης Φοίδης, ὡς φίλη στενὴ τῶν Ἑλευσινίων τῆτων ἀναφερομένη ἐν τῷ T. Δῆμ. 25. Κατὰ δὲ τὸν ποιητὴν τῶν ἀθεοουμένων τῆς Ἡσιόδ. Θεογ. 409 ἕξ. ὁ Ζεὺς ἐδωκεν τὴν δύναμιν καὶ τιμὰς ἐν οὐρανῷ, ἐν γῇ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς (ἴδεν καὶ: τριμῶρφος) ζεταὶ καὶ πολλάκις ὑπὸ τῆς τέχνης ἐν τῷ φάει: παρίσταται). Ὡς νυκτερινὴ θεὰ φανίζεται ἐν τῷ T. Δῆμ. 52 κρατούσα ἐν τῇ λατρείᾳ αὐτῇ: ἐπεχωρίαζε μάλιστα ἀρκτῶα παράλια τοῦ Αἰγαίου πελάγους: πάντων ἐν Σαμοθράκῃ, ὅπου ἐθεωρεῖτο κοῦσα ἐν τῷ Ζηρυνθίῳ ἄντρον. Ἐν τοῖς πλείστοις χρόνοις ἀναφίνεται ὡς στενὴν σχέσιν πρὸς τὴν Ἀρτεμιν (πρὸς θῆν καὶ σὴν ὡς σεληνναία θεότης) καὶ πρὸς τὴν φόνην. Ἐτιμᾶτο δὲ καὶ ὡς ἔφορος τῶν μαγεῶν. (Παράγεται ἐκ τοῦ ἐκατος μακρόθεν ἐνεργούσα: ἀλλ' ἴδε καὶ λ. ἐκ.)

ἙΚΑΤΗΒΕΛΕΤΗΣ [-υ-...] (Ἑκ.), ἀο, ὁ, κατὰ, βάλλω) μακρὰν ῥίπτων, μακρόθεν ἐπιτυχῶν, ἐπίθ. τοῦ Ἀδωνος, A 370, E 444: τῆς Ἀρτέμιδος: T. — Ὡς οὐσιαστικὸν ἀπαντᾷται, O 231.

ἙΚΑΤΟΓΧΕΙΡΟΣ [-υ-...], ον (ἐκατόν, χεῖρ) κατόγχειρ, ἐκατόν ἔχων χεῖρας, ἐπὶ Βριάρεω, A 402 †. (||. Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ὁ ἔχων ἄπειρον δύναμιν τῶν χειρῶν).

ἙΚΑΤΟΖΥΓΟΣ [-υ-...], ον, κατὰ συζυγίαν τοῦ ἐκατόνζυγος, ἐπ. (ἐκατόν, ζυγόν), κυρ. ἐκατόν ἔχων ζυγά (=ἐδώλια τῶν κ. τῶν) ἐκατόντορος, ἐκατοντάκωπος: ἔχων κώπας, «νηῦς»: ὑπερβολικὴ ἐκφράσις ὑπὲρ τῆς νηός, T 247 †.

ἙΚΑΤΟΜΒΗ, ἡ (ἐκ. δοῦς), κυρ. οὐσία

αὐτὸς οὐδὲ παρ' Ὁμ. ἤδη φυλάττεται ἡ κυ-
 οῦτε ὡς πρὸς τὸν ἀριθμὸν, οὔτε ὡς πρὸς
 τῶν θυμάτων, ἐπειδὴ ἀναφέρεται Ζ 93,
 τοῦδε δώδεκα θαλάσων, γ 8, 59 ὁγ-
 ἐνὸς ταύρων, Ψ 146 πεντήκοντα κριῶν
 αἷμα ὅμως ἡ οὐσία τῶν προβάτων εἶνε
 ἄλλη παρὰ τὴν ἐκατόμβην), Α 315, α
 ἀνάγκη τοῦ ταύρων καὶ αἰγῶν ἡ ἀρνείων
 γένει σημ. πανηγυρικὴν ἐπίσημον
 (ἡ, διότι κατὰ τὸν Εὐστάθιον μεταχει-
 ῖται ὁ ποιητὴς τὸν ἀριθμὸν ἐκατόν
 τῶν εἰς ἐνδείξιν τοῦ πολλοῦ πλῆθους,
 γ. ἐν τῇ ἐκατόγχειρος, ἐκατόζυ-
 ατόμπεδος, ἐκατομπολις, ἐκατομ-
 ομβοίς, ον, ἐπ. (ἐκ. οὐδ') ἐκατόν
 εἶσαν ἔχων, «θύτanos, τεύχεα» *Ἰλ.
 Ζ 236 «ἐκατόμβοιον» ὡς οὐσιαστ.:
 ο βοῶν, Φ 79.
 ομβροῦς, ον (ἐκατ. πούς) ἐκατὸν πό-
 κρός, μήκος ἔχων 100 ποδῶν, Ψ 146 ἤ.
 (περ. θέλει νὰ γράφῃ: ἐκατόμπος).
 ομπολις, ι (ἐκατ. πόλις), ἐκατοντάπα-
 τὰς 100 πόλεις, «Κρήτη» Β 649 ἤ.
 ομπητος [ι.ι.], ον (ἐκ. πύλη) ἐκατον-
 τας, μετὰς 1000 πύλας, ἐπιθ. τῶν Αἰγυ-
 οηδῶν, Ι 383 ἤ.
 ον [ι.ι.], ἀκλ. ἀριθμ., «ἐκατόν» Ὁμ. πλ. γ.
 καὶ ὡς ἔκφρασις ἀορίστου πλῆθους, οἶον
 Ε 181 (ἡ ἡ καθομιλουμένη ἐν τῇ φρ.
 φησὶ), «Ἰσαύτως δὲ φαίνεται, ἐκλή-
 καὶ ἐν πολλοῖς συνθέτοις «ἐκατόμπος
 (174) καὶ ἐκατόμπος» ἴδε ἐκατόμβη.
 ος [ι.ι.], ὁ (ἐκός), μακρόθεν ἐπιτυγ-
 ἐφικνούμενος, ἐπιθ. τοῦ Ἀπόλλωνος,
 83, Υ 295. Ὡς οὖς. Α 385, Υ 71.
 δὲ τὸν Διδοῦρλ. παράγεται ἐκ τινος ἀγρ.
 κειν, ἐκάνει, συγγενεύοντες πρὸς τὸ «ἐ-
 ὦν, ἐκῆτι» σημ. δὲ ὁ ἐνδιδούς, ὁ χα-
 νος, ἐλεήμων, ἡλεως, «μεγαλόχα-
 ὦ μεγάλη ἡ χάρις). Ὅθεν καὶ ἡ Ἐκάτη
 «μεγαλόχαρη» ἢ «Ελεῦσα». Ἰσαύτως
 ος τὰς λ. καὶ ὁ Γ. Γερμανός).
 αῖνη, ἀόρ. ἀ. ἐξέθησα, ἀόρ. β'. ἐξέθην. 1)
 ἐξέρχομαι, «ἐθαλίνω» (κατὰ μετὰθ.
 ἐθαλίνω=ἐκθαλίνω), ἴδιως ἀποθαλίνω ἐκ
 οἴου εἰς τὴν ξηράν, Γ 113, ε 415, κ 103
 πείτης: ἐκθαλίνοντα» ἐξερχόμενον ἐκ τοῦ
 οἴου εἰς τὸν ὅποιον ἐκρύπτεται, Δ 107.
 εταῖ. ἐν τῇ ἐνεργ. ἀ. ἀόρ. καὶ μέλ. ἐκ-
 ο, ἀποδιβάζω, μετ' αἰτ. Α 438, ω 301.
 ἐν τμ.
 αῖνα, ἀόρ. β'. ἐξέβαλον, καὶ ἐπ. ἐκβαλον
 ετω ἔξω, πετώ «κῆμα ἐκβαλε τὸν ἐπὶ
 τὴν ἔρριψεν ἔξω εἰς τὴν ξηράν, τ 278.
 «ἐκτοσε χειρὸς» ἐκ τῆς χειρὸς ἔρριψε, ε
 ευνός» ἐκτός τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασ-
 136, ο 481. «τινὰ διέφρου» Ε 39. οὖεν

β') ἀποσπῶ, ἐκσπῶ «τινί τι» καὶ μετὰ γεν.
 οἶον «βίον χειρὸς» ἀποσπῶ ἐκ τῆς χειρὸς (πετώ
 ἀπὸ τοῦ χέρι) τὸ τόον, Ο 468, «δοῦρα» κό-
 πτω, ε 244. γ'. ἐκβάλλω (ἢ ἐβάλλω ἢ ἐβάλλω
 λω» [=ἐγβάλλω=ἐκβάλλω] ὅπερ εὐχρηστότερον ἐν
 τῇ ἀόρ. «ἐβγαλα»), ἀρίων τι νὰ πέρῃ, «χει-
 ρός: ἔγχοις» Ε 419, «δάκρυα» τ 362. μεταθ.
 «ἔπος» «ἐπέταξα ἕναν λόγον» Σ 324, δ 503.
 ἐκβασίς [ι.ι.], ιορ, ἡ (ἐκθαλίνω) ἀπόβασις,
 ἀποβάθρα, τόπος ἀποβάσεως, «ἄλος» ε 410 ἤ.
 ἐκβάσις, ποι. ἀόρ. β'. ἐξέμολον καὶ ἐπ.
 ἐκμολον, ἐξέρχομαι, Α 604 ἤ.
 ἐκτεγλόμενος, ἐκτεγλόμενος, ἐκτεγλόμενος, ἐκ-
 τεγλόμενος, ἐκτεγλόμενος, ἴδε. ἐκρίνομαι.
 ἐκ-τεγλόμενος, ἀόρ. ἐξέγλασα καὶ ἐπ. σσ, γελῶ
 δυνατὰ, γελῶ ἐξ ὅλης ψυχῆς, «ἐκαρδί-
 ζομαι ἀπὸ τὰ γέλοια», Ζ 471, π 354, σ 35.
 ἐκ-τίγνομαι, ἀποθ. ἀόρ. β'. ἐξεγενόμην: ἐκ
 τοῦ ἐπ. παρακ. ἐκγέγαα εὐρίσκονται: γ'. οὕτω. ἐκ-
 γεγάτην, ἀπαρρ. ἐπ. ἐκγεγάμενος, μετοχ. ἐκγεγάω-
 οτα, ἐπὶ δὲ καὶ ἐπικός τις μέλ. ἀνευ σ: ἐγεγάον-
 ται, Υ. Ἀπρ. 198. Σημ. κατὰγομαι ἡ γεν-
 οῦμαι ἐκ τινος, μετὰ γεν. Ε 218, 637, Υ
 231 κ. ἀ. κ 138 κ. ἀ. μετὰ δοτ. «Πορθεῖ» Ε
 415. Ἐκ τούτου
 ἐκγονος, ον, ὁ ἐκ τινος γεγεννημένος ἡ κατα-
 γόμενος. Ὡς οὖς: γόνος, γέννημα ἀπόγον-
 ος. Ε 813. «ἡ ἔκγονος» θυγάτηρ, λ 236.
 ἐκ-λεῖρω, «γδέρνω», κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεργ.
 ἀόρ. ἀ. «ἐκλείρας» κ 19 ἤ.
 ἐκ-λέχομαι, ἀποθ. δέχομαι ἡ λαμβάνω
 παρὰ τινός τι, μετὰ χαριστ. δοτ. καὶ αἰτ. «οἱ
 οἱ σῆκος ἐξεδέχοντο» «τοῦ ἑπαίρναν τὴν ἀσπί-
 δα» (ἵνα τὸν ἀνακουφίσωσι) Ν 710 ἤ.
 ἐκ-λέω, ἀόρ. ἐξέδησα, προσδέω, δένω τι
 εἰς τι, κ 96 (ἐν τμ.). «σανίδας» τὴν θύραν δέ-
 νω, ὁ ἐ. κλείω, γ 174. μετὰ γεν. «δρῦς ἡμιό-
 νων» τὰς δρῦς προσέδενον εἰς τὰς ἡμιόνους, δηλ.
 ἐξευγον ἐμπροσθεν τῶν δρυῶν τὰς ἡμιόνους, ἵνα
 σῶσιν τὰ δένδρα, Ψ 421.
 ἐκ-ληοίς, ον, κατὰδηλος, περιφανής,
 «μετὰ πᾶσιν» μετὰ πάντων. Ε 2 ἤ.
 ἐκ-λαβαίνειν, μετοχ. τοῦ ἀόρ. β'. ἐκλαβάντες,
 διαβαίνω διὰ τινος ἀπὸ ἄκρου εἰς ἄκρον,
 μετ' αἰτ. «τάφρον» Κ 198 ἤ.
 ἐκ-λάβωμι [ι.ι.], ἀόρ. β'. προστ. ἐκδοτε, ἀπο-
 δίδω, δίδω ὁπίσω, Γ 458 ἤ.
 ἐκ-λαίκοις [ι.ι.], ον (λαίχη), δικαιοσύνην ἀσκήν-
 οθεν ἐκδικητικὸς, τιμωρός, «ὄμμα» (τοῦ
 Θεοῦ) Βατρ. 97.
 ἐκ-λάνη [ι.ι.] = τῇ ἐπομέν. 2), «χιτών» α
 437. (ἡ. Οὗτος εἶνε ὁ μόνος ἐν τῇ καθομ. σωζό-
 μενος τύπος τοῦ ῥήματος, «γδύνω», εἰς με-
 ταβατικὴν ὅμως σημ. καὶ ὄχι εἰς ἀμετάβ. ὡς
 παρ' Ὁμ.).
 ἐκ-λάνη, ἀόρ. ἀ. ἐξέδυσσα, ἀόρ. β'. ἐξέδυν καὶ
 μετοχ. ἐκδύς. 1) μετὰ ἐν τῇ μέλ. καὶ ἀόρ.
 ἀ. ἐκδύω, «γδύνω», ἀποδύω, μετὰ διπλ. αἰτ.

«τινά χιτῶνα» ἐδράζω τινός τὸν χιτῶνα, ξ 341.

2) τὸ μέσον μετὰ τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β'. α.) ἐκδύομαι, ἐδράζω τι ἀπ' ἐπάνω μου, «τεύχεα» Γ 414, «χλαῖναν» ξ 460. β'.), «ξεγλιστρῶ», «ἐφεύγω», τουτέστι λαθραίως καὶ μετὰ σπουδῆς; ἐξέρχομαι, μετὰ γεν. «μεγάροιο» χ 334· μεταφ. διαφεύγω, ἀποφεύγω μετ' αἰτ. «ὄλεθρον» ἐν τῇ ἀθετουμένῃ στίχ. Π 99, ὅπου μετὰ τὸν Σπίντνερον γράφεται: ἐκδύμεν, ὅ ἐ. ἐκδύμεν (κατὰ συγχοπ. ἐκ τοῦ: ἐκδύημεν) εὐκτ. τοῦ παθ. β'. ἀορ. ἀντὶ τοῦ πρότερον: ἐκδύμεν (ἐπ. ἀπαρφ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ. β').).

ΕΚΕΪΘΙ, ἐπὶ ῥ. τοπικόν στάσεως, ἐκεῖ, ρ 10 f.

ΕΚΕΙΝΟΣ, Η, Ο καὶ ἀρχαιότερος Ἴων καὶ ποι. σχηματ. ΚΕΙΝΟΣ (ἐκεῖ), «ἐκεῖνος» (καὶ διαλεκτικῶς: «ἐκεῖ»); «Οἱ μ. πλ.», ὅστις μεταχειρίζεται ἀμφοτέρους τοὺς σχηματισμούς, ἀλλὰ συχότερον τὸν δευτέρον. Μετὰ οὐσιαστ. ἀνευ ἄρθρου «κεῖνος ἀνὴρ» α 238· δεικτικῶς δὲ κείμενον ἐπέχει τόπον ἐπὶ. «καὶ νῦν οἱ πᾶρά κεῖνος Ἄρης» καὶ τῶρα παρίσταται εἰς αὐτόν ἐκεῖνος ἐκεῖ, ὁ Ἄρης, Ε 604, σ 239· ὡσαύτως δὲ καὶ μετ' ἄλλης ἀντωνυμίας συντασσόμενον, «κεῖνος ὄγε» ἐκεῖνος ἐκεῖ, Γ 394.—Π δοτ. ΚΕΙΝΗ ὡς ἐπὶ ῥ. ||. «ἀπ' ἐκεῖ», δι' ἐκείνων τῶν θυρῶν, ν 414.

ΕΚΕΚΑΣΤΟ, ἴδ. ΚΑΙΝΙΜΑΙ.

ΕΚΕΚΑΣΤΟ, ἴδ. ΚΕΛΟΜΑΙ.

ΕΚΕΚΛΙΤΟ, ἴδ. ΚΛΙΝΩ.

ΕΚΗΑ, ἴδ. ΚΑΙΩ.

ΕΚΗΒΟΛΗ (Γεκ.) ἡ μακρόθεν τόξευσις ἢ εὐστοχία, κατὰ πληθ. Ε 54. Ἐκ τοῦ

ΕΚΗΒΟΛΟΣ (Γεκ.), ΟΝ (ἐκάς, βάλλω) ὁ μακρὰν ἢ μακρόθεν (κτυπῶν) τοξεύων ἢ ἐπιτουχάνων, ὡς τὸ: ἐκατηβόλος, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 14. Καὶ ὡς οὐσιας. *Ἰλ. Α 96, 110.

ΕΚΗΛΟΣ, ΑΝ, ποι. καὶ ΕΚΗΛΟΣ, ὅπ. ἴδ. ἡ συζοι, ἀμέριμνος, ἀτάραχος: «ἐκηλον δαίνυμαι» πρῶτον μὲ τὴν ἡσυγίαν μου, Ε 805, σ 314, μ 304 κ. ἀ. «πίνω» ξ 467, φ 309, «ἐκηλοι κτήματα δαρδάρπουσι», ξ 91 κ. ἀ. «ἐκ. κἀθημαι» Α 75, «ἐκ. τέρπομαι» Ε 759 κ. ἀ. ἀκώλυτος, ἀπείρακτος, ἐλεύθερος, ἐν ἡσυγίᾳ, I 376, Z 70, P 340· μεταφ. «οὐθαρ ἀρούρης» ἀνέγγικτον, χερσίζον, (τοῦναντίον: φερέσδιον) *Τ. Δήμ. 451. (Κατὰ μὲν τὸν Βούττιμ, συμφωνοῦντος καὶ τοῦ Κουρτίου, συγγεν. πρὸς τὸ: ἐκῶν, ἐκῆτι, μὲ τὴν ἐπιθετικὴν κατάληξιν: ηλος· κατ' ἄλλους δὲ ἦττον πιθανῶς ἐκ τοῦ: κηλέω, ἡ συγγενὲς πρὸς τὸ: ἀκᾶ, ἀκῆν, ἀκαλός).

ΕΚΗΤΙ (Γεκ.), προθεσις μετὰ γεν. κατὰ (μὲ) τὴν θέλησιν, ἐπομ. ἐξ αἰτίας: παρ' Οἱμ. μόνον ἐπὶ θεῶν: χάριτι, μὲ τὴν δύναμιν, οἷον «ἐκ. Ἑρμείας, Ἀπόλλωνος, Διός» *Ὀδ. ο 319, τ 86, υ 42 κ. ἀ. (Πιθανῶς ἀρχαία δοτικὴ, συγγ. πρὸς τὸ: ἐκῶν).

ΕΚΘΝΗΣΚΩ, ἀποθνήσκω, μόνον ἐν τῇ φρ. «γέλω ἐκθανον» (ἐπ. ἀορ.=ἐξέθανον) «ἀπέθαναν ἀπὸ τῶ γέλωτος» σ 100 f.

ΕΚΘΟΡΩΝ, ἴδ. ΕΚΘΡΑΣΚΩ.

ΕΚΘΡΑΣΚΩ, ποι. ἀορ. β'. ἐξέθωρον, ἐκπηδῶ, πηδῶ ἐξω, φ 573, «διφρῶ» παλλομένον κλήρου «ἐκθ. κυνέ» τοῦ «κυν.» ἐξεπήδησεν, Η 41· «κραδίη μοι ἐξω στηθεῶν ἐκθρῶς» καρδία μου ἐξω ἀπὸ τῶ στηθός· φύγη ἡ καρδιά μου ἀπὸ τῶ στηθός· σφοδρῶς πάλλεται, K 94. Πολ.

ΕΚ-ΚΑΘΑΙΡΩ, καθαρίζω, μετ' αἰτ. «οὐρούς» B 453 f.

ΕΚΚΑΙΔΕΚΑΛΩΡΟΣ [...], ΟΝ, ρον) ἐκκαίδεκαπάλαμος δεκά (μῆκος: ἔχων) Δ 109 f. (||. Τὸ θετικόν μέρος: ἀντ. παραγόμεν. δίδωμι, δὲν σημ. τὸ διδόμενον πᾶν ἀλλὰ τὸ δίδον, ὅ ἐ. τὴν χεῖρ τῇ Ἀλβανικῇ γλώσσῃ ἡ χεῖρ τῇ Γερμανικῇ; δὲ δύναται ν. Gube=δαρον καὶ Gabel=περὶ περ διὰ χεῖράς; εἰσάγωμεν τὰ στομα).

ΕΚΚΑΛΕΩ [...], μετοχ. τοῦ σα; καὶ μέσ. ἀορ. ἀ. ἐν τῇ: «νο:» 1) Ἐνεργ. καλῶ τινα 582. 2) Μέσ. καλῶ τινα πρ 4, τ 45, φ 380.

ΕΚΚΑΛΥΠΤΩ [...], μέσ. ἀορ. καλυψάμενος, ἀποκαλύπτω, καλύπτομαι, ἔσκεπαζομαι ΕΚ-ΚΑΤΑ-ΠΑΛΛΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΠΑΛΛΩ ΕΚ-ΚΑΤ-ΕΪΔΩΝ, ἀορ. τοῦ ἐκκ. ἀπὸ τινος κάτω, μετὰ γεν. 508 (πρὸ τοῦ Βεκι. ἐγράφεται ΕΚ-ΚΙΩ [...], ἐπ. ἐξέρχομαι ΕΚ-ΚΑΪΠΤΩ, κλέπτω, ὅ ἐ. κρ. προσώπου ὡς ἐν τῇ φράσει τ. ἐκλεψέ) *Ἀρηα Ε 390 f.

ΕΚΚΥΛΙΩ [...] (μόνον ἐν τ. κυλιέσθην) κυλίων ἐκβάλλω. Τὸ νος πίπτω ἐξω, «ἐκ διφροῖο» ἐκτός τοῦ διφρού, Z 42, Ψ 399.

ΕΚ-ΚΛΑΝΘΑΝΩ [...], ἐπ. ἀορ. σιασμοῦ: ἐκκλάσθην, μέσ. ἀορ. καὶ ἐπ. μετ' ἀναδιπλ. ἐκκλάσθην τὸ ἀ βραχύ, 4) Ἐνεργ. κάμρου ἢ διὰ παντός νά λησμονήσῃ αἰτ. «Μοῦσαι (Θέμυριν) ἐκκλέττον ἔκαμαν νά λησμονήσῃ τὴν γῆν, B 600, ἀλλὰ καὶ μετ' Ἀρηα: ἐκκλάσθουσα (Δία)» *Υμ. Μέσ. ἐντελῶς ἢ διὰ παντός γεν. «ἀλκῆς» Π 602, «γάμοιο» μετ' ἀπαρφ. κ 557.

ΕΚΚΛΕΩ, ἴδ. Κ ΚΛΕΙΩ.

ΕΚ-ΚΛΟΑΝΩ [...], σπανιότερ. ΕΚΚΛΟΑΝΩ, «ἐκ δὲ με πάντων

π. ε. π. ε. η, ποι. (ἐκλήθω), παντελής 485 f.

μέσ. μέλ. ἐκλύσομαι, λύω, ἐλευθεπαλλάττω. Τό μέσ.= ενεργ. «τινά καλλάττω τινά τῶν κακῶν, κ 286 f.

δομαι, ἀποθ., ἀορ. ἀ. ἐκμάσαστο ἐπ. ἐξεμάσαστο, ἐκζητῶ, ἐρευνῶ, ἐπομ. «τέχνην» Τ. Έρμ. 511.

δομαι, ἀποθ., παρακ. ἐξέμωρα (|| μεστωτός) ἐξαιρέτως μετέχω, ἔχω ὡς μέρος, «θεῶν τιμῆς» θείας τιμῆς,

εἶν, ἴδ. ἐκβαάσκω.

εἶν, ἀορ. ἀ. μετοχῇ ἐκμυζήσας, «βυζῆ βυζίνω» ἐξ ὀλοκλήρου, «αἷμα» || ἐβύζαζε τό αἷμα ὁ Μαχάων, μέ τό δαίτω, ὡς καί μέχρι τοῦδε οἱ παρ' ἡμῶν, τῶν ἐμπειρικῶν δηλ. χειρουργῶν οἱ εἶροι, καί αἷμα καί πῦον διά τοῦ στόμα-ζῶσιν ἐκ τῶν ἐλκῶν.—Οτι τό βυζίνω καί ἐκ τοῦ μυζᾶω, περί τοῦτου ἴδ. Κορ. 87 καί ἄλλα ὅμοια παραδείγματα ἐν 3, 217 λ. παλαθίζω).

εἶν, ὡς (κατά μετῶ. ἀντὶ τοῦ ἐκπλα- τοῦ: ἐκπλήσσω) ἐκπλήξιν ἢ πρόμον ἐμ- ἐκπληκτικός, τρομερός, φοβερός, ἐπὶ προσώπων, Α 446 (ἐθα κεῖται τό ἐκπαγότατος, ὡς καί Σ 470, Τ 389) κ. πραγμάτων, «χειμῶν» Ε 522, «ἐπεα» Ο 416.—Τά οὐδέτ. ἐκπαλασθῶ καί ἐκπαλα- στικῶς (ὡς καί τό ἐκπάλγας, Α 268, ε 2.) δεινῶς «φοδερά, τρομερά» οἷον «ὡς ἐπεύχεσθαι» Ν 413 κ. ἀ. ἐν γένει πα, καθ' ὑπερβολήν, «ἐκπαγλα φιλεῖν» τρομερά, Γ 415, Ε 423, «ἐκ. ἐχθαί- 560.

εἶν, ἐκφαίνομαι, ὡς ἀστραπή Ε 803 f.

εἶν, μόνον ἐν τῷ συγχεομμ. μέσ. ἀορ. ἔκτο, πρὸ δασυνομένου φωνήεντος: ἐκ- ἐκτινάσσω. Τό μέσ. ἐκτινάσσομαι, τίζομαι, «μυελός σφονδυλίῳ ἐκπαλτο» f.

εἶν, ἐκκρούω, «κτυπῶ καί ἔξω». Τό παθητικὸν μεταφορ. «φρένας ἀγνέως» τοῦ ὁποῦοι αἱ φρένες κτυπη- ῖσθαι ὡς ἐκκρούονται, ἐπετάχθησαν ἔξω, «ξεμου- αῖς», ἀνότητος, σ 327 f.

εἶν, ἐκπέμπω, στέλλω ἢ πέμ- πω, π 3, «δωμάτος: τινά» ἀποβάλλω ἐκ- αῖς, ἔξω τῆς οἰκ., σ 336 «κειμήλια ἀνδρας ἀπαύς» Χ 384, «θεμέλια φερῶν καί ἔξωπα καί ἔρριπτε τά θεμέλια τῶν κορ- πετρῶν, ὅ ἐ. τοὺς κορμούς καί τὰς πέ- νθεμέλιων (εἰς τὰ κύματα) Μ 28, (|| οὐδέως ἔως: ἔξω, Ω 684). 2) Μέσ. ἀπ' ἐμαυτοῦ «τινά δόμου θύραζε» πω τινά ἐκ τῆς οἰκίας μου, υ 364.

ἐκπέπεται, ἴδ. ἐκπίνα.

ἐκ-περάω, ἀορ. ἀ. Ἰων. ἐξεπέρησα, διαπε- ρῶ, τρυπῶ ἔως ἔξω, ἄνευ προσδιορισμοῦ, ἐπὶ βέλους καί ἀκοντίου, Π 346, κ 162 «ἀντικρό» εἰς τό ἕτερον ἄκρον, εἰς τό ἄλλο μέρος, Ν 652. «λαττμα μέγα» διασχίζω, διαπλέω, η 35, ι 323. (|| Τῆς καθομιλοῦ. τό «ἐπερνω» ἢ «εα- περνω» ἔχει τὴν εἰδικὴν σημασίαν τοῦ ὑπερ- βαίνειν, ὑπερβάλλω, προτερῶ).

ἐκ-πέρω, μέλ. ἐκπέρσω, ἀορ. ἐπέπερσα καί ἐπ. ἐκπερ. ἐκπορῶ, καταστρέφω, «χαλῶ» οἷον «πόλιν, Ἴλιον» Ἰλ. Α 19, 164 κ. ἀ. ἴδε καί πέρος 2).

ἐκπεσέειν, ἴδ. ἐκπίπτα.

ἐκ-πέτομαι, ἀποθ., ἀορ. β'. ἐξέπτειν, πετῶ ἔξω, Βατρ. 245.

ἐκπεφύγαι, ἴδ. ἐκφύγ.

ἐκ-πίνα [-], ἀορ. β'. ἐκπιον ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξε- πιον, παρακ. παθ. ἐκπίπεται, πίνω καθ' ὀλο- κλήριαν, κενώνω, «ἀδειάζω» Ὅδ. ι 353, χ 56.

ἐκ-πίπτα, ἀορ. β'. ἐξέπεσον καί ἄνευ αὐτ. ἐκ- πεσον, ἀπαρφ. Ἰων. ἐκπεσέειν, ἐκπίπτω, κα- ταπίπτω, ὅ ἐ. πίπτω ἀπὸ τινος ὑψηλοῦ κάτω, μετὰ γεν. «διφρου» Ε 584, «ἴππων» ἐκ τῆς ἀμάξης, Τ 479 κ. ἀ. μετὰ δοτ. προσώπ. «τόξον οἱ ἐκπεσε χειρός» τοῦ κατέπεσεν ἐκ τῆς χειρός, Θ 329, «δάκρυ οἱ ἐκπεσε» Β 266, π 16. (|| Ἐν τῇ καθομιλ. τό «ἐπεφύγω» λέγεται μόνον μεταφορικῶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ἐπὶ τοῦ παρακμάσαντος ἢ δυστυχίσαντος ἢ ταπει- νωθέντος, «ἐπέπεσε»).

ἐκ-πλήσσω, ἀορ. β'. παθ. ἐκπλήγην ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξεπλήγην, καί γ'. πληθ. ἐπ. καὶ Ἀωρ. ἐκ- πληγεν ἀντὶ τοῦ ἐξεπλήγισαν, Σ 225, κυρ. κτυπῶ ἔξω, ἢ κτυπῶν ἐκβάλλω μεταφορ. ἢ μᾶλλον κατὰ παράλειψιν τοῦ ἀντικειμ. «φρέ- νας» (ὅπερ πολλάκις καί τίθεται, οἷον «ἐκ γὰρ πλήγη φρένας» Η 403, πρὸλ. Ν 394) ἐκπλήτ- τω, «τρομάζω» (μεταβ.), «κάνω τινά νά τὰ χάσῃ» (δηλ. τὰ μυαλά του), θορυβῶ, σ 231. Τό παθ. «τρομάζω» (ἀμετ.), θορυβοῦ- μαι, «τὰ χάνω» Σ 225.—Ως ἐπὶ τό πολὺ ἐν τμήσει.

ἐκ-ποτέομαι, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐκπέτομαι, καθι- πταμαι, πετῶ ἐκ τινος, «Διός» ἐκ τοῦ Διός, ὅ ἐ. ἐκ τοῦ οὐρανοῦ (αἱ νιφάδες τῆς χιόνης) Τ 357 f.

ἐκπρεπής, ἐσ. γεν. ἐός (ἐκπρέπω), διαπρέ- πων, διακρινόμενος «ἐν πολλοῖσι» Β 483 f.

ἐκ-προ-κλέω, μέσ. ἀορ. ἀ. ἐκπροκαλεσάμην καί ἐπ. σσ. προσκαλῶ ἔξω τό μέσ. προσ- καλῶ ἔξω πρὸς ἐμαυτόν, «τινά μεγάρων» β 400 f. «ἀπὲκ μεγάρων θύραζε» Τ. Ἀπόλ. 111.

ἐκ-προ-λείπω, μετοχ. τοῦ ἀορ. β'. ἐκπρολι- πών, ἐξέρχομαι καί ἀφίνω, ἐγκαταλείπω, «λόγον» σ 515 f.

ἐκ-πίττα [-], ἀορ. ἀ. ἐξέπτυσσα, ἀπ-πτύω

«στόματος ἄλμην» ἐκ τοῦ στόματος τὸ ἄλμυρόν ὕδωρ, ε 322 f. (||. Ἡ καθομιλουμένη διέσωσε τὸ ῥῆμα „ξεφύτω“, ἀλλ' εἰς μεταφορ. σημ. ἐπὶ τῶν ὑφασμάτων, ἵτινα ἐκ τῶν ἄκρων ἀπολύουσι (τρόπον τινὰ ἐκπύουσι) τὸ ὑφάδιον καὶ κατ' ἐκείνην τοῦλάχιστον διαλύονται. Ἐκ ταύτης δὲ τῆς σημ. μετέπειθεν εἰς ἄλλην μεταφορ. ἐπίσης ἐν τῇ παροιμιᾷ φράσει „τά ἑξέρτυσε“=ἀπέθανεν· κυρίως διέλυσε τὰ ἑαυτοῦ ἢ διελύθη εἰς τὰ ἐξ ὧν συνέκεστο. Τὴν τοιαύτην παροιμίαν εἶχον καὶ οἱ ἀρχαῖοι, ὡς φαίνεται τοῦλάχιστον ἐξ ὁμοίας τινὸς φράσεως τοῦ Ἀριστοφάνους παρὰ Πολυδ. Ζ'. 64 «ἀνήσω κροκόδα μαστιγουμένη» δ' ε. „ἀπὸ τὸ ξύλον θὰ τὰ ξεφύσω“, κατὰ λέξιν θὰ ξεφύσω τὸ ῥάδι μου).

ΕΚΦΥΛΑΣΣΟΜΑΙ, ἄορ. β'. ἐκφυλάσσομαι, μόνον κατ' ἀπαρρ. ἐξετάζω, ἐρωτῶ, ἐπομένου τοῦ ἀπορηματικῆς «ἡέ, ἦ», *ἢλ. K 308, 320, ἐν τμ.

ΕΚΤΡΕΜΩ, παρτ. τοῦ ΚΡΕΜΑΜΑΙ.

ΕΚΤΡΕΩ, ἐκτρέω, „τρέχω ἀπὸ“, μόνον ἐν τμ. N 655, γ 455, ι 290.

ΕΚΡΥΓΝΙΜΙ [-.-], ἄορ. α'. ἐξέρρηξα, διαῤῥη- γνῶν, „σπῶ“ «νευρήν» *ἢλ. O 469. ἀπο- σπῶ, μετὰ γεν. «(τὸ ὕδωρ) ἐξέρρηξεν ὕδατο» μέρας τῆς ὁδοῦ εἶχε παρασύρη τὸ ὕδωρ, Ψ 424.

ΕΚΣΑΘΩ, ποι. καὶ μάλιστα ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκ- σώζω, ῥορ. α'. ἐξασάωσα, σώζω, „γλυτύνω“ ἐκ τινος, Δ 42, «τινὰ θαλάσσης» δ 504.

ΕΚΣΕΪΝ, ἐκδιώκω· εὐχρηστον μόνον τὸ μέ- στον· ἐκσεύομαι, τοῦ συγχεκομ. ἄορ. γ'. ἐν. ἐξέ- συτο, ἄορ. α'. παθ. ἐξεσύθην, ἐξορμῶ, τρέχω ἔξω, μετὰ γεν. «πυλέων» II 4. «φάρυγος ἐξε- συτο οἶνος» ἐξεχύθη, ι 373· μεταφορ. «βλεφά- ρων» ἔφυγεν ὁ ὕπνος, μ 366· «αἰχμὴ δ' ἐξεσύθη» ἡ λόγχη (διατρύψασα τὸ καὶ τὸ) ἐξηλθε, „ἐ- δίγηκε“, E 293.

ΕΚΣΠΑΛΩ, ἄορ. α'. ἐξέσπασα, μέσ. ἄορ. α'. ἐξε- σπατάμην καὶ ἐπ. σσ. 1) Ἐνεργ. ἀποσπῶ, ἐξεκλύω, ἐκσύρω, E 859 κ. α'. 2) Μέσ. ἐξε- κλύω κτλ. τι τῶν ἑμαυτοῦ, «ἔγχοι στέρ- νοιο» τὸ ἀκόντιόν του, *ἢλ. Δ 530, H 255 κ. α'.—Πολλάκις ἐν τμ. (||. Τῆς καθομιλ. τὰ ἑξ- σπῶ ἢ „ἐξέσπῶν“ ἔχει σημ. ἀμετάβ. διαῤῥ- ῆξαι τι ἐξορμῶ, ἐκρήγνυμαι καὶ συχνὰ κεῖται μεταφορ.).

ΕΚΣΤΡΕΦΩ, ἄορ. α'. ἐξέστρεψα, ἀνατρέπω, ἐκ- σπῶ, „ἐξέρριζώνω“ «ἔρνος βόθρου» P 58 f. ἔκτα, ἔκτασεν, ἴδ. κτείνω.

ΕΚΤΑΔΙΟΣ [-.-], ἴμ. ἰον, ἐπ. (ἐκτάδην, ἐκταί- νω) ἐκτεταμένος, ἐκτενής, μακρός, «χλαί- να» K 434 f.

ΕΚΤΑΜΕ, ἴδ. ΕΚΤΑΜΝΩ.

ΕΚΤΑΜΝΩ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐκτέμνω, ἄορ. β'. ἐξέταμον, ἐπ. ἐκταμον· α.) ἀποκό- πτω, «μηρούς» A 460 κ. α'. «λοῦς, οἰστόν μη- ροῦ» βέλος· ἀποκόπτω (ἀποσπῶ) ἐκ τοῦ μηροῦ, A 515, 829· β.) „κόπτω σύρριζα, ἑξέρ- ριζώνω“, «ἀγέων» Δ 486. «κλίον» Γ 62,

«ρόπαλον» ἀποκόπτω, ι 320.

ΕΚΤΑΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκτασ- ΕΚΤΑΝΙΝ [-.-], ποι. καὶ ἰων. ἐκταίνω, ἐπ. σσ. παθ. ἄορ. α'. ἐκτείνω „ἐξάπλώνω“, ἴδ. ἐξάπλομαι, «ἐξετανόσθη» δ 38. 2) ἐξάπλω (ἡρέμα καὶ κ. α'. ἐξάπλώνω, (μετ' ὀλίγου) „ἐξαπλάρωνω“ «ἐν κόνι» Δ 38 κατὰ γῆς, P 58. Παθ. «δ' ὅδ' ἐξάπλωσθ' ἀνάσκελλα» II 3.

ΕΚΤΕΛΕΩ, ἐπικ. ΕΚΤΕΛΕΙΑ, ἐκτελέω, ἐπ. καὶ ἰων. ἐκτελέω, ἄορ. α'. ἐξέτελεσα, ἐπ. σσ. παθ. ἄορ. α'. ἐξετελέσθην, ἀποτελεῖν, ἀποπερατῶ, «ἔτελε» Ὁδ. πλχ. Τὸ παθ. ἐτε- τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο» ἐπ. καὶ αἱ ἡμ. λ 294, ε 293· «δ' ἐτε- τελε» 41. 2) ἐκτελέω, τελέω· γάμ. διαπράττω, λ 280, «τινὶ γόνυ- σχεῖν, ἀπειλᾶς, νοήματα, ἐπ. πλχ. B 286, I 245, K 405.

ΕΚΤΙΘΗΜΙ [-.-], ἄορ. β'. μ. ὀέτω, ὀέτω ἔξω, «λέχος» ψ. ΕΚΤΙΝΑΣΣΩ [-.-], „τινάζω“ νάσσω, μόνον ἐν τμ. παθ. «ἐκ δ' ἐτίναχθεν (Δωρ. καὶ ἐπ. γόησαν) ὀδόντες», „ἐτίναχθησαν ἔω τὰ δόντια“, II 348 f. (||. τὸ „ἐτίναζω“ ἔχει ὁπωσοῦ- σιαν τινάζω ἐντελῶς, καλῶς ἔτίναζε“ τοῦ ἀφῆρεσε τὰ πάν- τας).

ΕΚΤΟΘΕΝ, ποι. ἐπὶ. ἀντὶ τοῦ ἐκτός. (||. Τὸ «ἐκτοθεν αὐλῆς» εἶναι ἐπεξηγήσει· τοῦ ἐν τῇ προ- φησίᾳ· τινὲς μὲν διώρθωσαν εἰς το- ῦτοθεν δ' ἐρμηνεύεται, ἐάν θεω- αὐλῆς οὐχὶ συντακτικῇ τῆς ἐκ- λῆς, ὅπερ ἄτοπον, ἀλλὰ διακ- ἐπὶ τοπικῆς ἐννοίας (κατὰ τὰ ταῦτα τῆς αὐλῆς κ. τ. τ.): εἰς τῆς τὸ ἔξωθεν τοῦ σπηλαίου)· ῥων· ἐκτός τοῦ κύκλου, μακρά· α 133. Ἀλλαχοῦ τὸ ἐπὶ. δὲν ΕΚΤΟΘΙ, ἐπὶ. ἐκτός, ἔξω, *ἢλ. O 394, X 439.

ΕΚΤΟΡΕΟΣ, ἐμ. εον,=Ἐκτ- Ἐκτορα ἀνήκων, τοῦ Ἐκ- B 416.

ΕΚΤΟΡΕΩ, διατρύπων ἐξά- Ἐρμ. 42 (ἴδ. αἴαν 2)).

ΕΚΤΟΡΙΣΜΕ [-.-], ογ, ὁ, ὁ ὁ Ἀστύαναξ, Z 404.

ΕΚΤΟΣ, ἐπὶ. (ἐκ) ἐκτός, ἔξω «ἐκτός ἀπὸ κλισίης» „ἔξω K 451· συνήθως μετὰ γεν. μακράν, «τείχεος» I 67, μ

ΕΛΑΙΟΝ, τό (ἐλαίη), ἐλαιον, „λάδι“ (=ἐλάδιον, ὑποκορ. τοῦ ἐλαιον) καί „λαϊσλαφδο“ (πρὸς διάκρισιν ἄλλου ἐλαίου ἐξ ἄλλων καρπῶν). Ἰδίως δὲ τὸ μύρον, ἢ μυρέλαιον, δι’ οὗ ἤλειφον τὸ σῶμα μετὰ τὸ λουτρόν· ἦτο εὖοσμον, ὅθεν «εὐώδες» 6 339, «ροδόεν» Ψ 186· ἴδ. καὶ λ. ΛΙΠΑ.

ΕΛΑΣΑ, ΕΛΑΣΕΑ, ΕΛΕΑΣΕΚΕ, ἴδ. ΕΛΑΪΝΩ.

ΕΛΑΣΙΣ [..], ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 696 (ἐκ τοῦ ἐλάω οἰονεῖ Ἐλάτης).

ΕΛΑΣΣΩΝ, ὄν, γεν. ὄσος (κυρ. συγκρ. τοῦ ἐλαχός, ὑπάγεται ὅμως ὡς τοιοῦτον εἰς τὸ θετικόν μικρόν), μικρότερος, κατώτερος, Κ 357, X 284.

ΕΛΑΣΤΕΡΕΟ, ἴων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλαύνω, ἐλαύνω, ζευγηλατῶ «ζεύγεα» Σ 543 f.

ΕΛΑΤΗ [..], ἡ. 1) ἐλάτη, „ὁ ἔλατος“ τὸ δένδρον τὸ παρὰ Δινν. pinus abies, E 239, 560.

2) τὸ ἐξ ἐλάτης πεποιημένον, ἡ κώπη, «ζεσῆς· ἐλάτῃσι» ταῖς κώπαις, Η 5, μ 172. (|| Παράγ. πιθανῶς ἐκ τοῦ ἐλάω, ὅχι ὅμως κατὰ τὴν σχολαστικὴν ἐρμηνείαν· διὰ τὸ ἐλαύνειν τὴν νῆα, ἀλλὰ διὰ τὸ εὐμηκεῖς καὶ ραδιόνον τοῦ δένδρου, διότι τοῦ ἐλάω ἡ κυρ. σημ. εἶνε· κινῶ τι εἰς μένος).

ΕΛΑΤΗΡ [..], ἦρος, ὁ (ἐλαύνω), ὁ ἐλαύνων, ἰδίως δὲ 1) ὁ ἱππηλάτης, ὁ ἡνίοχος, (ἀλλὰ μόνον ἐν ταῖς ἱπποδρομίαις) ἴδ. Δ 145, Α 702, Ψ 369. 2) «ελατήρα βῶων» κλέπτην β., Ὑ. Ἑρμ. 14.

ΕΛΑΤΙΟΝΙΔΗΣ [..], λο, ποι. ἀντὶ τοῦ Ἐλατίδης, υἱὸς τοῦ Ἐλάτου=ὁ Ἴσχυς, Ὑ. Ἀπ. 210.

ΕΛΑΤΟΣ, [..], ὁ. 1) ἡγεμὼν τῶν Λαπιθῶν κατοικῶν ἐν Λαρισσῇ τῇ Θεσσαλίᾳ, πατὴρ τοῦ Κανέως, Πολυφήμου καὶ Ἴσχυος. 2) εἰς τῶν συμμάχων τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς, Z 33. 3) εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, χ 267.

ΕΛΑΤΡΕΥΕ, ἔρε, ὁ, εἰς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων, θ 111, 129 (κυρ. ὁ Κωπηλάτης).

ΕΛΑΪΝΩ, ποι. ἐλάω, κατ’ ἐπ. ἐκτ. ἐλώω (ᾧθεν ἀπαρρ. ἐλάαν ἀντὶ τοῦ ἐλᾶν, Ρ 495 κ. ἀ.)· παρτατ. ποι. ἔλων ἀντὶ τοῦ ἔλαον, Ω 696· μέλ. ἐλάσω, Ἄντ. ἐλώ καὶ γ’. πληθ. ἐπ. ἐλώωσι, Ν 315, η 319· ἀόρ. ἀ. ἤλασα, ἐπ. ἐλασα, ἐλασσα καὶ θαμιστ. ἐλάσασκε, ὑποτ. ὅ. ἐν. ἐπ. ἐλάσησθα· μέσ. ἀόρ. ἀ. ἤλασάμην, ἐπ. σσ. παρακ. παθ. ἐλήλαμαι· ὑπερσ. ἤληλάμην ἢ ἐληλάμην, γ’. πληθ. ἐληλάδετο ἢ ἐληλέδατο (κατὰ τὸν Βέκκ. Φαίταιν καὶ Ἀμείν) ἢ ἐληλέατο (κατὰ τὸν Βούττμ. καὶ Δινδόρφ.) η 86 (ἐνθα συνήθως καὶ παρὰ Οὐόλφ. ἐγράφετο· ἐρηλέδατο), γ’. ἐν. ἤληλατο, E 400.

Α.) Ἐνεργ. 1) ἐλαύνω, κινῶ, βάλλω εἰς κίνησιν, ὁδηγῶ, παίρνω «μπροστά» ἐπὶ ἀνθρώπων, ζώων καὶ πραγμάτων, μετ’ αἰτ. «μῆλα ὑπὸ σπείο;· εἰσῆλασε, ἔμβασε» τὰ πρόβατα εἰς

τὸ σπήλαιον, Δ 279, ι 337. Ἰδίως· Δ) ἄρματα, νῆα· ἀφίνω νὰ τρέχῃ, (τὸ πλῆθ, ν’ ἄρμενίζῃ, E 236, η 109) ἐλαυνομένη· προσπλέον πλατῶν, γ’ «παίρνω μ’πρὸς» διὰ τῆς βίαις· «βοῦς» Δ 154, ι 405 κ. ἀ. γ.) εὐώω· εἰς τὰ στενά, στενοχωρῶ, «καρτεροῦσιν» Δ 299 «οἱ δὲ μιν ἄδην ἐλώων μενον πολέμοιο» Ν 315, ἴδ. τὴν ἐρμηνείαν ΛΑΗΝ· (ὁ δὲ Σπύρζνερος, στίζων καὶ «ἐλώωσι», ἐξαρτᾷ τὴν γεν. «πολέμου» τοῦ «ἄδην», ἀλλ’ ἐκ τοῦ «ἐσσύμενον» ἔχων καὶ τὸν Γερμ. μεταφρ. Ὡς ἄλλη δὲ ἐρμηνεία (κατὰ τὸν Φαίταιν καὶ τοῦτο τε καὶ τοῦ ἐπομ. χωρίου εἶναι) ταὶ ἡ γεν. ὅχι συντακτικῇ τοῦ «ἄδην» γεν. τοῦ τόπου ἢ τῆς ἐκτάσεως· ἐν τῇ «ἔτι μὲν φημι ἄδην ἐλάαν κατόχτρο»· «χεῖρ ὁξείης δούνησιν ἐλήλαται» ἡ γ’ νίξεται ὑπ’ ἀλγηδόνων διαπεραστικῶν δ.) ἀποδιώκω, ἐξελαύνω «ἄνδρα» Z 158. 2) κτυπῶ, ῥίπτω μέσ. ἀορ. αἰτ. πράγματος, «κάρη πρὸς γῆν» ῥίπλιστα ἐπὶ ὀπλῶν «διὰ στήθεσσι δορυ»· «ἔρχος ἐν σάκει» Γ 259 κ. ἀ. Παθ. ἔλωσθης· ἐλήλατο· εἶχε ῥιφθῇ διὰ μέσης διαπεράσθ τὸν ζωστήρα, Δ 135, E 400, Ν 595. Ἰδίως· ἀ.) «τινὰ [παίω]», «κτυπῶ» καὶ «πληγῶν» μόνον ἀγγέμαχον) «ἐλαύνω τινα ἐπὶ καὶ μετὰ διπλὴν αἰτ. «ἐλ. τινα εἶρε» καὶ πῶ τινα μετὰ τὸ εἶρος εἰς τὴν κεφαλὴν, πρὸλ. 614· «οὐλὴν ποτέ με σὺ; τῇ δούοντι» μοὶ ἐπροξένησε πληγῶσαι· ὅθεν ἐν γένει β.) κτυπῶ «τινὰ σκῶ» 499, «πέτρην» δ 507, «χθόνα μετὰ γ’.) «πόντον ἐλάτῃσι» πλήττω τὴν θάλασσαν· κώπαις, Η 5, «γαλήνην» η 319· «ἐλόντες» κωπηλατοῦντες, ν 22. 3) ἐλατάρω. ἀ.) ἐπὶ τῆς ἐργασίας τῶν ἄτινα διὰ τῆς σφύρας ἐλαύνονται, ὅ ἐ. ἐσφυρηλατῶ, «ἀσπίδα» Μ 296, «πύργον» 270· β.) ἐκτείνω, κάμνω τι καταβυθύνω, «τραδῶ» (Λατ.), «ἔρχος, τεύχεα» Η 450, Ι 349, Σ 564· «τεύχος ἀμφὶ πύργου» τεύχος περὶ τὴν πόλιν, ζ 9 κ. ἀ. «χχοὶ ἐληλέδατο» η 86· «ὄγμον» σχήμα ῥάν θερσιμένου καρποῦ, Δ 68· γ.) λφὸν ἐλαύνω· κάμνω παρατεταμένον ὡς ἐν τῇ καθομῇ. «σύρω φωνήν» ὅ ἐ. ὁ ὕπνους· A 575· δ.) «ἐλαύνω» ΕΞΕΛΑΪΝΩ. 4) ἀμεταβ. (ἐξυπ. ἐαυτὸν) μαί, τρέχω, «μάστιξεν ἐλάαν» ἐπὶ τὴν μάστιγα (τοῦς ἵππους) ἵνα τρέχῃ τρέχῃ ἡ ἄμαξα E 366 κ. ἀ. «βῆ δ’ ἐν νῆα νὰ υπάγῃ (ἐποχούμενος) Ν 27· πλοίων, γ 157, μ 124, 276. β.) εὐρίσκειται μάλιστα εἰς τὴν σημ. Α

ἀρὶν ἐμαυτοῦ, πρὸς ὀφελός μου, 637, «ἵππου· ἐκ Τρώων» K 537, A α· A 674 κ. ά. (II. τοῦ ῥήματος τοῦ ἡμιλ. ἔως ἐπὶ δὲ σχηματισμοῦ: „λά-
θω εἰς τὴν σημ. τοῦ κοπιηλατῶ, 2) γ·)· καὶ „ἐλα“ προτακτ. τοῦ πῶδ.=ἐλθέ, πρὸλ. A·) 4)· ἀλλὰ καὶ καὶ τὰ συνώνυμα τῆς ἀρχαίας: ἄγε, ο. χρησιμεύει καὶ ὡς ἐπὶ. παρακελευ-
στικόν „ἐλα εἰπέ, ἐλα φάτε“).
όλος [-...], ON (ἐλαφος, βάλλω) ὁ
ος (θηρεῶν) κτυπῶν, «ἀνὴρ ἐλ.» θη-
κυνηγός, E 349 f.

α, ὁ, ἡ, ἐλάφος, „ἐλάφι καὶ ἴαφι“
333 κ. ά. «ἐλάφοιο κραδίην ἔχων»
βελός. (I. Ἡ καθομιλ. ὀνομάζει τὸν
ὄλον „λαγόκαρδον“ καὶ „καρδίαν λα-
τα) A 225, πρὸλ. N 102.

α, ὁ, ὄν, συγκρ. ἐλαφρότερος, ὑπερθ.
συγκρ. τῷ ἐλάφῳ, ἴδ. ἐλάφῳ. 1) ἐλα-
φὸς εὐκίνητος, ταχύς, „ἐλαφρός· καὶ
ἐπὶ πτηνῶν, X 439, «πνοίη» T 416,
E 422, N 61, ἐπὶ ἀνθρώπων μετ' αἰτ.
α, «πόδας» α 464, ἡ μετ' ἀπαρρ.
αὶ τὸ τρέχειν, γ 370, καὶ μετὰ ὅτ.
αὖτον ποσὶ κραιπνοῖσι» Ψ 749. 2)
κατὰ τὸ βάρος, ὁ εἰ. κοῦφος, «λασ»
ἐλαφρὸς, ὁ εἰ. ὅχι ἐπαχθής, «πό-
δας» E 287.—Τὸ ἐπὶ. ἐλαφρὸς εὐκόλως,
«πῶδαι» ε 240 f.

αὖτος [-...], H, ON, ὑπερθ. τοῦ ἐλαφύς,
αὖτος, μικρότατος, T. Ἑρμ. 375.

α, ἴδ. ΛΑΡΓΑΝΟ.

α [-...], εἰα, ἱ, μικρός, βραχύς, τα-
το θητικόν εὐρίσκεται μόνον παρ' ἐπικ.
α. ἐλάχεια προπαροξύτονον, T. Ἀπ.
α. Ζηνοδότῃσι· ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ «ἀλ-
α», κ 509, ἣν ἠκολούθησε μὲν ὁ Γερμ.
Οὔστῃσι, παρεδέχθησαν δὲ ὁ Βόθης καὶ
ἐν τῇ Β'. Τὸ δὲ ἄρσενικ. παρὰ γραμ-

αρχ. ποι. τύπος τοῦ ἐλαίην, ὅπ. ἴδα.
α (Féld.) καὶ συχνότερον ἐέλασμαι
α. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτα.
ἐπιθυμῶ, «ὀρέγομαι», μετὰ γεν.
122, ε 210· μετ' αἰτ. E 481, α 409·
φ. «τῶν τις καὶ μάλλον ἐέλδεται ἐξ
«τῶν τὴν ἐπιθυμίαν θέλει μάλλον τις
N 638, δ 462, ε 219, σ 464· ἀπο-
399. Ἀπαξ μόνον κεῖται εἰς παθητ.
αὖν τοι ἐέλδεσθαι πόλεμος κακός» ἐξω
αὖτος ὁ κακός πόλεμος, II 494.

μόνον ἐν τῷ ἐπεκταταμ. σχηματ. ἐέλα-
σμαι) τό, ἐπ. ἐπιθυμία, ἐφεσις,
ἐπικραίνω, τελευτῶ «ἐκπληρῶ, ἐκτελῶ
1, Θ 242, O 74, ρ 242 κ. ά.

α. ἀντὶ τοῦ εἶλε, ἴδ. Αἰρέν.

α, ἔτ. ἐπ. τύπος τοῦ ἐλεέω· θαμνιστ.

παρτα. ἐλεαρσσκον, ἐλεῶ, εὖσπλαγχνίζομαι,
„λυποῦμαι (τινα)“, ἀπολ. κ 399, ρ 367·
μετ' αἰτ. «παῖδα» Z 407, δ 828 κ. ά. συνδυά-
ζεται μετὰ τοῦ «κῆδομαι» B 27, A 665.

ἐλεγκεῖν, ἡ, ἐπ. (ἐλέγγω) ὀνειδος, ὕβρις,
καταισχύνῃ, X 100, Ψ 342, 408, ε 38, φ 255.

ἐλεγκῆς, ἐλ, γεν. ἐός, ποι. (ἐλέγγω) κατη-
σχυμένος, περιυδρισμένος, ἐντροπισμα-
νός, καταφρονεμένος. Τὸ θητικόν «ἐλεγ-
χίης» μόνον Δ 242, Ω 239· ὡς δ' ἐπὶ τὸ πολὺ
εὐρίσκεται τὸ ὑπερθετικ. «ἐλέγχιστος» B 285 κ.
α. κ 72. Διὰ τοῦτο προτείνει ὁ Ἀρενς νὰ διορ-
θωθῇ τὸ ἐν τοῖς εἰρημένοις χωρίοις θητικόν ἐπιθ.
εἰς τὸ οὐσιαστ. ἐλέγγας, ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.

ἐλεγκος, τό, ὀνειδος, ὕβρις, αἰσχος, „ἐν-
τροπή“, «ἐλεγκος ἔσεται» A 314· «ἡμῶν δ'
ἂν ἐλέγχεα ταῦτα γένοιτο» φ 329· ἴδως σημ.
τὴν αἰσχρὰν δειλίαν ἐν ταῖς προσφωνήσεσι
(ἐνθα κεῖται τὸ ἀφρημένον ἀντὶ τοῦ συγκρι-
μένου) «κακ' ἐλέγγεα» ἄνδρες καὶ παῖδες ἢ
ἄτιμοι καὶ δειλοί, B 235, E 787, καὶ ἀντι τοῦ
ἐπιθ. «κακὰ» Ω 260. ἴδω καὶ τὴν προηγ. λ.
(I. Τὴν τοιαύτην ὕβριστικὴν σημασίαν ἔχει ἐν τῇ
καθομιλ. τὸ σύνθετον „ἐελέγχω“ (=ἐελεγγίον,
πρὸλ. διὰ τὴν σύνθεσιν τὸ παρὰ Ξενοφ. καὶ Δημ.
ἐεπαπτή) μάλιστα παρὰ τοῖς Αἰγαιοπελαγίταις
συνήθης).

ἐλέγκω, ἀορ. α. ἡλεγγα, ὕβριζω, ἀτιμάζω,
ὀνειδίζω, „ἐντροπισάζω“ «τινα» φ 424· ὅθεν
ἀτιμάζω, ἐφουδενίζω, ματαιώνω, «μὴ σύγ-
μῶν ἐλέγῃς μηδὲ πόδας» μὴ ματαιώσης τοὺς
λόγους κα (τὸν κόπον τῶν ποδῶν) τὸν ὄρυμαν
των, I 522.

ἐλεέειν, ἀντὶ τοῦ ἐλεῖν, ἴδ. Αἰρέν.

ἐλεεινός, ἡ, ὄν (ἐλεος)· α.) αἰσος ἐλέους,
συμπαθείας, οἰκτιρμοῦ, ἐλεεινός, Φ 213,
τ 253 κ. ά. β.) συμπαθής, ἐλεήμων „πονε-
τικός“, «δάκρυον» δάκρυον συμπαθείας ἢ συμ-
παθητικόν, O 531, π 249.—Συγκριτ. «ἐλεεινό-
τερος» Ω 504. Ὑπερθ. «ἐλεεινότερος» O 530.—
Οὐδ. πληθ. «ἐλεεινά» ὡς ἐπὶ. „ἐλεεινά“,
ἐλεεινῶς, B 314, X 37, 408.

ἐλεέω (ἐλεος), ἀορ. ἡλέησα, ἐπ. ἐλέησα, ἐλεῶ,
εὖσπλαγχνίζομαι, „λυποῦμαι (τινα)“, πονῶ
(τινα)» Z 484, Θ 350, ν 482 κ. ά. «τινα» X
423· ὅθεν οἰκτεῖρω, „κλαίω (τινα)“ P 346,
352. Ἐκ τούτου:

ἐλεήμων, ὄν, γεν. ὀνος, ἐλεήμων, εὖ-
σπλαγχνος, „πονετικός“ ε 494 f.

ἐλεῖαι, αἰ (ἐλος), νύμφαι τῶν ἐλῶν, τῶν
βάλτων, Λατ. nymphae palustres· οὕτως γρά-
φεται τῶρα κατὰ τὴν διορθώσιν τοῦ Ἰλγεν, Tm.
Δήμ. 23, ἀντὶ τοῦ ἐλαται. ἴδ. αὐτόθ. Βαουμ.

ἐλεεινός, ἡ, ὄν, Ἀττ. ἀντὶ τοῦ ἐλεεινός,
T. Δήμ. 285.

ἐλεεῖν, ἴος, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλεος, εὖ-
σπλαγχνία, οἰκτος, Oδ. ε 82, ρ 431.

ἐλεέτω, ἴδ. Αἰρέν.

6. (18) ἐπὶ τοῦ Παρθενίου· ἄλλοι δὲ
ἐν τῷ χωρίῳ ὡς ταυτὸν τῷ Παύλῳ

το, ἐλήλαται, ἐλήλατο, ἐλήλεατο,
ἢ. ἐλάλῃ.

ΟΥΣ, ΕΛΘΕΜΕΝ, ΕΛΘΕΜΕΝΑΙ, ΥΩ. ΕΡ-

[...], ὄνος, ὁ, εἶδος τοῦ Ἀντήνο-
ρος Λαοδίκτης, θυγατρὸς τοῦ Πριάμου,

...], ἡ, περιδλεπτος παράλιος πόλις
... κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἰωνος καὶ ἔχουσα
... τοῦ Ποσειδῶνος, B 575, Θ 203.

της 404 'Ολ. (πρ. X. 373) κατε-
μικα σεισμους, Στράβ. 8, 7, 2.

ἀέθαρρος [-ύ.ύ.], ον, ποι. (ἐλιξ, ὄπ-
ρον) ὁ ἔχων καρπύλα, ἡμικυκλική
ροτίστην ὁ ἔχων ὠραίους στρογ-
γαλαμούς) Τμ. 5, 42.

π, ή, όν (έλλισώ), έλικοειδής, καμ-
στρωμένος“ Γ. Έρω, 192.

Ν, ἡκού, ὁ, περιβόητον τῆς Βοιωτίας·
τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ τῶν Μουσῶν, το
μὲν σήμερον λεγόμενον Ἐλατιά·
ὀνομάζεται νῦν ὁ Κίθαιρ(ών) κατ' ἄλ
λικῶνα, ἢ κατὰ τι ἐπ' αὐτοῦ κείμενον
γορᾶ, Βατρ. 4. Κατὰ τὸν Γρ. 21,
τοῦτο τοῦτο ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος.

002 [-υ, υ.], η, ον, εἰς τὸν Ἑλικῶνα
03 οὐσ. «ὁ Ἑλικῶνιος» εἶπε ἐπωνυμία

ἄνους, κατὰ τοὺς ἐρμηνευτὰς τοῦ χωρίου ἐκ τῆς ἐν Ἀχαΐᾳ πόλεως Ἐλλάκης, καὶ οὖν κατ' ἐσχάτην ἐτιμᾶτο. (ὁ. λ. Ἐ-Πρόδ. 4, 148. Κατὰ τὸν σχηματισμὸν ὅσων φαίνεται παραχόμενον ἐκ τοῦ τοῦ ὀρους τῆς Βωωτίδος (ὁ. Ἰγγενον 4, 3 καὶ Πaus. 9, 21, 4).

[.ω.], (Γελ.), ἄπορ, ὁ, (ἐλίσσω, ὄψ) κατὰ
ἀνάγκη ἐρυθνεῖαν ὁ εὐστρωσαν ἔγνων

(ῥασιν), ὁ ταχέως ἔνκόλως περιόλ-
 μένος· παιδρὰ καὶ χαρωπὰ ἔχων

α, οἱ ὧν φυσικῶς ἐκφράζεται ἡ ζωὴ κατὰ δὲ τὴν τοῦ Ἀπολλων. παραγω-

...ἐκ τοῦ ἑλίκου, ἐπομ. ὁ ἐλικοειδής,
...ἀλλὰ οὐλοφίος καὶ ὁ Καίππερος πα-

λμος, „στρογγυλομάτης“ (πρόλ.
ἐπίθετον τῶν Ἀγαιῶν, Ἰλ. Α 389,

569, P 274 κ. α. ἰδιαίτερον θελή-
 ναι A 98† ὥ; ἐπιθ. τῶν Μουσῶν

70. (Κατὰ δὲ τὸν Βέργκιον ἐλίκωψ εἶνε
φθαλμος „μαυρομαάτης“).

έναν, περιστραμμένον, καμπύ-

ΠΡΟΣ, συνήθως· εἰς τὸ ἐλικοειδῆς τῶν
καμπυλόκερων. Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ

μαλλον εις τὸ ἐλικοειδὲς βάδιμα τὸ εἰς τοὺς
βοὺς ἰδιᾶζον, οἰονεὶ ἐλικοειδῶν ("Αμφε)· κατὰ
δὲ τὸν Ἀρτουγγί: οὐλόθριξ (τὴν κεφαλὴν) καὶ
κατὰ τὸν Πέρκιον μελάγχρου: Ὡς ἐπὶ τὸ
πολύ συνδυάζεται μετὰ τοῦ «εἰλιπόδες» Μ 293,
Φ 448, α 92· καὶ μετὰ τοῦ «εὐρυμέτωποι» λ
289· μοναχὸν κείττει γ 292, ω 68.

2. ΕΑΙΣ (Εἴς), ἑκς, ἡ, οὐς. κορίως: τὸ περι-
στραμμένον, „στρεμμένον“. Ἰδίως: εἰς πλ.θ. τὰ
ψέλλια, „βραχυολία“, κατ' ἄλλους δὲ ἐνώτια
„σχυλασκόλια“. Σ 404 ὁ. Γ. Ἄρ. 87.

ΕΛΙΞΙΣ (Fελ.), ὡς ἐπ. τὸ πολ. ποτ. παρατ. εἰ-
 λισσόμεν, M 49, ἀορ. ἁ. ἐνεργ. μετοχ. ἐλίσσας,
 μέσ. ἀορ. ἁ. ἐλίσσυν, ἀορ. παθ. μετ. ἐλίσθη.

Α') Ἐνεργ. α.) στρέφω, περιστρέφω, στρεφογυρίζω· παθ. ἐλπισόμενοι περί δι-
ναρε φ 41. Ἰδιως β.) ἔρπυα· «ἔρπυα» νη.

ρίζω (τό ἄρμα) «περί τέματα» W 309, 166.
«ἐνυθαί» ἐπιστραφαί, ἀπό τῆς πυγῆς; θηλ. Μ

74. (II. Το παράδειγμα τούτο ἀνήκει κατὰ τὴν
ἀτάξιν εἰς τὰ ἐπόμενα). Β'). Μέσ. 4) περι-

στρέφωμαι, περιπλάσσωμαι, «αμφιτί» Υμ. 6, 40· μετ' αὐτῶν Υμ. 32, 3· συσπαιρῶμαι, κοιλιομαχέσθωμαι ἐπὶ δρόκοντες, πρὸς ἀλλήλους

κατακούρειται· ἐκείνη, ἐκείνη, ἐκείνη· καὶ ἡ
X 95· ἐπὶ κρίσεως, A 317· ἐπὶ τῇ ῥιπτομένῃ
κατακούρειται (..κατακούρειται) συστρέφεται. Ψ

846· ἔθεν σπρέφομαι ἐνθεν κάκειθεν, [κα-
λινδοσθῶμαι], σπρεφούρζω^α (ἀματᾶδ.) κυ-

λίωμα, φ 11, υ 21, 28 πρέχω ἐνθεν κακεί-
θεν, κλωθογυρίζω, φέρω γόρραις" M 408,
π 22, 28

1728, 5 28. περί τοῦ Περικλέους, «περί τοῦ
 372, περί τοῦ Εὐκλείους, M 49 (ἐνθα ὁ
 Νίκωνος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ἐκδίδουσι πλὴν τοῦ

Παυλίανου, κατά τι χειρόγραφον γραφουσιν: ἑλ-
λίσσεσθ'· περί κάπρου, «διὰ βήσας» P 283.

πρὸλ. Θ 340. 2) ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. στρέφω, περιστρέφω, «καταλήν σφαيرهδόν» N 204.

ΕΛΚΕΣΙΠΕΠΛΟΣ [..ω..], ΟΝ, ΕΠ. (ἐλκω, πέπλος)
οὗ τινος ὁ πέπλος (διὰ τὸ πολὺ μῆκος) ἔλκεται,
(πέπλος) μακροπέπλος ἐπὶ τῷ Τριῳ

ΕΛΛΗΝΙΣΤΑΣ [-ου], ον (έλλω, γινώ) ὁ πρίστω

χιτώνα ποδήρη, ἐλκόμενον (συρσόμενον) κατὰ γῆς,
μακροχιτών, ἐπ' 9. τῶν ἰώνων, N 684 †. Ὑμ.

ἘΑΡΕΩ, ἐπ. ἐπεκτετατ. τύπος τοῦ ἘΑΡΩ· πρ-

ράτ. ελκεσον, P 390. μελ. ελκτισω. ἄορ. α. τλ-
κησα. ἄορ. παθ. μετοχ. ἐλκησθε. ἔλκω, ἐλκύω
ἐνθου. ἡ ἀναστροφή. πείνω, πονέω. ἄπ. ἔδω.

καὶ ἀπ' ἐκεῖ, « νέκρον » P 395· ἀπάγω αἰγ-
μάλωτον· ἐλκηθεῖσαι οὐγάτορες· X 62· ἐπὶ τῶν

κυνῶν τῶν περὶ πτωχὰ τι, σπαράττω, P 338,
X 336: «Λητὼ ἡλκησε» ἐστράφηεν, ὁ ἐ. βίαν

ΕΛΚΗΘΜΟΣ, ὁ (ἐλκίω), ἀπαγωγὴ βία, Ζ

400†.
 ἔαμος, εος, τό, ἡ (π)ηγῆ⁴⁴ (ἡ ἔαμος καὶ
 κατὰ τοῦτο διάφορος τοῦ παύματος κατ.) *ἐα-

καὶ ὕδρου» ἡ πληγὴ ἢ ἐκ τοῦ δήγματος τοῦ ὕδρου ἐπιγενομένη, Ὑδ. Β 723. Πολλάκις κατὰ πληθ. Τ 49 κ. ἀ. (ἢ ἡ λ. σώζεται ἐν τῇ καθομῇ. ὅπως οὖν μεταδεδιγμένη καὶ κατὰ τὸ φαινομένον ἀγνώριστος, ὁρκος, Ὑδ. Φιλίστ. Γ, 216, 217, πρόβλ. καὶ τὸ Λατ. ulcus).

ἘΛΚΥΣΤΑΖΩ, ἔτερος ἐπικ. ἐπεκτεταμ. τύπος τοῦ ἐλκύνω καὶ ἔλκω, „σέρνω, τραβῶ“ μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. Ὑδ. Ψ 487, Ω 21.

ἘΛΚΥΝ, μεταγενέστερος τύπος τοῦ ἔλκα, εἰς ὃ δανείζει τινὰς χρόνους, ὅσον τὸν ἀόρ. Ἐλκυσα (ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλκυσα) Βατρ. 235· ἄλλοτε δὲ ἔκειτο καὶ παρ' Ὁμ. ἐν τισὶ χωρίοις, ἐν οἷς τώρα ἀποκατεστάθησαν σχηματισμοὶ ἐκ τοῦ ἔλκυν, Ὑδ. Σπίτζερ. εἰς Ρ 558.

ἔλκα, ἀπαρφ. ἐλκίμεναι καὶ ἐλκόμεν ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλκεῖν, μόνον κατὰ ἐνεστ. καὶ παρτατ., ὅστις οὐδὲ αὐξησιν λαμβάνει ἐν Ὑδ. ζ' Ὀδ., τὸ δὲ εἰλικον εὐρίσκεται μόνον Ὑδ. Δῆμ. 308 (ἐνθα ὁ Οὐδῶρ. ἔγραψεν: ἐλκον). Α'.) Ἐνεργ. ἔλκω, σύρω, „τραβῶ“ ἐπὶ ἐλφύχων τε καὶ ἀφύχων, μετ' αἰτ. „τινὰ ποδῶς“ ἀπὸ τοῦ ποδῆρι, Ν 383, π 276, σ 40, 42· „ἐκ δίφρου“ Π 409, „ὅστιόν ἐκ ζωστήρος“ Δ 213· ὡσαύτως καὶ „βέλος, ἔγχος“ Ὁμ. πλχ. „ἄροτρον νεῖοτο“ τὸ ἄροτρον διὰ τοῦ ἀγροῦ, Κ 353· ὡσαύτως καὶ περὶ ἡμιόνων, Ρ 743· „ῥιτε-νεῖον ἀν' ἐλκητον βόε σῆνοπε πηκτόν ἄροτρον“ ν 32· Ἰδῶς, ἀ.) ἐλκύνω, „τραβῶ“ „νευρὴν“ τὴν νεύραν τοῦ πόλου πρὸς ἐκτόξευσιν, φ 449· πλήρης ἡ φρ. „ἔλκα δ' ὁμοῦ γλυκείδας τε λαβὼν καὶ νεύρα βουβία“ Δ 422, πρόβλ. ἈΝΕΛΚΑ· δ.) ἀνελκύνω, ἀνασύρω, „ἀνασηκῶνω, τραβῶ ἐπ' αὐτῶν“ ὅσον „τάλαντα“ τὴν πλάστιγγα, Θ 72, Χ 212· Ἰστιά βασιυν· δ 426, σ 291· γ.) καθελκύνω· εἰς: ἔλα· ἢ „ἔλαδε“ σύρω τὰ πλοῖα εἰς τὴν θάλασσαν (ἐκ τῆς ξηρᾶς) Β 452, 462, γ 453 κ. ἀ. Τὰ παθ. Ξ 400· δ.) ἐφελκύνω, ἐπισύρω, κέμνω ὡς ἀκολουθήσῃ, „νόκτα“ Θ 486. 2) σύρω κατὰ γῆς, „Ἐκτορα περὶ σῆμα“ Ω 52, 417· „δοκὸν ἐξ ὄρεος“ σύρων μεταφέρω, Ρ 743· ἀνευ προαπτῶρ. Γ 405. Β') Μίστ. ἐλκύνω τι τῶν ἑμαυτοῦ, „ἕξιος“ Α 494· „χαίτας ἐκ κεφαλῆς προβαλόμενος“ „τραβῶ τὰ μαλλία μου ἀπὸ τοῦ κεφαλῆ σύβριζα“, Κ 45· „τοῖον ἐπὶ τινι“ ἐνταῦθα τὸ τόσον μου ἐναντίον τινος, Α 583, „ἐπισκόνιον“ (Ὑδ. π. λ.) περὶ λέοντος, Ρ 436, „διφρον πυρὸς ἀσποτέρω“ πλησιάζω περισσώτερον τὸν διφρον μου εἰς: τὸ πῦρ, τ 306.

ἘΛΛΑΒΕ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔλαβε, Ὑδ. ΛΑΜΒΑΝΩ.

ἙΛΛΑΣ, ἄλως [·ω·], ἡ, τὸ καταρχὰς πόλις τῆς Φθιώτιδος ἐν Θεσσαλίᾳ κατὰ τὸν μῦθον ὑπὸ τοῦ Ἑλλήνας κτισθεῖσα. Καὶ ποῦ μὲν ἔκειτο εἶνε ἀγνωστον, ἀνῆκε δὲ μετὰ τῆς Φθίας εἰς τὴν ἐπιχράταιν τοῦ Ἀργιῶλεως· καὶ ἥτο ἡ ἕδρα τῆς ἀρχῆς τῶν Αἰακιδῶν, Β 683. Ὀσαύτως δὲ ὀνομάζετο καὶ ἡ περὶ ταύτην τὴν πόλιν μεταξὺ Ἀσωποῦ καὶ Ἐνιπέως χώρα, ἥτις μετὰ τῆς Φθίας ἀπετέλει τὸ κράτος τοῦ Πηλῆως, Ι 395, Π 595,

λ 496.—Συνδουαζομένη μετὰ τοῦ ἙΛΛΟΙ ΠΑΣΑΝ τὴν Ἑλλάδα, Ὑδ. ἈΡΗ.

ἙΛΛΕΚΑΝΟΣ [·ω·], ὁ (ἐλλω), δεσπότης, „καλαμῶσχοινοιν ἢ δεματινοῖς δένονται τὰ δεματια, Σ 553 τ, Ὑδ.

ἙΛΛΕΚΙΝΑ (ἐν, λείπω), ὡς ἀμετάβλητος, ἐν τῇ νοθευομένῃ στίχ. Ὑδ. αὐτόθι Βαουμ.

ἙΛΛΗΝ, ἡΝΟΣ, ὁ, πληθ. οἱ Ἑλλήν, κυριωτάτων φυλῶν τῶν παναρχαίων τῆς Ἑλλάδος, ἥτις κατὰ τὸν μῦθον ἀπὸ ληνος τοῦ υἱοῦ τοῦ Δευκαλίωνος· ὁ μὲν σθεῖσα τὸ μὲν πρῶτον κατήκει περὶ νασσὸν ἐν Φωκίᾳ, ὕστερον δὲ μετεβλήθη Θεσσαλίαν, Ἀπλδ. 4, 7, 3. Περὶ κυρίως οἱ κάτοικοι τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ χώρας Ἑλλάδος, οἵτινες ἀποδιδῶντες λατοῦς προήχθησαν εἰς μεγάλην δύναμιν, 684. Ἐπειδὴ δὲ Ἑλλήνες καὶ Ἀχαιοὶ τὰ ἰσχυρότατα τῶν ἐπὶ τὴν Τροίαν φυλῶν, ὁ Ὁμ. ὀνομάζει πάντας οὕτως Ἑλλήνας, ὅτι μὲν Πανέλληνες, ὅτι χαιούς, Ὑδ. τὰς λ.

ἙΛΛΗΣΠΟΝΤΟΣ, ὁ, τοῦτέστιν ὁ Ἑλλήνων, τῆς θυμαρῆς τοῦ Ἀθῶνα αὐτῇ καταποντισθείσης, ὁ νῦν Ἰσθμὸς δαναέλλων, ἡ (Τουρκ.) „τὰ Μπογαζι“, Μ 30.

ἙΛΛΙΣΛΜΗΝ, ἙΛΛΙΣΣΕΤΟ, Ὑδ. ΑἴΙΣΣΕΤΟ, ἙΛΛΙΤΑΝΕΥΕ, Ὑδ. ΛΙΤΑΝΕΥΩ.

ἙΛΛΟΣ, ὁ, νεδρός, τὸ νεογενὲς φου, „ἐλ ἀπόπουλον“ „ποικίλος“ Συγγεν. τῶν ἑλαφος. (ἢ Παρά τισι γραμματικῶν ὁρθῶς ὡς ψιλῶσαι τῆς ἐτυμολογίας ταύτης τε τῆς λ. κ. φου, Ὑδ. τοῦ ἡμετέρου λογίου Ι. Ν. Ἐποικία Λοκρῶν σελ. 99 ἐν τῇ σελ. ἙΛΟΙΜΙ, ἙΛΟΝ, ἙΛΟΜΗΝ, Ὑδ. ΑἴΙΣΣΕΤΟ, ἙΛΟΣ, τό, βάλτος, ἡ πεδῖον πρὸς βοσκὴν ἐπιτήδεον, λειβάδιον 474, „εἰαμένη ἔλας“ βαλτώδης κορυφή, βάλτος, Δ 483.

ἙΛΟΣ, ογε, τό. 1) πόλις παρά κωνίαν, ἀνωτέρω τοῦ Γυθείου, κατὰ κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ἑλείου τοῦ υἱοῦ σέως, πιθανῶς δὲ ὀνομασθεῖσα οὕτως περὶ αὐτὴν ἑλών. Ἐν τοῖς μετέπειτα τετραρῇ ὑπὸ τῶν Σπαρτιατῶν, οἱ δὲ τῆς ἔγειναν δουλοπάροικοι (ἐλῶτες), χωρίον ἢ χώρα τῆς Ἠλίδος παρὰ ποταμόν, ἐπὶ Στράδωνος ἤδη ἀγνωστόν, Ὑδ. ἙΛΑΙΝΑ.

ἙΛΠΗΝΩρ (Ἑλπ.), ὄρος, ὁ, κληρὸς εἰς τῶν ἐταίρων τοῦ Ὀδυσσεύς, ὁ ἀπεκομήμενός ἐπὶ τοῦ δώματος τῆς Κλυταιμῆστρας, ὁ δὲ ἀφ' οὐκινσθεῖς κατέπεσεν ἐκεῖθεν κατὰ τὸν αὐχένα του, κ 352. Ὁ Ὀδυσσεύς περὶ πάλιν εἰς τὸν Ἀδην, λ 54.

ἐλπίς), ἴδου, ἢ, ἐλπίς, *Ἐτι ἐλπίδος: τιν ἐλπίζειν) ὑπάρχει ἀκόμη ἐλπίς. *Ὁδ. π 401, τ 84, γ. Δῆμ. 37. ἐλπω, ποι. 1) Ἐνεργ. παρέχω ἐλπίδα ἐλπίδα, κάμνω νά ἐλπίζη, ὁσχω μέ ἐλπίδα, μετ' αἰτ. β 91, ν 40. 2) Μέσ. ἔλπομαι, ἐπ. ἔλπομαι παρ. ἐλπόμην ἀνευ αὐξήσεως, 119. παρ. ἔλπομαι (ἐλπομαι) καὶ ὑπερ. ἐλπομαι ἐνεστώτος καὶ παρ. ἐλπομαι ἐν γένει, „περιμένω (τι νά γείνη)“, νο. 499, X 216, ζ 297. ἐπὶ κακοῦ, φ. 1, ὑποπτεύω, N 8, O 440. καὶ ἀποκρίνεται, *ἔλπομαι, ὡς τὸ τῆς κατεπτεύω, θαρρῶ. Σ 494, ὡσαύτως ἔλπομαι. γ. Δῆμ. 227. μετ' αἰτ. *νί. 99, O 539, φ 317. συνήθως μετ' ἀπαρ. οὐδ' ἐμὲ νήσας γ' οὕτως ἔλπομαι γενέ. 90, Θ 196 κ. ἀ. Συνηθεστά. α τὸ ἀπαρ. ὁ γέλλοντος, N 261, γ 375 κ. ἀ. ἀλλὰ J 199, O 288, καὶ ἐνεστ. 140, N 309, O 440, ζ 297. (ἢ Ἀλλὰ σημειωτέον ποιεῖται συντάξαι ἢ σημασία τοῦ ῥήματος εἰς τὴν τοῦ νομίζω, πιστεύω). ἔχει τοὺς ἐξῆς προσδιορισμοὺς: θυμῷ, N, ἐν στήθεσιν, ἐν φρεσίν ἐλπ. * καὶ ὡσαύτως P 395, φ 96 κ. ἀ. (Πί. π.), ἢ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐλπίς μετ' 280, ζ 314.

ἐλπίς, ἴδ. εἴλω.

ἔλπω, μόνον ἐν τῇ παθ. ἀορ. ἀ. ἔλπω, στρέφω, ἐλίσσω. Τὸ παθ. ἐλίσσω στρέφωμαι, κύπτω, *προπύρριζε 1510. *ὕπο ταστέρ' ἐλυσσείς. ὑπὸ τὴν προσκαλλυθείς, συσταλείς, συμμαζεύ. ἢ *ῥυμός ἐπὶ γατὰν ἐλύσθη. ἔγυρε το κατὰ γῆς. Ψ 393. (ἢ Ἐτυμολογικὴ εἰς τὴν ῥίζ. φελ, ἐξ ἧς παράγεται ἔλω, εἴλωμα, ὀλ-μος καὶ ἀλέω, ἀ. καὶ τὸ λατ. volno, volumen), αὐτὸ τοῦ ἔλκε, ἴδ. ἔλκε.

ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔλαον, ἴδ. ἐλάϊνα.

ἐλ.) τὸ, μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ., ἢ ἄρα, λεία, ἰδίως ἐπὶ τῶν ἀτάκτων, τὰ ὅποια γίνονται λεία τῶν πολέμων καὶ κύρμα. E 488, 684, P 667. παρὰ τῶν ὀρνέων, γ 274, ἢ τῶν θη- ὀρνέων, ω 292 κ. ἀ. Ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἀρπαγῶν προκειμένων, λάφυρον, ν 208, *ἔλωρα Πατρόκλοιο ἀποτέ- ῃν διὰ τὴν σκύλευσιν τοῦ Π. (κυρ. διὰ τοῦ Π., ὅστις κατέλιπεν αὐτοῦ τὸν νε- ἔλωρ τῶν πολέμων, ἐκτεθειμένον εἰς αὐτῶν) Σ 93. (Μόνον ἐνταῦθα παρ' αὐτὸν πλῆθος).

N (ἔλ.) τὸ, = τῇ προηγ., A 44. N [ω.] ἐπὶ. (ἐμβάινω) πεζῇ, διὰ μέ. τὰ πόδια. O 505 φ.

ἐμ-βαίνω, ἀορ. β'. ἐνέδην, ἐπ. ἐμδην, ὑποτ. ἐνδῆ, ἐμδῆ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐμδῆ. παρακ. ἐμ- δέδην. ὑπερ. γ'. πλῆθος συγκεκομ. ἐμδεδάσαν ἀντὶ τοῦ ἐμδεδάσαν, μετοχ. ἐμδεδάως. Α'.) ὁμετάβ. 1) „ἐμβάινω“, ἐπιβαίνω, *νῆ. B 611 (ἐν τμ.). *ἐμδῆ νῆ Πύλονος. ἐμδῆκεν εἰς τὸ πλοῖον διὰ τὴν Πύλον (ἐπέβη τῆς νηός, πλείων εἰς τὴν Π.), δ 656 κ. ἀ. *ἐμδ. ἐν νῆ. B 720 κ. ἀ. ἀνευ προσδίου. B 649 κ. ἀ. 2) καθ' ἑαυτὸ ἀνευ προσδ. ἐρχομαι, προσέρχομαι, πηγαί- νω, κ 164 (ἢ ἐνθα ἢ δοτ. *τῷ. συναπτεῖα κατὰ τὸν Δύντιζερν πρὸς τὸ *εἰρυτάμην. καὶ ὄχι πρὸς τὸ *ἐμδῆν. *ἐμδῆτον. εἶνε τοῦ Ἀν- τιόχου τὸ πρὸς τοὺς ἵππους τοῦ κλέυσιμα (ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ) πρέχεται, ἐμπρός, Ψ 403. ὁ παρακ. σημ. ὄχουμαι, ἵπποι καὶ ἄρμασιν ἐμ- δεδάως. E 499. μεταφ. *μολύβδαινα κατὰ βόας κέρα: ἐμδεδάται. ἐπικειμένη, (ἢ ἡ μά- λον ὑποκειμένη, ἐπειδὴ τὸ κέρα τοῦ βοός πε- ριδέδωκε τὸ σχοινίον τὸ πρὸς τῇ μολύβδαινῃ, ἵνα προφυλάτῃ αὐτὸ ἀπὸ τῶν δηγμάτων τῶν ἰχθύων), Ω 84. 3) ἐπεμβάινω, ἐναντιοῦ- μαι, Π 94. Β'.) μεταβ. μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀ. ἐνέδισα, ἐνεδίδασα, μετ' αἰτ. λ 4.—Πολλάκις ἐν τμῇ.

ἐμ-βαλλω, ἀορ. β'. ἐνέβαλον, ἐπ. ἐμδάλων, ἀπαρ. ἐμδάλειν. Α'.) Ἐνεργ. 1) ἐμδάλω, *ῥίπτω μέσας, κατὰ δὲ τὰς διαφορὰς συνα- φείας, εἰς ἃς εὐρίσκεται τὸ ῥῆμα, σημ. εἰσκακο- νίζω, ἐνθάτω, ἐγγίζω, ἐμποιῶ, *πῶρ νῆ. ῥίπτω πῶρ εἰς τὴν ναῦν, O 598, *νῆ. κεραυνόν. μ 445, *τινὰ πόντιον. E 258, *φάρμακα κρη- τήρι. δ 330. *τί χερσίν. ἐγγερίζω, E 218. *χερσίν. 6 37 κ. ἀ. *χερσίν Ἀχιλλῆος. ἐμβαλε. *τόν ἔρερεν εἰς τὰ χεῖρα τοῦ Ἀχ. Φ 47, *τινὰ εὐνῆ. βάλω τινὰ εἰς τὴν κλίνην, Σ 83, *χα- λινού. χαμφῆλης. T 394, *ῥήγεα. ῥίπτω εἰς τὴν κλίνην, στρώνω, δ 298. μεταφ. *νεῖκος τι. ἐμποιῶ, προεἶρω, διεγείρω, Δ 444. 2) μεταφ. ἐπὶ τῆς ψυχῆς. *ἔμερον θυμῷ. πόθον εἰς τὴν ψυ- χὴν ἐμδάλω, ἐμποιῶ, ἐμπνέω, διεγείρω, Γ 439, *μένος τινί. K 365, καὶ μετὰ διπλ. δοτ. *σθένος τινί κραδίη, θυμῷ. E 451 κ. ἀ. π. *καὶ τοι θεός ἐμβαλε θυμῷ. *ὁ θεός σ' ἐγώ- τισα. τ 483. 3) κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. εἰς τὴν φρ. *κώπη. ἐμδ. (ἐμπακ. χεῖρας) νά βάλουν χεῖρι εἰς τὰ κωπιά, ἢ μάλλον (ἐῖσω. ἐαυ- τοῦ) νά βάλω, νά ῥιψω εἰς τὰ κωπιά, ὅ ἐ. νά ἐπιταχύνωσι τὴν κωπηλασίαν, ι 489.—Μέσ. ἐμδάλω τι τῶν ἐμαυτοῦ ἢ εἰς ἐμαυτόν, *ἐν δὲ κλήρους ἐβάλλοντο. ἔρριψεν ἕκαστος τὸν κλήρον τοῦ (εἰς τὴν περιεσφαλαίαν) Ψ 352. με- ταφ. *ἐμδ. τι θυμῷ. βάλω τι εἰς τὸν νοῦν μου, διανοοῦμαι, K 447, Ψ 313.

ἐμ-βασίλειά [ω...], ἐν τινι (χώρῃ ἢ πόλει) βασιλεύω, μετὰ δοτ. B 572, α 413.

*Ἐμβασίχυτρος [ω...], ὁ, (ἐμδῆν, χύτρα) οἶονε, *Τσουκαλοπηδῆχης ἢ Τσουκαλοπηδῆς.

(κατὰ τὸν Δημ. Ζήνον· Ἑρπαστοῦ καλῆς), κοι-
μικὸν ὄνομα μῦθος, Βατρ. 137.

ΕΜΒΕΒΑΣΑΝ [..-], ΕΜΒΕΒΑΣ, ΕΜΒΕΗ και ΕΜ-
ΒΗΗ, ΕΜΒΗΝ, ἴδ. ΕΜΒΑΙΝΩ.

ΕΜ ΒΡΕΜΟΜΑΙ, ἀποθ., „βοῶζω, συρίζω μέσα
εἰς· ἀήτης· ἰστίφ ἐμβρέμεται· συρίζει ὁ ἄνεμος
εἰς τὸ πανί, Ο 627 f.

ΕΜΒΡΥΟΝ, τὸ, (βρύω), κυρ. τὸ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς
μητρός, εἰσέτι ἀγέννητον τέκνον, παρ' Ὁμ. ἀπὸ
τὸ νεογνὸν ἀρβύον, Ὅδ. ι 245, 309, 342.

ΕΜΕΙΕΝ, ΕΜΕΙΟ, ΕΝΕΟ, ΕΝΕΙ, ἴδ. ΕΓΩ.

ΕΜΕΝΗΚΟΝ, ἴδ. ΜΗΚΛΟΜΑΙ.

ΕΜΕΝ και ΕΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΕΙΜΙ.

ΕΜΕΝ και ΕΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΙΗΜΙ.

ΕΜΕΝ, „ἐερυνῶ“, „αἰῶα“ Ο 4 f.

ΕΜΙΚΤΩ, ἴδ. ΜΙΓΝΥΜΙ.

ΕΜΜΑΘΕ, ἴδ. ΜΑΝΘΑΝΩ.

ΕΜΜΑΠΕΣ [..-], ἐπ. ἐπὶ β. ταχέως, εὐθύς,
ἀμέσως, «ἀπόρρυσσε» Ε 836, «ὕπακουσε» ζ
485 (πύλιντος· ἐκ τοῦ μαπέω=μάρπτω κατὰ τινα
Σχολ. τοῦ Ὁμ. καὶ τὸν Λόδοκκ.).

ΕΜ-ΜΕΜΑΨ [..-], γῆλ, ὅς, ἐπ. (ἴδ. ΜΕΜΑΛ),
ὁρμητικὸς, σφοδρὸς, ὀξύς, *Ιλ Ε 442, 240,
330 κ. ἀ.

ΕΜΜΕΝ ἔ ΕΜΜΕΝΑΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶναι, ἴδ. ΕΙΜΙ.

ΕΜΜΕΝΕΣ, ἐπ. οὐδ. τοῦ ἐμμενῆς, πάντοτε ὡς
ἐπὶ ἐκλαμβανόμενον καὶ μετὰ τοῦ «ἀεὶ» συν-
δυαζόμενον «ἐμμενὲς ἀεὶ» πάντοτε σταθερῶς,
ἀδιαλείπτως, διηνεκῶς, Κ 364, ι 386 κ. ἀ.

ΕΜΜΟΡΑ, ἴδ. ΜΕΪΡΟΜΑΙ.

ΕΜΜΟΡΟΣ, ὄν, ἐπ. (ἐμμορα, μεῖρομαι) μέτση-
ρας, μετὰ γεν., «τιμῆς» Ο 480 f, γ' Δῆμ. 481.

ΕΜΟΣ, ΕΜΗ, ΕΜΟΝ, ἐπὶ β. κτητικ. (ἐμοῦ) εἰδι-
κὸς μου, Ὁμ. πλγ., σπανιώτερον μετὰ τοῦ ἄρ-
θρου συνηρημ. «οὐμός» Θ 360 ἐπιτείνεται ἢ
μᾶλλον ἀντιδιαστέλλεται διὰ τῆς γεν. τῆς αὐτοῦ
«ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος» δ 45, γ' Απ. 328, «ἐμῇ
ἀγγελίᾳ» ἢ περὶ ἐμοῦ ἀγγελία, Τ 337.

ΕΜΠΆΖΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ. μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ
παρ. φροντίζω περὶ τινος, εἶδω ἀκρόα-
σιν, προσέχω, μετὰ γεν., «θεοπροπίης» ἐν Ἰλ.
μόνον Π 50, α 445, «ἐμὸν ἐμπάζσο μύθων»
α 271· ἄπαρ μόνον συνενάχθη μετ' αὐτ. «ἐκέ-
τα» π 422. (Ἡ παραγωγή ἀμφίβολος. ἢ. Ἄλλ'
ἴδε τὴν λ. ΕΜΠΑΙΟΣ. Τὸ β. ἔσωσεν ἡ καθομιλ.
κατὰ τὸν Κοραῖν Ἀττ. 4, 572, ἀλλὰ σύνθετον
„συνεμπάζομαι“).

ΕΜΠΑΙΟΣ, ὄν, ἐπ. ἐμπειρος, εἰδήμων, μετὰ
γεν. «ἔργων» Ὅδ. υ 379, ἐνθα τὸ αὐ καίται
βραχύ, φ 400. (ἢ. Φαίνεται ὅτι εἶνε σύνθ. ἐκ τῆς
ΕΝ καὶ τῆς ῥίζ. ΠΑ-, ἐξ ἧς τὸ πᾶ-ομαι, πέ-
παμαι,=ἐκτεμαί, κατέχω· ὅθεν πολυ-πά-μον, ἴδ.
τ. λ. Κυρ. λοιπὸν τὸ ἐμπα-γ-ος=κάτοχος,
καὶ ἔπειτα εἰδήμων, ἐμπειρος κατὰ τὴν αὐτὴν
συγγένειαν τῶν ἐννοιῶν, καθ' ἣν ἡ καθομιλ. λέ-
γει „κατέχω, καταλαμβάνω“ τὸ ἐννοῶ, γινώ-
σκω, εἶμαι εἰδήμων. Ἐκ τοῦ ἐμ-πα-ος ἔγενετο
τὸ ἐμπάζομαι).

ΕΜΠΑΙΩΝ [..-], ἐπὶ β. (πάλιν), δὲ
Ἑρμ. 78.

ΕΜ-ΠΑΣΣΑ, ὀφρ. ἀ. ἐνέπασσα, ἐπ. τα-
σπαλίζω ἐντός· μεταφ. ἐνεργάζομαι,
νω εἶδω καὶ ἐκεῖ, μετ' αὐτ. Γ 126
X 441.

ΕΜΠΕΔΟΣ, ὄν (ἐν, πίδον) κυρ. ἐπὶ π.
ἰστάμενος, στερεός, ἀμετακίνητος.
ψ 203· ὅθεν 1) στερεός, ἀκράδαν-
τος· Μ 9, 42· ὅθεν ἀμετάβλητος·
33· τοῖσιν ἐμπεδα καίται (γέρα)· αὐ-
κέραια, σῶα, Ι 335· βήτη, ἴ. μ.
ἀπαρμυῖατος, ἀμετατρέπτου, Ὁμ.
ἐπὶ χρόνον διειρηκῆς, διηνεκῆς, ἀδύ-
«φυλακῆ» Θ 521, «κομῆς» Ο 433·
ταφ. σταθερός, εὐσταθής, ἀμεί-
«ῆτορ, φρένας» Ζ 352, σ 245· «Πρ-
πέδος οὐδ' ἀσέφρων» Γ 183.—Τὸ οὐ-
ὡς ἐπὶ β. ἔχει τὰς αὐτὰς σημασίας· Ρ
νεῖν· Ε 527· ἐπιτείνεται ἐν τῷ συνδυασμῷ
ἀσφαλῶς· ν 86· ἀσφαλῶς· ἐμπεδὸν
441, τ 443.

ΕΜ-ΠΕΛΑΖΩ, μέλ. σω, ἀμετάβ. τ.
«δύω» γ' Ἑρμ. 523.

ΕΜΠΕΣΣΙΝ, ἴδ. ΕΜΠΪΠΤΑ.

ΕΜ-ΠΗΓΝΥΜΙ [..-], μέλ. πῆξω, „
μόνον ἐν τμ. Ε 40, χ 83.

ΕΜΠΗΣ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐμπα-
λ., (κυρ. ἐν πᾶσι) εἰς πᾶσαν περίε-
τὸ Γαλλ. toutefois) „μέ ὅλα ταῦτα
λά, ὅμως· ὅθεν πολλάκις· ἀλλ' ἐμπα-
μω, δ 400 κ. ἀ. ἢ προηγουμένου
562, γ 209· ἀλλὰ καὶ ἐπομένου, Ε
τείνεται διὰ τοῦ Καὶ «ἀλλὰ καὶ ἐμπα-
Τ 422, «καὶ ἐμπης» ε 205. Ὡς αὐτὸ
παρὰ τινων ἐρμηνεύεται διὰ τοῦ ἐν-
τελῶς, παντάπασιν (ἢ. καὶ ταύτην
τῆς λ. θεωρεῖ ὡς θεμελιώδη ὁ Βαυρμ.
νεωστῆτ. Περὶ μορίων τῆς Ἑλληνικῆς
τεία) Ξ 474, Τ 308, τ 302 κ. ἀ. Τῆς
αὐτῆς σημ., καὶ ἐν αἰτιολογικῇ λ.
ἔμει· εὐχεσθαι—σγῆ ἐφ' ὕμειων, ἵνα
γε πόθωνται, ἡς καὶ ἀμφαδίην, ἐπεὶ
δύμεν ἐμπης· ἐπειδὴ κἀμένα „πάλιν
δοῦμεθα (ὕπεννοεῖται καὶ ἂν μᾶς ἀ-
196, πρὸλ. Μ 326, Ρ 632, δ 499,
ὅθεν καὶ ἐπὶ ἀπροσδοκήτου, ἐνθα ἡ καὶ
μεταχειρίζεται τὸ „μᾶ“ ὡς „ἐμπα-
χοι μεγάρων—φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς
αἰσθημένοις· τ 37, ὡσαύτως· καὶ σ 33
τίθεται εἰς τὰς ἀποδόσεις· μετοχῶν ἐ-
κὼν ἔχουσιν τὸ «περ» Ρ 229, Ω
κ. ἀ. πολλάκις δὲ καὶ ὀπέρβασιν, ο
«ὅμως»· πάσχει, τίθεται ὁμοῦ μέ-
τε τὸ «περ ἐμπης» δύναται νὰ με-
διὰ τοῦ ὅσον καὶ ἂν «Νέστορα ὁ
ἐκχέ, πίνοντά περ ἐμπης» ὅσον κα-
ῆσχολετο περὶ τὸ πίνειν, Ξ 1, α 38

των αὐτοπροσώπως ἐν τῇ ἀληθινῇ αὐτοπροφῇ εἰς τοὺς ἀνθρώπους φανερούμενων, οἱ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς· ἐπικινδύνοι θεοὶ ὅταν „φανερῶνται“, Υ 431, γ 201 „ὄνειρον“ „ὄλοφάνερον“, δ 841. κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ ἀργός=λευκός· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἐν ἔργῳ). ἡρῶς [..], γία, ὅς, μετοχ. τοῦ παρακ. ἀρῆστω (ἀρ-) μόνον ὡς ἐπιθετον, ἐν-μένος, στερεωμένος, ε 236 f.

κα [..], ποι. (ἐναρᾶ), μέλ. ἔω, ἀόρ. ἀ. κυρ. ἐκδύω πολέμιον φονευθέντα, „γυ-“, μετ' αἰτ. Ἰλ. πλχ., μετὰ δὲ αἰτ. κατ' ἀφαιρῶ τινος τὰ ὅπλα, σκυλεύω, 487, X 323 (ὅπου ἄλλοι τὴν αἰτ. τοῦ ἥττον ὀρθῶς ἐξαρτῶσιν ἐκ τοῦ „κα-“) ὅθεν ἐν τῇ μάχῃ φονεύω. E 455, 31 κ. ἀ., ἐν γένει φονεύω A 491.

ἰομῖος [..], οη, ὁ ἐν ἀριθμῳ ὦν, ἀριθμῶμενος· ἄλλην ἐνέησιν ἐναριθμῶνα συμπληρώσῃ τὸν ἀριθμὸν, μ 65· με-ἐν λόγῳ ὦν, ὁ λογιζόμενός τι, ὁ-λογαριάζεται, τιμάται „οὔτε ποτ' ὦν ἐναριθμῶς οὐτ' ἐνὶ βουλή“ B 202. κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἑρμηνείαν: οὔτε ποτὲ ὦν λογιζόμενος, ὁ ἐ. ἔχων ἀξίαν τινὰ ἐν τῇ βουλῇ· κατὰ δὲ τὸν Διοδωρῆ, ὅστις κατὰ τὴν ἑρμηνείαν ταύτην ὡς προϋποθέ-δουληφῶρον ἀνδρὰ τὸν Θωραϊτὴν, ὑπερ-σημαίνει: οὔτε ποτὲ ἐν πολέμῳ φαινό-μενος· ἀπόλεμος καὶ ἀναλικός, οὔτε ἐν τῇ βου-λάῳ καταλεγόμενος, ὡς μὴ βουλευτής).

ῥαϊαν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐνασαν, ἴδ. καίφα-τος [..], η, οη, ἐπ. εἰνατος, B 295· ὁ ἴδ. B 343.

μοι, ὁ, ποι. 4) κυρ. ἡ κοίτη, ἡ τὸ ὀρθητικῶν γεμιάρρων, ἡ ἡ τέφρος, „καί“, Ἰλ. Π 74· ἔπειτα αὐτὸς οὗτος ὁ ῥῶνος ἡ χεῖμαρρὸς Φ 283, 342. 2) ῥῶνος ἡ φάρμαξ, χαράδρα Ὑ. Ἀφρ. 74, 124. ἰκνῆμι [..], γγνωστοποιῶ, φανερώ-ναι τὸ μέσ. εὐρίσκεται παρ' Ὁμ. „Πη-λεΐομαι“, ἔξυπακ. „λόγον“, θά φανερώ-ω) τὸν λόγον μου εἰς τὸν Πηλεΐδην, ἡ ἡλῶ πρός τὸν Πηλ. T 83 f.

κα [..], ἀκλιτον, „ἐνδεκα“ I 329, ε

ἀλ-πυκτις [..], γ, ἐνδεκα πῆχει· ἡ „ἔγχος“ Ἰλ. Z 349, Θ 494.

καίος, η, οη, ἐνδέκατος, Ω 666· —κατῆ, ἔξυπακ. ἡμέρα, 6 374 κ. ἀ.

σιος, η, οη. 4) ὁ ἐν δεξιᾷ, ὁ ἐκ δε-πρὸς δεξιάν, δεξιός, „σηματα“ σημετα οὐτέστιν αἵσια, εὐτυχίαν προμηνύοντα, ἴδ. δεξιός.—Ω: ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ. ἐν-πρὸς δεξιάν, „δεξιὰ“. Ἡ διεσθύνεισιν ἑωρεῖτο ἐν τοῖς συμποσίοις, ἐν ταῖς συν-κ.τ.τ. αἰσίαι καὶ ἑταίρειο αὐστηρῶς, οἷον

ἐν τῷ „οἶνοχοῦν“ A 597, κατὰ τὴν κληρώσει H 184. Ὡσαύτως καὶ κατὰ τὴν ἐπαιτείαν ὁ Ὀδυσσεὺς πρὸς δεξιάν ἐπαιτεῖ, ρ 365. 2) ἐπι-δεξιός, ἐπιτῆδεις, Ὑ. Ἐρμ. 454.

ἐν-δεα, ἀόρ. ἀ. ἐνέδησα, δένω, δεσμεύω ἐν-τός (τινος), προσδέω, „ἐμπλέκω“ ε 260· „νευρήν“. O 469· μεταφορ. „Ζεὺς ἐνέδησέ με ἄτῃ“ μὲ περιέπλεξεν εἰς ἁμαρτίαν, B 144, I 48· πρὸλ. ἐφάπητα.

*ἐναιλόμαι [..], ἐπ. ἀποθ. (ἐνδῖος) εἶμαι ἐν ὑπαίθρῳ, Ὑμ. 32, 6.

ἐν-αίημι [..], ἐπ., παρατ. γ'. πληθ. ἀναῶς. ἐνόησαν ἀντὶ τοῦ ἐνεδῖσαν, ἀποδιώκω, Σ 584 f. Πρὸλ. αἰεμαι.

ἐναῖνα [..], τὰ (ἐν, ἐνδον), μόνον Ψ 806 f., κατὰ τινὰς μὲν τὰ ἐντόσθια, „τὰ ὠστικά“, ἢ κατ' ἄλλους δὲ τὰ ἐντός τῆς πανοπλίας οἰα-δήποτε μέλη τοῦ σώματος τοῦ ὀπλισμένου, ἐφ' ὅσον καλύπτονται ὑπὸ τῶν ὅπλων.

ἐναῖος [..], οη, μεσημβρινός, ὁ περὶ με-σημβρίαν μόνον „ἐνδῖος ἤλθε“ δ 450 ζ· „ἐν-δῖος ἰκόμεσθα“ A 726. (Παράγεται ἐκ τῆς ἐν καὶ τῆς ρίζ. αἰφ (ἐξ ἧς τὸ Διός, δτος κτλ. καὶ τὸ Λατ. dies), κυρ. ὁ αἴθριος, λαμπρὸς οὐρα-νός, ὅθεν ὁ χρόνος ὁ περὶ μεσημβρίαν, ὅτε μά-λιστα αἰθριάζει καὶ διαλάμπει ἡ ἡμέρα, ἐν ᾗ περὶ τὴν πρῶταν καὶ ἐσπέραν εἶνε οἰαγλώδης καὶ ἥττον λαμπρά, πρὸλ. εἴαιοι, ἡέρι, ἡέριοι).

ἐναοθεν, ἐπὶρ. (ἐνδον). 1) ἐνδοθεν, „ἀπὸ μέσα“, „ὕπακούειν“ δ 283, υ 404. 2) ἐσω-τερικῶς „ἀπὸ μέσα“, „Ζηνός· που τοιγύδε—ἐνδοθεν αὐλή“ τοιαύτη ἐσωτερικῶς, „ἀπὸ μέ-σα“, δ 74, 293, 467· μετὰ γεν. „ἐνδοθεν αὐ-λῆς“ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν αὐλήν, ἐντός· τῆς αὐ-λῆς, Z 247.

ἐναοσι [..], ἐπ. ἐπὶρ. (ἐνδον) ἐνδον, ἐντός Z 498 κ. ἀ. ἐσωτερικῶς, „μέσα“, μετὰ τοῦ „θυμός· μέσα ἡ καρδιά“, A 243, 6 315 κ. ἀ. τοῦναντίον τοῦ „θύρῃ“ γ 220· μετὰ γεν. Σ 287· ἐπὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ μέρους τῆς ἀσπίδος, T 271.

ἐναον, ἐπὶρ. (ἐν), ἐντός, „μέσα“, ἰδίως ἐν-τός τῆς οἰκίας, ἐν τῇ οἰκίᾳ, Λατ. domi, Ὁμ. πλχ. „ἐνδον εἶναι“ „μέσα“ (=ς τὸ ὅσπτι) K 378, π 202 κ. ἀ. μετὰ γεν. „Διός· ἐνδον· ἐν τῇ τοῦ Διὸς οἰκίᾳ, T 43, πρὸλ. Ψ 200.

ἐν-δοῦπη, ἀόρ. ἀ. ἐνδοῦπησα ἐναῶς. ἐμπι-πτω μετὰ δούπου, πίπτω μέσα μὲ βρῶν-τον, μετὰ δοτ. „μέσφ ἐνδοῦπησα“ Ὁδ. μ 443, ο 479

ἐναικέως [..], ἐπὶρ. ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς, προθύμως, μετὰ ζήλου, ἐξ ὁ-λῆς ψυχῆς, πιστῶς, ἐν Ἰλ. σπανίως, „τρέ-φειν“ Ψ 90, „φείδεσθαι“ Ω 458, „ἁμαρτεῖν“ Ω 438· συχνά ἐν Ὁδ. μετὰ τοῦ „φιλεῖν, πέμ-πειν, λούειν, κορεῖν“ ε 62, 337, κ 65, 450, ω 212 κ. ἀ. „ἐνδυκ. κρέα ἤσθαι“ μὲ ὀρεῖν, ε 109. (Παράγ. κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τῆς ἐν καὶ δύο οἰα-ναι· εἰσχωρητικῶς, πρὸλ. περὶ τοῦ παρηνθᾶτω

κ τὸ ἀτρεκέως ἐκ τοῦ τρέω, κατὰ δὲ τὸν Δυντίζερον ἐκ τοῦ δοκῇ, κατ' Ἀιολ. τροπήν τοῦ ο εἰς υ καὶ σημ. κυρίως· μετὰ προδοκίας, προσοχῆς, ἐπομ. ἐπιμελῶς· ὡσαύτως φρονεῖ καὶ ὁ Δουδερλ., ἂν καὶ δὲν παραδέχεται τὴν Ἀιολ. τροπήν. || Νεωτέρα δὲ γνώμη τοῦ Δυντίζερου ἐν τῇ ἐκδ. τῆς 'Οδ. εἰς η 236 εἶνε· ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ ἄχρ. ἐνδυκῆς, ὅπερ ἐκ τῆς ἐν καὶ τοῦ ἄχρ. δύκος (πρόβλ. ἐνδυκος ἐκ τοῦ δίκη)=δευ-κος (ὅθεν τὸ ἐπιθ. λαεγκῆς καὶ τὸ κύρ. Πολυδεύκης=πολυπρεπής, ἐκπρεπής)· τοῦτο δὲ τὸ δευκος σημ. ὅχι κατὰ τὸν Σχολ. τὸ γλευ-κος, ἀλλὰ τὸ προσήκον, πρέπον· ὅθεν ἐνδυ-κῆς· πρεπόντως, προσηκόντως).

ΕΝΔΥΝΩ [-.] = ἐνδύομαι, μόνον κατὰ παρ.τ. ἐν-δυνε ἀντὶ τοῦ ἐνέδυνε, ἐνδύομαι, περιβάλλο-μαι, «χιτῶνα» B 42, K 21· μεταφορ. «ἐν δὲ οἱ ἥτορ δυν' ἄχος» ἡ καρδιά του περιεβλήθη λύ-πην, T 367. || Τὸ ν προσλαμβάνει τὸ ρ. τοῦτο καὶ ἐν τῇ καθομλ. „ἐνδύνω, ἐνδύνομαι“.

ΕΝΔΥΝ [-.ν.], ἄορ. ἄ. ἐνέδυσκ' ἄορ. β'. ἐνέδυν, μετοχ. ἐνδύς· μέσ. ἄορ. ἄ. ἐνεδυσάμην. 1) με-ταθ. ἐνδύω, περιβάλλω (τινά), „ἐνδύνω“ Βατρ. 460. 2) Τὸ μέσ. μετὰ τοῦ ἐνεργ. β'. ἄορ. καὶ παρακ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι, „ἐν-δύνομαι“, μετ' αἰτ. «ἡ δὲ χιτῶν' ἐνδύσα» E 736· ἐν τμ. «ἐν δ' αὐτό; ἐδύσετο χαλκόν» *Il. B 378, A 46.

ΕΝΕΨΚΑ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐνψικα, ἴδ. ΕΝΨΙΜΙ.

ΕΝΕΨΚΑΙ, ἴδ. ΦΕΡΩ.

ΕΝΕΨΙΜΙ (εἰμῖ), ἄ. πληθ. ἐπ. ἐνεψιμεν, E 477, εὐκτ. γ'. ἐν. ἐνεΐη· παρ.τ. γ'. ἐν. ἐνψην, γ'. πληθ. ἐνεσαν, ἐνυπαρχω, εἶμαι ἢ εὐρίσκομαι μέ-σα, ἀπολ., *Ομ. πλη. καὶ ἐν τμ., ἔτι δὲ μετὰ δοτ. «ἀργυρο; ἀνθρ' ἐνεστιν» κ 45· μετ' ἐπιρ. «οἷ-κοι ἐνεστι γόος» Ω 240· «ὀλίγο; ἔτι θυμός ἐνψην» ἐμοὶ δηλ., ὀλίγη ζωὴ ὑπελείπετο ἔτι ἐν ἐμοί, A 393· ὅθεν καὶ μετὰ δοτ. προσώπου σημ. ἔχω τι, «εἰ γάλακον δέ μοι ἥτορ ἐνεΐη» ἂν εἶχα γάλακ. κτλ. B 590· πρόβλ. P 156.—Τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ τὸ κσι ἀντὶ τοῦ ἐνεστι ἢ ἐνεσαι (|| εἶνε δηλ. ὅχι ἑτερο; τύπος συγκε-κομ. τοῦ ῥήματος, ἀλλὰ ἡ πρόθεσις ἐνί, ἡται, ὅταν ἐνυπακούται τὸ ῥήμα εἰμῖ, ἀναβιβάζει τὸν τόνον, ἴδ. καὶ ΠΑΡΑ, ἐπὶ καὶ ἸΣΑ), Ξ 441, Σ 53, Υ 248, ι 426 (ὕπαρχουσι μεταξὺ αὐ-τῶν) σ 355 «ἐνι τοι φρένες οὐδ' ἡδαιαί» δὲν ἔχεις φρένας, οὐδὲ σπυρί“ („κουκούται“) φ 288.

ΕΝΕΚΑ καὶ ΕΝΕΚΕΝ, ρ 288, 310, ἐπ. καὶ Ἰων. ΕΐΝΕΚΑ, A 474, 6 491 κ. ἄ. πρόθεσις μετὰ γεν. ἐνεκα, ἐξ αἰτίας, διὰ (μετ' αἰτ.)· ὅτε μὲν προτάσσεται, ὅτε δὲ ἐπιτάσσεται τῆς γενιᾶς.

ΕΝΕΚΤΡΕΞ, ἴδ. ΕΚΤΡΕΞ.

ΕΝΕΝΗΚΟΝΤΑ, B 602, ἐπ. ΕΝΝΗΚΟΝΤΑ, τ 474, ἀκλιτοὶ ἀριθμ. ἐγενήκοντα, „ἐγενήντα“.

ΕΝΕΝΙΠΟΝ, ΕΝΕΝΙΠΤΕ (ἀνθ' οὗ ἐσφαλμένη ἀνά-γνωσις ἐνένιπτε), ἴδ. ΕΝΙΠΤΑ.

ΕΝΕΠΗ καὶ ΕΝΝΕΠΗ, ποι., προστ. ἐνεπε. εὐκτ.

ἐνέπομαι, μετοχ. ἐνέπων· παρ.τ. ἐνίπα-ταῦθα ὑπάγεται οὐ μόνον κατὰ τὴν ση-καὶ κατὰ τύπον (ἴδ. τὸ τέλος) καὶ ὁ ἀ-σπον, β'. ἐν. ἐνισπε, Ω 388, προστ. ἐνί-πον δ 642, συνήθως· δὲ ἐνισπες (ἀλλὰ π-τέλει στίχου) Δ 486, Ξ 470, γ 401 κ. *Ομοίαν προσθήκην τοῦ ς εἰς τὸ τέλος ἐνικ. τῆς προστ. ἔχει ἡ καθομιλοῦμαι ἐν τμ. =ἰδὲ καὶ „πές“=εἰπέ), ἀπαρρ. ἐνισπῆς, ἐνίσπω, εὐκτ. ἐνίσπομαι· μέλ. ἐνίψω, H 437 καὶ ἐνισπήσω, ε 98. 1) λέγω, ἔμ-μαι, ἀφηγοῦμαι, ἀγγέλλω, «μυθῶν» B 80, Θ 412, «ἄνδρα μοι ἐνεπε» δ 642 (κατ' ἄλλους ὀνόμας μου) τὸν ἄνδρα, εἰ-εἰπέ μοι τὸν ἄνδρα, ὁ εἰπέ μοι παρὰ τὸν ἄνδρα, α 4· ὡσαύτως· «μνηστήρων ὁμῶς» 414· «τοῦ παιδὸς μύθων» εἰδῆσιν παρὰ τὸν ἄνδρα, λ 492. 2) λέγω, ὁμιλῶ, διαλέ-«πρὸς ἄλλῃλους» Δ 643. (Κατὰ μὲν τὴν τριαννὸν εἶνε τὸ ρ. τοῦτο ἐκτενέστερον πα-εἰπεῖν· ΕΗ-, ΕΜΗ-, ΕΝΕΠ-· κατὰ δὲ τὴν δερλ. παρήχηται τὸ ἐνεπ. (συνεσταλμ. ἐν-τοῦ ἀναλείπειν, ὅ εἰ. κυρίως· μεγαλοφώνως || οἱ δὲ νεώτεροι γλωσσολόγοι παράγουν ἀνωτέρω σχηματισμούς ἐκ τινος ρίζης εἰς Λατ. nec=die-) ἐξ ἧς καὶ ὁ ἀνωτέρω ἐνισπον καὶ τὸ ἐσπετα καὶ θεσπέσιος ἄσπετος, ὥστε τὸ ἐνέπω=ἐνσέπω, Ἀιολ. ἐτεν-να=ἐτεν-σα=ἐτεινα).

ΕΝΕΡΕΙΔΩ, ἄορ. ἄ. ἐνέρεισα, εἰσωθέ-πῆγω, χώνω· «μοχλὸν ὀφθαλμῶν»

ΕΝΕΡΟΚ, πρό φων. ΕΝΕΡΟΕΝ, καὶ ΚΕΡ-ΟΕΝ, ἄπ. ἴδε, ποι. ἐπὶρ. 1) κατὰ τὴν ὀ-ἀντιθ. τοῦ «ὕψοθεν» Υ 57, ν 463· ὁ 385, (|| καὶ ἐνταῦθα ἐρμηνευτέον· κα-διότι εἶνε ἀντίθετον τοῦ ἐν τοῖς ὕψις ὅθεν «εὐρυπρὸθεν»· ἐγὼ μὲν ἀνωθεν, οἱ δὲ ἐν-τωθεν) «οἱ ἐνερθε θεοί» οἱ καταχθόν-οἱ, οἱ θεοὶ ἀπὸ κάτω, Ξ 274. 2) φ-ὑποκάτω, „ἀπὸ κάτω“ «ἐν. Ἀἰεὶ» καὶ ἐπιτασσόμενον τῆς γεν. «ὠρήκας ἐ-νος ἐν.» A 234, 252. (|| ἴδ. τὴν ἐπομ.)

ΕΝΕΡΟΙ, οἱ, ὡς ἐπὶ τὸ πολύ ποι. (κυρ-ροι, Λατ. inferi) οἱ κάτω, οἱ καταχ-εἶτε θεοὶ, εἶτε ψυχαὶ ἀνθρώπων, *Il. O 61, Υ 474, 338. (Παράγεται ἐκ τῆς π-ἐξ ἧς ἄχρ. ἐνερ, Λατ. infer, || ὅθεν ἐνερ-θεν, καὶ κατ' ἀποκοπὴν νέρθε).

ΕΝΕΡΤΕΡΟΣ, H, οη, ποι. συγκρ. τοῦ ἐνε-τώτερος, καταχθονιώτερος, «ἐνέρτερ-νίωνων», ||. τουτέστι μεταξὺ τῶν καταχ-κατωτέρων ἐν τῇ Ταρτάρῳ, ἐνθα ὁ Κρόν-Τιτάνες, E 898, πρόβλ. «ἐνέρτεροι θεοί»

ΕΝΕΣΑΝ, ἐπ. ἴδ. ΕΝΕΙΜΙ.

ΕΝΕΣΪΗ καὶ ἐπ. ΕΝΝΕΣΪΗ, ἡ (ἐνίημι) κέλευσις, προτροπή, προσταγή, «ἐν-νεσΪήσιν» κατὰ τὰς διαταγὰς ἢ εἰσηγή-νης, E 894 †.

ΕΝΙ-ΚΛΑΘ, ποι. αντί του: ἐγκλάω, κοπτάω, «σπᾶνω»· μεταφ. μὴ δένζω, ματαιώνω, [ἀνακόπτω], μετ' αἰτ. *Ψλ. Θ 408, 422.

ΕΝΙΠΕΥΕ [-], ἦτορ, ὁ, ποταμός τῆς Θεσσαλίας, παραποτάμιον τοῦ Πηνειοῦ, (|| εἰς ὃν εἰσβάλλει ἐνοούμενος πρότερον μετὰ τοῦ Ἀπιδανοῦ, νῦν Φερσαλιτικός), λ 238, 240· ἄλλοι δὲ ἐννοοῦσιν ὅχι ὄρθω· τὸ ἐν Ἠλίδι παραποτάμιον τοῦ Ἀλφειοῦ, Ψδ. Στράβ. 8, 3, 32. || Ὁ τῆς Θεσσαλίας ποταμός κατὰ μαρτυρίας ἀρχαίας καὶ ἄλλας καὶ ἐξ ἐπιγραφῶν ἐγράφετο Ἑλίπεός.

ΕΝΙΠΗ [-], ἡ (ἐνίπτω) λόγος αὐστηρός, ἐπιτίμησις, ἐπίπληξις, Δ 402· ἀπειλή, ε 446, ὕβρις, υ 266· ἐπιτείνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον διὰ τῶν ἐπιθέτων· ἀργαλή, ἐκπαγλός, κρατερή· Ε 492, Ξ 404, κ 448.

ΕΝΙΠΑΚΙΟΣ, ΟΝ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐμπαικίους, ὅπ. Ψδ. ΕΝΙΠΑΪΣΤΕΩΣΑΙ, Ψδ. ΕΜΠΙΜΠΑΗΜΙ.

ΕΝΙ-ΠΑΪΣΣΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐμπλήσσω, ἀόρ. ἀ. ἐνέπληξα, μετοχ. ἐνιπλήξας, μόνον ὡς ἀμετάβ. ἐμπίπτω, εἰσορμῶ, μετὰ δοτ. «τάφρι»· Μ 72, Ο 344· «ἔρκει»· χ 469.

ΕΝΙ-ΠΡΗΘΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐμπρήθω, μέλ. ἐμπρήσω, 1242, καὶ ἐνιπρ., ἀόρ. ἀ. ἐνέπρησα. 4) ἀνάπτω, πυρπολῶ, καίω, «νῆας, ἄστυ, νεκρούς»· Θ 182, Ι 242 κ. ἀ. πλ.χ. συντάσσεται πάντοτε μετὰ τῆς δοτ. «πυρί», πλὴν ἐν Ι 589, καὶ μετὰ τῆς γεν. «πυρὸς· αἰθομένοιο»· Π 82.

2) ἐπὶ ἀνέμου ἐμπνέω, «φυσῶ μέσα»· ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίου· ἐνέπνευσεν ὁ ἄν. μέσ' ἔς τὴν μέσσην τοῦ πανιού», *Ψλ. Α 481.

ΕΝΙΠΤΩ, ποι., κατ' ἐνεστ. εὐρίσκεται μόνον Γ 438, Ω 768 (ἀνθ' οὗ ἄλλοτε ἐγράφετο: ἐνίσσω), συνήθως δὲ ἐν τῇ γ'. ἐν. τοῦ ἀόρ. ὅ. ἐνένιπε (ἀνθ' οὗ ὅχι ὄρθω)· ἔγραψε κατὰ τὸν Βούτμανον ὁ Σπίτζενρος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδόται: ἐνέ-νιπτε) καὶ μετ' ἀναδιπλ. ἡνίπαπε· κυρ. καθάπτομαι, ἐπιτιμῶ, ἐπιπλήττω, ὀνειδίζω, μετ' αἰτ. Ὅμ. πλ.χ., μετριωτέραν δὲ σημασ. ἔχει ἐν τῇ «κραδίην ἡνίπαπε μύθω»· ἐνεθάρρυνε, υ 17. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ προσδιορίζεται περαιότερον διὰ δοτ., οἶαι αἱ ἐξῆς: «χαλεποῖσιν ὀνειδεσιν, αἰσχροῖς ἐπέεσιν, χαλεπῶ ἢ κακῶ μύθω»· Β 245, Γ 438, Ρ 141, σ 326· σπανιώτερον διὰ μόνης τῆς δοτ. «μύθω»· προσβάλλω τινὰ τὸν λόγου, Γ 427, υ 303 ἢ καὶ ἄνευ αὐτῆς, Ο 546, Ω 768, π 417, τ 65 κ. ἀ. ἀπολελ. σ 78, φ 84 κ. ἀ. (Κατὰ τὸν Ρόγκενον ἡ ῥίζα ἡ ἀρχική εἶνε ιπ- (Λατ. ic-, ictus), ὅθεν ἵπος=μάγγανον, πιεστήριον, κόπανον· ἵπτω λοιπὸν καὶ ἐν-ίπτω σημ. πιέζω, στενοχωρῶ, κτυπῶ· ὥστε δύναται νὰ παραληθῇ πρὸς τὸ μετέπειτα ἐπιπλήττω, καὶ τὸ τῆς καθομιλουμ. «κοπανίζω». Σύμφωνος καὶ ὁ ἐτυμολόγος Κούρτιος καὶ ὁ Δοιδερλ. Ἡ δὲ ἐκ τῆς ῥίζης κνιπ-ἢ ἐκ τοῦ ἐνέπω παραγωγή εἶνε ἀπαράδεκτος).

ΕΝΙ-ΣΧΙΜΠΤΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνσκήπτω· ἀόρ.

α. ἐνεργ. μετοχ. ἐνσκήμψας, ἀόρ. παθ. φθην, «ἐμπήγω», προσηλῶνω, «καρτί τινι· οὐδὲς καρήατα»· τὰς κεφαλὰς ὡς πορὶ προσήλωσαν, ἐκάρφωσαν, ὅ. ἔ. ἀνταρῶν κατῶν, Ρ 437. Παθ. «ἐμπήγωμαι φώνομαι»· «δόρυ αὐδὲ ἐνσκήμψθη», Ρ 528.

ΕΝΙΣΠΗ, ἡ, χωρίον τῆς Ἀρκαδίας· Στράβωνος ἀγνωστον, Β 606, πρὸς. Ω 25, 12.

ΕΝΙΣΠΟΝ, —ΕΥ, ΕΝΙΣΠΕΚ κτλ. Ψδ. ἐνίσπε· ΕΝΙΣΣΩ, ἐπ. ἕτερος τύπος τοῦ ἐνίπτε· Ψδ. (κατὰ τὸ πέσσω καὶ πέπτω, ἡ ἑσπερον ἐκ τῆς ῥίζ. ικ=ιπ, Λατ. ic-, ictus, ἵω=ἐνίσσω) καθάπτομαι, ἐπιπλήττω, διζω, συνήθ. μετὰ δοτικῶν, οἶαι αἱ Ε. γλοι: ἡ αἰσχροῖς ἐπέεσσι ἡ ὀνειδίσαι· Χ 497, Ω 238, μετ' αἰτ. Ξ 238· «κακοῖσιν ἢ δὲ βολῆσιν»· καθάπτομαι (πρὸς τινί) μὲ λόγους κακοῦς καὶ μὲ βολὰς (πρὸς σχῆμα τὸ καλούμενον ζεύγμα) ω 161, μετοχ. ἐνισσόμενος ω 163.

ΕΝΙ-ΣΧΙΜΠΤΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐγχερίμπτω, 278, Ρ 405.

ΕΝΙΣΤΩ, Ψδ. ΕΝΕΠΩ.

ΕΝΝΑΪΡΩ=ΕΝΑΪΡΩ, Βατρ. 274.

ΕΝΝΕΑ [...], ἀκλ. ἀριθ. «ἐννεά»· Ὅμ. ὡς στρογγύλος ἀριθμός, Π 725, λ 577, καὶ ὅτι ὡς τριπλῇ τριάς εἶχε τι ἱερὸν ἄν. πρὸς. Β 96, Ζ 174, γ 7.

ΕΝΝΕΛΒΟΙΟΣ [...], ΟΝ (ἐνν. βοῦς)· βοῶν ἀξίαν ἔχων, «τεύχεα»· Ζ 236.

ΕΝΝΕΛΑΚΑΪΔΕΚΑ [...], ἀκλ. ἀριθ. «ἐννεά»· Ω 496.

ΕΝΝΕΛΠΗΚΤΗΣ [...], τ (ἐνν. πῆχυς)· πῆχυν μῆκος ἔχων, Ω 270, λ 311.

ΕΝΝΕΛΪΣΙΑΙ [...], ΑΙ, Α, ποι. ἀντὶ τοῦ νεακί· σχίλιοι, αἱ, α, «ἐννεὰ χιλιάδι», 860, Ξ 448.

ΕΝΝΕΟΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐνεον, Ψδ. κέπ.

ΕΝΝΕΟΡΓΥΙΟΣ, ΟΝ (ἐνν. ὀργυιά)· ἐννεογυῖα· μακρός, λ 312· (ἀναγνωστὴς συνιζῇσιν τοῦ ε καὶ ο, || ὡς καὶ ἐν τῇ καὶ πάντοτε συνιζάνονται αἱ δύο τελευταῖαι τοῦ ἐννέα).

ΕΝΝΕΠΩ, Ψδ. ΕΝΕΠΩ.

ΕΝΝΕΣΙΗ, ἡ, Ψδ. ΕΝΕΣΙΗ.

ΕΝΝΕΠΡΟΣ, ΟΝ, ἐπ., κατὰ τὴν συνήθη γωγῇ ἐκ τοῦ ἐννέα καὶ ὤρος ἡ ὥρα σπινθεαστής (πρὸς. Πλάτ. Νόμ. 624 Β., Μέν. Ε. καὶ Στράβ. 10 σ. 730)· καὶ αὕτη μὲν ἡ ἔχει χώραν ἐν λ 311 καὶ τ 179 «ἐννεοῦ σίλευ»· ἐννέα ἔτη ἐβασίλευεν (ὁ Μίνως)· τα συνετύγχανε μετὰ τοῦ Διός· δὲν φαίνεται ἀρμόζουσα ἐν τῇ «ἐνν. ἀλειφαρ»· Σ 351, ἡ βοῦς, σίαλοι· κ 19, 390. Διὰ ταῦτα Κλάσσην παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀεζή· τῆς Ἐν καὶ ἐρμηνεύει: ὁ μεταξὺ (ἄλλων)

ΕΝ-ΣΤΑΞΗ, παρακ. παθ. ἐνέστακται, ἐνστάζω, ἐνσταλάζω, ἐμπνέω, μεταφορ. μόνον «εἰ δὴ τοι σοῦ πατὴρ ἐνέστακται μένος» Β 274 f.

ΕΝ-ΣΤΗΡΙΞΗ, στηρίζω (μέσα) εἴ; (τι), μόνον παθητ. «ἐγγχείη γαίῃ ἐνέστηρικτο» τὸ ἀκόντιον ἔμενον ἐμπηπηγμένον εἰς τὴν γῆν, Φ 468 f.

ΕΝ-ΣΤΡΕΦΗ, στρέφω (τι) ἐντός (τινος)· παθ. στρέφομαι ἔν (τινί) μετὰ δοτ. «μηρὸς Ἰσχυρ ἐντρέφεται», Ἰδ. Ἰσχύιος, Ε 306 f.

ΕΝ-ΤΑΝΥ [..υ..], ἐπ.=ἐντείνω· μέλ. ἐντανύ-σω· ἀορ. ἀ. ἐντανύσασ· μέσ. ἀορ. ἀ. ἐντανύσασ· μὴν· τεντώνω μέσα (εἰ.), «ἱμάντα βοῦς» ἱμάντα βοείου δέρματος (εἰς τὴν κλίνην) *Οδ. Φ 204 (ὅπως ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ Εὐσταθ. γράφουσιν ἀντὶ τοῦ συνήθους ἔκταν.) «νευρήν» ἐντείνω (ἐν τῇ τῶσφ), ὅ ἐ. τὴν τίως χαλαρὰν νευράν τοῦ τόξου τεντώνω, τ 587, φ 97, ω 474· ὅθεν «βίον, τῶσαν ἐντ.» ἐντείνω τὸ τόξον (καὶ οὕτως ἔγω ἔτοιμον πρὸς τόξους) τ 577, φ 75, 114, 150 κ. ἀ. Παθ. «τόξον ἐντα-νύσθαι» (ὅπερ καίτοι ἀντὶ μελλόντος, Ἰδ. ΤΑΝΥ) ὅτι θά ἐνταθῇ, φ 92. Τὸ μέσον καίται φ 403. (*Οτι τὸ «ἐνταν. τόξον» δὲν σημαίνει τὸ ἐν-τείνω τὸ τόξον καθ' ἣν στιγμήν ἐκτοξεύω τὸ βέ-λος, ἀποδεικνύει μάλιστα τὸ φ 406 ε.).

ΕΝΤΑΤΘΑ, ἐπιβ. (ἐν) «πρὸς τὰ ἐδῶ», «τρέ-πειν» I 604 f.

ΕΝΤΑΥΘΩ, ἐπιβ. (ἐν) «ἐδῶ», «κατὰ» Φ 422, «ῆσο» σ 405, υ 262, «πύθεω» Γ. Ἀπ. 363.

ΕΝΤΕΑ, τὸ, μόνον κατὰ πληθ., ποι. καὶ μά-λιστά ἐπ. 1) ὅπλα, πανοπλία, Ε 220 κ. ἀ. πληθ. «ἔντεα Ἀρήια» Κ 407, φ 368. Ἰδὼς ὁ θώραξ Κ 34, 73 κ. ἀ. (πρὸλ. Ἀθην. 493 C.)· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ περικεφαλαίαι, ἀσπίδος καὶ δόρα-τος τ 47. 2) ἐν γένει τὰ σκεύη, «δαιτός» η 232, «νῆος» Γ. Ἀπ. 383· (κατὰ τὸν Βούτ-τιμαννον παράγεται πιθανῶς ἐκ τοῦ ἔννυμι, καὶ σημ. κυρίως ὅ,τι τις ἐνδύεται).

ΕΝ-ΤΕΙΝΩ, μόνον κατὰ τὸν παθ. παρακ. ἐντέ-ταμαι, ἐντείνω ἢ ἐκτείνω ἐπὶ τινος. Παθ. «δύρος ἱμᾶσιν ἐντέταται» ὁ δύρος τοῦ ἄρμα-τος εἶνε ἐντεταμένος ὑπὸ (ἢ ἀποτελεῖται ἐξ) ἱ-μάντων (ἐπ' αὐτοῦ τεντωμένων καὶ διασταυρου-μένων, κατὰ τὸν Γράσφ· κατ' ἄλλους δὲ: αἰω-ρεῖται ἐπὶ ἱμάντων) Ε 728· «κυνήη ἱμᾶσιν ἐν-τέτατο» ἦτο ἐντεταμένη ὑπὸ διασταυρουμένων ἱμάντων (οἵτινες ἀπετέλουν οὕτως εἰπεῖν τὸν σκε-λετόν τῆς κυνῆς) Κ 263.

ΕΝΤΕΡΟΝ, τὸ (ἐντός). 1) ἔντερον. «ἄντε-ρο», ἐνικῶς μόνον ἐν τῇ «ἔντερον οἶός» ὅ ἐ. χορδή, φ 408. 2) πληθ. τὰ ἔντερα (τοῦ ἀν-θρώπου), Ν 507, Ξ 517 κ. ἀ.

ΕΝΤΕΙΕΡΓΩΣ [..υ..], ὄν, ἐπ. (ἐντεα, ἐργάζο-μαι), ὁ ἐν τῇ σκευῇ (τῇ ἱππείῳ) ἐργαζόμε-νος, ὁποζύγιος, «ἡμίνοιο» Ω 277 f.

ΕΝΤΕΙΘΕΝ, ἐπιβ. «ἀπ' ἐδῶ, ἢ ἀπ' ἐκεῖ» τ 568 f.

ΕΝ-ΤΙΘΗΜΙ [..υ..], παρατ. γ'. ἐν. ἐντιθεῖν (ὡς

ἐκ τοῦ τιθέω)· μέλ. ἐνθήσω· ἀορ. ἀ. ἐνθήσω· ἀορ. β'. ἐνθέμεναι ἐπ. ἀντιπα- ναι· μέσ. ἀορ. β'. ἐνεθέμην, γ'. ἐν. ἐνθήσω· ἐνθεο. 1) Ἐνεργ. ἐνθέτω, θέτω ἢ (μέσα) εἰς, «σίτον» ε 466, μ 347, ἐν-ρε» Θ 70· «ῶτον οἶος» I 207· ἐπιθ. πλύνω ἐπάνω «χλαίνας» Ω 610. 2) ἀ. θέτω ἢ βάλλω (μέσα) εἰς (ἢ κατὰ) τὴν προθύμω· ἢ ἡδέως, σημαίνοντος δηλ. τὸ διαφέρειν τοῦ ὑποκειμένου, ὡς ἐν τῇ τῆς καθομιλουμένης, «ἐδῶλαμεν τὰ παντὶ κωπιά μας, ἐπήραμεν τὴν κουμπάνια κα- στόν, Ἰστία νηί» δ 578, 784, θ 52, α 34· καὶ ἐπὶ προσώπων «τινὰ λεγέσσαι» φ 42· παρ. «μὴ μοι πατέρας ὁμοίη ἔνθεο πα- μου βάλλης εἰς ὁμοίαν τιμήν (καθώς καὶ ἔχει τὴν εὐχαρίστησιν) Δ 410· ὅθεν βάλλω (τι) ἐν ἐμαυτῷ ἢ εἰς τι τῆς τοῦ, μάλιστα μεταφορ. «ἴππον ἐνθεο» δ 639· «χόλον θυμῷ» Z 326, ω 218· λ 402· «μῦθον θυμῷ» ἐνθυμούμαι, ἀπὸ τὸν λόγον, α 364, φ 355.

ΕΝΤΟ, γ'. πληθ. τοῦ μέσ. ἀορ. β'. τῆς Ἰδ. ΕΞΙΠΗΚΙ.

ΕΝΤΟΣ (ἐν). 1) ἐπὶ, ἐντός, «μέσα» 341 κ. ἀ. 2) πρὸς, μετὰ γεν. ἐντός, «ἐντός» Α 432 κ. ἀ. πληθ.

ΕΝΤΟΛΟΕΝ καὶ ΕΝΤΟΛΩ, ὡς ἐπὶ τῇ ἐπικ. ἐπιβ.=ἐντός, «μέσα», καθ' ἑρμ. μ 214 κ. ἀ., μετὰ γεν. Z 364, α 420· καὶ κατόπιν τῆς γενικῆς α 380, ε 145. 1) — (Τὸν τινὰ ἔταρον τοῦ ἐπιβ. ταύτου ὁ θεὸς παραδεδομένον ἐν τοῖς τοῦ Βενετικ. Κραμεροῦ Ἀνεκδότοις παρίκαθεν ὁ Βενετικ. τῇ Β'. κατ' ἄλλου εἰκασίαν εἰς τὸ καίτω· Ὀδ. ι 239, 338 ἀντὶ τοῦ ἐκταθέν· ὁ δὲ ὅμως τὴν λ. ταύτην).

ΕΝ-ΤΡΕΨΗ, μετατρέπω, μεταστρέφω, γὰρ μόνον ἐν τῇ παθ. ἐνεστ. «οὐδὲ νῦν σοὶ πε-τρέπεται ἥτορ» δὲν γυρίζει, δὲν κάμπτει ἢ καρδία σου, δὲν συγκινεῖται, Ο 554, ε (Ἰδ. ΕΝΤΡΟΠΑΛΙΖΟΜΑΙ).

ΕΝ-ΤΡΕΨΩ, τρέχω μέσα, μεταφ. κινῶ ἐλευθέρως ἐντός (τινος) «εἰ γοῖς ἐντα-τὰ μέλη (ἐντός τῆς πανοπλίας) κινούμεθα θέρως» T 385 f.

ΕΝΤΡΟΠΑΛΙΖΟΜΑΙ, ἐπ., ἀποθ., μόνον κατὰ τοχ. «ἐντροπαλίζομενος» ἀποστρέφων τὸ σκεπὸν τοῦ πρὸς τὰ ὀπίσω, «γυρίζων» σκεπὸν καὶ κυτὰζων», Z 496, Φ 392· ἰδιωτ. τοῦ ἀκουσίως ὑποχωροῦντος καὶ ἐπιθυμ. εἰσεῖν νά μεταστραφῇ κατὰ τῶν πολέμων καὶ ἀποστρέφοντος πρὸς αὐτοὺς τὸ πρόσω-πόν· Ἰλ. Α 547, P 109. (Τὸ β. δὲ εἶνε θανα-τόν, κατὰ τὸν Δόντιζον, ἀλλὰ σημ. κατὰ τὴν ἡμίλειαν μεταστραφῆν, ἐν τῇ τὸ «μετα-πομαι» ὁλόκληρον.—) Παράγεται ἐκ τοῦ τροπαλός, ὅπερ μόνον ἢ καθομιλουμένη

ἐν καὶ εἰς μεταφορ. σημ. τὴν τοῦ αἰ-
γλῆς, αἰδήμων, καὶ ὁ καὶ „ἡ έντρο-
πὴ τὸ ῥ. „έντρέπομαι“ εἰς τὴν αὐτὴν
παύσαν, διότι καὶ ὁ αἰσχυνόμενος ἡ
νοσ ἀποστρέφει τὸ πρόσωπον ἀπὸ τοῦ
ου. ὅν αἰσχύνεται ἡ αἰδεῖται τὸ δὲ „έν-
τροπὴ“ ἐκ τοῦ „έντροπή“. Σημειωτέον
ὅτι ὁ Ἡσίοτος ἀναγράφει καὶ λ. «τροπα-
καί τροπαλισμός»).

τροπή, ἡ, Ἰων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ έντρο-
πῆς, μεταστροφή, «ὁλοκαί έντρο-
πὴ δ. μεταστροφή, „τά στρεφογυρί-
“, πανουργία, Γ. Ἑρμ. 245.

κα καὶ έντρία (τοῦτο μόνον ἐν τῇ ένεργ.
τ.) (έντα) ἀορ. ἀ. μετοχ. έντωνα· μέσ.
έντύναντο. 1) Ένεργ. ὁπλίζω, συ-
ζω, παρασκευάζω, κοσμῶ, διατάτ-
τουμε· Ε 720, «εὐνήν» στρώνω, φ 289.

τινὶ παρασκευάζω, ὁ ε. κινῶ, Ι 203.
ἀρ/ζω, μ 488· ἐν δὲ Τμν. 5, 20
κρατύνω «εὐ έντύνασα ἔαυτήν» κοσμησ-
κὼς ἐαυτήν, Ε 462. 2) Μέσ. ἀ.) πα-
τοῦζω ἑμαυτὸν, ἐτοιμάζομαι, ζ 33·
κοσμοῦμαι μ 48· β.) παρασκευάζω
τῷ, ἐτοιμάζω δι' ἑμαυτὸν, μετ' αἰτ.

γ 33, ο 500 κ. ἀ. «ἀριστον» Υ 424.
γυγίς [..ω], ἐπὶ ῥ. (ἐν, τύπτω) κατὰ τινας
ἐπὶ γῆς, κυλιόμενος, «πεσμένος»,
ἐπὶ ὅν χλαῖνη κακαλυμμένος· ἐξηπλωμένος·
ἐπὶ ἐγκατακλυμένος ἐν τῇ χλαῖνῃ, περὶ
ἐκείνου Περικλοῦ, Ω 163 φ. κατ' ἄλλους
ἐκείνου σφιγκτά, κολλή, τὰ σκεπασ-
ἐπὶ τῇ χλαῖνῃ, ὥστε ἐβόθεν νὰ διακρίνηται
ἐκ τοῦ σώματος. Παράγεται δὲ κατὰ τὸν
ῥον ἐκ τίνος ἐπιθ. έντοπος=σφιγκτά κτυ-
πος, ἐμπροσθενός.

έντρεπ[...], ὁ (Ένω, ὅπ. ἴδε) ὁ Φιο-
δ. ὁ Ὀρῆς ὡς θεός τῶν μάχων, ὡς ἐπὶ
ὁ ὡς οὐσιαστ. Ἰλ. Β 654, Η 466 κ. ἀ.
δὲ μόνον Ρ 214.

έντρεπ[...], ὁ, βασιλεὺς τῆς Σκύρου,
ὁ Ἀχλιδεύς φονεύει, Ι 668.

έντρεπ[...], ὁ (ἐν, ὕπνος) ὁ ἐν ὕπνῳ ἢ καὶ
ἐκ τῆς ὕπνου· τούτου τὸ οὐδ. ἐκίπνισιον
ἐκ τῆς ὕπνου· ἐπὶ ῥ. καὶ ὅς ὕπνον, «ὅστος μοι
ἐν ἡλθον ὄνειρος» ὅστος ὄνειρος μοι ἐφάνη
ἐν, Β 56, ε 495. (Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβά-
νουν ἐν τῇ ἀνωτ. παραδ. «ένόπνιον» ὡς αἰτ.
ἐκ τῆς οὐσιαστικοῦ ἐνόπνιον, ἣν ἐπερῶμα-
ἐρμηνεύουσι· κατ' ἐνόπνιον, ὁ ε. κατ' ὄναρ,
ἐκ τῆς ὄναρ ὅς ἦτο ὁ τῶν μελλόντων ση-
μα. ἢ Βεθισαμένη ἐρμηνεία).

έντρεπ[...], ὁ, ὅς, ἡ, τουτέστιν ἡ Φοινική,
ὁ πολέμου, Λατ. Bellona, σύμμαχος τοῦ
Ἰλ. Β 333, 592 (ἐκ τοῦ ἐνώ, ἐνω=φονεῦω
ἐν Ἡσίοτιον).

έντρεπ[...], ἐπὶ ῥ. κατὰ πρόσωπον,
ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

ἐκ τῆς ἐκείνου, φ 94 φ. (ἢ Ὁ Δόντις· γρά-
φει ἀντὶ τοῦ «ἐσίδεσκε» ἤϊσκε, ὁ ε. ἀνεγνώ-
ριζε, καὶ τότε τὸ ἐνωπαδ.=φανερὰ, προδή-
λως). Διὰ τοῦ ἀγρ. ἐνωπάδιος ἐκ τοῦ

λογικῶς εἰρημένον ἀντὶ τοῦ ἐλάμβανε τὰ δῶρα ἐκ τῆς ἀμάξης καὶ ἔθετεν εἰς τὴν πρόμνην τῆς νηός, α 206.

ΕΞΑΙΡΕΤΟΣ, ΟΝ· ἄ.) ἐκλεκτός, ἐκλελεγμένος, δ 643· β.) ἐξαίρετος, ἔσοχος, Β 227. Ἐκ τοῦ

ΕΞΑΙΡΕΩ, ἈΟΡ. β'. ἐξέτλον καὶ ἀναύξ. ἐξελον, ἀπαρρ. ἐξελειν· μέσ. ἈΟΡ. ἐξελομένην καὶ ἀναύξ. ἐξελομένην. 1) Ἐνεργ. ἐκφέρω, „ἐβγάλλω ἔξω“ Ω 229, φ 56, ἰδίως ἐκλέγω, „διαλέγω“, ἐξάγω τι ὡς ἐξαίρετον, ἐβγάλλω ὥς τι χωριστόν, «τινί» Α 627, «γέρα» τινί Α Π 56, η 40 κ. ἄ. πλχ.—Συγχρότερον 2) Μέσ. ἐκφέρω, ἐβγάλλω ἔξω δι' ἐμαυτὸν «ὅσόν τι φέρεις» Θ 323· ἰδίως ἄ.) ἀρπάζω, αἰχμαλωτίζω, ἀφαιρῶ, Β 690 «τέκνα» π 218 κ. ἄ. μετὰ τῆς «ἐκ» Ι 334, Κ 267 κ. ἄ. «θυμόν, φρένας» εἴτε μετὰ ὄντος αἰτ. «τινά θυμόν» Ο 460, Ρ 678, εἴτε μετὰ γεν. καὶ αἰτ. «τινάς φρένας» Τ 137, «μελέων θυμόν» λ 204· μετὰ ὄντος καὶ αἰτ. μόνον Ζ 234· β.) ἐκ πολλῶν ἐξαίρεθ, ἐκλέγω ἐμαυτῷ, Ι 272, ξ 232.

ΕΞΑΙΡΗ, μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν τοῦ μέσ. ἈΟΡ. ἄ. ἐξήρατο ἔλαθεν, ἀπῆλαυσεν [ἀπηνέγκατο], «μισθοῦς» Ὅδ. κ 84· Τροίης· ἐκ τῆς Τροίας ἔλαθε λῆψας, ε 39, ν 137.

ΕΞΑΙΣΙΟΙΣ, ΟΝ (αἴσα)· ἄ.) ὁ ἐκτός τῆς αἴσης, τοῦ δικαίου καὶ πρέποντος, ἄδικος, ἀπρεπής, ὑπέρμετρος (|| τὸ ἐναντίον τοῦ ἐναίσιμου σημ. 2), «ἀρή» Ο 598 (κατ' ἄλλους· ὀλεθρία), «οὐτέ τινα ῥέξας ἐξαισίον» δ 69· β.) ὁ παρὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον πράττων ἄδικος, βίαιος «ἢ τινα που δεῖσας ἐξαισίον» ρ 577 (κατ' ἄλλους· δὲ καὶ ἐνταῦθα καὶ ἐν τῷ ἀνωτέρῳ τῆς Ὅδ. χωρίῳ κεῖται ἐπιβόημα· τὸ «ἐξαισίον» = ἐξαισίως, παρὰ τὸ πρέπον, ὑπέρμετρος, ἀνευ λόγου).

ΕΞΑΙΣΣΩ [..], ἈΟΡ. ἄ. ἐξήϊσα· παθ. ἈΟΡ. ἐξηίχθην, ἀμεταβ. ἐξορμῶ, ἐκπηδῶ, μόνον ἐν τμ. Μ 145· ὡσαύτως καὶ παθ. «ἐκ δέ μοι ἔγχοις ἤλχθη παλάμηφιν» ἐξώρμησεν, ἐξέφυγεν ἐκ τῶν χειρῶν, Γ 368.

ΕΞΑΙΤΟΣ, ΟΝ, ἐπ., ἐκλεκτός, ἐξαίρετος, ἔσοχος, «οἶνος» Μ 320, «ἐρέται» β 307, «ἐκατόμβαι» ε 402, τ 366. (Ἡ παραγωγή ἀμφιόδοις· ἴσως ἐκ τοῦ αἴνυμαι, ἢ κατὰ συκοπὴν ἐκ τοῦ ἐξαίρετος).

ΕΞΑΙΦΝΗΣ, ἐπὶρ. ἐξαίφνης, «ἔξαφνα» Ὅδ. Ρ 738, φ 14.

ΕΞΑΚΕΟΜΑΙ [..], ἀποθ., ἈΟΡ. ἄ. εὐκτ. ἐξακесаίμην, ἐντελῶς ἰατρεύω, «ἀποῖατρεύω» Ι 507. Μεταφορ. θεραπεύω, καταπραύνω «χόλον» Δ 36, γ 145.

ΕΞΑΛΛΩ [..], ἐπ., μέλ. ὦσω, ἐκτυφλῶ, «ἀποτυφλῶν» τινά, λ 103, Ν 343, «ὀφθαλμόν» ι 453, 504.

ΕΞΑΛΛΑΨΩ [..], μέλ. ξω· ἈΟΡ. ἐξαλάπαξα, ἐκκένω «ἀδελάξω», ἐξοικίζω, ἀναστατῶ «κόλιν» δ 176· ἰδίως ἐν πολέμῳ ἐκπορθῶ,

ἐξολοθρεύω, καταστρέφω, «πύλιν» νῆας, Ὅδ. Α 429, Ν 813, Υ 30 κ. ἄ. ΕΞΑΛΕΟΜΑΙ [..], ἐπ. ἀποθ. ὁποῦ ἀποσύρομαι, Σ 586 ἐν τμ. τ.

ΕΞΑΛΛΟΜΑΙ, ἀποθ. μόνον ἐν τῇ μετ. συγκεκομ. β'. ἈΟΡ. ἐξάλλμενος, ἐκπηδῶ, ἔξω, μετὰ γεν. «αὐλῆς» Ε 112 «πρὸς τῶν ἄλλων» Ὅδ. Ο 571, Ρ 342, Υ 30.

ΕΞΑΛΛΩ [..], ἀποφεύγω, «κακὸν» μόνον Ὅδ. 6, 51.

ΕΞΑΝΑΒΑΙΝΩ [..], ἐξερχόμενος ἐκ τῆς νῆας, «ἀκτὴν ἐναδῶσαι» (αἱ θεαί) ἐκ (τῆς θαλάσσης) καὶ ἀναδῶσαι εἰς τὴν θάλασσαν 97 τ. Οὕτως γράφ. ὁ Βέκκ. καὶ οἱ ἄλλοι κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. ἀντὶ τοῦ συνήθους ναδῶσαι.

ΕΞΑΝΑΔΙΟΜΑΙ [..], ἈΟΡ. β'. ἐξανάτοχ. ἐξαναδύς, ἐκ τίνος ἀνέρχομαι, ἐκ τῆς θαλάσσης, δ 405, «438» ἀπὸ Βατρ. 133.

ΕΞΑΝΑΙΡΕΩ [..], ἈΟΡ. β'. ἐξαναίρω, ἐκφέρω, «ἐβγάλλω ἔξω», μετὰ Δῆμ. 255.

ΕΞΑΝΑΛΩ [..], ἈΟΡ. ἄ. ἀπαρρ. ἐξαναίρω, κυρ. λῶω τινά ἐξ ὁλοκλήρου, ἐπὶ «ἀνδρὶ θανάτοιο» Ὅδ. Π 442, Χ 180.

ΕΞΑΝΑΦΑΝΔΩ [..], ἀπροκαλύπτω «λαφάνερα» υ 48 τ.

ΕΞΑΝΕΙΜΙ [..], (εἴμι) ἐπανέρχομαι, μετὰ γεν. «ἄγρης» Ὅδ. 148.

ΕΞΑΝΕΙΜΩ [..], μετοχ. θηλ. πληθ. εἶναι, ἐκπέμπω, «ἐβγάλλω» περὶ τῶν «αὐτῶν» Σ 474 τ.

ΕΞΑΝΕΙΩ [..], ἈΟΡ. ἄ. ἐξήνυσα. 1) ἐκπληρῶ, «βουλάς» Θ 370. 2) [δυναμ.], «τελειώνω», τούτεστι φονεύω, Λατ. coll. Ὅδ. Α 365, Υ 452.

ΕΞΑΠΑΤΩ [..], μέλ. ἴσω· ἈΟΡ. ἀνάπατο, «ἐξαπατῶ» τούτεστι ἐντελῶς ἀπατῶ, 374, ι 414 κ. ἄ. Ἐκ τούτου

ΕΞΑΠΑΤΗΤΗΡ [..], ὄρος, ὁ, τῶν ἀπατεῶν. Ἀποστ. Ὅμ. 63.

ΕΞΑΠΑΪΣΚΩ [..], ἐπ., ἈΟΡ. β'. ἐξήπατο, ὑποτ. ἐξαπάω, φ 79, μετοχ. θηλ. ὡδσα, Ὅδ. Αφρ. 38, Ὅδ. Απ. 379· ἈΟΡ. ἄ. ἐξαπάσσα, Ὅδ. Απ. 376· μέσ. ἈΟΡ. β'. κατ' εὐκτ. ἐξαπαροίτο (μέ σημ. ἐνεργ.) Ι 460, ἐξαπατῶ, «ἐξεγελῶ, ἐξελογιζέω» αἰτ. «Διὸς νόον» Ε 460, «ἐπέεσσιν» Ι 30.

ΕΞΑΠΙΝΗΣ [..], ἐπὶρ. = ἐξαίφνης, «ἔξαφνα», Ι 6, κ 537 κ. ἄ.

ΕΞΑΠΛΩ, «ἐξαπλῶν» «ἐξήπλωτο» Βατρ. 106.

ΕΞΑΠΟΒΑΙΝΩ [..], ἐπ., ἈΟΡ. β'. ἐξαποβαίνω ἔξω «νηός» μ 306 τ.

ΕΞΑΠΟΔΙΟΜΑΙ [..], παλαιὰ ὑπὸ τοῦ Ὀδολφίου ἐξοδολογῆται, ὑπὸ δὲ τοῦ Βατρ. Ἀμκίτο· πάλιν ἀποκατασταθεῖσα γραφὴ

δοκιμάζω, Ὑ. Ἑρμ. 483. Τὸ μέσ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. «τινὰ μύθῳ» K 81.

ἘΞ-ΕΡΕΙΠΩ, μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν. τῆς ὑποτ. τοῦ ᾄορ. β'. ἐξερίπη καὶ ἐν τῇ μετοχ. ἐξεριπών· κυρ. ῥίπτω κατω, καταβάλλω. Ἄλλ' ὁ β'. ᾄορ. ἔχει σημ. ἀμετάβ. καταπίπτω, περὶ δρυὸς Ξ 444· «χαίτη ζεύγλης ἐξεριπούσα» ἢ ἐκ τῆς ζεύγλης καταπεσούσα χαίτη, Ὑλ. P 440, T 406.

1. ἘΞΕΡΕΩ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐξερίω, μέλ. τοῦ ἘΞΕΙΠΩ, ὅπ. ἴδε.

2. ἘΞ-ΕΡΕΩ, ἐπ. = ἘΞΕΡΕΕΙΝΩ, ἀπαντάται μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ ἐνεστ. τῆς ὀριστ. ἐξερέουσι, Ὑων. γ'. ἐν. τῆς ὑποτ. ἐξερέησι, β'. ἐν. τῆς εὐκτ. ἐξερέοις, καὶ μετοχ. ἐξερέων. 1) Ἐνεργ. ἐρωτῶ, ἐξετάζω, ἐρευνῶ ἀπολελ. γ 416· μετ' αἰτ. «ἐκαστα» ξ 375, «γόνον» τ 466, «κνημούς» δ 337, ρ 428 (ἐξερευνῶ, ὡς τὸ «ἐξερείνω» ἐν μ 259). 2) Τὸ μέσ. ἘΞΕΡΕΟΜΑΙ ὡς ἀποθ. ἐρωτῶ, ἐξετάζω, μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ. «ἐκ τ' ἐρέοντο» I 671, ἀπρφ. ἐξερέεσθαι γ 24, ὑποτ. γ'. ἐν. ἐξερέηται α 446, εὐκτ γ'. ἐν. ἐξερέαιτο δ 119· τίθεται καθ' ἑαυτὸ ἢ μετ' αἰτ. «τινὰ» κ 63, γ 24 κ. ἀ. καὶ μετὰ πλῆγλης ἐρωτήσεως ἀπ' αὐτοῦ ἐξαρτωμένης η 47. — Τὸ ἐνεργητ. ἀπαντάται μόνον ἐν Ὁδ.

ἘΞ-ΕΡΓΩ (ἐκΓερώ), ᾄορ. ἀ. ἐξείρυσσα (ἐκΓεῖρ.), ἐπ. σα, καὶ ἀναύρ. ἐξέρυσσα, ᾄορ. ἀ. Ὑων. θαμῖς. ἐξερύσασκε, ἐξέρχόω, «σύρω (Λατ. τραβῶ) ἢ ἔγ' ἄλλω ἐξω» τί τινοι, «βέλος ὤμου» ἀποσπῶ τὸ βέλος ἐκ τοῦ ὤμου, E 442, «δύρου μηροῦ» E 666, «ἐχθρὰς θαλάσσης» γ 386· «τινὰ ποδός» σύρω τινὰ ἀπὸ τοῦ ποδός (κρατῶν) ἔξω, K 490· ὡσαύτως καὶ «δίφρον βυμοῦ» K 505· «μήδεα» ἔγ' ἄλλω, σ 87· «τόξον χειρός» παίρνω ἢ ἀρπάζω τὸ τ. ἀπὸ τοῦ χέρι, Ψ 870.

ἘΞΕΡΧΟΜΑΙ, ἀποθ. μόνον ἐν τῷ ᾄορ. β'. ἐξήλυθον καὶ ἐξήλθον ἐξέρχομαι, «ἐδγαίνω» I 476, 576· μετὰ γεν. «κλισίης» K 440, «μεγάροιο» φ 229.

ἘΞ-ΕΡΩΩ, ἐπ., ᾄορ. ἀ. ἐξηρώησα, παρεκτρέπομαι, ἐπὶ ἵππων «ἐφεεύγω», ἀφηνιάζω, Ψ 468†.

ἘΞΕΣΙΗ [..υ.], ἢ, ἐπ. (ἐξίημι), ἀποστολή, πρεσβεία, μόνον ἐν τῇ φρ. «ἐξεσίην ἐλθεῖν» πηγαίνω εἰς ἀποστολήν ἢ πρεσβείαν (ὡς ἀπεσταλμένος ἢ πρεσβευτής) μόνον Ω 235, φ 20· ἴδ. ΛΓΓΕΛΙΗ.

ἘΞΕΤΗΣ (ἐκΓέτης) ΕΞ (ἔξ, ἔτος) ἐξαετής, «ἵππος» Ὑλ. Ψ 266, 654. (Ὁξύνεται κατὰ τινος τῶν παλαιῶν γραμματικῶν: ἐξετής).

ἘΞΕΤΙ (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ὀρθότερον διηρημένως ἐξ ἔτι), πρόθ. μετὰ γεν. ἤδη, ἀπό, «ἀπὸ τὸν καιρόν», «ἐξέτι τοῦ ὅτε» ἐξ ἐκείνου ὅτε, ὁ ἐ. ἀφ' ὅτου ἤδη, I 406, «ἐξέτι πατρῶν» ἀπὸ τῶν πατέρων ἤδη, «ἀπὸ τὸν καιρόν ἀκόμη τῶν πατέρων» θ 245, «ἐξέτι κείνου» Ὑ. Ἑρμ. 509, κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Ἑρμάνου ἀντὶ τοῦ συνήθους «ὡς ἔτι καὶ νῦν».

212 κ. α. ἡ καὶ μετὰ μόνης ἀπαρφ. «οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνόμεν» Δ 286, Ξ 212. Ἡ μετοχή πολλάκις ὡς ἐπιθ. ἀρμόδιος, πρέπων, προσήκων, «μῦθοι ἑοικότες» γ 124, «εοικότα μυθήσασθαι, καταλέγειν» γ 125, δ 239 «εοικότι κείται ὀλέθρῳ» εὐρίσκεται εἰς τὸν ὀλεθρον, τοῦ ὁποίου ἦτο ἄξιος, ἔλαβε τὴν προσήκουσαν τιμωρίαν, α 46 «ἐκκύθα ἄκοιτις» ἀρμόζουσα, καταλήλως, δ εἰ ἀρεστή σύζυγος, I 399.

Εὐτο, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εὐοῦ, ἴδε ἐόε.

Εοίε, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἴης, ἴδ. εἰμί.

Εοάπα, ἴδ. Εἰπα.

Εον, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἦν, ἴδ. εἰμί.

Εοργα (ἐργω), ἴδ. Εἰρα.

Εορτή, ἡ, εορτή, «γεορτή», *Οδ. α 156, φ 258.

Εός (ἐφός), ἐκ, ἐόν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εἶς, ἡ, ὄν, ἀντων. κτητικ. (ἐκ τοῦ οὐ). 1) «δικός του», ἑαυτοῦ «υἱός, παῖδός εὐτο» Ν 522 κ. α. (ἀντὶ τούτου σήμερον ἐν πολλοῖς χωρίοις ἀποκατεστάθη ἡ γραφή ἐπός, ἴδ. ἐπὶ), οἷον Σ 74, 138, κατὰ δὲ τὸν Ῥίθκεν πρέπει καὶ ἀλλαγὴ ν' ἀποκατασταθῇ, ὅπου ἐμπεριέχεται τι ἥος)· σπανίως λαμβάνει τὸ ἄρθρον «τὸν ἐόντος Πόδαργον» ἐκτινὸν τὸν Πόδαργόν του, Ψ 295, «τὰ δ' ὄματα» Ο 58· ἐπιτείνεται πολλάκις διὰ τῆς αὐτός, «ἐόν αὐτοῦ χρεῖος» τὴν ἰδίαν αὐτοῦ χρεῖαν, α 409, πρβλ. Κ 204, δ 643. 2) ἀντὶ τοῦ σός, «ἐν γενεῇ» Βατρ. 23, πρβλ. 2 ὅς.

ΕΠΑΓΑΛΛΟΜΑΙ [·...], μέσ. ἀγαλλομαι ἐπὶ τινι, εὐρίσχω εὐχαρίστησιν, ἡδονήν, τέρψιν ἐν τινι, μετὰ δοτ. «πολέμῳ» Π 91.

ΕΠΑΓΓΕΛΛΩ, ἀόρ. α. ἐπήγγειλα, ἀναγγέλλω, δίδω εἰδήσιν «εἴσω» δ 775 τ.

ΕΠΑΓΕΙΡΩ [·...], συναθροίζω, φέρω εἰς τὸ αὐτό, μετ' αἰτ. Α 126 τ.

ΕΠΑΓΓΗΣ [·...], ἴδ. ΠΗΓΝΥΜΙ.

ΕΠΑΓΓΑΙΖΟΜΑΙ, ποι. ἀποθ., ἐγκαλλωπίζομαι, «καμαρώνω» «οὐδ' ἔφημι δῆρόν ἐπαγγαίεσθαι» δὲν θὰ καμαρώσῃ πολὺν καιρὸν με αὐτά, δὲν θὰ τὰ χαρῇ πολὺν καιρὸν, Σ 133 τ.

ΕΠΑΓΓΩ [·...], ἀόρ. β'. ἐπήγαγον, ἐπιφέρω, φέρω διαρκούσης τινός· πράξεως, ἡ ὁδηγῶ ἐναντίον τινός, «λῆν» Α 480· «ὡς ἐπάγοντες ἐπῆσαν» καθὼς ἐπύρχοντο ἐπάγοντες (οἱ ἄνδρες οἱ ἐπακτῆρες τοὺς κύνας καὶ ὄχι, ὡς τινες ἐρημνεύουσι λαμβάνοντες ὑποκείμενον ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ «ἄνδρες τε κύνας τε») τ 445. Μεταφ. προτρέπω, «φέρω» (τινὰ εἰς τὰ νερά μου, ἡ εἰς τὰ λόγια μου) ἡ «καταφέρω», ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «πειθω» ξ 392.

ΕΠΑΕΙΡΩ [·...], ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπαίρω, ἀόρ. α. ἐπήειρα, «σηκώνω ἐπάνω», ὑψώνω, «κερτλῆν» Κ 80· σηκώνω καὶ ἐπιθέτω, «τινὰ ἀμαξάων» Η 426, «τί κρατευτάων» *Ιλ. I 214.

ΕΠΑΘΩ, ἴδ. ΠΑΣΧΩ.

ΕΠΑΙΡΙΖΩ (αἰρίζω), ἐπιπνέω, ἐφορμῶ περὶ τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου, Β 148, ο 293.

ΕΠΑΙΝΕΩ, ἐπ. μέλ. ἐπαινῶσω, ἐπ. ἀόρ. ἐπευφημῶ, ἐπιδοκιμαζῶ, ἐγκρίνω κροτῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀπολελ., Ψ 530 κ. α. ἀλλὰ καὶ μετ' αἰτ. «μῦθον» Β 333, δοτ. τοῦ προσ. «Ἐκτορι» συναινῶ εἰς τὸν τοῦ Ἐκτ. Σ 312, «μῦθόν τινα» Γ. Ερ.

ΕΠΑΙΝΟΣ, ἡ, ὄν, κατὰ τὴν συνήθειαν οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ ἐντονώτερον αἰνός, ὅς, φοβερός, τρομερός, μόνον ἐν «ἐπαινῇ», ὡς ἐπιθέτῳ τῆς Περσεφόνης· λίστα πάντοτε ἐν συνδυασμῷ μετὰ τοῦ 459, κ 491, 534, λ 47. (Κατ' ἄλλους τοῦ ἐπαινετή, ἐπομ. σεμνή, σεβαστή· Βούττμαννος νομίζων τὴν σύνθεσιν αὐτὴ ἀναλογίαν, χωρίζει τὴν λ. οὕτως· ἐπ' αὐτὴν ἐρμηνεύει· καὶ ἐπ' αὐτῇ (τῇ Ἀδρ.) προσέτι ἡ φοβερὰ Περσεφόνη).

ΕΠΑΙΣΣΩ, ἀόρ. α. ἐπήϊσα, καὶ θαυμάζω, μέσ. ἀόρ. α. ἐπήϊσάμην. 1) Ἐκφορμῶ, ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, πολλὰ ἑαυτὸ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ἐπιπνέω, Β 146· τὸ πολὺ δὲ ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν μάχην κινήσεων, ἀπολελ., Ρ 462, Ψ 817 κ. α. α.) μετὰ γεν. «τινός» κατὰ τινος, Ε 323, Ν 687 (ἀλλ' ἐν ἀμφοτέροις τούτοις τοῖς δυνατὸν ἢ γεν. νὰ μὴ ἐξαρτᾶται ἐκ ἐπαίσσας, ἀλλ' ἐν μὲν τῇ πρώτῃ νὰ ἴσῃ τῇ τοῦ «ἵππους», ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ συν. τοῦ «ἔχον»), «ἵππων» Ε 263 (ἐν τῇ πρ. νατὸν ἢ γενικὴ νὰ ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ «μῆνος»·). Ἐν δὲ τῇ Ὁδ. οὐδαμοῦ φαίνεται γεν. συντασσόμενον· β.) μετὰ δοτ. πρὸς «Κίρκῃ» ἐπιτίθεμαι κ 295, 322· μετὰ ὀργανικ. «ἐγγαῖ» Κ 348, «δουρί» Α 36· δὲ καὶ «τινὶ μελίτῃ» ξ 281. Αὕτη δὲ ἡ ταῖα σύνταξις οὐδαμοῦ τῆς Ἰλ. ἀπαντᾷ μετ' αἰτ. ὡς μετὰ β. προσβάλλω, «μῦθον» Π 240 πρβλ. Σ 159, «τευχος» Μ «Ἐκτορα» Ψ 64. Οὕτως πάλιν οὐδαμοῦ συντάσσεται. 2) Μέσ. α.) κινεῖσθαι τοῦ εἶμαι εὐστροφος, μετὰ γεν. «γεῖρας» ἐπαίσσονται ἀπὸ τῶν ὤμων, Ψ 628· β.) αἰτ. «ἐπαίσσασθαι ἄεθλον» νὰ ἐφορμῶσω (λάβω) τὸ βραβεῖον, Ψ 773.

ΕΠΑΙΤΕΩ, ἀόρ. α. εὐκτ. ἐπαίτησας, τούτου ἢ προσέτι ζητῶ, μετ' αἰτ. Ψ 6.

ΕΠΑΙΤΙΩΣ, ὄν (ἐπὶ, αἰτία), πταίστη· ὅς τις αἰτίας, «οὐτι μοι ὕμμες ἐπαίτω μοι πταίτε ὕμεις, Α 335 τ.

ΕΠΑΚΟΩ [·...], μέλ. ἐπακούομαι, Γ. 556· ἀόρ. ἐπήκουσα καὶ ἀναύξ. ἐπάκ. ἐπὶ (ἢ ἰδίως· ἄναθεν, ἐπομ. ἐπὶ ἀνωτέρου ἢ τοῦ κατώτερου, ἐπακούω) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ αἰτ. «Ἠελίος θ' ὅς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' αὐτοῖς» Γ 277, λ 109 κ. α. «ἔπος» Γ 250· ἔτι δὲ καὶ «Διὸς βουλὴν» ξ 328· «τί τινος» τ 98, καὶ μετὰ πλαγίας ἐρωτῶ

αἰτία [...], καὶ -ίη [...], ἴ. Δῆμ. αὐτῶν, ἐπιτίθημι, κλείω «πῶμα» *Οδ. Μεταφ. «πῆμα κακοῦ» ἡτοίμαζε νὰ ἀγῆν τιμωρίαν τοῦ ὀλέθρου, ἐν τμ. γ 452. α. «ἐπαρτύομαι δεῖπνον» παρασκευάζω αὐτῷ δεῖπνον, ἴ. Δῆμ. 428.

ἀρχομαι, μέσ. ἀορ. ἀ. ἐπερξάμην. 1) σμ. ἱεροτελεστικὴν καὶ τίθεται ἐπὶ τῆς ἀρχῆς ἱερουργίας, καθ' ἣν τὸ πρῶτον ἡ ἀνώ-πρηντος τινος προσφέρεται εἰς τὸν θεόν. Ὅμως πάντοτε ἐν τῇ τυπικῇ φρ. «ἐπαρ-τοι δεπέσαι» ἀφ' οὗ ἤρχισαν (τὴν σπον-δάσαντες· εἰς τὰ ποτήρια Α 471, I γ 310 κ. α. (Κατὰ τὸν Βούττιμαννον σμ. εἰς τὸ πρῶτον τοῦ οἴνου εἰς τὰ ποτήρια σπονδῇ ἢ πρὸς σπονδῇ) οὕτως ὥς ἡ Ἐπι-σημαίνει τὴν πρὸς ἑνα ἕκαστον τῶν σπεινόν-προσέλευσιν τοῦ οἴνοχοῦ). Ὅθεν 2) ἐν γέ-σασσέρω «νίκτω» ἴ. Ἀπ. 425 (ὅπου ἐν τῶν χειρογράφων εὐρίσκεται ἡ γραφή ὠρίτω) κατὰ συγκοπήσας ἀντὶ τοῦ ἐπωρε-α, ἴδ. ἐπωρίγη· ἀλλ' ἴδ. Βαρομ. αὐτόθι).

παρῆναι [...], ὁ, ποι. (ἐπαρήγω), βοήθως, 98 f.

παύειν, παθ. παύω, ἐπαύωμαι, ἐπαυ-κατασκευάζω, «ἐπαύωμαι δὲ οἱ αὐτῇ φρ. καὶ ἔργαται» ἡ δὲ αὐτῇ αὐτοῦ (τοῦ ἀνα-ρῶν, «τὸν ἀναρῶν») εἰς καλὴν κατασκευ-α (παρῆναι ἐν) με ταύτην (καὶ ὅχι με-αὶ) καὶ με θρηγού, ρ 266 f.

παύειν [...], ἡ, οἶ, ἐπ. (ἐπὶ, ἄσπον) ἐπαύωμαι, σωρηδὸν γινόμενος, εὐκίως ἢ ἀσπύρετον ὄντως· σηκώνεται τὸ κύμα εἰς ἐπῆνω εἰς τὸ ἄλλο, Δ 423 (ἢ εὐθὺς ὁ εἶναι περιληπτικός), ἄλλως δὲ καίτοι πάν-πληθ. Α 383, Θ 277, Μ 191, Π 418, π 6 (ἢ ὁ συγκριτικὸς θαλπὸς ἐκράζει τὸ ἄλ-λον, ἡ θαλμυδὸν περισσώτερον, οὐκ ὄντως ἀνωτ. παραδείγμασι καθ' ἡμέραν πε-σώτεροι, τὸν ἑνα περισσώτερον τοῦ ἑνός).

ἐπαύω, ὁ (ἐπὶ, αὐτῇ) ἐπαύω, αὐτῇ πρὸς ἑνὸς ἐνὸς βοσκμάτων, ψ 358 f.

ἐπαύωμαι (ῥίξα ἀγρ., ἴδ. ἀπαύω ἐν τέλει) ῥ' Ὅμ. ἐν μὲν τοῦ ἐνεργ. εὐρίσκεται μόνον τοῦ ρ' ὅ. ὑποτ. ἐπαύω, ἀπαρφ. ἐπαρσιν καὶ ἐπ. αὐτῶν ἐκ δὲ τοῦ μέσ. ὁ ἐνεστ. ἐπαυρίσκομαι, 733, μέλ. ἐπαυρίσκομαι ἀορ. ἐπηρῶμην, ἐξ οὗ ἐν τῆς ὑποτ. ἐπαύωμαι καὶ ἐπαύω, καὶ γ'. ἡ. ἐπαύωμαι, Α 410. 4) Ἐνεργ. ἀ.) ἐπαύω, τυγχάνω (τινός), ἀπολαύω, μετὰ ἡ. «κιάτων» Σ 302, ἀπολελ. ρ 81' ὅ. ὑποτ. πολλῶν, ἐπὶ τῶν βελῶν ψαύω, «ἐγγί-νω», οἶοναι γεύομαι, μετ' αἰς. «χρόα» Α 73, Ν 649, Ο 316· ἀπολελ. Α 391· μετὰ γεν. ἡ. ὡς, Ψ 340. 2) Μέσ. μετέχω, ἀπο-αύω, «χαίρομαι» εἴτε ἐπὶ καλοῦ (ὠφελού-σιν) εἴτε ἐπὶ κακοῦ (βλάπτουσιν) μετὰ γεν. «νόου»

ὠφελοῦμαι ἐκ τοῦ νοῦ, Ν 733· ἐρωτικῶς· «βα-σίλης» νὰ τὸν χαροῦν τὸν (κακόν) βασιλέα, νὰ ἴδω τὸ καλὸν τοῦ βασ. Α 410· ὡσαύτως καὶ (Ο 47· ἀπολελ. «ὅτω μιν ἐπαυρίσσεσθαι» νομίζω ὅτι θὰ ἴδῃ τὸ καλὸν τῶν, θὰ ἀπολαύσῃ (θὰ γεύσῃ τὸν καρπὸν τῶν) Ζ 333· ὅ. μετ' αἰς. λαμβάνω, ἐπισύρω, «κακὸν μετίζω» σ 407.

ἐπαύωμαι [...], ἀορ. ἐπήρυσεν [...], ἀντὶ τῶν ἐπιγέω, «παίρω καὶ χύω ἐπῆνω» τ 388 f.

ἐπεγείρω. 1) Ἐνεργ. ἐγείρω (ἐκπνέω) ἐπὶ σκοπῷ, ἐγείρω ἐπίτηδες, γ 431. 2) Μέσ. ἐγείρομαι ἐκ τοῦ ὕπνου, «ἐκπνέω» ἐπὶ-πῆς, ἐπὶ σκοπῷ, Κ 424, ο 57, ἀλλὰ μόνον ἐν τῇ συγκομμ. ἀορ. ἐπέγρετο καὶ μετοχ. ἐπε-γρόμενος.

ἐπέδραμον, ἴδ. ἐπιτρέχω.

ἐπείν ἐπ. παρτ. τοῦ ἐπειμί, ἀντὶ τοῦ ἐπῆν.

ἐπεῖ (ἐπὶ) σύνθ. χρονικός καὶ αἰτιολογικός. 1) χρονικός· ἀφ' οὗ, «καθώ... ἀ.) μετ' ὀρίσας, ὅταν τὸ λεγόμενον παρίσταται ὡς ἐν τῇ παρελ-θούτι καὶ ὁριστικῶς γενόμενον, Α 57, 458, α 2 κ. α. ἀφ' οὗ, α 2· ὅ. μετ' ὕποψι, ὅταν τὸ λεγόμενον παρίσταται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐφαρ-τωμένον καὶ ἐν τῇ μέλλοντι πιθανῶς γεννησάμε-νον, συνήθως μετὰ τοῦ ἀν. ἢ κεν (πρὸλ. καὶ ἐνῆν) «ἐπεῖ ἀν. εὐθὺς πόταν ἐπίσπρη» Ζ 412· ὅπου τοῦ ἀν., ἴ. Ἀπ. 458· ὡσαύτως καὶ ὅταν πρὸς τὴν παρίσταται ὡς ἐπαναλαμβάνουμένη ἐν τῇ παρόντι ἢ μέλλοντι, Ο 363· μετὰ τοῦ κα. Β 475, Ρ 658· γ.) μετ' ὀρίσας, ὅταν τὸ λεγόμε-νον παρίσταται ὡς περίστασις ἐν τῇ παρίσταται πόλιν· ἐπαναλαμβάνουμένη, ὡσαύτως 11 41. Προσλαμβάνει καὶ τὸ ἀν. ἢ κα, ἐάν ἡ περίστα-σις ἐφαρτῶται ἐξ ἄλλων περιστάσεων ἢ περίγῃ ἀπλὴν εἰκασίαν, Γ 304, (ἴδ. ἐνῆν 2, ὅ. 2) αἰτιολογικός, ἐπειδὴ, ἀφ' οὗ, Ἀπ. ἡμῶν, μετ' ὀρί. Ζ 333 κ. α. δύναται δὲ νὰ προσληθῇ καὶ τὸ ἀν. εἰς τὴν περιπτώσιν τὴν ἐν λ. ἄν. Α' 4) ἀναιρεμένην «ἐπεῖ οὐ κεν ἀνδρωτὶ γ' ἐτέλεσθη» ἀφ' οὗ δὲν ἦτο δυνατόν νὰ γείνη, ἢ δὲν ὅζ. ἐπὶ-νετο ἄνευ ἰδρώτος, Ο 228.—Δύναται νὰ μετα-φράξῃ τις τὸν σύνθετον τοῦτον καὶ διὰ τοῦ διότι ὅταν ἡ αἰτιολογικὴ πρότασις ἀκολουθῇ Α 419, 453, Γ 214 κ. α. Ἐνίοτε ὁ ἐπεῖ, καὶ μάλιστα ἐν ταῖς προσηλώσεσι, καίτοι ἄνευ τῆς ἀρμοδίας ἀποδόσεως. Ὡς τοιαύτην τότε ὑπονοοῦμεν τὸ λέγω σοι τὰδε, Γ 59, α 231, γ 403, ἢ ἡτι-ἄλλα ἀρμόζει ἐκ τῆς συναφείας λαμβανόμενον. Ν 68 εἰ. (Κατὰ δὲ τὸν Γερμ. μεταφρ. Οἰόσας, ἀνα-κολουθίας ἐπελθοῦσης, ἡ ἀπόδοσις εἶναι ἐν σ. 73, πρὸλ. καὶ Σ 401 καὶ 414).

Συνδυάζεται μετ' ἄλλων μορίων ὡς ἑξῆς: ἀ.) «ἐπεῖ ὅρ» Ε 269, α 185 ἢ «ἐπεῖ ῥα» Α 458, ρ 478, ἀφ' οὗ λοιπόν, εὐθὺς ὡς ἐπὶ δὲ καὶ ἐπειδὴ λοιπόν, ἐπειδὴ δὲ, α 263, ρ 483 κ. α. ὅ. ὅ. «ἐπεῖ γε» ἐπειδὴ δὲ, ἐπειδὴ μάλι-στα, Α 299· γ.) «ἐπεῖ οὖν» ἀφ' οὗ ὅπως δῆποτε, Α 57, Γ 4 κ. α. ὅ. «ἐπεῖ τοι» διότι

Σ 63. ἀλλά καὶ μετὰ γεν. πράγμ. «βουλῆς» Β 443, Υ. Έρμ. 566.

ΕΠΑΚΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ἐπ. (ἐπάγω), κυρίως: ὁ κύνες ἐπάρχων, ἴδ. ΕΠΑΓΓ, ἐπομ. κυνηγός, τ 435, «ἄνδρες ἐπακτῆρες» Ρ 435.

ΕΠΑΛΛΟΜΑΙ [..], ἐπ. ἀποθ., παθ. ἀορ. μετοχ. ἐπαληθεῖς, ἀποπλανῶμαι, πλανώμενος ἔρχομαι, μετ' αἰτ. τοῦ τόπου, «Κύπρον» ἀποπλανῶμαι εἰς τὴν Κύπρον, *Οδ. δ 84, «πολλὴ ἐπαληθεῖς» μετὰ πολλὰς πλάνας, δ 84, ο 476.

ΕΠΑΛΑΣΤΕΪΝ [..], ἐπ. ἀορ. ἀ. μετοχ. ἐπαλαστήσας, ἀγανακτῶ, ὀργίζομαι ἐπὶ τινί, α 252.

ΕΠΑΛΕΪΦΩ [..], ἀλεΐφω ἐπάνω «ἐπὶ δ' οὐατ' ἀλεΐφαι ἐταίρων κηρόν δεψήσας» *Οδ. μ 47, 177, 200 (ἐνθα ἐρμηνευτέον: ἐπάνω δὲ εἰς τὰ ὦτα τῶν ἐταίρων νά ἀλεΐψῃς κηρόν μελιγδεά κτλ.).

ΕΠΑΛΕΞΩ [..], ἐπ., μέλ. ἐπαλεξήσω ἀ.) [ἀπειργῶ], ἀποκρούω, ἐμποδίζω, ἀποτρέπω μετὰ δοτ. προσώπ. χαριστικῆς καὶ αἰτ. πράγμ. «Τρώεσσι κακὸν ἤμαρ» Υ 315 ἐν τμ. β'.) μετὰ δοτ. προσώπ. παρίσταμαι, βοηθῶ, ὑπερασπίζω, Θ 365, Λ 428, Βατρ. 475.—*Ιλ.

ΕΠΑΛΗΘΕΪΣ, ἴδ. ΕΠΑΛΛΟΜΑΙ.

ΕΠΑΛΛΑΣΣΩ, ἀορ. μετοχ. ἐπαλλάξας, ἀλλάσσω, «ἀλλάζω», ἐναλλάσσω, κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν τοῦ Ν 359 † «πολέμοιο πεῖραρ ἐπαλλάξαντες ἐπ' ἀμφοτέροισι τάνυσσαν» τὴν πλεκτάνην, τὸν βρόχον τοῦ πολέμου ἐξήπλωσαν (Ζεὺς ὁ προστάτης τῶν Τρώων καὶ Ποσειδῶν ὁ τῶν Ἀχαιῶν) ἐναλλάξ ἐπ' ἀμφοτέρων, ὁ ἐ. δίδοντες ὅτε μὲν εἰς τούτους, ὅτε δ' εἰς ἐκείνους τὴν νίκην. Ἄλλοι ὅμως ἐρμηνεύουσι τὸ «ἐπαλλάξαντες» μετὰ τῶν ἀρχαίων διὰ τοῦ συνάψαντες, συνδῆσαντες, τοῦτέστιν οἱ δύο θεοὶ κρατοῦντες ἑκάτερος «πολέμοιο πεῖραρ» συνέπλεξαν αὐτά, καὶ ἔπειτα ἐξήπλωσαν ἐπ' ἀμφοτέρων καὶ διὰ τούτου παρέτειναν ἐπὶ μακρὸν τὸν ἀγῶνα.

ΕΠΑΛΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΕΦΑΛΛΟΜΑΙ.

ΕΠΑΛΕΪΣ, ἰοσ, ἡ (ἐπαλέξω), ἐπαλεῖς, προπύργιον, προμαχών, «προστέθη» (κατὰ τὸν Δουκάγγιον), Τουρκ. «μπεδένι», *Ιλ. Μ 258, Χ 3. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. τὸ τεῖχος μετὰ τῆς ἐπάλξεως).

ΕΠΑΛΤΗΣ, ἀο, ὁ, εἰς τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεῖς, Π 445.

ΕΠΑΛΤΟ, ἴδ. ΕΦΑΛΛΟΜΑΙ.

ΕΠΑΜΑΛΟΜΑΙ [..], ἀποθ., ἀορ. ἐπαμνησάμην, συσσωρεύω «στοιβάζω», «εὐνήν» στρώμα φύλλων ε 482 †.

ΕΠΑΜΕΪΒΩ [..], ποι. μέλ. ψω. 1) ἀλλάσσω, ἀνταλλάσσω «τεύχεα τινί» τὰ ὄπλα πρὸς τινα, Ζ 230. 2) Μέσ. ἐναλλάσσω, ἐναλλάξ πηγαίνω τῆδε κάκεισε, μετ' αἰτ. «νίκη ἐπαμείβεται ἄνδρας» ἡ νίκη ἀλλάσσει τοὺς ἄνδρας, ὁ ἐ. μεταδίδει ὅτε μὲν πρὸς τοῦτον, ὅτε δὲ πρὸς ἐκεῖνον, Ζ 339. *Ιλ. Έκ τούτου

ΕΠΑΜΟΙΒΑΔΙΣ [..], ἐπ. ἐπὶ ἀμοιβῇ ἐναλλάξ «πυκνοὶ ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμείβοντες ἦσαν ἐκ φύσεως πυκνὰ πρὸς ἀλλήλους» τὴν πλεγματικὴν (οἱ θάμνοι), ε 484 †.

*ΕΠΑΜΟΙΒΙΟΣ [..], ον (ἐπαμείβω) ἐν λακτικῶς, «ἔργα» ἐμπόριον ἀντάλλαξις. Υ. Έρμ. 546.

ΕΠΑΜΙΝΤΑΡ [..], ορος, ὁ, ἐπ. (ἐπαμνηστικός, ὑπερασπιστής, π 263 †.

ΕΠΑΜΙΝΩ [..], ἀορ. ἀ. ἐπήμινα, ἐπαμύναι, ἔρχομαι εἰς βοήθειαν, βοηθεῖν μετὰ δοτ. *Ιλ. Ζ 364, Μ 369, Σ 98. ἐπ. Π 540, Φ 344.

ΕΠΑΝΑΤΙΘΗΜΙ [..], ἐπ. ἀπρφ. τοῦ β'. ἐπαναθέμεναι, ἐπιθέτω, θέτω ἐπάνω, νίδα· «κλείω τὴν θύραν, Φ 535 †.

ΕΠΑΝΙΗΜΙ [..], ἐπιπέμπω, ἀφίνω (πολύω) τινὰ ἐναντίον τινός, «τινὰ τινὶ σοὶ δ' ἐπὶ τούτῳ ἀνῆκε» (γ'. ἐν. τοῦ ἀορ. Ε 405.

ΕΠΑΝΙΣΤΗΜΙ [..], ἐγείρω κατόπιν δ'. ἐπανέστην ἀμετάβ. (κατόπιν ἄλλου) ἵσταμαι, ἐγείρομαι (ἐκ τῆς ἔδρας) σηνομαί, Β 85 †.

*ΕΠΑΝΤΙΑΖΩ [..], μέλ. ἀσω, ἀπαντῶ. Απ. 452.

ΕΠΑΟΙΔΪ [..], ἡ (ἐπαεῖδω), ἐπ. κατὰ ἀντί τοῦ ἐπωδῆ, ψδῆ, ἔχουσα τὴν μαγικὴν νῆμιν (κατὰ τὴν πρόληψιν τῶν ἀμαθῶν) νῆμιν διώκῃ τὸ κακόν, ὅταν ψάλληται ἐπὶ τοῦ εχομένου ὑπ' αὐτοῦ, «ἔξορκισμός», τ 415.

ΕΠΑΠΕΙΛΕΩ [..], ἀορ. ἀ. ἐπηπείλησα, πείλω, «φοβερίζω», μετ' ἀπρφ. Ξ 45, τι Α 319, Ν 582. «ἀπειλῆς» ν 427.

ΕΠΑΡΑΡΙΣΚΩ [..], ποι., ἀορ. ἀ. ἐπαράρα, ἐπαρῶ, ἐπαρῶν. 1) μετὰ ἐν τῷ ἀορ. ἀ. ἐφαρμασφικτὰ προσαρμάζω, «θύρας σταθὲς ἐπῆρσε» ἔκλεισε καλὰ τὰς θύρας Ξ 467, 2) ἀμετάβ. ἐν τῷ παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐφ(προσ)ηρμοσμένοις, «κλείς ἐπαρῆρας» 456.

ΕΠΑΡΗ [..], ἡ, Ἰων. ἀντί τοῦ ἐπαράταρα, Ι 456 †.

ΕΠΑΡΗΓΩ [..], ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἀ. ἀπρφ. ἐπαρῆσαι, βοηθῶ, μετὰ δοτ. Υ Ω 39, ν 394, ἐν τμ. Α 408.

ΕΠΑΡΗΡΕΚΙ, ΕΠΑΡΗΡΑΣ, ἴδ. ΕΠΑΡΑΡΙΣΚΩ.

ΕΠΑΡΚΕΩ, ἀορ. ἀ. ἐπάρκεσα, ἀποτρέπω ἀποκρούω, ἀπομακρύνω «τινὶ τι» ἀνός τι, «ὀλεθρόν τινι» Β 873, καὶ μετὰ αἰτ. ἐμποδίζω, ρ 568.

ΕΠΑΡΟΥΓΟΣ [..], ον (ἐπὶ, ἀρουρα), ο της, χωρικός, ὁ ἐν τοῖς ἀγροῖς τὸν βίον γων, λ 489 †.

ΕΠΑΡΤΗΣ, ἐς, ἐπ. (ἐπὶ, ἀρτέω), κατὰ σμένος, ἐτοιμός, «ἐτατός» *Οδ. θ 332, τ 289.

ἐπὶ μελλουσῶν, Ψ 551, 6 60, «καὶ τότε ἔπειτα» καὶ τότε πλέον, Α 426. Πολλάκις ἔπεται μετὰ τὸ «πρῶτον» Ζ 260 κ. ἀ., καὶ συνδυάζεται μετὰ τοῦ «αὐτίκα, αἶψα, ὥκα» ἰδ. τὰς λ, εἰ δὲ «ἐνθα δ' ἔπειτα» ἐκεῖ τὸ λοιπόν, ἢ τότε λοιπόν, Σ 450, η 496, κ 516· ἐνίοτε ἀναφέρεται εἰς τι προμνημονευθέν, ὡς «εὖρε... μνηστήρας... οἱ μὲν ἔπειτα πεσσοῖσι... θυμὸν ἑτερόν» καὶ οὗτοι μὲν [οἱ μὲν δὲ] α 407· «ὡς ἄρ' ἔπειτ' ἤρατο» καὶ ἡ μὲν εὐχή της τοιαύτης ἦτο [ταῦτα μὲν δὲ ἡβῆστο] γ 62, πρὸλ. κατωτ. 3). Ἐνίοτε κατόπιν μετοχῆς κεῖται πλεοναστικῶς ἐν τῇ ἀποδόσει αὐτῆς, Ε 223, Α 727 εἰς. 2) τίθεται πολλάκις ἐν τῇ ἀποδόσει εἰς ἀνάδειξιν αὐτῆς· α.) μετὰ χρονικὰς προτάσεις· διὰ χρονικῶν μορίων ἐκφερομένας, «ἐπειδὴ σφαίρη πειρήσαντο, ὠργίσθη δὲ ἔπειτα» Θ 378, πρὸλ. Σ 515· ὡσαύτως μετὰ τὸ «ὅτε, ὁπότε, ὡς, ἥμος» Όμ. πλχ. β.) μετὰ ὑποθετικὰς προτάσεις διὰ ὑποθετικῶν μορίων ἐκφερομένας, «εἰ μὲν δὲ νῦν τοῦτο φίλον θεοῖσιν, Ἑρμείαν μὲν ἔπειτα—ὀτρύνομεν» α 84, 6 273, Β 365 κ. ε. πλχ. ἢ καὶ διὰ τῶν ἀοριστολογικῶν μορίων «ὅς κε» Α 547, Β 392. 3) λοιπόν, τὸ λοιπὸν (καθ' ὃ λέγεις)· α.) ἐν ἐρωτήσεσι, «πῶς ἂν ἔπειτα» [πῶς δὴτ' ἂν], καὶ πῶς εἶνε δυνατόν, α 65 κ. ἀ. β.) ἐν ἄλλαις προτάσεσιν, Ο 49, Σ 357, Ψ 818.

ΕΠΕΚΕΚΛΕΤΟ, ἰδ. ΕΠΙΚΕΛΟΜΑΙ.

ΕΠΕΚΕΚΕΡΕ, ἰδ. ΕΠΙΚΕΙΡΑ.

ΕΠΕΛΑΪΝΩ, ἀόρ. ἀ. ἐπῆλασα [..υ.], παρακ. παθ. ἐπελήλαμαι, «ἀπλῶνω, τεντῶνω, (Λατ.) τραβῶ ἐπάνω», ἐκτείνω ἐπὶ τινος (ἰδ. ΕΛΛΑΪΝΩ 3) «ἐπὶ δ' ὄγδοον ἤλασε χαλκόν» ἐπέθηκε δὲ ὄγδοον ἔλασμα χαλκόν, Η 223, «πολύς ἐπελήλατο χαλκός» πολλὰ χαλκοῦ ἐλάσματα ἐπέκειντο, ἦσαν ἐψηρυσμένα, Ν 804, Ρ 493.

ΕΠΕΛΗΣΕ, ἰδ. ΕΠΙΛΑΝΘΑΝΩ.

ΕΠΕΜΒΑΙΝΩ, μετοχ. τοῦ παρακ. ἐπικ. ἐπεμβάω, πατῶ ἐπάνω ὃ δὲ παρακ. ἵσταμαι ἐπὶ τινος, μετὰ γεν. «οὐδοῦ» ἐπὶ τοῦ κατωφλίου, Ι 582 †.

ΕΠΕΝΕΪΚΑΙ, ἰδ. ΕΠΙΦΕΡΩ.

ΕΠΕΝΕΙΜΕ, ἰδ. ΕΠΙΝΕΜΩ.

ΕΠΕΝΗΝΕΟΝ, ἰδ. ΕΠΙΗΝΕΪΝ.

ΕΠΕΝΗΝΟΟΕ, γ'. ἐν. ἀρχαίου τινός· ἐπικ. παρακ. μὲ σημ. ἐνεστώτος, ὅπερ ὅμως εὐρίσκεται καὶ ὡς παρατατικός, ἐπικαθήμεαι, ἐπικειμαι. Ἀπαντᾷται τετράκις μόνον· περὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Θερσίτου ὡς παρατ., ἄνευ τινός προσδ. «ψεδνὴ ἐπενήνοθε λάχνη» ἀραιὰ τρίχισσι· ἐπεκάθητο (ἐπὶ τῆς κεφαλῆς) Β 219, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ χλαίνης «ἐπενήνοθε λάχνη» Κ 134· ἔπειτα ὡς ἐνεστ. μετ' αἰτ. μὲ τροπ. σημ. «ὅσα θεοῦ· ἐπενήνοθεν αἶν ἐόντας» ὅποια (εἰς ἐκείνους, τὰ ὅποια) ἐφαρμόζονται (ἀρμόζουσιν) εἰς τοὺς αἰώνιους θεοὺς, Θ 365, Ὑ. Ἀφρ. 62. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ ἐπ-αν-θῆω κατὰ δὲ τὸν Βούττιαν. εἶνε παρακ. μὲ ἄττ. ἀντικειν. τοῦ ἀχρ. ἐνθῶ ἢ ἐνέθω, ὑπερ σχε-

τίζει πρὸς τὸ εἶθός, ἦθος καὶ ἐμυνηθῆναι καθήμεαι διαρκῶς· κατὰ δὲ τὸν Δοδ. σύνθετον ἐκ τοῦ ἀνήνοθα, ὅπ. ἴδε, ἀνὴν ἴνοθα· κατὰ τὸν Γοῖθελον τέλος ἐκ τῆς =πνέω, εἰς τῆς τὸ ἀχρηστον ἀνέθω ἢ παρακ. ἴνοθα καὶ μετὰ τὰς προσ. Ἐν κατ' ἴνοθα=ἐπιπνέω· ὥστε ἐν Β 219 κατ' ἴνοθα λάχνη ἐπιπνέει ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τῆς κατ' ἴνοθα· ὡσαύτως, ἀλλὰ μεταφορικ. ἐρμηνεύει Θ 365).

ΕΠΕΝ-ΤΑΝΙΩ [..υ.υ.] =ἐπεντίνω, τατῶνω ἐπάνω, «πέσιμα» γ 467 †.

ΕΠΕΝΤΙΝΩ [..υ.] καὶ -ΤΙΩ [..υ.], τατῶ, ἐτοιμάζω πρὸς τι, «ἐπέντω» παρμαζε τοὺς ἵππους, Θ 374.—Τὸ εἰς ἐπ-αίω, ἐτοιμάζομαι πρὸς τι, μετ' αἰτ. τύνονται ἀεθλα· ἐτοιμάζονται διὰ (γὰρ) ἀθλα, ω 89.

ΕΠΕΠΟΙΚΑ, 1) ὡς ἀπρόσωπον, παρακ. καὶ ὑπερσ. ἐπεψίκει, ἀρμόζει, πρὸς προσήκον, «τεριάζει», μετὰ αἰτ. καὶ ἀπαρρ. «σφῶν μὲν τ' ἐπέοικε—» 344, Χ 74, ἢ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρρ. Α 446· ἀλλὰ καὶ ἀπολελ. «ὡς ἐπὶ ἐπεψίκει» υ 293, ω 295· «ὡν ἐπὶ ἀντίασαντα» (ἐνθα ἐκ τῶν ἀνωτέρω θάναται τὸ «μὴ δεύεσθαι» ἢ κατ' ἐτυγχάνειν ἢ μεταλαμβάνειν) ὡς ἐπὶ λάβῃ) ἱκέτης προσελθὼν, ζ 493, ε 30· προσωπικόν, «ὅστις αἰτ' ἐπέοικε» ἐπὶ αὐτόν, «τοῦ τεριάζει» Ι 392.

ΕΠΕΠΟΙΜΕΝ, ἰδ. ΠΕΙΘΩ.

ΕΠΕΠΛΗΓΩΝ, ἰδ. ΠΛΗΣΩ.

ΕΠΕΠΛΑΣΕ, ἰδ. ΕΠΙΠΛΕΩ.

ΕΠΕΠΟΙΘΕΙ, ἰδ. ΠΕΙΘΩ.

ΕΠΕΠΟΝΘΕΙ, ἰδ. ΠΛΕΣΩ.

ΕΠΕΠΤΑΡΕ, ἰδ. ΕΠΙΠΤΑΪΡΩ.

ΕΠΕΠΤΑΤΟ, ἰδ. ΕΠΙΠΕΤΟΜΑΙ.

ΕΠΕΠΥΣΕΤΟ, ἰδ. ΠΥΝΟΛΝΟΜΑΙ.

ΕΠΕΡΕΪΔΩ, ἀόρ. ἀ. ἐπέρεια, ἐπὶ πρὶς, ὠθῶ, ἐμπήγγω, μετ' αἰτ. «κενεῶνα» Ε 856· ἀπολελ., Α 235. Μ ἀπέλεθρον» δύναμιν ἄμετρον κατὰ 296, ι 538.

ΕΠΕΡΕΪΩ, στεγάζω, σκεπάζω, τὴν ὀροφὴν, ἐπομ. ἐν γένει οἰκοδομεῖν, ἐν τμ. Α 39 †.

ΕΠΕΡΡΗΣΑΝΤΟ, ἰδ. ΕΠΙΡΡΟΜΑΙ.

ΕΠΕΡΓΩ [..υ.], ἀόρ. ἐπέρυσκ, ἐπὶ σῶρ, (Λατ.) «τραβῶ» «θύρην κορυφῆς» (ἢ διὰ) τῆς κορυφῆς ἐπέσυρεν («ἐπὶ ἐκλείπε τὴν θύραν», Ὁδ. α 444· «στῆσαι ἐπάνω σταίνω, ἀνεγκύσας ἐφ' ἐπὶ ἐν τμ.).

ΕΠΕΡΧΟΜΑΙ, μέλ. ἐπελεύσομαι ὀφθ. ὅθον, ποι. ἐπῆλυθον· παρακ. ἐπελήλυθα· ἐρχομαι, πλησιάζω, ἐρχομαι πρὸς τινα ἢ εἰς τι, μετὰ αἰτ. τρῶ-

ἄνδρα» ι 214, «ἐς ποταμόν» η 280, αἰτ. τόπου «ἀγρόν» π 27, «Ὅλου-
84· ἐπὶ καταστάσεων ἐπέρχομαι, ὅ ἐ-
ν ἡ (μάλιστα ὅταν συντάσσεται μετ'
ἐνός) ἀπροσδοκῆτως ἢ ἀνεπαίσθη-
τῶς· πλ 0ε» Α 194, «Ἀχαιοὶ ἐπὶ-
Θ 488, ι 194 «τοῖσιν ἐπῆλυθεν ὅ-
472, μ 314, «νοῦσος» λ 200, «ἐπὶ-
ὑπνος» «τόν ᾧπρεν ὁ ὑπνος» ἢ «τοῦ
ὑπνος» δ 793, κ 31, ν 282. 2) ἐχθρι-
ζομαι ἢ πηγαίνω ἐναντίον τινός,
ἐπὶ, ἐπιτίθεμαι, μετὰ δοτ. «βουσί» Γ
των μῆλων ἐπὶ λῶν» Κ 485, Ο 630·
(ἢ λόγῃ) «τμήδην αὐχέν' ἐπῆλυε» κο-
πιλλε κατά τοῦ αὐχένος, Η 262. 3)
μα, περιέρχομαι, ἐπὶ τόπων, ὡς τό-
πῳ, «ἄρχα» τὰς φάραγγας, Σ 321,
δ 268, π 27.

βολή, ἢ, ἐπ., ἀκριτος ἀθυροστομία,
λα, ἐπεσβολίας ἀναφαίνειν» νά προφέ-
πτῃ τοὺς λόγους ὅπως ἔρχονται εἰς τὸ
τόπον, ἀκριτως, δ 459 τ. Ἐκ τοῦ
βολος, ὅν (ἔπος, βάλλω), ὁ, ῥίπτων·
λόγους τοῦ, τοῦτέστιν ἀκριτος καὶ προ-
βλῶν, ἀθυρόστομος «λωδητὴρ ἐπ.»
ἀθυρόστομος, φλόρος, Β 275 τ.
ον, ἴδ. πῆντα.

ον, ἴδ. ἐσέπα.

εἴται, ἴδ. ἐπειμι (εἰμι).

εἴται, ἴδ. ἐπισκύν.

τη, ἴδ. ἐφίστημι.

ον, ἴδ. ἐπέχω.

είσος, ὅν (εἶσι, ἔτος) ὁ ἐφ' ὅλον τὸ
παρῶν, ὁ δι' ὅλου τοῦ ἔτους, «καρ-
118 τ.

ων, ἀντὶ τοῦ ἔπου, ἴδ. ἐπομαι.

φθμῆ, ἀόρ. ἐπευφήμησα, ἐπιδοκιμά-
ζων, ἐπικροτῶ, μετ' ἀπρφ. Α 22,

πομαι. ἀποθ., μέλ. ἐπεύχομαι, ἀόρ. ἀ-
την. 1) προσεύχομαι, δέομαι (ἐπά-
τι) ἐπὶ τινος περιστάσεως, πρὸς θεόν τινα,
ος» Γ 350, κ 533 κ. α., Βατρ. 2, μετ'
423, υ 238. 2) καυχῶμαι, ὑπερη-
μα, κομπάζω ἐπὶ τινι ἢ διὰ τι
φ 59 κ. α. μετὰ δοτ. προσ. καυχῶμαι
τοῦτέστιν ἐπὶ τῇ νίκῃ τινός, Α 431, Π
τ' ἀπρφ. Κ 367.

ον, ἴδ. φεν.

φασον, ἴδ. φράζω.

α, ἀόρ. ἑ. ἐπέσχον καὶ μετοχ. ἐπισχών,
ρ. ἑ. ἐπεσχόμεν, ἐπικ. γ'. πληθ. τοῦ πα-
λῶν, ὅπ. ἴδ. Α'. 1) Ἐνεργ. 1) κρα-
τινος, ἐπάνω τινός, ἢ παρὰ τινι, πλη-
ος, «πόδος» Ε 244, ρ 410· ὅθεν παρ-
νον» Ι 489, «κοτύλην» Χ 494, «μαζόν
Χ 83. 2) ἀμετ. κρατῶ κατεπάνω
τοῦ; ἵππου; δηλ. ἢ τὰ ὅπλα ἢ ἑμα-

τόν) τοῦτέστιν ἐφορμῶ, διευθύνομαι ἐναν-
τίον τινός, «τί μοι ὦδ' ἐπέχεις» τ 71, πρδλ.
χ 75. 3) ἐπέχω, ἐμποδίζω, «σταματῶ»
«ῥεθρα» φ 244· τροπ. «θυμόν ἐνιπῆς» κρατῶ
τὴν καρδίαν μου ἀπὸ τῆς ὕβρεως, υ 266· ὅθεν
ἐπέχω (ἔξυπ. ἑμαυτόν), βραδύνω, «σταμα-
τῶ» (ἀμετάδ.) «Ἀντίνοος δ' ἔτ' ἐπέχε» φ 486.

4) ἐπέχω (τόπον), κατέχω, ἐκτείνωμαι
ἐπὶ, μετ' αἰτ. «ἐπὶ πέλεθρα» φ 407· «ὅσον
ἐπέχε» ἐφ' ὅσον ἐξετείνεται, ὅσον κατέχε, φ
190· ὡσαύτως· «ὁπόσον ἐπέχε πῦρ» ψ 238,
Ω 792. Β'. 1) κρατῶ ἑμαυτόν (ἢ
τὸ ὅπλον μου) κατεπάνω τινός, σκοπεύω,
«σημαδεύω, χ 15. 2) παρέχω, ὡς τὸ ἐ-
νεργ. ἐν τῇ σημ. 4) «ῶνον ἐπισχόμεναι» προσ-
φέρουσαι ἀλλήλαις, ο 463. 3) [ἀναστέλλο-
μαι] ἀνασηκῶν (τι τῶν ἑμαυτοῦ), «ἐανῶν
πύχας» Γ. Δῆμ. 176.

ἐπήβολος, ὅν (ἢ. ἀντὶ τοῦ ἐπίβολος, ἢ μάλλον
ἀντὶ τοῦ ἐπι-ἡ-βολος μετὰ παρενθήκης συνθετι-
κοῦ ἢ, ὡς ἐν τῷ ὑπερ-ἡ-φανος) κυρ. ὅςτις «ἔδα-
λε χερί ἢ εἶνε βαλμένος ἐπάνω τινός» ὅθεν
κάτοχος, κύριος, μετὰ γεν. «νῆός, ἑρετῶν»
δ 319 τ.

ἐπήγαγον, ἴδ. ἐπάγω.

ἐπηγεκνίδες, αἱ, μακραὶ σανίδες, αἵτινες
προσηλούμεναι εἰς τὰ ἱκρία καὶ τὰς σταμῆ-
νας (ἴδ. τὰς λ.) συναποτελοῦσι τὰ πλάγια (τοῦς
τοίχους) τοῦ σκάφους πλοίου ἢ σχεδίας, ε 253
ἔς. τ. Κατ' ἄλλους δὲ αἱ δοκοὶ αἱ ἐπὶ τῶν ὀρ-
θῶν ἱκρίων καὶ σταμίνων ὀριζοντίως προσηλω-
μένα καὶ ἀποτελοῦσαι τὸ χεῖλος τοῦ σκάφους.
(Παράγεται, ὡς εἰκάζουσιν, ἐκ τῆς ῥίζης ἐνεκ
(δι-ηνεκ-ῆς κ.τ.τ.), ἥτις ὅ ἐνεκ γίνεται, κατὰ
μετάθεσιν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ ἐπηνεγκίδες).

ἐπῆεν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπῆν, ἴδ. ἐπειμι (εἰμι).

ἐπηετανός, ὅν, ἐπ. (ἐκ τῆς ἐπὶ, αἰεὶ καὶ
τοῦ προσχηματισμοῦ τανός ἢ ἐκ τοῦ τείνω),
συνεχῆς, «παντοτινός», αἰωνίως διαρκῶν,
ἀέννητος, «ἀρδομοί» ν 247, «πλυνοί» ζ 86,
«γάλα» ἀφθονόν, δ 89· ὡσαύτως· «σίτος» σ
360, «χομιδή» θ 233, «λέδῃτες» Γ. Ἑρμ.
61, «κῆλα» αὐτόθ. 113 (ἐνθα τὸ ἡ κατά
συνίζησιν εἶνε μονοσῶλλαθον).—Τὸ οὐδ. ἐπῆ-
ετανόν ὡς ἐπῆρ. πάντοτε, αἰωνίως, η 428·
ἀφθόνως, ἐν ἀφθονίᾳ η 99, κ 427. (Πρό-
τερον παρήγετο ἢ λ. ἐκ τοῦ ἔτος καὶ ἡρμη-
νεύετο· ὁ δι' ὅλου τοῦ ἔτους διαρκῶν, ὁ ἐφ'
ὅλον τὸ ἔτος ἐξαρκῶν, ἐπομ. ἀφθανός).

ἐπήιεν, ἴδ. ἐπειμι (εἰμι).

ἐπῆλθον καὶ ἐπήγαγον, ἴδ. ἐπέρχομαι.

ἐπῆλαγιή [...], ἢ, ποι. (ἐπέρχομαι, ἐπ-
ήλυθον) μαγεία, γοητεία, μαγγανεία, Γ.
Ἑρμ. 37, Δῆμ. 228, 230.

ἐπημοιβός, ὅς, ἐπ. (ἐπὶ, ἀμείβω) ἐναλλασ-
σόμενος, ἐναλλάξ γινόμενος, «ὄχῃς» δύο
σῶνται συρτήμενοι ἐκ τῶν ἐκατέρωθεν τῆς θύρας
παραστάδων κατ' ἀντιέτους (ἀμοιβαίως) διευ-

δύνσεις, κατὰ δὲ τὴν συνάντησιν αὐτῶν καὶ προσ-
αρμογὴν ὑπὸ τῆς κλειδῆς συγκρατούμενοι (ἰδ.
ΚΛΗΪΣ) M 436. «γίτωνες» πρὸς ἀλλαγὴν, ἀλ-
λασσομένοι, Ξ 513.

ἐπηνία, ἰδ. ἡμία.

ἐπὶν, κατὰ κρᾶσιν ἐκ τοῦ ἐπεὶ ἄν (ὅπερ
κατὰ διάστασιν κεῖται Z 412· ἀλλὰ μετὰ τὸν
Βέκκερ. πολλαχού γράφεται ἡδὴ ἀντ' αὐτοῦ ἐπεὶ
καὶ ἀφ' οὗ, ὅταν. 1) μεθ' ὑποτ. ἁ.) εἰς ἐκ-
φρασιν πράξεως ἐκ περιστάσεως μὲν ἐφαρμομέ-
νης, ἀλλὰ προσδοκωμένης, A 468, Δ 239 κ. ἄ.
πλ.χ. β.) εἰς ἐκφρασιν πράξεως ἐν τῷ παρόντι
ἢ μέλλοντι ἐπαναλαμβάνομένης II 5, λ 192 κ.
ἄ. 2) μετ' εὐκτ. ἁ.) ἐν πλαγίᾳ· προτάσεις,
ἐν αἷς, ἂν ἦσαν εὐθεταί, θὰ ἔκκειτο ἢ ὑποτακτι-
κὰ μετὰ τοῦ «ἐπὶν», T 208, Ω 227· β.) εἰς ἐκ-
φρασιν πράξεως ἐν τῷ παρελθόντι ἐπαναλαμβάνο-
μένης, δ 222. Ἐν δὲ ταῖς χωρίοις β 403, ε
450, ω 440 γράφουσιν ὁ Βέκκερ καὶ οἱ μετ' αὐ-
τὸν ἐκ τοῦ Εὐσταθ. ἐπεὶ.—Ἐν ταῖς περιστάσε-
σιν 1) β) καὶ 2) β) δύναται νὰ μεταφρασθῇ διὰ
τοῦ ὁσάκις.

ἐπὶνέον, ἰδ. ἐπαινέω.

ἐπνελ, ἰδ. πνέμιμι.

ἐπνιήν [...], ἐπ., ἐπενυφημῶ, ἐπιδοκι-
μάζω, διὰ φωνῶν ὑποστηρίζω, μετὰ δοτ.
Σ 502 f.

ἐπύρατος [...], οκ, ποι. (ἐπί, ἐράω), ἐπέ-
ρατος, θελητικὸς, χαριεῖς, μόνον ἐπὶ ἀφύ-
χων, «δαίς» ὁρεκτική, I 228, «εἴματα» θ 366,
«πολιθερον» Σ 512, ἐπὶ τῆς Ἰθάκης δ 606,
«ἄντρον» ν 403.

ἐπύρετμος, οκ (ἐπί, ἐρετμός)· ἁ.) ἀντὶ ἐ-
πύρρηματος ἐπὶ τῆς κόπης, γ' τὸ κουπί ἢ
τὰ κουπιά· Ὁδ. β 403· β.) κόπας ἐ-
χων, κωπηλατούμενος, «νῆες» πλοῖα με
κουπιά, δ 559, ε 46 κ. ἄ.

ἐπυρεφύς, ες, ἐπ. (ἐπί, ἐρέφω), κυρ. ἐπιστε-
γάζων ἐπομ. ὡς στέγη ἐπικρεμάμενος, ἐπι-
κείμενος, «πέτραι» κ 434, μ 59, «κρημνοί»
μ 54.

Ἐπύριτος [...], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀφειδαντος· εἰ
Ἀλύδαντος, ὃν προσεποιήθη ὁ Ὀδυσσεύς ω 306.

ἐπύρεα, ἰδ. ἐπαράγισκα.

ἐπύρεας, ἰδ. ἐπειμι (ἐπιμι).

ἐπὶνός, οἷ, ὁ, ἐπ. φρόνιμος, συνετός· (ὅ-
θεν φιλόκρινος, φιλόφρων, ἰδ. ἐπὶνός) Ὁδ.
ν 332, σ 428. (Τὴν ἐκ τοῦ ἔπος παραγωγὴν
ἀποδεικνύει ὁ Λόδεκ ἐσφαλμένην κατὰ δὲ τὸν
Δοιδερλ. παράγεται ἐκ τοῦ ἐπαίω, κυρ. λοιπὸν
σημαίνει· ὅστις καταλαμβάνει, ἐννοεῖ, νοήμων,
ἰδ. καὶ ἐνήμης).

ἐπὶντριμος [...], οκ, ἐπ. (ἐπί, ἤτριον) κυρ.
παρυφαμένος· ὅθεν ἄλλεπάλληλος, ὁ εἰς ἐ-
παύσιν εἰς τὸν ἄλλον, συχνὸς, πυκνὸς «πυρ-
σοί» Ὁδ. Σ 214, «δράγματα ἐπὶντρια πίπτον»
ἐπιπτον ἀλλεπάλληλα, Σ 532, «πολλοὶ καὶ ἐπὶ-
τρίλοι πίπτουσι» T 225.

ἐπὶνός, ἰδ. ἡ, ἐπ. (ἐπὶνός, ὅπ. ἰδ.)
φρουρήν, φ 306 f.

ἐπί. 1) Πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ. καὶ
συντασσόμενη καὶ τὸ κατ' ἀρχαί· μὲν ὁ
νοῦσα τὴν τε στάσιν ἐπὶ τινος καὶ τὴν
ἐπάνω τινός· κινήσιν· ἔπειτα δὲ κατ' ἐπὶ
ἐστήματι καὶ τὴν ἐν ταῖς περὶ ἢ πλησίον
πράγματος διατριβὴν ἢ τὴν πρὸς ταῦτα

Α.) μετὰ γεν. συντάσσεται. 1) εἰς ἐκ-
φράσεως· ἁ.) ἐπὶ, ἐπάνω, «ἔζεσθαι, καθε-
στῆναι, κεῖσθαι, ἐρεῖδεσθαι ἐπὶ τινος» Ὁδ.
ἰδ. τὰς λ. Ὡς αὐτῶς «ἐπ' ἱππων, ἐπ' ἔρ-
ῳ ἄρματος, Ω 356, Ω 455, «ἐπ' ἄρματι»
τὴν ἐξωχίαν, εἰς τὰ χωράκια, α 490, ἐπὶ
Θ 528, «ἐπὶ γῆς» φ 41· τροπ. «ἐπ' ἐλπίδι»
ὁρίζειν· κρατῶ τὰς ναῦς ἀρχαίμενα· ἐπὶ
κυρῶν (μόνον δηλ. καὶ ὅχι δεδεμέναι· εἰς
διὰ πεισμάτων) Ξ 77· ὡσαύτως «ἐπ' ὁδοῦ»
καθ' ὁδοῦ αὐτοῦς, «μέσα σας», II 499
πλησίον, παρά, «ἐπὶ κρατὸς λιμένος»
ἐπάνω εἰς τὸν μυχόν, δηλ. κυρίως τὸ
τοῦ μυχοῦ, ν 402, «ἐστήκει ἐπ' ὄγκῳ»
πρόλ. X 452. 2) εἰς ἐκφρασιν τῆς κατὰ
διευθύνσεως, κυρίως ὁμῶς τοιαύτης, μεθ' ἣ
ταὶ στάσις, ἐπὶ, ἐπάνω εἰς «βαίνειν (ἐπὶ
ἐπὶ νηός» ἀναβαίνειν, ἐπιβαίνειν εἰς τὸ
«καθίζειν ἐπὶ θρόνου, κατατιθέναι ἐπὶ γῆς»
κ. ἄ., ἰδ. τὰς λ., ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκφρασιν
κινήσεως ἢ διευθύνσεως, «προτρέπεται ἐπὶ
τρέπονται πρὸς τὰ πλοῖα, E 700, «πα-
ρὰ ὁμίλου» Δ 546. 3) χρονικῶς εἰς ἐπὶ
τοῦ συγχρόνου, «εἰς τὸν καιρὸν», εἰς
τέρων ἀνθρώπων· E 637, «ἐπ' εἰρήνης»
ρήνη, ἐν καιρῷ εἰρήνης, B 797, I 403.

Β.) μετὰ δοτ. 1) εἰς ἐκφρασιν στάσεως
μάλιστα· ἁ.) ἐπὶ (τινος)· ἐπάνω, «ἔζε-
σθαι, ἦσθαι ἐπὶ διφφῳ», ἰδ. τὰς λ. «ἐπὶ
Δ 88, α 496, «καίειν ἐπὶ βωμῶν» Θ 211
πλησίον (τινός), παρά (τινι)· «νέμεται
κρήνη» ν 408, «ἐπ' ἐσχάρῃ ἦσθαι»
«πάς οἱ ἦν ἐπὶ μαζῶν» λ 448, πρόλ. γ.
κ. ἄ. γ.) τοπικὴν σημ. ἔχει ἢ πρόθεσις
ἐν ταῖς ἐξῆς φράσεσιν· «οὐ γὰρ οὐρον κατὰ
ἐπὶ κτεάτεσσιν» «φύλακα ἐπάνω εἰς τὰ
ματὰ» ο 89· πρόλ. «οὐδὲν ἐπὶ κτεάτεσσιν
εἶναι» E 154, «ποιμαίνει ἐπ' ὄρεσιν» εἰς
μὴν ἐπάνω εἰς τὰ πρόδρατα, Z 25, Δ 106
μαίνειν ἐπὶ ὁρωσίν· νὰ ἔχη ἐξουσίαν
εἰς τὰς ὑπηρετίας, χ 427· καὶ ἔτι κατὰ
στερον ἐν ταῖς ἐξῆς· «βουσίην ἐπ' ἄλλοις
θήμενον» καθήμενος ἐπάνω εἰς ἄλλ. π.
ποιμήν δηλ., υ 224, πρόλ. «ὅς μ' ἐπὶ βο-
σεν» υ 209. Μεταφορικῶς τίθεται εἰς ἐπὶ
τῆς καταστάσεως ἢ ἐνεργείας, ἐν ᾗ τίς ἐ-
ταί ἢ ἀσπάζεται, «παρὶ μὲν σε τίω τὸ
πτολέμῳ ἡδ' ἄλλοις ἐπὶ ἔργῳ» Δ 238,
473, π 441· «οὐ γὰρ ἐπὶ ψεύδεσσι καὶ
ἁρωγῶς» «ἐπάνω εἰς τὰ ψεύματα» Δ 238

ος, τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποισι πέλον-
 ε, εἶνε εἰς τὸ κεφάλι (μας) τῶν
 οὐτέστιν ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ φύσει ἐγ-
 γλ. Ἐνταῦθα ἀνήκει ἡ παροιμιώ-
 δης μὲν αὐτὴ ἐπὶ σοῖσι καθήμε-
 ος καὶ, καθήσασθαι ὅσα ταῦτά σου
 (ὁμ.). 2) συχνότερον τίθεται ἐπὶ
 μάλιστα τοιαύτης, μετ' ἣν ἔπεται
 ὡς εἰς, ὅσον «κάππεσον ἐπὶ γαίῃ»
 αἰς τὴν γῆν (καὶ ἔμεινε κατὰ γῆς),
 γόννασι, ἀποθέσθαι, καταθέσθαι ἐπὶ
 μετ' ἄλλων ῥημάτων, ὥστε ἰδ. καθ'
 ἰὰ γεν. καὶ δοτ. ἐπὶ τῆς αὐτῆς ἐνε-
 ρ. ἐπ' ἀπείροισι ἔρυσαν ὕψος ἐπὶ ψαμά-
 ῃ εἴ. ἔτι δὲ εἰς ἔκφρασιν διευθυνοῦσας
 ἐκθροικῆς, ἐναντίον, κατὰ, κατε-
 ῳς, «ἵστα ἐπάνω», ὅσον. ἰθύνειν,
 ἐπὶ τινι, ἰθύνειν ὀρίστων, ἵνα βέλος
 καὶ ἐπὶ τινι καὶ μετ' ἄλλων ῥημ.,
 ἀνέχαστον ὄθεν β'. εἰς ἔκφρασιν
 περιέσσω, «ἀγαγὼν ποταμῷ ἐπὶ δι-
 κῶς εἰς τὸν ποταμὸν, εἰς τὰς ὕχθας τοῦ
 Π.» ἡλθεν ἐπὶ Κρήτεσι προσήλθεν
 ἡσας Δ 251. γ.) εἰς ἔκφρασιν τῆς
 μεταξὺ πράξεως τινος καὶ ἀντικει-
 «δικαιώσεως καὶ ἐπ' ἄλλῳ ἔσται»
 γ, T 181. «ἐπὶ τινι ἀθλοῦσθαι, ἀθλοῦ
 «πρὸς τινα τινος ἀγωνοθετῶν Ψ
 «βοῦς ἐπὶ Πατρόκλην πέφην Ἀχιλ.
 176. (||) ἂν καὶ ἐν ταῖς τελευταίαις
 ἔκφρασι καὶ τοπικῶς νὰ ἐξημενεύσῃ ἡ
 εἰς ἔκφρασιν προσθήκης, ἐπισωρεύ-
 ῃ ἐπ' ἄγχῃ» η 120, «ἐφ' ἔλκεϊ ὄλ-
 «E 430, «ἄλλα πολλὰ παρλαχόμεν
 πρὸς ταῦται, ἐκτός τοῦτων, I 620,
 2, γ 256. «ταχὺς ἔσχε θέειν ἐπὶ εὐ-
 τῇ καλλονῇ ἥτο ταχὺς εἰς τὸ τρέχειν,
 «οὐ γὰρ ἐπὶ γαστέρι κύντερον ἄλ-
 τῆς γαστρός, παρὰ τὴν γαστέρα δὲν
 οὐκινώτερον ἄλλοι, η 216. ε.) εἰς
 κολουθίας, διζωγῆς, μετὰ (τινα),
 ἀνέστη μετὰ τοῦτον ἀνέστη, II 163.
 α. α.) εἰς ἔκφρασιν ἀφορισμῆς ἢ αἰ-
 «γελᾶν (ὅπ. ἰδ.) ἐπὶ τινι» B 270.
 «ἀλλὰ πάσχειν» ἐνεκα, χάριν τινός, I
 τως «μογεῖν ἐπὶ τινι» Δ 162. «πο-
 δός ἐπ' αὐτῷ» K 185. β.) εἰς ἐκ-
 ἀνταποδοχῆς, «ἔργον πελάσαι δώρῳ ἐπὶ
 304, πρὸλ. Φ 443, Γ. Δῆμ. 172,
 «I 602 (ἐνθα Πέκκερ, Φαῖσι καὶ
 φουσι κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον «ἐπὶ δώ-
 ἐρμενεύουσιν: ἐν ὧσιν ἀκόμη ὑπ' ὀ-
 σφύρονται δώρα, ὡς ἀντίθετον τοῦ ἐν
 τερ δώρων» ὁ δὲ Δινδάρῳ διατηρεῖ
 γ.) εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκοποῦ, πρὸς
 τι «οὐκ ἐπὶ χάριτι» N 101, «ἐπ'
 574, «γαστέρας ἐπὶ δόρῳ κατὸς-
 ἐρμολόζαμεν διὰ τὸ δεῖπνον, α 44.

4) εἰς ἐνδειξιν χρόνου καὶ μάλιστα δια-
 κείας χρονικῆς, «ἐπὶ ἡματι» ἐπὶ μίαν ἡμέραν,
 T 229. ἢ: μίαν ἡμέραν, ἡμέραν τινά, K 48, δ
 284. ἀλλὰ μ 105 καὶ ξ 105 σημ. τὸ «καθ'
 (ἐκκστήν) ἡμέραν» «ἐπ' ἡματι τῆς» κατὰ ταύ-
 την τὴν ἡμέραν, N 231. «ἐπὶ νυκτί» διὰ νυκτός,
 τὴν νύκτα, ἐν ὧσιν εἶνε νύξ, Θ 529.
 Γ.) μετ' αἰς. 1) τοπικῶς εἰς ἔκφρασιν κι-
 νήσεως ἢ διευθυνοῦσας καὶ ἰδως: α.) κινήσεως
 πρὸς τὰ ἐπάνω, «βαίνειν ἐπὶ τι» ἀναβαίνειν, Z
 380, M 375. «ἐπὶ ὀρόνῳ ἐξεσθαι» Θ 442.
 «ἦσαν ἐπ' ἀπὴν» ἐσθίοντες ἐπάνω εἰς, Ω
 590 κ. α. β.) ἐν γένει πρὸς τι τέρμα ἢ πρὸς
 τινα ὅρον, πρὸς, εἰς «ἐρχεσθαι, ἵκνεσθαι, ἀ-
 γειν κατὰ ἐπὶ τι» Ομ. πλγ. ἔτι δὲ ἡ «ἐπὶ τινα»,
 ὅσον «βῆ δ' ἄρ' ἐπ' Ἀτρεΐδῳ» B 18, K 48 κ. α.
 Μεταφ. «ἐπὶ ἔργα τρέπεσθαι, ἵνα» Γ 422, δ
 427. Τὴν διευθυνοῦσιν σημ. ἐν ταῖς φράσεσιν «ἐπὶ
 δεξιᾷ, ἐπ' ἀριστερᾷ» ἰδ. τὰς λ., ἰδως: δὲ τὸ τέρμα:
 μέχρι (τινός), «ἕως εἰς» ἐν ταῖς εἰρη: «ἐπὶ
 πελάτ' ἀθλῶν ἐρχεσθαι» Ψ 218, «ἐπὶ ἡμῖν»
 μέχρι τοῦ ἡμῶς γ 114, «ὅσον ἐπὶ, τόσον ἐπὶ»
 ἐφ' ὅσον ἢ μέχρι: ὅσον, ἐπὶ τοσοῦτον ἢ μέχρι
 τοσοῦτου, Γ 12, ε 251, ἰδως: δὲ γ.) ἐκθρο-
 κῆν κίνησιν, ἐναντίον, κατὰ, κατεπάνω, «ἵ-
 στα ἐπάνω» (τινός) «ἐπὶ τὰς νῆας ἵνα» N
 101, «ὄρνυσθαι ἐπὶ τινα» Δ 590, «ἴθυσαν ἐπὶ
 τεύχος» M 443 κ. α. δ.) σημ. τοπικῆς ἔκτα-
 σιν, ἡ κίνησιν ἐπὶ τινος ἐπιφανείας, «πλέειν, πε-
 ρᾶν, φέγειν ἐπὶ πόντον» H 88, B 159, 613,
 α 183 κ. α. «ἔμειν ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν» ο 711,
 πρὸλ. δ 516. «οὐατ' ἐπὶ κύμα» ε 51. ὡσαύ-
 τως καὶ ἐπὶ τοῦ μέτρου τῆς ἔκτασεως: «ἐπ' ἐν-
 νεία καίτο πλέεθρα» ἔκειτο ἐπ' ἔκτασεως ἐννέα
 πλέθρων, ἢ κατεῖχεν ἐνν. πλέθρων ἔκτασιν, λ
 577, «ἐπὶ πολλόν ἐλίσσεται» ἐπὶ μεγάλῃς ἔκ-
 τάσεως (ἢ ἀποστάσεως ἀπὸ τοῦ τέρματος) κά-
 μνει τὸν ἐλιγμόν, Ψ 320, «ὅσα τε γαῖαν ἐπὶ
 νῆσις τε καὶ ἔρπει» ὅσα ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς
 γῆς (καθ' ὅλην τὴν ἐπιφ. τῆς γῆς) ἀναπνεύουσι
 καὶ ἔρπουσι, P 447, πρὸλ. B 765, α 430 κ. α.
 Ἐνταῦθα ἴσως ἀνήκει καὶ ἡ φρ. «ἐπὶ μάστακα
 πῆξιν, ἔλιν» πῆξιν, πᾶν τὸ σπύμα καθ' ὅλην
 αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, δ 287, φ 76. μεταφ. «πάν-
 τα: ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο καθ' ὅλην τὴν ἔκ-
 τασιν τῶν ἀνθρώπων, μετὰ ὅντων τῶν ἀνθρ.
 Ω 535. 2) χρονικῶς εἰς ἐνδειξιν χρονικοῦ
 τινος διαστήματος καὶ ἐπομ. χρονικοῦ τινος τέρ-
 ματος «μένειν ἐπὶ χρόνον» ἐπὶ τινα χρόνον, B
 299, E 493. «παννύχιον εἶδεν ἐπ' ἡῶ καὶ μέ-
 σον ἡμαρ» δι' ὅλης τῆς νυκτός: μέχρι τῆς ἡῶς
 ἢ μεσημβρίας, η 288, ἢ μετ' ἐπιφ. «ἐπὶ θηρόν»
 ἐπὶ πολὺ. 3) μεταφ. α.) εἰς ἔκφρασιν τοῦ σκο-
 ποῦ, πρὸς τι, «διὰ» τι, «ἀναστῆναι ἐπὶ δόρ-
 πον» ἵνα δειπνήτῃ, μ 439. «ἐπὶ βοῦν ἴτω» ὡς
 ὑπάγη διὰ ἵνα βῇ, ἵνα λάβῃ βοῦν, γ 421.
 «πέλλειν ἐπ' ἀγγελίῃ» ἰδ. ἀγγελίᾳ: σπανιότα-
 ρον ἐπὶ πρὸς τῶν, ἐπ' Ὀδυσσῆα ἵνα» ε 410.

«ἄριστοι πᾶσαν ἐπ' ἰθὺν ἔστε» εἰσθε ἄριστοι πρὸς πᾶσαν ἐπιχειρήσιν Z 79, δ 434· β'.) εἰς ἐκφρασιν τῆς συμφωνίας, κατὰ (τι) «ἐπὶ στάθμην» κατὰ τὴν στάθμην, ε 245, «ἐπὶ ἴσα» κατ' ἴσα, εἰς ἴσου, M 436.

Π.) Ὡς ἐπιρρημα πολλάκις παρ' Ὀμ. κεῖται μὲ τὴν σημ. ἐπάνω, πλησίον, προσέτι κτλ E 705, Σ 529, γ 164, 285· πολλάκις ὁμοῦ πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ ὡς εἰς τὸ ῥῆμα ἀνήκουσα κατὰ τμησιν, ἐνίοτε κατ' ἀναστροφὴν καὶ κατόπιν αὐτοῦ τιθεμένη «ἤλουθ' ἐπὶ ψυχῇ» ω 20, ἴδε ἐπὶ 4). Ἐπὶρ. εἶνε ἐν τῷ «ἤλος δ' ἐπὶ» λ 90, 387, 467.

ΠΙ.) Συντιθεμένη μετὰ ῥήματος ἔχει ὅλας αὐτῆς τὰς τοπικὰς σημ. τὰς ἐν συντάξει, ἐνίοτε δὲ σημαίνει καὶ ἀκολουθίαν ἐν χρόνῳ, ἐπίτασιν καὶ μάλιστα διεύθυνσιν τῆς ἐνεργείας· εἴ τι ἀντικείμενον, οἷον ἔδραμον=ἀπλῶς ἔτρεξα, ἐπιδραμόν τι=δρομαῖος ἐπὶ ἡλθόν τι κ. ἄ. [Τὸ ἰ βραχύ, ἀλλ' ἐνίοτε ἐν ἄρσει ἐκτείνεται, A 515, X 125 κ. ἄ.].

ἐπὶ, 1) κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ τῆς Ἐπί, ὅταν συνιτάσῃται εἰς πτωχικόν, K 304, P 447, Σ 304 κ. ἄ. πλ.χ. ἴδ. ἐπὶ II.) 2) ἀντὶ τοῦ ἔπεισι (ἴδ. ΕΠΕΙΜΙ), ὑπάρχει (ἐν τῇ ἀναφορῇ ἐπιπεσμένη περιστάσει) ε 92· ὡσαύτως καὶ μ 209 «οὐ μὲν δὴ τὸδε μεῖζον ἐπὶ κακόν» ὑπάρχει, εἶνε ἀπλῶς (ἐνθα ὁμοῦς ἡ συνάφεια τῶν ἐννοιῶν συνιστᾷ τὴν τοῦ Ἄρεος εἰκασίαν ἐπεὶ ἀντὶ τοῦ ἔπεισι=θα ἐπέλθῃ· ὁ δὲ Ἀμείξ κατ' ἀρχαίας μαρτυρίας γράφει ἔπει=καταδιώκει)· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετὰ δατ. A 515, λ 367· «ἐπὶ τοι καὶ ἐμοὶ θάνατος» ἐπικρέμαται καὶ εἰς ἐμέ, ἔγω καὶ ἐγὼ εἰς τὸ κεφάλι μου, Φ 410· μετ' ἀπρφ. «οὐ γὰρ ἐπ' ἀνὴρ—ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύνει» δὲν ὑπάρχει—ἵνα κτλ. ε 58.

ἐπι-ἄλλω, ποι. καὶ ἰδίως ἐπ., ἀόρ. ἄ. ἐπὶ ἡλθα ἐπιπέμπω, στέλλω πρὸς τινα ἢ κατὰ τινος «οὐρον» ο 475, «Κῆρὰς τινι» ε 316, «δεσμὸν» ἐπιθέτω ἢ «δένω κόμπον» θ 443, «χεῖρας τινι» ἀπλώνω τὰς χεῖρας πρὸς τινα, ε 288, «ἐπὶ ἡλθεν τάδε ἔργα» ἐπήνεγκεν, «ἔφερε ἔς τὸ κεφάλι μας» ταῦτα τὰ ἔργα, Ὅδ. χ 49 (πλὴν ἐνταῦθα, πανταχοῦ ἐν τμ.).

ἐπι-ἄλλω, ποι. καὶ ἰδίως ἐπ., ἀόρ. ἄ. ἐπὶ ἡλθα ἐπιπέμπω, στέλλω πρὸς τινα ἢ κατὰ τινος «οὐρον» ο 475, «Κῆρὰς τινι» ε 316, «δεσμὸν» ἐπιθέτω ἢ «δένω κόμπον» θ 443, «χεῖρας τινι» ἀπλώνω τὰς χεῖρας πρὸς τινα, ε 288, «ἐπὶ ἡλθεν τάδε ἔργα» ἐπήνεγκεν, «ἔφερε ἔς τὸ κεφάλι μας» ταῦτα τὰ ἔργα, Ὅδ. χ 49 (πλὴν ἐνταῦθα, πανταχοῦ ἐν τμ.).

ἐπι-ἄλλω, ποι. καὶ ἰδίως ἐπ., ἀόρ. ἄ. ἐπὶ ἡλθα ἐπιπέμπω, στέλλω πρὸς τινα ἢ κατὰ τινος «οὐρον» ο 475, «Κῆρὰς τινι» ε 316, «δεσμὸν» ἐπιθέτω ἢ «δένω κόμπον» θ 443, «χεῖρας τινι» ἀπλώνω τὰς χεῖρας πρὸς τινα, ε 288, «ἐπὶ ἡλθεν τάδε ἔργα» ἐπήνεγκεν, «ἔφερε ἔς τὸ κεφάλι μας» ταῦτα τὰ ἔργα, Ὅδ. χ 49 (πλὴν ἐνταῦθα, πανταχοῦ ἐν τμ.).

ἐπι-ἄλλω, ποι. καὶ ἰδίως ἐπ., ἀόρ. ἄ. ἐπὶ ἡλθα ἐπιπέμπω, στέλλω πρὸς τινα ἢ κατὰ τινος «οὐρον» ο 475, «Κῆρὰς τινι» ε 316, «δεσμὸν» ἐπιθέτω ἢ «δένω κόμπον» θ 443, «χεῖρας τινι» ἀπλώνω τὰς χεῖρας πρὸς τινα, ε 288, «ἐπὶ ἡλθεν τάδε ἔργα» ἐπήνεγκεν, «ἔφερε ἔς τὸ κεφάλι μας» ταῦτα τὰ ἔργα, Ὅδ. χ 49 (πλὴν ἐνταῦθα, πανταχοῦ ἐν τμ.).

ἐπὶ-ἄλλω, ποι. καὶ ἰδίως ἐπ., ἀόρ. ἄ. ἐπὶ ἡλθα ἐπιπέμπω, στέλλω πρὸς τινα ἢ κατὰ τινος «οὐρον» ο 475, «Κῆρὰς τινι» ε 316, «δεσμὸν» ἐπιθέτω ἢ «δένω κόμπον» θ 443, «χεῖρας τινι» ἀπλώνω τὰς χεῖρας πρὸς τινα, ε 288, «ἐπὶ ἡλθεν τάδε ἔργα» ἐπήνεγκεν, «ἔφερε ἔς τὸ κεφάλι μας» ταῦτα τὰ ἔργα, Ὅδ. χ 49 (πλὴν ἐνταῦθα, πανταχοῦ ἐν τμ.).

ἐπι-ἄλλω, ποι. καὶ ἰδίως ἐπ., ἀόρ. ἄ. ἐπὶ ἡλθα ἐπιπέμπω, στέλλω πρὸς τινα ἢ κατὰ τινος «οὐρον» ο 475, «Κῆρὰς τινι» ε 316, «δεσμὸν» ἐπιθέτω ἢ «δένω κόμπον» θ 443, «χεῖρας τινι» ἀπλώνω τὰς χεῖρας πρὸς τινα, ε 288, «ἐπὶ ἡλθεν τάδε ἔργα» ἐπήνεγκεν, «ἔφερε ἔς τὸ κεφάλι μας» ταῦτα τὰ ἔργα, Ὅδ. χ 49 (πλὴν ἐνταῦθα, πανταχοῦ ἐν τμ.).

ἐπι-ἄλλω, ποι. καὶ ἰδίως ἐπ., ἀόρ. ἄ. ἐπὶ ἡλθα ἐπιπέμπω, στέλλω πρὸς τινα ἢ κατὰ τινος «οὐρον» ο 475, «Κῆρὰς τινι» ε 316, «δεσμὸν» ἐπιθέτω ἢ «δένω κόμπον» θ 443, «χεῖρας τινι» ἀπλώνω τὰς χεῖρας πρὸς τινα, ε 288, «ἐπὶ ἡλθεν τάδε ἔργα» ἐπήνεγκεν, «ἔφερε ἔς τὸ κεφάλι μας» ταῦτα τὰ ἔργα, Ὅδ. χ 49 (πλὴν ἐνταῦθα, πανταχοῦ ἐν τμ.).

μοῖς ἐπεδύσαστο καὶ προστ. ἐπιδύσαστο), μετὰδ. πατῶ, «πατῶ ἔς τὰ πόδια»· πρόστ. E 666· συνήθ. πατῶ ἐπάνω, ἀνω, ἐπιβαίνω· ἄ.) μετὰ γεν. «ἔππων», εἰς τὴν ἄμαζαν, E 46, Θ 44, «ἐπύργων», E 165, 512, «κροσσάνων» M 444, γ 282 κ. ἄ. μεταφ. ἐπὶ νεκροῦ «ἐπὶ πυρθεμαὶ ἐπὶ τῆς πυρᾶς, Δ 99· β'.) ὑπὲρ· χομαι, φθάνω [ἀφικνούμαι] εἰς, μετ' αὐτ. «πόλλης» Π 396, ε 229, «γαίης» μετ' αὐτ. «Περὶν ἐπιδάσαστο» ἀφ' οὗ εἰς τὴν Π. (κατ' ἄλλους δὲ: ὑπερδάσαστο) E 226, ε 50· πολλάκις μεταφ. ἐπὶ κατὰ «ἀναδείξῃς ἐπιδέσσαν» ἡλθον, ἢ ἐπύργων· δειαν χ 424, «ἐυφροσύνης» ψ 52, «ἀρχίζω, δοκιμάζω», Γ. Ἐρμ. 166, 163, «ἀρχομαι τῆς τελετῆς (ἱεροπραξίας)», Γ. 173, Δῆμ. 211· γ'.) ἐχθρικῶς ἐπέρχω· 19. 2) μεταδ. (μόνον ἐν τῷ ἐνεργ. ἀορ. ἄ.) ἐπιθιδάσσω, ἀναθιδάσσω, «ἐπύργων» Θ 429, «πολλοὺς πυρῆς» I 516, «πύργους» φέρω εἰς τὴν πατρίδα, η 221· φορ. «εὐκλείης, σωφροσύνης» φέρω εἰς ἐκ σωφροσύνην, Θ 285, ψ 43, «τέχνης» τὰς Ἐρμ. 166 (ἐνθα τὸ «ἐπιδύσαστο» ἐκλύθη)· ὡς ἐνεργ., ἀλλ' ἴδ. τὰς ὁρθὰς παρατηρήσεις Βαουρ., ὅστις νοθεύει μᾶλλον τὸ «βουρ» τοῦ ἐπομ. στίχου).

ἐπι-ἄλλω, ἀορ. β'. ἐνεργ. ἐπιβάλλω, ἀορ. β'. ἐπεβαλόμην. 1) Ἐνεργ. ἄ.) βάλλω ἢ ῥίπτω ἐπάνω, ἐπιβάλλω, A 846 (ἐν τμ.) «τρίχας» O 435, «ἐπὶ 135 κ. ἄ. «ἐμάσθην» (δηλ. ἔππου) εἰς τοὺς ἔππους τὴν μαστίγα, μαστίζω· β'.) ἀμετάδ. προσεγγίζω, πλησιάζω· Φεᾶ: ἐπιβάλλε· ἡ ναῦς προσήγγιζε, ο 427· Ἄπ. 427. 2) Μέσ. ἄ.) «ἐπὶ κλήρου λοντο» ἔρριψαν ἐπάνω (εἰς τὴν περιεχόμενον) μεταξὺ τῶν, ε 209· β'.) ῥίπτω αὐτὸν ἐπάνω, «ῥίπτομαι, πίπτω»· πομαι, μετὰ γεν. «ἐνάρων ἐπιβάλλομαι» τῶν (ἐπάνω) εἰς τὰ λάφυρα, τρέπομαι· λάφ. Z 68.

ἐπι-ἄλλω, ποι.=ἐπιβαίνω 2), «κακῶν» σκίμεν ὕψος Ἀχαιῶν» νὰ φέρῃς, νὰ ἐμβαλῇ τοὺς Ἀχ. εἰς δυστοχίας B 234 γ.

ἐπι-ἄλλω, ποι.=ἐπιβαίνω 2), «κακῶν» σκίμεν ὕψος Ἀχαιῶν» νὰ φέρῃς, νὰ ἐμβαλῇ τοὺς Ἀχ. εἰς δυστοχίας B 234 γ.

ἐπι-ἄλλω, ποι.=ἐπιβαίνω 2), «κακῶν» σκίμεν ὕψος Ἀχαιῶν» νὰ φέρῃς, νὰ ἐμβαλῇ τοὺς Ἀχ. εἰς δυστοχίας B 234 γ.

ἐπι-ἄλλω, ποι.=ἐπιβαίνω 2), «κακῶν» σκίμεν ὕψος Ἀχαιῶν» νὰ φέρῃς, νὰ ἐμβαλῇ τοὺς Ἀχ. εἰς δυστοχίας B 234 γ.

θελαν) «θεός» K 163, α 378,

1, βόσχω ἐπὶ τινος, τρέφο-
Βατρ. 54.

2, ὁ, ἐπ., βουκόλος (κυρ. ὁ ἐπὶ
πατῶν βουκόλος), πάντοτε ἐν τῇ
ουκόλος ἀνὴρ *Οδ. γ 422, υ

ποι. αὐξάνω τὸν κρότον. ἰδ.
τινος, ἢ μετὰ κρότου, ἰδ. πρι-
τω, «τὸ (πῦρ) δ' ἐπιβρέμει ἵς ἀνέ-
τ. (||. Ταύτην τὴν ἡμετέραν ἐρ-
ομεν ὀρθοτέραν ἀντὶ τῆς συνήθους
ζω ἐπάνω εἰς (τὸ πῦρ) διότι
ὅς γνωστόν, δύναται νὰ καταστήσῃ
ὁ ἀμετάβιβτος βρέμω).

3, ἐπ., ἀόρ. ἀ. ἐπιβρίσα, ἐπιβρί-
ω με ὅλον μου τὸ βάρος ἐπ' αὐ-
ρίστη Διὸς ὀμβροσ *E 91, M 286.
4, ἐπ., ἐπιπύτω, βαρὺς ἐπέρχομαι,
ὄριση πόλεμος *H 343, M 414.
5, ὀπότε Διὸς ὤραι ἐπιβρίσειαν ὑπερ-
αἰ ὤραι τοῦ Δ. βρῖθουσαι (καρ-
ελον ἐπικαθίστη ἢ ἤθελον ἐπέλυθ,

α. ἰδ. ἐπιβρίσσω.

6, ὁ, ἐπ. ποιμήν ἐπάνω εἰς,
ἐπὶ ἐπάνω εἰς τὰ πρόβατα, ν 222 f.
7, ὁ, ἐπ. ποιμήν ἐπάνω εἰς,

8, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐπιδοῦναι, ἐπι-
δοῦναι ἢ ἐπὶ τῆς ἀναφερομένης
βροντῇ, «ἐπὶ δ' ἐγδοῦπησαν Ἀθη-
νη *A 45 f.

9, ἐπ., ἐπέρχομαι ὁ ἐ. ἔρχομαι
χρόνου, «ἔαρς-ὥρη *Z 148, (||.
ἔαρς ἐγγράφω «ἔαρς δ' ἐπιγίγνεται
παλιν τὴν ἄνοιξιν (τὰ φύλλα)).
10, ἐπ., φθάνω, «ὅσον τ' ἐπὶ δουρός
«ὅσον φθάνει τοῦ δόρατος ἢ ἀρμῆ,

11, ἀόρ. β'. ἐπέγνων, γ'. ἐν τῇ
ῶ 217, γ'. πληθ. τῆς ὑποτ. ἐπ.
ἀντὶ τοῦ ἐπυγνώσι, γ'. ἐν τῇ εὐκτ.
ὑπὲρ ἰζω, ἐννοῶ, καταλαμβάνω,
ἀναγνωρίζω τινά, ῶ 217.

12, ὁ, ὅκ, ἐπικαμπής, κυρτός,
φρ. 87 (ἐνθα δ βαρυμ. ἐξ ἰδίας ἀδ-
εξιδωκεν ὀρθῶς ἐύγν.). *Εκ τοῦ
πα, ἀόρ. ἐπέγναμψα, κάμπτω, λυ-
β. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ,
ἢ, γυρίζω τὰ μυαλά (τινός)
ἀνάτας *Hρῆ *B 14, «ὅσον ἐσθλῶν»
«δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, *Il.

13, ὁ, ὅκ, ἐπικαμπής, κυρτός,
φρ. 87 (ἐνθα δ βαρυμ. ἐξ ἰδίας ἀδ-
εξιδωκεν ὀρθῶς ἐύγν.). *Εκ τοῦ
πα, ἀόρ. ἐπέγναμψα, κάμπτω, λυ-
β. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ,
ἢ, γυρίζω τὰ μυαλά (τινός)
ἀνάτας *Hρῆ *B 14, «ὅσον ἐσθλῶν»
«δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, *Il.

14, ὁ, ὅκ, ἐπικαμπής, κυρτός,
φρ. 87 (ἐνθα δ βαρυμ. ἐξ ἰδίας ἀδ-
εξιδωκεν ὀρθῶς ἐύγν.). *Εκ τοῦ
πα, ἀόρ. ἐπέγναμψα, κάμπτω, λυ-
β. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ,
ἢ, γυρίζω τὰ μυαλά (τινός)
ἀνάτας *Hρῆ *B 14, «ὅσον ἐσθλῶν»
«δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, *Il.

15, ὁ, ὅκ, ἐπικαμπής, κυρτός,
φρ. 87 (ἐνθα δ βαρυμ. ἐξ ἰδίας ἀδ-
εξιδωκεν ὀρθῶς ἐύγν.). *Εκ τοῦ
πα, ἀόρ. ἐπέγναμψα, κάμπτω, λυ-
β. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ,
ἢ, γυρίζω τὰ μυαλά (τινός)
ἀνάτας *Hρῆ *B 14, «ὅσον ἐσθλῶν»
«δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, *Il.

16, ὁ, ὅκ, ἐπικαμπής, κυρτός,
φρ. 87 (ἐνθα δ βαρυμ. ἐξ ἰδίας ἀδ-
εξιδωκεν ὀρθῶς ἐύγν.). *Εκ τοῦ
πα, ἀόρ. ἐπέγναμψα, κάμπτω, λυ-
β. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ,
ἢ, γυρίζω τὰ μυαλά (τινός)
ἀνάτας *Hρῆ *B 14, «ὅσον ἐσθλῶν»
«δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, *Il.

17, ὁ, ὅκ, ἐπικαμπής, κυρτός,
φρ. 87 (ἐνθα δ βαρυμ. ἐξ ἰδίας ἀδ-
εξιδωκεν ὀρθῶς ἐύγν.). *Εκ τοῦ
πα, ἀόρ. ἐπέγναμψα, κάμπτω, λυ-
β. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ,
ἢ, γυρίζω τὰ μυαλά (τινός)
ἀνάτας *Hρῆ *B 14, «ὅσον ἐσθλῶν»
«δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, *Il.

18, ὁ, ὅκ, ἐπικαμπής, κυρτός,
φρ. 87 (ἐνθα δ βαρυμ. ἐξ ἰδίας ἀδ-
εξιδωκεν ὀρθῶς ἐύγν.). *Εκ τοῦ
πα, ἀόρ. ἐπέγναμψα, κάμπτω, λυ-
β. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ,
ἢ, γυρίζω τὰ μυαλά (τινός)
ἀνάτας *Hρῆ *B 14, «ὅσον ἐσθλῶν»
«δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, *Il.

19, ὁ, ὅκ, ἐπικαμπής, κυρτός,
φρ. 87 (ἐνθα δ βαρυμ. ἐξ ἰδίας ἀδ-
εξιδωκεν ὀρθῶς ἐύγν.). *Εκ τοῦ
πα, ἀόρ. ἐπέγναμψα, κάμπτω, λυ-
β. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ,
ἢ, γυρίζω τὰ μυαλά (τινός)
ἀνάτας *Hρῆ *B 14, «ὅσον ἐσθλῶν»
«δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, *Il.

20, ὁ, ὅκ, ἐπικαμπής, κυρτός,
φρ. 87 (ἐνθα δ βαρυμ. ἐξ ἰδίας ἀδ-
εξιδωκεν ὀρθῶς ἐύγν.). *Εκ τοῦ
πα, ἀόρ. ἐπέγναμψα, κάμπτω, λυ-
β. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ,
ἢ, γυρίζω τὰ μυαλά (τινός)
ἀνάτας *Hρῆ *B 14, «ὅσον ἐσθλῶν»
«δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, *Il.

21, ὁ, ὅκ, ἐπικαμπής, κυρτός,
φρ. 87 (ἐνθα δ βαρυμ. ἐξ ἰδίας ἀδ-
εξιδωκεν ὀρθῶς ἐύγν.). *Εκ τοῦ
πα, ἀόρ. ἐπέγναμψα, κάμπτω, λυ-
β. Μεταφ. κάμπτω, μεταπειθῶ,
ἢ, γυρίζω τὰ μυαλά (τινός)
ἀνάτας *Hρῆ *B 14, «ὅσον ἐσθλῶν»
«δαμάζω, πιέζω τὴν καρδίαν, *Il.

γούμενα· εἶνε αὐτὸ τὸ ἐπιδευόμενα κατ' ἀλλοίαν προφορὰν τοῦ F καὶ ἑκτασιν τοῦ ο εἰς ου, ὅταν καὶ ἐν ἄλλαις μετοχαῖς παρατηρούμενι χρειζόμενος, χαρούμενος, γραμματιζόμενος. Κατὰ δὲ τὴν σημ. εἶνε „τὰ ἐπιδευόμενα: ὧν ἐπιδύεται τις, ὃ ἐ χρειζεται, ταύτῳ λοιπὸν τῷ: χρειζόμενα).

ΕΠΙΔΗΜΕΪΝ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐπιδημέω, ἐπιδημῶ, διατρίβω ἐν τῇ δῆμῳ, ἐν τῇ πατρίδι, π 28 †.

ΕΠΙΔΗΜΙΟΣ, ON (ἐπί, δῆμος), ἐνδήμιος, ἐγχώριος, ἐντόπιος, «ἀρπακτῆρες» Ω 262. «πολεμῶς» ἐμφύλιος, I 64. «ἐπιδήμιός εἰμι» εἶμαι ἐν τῇ πατρίδι, α 494, 233.

ΕΠΙΔΙΔΩΜΙ, μέλ. ἐπιδύσω· ἀορ. ἐπιδώκα· ἀορ. β'. ἀπαρρ. ἐπιδόναι. 1) Ἑνεργ. δίδω προσέτι, Ψ 539· δίδω (ἐπάνω εἰς, ἡ ὁμοῦ μὲ τὴν θυγατέρα) προίκα, «θυγατρὶ μελίσσι» I 448 (ἐν τμ.), 289 (ἐν τμ.), 290. 2) Μέσ. α.) «δεύρο θεούς· ἐπιδώμεθα» ἄς δώσωμεν εἰς ἡμᾶς αὐτοὺς, ἄς ἐπικαλεσθώμεν τοὺς θεοὺς, κατὰ τὸν Σχολ. «ἐαυτοὺς μάρτυρας ἢ ἐπόπτας ποιήσωμεν, ἢ ἐπιμαρτυρώμεθα» (πρόβ. ς. 253), X 254. Ἄλλοι δὲ ἀνάγουσι τὸν σχηματισμὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ ἐπιτρεῖν καὶ ἐρμηνεύουσιν: ἄς ἀναβλέψωμεν εἰς τοὺς θεοὺς· ὅχι βεβαίως ὀρθῶς· β') δωροῦμαι, διὰ δώρων τιμῶ, τινά, K 463 (καθ' ὃ ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἔγραψαν ἀντὶ τοῦ συνήθους ἐπιδωσόμεθα).

ΕΠΙΔΙΝΗΚΩ [...], μετοχ. τοῦ ἑνεργ. ἀορ. ἐπιδινήσας, τοῦ δὲ παθητικοῦ ἐπιδινηθεὶς. 4) Ἑνεργ. περιστρέφω, ὡς ὅταν μέλλω τι νὰ ἐκσυνδύω, ἀπολελ., Γ 378, Η 269, Τ 268, ι 338· παθ. περιίπταμαι, κάμνω γύρους, ἐπὶ τοῦ αἵματος, β 154. 2) Μέσ. περιστρέφω τι κατ' ἐμαυτὸν, μεταφ. «ἐμοὶ τὸδε θυμὸς πολλ' ἐπιδίνεται» τοῦτο ἡ καρδία μου πολλάκις περιστρέφει καθ' ἑαυτήν („γυρίζει ἀπ' ἐδῶ, γυρίζει ἀπ' ἐκεῖ“) ὃ ἐ. πολλὰ ἄνω· σκέπτεται καὶ ἐξετάζει τὸ πρᾶγμα, υ 218.

ΕΠΙΔΙΦΡΙΑΣ [...], ἴδιος, ἡ, περιοχὴ, παρειαὶ τοῦ δίφρου (τοῦ ἄρματος) K 475 †. Ἐκ τοῦ

ΕΠΙΔΙΦΡΙΟΣ [...], ON (ἐπί, δίφρος) ὁ ἐπὶ τοῦ δίφρου κείμενος, «ὄψα ἐπιδίφρια τιθέναι» θέτω τὰ ὄψα ἐπὶ τοῦ δίφρου (ὥστε τὸ ἐπίθετον ἐπέχει τόπον ἐμπροσθέντος προσδιορισμοῦ· ὁ δὲ Ἀμεῖ· κατὰ τὸν Γρῆσσφ ἐκλαμβάνει ὡς ἐπὶ τὸ «ἐπιδίφρια», καθὼς πολλάκις τὰ οὐδέτε. ἐπίθετα ἐκλαμβάνονται), *Οδ. ο 54, 75.

ΕΠΙΔΡΑΜΕΪΝ, ΕΠΙΔΡΑΜΕΤΗΣ, ἴδ. ΕΠΙΤΡΕΧΩ.

ΕΠΙΔΡΟΜΟΣ, ON (ἐπιδραμεῖν) κυρ. ὁ καθ' οὗ δύναται τις νὰ τρέξῃ, εὐεπιθέτος, εὐέσφοδος, εὐπρόσιτος, Z 434 †.

ΕΠΙΔΥΩ [...], ἀορ. β'. ἐπιδύναι, δῶ ἐπάνω (εἰς τὴν γῆν) ἢ ἀπ' ἐπάνω. ἐκ τοῦ ἡλλου, B 443 † (ἐν τμ.).

ΕΠΙΔΩΜΕΘΑ, ἴδ. ΕΠΙΔΙΔΩΜΙ.

ΕΠΙΕΪΚΕΛΟΣ (ἐπιΐεικ.), ON, ἐπ. ἢ ἐπ. ἢ ἐπ. νὰ συγκριθῇ, πάντοτε μετὰ τῆς θανάτου· ἢ «θεοῖς» I 494, ο 441· λίστα τῆς Ἰλιάδος. (Ὁ Ἀμεῖ· παρατμ. μόναι πλοκαί, ἐν αἷς ἡ λ. εὐρίσκειται, λος ἀθανάτοις·, καὶ «θεοῖς ἐπιεικῶς» κατέχουσι πάντοτε τὸ τέλος τοῦ σῆμα).

ΕΠΙΕΙΚΗΣ (ἐπιΐεικ.), ἐκ, (ἐπὶ, εὐκαί· προσήκων, κατὰλληλος, «ἀμοιβή» «τόμος» ἐπικεικός· Ψ 246.—Πολλὰ τὸ οὐδέτε. ἢ καθ' ἑαυτὸ «ὡς ἐπικαι» πρέπει, ἀρμόζει, Θ 434, θ 389 καὶ ἀπαρρ. «ὃν (μῦθον) κ' ἐπικεικός ἀκούσῃ» ὅποτον εἶνε πρέπον νὰ ἀκούῃς, Α 517, μετ' αἷ. καὶ ἀπαρρ. Ψ 50, πρόβ. δ 2.

ΕΠΙΕΙΚΤΟΣ, ἡ, ON (ἐπιΐεικτός), ἐπ. ἢ ἐπ. 4) ὑποχωρῶν, ὑπεικων, φέειται ἀρνήσεως «μένος οὐκ ἐπικεικτόν» ἀπὸ ἀκατάβλητον, E 892· «σθένος» ἐπ. τὸν, Θ 32 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἔγραψεν «αἰετὸς» «πένθος» ἀδιάλειπτον, Π 549. 2) ἐπικεικτὰ ἀφόρητα, κακὰ πρᾶγματα «σχέτλια ἔργα» ἢ ἀσυγχώρητα, ἀθέμιτα ΕΠΙΕΙΜΕΝΟΣ, ἡ, ON, ἴδ. ΕΠΙΕΞΝΥΜΙ. ΕΠΙΕΪΣΟΜΑΙ, ἴδ. ΕΠΕΪΜΙ (εἶμι).

ΕΠΙ-ΕΛΠΟΜΑΙ (ἐπιΐέλ.) ἀποθ., μόνον ἐλπίζω ἐπὶ, ἔχω τὰς ἐλπίδας ἐπὶ τινι ἢ τι, μετ' ἀπαρρ. Α 545, ἐν τμ. «ἐπιελπόμενος· τόγος, νευρὴν ἐντανύσει».

ΕΠΙ-ΕΞΝΥΜΙ [...], (ἐπιΐένν.) ἴδ. ἐπ. ἐφέννυμι, ἀορ. α. ἐπ. ἐπίεσσα (ἐπιΐεσσα) παρακ. μετοχ. ἐπικειμένος (ἐπιΐειμ.). 1) ἐπενδύω, ἐφαπλώνω, ῥίπτω (σκέπτεται) «ἐπενδύω» μετ' αἷ. «χλαῖναν» υ 443· ἐν τῇ μετοχῇ «ἐπικειμένος» περιβεβλημένος «ἀναδιδῶν ἐπικειμένος» (||. πρόβ. τὸ ἐπ. «ὁ ἀναδιδόμενος φῶς ὡς ἱμάτιον» ἢ «ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω» ἀναδιδῶν, Α 118 τω· καὶ «ἀλκήν» Η 464, ι 24 καὶ σκεπάζομαι, «νεφέλην» ἐσκεπάζομαι· φέλην, E 350 ἐν τμ.).

ΕΠΙΖΑΦΕΛΟΣ [...], ON, ἐπ. σφοδρῶς· I 525.—Ἐπὶ. ΕΠΙΖΑΦΕΛΩΣ σφοδρῶς, I 516, ζ 330, Τ. Ἑρμ. 487.—(Ἡ λογία λίαν ἀμφίβολος. Κατὰ μὲν τὸν Ἰ. ἐκ τοῦ ζα- καὶ ὀφέλλω· κατ' ἄλλους· ἐκ τοῦ ζα-, ἐπικεινόμενον ὑπὸ τῆς προθ. ἄλλους· ἐκ τοῦ ζῶω ἢ ἐκ τοῦ φέει· πρόβ. «ζαφλεγής» κατ' ἄλλους ἄλλως).

ΕΠΙΗΛΕ, ἴδ. ΕΠΙΛΑΛΩ.

ΕΠΙΗΡΑ, ἐπ., ἴδ. ΗΡΑ.

ΕΠΙΗΡΑΝΟΣ [...], ON, ἐπ. (ἐπὶ, ἀρ-) στος, τ 343 †.

*ΕΠΙΗΡΟΣ, ON, εὐάρεστος, ἐπὶ Ἀποσπ. 56, πρόβ. ΗΡΑ.

ΕΠΙ-ΘΑΡΕΥΝΩ, ἐνθα θάρυνω, ἐμπνέω μετ' αἷ. Δ 484 †.

πρ. γδ. ἐπιτίθημι.

Α. τὸ ἐπιτεθῆναι ἐπιθεμα, σκέπα-
σαι καπὰ κίονα, «φορημάτων» τῶν κι-
ων.

ΕΠΙΤΡΕΧΩ.

μετά γεν. «νηός» Θ 516. μετά δοτ.
ἐπὶ τοῦ τῷ-δου χοροπηδῶ (υβρίσσει-
7, ἀπολελ. «τόσσον ἐπιθρῶσκουσι»-
δον μακράν πηδῶσιν *11. E 772 (1.
ἐρον ἄλλοι γρῶρονται τόσσον ἐπι θρῶ-
ς τοσοῦτον πηδῶσι).

[-...], ἐπ. μετοχ. τοῦ ἀορ. ἐπιθούσαι·
 ἔρηθ', ἐπιπίπτω, ἀπολεῖ. Σ 475,
 9) ἐφίεμαι, σφύδρα ἐπιθυμῶ μετ'
 ἔρη. 475. (Κατὰ τινες δὲ, || ἐν οἷς ἔ-
 ρησι μεταγράφει τὰ «ἐπιθούσαι» ἐπ-
 ὀρωσιν, εἶνε σὺνθετον ἐκ τοῦ ἰδῶ ἔ-
 ρη. Ἀλλὰ τοῦτο τὸ ῥήμα ἔχει τὸ πᾶν-
 ὄν. Τὸ ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν, ἢ δ.
 ἐν τέλει).

τορ (ἐπιτίτωρ), ὁρῶς, ὁ, ἡ, ἐπ., συν-
μετά γεν. «μεγάλων ἔργων» συνειδώς,
τῶν μεγάλων ἔργων, δηλ. τῶν κα-
θ' ἑ. (Κατ' ἄλλους δὲ ἐπιστῆτων, ἐμ-
ειδῶντων τῶν μεγάλων, τοῦτέστι λαμ-
βάνει τῶν μεν. κοινῶν, ἀνώνων).

ΙΝΥΜΑΙ, ΠΑΡΑΚ. ΕΠΙΚΕΑΣΜΑΙ, ΔΙΑΦΕΡΩ,
ΜΑΙ, ΕΞΕΧΩ. «ΦΡΕΣΙ ΠΕΥΚΑΛΙΜΗΣΙ»
ΦΡ. Υ 35† (ΕΝ ΤΥ.).

509· κατακαίω ἐπὶ βωμοῦ, ἐν τμ.

ἀμπίλος [...], ὄν, ἐπὶ κυρτός, ἐπὶ
καμπύρης“ μόνον Ὑ. Έρμ. 90.
[...], διάφορος γραφῇ τοῦ «ἐπὶ κάμ»

ΣΙΟΣ, Η, ΟΝ (ἐπί, κέρ), κυρ. „κατακέ-
προκλινής ἐμπρός κεκλιμένος

ἐφ' ἧς ἐπικαθίσαι» Ἐτρέχον καταθέ-
νυσσιν πρὸς τὴν προῦραν κλίνουσαι·

κατὰ τὴν μετέπειτα συνήθη σημ. τῆς λ.).
 117H, ἢ, παρὰ τοῖς τραχηλοῖς, ὀκτάστη
 ο. ὁμώτερον τοῦ Μουσίου, ἀπὸ τοῦ

καὶ τῶν ὁμοίων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἑτερογενεῶν, ὡς ἐκείνη
ἐστὶν ἡ φύσις αὐτῆς, ὅτι οὗτοι οὐκ εἰσὶν ὁμοιογενεῖς,
ἀλλὰ ἕτεροι.

ἀποδοῖν γυναικὰ ὡσαύτως ἐν ἀγνοίᾳ
αὐτοῦ μητέρα. Ἀποκαλυφθεῖσθαι δὲ

ΕΠΙΧΕΙΡΩΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. ἐπιχειρῶμαι, κέτυα

ειμαι καλῶς κεκλεισμένος, ἐπ
ν, ζ 19. Μεταφ. «ἐπικεῖσες» ἀνάγκη
σφιγγῇ, στενοχωρῇ, Z 458.

ρη, ἀόρ. ἀ. ἐπέκερσα. 4) „κουρεύω“
κόπτω, ἀκρωτηριάζω, ἢ ἐλατ-

πώνω, «φάλαγγας» Π 394. 2) μετὰ. κωλύω, ὀιζυόπρω, μετακινώ, «μῆδεα» *Il. O 467, Π 120.

ΕΠΙΓΕΛΛΑΔΕΩΣ [...Ω.], ποι. ἐπικρατῶ, μεγα-
λοφώνως ἐπιδοκιμάζω, *Γλ. Θ 542, Σ 310
(ἐν τη.).

ΕΠΙΣΤΑΛΑ, ποι. ἄορ. ἐπέκλεσα, προσελάθω, προσπελάζω, „σπρώχνω ἐπάνω“, „νῆα· τὰ πλοῖα εἰς τὴν ξηράν, ι 418· συνήθως ἄνευ ἀντικειμένου, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεταδίας, προσορμίζομαι, „ἀράζω, καθίζω“ δηλ. τὸ πλοῖον εἰς τὸν ἀμυώδη αἰγιαλόν) *Ὁδ. ι 438, καὶ ἐπὶ τῆς νηὸς αὐτῆς = ἡ πειρὴν ἐπέκλεσε· προσήρτισεν εἰς τὴν ξηράν, „ἄραξε“, ἐκάθισεν“, ν 446.

ΕΠΙ-ΚΕΛΟΜΑΙ, ἀποθ. ποι. ἄορ. θ'. με ἐπ. ἀνα-
διπλ. ἐπικεκλόμεν, ἐπικαλοῦμαι, «Ἐρινός»
I 434 f.

ΕΠΙ-ΚΕΡΑΝΥΜΙ [...-], ἀπορ. ἀ. ἀπαρρ. ἐπι-
κρῆσαι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπικεράσαι, ἐπικερνῶ
κινῶ ἐπάνω καὶ ἀνακατακινῶ, οἷον «οἶνον»
χύνω ἐπὶ τοῦ ὕδατος· καὶ κινῶ (κατ' ἄλλους
ἐπειτα κινῶ) η 161 f.

ΕΠΙ-ΚΕΡΤΟΜΕΩ, 4) ὀνειδίζω, ὀδριζώ, σκώ-
πτω, χλευάζω, μόνον κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεσ-
τ. συναποδύναν μετὰ τοῦ « προσφάναι ». Π 744, γ
194: εἰς ἡμιπύρην σφμασίαν πεираζώ, ἀστει-
ζομαι κατὰ δδ 649.

ΕΠΙ-ΚΕΨΘΑ, ἐπ., μέλ. εὖσω, ἀποκρύπτω, πάντοτε μετ' ἀνύστασις καὶ ἐν τριζύτῃ τινὶ πλο-
κῇ, οἷα αἱ ἐῖς ταυτολογίαί, «ἐρέω ἔπος οὐδ' ἐπικεύσω—νεκίεσω οὐδ' ἐπικεύσω—εἰπέ μοι μετ' ἐπικεύσων» κ.τ.τ. Ε 816, Κ 415, ο 263 κ. ἄ. πλ. «μεθον» δ 744.

ΕΠΙΚΛΙΝΗΜΙ, ἐπ. (ἐπείρος και τύπος τοῦ ἐπι-
σκεδάννυμι) διασκορπίζω, σκορπίζω ἐπάνω, εὐχρ.
μόνον τὸ μέσ. διασκορπίζομαι, ἐκτείνομαι.
ματ' αὐτ. «ὕδωρ ἐπικλίνεται αἶαν» διαχέεται ἐπὶ
τὴν γῆν, B 830, «ὅσον τ' ἐπικλίνεται ἥϊας» ἐπὶ
ὅσον ἐκτείνεται σπινθήρ ἢ ἀνθρ. Ἠ. H 431. 438.

ἔπαινον· καὶ ἐπ. ἐπαινῶ, μετ' ἐπαινοῦ ἀποδέχομαι, μετ' αἰτ. «τὴν γὰρ αἰδομένην μέλλου ἐπικρίνουσι ἄνθρωποι»· ἁλλαν ἐπαινοῦσι, μετὰ μεζονος ἐπαινῶ ἀποδέγονται, α 331 τ.

Ἐπικλῆς, ἦος, ὁ, εἰ; τῶν Δουκῶν, ὑπὸ τοῦ
Τελωνίου τοῦ Αἰαντος φρουρούς. M 379.

ΕΠΙΚΛΗΣΙΣ, 102, ἡ (ἐπικαλέω· ἀ.) ἐπωνυμία, ἐπώνυμον, ἔκ τινος ἀφορμῆς διδόμενον μόνον κατ' αὐτ. «ἐπικλήσιν» καθ' ἑαυτὴν κειμένην καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ συναπτομένην μετὰ τοῦ «καλῶ» ὅτι τῶν ὁμοίων, ὡς «τὸν ἐπικλήσιν Κορινθίων τιχλῆραρον» τὸν ὁποῖον ἀνέθεμαρον ἡ

τὸ ἐπώνυμον Κορωνήτιν, ἡ φερωνύμιον ἐπεκάλουν Κορ. II 138, ὡς αὐτοὶ· Ἐστυά-
ναξ, ὃν Τρῶες ἐπικλήσιν καλέουσι· οὕτως (μυ-
τοῦτο τὸ ἐπώνυμον) ἐπικαλοῦσιν ἡ φερωνύμιον
καλοῦσι. χ 306, § 273, T. Ap. 386. E.
ἀπλῶς ἑτέρον ὄνομα. Ἐστυάναξ, ἀπὸ ἐπὶ

απλῶς, ἑτέρον ὄνομα, ἐκπεριγενῆς, αὐτὰρ ἐν

κλῆσιν Βώρω» τῷ καὶ (ἄλλως) Βώρω καλου-
μένῳ, Π 177.

ΕΠΙΚΛΙΝΩ, παρκ. παθ. ἐπικέκλιναι, κλίνω
ἐπὶ τινος ἢ πρὸς τι· παθ. «πύλῃσιν ἐπικεκλι-
μέναι σάνιδες» προστεκλιμέναι εἰς τὰς πύλας,
τουτέστι κεκλεισμένοι οὗραι, Μ 424 †.

ΕΠΙΚΛΟΠΟΣ, οὐκ (ἐπὶ, κλῆπτω=ἀποκρύπτω)
κρυψίνους, δόλιος, ὑπουλος, ὡς οὐσιαστικ.
ἀπατενών, λ 364, ν 291, «ἐπικλοπος μύθων»
δόλιος ἐν τοῖς λόγοις, Χ 281, «ἐπὶ κλ. τόξων»
πανούργος ἐν τῇ δοκιμασίᾳ καὶ μεταχειρίσει τοῦ
τόξου, φ 397. (Κατὰ τοῦ Δοιδερλ. τὴν ἀπίθανον
ἐρμηνείαν «ἐπ. τόξων» εἶνε ὁ ὑποκεκρυμ-
μένος, «κρυφός» τοξότης. || Κατὰ δὲ τὸν Δύν-
τzeron εἶνε ὁ ἐμπειρὸς τῶν τόξων).

ΕΠΙΚΛΙΖΩ, ἐπιβρέχω, κατακλύζω, παθ.
«κύματα» Βατρ. 69.

ΕΠΙΚΛΩΘΗ, μέλ. ὦτω, ἄορ. ἄ. ἐπέκλωσα, μέσ.
ἄορ. ἄ. ἐπέκλωσάμην. 1) Ἐνεργ. κλῶθω ἐπ' ἄ-
νω τινοῦ· εὐχρηστον μόνον μεταφορικῶς καὶ μά-
λιστα τὸ κατ' ἀρχάς ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, αἵτινες εἰς
ἓνα ἕκαστον ἐπικλῶθουσι τὴν τύχην του, ἐν γέ-
ναι δ' ἐπειτα ἐπὶ τῶν θεῶν ἀπονέμω, παρα-
χωρῶ, «διδῶ» τι, λ 439, «τινὶ ὀλβον» γ 208,
π 64, «ὥτε Κρονίων ὀλβον ἐπικλῶσθι (παρὰ
Ὀδωλφ. ἐπικλῶσει) γαμέοντι τε γεινομένων τε»
δ 208. 2) τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ
μέσ. ὡς ἀποθετικὸν ἐπὶ τῶν θεῶν προσρίζω,
ἀποφασίζω «ὀλεθρὸν ἀνθρώποις» θ 579, «ὀ-
λύν» υ 196, μετ' ἀπαρφ. «οἰκόνδε νέεσθαι» α
48, «ζῶειν» Ω 525 (ἐνταῦθα μόνον τῆς Ἰλιάδος).

ΕΠΙΚΟΠΤΑ, κτυπῶ ἐπ' ἄνω, «βοῦς» δι' ἐνός
κτυπήματος εἰς τὴν κεφαλὴν φονεύω, γ 443 †.

ΕΠΙΚΟΥΡΕΩ, βοηθῶ, συμμαχῶ, ἀπολελ. Ε
644 †. Ἐκ τοῦ

ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ὁ (ἐπὶ, κοῦρος, ὅπ. ἴδ.) βοηθός,
σύμμαχος *Ἰλ. Γ 488· περὶ τοῦ Ἄρεος «ἐπ.
βροτῶν» Ἰμ. 7, 9· ὡς ὁηλ. Φ 434.—Ὁ πληθ.
κεῖται πολλάκις ἐπὶ τῶν συμμαχῶν τῶν Τρώων,
Β 130, 815 κ. ἄ., πρβλ. ΤΗΛΕΚΛΕΙΤΟΣ.

ΕΠΙΚΡΑΙΝΩ, ποι. (ἐκ τούτου τοῦ τύπου μόνον
ὁ ἐνεστ. Ἰ. Ἐρμ. 531, καὶ τὸ γ'. ἐν. τῆς εὐκτ.
τοῦ ἄορ. ἐπικρήνεις, Ο 599) συνηθέστερον κατ'
ἐπ. ἐπέκτασιν ΕΠΙΚΡΑΙΝΩ, παρ. γ'. ἐν. ἐπε-
κράινει, ἄορ. ἄ. προστ. ἐπικρήνηνον, ἐκτελῶ,
ἐκπληρῶ, «κάνω» «νῦν μοι τὸδ' ἐπικρή-
νηνον ἐέλωρ» *Ἰλ. Α 455, Θ 242, Π 238, «ἀ-
ρὴν τινος» Ο 599· ἀπολελ. «οὐ σπιν ἐπεκρά-
ινει» δὲν ἡδύκασι Γ 302, πρβλ. Β 419· ῥά-
βδος—ἐπικραίνουσα οἴμους (καθ' ἃ ἐγραψεν ὁ
Βαουμ. ἐκ διορθώσεως Γ. Ἐρμ. ἀντὶ τοῦ
συνήθους· θεοῦς) ἐπέων *Ἰ. Ἐρμ. 531.

ΕΠΙΚΡΑΤΕΩ [...], 1) ἄρχω, ἐξουσιάζω,
ἐκτείνεται τὸ κράτος μου, μετὰ δοτ. «νῆε-
σιν» Κ 244, «νῆσοισιν» α 245 κ. ἄ. πλγ., ἀπο-
λελ. ξ 60, ρ 320. 2) ἐπικρατῶ, νικῶ,
Ξ 98.

ΕΠΙΚΡΑΤΕΩ [...], ἐπὶρ. (ἐπικρατής), κατὰ

κράτος, μετ' ὅλην τὴν δύναμιν *
81, Ψ 863.

*ΕΠΙΚΡΕΜΑΜΑΙ [...], ἀποθ. ἐπικ-
κρέμαμαι ἐπὶ τινος, *Ἰ. Ἀπ. 24.

ΕΠΙΚΡΗΝΩ, ἐπικρήνεις, ἴδ. ἀπ. 24.
ΕΠΙΚΡΗΣΑΙ, ἴδ. ΕΠΙΚΡΑΝΗΝΥΜΙ.

ΕΠΙΚΡΙΩ [...], τὸ, ἐπ., κεραία,
τὸ ἱστίον προσηρτημένον, *Ὀδ. ε 254.

ΕΠΙΚΥΡΕΩ [...], ἄορ. ἐπέκυρσα,
γάνω, ἐντυγχάνω, ἐμπέπτω, Γ 2
ἴδ. ΚΥΡΕΩ.

ΕΠΙΛΑΜΠΩ, ἄορ. ἄ. ἐπέλαμψα, λῆ-
νω τινος, ἢ ἄνωθεν, ἐπὶ τοῦ ἡλίου,
ἐπὶ τῆς σελήνης, *Ἰ. Ἐρμ. 444.

ΕΠΙΛΑΝΘΑΝΩ (παρ' Ὀμ. ἄχρηστον)
ΛΗΘΩ, ἐξ οὗ παρ. μέσ. ἐπέληθετο,
324, ἄορ. ἐπέλησα, μέσ. μέλ. ἐπιλήθη
ἄορ. 6' ἐπελαθόμην [...]. 4) Ἐνεργ.

ληθῶν, κάνω (τινὰ) νά λησμονῆ-
σθαι. «ὕπνος ἐπέλησεν ἀπάντων» κατὰ
σμονῇ τις πάντα, υ 85. 2) Μέσ. ἐπι-
νομαι, λησμονῶ, μετὰ γεν. «Ἰθάκη»
Π 452, «τέχνης» δ 455, ἐν τμ. Κ 98.

ΕΠΙΛΕΓΩ, συλλέγω πρὸς ἐτι, με-
μέσ. διαθ. ἐν τμ. «ἐξόλα» Θ 507.

ΕΠΙΛΕΙΒΩ, ἐπ., γύνω ἐπ' ἄνω τι
χέω, ἰδίως σπονδῆν (σῖνον) ἐπὶ τῆς
344, καὶ ἐν τμ. Α 463, γ 459.

*ΕΠΙΛΕΠΩ, ἄορ. ἐπέλεψα, ἀπολελ.
φλουδιζώ, «ῶζον» *Ἰ. Ἐρμ. 409.

ΕΠΙΛΕΪΣΣΩ, ἐπιβλέπω, βλέπω
«τόσσον τις ἐπιλεύσσει» ἐπὶ τοσοῦτον
Γ 12 †.

ΕΠΙΛΗΘΟΣ, οὐκ, ἐπ. (ἐπιλήθω), λή-
ποιών, μετὰ γεν. «φάρμακον κακῶν ἐπὶ
τὸ ὅποσον κάνει νά λησμονῆσθαι τις τὸ
221 †. (Ὁ Βούττμαννος μετὰ τινων ἀρ-
λεῖ νά γράψῃ ἐπιλήθων, ὡς οὐδ. μετ'
ΕΠΙΛΗΘΩ).

ΕΠΙΛΗΘΩ, ἴδ. ΕΠΙΛΑΝΘΑΝΩ.

ΕΠΙΛΗΚΕΩ, ἐπικρατῶ, «ἐπέληκον»
ἄλλοι ἐπικρότουν μετὰ τὰς παλάμας βύβαντες
τὸν χορὸν (|| ὡς καὶ σήμερον τοῦτο
Ἑλληνικοῦ λαοῦ καὶ ἐν τῇ ἀνατολῇ ἐν γὰρ
ὀρίζεται) θ 379 †.

ΕΠΙΛΙΓΑΝΩ, ἐπὶρ. ἐπιπολαίω, «
ἢ ἔωπεσσα» Ρ 599 †.

ΕΠΙΛΙΖΩ, ἐπ., ἐπινεύω, «γενέω»
μὲν μετὰ τὸ ῥμάτι, «τινὶ» σ 44
Ἐρμ. 387.

ΕΠΙΛΗΒΕΩ, ἐπισκώπτω, χλευ-
323 †.

ΕΠΙΜΑΙΝΟΜΑΙ, ἐπ. ἀποθ., ἄορ. ἐπι-
μαίνομαι ἐπὶ τινι, σφοδρῶς, με-
ἐπιθυμῶ τινος, «τρελλαινόμεαι» αὐ-
τινας μετ' ἀπαρφ. «τῷ δὲ γυνὴ ἐπαινή-
λότητι μιγήμεναι» Ζ 460 † (κατ' ἄλλους
θότερον μετὰ δοτικῆς, ὥστε τὸ ἀποθ.

προδιορισμός: „ἐτρελλάθη διὰ τὴν κομῆσιν μαζί του“). 1., μέλ. ἐπιμάσσομαι [...], ἀσκήνη, ἐπ. σσ. 4) ἐφά- ψηλαφῶ, ψαύω („ψά- ῶ“, μετ' αἰτ. «οἶδον νῶτα» ἀποδ. ἐξετάζοντας τὸ ἔλκος, πην» ἡπτετο τῆς λαβῆς τοῦ ἁ δοτ. ὄργαν. «μάστιγι ἡ- π», κτωπῶ, E 748, P 430- ῶ, v 429, π 172, «χειρ' (ὁ ἔ- ἁ τὸν Οὐάλοισιν: χειρ') ἐπι- ν (συλλαβῶν) διὰ τῆς χειρός, καθ' ἣν ὑπὸ τινων ἐρμηνεύ- ῶν Κύκλωπα, ὅπως πράττει ὁ ἀτφαλαίς θέλων νὰ φονεύσῃ, αἰ τ 480. 2) ζητῶ νὰ φθά- τῃ, μετὰ γεν. «σκοπέλων» μ- ἰζητῶ, ἐπιδιδῶκω, «νόστον» K 404: καὶ μετ' αἰτ. «πυρὸς τὴν τέχνην τοῦ ἀνάπτειν πῦρ, ...», ὁ, ἐπ., ὁ μάρτυς ὁ ἐπὶ μάλλον ὕψους: ὁ ἀνωθεν, διότι) ἔγεται, H 76, α 273.

3. ΕΠΙΜΑΙΟΜΑΙ.
(ἐπιμαίομαι) ἐπιζήτητος, ἄσπαρτος ἐκλεκτός, εἰρωνυ- αθημιλ. τὴν εἰρωνυκὴν φράσιν ἐξ: 1) v 377 f. (11. Κατὰ δὲ παρὰ πολὺ ψηλαφηθεῖς, ἐγ- σαλακωμένος“, ῥυπαρός, ἀπροτίματος“ (13. τὴν λ.) ζεῖ δὲ τότε πρὸς τὸ Λατ. con- ontag-minatus, ἔκ τινος ὀνό- ριο).

2) μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ „ἐπὶ τινος περιστάσεως εἰδῶ, „χαμογελῶ“ συν- ατεῖα τοῦ «προσέφη» Δ 356, πὶ τινι σκαπτικῶς μειδῶ,

παρὰ τοῖς πεζογράφοις συνήθ. οὐμένου ῥήματος, 11μ. 9, 3

ἀποθ., παραπονοῦμαι, εἴ- ε, „κακιωμένος“ διὰ τι, ὅσης τὴν αἰτίαν, «εὐχολῆς» A «ἐνεκ' ἀρητήρος» A 94- ἔτι τοῦ προσώπου, «ἦ τι κασινῆ- π 97 (ἐνθα ἡ ἀντωνυμία «τι» νειῖται τίποτε“, ὁ ἔ. ἔχεις κα- . τίς 3), 115.

ἐπέμεινα, περιμένω, προσ- T 112, p 277, ἡ ἐπομένου 9, «ἐν μεγάραις, ὄφρα» δια- δ 587: «ἐς αὐρίον, εἰσέσχε» λ Δῆμ. 160: ἔτι δὲ καὶ μόνης

ὑποτακτικῆς ἐπομένης, «ἐπίμεινον, τὰ ὄχλα δῶν» „περίμενε, νὰ βάλω τὰ ὄπλα μου“ Z 340.

ΕΠΙ-ΜΗΔΟΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ., ἐπινόω, μηχαν- νῶμαι «ὄλον τινί» ὄλον κατὰ τινος, δ 437 f.

ΕΠΙ-ΜΗΚΙΝ [...], εἶμαι ὠργισμένος, „μα- νισμένος“, „μανίζω“ κατὰ τινος, μετὰ δοτ. N 460 f.

ΕΠΙ-ΜΙΜΝΗΣΚΟΜΑΙ, ἀορ. ἁ. ἐπεμνησάμην καὶ ἐπεμνήσθην, ἀναμνησέσκομαι, ἀναλογίζο- μαι, „ἐνθυμασῶμαι“, μετὰ γεν. «παίδων» O 622 ἐν τμ., «ἐπμνησάμεθα χάρμης» P 403: «τοῦ ἐπμνησθεῖς» α 31, δ 489: μνείαν ποιοῦ- μαι, ἀναφέρω, «ὅτ' ἐπμνησάμεθα σε» δ 491.

ΕΠΙ-ΜΙΜΝΩ, ἕτερος τύπος ποιητικὸς τοῦ ἐπι- μένω: ἐνδιατρίβω, ἐρμένω, «ἐργῳ» *Oδ. E 66, o 372.

ΕΠΙΜΙΞ, ἐπὶρ. ἀναμῖξ, „ἀνακατωτὰ ἢ ἀ- νακατωμένον“ ἐπὶ ἀναμειγμένων ἵππων καὶ μαχητῶν, Δ 525, Φ 46, Ψ 212: «κατείνονται ἐπμ.» ἀδιακρίτως φονεύονται E 60: ὡσαύτως «ἐπμῖξ μαινεται Ἄρης» λ 537. Ἐκ τοῦ:

ΕΠΙ-ΜΙΞΩ, ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ ἐπιμί- γνυμι, μόνον κατὰ μέσσην διάθεσιν, ἐπιμί- γνυμαι, ἔχω μετὰ τινος ἐπιμιξίαν ἢ κοι- νωνίαν, κοινωνῶ πρὸς τινά, μετὰ δοτ. ζ 205: ὅθεν ἐρχομαι πρὸς τινά, ζ 244. Ἐν ἴλ. πάντοτε ἐπὶ τῆς ἐν τῇ μάχῃ ἐπιμιξίας συμ- πλέκομαι, ἐρχομαι εἰς χεῖρας, «Τρώεσσι» K 548: ἀπολεῖ. ἀναμειγνύομαι εἰς τὴν μά- χην, E 505.

ΕΠΙΜΝΗΣΑΙΜΕΘΑ, 13. ΕΠΙΜΙΜΝΗΣΕΚΑ.

ΕΠΙ-ΜΥΖΩ, ἀορ. ἁ. ἐπέμυζα, κυρ. λέγω ἢ κῶ- μω μῦ (τοῦτο δὲ εἶνα ἔκφρασις εὐαρεσκείας ἢ ἀδμονίας) ὅθεν, ἐπὶ τινι γογγύζω, „μουρ- μουρίζω“, μόνον *ἴλ. Δ 20, Θ 457.

ΕΠΙ-ΝΕΜΩ, ἀορ. ἁ. ἐπένεμα, ἀπονέμω, δια- νέμω, «οἶτον τραπέξῃ» διανέμω ἄστον εἰς τὴν τραπέξαν, ἐπὶ τῆς τραπέξης, I 216, Ω 625: «οἶτόν σφ' ἐνεμα» διένειμεν εἰς αὐτούς, α 234.

ΕΠΙ-ΝΕΥΩ, ἀορ. ἁ. ἐπένευσα, νεύω πρὸς τὰ κάτω, «κόρυδι ἐπένευσε» ἐνευσε πρὸς τὰ κάτω μὲ τὴν περικεφαλαίαν, ὁ ἔ. νεύων διὰ τῆς κεφαλῆς: ἐπέσειε τὴν περικεφ. X 314: ἰδίως „γνεύω“ ἢ κάμνω νεῦμα (ὡς σημεῖον προσταγῆς ἢ συγ- καταθέσεως): ὅθεν, κατανεύω, συγκατανεύω, μετὰ δοτ. I 620: «ὥς οἱ ὑπέστην πρῶτον, ἐνῶ δ' ἐπένευσα κάρητι» O 73, T. Δῆμ. 469, 466, καὶ ἐν τμ. «ἐπ' ὄρρους νεύσε» κατένευσε διὰ τῶν ὀφρύων, A 528, π 464, φ 431.

ΕΠΙ-ΝΕΦΡΙΑΙΟΣ [...], ON (ἐπὶ, νεφρός) ὁ ἐπὶ τῶν νεφρῶν κείμενος, «δημῶς» Φ 204 f.

ΕΠΙ-ΝΕΩ, ἀορ. ἁ. ἐπένησα, ἐπικλώθω (13. καὶ ταύτην τὴν λ.) „γνέω ἐπάνωθεν“, ἰδίως ἐπὶ τῶν Μοιρῶν, «τίνι τι», «κλώθω ἢ γράφω τινός τι», ἢ ἀπονέμω εἰς τινά τι, «ὕσσα οἱ Αἴσα γει- νομένη ἐπένησε λίνω» ὁ, τι τῷ ἔκλωστο εἰς τὸ νημά (τῆς ζωῆς) τοῦ ἢ ὁ, τι τῷ ἢ Μοῖρᾶ

οὐ-σεύρης, διότι τὸ ἐπισκόνιον σκεπάζει καὶ σκοτεινιάζει τοὺς ὀφθαλμούς, καὶ τὸ σκυθ-ρὸς καὶ σκυθ-ρ-ω-π-ός).

ΕΠΙΣΜΥΓΕΡΩΣ [...], ἐπ. ἐπὶρ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἐπισμυγερὸς (ἐπίπνοος): ἐπιπνῶνς, ἀθλίως, αἰκτῶς, «ἀπέτισεν» γ 495, «ναυτίλλεται» Ὡδ. β 672. (|| Τὸ σμυγερὸς κατ' ἄλλους μὲν ἀντὶ τοῦ μογερὸς, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ σμύ-γω=σμίχω (ὅπερ Ἰδ.), ὃ ἐ. καταστρέφω· καὶ τότε τὸ ἐπισμυγερὸς σημ. ὀλεθριῶς).

ΕΠΙΣΠΑΤΩΣ, η, ον (ἐπισπάω), ὅτι τις ἐπι-σπᾶται, ἐπισύρει εἰς ἑαυτὸν, «κακόν» ὅπερ τις αὐτὸς εἰς ἑαυτὸν ἐπισύρει, οὐπὲρ αὐτὸς εἶναι αἴτιος, Ὡδ. σ 73, ω 462.

ΕΠΙΣΠΕΪΝ, Ἰδ. ἐφέπα.

ΕΠΙΣΠΕΥΧΩ, 4) μεταβ. ἐπισπεύδω, ἐπι-ταχύνω, χ 454. «κέντρω» κεντρῶν διὰ τοῦ κέν-τρου παρορμῶ (ἔξυπ. τοὺς ἵππους) ψ 430.

2) ἀμετάβ. ἐπορμῶ, ῥαγδαίως ἐπιπίπτω, «ἀέλλαι» ε 304.

ΕΠΙΣΠΕΥΧΑΙ, ΕΠΙΣΠΟΜΕΝΟΣ, ΕΠΙΣΠΩ, Ἰδ. ἐφέπα.

ΕΠΙΣΣΕΙΩ, Ἰδ. ΕΠΙΣΣΕΙΩ.

ΕΠΙΣΣΕΥΩ, Ἰδ. ΕΠΙΣΣΕΥΩ.

ΕΠΙΣΣΩΤΡΩΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΕΠΙΣΩΤΡΩΝ, δπ. Ἰδε.

ΕΠΙΣΤΑΔΩΝ [...], ἐπ. ἐπὶρ. (ἐπίστημι), προσ-ερχόμενος, ἐκ τοῦ πλησίον, ἐν τῷ προσ-έρχεσθαι, Ὡδ. μ 392, ν 54, σ 425. «οἱ δ' ὅρα δόρπον ἐπιστάδων ὠπλίζοντο» τῆδε κάκειος προσερχόμενοι, περιστάμενοι, ἐπιστάμενοι, π 453.

ΕΠΙΣΤΑΜΑΙ [...], ἀποθ., παρὰ ἀνυπόλητον ἐπιστάμη, μέλ. ἐπιστήσομαι. 4) ἐννοῶ, κα-καλαμβάνω, γνωρίζω τι, εἶμαι εἰδήμων τινός, ἐπὶ σωματικῆς τε καὶ πνευματικῆς ἱκα-νότητος, μετ' αὐτ. «πολλὰ ἔργα» ψ 705, 6 447 κ. ἀ., μετ' ἀπαρρ. «ἄρτια βάζειν» Ε 92, «σάρα εἰπεῖν» Δ 404, «δαίδαλα πάντα τεύχειν» Ε 60, «πολεμίζειν» Π 243, «πᾶσιν ἐπίστατο μείλι-χος εἶναι» Ρ 674 κ. ἀ. πλ.χ. ἐπὶ ζώων «ἵπποι ἐπιστάμενοι δαυκόμεν» γεγυμνασμένοι, Ε 222, Θ 406. ὅθεν σημ. καὶ εἶμαι ἱκανός, δύνامي «οὐδὲ οἱ ὅστέ' ἐπιστήσονται ἀλλέξαι» Φ 320, πρβ. ν 207. Ὅθεν ἡ μετοχ. «ἐπιστάμενος» σημ. καθ' ἑαυτὴν εἰδήμων, ἔμπειρος, νοήμων, «ἄνθρωπος ποῦ ἔξέρει, καταλαμβάνει», Τ 20, ν 313 κ. ἀ. «ἐπιστάμενοι πόδες» ἔξησκημένοι, Σ 599. ὅθεν καὶ συντάσσεται μετὰ γεν. «ἐπι-στάμενος φόρμιγγος» φ 406. βραχυλογικῶς δὲ καὶ ἐπομέν. κατὰ τὸ φαινόμενον καὶ μετὰ δοτ. «ἐπιστάμενος ἄκοντι (ἔξυπ. μάχεσθαι)» εἰς-ῶ-ρων μὲ τὸ ἀκόντιον (νὰ μάχηται) ἢ ἔμπειρος εἰς τὸ ἀκόντιον, Ο 282. 2) εἰςέρω, ἔχω γνώσιν ἢ εἰδῆσιν τινος, δ 730. (Κατὰ μὲν τοὺς πλείστους εἶνε πῦρῶς Ἰων. τύπος τοῦ ἐπίσταμαι κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἰστός, εἰδέναι). Ἐκ τῆς μετοχ. αὐτοῦ

ΕΠΙΣΤΑΜΕΝΟΣ, ἐπὶρ. φρονίμως, συνετῶς, ἐπιτηδεύως, ἐπιτεξίως, τεχνιέντως, Κ 265, ε 25 κ. ἀ. «εὐ καὶ ἐπισταμένως» Κ 265, υ 464.

ΕΠΙΣΤΑΤΗΣ [...], ογ. ὃ (ἐπὶ) ἐπερχόμενος· μόνον ἐν τῇ φρ. «ὃς ὁ προσερχόμενός σοι, ὃ ἐρχόμενος ἐπαίτων σε, ρ 455 ψ.

ἘΠΙΣΤΕΝΑΧΙΖΩ=τῷ ἐπομ., Βα. Φράγκα καὶ Βαουμ. γράφουσιν: ἐπὶ-στέναχσμαι, ἀποθ., στενά-ξῃ διὰ (ἐξ) τι, Δ 454. ἐν τῷ Τ. ΕΠΙΣΤΕΝΗΣ, ἐς, πλήρης μέ-χρι χειλέων, «γεμάτος ὡς γέν. «κρητῆρας ἐπιστεφῆας οὐκ» 434. Ἐκ τοῦ

ΕΠΙΣΤΕΦΩ, μόνον ἐν τῷ μέ-τῳ πληρῶς μέχρι στεφάνης, μέ-χρι «γεμίζω ὡς ἐπάνω», καὶ μόνον ἐν τῷ τῆρας ἐπεστεφάντο ποτοτό» Δ 470. πρβλ. Ἀθην. Α'. σ. 43 d, ΙΕ'. σ. 43. ἐν τῷ Βούττιανον: πληρῶς οὕτως ὑψόμενον ὀλίγον ὑπεράνω τῶν γε-τελῇ εἶδος στεφάνης. || Ὁ δὲ Ἀμ-στεφω=πυκάζω, στοιάζω, «πῆτα μνησθεὶς τὸ ἐπιστέφω: γεμίζω καὶ

ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ, ον (ἐπίσταμαι), φρὸν-τός, π 374 ψ.

ΕΠΙΣΤΙΟΝ, τὸ (οὐδ. τοῦ ἐπίστιος, ἐστίς, Ἰων. ἰστίη, κυρ. λοιπόν) σμα τῆς ἐστίης, ἔπειτα δὲ ἐν γένε-στέγη, ἢ σκεπάζουσα τὰ εἰς τὴν κυσμένα πλοῦτα, ἄπερ διητρουτο ἔ-θεν μὲν ὑπὸ τῶ ἐπιστίου προφυλα-δὲ τὴν βᾶσιν ὑπὸ τῶν πασσάλων. ῥιζόντο, μὲ ἄλλας λέξεις ἀπλοῦς «πᾶσιν ἐπίσιόν ἐστιν ἐκάστῳ» π 417 κ. ἀ. ἔχουσιν ἕκαστος ἴδιον ἐπιστή-πλοῦτον τοῦ ἢ νεώριον, ζ 265 ψ.

ΕΠΙΣΤΟΝΑΧΙΩ=ἐπιστενάχουμαι, ἀ. ἐπεστονάχησα. ἐπὶ τῶν στεναγ-κηθῶν τῆς θαλάσσης, Ω 79 ψ.

ἘΠΙΣΤΟΝΑΧΙΩ=ἐπιστεναχίζω, ΕΠΙΣΤΡΕΦΩ, στρέφω, «γυρίζω» μόνον κατ' ἀόρ. ἀ. Γ 370.—Τὸ μὲν καὶ, «γυρίζω» πρὸς, «πάντη»

ΕΠΙΣΤΡΟΦΑΔΗΝ [...], ἐπ. ἐπὶρ. τῆδε κάκειος στρεφόμενος, «ἀριστερά», «κτείνειν» δεξιὰ καὶ ἐ-νέω, δηλ. πανταχόσε στρεφόμενος, 484, «τύπτειν» Φ 20, Χ 308, «βα-κατ' εὐθείαν, ἀλλὰ τῆδε κάκειος ἀπὸ Ἑρμ. 240.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΟΣ, ον, ποι. (ἐπιστρέφω) στρεφόμενος, ἐπιμειζίαν, κοινωνῶ μετὰ γεν. «ἀνθρώπων» κοινωνικὸς ἀνθρώπου, α 477 ψ.

ἘΠΙΣΤΡΟΦΟΣ, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Ἰε-γὸς τῶν Φωκίων κατὰ τὴν πολιτρολίαν Β 517. 2) ἀρχηγὸς τῶν Ἀλκιδῶν-χος τῶν Τρώων, Β 856. 3) υἱὸς ἀδελφὸς τοῦ Μόνητος, φωνοθεῖς ὑπὸ

τὴν Δυρνησσὸν ἐπιδρομήν,

νῆα ἐκτείνω ἐπὶ τινος· Μεταφ. «νύκτα ἐστρέ-
νῃ» ἐξαπλώνω νύκτα ἐπὶ τῆς μάχης, Π 567,

«κλήττα» ἐπιβάλλω, σύρω, α 442. Μόνον ἐν τμ.
ἐπιτάρβοος, ὁ, ἡ, ἐπ.=ἐπιτρόφος, ἐπικού-
ρος, βοηθός, ἐπὶ θεῶν, μετὰ δοτ. ἢ καὶ ἀπο-
λελ., Α 366 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον α 482, «Δα-
ναοῖσι μάχης» βοηθός τῶν Δαν. ἐν τῇ μάχῃ. Μ
480, Ρ 339· τὸ θηλ. Ε 808, 828. (Κατὰ τὴν
συνήθη γνῶμην παράγεται ἐκ τοῦ ἐπιτρόφος
μετὰ παρενλήκης τῆς συλλαβῆς· τα, ὡς· τὸ ἀταρ-
τηρός, ἐκ τοῦ ἀτηρός. ||. Ἄλλ' οὕτε τὸ ἀταρ-
τηρός ὁρθῶς κατὰ παρενλήκην συλλαβῆς παρά-
γεται (Ἰδ. τ. λ.) οὕτε ἡ συλλαβὴ τα εἶνε εὐεξή-
γητος· ὅθεν ὁ Δοδεκκ καὶ Δόντιςρος προϋποθέ-
τουσιν ἄχρηστον ὄνομα τὰ ῥόθος· ἀλλὰ καὶ
τοῦτο ἀμφιόλου εἶνε ἀρχῆς καὶ σημασίας).

ΕΠΙ-ΤΕΙΝΑ, ἐκτείνω, ἀπλώνω ἐπὶ τινος,
μόνον μεταφ. «ἐπὶ νῆε τέτατο βροτοῖσιν» λ 49·
«ἐπὶ πτόλεμος τέτατό σφι» Ρ 736.

ΕΠΙ-ΤΕΛΛΗ, ἀόρ. ἀ. ἐπέτειλα, μέσ. ἀόρ. ἀ.
ἐπέτελλον, παρακ. παθ. ἐπιτέταλμαι. 1) Ἐ-
νεργ. ἐπιβάλλω, ἀναθέτω [ἐντέλλομαι], πα-
ραγγέλλω, προστασσω, «πολλὰ τινι» Δ 229
κ. ἀ. «μυθόν τινι» παραγγέλλω εἰς τινὰ λόγον,
δίδω ἐντολήν, Α 840, ἐν τμ. «ἀλόχῳ δ' ἐπὶ μύ-
θον ἐτέλλεν» ἔδωκε τὴν ἐξῆς ἐντολήν, φ 319·
«κρατερόν δ' ἐπὶ μύθον ἐτέλλεν» προσέταξεν ἀν-
στηρόν λόγον, αὐτην ἀνὰ προσταγήν, Α 25, 326,
Π 199· πολλάκις δὲ κατὰ τὴν χρείαν συντάσ-
σεται μόνον μετὰ δοτ. ἢ μόνον μετ' αἰτ. «Ἀθη-
ναίῃ» Δ 64 κ. ἀ., «τὴν ὥδε» ρ 9, «συνθεσίας»
ἐντολὰς, Ε 320· μετ' ἀπρφ. Β 84 κ. ἀ. «μῶλα
πολλὰ ἐπέτελλε νῆσον ἀλευέσθαι» πολὺ θερμῶς
τὸν παρήγγελλε νὰ ἀποφύγῃ κτλ. μ 268. Τὸ δὲ
τῆς Ἰλ. Ω 781 «ὣδ' ἐπέτελλεν, μὴ ποτε πη-
μάνειν», μοι παρήγγειλεν ὑποσχεθεῖς, με ἐβε-
δαίωσε, διεκήρυξε. 11α0. «ἐμοὶ δ' ἐπὶ πάντ'
ἐτέταλτο» τὰ πάντα εἰς ἐμὲ ἦσαν ἀναθεμενίαν,
λ 524· μετ' ἀπρφ. Β 643. 2) Μέσ. ἀ. ὡς τὸ
ἐνεργ. [ἐντέλλομαι], παραγγέλλω, προστα-
τάττω, Α 295 κ. ἀ. πλη., συνάπτεται μετὰ τοῦ
«κελεύω» Κ 64, Γ 492· μετ' ἀπρφ. Β 802, Κ 61,
φ 241· μετ' αἰτ. «νόστος, ἐν ἐπέτετατο Ἀθήνῃ»,
α 327, «ἀέθλους» λ 622, καὶ ἀπολελ., ρ 24·
δ.) ἀνατέλλω ἐπὶ τοῦ ἡλίου, Γ. Ἑρμ. 374.

ΕΠΙΤΕΡΠΗΣ, ἐς, τερπνός, εὐχάριστος,
«χώρος» Γ. Ἀπ. 443. Ἐκ τοῦ

ΕΠΙ-ΤΕΡΠΗ, μόνον κατὰ μέτρον διὰ θ. τέρπο-
μαι ἐπὶ τινι, εὐχαριστοῦμαι ἀπὸ τι, μετὰ
δοτ. «ἔργοις» ξ 228· «γέροισι» Ἐπ. 42, 3·
«ἦτορ» τέρπεται ἡ καρδία μου, Γ. Ἀπ. 446·
ὡσαύτως· «θυμόν» Γ. Ἀπ. 204.

ΕΠΙΤΕΤΡΑΗΤΑΙ, ΕΠΙΤΕΤΡΑΦΑΤΑΙ, Ἰδ. ἐπιτρέπη.
ΕΠΙΤΗΔΕΣ, ἐπὶ, ἐπιτηδές, ἐπὶ τούτῳ (τῷ
σκοπῷ) Α 442, ο 28. (Σύγκεται κατὰ μὲν τὸν
Βούττμαννον ἐκ τοῦ ἐπὶ καὶ τὰδε ἢ τὰδεσιν
κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. καὶ Δόντιςρον ἐκ τοῦ ἐπὶ
καὶ τῇδε. 11 δὲ συνήθη· ἐρμηνεύει· ἐκάνως, ὅσον

ἐπὶ, ἐπ., πλησίον, «ἐπισχεδόν
Ἀπ. 3 (||. Μήποτε προτιμώτε-
νι· ἐπὶ σχεδὸν ἐρχομένοισι=

ἐπὶ, ἐπ., πλησίον, «ἐπισχεδόν
Ἀπ. 3 (||. Μήποτε προτιμώτε-
νι· ἐπὶ σχεδὸν ἐρχομένοισι=

ἐπὶ, ἐπ., πλησίον, «ἐπισχεδόν
Ἀπ. 3 (||. Μήποτε προτιμώτε-
νι· ἐπὶ σχεδὸν ἐρχομένοισι=

ἐπὶ, ἐπ., πλησίον, «ἐπισχεδόν
Ἀπ. 3 (||. Μήποτε προτιμώτε-
νι· ἐπὶ σχεδὸν ἐρχομένοισι=

ἐπὶ, ἐπ., πλησίον, «ἐπισχεδόν
Ἀπ. 3 (||. Μήποτε προτιμώτε-
νι· ἐπὶ σχεδὸν ἐρχομένοισι=

ἀρκεῖ, ἐκ τοῦ ἐτόμου τῆς λ. εὐκόλως δὲν ἐξάγεται).

*ἐπι-τηρέω, μετοχ. ἀορ. ἀ. ἐπιτηρήσας, καιροφυλακτῶ, « νύκτα » Γ. Διημ. 243.

ἐπι-τίθημι. μέλ. ἐπιθήσω ἀορ. ἐπέθηκα τοῦ θ'. ἀορ. θ'. πληθ. τῆς εὐκτ. ἐπιθεῖτε κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ἐπιθεῖντε ἀπρρ. ἐπιθεῖναι μέσ. ἀορ. ἀ. γ'. ἐνικ. ἐπέθηκατο μέσ. ἀορ. θ'. γ'. ἐνικ. ἐπέθετο, μετοχ. ἐπιθέμενος, ἐν γίνεσι ἐπιθέτω, βάλλω ἐπάνω. Α'.) Ἑνεργ. 1) ἐπιθέτω, καταθέτω τι ἐπὶ τινος, παραθέτω, συνήθ. « τινὲς τε » οἷον « κρατὶ κυνέην » τὴν περικεφαλαίαν εἰς τὴν κεφαλὴν Π 437, πρὸς λ. ε 232 κ. ἀ., σπανιώτερον μετὰ γεν. « τινὰ λεγέων » καταθέτω, πλαγιάζω τινὰ ἐπὶ τῆς κλίνης, Ξ 589, « φάρμακα » Δ 490· ἰδίως « εἶδота » φαγητὰ παραθέτω (ἐπὶ τῆς τραπέζης) α 440, « Ποσειδάωνι ταύρων μῆρα » ὡς θῆμα παραθέτω, προσφέρω, γ 479, « Ἀπόλλωνι » φ 267. Μεταφ. ἐπιβάλλω, ἐπιπέμπω, παρέχω, προσεννῶ, « ἄλγεα Τρωσὶ » Β 39· « πολλοὶ γὰρ ὅτ' ἐλθόμεν ἐξ ἀνδρῶν, χαλεπ' ἄλγεα ἐπ' ἀλλήλοισι τιθέντες » πολλοὶ ἐξ ἡμῶν (τῶν θεῶν) ἐπάθομεν ὑπὸ τῶν ἀνδρῶν, ἐπιπέμποντες ἢ παρέχοντες ἀλλήλοις πολλὰς ὁδύνας, Ε 384, « κακὸν μόνον » Ψ. πληγ., « μοῖραν » Ὀδ. πληγ., « θωήν » πρόστιμον ἐπιβάλλω, θ 492, « κράτος, κυδός τινι » χορηγῶ, ἐμβαλλῶ, Δ 509, Ψ 400, 406, « μύθος τέλοσ » παρέχω ἐκτέλειν εἰς (ἐκτελῶ) τὸν λόγον (ἰδ. τέλοσ), Τ 407, Υ 369, « φρένα ἱεροῦσι » προσέχω τὸν νοῦν (« ἔχω τὸν νοῦν μου ») εἰς τὰ ἱερὰ, στρέφω τὴν προσοχὴν μου, Κ 46. (|| Ὀρθῶς ἐνταῦθα παραδίδωμι ὁ Φαῖσις τὸ τῆς Γεν. 4, 4 « καὶ ἐπειδὴν ὁ Θεὸς ἐπὶ Ἀβελ καὶ ἐπὶ τοῖς δώροισι αὐτοῦ ἐπὶ δὲ Κάν καὶ ἐπὶ ταῖς θυσίαις αὐτοῦ οὐ προσέσχεν »). 2) προσθέτω, ἐφαρμόζω, προσκολλῶ, προσάπτω, « καὶ ἄλλ' ἐπιθεῖναι » Η 364, 391, Ψ 796, γ 62, « κορώνην » ἐπιθέτω, ἐφαρμόζω (εἰς τὸ ἄκρον τοῦ τόξου) Δ 414, « περόνην » ἐπέθεσα, ἐκάρφωσα, τ 256. 3) θέτω, βάλλω τι εἰς τι, ἐμπρός τινος, ἵνα κλείσω, « λίθον θύρησι » ν 370, « Ουρανόν » ι 240, 344, « θύρας » κλείω τὴν θύραν, Ξ 469, γ 457. Ὅθεν περὶ τῶν Ὀρῶν λέγεται ὅτι εἶνε ἐπιτετραμμένοι « ἡμῖν ἀνακλίνειν νέφος, ἢ ἐπιθεῖναι » νὰ ἀναπετάσῃ καὶ νὰ ἐπιθέσῃαι τὰ νέφη, δι' ὧν κλείεται ὁ Οὐρανός, δ' ε. νὰ ἀνοίξῃ καὶ κλείσῃαι τὰς πόλεις τοῦ Οὐρανοῦ, Η 751, Θ 395· ὡσαύτως « λόγον ἐπιθεῖναι » κλείω τὴν ἐνέδραν (τοῦ δουρεῖου ἔκπου) λ 523.

Β'.) Τὸ μέσ. ἔχει τὰς αὐτὰς σημ., πλην μετ' ἀναφορὰς εἰς τὸ ὑποκείμενον, δηλ. ἐπιθέτω τι τῶν ἑμαυτοῦ, ἢ ἐπὶ τινος τῶν ἑμαυτοῦ « χεῖρας στήθεσιν τινος » Σ 317, Ψ 48, « κυνέην κρατὶ » εἰς τὴν κεφαλὴν μου, Ε 743, « στεφάνην κεφαλῆν » Κ 34.—Πολλάκις ἐν τιμ.

ἐπιτιμῶναι [...], ὁρος, ὃ (ἐπιτιμῶ) ἐκδικητής, ὃ φυλάττων τὴν τιμὴν τινος, προ-

στάτης, μόνον ἐν τῇ φρ. « Ζεὺς τὸν ξείνων τε » ι 270 ἱ.

ἐπι-ταῦναι, ἐπικ. μόνον ἐν ἀορ. ἐπιτήτω, καρτερῶ, ὑποπρίσταςως, « βασιτῶν », μετὰ τλήτης κραδίη μύθοισιν ἐμοῖσιν καρδία σου εἰς τοὺς λόγους μου τοῦ μεθ' ὑπομονῆς, Ὀδ. Τ 2.

ἐπι-τολᾶω, μένω ἐν τινι μετρω, καρτερικῶς ὑπομένω καρδίαν μου Ὀδ. ρ 238· κούειν α 353.

ἐπί-τοκος, ὃ, ὁπίσθιος, « σπυρίδιον τὸ ἀπὸ τῆς κορυφῆς » πρύμνην διήκον, τὸ ἀντίθετον μ 423 ἱ. Τὸ ε. ἐκτείνεται εἰς ἀ-

ἐπι-τοσάζομαι, ἀποθ., τοσάζω, μετὰ δοτ. ι' 79 ἱ.

ἐπι-τραπέω [...], ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πω, ||. ἢ μάλλον κατὰ τὸν Φ. ἐπιτρέπω, διαρκῶς ἐπιτρέπω, τραπέουσι φυλάττειν Κ 421 ἱ.

ἐπι-τρέπω, ἀορ. ἀ. ἐπέτρεψα πον, μέσ. ἀορ. θ'. ἐπετραπέμην ἐπιτετραμμαι, τὸ δὲ γ'. πληθ. ἐπιτετράφαται. Α'.) Ἑνεργ. παραδίδω εἰς ἐπίτροπον, « ἀφίνω » (εἰς τὴν φροντίδα νο.) « οἰκόν τινος » θ 226, « ἐν ὁδοῖσι μύθον » γ 289. Ἀντίκειται καὶ ἀπρρ. Κ 416, 421· κοσιν ἐπετράπομεν μάλιστα (ἐν τῇ γουμένῃ « φυλάττειν » τὸ φυλάττειν ἢ τὴν φυλακὴν) Κ 421· τρέπειν τι « ἀφίνω εἰς τὴν θέλησιν » θ 289. Παθ. « ὅς ἐπιτετράφην εἰς ἐμπειστωμένοι οἱ λαοὶ περὶ τῶν Ὀρῶν, « τῆς ἐπιτέτρεψεν » Ε 750. 2) παραχωρῶ, « κἀνὸς », « νίκη » τινὲς Φ 473, « εἰς τοὺς παῖδας κτήματα (μετὰ τῆς 449) « γῆρας » (κατὰ τὸ φασμάτως, ἀλλ' ἔξυπακ. τὸ ἐκαστὸν αὐτόν, ἐνδίδω, ὑποκύπτω εἰς

Β'.) Μέσ. τρέπω ἑμαυτόν, φω τὴν προσοχὴν μου πρὸς τι, μετ' ἀπρρ. « σοὶ θυμὸς βροθαι » ἡξίωσα νὰ ἐρωτήσῃ, ι

ἐπι-τρέχα, ἀορ. θ'. ἐπέδραχτοχ. ἐπιθρέξας Ν 409· παρακ. προστρέχω εἴτε πρὸς βοήθειαν ὅσον ἐναντίον τινός, Δ 524 κ· κατὰ τινος τινός, πρὶ ἀνδρῶν Ψ 504· ἔτι δὲ καὶ τρέχω μετὰ ὁρμήν, περὶ ἔκπου Ψ 448, 43· γω ὑπεράνω [ἐπιπολῆς], « ἐπ' ἐπάνω », μόλις ἐγγίξουσιν τρέχω, ἐπιθρέξαντο

όρατος τὴν ἐπιφάνειαν τῆς ἀσπί-
ταφ. «λευκή δ' ἐπιδέδρομεν αλ-
ι, ζ 45· ὡσαύτως «ἀχλύς» ἐπί-
ται, υ 357.

[...], ἐπικ. ἐπίρ. (ἐπιτρέχω),
ἀ σπουδῆς, «βιαστικά, τρέ-
ρουμεν» Γ 243, σ 25. (Κατ' ἄλ-
ἐν τῇ τῆς Ἰλ. χωρίῳ: ἐπιτόμως,
κρατρέχων τὰ πολλά καὶ τὰ καί-
ων» κατὰ τὸν Σχολ., ἐν δὲ τῇ
ρῶν: ἡ εὐγλωττώς, μὲ εὐροίαν λό-
τῶν Ἀμαῖν ἐν ἀμφοτέρω: μετὰ
ητικῆς).

ἰλ. ἐποίσω, φέρω ἐναντίον τι-
εἰς ἐχθρικήν σημ. «χεῖρας τινι»
ἐπάνω τινός·, δὲ μεταχειρίζομαι,
«κούρη» Τ 261, ἡ προσβάλλω,
138, «βαρεῖας χεῖρας» Α 89· «τινὶ
ἐκόν κινῶ, ἐπιφέρω κατὰ τινος, Γ
1, Τ 348.

κα[...], μετοχ. ἄορ. β'. ἐπιφθάς,
καταφθάνω, Βατρ. 217.

ἰα, κυρ. ἔχω φθόνον πρὸς τινά, ἐπου-
λου) ἀρνοῦμαι, ἀποποιεῖσθαι τι,
μ τινά, μετὰ δοτ. λ 149 f.

τα, καταφλέω, «ὕλην, νεκρόν» Ἰλ.
62.

ομαι, ἄορ. ἀ. ἐπεφράττην, ἐπικ. σα,
ἐ τὴν αὐτὴν σημασίαν. ἐπεφράσθην ε
ἀπαγορεύομαι, σκέπτομαι, μελε-
τῶ. Ν 711. Β 292· β'. ἐπαρατη-
καρδάνω, ἐννοῶ τι, Ε 665, «δο-
φ 440, συνάπτεται μετὰ τοῦ «νοῶ»

κατὰ θυμόν» Ἰ. Ἀπ. 402· γνω-
γ'. ἐπίναω, μελετῶ, παρα-
«ὀλεθρόν τινι» σ 444· «οἷον δὴ τὸν
κρήνη: ἀγορεύσαι· ὁποῖον λόγον
(ἐπηλόθῃ σοι) νά εἴπῃς, ἡ μᾶλλον:
ὁ λόγος, ὃν διανοήθῃς νά εἴπῃς, ε

ἰα, (ἐπίφρων) εἶμαι προσεκτικός,
μόνον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνεστ. τ

ἰα[...], ἡ, ἐπ. προσοχή, φρό-
νεσις, Ὁδ. ε 437, κατὰ πληθ. «ἀνε-
φρονες» ἀνακαρδάνω ἥθος προσε-
«Ἀμείν κατὰ τὸν Δοιδερλ.: φρόνι-
μέτρα λαμβάνω) τ 22. Ἐκ τοῦ:

ον (ἐπί, φρήν) ὁ ἔχων ἐπὶ τινος
[προσέχων τινὶ τὸν νοῦν], προ-
φρόνιμος, συνετός, ὅστις, «ἔχει
του», ἐπὶ προσώπων, τούναντιον
Ἰ. Ὁδ. ψ 12· «ἐπίφρων βουλὴν» π
ἐ πραγμάτων «ἐπίφρ. βουλὴ, μῆτις»
26.

ἰα, μέσ. ἄορ. ἀ. β'. ἐνικ. ἐπιφωνή-
φρωνῶ, «φωναίζω», Ἀποσπ. 42.

κα (ἐπί, χεῖρ) «βᾶλλον χεῖρι ἐπά-
ΣΙΚ. ΟΜΗΡ.)

νω εἴς· τι, ἐκτείνω τὰς χεῖρας ἐπὶ τι,
«ἀπλώνω εἰς·, μετὰ δοτ. «δείπνω, σίτη»
Ὁδ. ω 386, 395.

ἐΠΙΧΕΤΑΙ, ἴδ. ἐΠΙΧΕΩ.

ἐΠΙ-ΧΕΩ (ἴδ. κέω), ἄορ. ἀ. ἐπικ. ἐπέχευα,
ἀπρφ. ἐπιχεῦαι μέσ. ἄορ. ἀ. ἐπεχευάμην· μέσ.
ἄορ. β'. συγκεκομ. ἐπέχυντο. 1) Ἐνεργ. ἐπι-
χέω, «χύνω ἐπάνω» «χερσὶν ὕδωρ» νίψιμον
δὴλ., Ω 203, δ 212· «χερσὶν προχέω» «χύν-
νω νίψιμον» (τὸ ὕδωρ τὸ πρὸς νίψιν τῶν χει-
ρῶν) μὲ τὴν πρόχ., α 136· εἶτι δὲ καὶ ἐπὶ μὴ
βρευστῶν πραγμάτων ῥίπτω ἐπάνω, «χυτὴν
γαλάν» Ψ 236, «θανόντι» γ 238, «σῆμα» ἐ-
γείρω (ἐπιγέων γῆν) Ζ 449. (Ἐν τούτοις τοῖς
χωρίοις ἐν τμ.). Μεταφ. «ἐπὶ τινὶ ὕπνον» Ω
445, β 396, υ 54 ἐν τμ., «ἀνέμων αὐτμένα»
πνοὴν ἀνέμων ἐπιχέω, δ. ἐ. ἐπιπείρω, γ 289
ἐν τμ. ὡσαύτως «δούρατα» Ε 618 ἐν τμ. 2)
Μέσ. ἀ.) χύνω τι ἐπάνω δι' ἐμαυτόν, ἡ
ἐπάνω μου, ὅσον «ἐπεχευάτο ὕλην» ἔδωκεν
ἐντός τοῦ πλοίου τοῦ ἔρμα «σαδοῦραν», ε 257·
«χύουσιν ἐπεχευάτο φύλλον» ἔρριψεν ἐπάνω τοῦ
στρώμα φύλλον, ε 487 «βέλεα» τὰ βέλη τοῦ
Θ 458· β'.) ἐν τῇ ἐπικ. συγκεκομ. β'. ἄορ.
μεταφορ. περὶ πλήθους ἀνθρώπων, «χύνονται»,
ἐφορμῶ, «τοὶ δ' ἐπέχυντο» Ο 654, Π 295.

ἐΠΙΧΘΟΝΙΟΣ, ον (ἐπί, χθών), ἐπίγειος, ἐπὶ
τῆς γῆς εὐρισκόμενος· ἀ.) ἐπίθετον τοῦ «ζῆνρ,
βροτός, ἄνθρωπος» Α 266, Β 533 κ. ἀ. β'.)
οὐσιαστ. κάτοικος τῆς γῆς, Ω 220, ρ 145,
Τμ. 14, 2.

ἐΠΙ-ΧΡΕΩ, ἐπ., μόνον ἐν τῇ παρατ. ἐπέχραον
[...], ἐπιτίπτω, ἐπιτίθεμαι, μετὰ δοτ. «ἄρ-
νεσσιν, Τρώεσσιν» Π 352, 356· παρενοχλῶ
«μητέρι μοι μνηστῆρας ἐπέχραον» ἐπατέθησαν
κατὰ τῆς μητρός μου (διὰ τῆς μνηστῆρας αὐτῶν),
«ἐφορτώθηκα τῆς μητρός μου, μου τὴν ἐστενο-
χώρησαν» β 50 (ὅπου ἡ δοτικὴ εἶνε χαριστική,
σημ. τὸ πρῶτον τὸ συμπαθεῖν πρὸς τὰ παθή-
ματα τῆς μητρός).

ἐΠΙ-ΧΡΕΙΑ [...], ἄορ. ἀ. ἐπέχρεια, ἐπιχρίω,
«χρίζω ἡ ἀλείφω» τι ἀπ' ἐπάνω, μετ' αἰτ.
«τοῖον ἀλοιφῇ» φ 479, «παραιά» σ 472.—
Τὸ μέσ. ἐπιχρίομαι, ἀλ εἰφομαι (εἰς τὸ πρό-
σωπον) «ἀλοιφῇ» Ὁδ. σ 479.

ἐΠΙ-ΧΡΑΪΑ, ψαύω, «ἐγγίγισω» μεταφ. «ὅσ' ὀλί-
γον περ ἐπιχράϊα πρᾶπίδεςσιν» ὅστις καὶ ὀλίγον
μετέχῃ αἰσθήσεως (κατ' ἄλλους δὲ qui composit
sit sensu mentis, καὶ κατ' ἄλλους· ὅστις καὶ ὀλί-
γον δύναται μὲ τὰς φρένας νά αἰσθανθῇ) θ 547 f.

ἐΠΙ-ΧΡΑΪ, αἰ, ἐπικ. ὄρμιοι, ἡ τόποι τῆς παρα-
λίας ἀνεμοσκαπεῖς, ἐνθάδε δύνανται τὰ πλοῖα προ-
φυλαττόμενα ἀπὸ τῶν ἀνέμων νά ἀγκυροβολῶσι,
ναυλόχεια, ε 404 f. ἴδ. ἰογή.

ἐΠΙΑΝ, ἴδ. ἐΠΕΙΜΙ (εἶμι).

ἐΠΛΕ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπέλε, ἴδ. πέλε.

ἐΠΛΕΟ, ἡ ἐΠΛΕΥ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπέλεον, καὶ
ἐΠΛΕΥΟ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπέλετο, ἴδ. πέλεομαι.

ἐπλήντο, ἴδ. πηλίζω.

ἐποίω, ἴδ. ἐπιφέρω.

ἐπ-οἰχομαι, ποι. 4) προσέρχομαι, ἐπέρχομαι, ὑπάγω εἰς, ἀπολεῖ. α 143· «πάντα· E 508, «ἀνὰ στρατόν» A 383· καὶ ἐπὶ πράγματός· ὑποκειμένου, οἷον «κῆλα θεοτο ἐπὶ φρεσὶ πάντη ἀνὰ στρατόν» A 383. 2) μετ' αἰτ. προσώπ. α.) ὑπάγω πρὸς τινα, «μνηστῆρας» α 324· προσέρχομαι ἱκετεύων ἢ ἐπαίτων, ρ 346, 351· β.) διέρχομαι, παρέρχομαι, «περνῶ» ἵνα ἐπιθεωρήσω, ἐπὶ στρατηγῶν, Π 155 κ. ἀ. «πάντη» Z 81, «στίχας ἀνδρῶν, πάντας» E 279, P 356 κ. ἀ. «πάσας ἐπφρετο» τὰς ἐπέρασεν ὅλας (τὰς φώκας ὁ Πρωτεύς) δ 454· γ.) ἐχθρικῶς ἐπέρχομαι, προσβάλλω, «οὐρῆας» A 50, «Κύπριν χαλκῶ» E 330· ἰδίως ἐπὶ τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς Ἀρτέμιδος· «ἀγανοῖς βελέεσσι» κυτυπῶ μὲ «ἀγανὰ» (μαλακὰ) βέλη, ε 124, λ 173, ο 444, ἴδ. ἀπόλλων. 3) μετ' αἰτ. πράγματος ὑπάγω εἰς τι, περιέρχομαι, «τριγυρίζω τι», «νηὸν ἱερὰ» ἐπήγαγεν ἀπὸ τὰ ἱερὰ τοῦ ἐνός· εἰς τὰ τοῦ ἄλλου πλοίου, O 676· μεταφ. «ἐπ-οἰχομαι ἔργον» πηγαίνω εἰς (πράττω) τὸ ἔργον μου, «κυττάζω τὴν δουλειάν μου» Z 492, α 358 κ. ἀ., ἐν γένει δὲ ἀσχολοῦμαι περὶ τι, ρ 227, «δόρυ πον ἐποίχεσθαι» ἵνα ὑπάγῃ εἰς τὸ δεῖπνον, ν 34, «ἰστὸν ἐποίχεται», «τριγυρίζει εἰς τὸν ἐργαλεῖον» (ἴδ. ἰστός), A 34, ε 62 κ. ἀ.

ἐπομαι, ἴδ. ἐπα.

ἐπ-ομνύμι [...-] καὶ ἐπομνία [...-], παρατ. ἐπώμνυνον ἐν Ὀδ. μέλ. ἐπομοῦμαι ἄορ. ἐπώμοσα, ὀρκίζομαι ἐπάνω (εἰς τινα περίστασιν), ἐπιθεβαιῶ τι δι' ὅρκου, ἀπολεῖ. ο 437· μετ' αἰτ. «ὄρκον» A 233, υ 229· μετὰ τοῦ «μήποτε» καὶ ἀπαρρ. I 132, 274 (ἐν τμ.), «ἐπ-οίρκον» ὀρκίζομαι, κάμνω ψευδῆ ὄρκον, K 332.

ἐπομφαλῖος [...-], ον (ἐπὶ, ὀμφαλός) ἐπάνω εἰς τὸν ὀμφαλόν, «βάλει σάκος ἐπομφαλῖον» ἐκτύπησε τὴν ἀσπίδα ἐπάνω εἰς τὸν ὀμφαλόν, H 267 f. (Καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἄλλοι πολλοὶ τὸ ἐπὶ ἐπέχει τόπον ἐπὶ β.).

ἐπ-οηίζομαι, ἐπικ., ἀποθ., αἰδοῦμαι, φοβοῦμαι, «Διός, θεῶν μῆνιν» ε 146 f., Γ. Ἄφρ. 291.

ἐπ-οητιά, «ψῆνω ἐπάνω», «ἔγκατα» μ 363 f.

ἐπ-οητεῖν, κυρ. κυττάζω ἀπ' ἐπάνω ἰδίως ἐπιτηρῶ, ἐπιβλέπω, «ἔργα ἐποπτεύεσκε» (τύπ. Ἰων. θαμιστ.) π 140 f.

ἐπ-ορέγομαι, μέσ., μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἄορ. ἐπορεζάμενος, κυρ. ἐκτείνω ἑμαυτὸν ἐναντίον τινός (ἵνα προσβάλλω)· ἐπομ. προτείνω, προσβάλλω τὸ δόρυ εἰς προσβολήν, E 335 f.

ἐπ-ορνύμι [...-] καὶ ἐπορνία [...-], ποι., παρατ. ἐπώρνυε ἄορ. ἀ. ἐπώρσα, προστ. ἐπόρσον· μέσ. ἄορ. β'. ἐπικ. συγκεκομ. ἐπώρτο. Α.) Ἐνεργ. 4) διεγείρω, ἐμπνέω, «μένο· τινί»

Τ 93. 2) ἐπιπέμπω, στέλλω· περὶ θεῶν, «ἀνεμόν τινι» ε 109, «ὥρτεν ἀνέμοιο θύελλαν» M 233 κ. ἀ. «τὶνί» γ 429, «οἷζύν» η 271, «μόρτι» O 613, «ἔμερον» Γ. Ἄφρ. 2· β.) εἰς ἐχθρικὴν σημ. ἐπιπέμπω, παρέμναντιον τινός, μετ' αἰτ. καὶ δοτ., «ἐπόρσον Ἀθηναίην» E 765, M 20· καὶ μετ' ἀπαρρ. H 42, καὶ ἀντινομένης «ὥρσεν ἐπὶ χλοῦνην σὺν» H 113· ἐγείρομαι κατόπιν «ὥρτο οὐρός» γ 476 (H. ἐνθα ἢ πρόθεσις καὶ κούσα εἰς τὸ ῥῆμα δὲν ἀναδιδοῦναι διότι παρεμπίπτει μετὰ αὐτῆς καὶ τὸς λέξεις, πρόσλ. σ. 161)· ἐχθρικῶς ἐγείρομαι ἵνα ἐπιπέσω, V 68· τμ.)· μετὰ δοτ. «Ἀχιλλῆι» Φ 321· ὀρομαι.

ἐπ-οροῖν, ἐπικ., ἄορ. ἀ. ἐπόρουσι· δῶ κατὰ τινος, ἐπιπίπτω, ἐφορῶμαι ἐπάνω τινός· α.) ἀπολεῖ μετὰ δοτ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲ ἐχθρῶν, 379, Δ 472 κ. ἀ., μετὰ δῶ δοτ. καὶ μετὰ τὸ δόρυ π 320· ὅχι ἐχθρικῶς· ἐχθρικῶς πρὸς τινα, E 793, «ἐν πόλει» Γ. Ἀπ. 400· Μεταφ. «ὑπνος αὐτῶν ταχέως τὸν κατέλαβε», ψ 343 (ὑπνὸς τῆς Ὀδ.)· β.) μετ' αἰτ. «ἄρμα» ἐν τὸ ἄρμα, P 481.

ἐπορεον, ἴδ. ἐπόρνυμι.

ἐπος (Γέπος) εὖρος, τό, λόγος, ἐν τῷ διὰ λόγου ἐκφραζόμενον· ἰδίως ἐπὶ ὑπόσχεσις, «διαρκέσαι ἐπος» Θ 8, Ξ 44· β'.) συμβουλὴ, γνώμη, ἱκανοποίησις, μ 266· δ'.) διήγησις, ἔπος, «ἔπεα» O 91, ρ 519· ε'.) προσταγή, Ξ 212· (H. Οὕτως ἐν τῇ καθομιλοῦμαι, «ὁ λόγος σου δῶ δοτ. γ'.) λόγος κατ' ἀντιδιαστολήν πρὸς ὅθεν «ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήγειν» δὲ ἔργων βοηθῶ, A 77, λ 346, «ἔργον τυπικὴ ἐκφρασις σημαίνουσα τὸ δέον quid facio opus sit (κατὰ τὸν Σπείζερ) λ 546 κ. ἀ. ζ'.) τὸ περιεχόμενον σχεδὸν πρᾶγμα, εἰδησις, Δ 652· P· διὸν ἐπος· εὐκόλον πρᾶγμα, λ 146· μετὰ τοῦ «μῦθος» δ 597, λ 561· τινὰς τὸ μὲν «ἐπος» σημαίνει μᾶλλον ἐχόμενον, τὴν ὑπόθεσιν· ὁ δὲ «μῦθος» ματικὴν μορφήν τοῦ λεγομένου κατὰ τὸν Ἀμείν «μῦθος» εἶναι τὸ ἐννοῦν, εἶναι ἐκεῖνος ὁ λόγος δι' οὗ ἐκτελεσθῆμα ἢ διανοῆμα τοῦ ἀνθρώπου· εἶναι τι ἐξ ἀντικειμένου, εἶναι ὁ τὴν ἐμφανισιν παρακολοῦσθαι λόγος ὅς τι ὄθεν καὶ ἡ διήγησις τῶν ὅσα τις εἶδε (H. Πάσας σχεδὸν τὰς ἀνωτέρω σημασιὶν ἢ λ. καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦνται)

ἀ. ἐπώτρυνα, παροτρύνω, Ἐνεργ. 4) ἐπὶ προσώπων· οτρέπω, παρακινῶ, προσ-
τῆ φρ. «θυμὸς ἰποτρύνει» καὶ
ἐ τοῦ «ἀνῶγει» Z 439 κ. ἀ.
καὶ ἀπαρφ. «ἐταίρους τάρπον
) κ. ἀ., μετὰ δοτ. προσώπ. καὶ
258, κ. 531· ἀλλὰ οὗ δὲ ἀπο-
ἄλλα ῥήματα, ὅσων II 525 εἰς
6 422 εἰς τὸ «κίλευσαν» κ. ἀ.
ἀ. κακὴν σημ. ἀντὶ τοῦ παρο-
παροργίζω, ἐπώτρυνα; δὲ με
2) ἐπὶ πραγμάτων, διεγείρω,
«πόλεμόν τινι» γ 452, «ἀγγε-
διενεργῶ, πέμπω εἰδήσεις εἰς
55. B.) Μέσ. κατ' ἐμαυτὸν
κινῶ (παρέχω), «τομπήν» 0 31.
[...], ἰκ, ἰον (ἐπὶ, οὐρανός),
ἐν τῷ οὐρανῷ διατρίβων, ἐπ(θ)
9, 434, 527, ρ 484.

μέσ. ὁχοῦμαι ἐπὶ τινος, κα-
τίνος προχωρῶ, «ἵπποι» K
2, α'), «ἵπποι καὶ ἄρμασι» *Il.

], ον, ποι. (ἐπὶ, ὄψις) ὁρατός·
πρίθλεπτος, περιφημὸς, T.

δ. ἑφορία.

πέρω.

κλ. ἐπτά, «ἐπτά» *Ομ. πλγ.
[...], ον, ἐπ. (ἐπτά, βοεῖα),
ρουτέστι βόεα δέρματα) ἔχων,
«σάκος» *Il. II 220 εἰς Α 515.
[...], ἐπ(τάβη), κκ (ἐπ. ἔτος)
ἐν τῇ οὐδ. «ἐπτάετος» ὡς ἐπ(θ)
*Od. γ 305, ζ 259, ξ 258.
[...], οκ, ὁ, ἐπ. (ἐπ. πόδες) ἐπτά
ἔχων, ἐπτά ποδῶν, «θρήνους»

[...], οκ, ἐπ. (ἐπ. πόδες), ἐπτά
τι πορείας ἢ τροχιάς ἔχων,
ἡτων, Tm. 7, 7.

[...], ὁ, ποτάμιος τῆς Νυσίας, M
πράξ. 43, 4, 44, ἐλέγετο καὶ Πω-
ων ἐκ τοῦ Τήνου ὄρους· ἐισδύ-
ετιμὸς (Il. ὅθεν τὸ ὄνομα· πρὸλ.
αὖ ποτάμιον τὸ νῦν «Σαραντά-
μενον) παρὰ τὸ χωρίον Κελαί-
ραμυτηνὸν κόλπον.

[...], οκ, ἐπτά πόδας ἔχων,
δοικτικῆς πόλεως τῶν Θηβῶν, Δ
δλ. Ἀποδ. 3, 6, 6.

], ὄ. πταίρα.

], ὄ. πέτομαι.

(ἐπτά), ἐπταχῶς, «εἰς ἐπτά»,
μαρῶν εἰς ἐπτά μέρη, ξ 434 f.
εἶπον καὶ ἐπ. ἔπον. A.) Ἐνεργ.
μαί (ἀσχολοῦμαι, διατρίβω)

περὶ τι, μετ' αἰτ. «τεύχεα» περιποιῶμαι, καθαρ-
ρίζω, κ. τ. τ. Z 324. Ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ μόνων τῶν
εἴη· προθ. «ἀμφὶ μετὰ, περὶ», αἵτινες ὁμῶς ὁρ-
θότερον συνάπτονται πρὸς τὸ ῥήμα, ἰδ. λοιπὸν
τάς λ. λμφίεσσα, μεφίεσσα, πενίεσσα. Ὁ Ἀμεῖς·
ἀκολουθῶν ἀρχαίαν τινὰ γραφήν «ἔπει» ἀντὶ τῆς
συνήθους «ἐπὶ (ὄδ. τ. λ. εἰς τὴν σημ. 2), μ
209, ἀπαθίδει εἰς τὸ ἔνεργ. καὶ μέσθην σημ. (Il.
ἐν τῷ ὁ Βέκκερος διορθῶν τὸ ἀνωτέρω χωρίον
τῆς Il. Z 324 «περὶ κάλλιμα» ἀντὶ τοῦ «περι-
καλλέα» θέλει νὰ ἐξαλείψῃ τὴν χρῆσιν τοῦ ἀπλοῦ
ἔνεργ. τύπου, εἰσάγων ἀντ' αὐτοῦ τὸ σύνθετον
περιέπω ἐν τι. Περί δὲ τοῦ ἐτύμου τῆς λ. ση-
μειωτέον ὅτι εἶχε κατ' ἀρχάς τὸ σ ἐν ἀρχῇ· ὅθεν
ὁ μέσ. ἀόρ. ἐσπόμην κτλ. καὶ τὸ λατ. sequor).

B.) Μέσ. ἔπομαι· παρὰ, εἰπάμην καὶ ἐπ.
ἐσπόμην· μέλ. ἐφομαι· ἀόρ. β'. ἐσπόμην, προστ.
ἐπ. σπεῖω, M 285, ἐσπέσθω, M 350, 363, ὑποτ.
ἐσπομαι, μ 349, εὐκτ. ἐσπολυην, τ 579, ψ 77,
ἀπαρφ. σπέσθαι, γ 324, ἐσπέσθαι, E 423, δ 38,
μετ. ἐσπόμενος, K 246, M 395, N 570. (Τὸ
ἐν τῇ ὑποτ., εὐκτ., ἀπαρφ. καὶ μετοχ. προτασσό-
μενον ε ἀποδόλλεται ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου ἐν τῇ B'.
(ἐν τῇ ἐν τῇ A'. ἐκδ. ἐφύλαξε τοὺς τύπους· τοῦτους·
πάντας· πλὴν τοὺς ἐσπέσθαι), ἔτι δὲ ὑπὸ τοῦ
Θηρσίου καὶ Ἀρεναίου· ὁ δὲ Βουδτρεμάνος καὶ
Σπιτζενερ· θεωροῦσιν αὐτὸ ὁρθὸν καὶ ἀρχαῖον
ἐπικόν, ἀπορρίπτουσιν ὁμῶς τὸν ἀνεστ. ἐσπίται,
δ 826, ἀνθ' οὗ γραπτέον ἔφεται ἢ ἔρχεται.
Τὸ τελευταῖον ἐδεῖχθη ὁ Βέκκερ. καὶ οἱ μετ' αὐ-
τόν. Ὁ δὲ Φαίσις, Ἀμεῖς καὶ Βαυιλάντος συμφω-
νοῦσι πρὸς τὴν A'. ἐκδ. τοῦ Βεκκέρου). Σημ.
ἐπομαι, ἀκολουθῶ. 4) ἐπὶ ἐμφύχων ὑπά-
γω κατόπιν τινός, ἢ συνοδεύω, εἶμαι ὁ-
παδός, μετὰ δοτ. κατ' ἐξοχὴν ἐπὶ πολεμιστῶν
τῷ ἀρχηγῷ ἐπομένους, B 675· μετ' αἰτ. ἐμπρο-
θέτω ἢ ἐπιπρήματος εἰς ἐκφρασιν τοῦ τέλειματος
τῆς ἀκολουθίας· ὅσων «ἐς Ἴλιον» λ 468, «ἐς πό-
λεμον» λ 493 κ. ἀ., «ἔπει προτέρω» ἴδ. τὴν λ.
εἰ δὲ ὡς προτάτης καὶ βοηθός παρακολουθῶ, γ
376, O 204. Ἐπιτίθεται ἢ τροποποιεῖται διὰ τοῦ
«ἔμα» E 554, λ 372, A 434 κ. ἀ., «μετὰ τινι»
Σ 234, «μετὰ τινι» βαδίζω κατόπιν τινός, ὅσων
«μετὰ κτίλιν ἐσπετο» N 492, «σύν τινι» η 304·
6.) Μεταφ. ἐπὶ ἀφύχων· πολλάκις ἐπὶ πλοίων, τῶν
παρακολουθούντων στρατηγὸν τινι, B 524 κ. ἀ.
ἐπὶ ἰδίων «ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἐσπεσθαι»
ὅσα ἀρμόζει νὰ δώσῃ τις προῖκα εἰς τὴν θυγατέρα
του, α 278, 6 497. (Il. Τὰ ἔθνα παρακολού-
θουν μετὰ τῆς συνοδείας τῆς νύμφης, ὅπως καὶ
σήμερον «τὰ προικιά» παρακολουθοῦσι τὴν νύ-
μφην εἰς τοὺς γάμους τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ)· «τρυ-
φάλεια ἐσπετο ἅμα χειρὶ» ἐπηκολούθησεν εἰς
τὴν χεῖρα, «ἔμεινον εἰς τὸ χερί», Γ 376,
«ἐπαλξίς ἐσπετο» ἐπηκολούθησε καταπεσούσα,
M 398· ὅθεν «πέσε ἐσπόμενος δουρὶ» ἐπείσεν
ἀκολουθῆσαι εἰς τὴν ὁρμήν τοῦ δόρατος, ὁ δὲ
παρασυρθεὶς ὑπὸ τοῦ δόρατος, M 395, πρὸλ. N

570· παρακολουθῶ. «κῦδος, τιμή, Ἄτη» Δ 445, I 512, 514, «ἀλήκη ἐκ Διός» παρακολουθεῖ δύναμις ἐκ τοῦ Διός (προερχομένη), Θ 440.

2) παρακολουθῶ δὲ δύναμαι, ἔχω τὴν δύναμιν νὰ ἀκολουθήσω, II 454, ζ 319. Μεταφ. ἐπὶ τῶν μελῶν καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ σώματος «ὥς οἱ γούναθ' ἔποιτο» Δ 314, «χεῖρες» υ 247.

3) εἰς ἐγθρικὴν σημ. διώκω, καταδιώκω, τινί, Δ 454, 465, «ἀμφ' αὐτόν» Δ 474, O 277. Ταύτην τὴν σημ. ἔχει μόνον ἐν Ἰλ.

ἙΠΩΛΕΝΙΟΣ, ὄν, ἐπ. οὐδ. ἐπὶ θ. ἀντί ἐπιρ. (ἐπὶ, ὠλένη), ἐπὶ ταῖς ὠλέναις, ἐν ἀγκάλας γ. Ἑρμ. 433, 510.

ΕΠΩΝΥΜΟΣ [...], ὄν (ἐπὶ, ὄνομα=ὄνομα), ἐπωνομασθεῖς· ἐκ τινος ἀφορμῆς λαβὼν ὄνομα, «Ἀλκυονὴν καλέεσκον ἐπώνυμον οὖνεκα κτλ.» ἐκάλουν αὐτὴν μὲ τὸ ἐπώνυμον Ἀλκ. (εἰς ἀνάμνησιν τῆς λυπηρᾶς τύχης τῆς μητρὸς) I 562, γ. Ἀπ. 373. Ἄνευ τοιοῦτου τινὸς προσδιορισμοῦ, «ὄνομα ἐπώνυμον» εἶνε τὸ κύριον ὄνομα προσώπου τινός, τὸ εἰς τὸν χαρακτήρα ἢ τινὰ τύχην αὐτοῦ ἀναφερόμενον, η 54, π 409. || Εἶνε τὸ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις, φερώνυμος.

ΕΠΩΡΤΟ, ἴδ. ΕΠΩΡΝΥΜΙ.

ΕΠΩΧΑΤΟ, γ'. πληθ. τοῦ παθ. ὑπερσ. τοῦ ἐπέχω, M 340 † «πᾶσαι πύλαι ἐπώχματο» πᾶσαι αἱ πύλαι ἦσαν ἐπικεκλησισμέναι (κατὰ τὸν Ἀπολλ. καὶ Ἡσυχ.). Ἐκ τοῦ ἐπέχω σχηματίζεται δ'. παρακ. κατὰ τροπὴν τοῦ ε εἰς ο καὶ μετ' αὐξήσεως ἔπωχα (πρόβλ. τὸ συνόχω καὶ ὀχεύς) καὶ παθ. ἐπωγμαι, ἐξ οὗ τὸ ἐπώχματο. Ἡ δὲ φρ. «ἐπέχω τὰς πύλας» κρατῶ τὰς πύλας ἐπάνω, ὅ ἐ. κλείω, εἶνε παντάπασιν ἀνλόγος πρὸς τὴν ἄλλην «ἐπέχω τὰ ὦτα, ἐπέχω τὸ στόμα» „πιάνω“ τὸ στόμα.

ἘΡΑΖΕ, ἐπ. ἐπὶ ρ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἔρα, Γερμ. Erde) χαμαί, „κατὰ γῆς“ «ἔραζε πίπτω ἢ χέω» M 157, Π 459, ο 527 κ. ἀ.

ΕΡΑΜΑΙ [...], παρατ. ἡράμην, καὶ ἐπ. ἐρλομαι, Π 208, ἀποθ., ἀορ. ἀ. ἡρασάμην καὶ σς, (σφοδρῶς, περιπαθῶς) ἀγαπῶ μετὰ γεν. προσώπου, Γ 446, Ξ 328, λ 238 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ πράγματος, οἷον «πολέμου» I 64, «δόρποιον» γ. Δῆμ. 429.

ΕΡΑΝΝΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. (ἐράω) ἐρατεινός, ἐπέραστος, ἀξιώρατος, τερπνός, ἐπιθ. καλῶς κειμένων πόλεων, οἷον τῆς Καλυδῶνος, I 531, 577, τῆς πόλεως τῶν Φαιάκων, η 48.

ΕΡΑΝΟΣ [...], ὁ, γεῦμα δι' ἐράνου (συνεισφοράς) γινόμενον, τὸ Γαλλ. rique-mique, α 226, λ 415. Κατὰ τὸν Νίτσην ἔρανος εἶνε ἐν γένει τὸ γεῦμα τῶν ἀνάκτων τὸ παρὰ τῇ βασιλείᾳ, εἰς δ' ἕκαστος ἐξ ἰδίων συνεισφέρειν ὅτι ἐνόμιζε χρεῖσθαι, ἐλέγετο δὲ οὕτως ἴσως διότι ἦτο γεῦμα φιλικόν, συντραφικόν (παρὰ τὸ ἔραμαι δηλ.)· δύναται ἐπομένως ἐτυμολογικῶς νὰ παραδληθῇ πρὸς τὰς Χριστιανικὰς ἀγάπας.

ΕΡΑΤΕΙΝΟΣ [...], ἡ, ὄν, ἐπ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. οὐδ.

ἐρατος, τοῦ ἐκ τοῦ ἐράω κατὰ τὸν ἀγαπητός, ἀξιώρατος, ἐπέραστος, πνός, παρ' Ὁμ. πολλάκις ἐπὶ θ. πόλεων, «λειμών» γ. Ἑρμ. 72, 218, «ὀμηλική, ἡγορή, ἀμειβομένη» 456, γ 347, «δαίς» θ 61, υ 117, 300, ἐπὶ προσώπων, δ 43, γ. Δῆμ. πρόσδεκτος, ε 230.

ΕΡΑΤΙΖΑ [...], ἑτερος ἐπ. τύπος σφοδρῶς ἐπιθυμῶ, «ὀρέγομαι» πάντοτε ἐν τῇ φρ. «κρείων ἐρατίζω» 551, Ρ 660, γ. Ἑρμ. 64, 287.

ΕΡΑΤΟΣ [...], ἡ, ὄν (ἐράω). ἀγρ. ὀητός, ἀξιώρατος, «ὄωρ' Ἀργεῖον σπυρνόν ἐν τοῖς ὕμνοις. Τὰ οὐδ' ἐπὶ γ. Ἑρμ. 423, 455, ἀντικειμένη γ. Ἀπ. 515 ἀντί τοῦ «ἀγνητόν».

ΕΡΓΑΖΟΜΑΙ (Γερ.) ἀποθ. (ἐργάζομαι) ἐργάζομαι, ἐνεργῶ, „δουλεύω“, 272, γ. Δῆμ. 439· ἐπὶ τῶν φουσάτων τοῦ (ἡμουχανίου) Σ 469. 2) μεταφ. ἐργάζομαι, διαπράττω, „κάνω“, μετὰ ο 72, «ἔργα ἀεικέα» ἀπρεπῆ πράγματα «ἐναίσια» ρ 331. δ.) κατεργάζομαι, „δουλεύω“, οἷον «χρυσόν» γ 435.

ΕΡΓΑΟΝ (Γερ.) καὶ ΕΡΓΑΟΝ ἡ ἐπεκτετατ. ἀορ. τοῦ ΕΙΡΓΑ καὶ ΕΡΓΑΟΝ, ἀπομακρύνω τι ἀπὸ τοῦ Ε 447.

ΕΡΓΑΣΙΑ [...], ἡ (ἐργάζομαι) ἔργον Ἑρμ. 486.

ΕΡΓΙΝΟΣ [...], ὁ, υἱὸς τοῦ Κ/Δ σιλῆος τοῦ Ὀρχομενοῦ, γ. Ἀπ. 297.

ΕΡΓΜΑ, τό, ποι. (ΕΡΓ-) = ἔργον, γ. 27, 20· 32, 49.

ΕΡΓΟΝ (Γέργον) τὸ (ΕΡΓ-) 1) ἔργον εἰς ἐπὶ καλῆς καὶ κακῆς σημ. «μὲν μέγα κατόρθωμα, θαυμαστὴ πρᾶξις, ὅν N 366, υ 49· συνήθ. δὲ κακοῦργον» 261, λ 272 κ. ἀ. Πολλὰκις κατὰ πινυλ. κατεργά ἔργα» ἴδ. τὰ ἐπὶ θ. καὶ σσι πρὸς τὸ «ἔπος, μῦθος, βουλὴ» 443 κ. ἀ. «ἔργα θεῶν» II 420. 2) ἐργασία, ἀσχολία, „δουλειά“, ἐργάζομαι, ἐπὶ ἔργον τρέπομαι κ. τ. τ. τὴν δουλειά μου, ἴδ. τὰ ῥήμ., «ἐνὶ τὸν ἄπασιν» τῶρα ἔχετε ὅλοι ἐργασίαν συνήθως προσδιοριζόμενον ὑπὸ ἐπὶ θ. ἀποτέλει περιφρασιν, οἷον «πολεμική» 429, «θαλάσσια» θαλασσοπολία, B 61, ε 67, «ἔργα γάμοιο» τὰ ἄγρ. κατὰ τὴν συνουσίαν, E 429, ἀπερ καὶ ἄλλα ἔργα» λέγονται, λ 286. Κεῖται καὶ οἷον κυνός, ρ 313. Ἰδίως δὲ εἰς τὰς αἰς· ἀ.) ἔργα ἀνδρῶν· γεωργία, ἀνδρας ἰδιόζουσα ἐργασία, κ 98· ἔργον· καλλιέργεια τῆς γῆς, ε 222, οἱ ἀγροί, τὰ „χωρᾶφια“ B 751,

γροί, δ 318 «πατρώια» δ 22, ἔργα ἵεναι» δ 127 κ. α. οἱ δὲ ἔργα βοῶν» κ 98· ἐντεῦθεν (β, σ 372· δ').) «ἔργα γυναικῶν οἰκιακὴν οἰκονομίαν ἀναλίσκω· δὲ τὸ κλῶθαι, ὑφαίνειν, κὶ γυναικεῖται ἀσχολία, I 428, θ· γ'.) ἴδω· ἐν Πλ. τὰ ἔργα μάχη, «πόλεμος», Δ 470, ἔργον μάχης· Z 522. 3) τὰ αἰ. ἔργον. «ἔργα γυναικῶν» Z 289, η 97, κ 223, «ἔργον ἰούργημα, δ 617. 4) ἐν γένει ἰεσσι, δουλεύει, ὅσον «πάν· εἰς πάντα θά ὑποχωρῶ, Α 7· «ὅπως ἔσται τὰδε ἔργα· πῶς τελεώσουσιν αὐταῖς αἱ δουλεύει, δ. «θῶνατον» T 22· περὶ μετὰς «μέγα ἔργον» E 303, γ· μὲν=[μέγα χρῆμα] «μεγάλο ἄλλους δὲ μεγάλη ἐργασία, «με-||. Ἐν τῇ καθομῇ, ἐσώθη ἡ λ. σημ. φθάνος, κακία, καὶ μά-||, «ἔργατα» (κατὰ τὸ «προσω-||, ἄλογον—πλ. ἁλόγατα») αἰ, «ἔργαταίρ» φθονεράς.

καὶ συνήθ. ἐέργω (ἐἴργω) ἔντι τοῦ ἐέργω· ἀόρ. ἐῖρα· ἔργαι, γ'. πλ. ἐπ. ἔργαται (ἀναύθ.) ἔργατο, κ 241 κ. α., καὶ ἔργα-||, τοῦ παθ. ἀορ. ἐρχοίε· (Παρὰ μὲν φιλοῦμενον εἰρησ. σημ. ἀπο-||, συνήθ. μόνον τὸ ἐῖρα σημ. εὐρίσκειται πα-|| 72 «ἐργουσι», ἀνθ' οὗ δὲ Βέκκ. αἰ. ἐἴργει.) Ἐτερος τύπος ἐῖρ-||, ἀορ. ἐῖργον, κ 238, ἐπὶ δὲ ἀορ. ἄλλον, 2π. ἴδ. Κυρίως σημ. ἀπο-||, τὰ τὴν ἐκείνους συνάγειαν. 4) ἀορ. ἐῖρω, μετ' αἰτ. «ἐντός ἐῖργω» 404, Σ 512, «δόμον» κλείω, παθ. «ἐρχοίεντ' ἐν ποταμῷ» Φ ἐν Κίρκης (ἐ ὑπ. δόμω) ἔργα-||, ζῶν μανδραύω, κ 221, ε 73, ῥίνες ἔρχαται ἀμφὶ κῆρ· ὅπου ἔγκλεισμένον περὶ τὴν καρ-||, ἀνέκεισι ἔρχατο· ἥσαν περικε-||, διελθάνοι διὰ τῶν ἀσπίδων, P «ἐργόμενοι» κεκλεισμένοι, τοῦτεστι ἐνα προχώματα, E 89 (δ' Ἐδ-||, publicis firmati· ||· ὁ δὲ Φαῖσι, συνήθη τινὰ βραχυλογία·ν· προ-||, ὁρισμὸν τοῦ ποταμοῦ προτεταγ-||. 2) διαχωρίζω, ἀποχω-||, «ἔργει» τοῦ· χωρίζει, N 706· νος· ἀποκάπτω, E 447· «δ-||, ὁ πύργου τάφος ἔργει» ὅσον

τόπον πρὸς τὸ μέρος τῶν νηῶν ἐχώριζεν ἡ τά-||, φρος ἀπὸ (τὸν τόπον τὸν περὶ) τὸν πύργον, Θ 213. (||· Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τινὰς τῶν ἀρχαίων ὁ Σπίνζερ· ὁ δὲ Δύντζερ· ἄλλων ἀρχαίων, πῶς τοῦ Ζηνοδότου, διορθωσιν ἀκολουθεῖν γράφει «ἐκ νηῶν καὶ πύργων», ἀλλὰ δὲν ὀρί-||, ζει σαφῶς τὴν ἔννοιαν, ἥτις τότε κατὰ τοὺς σχο-||, λιαστάς προϋποθέτει πλήρως τὸ διδάσκημα οὐ μόνον τὸ ἐκ τῶν νηῶν μέχρι τῶν πύργων (τοῦ τει-||, χους) ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπὸ τούτων μέχρι τῆς τά-||, φρου·) «αἰετός ἐπ' ἀριστερὰ λαὸν ἔεργον» αἰετός (διὰ μέσου τῶν δύο στρατοπέδων διπτάμενος) ἔχων πρὸς τὰ ἀριστερὰ κεχωρισμένον τὸν λαὸν (τῶν Τρώων ἀπὸ τοῦ πρὸς δεξιάν στρατοῦ τῶν Ἀχαιῶν), M 201· ὅθεν μεταφ. «τινὰ ἀπὸ τι-||, μης» ἀποκλείω τινὰ τῆς τιμῆς, παραδιδάπτω τὴν τιμὴν τινος, λ 303· δ'.) κρατῶ τινὰ μακράν, ἀπομακρύνω, ἀποσοδῶ, «τῆλέ τινα» Ψ 72· «βέλος ἀπὸ χροῦς» Δ 430· μετὰ μοναχῆς γε-||, νικ· «μυῖαν παιδός» Δ 431, ῥωσάτως «μυῖα χροῦς ἐεργομένη» P 571, «ἐεργόμενοι πολέ-||, μοιο» ἐμποδιζόμενοι ἀπὸ τοῦ πολέμου, N 528.

3) ἐν γένει στενοχωρῶ, ἀπωθῶ· ἐπὶ νῆας ἔργει· Π 395, «κύματος ἐκτός νῆα» ἀπωθῶ ἐκτός τοῦ κύματος, μ 219.

ἔρην (ἔρδω) ποι. (εἶρη-), παρὰ. θαμιστ. ἔρ-||, δεσκον, μέλ. ἔρῳ, ἀορ. ἔρῃα, παρὰ. ἔοργα (ἔ-||, Γορ.), γ'. πλ. ἔοργα· ἔοργαν ἀντὶ τοῦ ἔοργασι Βατρ. 179, ὑπερσ. ἔοργειν, δ 693, ε 289. 4) [ποιῶ], πράττω, «κἀμυν», [διαπράττωμαι], ἀπο-||, λελ., Δ 29 κ. α. «ἔρῃον ὅπως ἐθέλει», ν 145 κ. α. «ἔργα» δ 236, τ 92· μετὰ δατ. προσώπ. «τί τινι» E 261, ε 289· «φίλα» πράττω εὐχά-||, ριστα εἰς τινὰ, φέρομαι πρὸς τινὰ φίλως, σ 360. Πολλάκις μετὰ δύο αἰτ. «κακὸν ἢ κακὴν τινα» Γ 351, 1540, «εὐ ἔρῃαι τινὰ» E 650. ἴδω· 2) τελῶ, πράττω δηλ. ἱερὰν τινα πρᾶξιν, προσ-||, ἔρῳ, θυσιάζω «ἐκατόμβας, ἱερὰ θεῷ» B 306, Δ 707, η 202.

ἔρεβενκός, ἡ, ὄν, ἐπ. (ἔρεβος) σκοτεινός, ζοφερός· νόξ· Πλ. Δ 659, N 425, 580, «ἀήρ» E 864, «νέφεα» X 309.

ἔρεβινκος, ὅ, «τὸ ῥεθίθι», Λατ. rīcer, N 589 φ.

ἔρεβος, εὐς, τό, ἐπ. γεν. ἐρέβους, Θ 368, λ 37, γ'. Δήμ. 409 καὶ ἐρέβους, I 572 (ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Βούττην γρά-||, φουσιν ἐρέβους)· γ'. Δήμ. 349, τὸ σκότος τὸ ὑπὸ τὴν γῆν, τὸ καταχθόνιον, ὡς κατοικία τῶν νεκρῶν, «τὸ σκοτάδι, τὸ ἀνήλιον, Θ 368, Π 327, κ 528, μ 81.—Ἐπὶ. ἔρεβος εἰς τὸ σκοτάδι, υ 356 φ. (||· Πῶς τοῦ σχε-||, τίζεται πρὸς τὸ ἐρέφω, ὅθεν ὁροφή, ὄρφνη, ὄρφνατος κ.τ.τ.).

ἔρεῖνα, ἐπ. (ἔρομαι) ἔρωτῶ, ἐξετάζω, μετ' αἰτ. προσώπ. Z 476, ε 83 κ. α., πράγματος «γε-||, γειν» Z 445, Φ 453, καὶ μετὰ δύο αἰτ. α 220, δ 137· ἐπὶ δὲ «ἀμφὶ τινι» περὶ τινος, ω 263·

ἀναζητῶ, τινά, Βατρ. 52. Μεταφ. ἐξετάζω, δοκιμάζω, ὅσον τὴν κιθάραν, Ὑ. Ἑρμ. 487· λέγω, ὁμιλῶ «ἐκαστα» Ὑ. Ἑρμ. 313 (ἐνθα ὁμῶς; ὁ Βαουμ. εἰς ἐκαστία; Συναδεδείκται γράφει ἐρίδαινον).—Τὸ μέσ. ὡς ἀποθ. ρ 305.

ΕΡΕΘΙΖΩ, ἐρεθίζω, ἰδίως παροργίζω, διαγείρω, παροτρύνω εἰς μάχην, μετ' αἰτ. Α 32, «κερτομῶς, γαλεποῖς ἐπέεσσιν» Ε 419, ρ 394, «μηκέτι μ' ἐρέθιζε» Ω 560, (λέων) «κόναι; τ' ἀνδρας; τε ἐρεθίζων» Ρ 658· ἔτι δὲ καί: ἐρεθίζω τινός: τὴν περιεργίαν, κάλινω περιέργον, τ 45. (Ἄλλ' ἐνταῦθα οἱ νεώτεροι ἐρμηνεύουσι: δοκιμάζω, «πειράζω», ἐρεθίζω, ἵνα ἐκφράσῃ τὴν γνώμην της). Ἐκ τοῦ

ΕΡΕΘΩ (συγγ. τῷ ἔρις) ἐπ., ἐρεθίζω, παροργίζω, μετ' αἰτ. «μή μ' ἐρεθς» Γ 414, «ὀνειδίας ἐπέεσσιν τινά» Α 519· μετ' ἀποθ. Ὑμ. 7, 14· ἐπὶ φροντίδων ἢ μεμνημένων θυροῦ, παρὰ τῷ, ἐμβάλλω εἰς ἀνησυχίαν, τινά, δ 813· «ὄρεται μελεθῶνες ὀδυρομένην ἐρεθουσιν» τ 517.

ΕΡΕΙΔΩ, ἀορ. ἄ. ἀνάγ. ἔρεϊσα καὶ μέσ. ἐρεϊσάμην· παρακ. παθ. ἐρήρεισμαι, γ'. πληθ. ἴων· ἐρηρέδαται ὑπερσ. γ'. ἐν. ἡρήρειται, γ'. πληθ. ἴων· ἐρηρέδατο· παθ. ἀορ. ἡρείσθη. Α') Ἑνεργ. 1) μεταβ. ἄ.) στήριζω, «στυλῶναι», «ἄκκουσθω» (Λατ.) μετ' ἀποθ. πῶς. «πρός τι, περί τι, ἐπὶ τινι ἢ ἐπὶ τινος» καὶ μετὰ μόνης δοτ., ὅταν «δύω πρὸς τεῖχος» Χ 412, «θρόνον πρὸς κίονα» Ο 66, 473, «ἀσπίδ' ἐπὶ πύργῳ» Χ 97, παθ. «ἐπὶ μελήϊς ἐρεϊσθεῖς» στήριχθεῖς ἐπὶ τοῦ δόρατος, Χ 225, «ἐν δὲ θρόνοι περὶ τοῖχον ἐρηρέδατο» θρόνοι ἦσαν γύρω, γύρω εἰς τὸν τοῖχον στυλωμένοι· ἢ (κατ' ἀλλοίους) καρφωμένοι, η 95, «οὐδεὶς δὲ σφιν χεῖρας ἐρηρέδαται» πίπτουσιν, «ἄκκουσθῶν» κατὰ γῆς, Ψ 281, «λαε ἐρηρέδαται δύο» Ψ 329, «γῆλινες τοῖχοι ἐρηρέδατ' ἐνθα καὶ ἐνθα» ἦσαν ἰσορμενοί, ἐγγεγεμμένοι, η 86. (Ἄλλὰ τῶρα τὸ χωρίον γράφεται ὀρθότερον ἐληλέδατ' ἢ ἐληλέατ' ἢ ἐληλάδατ' ἐκ τοῦ ἐλαύνω, ὅπ. Νδ.). ἔτι δὲ βιαιῶς τι στήριζω, πίπτω, ὅθεν παθ. «ὁ δ' ὕπτιος οὐδεὶς ἡρείσθη» ἐξηπλώθη, ἔπεσε κατὰ γῆς ἀνάσκελα, Η 115, Α 444, Μ 492· β'). πιέζω, ὠθῶ, «σπρώχνω», (ἐπειδὴ τὰ κινητὰ διὰ τοῦ ἐρεϊσματος πιεζόμενα ὠθούνται) μετ' αἰτ. «ἀσπίς ἀσπίδ' ἐρεϊδε, κόρυς κόρυιν, ἀνέρα δ' ἀνῆρ» ἀσπίς ἐπίεζε τὴν ἀσπίδα κτλ. (ποιητικὴ περιγραφή τοῦ συνασπισμοῦ) Ν 131, Π 215, «ἐρ. τινά βελέεσσιν» πιέζω τινά διὰ τῶν βελῶν, Η 108· ὅθεν παθ. ὠθεσμαι, εἰσδύω, ὅταν «διὰ θύρηκος ἡρήρειστο ἔγχος» εἰσίδουσιν, Γ 358, Η 252, Α 436. 2) ἀμεταβ. μόνον ἐν ἐνὶ χωρίῳ: χ 450 «ἀλλήλοισιν ἐρεϊδουσιν» ἐρεϊδόμεναι πρὸς ἀλλήλας, στήριζόμεναι ἢ μία εἰς τὴν δύναμιν τῆς ἄλλης (ὁ λόγος περὶ τῶν θεραπεινῶν, αἵτινες ἀνά δύο μετέφερον τοὺς νεκροὺς ἐκτός τοῦ μεγάρου). Ἄλλ' οἱ νεώτεροι ἐκδύται ἀπαδαμῶνται τὴν σημ. ταύτην,

γράφοντες «ἀλλήλοισιν ἐρεϊδουσιν», στήριζουσιν ἐπ' ἀλλήλων τοὺς νεκροὺς, ἐρεϊδομαι, στήριζομαι ἐπὶ τινος, ὅω· μετὰ δοτ. «σκήπτρῳ, ἔγχος» 409, Θ 496, Ξ 38 κ. ἄ., μετὰ γ' χειρὶ γαίης» ἐστήριχθη μὲ τὴν γῆν γῆς, Ε 309, Α 355. Ἀπολελ. στήριχθῶς εἰς τοὺς πόδας, «παλιν» ὡς ὅταν τι ῥίπτῃ τις, ὅταν «ἐρεϊσθῇ» Μ 457, Π 736, ἢ ὅταν παλαίῃ, ὅταν

ΕΡΕΙΚΩ, ἀορ. β'. ἤρικον, ἐνεργ. συντρίβων εὐρίσκεται μόνον ἐν τῷ ταχυτῶν «ἐρεϊκόμενος» διαβήτη γινώσκων πρῶτος, Ν 441, καὶ ἐν τῷ ἐν ἀμεταβάτως, «ἤρικε κόρυς» διαβήτη ἔτλασεν· Ὑλ. Ρ 294. (Εἰς ταύτην τὴν λέξιν ποιεῖται ἡ ἀντιθέσις τῶν ὀφθαλμῶν πρὸς τὸ Γερμ. reissen=ῥήγναι, σπῆλαι).

ΕΡΕΙΩ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔρου, Ὑλ. Ἑρμ.

ΕΡΕΙΟΜΕΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐρέωμαι

ΕΡΕΙΩ, ποι. ἀορ. β'. ἤριπον· παρὰ ῥήριμα· ὑπερσ. γ'. ἐν. ἐρερίπτο· κατὰ τὴν ἀντιθέσιν τοῦ ἐρήριπτο. 1) μετὰ τῶν ἐνεργ. τύπων (πλὴν τοῦ ἀορ. βάλλω, ἀνατρέπω, «κρημνίζω», τῶ· «τεῖχος, ἐπάλλεις» Μ 258, παθ. «ἐρερίπτο τεῖχος Ἀχαιῶν» ἀμεταβ. ἐν τῷ β'. ἀορ. πίπτω, καὶ ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπ' ἀνθρώπων, «κακὴν» Ε 47, 75· «ἔστη γυνὴ ἐρηπύχθη (τὸ λοιπὸν σώμα), ἀφ' οὗ καὶ τὸ γόνατα, Ε 309 κ. ἄ. «ἤριπε πρὸς ἐπίστομα, Ε 58 κ. ἄ. χ 296 (μόνον Ὀδ.)· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ δένδροις, Ν 388, 513. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. παρὰ γ' ῥέπω).

ΕΡΕΜΒΟΙ, οἱ, ἔθνος μνημονευόμενον. Ὁμ. δ 81 μετὰ τοὺς Σιδονίους, ἐπὶ τοῖς ταυτίξαι πιδανῶς πρὸς τοὺς Ἀχαιούς· ὁμοίους αὐτοῖς φυλάς, ὁ δὲ καὶ οἱ πλείστοι τῶν ἀρχαίων γεωγράφων Στράβ. 16, 4, 27) πρὸς τοὺς ἐν τῷ γλοῦντας (ὡς φαίνεται διόθεν καὶ ἐκ λογικῆς τῆς ἐκ τοῦ ἔρα=γῆ καὶ ἐμ=λοι δὲ ἐξήρουν αὐτοὺς ἐν Κόρῳ θεωροῦσιν αὐτοὺς κλάδον τῶν Αἰθίων).

ΕΡΕΜΝΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. (παράγεται ἐκ τῶν ὡς τὸ σεμ-νός ἐκ τοῦ σέδ-ας), σκωφερὸς, μέλας, «γαῖα» ω 406, Ὑλ. πολλάκις συνυπονοῖται καὶ ἡ ἔννοια φρικτός, ὅταν «αἰγίς, λατλαψ, νύξ» 375, Υ 51, λ 606.

ΕΡΕΞΑ, ἴδ. ἔρεξα.

ΕΡΕΟΜΑΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔρομαι, παρὰ Α 332, Θ 445, ὑποτ. ἐρέωμαι, ρ ἐρεῖσθαι, ἐρωτῶ, Ὑλ. ἐνθα ἀνιστ., ζ

ΕΡΕΠΤΟΜΑΙ, ποι. ἀποθ. μόνον (συγγ. τῷ ἐρεῖπω) κόπτω διὰ τῶν

ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ χοροτάγων ζώων, ἡ πυρὴν» B 776, E 196, τ 553 κ. ἀ. «ἀνδρῶν» (νεκρῶν) Φ 204· ἀλλὰ καὶ τῶν τραγόντων ὠμὸν τοῦ λωτοῦ τὸν 7. (|| Τολμῶ νὰ ὑποθέσω ὅτι τοῦτο εἰσὶν πρὸς τὸ δρέπω καὶ ὅτι τὰ ῥήματα ὑπόκειται πεποιημένην φ. παρ.).

τὸ. ἐρέϊπα.

τὸ. ἐίρεξις.

συγγ. τῷ ἐρίβω, κωπηλάτῳ, «πρα-
γματοποιεῖς ἀμετάβ. 1361, ι 490 κ. ἀ.
οἱ. δ. (ἐίρεσσω) κωπηλάτης, μόνον
A 142, B 349 κ. ἀ.

ἴς, ἡς, ὁ (=ἐρέτης) ὄνομα ἐνὸς τῶν
112.

τὸ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., κώπη.
77 κ. ἀ. «εὐήρες» λ 121, μ 15, ψ
πρὸς πλθ. A 435 (μόνον ἐνταῦθα τῆς
λ 125 κ. ἀ. πλχ.

τὸ. ἐίρετρια.

αι, ἀποθ., ἀόρ. B. ἤρυγον. 1) ἀμε-
ρμαι, ἐμῶ, «ῥεῦγομαι», «ῥε-
τοῦ Κύκλωπος» «ῥεῦγεται οἰνοβα-
υμένους ἔξερνοσας, ι 373. B.) μεταφ.
καταπομένης θαλάσσης, ὅφ' ἧς τὰ κύ-
ματα εἰς τὴν ἀκτὴν ἐκδράζονται,
καὶ ἄλλος ἔξω» ὅταν ἡ θάλασσα ἐξερέ-
ται μετὰ πόντον τὰ κύματα τῆς ἔξω, P
τα ἐρεῦγεται ἡπειρόνδε» τὰ κύματα
εἰς τὴν ἡπείραν, ε 403, 438. γ.) ἐν
μικρῷ, βρυχώμαι, «μουγ-
εῖ τετραμένον ἥρως» ἤρυγεν, ὡς
ἤρυγεν» γ 403, 404, 406. 2) με-
ρῶμαι, «ῥερνώ», ὅσον «φόνον
αἱματώδη φόνον, ὃ ἐ. τὸ φονι-
στὸ φονευθέντος δηλ. θηρίου, II 162.
ἰάκ [..ω.], ὁκος, ὁ, εὐγενὴς Ἀρ-
πολέμῳ τῶν Ἀρκάδων καὶ Πολίων
τὸ τοῦ Νέστορος, II 136, Δ 349.

ἀόρ. ἔρευσζ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι.,
«κακκινίζω» «γαίαν αἵματι»
Σ 329. (|| Ἐκ τοῦτου παράγεται
ἐνθ-ρός).

(συγγ. τῷ ἐρίβω), ἐρευνῶ, ἐξετά-
ζω, ἀνιχνεύω, «ἔχνη ἐρ.» ἔχνη-
ται ἐπὶ λέοντος «μετ' ἀνέρας ἔχνη»
ἔχνη τοῦ ἀνδρός, Σ 321, «τέχεα»
πλθ, χ 180· καὶ μετ' αἰτ. προσώπ.
76.

ἀ. ἔρεψζ, στεγάζω, «σκεπά-
«δροφον, θάλαμον καθύπερθε» Ω
πρὸλ. ἐπερέφα.

ς, ἡς, ὁ (κυρ. ὁ σείων τὴν γῆν·
κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαιοτέρους μύθους
μη διάφορος τοῦ Ἑριχθονίου· κατὰ
εἶνε υἱὸς τῆς Γῆς (γῆγενής), ἀνα-
τῆς Ἀθηνᾶς ἐν τῷ ἰδίῳ αὐτῆς ναφ,

καὶ ὡς ἀρχαιότατος ἥρως τῶν Ἀθηνῶν λατρεύε-
ται ὁμοῦ μετὰ τῆς πολιοῦχος θεᾶς, B 547, η
81 (|| πρὸλ. καὶ Ἡρόδ. 5, 82, 8, 55). Κατὰ
δὲ τὸν μεταγενέστερον μῦθον εἶνε υἱὸς τοῦ Ἡ-
φαίστου καὶ τῆς Γῆς ἢ τῆς Ἀτθίδος, θυγατρὸς
τοῦ Κραναοῦ. Ἀπολδ. 3, 14, 6. Ἐκ τοῦ:

ἐρέκω, ἐπικ. (συγγ. τῷ ἐρίκω). ἀ.) διαβ-
ρῆγνύω, σπαράττω μεταφ. «θυμὸν δάκρυσι
καὶ στοναχῇσι» τὴν καρδίαν βασανίζω με δά-
κρυα καὶ στεναγμούς, ε 83, 157. Παθ. «ὀδύ-
νησιν ἐρεχθόμεν» γ. Ἀπολ. 358. B.) φέρω,
ώθω, ἐλαύνω τῆδε κἀκεῖσε, «νῆα ἐρεχθο-
μένην ἀνέμοισι» φερομένην, παρασυρομένην, Ψ
317.

1. ἐρέη, ἴων. ἀντὶ τοῦ ἐρίω, τὸ. εἶρα ὃ φημί.

2. ἐρέα, ἐπικ. ἐνεστ. ἀντὶ τοῦ εἶρομαι, ἐρω-
τῶ, ἐρευνῶ, μετ' αἰτ. Ἐξ αὐτοῦ μετοχ. «ἐ-
ρέων» H 128, φ 31, ὑποτ. «ἐρεῖομεν» ἐπικ.
ἀντὶ τοῦ ἐρέωμεν, ὃς ἐρωτήσωμεν, A 62,
332, εὐκτ. «ἐρεῖομεν» δ 192, λ 229.

ἐρήμος, ἡμῖ, ἡμον (Αἰτ. ἐρημός, ον) «ἔ-
ρημος», ἀκατοίκητος, ἐγκαταλειμμένος, «χω-
ρος» K 520, «νῆος» γ 270, μ 351 «μῆλα»
E 140.

ἐρηρέδαται, ἐρηρέδατο, τὸ. ἐρείδα.

ἐρητία [..ω.], (ἐρίω), ἀόρ. ἀ. ἐρήτυσα, θαμῖς.
ἐρητύσασκε, παθ. ἀόρ. ἀ. ἐρητύθην, γ. πλθ.
ἐρήτυθεν Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐρητύθησαν
ἀναύθιτ. 1) Ἐνεργ. ἀ.) ἀναστέλλω, ἀνα-
γαίτιζω, ἐμπαδίζω «παλαγγαί, λαόν» A
567, Σ 503, πολλάκις μετὰ δατ. ὄργαν. «ἀγα-
νοῖς, μελιχίοις ἐπέεσσιν» B 75, 164· παθ. ἐμ-
ποδίζομαι, περιορίζομαι, «ἐρήτυθεν καθ'
ἔδρα» B 99, 211 κ. ἀ. «ἐρητύοντο μένοντες»
Θ 345, O 367, γ 155. B.) μεταφ. κρατῶ,
δαμάζω «θυμὸν» A 192· παθ. «θυμός ἐρη-
τύεται» I 635· μετ' ἀπρρ. «οὐδέ οἱ ἀτρέμας
ἦσθαι ἐρητύετ' ἐν φρεσὶ θυμός» δέν βασιτῆ [τολ-
μᾶ] ἡ καρδία του νὰ κἀθῇται ἥσυχος, N 280.

2) Μέσ. ὡς ἀποθ., μετ' αἰτ. «λαόν» O 724.
(Τὸ υ μακρὸν πρὸ τοῦ σ καὶ ἐπομένης μακροῦ·
συλλαβῆς· τοῦναντίον δὲ βραχύ, ἐπομένης βρα-
χείας συλλαβῆς).

ἐρι- [..ω.], ἀχώρισον μύριον, ὡς τὸ ἐρι-, ἐπι-
τεῖνον τὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, πολὺ. (|| Ἐτυ-
μολογικῶς φαίνεται ὅτι οὐδὲν ἄλλο εἶνε εἰμὴ
διαλεκτικὴ διαφορά τοῦ ἐρι-, ὕπερ τῶ).

ἐριλῆην [..ω.], ἐνος, ὁ, μακρὸς τὸν αὐ-
χέναν, «μακρολαίμης» ἐπικ. ἐπιθετον τῶν
ἵππων, ἴλ. K 303, A 159 κ. ἀ.

ἐριβρεμέτης, οἱ, ὁ, ποι. (βρέμω), ὁ πολὺ
βροντῶν, ὁ δυνατός βροντᾶς παράγων,
ἐπιθ. τοῦ Διός, N 624 f.

*ἐρίβρομος, ον, ποι. (βρέμω), πολύκρο-
τος, πολυτάραχος, «Διόνυσος» γ. 6, 56.

*ἐρίβρυχος, ον [..ω.], ἐπικ. (βρύχω), ὁ ἰσχυ-
ρὸς, μυκώμενος, «δυνατὰ μουγγρίζων»
«βρῶς» γ. Ἐρμ. 146.

ΕΡΙΒΩΛΑΞ, ΔΙΚΟΣ, ὁ, ἡ, καὶ ΕΡΙΒΩΛΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. ὁ μεγάλους βώλους („σβώλους“) ἔχων, ἐπὶ γῆς παχείας καὶ εὐφόρου, ἥτις ἀροτριωμένη δὲν θρύπτεται, ὡς ἡ ἀμμώδης, ἀλλὰ σχηματίζει μεγάλους βώλους, ἐπομ. ἐπιθετ. εὐφώρων χωρῶν. Ἰλ. πλῃ. ἀμφοτέρωσι οἱ τύποι ἐν δὲ Ὀδ. ἐκότερος ἄπαξ μόνον: ε 34, ν 235. ἔτι δὲ καὶ Ἰ. Διήμ. 471.

ΕΡΙΓΔΟΥΠΟΣ, ΟΝ, καὶ ΕΡΙΣΟΥΠΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (γούπος, δοῦπος, ἰδ. ΔΟΙΠΕΙΑ) ὁ ἰσχυρῶς δουπῶν, δυνατὰ κτυπῶν, βροντῶν ἄ.) ἐπιθ. τοῦ Διός, „βροντερός“. Ε 672 κ. ἄ., ο 412, 480 [πάντοτε κατὰ τὸν ἄ. τύπον ἐριγδ.]. ὅ.) ἐπὶ πραγμάτων πολυπάταγος, θορυβώδης, „ἐριδ. ποταμοί“ κ 515, „ἐριδ. ἄντα“ Γ 50. „ἐριδ. αἰθούσα“ Ω 323, γ 399. „ἐριγδουποι πόδες ἵππων“ πολύκροτοι, Δ 452. [Ὁ τύπος ἐριδουπος μόνον ἐν τοῖς ἀνωτ. χωρίοις].

ΕΡΙΔΑΙΝΑ [.-.], ἐπικ. ἐκτενέστερ. τύπος τοῦ ἐρίζω μέσ. ἀρ. ἄ. ἀπαρφ. ἐριδῆσασθαι ἄ.) ἐρίζω, φιλονεικῶ, διαμάχομαι, „πιάνομαι, μαλῶνω“ „ἀντίον τινός“ α 79, „μετ' ἀνδράσι“ ρ 310. συνήθ. ἐπὶ ἀπλῆς διὰ λόγων φιλονεικίας, λογομαχίας „ἐνεκά τινος“ Α 574, „περὶ πτωχῶν“ σ 403, „ἐπέεσσι“ Β 342. ὅθεν ὅ.) ἀμιλλῶμαι, διαγωνίζομαι, „παραδγαίνω“, „ἐριδαίνομεν ἕνεκα τῆς ἀρετῆς“ κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον: ἕνεκα τῆς ἀρετῆς αὐτῆς (δηλ. τῆς Πηνελόπης) κατ' ἄλλους δὲ: ἕνεκα τοιαύτης ἀρετῆς, δηλ. τοιαύτης ἐξόχου γυναικός, ὥς ἡ Πηνελόπη (οὕτως ὥστε τὸ ἀφρημένον νὰ κῆται ἀντὶ τοῦ προσώπου) δ 206. „ἀργαλέον δὲ ποσσὶν ἐριδῆσασθαι Ἀχαιοί, εἰ μὴ Ἀχιλλεὺς“ εἶνε δύσκολον εἶ: πάντα τοὺς Ἀχαιοὺς, πλὴν τοῦ Ἀχιλλέως, νὰ διαγωνισθῶσιν εἰς τὸ τρέχειν („νὰ παραβοῦν ἔς τὰ πόδια“), Ψ 792. Μεταφορ. ἐπὶ ἀνέμων „Εὐρὸς τε Νότος τε ἐριδαίνετον ἀλλήλοιν... βαθέην πολυμυξίμεν ὕλην“ ἐρίζουσι πρὸς ἀλλήλους, ἵνα συνάψωσιν εἰς πόλεμον τὴν βαθεῖαν ὕλην (δηλ. τὰ δένδρα τοῦ βαθέος δάσους) Π 765.

ΕΡΙΔΑΙΝΩ, ἐπικ. (ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐριδμα, ἐρισμα, ἐρίζω), ἐρεθίζω, „πειράζω“ „σπῆκας“ Π 260 ἱ.

ΕΡΙΔΟΥΠΟΣ, ΟΝ, ἰδ. ΕΡΙΓΔΟΥΠΟΣ.

ΕΡΙΖΑ (ἐρίς), παρ. θ. αἰ. ἐρίζεσκον θ 225. ἀρ. ἄ. γ. πλῃ. τῆς εὐκτ. ἐρίσσιαν, μετογ. ἐρίσαι: μέσ. ἀρ. ἄ. ἐρισάμην, ὑποτ. γ. ἐνικ. ἐρίσσεται. Ἀ.) Ἐνεργ. 1) ἐρίζω, φιλονεικῶ, λογομαχῶ, „μαλῶνω“ πρῶτον ἐπὶ λογομαχίας, καὶ ἔπειτα ἐπὶ πάσης ἐχθρικῆς διαθέσεως, μετὰ δοτ. Α 6, Ζ 431, Ν 409, „ἀντιδίην τινί“ προπετῶς ἐναντίον τινός Α 277, „περὶ Ἰσῆς“ περὶ Ἰσῆς ἢ δικαίας μοίρας, Μ 423. ὅθεν 2) ἀμιλλῶμαι, διαγωνίζομαι, ἀντιπαραβάλλομαι, „παραδγαίνω“, τινί, θ 377, σ 277. Τὸ πρᾶγμα, περὶ οὗ ἡ ἔρις, ὁ ἀγὼν, ἐκφέρεται ἄ.) κατ' αἶε. „Ἀφροδίτῃ κάλλος“ Ι

389, ε 213. ὅ.) διὰ τῆς περὶ μετὰ γ. „περὶ μύθων“ Ο 284, „περὶ τῶν γ.“ κατὰ δοτ. „ποσί, ὀρητοσύνη“ Ν 321. ὅ.) κατ' ἀπαρφ. „χεροὶ μαχίται“ 38. — Ἀποελ. „Νέστωρ οἷος ἐρίζεν“ (αἰμαμόνος: ἐδύνατο νὰ ἀντιπαραδληθῇ, Β 335. Μέσ. ἔχει τὴν τελευταίαν τῶν ἀνωτ. καὶ δύναται νὰ συντάσσεται μὲ δοτ. οἷον „τινὶ τῶν“ Ε 472, „ἀνδρῶν καὶ ἐρίσσεται κτήμασι“ δ 80.

ΕΡΙΗΡΟΣ (ἐρίηρος), ΟΝ (ἐρι-, ἡρ-, πλῃθ. κατὰ μεταπλασμὸν ΕΡΙΗΡΕΣ, πιστ. γαπητός, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπιθετον τῶν ῥοι“ Γ 47, ι 100 κ. ἄ. πλῃ., καὶ ἐνικῶς: ἐτάρος“ Α 266. ἀλλὰ καὶ τοῦ ἀρ. 316, θ 62, 471.

ΕΡΙ-ΘΗΛΗΣ, ἔς (ὁλλω), εὐθάλῃς, ἀνπλαύσιος, περὶ δένδρων Κ 467, Ρ ἀγρῶν Ε 90.

ΕΡΙΘΟΣ [-.], ὁ, μισθωτὸς ἐργάτης Μακεδονίᾳ λεγόμενος „μισθαργός“, ὁ τῶν θεριστῶν, Σ 550, 560. ἐν γένει ὑπὸ κατ' ἀστείαν μεταφορὰν „εὐλήμων γαστήρας“ λέγεται ὁ ἀήρ ὁ ἐξερχόμενος ἐκ στρός, ἡ πορδῆ, Λατ. crepitus ventris, 296. (Παράγεται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ καὶ σημ. κυρ. ἐριουργός, κατ' ἄλλους: ἐρίς, ὅτε σημ. ἐκείνους τοὺς ἐργάτας, οἱ κοινοῦ ἀναλαμβάνουσιν ἐπὶ μισθῷ ἐργὴν τὴν ἐκτέλεισιν καὶ ἀμιλλῶνται ἐν αὐτῇ).

ΕΡΙ-ΚΤΑΪΝΕ [-.], ἔς, ἐπικ. (κῆδος, κλεῖς, ἐνδοξος, περίφημος, ἐπίθετον καὶ τῶν τέκνων αὐτῶν, Ε 327, λ' Ἑρμ. 550, „γαῖα“ λ 576. λαμπρός, τοῖς „δῶρα θεῶν“ Γ 65, Γ 265, „225, δαίς“ Ω 802, γ 66 κ. ἄ. πλῃ.

ΕΡΙ-ΜΥΚΟΣ [-.], ΟΝ, ἐπικ. (μυκάω, λῦ, ἰσχυρῶς μυκώμενος, „δυνατὶ γρίζων“, ἐπιθ. τῶν βοῶν, Γ 497, Ψ 77).

ΕΡΙΝΟΣ [-.], ὁ, „ἐρινός“ (προφ. ἐρινός), ἀγριουσκιά, Λατ. caprifilius, 403, 432. — Ἐν Ἰλ. ὡς τοπικὸν ὄνομα τὸν τινὰ πλῆσιον τοῦ Ἰλίου, ὃν ὁ Γ. ταφραστής Οδύσσειος μεταφράζει ἐρινὸς κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 43, 4, 35 ἦτο τραγὸς, ἐρινεὼν κατάφυτος. „ἐρινεὸς“ Χ 445. (Ὁ ὁ τύπος ἦτο πιθανῶς ὁ τῆς ἄλλης πεδιάδος, διότι ἐκεῖθεν μάλιστάς ἐστι πόλις καὶ ἐπὶδρομον ἐπλετο Ζ 434. Πιθανῶς δὲ ὠνομάσθη οὕτως πολλῶν, ἀλλ' ἔτι ἐνδὸς μόνον ἐν περιπτύσει ἐρινεὸς, καθ' ἃ καὶ σήμερον γίνονται τοποθεσίαι τινές, οἷον „Πλάταστανιά, Συκεῖά“ κ.τ.τ.).

ΕΡΙΝΟΣ [-.], ἴος, ἡ, πλῃθ. αἱ Ἐρινὸς Ἐρινός, Ι 454. ἡ Ἐρινός, τιμωρὸς θεὸς ἐκδοκίσεως. Ὁ Ὀρμ. δὲν μνημονεύει αὐτὸν, οὔτε μορφήν, οὔτε ὀνόματα αὐτῶν.

ἀνακαί I 574, T 87, ο 234· συνήθ. δὲ πλ. I 434 ἐξ. Εἶνα τὸ σύμβολον τῶν ἐπὶ συνειδήσεως τῶν εἰς πᾶσαν κακὴν περιπεσόντων καὶ μάλιστα τῆς κατάρξεως παντός κακούργου τὴν κερὰν ἡσέθησαν εἰς τὰ ἱερῶτα τῆς ἀνθρωπότητος καθήκοντα. Ὅθεν τιμωροῦσι τὴν πρὸς τοὺς ἀπειθεῖαν τῶν τέκνων I 434, 6 435, τὴν ἄλλειψιν τοῦ πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἱκέτας σεβασμοῦ O 204, ῥ 1 ἐπιτοκίαν T 260 καὶ πάντα φόνον I 434 δὲ τιμωροῦσι τοὺς κακούργους ἐν τῇ κόλῳ, ἀναφαίνονται ὡς παλέμιοι τῶν καὶ παρασύρουσιν αὐτοὺς εἰς κακὰς T 87, ο 234. Πολλαχὸς ἡ ἐνέργεια ἐκτελεῖται πρὸς τὴν τῶν Μοιρῶν, καὶ ὡς οὐδὲν ἐπιτρέπουσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀρνηθῶσιν περὶ τῆς μελλούσης αὐτῶν τύχης. Κατοικοῦσιν ἐν τῇ σκοτίᾳ τοῦ Ἄδου (Ἰοίδει), I 574, T 87, καὶ τιμωροῦσι ἀλλοτρίας καὶ μετὰ θάνατον T 259, ὡς καὶ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 485 ἐγέννησεν Γαῖα ἐκ τῶν σταγόνων τοῦ αἵματος τοῦ οὐ 6 δὲ Ἀπλ. 4, 1, 3 ἀναγράφει τὰ ὀνόματα τῶν Τισιφόνων, Μέγακρον καὶ Ἀλη- 2) Ὡς προσήγορ. ὄνομα, κατάρξα, «τῆς Φ 442. (Συνήθ. παράγεται ἐκ τοῦ Ἄρ- ἐρινῶ= ὀργίζομαι, Πaus. 8, 25, 4. παράγεται εἰς τὴν ρίζαν ἐρι- (ἐρις)· κατὰ δὲ ἐκ ἐκ τοῦ: ὀρίνω, ἐρίνω, ἐρευνᾶω ἀνα- ἐριγνέω· ὅθεν ἡ ὑποθέσει γραφὴ εἶνε· ἀντὶ τῆς πρὸ τοῦ Σπινζέρο· Ἐρινύς· ἐκαστοὶ γλωσσολόγοι ἀνευρίσκουσι καὶ τῆς Ἑλληνικῆς θεότητος τὸ ὄνομα ἐν τῇ ἰατρικῇ λέξει Saranijus.—Τὸ ὡ μακρόν ἐν πολλοῖς, βραχὺ δὲ ἐν ταῖς τετρασυλ- λώτοις). τὸ, Ἰων. καὶ ἐπικ. Εἶριον (ὑποκοριστ. ἡμελλίς, πολλάκις κατὰ πλ. «εἶ- 388, σ 316 κ. ἀ. τὸ δὲ ἐνικ. «ἔριον» 421. ἔριος [..], οὐ καὶ ἐριοίνιος, ὁ (ὀνί- σωτήριος, ἀγαθοποιός, λίαν ὠφέ- λους ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ, «Διὸς ἐριού- θεων ἐριούνει δαίμων» T 72, Γμ. Ἑρμ. «ἐριούνης» μόνον T 34, ο 322. Ὡς ἡ ἀντί τοῦ Ἑρμῆς, Ω 360, 440. ἱος [..], ἡ, αἰτ. ἔριν καὶ ἔριδα (ὁ πρῶ- τος σπανιῶτερος καὶ μόνον ἐν τέσσαραις τῆς Ὀδ.). 1) ἔρις, φιλονεικία, διέ- ἡ μάχῃ, «ἔρις καὶ νεῖκος» ο 267· ἄγεσθαι» μὲ ἔριδα νὰ μάχωνται, ὅ ε. μάχῃ, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Ὀδολ- ἄλλους· δὲ πρέπει νὰ συναφῇ τὸ «ἔ- τὰ τοῦ «ξυνέηκε» (Ἰδ. συγκίνημι) A 8, νελάνειν» φέρω, ὥσθι τινὰς εἰς διένεξιν, ἔριν τιθέναι τισιν· ἐμβάλλω φιλονεικίαν ἰνων, ἡ «ἔρ. στῆσαι ἐν τισιν» διεγείρω

μεταξὺ τινῶν φιλονεικίαν, γ 436, π 292. Πλ. ἡ. «ἔριδας νεκρεῖν» φιλονεικίᾳ φιλονεικίας, ἐρχομαι εἰς φιλονεικίαν, T 254. Ἰδὼς ἐν Ἰλ. περὶ μά- χης, συμπλοκῇ, ἀγῶν, «πόλεμος» E 477, 732 κ. ἀ. πλ., ἐνθα πολλάκις καὶ μετὰ τῶν συνωνύμων «πόλεμος, μάχη κ. ἀ.» συμπλέκε- ται «ἔρις πόλεμος» E 389, P 253, «ἔριδα ἐυνάγειν Ἀρης» E 864 κ. ἀ., «ἔριδα προβάλλ- λειν» A 529, «ἔρ. προσφέρεσθαι» Γ 7, Ἰδ. καὶ τὴν ἐπομ. σημ. 2) ἀγῶν, διαγωνισμός, ἄ- μίλλα, ἰδὼς ἐν Ὀδ., ὅθεν «εἰς ἔριδος» ἀμιλ- λόμενος, ἐν διαγωνισμῷ, H 414, δ 343, «ἔρις ἐρ- γοῖς» ἐργατικός (γεωργικός) διαγωνισμός, σ 366· «ἔριδα προσφέρω» προτείνω ἀγῶνα, διαγωνισμὸν, ἀμιλλώμαι ζ 92, «ἔριδα προσφέρω» αἰνι- θλῶν» προκαλῶ τινὰ εἰς διαγωνισμὸν, θ 210.— Προσωποποιουμένη ἡ Ἐρις εἶνε ἡ θεὰ ἡ διαγι- ρουσα τὴν μάχην Δ 440, A 3 ἐξ. Σ 335, ἀδελφὴ καὶ ὁπαδὸς τοῦ Ἀρεως E 518, T 48. Κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 223 θυγάτηρ τῆς Νυκτός. Παρὰ τοῖς μετέπειτα εἶνε θεὰ τῆς διχονοίας καὶ φιλονεικίας.

ΕΡΙΣΘΕΝΗΣ, ἐς, (σθένος), «μεγαλοδύνα- μος» πολὺ δυνατός, ἐπὶ τοῦ Διός, N 54, T 353 κ. ἀ., θ 289.

ΕΡΙΣΜΑ, ἁπλ., τὸ (ἐρίζω) τὸ ἀντικείμενον τῆς ἐριδος, τὸ περὶ οὗ ἡ φιλονεικία, μῆλον τῆς ἐριδος, διαφορά, Δ 384, (ἐνθα ἰσως ἄλλοτε ἐγγράφητο, ἐριθμα κατὰ τὴν εἰκασίαν τοῦ Λόβεκ).

ΕΡΙΣΤΑΦΤΑΣ [..], ὄν. ποι. (σταφυλή), με- γαλοστάφυλος, ὁ ἐκ μεγάλων σταφυλῶν πα- ραβύμενος, ἡ δυνατός, «οἶνος» *Ὀδ. ι 444, 358. (ἡ Ὀδ. δὲ Δυντῆρος φαίνεται ὅτι ἐκλαμβά- νει ἐν τοῦτοις τοῖς χωρίοις τὸν «οἶνον» ἐπὶ τοῦ καρποῦ τῆς ἀμπελοῦ ἀνευ τινός, νομίζω, ἀπο- χρώντος λόγου).

*ΕΡΙΣΦΑΡΑΓΟΣ [..], ὄν. ποι. (σφαράγην), πολυπάταγος, πολυτάραχος, ἐπὶ τοῦ Πο- σειδῶνος, Γ. Ἑρμ. 487.

ΕΡΙΤΙΜΟΣ [..], ὄν. ἐπικ. (τιμή), πολύτι-μος, βαρύτιμος, «χρυσός» I 426, 268, «τρί- πους» Γ. Ἀπ. 443, «αἰγίς» ἔντιμος, σεπτή, B 447, O 364.

ΕΡΙΦΟΣ [..], ὁ, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἐρί- φιον, «κατσίκι, τραγέπουλον» Π 352, ι 226 κ. ἀ.

*ΕΡΙΦΙΛΗ [..], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ταλαοῦ καὶ τῆς Λυσιμάχης, γυνὴ τοῦ Ἀμφιαράου. Προστα- χθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐρόνευσεν αὐτὴν ὁ υἱός τῆς Ἀλκμαίων, λ 326, ο 244 ἐξ. Ἰδ. ἀμφιάρ- αρος.

*ΕΡΙΦΘΟΝΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Δαρδάνου καὶ τῆς Βατείας, πατὴρ τοῦ Τρωῆς, περιδότης διὰ τὰ πλοῦτη, T 220 ἐξ.

*ΕΡΙΠΙΣ, ἱος, ἡ (ἐρι-ῶψ) γυνὴ τοῦ Ὀγ- λέως, N 697, O 336. Ἐκ τοῦ:

*ΕΡΙΠΙΣ, ἱος, ἡ (ἐρι-ῶψ) μεγαλόφθαλ-μος, Ἑπιγ. 4, 2.

τοπέδου) Θ 225, Α 8, «ἔσχατα οἰκόμεν» (|| τῶρα πλέον γράφεται: ἔσχατοι) ζ 205.

ἔσχεον, ἔσχον, ἔσχομην, ἴδ. ἔχα.
ἔχα, ἴδ. εἶπα.

*ἘΤΑΙΡΕΙΟΣ, Η, ΟΝ, ὁ εἰς ἑταῖρον ἀνήκων, φιλικός, οἰκετός, «φιλότης» Τμ. Ἑρμ. 58.

ἘΤΑΙΡΗ, ἡ, ἐπικ. ἘΤΑΙΡΗ [-υ.] μόνον Δ 441, Θηλ. τοῦ ἘΤΑΙΡΟΣ, σύντροφος, συνακόλουθος, ὁπαδός, μεταφ. ἐπὶ φυγῆς «φύδου ἑταίρη» I 2, ἐπὶ τῆς φύρμιγγος «δαίτη ἑταίρη» σύντροφος τῆς εὐωχίας ρ 271, Γ. Ἑρμ. 478.

ἘΤΑΙΡΙΖΩ, ἐπικ. ἘΤΑΙΡΙΖΩ [-υ.] (ἑταίρος), ἀόρ. ἀ. ἑταίρισα, ἐπικ. σσ, μέσ. ἀόρ. ἀ. μόνον ἐν τῇ εὐκτ. ἑταίρισατο, εἰμ. αἱ τινος ἑταίρος, σύντροφος, φίλος, μετά δοτ. Ω 335, Γ. Ἀφρ. 96.—Τό μέσ. [ποιουμαι τινά ἑταῖρον], προσεταιρίζομαι, κάμνω τινά φίλον μου, προσοικισομαι, Ν 456.

ἘΤΑΙΡΟΣ, ὁ, ἐπικ. ἘΤΑΡΟΣ [-υ.], σύντροφος, φίλος ἀχώριστος, ὁπαδός, παρ' Οἶμ. ἰδίως ἐπὶ τῶν συστρατιωτῶν, συνοδοιπόρων, συμπλεόντων, Α 479, α 5 κ. πλη., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ συνδαιτημένων Ρ 577, καὶ ἐπὶ τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης σ 350 κ. ἀ. Ἐν γένει δὲ φίλος «νυκτός, δαιτός» Γ. Ἑρμ. 290, 436. Μεταφορ. ἐπὶ πραγμάτων, οἷον ὁ οὐριος ἀνεμος λέγεται «ἑσθλός ἑταῖρος» καλὸς συνταξιδιώτης, λ 7, μ 449, πρὸλ. καὶ λ. ἘΤΑΙΡΗ—μετά δοτ. Σ 251. Κυρίως εἶνε ἐπίθ., ὅθεν «ἑταῖρος ἀνὴρ» Ρ 466, Ω 581, «πολλοὶ λαοὶ ἑταῖροι» πολλοὶ ἄνθρωποι (οἵτινες ἦσαν) σύντροφοι, Ν 710. (Ἀμφότεροι οἱ τύποι συναλλάσσονται κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου. Παράγεται δὲ πῶθεν. ἐκ τοῦ ἔτης).

ἘΤΕΘΉΠΛ, ἴδ. ΟΛΦ—.

*ΕΤΕΟΚΛΗΣ, ΕΟΥΣ, ἐπικ. ἦΟΣ, υἱὸς τοῦ Οἰδίοδος καὶ τῆς Ἐπικλῆς (Ἰοκλῆς), ὅςτις μετὰ θάνατον τοῦ πατρὸς συμφωνήσας μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ Πολυνείκου· νὰ βασιλεύσιν ἐναλλάξ ἕκαστος ἀνὰ ἓν ἔτος, δὲν ἐτήρησε τὴν συμφωνίαν καὶ οὕτως ἐγένετο αἵτις τοῦ πολέμου τῶν ἐπτά ἐπὶ Οἰδῶα. Ἐνεδρεύει τὸν Τυδεΐα τὸν ὑπὸ τοῦ Πολυνείκου· πρὸς αὐτὸν πεμφθέντα πρεσβευτήν, Δ 395.—Ἐπίθ. ἘΤΕΟΚΛΗΣ, Η, ΟΝ, ἘΤΕΟΚΛΕΙΟΣ, «βίη Ἐτεοκλήει» ἴδ. πίν. Δ 386.

*ΕΤΕΟΚΡΗΤΗΣ, ΟΙ (ἑτεός, Κρή), οἱ ἀλλοθαῖς, οἱ γνήσιοι (οἱ σωστοί) Κρηῖτες, τουτέστιν οἱ ἐξ ἀρχαιοτάτων χρόνων κάτοικοι τῆς νήσου, οἱ αὐτόχθονες· Κρηῖτες, μίξ τῶν πέντε φυλῶν τῆς Κρήτης, τ 176, κατοικοῦσα κατὰ Στράβ. 10, 4, 7 τὰ νότια τῆς νήσου, καὶ ἔχουσα πρωτεύουσάν τὴν Πράσον.

ἘΤΕΟΣ, ἡ, ὄν (ἐκ τοῦ εἰμί κατὰ Δοιδερλετον), ποι. καὶ μάλιστα ἐπικ., ἀληθής, «ἀληθινός, σωστός», πραγματικός, ὡς ἐπίθ. μόνον ἐν τῷ «νεμεῖσθ' ἀλλήλησι πόλλ' ἑτά τε καὶ οὐκ» φιλονεικοῦσαι λέγουσι πρὸς ἀλλήλας πολλὰ ἀληθῆ καὶ ψευδῆ, Γ 255.—Τό οὐδ. ἔτεός ἐῖνε συνήθως ἐπίρ. ἀ.) ἀληθῶς, «ἀληθινῶς»

*ἘΤΕΔΝ ΜΑΝΤΕΥΕΤΑΙ· Β 300 (ὅπου ἴσως ἐπιθετον), «ἔτεδν καὶ ἀτρεκέως ἀγορεύων ὅς·) ἀληθῶς, τῷ ὄντι, «ἀλήθεια» καὶ Ὀδ. πλχ., «εἰ ἔτεδν περ» ἂν ἀληθῆς Ε 125 (κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ ἄρ. ἔτεδν ἢ ὁ Σπύτιζερους θέλει νὰ γράψῃ· γε), «εἰ ἔτεδν γε» ἂν τῷ ὄντι, ἂν ἴσως ὅτι, γ 422 κ. ἀ. «εἰ δ' ἔτεδν δὴ» ἂν τῷ ὄντι, Η 359, Μ 233 κ. ἀ.

ἘΤΕΡΑΛΛΗΣ, ΕΣ (ἕτερος, ἀλλή) ὡς ἐπὶ λῦ ποι., μόνον ἐν τῇ ἐνικ. αἰτ. ἐτεράλλεα, δύναμιν ἢ ὑπεροχὴν εἰς τὸ ἕτερον μέρος μερῶν προσθέτων, «νίκη» τῆς Α 471, Η 362, Ρ 627, χ 236 (μόνον ὅα τῆς Ὀδ.)· «Δαναοῖσι μάχης ἐτεράλλεα δοῦναι» νὰ δώσῃς εἰς τοὺς Δαναοὺς τὴν κην τῆς μάχης (κατὰ ταύτην τὴν μάχην) «δῆμος ἕτερ» εἶνε ὁ λαός ὁ τὴν βοήθησιν διδὼν εἰς τὸ ἕτερον μέρος τὸ πονοῦν ἔφεδρος, Ο 798. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλετὸν τοὺς ἑτέρους, τουτέστιν ἐναντίους, ἀποκρούων).

ἘΤΕΡΗΜΕΡΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (ἕτερος, ἡμέρα), ἑτέραν ἡμέραν, ὅ ἐ. ἡμέραν παρ' ἑτέραν γινόμενος. «ζῶουσ' ἐτερήμεροι» ζῶον ἡμέραν ἐναλλάξ, ὁ Κῆστωρ καὶ Πολυδάμης 303 f.

ἘΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, ἐπικ. δοτ. τοῦ Θηλ. ἑτέρας.

1) ὁ ἄλλος, ὁ εἰς ἐκ τῶν δύο, ὁ εἰς ἄλλος, alter Λατ., Ε 258, 288, «χαίρει» μετὰ τὴν μίαν χεῖρα, κ 471 κ. ἀ. «ἑτεροι» οἱ ἐξ ἑνὸς τῶν δύο μερῶν, Λατ. ruit, Γ 210, πρὸλ. Η 292, 378, ὅθεν «ἑτεροι» τὰ ἄκρα τῶν ἐναντίων, τοῦ μερούς, Δ 306, «οὐδ' ἑτερος» Α 71.—Ἐπὶ οὐκτικῇ προτάσει τίθεται ὡς ἑξῆς: «ἕτερος δὲ» Ε 272 κ. ἀ. πλχ. ἡ «ἕτερος» δὲ ἑτερος· Φ 464, «ὁ ἕτερος» ἕτερος ε 265, «ἄλλος—ἕτερος» Ν 731, «ἕτερος» Ι 313, 472· ἀλλὰ ὅς ἐλλείπει ἄλλος, πρῶτον «ἕτερος», οἷον «ὁ μὲν—ὁ δ' ἕτερος» 151 ἔτι περιεργότερον Η 420, Ω 528, ὅθεν «ἕτερον γὰρ τίς... ἀνὴρ» ὁπαδὸς τινος, συγγ. τῷ ὡ τῶν καὶ χερσίν, τὸν δὲ τ' ἀρείων ἀτιμῆσας ἀπατῶν ἕνα, τὸν χερσίων ὀηλ. τιμῆ, τὸν δὲ λίτερον κτλ. υ 432, ὡσαύτως «ἕτεροι—ὁ 374.—«ἑτέρη χεῖρ» καὶ μόνον «ἑτέρη ρηφιν» διὰ τῆς μιᾶς χεῖρός, ἡ διὰ τῆς (δεξιᾶς ἢ ἀριστερᾶς, ὅπως ἐκ τῆς συναφείας) Μ 452, Η 734 κ. ἀ. Ἐν ἀπαρίσκει ὁ δευτέρως Π 479. 2) ἄλλος, Λατ. Δ 306, η 124, ε 325 κ. ἀ. «ἔξ ἐτέρων ἐστίν» τὸ ἐν κατόπιν τοῦ ἄλλου, ἡ τὸ ἐκ λητὰ μετὰ τὸ ἄλλο, ρ 266· ὅθεν διάφορος· «ἕτερον μὲν κεῖται, ἄλλο δὲ βάζει» Ι 313, ε 302.

ἘΤΕΡΕΤΟ, ἴδ. ΤΕΡΕΤΟ.

ἘΤΕΡΩΘΕΝ, ἐπίρ. 1) ἐκ τοῦ ἑτέρου μέ-

130, «ἐπιείχην» Ν 835, λ 83. 2) ἐκ τοῦ ἑτέρου—ἐτέρωθι, Γ 230, Ζ 247, 366· ἀφ' ἐτέρου, «Πάτροκλος ἐτέρωθι» Α 647, φ 368.

3) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, Ε 354, Ο 348, δ 531, «ἐνθεν—ἐτέ-

355, ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, κατ' ἄλλον τρόπον, ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, α) πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, Ε 492, «καθίζειν» Γ 151· β) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

4) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

5) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

6) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

7) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

8) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

9) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

10) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

11) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

12) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

13) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

14) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

15) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

16) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

17) ἐπὶ τὸ ἄλλο μέρος, ὅ ἐ. πρὸς τὰ πλά-

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

Ε 254, Ζ 222, ο 305 κ. ἀ. «ἔτι καὶ νῦν» Α 455, Ι 105· β.) ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, Κ 493, «ἐνθάδ' ἐπὶ στείχοντες» ὅτε ἀκόμη ἦσαν καθ' ὅ- δόν, Β 287, πρὸλ. δ 736· γ.) ἐπὶ τοῦ μέλλον- τοῦ, ἀκόμη, καὶ τοῦ λοιποῦ, Α 96, δ 756 καὶ μετὰ προστ. β 230, ε 8. Μετὰ τῶν ἀρνητι- κῶν, [οὐκέτι], ὅχι πλέον, δὲν—πλέον, ἐπὶ παρόντος, παρελθόντος καὶ μέλλοντος, «οὐ γὰρ ἐτ' εὐθνήτοι ἀμφὶ φράζονται» Β 13, «οὐδ' ἐτὶ δὴν ἦν» πρὸ πολλοῦ πλέον δὲν ὑπῆρχε, Ζ 439, β 36, «οὐ γὰρ ἐτὶ Τροίην αἰρήσομεν» Β 144 κ. ἀ. 2) προσθήκης σημαντικῆς, προσέτι, «ἀ- κόμητι» συνάπτεται συνήθως μετὰ τοῦ ἕτερος, ἄλλος· Ζ 411, ε 325 κ. ἀ., ἰδίως δὲ μετὰ τῶν συγκριτικῶν πρὸς ἐπίτασιν τοῦ βαθμοῦ «ἔτι μάλ- λον» Ε 97 κ. ἀ., «μᾶλλον ἐτι» σ 22. (Τὸ ἔτι μα- κρόν πρὸ τοῦ ὅτι, δηρόν, ἀπ. ἴδε).

ἘΤΑΝ, ἴδ. ΤΑΝΑΙ.

ἘΤΟΙΜΑΣ, μέλ. ἄσω, ἐπ. σσ, «ἔτοιμάζω», παρίζω, παρέχω, «γέρας» Α 118, «κάπρον» Τ 197. Τὸ μέσ. ὡς καὶ τὸ ἐνεργ. ἰδόν Ἀθή- νη· προσφέρει ὡσίαν εἰς τὴν Ἀθηνᾶν, Κ 571, «ταύρους» ν 184. Ἐκ τοῦ:

ἘΤΟΙΜΟΣ, Η, ΟΝ, ἄττ. ἔτοιμος (ἀλλὰ καὶ ἔτο-μος παρὰ τοῖς ἀρχαιοτέροις)· ἀ.) ἀληθής, φα- νερός, πραγματικός, «ἡ δὲ ταῦτα γ' ἔτοιμα τετελεσται» τῷ ὄντι ταῦτα ἐτελεσθῆσαν, Ε 53· «ἡ δ' ἄρ' ἔτοιμα τέτυκτο» καὶ τῷ ὄντι οὕτως εἶχε, Ω 384, «(μητις) οὐ σφισιν ἦδε γ' ἔτοιμη» δὲν ἐπραγματοποιήθη, δὲν ἐτελεσθῆ, Ι 425· β.) παρσκευασμένος, «ἔτοιμος», ὅθεν «ὀνειρά- τα» Ι 91, ε 453 κ. ἀ. Μεταφ. «πότμος» ὠρι- σμένος, Σ 96. (Πιθανῶς συγγ. τῷ ἔτυμος).

ἘΤΟΡΟΣ, ἴδ. ΤΟΡΕΑ.

ἘΤΟΣ (ἔτος), ΕΟΣ, τό, ἔτος, «χρόνος» Β 328, α 16 κ. ἀ. Ἐν τῷ πληθ. σημ. καὶ τὸν χρό- νον, Α 691, πρὸλ. ἔνιαίτιος. (|| Ἡ λ. περιε- σῶθη ἐν τῇ καθομιλουμένη μόνον ἐμπρόθετος, «ἔτος», ὅπερ προφερόμενον κατ' ἀποκοπὴν, «ἔτος»· ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὴν ἀνυπόστατον ὑπόθεσιν ὅτι τὸ φ ἕκαστο δὲν εἶνε τῆς προσθέ- σεως, δασυνθὲν πρὸ τοῦ φιλουμένου ἐ κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν καὶ τὸ μεθ-αύριον καὶ πληθος ἄλλων ὁμοίων παραδειγμάτων, ἀλλὰ τοῦ διγῆμματος λείψανον).

ἘΤΡΑΦΩΝ, ἴδ. ΤΡΕΦΩ.

ἘΤΡΑΦΩΝ, ἘΤΡΟΦΩΝ, ἴδ. ΤΡΕΦΩ.

ἘΤΥΜΟΣ [-υ.], Η, ΟΝ, ποι. (ἔτεός) ἀληθής, γνήσιος, βέβαιος, μόνον κατ' οὐδ. «ἔτυμον» οἷον «ψεύσονται ἡ ἔτυμον ἐρέω», ὅα ψεύσθαι ἡ ἀληθῆ ὅα εἰπω· Κ 534, δ 140, 157, καὶ πληθ. «ἔτυμα» τ 203, 567. Τὸ οὐδ. ἔτυμος λαμβά- νεται καὶ ὡς ἐπίρ. ἀληθῶς, τῷ ὄντι, ὅπως καὶ τὸ: ἔτεός, Ψ 440, φ 26.

ἘΤΥΣΙΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (ἐκ τοῦ ἐπὶ. ἔτεός=μάτην) μάταιος, περιττός, ἀχρηστός, ἀσκοπός, ἀσταχός, «ἔγχε» τὸ μὴ ἐπιτυχόν, Γ 368· ὡσαύτως «βέλος» Ε 407, πρὸλ. Ρ 633, «δῶρα»

ω 283, «πάντα ἐτώσια τίθημι» ματαιώνω, χ 256, «ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης» περιττόν βάρος τῆς γῆς, Σ 104.

ΕΥ, ἐπ. εὐ (ἀλλά μόνον πρὸ δύο συμφώνων ἢ πρὸ διπλοῦ, ὥστε τὸ υ νὰ ᾔνε θέσει μακρόν) ἐπὶ, κυρίως οὐδέτ. τοῦ ΕΥΣ, καλῶς, «καλὰ ὅ ε. ἀ.») προσηκόντως, ἐπιτηδείως, ἐπιμελῶς, «ἄρματα εὐ πεπυκασμένα» Β 777, «ἄρμα εὐ ἡσυχῆται» Κ 438, «εὐ δόρυ θήγασθαι» Β 382, «πᾶν δ' εὐ λειψάς» Δ 111, «τὰ μὲν εὐ κατέθηκε» ν 20, «εὐ δαισάμενοι» ἀφ' οὗ καλὰ φάγητε, σ 408· ὅθεν «εὐ κατὰ κόσμον» κατὰ τὴν προσηκουσαν τάξιν, Κ 472 κ. ἀ. πλχ., «εὐ καὶ ἐπισταμένους» καλῶς καὶ ἐπιτηδείως, Κ 265, ψ 197, «εὐ δάσασθαι» δικαίως προσηκόντως, καθὼς πρέπει, Α 368· β.) ὀρθῶς, ἀκριβῶς, συνεισῶς, συχνότατα ἐν τῇ φρ. «εὐ εἰδέναι» Α 385 κ. ἀ., «εὐ γινώσκειν» Ε 128 κ. ἀ. «εὐ μή δεσθαι» σκέπτομαι ὀρθῶς, Β 360, «εὐ κρίνασθαι ἐταίρους» φρονίμως, συνεισῶς, δ 408· γ.) εἰς ἡθικὴν σημασίαν, καλῶς, χρηστῶς, τιμίως, «εὐ βάζω» τὸ ἐναντίον «κακῶς φρονῶ» σ 168, «εὐ ἔρῳ τινά» [εὐ ποιῶ], εὐεργετῶ, Ε 650· δ.) ὡς πρὸς τὴν σωματικὴν ἢ ψυχικὴν εὐερίαν, καλῶς, ὑγιῶς, εὐτυχῶς, «μὲ ὑγίειαν, μὲ τὸ καλόν», οἷον «εὐ ζῶουσι» τ 79 κ. ἀ. «εὐ οἴκαδ' ἰκέσθαι» νὰ πᾶγητε μὲ τὸ καλόν εἰς τὴν πατρίδα, Α 19, γ 188 κ. πλχ., «εὐ πάντας ἀπήμονας ἀπονέεσθαι» σ 260· ε.) ὡς ἐπιτακτικόν, «εὐ μάλα» παρὰ πολὺ, ἰδ. ΜΑΛΑ, «εὐ πάντες» πάντες ὁμοῦ, κ 452.

ΕΥ, ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ οὐ, ὅπ. ἰδ.

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ, τό, δῶρον ἢ ἀμοιβή διὰ τὴν καλὴν ἀγγελίαν, «συγχαρίκια» (=συγχαρητήρια), Ὅδ. ε 152, 166.

ΕΥΑΓΓΕΛΕΣ [-υ-], ἰων. ἀντὶ τοῦ εὐαγγῆς, ἐπὶ. ἐκ τοῦ: εὐαγγῆς (ἄγος) καθαρῶς, ἀγνῶς, ἀγίως, Ὅδ. Δῆμ. 275, 370.

ΕΥΑΛΕ, ἰδ. ΛΝΔΛΝ.

ΕΥΑΙΜΟΝΙΔΗΣ, λο, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐαίμονος=ὁ Εὐρύπουλος, Ε 76.

ΕΥΑΙΜΑΝ, ονομα, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀρμένου, πατὴρ τοῦ Εὐρύπουλου, ἀδελφός τοῦ Ἀμύντορος καὶ ἑγγονος τοῦ Αἰόλου, Β 736.

ΕΥΑΝΘΗΣ, ἐς (ἄνθος), ἔχων ὠρατὰ ἄνθη, ἢ ἄφρονον βλάστησιν, «λάχνη» λ 320 ἢ, «χοροί» Ὅδ. 30, 14 (ἐν ἀμφιδόλῳ γραφῇ, ἰδ. Βαουμ.).

ΕΥΑΝΘΗΣ, εως, ὁ, πατὴρ τοῦ Μάρωνος, ι 197.

ΕΥΒΟΙΑ, ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους, χωριζομένη ἀπὸ τῆς Βοιωτίας διὰ τοῦ κυρίως λεγομένου Εὐρίπου (ἐς οὗ καὶ ἡ νῆσος ὅλη ἐν τῇ καθομιλοῦμ. λέγεται Ἑγρίπος). Κατοίκους αὐτῆς ἀναφέρει ὁ Ὀμ. τοὺς Ἀδαντας. Ὀνομάσθη δὲ κατὰ μὲν τοὺς μυθολογικοὺς ἐκ τῆς Εὐβοίας τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἀσώπου, ὀρθότερον δὲ ἐκ τῶν καλῶν αὐτῆς βοσκημάτων (εὐ, βοῦς), Β 535, γ 174.

ΕΥΒΟΤΟΣ, ον (βόσκω), κυρ. καλῶς, ἢ πολὺ βοσκόμενος, ὅθεν καλὰ ἢ πολλὰ ἔχων βο-

σκήματα, καὶ ἰδίως βόας, «Συρίη» συνάπτεται μετὰ τοῦ «εὐμηλος».

ΕΥΒΟΥΣ, ουν (βοῦς), πολύβοος, πᾶν ἔχων βόας, αἰτ. ΕΥΒΟΥΝ (κατὰ δὲ τὸν Ἑρ. εὐδών) Ὅδ. Ἀπ. 54.

ΕΥΓΕΝΕΙΟΣ, ον, μόνον ἐπ. ἡΓΕΝΕΙΟΣ λήν ἢ μεγάλην ἔχων γενειάδα, πονεῖος «λίς, λέων» μεγαλοχαίτης, χαίτης, Ο 275, δ 456 κ. ἀ.

ΕΥΓΕΝΗΣ, ἐς, ἐπ. ΕΥΓΕΝΗΣ καὶ (γένος) εὐγενής, εὐπατρίδης, «ἀπὸ γένος» Ὅδ. Δ 427, Ψ 81. Παρ' Ὀμ. εὐγενής· τὸ δὲ ἡγευγής μόνον ἐν Ἀφρ. 94.

ΕΥΓΙΝΑ, ατος, τό (εὐχομαι), καὶ ὕμνος ζῶναυμα, «κενὰ εὐγίματα» χ 249 ἢ.

ΕΥΓΙΝΑΜΠΙΟΣ, ον, ἐπ. ΕΥΓΙΝΑΜΠΙΟΣ πός), εὐκαμπής, ὠρατὰ ἔχων καμπύδες, σ 294 ἢ.

ΕΥΔΑΙΜΟΝΙΗ, ἡ (εὐ, δαίμων), εὐδαίμων, εὐτυχία, Ὅδ. 40, 5 ἢ.

ΕΥΔΕΙΛΟΣ, ον, ποι. ἐπὶ. τῆς Ἰθάκης λήν ἐν γένει νήσων, πιθανώτατα εὐδαίμων περιφανής (εὐπερίοριστος κατὰ τὴν λήν. καὶ τὸν Σχολ.) ἐκ τοῦ δῆλος, ἀνδρὸς καὶ δεῖλος, διότι αἱ νῆσοι, περιφανεῖς, ἰδίως δὲ ἡ Ἰθάκη διὰ τὰς ἐξουσίας, ὅδ. 167, ι 21, ν 212, τ 132· ὅθεν ἐν γένει, ν 234, καὶ ἐπὶ τῆς πόλεως, Ὅδ. Ἀπ. 438. (Ταῦτα κατὰ τὸν Πλάτωνα καὶ Νίτσην κατ' ἄλλους δὲ: εὐδαίμωνος εἰς τὴν μετὰ μεσημβρίαν ἡλιακὴν μύτην, ἐκ τοῦ εὐ καὶ εὐλη μετὰ πρὸς τοῦ δ (ἰδ. Εὐστάθ. εἰς ι 21), ἢ κατὰ τὸν τριαννον, ἀποδεχόμενον ταύτην τὴν ἐρμηνείαν, ἀποδεχόμενον ταύτην τὴν ἐρμηνείαν: ἐσπερίος, δυτικὸς, ἢ: εὐφύπνι ἀνυπόστατος).

ΕΥΔΙΚΙΗ [-υ-], ἡ (δική)=εὐδικία, δικαιοσύνη καὶ ἀσκησις ἢ ἀπονουσία, κατὰ πληθ. «εὐδικίας ἀνέχω» ἀπονουσιάζομαι, τ 111 ἢ.

ΕΥΔΑΜΙΟΣ, ον, υ 302, ἀλλαχού ἐπικ. τοσε, (εὐ, δέμω), «καλοκτισμένος» ψευδοποιημένος, ὠρατὸς, Α 448, γ 249, 1557.

ΕΥΔΩ, μάλλον ποι. ἀπαρφ. ἐπ. εὐδω 225· παρὰ. Οκμιστ. εὐδεσας, Χ 503· δῆλω. 1) κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, 405, κ. πλχ., ἐπὶ δὲ καὶ πλαγιάζω (ἐμμηθω), «πέφτω», ε 397, λ 331, 392 μετ' αἰτ. «γλυκὺν ὕπνον εὐδω» «κοιμώμενον ὕπνον» θ 445· καὶ ἐπὶ τοῦ αἰωνίου τοῦ θανάτου, Ε 482. 2) Μεταφ. ἡσυχία, κοπάζω ἐπὶ ἀνέμῳ, Ε 524. (Παρὰ εὐρίσκαται μόνον ἐνεστ. καὶ παρὰ—Στῆσας, ἰαύω, ἐκ τοῦ θέμ. ἰαυ ἢ ἰαυ). Εὐδωρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑρμοῦ καὶ τῆς

Ἑρμῆος, πέντε ἀρχηγῶν τῶν Μυρμιδόνων, ὅδ. ΠΟΛΥΤΗΛΗ.

ΕΥΕΙΔΗΣ, ἐς (εἶδος), εὐειδής, «εὐ-
«γυνή» Γ 48 ἢ.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ἡ (εὐεργέτης)· ἀ.) ἡ ἀ-
βυγενής· πρᾶξις, ἀγαθοεργία, τὸ ἐναν-
τιοποιεῖν, Ὅδ. Χ 374· β.) εὐεργε-
τὴν ἀνὰ τὸ εἶς τινα γινόμενον, «εὐερ-
ποσίως» ἀποδίδω τὰς εὐεργεσίας, «εὐ-
εργετῶ καλὰ» χ 235.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ἐς, ἐπ. (ἐργάζομαι)· 1)
πεποιημένος, κατεργασμένος, κα-
τασκευασμένος, καλοδολεωμένος, οἷον
«Ν 339, Π 743, «νῆς» θ 567 κ. ἀ.,
«ν 234, «χρυσός» ι 202, ω 274. 2)
κατεργασμένος, ὅθεν πληθ. «εὐεργε-
τῶν» δ 695, χ 319.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ον, (ἐργάζομαι) ἀγαθο-
ποιεῖς, «κάνει καλὰ» (πράγματα) «καὶ
εργὸς ἔρην» Ὅδ. λ 431, σ 422.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ἐς, (ἐρκος) εὐπερίφρακτος, εὐ-
λαῖος, καλῶς περικελισμένος, «αὐ-
λῶν» φ 389 κ. ἀ.· «Θόρας» ρ 267 (ἐνθα ὁ
ἀποτμήξ τὴν παλαιὰν γραφὴν: εὐεργής).
ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ον, μόνον ἐπικ. εἶξ. (ζυγός),
«ζυγὰ τοῦτέστι ζεύγματα (ἰδ. νῆγος 3)
στερεός, ἐπὶ. τῆς νῆος, Ὅδ. ν 416,
(κατ' ἄλλους δὲ: ἡ ἔχουσα καλὰ (ὠρατὰ)
κατέτι θρανία κωπηλατῶν)» Ἑπικ. ἡ λ.
κατέτι, ον, μόνον ἐπικ. εἶξ. (ζώνη), κα-
τασκευασμένος, ἐπὶ. χαρακτηριστικὸν τῆς γυ-
ναικός, «εὐεργετὴς» διότι ἡ ζώνη ἢ περὶ τὴν μέ-
σην γύρῃ τὸ ἱμάτιον καθιστᾷ εὐκίνητο-
ν· εὐτραπελωτέραν, ἄρα καὶ χαριεστέραν τὴν
καὶ «γυνή» Ὅδ. Α 429, Ψ 261, 760,
Ζ 467, «Μετάνειρα» Ὅδ. Δῆμ. 212
Πρόλ. ΒΑΟΥΖΟΝΟΣ.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ἐς, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΕΥΓΕΝΗΣ, ὅπ.
πρὸς δὲ καὶ ΕΥΦΕΝΗΣ.

ΕΥΕΡΙΗ, ἡ (ἡγέομαι), καλὴ ἡγεμονία,
ἡγεσία, τ 114 ἢ.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ἐς, ἐπικ. (ἀκή), ὁ ἔχων καλὴν
ἀκκλήν, λίαν δέξυς, κοπτερός,
Ὅδ. Χ 319 ἢ.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ἡ, θυγάτ. τοῦ Εὐήνορος=ὁ Μάρ-
κος, 1557.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ον, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐήνορος=ὁ
Ἑρμῆς, ε 242, χ 294.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Σελήπιου, βασιλεὺς
Ἑρμῆτος, πατὴρ τοῦ Μόνητος καὶ Ἑπι-
φάνους, Β 693. 2) υἱὸς τοῦ Ἀρεως καὶ τῆς
Ἑρμῆς, βασιλεὺς τῆς Αἰτωλίας, πατὴρ τῆς
Ἑρμῆς, ἰδ. ΕΥΗΝΙΝΗ.

ΕΥΕΡΓΕΤΗΣ, ον, ὁ, ἡ, ποι. (ἀνὴρ), κυρ. ἀν-
δρῶν παρ' Ὀμ. δὲ ὡς ἐπὶ. τοῦ οἴνου καὶ
ἀλκοῦ, τοὺς ἀνδρας ἐνισχύων, ἐξο-
νῶν Ὅδ. δ 622, ν 19· ἢ εἰς τὸν ἀν-
δρῶν, τῶν τῶν ἀνδρῶν. (ἰδ. Ὅδ. δὲ

Ἀμείψ κατὰ τὸ ἀνυπόστατον τῶν ἐρμηνεύων
τούτων ἐπενόησεν ἄλλην ὀρθότεραν μὲν ἀλλ' ὁ-
πωσοῦν ἐξεζητημένην νομίζω ἀπλούστερον ὅτι
τὸ ἐπὶ. τοῦτο, ἀρμόζον κυρ. εἰς ἀνδρας, σημ.
τὸν ἀνδρετον, ῥωμαλέον, μεταφερόμενον δὲ,
κατὰ τινα βεβαίως προσωποποιήσιν τὸ κατ' ἀρ-
χάς, εἰς τὸν οἶνον καὶ χαλκὸν φυλάττει μόνον
τὴν ἔννοιαν τοῦ δυνατοῦ, ἰσχυροῦ (γενναῖος
οἶνος, σκληρὸς χαλκός)· τὴν δὲ ἔννοιαν τῆς ἀν-
δρότητας ἐντελῶς ἀποβάλλει, καὶ α καὶ ἐν
ἄλλαις λέξεσι τοῦτο γίνεται παρὰ ποιητῆς).

ΕΥΗΝΑΡ, ορος, ὁ, πατὴρ τοῦ Λειοκρίτου,
ὅπ. ἰδ.

ΕΥΗΡΗΣ, ἐς (ἄρω) καλῶς προσηρμοσμένος,
εὐάρμωστος, εὐληπτος, «βολικός», ἐπὶ. τῆς
κώπης, Ὅδ. λ 121, μ 15 κ. ἀ. πλχ.

ΕΥΗΡΓΕΤΗΣ [-υ-], ον (ἄρω), εὐκόλως ἀρυσ-
όμενος, εὐάντλητος, «εὐδωρ» μόνον ἐν τῇ Ὅδ.
Δῆμ. 106.

ΕΥΗΦΕΝΗΣ, ἐς (εὐ, ἄφενος) λέξις, ἣν ὁ Βέκ-
κερος παρέλαθεν εἰς τὸ Ὀμηρικὸν κείμενον, ἀκο-
λουθήσας τὸν Ἀριστοφάνην τὸν Βυζάντιον καὶ
τὸν Ῥιανόν, οἵτινες ἐν τῇ Ψ 81 ἀνέγνωσαν
εὐηφενέων ἀντὶ τῆς κακῆς ἐσχηματισμένης
λέξεως εὐ-η-γενέων. Τὸ δὲ εὐηφενέων ἐρμηνεύει
ὁ Ἡσύχιος εὐπλουτούντων. Ἡ αὐτὴ ἀντι-
κατάστασις πρέπει νὰ γείνη καὶ ἐν τῇ Α 427.
Ἐκ τοῦ ἐπιθέτου τούτου εὐρέθη καὶ ὄνομα κύ-
ριον παράγωγον Εὐηφένης· ἐν τινι Θασίᾳ ἐπι-
γραφῇ νεωστὶ ἀνακαλυφθείσῃ.

ΕΥΘΑΡΕΥΣ, ἐς (θάρος), θαρρᾶλέος, πλή-
ρης θάρρους, τολμηρός, Ὅδ. 7, 9.

ΕΥΘΕΜΕΘΛΟΣ, ον, ἐπικ. ΕΥΘΕΜΕΘΛΟΣ, κα-
λῶς (στερεῶς) τεθεμελιωμένος, «γαῖα»
Ὅδ. 30, 1 ἢ.

ΕΥΘΗΝΕΑ, ἀκμάζω, προκόπτω· ὅθεν μετὰ
δοτ. τοῦ κατὰ τι, οἷον «κτῆνουν» κατὰ (ὡς
πρός) τὰ κτήνη, Ὅδ. 30, 10 (συγγ. τῷ θᾶω,
τιθήνη).

ΕΥΘΥΡΙΣ, τριχός, ὁ, ἡ, μόνον ἐπικ. ΕΥΘΥΡΙΣ,
ὁ καλὴν ἔχων τρίχα (ἢ χαίτην), ἐπὶ. τῶν
ἵππων Ὅδ. Ψ 13, 304, 354.

ΕΥΘΥΡΟΝΟΣ, ον, μόνον ἐπικ. ΕΥΘΥΡΟΝΟΣ, ἐπὶ.
τῆς Ἡῶς, ἡ καλὴν ἔχουσα θρόνον, ἢ: κα-
λῶς ἐπὶ θρόνου καθήμενη, «καλοθρονισμένη»
Ὅδ. 565, ζ 48 κ. ἀ.

ΕΥΘΥ, ἰδ. ΕΥΘΥΣ.

ΕΥΘΥΜΟΣ [-υ-], ον (θυμός), καλῆς διανοέ-
σεως, εὐνοῦς, ἀγαθός, ε 63 ἢ. Ἐπὶ. εὐθυμίας,
φαιδρῶς, «μὲ καλὴν καρδίαν», Βατρ. 159.

ΕΥΘΥΣ, Ὅδ. Ἑρμ. 355 καὶ ΕΥΘΥ, ἐπὶ. το-
πικ., κατ' εὐθεταν, «ἴσιχα», «εὐθὺ Πύλονδε»
Ὅδ. Ἑρμ. 342, Βατρ. 157.—Ἀντὶ τούτου
παρ' Ὀμ. μόνον ἰσῖς, ἰσῖς.

ΕΥΪΠΠΟΣ, ον (ἵππος), ὁ καλοῦς ἵππος
ἔχων, ἐπὶ. τοῦ ἱσχυροῦ, Ὅδ. Ἀπόλ. 210.

ΕΥΪΠΠΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Πατρό-
κλου φανευθείς, Π 417.

ΕΥΡΥΘΕΙΑ [..], ἡ, μόνον 0ηλ. ὡς τὸ εὐρυ-
γυια, (εὐρύς, ὁδός) ἡ εὐρείας, ἐκτεταμέναις
ὁδοῦς: ἔχουσα, ἐπιθετον τῆς γῆς, ὡς μακράν
καὶ κατὰ πάσας αὐτῆς τὰς διευθύνσεις: δυναμένη
νὰ ὁδεύηται, «χθών» Π 635, γ 453, κ 449 κ.
ἀ. Ὡσαύτως καὶ λ 52.

ΕΥΡΥΟΠΑ [..], ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ εὐρυόπης, ὡς
ὄνομα. Ε 265, δ 146, ὡς κλητ. Π 241, Ὑμ.
22, 4 καὶ ὡς αἰτ. κατὰ μεταπλασμὸν «εὐρύο-
πα» Α 498, Θ 206, Ξ 265, Ω 331, Ὑμ. 22,
2, εἴτε (ἐκ τοῦ σπ-, ὅπως, ὅπως) ὁ εἰς με-
γάλην ἐκτασιν ἐπιβλέπων, οἰνεῖ παντε-
πόπτης, εἴτε (ἐκ τοῦ ὄψ=νοχ) κυρ. ὁ εὐρύ-
φωνος, μεγαλόφωνος, ὁ εἰς μεγάλην
ἐκτασιν βροντῶν, βροντόφωνος, ἐπὶ τοῦ
Διός. (Οἱ ἀρχατοὶ παρέχουσιν ἀμφοτέρως τὰς
ἐρμηνείας: τῶν δὲ νεωτέρων ὑπὲρ μὲν τῆς πρώ-
της εἶνε ὁ Ἑβραίος, Οὐόλφιος καὶ Θήρσιος: ὑπὲρ
δὲ τῆς ἑτέρας: οἱ ἐκδύται τοῦ Πασσωεῖο, Λε-
ξικοῦ, εἰ δὲ ὁ Φατοῖς, Δοιδερλεῖνος, Ἀμεῖς καὶ
Δύντζερς ἐπ' ἐσχάτων. Καὶ τὴν μὲν πρώτην
ἐρμηνείαν συνιστᾷ ἡ Ὀμηρικὴ γρῆσις, καθ' ἣν
τὸ ὄψ κεῖται μόνον ἐπὶ τῆς φωνῆς τῶν ἀνθρώ-
πων καὶ ζώων, οὐχὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν
φυσικῶν φαινομένων: τὴν δὲ δευτέραν ἡ ἀναλο-
γία τῶν λοιπῶν ἐπιθέτων τοῦ Διός, ἅπερ πάντα
ἐλήφθησαν ἐκ φυσικῶν φαινομένων. Εἰς ὑποστή-
ρξιν ὅμως ταύτης τῆς σημ. τοῦ ὄψ, τοῦ ἤχου
τῶν φυσικῶν φαινομένων, ἀναφέρουσι λυρικοὶν τι
ἀπόσπασμα (τὸ παρὰ Βεργίλιον ἐν τῇ συλλογῇ
τῶν Λυρικ. ἀδέσποτ. ἀπόσπασμα 91) «εὐρύοπα
κέλαδον ὕμνων», ἐνθα ὅμως οὐχ ἦττον περὶ
ἀνθρωπίνης φωνῆς μεταχειρίσθη τὴν λ. καὶ ὁ
λυρικός. Ὁρθότερον ἦθελε μεταχειρίσθαι τις πρὸς
τὸν αὐτὸν σκοπὸν τὸ συγγενές κατὰ τὴν σημ.
«βαρυόπης» τὸ παρὰ Πινδ. Πυθ. 6, 24 «Κρο-
νίδαν βαρυόπαν στεροπῆν τε κεραυνῶν τε πρό-
τανιν». Ὁ δὲ ΓΜ. Ούόστιος καὶ ὁ Λουκάς ἐκ-
λαμβάνουσι τροπικῶς τὴν λ. ἀντὶ τοῦ παντε-
πόπτης, παντέφορος, ὁ περὶ πάντων προ-
νοῶν, ὁ πρῶτος μεταφράζει τὴν λ. ὁ τοῦ παν-
τός κυβερνήτης ἢ κοσμητήρ).

ΕΥΡΥΠΟΡΟΣ, ὄν (εὐρύς, πόρος) ποι., ἰδίως ἐπ.,
εὐρεῖς ἔχων πόρους, κατὰ πάσας τὰς ἐκτά-
σεις ἔχων περάσματα, ἐπὶ τοῦ τῆς θαλάσσης, οἷον
τὸ ΕΥΡΥΘΕΙΑ τῆς γῆς, Ο 381, δ 432, μ 2.

ΕΥΡΥΠΥΛΗΣ [..], ἔς, ἐπ. (εὐρύς, πύλη), εὐ-
ρείας, μεγάλας ἔχων πύλας, «Ἀἴδος δῶ»
Ψ 74, λ 574.

ΕΥΡΥΠΥΛΟΣ, ὁ. 4) υἱὸς τοῦ Εὐδαίμονος, ἔγγο-
νος τοῦ Ὀρμεῖνου, βασιλεὺς τοῦ Ὀρμεῖνου τῆς
Θεσσαλίας, ἐκπλεύσας μετὰ 40 νηῶν εἰς τὴν
Τροίαν, Β 736, ὅπου τιτρώσκεται μὲν ὑπὸ τοῦ
Πηλεΐδος, θεραπεύεται δὲ ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου, Α
809 ἐξ. 2) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀστυ-
παλαίας, πατήρ τῆς Χαλκιοπῆς, βασιλεὺς τῆς
νήσου Κῷ, φονευθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἡρακλέους: ἐπαν-
ερνεῖται ἐκ τοῦ Ἰλίου (Ἀπολλ. 2, 7, 1) Β

677 ἐξ. 3) υἱὸς τοῦ Τηλέβο-
χης, ἀνεψιὸς τοῦ Πριάμου, βα-
σιλεὺς ὑπὸ τοῦ Νεοπτολέμου.

ΕΥΡΥΡΕΘΡΟΣ [..], ὄν, ὁ
θρον, εὐρύρρεθρος, ἐν γέν.
Φ 444 +.

ΕΥΡΥΡΕΩΣ [..] (ὁ Βέκκ.
διηρημένως εὐρύς, πρὸς, πρὸς
ὄν, ἐπ., ὁ εἰς ῥέως ῥέων, εὐ-
εὐρύρρεος, ἐπὶ τοῦ Ἀἰῶνος
288, τοῦ Ξάνθου, Φ 304.

ΕΥΡΥΣ, Εἴα, ἴ, γεν. ἑός, ε-
εὐρεῖα ἀντὶ τοῦ εὐρύ, Ζ 691,
πλατὺς, φαρδύς, εὐρύχωρος
συχνὸν ἐπὶ τοῦ οὐρανοῦ, τῆς
σης, Β 459 «σάκος» Ν 608
«εὐρεῖς ὦμοι» Γ 227, «τεχ-
νῶν» Ε 775, «Εὐρέα εὐρεῖα» Β 575,
«στρατός» ἐκτεταμένον στρατό-
«κλῆος εὐρύ» ἐκτεταμένη φωνή
ἐπὶ δὲ καὶ ἐκτεταμένη δοξα-
ἀνθρώπων «εὐρύτερος ὦμοισιν»
Συγκρ. εὐρύτερος, Γ 194, Ε

ΕΥΡΥΣΘΕΗΣ, ἔς, ἐπ. εἰς μ-
δυναμένος, μεγαλοδύναμος,
σειδῶνος, Π 455, Θ 201, ν

ΕΥΡΥΣΘΕΪΣ, ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ
γόνος τοῦ Περσείους, βασιλεὺς τῆς
γέννησιν αὐτοῦ ἐπετάχυνεν ἡ
καὶ μὴ ὁ Ἡρακλῆς κατὰ τὸν
βασιλεύει τῶν ἀπογόνων τοῦ Π-
423 ἐξ. Οὕτως λοιπὸν ὁ Εὐ-
κύριος τοῦ Ἡρακλέους ἐπέταξ-
γνωστούς δώδεκα ἄλλους, ὁ
ἦτο νὰ φέρῃ ἐκ τοῦ Ἄδου τὸ
Θ 363, λ 631.

ΕΥΡΥΤΙΔΗΣ [..], ὄν, ὁ, υἱὸς
ὁ Ἰφίτου, φ 14.

ΕΥΡΥΤΙΩΝ [..], ἄνος, ὁ,
ρων, φ 295, πρὸς. Ἀπλδ. 2, 1

ΕΥΡΥΤΟΣ, ὁ. 4) υἱὸς τοῦ
ἐλέγετο, τοῦ Ποσειδῶνος, καὶ
ἀδελφεὸς τοῦ Κτεάτου, Β 621
Ἀμφότεροι ἐξιστράτευσαν εἰς
γῆσιν κατὰ τῶν Πυλίων καὶ
709 ἐξ., ὡς καὶ κατὰ τοῦ Ἡρ-
δρῶντας αὐτοὺς ἐφόνευσεν. Κατὰ
ρον 2, 7, 2 ἦσαν συμφορεῖς, ἐν-
τες, δῶν δὲ κεφαλὰς καὶ τέ-
ιστοῖς ποδῶν, κατὰ δὲ τὴν
βαλлон τοῦς τότε ἀνθρώπους.
λάνεως καὶ τῆς Σρατονίκης, βα-
σαλῆς Οἰχαλίας, Β 596, 730,
νῆα κατὰ τὴν Ὀδ. (13. Οἰχα-
ἴολης, τοῦ Ἰφίτου, τοῦ Μαλκί-
μος τοῖς ὅσους. Κατὰ τὸν Ὀμ.
Ἀπόλλωνος ὡς προκαλίσας αὐ-
θ 224 ἐξ., κατὰ δὲ τὸν μετὰ

τείχεϊ ἔχουσα, ἐπομ. ὀχυρά, ἐπὶ θ. τῶν Θη-
δῶν, T 99, ἰδ. ΣΤΕΦΑΝΗ.

ΕΥΣΤΡΕΠΤΟΣ, ΟΝ, μόνον ἐπ. **ΕΥΣΤΡ.** (στρέφω),
εὐστρεπτός, „καλοστρεψιμμένος, εὐπλε-
κτος, περὶ συνεστραμμένων ὑμάντων (λωρίων)
“ **Οδ.** 6 426, ο 291.

ΕΥΣΤΡΕΦΗΣ, ἔς, μόνον ἐπ. **ΕΥΣΤΡ.** = τῷ προηγ.
κεῖται ἐπὶ σχοινίων, κλωδίων καὶ ἄλλων πλεκτῶν
καὶ συνεστραμμένων, ι 427, κ 167, ξ 346· ὡσαύ-
τως καὶ ἐπὶ τῆς νευρᾶς τοῦ τόξου, O 463, καὶ
τῆς χορδῆς τῶν μουσικῶν ὀργάνων, ἦν ὀνομάζει
„εὐστρεφὲς ἔντερον οἶός“ φ 408.

ΕΥΣΤΡΟΦΟΣ, ΟΝ, μόν. ἐπικ. **ΕΥΣΤΡ.** (στρέφω) =
τῷ προηγ. „καλοστρεψιμμένος“ οἷον „οἶός
ἄωτος“ τὸ μάλλινον σχοινίον τῆς σφενδόνης,
“ **Ἰλ.** N 599, 716.

ΕΥΣΤΡΑΤΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (στρώννομαι) εὐστρωτός,
„καλοστρωμένος“, οἷον „λέχος“ **Υ.** Ἀφρ.
458, **Δήμ.** 286.

ΕΥΤΕ, ποι. καὶ Ἰων. 4) σύνδεσμος χρονικὸς
ὅτε, ἐν ᾧ, καθ' ὃν χρόνον· α.) μεθ' ὀριστ. ἐν
τῇ προτάσει, ἐπομένων ἐν τῇ ἀποδόσει τῶν ἐξῆς
μορίων „ἐνθα, τῆμος δὴ, καὶ τότε δὴ, καὶ τότε
δὴ ῥα, τότε δὴ, ἔπειτα, τόφρα δέ, δ' ἄρα“ **Z** 392,
ν 93, χ 182, ω 149, **Υ.** Ἀπ. 416, ρ 320, υ 73
κ. ἄ. πλχ. πολλάκις δὲ καὶ μόνος ὁ Δὲ ἀκολουθεῖ
ἐν τῇ ἀποδόσει, **M** 373 κ. ἄ., ἢ καὶ οὐδὲν μόριον,
A 735. Δύναται δὲ ἡ τὸν εὐτε ἔχουσα πρότασις νά
τίθεται καὶ μετὰ τὴν ἀπόδοσιν, **E** 396, **Z** 515 κ. ἄ.
(|| „Ἄξιον παρατηρήσεως εἶνε ὅτι ἡ ἀπὸ τοῦ
„εὐτε“ ἀρχομένη περίοδος συνάπτεται ἀσυνδέ-
τως πρὸς τὰ προηγούμενα, οἷον μόνου τοῦ:
εὐτε ἐπαρκούντος). β.) μεθ' ὑποτ. καὶ τοῦ Ἀν
ἀποτελεῖ χρονικὴν ἀοριστολογίαν ἐν τῷ μέλ-
λοντι, ἐκφράζει δηλ. περίστασιν ἣτις ὑποτίθεται
ὅτι γίνεται ἐν τῷ μέλλοντι, ὅταν, ἐάν ποτε,
καθ' ἣν περίπτωσιν (μεθ' ὑποτακτ.), οἷον **A** 242,
B 34, α 192, ρ 323 κ. ἄ. Συνήθως δὲ τότε ἡ
πρότασις ἢ ἔχουσα τὸν „εὐτε“ ἀκολουθεῖ ἀλλὰ
καὶ ἐντός τῆς ἀποδόσεως παρεντίθεται, οἷον
„ὁμῶς, εὐτ' ἂν μηκέτ' ἐπικρατέωσιν ἄνακτες,
οὐκέτ' ἔπειτ' ἐθέλουσιν ἐναίσια ἐργάζεσθαι“ ρ
320. Ἡ αὕτη ἔννοια ἐκφράζεται καὶ ἄνευ τοῦ
Ἀν, ἢ 202· γ.) μετ' εὐκτ. ἐκφράζει περίστασιν
πολλάκις ἐν τῷ παρελθόντι ἐπαναλαμβανομένην,
ὡσάκις, **Υμ.** 17, 8. 2) ἐπὶρ. παρομοιώσεως,
ὡς, „καθὼς“ **Γ** 40, **T** 386, ἐνθα κατὰ μὲν
τὸν Βούττιμαννον πρέπει νά γραφῇ ἡῦτ', κατὰ δὲ
τὸν Ναιήλσβαχ ἡ αὐτὸ τοῦτο, ἢ ἡῦτ', ὅπερ τότε
κατὰ συνήθειαν πρέπει νά προφέρηται, ἰδ. **Σχολ.**
καὶ **Σπίντζερ**. αὐτόθι καὶ λ. **ἩΥΤΕ**. (Κατὰ τὸν
Βούττιμαννον καὶ Ἀρτουγγ εἶνε ἀρχαιότερος δια-
λεκτικὸς τύπος ἀντὶ τοῦ ὅτε· κατὰ δὲ τὸν Κα-
πέλλμαννον σύνθετον ἐκ τοῦ εὐ καὶ τέ, σημαί-
νει δὲ τότε τὸ εὐ κατ' αὐτὸν ἀκριβῶς, σωστά,
τὸ δὲ εὐτε ὡς ἐπὶρ. χρόνου = ἀκριβῶς καθ' ὃν
χρόνον, „σωστά ὅταν“, ἐκφράζει δηλ. ὅτι πρᾶ-
ξις τις ἢ συμβάν τι εἶνε τετελεσμένον ἀκριβῶς

καθ' ὃν χρόνον ἄλλη τις πράξις ἢ συμβᾶ-
νεται. || Ἡ καθομιλουμένη μεταχειρίζε-
ται τοῦ εὐτε τὸ ὅτι, οἷον „ὅτι γύρισα
ἔφυγε“.

ΕΥΤΕΙΣΤΟΣ, ΟΝ, ἐπ., ὅ· **ΕΥΤΕΙΣΤΟΣ**,
“ **Υ.** Ἀφρ. 412, (εὐ, τεῖχος) εὐτειχιστός
ὀχυρός, “ **Τροίη**, “ **Ἰλίου**” **A** 429, ||
Μεταπαπασμένη αἰτ. „πόλιν εὐτειχίστην
(ἣτις διὰ τὸν τόνον δὲν δύναται νά ᾄ-
δῃ) ὀνομαστ. εὐτειχίης. Ἄλλ' ὁ Θῆρσιος καὶ
γράφουσιν: εὐτειχέα“.

ΕΥΤΥΜΗΤΟΣ, ΟΝ, μόνον ἐπικ. **ΕΥΤΥΜ.**, ἐπ.
εὐτυμῆτος, „κολοκοκμμένος“, πά-
ρα σκυτομοικῶν ἔργων, ὑμάντων, τελευτῶν
“ **Ἰλ.** H 304, **K** 567, φ 30 κ. ἄ.

ΕΥΤΥΦΗΣ, ἔς, ἐπικ. **ΕΥΤΥ** (τρέφω), ἐπ.
παχύς, „καλοθρεμμένος“ οἷον „ὄ-
“ **Οδ.** ι 425, ξ 530.

ΕΥΤΥΗΣΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, χωρίον τῆς Βοιωτίας
σίων τῶν Θεσπιῶν ἔχον μαντεῖον τοῦ Ἀ-
νός, **B** 502, πρὸλ. **Στράβ.** 9, 2, 28 (Κα-
φανον τὸν Βυζάντ. ὀνομάσθη οὕτως·
δι' αὐτοῦ διερχομένων πολλῶν ὁδῶν).

ΕΥΤΥΗΤΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. **ΕΥΤΥ**, ἐπ.
„καλοτροπημένος“ (κατὰ δὲ τὸν Δο-
κόλως δυνάμενος νά τροπηθῇ, ἐπομ. μ.
τροφερός) „λοδοί“ **E** 182 f.

ΕΥΤΥΚΑΣ, ἰδ. λ. **ΕΥΤΥΚΕ**.

ΕΥΤΥΚΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. **ΕΥΤΥ**, (τροχός),
ὠραίου ἔχων τροχούς, „ὄρμα, ἄρμα“
438, **Ω** 150, ξ 72 κ. ἄ.

ΕΥΤΥΚΤΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (τυκτός), εὐποιή-
τως κατεσκευασμένος, „καλοκαμ-
μένος“ ἐν γέν. εὐμορφος, „κλιστή“ **K** 566, **N**
423, „κυνή“ **Γ** 336 κ. ἄ. „ὑμάντων“
N 26.

ΕΥΤΥΜΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (ῥυμος), πολυ-
κυρ. πολλοὺς ῥυμούς ἔχων, ἀκούων,
49, 207.

ΕΥΤΥΜΕΛ (εὐφημος) κυρ. μεταχειρίζο-
μαι, τούτεστι καλοῦς, αἰσίους λόγους,
φύγω τοὺς κακὸν τι προσηγορευόμενους
(μαίνοντας), ἰδίως ἐπὶ θρησκευτικῶν τελε-
ῶν γέν. εὐσεβῶς σιωπῶ, παρασκευάζω
προσευχὴν, **I** 171 f.

ΕΥΤΥΜΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Τροίζηνου, πλ.
τῶν Τρώων, ἡγεμὼν τῶν Κικλῶνων, **B** 8

ΕΥΤΥΜΑΣ, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ εὐθυμῶς (ἢ
διὰ καλὸν λόγων, εὐνοϊκῶς, “ **Υ.** Ἀπ.

ΕΥΤΥΜΗΣ, οἱ, ὁ, βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος
παρὰ τὸν Σελλήντα, ποταμὸν τῆς
Θεσπρωτίας, **O** 532 (ἰδ. **Εὐφών**).

ΕΥΦΟΡΒΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πάνου, ἐνός
δρειοτάτων Τρώων, ὁ πληγώσας τὸν Πά-
ρι καὶ φονεὺς ὑπὸ τοῦ Μενελάου, **Π** 806
59. (Ὁ Πυθαγόρας ἐνόμιζεν ὅτι ποτὲ αὐτὸς
ἦεν οὗτος ὁ Εὐφορβός, ἰδ. Διογ. Λαέρτ. 8.
ΕΥΦΡΑΔΕΩΣ [...], ἐπὶρ. ἐκ τοῦ εὐφ-
ραδῶ

αὐτὸς μετέπειτα κατὰ πρότερον ἀπαντά-
το φράζω· εὐφραδῶς, εὐγλώττως,
“ **ε** 352 f.

ΕΥΦΡ. (ἀμφοτέρα παρ' Ὀμ.)
ἰων. -ανέω, ἀόρ. εὐφρηνα. 1) Ἐ-
φραίνω, φαιδρύνω, εὐχαριστῶ, τινά,
44, “ τινά ἐπέεσσιν” **E** 102, “ νόημα
82. 2) Μέσ. εὐφραίνωμαι, εὐχα-
σμαι, **ε** 311.

ΕΥΦΡ. ΟΝ, ἐπικ. **ΕΥΦΡ.** (φρονέω)
ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, **ε** 228
“ **Ο** Βέκκ. ἐν τῇ Β'· καὶ “ **Α**μεῖς γράφου-
μενος εὐφρον. Κατὰ δὲ τὸν Κλάσσην
πρόβλεπον ἐκ τοῦ εὐ καὶ φρονέω, ἀλλὰ
ἐν τοῦ εὐφρων = ἄτι. εὐνοῦσι).

ΕΥΦΡ. ἰων. -θέλω, τὸ καλόν, εὐνοῦ-
μενος, ὡς σημ. καὶ τὸν εὐφρο-
νέμενον (κατὰ τὸν Νίτσην)· εὐρί-
νον κατὰ μετοχὴν ἐν τῷ τυπικῷ στίχῳ
εὐφρονέων ἀγορήσατο **A** 73, <

ρας, P 639. 5) κρατῶ τι τῶν ἑαυτοῦ, «κα-
κῶν ἀπο χεῖρας ἔχουσαι» νά κρατῶσι τὰς χε-
ρὰς των μακρὰν τῶν κακῶν, γ 316. (Οὕτως οἱ
νεώτεροι, πλὴν τοῦ Φαίσιος, ὅστις γράφει ἀνευ
ἀναστροφῆς κακῶν ἀπό, συνάπτων τὴν πρόθε-
σιν πρὸς τὸ «ἔχουσαι»).

ΕΨΙΑΜΑΙ, ἐπ., ἀποθ., πα(ζω, διασκεδάζω,
τέρπομαι, Ὀδ. ρ 530 μετὰ δοτ. «μολπῇ καὶ
φόρμιγγι» διασκεδάζω με τὴν μ. ἢ τέρπομαι εἰς
τὴν μ., φ 429. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίδολος. Ἀνα-
φέρεται μὲν ἐκ τοῦ 4 ἀποσπάσμι. τοῦ Σοφοκλ.
οὐσιαστικόν τι ἐψία (ὁμιλία), ὅπερ οἱ Γραμμα-
τικοὶ ἀπιδύων παρὰ γούσιν ἐκ τοῦ ἔπος, ὁ δὲ
Πλάτωνος ἐκ τοῦ ψία, ὁ δὲ παλινὸν τι διὰ ψή-
φων καὶ ταῦτόν ἴσως τῷ ἐψία, ἀλλὰ καὶ τοῦτο
οὐχ ἥττον σκοτεινόν κατὰ τὴν ἐτυμολογίαν).

ἐψ., ἐψ., ἴδ. ἐψ.

ἐψα, ἴδ. ἐσα.

ἐψέει, ἴδ. ἐοικα.

ἐψάποι, ἴδ. ἐσάποι.

ΕΨΜΕΝ, μόνον T 402 † «ἐπεὶ χ' ἐψμεν πο-
λέμοιο», ὅπερ κατὰ τοὺς πλείοντες γραμματι-
κούς σημαίνει ἄδην ἔχουμεν, πληρωθῶμεν,
κορεσθῶμεν, ἀνάγουσι δὲ τὴν λ. ὡς ὑποτ. τοῦ
β'. παθ. ἀορ. εἴς τι θέμα ἐπ=πληρῶ, κορέννυμι.
Τῶν δὲ νεωτέρων οἱ μὲν τονίζοντες ἔωμεν θεω-
ροῦσιν αὐτὴν ἄ. πληθ. τῆς ὑποτ. τοῦ ἐνεργ. ἀορ.
β'. τοῦ ἴνμι ἀντὶ τοῦ ὤμεν, με σημ. ἀμετά-
βατον· ἀφ' οὗ πρὸς ὡμεν τοῦ πολέμου· οἱ δὲ γρά-
φοντες κ' ἔωμεν (κατὰ τὸν ΜΕ. ἐν λ. Ἰάκιν)
θεωροῦσιν αὐτὴν ὡς ὑποτ. τοῦ ἐνεστ. τοῦ λῶ=
κορέννυμι καὶ κορέννυμαι, ἥτις κυρίως ἔπρεπε
νά ᾔνεσθαι, διὰ δὲ τὸ μέτρον ἐπικ. γίνεται
ἔωμεν καὶ μεταβάλλει καὶ διάθεσιν· ἀφ' οὗ κο-
ρεσθῶμεν Ὁ Φαίσιος φυλάττει τὴν συνήθη γρα-
φὴν καὶ ἀνάγει ὁμῶς τὴν λ. εἰς τὸ λῶ· ὁ δὲ
Σπίτζενρος ἐμμένει εἰς τὴν ἀρχαίαν παράδοσιν
καὶ ἐρμηνεύει, ἴδ. Excurs. XLXI.

ἐψν, ἴδ. εἰμί.

ἐψνοχοί, ἴδ. οἰνοχοί.

ἐψρεῖ, ἴδ. ἐσα.

ἔω, ἐπ. καὶ εἴω, Γ 291, ρ 390 κ. πλχ. Α'.)
σύνδεσμι. χρονικός, σημαίνων, 1) τὸ σύγχρονον
τὸ κατὰ παράτασιν, ἐν ὅσῳ, ἐν ᾧ, «ὅσον και-
ρὸν», μεθ' ὁριστικῆς καὶ μάλιστα χρόνου ἐνεστ.
καὶ παρατατ. ὅταν τὸ ἐν τῇ χρονικῇ προτάσει
περικυβανόμενον ᾔνεί τι θετικόν, «ἔως ὃ ταῦθ'
ὤρμαινε» Α 493, «ἔως θεοῦσι» Ρ 727. Ἐν τῇ
ἀποδόσει τίθεται συνήθως τὸ τέως, ἀλλὰ καὶ τὸ
τόφρα, μ 327 κ. ἄ. καὶ τόφρα δὲ, Κ 514, Λ
404, Ο 539 ἢ καὶ μόνον δὲ, Α 493, δ 420,
«ἦσθι δ' ἔως ὃ τ' αἰοῖδ' αἰοῖδ'» ἔτρωγε δὲ ἐν ὅσῳ
ὃ αἰοῖδ' ἐψαλλε, ρ 358 (ἢ ἐνθα ὃ τέ ἀνῆκει εἰς

τὸ ἔως· ὥστε τὸ ἔως ὃ τ' = ἔως τε ὃ
ἔς τε κ. ἄ. Ὁ δὲ Ἀμεῖς νομίζει ὅτι
πλεονάζει καὶ ἐνταῦθα ὡς ἐν τῇ συντάξει
ὑπερ. Ὁ δὲ Δύντζερς ἀνυποστάτους θεω-
ρεῖ ταῦτα· ἐρμηνεύει, νομίζει ὅτι μετὰ
μακρὰ ἡνέχασε τοὺς παλαιούς ἐκδοτάς,
θέντας ἐκ τοῦ λ 368, νά προσθέσωσι τὸ
διὰ τοῦτο διορθῶναι αὐτὸς τὸν στίχον
ἦσθι δ' εἰς αἰοῖδ' αἰοῖδ' κτλ.). 2) τὸ
τέως, ἔως οὗ, ἔως ὅτου, «ὡς ὅπου
μεθ' ὁριστ. χρόνου ἀορίστου, «ἔως φέ-
ουσι» ἔως οὗ ἔχασε τὴν ζωὴν του, Δ
123· β') μεθ' ὑποτ. καὶ τοῦ Κέν, ὅταν
νικῶν τέρμα παριστᾶται ὡς ἐν τῇ μέλλ.
πόμενον, [ἔως ἄν], «ὡς νά», «ἔως
πολέμοιο κτεῖν» Γ 291, Ω 183· γ')
κτικῆς ἀπλῆς ἐπὶ τῆς αὐτῆς περιστάσεως
ὅτι ὁ χρόνος ἐξ οὗ ἐξαρτᾶται, ὁ χρόνος
δόσεως, εἶνε παρῳχημένος, «ἔως οὗ Φε-
μύει» ε 386, «ἔως θερμαίνονται» ἴδ.
εὐκτικῆ αὐτῇ ἔχει τὸ Κέν, ὅταν ἡ ἐπι-
τήματος παριστᾶται ὡς ἐκ περιστάσεως
τέρας, «ἔως κ' ἀπὸ πάντα δοθεῖν» δ 78.
τῇ Ὀδ. πολλάκις κεῖται εἰς ἑκφρασιν
τοῦ, ἴνα, «διὰ νά» (ὡς καὶ τὸ ὄφρα
δ 800, ζ 80, τ 367. Β'). ἐπὶ ῥήματι
ἀντὶ τοῦ τέως, ἐπὶ τινι χρόνῳ, ὡς
πινά, «ὡς ἔναν καιρὸν», συνήθως·
μετὰ τοῦ Μέν, Μ 444, Ν 443, Ο 271,
730, δ 448, γ 426. Τότε δηλ. κεῖται
κατὰ παράλειψιν τῆς προτάσεως· του, ἴ-
λως ἀναπληροῦται ἐκ τῆς ἀποδόσεως,
ἔχει τὸν φυσικὸν αὐτοῦ χρόνον μόνον ὅ-
ταν τοῦ δὲ ἄλλοι εἶνε ἡ κατὰ συνίτησιν
λαβὼν, ὡς Ρ 727, δ 448 κ. ἄ., ἢ ἀπὸ
χαῖον, προφερόμενον εἰς, Α 493, Κ
ὅπως καὶ ὄντως γράφουσιν αὐτὸ ὁ Θί-
Ερμάννος, Δινδόρφος, Βέκκ. ἐν τῇ Β'.
μεῖς. «Ἄλλοι δὲ τινες θέλουσιν ἀντὶ τοῦ
ταχὺ νά γράψωσιν εἰς· ὁ δὲ Βέρν-
ἀντὶ τοῦ εἰς. ἢ. Εἶνε λίαν ἀξιοσημεί-
ἐν τῇ καθομιλουμένη τὸ διασωθῆναι τοῦ
προφέρεται· ὡς, οἶον· «ὡς ἔς τὸν οὐρανόν»
ἔς τὰ δέκα· «ἔως εἰς τ. οὐ., ἔως εἰς τὴν
ἴσως μαρτυρεῖ τὴν συνίτησιν).

ἐπει, ἴδ. εἰμί.

ἐπει, ἴδ. ἐπ.

ἐσφόρος, ὄν (ἔως, φέρω), δ φέρων
γῆν, ὡς κύρ. ὄν. Ἐσφόρος, ὁ λεγόμενος
ρον, «Λυγερνός», τὸ ἄστρον τῆς αὐ-
226 †, κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 381, καὶ
Ἀστροφ. καὶ τῆς Ἡοῦς. (Τὸ ἔως. καὶ
ζῆσιν μονοσύλλαβον).

Ζ

Ζ

Ζεύγλη

τὸ ἔκτον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφαβή-
του· αὐτοῦ σημειοῦται ἡ ἑκτη ῥαψωδία.
ἢ ὅσῃ μακρότης ἡ πρὸ τοῦ ζ ὡς διπλοῦ
ῥαψωδία ὀλιγωρεῖται πρὸ τινων κυρίων ὀνο-
μασθέντων ἀρχομένων, οἷον πρὸ τῆς λ. Ζά-
κα Ζέλια, ἴδ. τὰς λ.).

Ζ, μόριον ἀχώριστον, ἐπιτακτικόν, μόνον
ἐν ἀρχῇ· διὰφορον τοῦ δα-, πολὺ· οὕτως ἐν
Ζάκος, Ζάκοτος κ. ἄ. (Παράγεται ἐκ
Ζ, ὡς τοῦτο καταφαίνεται καὶ ἐκ τῆς
διαλέκτου, ἐνθα ὑπάρχουσι πολλὰ πα-
ρὰ ἀποδεικνύοντα τὴν μεταβάσιν τῆς
τῆς Ζ, καὶ ἐκ τῆς καθομιλουμένης, ἐν ᾗ
παρὰ Ζάκος· ἀντὶ τοῦ διὰκος, Ζά-
κα Ζαβόλη· ἀντὶ τοῦ διὰβόλος, δια-
βόλος· Ζάκος· ἔγινε τῇ μεσολαβήσει τοῦ
ἐξ ἧς καὶ ἡ πρόθεσις Διὰ ἐν τῇ καθομι-
λουμένη).

Ζ, ἐπ. γεν. ἐός (Ζα-, ἀημι) ἐτε-
τα Ζαῖν ἀντὶ τοῦ Ζαῖν (κατὰ τὸ Σωκρά-
τη τοῦ Σωκράτη· ὁ δὲ Ἀρενς νομίζει ὅτι
τῇ ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ Ζαῖν. ἢ. Ἀλλὰ δὲν
ἀπὸ νά θεωρηθῇ ὡς σύμφωνόν τὸ ν· ἂν ᾖ
ὅτι εἶνε ἐναντίον πάσης ἀναλογίας) μ 313,
Ζ, δυνατός, «ἄνεμος» Μ 157, ε 368.
Ζα-, ἐπ. γεν. Ζα-, ἀημι) ἐτε-
τα Ζαῖν ἀντὶ τοῦ Ζαῖν (κατὰ τὸ Σωκρά-
τη τοῦ Σωκράτη· ὁ δὲ Ἀρενς νομίζει ὅτι
τῇ ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ Ζαῖν. ἢ. Ἀλλὰ δὲν
ἀπὸ νά θεωρηθῇ ὡς σύμφωνόν τὸ ν· ἂν ᾖ
ὅτι εἶνε ἐναντίον πάσης ἀναλογίας) μ 313,
Ζ, δυνατός, «ἄνεμος» Μ 157, ε 368.
Ζα-, ἐπ. γεν. Ζα-, ἀημι) ἐτε-
τα Ζαῖν ἀντὶ τοῦ Ζαῖν (κατὰ τὸ Σωκρά-
τη τοῦ Σωκράτη· ὁ δὲ Ἀρενς νομίζει ὅτι
τῇ ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ Ζαῖν. ἢ. Ἀλλὰ δὲν
ἀπὸ νά θεωρηθῇ ὡς σύμφωνόν τὸ ν· ἂν ᾖ
ὅτι εἶνε ἐναντίον πάσης ἀναλογίας) μ 313,
Ζ, δυνατός, «ἄνεμος» Μ 157, ε 368.

Ζα-, ἐπ. γεν. Ζα-, ἀημι) ἐτε-
τα Ζαῖν ἀντὶ τοῦ Ζαῖν (κατὰ τὸ Σωκρά-
τη τοῦ Σωκράτη· ὁ δὲ Ἀρενς νομίζει ὅτι
τῇ ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ Ζαῖν. ἢ. Ἀλλὰ δὲν
ἀπὸ νά θεωρηθῇ ὡς σύμφωνόν τὸ ν· ἂν ᾖ
ὅτι εἶνε ἐναντίον πάσης ἀναλογίας) μ 313,
Ζ, δυνατός, «ἄνεμος» Μ 157, ε 368.
Ζα-, ἐπ. γεν. Ζα-, ἀημι) ἐτε-
τα Ζαῖν ἀντὶ τοῦ Ζαῖν (κατὰ τὸ Σωκρά-
τη τοῦ Σωκράτη· ὁ δὲ Ἀρενς νομίζει ὅτι
τῇ ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ Ζαῖν. ἢ. Ἀλλὰ δὲν
ἀπὸ νά θεωρηθῇ ὡς σύμφωνόν τὸ ν· ἂν ᾖ
ὅτι εἶνε ἐναντίον πάσης ἀναλογίας) μ 313,
Ζ, δυνατός, «ἄνεμος» Μ 157, ε 368.
Ζα-, ἐπ. γεν. Ζα-, ἀημι) ἐτε-
τα Ζαῖν ἀντὶ τοῦ Ζαῖν (κατὰ τὸ Σωκρά-
τη τοῦ Σωκράτη· ὁ δὲ Ἀρενς νομίζει ὅτι
τῇ ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ Ζαῖν. ἢ. Ἀλλὰ δὲν
ἀπὸ νά θεωρηθῇ ὡς σύμφωνόν τὸ ν· ἂν ᾖ
ὅτι εἶνε ἐναντίον πάσης ἀναλογίας) μ 313,
Ζ, δυνατός, «ἄνεμος» Μ 157, ε 368.

Ζα-, ἐπ. γεν. Ζα-, ἀημι) ἐτε-
τα Ζαῖν ἀντὶ τοῦ Ζαῖν (κατὰ τὸ Σωκρά-
τη τοῦ Σωκράτη· ὁ δὲ Ἀρενς νομίζει ὅτι
τῇ ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ Ζαῖν. ἢ. Ἀλλὰ δὲν
ἀπὸ νά θεωρηθῇ ὡς σύμφωνόν τὸ ν· ἂν ᾖ
ὅτι εἶνε ἐναντίον πάσης ἀναλογίας) μ 313,
Ζ, δυνατός, «ἄνεμος» Μ 157, ε 368.
Ζα-, ἐπ. γεν. Ζα-, ἀημι) ἐτε-
τα Ζαῖν ἀντὶ τοῦ Ζαῖν (κατὰ τὸ Σωκρά-
τη τοῦ Σωκράτη· ὁ δὲ Ἀρενς νομίζει ὅτι
τῇ ἀνάγνωσις ἀντὶ τοῦ Ζαῖν. ἢ. Ἀλλὰ δὲν
ἀπὸ νά θεωρηθῇ ὡς σύμφωνόν τὸ ν· ἂν ᾖ
ὅτι εἶνε ἐναντίον πάσης ἀναλογίας) μ 313,
Ζ, δυνατός, «ἄνεμος» Μ 157, ε 368.

ΖΑΦΛΕΓΗΣ, ἐπ. (φλέγω), ἐός, κυρ. δυνατὰ
φλέγων· μόνον μεταφ. πολὺ φλογερὸς, θερ-
μουργός, ζωηρός, ὡς σημεῖον μεγάλης ζωτι-
κῆς δυνάμεως, ἀκμάτος δραστήριος, ἐπὶ ἀν-
θρώπων, Φ 465 †, ἐπὶ ἰππων, Ψ 7, 8.

ΖΑΥΡΗΣ (Ἰων. ἀντὶ τοῦ ζαυράς, ἐκ τοῦ ζα-
καί ἡ χράω), ἐπ. γεν. ἐός, σφοδρῶς, ἐπι-
πίπτων, ὀρμητικὸς, ἀκάθεκτος, ἐπὶ ἀνέμων
Ψ 528, ἐπὶ πολεμιστῶν, Μ 347, 360, Ν
684. Ἐν τῇ τελευταίῳ χωρίῳ ἀποδοτέον τὸ
ἐπὶ θ. εἰς πάντας ἐν γένει τοὺς πολεμιστάς.

ζάα, συνηρ. ζῆ, ἴδ. ζῆα.

ΖΕΙΑ, ἡ, κυρίως, κατὰ πᾶσαν πιθανότητα,
«γεννημα», σιτηρὸν ἐν γένει, πρὸλ. ΖΕΙΑΡΟΣ·
κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ζῆα συγγενὸς τῷ
ζῆα, ζῆα· ἄρα· πᾶν ὅτι πρὸς τὸ ζῆν ἐπιτήδειον.
Ἰδίως δὲ ἔπειτα εἰδὸς τι γεννήματος, ὁμοιάζον τῷ
σίτῳ, ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις μάλιστα καλ-
λιεργούμενον, τὸ λεγόμενον σήμερον, ὡς μοι εἴ-
πον, «Ζειά», παρ' Ὁμ. χρήσιμον ὡς φορτὴ τῶν
ἰππων, δ 41, 604, καὶ μόνον κατὰ πληθ. ἀριθμὸν.
Κατὰ τὴν συνήθη γνώμην ἡ Ζειά εἶνε ἡ ἄλλως
λεγόμενη ὄλυρα, Γαλλ. épeautre, Γερμ. Din-
kel ἢ Spelt. Ἀλλ' ὁ Σπρίγγελ ἐν τῇ ἱστορ. τῆς
Βοτανικῆς I. σ. 36 ἀποδεικνύει ὅτι εἶνε δύο διά-
φορα εἶδη ἡ ὄλυρα καὶ ἡ Ζειά, καὶ ὅτι τὸ μὲν
πρῶτον εἶνε τὸ ὑπὸ τῶν φυτολόγων triticum
Spelta, ἡ δὲ Ζειά τὸ triticum Zea, ὅπερ κόκ-
κους μὲν ἔχει ὡς τοὺς τῆς κριθῆς, στάχυας δὲ
μακροτέρους. ἢ. Σημειωτέον ἐν τοῦτοις ὅτι κατὰ
τοῦ Γαληνοῦ τὴν μαρτυρίαν ἐν Θράκῃ καὶ Μα-
κεδονίᾳ ἡ Ζειά ἐλέγετο βρίζα· «βρίζαν» δὲ
καὶ σήμερον ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς λέγει τὸ secale,
Γαλλ. seigle, Γερμ. Roggen.

ΖΕΙΑΡΟΣ, ὄν (Ζειά, δωροῦμαι), γεννήματα
δωρούμενος, σιτοδότης, «Ζεῖδ. ἄρουρα» σι-
τοδότρια γῆ, Β 548, γ 3 κ. ἄ. (ἢ. Τῶν δὲ ἀρ-
χαίων γραμματικῶν τινες, οἷον ΜΕ, Ἡσύχιος
καὶ Εὐστάθιος ἐτυμολογοῦσιν ἥττον πιθανῶς ἐκ
τοῦ ζῆν καὶ δωροῦμαι, οἰοῦνται· βιόδωρος, ἢ
ζωοποιός).

ΖΕΛΕΙΑ, ἡ, πόλις τῆς Τριφάδος, εἰς τὴν ὑπώ-
ρειαν τῆς Ἰδης, ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἀνή-
κουσα εἰς τὴν Κύζικον, Β 824, Δ 403. Ἰδὲ καὶ
ἀνωτ. Ζ.

ΖΕΞΕΝ, ἴδ. ζῆα.

ΖΕΥΓΛΗ, ἡ (Ζεύγνυμι), τὸ μέρος τοῦ ζυγοῦ,
εἰς δὲ ἐμβαίνει ὁ τράχηλος τῶν ζευγομένων ζώων,
«Ζεύλα», ὁ δὲ Ζεύλα. Ὁ ζυγὸς ἄρα εἶχεν, ὡς
καὶ σήμερον παρ' ἡμῶν, δύο ζεύγλα· καὶ δύο
«λέπαθνα» (ἴδ. τὴν λ.), δύο δηλ. πλατεῖς ἱμάν-
τες.

Λατ. subligaculum, οἷον τοῦ παλαιστοῦ, Ψ 683. **ζάνη**, ἡ (ζώνυμι). 1) „ζώνη, ζωνάρι“, ἰδίως τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἔφερον αὐτὴν ὑπεράνω τῶν σφύρων οὕτως, ὥστε τὸ περισφιγγόμενον ἐνδύμα ἐσχημάτιζε πολλὰς πτυχάς, Ξ 181, ε 234, κ 544. Ὅθεν τροπικῶς «παρθενικὴν ζώνην λῶω» λ 215, «παῖδα ὑπὸ ζώνῃ τίθεμαι» εἶμαι ἔγκυος, Γ. Ἀφρ. 256. 2) συνεκδχ. „ἡ μέση“, «ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος», ὡς λέγει ὁ Ἀπολλών., «Ἀρεὶ ζώνην ἔκελος» ὅμοιος κατὰ τὴν ζώνην μέτον Ἀρη, ἔχει μέσην ὥσαν τοῦ Ἀρεως, Β 479, ἐνθα ἀντιτίθεται πρὸς τὸ στέρονον, «κατὰ ζώνην νόξε» Α 234. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ἐν ἀμφοτέροις τοῖς χωρίοις ἀντὶ τοῦ **ζαντήρ**.

ζάννιμι [-], ἀφρ. ἔξωσα· μέτ, ἀφρ. ἔξωσάμην, θαμιστ. παρτατ. μέσ. ζωννύσκετο Ε 857. ζωννύονται γ'. πληθ. τῆς ὑποτ. ἀντὶ τοῦ ζωννύονται ω 89 (κατὰ τὸν Ἀρεν καὶ Φαίτιν, ὅτε πρέπει ἐν τῇ αὐτῇ στίχῳ νὰ γραφῇ: ἐπεννύωνται· ὁ δὲ Ἀμείς περιττὰ κρίνων ταῦτα πάντα νομίζει ὅτι δύναται καὶ ὀρις. νὰ ἀκολουθῇ μετὰ τὸ: ὅτε κεν). 1) Ἐνεργ. ζωννύω, „ζώνω“, ἰδίως πρὸς μάχην σ 76. 2) Μέσ. ζωννύομαι, „ζώνομαι“, «ζωστήρι» Κ 78, «ράκεσιν περὶ μήδεα» σ 67· μετ' αἰτ. πράγματος: «μίτρην, ζώνην, χαλκόν» ζώνομαι τὴν μίτρην, ζώνην κλ., Ε 857, Ξ 181, Ψ 130, ἀπολελ. ζώνομαι, „ἀνασκομδώνομαι“, ἐτοιμάζομαι πρὸς μάχην ἢ ἀγῶνα, Α 15, Ψ 685, 710, σ 30, ω 89.

ζῶς, ἡ, ὅν, „ζωντανός“, ζῶν, «βροτός» ψ 187, «ζῶν ἐλεῖν τινά» Π 50, «ζῶς κατερύκεται» α 197· πολλάκις ὡς οὐσιαστ. «ζῶοις μετεῖναι» Χ 388, Ψ 47 κ. ἀ—Πρὸς τούτοις ὑπάρχει καὶ σπανιώτερός τις ἐπικ. τύπος **ζῶς** (ἐκ τοῦ **ζῶς**), Ε 887, αἰτ. ζῶν, ὅπ. ὁ Σπιτζένερος τονίζει: ζῶν, Π 445).

ζωρός, ὅν (ζῶη, ζῶός), κυρ. ζωντανός, ζωηρός, δυνατός· ὅθεν ἐπὶ αἵνου, γενναῖος, «δου-

νατός», ὁ παρέχων ζῶην (ὀρθότερον παρὰ τὴν ἐρημνίαν: ἄκρατος, ἄδολος). Ὡς μόνον εὐρίσκειται: «ζωρότερον κέραις» β 103· τὸν κρατῆρα δυνατότερον οἶνον, Ι 203· φωτέρας τὰς ἐρμηνείας συμμιδᾷζει ἡ ὀρθότερον νεωτέρων ἐτυμολογία ἢ ἐκ τοῦ ζῶος· β 103· «ζῶος» καὶ τὸ τοῦ Ἡσυχίου «ζῶος» καὶ «ζῶη: τὸ ἐπάνω τοῦ μ. ὁ ἀφρός δηλ. Ἐκ τούτου λοιπὸν ζωηρός, ζωρός: κυρ. ἀφρώδης, ἀφρίζων· εἶνε ὁ δυνατός τε καὶ ἄκρατος οἶνος).

ζαντήρ, ἦρος, ὁ (ζώνυμι). 1) ζαντήρ τῶν πολεμιστῶν, ὁ περιζωννύμενος τὴν μέσην ἐπάνωθεν τῆς «μίτρας» εἰς τὴν τῆς κοιλίας οὕτως, ὥστε ἐκάλυπτε τὸ μέρος τοῦ θώρακος καὶ τὸ ἄνω τοῦ ὀπίσθου (ἰδ. τὴν λ.), καὶ συνεκράτει ἀμφοτέρω, εἰς, 186, 215, Γ 414. Εἰκάζεται ὅτι τὸ μᾶτινος καὶ πεποικιλμένος (ὅθεν: «πανσοῖνικι φαεινός» Π 305) καὶ πιθανῶς διὰ τῶν, ὅ ἐ μεταλλίνων πετάλων σκεπασμένον, ὅ ἐ μεταλλίνων πετάλων σκεπασμένον, 237. Συνείχετο δὲ διὰ τῶν «ὀλέων» τῶν πορπῶν, περονῶν Δ 132. (||. Ἄναλογοι πρὸς τὸ τῶν ἀρματωλῶν „σελάχι“). 2) ζῶν, „ζωνάρι“· ὅχι τὸ πολεμικόν, ἀλλὰ ρισφίγγον τὸν χιτῶνα περὶ τὴν μέσην, (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).

ζῶστρον, τό, = **ζάνη** 1), ζ 38 †. **ζῶη**, ποι. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ **ζῶα**, ζῶ, Γ 6 132 κ. ἀ. Πολλάκις συνάπτεται μετὰ τῶν ῥᾶν φάος Ἡελίοιο· Σ 61, δ 540 κ. ἀ. αἰτ. «ζῶειν ἀγαθὸν βίον» διὰ γὰρ βίον ἀντὶ „ζῶα καλὴν ζῶήν“, σ 491. Ὁ Ὀμ. ἔχει τῆς μετοχῆς ζῶντος ἐκ τοῦ **ζῶα** Α 88· ὅμως ὁ Δοιδεργ. θεωρεῖ συγκεκ. ἐκ τοῦ ζῶος μόνον τὸν ἐκτενέστερον τύπον ζῶω, κτλ., μετοχ. ζῶοντος, ἀπαρφ. ζῶειν, μένας, ζῶέμεν· παρτατ. ἔζων.

καὶ ὁ Εἰ) ἄν, «ἔφρα καὶ ἔκτωρ εἴσε-
καὶ ἐμὸν δῦρον μαίνεται» ἵνα μάθῃ ὁ Ἐ-
καὶ τὸ ἐμὸν κτλ., Θ 414, ν 415, ἐνθα
ἐκείνος γράφει: εἰ) Π 138, Γ 325· ἐν δὲ
ἐκείνῳ ἐρωτῆσει, ἡ, ὡς οἱ παλαιοὶ
καὶ ἔλεγον, ἐν διαπορήσει μετὰ διαζεύ-
καὶ «ἡ—ἡ» (ἀνθ' ὧν ἐν τῇ πεζῇ λό-
γῃ) ἄν—ἡ Α 490, α 175, ζ 142 κ. ἀ.
ἡ κανόνα τῶν παλαιῶν γραμματικῶν
τοῦ Ἡρωδιανοῦ πρέπει ἐν τῇ συνθέτῃ
ἐρωτήσει νὰ γράφωμεν: ἡ (ἡς)—ἡ (ἡς),
ἐρωτῆσαι νὰ γράφωμεν: ἡ (ἡς)—ἡ (ἡς),
ἐρωτῆσαι οἱ νεώτεροι ἐκδίδουσι Βένκερος,
καὶ Ἀμείς· ὁ δὲ Διοδόροιο καὶ Βαυμλε-
τῶν εἰς τὴν παραδεδομένην γραφὴν:
6.) χρησιμεύει εἰς ἔκφρασιν δευτέρας
καὶ, ἥτις ἡ ἀκριβέστερον ὀρίζει γενικωτέ-
ρα προλαβοῦσαν, ἡ περιλαμβάνει εἰκαζο-
μενὰ ἀπόκρισιν εἰς ταύτην, οἷον «τίπτε-
καὶ ἵνα ὕδριν ἴδῃ» Α 203, Ε 466,
δ 710, ρ 736. (Καὶ ἐν ταύτῃ τῇ περι-
καὶ ἀνωτέρω ἐκδίδουσι γράφουσιν: ἡ). γ')
καὶ συνθετῇ ἐρωτῆσει τίθεται διπλοῦς ἡ—
ἡ ἐν τῇ πεζῇ λόγῃ: πότερον—ἡ) «τέων
ῥᾶν ἐς γὰρ ἰκάνω; ἡ ῥ' οἱ γ' ὕδρι-
νὰ φιλόξενοι» ζ 120 κ. ἀ. πλη. (Ὁ Βέν-
καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδίδουσι, πλην τοῦ Διν-
καὶ Βαυμλ., γράφουσιν: ἡ—ἡς. Γ')
καὶ συγκριτικὸν ἡ διαφορικόν, ἡ,
Λατ. quam, τίθεται μετὰ λέξεως σύγκρι-
καρῶν σημαίνουσας, οἷον «γύπεσιν φίλ-
αλόχοισι» Α 462 κ. ἀ. πλη., μετὰ τὸ
καὶ Κ 404, μετὰ τὸ «ἄλλοις» τ 267,
«πρότερος» Φ 486, μετὰ τὸ «βρού-
(ἰδ. τ. λ. 3)), μετὰ τὸ «φθάνω», οἷον
«πέζος ἐὼν ἡ ἐγὼ σὺν νηὶ μελαίνῃ» λ
καὶ ὡς μεταξὺ δύο συγκριτικῶν, ὅταν δύο
εἰς πράγματός τινος πρὸς ἀλλήλας παρα-
ταί, οἷον «πάντες κ' ἀρησαίαι» ἐλαφρό-
πῶδας εἶναι ἡ ἀφνεϊότεροι χρυσοῖο· πάν-
ῃ γοντο νὰ ᾔνε μάλλον ἐλαφροὶ εἰς τοὺς
ἡ (παρά) πλούσιοι, α 164. (Κατὰ τὸν
καὶ μάλλον ἐλαφροὶ εἰς τοὺς πόδας ἡ βεβα-
καὶ ὑπὸ χρυσοῦ καὶ εὐθῆτος· ὁ δὲ Ἀμείς
καὶ παραλλάσων τὴν ἔννοιαν ἐκλαμβάνει
καὶ τὸν ἡ: ἐλαφρότεροι εἰς τοὺς πόδας
ἡ (ὅταν εἴνε πύρα) ἡ πλουσιώτεροι (ἵνα δυ-
καὶ διὰ λύτρων νὰ σωθῶσι)). Ἐνίοτε τίθε-
καὶ ἀναστικῶς εἰς πρότασιν ἐπεξηγοῦσαν γα-
ἡ καὶ ἐκ τοῦ συγκριτικοῦ ἐξαρτωμένην,
καὶ μὴ γὰρ τοῦ γὰ κρείσσον... ἡ ὅθ'
καὶ ὁνοῦν οἶκον ἔχοντον ἀνὴρ ἡδὲ γυνή· δὲν
καὶ καλλίτερον ἀπὸ τούτου, παρὰ ὅταν κτλ.
Ο 509. (||. Ὁ πλεονασμὸς ἐξηγεῖται ἐκ
ἐκζητήσεως τῶν δύο συντάξεων τοῦ συγ-
καὶ τῆς μὲν μετὰ γενικῆς, τῆς δὲ μετὰ
συγκρ. ἡ).—Σημειώσω ὅτι πολλάκις τὸ «ἡ
καὶ ἡ οὐκ» προφέρονται διὰ συνίζησεως
καὶ συλλαβῆς, οἷον Ε 349.

ἡ, ἐπίρ. 1) βεβαιωτικόν, τιθέμενον εἰς
πρότασιν καταφατικῆς, τῇ ὄντι, ἀλτ. θῶς, βε-
βαίως (||. καὶ εἴνε τὸ τῆς καθομιλουμ. μα-
κρῶς προφερόμενον ἡ, οἷον ἐν τῇ φράσ. «ἡ,
καλὰ εἴσαι»), Α 229· ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ὅμως συν-
δυάζεται μετ' ἄλλων μορίων, οἷον «ἡ δὴ» ε δά,
Α 518, 573 κ. ἀ., «ἡ μάλα» ε, χωρὶς ἄλ-
λα, Γ 204, Σ 48, π 183 κ. ἀ., «ἡ δὴ που
μάλα» ε δά, πιστεύω, χωρὶς ἄλλο, Φ 583,
«ἡ θὴν που» ε δά, πιστεύω (μετὰ τινος εἰ-
ρωνείας) Ν 813, «ἡ τε» (ἐν τούτῳ τῇ συν-
δασμῷ ὁ τε κατὰ τὸν Φαίτιν ἐκφράζει τὴν στε-
νήν σχέσιν τὴν μεταξὺ τῆς προτάσεως καὶ ἀπο-
δόσεως, καὶ πολλάκις παντάπασιν δὲν μεταφρά-
ζεται, οἷον α 288) Γ 56. (||. Ἄλλ' ἐνταῦθα τὸ
ἡ τε δύναται νὰ μεταφρασθῇ: ἄλλως ἢ καί:
εἰ δὲ μή) κ. ἀ., «ἡ νυ, ἡ που» ἐκφράζει μετὰ
τῆς βεβαιώσεως καὶ τινὰ ἀμφιβολίαν, ε, πι-
στεύω, ε, θαρρῶ, Χ 11, Γ 43. Συνθε-
στατος εἶνε ὁ συνδυασμὸς μετὰ τοῦ «μήν, μέν,
μάν», δι' ὧν ἐπιτείνεται ἡ βεβαίωσις, Β 291, κ
65, καὶ διὰ τούτου τὸ «ἡ μήν (μέν, μάν)» τῇ
ὄντι, χωρὶς ἄλλο, τίθεται μάλιστα μετὰ τὰ
ρήματα τοῦ ὅρκου, τῆς ὑποσχέσεως κ.τ.τ., μετ'
ἀπαρφ. «καὶ μοι θυμῶσιν, ἡ μὲν μοι... ἀρή-
ξιν» ὅτι τῇ ὄντι θὰ μὲ βοηθήσῃ, Α 77, Ξ
275, «ἡ μὲν δὴ» εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι, Β
798, σ 257 κ. ἀ., «ἡ δὴ μάν» Ρ 538. Τὸ αὐ-
τὸ περίπου σημαίνουσι καὶ οἱ ἐξῆς συνδυασμοί:
«ἡ ἄρα» ω 193, Γ 56, «ἡ ρα» Π 750, «ἡ
ρά νυ» Μ 164 κ. ἀ. 2) ἐρωτηματικόν, τι-
θέμενον εἰς ἐρωτήσεις μετὰ τινος σπουδῆς γενε-
μένας, ὧν τὴν ἀπόκρισιν προσδοκᾷ τις μετὰ δια-
φέροντος, ἐν τῇ καθομιλουμ. ε, οἷον ἐν τῇ φρά-
σει «εἰ, τί λέγεις;» ἡ, ε, ἔρχεται; Α 666,
Ο 132, ι 452, κ 330 κ. ἀ., ἐνθα δύναται νὰ
μεταφρασθῇ καὶ διὰ τοῦ ὄντως; „ἀλήθεια;“
ὅθεν τίθεται καὶ ἐν ἀρχῇ μερικωτέρας ἐρωτή-
σεως κατόπιν τινὸς γενικῆς (ὡς τὸ: ἡ Α 2, 6)
οἷον «τί με ταῦτα λιλαιεῖς ἡπεροπεύεις; ἡ πῇ
με... ἄξεις;» μή πως θὰ μὲ φέρῃς; Γ 400,
Η 26, Κ 37, Ξ 265, ι 405, 452 κ. ἀ. Πολύ-
λάκις εὐρίσκειται ἐν τοῖς ἐξῆς συνδυασμοῖς: «ἡ
ἀρα δὴ, ἡ ῥα, ἡ ρά νυ, ἡ νυ, ἡ νύ που, ἡ νύ
τοι», Ν 446, Η 446, Μ 164, Ο 128. Τὸ ἡ
εἰς τὴν 1) σημ. τίθεται πάντοτε ἐν ἀρχῇ τῆς
πρότασεως· εἰς δὲ τὴν 2) σημ. συνήθως μὲν
ἐν ἀρχῇ, ἀλλ' ἐνίοτε δύναται νὰ προτάσσῃται
αὐτοῦ κλητικῆς, ἡ ἄλλῃ προσφώνησις, Ε 421,
762, δ 632.

ἡ, 1) παρτατ. τοῦ εἰμί. 2) παρτατ. τοῦ εἰμί.
ἡ, ἐν. δοτ. τοῦ θηλ. τῆς ἀναφορ. ἀντων. ὅς,
ἡ, ὅ, καὶ ὡς ἐπίρ. (δοτικῶφανεῖς) εὐχρηστον. 1)
τοπικόν: ὅπου, ἐνθα, Μ 389, Γ 275 κ. ἀ. πλη.,
μετὰ προηγούμενου ἡ ἐπομένου τοῦ δεικτικοῦ
«τῇ» Ν 53, Ξ 46, Π 317. 2) τροπικόν: ὡς,
ὅπως, καθὼς, πρὸ τοῦ Σπιτζένερος μόνον ἐν
τῇ τυπικῇ φράσει «ἡ ἡμῖς εἴσι» καθὼς εἶνε δι-

Η

Η

Η, τὸ ἑξῶτον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφα-
βήτου· ὅθεν σημεῖον τῆς ἐβδόμης ραφθίδας.

ἡ, ἐπικ. ἡ ἡ, σύνδεσμος διαζευκτικός, ἐρωτη-
ματικὸν ἢ διστακτικὸν μόριον καὶ σύνδεσμος συγ-
κριτικός. Α') Ὡς σύνδεσμος διαζευκτικός
χρησιμεύει εἰς παράταξιν δύο ἢ πλειοτέρων ἐν-
νοιῶν εἴτε ἀμοιβαίως ἀποκλειομένων, ὡς τὸ Λατ.
aut, οἷον ἐν τῇ «ἔλομῃ κεν ἢ κεν ἀλοῖην» Χ
253, ἡ ἀδιαφῶρως διαζευγνυμένων καὶ κατ' ἀ-
πέκλειαν λαμβανόμενων, ὡς τὸ Λατ. vel, sive

(Ἑλλ. εἴτε, εἴτε), οἷον ἐν τῇ «οὔτος ἄπον
κεν ἐγὼ δῆσας ἀγάγω ἢ ἄλλος Ἀχαιῶν, ἢ
ναῖκα» Β 230, «ἡ καὶ» ἡ καί, Η 196, Ρ
Πολλάκις τίθεται διπλοῦς ἡ—ἡ, Λατ. aut
ἡ vel—vel, Α 27, 138, Ε 330 κ. ἀ. πλη.
—ἡπου· ἡ ἴσως, Γ 334, «ἡπου καὶ» ἡ
Πρόβλ. καὶ ἡ τε. Β') Ὡς μόριον ἐρωτη-
τικόν, ἡ σύνδεσμος διαπορητικός· α') ἐν μετ'
ἐξαρτωμένην ἐρωτῆσει μόνον ἐπικῶς (συνή-

ἡ

καιον, ἦτοι ὅμως σήμερον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ Βουτιμάνου πανταχοῦ μετεδλήθη εἰς τὴν «ἦ θέμις ἐστὶ» γ 45. Τοῦτο δὲ τὸ ἦ κατὰ τὰς θεωρίας τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, καθ' ὅς τὸ ἦ παρ' Ὁμ. μόνον τοπικὴν σημ. ἔχει, δὲν εἶνε ἀντωνυμία ἀναφορικὴ, ἀλλ' ἐπὶ ἀναφορικόν, καθὼς, (II. σχηματισθὲν κατ' ἀναλογίαν τοῦ: δὴ, μή, νή, πῆ, φῆ. Ἀλλ' ὁρθῶς ἀντιπαραβάλλει ὁ Ναι-γελσδαχ ἑτέραν τινὰ συνώνυμον καὶ κατὰ τὴν σύνταξιν ὁμοιοτάτην φράσιν «ἦ δίκη ἐστὶ», ἦτοι καίτοι οὕτως, ὥστε ἀδύνατον νὰ ἐκληφθῇ τὸ ἦ ὡς ἐπὶρ., ὅσον ξ 59, ω 255).

ἦΑ, 1) ἦδ. Εἰμί. 2) ἦΑ, τὰ, ἦδ. ἦΑ.

ἦΒΑΙΟΣ, ἦ, ὄν, ἐπικ. (παρὰ τοῖς Ἀστικ. βαιός), μικρός, ὀλίγος, «παρὰ μικρός», συνήθως μετ' ἀρνήσεως: «οὐ οἱ ἐνὶ φρένες οὐδ' ἠδαιαί» δὲν ἔχει νοῦν οὐδὲ ὀλίγον, οὐδὲ τὸν παραμικρόν, Ξ 141, φ 288, πρὸς σ 355. Πολ- λάκις τοῦ οὐδ. ἦΒΑΙΩΝ ὡς ἐπὶρ. ὀλίγον «ἦδ' ἀπὸ σπείους» ὀλίγον τι μακρὰν τοῦ σπηλαίου, ι 462· ἀλλὰ οὐδὲ καὶ τοῦτο μετ' ἀρνήσεως: «οὐδ' ἠδαιόν» οὐδὲ τὸ παραμικρόν Β 380, 386 κ. ἀ., γ 14.

ἦΒΑΠ, ἄορις. ἦδῃσα. 1) ἀκμάζω, εἶμαι ἀκμαίος, ἐν τῇ ἀκμῇ τῆς ἡλικίας μου, ἔχω πλῆ- ρεις τὰς δυνάμεις μου, «εἴθ' ὡς ἠδῶμαι» Η 157, Α 670, «ἀνὴρ οὐδὲ μάλ' ἠδῶν» Μ 382 κ. ἀ. πλγ. 2) μεταφ. «ἡμερὶς ἠδῶσα» κλη- μα εὐθαλῆς, ε 69. (Ὁ Ὁμ. μεταχειρίζεται ὅτε μὲν τοὺς συνηρημένους τύπους «ἠδῶμαι, ἠ- δῶν», ἄλλοτε δὲ τοὺς ἀπεκτεταμένους «ἠδῶν- τες, ἠδῶντα, ἠδῶοιμι, ἠδῶσα»). Ἐκ τοῦ

ἦΒΗ, ἦ, ἦδῃ, Λατ. pubertas, νεότης, ὅθεν ἡ ἐφηβικὴ, νεανικὴ ἡλικία, ἥς ἀρχὴν ὀρί- ζει ὁ Ὁμ. τὴν τριχοφυίαν τοῦ πώγωνος, Ω 348, κ 279, «ἦδῃς ἱκετο μέτρον» Α 225, λ 317, «ἦδῃν ἱκάνω» γίνομαι ἐφηβός, σ 217 κ. ἀ., καὶ «ἦδῃν ἱκέσθαι» Ω 728, ο 356, «ἦδῃς ἀνθός» Ν 484, «ἀπόνασθαι, ταρπῆναι ἦδῃς» ἀ- πολαυδάνω τῆς νεότητός μου, «χαίρομαι τὴν νεότητά μου», Ρ 25, φ 212· ἐπὶ δὲ σημ. τὴν νεα- νικὴν ῥώμην, Ψ 432, θ 181, π 174, Ὑμ. 7, 9. (II. Οἱ πλεῖστοι τῶν γλωσσολόγων θεωροῦσιν ὁμοῦριζον τὴν λ. πρὸς τὴν Λατ. juvenis καὶ Sanskr. juvan).

ἦΒΗ, ἦ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥρας, γυνὴ τοῦ Ἡρακλείους, λ 603, Ὑμ. 14, 8. Ἐμ- φανίζεται ὡς θεράπαινα τῶν θεῶν, ὅτε μὲν κί- νησα εἰς αὐτοὺς τὸ νέκταρ, Δ 2, ὅτε δὲ βοή- θησα τὴν Ἥραν ζυγνύουσιν τὸ ἄρμα, Ε 722, ἄλλοτε δὲ λούουσα τὸν ἀδελφόν της Ἀρην, Ε 905. Μετέπειτα λατρεύεται ὡς θεὰ τῆς ἡδῆς, νεότητος.

ἦΒΗΤΗΣ, οἷ, ὁ (ἦδῃ), ἐφηβός, ἐπὶθ. «κοῦ- ροι ἠδῇται» Ὑ. Ἐρμ. 56.

ἦΒΟΙΜΙ, ἠβόοιμι κτλ., ἦδ. ἠβῶ.

ἦΓΑΛΕΒΕ, ἦδ. ἈΓΑΜΑΙ.

ἦΓΑΓΟΝ, ἠΓΑΓΟΜΗΝ, ἦδ. ἈΓΟ.

ἦΓΑΘΟΚΕ [..], Η, ΟΝ, ἐπικ., παλαιο- γιοι, ἐπὶθ. τῶν πόλεων, χωρῶν, ὁρίων, ἰδιαιτέραν θεοὺς τινοὺς προστασίας διατί- νει. Α 252, θ 308 κ. ἀ. (Πυθωνὶς ἐκ τοῦ ἦ- θετος· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀγαθός·) τασιν τοῦ ἀρκτικοῦ α, ὅτε σημαίνει ἐκ ἀγαθός).

ἦΓΑΣΣΑΤΟ, ἦδ. ἈΓΑΜΑΙ.

ἦΓΕΜΟΝΕΙΑ, παρ' Ὁμ. μόνον κατὰ πα- ραμ. ἠγεμών, ἀρχηγός, ὁδηγός· ἀ- γοῦμαι, ὁδηγῶ, μετὰ δοτ. γ 386, θ 12, λ 2λ. Ν 53, ρ 194 κ. ἀ. Ὑ. Ἀπ. 437, πρὸς. ἦ Ο 46, «πρῶθεν ἠγεμ.» γ 400, «ὁδόν», «δείχνω τὸν δρόμον», ζ 261, «ὁδόν τι» ω 225. Μεταφ. «ῥῶν ὕδατι» σκευάξω ῥῶν εἰς τὸ ὕδωρ, διοχετεύω τὸ φ 258· δὲ.) ὁδηγῶ στρατόν, «προτὶ Π 92· ὅθεν στρατηγῶ, εἶμαι ἀρχηγός· γεν. Β 527, 532, Π 179 κ. ἀ., μετὰ δοτ. Β 816.—Τὴν ἀ.) σημ. ἔχει μάλιστα ἐν Ὁ- δὲ β.) μόνον ἐν Ἰλ. Ἐκ τοῦ

ἠΓΕΜΩΝ, ὄνομα, ὁ, ἀ.) ὁδηγός κατὰ τὴν παρίαν, κ 503, α 310 (μὲν ἔνταθα τὸ β.) ἀρχηγός, στρατηγός, ἀνευ πρ. ἡ- γεν. Β 365, Α 746 κ. ἀ. πλγ. Ἐκ τοῦ

ἠΓΕΟΜΑΙ, ἀποθ. (ἀγω), [ἠγαῶμαι]· ἐκ- ἐν γένει προηγοῦμαι, τὸναντιαν τοῦ ἠ- α 125 κ. ἀ. πολλάκις ἀπολεῖ. Γ 192, Μ «πρῶθεν ἠγοῦμαι» Ω 96· μετὰ δοτ. πρ. Χ 101· ὡσαύτως «νῆσσαι ἠγήσατο Ἰλιον» ὠδήγησε τὰς ναῦς μέσα εἰς τὸ Ἰλιον (Κά- μαντις) Α 71, «ὁδόν τι» εἶμαι εἰς τινά· καθ' ὁδόν, «δείχνω τὸν δρόμον», κ 263, ἐπὶ νῆα» ν 65, «εἰς ταῖχος» Ὑ 144, «ποῖ- λιν» Χ 401, «τινὶ πόλιν» ὁδηγῶ τινά· πόλιν, (ἡ αἰτ. ἐκφράζει τὸ τέμα τῆς κινή- ζ 144, «ἄστεα» ο 82, «δύμον» η 92 κ. ἀ. ταφ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. ἐν τινι προη- γοῦμαι, προεξάγω, «ἀρχίζω πρῶτον» «ἡμῖν ἠγείσθω ὁρχημόμε» νὰ μᾶς ὁρχη- χορόν (ὁ αἰθός), δηλ. φορμίζων (βαρύν- φορμίζων) φ 434· μετὰ δοτ. τοῦ πράγμ. «τινὶ κερδοσύνην, νηπιέση» προηγοῦμαι τινί· εἰς πρῶτος τὸ παράδειγμα) εἰς τὴν πανούρ- εἰς τὴν ἀφροσύνην, Χ 247, ω 469. 2) ἦ- ἐν Ἰλ. ὁδηγῶ στρατόν, στρατηγῶ· ἀ.) δοτ., ὅτε μάλλον ἐπικρατεῖ ἡ ἐννοια τοῦ πρ- γοῦμαι, Β 864, Ε 244 κ. πλγ., «ἐπὶ στίχῳ ἠγήσατο» κατὰ στίχους· νὰ ὠδήγει αὐτοὺς, II (ἄλλοι δὲ συνάπτουσι τὴν πρόθ. μετὰ τοῦ ἦ- τος: ἐφηγήσατο σφιν στίχας· νὰ προηγεῖτο στίχων αὐτῶν, νὰ τοῖς ὠδήγει τοὺς στίχ- «νῆσσαι ἐς Τροίην» Π 469· μετὰ δοτ. ποιητικῆς «Τρώεσσιν ἐς Ἰλιον» ἐστρατή- (ὠδήγησα τὸν στρατόν) εἰς τὸ Ἰλ. πρὸς βοή- τῶν Τρώων, Ε 211· β.) μετὰ γεν. στρατῶ- εἶμαι ἀρχηγός, ὡς τὰ ἄρχω, Β 567, 620 κ. ἀ.

ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ἐπικ. ῥῆμα, σχηματισθὲν ἐκ

κατ' ἐπέκτασιν καὶ περιέχον τὴν ἐν- ἠγερθεομαι, εἶμαι συνηθροισμένος, συνηθροισμένος, ὀλίγον κατ' ὀλίγον συναθροί- νεται δὲ τὸν Ἀμείν· μένων συνηθροισμένος) τῷ γ'. πλνθ. τοῦ ἐνεστ. «ἠγερθεομαι» καὶ τοῦ παρτ. «ἠγερθεντο» Β 304, καὶ ἐν τῇ ἀπαρ. «ἠγερθεομαι» Κ 127, ὡς φαίνεται, κατὰ τὸν Ἀρίστην, ἀντὶ τοῦ ἠγερθεν, ἐκ τοῦ ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ (=ἀγείρομαι), ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού).

ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού).

ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού).

ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού).

ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού).

ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού).

ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού).

ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού). ἠΓΕΡΕΘΟΜΑΙ, ὡς δὲν εὐρίσκεται ἀλλαχού).

δ' ἦδη δύο μὲν γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθίετο· Α 250 κ. ἀ. ὅθεν ἦ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «ἐπειτα», ὅσον «ἦδη γὰρ τις τοῦ γε ἀμείνων ἢ πέφατ' ἦ καὶ ἐπειτα πεφῆσται» ἀνδρείοτερός τις αὐτοῦ ἢ ἐφο- νεύθη· ἔω· τῶρα ἦ καὶ τοῦ λοιποῦ θά φρονεῖται, Ο 139, «ἦδη ποτὶ» Γ 205, Α 260, «ἦδη καὶ ἄλλοτε» Α 590, Ὑ 90· γ.) ἐπὶ τοῦ μέλλοντος παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ τοῦ μετ' ὀλίγον καὶ ἀμέσου μέλλοντος, ἀμέσως, τῶρα δὲ, «ἐπὶ νῆα κατε- λεύσσομαι ἦδη» α 303, Π 438, 648. (Ἡ ἐτυμο- λογία ἀμφίβολος. Ὁ μὲν Κλάττιος λίαν ἀπὸθά- νους ἀνάγει αὐτὸ εἰς τὸ ῥῆμα εἰδέναι, ἦγον ἦδῃ=ἦδῃ, ὅ ἐ τὸ ἦξευρα. Ὁ Ἀρτογγ σχε- τίζει αὐτὸ πρὸς τὸ Σανσκρ. adja=hodir, σῆμα- ρον, καὶ ταύτην θεωρεῖ ὡς θεμελιώδη τοῦ μο- ρίου σημασίαν. II. Οἱ δὲ ἄλλοι γλωσσολόγοι ἀπὸ- θανον θεωροῦντες τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην, νο- μίζουσιν ὅτι τὸ Ἀδ εἶνε ταύτῃ τῇ Λατίν. jam οὐ μόνον κατὰ τὴν σημασίαν, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὸ ἔτυμον, ἀνάγοντες ἀμφότερα τὰ μόρια εἰς τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν ja=ὁ, ἦ, τό).

ἠΔΟΜΑΙ (ἦδ.), ἀποθ., ἀόρ. ἡσάμην, εὐχα- ριστοῦμαι, τέρπομαι, ι 353 ὃ.

ἠΔΟΣ (ἦδός), βορ, τό, ἐπ., μόνον κατ' ὄν. 1) ἦδονή, εὐχαρίστησις, ἀπόλαυσις, «δαιτός» Α 576, σ 404. 2) ὕψος, «μίνυνθα ἠμέων ἔσεται ἦδος» ὀλίγον θὰ ἦνε τὸ ὕψος τὸ ἐξ ἡμῶν, Α 318 «τί μοι τῶν ἦδος;» τί ὕψος ἔχω ἐξ αὐτῶν; Σ 80, ω 95.

ἠΔΙΓΕΛΕΣ [..], ἀποθ., ὁ, ἦ, ποι., ὁ ἠδέως γελῶν, «γλυκόμελος», ἐπὶθ. τοῦ Πανός, Ὑμ. 48, 37.

ἠΔΙΓΕΛΗΣ [..] (ἦδῃΓεπής), ἐρ, ποι. (ἔπος), γλυκερὲς ἔχων λόγους, γλυκεῖαν ὁμιλίαν, γλυκύ- λογος, γλυκύστομος, ἐπὶθ. τοῦ Νέστορος, Α 248 ὃ· ἐπὶ δὲ καὶ γλυκύφωνος, ἠδύφθογγος, «αἰδός, Μοῦσαι» Ὑμ. 20, 4. 32, 2.

ἠΔΙΓΕΛΟΣ [..], ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ ἠδύς, γλυ- κύς, «ὑπνος» Ὑ. Ἐρμ. 244, 449. Πρὸς. κῆ- ΔΙΓΕΛΟΣ.

ἠΔΙΠΟΤΟΣ [..] (ἦδῃΠ.), ὄν (ἠδύς, πίνω), «γλυκύποτος», γλυκύς, νόστιμος, «οἶνος» Ὁδ. θ 340, γ 391, ο 507, Ὑμ. 6, 36.

ἠΔΥΣ (ἦδύς), εἶλ, ὃ (συγγ. πρὸ ἀδεν, ἀνδάνω, ἦδος), ἀλλὰ ὃ δικατάληκτος, ὅσον «ἠδύς αὐτῇ» μ 369. Τὸ ὑπερθ. ἠδύστος, εἰς τὴν γεῦσιν, κύς, εὐχάριστος, νόστιμος, εἰς τὴν γεῦσιν, «οἶνος» θ 350, γ 51· εἰς τὴν ὄσφρησιν, «ὀσμὴ» ι 240· εἰς τὴν ἀκοήν, «αἰδὴ» θ 64· ἐν γένει «ὑπνος, κοῖτος» ἀτράχος, μαλακός, Δ 131, τ 510 κ. ἀ. «ἠδύς (ὡς ἐπὶρ.) κνώσσειν» δ 809· ἐννοτε εὐρίσκεται ἡ φρ. «αἶ κα φίλον καὶ ἠδύ ἐστὶ» (ὁμῖν), «ἂν θέλατε καὶ ἂν σὰς ἀρέζη, ἂν θέλατε καὶ ἂν ἀγαπάτε», Δ 17, Η 387· «οὐκ ἂν ἐμοίγε ἠδύ γένοιτο ζῶμεν» δὲν θὰ εἶχα εὐχα- ριστησιν νὰ ζῶ, ω 435, «ἠδύ γελῶ», «γελῶ μὲ ὀλην μου τὴν καρδίαν», μὲ δρεῖν, Β 270, π 354 κ. ἀ.

ἥε (ἥε), ἀντὶ τοῦ ἥ (ἥ), ἄπ. ἴδε.

ἥε, ἴδ. ΕΙΜΙ.

ἥεῖδαι, ἥεῖδαι, ἥεῖδαι, ἴδ. Εἶδο Β'.

ἥεῖος, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἥλιος (ἴδ. κατωτέρω ἥελιος). 1) „ἥλιος“ (προφ. ἥλιος)· περὶ τῆς ἀνατολῆς· αὐτοῦ τίθεται τὸ «ἀνέναι», ἀπαξ δὲ καὶ τὸ «ἀνορεύειν» γ 1, καὶ «ἀναεῖσθαι» κ 192, καὶ «στεῖχειν πρὸς οὐρανόν» λ 17· περὶ δὲ μεσουρανήσεως· «μέσον οὐρανόν ἀμφιδίνει» Θ 68· περὶ δὲ τοῦ μετὰ μεσημέριαν «μετενίσσεται βουλευτόνδε» Π 779, «ἄψ ἐπὶ γαίαν προτρέπεται» γυρίζει ὀπίσω πρὸς τὴν γῆν, λ 18· περὶ τῆς δύσεως, «δύειν, ἐπιδύειν, καταδύειν» (ἄπ. ἴδ.) καὶ «ἐμπίπτειν Ὀκεανῷ» Θ 485· «φάος ἡελίοιο» τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, Α 605· 60, «φάος ἡελίοιο ὄρα» ποιητικὴ περίφρασις τοῦ ζῆν, Ε 420, κ 498. 2) χρησιμεύει εἰς δήλωσιν τῶν δύο κυρίων μερῶν τοῦ ὀρίζοντος (πρόβλ. α 24), οἷον «πρὸς Ἡῷ τ' Ἡελίον τε» (κατ' ἀντίθ. τοῦ «ζόφος») πρὸς τὴν αὐγὴν καὶ τὸν ἥλιον, ὃ εἰς πρὸς ἀνατολὰς, ὄχι πρὸς ἀνατολὰς καὶ νότον, διότι ὁ ποιητὴς μόνον δύο μέρη τοῦ ὀρίζοντος γινώσκει, τὸ πρὸς τὸ φῶς καὶ τὸ πρὸς τὸ σκοτός, ἤγουν τὴν ἀνατολὴν καὶ δύσιν, Μ 239, ι 26, πρόβλ. ζόφος.—Ὡς κύρ. ὄν. ἥελιος, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ ἥλιος (ὁ τύπος οὗτος εὐρίσκειται Θ 274 καὶ Ὑμ. 34, 1) ὁ θεὸς ἥλιος, υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος, μ 176, καὶ τῆς Εὐρυφάεσσης, Ὑμ. 34, 2 (ἴδ. Ὑπερίων), ἀνὴρ τῆς Πέρσης, καὶ μετὰ ταύτης πατὴρ τοῦ Αἰήτου καὶ τῆς Κίρκης, κ 436 ἐξ., μετὰ δὲ τῆς νόμφης Νεζίρας πατὴρ τῆς Φαισίου καὶ Λαμπετίας, αἵτινες ἐρύλαττον αὐτοῦ τὰς ἐν Θρινακίᾳ ἀγέλας, μ 432. Ἀνέρχεται εἰς τὸν οὐρανόν καθ' ἐκάστην κατὰ τὸ ἀνατολικὸν μέρος τοῦ ὀρίζοντος· ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ, καὶ τὴν ἐσπέραν πάλιν εἰς τὸν Ὀκεανὸν κατέρχεται. Αὐτὸν ἐπικαλοῦνται αἱ ἄνθρωποι κατὰ τοὺς ὅρκους, διότι αὐτὸς «πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει» Γ 277. Ὡς τοιοῦτος δὲ προδίδει εἰς τὸν Ὑφαιστον τὰς μυστικὰς συνεντεύξεις τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀφροδίτης μετὰ τοῦ Ἄρεως, θ 274. Εἰς αὐτὸν καὶ τὸν Δία προσφέρεται θυσιά· κάπρος, Γ 197, καὶ λευκὸν ἄρνιον, ἐν ᾧ εἰς τὴν σκοτεινὴν γῆν μέλαν, Γ 104. Ἄρμα καὶ ἵπποι τοῦ ἥλιου μνημονεύονται μολὶς ἐν τῷ Ὑμ. 69. Ὡσαύτως δὲ κατὰ τὴν μεθ' Ὀμηρον ἐποχὴν ταῦτιζεται πρὸς τὸν Ἀπόλλωνα ἢ Φοῖβον.

ἥεν, ἴδ. ΕΙΜΙ.

ἥεπερ, ἴδ. ἥπερ.

ἥερα, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἀέρα, ἴδ. ἁήρ.

ἥερέομαι, μόν. κατὰ τὸ γ'. πλ. τοῦ ἐνεστ. ἥερέονται, ἐκτενέστ. μέσ. τύπος τοῦ λείρη, σημαίνων διάρκειαν τῆς διαθέσεως, αἰωροῦμαι, κρέμαμαι (εἰς τὸν ἀέρα), ἐπὶ θυάκων, Ὑμ. Β 448· ἐπὶ ἀκρίδων, πεπῶ εἰς τὸν ἀέρα, Φ 42· 60. μεταφ. «ὀπλοτέρων φρένες ἥερέονται» τῶν νέων αἱ φρένες „πετοῦν εἰς τὸν ἀέρα“, εἰς ἐλα-

υραί, Γ 108. (ἴδ. Τούναντιον «φρένει» ἴδ. ἔμπεδος).

ἥερι, ἴδ. ἁήρ.

ἥερίοια, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἑρίοια, τοῦ Εὐρυμάχου υἱοῦ τοῦ Ἑρμοῦ, δευτέρου τοῦ Ἀλκίονος, ἐπομ. μητρὶά τοῦ Ἑρίου, φιάλου, Ε 389 (Πο. ἐκ τοῦ Ἑρίου καὶ πολλοὺς βόας ἔχουσα).

ἥεριος, η, ὄν, ἴων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ (ἁήρ) ὁ ἐν τῇ πρωινῇ ὁμίχλῃ, τὸ ὁρρινός, Α 497, 557, Γ 7, ι 22. Οὐδὲν τὸ μὲν Α 497 μεταφράζει· ἐπὶ γλῶσσει πρῶτα τὸ δὲ Γ 7· ἐκ τοῦ ὁρρινός, (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

ἥεροιαιάς, ἐς (ἁήρ, εἶδος), γεν. ἐπ. τοῦ ἀεροειδῆς, πᾶν ὅ,τι εἶνε ὅμοιον μέτροθεν ὁρώμενον καὶ οὐχὶ ἐντελὲς διαφανές (ἀλλ' ὁρρινότερον ἐνταῦθα ὁ Νεφέλη, μετὰ τοῦ Σχολ. ὁρρινάει· διότι κατὰ θρον μάστιχα ἄρχονται αἱ μάχαι. Κατὰ Βούττιαννον παράγεται τὸ ἐπὶ ὁ. ἐκ π. καὶ ἔχει μόνον χρονικὴν σημασίαν).

λέων» ε 368. (Ὁ δὲ Ἀμείβων καὶ ἐνταῦθα ἐρμηνεύει καθ' ὅδον τροφῆν, ὡς ἐφοδίων ὄντων τοῖς πτηνοῖς τῶν ἀχέων κατὰ δὲ τὸν Φαίσιν «ἥλιον θημῶν» εἶνε· θημῶν γὰρ γεννήματος μετὰ τῶν ἀχέων. Ἐτυμολογεῖται πιθανῶς κατὰ τοὺς παλαιούς· ἐκ τοῦ εἶμι, οὗ ὁ παρὰ τ. ἥιον, κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ. ἐσχηματίσθη κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ εἶον, εἶον, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἀχρ. εἶα, ἔα, ἐτέρου θήματος τοῦ εἶμι.

ἥε, ἴδ. ΕΙΜΙ.

ἥερος, ὁ, Ἀττ. ἥερος, ποι., νέος, (ὁ εἰσέτι ἄγαμος, „ἐλεόθερος“) νεανίας, „παλληκᾶρι“ Δ 474, Α 60, „παρθένος ἡιόρος τε“ Σ 593, Χ 127, „νόμφαι τ' ἡιόροι τε“ λ 38 κ. ἀ.

ἥετο, ἴδ. ΕΟΙΚΑ.

ἥεσε, ἴδ. λίσσα.

ἥιός, ἐπ. ἐπὶ τοῦ Σκαμάνδρου, ἀμφιόλου παραγωγῆς καὶ σημ. Ε 36 f. Κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολ. ἐκ τοῦ ἥιον (κατὰ συγκοπήν ἀντὶ τοῦ ἥιονδης) εἶνε ὁ χολώδης, ὁ χολῆς, διὰ τὰς ὑψηλὰς ὕψους τοῦ ποταμοῦ. Ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ λ. ἥιαν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπικρατεῖ (οὐχὶ δὲ καὶ παρ' Ἀπολλ. τῷ Ροδ. Β 659 „ποταμοὶ ἥιόνες“) μόνον τὸν αἰγιαλὸν σημαίνει, κατὰ τὸν Γοῖθελον εἶνε ὁ ὑπὸ αἰγιαλῶν περιλαμβανόμενος, τούτεστι τὸ βεῖθρον τοῦ ποταμοῦ τὸ πρὸς τὰς ἐκβολὰς, ἐπομ. εἰς τὴν θάλασσαν πλησιέστατον. Κατ' ἄλλους δὲ ἀφρώδης, ἐκ τοῦ ἥιον, ὅπερ ὄθην εἶνε=ἀφρός, ὡς εἰκάζεται ἐκ τινος (πιθανῶς παρεμφερμένης) λέξεως τοῦ Ἑσυχίου „ἥιονεντι ἀφρώδει“. Ἀλλὰ τοῦτο διορθοῦται εἰς τὸ· ὀφρυώδει. Κατ' ἄλλους ἐπὶ ἐκ τοῦ ἥιον, ἄρα· ἰοίεις, ἀφθονα ἔχων ἴα. Ὁ Βούττιαν. ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ ἥιον, ὅπερ (συγγ. τῷ εἰαμένη) σημ. λειοδάδιον, ἐπομ. λειμῶνας διαρρέων.

ἥιον, ἴδ. ΕΙΜΙ.

ἥιόνες, αἱ, χωρίον τῆς Ἀργολίδος, παρὰ τὸ Σκύλλαιον ἀκρωτήριον, μετέπειτα ἐπίνειον τῶν Μυκηναίων, Β 561, Στρ. 8, 6, 13.

ἥιόνες, ἥος, ὁ, 1) εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἑκτορος φονευθεῖς, Η 14. 2) ὁ πατὴρ τοῦ Ῥήσου, Θρᾶξ, Κ 435.

ἥιος, ὁ, ἐπὶ τοῦ Φοίβου, ἀμφιόλου παραγωγῆς, Ο 365, Γ 152, Ὑ. Ἀπ. 120, σημαίνων πιθανῶς ὁ μακρόθεν κτυπῶν, εὐστατος. Εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἀντὶ τοῦ ἥιος ἐκ τοῦ ἥμι· ὁρρινότερον δὲ παράγεται ἐκ τοῦ ἥα, κυρ. ἥιος, ὅπως καὶ ἥελε νᾶ γράφη ὁ Ἀρίσταρχος, ἐπικ. δὲ ἥιος κατὰ τὸ· ἥελιος, ἡμᾶρ ἀντὶ τοῦ· ἥλιος, ἡμέρα. Κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἰάομαι, ἄρα ἰατρός, (ἀλλ' ὁ Φοῖβος οὐδέποτε παρ' Ὀμ. εἶνε θεὸς τῆς ἰατρικῆς) ἡ ἐκ τοῦ κατὰ τὰς δεξιὰς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐπιφωνήματος ἰή, ἰή, (οὗ τινος ἔχνη βλέπομεν μολὶς ἐν τῷ Ὑ. Ἀπ. 500). Τέλος ὁ Βούττιαν. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς παραμόρφωσιν τοῦ εἶτε, ἥιτε ὡσαύτως καὶ ὁ φράγκιος εἰς Ὑμ. Ἀπ. 120.

ρεμπιπτούσης λέξεως· «ἐπὶ ἥρα φέρειν τινί» A 572, 578. (Οὕτως· ἔγραφαν πολλοὶ τῶν νεωτέρων κατὰ τὸν Βούττιαννον· ἄλλοι δὲ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ἐπὶ ἥρα ὡς οὐδ. αἰτ. πληθ. ἐπιθέτου τινός· ἐπὶ ἥρος, ὅπερ πλὴν τοῦ 56 ἀποσπ. εἶνε γνωστὸν καὶ ἐκ τοῦ Ἑμπεδοκλ. 208 «ἐπὶ ἥρος· γλῶσφ.» καὶ τὸ συγκρ. «ἐπιπρήγες»· ἐκ τοῦ Ἐπιχάρμου παρ' Εὐσταθ. σ. 1444, 5· ἐπὶ δὲ καὶ ἐν τῇ φρ. «ἐπὶ ἥρα φέρομαι» ἐφελκῶς τὴν εὐγνωμοσύνην, ἐκ τοῦ Ἀπολ. τοῦ Ροδ. Δ 375). Σημαίνει δὲ ἡ φρ. προξενῶ εἰς· τινα εὐχαρίστησιν, εὐαρέσκειαν, εὐαρεστώ, εὐχαρίστω, «θυμῷ ἥρα φέροντες»· εὐχαριστοῦντες τὴν ἐπιθυμίαν των, τὴν καρδίαν των, περὶ τῶν ἐκ φιλοζωίας τὸν πόλεμον ἀποφευγόντων, Ξ 132. (Ἡ ἄλλη ἐρμηνεία εὐχαριστοῦντες τὴν ὀργὴν των, καθ' ἣν ὑπαινίσσονται οἱ ἄνωτ. ἐν ζ. 49 ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος μνημονευθέντες, εἶνε πολλὴ ἐξεζητημένη.—Τὸ ἐπὶ εἶνε βεβαίως ἐπὶ ῥ.: «εἰς τοῦτο ἐπάνω», εἰς ταύτην τὴν περίστασιν, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ ῥ. φέρειν· διότι τὸ ἐπιφέρω παρ' Ὁμ. κεῖται πάντοτε ἐπὶ ἐχθρικῆς σημ. Τὸ δὲ ἥρα ὁ μὲν Βούττιαν. κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν θεωρεῖ ὡς ἐνικ. αἰτ. ἐκ τοῦ ἄχρ. ἥρ=γάρις, συμφωνεῖ δὲ καὶ ὁ Ναίγελσβαχ· ὁ δὲ Θίρσιος· κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὡς αἰτ. πληθ. ἔκ τινος ἐπιθετικοῦ ἀχρήστου ἥρος. Πιθανώτερον ἐτυμολογεῖ τὴν λ. ὁ Δοιδερλείνος ἐκ τῆς ῥίζ. λρ-).
 ἩΡΑΚΛΕΪΔΗΣ, αὐ, ὁ, υἱός τοῦ Ἡρακλέους· δ.) ὁ Τληπόλεμος, B 653, E 628· ε.) ὁ Θεσσαλός, B 679.

ἩΡΑΚΛΕΪΣ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἡρακλῆς, γεν. ἩΡΑΚΛῆΙΟΣ, (Ἡρα, κλέος, ὡς διὰ τῆς Ἡρας κλεῖσθαις ἢ τῇ Ἡρᾷ κλέος ἀπενεγκών) Ἡρακλῆς, υἱός τοῦ Διός· καὶ τῆς Ἀλκμήνης, Ξ 323 ἐξ., Σ 118. Ἡ γέννησις αὐτοῦ παρτάθη διὰ τῶν δόλων τῆς Ἡρας, ἐπεταχύνθη δὲ ἡ τοῦ Εὐρύσθεως, ἵνα προλαβῶν οὗτος λάβῃ τὴν ἐπὶ τῶν περιοικούντων ἀρχήν, ἣν ὁ Ζεὺς εἶχε μεθ' ὅρκου ὑποσχεθῇ νὰ δώσῃ εἰς τὸν υἱὸν τῆς Ἀλκμήνης, T 98—125. Ἐκ τῶν περιδοτήτων αὐτοῦ δώδεκα ἄθλων, οὓς ἐπέβαλεν εἰς αὐτόν ὁ Εὐρύσθεύς, ἵνα μόνον μνημονεύει ὁ Ὀμηρος, νὰ ἀναβιβάσῃ ἐκ τοῦ Ἑρέβου· εἰς τὴν γῆν τὸν κύνα τοῦ Ἀδου, Θ 362 ἐξ., λ 623. Ἀρνούμενου δὲ τοῦ Λαομέδοντος ν' ἀποδώσῃ εἰς αὐτὸν τὴν ἀμοιβὴν διὰ τὴν σωτηρίαν τῆς θυγατρὸς τοῦ Ἡσιόνης, ἐξοστράτευσε κατ' αὐτοῦ, καὶ παρθῆσας τὴν Τροίαν ἐφόρνευσε τὸν Λαομέδοντα καὶ τοὺς υἱοὺς αὐτοῦ πάντας πλὴν τοῦ Πριάμου, T 145 ἐξ., E 642. Ἐπιστρέφοντα δ' ἐκ τῆς ἐκστρατείας ταύτης ἀπεπλάνησεν αὐτόν ἡ Ἡρα εἰς τὴν Κω, Ξ 250 ἐξ. Φονεύσας δὲ τὸν Ἴφιτον καὶ τοῦ Νηλέως ἀρνούμενου αὐτῷ καθαρμὸν τοῦ φόνου, πρὸς ἐκδίκησιν πορθεῖ τὴν Πύλον, καὶ πληγώνει καὶ αὐτὸν τὸν Ἀδην, Λ 689, E 395. Περὶ δὲ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἴδ. Σ 147. Ἐν Ἀδου εὗρίσκει ὁ Ὀδυσσεύς τὴν σκιάν του, λ 604 ἐξ., ἐν ᾧ αὐτός, ἔχων γυ-

ναῖκα τὴν Ἥδην, τέρπεται ἐν Ὀλύμπῳ τῶν ἀθανάτων, πρβλ. ζ. 603. Μνημονοῦται προσεῖτε ἐκ μὲν τῶν γυναικῶν αὐτοῦ ἡ Ἥρα, λ 268, ἐκ δὲ τῶν υἱῶν του ὁ Θεσσαλός, καὶ ὁ Τληπόλεμος, B 653 ἐξ., E 628. Ἀρξικῶς εἶνε ὁ Ἡρακλῆς· ὁ ἀγωνιστικὸς τοῦ ἡλιακοῦ φωτός· κατὰ προσταγὴν τῆς οὐρανίας λάμψεως.—Ἐκ τούτου·

ἩΡΑΚΛΕΪΔΙΟΣ, εἶν, εἶον, ἐπ. ἀντὶ τοῦ κλειος, εἰς τὸν Ἡρακλῆ ἀνέκων, μόνον θηλ. «βλή Ἡρακλεῖη» B 658, λ 604 καὶ λ. βλή.

ἩΡΑΡΕ, ἴδ. ἈΡΑΡΙΣΚΟ.

ἩΡΑΤΟ, ἴδ. ΑἶΡΟ.

ἩΡΑΤΟ, ἴδ. ἈΡΛΟΜΑΙ.

ἩΡΗ, ἡ, Ἡρα, Πελασγικὴ θεὰ, θυγάτηρ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, ἀδελφὴ ἅμα καὶ τοῦ Διός, Π 432, βασίλισσα τοῦ οὐρανοῦ καὶ πρώτη τῶν θεαινῶν. Ὅτε ὁ Ζεὺς ἐκθρόνισεν Κρόνον ἐβρίψεν αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, κατέφυγε μετὰ τῆς μητρὸς Ῥέας· εἰς τὸν Ὀνόν, ἐν τῇ οἰκίᾳ τοῦ ὁποῦο ἀνατράφη, λ 268 ἐξ. Ὡς ἐκ τοῦ χαρακτῆρος· αὐτῆς εἶνε ὕμνος, φίλαρχος καὶ πανουργός, πολλὰ καὶ τὸν ἄνδρα τῆς, Ξ 153, ἀλλὰ διὰ τοῦτο καλεῖται συχνὰ εἰς τὴν ὀργὴν αὐτοῦ, Α 343—24. Ἐν τοῖς Ὀμηρ. ἔπεισι παρίσταται ἔχθρὰ τῶν Τρώων, αὐτὴ εἶνε ἡ συναγωγὴ τῶν Ἀγαθῶν στρατῶν κατὰ τῶν Τρώων, ἐξ., Θ 205 ἐξ., ὅφ' ὧν ἐνόμιζεν ἑαυτὴν ὀλεσμένην. Βοηθεῖ τοὺς Ἀχαιοὺς ἀπὸ κοινοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Ἀθηνᾶς, E 767, 1433, καὶ προστάσσει τὸν Ἡφαιστον νὰ τὴν φέρῃ εἰς τὴν κοίτην αὐτοῦ τὸν ποταμὸν ἔξορμήσαντα εἰς καταδίωξιν τοῦ Ἀγχιλλεύου, Σ 377 ἐξ. Ἐξ ἀρχαιοτέρων μύθων μνημονεύεται ὅτι ἐπετάχυνε τὴν γέννησιν τοῦ Εὐρύσθεως ἀνέστειλε τὴν τοῦ Ἡρακλέους, ἵνα μὴ λάβῃ τὴν παρὰ τοῦ Διός ὑποσχεθεῖσαν αὐτῷ ἀρχὴν ἐπὶ τῶν περιοικούντων, T 97· ἀλλὰ μετὰ ταῦτα κατεδίωκε τὸν υἱὸν τοῦ Διός· Ἀλκμήνης, ὅσον ἐκ τῆς Τροίας ἀπονοστήσας ἀπεπλάνησεν εἰς τὴν Κω, Ξ 250, ἀλλὰ καὶ παρ' αὐτοῦ ἐπληρώθη ἐν Πύλῳ, E 392. τοῦ Διός ἐγέννησε τὴν Ἥδην, τὴν Εὐρώπην, τὸν Ἄρη καὶ τὸν Ἡφαιστον. Πόλεος αὐτῆς πεπταί ἦσαν τὸ Ἄργος, αἱ Μυκῆναι καὶ ἡ Σπάρτη, Δ 51, 52. (Εἰκάζεται ὅτι συγγενεὺς τῆς Σανσκρ. svar καὶ Ζενδ. hvar=οὐρανός, καὶ σταῖ ἐπομ. τὴν γυναικεῖαν ὄψιν τοῦ οὐρανοῦ ἀέρα, τὴν ἀτμόσφαιραν· κατ' ἄλλους· ὅτι συγγεν. τῇ Λατ. hera=κυρία, δέσποινα, ἥρας· καὶ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἰδ. οὐαῖ τοῦ ἀέρος.).

ἩΡΗΕΙ, ἴδ. ἈΡΑΡΙΣΚΟ.

ἩΡΗΕΙΣΤΟ, ἴδ. ΕΡΕΪΔΑ.

ἩΡΙ, ἐπ. ἐπὶ ῥ. πρῶτῃ, ταχὺ, ταχύνω· «μάλ' ἥρι, ἥρι μάλα»· λίαν πρῶτῃ, I 360,

της απουσίας) λαδών θάρσος, γ 232, μετ' αὐτ.
«Θάρσει τόνδε γ' ἄεθλον» ἐσέλας μετὰ θάρρους
εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα. 0 197. Ἐκ τοῦ

Θάρσος, εὐς, τό, θάρρος, πεποιθήσεις, τόλ-
μη, E 2, Z 126, α 321 κ. α., ἐπὶ κακοῦ, θρα-
σύτης, ἀυθάδεια, προπέτεια, P 570, X 395.
Ἐκ τοῦτου

Θάρσινος [-ω-], ὄν, ἐπικ. Θάρραλός, τολ-
μηρὸς, μόνον «πόλις» Π 70· μετὰ δοτ. πε-
ποιθώς, εἴς τι *1λ. N 823.

Θάρσινος [-ω-], παρ. Θαρμιστ. Θαρσύνεσσι, Δ
233, Θάρρύνω, ἐνθαρρύνω, ἐμψυχύνω, ἐγ-
καρδιύνω, ἐμπνέω εἰς τινα τόλμην, Σ 325
κ. α., «Θαρσ. ἤτορ τινι ἐνὶ φρεσὶ» ἐνθαρρύνω
τινὸς τὴν καρδίαν ἐνδομύχως, ἢ ἐ. ἐμψυχύνω
βαθείως, Π 242· καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν. «ἐπέεσσ-
σι, ρύθμῳ» Δ 233, ι 377 κ. α.

Θάσιον, ὄν, συγχρ. τὸ ταχύν, ὅπ. ἴδε.

Θάσμα, ἄτομ, τό (θαύμασι). 1) θαύμα, πᾶν
ὅ, τι βλέπει τις μετὰ θαυμασμοῦ καὶ ἐκστάσεως,
«ὅ το δὴ περὶ θαύμα τέτυκτο» τοῦτο δὲ ἦτο μέ-
γα θαύμα, Σ 549· συγχρ. ἡ φρ. «θαύμα ἰδεσθαι»,
θ. ἰδεῖν» «νὰ βλέπῃ τις καὶ νὰ θαυμάζῃ», E
725, ζ 306 κ. α., γ. Ἄφρ. 206, «ἡ μέγα θαύ-
μα τὸδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι» μέγα θ. εἶνε τοῦ-
το, τὸ ὁποῖον βλέπω μετὰ τῶν «μμάτια μου», N 99
κ. α.· ὡσαύτως «ἡ μάλα θαύμα κῶων ὅδε κει-
τ' ἐνὶ κόπρῳ» τῷ ὄντι μέγα θαύμα εἶνε οὗτος ὁ
κύων, ὅστις κεῖται κτλ., ρ 306· ὁ Κύκλωψ Πο-
λύρρημος λέγεται «θ. πλώριον» τεράστιον θαύ-
μα, ι 190· ὡραία τις γυνή «θαύμα βροταῖσι»
λ 287. 2) θαυμασμός, «θαυμά μ' ἔχειν» κ
326. (Π. Π. συγγένεια τοῦ θαύμα καὶ θάσμα,
καὶ τοῦ θαυμάζω καὶ θαύμασι, καταρτίζεται
καὶ ἐκ τῆς καθομιλουμένης, ἥτις τὸ θαύμα προέ-
ρει, «θαύμα, καὶ θαύμα», καὶ τὸ θαυμάζω,
«θαυμάζω» λέγει καὶ «θαυμάζομαι καὶ
θαυμάζω»).

ΘΑΥΜΑΣΤΟΝ (θαύμα), μέλ. θαυμάσομαι καὶ ἐπικ.
σα, ἄορ. ἐθαύμασα· ἄ.) ἀποελ. θαυμάζω, ἐκ-
πλήττομαι, μένω ἐκστατικός· (ἐν δὲ τῇ κα-
θομιλουμένη καὶ μέν «θαυμάζομαι») Ὅμ. πλγ.,
πολλάκις κατὰ μετοχὴν, δ 14 κ. α., μετ' ἐξηρ-
τημένης προτάσεως «θ. οἷον ἐτόχθη» ἐθαυμά-
ζομεν πῶς ἔγενεν ἡ ὑπὲρ ἔγαινα τοιοῦτόν τι, B
320· β.) μετ' αὐτ. θαυμάζω, βλέπω μετὰ
θαυμασμοῦ τινα, Ω 629, α 382, «πυρά» K
12, συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀγάσθαι» π 203,
μετὰ τοῦ «θηεσθαι» θ 265 κ. α., καὶ μετ'
ἰρηνημένης ἐπεξηγηματικῆς προτάσεως, οἷον
10. Ἀχιλλῆα, ὅσοι ἔην» Ω 629, πρὸλ. καὶ α
382· εἰ δὲ μετ' αὐτ. καὶ ἀπαρρ. «θ. Ἐκτορα
αἰχμητὴν ἔμμεναι» θαυμάζω τὸν Ἐκτορα ὅτι
εἶνε πολέμιστός, E 601.

ΘΑΥΜΑΙΝΩ, ἑτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ θαυμάζω,
«θαυμαίνω καὶ θαυμαίνομαι», μέλ. ἀνθ.
καὶ Ἰων. ἀνέω, μετ' αὐτ. 0 108 †, γ. Ἄφρ. 84.

ΘΑΥΜΑΚΙΝ [-ω-], ἡ, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ

Μαγνησίᾳ, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν
Φιλοκτήτη, κατὰ τὸν Εὐστάθ. οἱ μετε-
μακοί (Π. νῦν δὲ «Δωμικοὶ ἢ Δαμικοὶ»
Μακεδονικὴν ἐναλλαγὴν τοῦ 0 καὶ 0.
1'. σελ. 130 ἐν λ. δόλος) B 716.

ΘΑΥΜΑΣΙΟΣ [-ω-], ἡ, ἰον (θαύμασι),
σμοῦ ἄξιος, ἀξιολογούμενος, γ. ἄφρ.

ΘΑΥΜΑΣΤΟΣ καὶ ποι. ΘΑΥΜΑΣΤΩ, ἡ
Ἐρμ. 80, 440, γ. 6, 34, θαυμάσιος
μασμοῦ ἄξιος, θαυμάσιος, γ. ἄφρ.

ΘΑΦ- ἡ μάλλον ΘΑΦ- ἡ ΤΑΦ- [-ω-]
ἐπικ. παρακμ. (μὲ σημα. ἐνεστ.) τῆς
τοῦ ὕπερ. (μὲ σημα. παρτ.) ἐτεθήκει
ἀντὶ τοῦ ἐτεθήκειν, καὶ τοῦ ὄρου. β.
(μόνον κατὰ μετοχ. ταφών), I 193, 777,
Π 806, π 12, ἐκθαμβοῦμαι ἐπὶ
τομαί, μένω ἐκθαμβός, ἐκστατικός,
λάκις κατὰ μετοχὴν, Δ 213, Φ 20, 01.
μός μοι ἐνὶ στήθεσσι τέθηκε» ἡ ψυχὴ
νοῦς μου) κατέχεται ἐνδομύχως ὑπὸ
ψ 103, «ἐτεθήκει θυμῷ» ζ 166, «τινὸς
(τὸ ἐν 90 «ἐτεθήκει» εἶνε διὰ τῆς συ-
τετρασύλλαβου).

Θάφ, ἐπικ., ἔλλειπτο, ἐκ μὲν τοῦ ἐνεργ.
μόνον τὸ ἀπαρρ. τοῦ ἄορ. ὀθσαι παρ-
γῶν, ἐκ δὲ τοῦ μέσου μόνον ἀπαρρ. τῶν
ὀθσαι ἀντὶ τοῦ ὀθσαι, γ. ἐν. τοῦ με-
θ. ὀθσατο καὶ μετοχ. ὀθσάμενος. 1)
λάζω, «βυζάνω», καὶ ἀμείλγω, «τῇ
τε θήατο μαζόν» (ἴδ. τινὴ ἐν τέλ.), γ.
γ. Ἄφρ. 236, ἐπὶ προβάτων «αἰεὶ παρ-
ἐπητανὸν γάλα ὀθσάει» δ 89. 2) μετὰ
λάζω, «βυζαίνω», «ἀπόλλωνα ὀθσά-
τηρ» γ. Ἄπ. 123.

Θεά, ἡ, ὀθλ. τοῦ θεός, θεά, Ὅμ. πλγ.
ἀντίθ. πρὸς τὴν γυναικα, E 313· συγχρ.
μετ' ἄλλου οὐσιαστικοῦ «θεά μήτηρ» Δ 2
109, «θεαὶ Νύμφαι» Ω 615. (Τὸ ὄνομα
φυλάττει καὶ ὅλας τὰς πτώσεις τὸ α, ὡς
θεάν, ἡ δοτ. πληθ. θεαῖς, ἀλλὰ καὶ θεῖν γ.
(ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκι ἐν τῇ B'. κατὰ τὸν Ἐρ-
ῶτα: θεαῖς), θεῖσιν Θ 305.—Μετὰ τὸ
τινὰ ἐπόμενον τὸ «θεά» προφέρεται κατὰ
ζησιν μονοσύλλαβως, ε 215, ν 391, υ 01.
λοι δὲ γράφοντες «πότνα» προφέρουσι δι-
σῶς τὸ θεά).

Θέα [-ω-], ἡ (θαύομαι), θεά, θεωρία
«ἀθέσσαι με θεάς ὑπὲρ» σεβάσθητι με (ἐλ-
μὲ), «νὰ χαρῆς (τὴν θεάν σου), τὰ μύστη
τὸ πῶς πᾶν ῥηματιόν σου», γ. Ἄφρ. 61.
λοι ὅμως τῶν ἐκδοτῶν (Π. μὴ ἀρκεσθέντες εἰς
τὴν τὴν κατ' ἐμὲ ὁρὴν καὶ πᾶν ἔργον
ὑποπτον θεωρήσαντες τὴν γραφὴν διωρόμε-
ναι εἰς τὸ «θεῖς ὑπὲρ», αἱ δὲ εἰς τὸ «θε-
(ὅ ἐ. θεῖας ἡ θεῖης τῆς γυναικὸς τοῦ Ἰησοῦ)

ΘΕΑΙΝΑ, ἡ, ποι. καὶ ἰδιω. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
μόνον ἐν τῇ ἐξῆς συνδυασμῷ «πάντες δὲ
πᾶσαι τε θεαίναι» Θ 5, 20, θ 341.

[-ω-], ὅτε, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.
τό, καὶ ΘΕΕΙΟΝ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΙΟΝ
ἀπ. ἴδ.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.
τό, καὶ ΘΕΕΙΟΝ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΙΟΝ
ἀπ. ἴδ.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.
τό, καὶ ΘΕΕΙΟΝ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΙΟΝ
ἀπ. ἴδ.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.
τό, καὶ ΘΕΕΙΟΝ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΙΟΝ
ἀπ. ἴδ.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.
τό, καὶ ΘΕΕΙΟΝ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΙΟΝ
ἀπ. ἴδ.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.
τό, καὶ ΘΕΕΙΟΝ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΙΟΝ
ἀπ. ἴδ.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

ΘΕΙΟΝ, τό, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσέως,
Ἀντήνορος, ἱέρεια τῆς Ἀθηνᾶς ἐν I-
Z 298. Κατὰ μεταγενεστέρους ποιη-
τῆς Ἐκάδης.

στὴν, συνήθεια, τάξις, συχνή ἡ φρ. «θέμις ἐστὶ» εἶνε δίκαιον, εἶνε ἡ τάξις, μετὰ δοτ. καὶ ἀπρφ. Ξ 386, ξ 56, «ἡ (ἄρθρ. ἡ, Ἰδ. λ. ἡ) θέμις ἐστὶ» καθὼς εἶνε δίκαιον, τὸ ἔθιμον, ἡ τάξις, Β 73, Ι 33 κ. ἀ. καὶ μετὰ γεν. «ἡ θέμις ἀνθρώπων πέλει» Ι 134, Τ 477, «ἡ τε εἰνῶν θέμις ἐστὶ» ι 268, ξ 136· συχνωτέρα δὲ ἡ ἐξῆς: «οὐ θέμις ἐστίν» μετ' ἀπρφ. Π 796 κ. ἀ. καὶ μετὰ δοτ. «οὐ τῷ θέμις ἐστίν» Ξ 386, ξ 56· β') ἐν τῷ συνδυασμῷ «ἀγορὴ τε θέμις τε» ἔχει τοπικὴν σημ. δικαστήριον, Α 807· γ') δίκαιον, νόμος, ἐπομ. περιορισμός, «ὅς οὐ τινα οὔτε θέμιστας» Ε 764 (ἐνθα ὁ Δαιδερλ. παραδόξως ἐκλαμβάνει οὐδ. πληθ. τὸ θέμιστα). 2) πληθ. ΘΕΜΙΣΤΕΣ· α.) διατάξεις, ὅρισμοί, ἐντολαί, «Διὸς θέμιστες» αἱ (διὰ τῶν χρησμῶν ἐξενηθεῖσαι) βουλαὶ τοῦ Διός, π 403· β') νόμοι, δικαιολογικαὶ διατάξεις, δίκαιον, «ἀγοραὶ ἔθ' θέμιστας» ι 112, «οὔτε δίκας οὔτε θέμιστας» ι 215, «οἷ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται» οἱ τινες (ἡγεμόνες καὶ δικασταί) σώζουσι τοὺς νόμους (τὸ δίκαιον) παρὰ τοῦ Διός (λαβόντες αὐτούς) Α 238· γ') δικαστικαὶ ἀποφάσεις, βουλευμάτων, «κρίσεις», «κρίναι θέμιστας σκολιάς» κάμνω στραβὴν κρίσιν, (διαστρέφω τὸ δίκαιον) Π 387· δ') δικαιοδοσία, δικαίωμα τοῦ δικάζειν, «σκήπτρον ἡδὲ θέμιστας» ἀρχὴ καὶ δικαιοδοσία, Ι 99, Β 206· ε.) δικαιοώματα, φόρος διδόμενος εἰς τὸν βασιλέα κατὰ νόμον ἢ ἔθιμον ὠρισμένος (οἷον τὸ δέκατον), (|| διάφορος τῶν «δωτινῶν» αἵτινες, φαίνεται, ἦσαν μᾶλλον προαιρετικαὶ προσφοραὶ) «λιπράς τελεῖν θέμιστας» πληρῶν παχεῖς φόρους, Ι 156, 298.—Θέμις, κύρ. ὄν. θυγ. τοῦ Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίης (Ἡσιόδ. Θεογ. 135)· παρ' Ὁμ. τρις μόνον ἀπαντᾷται. Ἐκτελεῖ ἐν τῇ Ὀλύμπῳ τὰ τοῦ κήρυκος, προσκαλοῦσα τοὺς θεοὺς εἰς συνέλευσιν, Γ 4· ὑποδέχεται τοὺς προσκεκλημένους εἰς τὸ δεῖπνον τῶν θεῶν, καὶ ἐπιβλέπει εἰς τὴν τήρησιν τῶν ἐθίμων καὶ τῆς τάξεως, Ο 87· συγκαλεῖ τοῦ λαοῦ τὰς ἀγοράς καὶ πάλιν αὐτὰς διαλύει, ε 68. Ἐν δὲ τοῖς ὕμνοις καλεῖται ἡ φίλη τοῦ Διός, Ὑμ. 22, 2, καὶ συναγωγὸν ἔχει τὸν Ἀρη, Ὑμ. 7, 4. Παρὰ τοῖς μετέπειτα εἶνε ἡ προστάτρια τῆς νομιμότητος καὶ θεὰ τῆς δικαιοσύνης.

ΔΙΚΑΙΟΤΗΤΑ (θέμις), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ἀ.)
δικάτω, κρίνω, μετὰ δοτ. *Ὁδ. λ 569, καὶ
μετὰ γεν. εἶμαι ὁ δικαστής, ι 414. β'.) ἐπὶ
θεῶν = θ. βουλὴν* ἐκπράξω (διὰ χρησμοῦ) βου-
λὴν, χρησμοδοτῶ, Γ. Ἀπ. 253, 293.

*ΘΕΜΙΣΤΟΠΟΛΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (θέμις, πολέω) ὁ περὶ τὰς δίκας ἀναστρεφόμενος, δικαστής, ἐπίθ. τῶν βασιλέων, Γρ. Δῆμ. 403, 473.

*ΘΕΜΙΤΟΣ, ἢ, ὅν, νόμιμος, δίκαιος, «τοῦ θεμιτὸν» μετ' ἀπαρρ. Ὑμ. Δῆμ. 207. (Κατὰ συγχοπ. ἀντὶ τοῦ θεμιστὸς ἐκ τοῦ θεμιζω, θέμις).

ΘΕΜΟΝ (θεῖναι, θέμις), κυρ. θέτω ὅθ. ἀναγ-

κάζω, βιάζω « νηα θέμωσε χέρσων
(τὸ χῆμα) ἐβίασε τὴν νηα γὰ ἐλθῶν αὐ-
ράν, *'Οδ. ι 486, 542.

ΘΕΝ, μὲριν ἀχώριστον, εἰς τὰ τοιαύτα προσαρτῶμενον καὶ μετ' αὐτοῦ ἐπιρρήματα ἀποτελοῦν, σημαίνοντα τὴν πρὸς κίνησιν, ἀπὸ, ἐκ, π. χ. *Τροίηθεν, οἴκοθεν, οὐρανόθεν, ἄλλοθεν κ. ἄ. δὲ ἐπιτείνεται ἡ σημασία των, προστιθεμένη πρὸς τὴν προθ. Ἐκ ἢ Ἀπὸ, οἷον «ἐξ ἢ ἀπὸ τοῦ θεοῦ, ἐξ Ἀλυσμῆθεν, Θ 304, «ἀπὸ Τροίας» 492, ι 38, «ἐξ ἀλόθεν» ὅπ. 102. (Περὶ ἐν τῇ καθομῇ. „ἀπὸ παιδιόθεν, ἀπὸ θεοῦ“).—Σπανιότερον προσαρτᾶται ἐπὶ προσώπου σημαντικῶν, οἷον «Διόθεν, Διὸς, ἐκ θεοῦ. Ἀπὸ τούτου τοῦ θεοῦ» τινες τὸ εἰς τὰ ἐπιρρήματα προσαρτῶμεν «ἄνευθεν, ἄτερθεν, ἔκτοσθεν, ἔντοσθεν κτλ.», ὅπερ πολλὰκις ἀποβάλλει τὸ τελικὸν εἰς τὸ ἄλλο δὲν συμβαίνει τοιοῦτόν τινα στον παρ' Ὁμ.—περὶ δὲ τοῦ ἐν Ω 499 «θεοῦ 18. τὴν λ.) καθὼς οὐδὲ εἰς τὰς 18. ἦεν, ἔθεν», ἐν οἷς τὸ ἦεν εἶνε κατὰ τὴν τὰ ἀνωτέρω τοπικὰ ἐπιρρήμ. (Τροίηθεν, ὁρωρῶσι τινες ἀργαίους γενικῆς τύπου

ΟΕΝΑΡ, ΑΡΟΣ, τό, Ἰων. καὶ ἐπ. τ.
τῆς χειρός, τὸ μετεῖν τοῦ καρποῦ
κτύλων, Ε 339 †.

ΘΕΟ, ἐπ. προστ. ἀντὶ τοῦ Θεοῦ, ἡδ.
ΘΕΟΔΩΜΗΤΟΣ, ΟΗ, ποι. (θεός, δέωμι)
στοι, ὁ ὑπὸ Θεοῦ κτισμένος,
519 †.

ΘΕΟΚΙΔΗΣ (θεοφειδ.), ἔς (θεός, εἶδος
 μὲ θεόν, θεόμορφος, ὡραῖος (πρόβλ.
 Ἰωάν. 1, 32 ἀγγελος“, ἀγγελόμορ-
 του Πάριδος, Γ 27, του Τηλεμάχου,
 μνηστήρων, φ 186, 277, του Δημοδο-
 του Πριάμου, Ω 217, 299, 372, κ.

ΘΕΟΠΕΚΕΛΟΣ (θεοφείκ.), ΟΝ (θεός, ε
προηγ. ὁμοίος μὲ θεόν, ἐπὶ πρῶτῳ
446 κ. ἀ.

OLIOEN, ἐπὶ ῥ., ἐκ 0505, π 447†.

ΟΚΘΕΛΙΜΕΝΟΣ [...], ὁ, υἱὸς τοῦ
δοῦ, ἀπόγονος τοῦ Μελέμποδος, μάν-
της, Ὁδ. ο 256 κ. α.

ΘΕΟΠΡΟΠΕΑ, ἐπ. (θεοπρόπος), πρ
μόνον κατὰ μετοχ. A 109, B 322.

θεοπροπίᾱ, ἡ, A 87, 385, A 79
415, 6 201 καὶ θεοπροπίᾱν, τὴ, (πάν ὃ, τι ὑπὸ τῶν θεῶν προμηνύεται, θεοπροπίαν (μάντειαν) ἐξηγείται, ἐπομ
σις, προφητεία, χρῆσις, θεῶν, τοῦ, ἡ, A 85, Z 438.

— ΟΚΟΠΡΟΠΟΣ, ὁ, ὁ ἔκ τινων σημείων
 ὁδήλουν τῶν θεῶν, μάντις, προφήτης
 α 416· ὡς ἐπὶ τοῦ «θεοπρ. πτωισότης»·
 πο; μάντις, Ν 70. (Συνθ. ἐτυμολογ.
 θεός καὶ προειπεῖν ἢ τὰ τοῖς ὁ

ΕΙΝ· κατὰ δὲ τὸν Βούττιμαννον ἐκ τοῦ
 οὐ παρ' Αἰγυπτῶν καὶ ἄλλοις σηματού-
 νομαί, ἐκπορεύομαι, διὰ τῆς βίας·
 ὅθεν καὶ σημαίνω, δηλῶ (ἡ ἐν-
 κει καὶ τοῦ Ἑσυχ. τῇ γλῶσσᾳ πρέ-
 (τούτεστι σημαίνον), Κύπριοι· καὶ
 παντόκρατα, εἰκόνας· θεοπρόπος λοι-
 (παράγωγον τὰ τῶν θεῶν).

ἡ, ἐπ. γεν. πληθ. θεῶν, P 101, τὰ
ἐπ. δοτ. πληθ. Π 366. 4) ἀρσ.
ἐπὶ ὠρισμένων ἀτόμων Ὁμ. πλ-χ.
καὶ ἐν γένει, ὡς τὸ δαίμων 2), θεοῦ
P 99, γ 131, θ 170 κ. ἀ. «σὺν θεῷ»
δοτ(θ)εῖαν τοῦ θεοῦ, I 49, Ω 34, «ἐν
θεῷ», P 101, «ὑπὲρ θεῶν» παρὰ τῇ
P 397. ἀπαφύτως «ἔνευ

ποῦ θεοῦ, P 327. παρὰ τὸν ἑαυτοῦ
 πῦ ρδ. τὰς προθέσεις. 2) θηλ. ἡ θεά
 πλ.χ., καὶ «θήλεια θεός» Θ 7. 3
 ἡ συγκρ. «θεώτερος» βειότερος, «θύ
 ραι» μάλλον εἰς τοὺς θεοὺς ἀνήκουσα
 χροῖαν τῶν θεῶν, v 114 (||. οὐ Δυν
 αμιαντιστῆν

α παρατηροῦσιν ὅτι ἐσχηματισμὸς
ἐστὶ ἀναλογία· τοῦ· ἀγρότερος, ὀρεστώ-
τερος· Ὀμπρικοί θεοὶ εἶνε ὑπὸ τὴν φυσικὴν
καὶ τελειότατα τῶν ὄντων, ὅθεν ἐν ταύ-
τῃ λαμβάνονται εἰς ἔκφρασιν τοῦ τελειο-
τάτου, καλλίστου κ.τ.τ. * θεός ὡς, ὡς
ἄλλοι θεοὶ ἐναλλάσσον· κ.τ.τ. * καὶ

...καὶ μορφὴν ὁμοίαν μετὰ τὴν τῶν ἀ-
γγέλων· ὡραῖοτεροι, ἁγιώτεροι, κ.
τ.λ. Ε 859 β. Ο 361, Φ 40

Ε 336, 383, 858. Κατά την σφ

11, B 485. Ὑπὸ δὲ τὴν ἡθικὴν ἐκφέρειται πολὺ τῶν ἀνθρώπων, ὡς ὁ

ἐκ ἐπιθυμίας καὶ ταπεινά πάθη. Κυ-
κλῶμεν καὶ μάλιστα τὰ τῶν ἀνθρώ-
πων αὐτὰς εὐτυχίαν καὶ δυστυχίαν.

πολλάκις ὁ ἄνθρωπος διὰ τῶν ἐκ
κακοτημάτων ἐπισύρη τὰ δυστυχίμα

μα τιμωρία τῆς Μοίρας; (ὁ δ. τ. λ.), ἀνιζονται δέ εἰς τοὺς ἀνθρώπους; οἱ ὅτι τὴν μορφήν, ἣ νέφος περιβεβληται Ε 343, Γ 431, 450. Ἡ κατοικία αὐτοῦ Ὀλυμπος καὶ ὁ Οὐρανός (ὁ δ. τ. λ.). Ὁλνται κατατόνας μὲν ἐκ τοῦ Σαν

κατὰ θεός, Ἑλλ. Δις ἢ κατὰ δὲ τὸν Κ
νοῦμενον τὴν τοιαύτην συγγένειαν
ἐκ τοῦ ὅτι=θεομαι ἢ μάλλο
θεός, ἐξ ἧς πολυ-θεο-τος=πολύ π
καὶ Θεός-τω ὁ πατήρ τοῦ

Κάλχαντος, καὶ ἡ θέσα-εσθαι αὐτὴν ἐκτελεῖται.
Ἡσύχ. Ὅθεν θεός=θεσ-ός εἶπε ὁ παρακαλού-
μενος.—Προφέρεται κατὰ συνίτησιν, ὡς ἐν τῇ
καθολοίᾳ. θ' ἰσ. Α 18· ὡσαύτως καὶ τὰ: θεῶν,
θεοῦ, Ὑ. Δῆμ. 55, 259, 325, καὶ τὰ: θεοῖσιν,
τ' ὦκα· ἢ τὰ δὲ θηλ. (καὶ οὐδέποτε).

ΘΕΟΓΑΘΗΣ, ΕΣ, „θεοπροδοῦμενος“, εὐσεβής, δίκαιος, «νόσ», *Οδ. ζ. 421, ο 576, ι 476, ν 202, α θυμός τ 364, «βασιλεύς» τ 409. (Κατὰ τὴν συνήθη ἑτυμολογ. εἶνε συνηρημ. ἀντὶ τοῦ θεοσεβής, ὃ ἐ, ὅμοιος μὲ θεόν, ὀρθότερον δὲ κατὰ τὸν Βούττμ. καὶ ἄλλους πολλοὺς τῶν νεωτέρων ἐκ τοῦ θεός καὶ δεῖδω, δέος· ὅθεν ὁ Ἡσύχιος ἐρμηνεύει ὀρθῶς τὴν λ.: θεοσεβής, ὁ δὲ Σχολ. τῆς *Οδ. ζ 421 ἐκλαμβάνει αὐτὴν ἀντὶ τοῦ θεοδεῆς ἢ δεισιδαίμων).

ΘΕΟΦΙΝ, ἢ. ΘΕΟΣ, ἐν ἀρχ.
ΘΕΡΑΠΕΙΟ [u.] (θεράπων), ὁ πηρετῶ, κατ
ἀντθ. τοῦ «ἀρχ», v 265 f — Μίσ. μὲλ. θερα-
πεύομαι μὲ σήμ. ἐνεργητικῇ, Ὑ. Ἀπ. 390.

*ΘΕΡΑΠΗΗ, ἡ, ποι, κατὰ συγχοπ. ἐκ τοῦ θε-
ράπεινα, ὑπηρέτρια, Ὑ. Ἀπ. 457.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ [···], ΟΝΤΟΣ, Ο, ΥΠΗΡΕΤΗΣ Ξ ΜΑ
ΛΙΣΤΑ Ο ΕΚΟΥΣΙΟΣ, ΚΑΙ ΟΥ ΜΟΝΟΝ ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ, ΑΛΛ

πολλάκις εὐγενῆς, Ο 431 ἐξ· ἔθεν πολλάκις ταῦ-
τόν τῃ ἐταίρῳ, σύντροφῳ, οὐσιωδῶς λοιπὰ
διάφορος τοῦ «δύμῳ» καὶ τοῦ «δούλου». Οὐ
τω· ὁ Πάτροκλος εἶνε θεράπων τοῦ Ἀχιλλεύου.

Π 244, δ Μηνρίωνος τοῦ Ἰουλιανοῦ, 2
πάντες οἱ ἤρωες εἶνε = θεράποντες Ἀρθού
410, Η 382 κ. α. οἱ βασιλεῖς = θεράποντες
Διός * Λ 255 οἱ αἰοδοὶ = Μουσάων θεράποντες
* Γμ. 32, 20 πρὸ πάντων δὲ λέγονται οἱ ἑτα
τοὶ ἀνδραγαθῶν πρὸς ἄλλους

ροι τῶν ἡρώων, οἱ κυβερνῶντες τοὺς ἐπίπλους
 ἄρματος, « ἡνίοχοι θεράποντες » Ε 580, Ε 41
 εἰσαπύτως λέγεται καὶ ὁ κήρυξ, α 424. Ἐν
 ὅδ' οἱ θεράποντες ἐκτελοῦσι πολλὴν εἰδὼν
 κιακὰς ὑπηρεσίας, α 409, π 253, ἀλλ' εἶνε πά

τάτα εὐγενεῖς, ὡς οἱ ἱπποκόμοι τῶν ὑπὸ τῶν
 μέσῳ αἰῶνας, οὔτινες ἦσαν παῖδες εὐγενεῖς (Κληρο-
 νη). Τοιοῦτος ἦτο ὁ Ἐτσωμεύς· δ 23. (Κλη-
 ρωνεύς κατ' ἐπέχτασιν ἐκ τοῦ θέραιψ, τοῦτο δὲ
 ἔστιν ὁ ἑπτάκις καὶ πενήντα πρὸς τοῦτο, περὶ τοιοῦτον

Λατ. *loneo*, καὶ ὅχι κατὰ τὸν Δούδεκκ. ἐκ
τρέπω, θράπω=τρέφω).

ΘΕΡΕΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΕΡΩ, το. ΘΕΡΩΝΤΙ.
ΘΕΡΜΑΪΝΩ, ἄορ. ἐθέρμηναι, θερμαίνω, ἡ

33. σταίω", σὺν ᾠδῇ" = 1. — 220. ἔρ-
νομαι, ε 376. Ἐκ τοῦ
ΘΕΡΜΟΣ, ἡ, ὄν, καὶ δικατάλ, Ὑ. Ἐρμ.
(Θέρμ), ἡ, θερμός, ζεστός" (εἰς διαφόρους β
μούς) ᾠδῇ" = 6, αἴμα Α 266 κ. α.
δὲ, ζεματιστός, βραστός" = 388. Με

• θερμά δάκρυα. Η 420, ο 421.
ΘΕΡΜΑ, επίκ. (θέρω) μόνον ἐν τῇ προστ.
μετέ, καὶ ἐν τῇ παθ. παρατ. θέρμετο, θερ-
νω, ἡδισταίνω, σὺν • θερμ. ο 426.—
θερμαίνωμαι, ο 437, Σ 348, • πνοὴ δ'

νύξ ἀνευ μακρῆς διαρκείας τοῦ λυκοφώτος (τὴν ἡμέραν μετάδασιν ἀπὸ τῆς ἡμέρας εἰς τὴν νύκτα, τὴν ἐν ταῖς τροπικαῖς χώραις διὰ παντός τοῦ ἐνιαυτοῦ παρατηρούμενην, ἀγνοεῖ ὁ Ὅμ.) κατ' ἄλλους δὲ ἦτον πιθανῶς διότι κατὰ τὸ φαινόμενον ταχύτερον τῆς ἡμέρας παρέρχεται ἡ νύξ, καθ' ἣν οἱ ἄνθρωποι καμνόμενοι δὲν αἰσθάνονται τὴν παρέλευσιν· κατὰ δὲ τὸν Βούττι. εἶνε ἡ αἰφνιδίως, ἀπὸτομος (ὡς αἴφνης ἐπερχομένη), ἀλλὰ συνυπονοημένη καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ φουδερῶ καὶ ὀλεθρίου. (||. Πρὸς ταῦτα τοῦ Βούττι. πρὸλ. τῆς καθομιλουμένης τὴν φρ. „μας πλάκωσεν ἡ νύχτα“, ὅπως λέγουμεν καὶ „μας πλάκωσεν ὁ ἐχθρός“, K 394, 468, M 463 εἰ., μ 284 (ἐνθα ὁ Νίτσης τὴν „ὀλὴν νύκτα“ παραδόξως ἐρμηνεύει τὴν ὀξείαν νυκτερινὴν αὐραν). 2) ἐπὶ ἀκινήτων πραγμάτων, εἰς ὅς ἀπαλήγτων, ὀξείας, „μυτερόν“ μόνον ἐν τῇ τοπικῇ ὀνομασίᾳ „Θοαὶ νῆσοι“ ο 299. Ὅπως ἐλέγοντο μικραὶ τινες βραχῶδεις νῆσοι κατὰ τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἀχελφου τὰς ἐσχατίας τῶν Ἑλινάδων ἀποτελοῦσαι καὶ διὰ τὰς ὀξείας αὐτῶν γλώσσας τὰς εἰς τὴν θάλασσαν προεχούσας Θοαὶ ἢ ὑπὸ τῶν μετέπειτα ὀξείας ὀνομασθεῖσαι (Στράβ. 8, 3, 26, πρὸλ. 10, 2, 49. ||. Καὶ σήμερον δὲ „ὀξείαις“ λέγονται, ἰδ. καὶ ἐκῆλαι) (Παράγεται συνηθως ἐκ τοῦ θέω=τρέχω καὶ σημ.: ὄρματος, ἐπομ.: ταχύς, καὶ ἐπὶ πραγμάτων ἀκινήτων: εἰς ὅς ἀπολήγτων ἀλλ' ἢ ἐτέρα αὕτη σημ. δὲν παράγεται φυσικῶς ἐκ τῆς πρώτης· ἀλλὰ τὸ ἀνάπαλιν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τοῦ „ὀξείας“, ὅπερ τὸ πρῶτον σημ.: μυτερός, κοπτερός, καὶ ἐπειτα σφοδρός, ταχύς, ὀρμητικός. Ὡστε εἶνε λίαν πιθανὴ ἡ γνώμη τοῦ Βούττι. καὶ Νίτσης, ὅτι ἡ κυρία καὶ θεμελιώδης σημ. τοῦ ἐπιθ. εἶνε ὀξείας, ἀνδρὲς ἢ τῆς α' τῆς ῥίξης μὲ τὸ θήγω, ὡς ὁ Βούττι. θέλει ἀδηλοῦν. ||. Ὁ Ἀδωντῆρος συμβιβάζει τὰς δύο ἐτυμολογίας λέγων ὅτι τὸ θήγω παράγεται ἐκ τοῦ θέω, ὅπως τὸ σμήγμω ἐκ τοῦ σμάω).

σοῦα (Θοός 2), ἀορ. ἄ. ἐθώσα, ὀξύνω, κάμνω τι ὀξύ, ἄκρον (ῥάπαλον) ι 372† (κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν ταχέως ὤξυνον τὸ ἄνω ἄκρον τοῦ ῥαπάλου).

σορε, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. ορέσκε. Ὀρειός [ω.], ὁ, μία τῶν δύοδεκα ὀρειῶν ὑπὸ τοῦ Κέκροτος κτισθεῖσων πόλεων τῆς Ἀττικῆς κατὰ τὴν ἀνατολικὴν παραλίαν, μετέπειτα δὲ δῆμος τῆς Ἀκαμαντίδος φυλῆς, τὰ νῦν „Θερικόν“, ὅπου καὶ ἐρεῖπια ἀρχαῖα σώζονται. Ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ. ορεικόνδε, Ὑ. Δῆμ. 126.

σορυβέει [ω.], (θόρυβος), θορυβῶ, κραυγάζω, Βατρ. 494.

σοῦρος, ὁ, θηλ. σοῦρις, ἰαος (ορεῖν, ὀρώσχω), κυρ. ὁ ἐπιπηδῶν, ἐπιτιθέμενος· ἐπομ. ὀρμητικός, ἀκάθεκτος, ἀχαλίνωτος· τὸ ἀρσ. εἶνε πάντοτε ἐπιθ. τοῦ Ἀρως, E 30 κ. ἄ., τὸ δὲ θηλ. „θοῦρις“ τῶν ὀπλων μεθ' ὧν ἐπιτίθε-

ται τις κατὰ τῶν πολέμων, „ἀσπίς“ 462, „αἰγίς“ O 308, „θοῦρις ἀλκῆ, τική, ἡ ἐξεγερμένη δύναμις· ἡ ἐν ταῖς εἴτε πρὸς ἐπιθέσειν εἴτε πρὸς ἀμυναν, ἢ πλῆγ. τῆς ἰλ., τῆς δὲ ἰδ. μόνον δὲ οὐλοκος, ὁ, ἰδ. οὔλοκος.

Θόαν, ἄνος, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Φαίνοπος ἀδελφὸς τοῦ Ξάνθου, ὑπὸ τοῦ Διομήδεος θείας, E 452. 2) ἑτερος Τρώες ὑπὸ τῆς σέως φονευθεῖς, A 422. 3) ἄλλος Τρώες τοῦ Ἀσίου ἐφορμήσας κατὰ τοῦ τῆς Ἀχαιῶν, M 440. 4) ἄλλος Τρώες τῆς τιλόχου φονευθεῖς, N 545. 5) εἰς τῶν Φωαίων, θ 443.

θοῦς, ἐπὶ. ἐκ τοῦ ὀοός, ὀξύνω, ἀμέσως, E 533, ε 213 κ. ἄ., Ὑ. Δῆμ. 1. Θόωσα, ἡ, νύμφη, θυγάτηρ τοῦ Πήρου τοῦ Πολυμήχου, α 71, 72.

Θούτης, ὁ, ὁ, κλ. Θούτα, ὁ κτλ. νεσθῆς, M 342, 343.

Θράσιος [ω.], ὁ, εἰς τῶν Παίωνων Ἀχιλλέως φονευθεῖς, Φ 240.

Θράσος [ω.], τὸ, κατὰ μετέπειτα ἀντίστοιχον, ἀφρόδις, τόλμη, E 410. Θρασίανμος, ἰδ. Θρασίανμος.

ΘΡΑΣΙΚΑΡΕΙΟΣ [ω.], ὁ, ἐπικ. (ὁ) ταλμηρός, ἀφρόδις, ἀτρόμητος, Ὑ. N 343.

ΘΡΑΣΙΜΕΝΟΣ [ω.], ὁ, ἐπικ. (ὁ) (Θρασύς, μένω), ταλμηρῶς· μένων (ἐν ξει), ἀτρόμητος, ἐπὶ τοῦ Ἑρακλέους, E 639, λ 267.

ΘΡΑΣΙΜΗΔΗΣ [ω.], ὁ, υἱὸς τοῦ ῥοι, εἰς τῶν ἐπὶ ἀρχηγῶν τῶν πολέμων τείχους καὶ τῆς τάφου, I 81 εἰ. Τὴν αὐτὴν εἰς τὴν πατρίδα ἐπὶ ἀνδρῶν εἰσάγει γ 39, 442.

ΘΡΑΣΙΜΗΔΗΣ [ω.], ὁ, υἱοῦχος τοῦ δόου, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεῖς, Ὑ. καὶ ὁ ἔγραψεν ὁ Βαρυέσιος καὶ οἱ μετ' αὐτῆς παλαιῆς γραφῆς Θρασιμήδης Βέκκι καὶ οἱ μετ' αὐτῶν (πλὴν τοῦ Διονυσίου τῶν Ἑνετικ. Σχολ. ἔγραψαν Θρασιμήδης γ 39, 442.

ΘΡΑΣΙΣ [ω.], εἶλα, ὁ (Θράσος), τὸν ὀρράλεις, ἀτρόμητος, ἐπὶ τοῦ Ἑρῶντος M 60 ἰδίως τοῦ Ἑκτορος ἰλ., πλῆγ. τῆς σέως K 436, „ὁρ. γέρας“, A 553 κ. ἄ., „ὁρ. πόλεμος“· μανιώδης, πεισματωδής, 472, δ 446 κ. ἄ., εἰ δὲ παρὰ τολμῇ ῥάβδωτος, κ 436.

ΘΡΕΣΚΕΚΟΝ, ἰδ. τρέκω.

*ΘΡΕΠΤΗΡΙΟΣ, ὁ, ἐπικ. (τρέφω), μόνον οὐδὲ πληθ. „θρεπτήρια“ Ὑ. Δῆμ. 468, ὅπερ συνθηθέστερον συγκεκομ. ΘΡΕΠΤΗΡΙΟΝ ἀντὶ τοῦ λυτήρια καὶ εἰς ἀντὶ τοῦ διδακτήρια), κυρ. ἡ ἀποδοῦσα, τὰ παρὰ τῶν γονέων εἰς τὰς τῶν παιδῶν ἐκτρέφειν, Ὑ. Δῆμ. ἐνθ. ἀνός

παρὰ τῶν τέκνων εἰς τοὺς γονεῖς ἀποδίδου· τὸ γῆρας· ἀνταμειβὴν διὰ τὴν ἀνάγκην, ἢ παρ' αὐτῶν ἑλαθόν· οὐδὲ τοκεῖσιν ἀποδοῦσα· Ὑ. Δ. 478, P 302.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφω, ἰδ. ἰον (Θρήκη), Θρακικός, „Ὀρ.“ τὸ βόρειον μέρος τοῦ Αἰγαίου πελάγους τὰ παράλια τῆς Θράκης, Ὑ. ὁρράλεις, ἰδ. ταῦτα, τὰς λ., „Σα.“ ἡ Σαμωθράκη, ἰδ. κάμας, N 42. Ὑ. ἰκός [ω.], ὁ, καὶ συνηθ. Θρήξ, ἰων. ὁ Θρήξ, κάτακος· τῆς Θράκης. Οἱ Θρήξ ἐπικούροι τῶν Τρώων, B 844.—Ὁ Ὀμ. ἐρμηνεύει τοὺς τύπους Θρήξια, Θρήξ-Θρήκας, B 595, 844, A 533 κ. ἄ., καὶ εἰς Ω 234, Θρηκῶν Δ 519, E 227 κ. ἄ., ἰων. ἡ ἰων. ἀντὶ τοῦ Θράκη, Δατ. Θηρά-ῶνα πρὸς βορρᾶν τῆς Ἑλλάδος, πρὸς νότον ἀφρομένη ὑπὸ τοῦ Πηνειοῦ καὶ τοῦ Αἰγαίου πελάγους („Θρηκίου πόντου“, Ὑ 230). Ὑ. βορρᾶν καὶ δυσμᾶς καὶ ἀνατολᾶς ὅρια δὲν ὁρίζονται παρ' Ὀμ. (||. Πρὸλ. B 845 „ὅσους Ἑλλήσποντος ἀγέερος ἔργα“). Μέρη αὐτῆς μνημονεύονται Πισυρία, Παιονία, ἔθνη δὲ: Παῖονες, Κί- (καὶ οἱ Ἑλλήσποντοι Θρήξες, οἱ κυ- ῥαί, ἰδ. B 845) ὅρη· ὁ Ὀλύμπος, ὁ καὶ τὰ Θρακικὰ ὄρη, „Θρηκῶν ὄρεα“ E 227 εἰσάγει ὁ Εὐστάθιος· εἰς εἶνα ὁ Σκό- (ὁ Ἀἰγός· παλαιός· ὁ Ἀἰγός Μνησ- ἡ γῆρας ὡς εὐφρος (ἐριδωλᾶς), κτενο- (μήτηρ μήλων) καὶ πολύουρος, A 222, ὁ κατοικία τῶν ἀνέμων, I 5, καὶ διὰ τὸ καὶ μάχημον τῶν κατοίκων αὐτῆς ὡς ἐν- α τοῦ Ἀρως, N 301, O 361.—Ἐκ τοῦ ῥήματος ΘΡΕΚΗΘΕΝ ἐκ τῆς Θράκης, I 5, ἰων. ἡ ἰων. καὶ ἰδ. ὁδύρομαι, ἀπολεῖ, ἀποδίδω· ψάλλω θρήνον, „μυρολογῶ“, ἰδ. ὁδύρομαι.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω. Θρέφα, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἑορε, ἰδ. τρέφω.

ΘΡΗΚΟΣ, ὁ, παντός τοίχου ἢ τείχους τὸ ἀνώτατον μέρος, τὸ ἐκτός τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ ὄλγον τι προέχον, θρηκός, ἢ στερᾶνθη, ἐφ' ἣς τὸ γέφυρον ἐπικείται, ἢ αἰμαία, ὡς αὐλῆς, μάν- θρας, ἢ ἐπαλῆς, ὡς αὐλῆς, πόλως, πρην- ρίου, Ὑδ. ρ 237. ὡς αὐλῆς καὶ τὸ ἐν τῇ 17 νοητέον παρὶ τοῦ θρηκῶς τοῦ ἐξωτερικοῦ τείχους τῆς αὐλῆς· διότι αἱ λέξεις „ἐξωτερικόν“ καὶ οἱ ἐσωτερικοὶ (τῆς οἰκίας) οὐδὲ μεταβάλλει δι' αὐτῶν ὁ ποιητὴς εἰς τῶν ἐνδον τὴν περιγρα- φὴν (ἥτις ἐπέρχεται μετ' ὀλίγου σ. 95). Ἀλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἐνταῦθα τὸ „θρηκός“ ἐννοοῦν- τας τὴν στεφάνην ἐκείνην τὴν περιστρέφουσαν τὴν ἀνωτάτην ἐσωτερικὴν ἐπιφάνειαν τοῦ τοίχου τῆς οἰκίας· Ἐκ τούτου

ΘΡΗΚΟΣ, ἀορ. ἐθρηκῶσα, θρηκῶν περι- δάλλω, διὰ τινος (ὡς διὰ θρηκός) ἐξασφα- λίζω, „ἀγέρω“ ι 40 j.

ΘΡΗΚΑΙΩ [ω.], νῆσος, ἡ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΘΡΗΚΑΙΑ, μυθικῆς νῆσος ἀκατοίκητος, μόνον ὑπὸ τῶν βοῶν τοῦ Ἥλιου νεωμένη, λ 407 εἰ., μ 427 εἰ., πρὸλ. 351. Ἀρχαῖοι καὶ τῶν νεωτέ- ρων πολλοὶ ἐρμηνεύει ἀποδίδουσι τὸ ὄνομα εἰς τὴν Σικελίαν, καὶ θέτουσιν εἰς αὐτὴν τοὺς Πί- γαντας, Κύκλωπας, Λαιστρυγόνες, Σικελούς καὶ Σικανούς, ἰδ. Στράβ. 6, 2, 4. (Συνήθως παρ- γεται ἐκ τοῦ τρεῖς καὶ ἄκρα, ἐπομ. = Τρινα- κρία, ὅπως ἐν τοῖς μετέπειτα γράμμοις ἐκαλεῖται ἡ Σικελία, ὡς ἐκ τῶν τριῶν α' τῆς ἀκρωτη- ρίων ὁρθότερον ὅμως φαίνεται κατὰ τὸν Γρά- σορ, 4 αἰων κ. ἄ. ἐκ τοῦ ὀρτῆς, ὁ εἰς τρίαίνα, (ι. ὅπερ ὅμως παρίγεται ὡς αὐτῶς· ἐν τοῖς τρεῖς καὶ ἀκῆ) ὡς νῆσος τῆς τρίαίνης· τούτῳ εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ τριαינוφόρου Ποσειδῶνος κατεμένη (ι. ἢ μάλλον διὰ τὰς τρεῖς· πάλιν ἄκρας τῆς νῆσου).

ΘΡΗΣ, τρεῖς [ω.], δοτ. πληθ. ΘΡΕΪ, ΘΡΕΪ, „πρίγ“, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ζώων, ν 399, 431, Θ 84, „ἀρνῶν“ μαλλί, Γ 273, „ἐκέρου“ Γ 254.

ΘΡΟΝΙΟΝ [ω.], τὸ, πρωτεύουσα τῶν Ἑπικνη- ριδίων Λοκρῶν παρὰ τὸν Βοιόγειον ποταμόν. (ι. τῆς σήμερον οὐδ' ἐρεῖπια σώζονται φανερά· πρὸ ἑκατονταετηρίδος ὅμως φαίνεται ἐπὶ ὑπάρχον λείψανον λόγου τινός ἄρα, διότι ἐν τῇ Μελετίου Γεωγραφίᾳ παλαιᾶ καὶ νέᾳ B. σ. 325 ἀναφέ- ρεται μὲ τὸ ὄνομα „Παλαιόκαστρα εἰς τὰ μάρ- μαρα“, B 533.

ΘΡΟΝΟΝ, τὸ, ἐπ. μόνον κατὰ πληθ. τὰ θρόνα, ἀνθρ. τὰ κεντητὰ ἢ ὑφαντὰ, ὅτινα διὰ τοῦ ἰδῶν αὐτῶν γράμματος διακρίνονται τοῖς λοιποῖς ὑφά- ματος, X 441 j. (||. Κατὰ τοῦ παλαιού· ἐρ- μηνευτὴς ἡ λ. παραγομένη ἐκ τῆς ῥίξης ΘΡΩ-, Θρώσκω, σημαίνει τὰ „ἐκ τῆς γῆς ἀναθρόντα“· παρὰ τὰς, φρενὲς, ἢ ἀνθρ. καὶ ἐπορεύων· τὰ δι' αὐτῶν βεβαιωμένα εἶχα, καὶ τέλος τὰ ἐκ τοῦ- των κεντητὰ ἢ ὑφαντὰ ἀνθρ. Ἀντὶ ταύτης τῆς

λοῦσθαι ὁδοῦ ἐφθασεν ἡ λ. εἰς τὴν παρ' Ὁμ. σημασίαν ἢ ἀπλούστερον ὡς ἔχοντα καὶ διακρινόμενα τοῦ λοιποῦ ὑφάσματος, μένει ἀμφιβολον. Ἀμφιβολον ὡσαύτως μένει καὶ ἂν εἶνε τῆς αὐτῆς ῥέξης πρὸς τὴν ἐπομ. λ.).

ΘΡΟΝΟΣ, ὁ, θρόνος, „θρονος“, ἔδρα δηλ. ἀναπτυσσική, ἐρείσματα ἔχουσα καὶ ὕψισθεν καὶ εἰς τὰ πλάγια, καὶ ὑποπόδιον (Θρηῦν, Ἰδ. τ. λ.), συνήθως ἐκ πολυτελείου ὕλης τεχνουργημένη, Ξ 238, Θ 442, Σ 390, Ω 510, δ 51, ζ 308. Πρὸς πλείονα δὲ ἀνάπτυσιν, ἐξήλωνον, „λίτα, τάπητας, γλαίνας, ῥήγεα“ α 132, κ 352, υ 152 (Συγγ. τῷ ΘΡΑΝΟΣ).

ΘΡΟΥΣ, ὁ (Θρέω), θρούς, θόρουδος, ταραχή, Δ 437 τ.

ΘΡΥΛΑΙΣΙΑ, ὁρθότ. θρυλίζω [---] (θρύλλος, ὅπ. ἴδε), κακώσεων τόνον ἐπὶ τῆς κιθάρης παράγω, Γ. Ἑρμ. 488.

ΘΡΥΛΛΙΣΙΑ, ἐπ., μέλ. ζω, θραύω, συντρίβω, „θρυλλίζω μετώπον“ Γ 396 τ. (Συγγ. τῷ ΘΡΑΪΝ).

ΘΡΥΛΛΟΣ, ὁρθότ. θρύλλος, ὁ (συγγ. τῷ ΘΡΟΥΣ), θρούς, θόρουδος, ταραχή, Βατρ. 135.

ΘΡΥΩΝ [---], τό, θρύων, Λατ. juncus, τελεματώδες φυτόν, Φ 351 τ.

ΘΡΥΩΝ [---], τό, καὶ **ΘΡΥΩΣΣΑ** [---], ἡ, Α 711, πόλις τῆς Ἡλίδος μεθόριος μετα' ὅ Παυλίων καὶ Ἡλείων, ἀνήκουσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Νέστορος, κειμένη παρὰ τινι τῶν πόρων τοῦ Ἀλφειοῦ ἐπὶ λόφου, κατὰ Στράβ. 8, 3, 24 τὸ μετέπειτα Ἐπιτάλειον, Β 592.

ΘΡΩΣΚΑ, ἄορ. β'. ἔθορον καὶ ἐπ. θόρον, γ'. πληθ. τῆς ὑποτ. θόρωσι (καὶ ὄχι κατὰ Ὀδύφ. θόρωσι), γ 303. α.) πηδῶ, „ἐκ δίφροιο“ Θ 320, „ἀπὸ λέκτροιο“ ψ 32, „χαλαῖε“ Κ 528, Ο 684, „μητρός ἀπὸ—γυίων“ ποιητ. φράσις ἀντὶ τοῦ ἐγεννήθη Γ. Ἑρμ. 20, „κατὰ κῆμα“ ἀναπηδῶ εἰς τὴν ἐπιφάνειαν τῆς θαλάσσης, περὶ ἰχθύος, Φ 426. Μεταφορ. ἐπὶ ἀφύγων, πηδῶ, πετώ, ὅσον ἐπὶ βέλους, Ο 314, 470, Π 773, ἐπὶ τῶν λικνωμένων ὀσπρίων, Ν 589. β.) ἐπιπηδῶ, ἐπιπίπτω, ἵνα προσβάλω, „ἐπὶ τινι“ Θ 252, Ξ 441, Ο 380, χ 303, „ἐν τινι“ Ε 461. Ἐκ τούτου

ΘΡΩΣΜΟΣ, ὁ, τόπος ὑπὲρ τοῦς ἄλλους ὑπερέχων καὶ οἶονεἰ ἀναπηδῶν, ὕψωμα „θρωσμός πεδία“ τὸ ὕψωμα τῆς πεδιάδος, ἢ τῆς Τρωικῆς πεδιάδος τὸ ὑψηλότερον μέρος τοῦ ἐκτεινόμενου ἀπὸ τῶν ὄχθων τοῦ Σκαμάνδρου πρὸς τὸ Ἑλληνικὸν στρατόπεδον, *Ἰλ. Κ 460, Α 56, Γ 3.

ΘΥΓΑΤΗΡ, ἡ, γεν. θυγατέρα; ἢ θυγατρός, δοτ. θυγατέρι καὶ θυατρί (ἀμφότεροι οἱ τύποι συγχνοί), αἰτ. θύγατρα, Α 13, ὄν. πληθ. θυγατέρες καὶ θύγατρες, Ι 444, δοτ. θυγατέρεσσιν, Ο 197, θυγάτηρ, „θυγατέρα“, (||. παρὰ δὲ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις κατ' ἀξιοσημείωτον ἐναλλαγὴν τῶν πνευματῶν „θύγατέρα“, πρβλ. περὶ τοῦτου καὶ τῆς ἐτυμολογ. τὸ Γερμ. Tochter, ὅπερ

διαλεκτικῶς Dochter προφέρεται, ἢ τὸ Σ. duhtar).—Τὸ υ εἶνε βραχύ, τῶν δὲ τετραλίδων καὶ πεντασφάλλων πτώσεων χυατρῶν μέτρον τὸ υ εἶνε μακρόν.

ΘΥΕΕΣΣΙΝ, δοτ. πληθ. τοῦ θύεος.

ΘΥΕΛΛΑ [---], ἡ (θύω Α'), ἀνεμος, ὁρός, θύελλα, ἀνεμοστρόβιλος (πρὸς „δαινῶν μισγομένων ἀνέμων ἐλθοῦσα θύελλα“ ἡ φρ. „ἀνέμοιο θύελλα“ Ζ 316, κ. ἄ. πληθ. „πυρός ὅλοστο θύελλα“ κατὰ τῶν νεωτέρων: ἡ ζῆσις, ὁ ἀναδρασμός: τῆς λίσσης εἰς Ἡφαιστείους πέτρας προσπιπτομένη κατ' ἄλλους δὲ: ἡ ἀστραπηδόλος ἡ καὶ θύελλα, ἀνεμοζάλη), μ 68, 202, 219. πάλαι περιέχει καὶ τὴν ἐννοίαν τῆς ἀρπαγῆς: ἡ ἔτι φρ. „ὥς μ' ὄφελ' ὀχρεσθαι κακῇ θύελλᾳ εἰς ὅρος“, Ζ 846, „πατὴρ ἀγαπήνους ρεῖψαντο θύελλαι“, δ 727, πρβλ. ε 419, μ 309, ν 63, 66, (πρβλ. λ. ἀρπῆγαι ||. κατὰ σημερ. φρ. „ὁ ἀνεμος: νὰ τὰ παρῇ, τὸν ὁ ἀνεμος“, ἢς τὴν χρῆσιν ἢ ἐν τῇ ἱερᾷ ἐσημείωσεν ὁ Σκαρλάτος ἐν τῷ Ἀεὶ: τῇ ἡμ. Ἑλλην. διαλέκτου λ. ἀνεμος: Περ. 43, „τούτους γὰρ ἅπαντας ἀνεμος λήψεται ἀποίσει καταιγίς“).

ΘΥΕΣΤΗΣ [---], ογ, ὁ, ἐπικ. καὶ Ἀιολ. στα, Β 107 (ἐκ τοῦ θύω Α'), οἶονεἰ (κατὰ τὴν ἑρμην. τοῦ Ἑρμάννου), Θυέστης τοῦ Πέλοπος, ἑγγονος τοῦ Ταντάλου, ὁ τοῦ Ἀτρέως: ἐκ δὲ τῆς ἰδίας αὐτοῦ θυγατρὸς Ἰφιγένειας πατὴρ τοῦ Αἰγίσθου. Κατὰ τὸν διωδῆχον ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν ἀδελφῶν Ἀτ. Μυκηνάις. Ἐν δὲ τῇ Ὀδ. δ 517 μνησθὲν ὡς παρὶλιος ἢ προτέρα αὐτοῦ κατοικίᾳ, καζεῖται ὅτι ἦτο ἐν τῇ Μιδείᾳ τῇ ἐπὶ τῇ γολυκῇ κόλπῳ, πρβλ. Ἀπολλ. 2, 4, 6.

ΘΥΕΣΤΙΛΛΗΣ [---], ογ, ὁ, υἱός τοῦ Θυέστης, ὁ Αἰγίσθος, δ 518.

ΘΥΝΕΙΣ [---], ΕΣΣΑ, ΕΝ, ἐπικ. (θύω) ὁ ῥης καπνοῦ, θυμιάματος, θυώδους μὸς: ὁ καπνίζων βωμός, Θ 48, Ψ 148. „σπάργανα“ εὐώδη Γ. Ἑρμ. 237.

ΘΥΝΗ [---], ἡ (θύω Β'), θυμίαμα τῶν Δουδερλ., κατ' ἄλλους δὲ τὸ τεμάχον θυμάτος τὸ εἰς τιμὴν τῶν θεῶν κατόικον ἀπαρχαί τῶν θυμάτων), Ι 220 τ.

ΘΥΝΑ=**ΘΥΝ**, μαίνομαι, ἐνθουσιάζομαι, ἐπὶ ποιητικῷ ἐνθουσιασμοῦ, μόνον Γ 560.

ΘΥΜΑΛΓΗΣ [---], ΕΣ, γεν. ἑός, ἐπικ. ἀλγῶ, ὁ λυπῶν τὴν ψυχὴν, ἐγγιζων καρδίαν, ἀλγεινός, δεικτικός, „χολομῆτος, ἔπος, ὕδρις, δεσμός“, Δ 513, Ι 272, ψ 64, χ 189.

ΘΥΜΑΡΗΣ [---], ΕΣ, εἰς τὴν ψυχὴν προσφιλέως, ἀγαπητός, ἐγκαρδύος, ἑταίρος, ἀκριβός, „ἀλοχος“ Ι 336, „σκήπτρον“ ρ 199.—Ἀντ' αὐτοῦ ἔτερον

μη. ἐν τῷ οὐδ. «θυμῆρες; κεράννυμι» κίρ-
 ρετόν τι ποτόν, ὃ ἐ. κεραυνῶν ἀποτελεῶ
 τι κράμα, κ 362 f. (Τῶν ἀρχ. γραμμα-
 τικῶν μὲν παράγουσι διὰ συνθέσεως ἐκ τοῦ
 καὶ ἀρ-, ἀράρισκω, τ.νέ; δὲ (μεθ' ὧν καὶ
 ἀρσένος ἐκ τῶν νεωτέρων) ἐκ τοῦ ἀρέσκω
 ἔροι ἄρα ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίψεως). ἄλλοι δὲ διὰ
 ψυχῆς καταλήγει εως ἀμέσως ἐκ τοῦ θυμός,
 ἐπὶ τὸν Διόνυσον οἱ τύποι οὗτοι εἰς δύο
 ἢ λείπει, καὶ τὸ μὲν θυμάρης ἐκ τοῦ θ.
 ω, ἀρέσκω, ἔπομ. ὁ εἰς τὴν ψυχὴν ἀρέ-
 σκω δὲ θυμῆρης ἐκ τοῦ θ. καὶ ἀρ-, ἀρα-
 ἔπομ. ὁ ἀρριόζων εἰς τὴν ψυχὴν).

Πηγάριος, ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Διο-
 φανεύει, Α 320.

Πηγή, ἡ, Θυμδρα, γῶρα ἡ πεδιάς (πε-
 ρατὰ Στραβ. 13, 4, 35) τῆς Τροίας παρὰ
 Ἰβριον ποταμόν, ἔχουσα παρὰ τὴν συμ-
 μύτου τοῦ Σκαμάνδρου ναὸν τοῦ Θυμ-
 Ἀπόλλωνος, Κ 430.

Περὶ [-....] (θυμός, ἀγείρω), μόνον
 τοῦ ἐνέστω, ζωὴν ἢ ψυχὴν συν-
 ν., ὃ ἐ. συνέρχομαι, ἀναλαμβάνω
 νάμεις μου, η 283 f.

Πηγή [-...], ἐς, ποι. (θυμός, ἦδος), ἐπε,
 εὐφραντικός, ἡδονικός, γλυκός,

Πηγή, ἡ, ΘΥΜΑΡΗΣ.

Πηγή [-...], ὅς, ποι. (θυμός, βιδρώτω),
 ψυχὴν (καρδίαν) κατατρώγων, ὁλέ-
 «ἐρις» *Ιλ. Π 210, Π 476, Τ 58, Υ

Πηγή [-...], ἐς, ἐπικ. (θυμός, δάκνω),
 ὅς; (ὅς) «ἐγγίζει, ἡ τρυπᾷ τὴν καρ-
 «μυθος» Ο 185 f.

Πηγή, ὅς, εἰς τῶν ἐπιφανῶν Τρώων,

Πηγή [-...], ὄντως, ἐπικ. (θυμός, λέων),
 θυμός, λεοντόκαρδος, ἐπὶ θ. τῶν ἡ-
 Ε 639, δ 721, 814, λ 267.

Πηγή [-...], ὄς, ὁ (θυμός, ῥάϊω=
 «, ἡ. πρὸς τῆς καθομιλουμένης τὴν φρ.
 ἐν τῇ καρδίᾳ μου»), ψυχροθόρος, κατα-
 «ἐρις», «θάνωτος» *Ιλ. Ν 514, Π 414,
 «ῥάϊω» θανάσιμοι, ἐξολοθρευταί, Π 591,
 (Πραπτόν κατὰ τὸν Βέκκ. καὶ τὸν ἀρ-
 λαύκον ἐν Π 414 θυμοθόρα (στης)).

Πηγή [-...], ὁ (ὅς) Α'), τὸ ἐν ἀνθρώπῳ
 ψ. καὶ ζωοποιόν, τὸ ἐνοικοῦν «ἐν φρεσὶ
 στήθεσι», δθ. ψυχὴ, καρδία, ὡς ἔδρα
 ἡμέας, τῆς βουλήσεως καὶ σπανίως τῆς
 «Ἐν κινήσει δὲ πάντοτε νοουμένη εἶνε
 τῶν σφοδρῶν αἰσθημάτων καὶ ἐπιθυ-
 «δθεν 1) ψυχὴ, ὡς ζωτικὴ δύναμις,
 θυμὸν ἐκκινεῖσθαι, ἀφελῆσθαι, ὁλέσθαι»,
 «ἐκκινεῖσθαι μελῶν θυμὸν» λ 200,
 ἀποπνεῖσθαι Δ 524· τοῦναντίον «θυ-
 «συναγείρω τὴν ψυχὴν (αἰσθεῖς δι-

σπαρμένην) συναγείρωμαι, συνέρχομαι. ἡ. ἀγείρω
 2, δ'), ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ζώων. Γ
 294, Μ 150. 2) καρδία, ὡς ἔδρα τῶν αἰσθη-
 μάτων καὶ σφοδρῶν παθῶν, «ὀρνεῖν θυμὸν»
 κινῶ τὴν καρδίαν, συγχινῶ εἰς οἶκτον ἢ ὀδόν,
 Δ 208, Ε 29· τοῦναντίον «πᾶσι παρὰ ποσὶ
 κάππεας θυμὸς» κατέπεσε τὸ θάρρος, πρὸ πα-
 ὄν, Ο 380, «θυμὸν λαμβάνειν» «κλίνω καρ-
 «δία, παίρω θάρρος», κ 461, ὀργή, «θυμὸς»
 (καὶ ἐπὶ ταύτης μόνον τῆς σημ. ἐσώθη ἐν τῇ
 καθομιλουμένη ἡ λ.), Β 196, δ 694· δ'). ἐνίοτε
 δὲ σημ. καὶ ἡπιώτερα αἰσθήματα, αἷον «ἐκ θυ-
 μού φιλέω» ἐκ ψυχῆς, «ἀπὸ τῆς καρδίας ὄγα-
 πῶ», Γ 486· ὡσαύτως «θυμῷ χαίρειν, γηθεῖν»
 «Ὀμ. πλχ., ἀπὸ θυμοῦ μᾶλλον ἐμοὶ ἔσται», «θὰ
 «δ' ἡς περισσώτερον ἀπὸ τῆς καρδίας μου»,
 Α 512, «ἐκ θυμοῦ πίπτειν», ἡ. πίπτειν
 α.). 3) καρδία, ὡς ἔδρα τῆς θελήσεως, θέλη-
 σεις, ἐπιθυμία, ὀρεῖς, καὶ μάλιστα ἡ τοῦ
 φαγεῖν καὶ πινεῖν, ἡ ἰλίως λεγομένη «ὀρεῖς»
 Α 468, Δ 263, γ 342, ε 95, «πλήσασθαι θυ-
 μόν» εὐχαριστῶ τὴν ὀρεῖν μου, ρ 603, τ 198·
 ἐτι δὲ συγχναί αἰ φρ. «θυμὸς ἀνώγει, ἐποτρύνει,
 καλεῖται, κέλεται, ἔσται» (καὶ ἐπὶ ζώων Μ 300)
 μετ' ἀπαρ. «ἡ καρδία μου τὸ λέγει ἡ τὸ
 θέλει», «Ὀμ. πλχ., δ') ὡς ἔδρα τῆς διανοίας,
 βούλησις, γνώμη, ἀπόφασις, «ἐδάριζτο θυ-
 μός» Ι 8, «ἔτερος δὲ θυμός; ἔρκεν» Ι 302· ἐν-
 ταῦθα ἀνέχει καὶ ἡ φρ. «φρζομαι θυμῷ» Π
 616, «ἐν θυμῷ βάλοντο ἔπος» Ο 566. Ἀδ-
 κως διαμφορθεῖται ὑπὸ τινος ἢ τοιαύτης σημ.
 παρ' Ὀμ. 4) ἐν γέν. διὰ θεοῦ ψυχικῇ, γνώ-
 μη, φρόνημα, νοῦς, «ἐνα ἡ ἴσον θυμὸν ἔχω»
 μὴν ἢ τὴν αὐτὴν γνώμην. Ν 487, 701, «ὁ-
 κησε δ' ἄρα σφισι θυμός; ὡς ἔλεν» ἐνόμισαν δὲ
 ἐτι εἶχον τοιαύτην ψυχικὴν διάθεσιν, κ 415,
 «θ. πρὸ φρων, ἦλας; ἀπηνής, κ. ἄ. πλχ., «διχα
 θυμὸν ἔχοντες» διχονοοῦντες, εἰς δύο διηρη-
 νοί, Υ 32, «διχα θυμός; ὁρῶρεται» ἀμφιταλαν-
 τεῖται ἡ γνώμη μου, «μὲ δύο γνώμης ἔστα»,
 τ 524.—Εἰς πολλὰς λέξει ψυχικῆς διαθέσεως
 σηματικᾶς προστίθεται πολλίαις, πλεοναστικῶς
 κατὰ τὸ φαινόμενον, ἡ δατ. «θυμῷ» Α 21, τ
 71 κ. ἄ., καὶ τὰ ἐμπρόθετα «κατὰ θυμόν, ἐν
 θυμῷ», ἐτι δὲ καὶ ὁ συνδυασμός «κατὰ φρένα
 καὶ κατὰ θυμόν» ὡς τὸ λατ. mente animo.

ΘΥΜΟΦΘΟΡΟΣ [-...], ὅς, ἐπικ. (θυμός, φθεί-
 ρω), ψυχροθόρος· ἄ.) ὁ φθείρων ἢ κατα-
 στρέφων τὴν ζωὴν, καταστρεπτικός, ὁλέ-
 θριος, «θυμοφθόρα πολλὰ (σήματα)» ση·ετα
 πολλὰ θανατηφόρα, ὡς ἐπιτάσσοντα τὸν θά-
 νατον τοῦ κοιζήντος αὐτά, Ζ 169, «φάρμακα»
 θανατηφόρα, δηλητήρια φάρμακα, «φάρμα-
 κια», δ 329. (Ὁ δὲ Διοδωρ. ἀνευ ἀποχρῶντος
 λόγου ἀρνούμενος τὴν ἄ.) ταύτην σημ. τῆς λ.
 ἐριθνεύει τὸ μὲν «θ. φάρμακα» τὰ τὸν νοῦν
 διαστρέφοντα, τὰ δὲ «θ. σήματα» τὰ τὴν καρ-
 διάν φαρμακεύοντα, τοῦτέστι μίσου, καὶ ἐκδική-

I

Ίορδανος

Ι. τὸ ἑννάτην γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφαβήτου, διὰ σημεῖον τῆς ἐνάτης ῥαφιδίας.

ἸΑ, ἰῆς, Αἰολ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ῖα, ῖας, ἰδε. ἰος.

Ἰά, τῶ, ἑτερογενῆ· πληθ. τοῦ ἰός.

ἸΑΙΝΩ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπ. (συγγ. τῷ ἰάσθαι), ἄορ. ἄ. ἰνα· παθ. ἄορ. ἄ. ἰάνθην. 1) Θερμαίνω, „ξεσταίνω“, ὅσον „ἀμφὶ πυρὶ χαλκόν“ λέβητα ἐπὶ τοῦ πυρός, Θ 426, „ὑδωρ“ κ 359· ἔθεν 6.) μαλακώνω, τήνω. „κηρόν“ μ 175. 2) μετὰ. ἄ) θερμαίνω, ζωογονῶ, ἀναζωπυρῶ, „θυλόν τινα“ ο 379, Ὑ. Δῆμ. 435· πολλ. παθ. „θυλός· ἐυφροσύνησιν ἰαίνεται“ ζ 156· ἐν γένει εὐφραίνομαι, φαιδρύνομαι, Ψ 598, „θυλός· ἐνὶ φρεσὶ, μετὰ φρεσὶ, ἐνὶ στήθεσιν ἰάνθη“ Ψ 600, Ω 321, δ 549, 840 κ. ἄ. „κῆρ ἰανθῆ“ γ 59· „μέτωπον ἰανθῆ“ Ο 103· ἔτι δὲ „θυλόν ἰαίνομαι“ εὐφραίνεται ἡ καρδία μου, ψ 47, „φρένας“ ω 382, „τίνι“ εὐφραίνομαι ἐλπίτι, διὰ τινα, τ 537· 6.) κάμπτω, συγκινῶ, εἰς οἶκτον κινῶ, „θυρόν“ Ω 449, 447. (Κυρίως τὸ εἶναι βραχύ, διὰ δὲ τὴν αὐχσιν καὶ τὸ μέτρον καὶ μακρόν). Ἐκ τούτου

ἸΑΙΡΑ [-...], ἡ, ῖα τῶν Νηρηίδων, Σ 42.

ἸΑΛΛΩ, ἄορ. ἰηλα, ἀπαρφ. ἰηλαι, ποι ἰδώς ἐπ. 1) πέμπω, ῥίπτω, „οἷτόν ἀπὸ νευρήφιν“ ἐκτοξεύω, ῥίπτω βέλος, Θ 300, 309· ἰδώς „χεῖρας· ἐπ' ὄνειατα“ ἐκτείνω τὰς χεῖρας πρὸς τὰ ἐδέρματα, Ι 91 κ. ἄ. πλ.χ. ἔτι δὲ „ἐπὶ σίφω“ κ 376, „περὶ χερσὶ δεσμὸν“ ῥίπτω, βάλλω δεσμὸν περὶ τὰς χεῖρας. Ο 49, πρόβλ. Θ 443 (ἰδ. ἐπιάλλα)· ἀσύνθετος· εἶνε τὸ „ἰάλλω τινά ἀτιμῆσιν“ ἐμβάλλω ἢ ῥίπτω τινά εἰς ἀτιμία· (κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τοῦ αἵτιος τὴν ὀρθοτέραν παρὰ τὴν· προσβάλλω τινά δι' ἀτιμιῶν) ν 442. (Συνήθως παράγ. ἐκ τοῦ ἰημι).

ἸΑΜΕΝΟΣ, ὁ, υἱός τοῦ Ἄρεως καὶ τῆς Ἄστυόχης, ἡγεμῶν τῶν Βοιωτῶν τῶν ἐξ Ὀρχομένου καὶ Ἀσπληδόνο, Β 512, Ι 83. Κατὰ τὸν Ἀπολλ. 4, 9, 16 Ἀρχοναυτὴς καὶ μνηστήρ τῆς Ἑλένης· κατὰ δὲ τὸν Ἀριστοτέλην ἐν τῇ Ἀνατολίᾳ τῇ Παιατ. Παραρτήματι 9, 3, ἔπεισεν ἐν Τροίᾳ.

ἸΑΜΒΗ, ἡ, (ἰάπτω, οἶονεῖ· σκώπτρια) θεράπεινα τοῦ Κελεοῦ καὶ τῆς Μεταναίρας, πρὸς οὗ προσήλθεν ἡ Δημήτηρ ζητοῦσα τὴν ἀρπαγείσαν αὐτῇ· θυγατέρα. Ἡ Ἰάμβη κατώρυσσε διὰ τῶν ἀστεισάντων αὐτῇ· νά κινήσῃ τὸν γέλωτα τῆς περιλάπου θεᾶς. Ὑ. Δῆμ. 196, 202, Ἀπλδ. 4, 5, 4. Κατὰ τὸν Σχολ. τοῦ Εὐρύκ. εἰς Ὀρέστ. 662 ἦτο θυγάτηρ τῆς Ἠχέως καὶ τοῦ Πανός.

ἸΑΜΕΝΟΣ [-...], ὁ, Τρωικός· ἦρω· ὁ Δεοντίως φανευθεῖς, Μ 439, 493.

ἸΑΝΑΣΣΑ [-...], (ἸΓάνασ.), ἡ, ῖα τῶν ρηίδων, Σ 47.

ἸΑΝΕΙΡΑ [-...], (ἸΓάν.), 1) Νηρηΐς.

2) Ἰλακνίς, Ὑ. Δῆμ. 421, Ἡσιόδ. Θεογ.

ἸΑΝΘΗ [-...], ἡ (=Ἰάνειρα), Ἰλακνίς Δῆμ. 419.

ἸΑΝΘΗΣ, ἰδ. ἸΑΙΝΩ.

ἸΑΝΟΜΑΙ [-...], ἀποθ., μέλ. ἰάσθαι ἰαν· τοῦ ἰάσθαι, ἄορ. ἄ. ἰησάμην, θεραπεύω, τρεύω, μόνον ἐπὶ ἐξωτερικῶν τραυμάτων αἰτ. Ε 904, Μ 2, „ὀρθαλμόν“ ι 525, ἀπ. Ε 899, ι 520.

ἸΑΟΝΕΣ [-...], οἱ, ποιητ. ἐκτενέστερ. τόπος τοῦ Ἰωνες, Ν 685 + (ἐνθα κατὰ τὸν ἐννοοῦνται οἱ κάτοικοι τῆς Ἀττικῆς, πρόβλ. 8, 44), Ὑ. Ἀπ. 447. (Ἡ Ἰ. ἄ. γενικωτέραν αὐτῆς σημα. Ἑλληνες συγκριτ. πρὸς τὸ Αἰγυπτ. Uimim, Ἑβρ. Javan, Jannan).

ἸΑΠΕΤΟΣ [-...], ὁ, εἷς τῶν Τιτάνων, υἱὸς Οὐρανοῦ καὶ τῆς Γαίης, ἀνὴρ τῆς Κλυταιπάρης τοῦ Ἀτλαντος Προμηθέως καὶ Ἑκαθίως (ἰδ. ΤΙΤΗΝΕΣ) Θ 479. (Κατὰ τινας μὲν τοῦ ἸΑΠΤΑ· κατ' ἄλλους δὲ=Ἰάφεθ τῆς Γεῆς.)

ἸΑΠΤΩ, ῥίπτω, πέμπω, παρ' Ὁμ. μόνον συνθ. ΚΑΤΙΑΠΤΩ, προῖαπτο (ἰπ. ἰδ.). Κατὰ Λοδεκκ. παράγεται ἐκ τοῦ ἰάπτω. ἢ. Κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους· ἐκ τῆς ῥίζης ἦτι· φαίνεται ἐν τῇ Λατίν. jic io καὶ ἰαμβ-ος, ὅπερ κυρ. εἶνε στίχος· ἐπιβλήτω· σκωπτικῶς κατὰ τινας.

ἸΑΡΔΑΝΟΣ [-...], ὁ. 1) ποτάμιον τῆς Ἀσίας παρὰ τὴν Φειάν, μετὰ τοῦ Κελάδοντος μονεύμενος ἐν τῇ κριτικῇ καὶ γεωγραφ. σκοτεινῇ χωρῇ Η 435. Κατὰ τινα εἰδὼν Πausan. 5, 5, 8 καὶ τὸν Σχολ. ὁ Ἰάρδανος τὸ ἀρχαῖον ὄνομα τοῦ Ἀκιδόντος, παραπομπ. τοῦ Ἀνίγρου· ἀλλ' οὗτος· ῥέει εἰς ἀπόστασιν ἁλὶν μίλιον νοτιώτερον τῆς Φειδᾶς. Διὰ τοῦ νῆς τῶν παλαιῶν γεωγραφικῶν ἀνεγίνωσκον φώνω· μὲ τὸν Στράβ. 8, 3, 21 (ὅστις, περὶ λευμῶνος καὶ τέφου Ἰαρδάνου, φαίνεται θεωρεῖ τὸν Ἰάρδανον ὅχι ποταμοῦ ὄνομα) (αὕτη δὲ εἶνε πόλις ἀρχαία παρὰ τὸν Ἀντὶ τοῦ Φειδᾶς καὶ Ἀκιδόντι ἀντὶ τοῦ λαδόντι· καὶ αὕτη ἡ διόρθωσις· ἐξομαλίσαντες γεωγραφικὰς δυσκολίας. Ὁ δὲ Δίδυμος· ἀνέσκα κατὰ τὸν Φερεκύδην Φήρης καὶ Δαρδάνος (Ἐκτός τοῦ ἀνωτ. χωρίου μνημονεύει τὸν

Παυτανίας καὶ 5, 18, 6, ὅπου ἀντὶ τοῦ ἀντιπαρατίθεται οὐκ ὀρθῶς Φιγῶ (ἀντὶ τῆς Φιγῶ). 2) ποταμός τῆς Κρήτης, γ 292.

Εἰμί.

[ἰ-], οἱ, ὁ, υἱός τοῦ Ἰάσου· ἄ) [ἰ-], λ 283· β.) ὁ Δημήτριος, ρ 443.

[ἰ-], ἀκος, ὁ, κατὰ τὸν Ἀπολλ. 3, τοῦ Διὸς καὶ τῆς Ἥλεκτρας, ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, ἐρώμενος τῆς Δήμητρος, διὰ τὸ ὑπὸ τοῦ Διὸς κεραυνωθείς, ε 125.

τὸν Ἰσίδ. Θεογ. 962, ὅστις Ἰάσιον εἶναι, ἐγέννησε μετὰ τῆς Δήμητρος τὸν Ὀπρέλλερος νομίζει ὅτι ἦτο δαίμων ὁμοῦς τῆς καρποφόρου κοιλίδος).

[ἰ-], ἄργος, τὸ, ἀντὶ τοῦ Ἰάσιον Πειλοπόννησος (ἰδ. ἄργος γ.). Στράβ. αὐτὸν Σχολ.). Παρθενὸν τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ υἱοῦ τῆς ἐγγόνου (Παυσ. 2, 16, 1) ὁ πατὴρ τῆς Ἰοῦς (Ἀπολλ. 2, 1, 3).

[ἰ-], ὁ, 4) βασιλεὺς τοῦ Ὀρχομενοῦ τοῦ Ἀμφίονος, ἰδ. Ἰασιδης. 2) ἄργος, ἰδ. τ. προηγ. λ. 3) υἱός τοῦ γαίῳ τῶν Ἀθηναίων, ὑπὸ τοῦ Αἰσώου, Ο 332, 337. 4) πατὴρ τοῦ τοῦ Κυπρίου, ἰδ. Ἰασιδης.

[ἰ-], ποι. (ἀν, ἄεα), θαμιστ. παρτ. 154, 184, ἀόρ. ἄ. Ἰαυσα, λ 261, καὶ κοιμῶμαι, «ἐν κλισίῳ» ω 209, «ἐν κλισίῳ» ἐν ἀγκάλας, ε 213, λ «ἐν κλισίῳ» Σ 259, «παρὰ μνηστῆρσιν» ἐπὶ ζώων, 184, «ἐκτός» διανυστός, κοιμῶμαι εἶω, ε 16, μετ' αἰε.

[ἰ-], αὐπνοῦς νόκτας ἰάου· ἀγρόπνοος, ἰω, I 325, τ 340. Περὶ τῆς σημασι.

[ἰ-], ἰδ. ἰάκω.

[ἰ-] (Ἰαχῆ), ἡ, 1) κραυγὴ, βοή, ἡ φωνὴ τῶν ἐν τῇ μάχῃ προσδελόντων, εἴτε ὁλοθυμῶς τῶν φευγόντων, εἴτε ὀδυρῶς τῶν ψυχῶν τῶν τεθνεώτων, 144, P 226 κ. ἄ., λ 43, τῶν κυνηδῶν. 2) ἐπὶ πραγμάτων κρότος, τὰ 43, 3.

[ἰ-] (Ἰαχῆ), ἡ, νόμφη, συμπαίτρις ὁμότης, γ. Δήμη. 449.

[ἰ-] (Ἰαχῆ), ἡ, νόμφη, συμπαίτρις ὁμότης, γ. Δήμη. 449.

[ἰ-] (Ἰαχῆ), ἡ, νόμφη, συμπαίτρις ὁμότης, γ. Δήμη. 449.

[ἰ-] (Ἰαχῆ), ἡ, νόμφη, συμπαίτρις ὁμότης, γ. Δήμη. 449.

[ἰ-] (Ἰαχῆ), ἡ, νόμφη, συμπαίτρις ὁμότης, γ. Δήμη. 449.

πιακῶν φωνῶν, Z 468. 2) ἐπὶ ἀφύγκων, ἡ ἡ, φροφῶ, κρατῶ, «βοῦζω», ὅταν ἐπὶ κυμάτων, A 482, B 391, 6 428, ἐπὶ σάλπιγγος, ἡ ἡ, Σ 219, ἐπὶ τῆς νευρᾶς τοῦ τοῦ, συρίζω Δ 125.

ὑπὸ τῆς νευρᾶς τοῦ τοῦ, συρίζω Δ 125. ὅταν ἐμβάπτηται εἰς ὕδωρ, 1 392, καὶ ἐπὶ πυρός, πρήθω, πρίζω, Ψ 216. Εἰς ἀμφοτέρως ταύτας τὰς σημασίας προσδιορίζεται πολλάκις ὑπὸ τῶν ἐπιρ.

«μέγα, μεγάλα, σμερδαλέα». Β.) μεταβ. «δοι- δὴν» ἐκπέμπω γ. 18, 18.—Ἡ λ. εἶχε τὸ διγαχίμα, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ A 463, δ 454, καὶ ἐκ τοῦ συνδυασμοῦ «μέγα ἴαχε, ἴαχον» A 482, 6 428 κ. ἄ., πρὸς καὶ ἀγῆχοις πολλὰς.

ὅμως καὶ ἀνευ τοῦ διγαχίματος, πρὸς γ 62, καὶ τοῦ συνδυασμοῦ «μεγάλ' ἡ μέγ' ἴαχεν». (Τὸ εἶναι βραχὺ ἐν δὲ τῷ παρτ. διὰ τὴν αὐξήσιν μακρόν, πλὴν ἐν Δ 506, P 317).

Ἰάκω, ὄνομα, ὁ, ἰδ. Ἰάκω.

Ἰαλακός [ἰ-], ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ἰαλακός, πόλις τῆς Μαγνησίας παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον, ἥτις ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐξέπεσαν εἰς κώμην μόνον τῆς νέας πόλεως Δημητριάδος, τὰ δὲ νῦν Βωλός, B 712, λ 255.

ἰγνή [ἰ-], ἡ (γόνυ), ἀγκύλη, «ἀνέζα», δηλ. τὸ ὅπισθεν μέρος τῆς κατὰ τὸ γόνυ ἀρθρώσεως, τὸ ὑπὲρ τὴν γαστροκνήμην, Λατ. m. p. p. N 212 f. Ἰγάρχει καὶ ἑτερος τύπος ἰγνῆς, ἴος, ἡ, γ. Ἰγμ. Ἰγμ. 152, «παρ' ἰγνῆς» (ἐν ὑγιαίνῃ ἢ γραφῇ).

Ἰδαῖος [ἰ-], αἶμα, αἶον, εἰς τὴν Ἰδὴν ἀνθ- κων τὴν ἐν Φρυγίᾳ· ἄ.) «τὰ Ἰδαία ὄρεα» = Ἰδῆ, ὀνομαζομένη οὕτως διὰ τὰς πολλὰς αὐτῆς κορυφάς, Θ 170, 410, M 19· β.) ἐπὶ τοῦ τοῦ Διὸς, διότι εἶχεν ἐπὶ τῆς Ἰδαίας κορυφῆς Γαργᾶρου βωμόν καὶ τέμενος, Π 605, Ω 291.

Ἰδαῖος [ἰ-], ὁ, 4) κηρυξ τῶν Τρώων, ἡ- νολογ. τοῦ Πριάμου, Γ 218, Ω 325. 2) υἱός τοῦ Δάρητος, Τρώς, E 44 εἶ.

Ἰδέ, ἐπικ. ἀνδ. κατὰ συστολήν ἐκ τοῦ Ἰδέ, καὶ, Γ 494, α 112 κ. ἄ. (Τὸ εἶναι βραχὺ ὅταν δὲ τὸ εἶναι ἐκτείνεται, συνήθως ὑπὸ τῆς ἄρεως ἐκτείνεται).

Ἰδέ, ἰδέειν, ἰδεσκόν, ἰδ. εἶδω 1).

Ἰδῆ [ἰ-], ἡ (ἰδέειν), ὄρεα ὑψηλὰ καὶ ἀπό- κρημον, ἀρχόμενον ἐν Φρυγίᾳ καὶ ἐκτενιζόμενον διὰ τῆς Μυσίας. Ἡ ὑψίστη αὐτοῦ κορυφὴ εἶνε τὸ Γαργᾶρον (ἰδ. τὴν λ.). «Ἰδῆς ἐν κνημοῖς» (ἰδ. κνημοῖς), B 821. Πολλὰκις εἶχε τὸ ἐπὶ θ. «πολυπιδᾶς» (ἰδ. τὴν λ.).—Ἐκ τούτου ἐπὶ θ. Ἰαθῶν ἀπὸ τῆς Ἰδῆς, Δ 475, H 202 κ. ἄ.

Ἰαθαί, ἰδ. εἶδω 1).

Ἰαθε [ἰ-], ἐπ. ὁ, υἱός τοῦ Ἀφάρειος· ἡ ἀδελ- φὸς τοῦ Λυγκῆος, Μεσσήνιος, πατὴρ τῆς Κλεο- πάτρας, ἐξαίρετος τοιοῦτος, I 558. (Κατὰ τὸ ME ἐκ τοῦ ἰδέειν, ἐπομ. ὁ σκοπεῖν).

Ἰδιος [ἰ-], ἰμ, ἰοκ, ἰδιαίτερος, ἰδιωτι- κός, «πρῆξι· ἰδίη» (τούναντιον· ὁ δῆμιος·) Ὁδ. γ 82, δ 314.

χρήματα ἴσα με ἑσένα" ἀντὶ τοῦ: ἴσα με ὅσα παίρνει: σὺ, φορῶ τὰ ἴδια φορέματα με ἑσένα", δηλ. με τὰ ἑδικά σου), Α 463, πρὸλ. Ρ 51· καὶ μετὰ τοῦ Ἰη, οἷον «μοῖτραν θέσαν Ἰσην, ὡς αὐτοὶ περ ἐλάγγανον» υ 282, «Ἰση μοῖτρα μένοντι καὶ εἰ μάλα τις πολεμίζοι» Ἰσον εἶνε τὴ μερίδιον εἰς τὸν μένοντα (παρὰ ταῖς ναυσί), καθὼς καὶ ἄν τις παρὰ πολὺ πολέμῃ, Ι 318· πολ-
λάκις δὲ μόνον «Ἰση» (κατ' ἐλλειψιν τοῦ μοῖτρα) ἰσομοιρία, Ἰσον μερίδιον, Α 705, Μ 423, ι 42· «Ἰσον ἐμοὶ φάσθαι» „νὰ ὀμιλῇ ἴσα με ἑμένα, ἴσα γὰρ ἴσα ἑεῖνος», Α 187· «Ἰσον φρονεῖν τινι» ὁμοφρονεῖν, Ἰδ. φρονέειν. 2) Τὸ οὐδ. πληθ. ἴσα λαμβάνεται ὡς οὐσιαστικὸν ἀντὶ τοῦ ἐξίσωσις, ἀντὶ ἀπόδοσις, ἀποζημίωσις, «χρήματα δ' αὐ-
τε κακῶς βεδρώσεται, οὐδὲ ποτ' ἴσα ἔσεται» τὰ χρήματα κακῶς θὰ φαγωθῶσι, καὶ δὲν θὰ ὑπάρτῃ ἡ δὲν θὰ γείνη ποτὲ ἀποζημίωσις, ε 203. (Πᾶσα ἄλλη ἐρμηνεῖα εἶνε ἀνυπόστατος). Τὸ οὐδέτ. ἐν. Ἰσον καὶ πληθ. ἴσα ἐπιφύρηματικῶς, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ, „ἴσα", ὡς, ὥσαν, «Ἰσον ἀπὴ-
χθετο χρὴ μέλαινη» ἦτο μιστὸς ἴσα με τὸν θάνατον, ὥσαν τὸν θάνατον, Γ 454, Ο 50, Σ 454 κ. ἄ., «Ἰσόν σε θεῶ τίουσιν Ἀχαιοί» ἴσα με θεόν (ὥσαν θεόν) σὲ τιμῶσιν οἱ Ἀχ., Ι 613 κ. ἄ., «Ἰσον ἐμοὶ βασιλεῦ» ἐξ Ἰσου μετ' ἐμοῦ βασιλεῦς, Ι 616, «ἴσα τέκεστ» Ε 71, Ο 439 κ. ἄ. Ὡσαύτως καὶ μετὰ προθ. «κατὰ ἴσα, ἐπὶ ἴσα» ἐξ Ἰσου, ἰσοῤῥόπως, ἀμφιῤῥόπως, Α 336, Μ 436. (1. Ἀλλ' ἐν τούτοις τοῖς χωρίοις ὁρθότερον ἀποδίδονται αἱ προθέσεις κατὰ τρεῖς εἰς τὰ ῥήματα καὶ τότε μένει τὸ ἴσα ἐπιφύρημα ὡς καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω).

²Ἰσοι (ἴσος), ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεῖς. Λ 401, 408.

ἰσοφαρίζω [-ου.] (ἴσοφ.) ποι. (ἴσος, φέρω), θεωρῶ ἑαυτὸν ἴσον πρὸς τινα, ἀντιπαραβάλλομαι, ἀμιλλῶμαι „τὰ βάλλω με τινα“, «τινὶ μένος» πρὸς τινα κατὰ τὴν δύναμιν, *11. Z 404, Φ 411. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βέντλεϋ: ἀντιπεριφέρειν: «ἔργα Ἀθῆναι» κατὰ τὰ ἔργα με τὴν Αθ. I 390, ἐπι-
 ἔε καὶ μετὰ μόνον; δοτ. Φ 194 (ἐνθα πάλιν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει: ἀντιπεριφέρειν).

ισοφόρος (Ἰσοφ.), ον, ἐπ. (ἴσ., φέρω) «ἴσον (ἄλτος) φέρειν δυνάμενος», ἰσοδύναμος, ἴσην ἔχων ἀλκὴν, ἰσοσθενής, «βόες» σ 373.

ἰσθῶ [-.] (ἴσθ.) (ἴσθς), μόνον ἐν τῇ εὐκτ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ. ἰσπαίμην: ἐξίσω καὶ τό μέσ. ἐξίσουσαι, μετὰ δοτ. η 212 †.

ἸΣΤΗΜΙ, παρὰτ. ἴστην, γ'. ἐν. τοῦ θαμιστ. τύ-
που ἴστασκα ('ἴστασχ' ἐ εἴη: τ 574), μελ.
στήσω, ἀόρ. ἀ. ἔστησα ἄ γ'. πληθ. ἐπικ. συνε-
σταλμ. ἔστασαν [·ω·] ἀντὶ τοῦ ἔστησαν παρὰ
μὲν τοῖς ἀρχαίοτεροις ἐκδόταις ἐν τοῖς ἐ. η'.
525, M 56, Σ 346, γ 482, θ 435, σ 307. ἀρὰ
ὁ Βεακ. ἐν τῇ Β'. μόνον M 56 καὶ γ 482 (ὡν δὲ
τοῖς λοιποῖς τῶν ἡδὴ παρατεθειμένου χωρίων

γράφεται τώρα παρατατ. ἴστασαν, ὅπερ κα-
τὰ γ 482 ἔγραψεν ὁ Ἀμεῖς ἐν τῇ Β'. ἀντί-
ἔστησαν, γνωματεύσαντο; οὕτω; τοῦ Κλαύδιου
Ἀδρ. β'. ἔστην καὶ θαμιστ. στάσκον, Γ.
Σ 160 καὶ γ'. πληθ. ἔσταν καὶ στάν (με-
βραχύ) συνηθέστερον παρά τὸ ἔστησαν ἐν
ὑποτ. στῶ, τὸ β'. καὶ γ'. ἐν. στήης, α.
(ἀντί τοῦ: στή; στή) Ε 598, Ρ 30, ἀ. π.
ἐπ. στέωμεν (κατὰ συνίζησιν ὡ; ἀπολλο-
Α 348, Χ 231 καὶ στείομεν, Ω 297 ἀντί-
στέωμεν, ἀπαρρ. στήμεναι (ἀντί τοῦ: στήναι)
467, ε 444. Παρκ. ἔστηκα καὶ ὑπερσ. ἐ-
κειν, ὑποτ. γ'. ἐν. ἐστήκη, χ 469 ἀπὸ
Βεκκ. καὶ ἐξή; (ἀντί τοῦ συνηθ. ἐστήκει,
διεβύλαξεν ὁ Βαυβιλενος); ὁ δὲ θυῖκ. καὶ α.
τοῦ παρκ. μόνον κατὰ τοῦ; συγκεκριμ. τύ-
ποι ἔστατον, ἔσταμεν, ἔστατε (καὶ ἐπ. ἔστα-
Α 243, 246) ἐᾶσαν ὑποτ. ἐςω, εὐκτ. ἔστα-
ἀπαρρ. ἐστάμεναι, ἐστάμεν μετοχ. ἔ-
στην ταῖς; πλγ. πώσσειν; ἑσταότος, ἑστα-
ἑσταότες, ἑσταότων, ἑσταότας (ἀπανταί;
τοι οἱ τύποι πλην τοῦ; ἑστάσι ἔχουσι τὴν
μεβραχύ), καὶ κατὰ τὸν Ἰων. τύπον εἰ; ἐσ-
ῶτα, ἐσεῶτες; κτλ., ὃν ὁ Βέκκερος κατὰ
ἀρχαίαν παρίδοσιν ἀποκατέστησεν ἐν τῇ πρώ-
τῃ τοῦ στίχου, ἃν καὶ οὐχὶ πάντοτε συν-
ῖδ. λ 583); ὡσαύτως; καὶ τοῦ ὑπερσυντ. ὅτι
καὶ πληθ. μόνον συγκεκριμ. ἔστατον, ἑστα-
ἑστασεν. — Μίσ. μέλ. στήσομαι, ἀδρ. ἐστ-
σάμην, παθ. ἀδρ. ἐστάθην.

Σημαίνει. Α'). 'Ενεργ. μεταθ. ἐν τῷ ἐνερ-
παται., μέλ. καὶ ἀορ. ἀ. „σταίνω“, βάλλω
νὰ σταθῇ, ἐπὶ ἐμψύχων τε καὶ ἀψύχων 30.
„σταίνω“, στήριζω, προσερείδω, (Λατ. *stare*,
„κονιῶ“, „στυλῶ“, ἐμπήγω, μετα-
„ἔγχοι“. Ο 127 κ. ἀ. „ἔγχοι πρὸς κίονα“
127, ρ 29, „τρίποδα“ Σ 344 „πελίκεια“, ἐλπίς
τ 574 „γὰρ ἐν ἄγγελσιν ἔστησε“ (|| τοῦ γὰρ
σταίνεται ἀλλὰ τὰ πλήρη γάλακτος ἀγγεῖλα) 2
„εἰς“, „περάτατον“, Β 525. 2) ἐγείρω, ἐ-
γείρω „σηκώνω“, „νεφέλας“ Ε 523, „μύ-
κονις“, ὁμολήην Ν 336, „κῶνα“ Φ 313
σάυτως καὶ μεταφ. „φυλόπιδα, ἔριν“ λ 311
292, τ 41. 3) κάμνω νὰ σταθῇ, [ἐπέχω], „κα-
τῶ, σταματῶ, ἐμποδίζω“ „ἵππους, ἵπ-
πους“ Ε 368, Ω 350, „μύλην“ υ 414, „λα-
τάντες“, Δ 433, „νέας“ προσορμίζω, β 3
γ 182, δ 552 κ. ἀ., ὡσαύτως ἔξ ἐπιπακούον-
της αἰτ. (νῆα) τ 188, (ἡμίκονους) η 4, ὅτε φε-
ρεται ὅτι εἶνε ἀμετάδοτον. 4) κάμνω νὰ σταθῇ
τῆς πλάστιγγος, ζυγαστατῶ, ἰσοζυγῶ, „
γίζω“, ὅσον „τάλαντα“ Τ 247, Χ 350, Ω 350.

καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. ἀορ. 6', παρακ. καὶ ὑπερσ. ἰσταμαι, «ἔρχομαι καὶ στέχομαι», πρὸς ἔρχομαι, ὁ ἀορ. «ἔστην» ἤλθα καὶ ἐστὰς πρὸς ἡλθον, ἡ μόνον ἐξάθην, ὁ παρακ. «ἔστη» «ἔστεικω ἢ στέχομαι», ὁ ὑπερσ. «ἔστηκον»

ἐπὶ ἐμφύλων τε καὶ ἀφύλων, «ἀγγυὸς
 Π 172, «ἄσπον στήναι» Ψ 97, «ἄντα
 ἄπαντων» Ρ 30, «ἐς μέσον» ρ 447,
 «ὡς προπαύουσαν» Ξ 297, «πῇ παρὰ
 προσήλθεν» Ω 169, «οἱ δὲ μένοντες
 Δ 344 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ ἀφύλων
 ἐστῆται» Μ 64, «σταθμοὶ ἐν χαλκίῳ
 οὐδὲν» η 89, «στήλη ἐπὶ τύμβῳ ἔστη-
 135, 138. ἀκμή, «δοῦρα ἐν γαίῃ ἴσταντο»
 «ἐπιπεπλεγμένα εἰς τὴν γῆν, Α 574» ὡσαύ-
 τῃ δ παθ. ἀόρ. «ὁ δ' ἐστάθη ἡὺτε πέτρῃ»
 «ὡς ἄν πέτρα» ρ 463. 2) ἀνίσταμαι,
 «ἀνιστάμεναι, ἀνιστάμεναι, «σπινθύνωμαι, σπιν-
 θύνωμαι», «κῶμα ἴσταται» Φ 240, «κρη-
 Μ 55, «ὀφθαλμοὶ ὡσεὶ κέρα ἴστασαν»
 «ἀκίνητοι, ἀνιστάμεναι ὡς κέρατα, τ 241»
 «ἐπ' ἀκρόεστέρου προσδιορισμοῦ, «ὀρθός»
 «144, «ὀρθαὶ τρίχες ἴσταν» Ω 359 κ. ἀ.
 «το κοινὴ ἀειρομένη» κοινοτοῦς ἡγέρθη, Β
 136. Μεταφ. «νεῖκος ἴσταται» ἐγείρεται
 «κίς» Ν 303, «φύλοπις ἴστηκε» ἐσηκώθη,
 Σ 172, «ἔβδωμος ἴσθηκε μίς» ὁ ἔβδω-
 «μὸς ἔγεν ἐμφῇ, ἀρχίστη, Τ 417. ὅθεν «μὴν
 «ὁ ἀρῶμενος, Ξ 162, τ 307. 3) σπ-
 «ναι, «σπινθύνω καλὰ», «ἐπὶ γαίῃ» τ 201,
 «σπινθύνω (ἀμεταβ.), μένων ἀκίνητος, κ 97
 «ὅθεν ἀπρακτῶ, Ε 485, Κ 480. πολλάνης
 «φύλαττε τὴν τάξιν, ἀνίσταμαι, Α
 «κρατερός» Α 410, Ν 56, τούναντιον
 «ζ 499.

Μετ. μάλιστα ἐν τῷ ἀόρ. ἀ. 1) σπινθύνω
 «ἐν τῷ, δι' ἑαυτὸν ἢ κατ' ἑαυτὸν, μετ'
 «κρατῆρας» Β 431, «κρατῆρα θεοῖσι» σταί-
 «τῃ οἰκίᾳ μου» κρατῆρα πρὸς τὴν τῶν
 «528, «ἴστων» ἀ.) ἐν τῷ πλοίῳ μου τὸ
 «Α 480, 177, 6'). ἴδ. ἴστος. 2) Με-
 «ἀγῶνα» [τίθηναι], ἀγωνοθετῶ, Γ. Ἀπ.
 «μάχην» συγκροτῶ, συνάπτω, Σ 533, «
 «ἄλλοι μὲν συνάπτουσι τὸ «μάχην»
 «ἐμάχοντο» ἐρμηνεύοντες τὸ: στήσας
 «παταγθέντες» ἄλλοι δὲ ἐξυπακούον-
 «τὸ «στήσασθαι» τὴν αἰτ. «ἵππους» ἐρ-
 «μην: στήσαντες, σταματήσαντες τὰ ἄρμα-
 «τα».

ἴστος (διὰ τὴν συνζήσιν τρισύλλατος), ἡ,
 Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ἑστίαια, πόλις τῆς Εὐ-
 «κράτῃ τὴν βόρειον αὐτῆς παραλίαν, μετέ-
 «Περσέας, Β 537.

ἴστος, ἡ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἑστίαια,
 «τὸ μέρος τῆς οἰκίας, ἐνθα τὸ πῦρ
 «καὶ ὅπου ὡς βωμὸς τῶν ἐφαστίων θεῶν
 «ἔθεν ὡς καταφύγιον τῶν ἱερέων. Μάλι-
 «στὰ ἐθεωρεῖτο ὁ ἐπ' ὀνόματι αὐτῆς ὄρκος,
 «159, ρ 156, τ 304, πρὸλ. ἐκτάκη.

ἴστος [ι.υ.], ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Ἑστίαια, λατ.
 «Πατήρ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ῥέας, προσ-
 «τὸ ἐν τῇ οἰκίᾳ Ἑστίαια, τῶν οἰκίαν ἐν γένει
 «πολέων, Γμ. 23, 4. 29, 4.

ἴστος [ι.υ.], τὸ (ὕποκορ. τοῦ ἰστός) κορ. πᾶν
 ὕψος, «πανί», συνήθ. δὲ τὸ ἴστος τοῦ πλοίου,
 τὸ πανί τοῦ παραβίου, ἐνικ. Α 481, Ο 627, Β
 427, Γμ. 7, 26, 33. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. (καὶ
 ἐπὶ ἐνός ἰστίου, εἴτε ὡς ἐκ πολλῶν τεμαχίων
 συγκεκλιμένων, εἴτε εἰς ἐνδείξιν τοῦ ἰστίου καὶ τῶν
 περὶ αὐτὸ, σχοινίων κτλ.) Α 480 κ. ἀλλαγεῖν μά-
 λιστα τῆς Ὀδ., «ἴστ. ἀνερῶν, ἔλκω, ἀναπετά-
 νουμι» «ἀναδιᾶζω, τραδῶ, ἀπλώνω» Ὀδ. πλχ.
 «στέλλω, ἐλλῶμαι, μηρύομαι» συστέλλω, «μα-
 ζεύω» (ἴδ. τὰς λ.), «καθεῖναι, καθελεῖν» κατα-
 διᾶζω, ἴδ. καὶ ἐντίθημι 2, ἀ.).

ἴστοδοκῆ, ἡ. (ιστός, δέχομαι), ἴστοδοκῆ, ἡ
 ὀήκη, εἰς ἣν κατακλινόμενος ἐνετίθετο ὁ ἰστός,
 ἴσω· ἀλλὰς τις ἐκ σανίδων πρὸς τὴν πρύμνην κατ-
 ευθυνομένη, Α 434 †, Γ. Ἀπ. 504.

ἴστοπέδη, ἡ ἢ πέδη τοῦ ἰστοῦ, τούτῃστιν
 ὀπή τις ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου ἱκανῶς εὐρεῖα
 καὶ βαθεῖα, εἰς τὸν πυθμένα τῆς ὁποίας ὁ πῦρ
 τοῦ ἰστοῦ ἐστηρίζετο, περιλαμβανομένη ἐκ τριῶν
 μερῶν ὑπὸ παγίων δοκῶν, ἐκ δὲ τοῦ τετάρτου
 ἀνακτῆ, ἵνα ὀύνηται νὰ κατακλινῇται ὁ ἰστός.
 Ἐχρησάμενος δὲ εἰς περιστήριον τοῦ ἰστοῦ, ἀλλ'
 οὕτως ὥστε νὰ ἀφίκη καὶ διαλείμματα τινα ἱκανὰ
 εἰς ὑποδοχὴν ὀρθίου ἀνθρώπου· διότι ἐν αὐτῇ
 ἐστάθη εἰς τὸν ἰστὸν δεδεμένος ὁ Ὀδυσσεύς, μό-
 νον Ὀδ. μ 51, 162.

ἴστος, ὁ (ἴσημι), 1) ὁ ἰστός, «τὸ κατ' ἴ-
 «στι», ὅπου ἴστατο ἐν τῷ μέσῳ τοῦ πλοίου στη-
 ριζόμενον ἐν τῇ ἴστοπέδῃ (ἴδ. τὴν λ.) καὶ διὰ
 «ὅσα σχοινίων, «πρωτόνων» καλουμένων, προσ-
 «δεδεμένων τοῦ μὲν εἰς τὴν πρύμνην, τοῦ δὲ εἰς
 «τὴν πρύμνην. Ὅσκις τὸ πλοῖον ἦτο προσωρ-
 «μισμένον, ὁ ἰστός ἔκειτο κατακεκλιμένος· ἐν τῷ
 «πλοίῳ εἰς τὴν ἴστοδοκῆν (ἡ καὶ ἐκτό: τοῦ πλοίου
 «πλησίον αὐτοῦ, δ 578), Α 434· προκειμένου
 «δὲ νὰ ἀποπλεύσῃ, ἀνωρθοῦτο (ὅπου ἐλέγετο
 «ἀείρειν, στήσαι, στήσασθαι ἴστων»), Β 424, ι
 «77 κ. ἀ. 2) ὁ ἰστός, «τὸ ἀργαλεῖον (= ἐρ-
 «γαλεῖον κατ' ἐξοχήν) ἡ ὁ ἀργαλειός», ἐν ᾧ ὁ
 «στήμων (τὸ «στημόν») καθέτω καὶ οὐχὶ ὀρίζον-
 «τείτω, ὡς παρ' ἡμῖν, ἐτίθετο· ὅθεν ἡ φρ. «ἴστων
 «στήσασθαι» σταίνω τὸν ἀργαλεῖον (ἡ κατὰ τοὺς
 «νεωτέρους: σταίνω τὰ στημόνι καθέτω: εἰς τὸν
 «ἀργαλεῖον), Β 94 κ. ἀ., ἴδωκ. κ 222, «ἴστων
 «ἐπείχομαι· περιέρχομαι τὸν ἴστων, ἡ πρὸ τοῦ
 «στήμονος βαδίζω ἀπὸ τοῦ ἐνός ἄκρου εἰς τὸ ἑτε-
 «ρον ὑφαίνων· διότι τὸ πάλαι οἱ ὑφάνοντες δὲν ἐκά-
 «θοντο, ὡς παρ' ἡμῖν, ἀλλ' ἐβάδιζον ὑφαίνοντες,
 «ὅπως τοῦτο γίνεται συνήθως ἐν ταῖς ἀνατολικαῖς
 «Ἰνδοῖς (|| καὶ ἐν τῇ Βουλγαρίᾳ, ὅπου ὑφαίνον-
 «ται οἱ μεγάλοι ἐκείνοι μονόφυλλοι τάπητες, καὶ
 «ἄλλαχοῦ τῆς Τουρκίας, ὅπου ὑφαίνονται τὰ τρί-
 «χυνα ἐκεῖνα ὑδάσματα, τὰ λεγόμενα Τουρκ. μου-
 «τάφια ἡ τσοῦλια). 3) ὁ στήμων, «τὸ σπ-
 «μόνι», καὶ ἐν γένει τὸ ὕψος, «ἴστων ὑφαί-
 «νω» Γ 125, Ζ 456, Χ 440, Β 104 κ. ἀ., «ἀλ-
 «λύσκε» Β 109 κ. ἀ., τδ. ἀναλίστα.

ἰνας, ἰδ. ἰπτομαι.

ἰσμή [-...], ἡ, σκέπη, προφύλαξις, ἰδίω; ἀπὸ τῶν ἀνέμων. «Βορέω ὑπ' ἰωγῆς» ὑπὸ τῆς σκέπης τοῦ Βορέα (πρόβλ. τὸ «σκέπας ἀνέμοιο» ε 443) ε 533 f. Πρόβλ. ἐπισημ. (Παράγεται κατὰ τὸν Σχολ. τῆς Ὁδ. εἰς ε 404 ἐκ τοῦ ἀγνυμαι; τόπος ἐνθα προσπίπτουσα συντρίβεται ἡ ὁρμή τοῦ ἀνέμου).

ἰσμή (μετὰ καὶ ἀνευ τοῦ F), ἡ, ποι. (ιά), φωνή, κραυγή, ἀνθρώπου, K 439· ἐν γένει δὲ ἡ-χρῆς, τόπος, οἶον τῆς φόρμιγγος, p 264· πνοή,

συριγμός τοῦ ἀνέμου, Δ 276, Λ 308· σμός τοῦ πυρός, Π 427.

ἰσκά, ἰδ. ἰσκή.

ἰσκή [-...], ἡ, ἐπ. (ἐκ τοῦ ἰω, διώκω) μεταπλασμὸν ἰώκα (ὡς ἐκ τοῦ ἰώ); Δ 6 ἡ κατὰ τὴν μάχην διώξις, ἐν γένει δὲ χρῆς ὁ ἀγών, ὁ θόρυβος, ἡ ταραχή. E 521. 2) ἰωκή, προσωποποιήσις τῆς μάχης, ὡς ἡ Ἑρμῆς, E 740.—*Ιλ.

ἰσχυρός, ὁ, ἐπ. (ἰωκή) διωγμός, ἡ κατὰ μάχην ταραχή, *Ιλ. Θ 89, 158.

K

K

K, τὸ δέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφαβήτου, διὸ σημεῖον τῆς δεκάτης βιβλίου.

κ' 1)=κε, Ὁμ. πλχ. 2) καί, ἰδ. καὶ Δ). ΚΑΒΒΑΛΕ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατέβαλε, ἰδ. ΚΑΤΑΒΑΛΛΩ.

ΚΑΓ, ἐπικ. ἀντὶ τῆς Κατὰ πρὸ τοῦ γ, «κάγ γόνυ»=κατὰ γόνυ, Γ 458 f.

ΚΑΒΗΣΘΗΝ, ἐπὶ. ἐκ τῆς Καθησθῆν (πόλεως Θρηκτικῆς ἢ κατ' ἄλλους; τῆς Μικρῆς Ἀσίας) N 303 (ἐνθα τὸ παρακείμενον «ἐνδόν» σημαίνει ἐν Τροίᾳ).

ΚΑΓΚΑΝΟΣ [-...], ὄν, ξηρός, «ξύλα» Φ 364, σ 308, Γ. Ἑρμ. 136, «κῆλα» ε. 412. (Ἐκ τοῦ κάγκω (καγκάνω)=ξηραίνω κατὰ τὸν Ἰσχυ. καὶ Λόδερκ., κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἀναδιπλασιασμένου ἐπὶ. κάκος).

ΚΑΓΚΑΛΩ [-...], (ἐπικ. ἐνεστ. καγγαλῶσι, μετοχ. καγγαλῶν ἀντὶ τοῦ καγγαλῶσι καγγαλῶν) ἀναγελῶ, καγγαλῶ, «καγγαλίζω» εἴτε ὅπου γαρῶ καὶ ἀγαλλιάσας, Z 514, K 565, ψ 4, 59, εἴτε πρὸς γλευασμόν, Γ 43 (ῥ. πεποικημένον ἐκ τῆς ῥῆς, κα, γάσκω).

ΚΑΓ, κατὰ κρῆσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἐγώ, Φ 408 f (ἐνθα νῦν ἀπὸ τοῦ Σπιζνέρου γράσσεται καὶ ἐγώ).

ΚΑΔ, ἐπικ. ἀντὶ τῆς Κατὰ πρὸ τοῦ δ «κάδ δὲ» Ὁμ. πλχ. «κάδ δώματα» δ 72.

ΚΑΔΑΡΑΓΕΤΗΝ, ἰδ. ΚΑΤΑΔΑΡΩΔΩ.

ΚΑΔΕΥΣΑΙ, ἰδ. ΚΑΤΑΔΙΩ.

ΚΑΔΜΕΙΟΣ, η, ὄν, ὁ ἀπὸ τοῦ Κάδμου (δπ. ἰδ.) καταγόμενος, πληθ. «Καδμεῖοι» οἱ Θηβαῖοι, Δ 391 λ 276 κ. ἀ.

ΚΑΔΜΕΙΩΝ, ὄν, ἐν τῷ πληθ.=Καδμεῖοι, Δ 485, E 80 f.

*ΚΑΔΜΗΙΣ, ἰδ. ὄν, ἡ, κυρ. θηλ τοῦ Καδμεῖος, θυγάτηρ τοῦ Κάδμου. ἡ Σεμέλη, Γ. μ. 6, 57.

ΚΑΔΜΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀγήνορος, βασιλεὺς τῶν

καθαίρω

Φοινίκιον, ἀδελφός τῆς Εὐρώπης, ἀνὴρ μονίας. Περιεργόμενος εἰς ἀναζήτησιν τοῦ Διὸς ἀρπαγίστης Εὐρώπης κατήντησε εἰς τὴν Βοιωτίαν καὶ ἔκτισε τὴν ἀκρόπολιν τοῦ ἄστου τῶν Θηβῶν, τὴν Καδμείαν. Ὁ μνημονεύει αὐτὸς μόνον ὡς πατὴρ τῆς Πηνελόπιδος, ὡς ἀποδίδοντες ἐρμηνεύουσιν κοσμητὴν, καὶ σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ σμῶν καὶ τὸ κεκάσθαι).

ΚΛΕΙΡΑ, ἡ, θηλ. τοῦ Κλῆρ, ἡ ἐκ Κλυονῆ, Δ 442 f. (Βεδαίως ὡς ἐξ ὀνομαστικῆς Κλῆρ).

ΚΛΗΜΕΝΑΙ, ἰδ. ΚΛΙΩ.

ΚΑΘΑΙΡΕΩ, ὁρ. καθέλων, ὑποτ. γ. καθέλῃσι. 1) καταδιβάω, «καταίρει» ὡς ἡ ἰστία ε 449, «ἐξυγὼν ἀπὸ πασσάλου» ε 452, «ὅσας θανάτῳ κλείω τοῦ; ὅσῳ τὸ νότος, Λ 453, ω 296 καὶ ἐν τμ. λ 426. καταβάλλω, «ρίπτω κάτω» τινά, Φ 32 τμ.) καταδαμάω, περὶ τῆς μοῖρας τοῦ του, ε 400, γ 238. Μεταρ. περὶ ὑπνους, περὶ δουλείας, «μιν κατὰ δούλιον ἤμαρ» p 333.

ΚΑΘΑΙΡΩ [-...], (καθαρός), ὁρ. ἀ. ἐκθάω, ἐπ. κάθηρα. 1) καθαρίζω, «παστρέω» «κρητῆρα», Ὁρόνους, τραπέζας, χροα ὕδατος, χ 439, 453, ω 44, «ῥυπόωντα» τροπ. «κἀλλεῖ προσώπια καθαίρω» στολὴ καλλονῇ, λαμπρόν, σ 492, ἰδ. ἑλλοος. ἐπὶ ὀρθαστικῶς καθαρμοῦ, «Θεοῦ δέπας» ὀαρίζω διὰ καπνίσματος Θεοῦ (Θεαφίου), Π 207. 2) ἀποκαθαίρω, ἀποπλύνω, «ἀπὸ λόγιατα» E 471, «ῥύπα» «ἐξέρριπίζω» μετὰ διπλῆς αἰτ. «αἷμα κάθηρον Σαρπί

(ἐνθα ὁ Ἀρίσταρχος ἀνεγίνωσκε δοτ. ὄν).

ΚΑΛΟΜΑΙ [-...], ἀποθ. καταπηδῶ, με-
πι: θυέλλης, ἐμπίπτω, ἐνσκήπτω, Λ
[...], ἐπὶ. ἀπαξ διὰ παντός,
καὶ καλή, φ 349 f.

ΚΑΛΟΜΑΙ, ἀποθ., κυρ. ψηλαφῶ, ἐγγίζω, «πᾶντοτε μεταρρ. «τινὰ ἐπέεσσιν» ὡς ἡ παῖρων τινὰ με λόγια, προσαγο-
μαζῶ, ἀποτείνομαι πρὸς τινά. ἀ) ἐπὶ ἐπέεσσιν μαλακοῖσι. Λ 582, κ 70, «μει-
ἐπ. ω 393, καὶ ἀπολελ. ε 39· ε') ἐπὶ ἀντιθέσει ἐπ. «καθάπτομαι, ἐπι-
τω, ἀνειδίξω τινὰ διὰ λόγων ἐναντίων,
σ 415, υ 323, καὶ μόνον «τινὰ ἐπέε-
ε 210, ἀπολελ. Π 421 (ἐνθα ἡ δοτ. ἐκ
ἐλάτο» ἐξαρτάται) ὡσαύτως καὶ ἐπὶ φι-
ἐπιτηδεύων, γ 345, υ 22.

ΚΑΡΟΝ [-...], ἡ, ὄν, «καθαρός» ἀ) κυρ.
τόνος τοῦ ῥυπαροῦ, «ἐῤατα» δ 750, ζ
48· ε') ἐπὶ τῶν, καθαρὸς, ἀνοικτός,
εὖρος «ἐν καθαρῷ» τόπῳ δηλ., μὴ κα-
ρῶ ὑπὸ νεκρῶν, Θ 491, K 199, ψ 61·
μεταρρ. ἀμεμπτος, «καθαρῶ θανάτῳ»
μου θανάτου, ἐν ἀντιθ. πρὸς τὸν δι' ἀγ-
καίμων, γ 462.—Ἐπὶ. καθαρῶς, Γ.
21.

ΚΑΘΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. ἢ παρ.
ω (ἐμετῖδ.), κάθομαι, «ἐπὶ ὀρόνου» Α
«ἐπὶ λίθοισι» γ 406, «ἀγχι τινός» Ω
«ἀγορίνδε» πηγαινῶ καὶ κάθομαι εἰς τὴν
οὐν, συνεδριάζω, α 372· κάθομαι, του-
εἶμαι ἀδρανῆς, κ 378, κάθομαι περιέ-
295. || Πάσας ταύτας τὰς σημασίας ἔχει
θυλούμεν. τὸ «κάθομαι».

ΚΑΘΗΚΑ, ἰδ. ΚΑΘΗΜΗ.

ΚΑΘΗΜΗ, ἰδ. ΚΑΘΗΜΗ.

ΚΑΘΗΜΗ, ἰδ. ΚΑΘΗΜΗ. 1) ἐλλειπτ. ὁρ. ἀ. 1)
εἶσα (εἶσα), ἐπικ. ἐλλειπτ. ὁρ. ἀ. 1)
εἶσα, ἐπὶ τινά νά καθίσθῃ, «τινὰ ἐπὶ ὀρό-
ε 389, πρόβλ. E 36, «ἐν θαλάμῳ» Γ 382,
«ἐν τμ.» ζ 242. 2) ἴδουσα, ψ-
μετῖσις, B 519 (ἐν τμ.), E 204, «τι-
ποῦν» ἔστησα, δ 524.

ΚΑΘΗΜΗ, ἰδ. ΚΑΘΗΜΗ.

ΚΑΘΗΜΗ, παρ. καθέμεν, μόνον κατ' ἐνεστ.
κατ., κοιμῶμαι, ἀναπαύομαι, A 641
ἐνταῦθα τῆς ἰλ., ζ 4, «ἐν λείκτροισι» υ
«ἐν φιλοτήτι» συγκοιμῶμαι, θ 313.

ΚΑΘΗΜΗ, ἀποθ., καταγελῶ, «περιπαί-
μετὰ γεν. τ 372 f.

ΚΑΘΗΜΗ [-...], (ἡμαι), παρ. ἐκαθήμην, γ.
ὀητο καὶ ἐκάθητο, Γ. μ. 6, 44, γ. πληθ.
το ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο, Γ 453, κά-
ἀπολελ., E 5 κ. ἀ., πρὸς τινί, Π 443, ἐν
τμ. Θ 207, Λ 76, Π 407, «ἐν ἀγῶνι»
3, 495, «ἐπ' ἀκτῆς» ε 82, μετὰ μόνης
ὀρησιν» p 530. ἰδίω; ἀναπαυτικῶς

ἡ ἀξιοπρεπῶς κάθημαι, «ἐν νεφέεσσιν» π
264, ἀργός κάθημαι, Ω 403, ἐν γένει δια-
τρίδω «ἐν μεγάροισιν» γ 186 κ. ἀ. (I. Πάσας
ταύτας τὰς σημασ. ἔχει καὶ ἐν τῇ καθομιλῶν.
τὸ «κάθομαι», ἡ ὅπως ὁμαλώτερον μετ' ἐχ-
μασίῃ «κάθομαι, εἶσαι, εἶται»).

ΚΑΘΗΡΑ, ἰδ. ΚΑΘΑΙΡΩ.

ΚΑΘΗΡΕΩ, καθίζω, βάλλω τινά νά καθίσθῃ. υ
257 f.

ΚΑΘΗΡΕΩ [-...], καθίζω (ἐμαυτὸν) ε 3 f.
ΚΑΘΗΡΕΩ, παρ. καθίζων (πρὸ δὲ τοῦ Βεκκ.
καὶ Δινδ. ἀπαξ μόνον π 408 ἐκάζων, ἀνθ' οὗ
νῦν δὲ καθίζων γράσσεται), ὁρ. ἐκάθισα, μετοχ.
ἐπικ. καθίσσας. 1) μεταδ. «καθίζω», βάλλω
νά καθίσθῃ, τινά, Γ 68, p 574 κ. ἀ., «ἀγοράς»
συγκλῶ, ε 69, τὸν αὐτὸν λῖα. Παρομοιωδῶς τὸ
«καθίζω τινά ἐπ' οὐδὲ» ἀπορεῶ τινά τὰ ὑπάρ-
χοντα, Γ. Ἑρμ. 284, ἰδ. οὔλας. 2) ἀμεταδ.
«καθίζω», κάθομαι, ἀπολελ. Γ 394, «ἐν
«καθίζω», κάθομαι, ἀπολελ. Α 623, ε 449,
ὀρόνοισι» 0 422 κ. ἀ., «ἐπὶ τινί» Α 623, ε 449,
0 6, «μετ' ἀθανάτοισι» Ο 50, «παρὰ νηί» Ψ
28 κ. ἀ.—Τὸ μέσ.=τῷ ἐνεργ. 2), Γ 50 ἐν τμ.

ΚΑΘΗΜΗ, ὁρ. ἀ. ἰων. καθέθηκα, ἀπαρρ. ὁρ.
ε'. καθέμεν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ καθέμεναι. 1) ἐμ-
βάλλω, ῥίπτω μέσα ἢ κάτω, «οἶνον λαυκα-
νίης» διὰ τοῦ φάρυγγος καταπίνω, Ω 242, «ἴπ-
πους ἐν δίνει» ῥίπτω εἰς τὰς δίνας τοῦ ποτα-
μοῦ (πρὸς ἐξίλειψιν αὐτοῦ), Φ 432, «κεραυνὸν
χρῆμας» Θ 134, Α 53. 2) καταστella, «κατα-
καταβάλλω», ἰστία» Γ. Ἀπ. 487, «ἰστία
εἰς νῆας» ι 72, Γ. Ἀπ. 503.

ΚΑΘΗΜΗ, μόνον ἐν τῷ ε'. ὁρ. καθικό-
μην, καταλαμβάνω, ἐγγίζω, πληγώνω, μόν-
νον μεταρρ., ἐπὶ κακοῦ «ἐπὶ με καθίκετο πέν-
θος» α 342, «μάλα πῶς με καθίκεο θυμὸν ἐνι-
πῆ» πολὺ μ' ἐπλήγωσας τὴν καρδίαν, E 404.

ΚΑΘΗΜΗ, προστ. ἐνεστ. συγκεν. καθίστα,
ὁρ. ἀ. κατέστησα καὶ μέσ. κατεστήσῃ. 1)

ἔνεργ. «σταίνω», βάλλω τι νά σταθῇ, ὅπου
εἶνε προσωρισμένον, εἰς τὴν ἀρμοδίαν αὐτῷ θέσει,
«κρατῆρα» ι 202, «νῆα» προσορμίζω, ἡδρά-
ζω, μ 185, «Πύλονδε καταστήσαι με» νά με
προσεγγίσωσι, φέρωσιν εἰς τὴν Π., τὸν πρὸς ὄν
ὄρον μου (τὸ δὲ «ἐφέσσει»=εἰς τὴν γῆν ἀπο-
διδοῦναι) ν 274. 2) Μέσ.=τῷ ἐνεργ. «κατεστή-
σαντο (ὅπλα νηός) βοῶσιν» εἶχον βάλῃ εἰς τὴν
ἑσιν των δεμένα διὰ τῶν βοῶν, Γ. Ἀπ. 407.

*ΚΑΘΗΜΗ, ἐντελὸς ὀπλίζω, μέσ. καθο-
πλίζομαι, Βατρ. 422.

ΚΑΘΗΜΗ, ὁρ. κατέδον καὶ μετοχ. κατιδών,
βλέπω (ἄνωθεν πρὸς τὰ) κάτω, «εἰς ἴδης» Α
337, βλέπω τι ἀκρῶς, παρατηρῶ, Γ. Ἀπ.
136.—Μέσ. «ἐπ' αἶαν» ῥίπτω τὰ βλέμματά
του κάτω ἐπὶ τὴν γῆν, N 4, καὶ ἐν τμ. Ω 291.

ΚΑΘΗΜΗ [-...], καὶ πρὸ φων. ΚΑΘΗΜΗ, ἐπικ. καὶ ἰων. ἐπὶ. 1) ἐπ' ἀνῶθεν, ἀπ' ἐπ' ἀ-
νω Γ 337, X 196, Ω 646, μ 442, μετὰ γεν.
0 279. 2) ἀνω, ὑπεράνω, ἐπάνω, B 751,

ἀλλ' ἢ εἰκασία των εἶνε ἀνυπόστατος· διότι τῆς ῥίξης ΚΑΡΗ ἢ μεταθέσις των γραμμάτων εὐρίσκειται εἰς λέξεις ἐξ Ἰου ἀρχαίας, τὰς Ὀμηρικές· καρπάλιος καὶ κραίπνος· B 676, νῆσος μετα-ὁ Κρήτης καὶ Ρόδου, ἐν τῇ ἐξ αὐτῆς ὀνομασθέντι Καρπαθίῳ πελάγει, τὰ νῦν „Σκαρπαθος“, Γ. Ἀπ. 43.

ΚΑΡΠΑΛΙΜΟΣ [..], ὄν, ἐπικ. (ἀντὶ τοῦ ἀρπαλίμος ἐκ τοῦ ἀρπάζω), ἀρπακτικός, ἐπομ. ὁρμητικός, ταχύς, βραχύς, «πόδες» Ἰλ. Π 342, 809, X 166. Ἐπὶ -λίμης, ταχέως, ὁρμητικῶς, B 17, 6 406 κ. ἄ. πλχ.

ΚΑΡΠΟΣ, ὁ, 4) „καρπός“ δένδρων τε καὶ ὀφίων, Σ 568, ι 94, κ 242 κ. ἄ., καὶ τῆς γῆς «ἀρούρης» Z 142 κ. ἄ., ἐπὶ δὲ καὶ ἀνεν τοῦ «ἀρούρης» A 156, E 501 κ. ἄ. 2) τῆς χειρὸς ἢ ῥίξας, ἢ συνάπτουσα αὐτὴν πρὸς τὸν πῆχυν, E 458, Θ 328, Φ 489, χ 277 κ. ἄ.

ΚΑΡΡΕΧΟΜΕΝΑ, ἴδ. ΚΑΤΑΡΡΕΧΩ.

ΚΑΡΤΕΡΟΪΣΜΟΣ [..], ὄν, καρτερόψυχος, καρτερικός, ἐπὶ θ. τοῦ Διομήδους, Ἡρακλείδους, Ἀχιλλέως· καὶ τῶν Μουσῶν, E 277, N 350, Σ 512, φ 25.

ΚΑΡΤΕΡΟΣ, ὁ, ὄν (κάρτος), ἰσχυρὸς, δυνατός, ῥωμαλέος· ἄ.) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων ἢ ἀνθρωπίνων καταστάσεων· κατ' ἐπαγγελίαν δὲ ἀνδρείος, εὐτολμος, Ὀμ. πλχ. «καρτεφάλαγγες» E 592, μετ' ἀπαφ. «φῶτας ἐναίρειν» N 483· ἐπὶ δὲ ὁ μέγα δυνάμενος, ἰσχυρὸς παρὰ τῇ λαφ. ο 534· β.) ἐπὶ πραγμάτων «ἐργα» E 757, «ὄρκος» T 108, δ 253 κ. ἄ., «ἐλκος» Π 517.—Τὸ ἐν A 280 γράφουσιν ὁ Οὐδῶφις καὶ Σπείζνερος κάρτερος καὶ θεωροῦσι συγκριτικόν, ἀντιλέγοντος ὁρθῶς εἰς ταῦτα τοῦ Διοδώρου.—ἴδ. δὲ καὶ ΚΡΑΤΕΡΟΣ.

ΚΑΡΤΕΡΟΧΕΙΡ, ὁ, ὄν, ἐπικ. ὁ καρτερὸς ἔχων χεῖρας, δυνατός εἰς τὰς χεῖρας, «χερσοδύναμος», ἐπὶ θ. τοῦ Ἀρείου, Γ. 7, 3.

ΚΑΡΤΙΣΤΟΣ, ὁ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κράτους, ὑπερθ. τοῦ ΚΡΑΤΗΣ, ὅπ. ἴδ. ὁ ἰσχυρότατος, ἐπὶ θεῶν ἢ ἀνθρώπων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, A 266, Θ 47 κ. ἄ., ἐπὶ τοῦ ἀέτος «κάρτιστος· καὶ ὠκιστος πετεηνῶν» Φ 253, «μάχη» σφοδρότατη, πεισματώδης, Z 185· ἐπὶ δὲ μετ' ἀπαφ. «κάρτιστόν ἐστι φυγεῖν» κράτιστον, ὠφελιμώτατον, μ 120.

ΚΑΡΤΟΣ, ὁ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κράτος. 1) ῥώμη, δύναμις, ἰσχύς, I 254 κ. ἄ., «χεῖρων» O 226· ἐπὶ ζώων, ὅσων «ἵπποι κάρτος ἄριστοι» γ 370· συνάπτεται μετὰ τοῦ «βίη, σθένος» O 408, P 322, δ 445, ν 443. 2) νίκη, P 623 κ. ἄ., ἴδ. ΚΡΑΤΟΣ.

ΚΑΡΤΥΝΟ [..], ἐπ. ἀντὶ τοῦ κρατύνω (κράτος), ἐνισχύω, μόνον κατὰ μέσσην διάθεσιν «ἐκαρτύναντο φάλαγγας» Ἰλ. A 215, M 415, Π 563.

ΚΑΡΥΓΓΟΝ [..], τό, κάρυον παντὸς εἶδους, «καρύδον», Βατρ. 34.

ΚΑΡΥΓΓΟΣ [..], ἡ, πόλις τῆς Εὐβοίας νοτίου παραλίας τῆς νήσου, περιούσιος· μάριμα αὐτῆς, τὰ νῦν ὠσαύτως «Καρκαλούμενη», B 539.

ΚΑΡΦΑΛΕΟΣ [..], ὁ, ὄν, ἐπικ. ἄ.) «ῥίξ» ε 369· β.) μεταφ. ἐπὶ ἡγού ὑπὸ κωφῶς, (πρόβλ. Ἀἴας), ὅς· ὁ ἐκ τῆς συνστάσεως δέρματος ἐκπαιμύμενος, καρφαλέον αὖθεν· N 409. Ἐκ τοῦ

ΚΑΡΦΗ, ποί., μέλ. κάρφω, ἀφ. ἐπικ. συστήλλω, «ζαρώνω», [κατασκέλλω] ραίνω, ἰσχυαίνω, μόνον μετὰ τοῦ ἰ 398, 430.

ΚΑΡΦΑΛΕΟΣ [..], ὁ, ὄν, ἐπικ. (κατὰ τὰς ῥίξας, ἐξ ῥός, μεταφ. «δύση» ὑπὸς ἐξ ῥός (ἔχων δηλ. τὸν λαίμον καὶ τὴν ἐξ ῥάν), Φ 544 f. (ὑπάρχει ἄλλη γραφάλεος, ἥτις ὁμοίως φαίνεται ἐπὶ εἰς ἡ. ἢ λ. αὐτῇ φαίνεται ὅτι ἀνάγεται ἐκ κῶς εἰς τὴν ῥίξαν ΚΑΡ, ἴδ. ΚΑΡΚΑΙΡΑ).

ΚΑΡΣΥΝΟΜΟΣ [..], ὁ, ὄν, ὁ δόντος, ὁ καὶ χαρὸς, ἰδού·), κυρ. ὁ τραχεῖς, σκληρῶν ὀδόντας (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), ἐκυνῶν, ὅτι· οὐ μόνον σκληροῦς ἀλλ' ἐλγούσι τοὺς ὀδόντας· ὅθεν ἡ συνήθεια ὁ ἔχων ὀδούς τοὺς ὀδόντας, Ἰλ. T 360.

ΚΑΣΙΓΝΗΤΗ [..], ἡ, ποί. (θηλ. τῆς γυναικῆς ἀδελφῆς, Δ 441, δ 810 κ. πλχ.)

ΚΑΣΙΓΝΗΤΟΣ [..], ὁ, ποί. (ἐκ τοῦ κατὰ τὴν γένεσιν, ἢ κατὰ τὸν Διοδώρ. ἐκ γένεσιν). 1) οὐσ. ἄ.) ἀδελφὸς γυναικῆς ἀδελφός, «ὁ πατὴρ» M 371, T 298· γένει στενὸς συγγενής, καὶ μάλιστα ἀντὶ 545, Π 456. 2) ἐπὶ θ. κατὰ τὸν Σχολ. κασιγνητικός, ἀδελφικός, «πολλὴ κασιγνητοῖο φόνος» ἔνεκα τοῦ ἀδελφῶν (διότι ὁ Μελέαγρος ἐφόνευσεν ὅχι ἕνα, ἀλλ' ἀδελφούς τῆς Ἀλθαίας, ἴδ. Ἀπολλ. 3). Ἀλλὰ δυνατόν νά νοηθῇ καὶ ἐνταῦθα ἐρμηνευμένου τοῦ χωρίου· ἔνεκα τοῦ ἀδελφῶν διότι ὁ ποιητὴς δύναται νά μάλιστα τὸν Ἰφικλόν, τὸν διαφιλονεικῆσαν Μελέαγρον τὴν δοῦσαν τῆς νίκης, I 561.

ΚΑΣΙΟΣ [..], ἡ, νῆσος τοῦ Καρπαθίου πλησίον τῆς Κῆ, τὰ νῦν «Κάσιος».

ΚΑΣΣΑΝΔΡΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Πριάμου παρὰ τοῦ Ἀπόλλωνος μαντικὴν δύναμιν ἐπειδὴ εἰς τὸν ἔρωτα τοῦ θεοῦ δὲν ἀπέβλεπον ἔρωτα, καταρασθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ τευς μόνον κακὰ καὶ οὐδὲς ἐπίστευσεν· N 356. Ἐμετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροφ. αἰχμάλωτος ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τοῦ ἐφρονεῖτο ἐν Μυκῆναις ὑπὸ τῆς Ἰστρίας, λ 420 ἔξ.

ΚΑΣΣΙΤΕΡΟΣ [..], ὁ (Λατ. plumbeus) πρὸς διαφορὰν τοῦ μολύβδου plumbeus κασσίτερος, «καλλάντι». Ὁ κασσίτερος ἐκφυλάσσεται πολλὰ ἐν Ἰλ. ὡς κόσμος.

αἰ ἀσπίδων, Λ 25, 34, Σ 565, 574, καὶ ὡν, Ψ 503. Καὶ αἱ περικνημίδες ἦσαν κασσίτερος ἢ τοὐλάχιστον πρὸς κόσμον κασσίτερον ἐκφυλάσσοντες (Ἀρισ. ποιητ. 25), Φ 592, Σ 643. τὸ Σ 474 ἀναλυόμενος ὁ κασσίτερος ἐκφυλάσσεται ἀπὸ ἄλλου μετάλλου· ὅθεν «χεῖμα κασσίτερος» V 561. Πιθανόν ὅμως ὅτι καὶ ἐσφυρηλάττειτο κατὰ μικρὰς πλάκας ἢ πέταλα, Γ 274, καὶ τοῦτο λέγεται «ἐνάος». Ὁ Βέκκμαννος τὸν κασσίτερον ὡς τὸ slannum τῶν Ρωμ. μίγμα τι ἀργύρου καὶ μολύβδου· διότι ὁ κασσίτερος δὲν ἀντέχει εἰς τὰς προσ-τὸν ἐπιθετικῶν ὁπλίων.

ΚΑΣΤΙΑΝΕΙΡΑ [..], ἡ, μήτηρ τοῦ Γοργυ-ῆος, Θ 305.

ΚΑΤΑ, ἴδ. ΚΑΤΑΣΤΟΡΕΝΝΙΜΙ. ΚΑΤΑ, ὁ, ὄν, ὁ υἱὸς τῆς Ἀθήδας ἢ τοῦ Τυνδάρω ἢ, κατὰ τὸν μῦθον, τοῦ Διός, τοῦ Πολυδώρου, περιφρημος ἱππότης, ὅν τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάρπου· Ἀλφειοῦ ἐκστρατείας. Καὶ ἐγεννήθη, ἀφ' οὗ δὲ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἰδαίου, μετέδωκεν εἰς αὐτόν, κατὰ παρα-τοῦ Διός, τῆς ἐαυτοῦ ἀθανασίας. Ὅθεν κατέρω ἐναλλάξ μίαν ἡμέραν ἐπὶ τῆς μίαν ἐν Ἀδου, «ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἐτε-ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν», λ 299 ἔξ., Ἀμφότεροι δὲ ἐλέγοντο Διόσκουροι, λ 2) υἱὸς τοῦ Ἰλάκου, ξ 206.

ΚΑΤΑ, ἴδ. ΚΑΤΕΣΣΩ.

ΚΑΤΑ, ὁ, ὄν, ὁ υἱὸς τῆς Ἀθήδας ἢ τοῦ Τυνδάρω ἢ, κατὰ τὸν μῦθον, τοῦ Διός, τοῦ Πολυδώρου, περιφρημος ἱππότης, ὅν τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάρπου· Ἀλφειοῦ ἐκστρατείας. Καὶ ἐγεννήθη, ἀφ' οὗ δὲ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἰδαίου, μετέδωκεν εἰς αὐτόν, κατὰ παρα-τοῦ Διός, τῆς ἐαυτοῦ ἀθανασίας. Ὅθεν κατέρω ἐναλλάξ μίαν ἡμέραν ἐπὶ τῆς μίαν ἐν Ἀδου, «ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἐτε-ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν», λ 299 ἔξ., Ἀμφότεροι δὲ ἐλέγοντο Διόσκουροι, λ 2) υἱὸς τοῦ Ἰλάκου, ξ 206.

ΚΑΤΑ, ἴδ. ΚΑΤΕΣΣΩ.

ΚΑΤΑ, ὁ, ὄν, ὁ υἱὸς τῆς Ἀθήδας ἢ τοῦ Τυνδάρω ἢ, κατὰ τὸν μῦθον, τοῦ Διός, τοῦ Πολυδώρου, περιφρημος ἱππότης, ὅν τῆς θήρας τοῦ Καλυδωνίου κάρπου· Ἀλφειοῦ ἐκστρατείας. Καὶ ἐγεννήθη, ἀφ' οὗ δὲ ἐφρονεῖτο ὑπὸ τοῦ Ἰδαίου, μετέδωκεν εἰς αὐτόν, κατὰ παρα-τοῦ Διός, τῆς ἐαυτοῦ ἀθανασίας. Ὅθεν κατέρω ἐναλλάξ μίαν ἡμέραν ἐπὶ τῆς μίαν ἐν Ἀδου, «ἄλλοτε μὲν ζῶουσ' ἐτε-ἄλλοτε δ' αὖτε τεθνᾶσιν», λ 299 ἔξ., Ἀμφότεροι δὲ ἐλέγοντο Διόσκουροι, λ 2) υἱὸς τοῦ Ἰλάκου, ξ 206.

κατὰ γῆν· ὡς ἔχειτο ὑπὸ τὴν γῆν, Ψ 400, «ἡ (κόπος) κατὰ σπείους· χέχυτο μεγάλ' ἡλίου», πολλὰ· ἦτο κατακχυμένη εἰς ὅλην τὴν ἔκτα-σιν τοῦ σπηλαίου, ι 330 (ἐνταῦθα διορθώνει ὁ Ἀρενς μετὰ τοῦ Βόθης «κατὰ σπείους· χέχυτο μέγα»). ἢ. Ἡ σύνταξις αὕτη ἐσώθη ἐν τῇ καθο-μολογίᾳ μόνον ἐν τῇ φρ. «κατὰ γῆς».

2) Μετ' αἰτ. ἄ.) τοπικῶς σημ. α) τὸ τέρμα τῆς κινήσεως, καὶ κυρίως μὲν τῆς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς τὰ κάτω, ἔπειτα δὲ ἐν γένει τῆς πρὸς τι, ἢ εἰς τι διευθύνσεως, «βάλλειν κατὰ γαστέρα» Π 465 κ. ἄ. ὡσαύτως· «νύσσειν, οὐτὰν κατὰ τι» E 46, M 427 κ. πλχ. «κατ' ὅσας ἰδῶν» P 467· β) τὴν ἐπὶ τινος ἔκτασιν ἢ τὴν διὰ πάντων τῶν σημείων τινὸς κίνησιν, «τὸ δ' (αἶμα) ἀνὰ στόμα καὶ κατὰ ῥίνας προῖσι» ἐξέφυσεν αὐτὸ διὰ τοῦ στόματος καὶ τῶν ῥωθῶνων, Π 349· «κατὰ τεί-χος· ἔβησαν» ὑπερέβησαν (ἀνέβησαν καὶ κατέ-βησαν) τὸ τεῖχος, N 737, «ἦλθε κατὰ στόμα αἶμα» ἦλθεν αἶμα εἰς τὸ στόμα, καὶ δι' αὐτοῦ ἐχύθη ἔσω, σ 97 (πολλοὶ ὅμως τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν γράφουσιν ἐκ χειρογράφων ἀνά στ.). Ἐν γένει δὲ σημ. τὸ καθ' ὅλον τὸ μήκος, καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν, καὶ μετὰ τῶν στάσεως ση-μαντικῶν ῥημάτων τὸ ἐπὶ, ἐπάνω, παρὰ τινι, κατὰ τι, ἐν τινι (σημειωτέον ὅτι πολλὰκις εἰς ταύτην τὴν σημασίαν τίθεται ἡ ἀνά, μετὰ τὴν διαφο-ρὰν ὅτι ἡ πρόθ. αὕτη φυλάττουσα τὴν θεμελιώδη αὐτῆς ἔννοιαν τῆς ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω κινήσεως, παριστᾷ τὸ πρᾶγμα κατ' ἐναντίαν ἐποψίν, πρόβλ. Ἀνὰ 3) ἄ.), «κατὰ στρατόν» B 439, «κατὰ λαόν» Δ 499, «κατὰ πτόλιν» B 430, ὡσαύτως· «κατὰ γαίαν, Ἑλλάδα, Ἀχαιίδα, Ἴλιον, κύμα, πόντον κ. ἄ.», ἰδίως· «κατὰ θυμόν» Ὀμ. πλχ.· τοπικῶς ἐρμηνευτέον τὴν πρόθεσιν καὶ ἐν τῇ «ὀφείλειν κατὰ πάντας ἀριστῆας· πονέεσθε λισ-σόμενοι» νά ὑπάγῃ («νά κοπιᾶσθ'») πρὸς πάντας τοὺς ἀρ. καὶ νά τοὺς παρακαλῇ, K 417· β.) Μεταφ. σημ. α) τὸν σκοπόν, τὴν πρόθεσιν, εἰς, πρὸς, «διὰ», ὅσων «πλεῖν κατὰ πρῆξιν» διὰ δουλείας, γ 72, «ἵεναι κατὰ δαίτα» Δ 424, «κατὰ χρέος· ἐλθεῖν» λ 479, «κατὰ ληίδα πλαζό-μενος» γ 406· β) ἀναλογίαν, συμφωνίαν, Λατ. secundum, «κατὰ μοῖραν» κατὰ τὸ πρέπον, κα-θὼς πρέπει, «καθ' ἡμέτερον νόον» κατὰ τὴν γνώμην μας, I 408· γ) τρόπον· ὅσων τε κρο-μύσιοι λοπόν κατὰ, «ὡς· καθὼς εἶνε τὸ κρομυ-δόφλουδον», τ 233. (ἢ. Ἀλλοι δὲ ἐρμηνεύται μὴ δυνάμενοι νά ὑποφέρωσι τὸν πλεονασμὸν τὸν ἐκ τοῦ «ὅσων τε» καὶ «κατὰ» ἐρμηνεύουσι το-πικῶς τὴν πρόθεσιν· καθὼς (εἶνε) εἰς τὸν φλοιὸν τοῦ κρομύου· «κατὰ μέρος» κατὰ σειράν, Γ. Ἑρμ. 53, «κατὰ πρῶτιστον ὁπωπὴν» κατὰ πρω-τίστην ὁψιν, Γ. Δῆμ. 157, «κατ' ἐμ' αὐτόν» μόνος, A 274, «κατὰ σφείας» καθ' ἑαυτοῦ· ἕκα-στος, B 366, «κατὰ φύλα» B 362. ἢ. Τὰς πλεί-στας σημ. τῆς συντάξεως ταύτης ἐσώσεν ἡ κα-θομιλουμένη.

Τιθεμένη ἡ Κατὰ μετὰ τὴν συντακτικὴν τῆς πτώσιν ἀναστρέφει τὸν τόνον, «ἐλθὲς κάτω» Υ' 221, «ὄμμα κάτω» τ' 345, ὡσαύτως δὲ καὶ κατόπιν τοῦ ῥήματος, εἰς δ' ἀνέκει, «εἰ μὲν καὶ λίπω κάτω τούχα καλά» Ρ 91, ι' 6 κ. α.

Β'.) Ὡς ἐπὶ. καίτοι ὅπου παρ' ἄλλων θεωρεῖται ὡς συνθετικὸν μέρος τοῦ ῥήματος, ἀπ' οὗ διὰ τῆς τμήσεως εἶνε κεχωρισμένον. Ἡ ἐπιβόηματικὴ αὐτῆς σημ. εἶνε καταφανεστάτη ἐν τῷ «αἶψα κατ' αὐτοῦ κόλπον ἐνέπλησε» ἐπλήρωσε καθ' ὅλον κληρίαν, Υ' 470.

Γ'.) Ἐν συνθέσει σημαίνει παρ' Ὀμ. ὡς ἔν τῃ καθομιλ. α.) κίνησιν πρὸς τὰ κάτω, ὅσον καταβαίνω, καταβάλλω, ἢ εἰσχώρησιν εἰς τι κάτω, ὅσον καταδύναι· β.) ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας τοῦ ῥήματος, ὡς ἐν τοῖς καθ' ἕκαστον φαίνεται.

Δ'.) Ἀποκομπομένη ἐνίοτε ἡ Κατὰ γίνεται πρὸ τοῦ γ καὶ γ, πρὸ τοῦ δ καὶ δ, πρὸ τοῦ κ καὶ κ, πρὸ τοῦ μ καὶ μ, πρὸ τοῦ ν καὶ ν, πρὸ τοῦ π καὶ π, πρὸ τοῦ ρ καὶ ρ, ὅτε καὶ ὑπὸ τινων ὑφ' ἐν γράσσεται, ὅσον καγγόνυ, καθδύναι κτλ. Ἐν δὲ ταῖς συνθέσεσιν ὡσαύτως ἀποκομπομένη πάσχει τὰς αὐτὰς μεταβολὰς τοῦ τ, ὅσον κατὰβαλε, κατὰβανε, κάλλιπε, καμμονή, κάμμορος, κατὰβέζουσα κ. α. Πρὸ δὲ τοῦ στ καὶ σχ ἀποβάλλει τὸ τ μετὰ τὴν συγκοπὴν τοῦ τελικοῦ α, ὅσον καστορνύσα, κάσχεθε.

ΚΑΤΑΒΑΙΝΩ, μέλ. κατάβημι, ἀόρ. β'. κατέβην ἔν γ', πληθ. ἐπ. ἔδωρ. κατέβαν, Ω 329, ὑποτ. α. πληθ. καταβέινμεν ἐπ. (ἀντὶ τοῦ καταβῶμεν) Κ 97, προστ. κατὰβηθι, μέσ. ἀόρ. ἀκατεδὴσάμην μετὰ τῶν ἐπικ. τύπων· κατεδῆσέτο, Ν 47, α 330, γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. ἐπικῶς συνεσταλμ. κατὰδῆσεται, Ο 382 ἢ προστ. κατὰδῆσας, Ε 409. 1) Ὡς ἀμετάβ. καταβαίνω, «καταβαίνω» ἐπὶ ἐμφύλων (ἐπὶ δὲ ἀφύλων μόνον Ε 49 «πρὶν τινα καταβῆναι ἐκ Διὸς οὐρόν» ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. «καταβαίνει δ' αἶρας ἀπὸ ταῖς στερεαῖς, ἢ αἱ στερεαῖς καταβαίνουσιν αἶρας»), «ἐκ τινος» Ν 417, ἢ μετὰ μόνης γεν. «διόρου» Ε 409. Τὸ πέρας τῆς κινήσεως ἐκφέρεται διὰ τῆς Ἐπὶ ἢ Εἰς μετ' αἰτ. Γ 252, Κ 344, Ω 192, κ 107, ἢ διὰ μόνης αἰτ. «κατεδῆσέτο θάλαμον» εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον (οὕτως ὡς τὰ ἡ Κατὰ νὰ σημαίνῃ τὴν κατὰ ὀριζόντιον βῆθος κίνησιν, πρὸλ. ΚΑΤΑΛΙΝΩ 4) β'.), δ 337. Ἰδίως δὲ τὰ ἐκ τῆς πολωσ. (ἢ ἐφ' ὑψηλοῦ κειμένης κατὰ τοὺς ἡρωϊκοὺς χρόνους) εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τὴν πεδιάδα, ἢ εἰς τὴν παραλίαν μεταβαίνειν, «πόλις ἢ ἐκ πόλιος» Ω 329, ω 205, «εἰς πεδίον» Γ 252. 2) Ὡς μεταβ. μετ' αἰτ. α.) ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ. καταβαίνων διέρχομαι τι, «κλίμακα κατεδῆσέτο», κατέβη τὴν σκάλα, α 330, ὡσαύτως «ἔστὸν ἐφόλκιον καταβῆναι» ξ 350. β'.) «κατέβαιν' ὑπερώια» ἀφῆσας τὰ ὑπερῶα κατέβη, δ. ε. κατέβαιναν ἀπὸ τῶν ὑπερώων, σ 206, ψ 85.

ΚΑΤΑΒΑΛΩ, ἀόρ. β'. κατέβαλον [...], γ'. ἐν, ἐπ. κάββαλε (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. κάμβαλε, ὅπ.

τῆς) ἀντὶ τοῦ κατέβαλε, Ε 343, Θ 219. πτω κάτω ἢ κατὰ γῆς, κρημνίζω, μετ' αἰτ. «ὄρειν» Μ 206, «ὄχλος καπέτοιο ἐς μέσσην» 357 «ἐπὶ ἐπ' αὐτῆς» Υ' 425, τινὰ, Β 692 (ἐπὶ τῇ ἀλκῇ), «δαγκάνω καλά», Βατρ. 45. «κατὰ πρηνέες βαλεῖν μέλαθρον» Β 411. θάλλω, «ρίπτω ἔξω (εἰς τὴν θηράν), πρὸς ξ 172. 2) εἰς ὑπωτέρων σημασι. «κατὰ» «κρεῖτον ἐν πυρὸς αὐγῇ» 1206. β'.) ἀρίστη, «υἱόν» Ε 343, «νεδρὸν παρ' ὤμων» 249. ὅθεν περὶ κυνός «οὕκα κάδβαλεν» ῥίψε κάτω ἢ καταβέβασε ταῦτα· ρ 3. ΚΑΤΑΒΕΙΟΜΕΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΒΑΙΝΩ.

ΚΑΤΑΒΙΒΡΩΣΚΩ, ἀόρ. β'. κατέβρων, κ. πρῶγω, καταβροχολίζω, Υ' 41, Απ. 127. ΚΑΤΑΒΑΛΩ, παρὰ πολὺ βλάπτω, εβείρω, Υ' 493.

ΚΑΤΑΒΛΗΚΩ, ποι. μόνον κατ' ἐνεστώ. χομαι, διαβαίνω, «ἄστ» π 466.

(ΚΑΤΑΒΡΟΧΩ) μόνον ἐν τῇ γ' ἐν τῇ τοῦ ἐνεργ. ἀόρ. καταβρόσεις, καταπίνω, «ταῖσάξω», «φάρμακον» δ 422, ἴδ. ΛΑΝΑ ('Εντεῖθεν τὸ καταβροχολίζω).

ΚΑΤΑΓΗΓΡΑΦΩ, τ 360, καὶ ΚΑΤΑΓΗΓΡΑΦΩ, ὁ παρὰ κατεγῆρα, ἐντελῶς γηράσκω, βάζω, *Οδ. ι' 510.

ΚΑΤΑΓΙΝΙΣΚΩ [...], ἕτερ. Ἰων. τύπος τῆς τῆς, «καταβάζω», φέρω κάτω, «Πρ 404.

ΚΑΤΑΓΙΝΙΜΙ [...], μέλ. κατὰξω, ἀόρ. (F)αῖα, Ἰων. κατῆξα, συντρέδω, «σπέννω κομμάτια», μετ' αἰτ. «ῥοματὰ» Θ (ἐν τμ.), «νέα» ι' 283, «κατ' αὐχένος» 539, «τὸ κατεξάμεν, ὃ πρὶν ἔχεσθον» Ν (ἢ. Εἰς τὸν οὐδὲνα λόγον ἔχοντα πληθυντικὴν τεσσάμεν ἀντὶ τοῦ ἐνικοῦ δικαίως προσέσαν ἀρχαῖοι τὰ καὶ νεώτεροι ἐρμηνεύται ἐρρησαν δὲ καὶ διορθώσεως, τῶν πιθανωτάτων φαίνεται ἡ τοῦ Θηραίου κατεσάμην (= ἐξήμην), ἥτις καὶ εἰς ἐμὲ ἐπῆλθεν. Τὰς ἐρμηνείας καὶ διορθώσεις ἴδ. παρὰ Σπιντζέ, τὸ προκείμενον χωρίον).

ΚΑΤΑΓΩ [...], μέλ. κατὰξω καὶ ἐπὶ ἀ. καταξέμεν, ἀόρ. κατῆγαγον καὶ μέσ. κατῆμην. 1) Ἐνεργ. φέρω κάτω, καταβῶ, «εἰς Ἀἴδα» λ 464, ω 400, ὡσαύτως ἀπὸ ξηρὰς εἰς τὴν θάλασσαν, «καταβάζω», «ἵππους, νῆας» Ε 26, πρὸλ. Ζ 53, Φ 10, ἀπὸ τῶν ὁρέων εἰς τὴν οἰκίαν, «σιάλων» α «φρόνιν» ἔφερε κάτω (εἰς τὸ κατὰ τὴν οἰκίαν στρατοπέδον τῶν Ἀχαιῶν) πολλὰς, εἰδήσεις (περὶ τῆς ἀνωτέρω κειμένης Τροίας), δ 258, «Κρήτην δὲ κατῆγαγον» προσεπέλασεν, ἔφερον εἰς τὴν Κρ., ε 392. 2) Μέσ. ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰσερχομαι, μόνον, προσορμίζομαι, προσεγγίζω (τὸ πτόν: ἀνάγομαι) «νῆες εἰς Γεραίστόν» «Ἰθάκην δὲ» π 322, ἐπὶ ναυσὶν γ 40, «πύργους» κ 140.

ΚΑΤΑΔΑΙΝΟΜΑΙ, μέλ. -δάσομαι, κατατέμενω, καταπύω, «κομματιάξω», κατασπαράττω, 354.

ΚΑΤΑΔΑΝΑΜΑΙ [...], ἀποθ., ποι., ἀντὶ καταδαμάξω, μόνον Υ' 437.

ΚΑΤΑΔΑΨΩ, ποι. ἀόρ. κατέδαψα, κατατρώ- κατασπαράττω, ἐπὶ κυνῶν καὶ ὀρνέων, γ 359 μεταφ. «ἦτορ καταδάπτεται» κατὰ ἡ καρδία, π 92.

ΚΑΤΑΔΡΑΒΩ [...], ἀόρ. κατέδραθον, ἐπ. ἀντὶ κατὰδραβήτην, ο 494, ὑποτ. καταδράθω (καὶ πρῶτον ἐτονίζετο· καταδραθῶ, ὡς ἀπὸ ἀρχαίου κατὰδραθῆναι) ε 471. Εὐρίσκειται ἐν τῇ ἐπικ. ἀόρ. καὶ σημ. κοιμῶμαι, ἢ δ. «οὐπὼ τοιόνδε κατέδραθον» ποτὶ μου ῥηθήην τόσον βαλὺν ὕπνον, *Οδ. ψ 18.

ΚΑΤΑΕΓΚΟΜΑΙ, ποι. καθορῶ, βλήπω πρὸς τὴν, Υ' 41, Δῆμ. 70, καὶ μεταβ. «οὐδὲ ποτ' ἤλπισα καταεγχεσθαι», «δὲν τοῦ βλῆ- ἤλπισε ποτ'», λ 16.

ΚΑΤΑΕΙΣΤΩ, ποι. ἀόρ. κατέεισα, καταδρέ- κτωνα οἴνου» τὸ φῶρ. με κρασί, Ι 490. τ. καὶ καθομιλ. σώζεται τὸ ρ. σύνθετον με- προθέσεων, ὅσον «ἀναδεύω», ἴδ. Κορ. 11, «συνδεύω» παρὰ ταῖς νῦν Ἀθη- δὲ συνδεύω, τούτεστιν «ἀνακτινῶν», γω).

ΚΑΤΕΔΩ, ἀόρ. κατέδωκα. 1) προσδέω, καλά, σφιγνκτά, «ἵππους ἐπὶ κήπησι» δ 40, «προμνήσια» Α 436, «ἱστὸν προ- δ 425 (ἐν τμ.), «ἐν δεσφῷ», ῥίπτω εἰς δ, ο 443, «τινὰ ἐν νηί» δ 345. 2) ἀναστρέλλω, ἐμποδίζω, «ἀνέμων» ε 383, η 272, κ 20, «νόστον» ξ τμ.).

ΚΑΤΕΘΑΝΩ (δημοδόρος), κυρ. κατατρώ- ὀμύσει, ἔπομ. τρώγω ἀπὸ τοῦ κοι- αἱ ἐν κοιτῇ, Σ 304. (ἢ. Ὁ δὲ Δύν- κριναι συμφωνοτέρην πρὸς τὴν ἐννοίαν τὴν γ τὴν ἐκ τῆς φράσεως, κατὰ δῆμον βι- ω).

ΚΑΤΑΛΑΒΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΔΡΑΒΩ. ΚΑΤΑΛΙΝΩ, ἕτερ. τύπος τοῦ ΚΑΤΑΒΩ, ὅπ. Υ' 493.

ΚΑΤΕΔΩ, ἀόρ. β'. κατέδωκ, μετοχ. καταδύς, ἢ κατὰ, ὄνομ. πληθ. ἐπ. καθδύσαι ἀντὶ τοῦ ται, Γ 25. μέσ. μέλ. καταδύσομαι μέσ. καταδυσάμην καὶ γ'. ἐν. ἐπ. κατεδύσετο, δ 86 (πρὸλ. ΒΑΙΝΩ), προστ. β'. ἐν κατα- δ 131.—Σημαίνει καταδουρίζω, παρ' Ὀμ.

μετάβ., καὶ ὡς ἐνεστώ. τῆς τοιαύτης ση- ρημεύει τὸ καταδύομαι καὶ καταδύνω. καταδουρίζομαι, καταπίπτω, «βουλεύω» 88, περὶ τοῦ ἡλίου, δῶ, «ἡβασίεω» κατέδω. Α 475, 592 κ. α. «ἡελίοιο φένοιο» Υ' 497. Ἐν γένει β.)

εἰσχωρῶ, εἰσερχομαι, εἰσδύω εἰς τι (ἴδ. ΚΑ- ΤΑ Α'.) β'.) καὶ λ. ΚΑΤΑΒΑΙΝΩ «εἰς Ἀἴδα δό- μου» κ 174, «κατὰ ὠτειλὰς» γώνονται εἰς τὰς πληγὰς (αἱ μυταί) Γ 25, καὶ μετὰ μόνῃς αἰτ. «δόμον» Θ 375, «πόλιν» δ 246, «ὀμι- λον» Δ 86, Κ 517, ὡσαύτως «μάχην, μῶλον Ἀργος» Γ 241, Σ 434. 2) κατὰ τὸ φαινόμε- μεταβάτ. ἐνδύομαι, περιβάλλομαι (κυρίως ὁμῶς εἰσερχομαι, εἰσδύω εἰς), «τεύχεα» Δ 222, Π 403, μ 228 κ. α.

ΚΑΤΑΕΙΜΕΝΟΣ, Η, ΟΝ, ΚΑΤΑΕΙΝΥΟΝ, ἴδ. ΚΑ- ΤΑΕΝΝΥΜΙ.

ΚΑΤΑΕΙΣΤΩ, ἴδ. ΚΑΤΕΙΜΙ.

ΚΑΤΑΕΝΝΥΜΙ [...], (κατὰ F), Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατέννυμι, ἀόρ. α. κατα(Γ)εινυσα (πρὸ τοῦ Βέκκ. ἐγράφετο παρὰ. καταεινυον) Ψ 435 ὡς ἐκ τοῦ εἰνύω, παθ. παρὰ. κατα(Γ)εινύμενος, ἐν- δῶ, κατακαλύπτω, «κατασκαπάζω», «νέ- κυν Ὀρέϊ» Υ' 435, μεταφ. «ὅρος καταεινύμενον ὕλη» δασοσκεπές, ν 351, τ 431, Υ' 41, Απ. 225, Υ' 493, 328, Υ' 493, 286.

ΚΑΤΑΖΑΙΝΩ [...], καταξηραίνω, μόνον ἐν τῇ θαμιστ. ἀόρ. «καταζήνασκε» λ 587.

ΚΑΤΑ-ΥΑΛΠΩ, ἀόρ. α. ἀπαρφ. καθάψαι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ καθάψαι, Ω 614, κρύπτω τινὰ εἰς τὸν τάφον, ἐνταφιάζω, παραγώνω, *Πλ. Γ 228.

ΚΑΤΑΟΙΟΜΑΙ, ΚΑΤΑΟΙΟΜΕΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΤΙΟΜΙ.

ΚΑΤΑ-ΘΕΛΓΩ, ἀόρ. α. κατέθειλα, ἐντελῶς θέλ- γω, καταγορητεύω, καταμαγεύω· ὅθεν διὰ μαγικῆς βλάβου μεταμορφώνω, περὶ τῆς Κίρ- κης, κ 243, πρὸλ. ΘΕΛΓΩ.

ΚΑΤΑ-ΘΗΣΚΩ, ποι. ἀόρ. κατέθανον, ἐπικ. κατ- θανε, Ι 320, Φ 107. παρὰ. κατατέθηκα, ἀπρρ. κατατεθνάναι, ἐπ. κατατεθνήκειν, μετοχ. κατα- τεθνήσκω, ἀπαθνήσκω, Ὀμ. πλγ., ἐπὶ τε φυσί- κος θανάτου, Ι 320 κ. α., ἢ ἐπὶ βιολογ., μάλιστα τοῦ ἐν ταῖς μάχαις, πίπτω, Μ 43 κ. α. Ἰδίως ἢ μετοχ. τοῦ παρὰ. «ἀποθαμένους» ἀνὴρ· Η 89, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. «νεκροὶ ἢ νέ- κευς κατατεθνηότες» (κατὰ πλεονασμὸν συνήθη παρὰ ποιηταῖς, ὡς «νῆες ἀμφίβροτος, ὁ φητύ- σας πατήρ», καὶ ὡς λέγομεν σήμερον· νεκρὸν πτώμα) Η 409, λ 37 κ. πλγ.

ΚΑΤΑΘΗΤΟΣ, Η, ΟΝ, (καταθηθήσκω) θνητός, «ἀνὴρ» Κ 440, «ἄνθρωπος» Ζ 423, γ 414 κ. πλγ. «καταθητή» Υ' 493, 39, 50.

ΚΑΤΑ-ΘΡΑΣΚΩ, καταπηδῶ, πηδῶ κάτω, μόνον ἐν τμ. «κάθ' ὃ θύορε» Δ 79, «κάθ' ὃ ἄρ' ὀθ- ρον» Υ' 493, Δῆμ. 286.

ΚΑΤΑ-ΘΙΜΙΣ [...], ὄν, ὁ κατὰ θυμόν, κα- τὰ νοῦν, κατὰ διάνοιαν εὐρισκόμενος, ὅ, τι τις διανοεῖται, συλλογίζεται, «μηδὲ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω» μὴ συλλογίζου τὸν θάνατον, Κ 383, Ρ 204, «ἔπος, τὸ μοι κα- ταθύμιόν ἐστι» λόγον, τὸν ὁποῖον ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου, γ 392 (ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἐπιθυ- μητόν).

ΚΑΤΑ-ΤΑΛΠΩ, «ἐγγίζω, πειράζω», ἔπομ.

φθείρω, βλάπτω, „χαλῶ“, «ὡς ἂν μὴ κλαί-
ουσα κατὰ χροά καλὸν λάπην» ἵνα μὴ χαλᾷ τὸ
ἐκράτον τῆς πρόσωπον κλαίονσα, B 376, δ 749
(κατὰ δὲ τὸν Ἀμεῖν σημαίνει κυρ. καταβάλλω,
καταστρέφω).

ΚΑΤΑΙΒΑΤΟΣ [-...], ἡ, ὅς, ποι. ἀντὶ τοῦ κα-
ταδατός (καταδαίνω) ὁ δι' οὗ καταδαίνει τις,
«ὅθραι καταδαίνονται ἀνθρώποι»· δι' ὧν δύνανται
ἀνθρώποι νὰ καταδῶσι, v 410 f. (||. 'Εν τῇ κα-
θομῇ. οὐ μόνον „καταδαίνω, καταδαῖζω“, ὡς
καὶ „ἀναδαίνω, ἀναδαῖζω“, ἀλλὰ καὶ αὐτὴ αὕτη
ἡ λ. „καταδαίνω“ ὡς οὐδ. λέγεται σημαίνουσα
τὴν σελιζα τοῦ βιβλίου, ἢ ἀναγιγνώσκων του-
τίστι „διαδαῖζω“ τις καταδαίνει).

ΚΑΤΑΙΒΙΖΑ, παθ. παρακ. κατήκισμαι, κακο-
μεταχειρίζομαι, κατασκωριάζω, «τεύχεα
κατήκισται» εἶνε κατασκωριασμένα (ὑπὸ τοῦ κά-
πνου καὶ τῆς ἀκαθαρσίας) *Οδ. π 290, τ 9.

ΚΑΤΑΙΣΣΑ [-...], καταπηδῶ, καθορμῶ,
καταδαίνω μεθ' ὀρμῆς. *Οπου παρ' Ὀμ. εὐρίσκει-
ται, οἷον «βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων ἀί-
εσσα», «καθ' ἵππων ἀΐξαντες» ὁρρότερον ἀποδι-
δεῖται ἢ πρόσσει· εἰς τὸ οὐσ. ἢ κατὰ τι. εἰς
τὸ ῥήμα.

ΚΑΤΑΙΣΚΙΝΩ, καταισχύων, „ἐντροπιάζω“,
ἀτιμάζω, «πατέρων γένος» *Οδ. ω 508, 512,
«δαῖτα» μολύνω, π 293.

ΚΑΤΑΙΣΧΩ, πολ. ἀντὶ τοῦ ΚΑΤΙΣΧΩ=ΚΑΤΕΧΩ,
ἀπ. ἴδ., «οὐτ' ἄρα ποίμνην καταισχίται» δὲν
κατέχεται ὑπὸ ποιμνίων, δὲν ὑπάρχουσιν ἐν αὐτῇ
ποιμνία, *Οδ. ι 422 f.

ΚΑΤΑΙΤΥΣ, ἡ, περικεφαλαια, «ταυρία,
ἄραλοι καὶ ἄλοφοι» κατὰ τὸν Ὀμ. K 258 f.,
ἐλαφρὰ δηλ. ἢ ἀκόσμητος. (||. 'Η ἐτυμολ. ἀμφίβο-
λος· κατὰ μὲν τοὺς ἀρχ. ἐκ τῆς ΚΑΤΑ καὶ ΤΕΪΣ,
οἶονε κατὰ τῆς κεφαλῆς, ὥστε νὰ ἐφαρμοζῆται
εἰς αὐτήν, πεποιημένη· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ
τῆς ΚΑΤΑ καὶ ΤΕΓΩ, οἶονε καταστέγασμα).

ΚΑΤΑ-ΚΑΙΩ, ἀπαρφ. κατακτείνω (κατακτείνω
ἐξέδωκεν ὁ Οὐόλοιοι) H 408, ἀόρ. ἀ. κατέκην,
ὑποτ. ἀ. πληθ. ἐπικ. κατακτείνω ἀντὶ τοῦ κα-
κακῆωμεν, ἀπαρφ. κατακῆαι (πρὸ δὲ τοῦ Βεκκ.
κατακῆαι) v 533, λ 46 καὶ ἐπικ. κακῆαι (πρὸ
τοῦ Βεκκ. κακῆαι) λ 74· ἀόρ. β'. παθ. κατε-
κῆην, κατακαίω, ἐντελῶς· καίω, ἐπὶ θυμά-
των καὶ νεκρῶν, A 40, Z 418, λ 74 κ. ἀ. 'Ο
παθ. ἀόρ. ἔχει καὶ ἀμετάδ. σημασίαν, «κατὰ
πυρὲκῆ» I 212. Περὶ δὲ τῶν τύπων ἴδ. ΚΑΙΩ.

ΚΑΤΑ-ΚΑΛΥΠΤΩ [-...], ἀόρ. κατεκάλυψα, μό-
νον ἐν τιμ., „κατασκεπάζω“, περιτυλίσσω,
«μηροῦς κνίσση» A 460, B 423, γ 457, «ἴδην
νεφέσαι» P 594, «γαῖα τεληνῶτα» Z 464.

ΚΑΤΑΚΕΙΛΑΙ, ἴδ. ΚΑΤΑΚΑΙΩ.

ΚΑΤΑ-ΚΕΙΜΑΙ, ἀποθ., γ'. πληθ. ἐπικ. κατακεί-
ται, Ω 527, παρτ. κατακείμενην, ἐπικ. δὲ καὶ ἄνευ
πύθ. καίμαι, „κοίτομαι, εἶμαι πλαγιασμέ-
νος, ἐξηπλωμένος, βαλμένος κατὰ γῆς“·
ἀ.) «μῆλα, τὰ δὲ κατὰ κεῖ» ἰσφαγμένα» κ 532, λ

45, «θάμνη ὕπο» P 677, «ἐν λόχη»·
«ἐπὶ πλευράς» Ω 10· β'.) μεταφ. ἡσυχ.
«ἄλγεα ἐν θυμῷ κατακείσθαι ἐσόμεν» ἀ-
σώμεν τὰς λύπας· ἡσυχους (νὰ ἡσυχάζω)
τῇ καρδίᾳ, Ω 523· γ'.) εὐρίσκομαι, ὡς
χω, Ω 527.

ΚΑΤΑ-ΚΕΙΡΩ, κυρ. κατακόπτω· ὥθεν
διαφθεῖρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, «ἐ-
σίκον» *Οδ. δ 686, γ 36, «μῆλα» κατα-
ψ 356.

ΚΑΤΑ-ΚΕΙΩ, προστ. κατακείετε, η 188,
ὑποτ. ἀ. πληθ. κατακείομεν ἀντὶ τοῦ κατε-
μεν, σ 419, μετοχ. κακκείοντες· ῥήμα ἐπὶ
θέλω νὰ πλαγιασῶ, πηγαίνω νὰ κοι-
νῶ ἡσυχάζω, A 606, ψ 58, α 424 καὶ.

ΚΑΤΑΚΗΑΙ, ΚΑΤΑΚΗΜΕΝ, ΚΑΤΑΚΗΜΩ
ΚΑΤΑΚΑΙΩ.

ΚΑΤΑ-ΚΛΑΪΩ, παθ. ἀόρ. ἀ. κατεκλάσθη,
τρίβω, „σπῶ, τσακίζω“ N 608, T 22
ταφ. «ἐμοὶ κατεκλάσθη φίλον ἦτορ», ἢ
σεν ἡ καρδία μου, ὡς ἔκφρασις· σπύρι-
πης, τρώμου κτλ., δ 484, καὶ πλχ., «ἡπὶ
κλάσθη φ. ἦτορ δεισάντων» ι 256 (ἀπὸ
συνθεστέρου· ἡμῶν—δεισάντων).

ΚΑΤΑ-ΚΛΙΝΩ [-...], ἀόρ. ἀ. κατέκλινω,
γιάζω, κατατίθηναι, „βάλλω κάτω“,
ἐπὶ γαῖρ· κ 465 f.

ΚΑΤΑΚΛΩΘΕΣ, αἱ, ἴδ. ΚΛΩΘΕΣ.

ΚΑΤΑ-ΚΟΙΜΑΙ, ἀποκοιμίζω· παθ. ἀπο-
μαι, μόνον ἐν τῇ ἀόρ. «κατεκοιμήθη»·
Δ 27, A 793, «παρὰ τινι» B 355, ἐν τι
μὲ τὰ ὅπλα, A 734.

ΚΑΤΑ-ΚΟΙΡΑΝΕΩ, ἴδ. ΚΟΙΡΑΝΕΩ.

ΚΑΤΑ-ΚΟΣΜΕΩ, διακοσμῶ, διατάττω
κτοποιῶ, „συγυρίζω“, «δόμον» γ 1
που κεῖται τὸ μέσ.), «οἷστόν ἐπὶ νευρῇ
θετῶ, Δ 418.

ΚΑΤΑ-ΚΡΕΜΑΝΝΥΜΙ [-...], ἀόρ. ἀ. κα-
μασα, „κρεμνῶ“, ἀναρτῶ, «φόρμιγγα
σαλόφιν» ἀναρτῶ τὴν φ. ἀπὸ τοῦ παρ.
*Οδ. θ 67, 405 (ἐν τιμ.), «τόξα» T 7
Z 611, P 527.

ΚΑΤΑ-ΚΡΗΘΕΝ, ἐπὶ. κατὰ (ὑπεράνω
κεφαλῆς, ἄνωθεν, ὑπεράνωθεν, λ 88
Δήμ. 182· μεταφ. ἀπὸ κεφαλῆς μέγ-
δων, „ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω, πέρα πα-
ρα“, «Τρώας κατὰκρηθεν λάβε πένθος»·
(Πηθανῶς εἶνε σύνθετον ἐκ τῆς προθέσε-
τοῦ κρήν, κρήθεν ἢ κατὰ συγκοπ. κρη-
θεν ὡς γεν. εὐρίσκεται παρ' Ἡσιόδ. A 7·
διὸ καὶ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον γραπτόν
ρημῶν κατὰ κρηθεν καὶ οὕτως ἔγραψεν
Βέκκ. ἐν τῇ Α'. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδο-
ῖν, διὸ καὶ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β.
κρηθεν, ὁ ἰ. „ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἐκ-
πάτον“, ὅπαρ μοι φαίνεται πιθανώτερον
πρώτου).

ΚΑΤΑ-ΚΡΗΜΝΑΙΩ, „κρεμνῶ“, μόνον ἐν

κρεμνῶν, „κρεμνομαι ὡς κάτω“, «κα-
κρημνῶν βοτρυες» T 7, 6, 39.

ΚΑΤΑ-ΚΡΗΜΝΟΣ, ὀμ. ἀπόκρημνος, ἀπότο-
βατ. 154.

ΚΑΤΑ-ΚΡΗΣ, ἴων. ἀντὶ τοῦ κατὰκρης, ἐπὶ. ὡς
μεγαν ἀπὸ τοῦ Οὐόλοιοι. καὶ ἐξ. διηρημέ-
ται ἄκρης, ἴδ. ἈΚΡΗΣ. ('Ο δὲ Δοιδερλεῖνος
τὸ κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ κατὰ κρη-
κατὰ κρης, κατὰκρης), ὅπαρ ἦθελε ση-
τὸ κατὰ κεφαλῆς, καὶ εἰς ταύτην δη-
ν κυρ. σημ. κεῖται ε 313. ||. Ἀπίθανον).

ΚΑΤΑ-ΚΡΥΠΤΩ, μέλ. ψω, ἀποκρύπτω, κατα-
κρύπτω, περικαλύπτω τι, X 420, ψ 372,
«καὶ ἐκρύψεν» ι 329, ο 469, μετὰ δοτ. «νοκτί» με-
περικαλύπτω, ἢ ἐντὸς νοκτὸς κατακρύ-
ψω, «οὐτὶ κατακρύπτουσιν», δὲν τοῦ
τοῦσι τίποτε, η 205 (ἐνθα ἄλλοι ἡ-
θῶς ἐρμηνεύουσι τὸ ῥήμα ὡς ἀμετάδ.·
κακρύπτονται παντάπασιν). Κατὰ τὸ φαι-
νόμενον. «ἄλλω δ' αὐτὸν (ἀντὶ τοῦ·
φωτὶ κατακρύπτων ἦσκεν» πρὸς ἄλλον
παραμύθεον ἐαυτὸν κρύπτων (τὴν ἀληθῆ
ἐκτὴν), εἰς ἄλλον ἄνδρα μεταμορφώσας, ὁ
ὅστις τὴν ἀντιπρ. «αὐτὸν» ἀποδοτέον εἰς
τὰ ῥήματα).

ΚΑΤΑ-ΚΥΒΑΛΩ, μέλ. κατακτείνω, Ω 412, ἢ κα-
τείνω Z 409, ἀόρ. ἀ. κατέκτενα, ἀόρ. β'.

ΚΑΤΑ-ΚΥΒΑΛΩ, προστ. κατέκτανε ἐπικ. (ἀντὶ τοῦ· κα-
τείνω) Z 404· καὶ δὲ καὶ ἐπικ. ἀόριστ. κα-
τεκτείνω, ἀπαρφ. κατακτείνω καὶ κατακτείνωμαι,
κατακτείνω· παθ. ἀόρ. ἀ. κατεκτείνω μεσ.
κατεκτείνωμαι, ἴδ. ἀόρ. ἐπικ. κατακτε-
νῶ παθ. σημ., (κατὰ δὲ τὸν Βούττη. εἶνε
ἐκ τοῦ ἐνεργ. κατέκταν σχηματισθεῖς)
ἀποκτείνω, φονεύω, „σκοτώω“,
608 κ. ἀ., «ὡδὲ κατακτενέσθης καὶ ὕλ-
μῶν. μέλ. με παθ. σημασ.) οὕτως θὰ φο-
καὶ ὕμεις, Z 484, «κατέκτανεν» Δωρ.
ἀντὶ τοῦ· κατεκτείνωσαν, E 558, γ 408.

ΚΑΤΑ-ΚΥΒΑΛΩ, ἀόρ. κατέκυσσα, „σκούπτω κά-
τῳ“ Z 611, P 527.

ΚΑΤΑ-ΚΥΒΑΛΩ, συλλαμβάνω, „πιάνω“, μό-
νον ἐν τιμ., ἴδ. ΛΑΜΒΑΝΩ.

ΚΑΤΑ-ΚΥΒΑΛΩ, ἐπικ. μέλ. καταλέξω, ἀόριστ. ἀ.
κατέλεξα, μέλ. καταλέξομαι, μέσ. ἀόρ. ἀ.
κατέλεξην γ'. ἐν. ἀόρ. ἐπικ. συγκεκ. κατέλε-
ξεν, ἀπαρφ. καταλέχθαι, ο 394, μετοχ.
(μενοί· κυρ. σημ. καταστρώνω, κατα-
στρώω) 1) Ἐνεργ. ἐκθέτω, λέγω, διηγοῦ-
μαι γὰρ ἄλλω τί τινα πολλάκις μετὰ τῶν
ἐν ἀντικείμενῳ I 415, K 413 κ. ἀ., ἐπο-
δοῦμαι· p 44, «ἐν μοίρῃ κατέλεξα»· κα-
ταλεῖπει, T 486, «καταλέγω τινὰ ἢ ...
τοῦμαι περὶ τινος ἀν. ... ἢ, δ 832. 2)
κατακλίνωμαι, „πλαγιαζῶ“, ἵνα κοι-
ναυθῶ, I 662, γ 353 κ. ἀ.

ΚΑΤΑ-ΚΥΒΑΛΩ, κατὰκλίνω, χύνω κάτω. Παθ. κα-
τακλινῶ, κατασταλάζω, Z 409 f.

ΚΑΤΑ-ΛΕΙΠΩ καὶ ἐπικ. ΚΑΛΑΛΕΙΠΩ, μέλ. κατα-
λείψω καὶ ἐπικ. καλλείψω, ἀόρ. β'. κατέλειπον,
γ'. ἐν. ἐπικ. κάλλιπε καὶ κάλλιψ' πρὸ φων. ὁ-
συνομένου, Z 223, ἀπαρφ. καλλίπειν, π 296·
ἀ.) καταλείπω, „ἀφίνω ὀπίσω“, ἀπομα-
κρύνωμαι τινος, μετ' αἰτ. «παρ' ὄψεσιν» M
92, «οἷόν μιν Τροίηνθ' ἐκὼν κατέλειπεν» p
314 κ. ἀ. πλχ.· β'.) ἐγκαταλείπω πάνω, κακῶς
ἀφίνω ὀπίσω, «Δαχιοῦς» Φ 414 κ. ἀ., «τεύ-
χεα» P 91· γ') καταλείπω, ἀφίνω μετὰ
ὀνόματι, Ω 726, Z 223, φ 33· μεταφ. «τινὶ
ὁδῶν, ἀλγεα» α 243, λ 279· δ'.) παραχω-
ρῶ, παρέχω, [εἰς], ἀφίνω, «τινὶ εὐχολήν»
Δ 473 (ἐν τιμ.), «τινὰ ἐλωρ γενέσθαι» ἀφίνω
νὰ γείνη βορρά, P 451, γ 274, «σχεδὴν ἀνέ-
μοισι φέρεσθαι» ε 344.

ΚΑΤΑ-ΛΕΩ, ἀόρ. κατήλετα, ἐπικ. σσ., „ἀλέθω
καλᾶ“, «πυρόν» v 409 f ἐν τιμ.

ΚΑΤΑ-ΛΕΘΟΜΑΙ, ἐπιλανθάνομαι, „λησμο-
νῶ“ ἐντελῶς, «ὀνόντων» X 389 f.

ΚΑΤΑΛΟΦΑΔΕΙΑ [-...], ἐπὶ. ἐπὶ τοῦ τρα-
χέλου, ἐπὶ τῶν ὤμων, «φέρω» κ 469 f (πρὸ
τοῦ Βεκκ. ἐγρήφετο -δεκα. ἢ. ἔλινε δὲ κυρ. οὐδ.
τοῦ ἀρχ. ἐπιθέτου καταλοφάδειος ἐκ τοῦ ἀρχ.
ἐπὶ. καταλοφάδην, ὁ ἰ. κατὰ λόφον, ἴδ. ΛΟ-
ΦΟΣ). Ἡ συλλαβὴ τα ἐκτείνεται διὰ τὸ μέτρον.

ΚΑΤΑ-ΛΩ [-...], μέλ. -ῶσω, ἀόρ. κατέλυσα.

1) ἀπολύω, λύω, «ἵππους» „ἔξελεύω“, δ
28. 2) λύω ἐντελῶς, [καθαίρω], καταστρέ-
φω, κατακρημνίζω, «πολίων κάρηνα» B 417,
I 24.

ΚΑΤΑ-ΛΟΦΑΙ, ἀναπαύομαι, ἀναλαμβάνω,
λαμβάνω ἀναψυχὴν, «κακῶν» ἀπὸ τῶν κα-
κῶν, ι 460 f (ἐν τιμ.).

ΚΑΤΑ-ΜΑΡΤΩ, ἀόριστ. ἀ. κατέμαρψα, κατα-
λαμβάνω, „πιάνω“, Z 364· ἴδ. τὸν φε-
ροντα, „καταφθάνω“, E 65, Π 598· μεταφ.
περὶ γήρατος, ὅπαρ τρόπον τινὰ διώκον κατα-
λαμβάνει τοὺς ἀνθρώπους, ω 390 (ἐν τιμ.).

ΚΑΤΑ-ΜΑΛΩ [-...], μόνον ἐν τῇ μέσ. ἀόρ. ἀ.
ἐπικ. καταμῆσάμην, συσσωρεύω, ἐπισωρεύω,
Ω 465 f.

ΚΑΤΑ-ΜΙΣΤΩ, ἀναμιγνύω μεσ. ἀναμιγνύο-
μαι, μετὰ δοτ., T 7, 18, 26.

ΚΑΤΑ-ΜΙΣΣΩ [-...], μέσ. ἀόρ. ἀ. ἀναμύ-
σσην, κατασφίζω, „κατασφραγίζω“.
—Μέσ. «χειρά» „καταγδέρνω“ τὴν χειρὰ
μου, E 425 f.

ΚΑΤΑ-ΜΙΩ καὶ ἐπικ. ΚΑΜΝΙΩ, ἐπικ. ἀόριστ.
ἀπαρφ. καμύσσαι, κλείω τοὺς ὀφθαλμούς,
„καμύζω ἢ καταμύζω“, κοιμῶμαι, Βατρ.
492.

ΚΑΤΑ-ΜΟΦ-ΚΑΛΥΠΤΩ [-...], ἐντελῶς περι-
καλύπτω, καλῶς περιτυλίσσω, «κεφαλῇ
κατὰ ῥάκος ἀμφικαλύψας» περιβαλὼν ῥάκος εἰς
τὴν κεφαλὴν, καλῶς περιτυλίσας με ῥάκος τὴν
κεφ., E 349.

ΚΑΤΑ-ΝΕΙΩ, μέλ. κατανεύομαι, A 524, ἀόρ.

ἀ. κατένευσα, μετοχ. κανεύσας ἐπικ. ἀντί τοῦ: κατανεύσας, ο 464, κατανεύω, νεύω, κάμνω νεύμα, „γνεύω“, τινί, ι 490 (δπου ἡ συλλαβὴ τὰ ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν), ο 464, „κε-
σαλῇ, κρατί“ νεύω διὰ τῆς κεφαλῆς κλίνων αὐ-
τὴν πρὸς τὰ κάτω, τουτέστι συγκατανεύω, συγκατατίθεμαι, συνομολογῶ, παραχω-
ρῶ, παρέχω, Α 527 κ. ἀ., συνήθως „ὑπέσχε-
το καὶ κατένευσεν“ Β 412 κ. ἀ., „ὑπέστην καὶ
κατένευσα“ Δ 267, τινί τι, „κῶδος, νίκη“ Θ 475 κ. ἀ., μετ' ἀπαρφ., Β 112, Κ 393, Ν 369,
δ 4. Πρὸλ. λανάνειν.

ΚΑΤ'ΑΝΟΜΑΙ [...], ἐπικ. ἀντί τοῦ κατανύο-
μαι, παθ. „τελειώνω, χάνομαι“, κατασπα-
ταλῶμαι, „τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται“ ἐν ἀφλο-
νίᾳ κατὰδραπάνωνται, κατασπασθένται, Ὅδ. 6
58, ρ 537.

ΚΑΤΑΝΤΑ [...], ἐπὶρ. (κατάντης), „τὸν κα-
τήφορον“, πρὸς τὰ κάτω, Ψ 416 f. (Ἐν
Μακεδονίᾳ λέγεται ἐπὶρ. „κατὰθα“=κατάντα,
καὶ τοῦναντίον „ἀναθα“=ἀναντα, περὶ ὧν ἴδ.
Φιλίστ. Γ' σ. 424).

ΚΑΤΑΝΤΗΣΤΙΝ, ἐπὶρ., ἴδ. ἈΝΤΗΣΤΙΕ.
ΚΑΤΑΝΤΙΚΡΪ, ἐπὶρ., „καταντικρύ“, κατ' εὐ-
θείαν, „καταντικρύ τέγος· πείσιν· βαδίζων κατ'
εὐθείαν, ἴσια“, ἔπεσεν ἐκ τοῦ τέγους, Ὅδ. κ
559, λ 64. (Τὸ υ ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν).

ΚΑΤΑ-ΠΛΑΛΗ, μέσ. ἀόρ. ἐπικ. συγκεκ. κατέπαλ-
το, τινάσσω κάτω. Νέσ. τινάσσομαι κάτω,
καταπληθῶ, „οὐρανοῦ ἐκ“ Τ 351 f. (ἔνθα τὰ
σχολ. ἐρμηνεύουσι „καθ' ἅλατο“ ἢ γράτρουσι: κα-
τεπαλτο, ὡς ἐκ τοῦ: καταπλάλλομαι, πρὸλ. πλάλλη.
Ὅ δὲ Βέκκ. καὶ Φαίσι: γράτρουσι: ἐκκατέπαλτο).

ΚΑΤΑ-ΠΑΤΕΩ [...], ἀόρ. κατεπάτησα, „κα-
ταπατέω“, μεταφ. „ὄρκια· παραβαίνω (ἢ ὡς
καὶ ἐν τῇ καθομῇ „πατέω τὸν ὄρκον“), Δ
457 (ἐν τμ.) f.

ΚΑΤΑΠΑΓΜΑ, τό, κατὰ παυσι, μέσον πρὸς κα-
τάπαυσιν, „γούα“ Ρ 38 f. Ἐκ τοῦ

ΚΑΤΑΠΑΪΝ, μέλ. σω, ἀόρ. κατέπαυσα. 1) ἐπὶ
πραγμάτων, καταπαύω, κάμνω νά παύσῃ,
„παύω“, τελειώνω, „πόλεμον“ Η 36, „μη-
νιμόν“ Π 62, „χόλον θεῶν“ δ 583. 2) ἐπὶ
προσώπων, καταπαύω, καθισχυράζω, κατα-
πραύνω, περιορίζω, Ο 105, 6168· κατ' εὐ-
φημισμὸν ἀντί τοῦ φονεύω, Π 618. (ἢ ὁ εὐ-
φημισμὸς δὲν ἀρμόζει. Ἐξυπακούεται μᾶλλον τὸ:
τοῦ ὀργιστὴν εἶναι, ἢ τοῦ ὀργεῖσθαι) „ἤρξας
ὁ τῶν κατὰπαυμένων· προτρέπων νά καταπαύ-
ωσιν, περιορίζωσιν ἢ αἰ“, 6 244, „τινὰ τινος·
ἀποτρέπω, ἀνηγορεύω“ Χ 457, „ἀφροσυ-
νάων“ ω 457.

ΚΑΤΑ-ΠΕΔΛΗ, ἀόρ. κατέπεδησα, εἰς πίδαξ
ἐμβάλλω, περιπλέκω, „ἐμπερδεύω“, δε-
σμεύω, Τ 94, λ 292. Πρὸλ. πεδλή.

ΚΑΤΑ-ΠΕΣΩ, ἀόρ. κατέπεσα, „χωνεύω“,
μεταφ. „χόλον· κρατῶ τὸν θυμόν, Α 81 f. (ἢ
ἰσχυρῶς ἀ καθομῇ μεταχειρίζεται μεταφω-

τὸ „χωνεύω“ ὅχι μὲν περὶ ὀργῆς, ἀλλὰ
πάντος ὕδρεως τὴν ἀγανάκτησιν κινούσης).
ΚΑΤΑ-ΠΕΤΑΝΝΥΜΙ [...], ἐξαπλώνω
τινος, Θ 441 (ἐν τμ.) f.

ΚΑΤΑΠΕΦΝΩΝ, ἴδ. ΚΑΤΕΠΕΦΝΩΝ.

ΚΑΤΑ-ΠΗΓΝΥΜΙ [...], ἀόρ. ἀ. κατέπη-
γνῶν κάτω, ἢ καλῶς, στερεῶς, „ἐγγυ-
χονί“ Ὑλ. Ζ 213, „σκόλοπας“ Η 441,
— Ἐκ τοῦ μέσου μόνον τὸ γ'. ἐν τοῦ
συγκεκ. ἀόρ. κατέπηκτο, (ἐν)κατεπάγη
γαῖη· Α 378.

ΚΑΤΑ-ΠΙΠΤΩ, ἀόρ. κατέπεσον καὶ ἐπ. κα-
τέπεσον, καταπίπτω, κατακρημνίζομαι, π
Ε 560 κ. ἀ. „ἀπὸ πύργου“ Μ 386, „ἀπὸ
πύργου“ μ 414, πίπτω κάτω „ἐν Λήμνῳ“
593, „ἐν κονίῃσιν“ Δ 523, „χαμαῖς· κα-
τέπεσον“ Ο 538, „πρηνῆς· ἐπὶ γαίῃ
πέσε“ Π 314, „ἀλί·“ ε 374. Μεταφ. ἢ
παρὰ ποσὶ κάππεσε θυμός· κατέπεσε πρὸς
δὸν ἢ παρέλυσεν ἡ τολμή, Ο 20.

ΚΑΤΑ-ΠΛΕΩ, πλέω κάτω, τουτέστιν ἐπὶ
πελάγους· εἰς τὴν παραλίαν, [κατὰ γουαί],
ορμίζομαι, προσεγγίζω, ι 442 f.

ΚΑΤΑ-ΠΛΗΣΣΩ, μόνον ἐν τῇ παθ. ἀόρ.
πλήσθη ἀντί τοῦ κατεπλάγη, κυρ. κτεπ
κάτω, ἐπομ. ἐκπλήττω, τρομάζω· παθ. ἐκ-
τομῶμαι, „τρομάζω“, Γ 31 f.

ΚΑΤΑΠΝΕΩ, ποι. ἀντί τοῦ καταπνέω,
πνέω, Ὑλ. Δῆμ. 239.

ΚΑΤΑ-ΠΡΗΝΗΣ, ἐκ, ἐπ. προθεβλημένος,
τεταμένος, εἰς τὰ πρόσω καὶ πρὸς τὰ
ἐκτεταμένος, ἐπὶθ. τῆς „χειρός“ τῆς πρὸς
κάτω ἐστραμμένης ἵνα ψηλαγήσῃ ἢ κατέ-
τουτέστι μὲ τὴν παλάμην πρὸς τὴν γῆν, Ο
398, Π 792, ν 464, τ 467, Ὑλ. Ἀπ. 33.

ΚΑΤΑ-ΠΤΥΣΣΩ, ἀόρ. ἀ. κατέπτυξα, καὶ ἀπ.
ἐπ. συγκεκ. κατέπτην, συγκύπτω, (ὡς φ)
συστέλλομαι, „ζαρώνω, μαζεύομαι“, γαῖη·
Θ 490, „ὡς θάμνη“ Χ 491, „ἐπὶ κα-
τεπτήτην ὡς ὄχεσσι“ Θ 436.

ΚΑΤΑ-ΠΤΥΣΣΩ=ΚΑΤΑΠΤΥΣΣΩ, μόνον ἐν τῇ
ὑποστέλλομαι, ἀποσύρομαι (ὡς φ)
ἀποδεικνύω, Ὑλ. Δ 224, 340, Ε 254·
ἐκπλήττομαι, „τρομάζω, ζαρώνω“ Ε

ΚΑΤΑ-ΠΥΩ, ἀόρ. κατέπυσα [...], [σῆμα]
μνῶν τι νά σῆπεται, „σαπίζω“, μετ' ἀπ.
Ἀπ. 374· παθ. σήπομαι, Ψ 328 f.

ΚΑΤΑ-ΡΛΟΜΑΙ [...], ἀποθ. „καταρ-
εῦχομαι περὶ τινος κακόν τι, „τινὶ ἄλγος“·
„πολλὰ κατηράτο“ ἔξέπεμπε πολλάς· κατ'
Ι 454.

ΚΑΤΑ-ΡΙΓΗΛΟΣ [...], ἢ, ὅν, φρικτὸς
καλῶς, τρομερός, ξ 226 f. (ἔνθα ὁ μέν-
γράφει καταριγηλός· ὡς δὲ Φαίσι: „κατ'
γηλὰ πέλονται“. Ἀλλὰ μετὰ μὲν τοῦ
λονται· συντασσόμενη ἢ Κατὰ εἶνε ἀσῆμα
ἢ μετὰ δὲ τοῦ ἐπὶθ. „ριγηλός“ ἀν συντεθε-
τημότερα ἢ τοῦ Βακίερου γραφῇ).

καρρέζω, καὶ ποιητ. κατα-ρέζω, μετοχ.
ρῶσα ἐπικ. ἀντί τοῦ: καταρρέζουσα, Ε 424,
ἀ. ἐπικ. κατέρεξα· κυρ. κάμνω πρὸς τὰ
κάτω, καταψήλαφω, καταψήλω, τρίβω ἡρέμα·
„κατερέξα“, „χαϊδεύω“, συνήθ. „χειρὶ
κατέρεξε“ Α 371, δ 610 κ. ἀ.

καρρέζω, ῥέω κάτω, καταρρέω, „αἷμα
εἰλῆς“ Δ 449, „ἐκ μελέων“ λ 559 κ. ἀ.,
γεν. „χειρός“ Ν 539. (Πανταχῶς ἐν τμ.,
Δ 449, Ε 870).

ΚΑΤΑ-ΡΥΟΜΑΙ, παρ' Ὁμ. μόνον εἰς ὀρηκευ-
σματοίαν, κάμνω τὴν ἀρχὴν (τῆς θυ-
μῆς ἀρχῆς), ἐπὶ τῇ: τελετῇ τῆς προηγου-
σῆς κυρίως Ουσίας, μετ' αἰτ. „χέρνιδά τ'
ὅπκι· κάμνω ἀρχὴν μὲ τὸ χερανίψιον ἢ
δοχύτας, γ 445 f. Πρὸλ. ἀπάρχομαι,
λ.

ΚΑΤΕΡΕΝΝΥΜΙ [...], ἀόριστ. ἀ. κατέσθεσα,
τῶν κατὰ, σθύνω ἐντελῶς, „πῦρ“ Φ 381,
ἐν τμ., Π 293, Ξ 297.

ΚΑΤΕΡΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. μέσ. ἀόρ.
ἐρρωτο, καταπίπτω, ἐξορμῶ, „κύμα
καλὰ ῥέεθρα“ κατέπεσε, μετὰ σπου-
δαίοντος τὸ κύμα εἰς τὰ καλὰ ῥέεθρα, δ
ἐν κοίτῃ τοῦ ποταμοῦ, Φ 382 f.

ΚΑΤΕΡΟΜΑΙ, ποι., κατασκιάζω, ἐπισκι-
άζω, 436 f.

ΚΑΤΕΡΩ [...], κατακαίω, „πυρὶ νῆας·
ἐν τμ.).

ΚΑΤΕΡΩ, καταπατέω, Ὑμ. 48, 4, ἐν τμ.
κατερίνω, καταλάμπω, ἀκτινοβολῶ,
εἰλας· καταπέμπω γλυκεῖαν λάμψιν,
10.

ΚΑΤΕΡΩΝΝΥΜΙ [...], ἢ ΚΑΤΑ-ΣΤΕΡΩΝΝΥΜΙ
καταρρῶσα ἐπικ. ἀντί τοῦ: καταστω-
ρῶ, ἀόρ. ἀ. κατέστωρσα. 1) κατα-
στρώω, στρώνω κάτω, „κώα·“ ρ 32, „ῥῆ-
μα“ 73 (ἐν τμ.), φ 2 (ἐν τμ.). 2) ἐπι-
στρώω, ὑπεράνω (τινός) στρώνω, „κάπε-
σαν·“ στρώνω τὸν τέφρον ἀπ' ἐπάνω μὲ
41798.

ΚΑΤΕΡΩ, ἀόρ. ἀ. κατέστωρσα, ἀναστρέ-
φω ἀναποδογυρίζω, „ποσσὶ τι“ Ὑμ.
8.

ΚΑΤΕΡΩ, ἐπικ. ἀόρ. β' κατέστωρον, φρίτ-
τω, ῥομάζω, Ρ 694, „τινὰ“ φρίττω πρὸς
τρομάζω τινά, κ 413 (ἐν τμ.).

ΚΑΤΕΡΩ, ἀόρ. ἀ. κατέστωρον, φρίτ-
τω, ῥομάζω, Ρ 694, „τινὰ“ φρίττω πρὸς
τρομάζω τινά, κ 413 (ἐν τμ.).

ΚΑΤΕΡΩ, ἀόρ. ἀ. κατέστωρον, φρίτ-
τω, ῥομάζω, Ρ 694, „τινὰ“ φρίττω πρὸς
τρομάζω τινά, κ 413 (ἐν τμ.).

ΚΑΤΕΡΩ, ἀόρ. ἀ. κατέστωρον, φρίτ-
τω, ῥομάζω, Ρ 694, „τινὰ“ φρίττω πρὸς
τρομάζω τινά, κ 413 (ἐν τμ.).

ΚΑΤΕΡΩ, ἀόρ. ἀ. κατέστωρον, φρίτ-
τω, ῥομάζω, Ρ 694, „τινὰ“ φρίττω πρὸς
τρομάζω τινά, κ 413 (ἐν τμ.).

ΚΑΤΕΡΩ, ἀόρ. ἀ. κατέστωρον, φρίτ-
τω, ῥομάζω, Ρ 694, „τινὰ“ φρίττω πρὸς
τρομάζω τινά, κ 413 (ἐν τμ.).

λῶω, „λυώνω“, „γίονα“ τ 206. 2) Μέσ.
κατατήκομαι, ἀναλύομαι, „λυώνω“ ἐν-
τελῶς, „γίονα κατατήκεται“ τ 205· μεταφωρ.
„ἤτορ· κατατήκεται ἡ καρδία μου, Ὅδ. τ 436.

ΚΑΤΑ-ΤΙΟΜΑΙ [...], μέλ. καταθίσω, ἀόρ. ἀ.
κατέθηκα, ἀόρ. β'. μόνον ἐν τῇ πληθ. ἐπικ. συγ-
κεκομ. κάθεμεν, κάθεστε, κάθεσαν ἀντί τοῦ
κατέθεμεν κτλ., ὑποτ. ἐπ. καταθείμεν ἀντί τοῦ
καταθῶμεν, ἀπαρφ. κάθεμεν ἀντί τοῦ καταθεῖ-
ναι μέσ. ἀόρ. β'. πληθ. κατέθεμεθα κτλ. ἀντί τοῦ
κατεθέμεθα κτλ., γ'. πληθ. κατέθεντο, ὑποτ. κα-
ταθείομαι ἐπ. ἀντί τοῦ καταθῶμαι, Χ 444. 1)

Ἐνεργ. βάλλω τι ἢ τινά κάτω μετὰ προσοχῆς,
καταθέτω, „τι ἐπὶ χυθόνος· ἢ ἐπὶ χυθόνι· κατὰ
γῆς, Γ 293, Ζ 473, „τινὰ ἐν λεγέσσει“ Σ 233,
„τόσα ἐς μοχλόν·“ π 285, „χλαίναν ἐς μέγαρον
ἐπὶ ὀρόνου·“ υ 96, „ὡς αἰθούσῃ·“ γ 449, „ἐκ
καπνοῦ·“ ἴδ. ἐκ 1) δ'), „τεύχεα προσθεν Ἀχιλ-
λῆος·“ καταθέτω ἐμπροσθεν τοῦ Ἀχ., Τ 42 (ἐν
τμ.), „τινὰ εἰς Ἰθάκην·“ ἀποδοῖζω τινά εἰς
τὴν Ἰθάκην, π 230, „ἐν Λυκίᾳ δὴμην·“ κα-
τέθεσαν (μετενεγκόντες) εἰς τὴν χώραν τῆς Λυ-
κίας, Π 683, „ἐπ' αὐτῷ κεφαλὰς καταθέντες·
ἐπάνω του προσκολλησάντες· τὰς κεφαλὰς (τό-
σον δηλ. πλησίον, ὥστε ἐφαίνοντο ὅτι εἶχον
προσκολλημένας τὰς κεφαλὰς), Ψ 381, „ἔδρην·
βάλλω (προσφέρω) κάθισμα, π 45, „εὐνήν, δέ-
μνια·“ διευθετῶ, στρώνω, τ 317, 599 (ἐν τμ.)·
δ') δημοσίᾳ καταθέτω, „βάλλω“, ὡς βρα-
δεῖον, ω 91, „ἔδρητα·“ Ψ 267 κ. ἀ. Διαφέρει
ὅπως οὖν τὸ „ἐθλὼν καταθῆτω“ θέλω καταστή-
σῃ, διατάξῃ ἀγῶνα, τ 572· γ') καταθέτω εἰς
φύλαξιν, φυλάττω, „γάλα·“ ι 247, „μοχλόν·“
ι 329· δ') ἀποθέτω, θέτω κατὰ μέρος
„τόσα·“ φ 260. 2) Μέσ. ἀ.) καταθέτω τι
τῶν ἐμαυτοῦ ἢ χάριν ἐμαυτοῦ, εἰς ἰδίαν
μου χρῆσιν, „τεύχεα ἐπὶ γαίᾳ·“ τὰ ὅπλα μου,
Γ 444, Χ 444, „ποσσὶν καὶ βρῶσιν ἐν νῆϊ·“ ν 72
κ. ἀ., „ὅπλα νῆος·“ Τ. Ἀπ. 457 ἐν τμ. β') ἐπὶ
νεκροῦ, ἐνταφιάζω, ω 490· γ') „ἐντεα πα-
τρός·“ εἰς θάλαμον· βάλλω τὰ ὅπλα τοῦ πατρός
μου εἰς τὴν ἀποθήκην μου, ἵνα τὰ φυλάξω, τ
47, 20· ὅθεν φυλάττω τι δι' ἐμαυτόν, „τι
ἐπὶ δόρπῳ·“ ε 45.

ΚΑΤΑ-ΤΡΙΩ, τρίβω, „τρίβω“ δυνατά, ἐπὶ
τῇ: κραιφνῇ· τῶν πτηνῶν, μυῶν κ.τ.τ. Βατρ. 88,
ΚΑΤΑ-ΤΡΙΩ, ἀόρ. ἀ. κατέτριψα, φθίσκω· με-
ταφ. καταθλίβω, καταπίεζω, „τινὰ·“ σ 309
π 84, „λεοὺς δώροισι·“ Ρ 225.

ΚΑΤΑ-ΤΡΩ, ἀόρ. κατέτριψα, τραγανίζω,
„κοκκαλίζω“, Βατρ. 126, 182.

ΚΑΤΑ-ΤΩ, ἐπὶρ. αὐτόθι, „εἰς τὸν τόπον“, Ν
653, Ρ 535, Ω 470, κ 567, φ 55. (Ὁ ὀδο-
φίλος καὶ οἱ μετ' αὐτόν διαίρεσαντες τὴν λ. ἔγρα-
ψαν ἐν ἅπασιν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις κατ' αὐτὴν
ἀποδοῖναι τὴν πρόθεσιν εἰς τὸ ῥῆμα. Ὁ δὲ Βέκκ.
ἐν τῇ Β'. ἢ δ' Ἀμεῖς ἀνεκάλεσαν πάλιν τὴν πα-
λαιότεραν γραφὴν καταυθι χάριν τῆς ἀναλογίας).

ΚΑΤΑ-ΤΩ, ἀόρ. κατέτριψα, ἀναστρέ-
φω ἀναποδογυρίζω, „ποσσὶ τι“ Ὑμ.
8.

ΚΑΤΑ-ΤΩ, ἀόρ. ἀ. κατέτριψα, ἀναστρέ-
φω ἀναποδογυρίζω, „ποσσὶ τι“ Ὑμ.
8.

ΚΑΤΑ-ΤΩ, ἀόρ. ἀ. κατέτριψα, ἀναστρέ-
φω ἀναποδογυρίζω, „ποσσὶ τι“ Ὑμ.
8.

ΚΑΤΑ-ΤΩ, ἀόρ. ἀ. κατέτριψα, ἀναστρέ-
φω ἀναποδογυρίζω, „ποσσὶ τι“ Ὑμ.
8.

ΚΑΤΑ-ΤΩ, ἀόρ. ἀ. κατέτριψα, ἀναστρέ-
φω ἀναποδογυρίζω, „ποσσὶ τι“ Ὑμ.
8.

ΚΑΤΑ-ΤΩ, ἀόρ. ἀ. κατέτριψα, ἀναστρέ-
φω ἀναποδογυρίζω, „ποσσὶ τι“ Ὑμ.
8.

ΚΑΤΑ-ΤΩ, ἀόρ. ἀ. κατέτριψα, ἀναστρέ-
φω ἀναποδογυρίζω, „ποσσὶ τι“ Ὑμ.
8.

ΚΑΤΑΥΤΟΘΙ=τῇ προηγ., Φ 344, κατ' εἰκασίαν τοῦ Οὐλοφίου, ὅς τις ἡμῶς αὐτὸς τε ἢ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοῖται (πλὴν τοῦ Φαίσιος ἢ Βεκκίου ἐν τῇ Β.), ἐμμενάντων εἰς τὴν γραφὴν κατ' αὐτὸν) ἔγραψαν διηρημένως κατ' αὐτόθ' (ὁ δὲ Βαθυμεινὸς ὑφ' ἐν: καταυτόθ').

ΚΑΤΑ-ΦΑΓΕΙΝ, ἀπαρφ. τοῦ ἀορ. τοῦ ΚΑΤΕΙΘΙΩ. ΚΑΤΑ-ΦΑΙΝΩ, καταδεικνύω. Τὸ μέσ. καταφαίνομαι, γίνομαι φανερός, Ὡ. Ἀπ. 431.

ΚΑΤΑ-ΦΕΡΩ, μόνον ἐν τῇ μέσ. μέλ. κατοίσσεται, «οὐ μὴ ἄγος κατοίσσεται Ἀἰδὸς εἶσω» τοῦ ὁποίου ἡ λύπη ὅα μὴ καταιβάσῃ μέσα εἰς τὸν Ἀδην, Χ 425 f.

ΚΑΤΑ-ΦΟΙΝΙΣΩ [...], ἕτερος τύπος τοῦ ΚΑΤΑΦΘΙΩ, μόνον ἐν τῇ ἐνεστ., καταφθεῖρω, ἐξαφανίζω, «τιμὴν» Ὡ. Δῆμ. 354.

ΚΑΤΑ-ΦΟΙΩ, ποι., μέλ. καταφθίσω, παθ. παρακ. κατέφθηναι, ὑπερσ. κατεφθίμην, ὑπερ ἐν ταύτῃ εἶνε καὶ μέσ. ἀορ. β'. ἐπ. συγκεκ., ἀπαρφ. καταφθίσαι, μετοχ. καταφθίμενος. 1) μεταβ. διαφθεῖρω, ἐξαφανίζω, ἐξολοθρεύω, τινά, ε 344. 2) ἐν τῇ παθ. καὶ μέσ. φωνῇ ἀμετάβ. ἐξαφανίζομαι, ἐξολοθρεύομαι, τελευτῶ, «τελειώων», «ἦτα κατέφθιτο» ἦσαν τελειωμένοι αἱ τροφαί, δ 363. Ἰδίως ἡ μετοχ. τοῦ ἀορ. «καταφθίμενος» νεκρός, «ἀπαθιμμένος», Χ 288, γ 496, «νέκυες καταφθίμενοι» λ 494, καὶ ὡς οὐσιασ. Ὡ. Δῆμ. 478.

ΚΑΤΑ-ΦΛΕΠΩ, μέλ. ξω, κατακλίω, «πάντα περὶ» Χ 512 f.

ΚΑΤΑ-ΦΥΛΛΩΩ [...], ἐπ. ἐπιβ., κατὰ φυλάς, εἰς φυλάς διηρημένοι, Β 668 f.

ΚΑΤΑ-ΣΕΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατέχευε, μέσ. ἀορ. ἐπικ. συγκεκομ. καὶ μὴ παθ. σημασ. κατέχυτο (μόνον ἐν τ.μ.) καὶ κατέχυντο, μ 414. 1) κυρ. α.) ἐπὶ ριυστῶν πραγμάτων, χέω κατὰ τινος, ἐπιχέω, «γύναι ἐπάνω», «ἐλαπον χαιτῶν τινί» ἐπάνω εἰς τὰ μαλλιά τινος, Φ 282, «ὕδωρ τινί» Ε 435, «ψιῶδα: ἔραζε» Π 459, «δάκρυ» γύναι δάκρυ, (τὸ ὅπ. βεδαίως πίπτει κάτω) δ 556, κ 201. β.) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, καταρρίπτω, ἐπιρρίπτω, ἀφίνω νά καταπέσῃ, «γίονα, νιφάδας» τ 206, Μ 458, «πέπλον ἐπ' ἡδὲ» Ε 734, «θούλα χμαί» Ζ 434, «τείχος εἰς ἄλα» Η 461, «ἡνία» Ρ 619 ὡσαύτως «περά» ο 527 (ἐν τ.μ.). 2) μεταφ. ἐπιχέω, διαχέω, ἐφαπλύνω ἐπὶ τινός τι, ἡ περιβάλλω, περικαλύπτω τινά διὰ τινος, «οὐκίλν, χάριν τινί» Γ 40, η 42, θ 12, θ 49, «ἐλεγχέην, αἰσγας, ὀνειδέα τινί» ἐπιρρίπτω κατὰ τινος, Φ 408, λ 433, ε 38, γ 463, «πλοστόν τινί» Β 670, παθ. «κάθ' ἄγος γότο ὀφθαλμοῖσι» λύπη διαχύθη ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν του, Ὡ 282.

ΚΑΤΑ-ΣΟΝΙΩΣ, οκ, γθόνιος, ὑπόγειος, «Ζεύς» ποτῆστιν ὁ Ἀδης, I 457 f.

ΚΑΤΕΛΕΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΓΓΝΙΜΙ.

ΚΑΤΕΛΩ, μέλ. κατέδομαι, παρακ. ἐνεργ. κατέδωκεν ἐν τ.μ. Ρ 542. κατατρώγω, καταδι-

δρώσκω, κυριολ. ἐπὶ ζώων, μετ' αἰ., Τ 363, Ρ 542 (ἐν τ.μ.) κ. α. Μεταφ. «οἶον, τον, κτῆσιν» «τρώγω τὸ βίον, τὰ κτῆματα» 237, ν 369, 534 κ. α. Τροπικ. «ὄν θυμὸν τῆδε» «τρώγει τὴν καρδίαν του», «τρώγει μελαγχολῶ», Ζ 202.

ΚΑΤΕ(Ρ)ΕΓΓΙΝΙ [...], καὶ κατε(ρ)εῖω, ἀορ. κατέρεξα, [κατεῖργω], κατακλίσω, κλίσω, «κατὰ σφουρτῶν ἐέργων» κ 238, «τέρεξεν βοῦς» Ὡ. Ἐρμ. 356.

ΚΑΤΕΙΘΙΩ, ποι.=ΚΑΤΑΛΕΙΘΩ. 1) Ἐνεστ. νω νά κατασταλάτῃ, γύναι κατ' ὅλῳ «δάκρυ» Π 4, φ 86 κ. α. ἐν τ.μ. 2) Μεταφ. κατασταλάζω, γύναι κατ' ὅλῳ, κατ' ὅλῳ, «δάκρυ κατεῖθετο παρὶν» κατεπτό δάκρυ ἐπὶ τῶν παρὶν, Ω 794 ἐπὶ Ὡ 37, Φ 261, ε 185. Μεταφ. «κατεῖθετο» παρήρκετο, ε 152.

ΚΑΤΕΙΘΩ, μετ. κατιδών, Δ 508, Βατ. ἐλλειπτ. ἀορ. τοῦ καθοράω, βλέπω πρὸ κάτω.

ΚΑΤΕΙΛΙΩ, μέλ. ὤσω, περιτυλίσσω, καλύπτω, καταχώνω, τινά, «ψαλίδος» (ἢ ἐντός) τῆς ἄμμου, Φ 318 f (ἐν τ.μ.).

ΚΑΤΕΙΜΙ (εἶμι), μετοχ. κατιών, μέσ. ἀορ. κατεῖσθην, ἴδ. ΕΙΜΙ. 1) κατέρχομαι, ταβάζω, «ἰδὲθον» Δ 475, «ἀγροῦν» ἄγρου (εἰς τὴν οἰκίαν) ἐπανερχομαι, «δόμον Ἀἰδός, Ἀἰδόςδε» εἰς τὸν Ἀδην 457, Γ 294, «ποταμόνδε» κ 459, «εἰς ὕψος» 505. 2) μεταφ. α.) ἐπὶ ποταμοῦ κατὰ «καταβαίνω», Α 492. β.) ἐπὶ πλοῦ, «τάγομαι», «ἀράζω», «ἐλθμένα» π 472 ἐπὶ βέλου: καταπίπτω, «δοί (δόρυ) καταγαίης» ὅπου τῆς γῆς κατέπεσε. Α 358.

ΚΑΤΕΚΤΛΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΚΤΕΙΝΩ.

ΚΑΤΕΝΑΙΩ, ποι., μόνον ἐν τῇ μέσ. ἀορ. κατανηράμην, ἀποκτείνω, φονεύω, «κτείνω», «χαλκῶ» λ 519 f.

ΚΑΤΕΝΑΝΤΙΩ, ἐπιβ. «καταντικρὺ», «τίον, «τινί» Φ 567 f.

ΚΑΤΕΝΗΝΩ, ἀρχαῖος παρακείμενος μέσ. ἐνεστ. καὶ παρατ., κατὰκειμαι, ἐπικ. «κόμαι κατενήνοθεν ὦμος» αἱ κόμαι κατενέουσι τοὺς ὦμους (κατὰ δὲ τὸν Γολφ. κελίον, παρατ. κατήσθι, ἀορ. κατέφαγον, ἐν τ.μ. Β 317, κατατρώγω, καταδίσω, Β 314, Γ 25, α 9, καταδροχθίζω, «ζών» π 429.

ΚΑΤΕΝΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΣΕΥΩΜΑΙ.

ΚΑΤΕΝΩ, παθ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΝΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΝΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

20 f. (Ὁ Σπίτζ. καὶ Βαθυμ. γράφει διηρημ. ἰνὸν πα).

ΚΑΤΕΠΑΛΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΚΑΤΕΦΑΛΛΟΜΑΙ.

ΚΑΤΕΠΑΛΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΠΑΛΩ.

ΚΑΤΕΠΙΩ, «βιάζω», (κατα)πιέζω, στεφω, Φ 623 (ἐν τ.μ.).

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἐπ. ἀορ. (ἐπεφον, ἴδ. ἀπέκτεινα, ἐφόνευστα, τινά, Ζ 183, γ κ. α. ἢ μετοχῇ πρότερον ἐτονίζετο, ἐπὶ τῶν παρὰ Δινδορφ. καὶ Φαίσι, ἀνωμάλως: πέφον, Ρ 539.

ΚΑΤΕΠΙΩ, κυρ. μεταβ. κατακρημνίζω ἐν δὲ «κατήριπον ἢ παρακ. κατηρήριπα ἀμετάβ. αἰπτω, κατακρημνίζομαι, ἐπὶ τείχεος, Ε 555» μεταφ. «κατήριπεν ἔργα αἰζήτων» κατὸν, κατεστράφησαν, Ε 92.

ΚΑΤΕΠΙΩ [...], κατακρατῶ, ἐμποδίζω, ἐπὶ τῶν, ἀποτρέπω, τινά, θέλοντα νά ἐπ. I 465, τ 545, ε 34.

ΚΑΤΕΠΙΩ [...], ποι., Ω 218 f. καὶ κλ. [...], «κρατῶ», ἀναγκαιτίζω, ἐμ-ζω, κωλύω, τινά, Ζ 492, 518, Φ 491 α γ 345 κ. α. Φ 734, γ 409. Παθ. κρατοῦμαι, ἐλίσσεται, χρονοτριβῶ, α 497, δ 498.

ΚΑΤΕΠΙΩ [...], ἀορ. α. κατεῖρυσσα, παθ. πα-κατεῖρυσμαι, κατελκύνω, πάντοτε ἐπὶ τῶν ὡν ἀπὸ τῆς ξηρᾶς εἰς τὴν θάλασσαν ἔλθω, «Ὀδ. ε 264 κ. α. Παθ. 0 151, ε 289.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἀποθ., μέλ. κατελίσσομαι, ἀορ. ὄθω καὶ ποι. κατῆλυθον, ἀπαρφ. κατελθέμεν, ἐπὶ τοῦ κατελθῆναι. α.) κατέρχομαι, κα-τῆλθον, «Ὀδύμποι» ἐκ τοῦ Ὀλ., Γ 425, «ἐξ ὄθω» Ζ 109, «ἐπὶ τινά» α 304. Ἰδίως «Ἀν-δρῶν Ἀἰδός εἶσω» εἰς τὸν Ἀδην, Ζ 284, Η 500 κ. α., ἐν γένει δὲ ἀπὸ ὑψηλοτέρου τινός εἰς χαμηλότερον, ὅσον ἀπὸ τῶν ἐνδοτέρων ἐν παραλίαν, «ἐπὶ νῆα» ὅπου ἵσταται ἡ νῆα, ἀ 303 κ. α. ὡσαύτως καὶ λ 488 ἀπὸ τοῦ ὑπερὸν κειμένου ἀγροῦ εἰς τὴν (παρὰ τὴν ἑσπ.) πόλιν, ἐπὶ δὲ ἀπὸ τοῦ πελάγους εἰς παραλίαν, εἰς τὸν λιμένα, κατὰγομαι, α 115. β.) μεταφ. ἐπὶ βράχου ἀπαρτή-ρου καὶ κατακυλινδουμένου, ε 484, 544.

ΚΑΤΕΠΙΩ, παρατ. κατήσθι, ἀορ. κατέφαγον, ἐν τ.μ. Β 317, κατατρώγω, καταδίσω, Β 314, Γ 25, α 9, καταδροχθίζω, «ζών» π 429.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΣΕΥΩΜΑΙ.

ΚΑΤΕΠΙΩ, παθ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤΕΠΙΩ, ἐπ. ἀορ. α. κατευνάσθην, καμῶ, πλαγιάζω, μόνον παθ. κατακλίνομαι, κλίσω, «πλαγιάζω», Γ 448 f.

ΚΑΤ-ΕΧΩ, μέλ. καθέξω, ἀορ. β'. κατέσχεον, καὶ μέσ. κατεσχόμην, μετοχ. κατασχόμενος, ἐπὶ δὲ ποι. ἐκτενέστ. ἀορ. β'. κατέσχεον (ἴδ. ἔχω ἐν ἀρχ.). γ'. ἐν. ἐπικ. κάσχεθε ἀντὶ τοῦ κατέσχεθε, Α 702. Α'.) Ἐνεργ. 1) μεταβ. α.) κρατῶ κάτω, «κεφαλὴν» ω 242. β.) κρατῶ ὀπίσω, ἐμποδίζω, ἀναγκαιτίζω, τινά, Α 702, Ο 486, γ 284, ο 200. Παθ. «ἡέρι κατέχοντο» κατε-χοντο, κατεκαλύπτοντο ὑπὸ τῆς οὐχίλης, Ρ 368, 644, παθλ. κατέσχε. Μεταφ. ἐπὶ κατα-στάσεων, «οὐνεκά μιν κατὰ γῆρας ἔχει χεῖρας τε πόδας τε» κατέγει ἢ παραλύει τὸ γῆρας τὰς χεῖρας ἢ τοὺς πόδας του, λ 497. γ') κατέχω, ἔχω κατελημμένον, εἰς καθάρως τοπικὴν σημ., Β 560. ἀλλαγὸς δὲ μάλλον εἰς τροπ. σημ. «νὺς κά-τεχ' οὐρανόν» κατεκάλυπτε, ν 269, «σελήνη κα-τεχέτο νεφέσσι» ι 445. Ἰδίως δὲ περὶ τοῦ χύμα-τος, τῆς γῆς τῆς καλυπτούσης τοὺς νεκρούς, ὅσον «κάτεγεν φυσίχους αἶα» Γ 243, Σ 332, λ 304, 549 κ. α. «πρὶν καὶ τινα γὰρ καθέξει» πρὸ τοῦ μάλιστα θέλει καλύψῃ αὐτοὺς ἡ γῆ, Π 629, ν 427, α 34, «ἀλαλητῇ πᾶν πεδίον κατέχευσι» πληροῦσι, Π 79, «εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον» ι 6. 2) ἀμετάβ. «πιάνω», προσορμίζομαι, προσεγ-γίζω, «κατέσχεον Θορικόνας» Ὡ. Δῆμ. 426.

Β'.) Μέσ. καλύπτομαι, «κατασχόμενη ἐαυθ'» Γ 419, «πρόσωπα χερσίν» τ 364.

ΚΑΤΗΠΙΩ, καταπραῖνω, παθ. «ὀδύναι κατηπιδόντο» ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατηπιδόντο, δὲ καταπραῖνοντο, Ε 417 f.

ΚΑΤΗΡΕΦΩ, ἐπ. (ἐρέφω), κυρ. κατεστεγα-σμένος, «σκεπασμένος», «σταθμοί, κλισίαι» Σ 589. ὅθεν θολωτός, κατὰστεγος, «σπέος» ν 349, «δάφνησι» ὑπὸ δαφνῶν κεκαλυμμένοι, κατεσκιασμένοι, ι 183. μεταφ. «κύμα», ὡς στέγη ἐπικρεμᾶμενον, ἐπικαίμενον, τὸ ὅποιον καταπλα-κώνει, ε 367 (ὁ Δοιδερλ. ἐρμηνεύει σκοτεινὸν κύμα, ἄνευ ἀνάγκης. ἢ διότι τὸ ἐπιθ. ἐνταῦθα δύνανται κάλλιστα νά ἐκληφθῇ ὡς ἐνεργητικόν, ἐν ᾧ ἀλλαγὸς εἶνε παθητ.).

ΚΑΤΗΡΙΠΩ, ἴδ. ΚΑΤΕΡΕΪΩ.

ΚΑΤΗΦΕΩ, ἡ (κατηφής) κατήφεια, «κα-τσοφρά», (ἢ ἡ τροπὴ τοῦ η εἰς ου εἶνε γνω-στὴ ἐν τῇ καθομ. ἐκ τοῦ σουσάμι, σουσιὰ, σου-μίζω=σησάμι, σησιὰ κτλ.), ταπεινώσεις, κατε-σχόνη, Ὡ. Γ 51, Ρ 556 «σοὶ ἐγώ—κατηφείη καὶ ὀνειδος ἔσομαι» Π 498.

ΚΑΤΗΦΕΩ (κατηφής), ἀορ. α. κατήφισα, «κα-τσοφιάζω», σκυθρωπάζω, Χ 293, «ἐνὶ θυμῷ» π 342.

ΚΑΤΗΦΩ, ἐπ. «κατσοφιασμένος», «τα-πεινωμένος, κατησχόμενος, περιλυπος, ω 432 f. (Ἐτυμολογείται κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους καίτινας τῶν νεωτέρων ἐκ τοῦ κατὰ φάος, οἰονεῖ καταφαής, κατὰ τὰ φάν (τοῦ ὀφθαλμοῦ) βάλ-λων κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ καθάπτω-μαι, οἰονεῖ ἐπιτυμῆσας ἄξιος. Ὁρθότερον ἐτυ-μολογεῖ ὁ Δύντζερος ἐκ τῆς ρίζης λφ ἢ λφ,

συγγενούς: πρὸς τὸ ἀφ-νω, ἐξ-απ-ίνης καὶ ἀπο-
τομαί, οἷον ἐντελὸς πιασμένος, ἢ κατὰ-
πληκτος: ὑπὸ τῆς αἰσχύνης ἢ λύπης).

ΚΑΤΗΦΕΙΝ, ὄνομα, ἢ, =ΚΑΤΗΦΕΙΝ, κατῆφαια,
εἰσχος, ὄνειδος, ὡς οὐκ. συγκεκριμ. μόνον Ω
253 f, ἐνθα ὁ Πρίαμος ὀνειδίζων τοῖς ἐπιζών-
τασι υἱοῦ του, ἵνα καταστήσῃ ἐντονωτέραν τὴν
ἐπιτίμησιν, μεταχειρίζεται τὸ θελ. «κατῆφονες»
κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τοὺς ἀβένωτους καὶ ἀνδρείως
πεσόντας ἄλλους υἱοῦ του.

ΚΑΤΟΑΝΕΙ, ἴδ. ΚΑΤΑΘΕΙΝΟ.
ΚΑΤΟΑΝΕΙ, ἴδ. ΚΑΤΑΘΛΗΤΟ.
ΚΑΤΟΕΜΕΝ, ΚΑΤΟΕΜΕΝ, ΚΑΤΟΕΤΕ, ΚΑΤΟΕΣΑΝ,
ἴδ. ΚΑΤΑΤΙΘΗΜΙ.

ΚΑΤΙΜΕΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ κατεῖναι, ἴδ. ΚΑΤΕΙΜΙ.
ΚΑΤΙΣΣΑΝ[...], =ΚΑΤΙΣΣΩ, κατέχω, κατα-
στέλλω, τ 42 f (ἐν τμ.).

ΚΑΤΙΣΣΩ, ἐπ. καὶ ΚΑΤΑΙΣΣΩ (ὅπ. ἴδ.), ἕτερο. τό-
πος τοῦ ΚΑΤΕΣΣΩ, μόνον κατ' ἐνεστί. καὶ παρὰ.
1) Ἐνεργ. ἀ.), κρατῶν, ἐμποδίζω, «ἔπιπυ»
Ψ 324 μεταφ. «θυμὸς μένος» τὴν ὁρμήν τῆς
ψυχῆς καταστέλλω, ἴμ. 7, 14. 6.) κρα-
τῶ, διευθύνω, προσορμίζω, «νῆα» λ 436
(πρόβλ. ΚΑΤΕΡΧΟΜΑΙ). 2) Μῆσ. κρατῶ, κατέ-
χω δι' ἐμαυτὸν. Β 233.

ΚΑΤΟΙΣΟΜΑΙ, ἴδ. ΚΑΤΑΦΕΡΩ.
ΚΑΤΟΠΙΣΘΕΟ καὶ πρὸ φων. ΚΑΤΟΠΙΣΘΕΩ, ἐπιβ.
4) τοπικ. ὀπισθεν, ὀπίσω, «ἀπ' ὀπίσω», Ψ
505, χ 92, «νεός» μ 148. 2) χρον. «κατό-
πιν», ὕστερον, ἔπειτα, χ 40, ω 546, «κατ-
λιπέσθαι» ἀφίνω ὀπίσω μου, δηλ. μετὰ θάνατον,
φ 116.

*ΚΑΤΟΠΤΗΣ, οἷ, δ, μέλλον ποι. (καθ-ορῶ),
κατάσκοπος, κατοπτευτής, ἴ. Ἐρμ. 372.
*ΚΑΤΟΡΥΩ, καταπηδῶ, καταβαίνω ὁρ-
μητικῶς, ἴ. Δῆμ. 342.

*ΚΑΤΟΓΑΛΙΟΣ, οἷ (κατ' οὐδας), καταχθόνιος,
ὑπόγειος, ἴ. Ἐρμ. 412.

*ΚΑΤΙΛΑΝΕΩ, ἴδ. ΚΑΤΑΤΑΝΙΩ.
ΚΑΤΩ [...], ἐπιβ. (κατά), «κάτω», πρὸς τὰ
κάτω, «ἔλκω» Ρ 136, «ὁρόων» ψ 91.

ΚΑΤΩΘΕΩ, ὠθῶ, σπρώχνω κάτω, Π 410
(ἐν τμ.) f.

ΚΑΤΩΛΑΙΟΣ [...], η, οκ, ἐπικ. (κατά, ὠμος)
ὁ μεθ' ὁρμῆς ὑπὸ τοῦ ἀπὸ τῶν ὤμων κινουμέ-
νου βραχίονος ριπτόμενος, τουτέστιν ὁ μεθ' ὁ-
ρμῆς τῆς ὁρμῆς ριπτόμενος, ἐπιβ. τοῦ «θί-
σκου» Ψ 431 f. ἴδ. τὴν ἐπομένην λ.

ΚΑΤΩΛΑΙΩΝ [...], (κατά, ὠμος), ἐπ. ἐπιβ., κι-
νῶν ἀπὸ τῶν ὤμων τὴν χεῖρα, τουτέστι πάση
τῇ δυνάμει τῆς χειρὸς χρώμενος (διότι ἡ δύνα-
μις τῆς χειρὸς διαφέρει, ὡς γνωστὸν, κατ' ἔσον
κινεῖται ἀπὸ τοῦ καρπού ἢ ἀπὸ τοῦ ἀγκῶνος ἢ
ἀπὸ τοῦ ὤμου καὶ κάτω), μὲ ὅλην τὴν δύνα-
μιν, «ἐλκύνω» μαστίζω μὲ ὅλην τὴν δύναμιν,
*ἴλ. Ο 352, Ψ 500. (Ταῦτα κατὰ τὸν Εὐστάθ.
ὁρμότερον βεβαίως: ἢ ὡς τινες: τῶν ἀρχαίων γραμ-
ματικῶν ἐρμηνεύσεις: κατὰ τῶν ὤμων τῶν ἱππων).

*ΚΑΤΩΡ, ορος, ὁ, ἀγνωστος: ἢ διεφθαρ-
μ. ἴμ. 6 (7), 55, ἦν τινες: ἐκ τοῦ κατῶ, κα-
σμάτι ἐτυμολογούντες: ἐρμηνεύουσιν ἀρχαίως
δὲ διορθώσαι: ἴδ. παρὰ Βαουμγίστιερ ἐν τῇ
τῶν ἱμῶν.

ΚΑΤΩΡΓΕ, γκος, ὁ, ἢ, δοτ. πληθ. κατῶ-
ργοι, ὡς: ἐξ ὀνομ. κατῶργης (κατ-ορύσσω)
τὴν γῆν ἐμπεπηγμένους, χωμένους, «κα-
ρῶν» ἐπὶ τοῖς λῃθοῖσι. *Ἰδ. ζ 267, ι 185.

ΚΑΤΩΡΓΕΣ, οἱ, ἔθνος: οἱ Ἕλληνας, αἱ
ἐκάζεται, Πελαγονίους. Κατῶργον δὲ αἱ
αὐτὸν ἐν τῇ Μικρᾷ Ἀσίᾳ (καὶ μετέπειτα
Βιθυνίᾳ ἀπὸ τῆς γῶρας τῶν Μαριανδυνῶν)
τοῦ παταμοῦ Παρθενίου) Κ 429, Γ 329.
Στραβῶνος: αὐτοὶ εἶχον ἐκλείψη. 6.) οἱ
Τριφυλῆς, γ 366, καὶ ἐν Ἀγαθή περὶ τὴν Δ.
Ἀλλὰ κατὰ τὸν Στράβ. 8, 3, 17 περὶ
ὑπὸ τὴν πολλὰ παραδόσεις, καὶ κατὰ τὴν
αὐτῶν ἐκάλουντο πάντες οἱ Ἕλληνες ἢ Κελ-
καὶ ἄλλας: δὲ εἶχον ὅσα χωρία ἐκεί-
κται, τινες: πρὶν οἰκισθῆναι ἐν Τριφυλίᾳ, τὴν
ἐν Κοίτῃ Ἰλλίδι καὶ παρὰ τὴν Δύμην. ἴ.
Ἡρόδ. 4, 147. 4, 148.

ΚΑΤΩΡ, ὁ, κυρ. «τὸ κατῶν», παρ'
δὲ κατὰ τὸν Σχολ. τὸ ἄκρον τοῦ ὄρους
στειλεῖς (στειλεῖς) τὸ εἰσερχόμενον ἐκ
αὐτοῦ τῆς λόγχης, Ν 462, 608, Π 415.
κῶπη, λαβὴ τοῦ ἔξω, Π 338, ἴλ.
ΚΑΥΜΑ, τό (καίω), καύμα, καύσις, κα-
σις (προσ. κάψα) ἢ ἐκ τοῦ ἡλίου, Ε 86.
ΚΑΥΣΙΝΕΡΑ, ἐπίθετ. θελ. (καίω), καυσ-
θερμή, πεισματώδης, «μάχη» ἴλ. Δ
M 316.

ΚΑΥΣΙΝΕΡΑ, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΚΑΥΣΙΝΕΡΑ,
τῆς Ἰωνίας, παρὰ τὸν ἐν Λυδία καὶ ἐν
εἰς τὴν θάλασσαν παρὰ τὴν Ἐρεσον, κατὰ
κάρ-σοῦ, Β 461 (κατὰ παλαιάν, ἀπὸ ἐν
ὡς: διὰ κεκαυμένης: βίων).

ΚΑΨ, κατ' ἄλλους, δὲ ΚΑΨ-, ἀρχαία ῥί-
μαινοσα τὸ πνέω, γαλεπῶς ἀναπνέω,
πνέω, ἀγωνιῶ, ἐξ ἧς μόνον ἡ μετοχὴ τοῦ
ρακεν. κατ' αἰτ. «κεκαυμένης θυμῶν» τὴν
πνέουσαν, ἀγωνιῶσαν ψυχὴν, Ε 698, ι
Ἐντεθῆν καὶ τὸ καψύω, καὶ ὁ καψύω.

ΚΕ, ΚΕΝ, μόριον ἐγκλιτικὸν ἰδιόζων ἐν
ἐπικ., Αἰολ., καὶ Δωρικῇ διτλεκτον (ἐν ἧ
τὸν τύπον κᾶ), ὁμοιον μὲν κατὰ τὴν γῆν
τὸ μόριον λκ, ἀλλὰ βεβαίως: οἱ ἐντελῶς
σήμαντον, οὐ μόνον διότι εὐρίσκοντο ἀπὸ
ἐν τῇ αὐτῇ χωρίῳ παραλλήλως: καίμενα. ἴ.
τοῖς Α 187, Ν 127, Ω 437, ε 361, ζ 2
334, ἀλλὰ γ διότι τὸ κέ συντάσσεται μετὰ
νων, μεθ' ὧν ἡ οὐδέποτε ἡ σπανιώτατα
σεται τὸ ἀν. (Μεταξὺ τῶν πολλῶν καὶ δια-
γνωμῶν τῶν περὶ τῆς παραγωγῆς καὶ περὶ
δοῦς σημασίας: τοῦ μορίου τούτου πιθανόν
φαίνεται εἶναι τὸ τοῦ Ροσίου. Κατὰ ταῦτα
ράζεται μὲν ἐκ τῆς αὐτῆς ῥίζης, ἐξ ἧς κα

καί, κεῖνος, ἐκεῖ, ἐκεῖ δὲ ἀγείν πρὸς τὸ
ἐν τῷ τότε πρὸς τὸ οὔτε, τὴν δὲ πρότασιν,
καί, χαρακτηρίζει ὡς ἀπόδοσιν ὑποθετι-
μοῦ: προτάσεως, εἴτε πραγματικῶς ὑπαρ-
χῆς ἐν τῷ λόγῳ, εἴτε καὶ ἔξωθεν εὐκολῶς
κατασκευασμένης: ἐπομένως μεταφράζεται ὅπως
ἐν τῷ ἴδιῳ. Ἄλλοι δὲ ἵκτον πιθανῶς παράγου-
σιν ἐκ τοῦ καί, καὶ ἄλλοι ἐκ τοῦ ἴων. κῆ
παρ' Ἀττικοῖς) καὶ ἄλλοι ἀλλαχούθεν. ἴ.
τὴν γῆν ὅμως οἱ πλείστοι θεωροῦσιν αὐτὸ
ἐκ τῆς ἰσχυρῆς.

Μεθ' ὀριστικῆς. 4) ἐντὸς καθαρώς ὑπο-
θετικῆς, μετὰ χρόνων ἱστορικῶν. α.) ἐν
αὐτοῖς ὑποθέσεως: ὑπαρχούσης καὶ ῥητῶς
ἐν τῷ λόγῳ, ὅτε σημαίνει ὅτι τὸ
ἐπομένου (ἀποδόσεως) ἐκφραζόμενον ἢ
ἐδύνατο νὰ συμβῇ, ἀν συνέβαινεν ἢ ἐδύ-
νατο νὰ συμβῇ τὸ διὰ τοῦ ἡγουμένου (ἢ τῆς
ἐκφραζόμενης). Ἀλλ' ἐπειδὴ τοῦτο
ἐδύνατο νὰ συμβῇ, ἀν συνέβαινεν, διὰ τοῦτο
ἐδύνατο νὰ συμβῇ ἢ ἐν συνέβαινεν, π. γ.
ἐν νῆμασι πείσον φεύγοντες: Ἀχαιοί,
Πηλεὶδὴ κέκλετ' Ὀδυσσεύς. Α 341, πρόβλ.
Θ 90 κ. ἀ., «εἰ δὲ τοῦ ἐξ ἄλλου γε θεῶν
ἐδύνατο, καὶ κεν δὴ πάλαι ἦσθαι: ἐνερ-
γομένων» Ε 898. Ἰσοδυναμῶς καὶ ὅταν
ἐκφραζόμενος διὰ μετοχῆς ἐκφῆται: «ἀλλὰ κε
ἐλπίστα ἰδὼν ἐπέθηκες θυμῷ» (ἐνθα τὸ
ἐλπίστα, ω 90, «ἐνθα ἔχ' ἄσπετος: ἐλπίστα
ἐλπίστος: ἐλπίστα μισοῦς» ἀν ὑπῆρχεν
ἡ ἀνάγκη: ἐλπίστα μισοῦς), ὁ ἐλπίστα
ἐλπίστος, κ 84, πρόβλ. Ε 22. 6.) εἰς
τὴν κατὰ τὸ φαινόμενον ἀνεξαρτήτου, ἐν
αὐτοῖς ἐκφραζόμενος: ἐκ τῶν ἀνωτέρω,
Γ 56 «ἀλλὰ μάλα Τρῶες: δευδμήμονες, ἢ
λαῖνον ἔσσο γιγῶνα» εἰ δὲ μὴ (ἦσαν
Τρῶες: μάλα δευδμήμονες) ὁ ἐνδεῶς λι-
πόμενος: ὁ ἐλπίστα: Ε 885 «ἀλλὰ μ' ὑπῆ-
ρχες: πόδες: ἢ τὰ κε θύρον αὐτοῦ πῆ-
ραγον» ἄλλως (εἰ μὴ δηλ. μ' ὑπῆρχε-
ι: πόδες) κτλ. Ἐνίοτε δὲ ἡ ὑπόθεσις περι-
έχεται ἐν τινι ἐπομένῃ ἐναντιωματικῇ προ-
τάσει καὶ νύ κεν ἀσκηθῇ: ἰκόμην ἐς πα-
λαιάν, ἀλλὰ με κῶμα—ἀπέωσα: τουτέστιν:
ἐκ κῶμα—ἀπέωσα, (ἀλλ' ἐπειδὴ με κῶμα
ἐκ κῶμα ἀσκηθῇ: ἰκόμην) ι 79 κ. ἀ. 2)
ἐν τῇ τὸ λεγόμενον εἶναι μὲν ἴδια τοῦ λέ-
γεται, ἀλλ' ἀναλόγως: τῶν περιστάσεων
ἐξ ὧν ἡ ἐλάσσονος βεβαιότητος προσδο-
κᾶται ἐκφραζόμενος, πιστεύω, θαρρῶ, βε-
βαίως, μετ' ἐνεστώτος: μόνον Ε 484 «τῷ
ἐλπίσται: ἀνὴρ γυναικὸν ἐνὶ μεγάροισιν
ἐλπίσται λιπέσθαι» διὰ τοῦτο, πιστεύω,
ἐλπίσται: κτλ. Ἀλλαχού δὲ τὸ κ' ἐκλήπτεον
ἐκ τῶν γ 255. ἢ διορθώθη νῦν ἡ ἐγκλι-
τικὴ δ 86 «ἐθέλωσι: ἀντὶ τοῦ ἐθέλει, α
ἐθέλει: ἀντὶ τοῦ ἀνώγει. Πρόβλ. καὶ
ἐν ἀρχῇ. 6.) μεθ' ἱστορικοῦ χρόνου,

*ἢ γὰρ μιν ζῶν γε κινήσει, ἢ κεν Ὀρέστης
κτείνεν. ἢ ὁ δὲ τὸν ἐφόνευσεν ὁ Ὀρ. (ἢ, πι-
στεύω, τὸν ἐφόνευσεν ὁ Ὀρ.), δ 546. (ἀλλ' ὁ
Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει καὶ ἀντὶ τοῦ κεν). Ἀλ-
λαχού δὲ τὸ κ' =καί, ὅσον Ν 734. Ἀλλὰ δὲ πάλιν
χωρὶς, ἐν οἷς φαίνεται ἡ τοιαύτη σύνταξις, ἀνάγον-
ται εἰς τὴν ἀνωτέρω μνημονευθεῖσαν περίστασιν
4) 6.), ὅσον «ἱππων ἐπιδότησας, οἷ καὶ τάχιστα
ἐκριναν μέγα νεκροί: πολέμοιοι» οἷ τινες: (ἱπποὶ) δὴ
νάνται (ὁ δὲ ἐδύνατο) τάχιστα νὰ ἀποφασίσαι: τὸν
μέγαν ἀγῶνα τοῦ πολέμου (ὅταν δηλ. δὸθῃ (ἐάν
ἐδόθη) περίστασις: εἰς αὐτοῦς), σ 263: ὡσαύτως
«ἢ γὰρ τοῦ γε θεοὶ κατὰ νόστον ἐθῆσαν, ὅς κεν
ἐλ' ἐνδοκῶς ἐφίλει» ὅς: ὁ δὲ μὲν ἡγάπα... (ἀν δηλ.
ἐπ' ἀνῆρχετο) ε 62 ἢ ν 206 ἢ τ 25. γ.) συχνῶς
μετὰ τοῦ μέλλοντος: α) ἐν αὐτοῖς ἐπὶ προ-
τάσει, «καί κα τις ὦδ' ἐρεῖ» ἢ ταῦτα, πιστεύω,
ὁ δὲ πῆ τις, Δ 476 κ. ἀ., «οὐδὲ κεν ἐς δεκάτου
περιτελλόμενος: ἐναιτοῦς: ἔλκε' ἀπαλλοήσεσθον»
Θ 405, «οὐδὲ καί τις μοι μύθον ἀτιμήσει» οὐδεὶς
βεβαίως, Γ 61, πρόβλ. Α 439, 523, Γ 438, Γ
262 κ. ἀ. β) ἐν ὑποθετικῇ προτάσει, «εἰ κ' ἐτι
σ' ἀφραίνοντα κινήσομαι» ἀν ἴσως, ἀν τυ-
χόν σ' εὖρω, Β 258, Ο 213: ἰσοδυναμῶς ἀρα τῷ
ἐάν μεθ' ὑποτακτικῆς: γ) ἐν τῇ ἐξηρητημένη ἐ-
ρωτητικῇ, «νόησον ἢ κεν μιν ἐρύσσει: ἢ (ἢ) κεν
ἔσσει: ἀν ἴσως ὁ δὲ τὸν σώσει, Γ 314, «φρά-
σσαι εἴ κεν νῦν ἐνηγάμεθ' ἀντιπύρροισι» π
238, πρόβλ. Φ 225, σ 524: ἐπὶ δὲ καὶ μεθ' ὑπο-
τακτικῆς συγχρόνως: (ἔτε τῷ μέλλοντι τῆς ὀρι-
στικῆς τότε ἰσοδυναμούσης): «τῷ οὐκ οἶδ' εἰ (ἢ)
κέν μ' ἀνέσει θεός. ἢ (ἢ) κεν ἀλώω» σ 265
(. Ἀλλ' ἐνταῦθα τινες διορθοῦσι τὸ ἀνέσει εἰς
εὐκτικ. ἀνέσει): δ) ἐν τοῖς ἀναφορικῇς λό-
γοις, τοῖς περαιτέρω τινι προσδιορισμῶν ἐκφῆ-
ρουσι, «παρ' ἐμοὶ καὶ ἄλλοι, οἷ καὶ με τιμή-
σουσι» οἷ τινες, πιστεύω (=βεβαίως), ὁ δὲ με τι-
μήσουσι, Α 475, πρόβλ. Γ 155, 297, «ἢ ἐτι χρο-
νὸς ἐπιδύσει: ὅς κεν τις οἶσει Τρώων» ἐν τυ-
χόν κτλ., Β 229, πρόβλ. Ψ 675, δ 80, κ 432
κ. ἀ.

Β.) Μεθ' ὑποτακτ. σημ. τὸ Κε γενοῦς: τὴν
ἐκ περιστάσεων μὲν, ἀναμενόμενων ἢ μὴ, ἐξαρ-
τώμενων, μετὰ βεβαιότητος ὡς: προσδοκώμενων
ὅθεν 4) ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, «τὴν μὲν ἐγὼ πέμ-
ψω, ἐγὼ δὲ κ' ἄγω» αὐτὴν μὲν ὁ δὲ πέμψω, ἐγὼ
δὲ παίρω: τότε (ἀρ' οὐ τὴν πέμψω) Α 184, «μὴ
μ' ἐρεθῇ, σχεδὴν, μὴ γωσαμένη σε μεθεῖναι, σὺ
δὲ κεν κακὸν οἶτον ὀλλαι» σὺ δὲ τότε βεβαίως:
ὁ δὲ γὰρ, Γ 417, πρόβλ. Α 433, Ε 235, Π 429,
α 396. Πανταχοῦ ἐνταῦθα ἐδύνατο νὰ τεθῇ καὶ
ὁ πρὸς τὴν ὑποτακτικὴν ἰσοδυναμῶς μέλλων τῇ
ὀριστικῇ. Ἀξία σημειώσεως: εἶναι ἐν τοῖς τοῖς
ἐναλλαγῇ τῆς ὑποτακτικῆς καὶ εὐκτικῆς, «ἀλλὰ
κ' ἐχθαίρησι, ἄλλον κε φιλοῖ» ἄλλον ὁ δὲ ἐμ-
καί, ἄλλον ὁ δὲ ἡγάπα, δ 692. 2) ἐν ἀναφορι-
κῇ: λόγοις, α.) οἷ τινες ἐκφῆρουσι περαιτέρω
τινα προσδιορισμῶν, καὶ τότε ἰσοδυναμῶς μετὰ τὸν

μέλλοντα τῆς ὀριστικῆς· (πρόλ. ἀνωτ. Α'), 2), γ'), c), «ἐπιθήσει φάρμαχ' & κεν παύσῃσι ὁδὸν αὐτῶν» τὰ ὅποια βεβαίως θά παύσῃσι, Δ 191, «σοὶ θωγὴν ἐπιθήσομεν, ἦν κ' ἐνὶ θυμῷ ἀσχάλης» 6 192, δ 756 κ. ἀ. Ὡσαύτως καὶ ἐν τοῖς δι' ἀναφορικῶν ἐπιρρήματων ἀναφορικοῖς λόγοις, «φραζώμεσθ' ὥς κεν μιν ἀρεσσόμενοι πεπιθώμεν» [ὅπως ἂν αὐτὸν πείσωμεν], τίνι τρόπῳ δυνάμεθα νὰ τὸν πείσωμεν, 1 412 κ. ἀ., «οὐτε τιν' ἀγγελίην στρατοῦ ἱλλυον ἐρχομένοιο, ἦν χ' ἔμιν ἀφα εἴπω» [ἦν ἂν ὑμ. σαφῶς εἴπω, ἢ, ὡς περ ταυτὸν, ὅπως ἂν ὑμὶν αὐτὴν σαφῶς εἴπω], τὴν ὅποιαν νὰ δυνήθῃ νὰ σᾶς εἴπω σαφῶς, 6 43. β.) ἐν ἀναφορικοῖς λόγοις, οἵτινες ἐπέχουσιν τόπον ὑποκειμένου ἢ ἀντικειμένου, σημ. τὸ Κέ (ὡς καὶ τὸ Ἄν Β'). 2) ἀοριστολογίαν, τούτεστιν ὅτι τὸ λεγόμενον δὲν λέγεται περὶ ἐνὸς ὠρισμένου προσώπου ἢ πράγματος, ἀλλὰ περὶ παντός ὁμοειδούς ἀορίστως, «ὅς δέ κ' ἀπὸ ὧν ὀλέων ἕτερ' ἄρμαθ' ἔκται, ἔγχει ὀρεξάσθω» [ὅς δ' ἂν κτλ.], Δ 306, «ὅς καὶ θεοὶ ἐπιπείθεται, μάλ' αὖτ' ἔκλυον αὐτοῦ» [ὅς ἂν πείθεται, εἰάν τις πείθεται], ὅστις πείθεται κτλ., Α 218, Β 391 κ. πλχ. Ἐν δὲ ταῖς ἐξῆς φράσεσι «ἦ καὶ μοι νεμεσήσεται ὅτι κεν εἴπω», «ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεται ὅτι κεν εἴπω», Ε 421, α 158, 389 κ. ἀ., «οὐ τοι ἀπόδλητον ἔπος ἔσεται ὅτι κεν εἴπω» Β 361, «μὴ κεῖθε νοήμασι ὅτι κέ σ' εἴρωμαι» θ 548 κ. ἀ., τὸ ὅτι κε δὲν ἐκφράζει ἀοριστολογίαν· ὅ,τι καὶ ἂν σοι εἴπω, ὅ,τι καὶ ἂν σε ἐρωτήσω, ἀλλ' ἀναφέρεται εἰς ὠρισμένον τι, ἐν τοῖς ἐξῆς ἐξακριβούμενον, σημ. λοιπόν· ὅ,τι θά σοι εἴπω, καὶ ἔχει καθαρὰν μέλλοντικὴν σημασίαν. 3) ἐν χρονικαῖς καὶ αἰτιολογικαῖς προτάσεσιν, «ἐπεὶ κε, ὅφρα κε κτλ.» Ἰδ. τοῦς προσήκοντας συνδέσμοις. 4) σπανίως ἐν τελικοῖς λόγοις διὰ τοῦ ἵνα ἐκφερομένοις, μ 156 (συνγόντων ἐν τοῖς διὰ τοῦ ὅφρα). 5) ἐν ἐξηρημέναις ἐρωτήσεσιν ἐκφράζει ὅ,τι ἢ ὁ μέλων τῆς ὀριστικῆς, «φρασσομένθ' ἦ κε νεώμεσθ' ἐφ' ἡμέτερ' ἦ (ἦ) κε μένωμεν» ἂν θά . . . ἦ ἂν θά, 1 619. «εἶδομεν ὅσποτέρῃ κεν Ὀλύμπιος εὖχος ὀρέξῃ» εἰς ποῖον . . . θά ὀδῃ, Χ 130, πρόλ. θ 533, καὶ ἐναλλασσομένης τῆς ἐγκλίσεως, «ἦ κε φέρῃσι (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' ἐκ παλμψήατος τινὸς ἀντιγράφου ἐξέδωκε· φέροιτο) μέγα κράτος, ἦ κε φερόμην» Σ 308.

Γ') Μετ' εὐκτικῆς ἐκφράζει τὸ Κέ, ὡς καὶ τὸ Ἄν. ἐννοίαν καθαρῶς ὑποκειμενικὴν, τούτεστιν ἐν τῇ διανοίᾳ τοῦ λέγοντος μόνον ὑπάρχουσιν καὶ κατὰ τὴν γνώμην αὐτοῦ ἐκφερομένην. Ὅθεν τίθεται 1) εἰς τὴν ἀπόδοσιν ὑποθετικῶν λόγων, «εἰδὲ σύ—ὥμὸν βεδρώθεις Πρίαμον, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο» θά κατέπαυες ἢ ἤθελες καταπαύσθαι, Δ 35 κ. ἀ. Πολλὰκις δὲ καὶ μὴ τιθεμένης ῥήτης ὑποθέσεως, ἀλλ' εἴτε διὰ τινος ἐπιρρήματος ὑποδεικνυμένης, ὅσον «τῇ (=τότε, εἰ δὲλ. τοῖς πᾶσιν ἐνὶ στήθεσσι θυμὸς γένοιτο)

κε τάχ' ἡμῶσι πόλις» Δ 290 κ. ἀ., «ἐν πλῶ· ἐκ τῶν ἀνωτέρω ἐξυπακουόμενης, ὅσον γάρ κεν ἔλοις πόλιν εὐρυάγειαν» Β 29 ὅθεν πολλάκις ἐν ἀπολύτῃ λόγῳ, ἵνα ἐκφράσῃ τὸν ριζομένον αὐτοῦ ὡς καθαρὰν γνώμην τοῦ γόντος, «φάϊς κεν» δύνασαι νὰ εἴπῃς, καὶ πιστεύω, Γ 220 κ. πλχ. Ἐνίοτε δὲ ἐκφράζει πτωτέρα τινὰ προσταγὴν «τλῆθι» =τλῆθι, Δ 94, ἦ καὶ εὐχὴν, «ὥς κέ σι γὰρ χάνοις» Ζ 281. Πρόλ. καὶ εἰ γὰρ 1) ἐντός ἀναφορικῶν λόγων, περαιτέρων τινος ῥόντων προσδιορισμόν, ἀποτελεῖ τὴν ἀπὸ ἐξυπακουόμενης τινὸς ὑποθέσεως, «οὐτὶς Τρώων τόσσον μέλει οὔτε κασιγνήτων, οὐ πολὺς τε καὶ ἐσθλοὶ ἐν κοινήσι πέσοιεν» δηλ. κυριωθῇ ἡ Τροίη, Ζ 453, 6 23, 1 κ. ἀ. 3) ἐν πλαγίαις ἐρωτήσεσιν «Ζεῦ, ποῦ τόγε οἶδε—εἰ κέ μιν ἀγγείλαιμι ἰδὼν 120, κ. 144. 4) ἐν τῇ ὑποθέσει τῶν ὑποκείμενων λόγων, «τὸν κέν τοι χάρισται πατὴρ ρεῖσι' ἄποινα, εἴ κεν ἐμὲ ζωὴν πεύθοιτο» Ζ πρόλ. Ε 273, 1 362, 6 76 κ. ἀ.

Δ') Μετ' ἀπαρεμφάτου μόνον Χ' «ἐμοὶ δὲ τότ' ἂν πολὺ κέρδιον εἴη ἀπ' Ἀχιλλῆα κατακτείναντι νέεσθαι ἢ κεν αὐτὸν σθαι εὐκλειῶς πρό πόλῃς» ἢ (ἂν τοῦτο δὲν νῆ) ἐγὼ αὐτὸς νὰ ἐπιπτον πρό τῆς πόλεως ἐνταῦθα ἐπαναλαμβάνεται πρό τοῦ ἀπαρφ. τὸν παρὰ τὴν λογικὴν καὶ συντακτικὴν ἀκρίβειαν διατηρηθῇ ὁ δυνητικὸς χαρακτὴρ τοῦ καὶ ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν).

Ἐπαναλαμβάνεται δ 733 ἐξ., «τῷ κε μὴ κεν ἔμεινε—ἦ κέ με τεθνηκυῖαν ἐνὶ μεγάρῳ ἔλειπεν».

Περὶ τῆς θέσεως τοῦ μορίου σημειωτέον ἂν ἢ ἀνήκει κυρίως εἰς τὸ ῥῆμα, συνήθως τάσσεται, ὡς καὶ τὸ Ἄν. εὐθὺς κατόπιν τῶν νητικῶν καὶ ἄλλων μορίων, ἐπιρρήματων, τμηματικῶν λέξεων καὶ ἀντωνυμιῶν.

ΚΕΛΑΝΕ [-ν], οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Κέου, ὁ Τζήνιος, Β 847.

ΚΕΛΩ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (2 κείω), ἀν. ἐκάσας, ἐπικ. σσ, παθ. παρακείμ. κεκέσμαι, ἀν. ἐκάσθην· σχίζω, διασχίζω, ὅσον ἐ 418, «ὄρεα» Π 347, Γ 161, συντρίβει τοῦ κεραυνοῦ, ε 432, η 250. Παθ. «κεῖνθα κεάσθη» διεσχίσθη εἰς δύο, Π 412, Γ 387.

ΚΕΛΩ, τό, ποι. μόνον κατ' ὄνομα. καὶ ἀντὶ τοῦ συνηρ. ΚΗΡ (ὅπ. Ἰδ.), καρδία, Β 212.

ΚΕΛΑΤΑΙ, ΚΕΛΑΤΟ, ἐπικ. ἢ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐκείντο ἐκ τοῦ ΚΕΙΜΑΙ.

ΚΕΒΡΥΝΙΟΣ, ἴη, ἰον, ὁ κάτοικος τῆς Ἐρῆνος, πόλεως Αἰολικῆς, Ἐπιγ. 10.

ΚΕΒΡΙΟΝΗΣ, οἱ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τοῦ Ἐκτορος, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονεύεται, Θ 318, Σ 738 ἐξ.

ΚΕΔΑΝΝΥΜΙ [-ν], ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σκεδάννυμι, ἐκέδασα, ἐπικ. σσ, παθ. ἐκέδα· διασκέδαζω, διασκορπίζω, «κύνες, γάρ» Ρ 283, 285, γ 131, ε 212. Παθ. «κεδασθείσης ὁσμίνης» ἀραιωθείσης τῆς οἰκίας, Ο 328, Π 306, πρόλ. Ν 739. β.) σπαρτὶ πραγμάτων, διασπῶ, διαλύω, «γενομένη» Ε 88. (Ὁ ἐνεστ. παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκειται ἐν τῷ ποσειδωνίῳ, τίθεται μόνον ὅπου ἔστιν ἀντιπαρὰ τὸν ἑτερον σκεδ.). γ.) ἀν. ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας. ἐν τῇ σταθερῇ φράσει» εἰδύτα· πιστῶς· φρονούσα, πιστὴν ἐχούσα, πιστή, α 428, τ 346. 2) ἐν τῇ ἐκείν, ὅν, ποι. (κῆδος), ὑπερθ. κεδνότατος, 1) Ἐνεργ. ἐπιμελής, προσεκτικὸς ἀδελφ.· προνοητικὸς, φρόνιμος, πειρημένος, ἐπίθ. θεραπεύων, ἀμφιπόλων ἢ ἐλπίδους ὑπηρετῶν, α 335, ε 170 κ. πλχ. «οὐδ' ἄνευ οὐσίας.

πτερνιστήρ, δι' οὗ πτερνίζονται, κεντοῦνται οἱ πτερνιστῆρες. ἢ ἡ μάστιξ ἢ εἰς κέντριν ἀπολήγουσα (κατὰ τὸν Οὐδυσσιον).

ΚΕΝΤΩΡ, ΟΡΟΣ, ὁ, ἐπ. (κεντέω), κεντητής, κεντητής, ἢ πτερνιστήρ, ἢ πτερνιστῆς, ἐπὶ τμητικῶν τῶν Καδμείων καὶ Τρώων ἢ Δ 391, Ε 402.

ΚΕΝΟΜΑΙ, ἐπ. καὶ ἴων. ἀντὶ τοῦ κεῖμαι, ἐξ οὗ τὸ κέονται, ἴδ. ΚΕΙΜΑΙ.

ΚΕΡΑΪΝ [..], ἴων. (συγγ. τῷ κέρω). 1) καταστρέφω, ἐρημύνω «πολὺν» Π 830, Ω 245 κ. α., τῆς ὁδ. μόνον Θ 516. «σταθμούς» Ε 557, Π 752, «θαλάμους» Χ 63. 2) ἐπὶ ἐμφύλων, φονεύω, σφάζω, Β 864, Φ 429.

ΚΕΡΑΪΣΤΗΣ [..], οἶ, ὁ (κεραῖζω) καταστροφεύς, ληστής, μόνον ἴ. Ἐρμ. 336.

ΚΕΡΑΙΩ, ΚΕΡΑΪΩ, ἴδ. ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ.

ΚΕΡΑΜΕΥΣ [..], ἐπ. ἴων. ἥος, ὁ (κέραμος), κεραμεύς, «κεραμιδεύς, σταμνεύς», Σ 604, ἴ. Ἐπ. 14, 4, 12.

ΚΕΡΑΜΙΟΣ [..], ἴδ. ἴων. (κέραμος) ἴων. ἀντὶ τοῦ κεράμειος, «κεραμιδένιος», πηλινός, Ἐπ. 14, 14.

ΚΕΡΑΜΙΣ [..], ἴδ. ἴων. (κέραμος), κεραμεικὸν ποίημα, οἷα ἡ ἐπιγραφή τοῦ 44^{ου} Βυζαντινοῦ.

ΚΕΡΑΜΟΣ [..], ὁ (ἔρα), «πηλός, χθώμα», ἐπομ. πᾶν ἐξ ὁπτις γῆς ἀγγεῖον, Ι 469. 2) εἰρκτή, δεσποτική, «φυλακή», κατὰ τὴν διάλεκτον τῶν Κυπρίων, ὡς λέγει ὁ Σχολ., εἴτε διὰ τὸ σχῆμα, εἴτε διότι ὁ ἀπαγόμενος εἰς τὸ δεσποτικὸν ἐφυλάττετο ἐν αὐτῷ ὡς ἐν ἀγγεῖῳ, «χαλκὴν ἐν κεράμῳ» Ε 387.

ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ [..], ἔτερ. ἐπ. τύπος ΚΕΡΑΝ καὶ ΚΕΡΑΙΩ, καὶ ἕτερος προσέτι ποι. ΚΙΡΝΑΝ καὶ ΕΙΡΝΥΜΙ, ἄπ. ἴδ., ἀόρ. α. ἐκέρασα, ἐπ. σσα, μέσ. ἀόρ. α. ἐκέρασα, ἐπ. σσ. Ἐκ τοῦ ἐνεργ. ἐνεστ. κεράω ὁ Ὀμ. μεταχειρίζεται τὴν μετοχ. κεράωντας, ω 364, ἐκ δὲ τοῦ κεραῖω τὴν προστ. κέραιε, Ι 203. Ἐκ δὲ τῆς μέσης φωνῆς ἐνεστ. τῆς ὑποτ. κέρωνται, Δ 260, ὡς ἐκ τοῦ κέραμαι κατὰ τὸν Βούττι. (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' τονίζει κατὰ τὸν Εὐστ. κεράωνται), τῆς προστ. κεράσθε ἐπ. ἀντὶ τοῦ κεράσθε, γ 332, παρατατ. κεράωντο ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκέρωντο, θ 470. 4) Ἐνεργ. κερνῶ, συγκινῶ, μιγνύω, «ἀνακατώνω», ἴδ. ὡς οἶνον ἢ ὕδωρ ἢ ἀποτελεῖ τὸ «κρασί» (ὁ ε. κυρ. μὲν οἶνος ὕδατι κεκραμένος, ἐν δὲ τῇ καθομιλ. γ γένει=οἶνος), «νέκταρ, οἶνον» ε 93, ω 364. 5) ἔτερ. κερνῶ καὶ ψυχροῦ, ἵνα λάθῃ τὴν πλεονασμ. ἀπαιτούμενην θερμότητα, κ 362. 6) Μέσ. κερνῶ δι' ἐμαυτὸν, πρὸς χρῆσιν χόλου, «οἶνον ἐνὶ κρητῆρι» Δ 260, «οἶνον» μόταπα 332, θ 470, υ 253, «κρητῆρα οἶνον» μένη 332, θ 470, υ 253, «κρητῆρα οἶνον» ἐπὶ τῆς γεν. η 479, ν 50, σ 423. Πρὸς. ἀνακνύμι.

ΚΕΡΑΟΪΟΣ [..], ὄν, ἐπ. (κέραι, ξέω), κέ-

ρατα ξέων, κατεργαζόμενος, κερδοσύνῃ, κερδοσύνῃ, «τέκτων» Δ 410, κερδοσύνῃ, ἢ, ὄν, ἐπ. κερδοσύνῃ, λαφός» Γ 24, Δ 475, Ο 271, Π 158, «ερδοσύνῃ» δ 85.

ΚΕΡΑΣ, τό, γεν. ἐπ. κέραος, δοτ. κέρα (Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κέραι), ὄνομα πηλῶν, γεν. κέραων, δοτ. κέρασι, ἐπ. κέρασιν, α τοῦ κέρα εἶνε συνήθ. βραχύ). 1) τὸ κέρα, «κέραιον», πρὸ πάντων τῶν βοῶν, Κ 290, 439. ὡς σύμβολον τῆς στερεότητος καὶ ἀσπίδος, τ 212. 2) κέρα, ὡς ὕλη τεχνουργημάτων, 563, 566. ὁδὸν μετωνομασθεῖς πᾶν τὸ ἐκ ρατος κατεργασμένον, οἶον α.) τόξον, ρ 3, «κέρα ἀγλαῖα» ὁ δὲ (μόνον) τὸ τόξον σφηνωμένον, λαμπρὸς, Δ 385. (Ὅπως τινὲς τῶν τέρων κατὰ τὸν Ἀρίστην. Ἡ δὲ τοῦ Σχολ. ἐρμηνεία, καθ' ἣν γράφεται μὲν πληθ. κέρα, ἐννοεῖται «ἐμπλοκή, τὸ γένος (τῆς κόμης) εἰς κέρατος τὴν ἀναπλεκόμενον», εἶνε παντάσῃν ἀλλοτρίαν Ὀμ.) β.) τὸ κέρα, τὸ παρὰ τὸ ἀγκιστρ. κατὰ τὸν Ἀρίστην. κεραιήν τις σύριγξ, π. βάλλουσα τὸ σχοινίον ἐκεῖ ὅπου προσδένεται τὸ ἀγκιστρ. ἵνα μὴ τυγὼν ἀποκοπῇ τοῦτο τῶν ἰχθύων, Ω 84, μ 253.

ΚΕΡΑΙΝΟΣ, ὁ, κεραυνός, «ἀστραπεύς» (=ἀστραποπέλεκτος) καὶ «ἀστραπή» (κατὰ τὸν ἴδ. 433, ε 128 κ. α.).

ΚΕΡΑΪΩ, ἴδ. ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ.

ΚΕΡΑΛΙΝ (κέρδος), ἀόρ. ἐκέρδινα, «κερδίζω, κερδίζω», Ἐπ. 14, 6.

ΚΕΡΑΛΕΟΣ [..], ἢ, ὄν, πᾶν ὅ, τι φέρει κέρδος, ἐπικερδής, ὠφέλιμος, «βουλή» Κ 30, ὁδὸν πονηρός, δόλιος, «μύθος» ζ 148, «μα» θ 548. ἐπὶ ἀνθρώπων, κερδοσκόπος, νηρός, πανούργος, σοφός, ν 291, ο 561.

ΚΕΡΑΛΕΟΦΡΟΝ [..], ὄν, ἐπ. (κερδ. φρον. ὁ κερδαλέα φρονῶν, πανούργος, δόλιος, Α 449, Δ 339.

ΚΕΡΑΛΩΝ, ὄν ἐπικ. συγκρ. καὶ ὑπερβ. κέρως, ἢ, ὄν, ἐκ τοῦ κέρδος, ἐπικερδέστερος, ὠφελιμώτερος, συμφορώτερος, μόνον ἐν οὐδ. Γ 41, 6 74 κ. α.—Τὸ ὑπερβ. ὁ πονηρὸς, πανουργός, δολιγός, 2 13.

ΚΕΡΔΟΣ, ΕΟΣ, τό, 1) «κέρδος», ὁφελος, 225, π 311 κ. α. 2) ὠφέλιμος, μνηστῆρ, σύμφορόν τι τέχνημα, πονηρία, συγκρ. πηλ. Ψ 515, «κέρδεα εἰδέναι» εἰ εὐρεῖ τεχνήματα πονηρία. Ψ 322, 709, «κέρδεα νῦν ἐνὶ φρεσὶ» σ 216, φ 440. ἐπὶ κακοῦ, πονηρὸς, πανουργία, 6 88, «κακὰ κέρδεα» φ 39 (κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ ἔρπον, ἔρπον· κατὰ τοὺς δὲ ἐκ τοῦ κέρπον).

ΚΕΡΔΟΣΥΝΗ [..], ἢ, ἐπ. (κέρδος), πονηρὸς, δολιγός, πανουργία, μόνον κατὰ δοτ. ἐπὶ. «κερδοσύνη» δολίως, πανούργως, Χ 451, ζ 30.

ΚΕΡΚΙΣ, ἴδ. ὄν, ἢ, ῥάβδος, τις ἐκ τῶν ἄνω πρὸς ἄνω κινουμένη (κατὰ τὴν ἀρχαίαν ὑφαντικήν, καθ' ἣν οἱ στήμονες ἐστήνοντο ὀρθοί, καθέως καὶ κρούουσα μεταξὺ τῶν στημόνων τὸ ὑφάσμα, ἢ μετέπειτα καὶ μέχρι τοῦ νῦν καλούμενη πλάτη, Χ 448, ε 62. Τινὲς τῶν παλαιῶν τεχνικῶν ἐννοοῦσι τὴν νῦν λεγόμενην Δατ. «κέρκιν», δι' ἣς εἰσφύεται μόνον τὸ ὑφάδιον τοῦ στήμονος. (Ἐτυμολ. πιθανῶς ἐκ τοῦ ΚΕΡΚΗ).

ΚΕΡΚΙΣ, ἴδ. ΚΕΙΡΩ.

ΚΕΡΤΟΜΕΩ, μάλλον ποι. (κέρτομος), [δάνων], ὡπτις, «πειράζω», περιπαίζω, ὀνειδίζω, ἴδ. π 87, σ 350, συγχρότητα μετὰ τοῦ κέρτομος» ε 323, η 17 κ. α., «κερτομέων ἀγορεύει» Β 256, θ 153 κ. α. ἴ. Ἐρμ. 56 (πρὸς. ΚΕΡΤΟΜΟΣ) ἐν γένει πειράζω, ἐρεθίζω, «σφίγγω» Π 261.

ΚΕΡΤΟΜΙΗ [..], ἢ, ἐπ. (κερτόμιος), σκώμμα, «πειράγμα», λόγος ἐγγικτικός, ἢ δηκτικός, μόνον κατὰ πληθ. Γ 202, 443, υ 263.

ΚΕΡΤΟΜΙΟΣ, ἴδ. ἴων. ποι. δηκτικός, σκωπτικός, «πειρακτικός, ἐγγικτικός» μόνον ἐν τῇ κερτ. ἔπεα Δ 6, Ε 419 κ. α. ἔτι δὲ καὶ ὡς «κερτόμια» πειράγματα, Α 539, ε 474.

ΚΕΡΤΟΜΟΣ (κέρπ, τέμνω), κυρ. κόπτων ἢ πληγῶν τὴν καρδίαν, ἐπομ. σκωπτικός, φιλοψύμων, «πειρακτικός», ἴ. Ἐρμ. 338. (ἵ. ὡς ἐπὶ ἐτυμολόγοι, ἀμφίβολον ἂν ὀρθότερον εἴ τοῦ παλαιού, δὲν παραδέχονται τὴν σύνθεσιν τῆς λ., ἀλλὰ διὰ παραγωγῆς ἀνάγουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ῥήμα κέρω, οἰοῦνται ὁ δάνων καὶ τῶν καὶ σχίζων).

ΚΕΡΤΩΝΤΑΙ, ΚΕΡΩΝΤΟ, ἴδ. ΚΕΡΑΝΝΥΜΙ.

ΚΕΡΤΩΤΑΙ, ἴδ. ΚΕΙΜΑΙ.

ΚΕΤΩΣ, ἢ, ὄν (κεν-, κεντέω)=κεντητός, «κεντημένος» (διὰ τῆς βελόνης), πεποικιλμένος, «ἡμῶς» ἢ κεντητὴ ζώνη (τῆς Ἀφροδίτης μετέπειτα ὡς οὐσιαστ. μόνον κεστός λεγεται, Ο 214 κ. α.).

ΚΕΥΘΩΝ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΚΕΥΩ, μόνον Γ 453 κ. α. ΚΕΥΟΜΟΣ, ὁ, ἐπ.=ΚΕΥΟΜΗΝ, «ἐκ κευθῶν» Ν 13.

ΚΕΥΟΜΗΝ, ἄνθρωπος, ὁ, ποι. (κεύθω), τόπος κευθόμενος καὶ νᾶ κρύψῃ δυνάμενος, «γωνιά, πα, κρυψάνα», φωλεός, ν 367. «κευθόμενος» λέγονται οἱ συφεοὶ ἢ εὐναὶ τῶν ἰων, κ 283.

ΚΕΥΘΩΣ, ΕΟΣ, τό,=τῷ προηγ., μόνον ἐν τῇ πληθ. «ὕπὸ κεύθεσι γαίης» εἰς τὰ βάθη γῆς, τὰ καταχθόνια, περὶ τῆς κατοικίας Ἀδου, Χ 482, ω 204.

ΚΕΥΩ, ποι. μέλ. κεύσω, παρὰ κ. κέυθα, ἀόρ. κεύθω καὶ ἀναφ. κέυθω, καὶ τοῦ ἐπικῶς ἀναφασμένου ἢ ὑποτ. κεύθω, ζ 303. Ὁ παραφραστικὸς ἐπὶ ἐντὸς τοῦ κεκρυμμένου, κρύπτω, Χ 448, ε 348. 4) ἀποκρύ-

πτω, κρύπτω τι, «δάκρυα» τ 219, περιλαμβάνω ἐντὸς μου, τινά, ζ 303. ἴδ. ἐπὶ τεταμένον νεκρῷ, «ὅπου κόβει γὰρ» ὅπου τὸν ἐκρυψεν ἡ γῆ, γ 16. ὁδὸν παθ. «κευθεσθαι Ἀτῆ» Ψ 244. β.) κρύπτω τι ἐν ἐμαυτῷ, κρατῶ μυστικόν, ἀποσιώπων, «νόψ» Α 363, «ἐνὶ φρεσὶ» Ι 313. μετ' αἰτ. «μῆτιν, νοήματα πατρός» γ 18, ψ 30 κ. α., «οὐκέτι κεύθετε θυμῷ βρωτῶν οὐδὲ ποτῆτος» δὲν κρύπτετε πλέον ἐντὸς σας τὸ φαγεῖ καὶ τὸ ποτῆν, τὸ ὅσοιον δηλ. ἐφάγετε ἐν ἄλλαις λέξεσιν ἀποδεικνύετε ὅτι τοσοῦτον ἐφάγετε καὶ ἐπίστε, ὥστε δὲν δύνασθε νᾶ κρατήσετε τὸν ἑαυτὸν σας, σ 406, «τινά τι» κρύπτω (ἀπό) τινός τι, δὲν ἀνακοινῶμαι εἰς τινά τι, γ 487, ψ 273.

ΚΕΦΑΛΗ, ἢ, κεφαλῆς ὡς ἐπ. γεν. Α 350, ὡς δοτ. Κ 30, «κεφαλῆ, κεφάλι», ζῶν τε καὶ ἀνθρώπων, Ὀμ. πηλ., «καὶ κεφαλῆς» κατὰ κεφαλῆς, εἰς τὴν κεφαλὴν, Σ 24, «ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς» ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν, Ψ 169, «ἥρπεν ὅσον κεφαλῇ χάδε φωτός» ἐφώναξεν ὅσον χωρεῖ ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου, ὁ ε. ὅσον δύναται ἄνθρωπος νᾶ φωνάξῃ, Δ 462, πρὸς. τὸ Γαλλ. crier de toute sa tête ἢ à pleine tête, «οὐδὲ πῶ Ἀτρεΐδην ἔπος ἔκλυον αὐδῆσαντος ἐχθρῆς ἐκ κεφαλῆς» ἐνθα ἡμεῖς οἱ νεώτεροι θά ἐλέγομεν: ἐκ τοῦ ἐχθρικοῦ στόματος, Π 76. ἴδ. α.) ὡς τὸ οὐσιωδέστατον μέλος τοῦ ἀνθρώπου, τίθεται ἀντὶ τοῦ προσώπου αὐτοῦ, ὡς καὶ τὸ «κάρη, δέμας», Α 55, Π 77 κ. α. «τὸν τῶν ἴσων ἐμῇ κεφαλῇ» ἴσα μὲ τὸ ἐαυτοῦ μου, ἴσα μὲ τὸ κεφάλι μου, Σ 82, α 343. ὁδὸν καὶ ὄρκος κατὰ τῆς κεφαλῆς (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη, «εἰς (μὰ) τὸ κεφάλι μου») Ο 39. ὡς προσφώνησις εὐμενής, «φίλη, ἡθεῖη κεφαλῇ» Θ 281, Ψ 94. β.) ὡς ἔδρα τῆς ζωῆς, ζωῆ, «ἀπέτασαν σὺν κεφαλῇσιν», ἐπλήρωσαν μὲ τὰ κεφάλια τῶν, μὲ τὴν ζωὴν τῶν, Δ 462, Ρ 242, «καταθέμενοι κεφαλῆς» διακινδυνεύσαντες τὰς κεφαλὰς τῶν, (ἐν τῇ καθομ. «ἐβ' αὐτὸν τὰ κεφάλια τῶν») 6 237, «ἐμῇ κεφαλῇ περιεβόη», «φοβοῦμαι διὰ τὸ κεφάλι μου», περὶ τῆς ζωῆς μου.

ΚΕΦΑΛΛΗΝ, ἦνος, ὁ, πληθ. Κεφαλῆνες, οἱ ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς, κάτοικοι τῆς Σάμης, Ἰθάκης, Ζακύνθου, Δουλιχίου καὶ μέρους τινός τῆς ἡπειρωτικῆς παραλίας. Β 631, υ 210, ω 355, 377. Μετέπειτα δὲ μόνον οἱ κάτοικοι τῆς νήσου Κεφαλλήνης («Κεφαλλωνίαι»), «Κεφαλλωνίης».

ΚΕΣΑΝΔΑ, ἴδ. ΚΑΝΔΑΝΔΑ.

ΚΕΣΑΡΗΕΜΕΝ, ΚΕΣΑΡΗΕΜΑΙ, ΚΕΣΑΡΗΗΣ, ΚΕΣΑΡΟΙΑΤΟ, ΚΕΣΑΡΟΝΤΟ, ἴδ. ΚΑΙΡΩ.

ΚΕΣΑΡΙΕΜΕΝΟΣ, ἢ, ὄν, ἴδ. ΚΑΡΙΖΟΜΑΙ.

ΚΕΣΑΡΩΜΑΙ, ἴδ. ΚΟΛΩ.

ΚΕΣΡΗΜΕΝΟΣ, ἢ, ὄν, ἴδ. ΚΡΑΩΜΑΙ.

ΚΕΣΥΜΑΙ, ἴδ. ΚΕΩ.

ΚΕΩ, ἔτερ. ἐπ. τύπος τοῦ ΚΕΙΩ, ὅπ. ἴδ.

ΚΗΑΙ, ΚΗΑΙ, ΚΗΑΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΚΑΙΩ.

ΚΗΑΙΩΣ, ὄν, ποι. (κῆδος) ἐπ. δὲ καὶ ΚΗΑΩΣ,

φροντίδος ἄξιος, περισπούδαστος, ἀγαπητός, περὶ οὗ κηδεταί τις, Γ 294†, (ἐνθα τινὲς ἀτόπως ἐρμηνεύουσιν: ἄξιος ὑφ' ἡμῶν νὰ κηδευθῇ). Τὸ δὲ «οἷσι κηδεός ἐστι νέκυς», Ψ 460†. ὑπὸ μὲν τῶν πολλῶν ἐρμηνεύεται, ὥσπερ ἐπὶ «κηδεός» = κηδεῖος (παθῆτ. τοῦ κηδεμών), ἢ κατὰ τὸν ΓΜ. Οὐόσιον: εἰς οὗς ἀνήκει ἡ περὶ τοῦ νεκροῦ φροντίς: τινὲς δὲ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν ἐκλαμβάνουσι τὸ «κηδεός» γεν. τοῦ κηδός ὅς ἐρμηνεύουσιν: εἰς οὗς ὁ νεκρὸς εἶνε φροντίδος (ἔργον δηλ. ἡ ἄξιος): βεβαιωμένη ἐρμηνεία! Τὸ ὑπερθ. εἶνε κηδιστος, ὅπ. ἰδ.

ΚΗΔΕΜΩΝ, ὄνομα, ὁ (κηδέω), ὁ ἔχων τὴν φροντίδα τινός, ἐπιμελητῆς, ἐπιτροπός: ἐν δὲ τῇ ἰλ. Ψ 463, 674 «κηδεμόνες» λέγονται οἱ νεκροθάπται.

ΚΗΔΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ὑπερθ. ἐκ τοῦ κηδός σχηματισθὲν, κατὰ δὲ τὴν σημ. ἀνῆκον εἰς τὸ ἐπίθ. **ΚΗΔΕΙΟΣ**, μάλιστα περισπούδαστος, φιλτατος, Ι 642, κ 225. ἐπὶ δὲ καὶ θ 583, ὅπου δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ συναποδοθῇ εἰς τὴν λ. καὶ ἡ ἐννοία τῆς στενῆς συγγενείας.

ΚΗΔΟΣ, ἑορ, τό, 1) φροντίς, μέριμνα, θλίψις, λύπη, «τῶν ἄλλων οὐ κηδός» χ 254, «ὅς ἐμῷ ἐνὶ κηδεσ θυμῷ» ὅσας λύπας ἡ «βάσανα» ἔχει ἡ ψυχὴ μου, Σ 53, «κηδεα θυμοῦ» λύπας τῆς ψυχῆς, ε 197· διάφορον τοῦ «ἄχους» δ 108. Ἰδίως πένθος, λύπη διὰ τὸν θάνατον φίλου ἀνθρώπου, Δ 270, Ε 156, Ν 464, Σ 8 κ. ἀ. 2) ὅ,τι προξενεῖ φροντίδα, λύπη, δυστύχημα, συμφορὰ, κακόν, πάθημα, δεινοπάθημα, Ο 245· ὅ μάλιστα κατὰ πληθ. Α 445, Ι 592, α 244 κ. ἀ.—Τὸ «εἴπερ τίς κηδός ἐκάνει» Ν 464 ἐρμηνεύεται ὑπότινων κατὰ τὴν μεταγενεστέρην σημ. τῆς λ. τὴν τῆς συγγενείας: ἂν ἡ συγγένεια (τὸ συγγενικὸν αἰσθημα) σὲ κατέλαβε, σὲ κινεῖ. Ἀλλὰ τοῦτο εἶνε τὸ μόνον γωρίον, ἐν ᾧ ἡ τοιαύτη σημ. ἀρμόζει: (ἢ διὸ δυνάμεθα κάλλιστα νὰ ἐρμηνεύωμεν εἰς τὴν ἀνωτ. σημ. 1) ἐν τέλει). Ὁ Φαῖσις ἀκολουθεῖ συμβολιστικὴν τινα ὁδὸν ἐρμηνεύων: λύπη διὰ τὸν ἀποθανόντα συγγενῆ. Ἐκ τούτου τὸ

ΚΗΔΩ, ποι., μέλ. κηδήσω, μέσ. μέλ. κεκαδήσομαι, Θ 353 (ὅπερ τινὲς εἰς τὸ κλῶμαι ἀνάγουσι) θαμιστ. παρτατ. κηδέσκετο, χ 358. 1) Ἐνεργ. μόνον ἐπ. ἀ.) ἐμβάλλω τινὰ εἰς φροντίδα, λυπῶ, [ἀνῶ], θλίβω, Ι 615, Ω 240, 542· β.) συχνότερον ἐπὶ σωιατικοῦ πόνου, «κηδε θυμόν» ἔθλιβε τὴν καρδίαν (ὁ σωματικὸς πόνος) Ε 400, Α 458· ὅθεν βλάπτω, στενοχωρῶ, καταστρέφω, φθείρω, «θεοὺς τό οἷσι» Ε 404, «μῆλα, οἶκον» Ρ 550, φ 9.

2) Μέσ. ἀ.) ἐμφροντίς, περιλυπός εἶμαι, μεριμνῶ, λυποῦμαι, θλίβομαι, πάντα κατὰ μετοχ. Π 516, καὶ μάλιστα ἐν τέλει πτίχου «κηδόμενός, -ἐνη (κτλ.) τε» ἢ «κηδόμενά: κτλ. περ» Α 196, γ 240 κ. ἀ. β.) φροντίζω, μεριμνῶ, περὶ τίνος, μετὰ γεν. Α 56, Ζ 55,

Θ 353 κ. πληγ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «φλῶ», 204, γ 223 κ. ἀ. «βιότοιο» ε 4. (Ὁ β. ἀ. κέκαδον καὶ ὁ μέλ. κεκαδήσω ἀνάγονται εἰς κλῶμαι).

ΚΗΕΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔΚΗΕΝ, ἰδ. κλίη.

ΚΗΕΙΑ [·-], ποι., ἀναβλύζω, ἀνέρχου· ἐξερεύγομαι, ἐπὶ ὕδατος, «ἀν γόμα» (ἐκ τοῦ στομάχου) εἰς τὸ στόμα (ἰδ. ληλ 3, α.) 455†. (Ἐκ τοῦ κίω μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ, ὅπερ ἀμφίβολον· τὸ δὲ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐκ τοῦ παραγεται ἡ λ. κηκίς, τὸ «κηκίδι»).

ΚΗΛΕΟΣ, ὄν καὶ **ΚΗΛΕΙΟΣ**, ὄν, Ο 744† (καὶ καί) καυστικός, φλογερός, πάντοτε ἐν πυρὶ «πυρὶ κηλέω» (ὅπερ πάντοτε εἶνε διασπλῆξ διὰ συνκρίσεως) Θ 217, Ο 744, ε 328 κ. ἀ. (δὲ Δοιδερλ. παρὰ τὸν ἐπίθ. ἐκ τοῦ κηλόν ἐρμηνεύει: μετὰ πυρὶ ἐκ ξηρῶν ξύλων). Ἐπικὴ ἡ

ΚΗΛΗΜΟΣ, ὁ (κηλέω), καταγοήτευσίς, κτάθελξις, ἡδυπάθεια, μόνον Ὅδ. λ 334.

ΚΗΛΩΝ, τό (καίω), κυρ. ξηρὸν ξύλον, καὶ τὸ τοῦ βέλους τὸ καλῆμιον· ὅθεν συνεκδοχ. τὸ βέλος αὐτό, παρ' Ὁμ. μόνον πληθ. «κῆλα» βέλη καὶ μάλιστα μόντα τὰ τῶν θεῶν, ἰλ. 53, Μ 280, Γ. Ἀπ. 444.

ΚΗΝΑΙΩΝ, τό, ἀκρωτήριον κατὰ τὴν βορειοδυτικὴν παραλίαν τῆς νήσου Εὐβοίας, τὸ νῆμα Λιθάδα καλούμενον, Γ. Ἀπ. 219.

ΚΗΣ, κός, ἡ=κῆς, θαλάσσιον τι πτηνόν, ἡ λιζὸν ὅμοιον, ἡ λάρος ἡ αἰθία· κατὰ τοὺς λαίους· γραμματικῶς, εἰς δὲ τοὺς νεωτέρους: γινώσκεται μᾶλλον ὅτι εἶνε ὁ «γλῆρος», Ο 479 (Ὁνοματοποίητος ἡ λ. διὰ τὴν φωνὴν τοῦ πνοῦ).

ΚΗΟΜΕΝ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ κήωμεν, ἰδ. κλίη.

ΚΗΡΟΣ, ὁ, κῆπος, «περιβόλι», Θ 306, 295, δ 737, η 129, ω 237.

Κῆρ, **Κῆρός**, ἡ, 1) ἡ θεὰ τοῦ θανάτου (ἡ φορὸς τῆς Μοίρας καὶ Αἵτης) ἡ προσωποποιημένη θανατικὴ βία, ἥτις ἰδίαν ἐκάστοτε λαμβάνουσα μορφήν ἐπιφέρει τὸν βίαιον θάνατον, εἴτε ἐν πομπῇ, εἴτε ἐν θαλάσῃ, εἴτε διὰ νόσου κ.τ.τ. (ὁ ἐν τῇ καθομιλ. τοῦλάχιστον παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις, «Κῆρα» (ἐν τῇ κατάρα, «Κῆρα καὶ Μόρα νὰ πάρῃ»=Κῆρ καὶ Μόρος, ἰδ. οἰκλήτης). Ὁμ. πληθ. «Κῆρες θανάτοιο» Β 302, Α 332, Φ 511.—Ὅστις ἔαελλε νὰ ἀποθάνῃ βίαιον θάνατον, τοῦτον ἤδη ἐκ γενετῆς ἦτο προωρισμένη ἡ Κῆρ Ψ 78. Εἰς δὲ τὸν Ἀχιλλεῦ ἥσαν ὅδω Κῆρ συγκεκριημέναι, 1411. Ὁ Ζεὺς ζυγίζει τὰς Κῆρας τοῦ Ἀχιλλεῦς καὶ Ἐκτορος, ἵνα ἀπορροῦσιν ὁπότερος· πρέπει πρότερος νὰ ἀποθάνῃ, Χ 21. Αἱ Κῆρες διὰ ταῦτα εἶνε «μυρία», διότι πάντα βιαιῶς ἀποθνήσκοντα εἶνε καὶ μία Κῆρ δεδομένη, Μ 326. (Ἐν ἅπασιν τούτοις τοῖς κῆροις ὁ Βέκκ., Δινδάρφ. ὅς Φαῖσις γράφουσι: τὸν μετὰ μικρὸν τὸ ἀρκτικὸν γράμμα, ὡς καὶ τὴν Μορὰν καὶ Αἶσαν). 2) ὡς προσγορικόν, ἡ μορφή τοῦ θανάτου, θάνατος, «τὸ δὲ τοῖς κῆρ

θανάτου σου φαίνεται», Α 228. Συνά-
γεται μετὰ τοῦ «φόνος, θάνατος». Β 352, δ
387, η 513, π 469. «τίς κῆρ... θανά-
τος», λ 474, 398, «δύο κῆρες... θανάτοις». Θ
1, «Ἀρχαίων κῆρες». Θ 73 (ἀθετίζεται ὁ στίχ.).
ἀναγίνεται κατὰ τὸν Δοιδερλ. καὶ Κούρτιον ἐκ
ΛΕΙΡΑ).

κῆρ, γεν. κῆρος, τὸ, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ
κῆρ, ὅπ. ἰδ. 1) ἡ καρδία, ἰδίως ὡς ἔδρα τῶν
συναίσεων καὶ παθῶν, π. χ. τῆς ἀργῆς, I 555,
δ 387, κ. α., τοῦ μίσους, Α 46, τῶν φροντίδων,
μερίμνης, τ 516, τῆς λύπης, Α 274 (συχνή
ἐκ τῆς ἀγνώμενης κῆρ), τῆς χαρᾶς, Α 272, Σ
3, δ 299, τῆς τόλμης, Κ 16, Μ 45, Σ 33,
Λυσίουδου παραφωρᾶς, Φ 542 κ. α., τῶν ἐπι-
πυλίων, δ 539, μ 442. ὅθεν «μετὰ σὸν καὶ
κῆρ» κατὰ τὴν σὴν καὶ ἐμὴν καρδίαν, διὰ
τῆς, Ο 52. σπανιώτερον ὡς ἔδρα τῆς διανοίας,
λογισμοῦ, «πολλὰ δὲ οἱ κῆρ ὥρμανε» η 82,
λ 4, ψ 85 κ. α., ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ
κῆρ, Ο 52.—Ἐδρεῖται δὲ τὸ κῆρ κατὰ τὸν
κῆρ ἐν στήθεσιν, ἀλλὰ καὶ «ἐν θυμῷ». Ζ
καὶ «φρεσίν» σ 344. Πολλάκις τίθεται κατ'
τοπικὴν ἢ τοῦ κατὰ τι, «κῆρ» ἐν τῇ καρ-
δίᾳ κατὰ δότ. μὲν αὐτὴν σημ., «κῆρ»
7, ἥτις λαμβάνει συνηθέστατα καὶ τὸ ἐπι-
πύριον «πῆρι» πολὺ εἰς τὴν καρδίαν μου, ἐκ
τῆς φύγης, Δ 46, 53, Ν 419, 206, 430, Ω
36 κ. α. (Ἐν ταύτῃ τῇ φράσει κατὰ μὲν
Ὀδύσειον καὶ Πάσσωιον εἶνε ἐπιφύημα, κα-
τὰ δὲ τοὺς ἀρχαίους καὶ τὸν Σπτιζνε-
ρὸν πρόθεσις «περὶ κῆρ» κατ' ἀναλογίαν
ἀνατολίων Ὀμηρικῶν φράσεων «περὶ θυμῷ»,
φρεσίν» Χ 10, Π 157. Τὴν τελευταίαν
τὴν ἀποδέχονται καὶ ἄλλοι πολλοὶ τῶν νεω-
τέρων τὴν δὲ πρώτην ὁ Δινδόρφ. καὶ Βαυβιλε-
2) χρησιμεύει εἰς περιέγραψιν προσώπου
ὡς τὸ «βίη», οἷον «Πυλαμένεος λείστον»
Β 851, Π 554, πρὸλ. δ 270 ἔ. λ. λῆστοι.
Περικλεῖτος [...], οἱ (κῆρ, φορέω),
αὐτοί, οἷον εἰ μοι ρόπεμπετος, ὑπὸ τῆς κα-
ρδίας ἐπενεχθεῖς, «κύνες» οὕτως ἀνομά-
ζονται οἱ Ἀχαιοί, οἵτινες ὑπὸ τῆς κακῆς μοίρας
ἀπὸ τῆς Τροίας ἐπέμψθησαν, Θ 527 f.
καὶ τὸν Δοιδερλ., ἴσω, ὅχι ἀπιθάνως, προ-
κῆρ, ἀντὶ τοῦ ὥστε Κῆρσσι φορεῖσθαι,
καὶ ἄλλον ἄξιός νά φέρηται ὑπὸ τῶν Κη-
ρῶν, Β 302, «οὐ; μὴ Κῆρες ἔδαν θα-
λάσσειναι»): κύνες, τοῦ; ὁποίου; εἴθε νά
ἦ μοῖρα τοῦ κακοῦ θανάτου).
κῆρ, ὅπ. ἰδ. 3) πόλις, τῆς Εὐβοίας, βορειανα-
τολ. τῆς Χαλκίδος, Β 538.
κῆρ [...], τὸ (κῆρ), κυρ. «κῆρ», ὅθεν
κῆρ, μελόπηκτα, Γ. Ἐρμ. 559.
κῆρ [...], ἐπικ. ἐπὶ. (κῆρ) ἐν τῇ καρ-
δίᾳ μετὰ τοῦ «μᾶλλον» («κῆρθε μᾶλ-
λον» βεβύτερον εἰς τὴν καρδίαν), ὅπερ δ-
κῆρ τὸ ῥῆμα ἀποδοτέον, μετὰ τῶν ῥημάτων

«ἀπείχουμαι, γαλλόουμαι, φιλῶ» I 300, Φ 136,
ε 284, ε 480, ο 370, «ἄχος γενέσκατό μοι κῆ-
ρθε; μᾶλλον» λ 208.

κῆρ, ὅπ. ἰδ. «κῆρ» (προφ. κῆρ), Ὅδ. μ 48,
473, 475.

κῆρ, ὅπ. ἰδ. ἡ κατὰ τὸν Βέκκ. ἔ. Δινδ. κῆρ, τῆς,
ὅ, κῆρ, «διαλαλητής», Ὅμ. πλχ. Οἱ κῆρ-
καὶ ἐν ταῖς ἡρωϊκαῖς χρόνοις εἶχον οὐχὶ εὐκατα-
φρόνητον ἀξίωμα. Ἐθεωροῦντο ὡς διατελοῦντες
ὑπὸ τὴν ἀμεσον προφασίαν τοῦ Διός, Α 334, Η
274 (διὸ ἔ. ἡ μετ' α τῶν συνοδεία παρεγγεν ἀσάφ-
λειαν, I 470, Ω 449, 478, ε 89, κ 59, 402),
ἔφερον «σκηπτρον», ὡς καὶ οἱ βασιλεῖς, σύμ-
βολον τοῦ ἀξιώματος αὐτῶν, καὶ ἥσαν ἱερεῖς καὶ
ἀπαράδιαστοι ὅθεν καλοῦνται «θεοὶ» Α 192,
Κ 345, «Διὶ φίλοι» Θ 547, «Διὸς ἄγγελοι»
Α 334, Η 274. Τὰ κυριώτερα αὐτῶν ἔργα ἦσαν
ἡ συγκαλέσις τοῦ λαοῦ εἰς τὰς συνελεύσεις, Η
50, I 40, Α 685, ε 6, θ 8, καὶ ἡ ἐν αὐταῖς
διατήρησις τῆς τάξεως καὶ ἡσυχίας, Β 96, 280,
Ψ 568. Ἐνεργεῖον εἰς τὸν ἀγορεύοντα τὸ σκηπ-
τρον εἰς ἐνδοκίμῳ ὅτι ἔχει τὸ δικαίωμα τοῦ λέ-
γειν, ἔχει τὸν λόγον, Ψ 567, ε 37. ὡσαύτως
καὶ ἐν ταῖς δικαστηρίοις, Σ 505. Δι' αὐτῶν ἐγί-
νοντο αἱ ἐν πολέμῳ διαπραγματεύσεις καὶ συνεν-
νοήσεις τῶν πολεμούντων, Η 372, καὶ αὐτοὶ
πολλάκις παρεμβαλόντες εἰς τὸ μέσον ἐχώριζον
τοὺς διαμαχομένους, Η 274. Ἐν ταῖς ἐπισήμοις
θυσίαις εἶχον ὡσαύτως πολλὰ ἔργα, Γ 446, 245,
268, Τ 496, ὡς καὶ ἐν ταῖς ἑορταῖς, πανηγύρε-
σιν, εὐχαῖαι, κ. τ. τ., Σ 558, Ψ 39, α 109, 443
κ. α. πλχ. Ἐχρησίμουν δὲ ἔ. ὡς θεράποντες τῶν
βασιλέων ἐν τε τῇ δημοσίᾳ καὶ ἰδιωτικῇ αὐτῶν
βίᾳ, Α 348, Α 192, Η 183, 381, Μ 342, π
328 κ. α. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ γιγία,
ὅπ. ἰδ., κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τινος ἀγρ. κα-
ρύζω, συγγεν. τῇ κράζω.—Τὸ ὅ ἐν ταῖς πλα-
γίαις πτώσει πάντοτε μακρόν· ἀντὶ δὲ τοῦ «κῆ-
ρ» ἡ ἡμιτομή. Ρ 324, γράφουσιν οἱ νεώτεροι
ἐκδόται «κῆρ» ἡ. κ.). Ἐκ τούτου τὸ

κῆρ, 1) εἶμαι κῆρ, ἔχω τὸ ἔργον

τοῦ κῆρ, «κῆρσας ἐγήρασα» Ρ 325.

2) ὡς κῆρ, φωνάζω, κῆρ, «δια-
λαλῶ», Β 438, ε 9 κ. α., μετ' αἰτ. «λαὸν ἀγο-
ρήνδε» συγκαλῶ τὸν λ. εἰς, Β 51, ε 7, «πό-
λεμόνδε» Β 443.

κῆρ, ἀντὶ τοῦ κῆρ, ἰδ. κῆρ.

Κῆρ, οἱ, ἀγνωστον ἔθνος ἐν Μυσίᾳ, ἐκ
τοῦ Κητείου ἢ Κητῶντος ποταμοῦ ὀνομασθέν,
περὶ τὴν μετέπειτα Ἐλαίαν ἢ Πέργαμον, λ 521.
(Ἐν ἀδυστάτῃ περὶ τούτων ἦσαν ἡδὴ οἱ ἀρ-
χατοὶ γραμματικοί. Καὶ ὁ μὲν Ἀριστοχρὸς ἡρ-
μήνευε τὸ «ἐταῖροι κῆρ» διὰ τοῦ ἔ. μ-
γάλοι, παράγων τὸ ἐπὶ. ἐκ τοῦ κῆτος· ἄλλοι
δὲ διώρθουν κῆρ, εἰς).

κῆρ, ὅπ. ἰδ. τὸ (κῆρ, χάσκω, κατὰ τὸν
Βούττις καὶ Δοιδερλ., κυρ. λοιπόν: χάος, χά-
σμα, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῶν παραγώγων), πᾶν

μέγα, τεράστιον θαλάσσιον ζῷον, θαλάσσιον τέρας, Ν 27, Υ 147, ε 421, μ 97· οὕτως λέγονται καὶ αἱ φῶκαι, δ 443, 446, 452.

ΚΗΤΗΕΙΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ (κητός), μόνον Ὀμηρικὸν ἐπὶ θ. τῆς Λακεδαιμόνος, παραγγώδης, χατματώδης, χαραδρώδης, τουτέστι πλήρης· παραγγών κτλ., Β 581, δ 4. (Ἄλλοι δὲ οὐκ ὀρθῶς ἐκλαμβάνοντες τὴν Λακεδ. ἀντὶ τῆς Σπάρτης, ἐρμηνεύουσι τὸ ἐπὶ θ. ἐ. μεγάλην, εὐρύχωρον, πελώριον).

ΚΗΦΙΣΙΣ [-], ἴδιος, ἡ, «λίμνη», ἡ λίμνη τοῦ Κηφισοῦ, Ε 709, ἡ μετέπειτα συνήθως λεγομένη Κωπαΐς· λίμνη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Δεδάλειαν ἢ Τοπόλιαν. Ἐκ τοῦ

ΚΗΦΙΣΟΣ [-], ὁ, ποταμός τῆς Φωκίδος· πηγάζων παρὰ τὴν πόλιν Αἰλαιαν καὶ ἐκβάλλων εἰς τὴν Κωπαΐδα, τὰ νῦν „Μαυρονέρι“, Β 522.

ΚΗΩΔΗΣ, ΕΣ, ἐπικ. εὐώδης, εὐοσμος, «κόλπος», Ζ 483 ἱ. (Συνήθως παράγεται ἐκ τοῦ καίως· ὡς κατὸν ὄρωμα εὐωδιάζων. Ὁρθότερον κατὰ τὸν Πάσσωνον ἐξ ἀπρηγαιωμένου τινός· ἀγρ. οὐσιαστικοῦ κῆος=ὄϊος· πρὸλ. τὴν ἐπ. λ.).

ΚΗΩΔΗΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ἐπικ. = τῷ προηγ., εὐώδης, πάντοτε μετὰ τοῦ «θάλαμος», Γ 382, Ζ 288, Ω 191, ο 99.

ΚΙΔΝΑΜΑΙ [-], ἐπικ. μέσ. τοῦ ἀγρ. κιδνήμι, ὃ ἐ. ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ ΣΚΕΔΛΗΝΥΜΙ, ἐκτείνωμαι, ἐξάπλωμαι, «Ἡὼς ἐκιδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν» Θ 4, Ω 695, «ὑπεῖρ ἅλα» Ψ 127. Κατὰ τὸν Λάβεκκ. τίθεται ὁ τύπος οὗτος ὅπου τὸ μέτρον δὲν συγχωρεῖ τὸν πληρέστερον σκιδναμαί· ὅτ' ἐν Γ. Ἑρμ. 232 γραπτέον σκιδνατο ἀντὶ τοῦ κιδνατο.

ΚΙΘΑΡΑ [-], ἡ, μεταγενέσ. τύπος ἀντὶ τοῦ κιθάρις, ὅπ. ἴδου, Γ. Ἑρμ. 509, 545.

ΚΙΘΑΡΙΖΩ [-], παίζω («κτυπῶ, βαρῶ») τὴν κιθάραν, καὶ ἐν γένει πᾶν ἐντατόν ὄργανον, ὅθεν «φόρμιγγι» Σ 570 ἱ, Γ. Ἀπ. 545, «λόρῃ» Γ. Ἑρμ. 433. Ἐκ τοῦ

ΚΙΘΑΡΙΣ [-], ἴος, ἡ, αἰτ. κιθαριν. 1) κιθάρα, ὄργανόν τι μουσικὸν οὐχὶ τὸσον κατὰ τὸ σχῆμα, ὅσον κατὰ τὸν γλυκύτερον τόνον διάφορον τῆς λύρας. Κατὰ τὸν Βουρέττην (ἐν τοῖς *Memoir. des inscript. de l'Acadēm. des sciences à Paris IV*, σ. 116) συνέκειτο ἡ κιθάρα ἐκ δύο κυρτῶν κεράτων, πρὸς μὲν τὰ ἄνω ἀφισταμένων, πρὸς δὲ τὰ κάτω συμπλησιαζόντων, τὰ ὅποια ἴστανται ὀρθῶς ἐπὶ τινος κενοῦ ἡγείου. Ἄνω καὶ κάτω κατὰ τὰ πλησιέστατα μέρη τῶν κεράτων ὑπῆρχον δύο ἐγκάρσιοι κεραταὶ (ζυγὸν καὶ ὑπολύριον), εἰς αἷ· ἦσαν αἱ χορδαὶ προσδεδομέναι. Αὗται δ' ἐντείνοντο διὰ στραμίσγων τινῶν λεγομένων κολλόπων, Γ 54, ε 153. Πρὸλ. ἀφ' αὐτῶν φέρμεγα. 2) κιθάρισις, τὸ κιθάρισμα, τὸ παίξιμον τῆς κιθάρας, Ν 731, ο 248. (Ἡ τὴν τοιαύτην μετωνυμίαν ἔχει καὶ ἡ καθουίλουμ. ὅταν λέγῃ «τὴν κιθάραν τοῦ δὲν παίζει κανένας», ἡ «ἑτέρω κιθάραν»).

*ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ [-], ὅτ, ὁ, ἐπικ. (κιθαρίστας) ὁ παίζων τὴν κιθάραν, Γμ. 24, 3.

ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ [-], ἴος, ἡ (κιθαρίζω), ἡ χὴν τοῦ κιθαρίστου, ἡ κιθαρίστις, Β 600. ΚΙΘΑΡΙΣΤΗΣ, ἕτερος ποι. τύπος τοῦ ΚΑΛΕΙΩ, τῷ ἐνεστ. μόνον καὶ παρ. Α'. Ἐνεργ. καλῶ, προσκαλῶ, οἷον ἐπὶ δεῖπνον, ἡ ἵνα διαλεχθῶ, τινά, Β 404, Ι 41, Ρ 532, ἐπιλοῦμαι, Ι 569, προσαγορεύω, Ψ 221, ὀνομάζω, τινά τι, Β 843, δ 355, Βατρ. «ἐπὶ κλησιν κικλήσκω» ὀνομάζω μὲ τὸ ἐπὶ μόνον, ἐπονομάζω, Π 439, ε 291, ι 366 κ. Παθ. ο 403. Β'. Μέσ. καλῶ πρὸς ἐμὲ τόν, παρ' ἐμαυτόν, εἰς συμβούλιον, «στούς» Κ 300.

ΚΙΚΟΝΕΣ, οἱ, ἔθνος Ὀρακικὸν κατοικοῦν τὴν μῆκος τὴν μεσημβρινὴν παραλίαν τῆς Θράκης ἀπὸ τῆς Ἰουάρου μέχρι τοῦ Δίσσου ποταμοῦ, Β 846, ι 39 εἰ.

ΚΙΚΥΣ [-], ἡ, ἀρχαία ποι. λ., δυνάμις 393 ἱ, Γ. Ἀφρ. 238. (Ἀμφιδόλου ἐτυμολογία κατὰ τὸν Εὐστάθ. ἐκ τοῦ κίω=πορεύομαι).

ΚΙΛΙΚΕΣ [-], οἱ, ἐν. Κίλις, ἔθνος κατοικὸν ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν γρόνων τὴν Μεγάλην Φρυγίαν. Ἀπετέλουν δὲ δύο κράτη, τὸ μὲν ἔχον πρωτεύουσάν τὴν ὑπὸ τὴν Πλάκον τὴν (Ἰσπολακίην) Θήβην, τὸ δὲ τὴν Λυρνησίαν, 397, 415, πρὸλ. Β 692. Μετέπειτα δὲ μετεστεύσαν εἰς τὴν ἀπ' αὐτῶν ὀνομασθεῖσαν γῆν.

ΚΙΛΛΑ, ἡ, πολίχνη τῆς Τροίας ἢ Αἰολίδος Μικρᾶς Ἀσίας, ἔχουσα ναὸν τοῦ Ἀπόλλωνος, 38, 452.

ΚΙΜΜΕΡΙΟΙ, οἱ, ἔθνη μυθικά, κατοικοῦντα δυτικὰ περάτα τῆς γῆς παρὰ τὸν Ὠκεανόν· βορρῆν τῆς εἰς Ἀδου καταβάσεως, αἰωνίως ὀμίχλης καὶ νεφελῶν κεκαλυμμένα καὶ ἐν λευκότητι νυκτὶ τὸν βίον διάγοντα, λ 14 εἰ. ἀρχατοὶ ἐρμηνεύονται οἱ μὲν ὑποθέτουσιν αὐτοὺς ἐν Ἰταλίᾳ, περὶ τὰς Βαίαι· ἢ τὸν Ἀδριανόν Στράβ. 5, 4, 5, οἱ δὲ ἐν Ἰσπανίᾳ. Δὲν εἶναι νατὸν ὁ μῦθος· ὁ περὶ τῆς χώρας τῆς νυκτὸς Κιμμερίων νὰ ζηρῆται ἐπὶ σκοτεινῆς τινος μῆς περὶ τῆς ἐν ταῖς βορειοτάταις χώραις πολλοῦ· μῆνας· διαρκούσης νυκτός. Ἡ ἐτυμολογία τῆς λέξεως ἀμφίβολος· κατὰ τινὰς μὲν ἡ Χειμέριος κατὰ δὲ τὸν Οὐδόσιον ἐκ τοῦ νικητοῦ ὀνόματος Kimmarr, Kimmer· αἱ συγγεγνησμέναι τὴν λ. πρὸς τὸ ἐρεμνός· καὶ ἄλλως· ἐτυμολογούσι. Μετέπειτα δὲ ἐξενίκηθη ὀνομα ἔθνος· τινὸς ἀπὸ βορρᾶ καταβάσαντος εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εἰσβαλόντος (ὡς εἰκάζεται τὸ 782 π. Χ.). Ἰδίως ἐπραγματεύθη περὶ τοῦ Ch. Em. Ruelle Les Cimmériens d'Hom. lettre à M^r. V. Langlois, Paris 1859. ΚΙΝΑΡΝΟΣ [-], ὁ, «κινδυνός», Βατρ. ΚΙΝΕΩ [-], (κίω), 1) Ἐνεργ. «κινῶ, κινῶ», οἷον «κάρη» Ρ 200, ε 285 κ. α., «λεα» α 298, «Ζεφυρός κινεῖ λῆγον», Β

α 147· κινῶ τινα διὰ τοῦ ποδός, Κ 158, «κινῶ» κροῶν, γ 394, μετακινῶ, «ἐκκινῶ», «ψυγᾶς» ω 5, «σφῆκας» σκορπίζω, Π 298, «κῆμα» ὠθῶ, Β 395, «ἀπὸ γῆνοός» Ψ 730. 2) Παθ. ἀμετάδομαι, ταράττομαι, βαδίζω, «κινήθη ἀγαθόν» Β 144, «ἐκίνηθεν (Δωρ. ἢ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ: ὤσαν) φάλαγγες» Π 280, Α 47. Ἐκ τοῦτου ΚΙΝΗΤΗΡ [-], ἄρος, ὁ, ὁ κινητής, «γαίης» ὡς τὴν γῆν, Γμ. 21, 2.

ΚΙΝΗΜΑΙ [-], ἐπικ., παθ. (ἀγρ. τινός· ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ κινέομαι, κινῶμαι, «κινῶν ἑλπίαν» ταραττόμενον, ε 173· βαδίζω εἰς πόλεμον» Δ 284, 332, Κ 280, κ 556. ΚΙΝΗΣ [-], ἄρος, ὁ, ἴων. ἀντὶ τοῦ Κινύδου πλοῦτος· ἀρχὴν τῆς Κύπρου, Α 20. Κατὰ Ἀπολλοδ. 3, 44, 4 οὗτος τοῦ Σανδάρκου, ἐκ τοῦ Φαέθοντος, κατ' ἀρχαί· βασιλεὺς τῆς Κίπρου, μετέπειτα δὲ μεταδᾶς εἰς τὴν Κύπρον ἐκ τὴν Πάφον. Ἡτο ἀγαπητός τῆς Ἀφροδίτης τοῦ Ἀπόλλωνος (Πινδ. Πυθ. 2, 15), διὰ τοῦ πλοῦτον αὐτοῦ παροιμιώδης, πρὸλ. Τυρ-Ἑλεγ. 12, 6. (Πιθανῶς εἶνε ὄνομα Ἀσιατικῆς Κίπρου παρὰ Φοινίκην ἐλέγετο τὸ μουσικεῖον ὄργανον, ὅπερ οἱ Ἑδομήκοντα καὶ ὁ πορ. ἐκκληνίζουσι κινύραν, ὃ ἐ. ψαλτήριον).

ΚΙΝΟΣ [-], ἡ, ὅς, ἐπικ. κλαυθμηρίζων, «κινῶν», [κινύζων], Ρ 5 ἱ. Πιθανῶς ἡμῆνη λ. ὡς τὸ μινυρός, ἐξ οὗ τὸ μινυρός, ἴδ. ΚΙΝΥΖΗΜΟΣ.

ΚΙΝΟΣ [-], ἡ, ὅς, ἐπικ. κλαυθμηρίζων, «κινῶν», [κινύζων], Ρ 5 ἱ. Πιθανῶς ἡμῆνη λ. ὡς τὸ μινυρός, ἐξ οὗ τὸ μινυρός, ἴδ. ΚΙΝΥΖΗΜΟΣ.

ΚΙΝΟΣ [-], ἡ, ὅς, ἐπικ. κλαυθμηρίζων, «κινῶν», [κινύζων], Ρ 5 ἱ. Πιθανῶς ἡμῆνη λ. ὡς τὸ μινυρός, ἐξ οὗ τὸ μινυρός, ἴδ. ΚΙΝΥΖΗΜΟΣ.

ΚΙΝΟΣ [-], ἡ, ὅς, ἐπικ. κλαυθμηρίζων, «κινῶν», [κινύζων], Ρ 5 ἱ. Πιθανῶς ἡμῆνη λ. ὡς τὸ μινυρός, ἐξ οὗ τὸ μινυρός, ἴδ. ΚΙΝΥΖΗΜΟΣ.

κινῶν, ἐξ ὧν παρ. ἐκίρνα, η 182, κ 356, ν 53 καὶ (ἐκ τοῦ κίρνημι) παρ. γ'. ἐν κίρνη, ε 78, π 52, καὶ μετοχ. κινῶς, π 14.—ἴδ. Πρὸλ. ΚΕΡΑΝΥΤΜΙ.

ΚΙΣΣΙΣ, ἴδιος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Κισσοῦ ἢ Κισσέως, ἡ Θεανῶ, Ζ 299.

ΚΙΣΣΟΣ, ὅτ, ὁ, συνηρ. ἐκ τοῦ Κισσέως, παρὰ τοῖς μετέπειτα Κισσεύς, ἐως, βασιλεὺς τῆς Θράκης, πατὴρ τῆς Θεανῶς, Α 223. (Ἐκ τοῦ κισσός, οἷον: κισσάστεπτος).

*ΚΙΣΣΟΚΟΜΗΣ, ὅτ, ὁ, οἷον: «κισσομάλλης», ὁ ἀντὶ κόμης (ἡ μετὰ τῆς κόμης ἀναμετριμένον) ἔχων κιστόν, ἐπὶ θ. τοῦ Διονύσου, Γμ. 25, 1.

ΚΙΣΣΟΣ, ὁ, «κισσός», φυτὸν ἱερὸν τοῦ Βάκχου, Γμ. 6, 40.

ΚΙΣΣΩΔΗΣ [-], τὸ, πιθανῶς· στρογγύλη τις, ἐυλήνη φιάλη, «καυκί, γαυάθα», ἀγγεῖον πρὸς πόσιν ἢ κρᾶσιν, παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα ἢ πρὸς ἀμελῆν χρησίμων, Ὁδ. ι 346, ε 78, π 52. Κατὰ μὲν τοῦ ἀρχαίου (Ἀθην. σ. 477 Α) ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κισσός, κυρ. λοιπὸν ἀγγεῖον κισσίνον, ἐκ ἐξόλου κισσοῦ, καὶ ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν ἀποδέχονται οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων. (Τοιαῦτα ἀγγεῖα μνημονεύονται παρ' Εὐρύπ. Ἀλκίης 759, ἐν Ἀποσπ. παρ' Ἀθην. ἐνθα ἀνωτ., Κόκλ. 390). Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κισσεύς (ὃ ἐ. κισσοστέφης), ἐπιθέτου τοῦ Βάκχου, κυρ. λοιπὸν: ποτήριον οἴνου.

ΚΙΣΤΗ, ἡ, κιδώτις, «κουτί» (ὃ ἐ. κουτίον, κύτος).

ΚΙΛΑΝΗ [-] καὶ ΚΙΛΑΝΟΜΑΙ, καὶ ἀγρ. τύπος τοῦ ἐνεστ. ΚΙΧΗΜΙ, ἐξ οὗ ὑποτ. κίχῳ, ἐπικ. κίχῳ, α. πληθ. ἐπικ. συνεσταλμένον κίχῳ, Φ 128, εὐκτ. κίχῃν, ἀπαρρ. κίχῃναι, ἐπικ. κίχῃναι, Ο 274, μετοχ. κίχῃς, παρ. ἐκίχωνον, ε'. ἐν. ἐκίχῃς (κατὰ τὸ ἐτίθει), ω 284, γ'. δοῖκ. ἐκίχῃτην, α. πληθ. ἐκίχῃμεν, μέλ. κίχῃσθαι, ἀορίσ. ἐκίχον, μέσ. ἀορίσ. ἐκίχῃσθαι. Μετοχ. τοῦ μέσ. ἐνεστ. κίχῃμενος. 1) ἐφικνούμαι, καταλαμβάνω, φθάνω, τινά, Κ 376 κ. α., «ἵππους» Ψ 407, «νῆα» π 356, «ποσσὶ τινα» τρέχων καταλαμβάνω, φθάνω, πᾶν, Ζ 228, Π 342· ὡσαύτως· «δουρί» Κ 370, «ἄστρ» φθάνω εἰς τὸ ἄστρ, Φ 128. Μεταφ. ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, οἷον «κίχῃμενον βέλος» τὸ ἐπιτυχόν, Ε 487, «οὐδέ κε μ' ὦκα τέλος θανάτου κίχῃ» Ι 446, Α 441, 451, ρ 476, «κίχῃναι διψᾷ τε καὶ λιμός» Τ 165, «καὶ λίην σέ γ' ἐμμελιν κίχῃσθαι κακὰ ἔργα» ἔμμελιν νὰ σὲ φθάσωσι, «νὰ σὲ εὐρωσι» τὰ κακὰ ἔργα σου (τουτέστιν ἡ τιμωρία διὰ τὰ κακὰ σου ἔργα), ι 477. 2) ἐντυχάνω, συναντῶ, «εὐρίσκω», καταλαμβάνω, «τινὰ παρὰ νησί» Δ 26, Β 18, Κ 126, ν 228 κ. α.—Ποιητ. ἡ λ.

ΚΙΧΛΗ, ἡ, κίχλα, «ταίχλα», Χ 468 ἱ. ΚΙΧΗΜΙ (κίχῳ), μέλ. χρῆσθαι, δανείζω· μέσ. δανείζομαι, μόνον ἐν τῷ «χρησαμένη» Βατρ. 187.

σημειούμενοι κλήροι εἰς τινὰ περικεφαλαίαν, καὶ ἐκεῖ πάλινονται. Οὗτινος δὲ ὁ κλήρος πρῶτος ἐξε-
πῆδα τῆς περικεφαλαίας, οὗτος ἦν ὁ λαχὼν ἡ
κληρωθεὶς, Γ 316, 325, Ψ 352, 864, κ 206.

2) τὸ κληρωθῆναι, ὃ ἐ. τὸ διὰ κλήρου εἰς τινὰ
περιελθόν, [κλήρος], καὶ μάλιστα τὸ διὰ κληρο-
νομίας περιερχόμενον τεμάχιον γῆς, κτήμα, Ο
498, ξ 64. (Ἐκ τοῦ κληρ, οἶονεῖ κλάσμα, τεμά-
χιον, εἴτε διότι τεμάχια διάφορα μετεχειρίζοντο
κατὰ τὴν κληρώσιν, ἢ ἡ θεμελιώδης σημ. τῆς
λ. εἶνε ἡ 1), εἴτε, ὅπερ καὶ πιθανώτερον, διότι τὰ
διανεμόμενα ἦσαν τεμάχια γῆς κ. ἄ. τ., καὶ τότε
ἡ θεμελιώδης καὶ κυρία σημ. εἶνε ἡ 2)).

ΚΛΗΤΟΣ, ἡ, ὄν (καλέω). ἄ.) κεκλημένος, ὃ ἐ.
ἐκλεκτός, Γ 165, 6.) συνήλιος, προσκαλούμε-
νος, ὃ ἐ. ἐπιζήτητος, εὐπρόσδεκτος, ρ 386.
*ΚΛΗΩ, ἴδ. ΚΛΕΙΩ 1).

ΚΛΙΜΑΣ, ἄκος [κλινω], κλίμαξ, (Γ-
ταλ.) „κάλας“ Ὁδ. α 330, κ 558. φ 5.

ΚΛΙΝΤΗΡ, ἥρος, ὁ (κλίνω), ἀνάκλιντρον,
(Γαλλ.) „καναπέ“, α 490 τ.

ΚΛΙΝΩ [-], ἄορ. ἐκλινω, παθ. κέκλι-
μαι, γ' πληθ. ἐπικ. κελίεται, παθ. ἄορ. ἐκλί-
θην, ἐπικ. ἐκλίθην. Ἀ.) Ἐνεργ. κλίνω, πλα-
γιαζω, ἰδίως 1) προσκλίνω, ἀνακλίνω,
(Λατ.) „ἀκκουμδῶ“, „σάκεα ὠλοισι“ Δ 593,
N 488, „ἄρματα πρὸς ἐνώπια“ Θ 433, „τόξον
πρὸς ἐνώπια“ γ 424 κ. ἄ. 2) κλίνω, πλα-
γιαζω, „στρέφω, γυρίζω“, δίδω ἄλλην διεύ-
θυνσιν ἢ τάσιν, „τάλαντα“ κλίνω τὸ ζυγίον οὗ-
τος ὥστε ἡ μὲν μία πλάστιγξ νὰ ὑψωθῇ, ἡ δὲ
ἐτέρα νὰ ταπεινωθῇ, Γ 223, „ὅσος πάλιν“ στρέ-
φω ὁπίσω τὰ ὄμματα, Γ 423, „μάχην“ κέ-
μνω νὰ κλίνη, δίδω ῥοπήν εἰς τὴν μάχην, Λατ.
inclinare pugnam, Ξ 540, ὅθεν 6.) τρέπω
(εἰς φυγὴν), ἀναγκάζω νὰ ἐγκλίνωσι, νὰ
ὑποχωρήσωσι, *Τρῶα, Ἀχαιοί, Ε 37, ι 59.

Β.) Παθ. ἀποκλίνω (ἀμετάβ.), στρέφο-
μαι, „παραμερίζω“, εἰ δὲ καὶ κατακλί-
νομαι, „ἐκλίνθη καὶ ἀλεύατο κῆρα“ Γ 360, Δ
254, „ἐτέρωσ' ἐκλίνθη κάρη“ N 543, „κλίνθη
κεκμηῶς“ κατεκλίθη, „ἐπλάγιασε“, Ψ 232
κ. ἄ. ὡσαύτως „πρὸς κόλπον ἐκλίνθη“ Z 467,
„παρὲς ὁδοῦ“ K 350, „ἐτέρωσε“ ἐκλινε πρὸς
τὸ ἕτερον μέρος, „ἐγύρισεν“, ἀνετράπη (ὁ λέ-
γει) τ 470. Ὅθεν ὁ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσ. ἄ.)
εἶμαι ἀνακεκλιμένος, „ἀκκουμδημένος“,
„στήλη“ Δ 374, „κίονι“ ξ 307, „κλισμῶ“ ρ 97,
„ἀσπίδι“ Γ 435, 6.) εἶμαι κατακεκλιμέ-
νος, κατὰκειμαι, „ἐντα γθονί“ K 472, „φύλ-
λα κεκλιμένα“ λ 494, ἰδίως ἐπὶ τόπων γ.)
κεῖμαι, „ἀλλ' κεκλίεται“ κεῖνται, ἐκτείνονται εἰς
τὴν θάλασσαν, δ 608, ν 235, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ
προσώπων, „κεκλιμένος λιμὴν“ κείμενος, ὃ ἐ.
κοιτῶν, E 709, Π 68, „πόντι“ Ο 740. Γ.)
Μέσ. „κλινάμενος σταθμῶ“ ἀνακλιθεῖς, ρ 340,
„ἡέρι ἔγχος κέκλιτο“ E 356.

ΚΛΙΣΙΝ [κλινω], ἡ (κλίνω), ἐπ. δοτ. κλισίηφι, N

168, κυρ. τόπος, ἐνθα τις κατακλίνεται ἢ
κλίνεται, „ἀκκουμδῶ“ ὅθεν 1) σκηνή, κ
βη, ἐκ κλίνων πασσάλων συγκειμένη συνα-
μένων διὰ σπάρτων καὶ ἄνωθεν διὰ κλῆ-
στεγασμένη. ἄ.) ποιμενικὴ καλύδνη, Σ 58
45, ο 304, π 1, 6.) ἰδίως σκηνή, πολέμ.
κλινὴ μὲν ὡσαύτως, ἀλλ' ὡς περ οἰκία ῥεσ-
σμένη (πρὸλ. Δ 448 ἐξ.), ἐπομ. ἀκρίδων, ὃ
ἔστι σκηνή, ἀλλὰ παράπηγμα, „αὐτοὶ γὰρ
οἰκίσαι“ κατὰ τοὺς παλαιούς, 1663 κ. ἄ. πο-
κι, πληθ. Α 306, B 94 ἐξ., ἐπὶ δὲ καὶ ἀπὸ
ἐνικοῦ, Ο 478, Ψ 254. Ἡ σκηνή τοῦ Ἀχίλ-
λεως περιγράφεται ἐν τῷ Ω 450. 2) ἀνακλιν-
ριον, δίφρος, εἶδος θρόνου, Γαλλ. fauteuil
123, τ 55, συνήθ. λεγόμενον κλισμός (ἴδ. τ.
ΚΛΙΣΜΟΣ [κλινω], ἐπ. ἐπίρ. (κλισίη) ἐκ
σκηνῆς, *Ἰλ. Α 391, Δ 603 κ. ἄ.

ΚΛΙΣΙΝΔΕ [κλινω], ἐπ. ἐπίρ. (κλισίη) εἰς
σκηνήν, Α 185, I 712, ξ 45, 48.

ΚΛΙΣΙΟΝ [κλινω], τό, (κλίνω), εὐτελεῖς οἶκος
ὑπηρετῶν κατοικία, περὶ τὸ μέγαρον τοῦ
σπουτοῦ ἐκδομένη, ω 208 τ.

ΚΛΙΣΜΟΣ, ὁ (κλίνω), εἶδος θρόνου, διὰ
ἀνακλιντήριον, Γαλλ. fauteuil, ὅθεν 1)
διαφέρει τοῦ θρόνου, γ 389, ρ 86, υ 233, ἴσως
γον ταπεινότερος, πολλάκις ἐντέχνως ἐξερ-
γασμένος, πεποικισμένος καὶ χρυσοκόλλητος, Θ
432, καὶ μὲ τάπητας κεκαλυμμένος, I
ἐνίοτε δὲ καὶ ὑποπόδιον (θρήνον) ἔχων, δ 1
κλιτῆς, τὸ πλάγιον, τὸ πρηνές, τὸ κα-
ρὲς ἢ ἀνωφερές ὄρους τινός ἢ λόφου, Π
470.

ΚΛΙΤΗΣ [κλινω], ἴος, ἡ, ποι. (κλίνω), αἰτ.
κλιτῆς, τὸ πλάγιον, τὸ πρηνές, τὸ κα-
ρὲς ἢ ἀνωφερές ὄρους τινός ἢ λόφου, Π
470.

ΚΛΟΝΕΩ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. μόνον κατ'
καὶ παρατ. 1) Ἐνεργ. διαταράσσω, συ-
μβάλλω εἰς ἀτασίαν καὶ παραγῆν, κατα-
βῶ, τρέπω εἰς φυγὴν, „ἀλάλαγα“ Ε
ἀγέλην“ Ο 324, ἀνευ πτωτ. Δ 406, 32
44, Φ 533, „ἔφεπε κλονέων Ἐκτορα“ ἐπ'
λοῦθε καταδιώκων τὸν Ἑλ. X 488. Μετα-
ἀνέμων, ἀποδιώκω, „νέφεα“ Ψ 213, „ἐπὶ
Τ 492. 2) Παθ. διαταράσσομαι, πε-
πτω εἰς ἀτασίαν, θορυβοῦμαι, τρέπω
E 8, Δ 148, Ο 448, „μὴ κλονέσθε“ ὁ
Δ 302, „ὑπὸ τινι“ E 93, „κλονέονται ἐπὶ
σι“ Σ 7, *Ἰλ.

ΚΛΟΝΙΣ [κλινω], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλέκτορος,
τηγρός τῶν Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ, B 495, Ο
κλόνος, ὁ, ποι. πᾶσα σφοδρὰ καὶ ἀτα-
κία, παραγῆ, θόρυβος, ἀταξία, ὡς
ἰδίως ἐπὶ τῶν εἰς ἀτασίαν περιπεσόντων
τῶν, *Ἰλ. Π 334, 713, 729, „ἐγχεῖσθαι
ράτων σύγκρουσις, E 167.

ΚΛΟΠΙΣ, ἡ, ὄν, ἐπ. (κλέπτω), κρύφιος
στικός, δόλιος, „μῦθος“ ν 295 τ.

*ΚΛΟΠΟΣ, ὁ, ἐπ. (κλέπτω) κλέπτης
Ἑρμ. 276.

ΚΛΟΤΟΠΕΙΑ, ῥ. ἀμφιδ. ἐτυμολογ. καὶ σημ.

149 τ. εὐρισκόμενον, „οὐ γὰρ χρὴ κλο-
πῆν“ (κλοτοπευόμενον ἐγράψεν ὁ Βέκκ. ἐν
τῇ). Ἐκ τῆς τοῦ λόγου συναφείας φαίνεται ὅτι
καὶ εἰς διστάζω (συνωνύμως τῇ ἐπομ.
κλύνω, ὅθεν κατὰ τὸν Ἡσυχ. στραγ-
μαί, „στραφογυρίζω“, εἴτε ἀνωφελῶς
ῥῶ, (ἐν ᾧ εἶνε καιρὸς τοῦ πράττειν), „χά-
εἰς τὰ καλὰ λόγια“ (ὅθεν ἀντὶ τοῦ „καλο-
οἶονεῖ κλυτεπεύειν“ κατὰ τι σχολίον, ἐξ οὗ
ῥε εἰκάζει ὅτι πρέπει νὰ γραφῇ κλυτο-
πῆν ἢ κλύτ' ὁπεύειν, ὡς καὶ παρ' Εὐ-
κλῆ καὶ ἐν τινι ἀντιγράφῳ φέρεται). Ὁ δὲ
καὶ ἄλλοι γραμματικοὶ ἐρμηνεύουσι
λογίζομαι, ἀπατῶ, ἐτυμολογοῦντες παρὰ
ἐπὶ, ἀντὶ τοῦ κλοπετεῦω, δολίως ἀνα-
παύω. Οὐδεμία τοῦτων τῶν ἐρμηνειῶν τε-
τυμολογῶν φαίνεται μοι πιθανή. ἴσως πα-
ρὰ τὸ ῥ. ἐκ τοῦ ἀγγρ. κλότων -πος, τοῦτο
ῥηται εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ ῥ. κλῶω, καὶ
ἐπὶ τῇς καὶ θαυμάλ. „κλωθογυρίζω“,
ἀριθμ., ἀναδύλιν).

ΚΛΩ [-], ὄνος, ὁ, κυματισμός, τρι-
κλ. 424. Ἐκ τοῦ
κλῶω, ἐπ. σσ, παθ. ἄορ. ἐκλύ-
θην, πεποιημένη λ. ἐκ τοῦ ἡχου (κλύ),
τοῦ κινουμένου ὕδατος σχηματισθεῖσα. 1)
κλῶω, κτυπῶ, σπῶ, ἐπὶ κυμάτων, „κύ-
μα ἡνός“ Ψ 64, 6.) κατακλύζω,
κλῶω, κλῶω, „ἐκλύσθη θάλασσα ποτὶ
Ε 392, ι 484, κατακλύζομαι, βρέ-
θην, Βατρ. 86.

ΚΛΩΝ, ἡ, 1) μία τῶν Νηρηίδων, Σ
ἡρᾶπινα τῆς Ἑλένης, Γ 144. 3) θυγ.
τοῦ ἡ Ἰφίοι, γυνὴ τοῦ Φυλάκου, μήτηρ
ἡλίου, λ 325.

ΚΛΩΝΟΣ [κλινω], ὁ, υἱὸς τοῦ Πρέσβωνος, βα-
τῶν ἐν Ὀρχομένῳ Μινυῶν, πατὴρ τοῦ
καὶ τῆς Εὐρυδίκης, κατὰ τινὰ ἑορτὴν
πυθῶνος ἐν Οἰθῆαι· θανάσιμος πληγῶ-
ν, 462, πρὸλ. Ἀπλδ. 2, 4, 44.

ΚΛΩΝΙΜΟΣ [κλινω], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀμφιδάμαν-
τος τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Ψ 88.

ΚΛΩΝΙΣΤΗΡ [κλινω], ἡ, θυγ. τοῦ Τυνδάρεω
Ἀλφειᾶς, ἀδελφῆς τῆς Ἑλένης, γυνὴ τοῦ
κλῶνος (ἴδ. τ. λ.), Α 443, γ 264. Κατὰ
τὴν τοῦ ἀνδρός ἀπατηθεῖσα ὑπὸ τοῦ
κλῶνος ἐγενήθη μετ' αὐτοῦ βίον ἀθέμιτον,
καὶ ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ βοηθουμένη ἐφόνευσεν
τὸν κλῶνα ἐπανελθόντα ἐκ τῆς Τροίας. Ὁ
κλῶνις ἐξεδιέκθη τοῦ πατρὸς του τὸν θά-
νατον, καὶ τὴν τε μητέρα καὶ τὸν Ἀγχιόων,
409 ἐξ. ω 498.

ΚΛΩΤΟΣ [κλινω], ὁ, υἱὸς τοῦ Κλυτίου. 1)
κλῶτος, ο 539, π 327. 2) ὁ Δόλοψ,

κλῶτος [κλινω], ἡ, 1) υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος

καὶ ἀδελφὸς τοῦ Πριάμου, πατὴρ τοῦ Καλήτο-
ρος, εἰς τῶν ἐν Τροίᾳ δημογεροντῶν, Γ 147, Ο
449. 2) υἱὸς τοῦ Ἀλκαίου, πατὴρ τοῦ Πει-
ραίου, Ἰθακήσιος, π 327, πρὸλ. ο 539. 3) εἰς
τῶν Ἑλλήνων, πατὴρ τοῦ Δόλοπος, ὅπ. ἴδ. (Ὁ
τονισμὸς Κλυτίος δὲν εἶνε ὁρθός).

ΚΛΥΤΟΕΡΓΟΣ [κλινω], ὄν, ἐπ. (κλυτός, ἔργον), ἐν-
δοξος διὰ τὰ ἔργα του, περίφημος τε-
χνίτης, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, θ 345 τ. (Πρὸλ.
καὶ λ. ΚΛΥΤΟΤΕΧΝΗΣ).

ΚΛΥΤΟΜΗΝΗΣ [κλινω], ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἥνοπος,
Αἰτωλός, ἐν πυγμῇ νικηθεὶς ὑπὸ τοῦ Νέστορος,
Ψ 634.

*ΚΛΥΤΟΜΗΤΗΣ [κλινω], ἡ, ἐπ. (κλυτός, μῆτις),
διὰ τὰς ἐπινοίας αὐτοῦ περίφημος, ἐνδοξος
εὑρετής, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Ἰμ. 49, 4.
(Πρὸλ. δὲ καὶ λ. ΚΛΥΤΟΤΕΧΝΗΣ).

ΚΛΥΤΩΝΗΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλκινόου, τυχὸς γα-
διοδρόμος, θ 419, 423.

ΚΛΥΤΩΠΗΛΟΣ [κλινω], ὄν, ἐπ. (κλυτός, πῶλος),
διὰ τοὺς πῶλους περιδότης, λαμπρὸς
ἔχων ἵππους, ἐπίθ. τοῦ Ἀδου, *Ἰλ. E 654,
Δ 445, Π 625, ὡσαύτως ἐπίθ. τῆς χώρας Δαρ-
δανίας, Ἀποσπ. 38 (ἴδ. ΚΛΥΤΟΤΕΧΝΗΣ).

ΚΛΥΤΟΣ [κλινω], ἡ, ὄν, ἀλλὰ καὶ δικατάληκτος,
B 742, ε 422, ποι. (κλύω) κυρ. ἀκουστός,
„ἐξάκουστός“, ὅθεν περίφημος, περιδότης
τοῦ, ἐνδοξος, περικλητός, κλεινός, συχνόν
ἐπίθ. θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων, I 362, Γ 320, α
300, „κλυτὰ φῶλ' ἀνθρώπων“ ἐν ἀντιθέσει πρὸς
τὰ κτήνη, Ξ 361, Γ. Ἀπ. 273, „ἔθνεα νεκρῶν“
κ 526. ἐν γένει δὲ ἐπὶ ἐμφύχων τε καὶ ἀψύ-
χων, περιδότης, περίφημος, λαμπρὸς,
πολυτελής, „ἄλσος“ ζ 324, „Ἄργος“ Ω 437-
ὡσαύτως „μῆλα, τεύχεα, δῶματα, ἔργα, εἴμα-
τα“ Ὁμ. πλγ. „εἰρωτᾷς μ' ὄνομα κλυτόν“ μ' ε-
ρωτᾷς τὸ ἐνδοξόν, ἐξάκουστόν μου ὄνομα, ι 364
(πρὸλ. τ 483), (ἐνθα ἀρχαίως ἐρμηνεύεται ἐκλαμ-
βάνουσι τὸ κλυτόν ἀντὶ τοῦ ἀκουστόν, ὅπερ
ἀκούεται, τοῦτέστι τὸ ἀληθές, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ἐρ-
μηνεία εἶνε ἐπ' ἱσθῆς ἀνυπόστατος, ὡς καὶ ἡ ἄλλη·
θορυβώδης, παραχώδης, ἢν τινες παραδέχον-
ται ἐν τῇ „κλυτὰ μῆλα, κλυτὸς λιμὴν“ ι 308, κ
87, ο 472).

*ΚΛΥΤΟΤΕΧΝΗΣ [κλινω], ὄν, ὁ, ἐπ. (κλ. τέχνη),
περίφημος διὰ τὴν τέχνην, περιδότης τεχνί-
της, ἐπίθ. τοῦ Ἡφαίστου, Α 574, Σ 443, 394,
θ 286. Πρὸλ. δὲ καὶ τὴν ἐπομ. λ.

ΚΛΥΤΟΤΕΧΝΟΣ [κλινω], ὄν, ἐπ. (κλ. τέχνη), περι-
φημος διὰ τὰ τέχνη, περιδότης τοῦτέστι
ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Δ 404, Ο 55, ρ 494, φ
267. (Ἄλλοι δὲ, ὡς ὁ Δόντζερς, ἐρμηνεύουσιν·
ὁ ἔχων τὸ περίφημον, λαμπρὸν τόξον ὡσαύτως
καὶ τὰ ὅμοια ἐπιθέτα „κλυτοεργός, κλυτοτέ-
χνης“ ὁ ἔχων λαμπρὰ ἔργα, ἔσοχον τέχνην,
„κλυτόπῳλος“ ὁ περίφημος ἢ ἐξαιρετός ἵπ-
πους ἔχων, οὕτω λοιπὸν καὶ „κλυτόμητις“ ὁ
ἔχων ἔσοχον νοῦν, εὐφύαν).

κλίω, ποι. (συγγ. τῷ κλῖω), παρ. κλῖω με
σημ. ἀορ., ἐντεῦθεν προστακτ. τοῦ ἀορ. β'. (ἐκλυν, ἀορ.) κλῖω, κλῖω με ἐπικ. ἀναδιπλ. κέκλῖω (τὸ ὑ
βραχύ), κέκλῖω, ἀκούω, συνήθ. μετ' αἰτ. «δοῦ-
πον, αὐδῶν» Δ 455, N 757, ξ 59 κ. α., σπανίως
μετὰ γεν. τοῦ προσ. καὶ μετοχ. «ἐκλυν αὐδήσαν-
τος» τὸν ἤκουσα ὅτι ἐμίλησε, ἢ τὸν ἤκουσα νά
ὁμιλῇ, K 47, δ 505, ἢ μετὰ γεν. πράγματος,
«οὐδέπω Ἀτρεΐδω ὅπός ἐκλυν αὐδήσαντος» Π
76, «ἐκυρῆς ὅπός» X 454, καὶ μετὰ γεν. ἐμ-
προθ. «ἐκ τινος» ἀκούω παρὰ τινος, τ 93. ἐν
γένει δὲ αἰσθάνομαι, ζ 185, ὡς καὶ ἐν τῇ
καθομιλ. τὸ «ἀκούω». 2) ἐπακούω, εἰσα-
κούω, συνηθ. μετὰ γεν. προσ. A 37, 43, 248,
E 145, (ἐνθα πρὸ τοῦ Βεκκ. ἐγράφετο δοτ.), Θ 5,
δ 262 (πρὸ τοῦ Βεκκ. δοτ.) ἢ μετὰ γεν. πράγμ.
«κέκλυτέ μου μύθων» κ 189, 314, 481, μ 271,
340. ἔτι δὲ καὶ μετὰ δοτ. προσ. «κλ. τινὶ ἀρῆς»
εἰσακούω τινός τὴν προσευχὴν, δ 767, καὶ μετὰ
μόνης τῆς προσωπ. δοτ., ἥτις εἶνε χαριστική, καὶ
μάλιστα μετὰ τὸ «κλῖω» καὶ «κλῖω» Γ. Ἀπ.
334, Ἐπιγ. 12, 4. ἀλλὰ καὶ μετὰ τὸν παρ. α.
«ἐκλυσ; φ' κ' ἐθέλησθα» Ω 335. β') ἀκούω,
ὑπακούω, συνάπτεται μετὰ τοῦ «πέθομαι» ἐν τῇ
φρ. «μάλα μὲν κλύον ἤδ' ἐπίθαντο» Η 379, γ
477 κ. α.

Κλῶες, αἰ, μετάπλαστ. ὄνομ. ἀντὶ τοῦ Κλα-
ροί (ὡς ἐξ ἐνικ. ὄνομ. κλαροί), κλῶστριαι,
«μοῖραι», «κατὰ Κλῶες» παλαιὰ γραφή ὑπὸ
τοῦ Εὐσταθ. καὶ τῶν σχολ. παραδεδομένη, ἦν
ἀπὸ τοῦ Βεκκ. καὶ Δινδόρφ. παρεδόθησαν
πάντες οἱ νεώτεροι ἀντὶ τῆς πρότερον συνήθους
«Κατάκλῶες» η 197, ἐπομ. ἢ πρόθ. ἀνῆκει
εἰς τὸ ῥῆμα «νῆσαντο» (ἢ. κατὰ τινα ὑπέρδωσαν
δυνατὴ μὲν ἀλλ' ὁπωσὺν ἀσυνήθη, ἦν θέλων
ν' ἀπορύγῃ ὁ Δυντῆρος ἐπανατέρει τὴν γραφὴν
Κατακλῶες, ἐγείρων οὕτω; πολλὰς ἄλλας δυσ-
κολίας).

ΚΛΩΜΑΚΟΕΙΣ, Εἴσα, ἐν, ἐπ. (κλῶμαξ, συγγ.
τῷ κρημνός) βραχυῶδες, κρημνώδες, «Ἰω-
μη» Β 729 τ.

ΚΝΛῶ μόνον ἐν τῷ «κνῆ» ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκνη.
ὅπερ κατὰ τινὰς μὲν εἶνε παρ. α., κατ' ἄλλους δὲ
ἀορ. ἐκ τινος ἀορ. θέματος ΚΝΗΜΙ, «κνήθω,
ξύω, τρίβω», οἷον «τυρόν» Α 639 τ.

ΚΝΕΦΑΣ, ΛΟΣ, τό, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ὄνομ.
καὶ αἰτ. σκότος, «σκοτάδι», παρ' Ὁμ. ἰδίως τὸ
ἐσπερινόν, «σκοτεινίασμα», νύκτωμα, Α 475,
γ 329 κ. α., «κνέφ. ἱερὸν» Δ 194, 209.
(Ἐτυμολ. κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ νέφος, συγγ.
τῷ δνόφος, ἢ γνόφος καὶ τῷ τῆς καθομιλ. «σύ-
γνεφον» ὅπερ ἐν τῇ δημοτικῇ ᾄσματι καὶ «κνέ-
φει» λέγεται, ἴδ. Passow Τραγ. Ρωμ. διστιχ.
344 «νάδρη τὸ κνέφι τοῦρανοῦ νά σὲ περι-
σκεπάσῃ»).

ΚΝῆ, ἴδ. ΚΝΛῶ.

ΚΝΗΜΗ, ἡ, τὸ μεταξὺ γόνατος καὶ σφυρῶν
ἔστω, τὸ ὅστω τῆς κνήμης, «ἀντζα» (κατὰ

τὸν Εὐστάθ. καὶ ἄντα, πρὸλ. τὸ οὐσιασ. «ἀ-
κνήμι», ἔτι δὲ καὶ τὸ γαστροκνήμιον, Δ
519, θ 435, τ 469 κ. α. (Περὶ τῆς ἐτυμ.
ΚΝΗΜΗΣ).

ΚΝΗΜΙΣ, ἴσος, ἡ (κνήμη), ὁπλιτικὸν π.
πασμα τῆς κνήμης, ὅμοιον μετὰ Τουρκ. «
λούκια» τῶν φουστανέλλοφόρων, συγγ.
ἐκ δὴ μεταλλίων ἱλασμάτων εἰς τὴν κ.
προσηρμοσμένων καὶ συναπτομένων διὰ π.
τῶν λεγομένων ἐπισφυρίων (ἴδ. τ. λ.). ἢ
πιθανῶς κασιτέρησις ἢ διὰ κασιτέρου γ.
ναί, Σ 613, Τ 369, Φ 592. Ἐν δὲ τῷ
(ἐνθα καὶ μόνον τῆς Ὀδ. εὐρίσκεται ἡ λ.
μονεῖται κνήμηδες βόειαι, εἰς προ-
τῆς κνήμης ἀπὸ τῶν ἀκνήθων φορούμεναι
σήμερον οἱ Ῥωμαῖοι χωρικοὶ καὶ οἱ Κρη-
ταῖς ἀλλὰ συνημμέναι οὗτοι πρὸς τὸ ὑπ.
ρουσιν ἀλλὰ συνημμέναι οὗτοι πρὸς τὸ ὑπ.

ΚΝΗΜΟΣ, ὁ, κορυφὴ ὄρους, ἢ φάραγξ,
B 821, Α 105 κ. α. (περὶ τῶν ὄρων τῆς
δης), δ 337, ἐνικ. Γ. Ἀπ. 283. (Ἐτυμολ.
κατὰ τὸν Λόδεκκ. αὕτη τε ἡ λ. καὶ ἡ
ἐκ τοῦ ΚΝΛῶ, ΚΝΛΠΤΑ=κλῖπτω ὅθεν ἡ μέ-
μη σημ. κυρίως τὴν καμψὴν τὴν ἐξωτερ-
δὲ κνήμος τὴν ἐσωτερικὴν, τὸ κοῖλον, τὴν
λάδα).

ΚΝῆστις, ἴος, ἡ (κνῆσι, κνήθω), αἰτ.
(δὲ ε. τρίπτυρα), δοτ. κνήσι ἀντὶ τοῦ κνή-
640 τ.

ΚΝΙΣΩ, ἡ, πόλις ἐπὶ τοῦ Τριποδίου
τηρίου καὶ ἐπὶ τινος μικρᾶς χερσονήσου,
ναὸν τῆς Ἀφροδίτης, Γ. Ἀπ. 43. Τὰ νη-
πια ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κριτοῦ.

ΚΝΙΣΗ [-], (οὕτως ἔγραψαν ὡς ὀρθῶς
μετὰ τὸν Σπίτζν. ἀντὶ τοῦ ΚΝΙΣΗ) ἡ,
καπνὸς καὶ ἡ ὁσμὴ ἢ ἐκ παχέος ὀπ-
κρέατος ἀνερχομένη, «κνίκα», ρ 270.
δὲ ὁ ἀπὸ τῶν θυμάτων ἀνερχόμενος καπ-
ὁσμὴ, Α 66, 317, Θ 549 κ. α. 2) π.
λίπος, «ξύγγι, ἀλειμμα», ἰδίως τὸ π.
νεφροῦ, δι' οὗ περιεκάλυπτον τὰ πρὸς θυ-
μάχια τοῦ σφαγίου, Α 460, γ 457, σ 45.
τὸν Εὐνιον εἶνε τὸ λιπαρόν ἐκείνο εἶμα
περιβάλλον τὰ ἐντόσθια, τὸ ἐπίπλουν, ὡ-
μενον ἐν τῇ καθομιλ. «σκέπη ἢ ὑποκάμ-
ὑπὸ δὲ τῶν Κρητῶν «κνισάρι» (Λατ.
lum), ὅπερ ἀρνεῖται ὁ Οὐδύσιος.—Κατὰ
δερλεῖνον ὅστις ἀποδέχεται τὴν διὰ τοῦ
φῆν, παράγεται ἐκ τοῦ ΚΝΙΣΗ. Ἐκ τού-
ΚΝΙΣΗΕΙΣ [-], Εἴσα, ἐν, πλήρης καὶ
εὐωδιάων ἐκ τῶν μαγειρευομένων ἐσθ.
κ 40 τ.

ΚΝΙΣΟΔΙΪΚΤΗΣ [-], ὁ τὴν κνίσαν
κων, κωμικὸν ὄνομα μυῶς ἐν τῇ Ρατρ.
ΚΝΙΣΘΟΜΟΣ, ὁ, «μουγγρητός», κατ'
παλαιούς «ποῦς» τῆς κλαυθμῆς ἢ ἐπὶ
τῆς ὕλας τῶν κυνῶν παπυσμός, «
κυνῶν, π 163 τ. (Ἐκ τοῦ ΚΝΙΣΗ, ἢ
Γερμ. knutschen, πεποιημ. λ., κατὰ

τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ΚΝΙΣΗ, παρὰ τὸν
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-
κνίσω, μέλ. ὡσω, ἀορ. ἐκνύζωσα, κυρ. λε-

ἀνὴρ τῆς Φοίδης, πατὴρ τῆς Λητοῦς, Γ. Ἀπ.
62 «μεγάλιο Κοῖοιο» (ἐνθα ἀνάγκη τὸ κοῖ-
νά ἐκληφθῇ ὡς βραχύ διὸ γράφουσιν τινες «με-
γάλιο Κοῖοιο»).

ΚΟΙΡΑΝΕΪ [-], ποι., εἶπε ἀνευ πτώσεως εἶπε
μετὰ προθ. συντασσόμενον. α.) ἀρχῶ, εἶμαι
ἀρχῶν, βασιλεύω ἐν πολέμῳ εἶμαι ἀρχη-
γός, στρατηγός, Β 207 κ. α., «ἀνὰ μάχην»
Ε 824, «πολέας διὰ μεταξὺ πολλῶν, Δ 230,
«πόλεμον κατὰ κοῖρανέουσι» (πρότερον ἐγρά-
φετο κακῶς ὑφ' ἐν: κατακοῖρ.) Ε 332. β.) ἐπὶ
παρανόμου ἀρχῆς, τυραννῶ, «Λυκίην κατὰ»
M 318, «Ἰθάκην κατὰ» α 247. γ.) ἐπὶ τῶν
μνηστήρων, δυναστεύω, φέρομαι ὡς δυνά-
στης, κύριος, ο 520, u 234 κ. α. Ἐκ τοῦ

ΚΟΙΡΑΝΟΣ [-], (συγγ. τῷ κύρος, κύριος), ἀρ-
χῶν, κύριος, ἐν πολέμῳ ἀρχηγός, στρα-
τηγός, «εἰς κοῖρανος ἔστω, εἰς βασιλεύς» Β
204. συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἡγεμών» Β 487,
«λαῶν» Η 234 κ. α., ἐν γένει κύριος, ἐπι-
στάτης, σ 406.

ΚΟΙΡΑΝΟΣ, ὁ, 1) εἰς τῶν Λυκίων ὑπὸ τοῦ
Ὀδυσσεὺς φωνεῖται, Ε 677. 2) Κρῆς ἐκ τῆς
Λύκτου, Ρ 610.

ΚΟΙΤΗ, ἡ (καίμαι), κοίτη, κλίνη, κ 344 τ.

ΚΟΙΤΟΣ, ὁ, α.) κατὰ κλισίαν, «πλάγισμα»,
ἴδ. δ 358, γ 334, η 138 κ. α. ὅθεν ὕπνος,
«ἐπὶν ἔλθαι κοῖτος ἄπαντας» τ 515. β.) κοί-
τη, κλίνη, στρώμα, γ 470, «ἐπὶ κοῖτον ἐσ-
σύνοντο» ξ 455 (ἀλλὰ τοῦτο δύναται νὰ ἐρμην-
ευθῇ κατὰ τὴν α.) σημασίαν).

ΚΟΚΚΟΣ, ὁ πυρὴν τῶν καρπῶν, τὸ «κουκ-
κοῦται», τὸ «σπεῖρι» τοῦ ῥοδίου, Γ. Δήμ.
373, 412.

ΚΟΛΕΪΝ, τό, Ἰων. καὶ ἐπικ. ΚΟΛΑΕΪΝ, ἡ θή-
κη, τὸ «φικάρ» τοῦ ξίφους, ἥτις ἦτο μεταλ-
λίνη καὶ ἐνίοτε ἀργυρᾶ, Δ 30 εἰς, καὶ ἐλέφαντι
κεκοσμημένη, Γ 272, Δ 30 κ. α., θ 404. Ὁ
Ὁμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους.

ΚΟΛΛΗΕΙΣ, Εἴσα, ἐν, ἐπικ., πιθανῶς κυρίως ὁ
ἔχων ἥλους, καρφία, γόμφοι, ἢ κρίκου, «ξύ-
στά ναύμαχα κολλήεντα» Ο 389 τ, ναυμαχικὰ
κοντάρια (ἐκ πολλῶν μερῶν συγκείμενα) διὰ γόμ-
φων ἢ κρίκων συνηρμοσμένα, «καλὰ καρφω-
μένα» (Πιθανῶς ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἀορ.
κολλῶς (τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ κέλλω, καθὼς ὁ ἡ-
λος ἐκ τοῦ ἐ-ἴημι) ὁ ε. πᾶν ὅ,τι (πρὸς συναρμ-
ογίαν) εἰσθεῖται, ἐπομ. γόμφοι, καρφίον κ. τ. τ.,
ἀρα κολλᾶω σημ. καρφῶν ἢ δὲ κόλλα εἶνε,
ὡς φαίνεται, παρ' Ὁμ. ἄγνωστο).

ΚΟΛΛΗΤΟΣ, ὁ, ὄν (κολλᾶω), κυρ. ὁ διὰ γόμ-
φων (κολλῶν, ἴδ. τὴν προηγ. λ.) συνηρμοσμέ-
νος, ἐν γένει συμπαγής, στερεός, «δίφρος»
Τ 395, «ἀρματα» Δ 366, ρ 117 κ. α., «ξύ-
στόν» (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), Ο 678, «σαυ-
583, φ 437, 464, «ὄβρι» φ 494.

ΚΟΛΛΩ, ὁ, ὄν (κέλλω), κυρ. ὁ διὰ γόμ-
φων (κολλῶν, ἴδ. τὴν προηγ. λ.) συνηρμοσμέ-
νος, ἐν γένει συμπαγής, στερεός, «δίφρος»
Τ 395, «ἀρματα» Δ 366, ρ 117 κ. α., «ξύ-
στόν» (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), Ο 678, «σαυ-
583, φ 437, 464, «ὄβρι» φ 494.

ΚΟΛΛΩ, ὁ, ὄν (κέλλω), κυρ. ὁ διὰ γόμ-
φων (κολλῶν, ἴδ. τὴν προηγ. λ.) συνηρμοσμέ-
νος, ἐν γένει συμπαγής, στερεός, «δίφρος»
Τ 395, «ἀρματα» Δ 366, ρ 117 κ. α., «ξύ-
στόν» (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), Ο 678, «σαυ-
583, φ 437, 464, «ὄβρι» φ 494.

φομένου ενταίνεται ἡ χορδή, „στρεπτάριον“, δ. στρεπτάριον, ἡ στρόφιγξ, φ 407.

ΚΟΛΟΙΟΣ, ὁ, κόραξ, *Ιλ. Π 583, Ρ 755.

Συγγ. τῇ κολῳός, κολῳάω, οἰονεὶ κράτης). ΚΟΛΟΚΙΝΤΗ, ἡ (ἀλλὰχοῦ καὶ κολοκύνθη) κολοκύνθη, Βατρ. 53.

ΚΟΛΟΣ, ὄν (συγγ. τῇ κυλλός), κολοδός, ἀπημύλυμμένος, «δῶρο» τὸ ἀνευ ἀκωκῆς, Π 447 τ.

ΚΟΛΟΕΥΡΤΟΣ, ὁ, ποι. (ἐκ τοῦ κόλος=θόρυβος κατὰ τὸν Ἡσίο., συγγ. τῇ κολῳός, καὶ σύρω), συρτός θόρυβος ἡ θορυβώδης συρφετός, ἐπὶ κυνηγετικοῦ ὄχλου, *Ιλ. Μ 447, Ν 472. (Ταῦτα κατὰ τὸν Βούττημαννον· ὁ δὲ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὴν λ. ὡς ἐκ τοῦ κόλος καὶ συρίττω σύνθετον, ὅς ἐρμηνεύει: θόρυβος μετὰ συριγμῶν ἀναμεμειγμένος, οἷος μάλιστα ὁ κατὰ τὰς θήρας).

ΚΟΛΟΙΟ (κόλος), „κολοδώνω“, ἀκρωτηριάζω, διακόπτω, μόνον μεταφ. «τὸ μὲν τελεῖται, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολοῦσι» μέρος μὲν τῶν λόγων του ἐκτελεῖται, μέρος δὲ ἀφίκει εἰς τὴν μέσην, κολοδῶναι, διακόπτει εἰς τὸ μέσον, ὅς ἐ. ἀφίκει ἡμιτελές, ὅτι ὑπεσχέθη, Γ 370, «εἴ δ' αὐτοῦ πάντα κολοῦσι» τὸ αὐτοῦ συμφέρον πάντοτε βλάπτει, θ 244, «δῶρα» ἐλαττώνω, φείδομαι, λ 340.

ΚΟΛΠΟΣ, ὁ, κόλπος, „κόρφος“ α.) κυρ. ὁ τοῦ ἀνθρώπου σώματος, στήθος, «πατὶ ἐπὶ κόλπῳ ἔχειν» κρατῶ τὸ παιδί εἰς τὸν κόλπον μου, ὅς ἐ. εἰς τὸ στήθος, Ζ 400, Ξ 219, Γ 471, «δέχομαι, ὑποδέχομαι κόλπῳ» κυρίως μὲν Ζ 483, μεταφ. δὲ εἰς ἑκφρασιν μητρικῆς στοργῆς καὶ ἐπιμελείας, Ζ 436, Π 398. (Ὁ Δοιδερλ. ἀρνούμενος ταύτην τὴν σημασίαν τῆς λέξ. ὑπάγει τὰ χωρία εἰς τὴν ἐπομ. σημασίαν) β.) κόλπος τοῦ ἐνδύματος, σίνις Δατ., ὁ ἐκ τῆς περιζώσεως σχηματιζόμενος ὑπεράνω τῆς ζώνης, Χ 80, ο 469, πληθ. 1570 γ.) πᾶσα κολποειδὴς εἰσχώρησις τῆς θαλάσσης, κόλπος, „κόρφος“, Β 560, «Κρίσις» Γ. Ἀπ. 434 δ.) πολλάκις μεταφορ. τὸ βάθος, «θαλάσσης, ἁλός» οἱ κόλποι, τὰ βάθη τῆς θαλ., Σ 440, Φ 425, δ 435, ε 52.

ΚΟΛΩΝ (κολῳός), φωνάζω, κραυγάζω, ρωνασκό ὀνειδίζων, περὶ τοῦ Θεραίου, Β 212 τ.

ΚΟΛΩΝ, ἡ, ποι., κολωνός, λόφος, *Ιλ. Β 844, Α 744, 757. (ἢ Ἄν τῆς καθομιλ. ἡ „κολῶνα“=collumna, περιεσώθη μὲ διαφορὰν σημ. κατ' εὐθεῖαν ἐκ τῆς ἀρχαίας, ἡ δὲ τῶν ῥωμαϊκῶν γλωσσῶν ἐπανήλθε νέαν φέρουσαν σημασίαν, δὲν δύναται ὀριστικῶς ν' ἀποφανθῇ).

ΚΟΛΩΚΟΣ, ὁ=κολώνη, Γ. Δῆμ. 273, 299. ΚΟΛΩΣ, ὁ, ποι., κραυγή, φωνή, φωνασκία, λογομαχία, «κολῶν ἐλάων» σύρω (τραδῶ) φωνήν, λογομαχίαν, κένυν παρατεταμένην φιλονεικίαν, Α 575 τ. (Ἐκ τοῦ κό-

λος=θόρυβος, συγγ. τῇ κολοιός, ἀμφότερα μετὰ περιστολή, Ε 359, «πλαγιστὰ τῆς ἀπὸ νηὸς» ναυαγίσαντα τῆς νηὸς εἰς τὴν οἰκίαν του, ζ ἐν γροὶ κομίσασθαι» „παῖρνω“ τὸ σώμα μου, πληγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, Ἰδ. ἀνωτ. Α'), 2), α.).

ΚΟΜΑΝ (κόμη), φέρω κόμην μακράν θαντες ὅπισθεν κομῶντες» (ἄρα ἐμπροσθὶν ὄροντες), *Ιλ. Β 542. (Ὁ Πλούτ. Θεο. μνησθεὶς ὡς αἰτίαν τοῦ εἰσιμοῦ τούτου τοῦ κοῦ εἶναι τῶν Ἀδάντων τὴν ἐξῆς: ὅτι παρέχοντες ἐκ τῶν τριγῶν ἀντίληψιν τοῖς μίοις)· περὶ Ἱππων «κομῶντες ἐλευθεροῦντες μακράν χαίτην, Θ 42, Ν 24· δὲ ταφορ. ἐπὶ ἄγρων, εἶμαι κατὰφυτος, ἀπαισι» Γ. Δῆμ. 454.

ΚΟΜΕΝ, ἐπικ., θεραπεύω, περιποιῶ «υἱός, γέροντα» „παδοκομῶ, γηροκομῶ“, 207, λ 250, μ 450, ω 242, «ἵππους» 443, Γ. Ἀπ. 236, «κόνα» ρ 310, 319.

ΚΟΜΗ, ἡ, 1) κόμη, τὴ „μαλλία“ φαλῆς, Α 497, δ 498 κ. α., σπανιωτάτη «κόμαι Χαρίτεσσιν ὀμοῖαι» Ρ 51 (Π 4), ζ 234. 2) μεταφ. φύλλα, φύλλωμα λαίης» ψ 495.

ΚΟΜΙΔΗ, ἡ (κομίζω), θεραπεία, λειψα, φροντίς, ἐν Ἰλ. μόνον ἐπὶ τῶν Θ 486, Ψ 411· ἐν δὲ τῇ Ὀδ. ἐπ' ἀνδρ. ξ 424, ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ κήπου καλίας, ω 245, 247, «ἐπεὶ αὐ κομιδὴ καὶ ἦεν ἐπηγετανός» ἐπειδὴ δὲν εἶχον ἱκανὴν ποίησιν ἐν τῇ πλοίῳ, ο 232. (Οὐδ' ἐπὶ κη νά δώσωμεν εἰς τὴν λ. τὴν σημασίαν: δαίκα, τροφάς).

ΚΟΜΙΖΩ (κομέω), μέλ. κομῶ, ο 540, ἐκούμια, ἐπικ. σσ, μέσ. ἀόρ. ἐκούμισα· Ἑνεργ. 1) θεραπεύω, ἐπιμελοῦμαι, περιποιῶμαι, „κυττάζω“, ἐπὶ πραγματικῇ προσώπων, «ἔργα» Ζ 490, α 350, «κτῆματα» ψ 355, «δῶμα» οἰκονομῶ, νω, περὶ τῆς οἰκοδεσποίνης, π 74, ο 337, περιποιῶμαι, φιλοξενῶ, κ 73, 298, ρ 10· τινι, διὰ τινος· τρέφω, υ 68 κ. α. (Ἐν δὲ ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν τὸ μέσ.)· παρ. κομίζομενός γ' ἐθιμίξω· δὲν ἐλάμβανεν τοιαῦτα· περιποιήσεις, θ 454. 2) [αἰρω] κώνω τι· ὅθεν α.) φέρω, μεταφέρω, ζω, πρῶτον μὲν πρὸς θεραπείαν, «χλῆν φάλειαν» Β 483, Γ 378, ε 579· ἔπειτα γένει, «παῖρνω», μεταφέρω, ἀπάγω, λουῖ τε καὶ κακοῦ, «νεκρόν» Ν 496, «χλῆν» Β 875, «ἵππους» Α 738, «ἄκοντα κόμισα» ἀπὴνεγκεν ἐν τῇ σώματι ἔχων τὰ ἀκόντια, ἔλαβε (πρὸς τῆς καθομιλουμένην φρ. «πῆρε») τὰ ἀκόντια, ἐπληρώθη ὑπ' αὐτοῦ, 456, 463· β.) φέρω (λαμβάνω) μετὰ τοῦ, μετακομίζω, «δέπας» Ψ 699, π 68. Β.) Μέσ. 1) παρ' ἐμαυτοῦ οἰκίζω μου θεραπεύω, περιποιῶμαι τινά, Θ 284. 2) φέρω τινά εἰς τὴν μου, ἵνα περιποιηθῶ, «Σίντιες ἄνδρες»

24, «κομίσαι με» ἐκτὸς τῆς μάχης μετὰ περιστολή, Ε 359, «πλαγιστὰ τῆς ἀπὸ νηὸς» ναυαγίσαντα τῆς νηὸς εἰς τὴν οἰκίαν του, ζ ἐν γροὶ κομίσασθαι» „παῖρνω“ τὸ σώμα μου, πληγνόμενα ὑπ' αὐτοῦ, Ἰδ. ἀνωτ. Α'), 2), α.). ΚΟΜΠΩ, κλαγγάζω, «βροντῶ», Μ 451. Ἐκ τοῦ (κομπῶ), δούπος, κλαγγή, ἐν γένει ἐκ τῆς συγκρούσεως τῶν σωμάτων, ὅσον ἐπὶ τοῦ πατήματος τῶν γοταφορ. ἐπὶ ἄγρων, εἶμαι κατὰφυτος, ἀπαισι» Γ. Δῆμ. 454.

ΚΟΝΑ, ἐπικ. (κόνανος), μόνον ἐν τῇ «κονάησιν» α.) κρατῶ, «βροντῶ» ἢ κλαγγάζω, ἐπὶ μετάλλῳ, 593· β.) ἀντηγῶ, ἀντιλαλῶ, «βροντῶ» Β 334, Π 277, ρ 542 (μόνον «ὄδ»). ΚΟΝΑΒΙΣ, ὁ, τῇ προηγ. μόνον ἐν τῇ «κονάβις» *Ιλ. Β 466, καὶ Ν 408, Φ 235. Ἐκ τοῦ (κονάβις), ὁ, ποιητ., κρότος, κλαγγή, «κ 422 τ. (Κατὰ τινος μὲν συγγ. κόνπτω ἢ κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ΚΑΝ-, εἰς τῆς τὸ κανάζω, καναχῆ,

κ 422 τ. ἢ 4) κόνις, ἰδίως ἡ τετριμμένη γῆ, γῆμα, «πολλάκις πληθ. γῆμα» ἐν, κάππεσαν, ἤρπεν ἐν κόνιῳ» περὶ μάχῃ πεπτόντων, Ὁμ. πλχ., ὅς μάλιστα ἐν κόνιῳ βάλλω τινά» καταβάλλω, «κατὰ γῆς, Θ 456· ἰδιαιτέρον ἐπὶ τῶς, ἐπικ. Α 454, λ 600. 2) ἀμύδα, φ 274. 3) τέφρα, «εἰς» 453, 460. (Ἰδ. καὶ τὴν ἐπομ. λ.—Τὸ ἐν τῇ ἄρσει τοῦ ἔκτου ποδός).

ΚΟΝΙ, ὁ, κόνι ἀντὶ τοῦ: κόνι, Ω 18, «κόνι», Ν 335 κ. α., συνάπτει τοῦ «φάμαθος» εἰς ἐνδείξιν τοῦ ἀπειροῦ, 1385. Ἀντὶ τῆς τέφρας ἐκλαμβάνει 194 «ἐν κόνι ἄγχι πυρός»· ἀλλὰ ὅλα δύνανται νὰ ἐννοηθῇ περὶ τοῦ γῶ-Ετυμολογικῶς φαίνεται ὅτι συγγενεῖται κῶν, καὶ τῇ ἀγρ. κνίς: διὰ παρενθήκης ὄδλ. καὶ τὸ Λατ. cinis).

ΚΟΝΙΣ, ὁ (κόνις), κονιορτός, „κορμῶν“, *Ιλ. Γ 43, Ε 503, Χ 404. (Ἦπερ τοῦ Σιπτιζέρου συνήθους γραφῆς: κονι· κηρύττεται ὁ Δοιδερλ. καὶ Μεινέκης, ὅμοιοι ὡς πρῶτον παράγωγον τύπον τὸ κνίς, εἰς οὗ ἄγρ. κονίξιαλος καὶ ἐκ αὐτ' ἀφομοιωσιν κονίσσαλος).

ΚΟΝΙΣ, μέλ. κονίω, ἀόρ. ἐκόνισα, κενόνισα. 1) κονίζω, „σκουίζω“, Φ 407, παθ. Χ 405, «πεδίον» φευγόντων καὶ πολὺν διεγειρόντων κο-

νιορτόν, Ξ 445· ὅθεν «φευγόν κενονόμενοι» (εἰς ἐνδείξιν τῆς ταχείας φυγῆς), Φ 544. 2) ἀμετάβ. διεγειρὼν κόνιν ἢ κένυν κονιορτόν, (ἐγκονῶ ἐλέγετο μετέπειτα) ἐπὶ τραχύντων (ἐκονῶ καὶ ἀνθρώπων, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «κονιόντες πεδίον» τρέχοντες διὰ τῆς περὶ πόδος, Ν 820, Ψ 372, 449, θ 422.

ΚΟΝΤΟΣ, ὁ (κεντέω), „κοντάρι, καμάκι“, 487 τ.

ΚΟΠΙΑ (κόπος), κουράζω, παθ. κουράζομαι, ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, Βατρ. 490.

ΚΟΠΡΕΙΣ, ἴος, ὁ, υἱός τοῦ Πέλοπος, Πλεστός, κῆρυς τοῦ Εὐρυπύκτου, Ο 639 εἰς.

ΚΟΠΡΕΑ, „κοπρίζω“, „κοπρήσονται» ρ 299 τ (ἐνθα ὁ μὲν Οὐδύσιος ἔγραψε κοπρίσαντες ὡς ἐκ τοῦ κοπρίζω, ὁ δὲ Βέκκ. καὶ Δινδόρφοι ἀποκατέστησαν τὸ κοπρήσονται). Ἐκ τοῦ

κόπρος, ἡ, 1) κόπρος, „κοπρία“, ρ 329, ρ 297, 606· ἐν γένει βόρβορος, „λάσπη“, Χ 444, Ω 164, 640. 2) κοπρία, ὁ τόπος ἡ αὐλή, ἐνθα ῥίπτονται αἱ κόπροι, „κοπριά“, Σ 575, κ 444.

ΚΟΠΤΩ, ἀόρ. ἐκοψα, παρακ. β'. κέκοπα ἐν τῇ μετοχ. κεκοπώς, Ν 60, σ 335 (εἰς ἣν ὁ Κλάσσιος ἀποδίδει σημασ. ἀρίστη), μέσ. ἀόρ. ἐκοψάμην. 1) Ἑνεργ. α.) κτυπῶ, καταβάλλω, καὶ πλήττω, ὅσον ἐπὶ παλαιστοῖς, σ 28, 335, «κώληπα» Ψ 726, μετὰ δὲ αὐτ. «τινά παρήιον» κτυπῶ τινά εἰς τὴν παρ., Ψ 690, «τινά ποτὶ γαίῃ» κτυπῶ τινά κατὰ γῆς, 1 290, μετὰ δὲ ὅτ. ὄργαν. «ἵππος τὸ ψ» πλήττω, κτυπῶ μετὰ τὸ τόσον, Κ 513, «σκηπανίῳ τινά» Ν 60, «δούρεσσι μετάφρενον» θ 528, «κόψε αἰστόν κατὰ στήθος» ἐκτύπησεν ἡ μάλλον ἔδῃεν (ὁ δὲ), Μ 204· ὡσαύτως ὅς ἐπὶ τοῦ σφοδροῦ ἐκείνου κτυπήματος, δι' οὗ ζαλίζουσι πρῶτον τοὺς βόας πρὶν τοὺς σφάζειν, Ρ 521, ε 425, «χεῖρας τ' ἰδέε πόδας κόπτον» συνέντριβον, συνέθλων, χ 477 (ἢ ἡ μάλλον κατὰ τὸν Δυντίζον, παραλαμβάνομένης τῆς προθέσεως ἀπὸ τοῦ ἀνωτ. στίχ. 475, ἡ μάλλον κατὰ τὸν Δυντίζον, παραλαμβάνομένης τῆς προθέσεως ἀπὸ τοῦ ἀνωτ. στίχ. 475, ἀπέκοπτον, ἡκρωτηρίαζον). β.) μετὰ τῆς Ἀ-πό, ἀποκόπτω, «κεφαλὴν ἀπὸ δειρῆς» Ν 203· γ.) σφυρηλατῶ, «δεσμῶς» Σ 379, θ 274. 2) Μέσ. κτυπῶ ἐμαυτὸν ἢ τι τῶν ἐμαυτοῦ, «κεφαλὴν χερσίν» Χ 33.

ΚΟΡΑΚΟΣ ΠΕΤΡΗ, ἡ, „Κορακόπετρα“, ἐν Ἰθάκῃ πλησίον τῆς πηγῆς Ἀρεθούσης, κατὰ τὸν Γέλλ. ἐπὶ τῆς νοτιοανατολικῆς ἐσχάτης τῆς νήσου, καὶ τῆς σήμερον ὡσαύτως καλουμένη. (Κατὰ δὲ τὸν Οὐδύσιον ἔκειτο ἐν τῇ μέσῃ τῆς νήσου ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς κλιτύος τοῦ Νηίου ὄρους· κατὰ δὲ τὸν Φελέκρον ἐπὶ τῆς δυτικῆς πλευρᾶς καὶ ἦτο μέρος τοῦ Νηρείου, ν 408. Ὀνομάσθη δὲ οὕτως κατὰ τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ Κόρακος τοῦ υἱοῦ τῆς Ἀρεθούσης, ὅστις θηρῶν κατεκρημνίσθη ἀπὸ τῆς πέτρας ἐκείνης. Πλάτωνος εἶναι ὅτι ὀνομάσθη ἐκ τοῦ πετρήος, ὅς ἐν τῇ καθομιλουμένῃ „τοῦ κόρακα τὸ γασφύ-

ρι", „Κορεκοδοῦνι“ κ. ἄ. τ., ὡς μόνον τρέπον τινὰ εἰς τοὺς κόρακας βατά).

ΚΟΡΕΚΗΜΙ [...-], μέλ. κορέσω, Ἰων. ἔ. ἐπικ. κορέω, Θ 379, N 831, P 241, ἀόρ. ἄ. ἐκορέσα, ἐπικ. σσ, μέσ. ἀόρ. ἐκορεσάμην, παρακ. Ἰων. κεκορήμαι, καὶ παρακ. ἐνεργ. ἐν τῇ μετοχ. κεκορήω; με σημ. μέσ., σ 372, παθ. ἀόρ. ἐκορέσθην. 1) Ἐνεργ. χορτάζω, „χορταίνω“ τινά, Π 747 κ. ἄ., μετὰ δοτ. ὄργαν., „κύνες ἡ δ' οἰωνοὺς δημῶ καὶ σάρκεσσι“ περὶ τῶν ἀτάφων καταλειπομένων νεκρῶν, Θ 379, N 831, P 241.

2) Μέσ. με ἀόρ. παθ. καὶ μέσ. καὶ με παρακ. ἐνεργ. καὶ παθ., κορέννυμαι, χορτάζομαι, „χορταίνω“ ἄ. μετὰ γεν. „φορβή“ Α 562, „βοεὶς κεκορηότε ποιή“ σ 372, „θυμὸν δαιτός, κρεῶν“ Θ 98, ε 28 κ. ἄ. β'. 6.) μεταφ. „φυλόπιδος κορέσασθαι“ N 635, „κεκορήμεθ' ἀέθλων“ ψ 350· πολλάκις μετὰ μετοχ. „κλαίοντα ἐκορέσαστο“ ἐχόρτασε νὰ κλαίῃ, μέχρι κόρου ἐκλαυσε, X 427, υ 59, δ 541, „ἐκορέσαστο χεῖρας τάνων“ ἐχόρτασε τὰς χεῖρας τοῦ κόπτων, Α 87, „οὐπω κεκορήσθε ἐέλμενοι“ δὲν ἐχορτάσατε ἀκόμη πολιορκούμενοι; Σ 287. (Ὁ ἐνεργητικὸς ἐνεστώ; κορέννυμι δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὀμ.).

ΚΟΡΕΩ, „σαρώνω, φροκάλω, σκουπίζω“, καθαρίζω, „ῥῶμα“ ο 149 f. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ κείρω. || Νεώτεροι δὲ ἐτυμολόγοι ἀνάγουσι τὸ ῥῆμα εἰς τὴν ρίζ. κρῖ-να=διαλέγω).

ΚΟΡΗ, ἡ, ἴδ. ΚΟΪΡΗ.

ΚΟΡΑΪΩ, ἐπικ. (κόρυς=κορυφή), κορυφῶ, μόνον ἐν τῇ μέσ. „κῶμα κορύβεται“ κορυφούται, ὑψοῦται, I 7 f.

ΚΟΡΙΝΘΟΣ, ἡ, μνημονεύεται μόνον B 570 ὡς „ἀφνειός“ κατὰ δὲ τοῦ μετέπειτα χρόνου· μία τῶν ἐμπορικωτάτων καὶ πλουσιωτάτων πόλεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου, κατεμένη ἐπὶ τοῦ Ἰσθμοῦ. Ἐκτίσθη δὲ κατὰ μὲν τὸν Πύσαν. 2, 4, 1 ὑπὸ τῆς Ἐφύρας, θυγατρὸς τοῦ Ἰλκεανοῦ, ἥ; μεταγενέστερος τις ἀπόγονος ὁ Κόρινθος μετωνόμασε τὴν πόλιν· κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλόδ. 4, 9, 3 ὑπὸ τοῦ Σισύφου, υἱοῦ τοῦ Αἰόλου, πρβλ. ἐφίρη. — Τὸ γένος παρ' Ὀμ. εἶνε ἀδιάνυστον, διότι τὸ „ἀφνειός“ εἶνε δικατάληκτον· πρέπει λοιπὸν κατὰ τὴν μετέπειτα κοινοτέραν χρῆσιν νὰ θεωρηθῇ θηλυκόν, ἂν καὶ εὐρίσκεται καὶ ὡς ἀρσενικόν (ἐν χρησμῶ τινι παρ' Ἡρόδ. 5, 92· παρὰ τινι ποιητῇ παρὰ Στράβ. 8, 6, 22· παρὰ Διον. τῷ Ἀλικ. Ἀρχ. 4, 29· Στράβ. 8, 6, 20 κ. ἄ.). — Ἐπίρ. Κορινθοῖσι ἐν Κορίνθῳ, N 664.

ΚΟΡΜΟΣ, ὁ (κείρω), πᾶν ἡρωτηριασμένον, ἀποκεκομμένον σῶμα, „κορμί, κούτσουρον“, ψ 196 f.

1. **ΚΟΡΟΣ**, ὁ (κορέννυμι), „χορτασμός“, ὅθεν κόρος, πλησμονή, ἀθλία, „φυλόπιδος, γόοιο“ T 221, δ 103, „πάντων κόρος ἐστί“ N 636.

2. **ΚΟΡΟΣ**, ὁ, ἴδ. ΚΟΪΡΟΣ.

ΚΟΡΩΝ, ἡ, κρόταφος, π. αἰ., N 576.

ΚΟΡΥΑΛΙΣ [...-], ἴκος, ὁ (κόρυς, ἐπομ., ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, X 132 f. **ΚΟΡΥΑΛΙΟΛΟΣ** [...-], ὄν (κόρυς, ἄλω), ὁ τὴν περικεφαλαίαν σείων τὴν συνήθη ἐρμηνείαν, οὐτινος ὁ λόγος περικεφαλαίας κινεῖται, κυματίζει, ὡς ἴδ. ἐπιθ. τοῦ Ἐκτορος, Ἰλ. B 8 ἄπαξ δὲ μόνον τοῦ Ἀρεως, T 38.

ἐρμηνεύεται κατὰ τὸν Δύντιον αὐτοπροηγ. λ. ὡς ἐπιθ. ἀνδρός, οὐτινος ἡ λαία τινάσσεται διὰ τὴν αὐοδρᾶν ὅρα τῇ μάχῃ (πρβλ. O 608, „ἀμφὶ δὲ πύλιν κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένους, ὀρμητικὸς, ζωηρὸς πολέμιος, ρακτηρίζει λοιπὸν καὶ ἐναργῶς κατὰ ἐν τῇ μάχῃ ἐνέργειαν· διὸ καὶ ἀποδίδωκε εἰς τὸν Ἐκτορα καὶ Ἀρη, ὡν πάντα ἐκ τῆς ἐν τῇ μάχῃ ἐνεργείας λαοκρίμβος, ὁ, πληθ. τὰ κόρυμβα (κορυφή), κυρ. ἡ ἄκρα, τὸ ἀκρότατον παρματός, ἡ κορυφή· ἰδίως δὲ „ἄκρα κόρυς“ I 241 f, αἱ ἄκραι κορυφαὶ τῶν νηῶν τὰς πρόμνας; (aplustria παρὰ τοῖς Ἕλλησιν· συνήθως ποικίλως ἐκκοσμούμενα, φέρουσι λοιπὸν πολὺ τῶν ἀφλάσεων εἶνε μέρος τούτων· διὸ ἔ. Ἀπολλών. ὁ ἀπτεῖ B 601 „ἀφλάστοιο κόρυμβα“· τὸ κόρυς, 295 „ἄφλαστο ἔ. κόρυμβα“. Τὸ τὸν Ἡσυχ. καὶ Ἑνικον. Ὁ δὲ Οὐόσι δέχεται τὴν τοῦ ME. διαφορὰν „ἐπὶ λέγεται τὰ πρυμνήσια, κόρυμβα δὲ τὰ σια“ (ἀκροστόλια κατὰ τὸν Σχολ.). λα δηλ. ἄτινα ἐσταίνοντο ὡς τροπία, τῇ ἡ συνήθεια εἶνε μεταγενέστερα, N Ἑλλ. 2, 3, 6.

ΚΟΡΙΝΘΙ [...-], ἡ, ῥόπαλον, „σιδηρεῖον ἢ σιδηρομένον, σιδήρῳ περιβεβλημένον“ H 444, 143. Ἐκ τούτου

ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ [...-], ὄρ, ὁ, κορυνηφόρος, παλοφόρος, Ἰλ. H 9, 138.

ΚΟΡΙΣ [...-], ἴκος [...-], ἡ, αἰ. συνήθεια, ἀλλὰ καὶ κόρυς, N 131, Π 215, περικεφαλαία, τῆς μὲν Ἰλ. πλ., τῆς μόνον τ 32, ω 523. — Συστατικὰ δὲ τῆς θου; περικεφαλαίας ἦσαν: τὸ κατὰ τὴν τοῦ κρανίου κατεσκευασμένον κάλυμμα· κρανον, μέχρι τῶν κροτάφων καθήκοντος μετώπου καὶ ὀπίθεν τοῦ τραχήλου, ὀπισθεν ἐνίοτε λείπει· τὰ φάλαρα, σκευῶν κροτάφων καὶ παρεῶν. ὁ κύμας κατὰ κορυφὴν τρητὸς σπᾶνδυλος ἢ κῶν ὅν ἐνεπήγνυτο ὁ λόφος τῆς περικεφαλαίας δὲ ὁ ἐμπροσθεν φάλος ἢ τὸ γέιστον φάλαρα ἡνοῦντο καὶ ἀπετέλουν εἶδος ὁ (visière)· ἄλλοτε ἡνοῦντο τὰ φάλαρα με-

τῶν ἀπὸ ἀντὶ τοῦ προμετωπίδιου ὄντων μόνον κάλυμμα τῆς ῥινός, ἐπὶ ἄλλοτε τέλος ἅπαντα τὰ σκεπάσματα ἐμπροσθεν καὶ τὰ ὀπίσθεν καὶ τὰ πλάγια ὄντων εἰς μίαν στεφάνην ἢ ἐν περιγείῳ τοιοῦτόν τι ἐπασχεν ἡ λεγομένη κατὰ τὴν κορυφὴν μεταλλίνη, μόνον δὲ κατὰ κεφαλὴν ἐφαρμοζόμενα μέρη μετὰ ὕψους ἐνδεδυμένη. Οὐσιωδῶς διάφορος τῇ κυνέῃ (ἴδ. τὴν λ.)· ἀλλὰ καὶ ἡ ἴσως καταχρηστικῶς ὀνομάζεται οὕτως, ἔ. διὰ τοῦ ἱμάντος ἢ ὀχέως, ὅστις ἐπὶ τὴν κάτω σιαγόνα ἐστερεοῦτο ἐπὶ ἄλλῃ περισσώτερον. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τοῦ κέρας. || Πιθανώτερον κατ' ἄλ. ὅς·) Ἐκ τούτου

πα. μέσ. ἀόρ. ἐπ. κορυσόμενος, T 397· παρ. ἐπ. κεκορυβμένος. 1) Ἐνεργ. κυρ. περικεφαλαίων, σκεπάω διὰ περικεφαλαίαν δὲ ὀπλίζω ἄ.) κυρ. τινά, Βατρ. 1) τροπικ. παρασκευάζω, διεγείρω, „πάλεμον“ B 273, „κῶμα· φου- φ 306. 2) Παθ. καὶ μέσ. ὀπλίζομαι ἀ.) κυρ. πρὸς πόλε-

μάχην, συχνά παρ' Ὀμ. μάλιστα ἐν Ἰλ. ἰλ. K 37, μ 121 κ. ἄ., εἴτε μετὰ δοτ. ἢ „χαλκῷ, τεύχεσι“ H 206, P 199 κ. ἄ. ἡμῖνος· χαλκῷ“ Δ 495, E 562 κ. πλ. χ 125, „δοῦρα κεκορυβμένα χαλκῷ“ ἐκκορυβμένα διὰ χαλκοῦ, ὁ ἔ. χαλκῇ λόγῃ, Γ 18, Δ 43, καὶ ἄνευ τοῦ ἰλ. Π 802· β'. 2) τροπικ. παρασκευάζω, ἐγείρωμαι εἰς μάχην, περὶ τῆς Ἐρι- 12, „κῶμα κορύσσειται“ φουσκώνει, ἔσγ- Δ 124. — Τῆς Ὀδ. μόνον ἐνθ. ἀνωτ. Ἐκ

ἐπὶ, οἷ, ὁ, ἐπ., κυρ. μὲν οὕτως εἰπεῖν ὅρος, ἐν γένει δὲ ὁ ἐξωπλισμένος, Ἰλ. Δ 457 κ. πλ. „δύω Ἀἴαντες κο- N 201, Σ 163.

ὀπλίζω [...-], ἡ (ἴδ. ΚΟΡΙΣ ἐν τέλ.), κυρ. τὸ ἀκρό- ὑπέρτατον μέρος παντός πράγματ., „κορ- ἰν 1) ἡ κορυφή τῆς κεφαλῆς ἀνθρώπου 309, ἱππου, Θ 83. — Συνηθέστερον 2) ἡ „κορυφοδοῦνι“, ἀκρώρεα, „ὄρεος, κορυφαί“ B 456, Γ 10, κ 113 κ. ἄ. Σά- 12, „Οὐλύμποιο, Ἰδης“ Z 499, Δ 183.

ΚΟΡΥΦΑ [...-] (κορυφή), φέρω τι μέχρι κα- ἢ κάμνω τι νὰ ἔχη κορυφὴν· ὅθεν παθ. κορυφούται· ἐξογκοῦται μέχρι κορυφῆς, ὅτε νὰ σχηματισθῇ κορυφή, πυργοῦται, f.

ΚΟΡΥΦΑ, ἡ, πόλ. τῆς Βοιωτίας πρὸς δυσμὰς ὑπαίθους λίμνης, Ἰσω; πλησίον τοῦ σημε- ἰομένου Καμάρι, B 503.

ΚΟΡΥΦΑ, ἡ, ἄ.) πᾶν τὸ κυρτόν. (κορυμνός= καμπύλος)· ὅθεν ἄ.) ἡ λαβὴ [ἐπισπα-

στρον, ἐπισπαστήρ, κόραξ], „κρικέλλι“ (ἐπὶ τοῦ Εὐσταθ. ἐλέγγο· „κοράκιον“) ἡ (Ἰταλ.) „πόμουλο“ τῆς θύρας· ἦτο δὲ ἀργυρὰ ἢ ἐπὶ- χυρσος, δι' ἧς οὐ μόνον ἐπισπᾶτο, ἐπέσυρε τις τὴν θύραν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἱμάντα τοῦ σῦρτου εἰς αὐτὴν προσέδευε (ἴδ. λ. κληίς), α 441, η 99, φ 46· β'.) τὸ καμπύλον, ἀγκιστροειδὲς ἀπολήγον ἄκρον τοῦ τόξου, „κοράκι“, ἐνθα ἡ χορδὴ (νευρά) προσέδευετο, Δ 411, φ 138. Β'.) „κου- ροῦνα, „καρπακῆς“, παρ' Ὀμ. πάντοτε „ει- ναλίη· θαλασσία κορώνη, ε 66, μ 418, ε 308. (Συνήθως παράγουσι καὶ τὴν κορώνην Β'.) ἐκ τοῦ κορωνῶς διὰ τὸ καμπύλον ὄθεν τοῦ ῥάμ- φους· ἀλλὰ τότε διὰ τί ἄλλα ὄρνεα καὶ μάλιστα ἀρπακτικά, πολὺ καμπυλωτέρων ἔχοντα τὸ ῥάμ- φος, δὲν ὀνομάζονται οὕτως; Πιθανώτερον λοιπὸν ὅτι ἡ λ. συγγ. μάλλον πρὸς τὸ κόραξ, καὶ πα- ράγονται ἀμφότεραι αἱ λ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. κορός= μέλας· || ἡ μάλλον κατὰ τοῦ νεωτέρου ἐτυμο- λόγου· ἐκ τῆς ῥίζης κερ (κερ, κρᾶξ, κρῶξ), ἔξ ἧς τὸ Σανσκρ. karavā=κορώνη ἔ. τὰ Λατ. corvus, corvix. — Σημειωτέον δὲ ὅτι ἀδελφὸν εἶνε παρ' Ὀμ. ὁποῖον εἶνε τὸ πτηνὸν ἢ „εἰναλ. κορώνη“).

ΚΟΡΑΝΙΣ, ἴσος, ἡ, ἐπιθ. τῶν νηῶν, καμπύ- λη, διὰ τὸ καμπύλον καὶ ἐλικοειδὲς τὸ κατὰ τε τὴν πρῶραν καὶ τὴν πρόμναν τῶν ἀρχαίων νηῶν, μόνον ἐν τῇ δοτ. „κορωνίσι“ (καὶ πάν- τοτε ἐν τῇ δ'. ποδὶ τοῦ στίχ.) B 297 κ. ἄ. πλ. τῆς δὲ Ὀδ. μόνον τ 182, 193.

ΚΟΡΑΝΙΣ, ἴσος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Φλεγύου ἐκ τῆς ἐν Μαγνησίᾳ Λακέρειας, ἀδελφῆ τοῦ Ἰλίου, γεννήσασα ἐκ τοῦ Ἀπόλλωνος τὸν Ἀσκληπιὸν ἐν τῇ Δωτικῇ πεδίῳ, Ἰγμ. 15, 2. πρβλ. Ἀπολλ. 3, 40, 3.

ΚΟΡΑΝΟΣ, ὁ, (προσηγ. κορωνός), υἱὸς τοῦ Καί- νως, πατὴρ τοῦ Λεοντίου, βασιλεὺς τῶν Λαπι- θῶν ἐν Γυρτωνί τῆς Θεσσαλίας, B 746.

ΚΟΣΜΕΑ (κόσμος), ὁμαλόν. Ἀ.) Ἐνεργ. 1) τάττω, διατάττω, βάλλω εἰς τάξιν, ἰδίως πολεμιστὰς, καὶ μόνον ἐπὶ ταύτης τῆς σημ. ἐν Ἰλ. ὅον· ἱπποῦ; τε καὶ ἀνέρας· B 554, 704, ε 379 κ. ἄ. ἐπὶ κόσμηθεν (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐκοσμήθησαν) ἕκαστοι· Γ 4, „πένταχα κο- σμηθέντες“ εἰς πέντε τάξεις διακρινθέντες, M 87, „φθάν μὲν ἱππῶν ἐπὶ τάφῳ κοσμηθέντες“, πολὺ πρότερον τῶν ἱππῶν ἐτάχθησαν ἐπὶ τῇ τάφῳ, Δ 51 (ὥστε ἡ γεν. „ἱππῶν“ νὰ ἐξαρ- τᾶται ἐκ τοῦ „φθάν“=ἐβύθησαν, ὅπερ ἔχει ἐν- νοιαν συγκριτικὴν, ἴδ. φάλαρα), πρβλ. καὶ λ. αἰα- κοισμέα· β'.) ἐν γένει εὐτρεπίζω, παρα- σκευάζω, „δόρπον“ η 43· ἀλλ' ἴδ. εἰσα 2), „ἀοιδὴν“ Ἰγμ. 6, 59. 2) κοσμοῦ, „στολλίζω“, „χρυσῷ“ Ἰγμ. 6, 59. 2) κοσμοῦ, „στολλίζω“, Βατρ. 121. Β'.) Μέσ. τάττω τοῦ ἐμαυτοῦ, „πολιτεύω“ B 806. Ἐκ τούτου

ΚΟΣΜΗΤΗΣ, ἡ, ὄν, τεταγμένος, ἐν τάξει, „πρασιὰ“ η 127 f.

ΚΟΣΜΗΤΗΣ, ὄρος, ὁ, ποι. ἀντὶ τοῦ κοσμητή; (ἈΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ταξίαρχος, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «κοσμ. λαῶν» Α 16, Γ 236, σ 452.

ΚΟΣΜΟΣ, ὁ, 1) τάξις, κατάταξις, εὐταξία, ἰδίως ἄ.) «κόσμος» ἐν τάξει, «ἔργεσθαι, καθίζειν» Μ 225, ν 77. β.) «κατὰ κόσμον» κατὰ τάξιν, ἐπιτεινόμενον διὰ τοῦ «αὐ» Κ 472, Μ 85 «λίην κατὰ κόσμον αἰδεῖς» πολὺ καλῶς πρέπει, ὁ δ. ἀκριβῶς καὶ κατὰ τὴν προσήκουσαν τάξιν, Θ 489 «εὐταφρ. καθῶς πρέπει, πρεπόντως, προσηκόντως κ.τ.τ., συχνὰ μετὰ τῆς ἀρ-
ησ. «οὐ κατὰ κόσμον» ἀπρεπῶς, οἷον «ἐρίζειν, εἰπεῖν» Β 214, Θ 479 κ. ἄ. τὸ δὲ «πληγῆς οὐ κατὰ κόσμον» εἶνε σαρκαστικόν· πληγῶν οὐ-
τως ὥστε νὰ μὴ ᾔηται πρέπουσα ἡ πληγὴ, ὁ δ. «σχῆμα πληγῶν», Θ 42, «οὐ κατὰ κόσμον αἰτίζειν» ἀναισχύντως ἐπαιτεῖν, φ 481 γ.) διάταξις, τέχνασμα, παρασκευὴ (οὐχὶ κατασκευὴ), οἷον «ἵππου δουρατέου κόσμος» τὰ κατὰ τὸν δαῦρειον ἵππον, Θ 492. 2) κόσμος, «στολισμός, στολιδι», γυναικῶν, Ξ 487, Γ. Ἀφρ. 163, ἵππων, Δ 145.

κοτῆα, καὶ ὡς μέσ. ἀποθ. κοτέσθαι, ἐπ. (κότος). Ἐκ τοῦ ἐνεργ. τύπου εὐρίσκεται· ἐνεστ. τῆς ὀριστ., μετοχ. τοῦ ἀορ. ἁ. κοτίσας, Γ. Δῆμ. 255, τοῦ παρακ. ἐπικ. μετοχ. κεκοτῶς· μόνον ἐν τῇ φρ. «κεκοτῆσι θυμῷ» πάντοτε ἐν τέλει στί-
χου, Φ 456, ι 501, τ 71, χ 477. Συνηθέσεως εἶνε ὁ μέσος τύπος, ἐξ οὗ παρατ. ἐπ. κοτέοντο, μέλ. ἐπ. κοτίσεται, ἀορ. ἐπ. κοτίσσατο, Ψ 383, ὑποτ. κοτίσεται ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κοτίσεται, Ε 747, Θ 391, α 401, μετοχ. κοτεσσάμενος, η, πλγ.—Σημ. ὀργίζομαι, «θυμῶνομαι, κα-
κιῶναι», ἀπολελ. Α 480, Ψ 393 μετὰ δοτ. τοῦ προσ. Γ 345, Ε 177, Ξ 443 κ. ἄ. μετὰ γεν. τοῦ πράγμ. «ἀπάτης» διὰ τὴν ἀπ. Δ 468, «κοτεσσάμενη τό γε θυμῷ οὐνεκα» ὀργισθεῖσα διὰ τοῦτο ὅτι, Ξ 491.

κοτῆσις, κέσα, ἐν, πλήρης ὀργῆς, θυμοῦ, ὠρ-
γισμένος, «θυμῶμένος, κακιωμένος», Ε 491 †. Ἐκ τοῦ

κότος, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι., ὀργή, θυ-
μὸς καὶ μάλιστα ὁ ἐνδομύχως φυλαττομενός· καὶ διαρκής, μῆτος, «κάκια» (=κακία), Α 82 «κό-
τον ἔχω τινι» [δὲ ὀργῆς ἔχω τινά], «τοῦ ἔχω
κάκια, τοῦ εἶμαι κακιωμένος», Ν 517, «κότον
ἐντίθεσθαι θυμῷ τινι» βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου
θυμὸν ἐναντίον τινός, «πιάνω κάκια», λ 102, ν
342, καὶ μόνον «τίθεσθαι κότον τινι» Θ 449,
«τοῖσιν κότον ἐνήσεις» εἰς οὓς θέλει· ἐμβάλλω ὀρ-
γὴν, ὣν τὸν θυμὸν θέλει διεγείρει, Π 449.

κοτῆλη [-ω-], ἡ (κότος, ἐκ τῆς ῥίζ. κτ, ὅθεν
κυῖω, κύμα, κύλλος κ. ἄ.) πᾶν τὸ κοτλον, ὅθεν
1) μικρὸν ἄγγετον εἰς ὑποδοχὴν ὑγρῶν, πο-
τήριον, φιάλη, «καυκί, κοῦπα», Χ 494, ο
312, ρ 12. 2) κοτύλη, ὁ εἰς τὸ κοίλωμα τοῦ
ισχίου, εἰς ὃ εἰσέρχεται ἡ κεφαλὴ τοῦ μηροῦ,
καὶ ἀποτελεῖται ὁ «γόφος», Ε 306 †. (μ. Συγγ.
τῇ τῆς καθομ. «κουτί, κουτάλα»).

ΚΟΥΤΑΝΔΩΝ [-ω-], ὄνος, ἡ (κοτύλη),
λωμα, ἰδίως δὲ οἱ ὀφθαλμοί, τὰ μέρη τὰ
πλοκάμων ἢ ποδῶν τοῦ πολυπόδο· κα-
ἐμπεφυκότα, δι' ὧν προσκολλᾶται εἰς τὸν
ἢ κρατεῖ τὴν ἄγραν αὐτοῦ, «πυλῶν
κοτυληδονῶν (ἐπ. ἀντὶ τοῦ κοτυληδῶν)
λάτγες ἔχονται» ε 433 †. Ἰδ. πολίπο-
κοτυληδῶν [-ω-], ὄν, ἐπ. (κοτύλη),
κυρ. ὁ διὰ κοτυλῶν νὰ ἀρύχται δυνατόν
τὸν μαζεύει· μετὰ τοῦ «κουτάλια»· ὅθεν, πρὸς
φθονος, «αἶμα» Ψ 34 †.

ΚΟΥΤΛΟΣ [-ω-], ὁ=ΚΟΥΤΛΗ, Ἑπικ. ἡ
ΚΟΥΤΛΕΩΝ, τό, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ
ὀπ. ἰδ.

ΚΟΥΡΗ, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ κόρη· ἁ.)
κορίτσι, παρθένος, Β 872 κ. ἄ. β.)
θυγάτηρ, (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομ.
«Διὸς» 1356· ὡσαύτως καὶ μετὰ γενικῶν
ἀνομάτων· ἐτι δὲ «κούρη Χρυστῆς» ἡ
Χρῶς, Α 411 γ.) πολλάκι· ἀνευ τῆς
τῆς παρθένου σημαίνει μόνον τὴν νεότη-
τα· νεανίς, Ζ 247, Α 98, 337 κ. ἄ. Πρὸς
ΚΟΥΡΟΣ καὶ ΚΟΥΡΙΔΙΟΣ.—Ὁ κοινός τύπος
μόνον Γ. Δῆμ. 439. Ἐκ τούτου
«ΚΟΥΡΙΔΙΟΣ, ἰν, ὄν, Ἰων. ἀντὶ τοῦ
παρθενικός, «ἀνθος» Γ. Δῆμ. 408.

ΚΟΥΡΙΤΕΣ, οἱ (κούρος), νεανίαι, νέ-
λη κάκια», Πανχαλίων, Ἀγαιῶν «Γ.
248 (κατὰ δὲ τὸν Δαιδερλ.· εἶνε ἡγεμόνες
μονόπαιδες, ἰδ. ΚΟΥΡΟΣ).

ΚΟΥΡΙΤΕΣ, οἱ, ἀρχαῖον ἔθνος τῆς Αἰτω-
τοικοῦν μάλιστα περὶ τὴν Πλευρώνα,
δὲ ὑπὸ τῶν Αἰτωλῶν ἐκδιωχθέν εἰς τὴν
ναβίαν (ἰδ. Στράβ. 10, 3, 1—7.). Ἐν
ἐπιβλήτους· προσέβαλον αὐτοῦς ἐν τῇ πρὸς
Καλυδῶνι, 1 529, 532, 549, 589. (Πρὸς
τοῦ ΚΟΥΡΑ, διότι ἐκουρεύοντο κατὰ τὴν
λήν, πρὸλ. Εὐστ. εἰς Ψ 444).

ΚΟΥΡΙΔΙΟΣ [-ω-], ἰν, ἰον, Ἰων. καὶ
ρο), νόμιμος, «στεφανωμένος» «πρὸς
ἀλοχος», ἐτι δὲ καὶ «γυνή» κατ' ἀν-
τὴν παλλακίδα, τὴν «ἀστεφανωτον»
626 καὶ Γ 298, ἐνθα ἡ Βρισηίς λέγει
εἰς αὐτὴν ὑπόσχεται· νὰ γείνη νόμιμος
«κουρίδι ἄλοχος» τοῦ Ἀχαιῶος·
πόσις» Ε 414, λ 430, ὡς οὐσιαστ.
φιλος· σὺζυγος ἀγαπητός, ο 22, «ἀν-
δρος» τ 266, «ἀλοχος» Α 114, ε 245
ν 44· ἐτι δὲ «λέχος» ἡ νόμιμος· κοίτη
«κουρίδιον δῶμα» ἡ οἰκία τοῦ νομίμου
τ 580. (Ταῦτα κατὰ τὸν Βούττμαν.
ἀπλῆς· παραβολῆς τῶν Ὀμηρικῶν χωρὶς
κεῖται ἡ λ., εἰλήγαγε τὴν σημασίαν τα-
τὴν μὲν ἐκ τοῦ κούρος παραγωγὴν
φισδοθεῖ, πολεμεῖ δὲ τὴν ἐρμηνείαν τῶν
σῶν νεανικός, νεαρός, ἢ ὅπως ὑπὸ
ἐτροποποιήθη· ἐν τῇ νεανικῇ ἡλικίᾳ
χρεῖς. Κατὰ δὲ τὸν Δαιδερλ. παράγεται

κα. δ. ε. εἶμαι κοῦρος (Ἰδ. τ. λ.) καὶ ἀνδρὶς εἰς τὴν ἡλικίαν, ἀλλ' εἰς τὴν τέλει. εὐγενής, ἡγεμονικός. Πρό- φηταια αὐτῆν ὁ Δαυὶδ. ἐκ τοῦ κῆρυος, ὁ Κούριος· σχετίζει τὴν λ. ἢ. Ἀλλ' ἐν ἀρχῇ διατριβῇ (Stud. d. Gr. u. Lat. p. 253) μετέβαλε γνώμην ὁ Κούριος· τὴν λ. ἐκ τοῦ κοῦρλ (κείρω) παρα- ὡς ἐκ τοῦ μοῖρα τὸ μοιρίδιος, ἢ ἐκ (κείρω), ὡς ἐκ τοῦ νόμφη τὸ νυμφί- ος, δὲ κατ' αὐτὸν κοῦρος· καὶ κοῦρη ὡς τὴν ἑαυτοῦ κόμην καὶ προσφέρων τὴν. Τοῦτο δ' ἐγένετο μόνον κατὰ τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ἀμφοτέρων τῶν γε- νῶν· δὲ εἰς τὰς παρθένους πρό τοῦ νομῆμου).

ἢ. ἐπ. (κοῦρος), εἶμαι νεανικός, ἀκ- μαίζω, γ 185 f.

ἢ. ἐπ. (κοῦρά) ἐκ τῆς κοῦρως, μαλλιά· «ἐρύω» γ 188 f (ἐνθα ὁ καὶ Πόθος μετὰ τοῦ ἀρχαίου Κράτη- ομοῦσιν ἐκ τοῦ κοῦριζα, καὶ ἐρμη- ἀκμαίως, μετὰ νεανικῆς ὁρμῆς).

ὁ, Ἰων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ κόρου. 1) νέος, «παλληκάρει» οὐ μόνον ἐπὶ ὡριότητι νεανικῆς· ἡλικίας, παῖς (καὶ τοῦ ἐν τῇ κοιλίᾳ τῆς μητρὸς ἐμβρύου, ὅσα μάλλον σημαίνει ἡ λ. ὅχι τὴν ἡλι- κίαν γένος, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλ. κάρει, ἀν καὶ εἶνε ἡλικίας σημαντικόν, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐνδείξειν τοῦ γένους), πρὸ τοῦ ἀκμαίου ἀνδρός· ὅθεν οἱ πο- ῶν Ἑλλήνων λέγονται «κοῦροι Ἀ- παλληκάρια τῶν Ἀχ.», Α 473 κ. ἀ. κ. Καδμείω, Ε 807, «κοῦροι θηρη- μάτοι κυνηγῶν, Ρ 726· ὡσαύτως καὶ θυσίας καὶ τὰ συμπόσια θεράπον- τες πάντοτε ἦσαν ἐλεύθεροι καὶ πολλὰ- ῖς καταγωγῆς, Α 470, α 148, γ 339. Δαυὶδ. (παράγοντα τὴν λ. ἐκ τοῦ σηκ. κυρ. ἢ λ. τὸν δυνάμενον νᾶ φέρη- ν δὲ διὰ τῆς προσθήκης «νέοι, πρω- 35, η 262, σημαίνει τοὺς νέους. Ε- μ. ἀνεξαρτήτως τῆς ἡλικίας τὴν τέ- λευσταίων καὶ ἐπομ. τὴν ἄρχουσιν εὐγενεῖς, καὶ ταύτην ἰδίως τὴν κατ' αὐτὸν ἐν Ζ 59, ἐνθα ὁ λόγος οὐ εὐγενεὺς καταγωγῆς. Ὡσαύτως ἢ εἶνε ἡ εὐγενής· νέα. Κατὰ δὲ τὸν οἶον εἶνε οἱ νέοι ἐκ τῶν ἐλευθέρων, καὶ ὅριος. ἢ. Ἀπίθανα φαίνονται τὰ τοῦ Κουρτίου τὴν γνώμην Ἰδ. ἀνωτ. ἐν λ. 2) υἱός, «κοῦρος Ζήθοιο» τ 523. 3) υἱός, η, οη, ἐπ. συγχρ. τοῦ κοῦρος, ὅ ἔ. ἀκμαϊότερος, «ἀνήρ» φ 310, 316.

4) υἱός, οη (κ. τρέφω), παῖδας, νεα- ληκάρια· τρέφων, ἀνατρέφων,

«ἀγαθὴ κ.» καλὴ νεανίσκων τροφός, δ. ε. καλός· (ἀνδρείου) νεανίσκου· (καλὰ παλληκάρια) τρέ- φουσα, ἐπίθ. τῆς Ἰθάκης, ε 27 f.

κοῦφος, η, οη, ἐλαφρός, «σάνδαλα» Ἰ. Ἐρι. 83· ἐπὶ δὲ ἐλαφρὸς = εὐκίνητος, ἀθόρυθος· ἐν τῇ ἐπίθ. «κοῦφα προδιδᾷ» ἐλαφρὰ προχωρῶν, Ν 158. — Συγχρ. κοῦφότερον, ὡς ἐπίθ., μεταφ. «κοῦφ. μεταφώνες» μετ' ἀποφάντων ἀνακούφισιν (τῆς καρδίας του), θαρραλέωτερον, θ 201.

«κοιλίαι, οἱ, ὅ, «κοιλίος», ἢ «σαλῆς», Βατρ. 165.

Κόρη, ὄνομα, ὁ, υἱός τοῦ Ἀντήνορος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεῖς, Α 248—260.

Κόρη, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Κῶς, ὅπ. Ἰδ.

ΚΡΑΤΑ, ΚΡΑΤΙ, ΚΡΑΤΟΣ, Ἰδ. ΚΑΡΗ.

ΚΡΑΔΑΙΝΑ [..], πάλλω, σείω, τινάσσω, μόνον ἐν τῇ παθ. «ἀλχη κραιδαινόμενη» Ν 504, «ἔγχος κραιδαινόμενον» Ἰλ. Ρ 524. Εἶνε ἐτε- ρος τύπ. τοῦ

ΚΡΑΔΑ [..], ἐπ. (μόνον ἐν τῇ ἐνεργ. μετοχ. τοῦ ἐνεστ.) πάλλω, σείω, τινάσσω, «κραδᾶν ἔγχος» Η 213, τ 438, «κρ. δόρυ» Ν 583, Γ 423.

ΚΡΑΔΗ, ἡ, Ἰδ. ΚΑΡΔΗ.

ΚΡΑΙΝΩ, ποι., καὶ κατ' ἐτικ. ἐπέκτ. ΚΡΑΙΔΗΝΩ (κάρη, κάρηνον), παρ. γ' ἐν. κραιταίνε, Ε 408· μέλ. κρανέω, Θ 310 (διζήφορος γραφὴ ἀντὶ τοῦ φρονέω)· ἀορ. ἀ. ἐκρηνα καὶ ἐπ. ἐκρήνηα, προστ. κρήνηον, κρήνηατε, καὶ κρήνον, μόνον ἐν α 115, ἀπαρφ. κρήνηαι, Ι 101, καὶ κρήναι, ε 170· πα- ρακ. παθ. κερκράνται, δ 616, α 416, ὑπερσ. κερκράντο, δ 132. (Τοῦτον ὁμοῦ τὸν παρακ. ἔ. ὑπερσ. ἀνάγει μετὰ τοῦ Σχολ. ὁ Ἀμείν., Δάμ- μιος καὶ Κόδοτος· εἰς τὸ β. κεράννυμι)· μέσ. μέλ. με παθ. σημ. κρανέομαι, Ι 626. 1) τελῶ, ἐκ- τελῶ, ἐκπληρῶ, «τελειώνω», μετ' αἰτ. «ἐρε- τμᾶς» Ε 508, «ἐέλδωρ τινί» Α 41, γ 418 κ. ἀ. «ἔπος» υ 115, «δνεοίρ ἔτωμα κραινοῦσι» ἀληθῆ ἐκπληροῦσιν, ἐκπληροῦνται, ἀληθεύουσι, τ 567. Τὸ ἐν Ἰ. Ἐρι. 427 «κραίνων ἀθανάτου· θεοῦ» ἐρμηνεύει ὁ Πάσσωμος· ἐκπληρῶν τοῦ θεοῦ, ὅ ἔ. ἀναπαριστῶν αὐτοῦ· ἐν τῇ ποιήματι οὕτω γινόμενος ὅπως πραγματικῶς ἐγένοντο· ἄλλοι δὲ προτιμᾶσι τοῦ Ἐριάνου τὴν διόρθωσιν κλειώνων. Τίθεται καὶ ἀπολεῖ ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ «νοῆσαι», ε 170· ὅθεν παθ. «οἱ μοι δοκεῖ μύ- θοιο τελευτατὴ τῆς γ' ὁδῆς κρανεῖσθαι» νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἐκτελεσθῇ τὸ τέλος (ὅ ἔ. δὲν θὰ δοθῇ τέλος) τοῦ λόγου κατὰ ταύτην τοῦλάχιστον τὴν ὁδὸν (τὴν ἐπισκεψιν), Ι 626, «χρυσὴ ἐπὶ χεῖρα κερκράνται» μετ' χρυσὸν εἶνε τελεωμένα ἐπάνω ὅ ἔ. ἐκ χρυσοῦ κατεργασμένα ἢ ἐπικεχρυσωμένα τὰ χεῖλη του (κρατῆρος) δ 616, α 416, δ 132. (ἢ. Ἐάν δὲ οἱ χρόνοι ἀνagνῶνται εἰς τὸ κεράννυ- μι, κατὰ τὴν ἀνωτέρω γνώμην, πρέπει νὰ ἐρ- μηνευθῇ τὸ χωρίον· εἶνε τὰ χεῖλη μετ' χρυσὸν συγκεκραμένα, τούτεστιν ἐπικεχρυσωμένα, Ἰδ. ζ 232). 2) εἶμαι κεφαλὴ, εἶμαι ὁ πρῶτος βασιλεὺς, θ 391.

ΚΡΑΙΠΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπ., συγκρ. -νότερος. 1) ἀρπακτικός, λάθρος, ὀρμητικός, σφοδρός, «Βορέης» ε 385, «Θούλλαι» ζ 471. 2) ταχύς, γοργός, «πόδες» Z 505 κ. α., «πομποί» Π 671. 3) μεταφ. ὀξύς, σφοδρός, «νόος» Ψ 590. — Ἐπὶ κραιπνῶς. K 462, θ 247, καὶ κραιπνῶς, E 223, N 18 κ. α. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀρπ-, ἀρπάξω, κερπ-, κερπ αἰγίως, καὶ κατὰ μετὰθ. κερπ-).

ΚΡΑΜΒΗ, ἡ, συνθ. «λάχανον» (κατ' ἔξοχ.), ἀλλὰ καὶ «κράμπη» (προφ. κράβη), καὶ ἐξ ἀμφοτέρ. συνθ. «κραιμπολάχανον», Βατρ. 463.

ΚΡΑΜΒΟΦΑΓΟΣ [-υ-], κωμ. ὄνομα βρατράχου, Λαχανοφάγος, Λαχανᾶς, Βατρ. 221.

ΚΡΑΝΗ [-υ-], ἡ (κραναός), νῆσος, εἰς τὴν κατὰ πρῶτον ὁ Πάρις ἀπήγαγε τὴν ἐκ τῆς Λακεδαιμόνου ἀρπαγεῖσαν Ἑλένην, Γ 445. (Κατὰ τοὺς ἀρχαιοτέρους ἐρμηνευτὰς εἶνε ἦτοι ἡ νῆσος Ἑλένη ἢ παρὰ τὴν Ἀττικὴν, Εὐρύπ. Ἑλ. 4675, Στραβ. 9. 1, 22, ἡ νησιδίων τι ἐν τῇ Λακωνικῇ κόλπῳ, τὸ νῦν Μαραθωνῆσι, Πaus. 3, 22, 2. Τοῦτο ἔννοεῖ καὶ ὁ Κ. Ο. Μύλλερ. Ἄλλοι δὲ ὑπολαμβάνουσι τὰ Κύθηρα).

ΚΡΑΝΑΪΠΕΔΟΣ [-υ-], ὄν (κρ. πέδον), τραχύ ἑδαφος ἔχων, τραχύς, πετρώδης, μόνον Γ. Ἀπ. 72.

ΚΡΑΝΑΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ποι., τραχύς, ἐπομ. πετρώδης, ἐπὶ θ. τῆς Ἰθάκης, Γ 201, α 247, ο 510, π 424, φ 346. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ κέρας, ἢ. κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους ἐτυμολόγους ἐκ τῆς ρίζ. κερ-, κερ-, ἐς τῆς καὶ ἄλλαι λέξεις παράγονται σκληρότητος σημαντικά).

ΚΡΑΝΕΣΘΑΙ, ἴδ. ΚΡΑΙΝΕ.

ΚΡΑΝΕΙΑ [-υ-], ἡ, «κρανεία», cornus (Λατ.), τὸ δένδρον τὸ παράγον τὰ κράνα, Π 767, «καρπός κρανείης» κράνα, χρησιμεύοντα εἰς φορδὴν τῶν χοίρων, κ 242. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. καὶ Λάβεκκ. συγγ. τῷ κέρας ἴδ. καὶ λ. ΚΡΑΝΑΟΣ). Ἐκ τούτου

ΚΡΑΝΕΪΝΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, «κρανένιος» ἐκ ξύλου κρανῆς, «ἀκόντιον» Γ. Ἑρμ. 460.

ΚΡΑΝΙΟΝ [-υ-], τὸ (κρᾶνον), κρανίον, «καύκαλον» Θ 84 †.

ΚΡΑΠΑΘΟΣ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Κάρπαθος, ὅπ. ἴδ.

ΚΡΑΤΑ, ΚΡΑΤΙ, ἴδ. ΚΑΡΗ.

ΚΡΑΤΑΙΓΥΛΟΣ [-υ-], ὄν, ποι. ὁ κρατερόν, δυνατόν ἔχων κύρτωμα, δυνατόν κεκυρτωμένος, ἢ μᾶλλον ὁ κρατερόν, δυνατόν ἔχων γύαλον (ἴδ. τὴν λ. 1), ἐπὶ θ. τοῦ Ὑράκος, Γ 364 †.

ΚΡΑΤΑΪΣ, ἡ, ἐπ. (κράτος) «τότ' ἀποστρέψαι κραιταίς», λ 597. Κατὰ μὲν τὰ σχολ. «ἡ κραταιὰ δύναμις, ὅ ἐ. τὸ βάρος τοῦ λίθου» (ἐστρεφεν αὐτὸν ὀπίσω), ὅπερ τινὲς τῶν νεωτέρων τροποποιοῦσιν ἐκλαμβάνοντες τὴν κραταιάν ταύτην δύναμιν ἢ κραταιότητα ὡς ἔννοϊαν προσωποποιημένην. Ἄλλοι δὲ τῶν ἀρχαίων οἱ περὶ Πτολεμαῖον τὴν Ἀσκαλωνίτην διήρουν τὴν λ. γράφοντες «κραταί» (ἢ κραταί) ἢ «κραταὶά δύ-

ναικ». Ὁ δὲ Ἀρίσταρχος ἐξελάμβανε ἐπὶ κατὰ τὸ: λικρῶς, ἀμφοῦς κ. π. μῆνευεν: ἀπεστρέφετο βιαίως ὀπίσω ἢ. Ἄλλοι τέλος καὶ τῶν νεωτέρων ὁ γράφουσι Κράταις καὶ ἔννοῦσαι δαίμ.

Β'). ὡς κύρ. ὄνομα ΚΡΑΤΑΪΣ, ἡ, οἷον τερά, ἡ μήτηρ τῆς Σκύλλης, μία τῶν μ 124, (ἦτοι κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. εἶνε ποιοποιημένη φυσικὴ βία: κατὰ δὲ τὸν Πτολεμαῖον δύναμις τοῦ θαλασσίου κλύου κύρ. ὄνομα τονίζεται παρ' Ἀπολλων. Δ 829 καὶ Ἀλκίφρ. 4, 48, 3 Κράταις

ΚΡΑΤΑΪΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ποι. (κράτερος, ἰσχυρός, δυνατός, ἐπὶ προσώπ. ο 385, Γ. Ἑρμ. 265. Ἰδίως: «Μοῖρα» κ. α., ἐτι δὲ «θῆρ» ὁ λέων, Δ 419.

ΚΡΑΤΑΪΠΕΔΟΣ [-υ-], ὄν, ποι. (κρ. πένει σκληροῦ ἑδαφός, σκληρὸν ἑδαφός: «οὐδα»: ἑδαφος (ἢ πάτωμα) στερεόν: «να»: λιθοστρωτόν), ψ 46 †.

ΚΡΑΤΑΪΠΟΥΣ [-υ-], ὁδός, ὁ, ἡ, ποιο. ῥόπους, κραταῖος (δυνατός) τοῦ ποδ. 45, 9.

ΚΡΑΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, ποι. (κράτος), πληθ. κρατερῶφι, Φ 504, ι 476, μ 21 κριτ. κρατερώτερος: παρεδέχθη ἐκ τῶν χειρογράφων ὁ Ἀμεῖς ἐν τῇ λ 624 συνιθούσι: χαλεπώτερος ἰσχυρός, α.) ἐπ. ἐπὶ προσώπ. ἰδίως σημ. τὴν ῥώμην καὶ ἀνδρείαν τῶν πολεμιστῶν, 401 κ. α., «φάλαγγες» N 90. ἐτι δὲ 385 ἐνίοτε συνεπάγεται καὶ τὴν ἐβλαίω ἢ σκληρόν, ὅλον «Ἀρης» B 511 λέως: Φ 566. β.) ἐπὶ πραγμάτων κασεων, ἰσχυρός, σφοδρός, πολλὰς ἢ σκληρός, βίαιος, ἄγριος, βαρύν, «βέλος, τό ον, ἰός» Θ 279, ω 470. Γ. Ἑρμ. 354, «βίη, ἀνάγκη» Φ 50 κ 273, «ὕσμινη, φύλοπις» B 345, π «πένθος, ἄλγος, λύσσα, ἔρις, τρόμος, πληγ., «μῦθος» σκληρός, ἀπότομος, κ. α. — Ἐπὶ κ. ΚΡΑΤΕΡΟΣ ἰσχυρός, βιαίως, «μάχεσθαι» πεισματωδῶς «νεμεσθῆναι» N 16, 333, «καταβάλλει βίας, δ 314, «ἀγορεύειν» αὐστηρῶς 694, πρόσλ. 431, «ἐσθάναι» σταθερῶς κ. α. «ἔχει κρατ.» «βάστα καλά», 501. ἴδ. καὶ λ. ΚΑΡΤΕΡΟΣ.

ΚΡΑΤΕΡΟΦΡΗΝ [-υ-], ὄν, γεν. ὄνομα φρήν, καρτερικός, εὐτολίμος, ὅπ. ἐπὶ θ. τοῦ Ἡρακλέους, ε 324, τοῦ Α 333, ρ 424, τῶν Διοσκουρῶν, λ 29 λέοντος, K 484.

ΚΡΑΤΕΡΩΝΙΣ, γένος, ὁ, ἡ, ποι. ἰσχυροῦς, δυνατός, ἢ ἰσχυράς: ὅπ. ἐπὶ ποι. ἡμίονοι: E 329, ι 277 κ. λέοντες: κ 218.

ΚΡΑΤΕΣΦΙ, ἴδ. ΚΑΡΗ.

γυναικίον κάλυμμα της κεφαλῆς καθήκον μέχρι τῶν ὤμων, δι' οὗ ἐδύνάτο καὶ ὅλον τὸ πρόσωπον νὰ καλύπτεται· ὅθεν «ἅντα παρειῶν σχομένην λιπαρὰ κρήδεμνα» ἡ Πηνελόπη, θέλουσα νὰ μὴ δεῖ τὸ πρόσωπον εἰς τοὺς μνηστήρας, α 334, π 416, σ 210, ρ 65. Τὸ κρήδεμνον τῆς Ἥρας εἶνε λευκόν, Ε 184· ἡ δὲ Ἀνδρομάχη, Χ 463, φέρει πλὴν αὐτοῦ ἄλλα «δέσματα», ὅσων ἔμποκα, κεκρόφαλον καὶ πλεκτὴν ἀναδέσμην Αἰδωαὶ τῆς Νηυσικίας· καὶ αὐτὴ αὐτὴ ἡ βασιλοῦσαι ἀποθέτουσι τοὺς κρήδεμνους, πρὶν ἀρχίσωσι τὸ σφαιροπαῖγνον, ζ 100. Ὁ Νίσιος εὐκάζει ὅτι ἡ διαφορά ἡ μεταὶ κρήδεμνου καὶ καλύπτρας ἔστι ὅτι τὸ μὲν κρήδεμνον διὰ τινος ταινίας ἐδέετο περὶ τὴν κεφαλὴν, ἡ δὲ καλύπτρα ἀπλῶς ἐπεβρίπτετο. Ὁ δὲ Δοιδερλ. θεωρεῖ τὸ κρήδεμνον καὶ τὴν καλύπτραν ἓν καὶ τὸ αὐτό. Ὁ Ὀδυσσεύς, ε 346, μεταχειρίζεται τὸ κρήδεμνον τῆς θαλασσίας θεᾶς Ἰνώ· ὡς περιζῶμα προφυλακτικόν, ἵνα μὴ πάθῃ τι κολυμβῶν. 2) μεταφ. α.) «Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα» Π 100, ν 388, ὡσαύτως· «πόληος» Γ. Δῆμ. 151, κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἐρμηνείαν· αἱ ἐπάλξεις τοῦ τείχους, αἵ τινες δὲ διέγραμμα περιστέφουσι καὶ προφυλίσσουσι τὴν πόλιν. Ὁρθότερον δὲ ὁ Δοιδερλ. ἐννοεῖ τὴν ἀκρόπολιν, ἣτις ὑπερέχει τῆς πόλεως, ὡς τὸ κρήδεμνον ἡ στέμνα ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, καὶ ἐν ἀνάγκῃ προφυλάττει αὐτήν. Προσφυέστερον δ' Ἀμεῖς· ἐννοεῖ τὰ τεῖχη τῆς ἀκροπόλεως, ἵνα μετὰ τῶν ἐν αὐτοῖς ἀνακτόρων ἢ ναῶν διακρίνονται διὰ τὴν λευκότητα ὑπεράνω τῆς πόλεως, ὅπως τὸ (λευκόν) κρήδεμνον ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς· β.) τὸ πῶμα ἢ στούπωμα (ὡς τοιοῦτον δ' ἐχρησίμευε τεμάχιον ὑψίστου· πράγματος λέγονται κάρη, κεφαλὴ, γ 392.

ΚΡΗΝΗΝΑΙ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΚΡΗΝΑΙ, ἴδ. ΚΡΑΙΝΗ. ΚΡΗΘΕΝ, ἴδ. ΚΑΤΑΚΡΗΘΕΝ.

ΚΡΗΘΕΪΣ, ἴδ. οὗτος, υἱὸς τοῦ Αἰδίου καὶ τῆς Ἐνάρτης ἢ Αζοδίκης, θεμελιωτῆς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Ἰωλκοῦ, ἀνὴρ τῆς Τυροῦς, ἀδελφός τοῦ Σαλμωνέως, πατὴρ τοῦ Αἰσωνος, Ἀμφιδάμου ἢ Φέρητος, λ 236 ἔξ., 233—258.

ΚΡΗΘΩΝ, ὄνομα, υἱὸς τοῦ Διοκλέους, ἀδελφός τοῦ Ὁραλίου, ἐκ τῶν ἐν Μεσσηνίᾳ Φηρῶν, ὑπὸ τοῦ Αἰνείου φονευθείς, Ε 542 ἔξ.

ΚΡΗΜΝΟΣ, ὁ, «κρημνός» (προφ. γκρημνός), οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ἀποτόμως καταρχομένων ὁρίων, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ἀποτόμων ὁρίων ποταμοῦ ἢ χειλέων τάφρων, Ἰλ. Μ 54, Φ 26, 175, 234.

ΚΡΗΝΑΙΟΣ, η, οη, ποι. εἰς· κρήνην ἀνήκων, πηγάδος, ἡβρυσιακός, «Νύμφαι» ρ 240 ἔξ. Ἐκ τοῦ

ΚΡΗΝΗ, ἡ, πηγὴ, «βρύση», Γ 44, Ο 442. — Ἐπὶ ΚΡΗΝΗΝΑΣ, εἰς τὴν βρύσην, μόνον α 154. (Παράγεται ἐκ τοῦ ΚΡΑΣ, κάρη ἢ ὅθεν κυρίως εἶνε «κεφαλᾶρι, κεφαλᾶδυσσον».)

ΚΡΗΣ, ὁ, γεν. Κρητός, πληθ. οἱ Κρητες, κά-

τοικοι τῆς νήσου Κρήτης, Β 645 κ. ἔξ. τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἦσαν περιόχοντες νοσοῦντες, ψευδαῖς καὶ ἀπατεῶνες (ἐπὶ ἀληθείᾳ καὶ πειραταί, Ἀνθολ. Π. 7, 634), τὴν τοιαύτην ὑπόληψιν δὲν ἔδωκε βεβαίως μὴν, ὡς ὁ Δάμμιος νομίζει, τὸ ὄνομα τοῦ Ὀδυσσεύς τὸ ἐν Ε 200 ἔξ.

ΚΡΗΤΗ, ἡ, παρ' Ὁμ. καὶ πληθ. αἱ Κρήται, 499, π 61, «Κρήτη», μεγάλη νῆσος· τῆς γαίης θαλάσσης, περιφῆμος διὰ τοῦς νόμους· ἡ τὸν μῦθον τοῦ Διός. Ἦδη ἐπὶ ἀνθρώπων, πλουσία καὶ πολυάνθρωπος, διότι «ἐκατόμπολις» Β 649 μὲν στρογγύλον ἐν π 174 μνημονεύεται ὡς μόνον 90 πόλεις. (ἢ τὴν σήμερον λέγεται παρὰ τῶν κων Cnidia ἐκ τοῦ Χάνδακος, πύλιν· κῆς) — Ἐπὶ ΚΡΗΤΗΘΕΝ ἐκ τῆς Κρήτης, Γ. Δῆμ. 123, ἢ ΚΡΗΤΗΝΑΣ εἰς τὴν τὴν, τ 186.

ΚΡΗΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἐκρητήρ (κεράννυμι), εὐμέγεθες ἄγγειον στομόν, ἀναλόγον πρὸς τὴν τῆς καθομιλίας νάταν ἢ κροντήρι· ἐν π 416 κρήνων τὸν μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ ἀπετέλουν τὸν πόσηνον («κρασί»), καὶ ἐντέθεν ἔπειτα διὰ μικροτέρων ἄγγειων ἀντλιοῦντες ἐπλήρουν πῶματα τῶν πινόντων, Γ 247, α 110. «κρητήρα κερασάμενος» κρητήρα πληρῶν καὶ ὕδατος κεκραμένου, η 179, α 189 κ. ἄ. «κρητήρας πίνειν» ὡς καὶ ἐν τῇ μιλουμ. «πίνει τόσα κανάτια, ποτήρια»· ρουμένον δηλ. τοῦ περιεχομένου ἄγγελου· τρου τοῦ περιεχομένου ὕδατος, Ο 232, «ρα στήσασθαι» γαῖαν, βάλλω εἰς τὸ μέσον τῆρα, εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀρχῆς τοῦ συμποσίου· ἦν τὸ πρῶτον ποτήριον ἐσπένδεται εἰς τοῦ· ὅθεν «θεοὶ κρητήρα στήσασθαι ἐλεύθερον τιμὴν τῶν θεῶν σταίνω κρητήρα ἐλεύθερον ἐλευθερίας (διὰ τὴν ἀπὸ τῶν Ἀχαιῶν ἀπώρῃσιν), Ζ 527 ἔξ. Ὁ κρητήρ ἐσταίνεται ἐπὶ ποδός· ἐν τῇ μεγάρῳ πλησίον τοῦ «μυχοῦ» τὴν λ.), φ 145, γ 333, 344· ἦτο δὲ ἀργύριον, ψ 741, ε 203, κ 356, καὶ εἶχε χεῖλην χρυσοῦσαν, ἢ καὶ ὅλος ἐπικρυτωμένος, α 116, ψ 219.

ΚΡΗ, τό, «κρηθῆ», μόνον κατ' ὄνομα καὶ «κρηθάρη», Ε 496, Θ 564, Γ 496, δ 841, μ 358. (Εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Λόδεκκ. ἐκ κομμένων ἐκ τοῦ κρηθῆ· κατ' ἄλλους δὲ τὸ τοῦτον.)

ΚΡΗΣ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. Ἐκρηκον, τὸ ἐπὶ συντριβομένου πράγματος, Π 470 ἔξ. ποιημένη ἢ λ. κάμνω κρήκῃ ἢ κρήκῃ.

ΚΡΗΘΑΙΝ [..], ἡ, κρηθῶν· μαζα κρηθῶν κρηθῶν ἄρτος, Ἐπιγ. 45, 7.

ΚΡΗΘῆ [..], ἡ, κρηθῆ, «κρηθάρη», κρηθῆ, Α 69, ε 440, 112. Ἐχρησάμενος ὡς φορὸς τῶν ἵππων, Ε 496, γ 44.

κρίκε, ἀντὶ τοῦ ἔκρικε, ἴδ. ΚΡΙΣΘ.

ΚΡΙΚΟΣ, ὁ κρίζος, τὸ «κρίκῃ» ἐπιβαλλόμενον εἰς τὸν πάσσζλον (ἐκ τῆς τῆς λ.) τοῦ ῥυμοῦ, ὁσάκις ὁ ζυγός ἐδέετο τὸν ῥυμόν, Ω 272 ἔξ.

ΚΡΙΝΑ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

ΚΡΙΝΩ, διακρίνω, «χωρίζω», κατὰ φύλα· Β 362, «καρπὸν τε καὶ κλέγω», «διαλέγω», «φωτὰς ἐκ Αὐγῆς», «ἀνὰ δῆμον ἀρίστους», δ 666, κ 488, «ἀνὰ δῆμον ἀρίστους», δ 666, κ 488, «ἀνὰ δῆμον ἀρίστους», δ 666, κ 488.

ΚΡΙΝΩ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

ΚΡΙΝΩ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

ΚΡΙΝΩ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

ΚΡΙΝΩ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

ΚΡΙΝΩ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

ΚΡΙΝΩ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

ΚΡΙΝΩ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

ΚΡΙΝΩ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

ΚΡΙΝΩ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

ΚΡΙΝΩ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

ΚΡΙΝΩ, ἀορ. α. Ἐκρίνα καὶ μέσ. ἐκρινάσθαι, παρὰ κέρκμαι, παθ. ἀορ. ἐκρίθη, κρηθεῖς καὶ κρινθεῖς, Ν 129, Ο 48 (ἐν τῇ τῆς λ. χρόνοις τὸ ἐκρινάσθαι).

πωδῆποτε ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐσώζετο Κρίσα ἐπίνειον τῶν Δελφῶν. — Οἱ κατοικοὶ Κρίσαιοι, Γ. Ἀπ. 446.

ΚΡΙΤΟΣ [..], ὁ, ὄν (κρίνω), ἐκλεκτός, «διαλεκτός», Π 434, Ο 258.

ΚΡΟΛΙΝ, ποιητ. (κυρ. θαμιστ. τοῦ κρούω), «συχνόκρουω», καλπάζω, ἐπὶ ἵππου Ἰλ. Ζ 507, Ο 264.

ΚΡΟΙΣΜΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Μενέλαου φονευθείς, Ο 523.

ΚΡΟΚΙΟΣ, η, οη, ποι. (κρόκος), κρόκος, κροκόχρους, «ἀνθος» Γ. Δῆμ. 178.

ΚΡΟΚΟΠΕΠΛΟΣ, οη, ποι. (κρ., πέπλος), ἡ φορεῖσα κροκωτόν, κροκοδαφὴ πέπλον, ἐπὶ τῆς Ἰούης, Ἰλ. Θ 4, Τ 4.

ΚΡΟΚΟΣ, ὁ, «κρόκος», τὸ γνωστὸν ἐν τῇ μεσηδρονίᾳ Εὐρώπῃ καὶ Ἀνατολῇ φυόμενον φυτόν, ὅπερ εἶνε πολλῶν εἰδῶν ἐννοεῖται βεβαίως παρ' Ὁμ. ὁ κοινός, ἀγοράσις κρόκος, ὅστις εἶνε καὶ ὡς ἥδυσμα καὶ ὡς βαφικὸν μέσον χρωμα παρέχον ἐρυθροκίτρινον χρίσμα, ἔχει δὲ πολὺ μαλακὰ τὰ φύλλα καὶ τὸν καρπὸν, καὶ ὡς τοιοῦτος ἀποτελεῖ ἡδυπαθὲς στρώμα εἰς τοὺς κοιμωμένους θεοὺς συζύγου, Ε 348 ἔξ.

ΚΡΟΚΙΛΕΙΑ [..], τὴ, χωρίον τῆς Ἀκαρνανίας κατὰ Στράβ. 10, 6, 17, ἡ νησιδίων πλησίον τῆς Ἰθάκης ἡ χωρίον αὐτῆς ταύτης (κατὰ Στέφ. τὸν Βυζ. καὶ Ἰλιν. 4, 42, 49), Β 633.

ΚΡΟΜΙΟΝ [..], τό, «κρομυδόν», μνημονεύεται ὡς «ὄφον ἐπὶ ποτῇ», δ ἔξ. ὡς μέσον ἐρεθιστικόν ἵνα ἐκκολύγῃ τὴν πόσιν, Δ 630, καὶ ἐν παραβολῇ «λαπὸς κρομυδίου» τ 233, εἰς χαρακτηρισμὸν τοῦ λεπτοῦ καὶ μαλακοῦ χιτῶνος, ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμ. «στὰν κρομυδὸφλουδα».

ΚΡΟΝΙΑΝ [..], οη, λο καὶ εα, ὁ, υἱὸς τοῦ Κρόνου, ὁ Ζεὺς· τίθεται πολλάκις μὲν μόνον τὸ πατρωνυμικόν, πολλάκις δὲ μετὰ τοῦ «Ζεὺς» Δ 5, α 45 κ. ἄ., Β 375, Ν 25 κ. ἄ., Γ. Δῆμ. 414.

ΚΡΟΝΙΑΝ [..], ἰσθός [..] ἢ ἰσθός [..], ὁ, Ε 247, λ 620, «Κρονιάς», ὁ Ζεὺς, Α 397 κ. ἄ.

ΚΡΟΝΟΣ, ὁ, Λατ. Saturnus, υἱὸς τοῦ Οὐρανὸς καὶ τῆς Γαίας (Ἡσιόδ. Θεογ. 437), ἀνὴρ τῆς Ρέας, πατὴρ τοῦ Διός, Ποσειδῶνος, Ἄδου, Ἥρας, Δήμητρος καὶ Ἑστίας (Ἡσ. Θεογ. 453 ἔξ.). Πρὸ τοῦ Διός αὐτός· ἦν τοῦ σύμπαντος βασιλεὺς, μέχρις οὗ ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ υἱῶν ἐκθρονισθεὶς μετὰ τῶν Τιτάνων ἐβρίβη εἰς τὸν Τάρταρον, Ο 479. Μετὰ δὲ τοῦτο οἱ υἱοὶ ἐκτοράσθησαν τὴν ἐπακράτειαν τοῦ πατρὸς, Ο 487 ἔξ.

Ἐπὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ ἦν ὁ χρυσοῦς αἰὼν, Ἡσ. Ἐργ. ἢ Ἰλιν. 411. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τοῦς πλείστους τῶν νεωτέρων ἐκ τοῦ κραινῶ, οἰονεῖ ὁ τελειωτής, Λατ. Perficus· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. κατὰ συγχοπὴν ἐκ τοῦ κοῖρανός· καὶ κατὰ τὸν Ἀρτουγγ εἶνε μόνον ἀρχαιότερος τύπος τοῦ χρόνος.)

ΚΡΟΙΣΑΙ, αἰ, «τῶν πύργων» κατὰ μὲν τὸν

ΚΡΟΙΣΑΙ, αἰ, «τῶν πύργων» κατὰ μὲν τὸν

ΚΡΟΙΣΑΙ, αἰ, «τῶν πύργων» κατὰ μὲν τὸν

ΚΡΟΙΣΑΙ, αἰ, «τῶν πύργων» κατὰ μὲν τὸν

• κυάνεον Τρώων νέφος • Π 66 καὶ • κυάνει φάλαγγες • Δ 282, αἱ φάλαγγες τῶν πολεμιστῶν, αἵτινες ὡς μέλανα νέφη ἐπέρχονται (|| πρβλ. τὸ δημοτικὸν „πολλὴ μαυρίλα πλάκωσε“ ὡσαύτως ἐπὶ πολεμιστῶν ἐρημμένων).

ΚΥΑΝΟΠΕΖΑ [-...], ἡ, ἐπικ. (κ. πέζα) ἡ κυανοῦς ἔχουσα πόδας, κυανόπους, • τράπεζα • Δ 629 f. (Ἐν ταύτῃ τε καὶ τῇ ἐπομ. λ. τὸ υ ἐκτείνεται χάριν τοῦ μέτρου).

ΚΥΑΝΟΠΕΠΛΟΣ [-...], ΟΝ, ἐπ. (κ. πέπλος), ἡ ἔχουσα μέλανα, σκοτεινὸν πέπλον, σκοτεινόπεπλος, μελανείμων, „μαυροφόρα“, ἐπιθ. τῆς πενθούσης Δήμητρος, Ἰ. Δήμ. 320, 364, 375, 442.

ΚΥΑΝΟΠΡΩΡΟΣ [-...], ΟΝ, καὶ ΚΥΑΝΟΠΡΩΡΙΟΣ, ΟΝ, γ 299, ποι. (κ. πρῶρα) ἡ χαλυβδίνην ἢ κυανόχρουν, μέλαιναν πρῶραν ἔχουσα „νηὺς“ ἐν μὲν τῇ Ἰλ. μόνον Ο 693, Ψ 852, 878. Ἐν δὲ τῇ Ὀδ. ι 482 κ. πλχ. (|| Τὸν θεῶν τερον τύπον τῆς λ. τὸν ἐν γ 299 ὀρθῶς νομίζω, καταδικάζει ὡς βάρβαρον ὁ Κόβςτος, De arte interpr. σ. 130 καὶ Var. lect. σ. 204. καὶ ἐξ ἀδελφίας προσελθόντα ἀντὶ τοῦ ἀληθοῦς: κυανοπρῶρος ἦ, ὡς ἔγραφεν ὁ Ἡρωδιανός, κυανοπρῶριος).

ΚΥΑΝΟΣ [-...], ὁ, κυανοδαφής ἢ μελανίζων μέταλλον, πιθαν. κυανοδαφής: χάλυψ. (Τουρκ.) „σελίκα“, πρβλ. Ψ 850, ι 391. (Τοῦτο κατὰ πολλοὺς τῶν ἀρχαίων τε καὶ νεωτέρων. Ὁ δὲ Γάλλος Μιλλῆτος: ἐκλαμβάνει αὐτὸ ἀντὶ τοῦ κασιτέρου ἢ μολύβδου, ἄλλοι δὲ τῶν ἀρχαίων ἐρμηνεύουσιν ὡς χρώμα τι μελανίζον ἢ βαθὺ οὐρανοειδές ἐξ ὧρας χαλκούχου ἢ οἰσιδίου τοῦ χαλκοῦ κατασκευαζόμενον καὶ ταύτην τὴν σημ. συχρὴν ἔχει παρὰ τοῖς μετέπειτα). Μετεχειρίζοντο δὲ τὸ μέταλλον τοῦτο πρὸς κόσμον, καὶ τοῦτον τὸν σκοπὸν ἔχουσι τοῦ θώρακος τοῦ Ἀγαμέμνονος αἱ δέκα βάρδοι, Δ 24, ὁ κατὰ τὸ μέσον τῆς ἀσπίδος ὀμφαλός, Α 35, καὶ τῶν ἀνακτόρων τοῦ Ἀλκινόου ὁ θριγκός, η 87.

ΚΥΑΝΟΧΑΪΤΗΣ [-...], ΟΥ, καὶ κυανοχαΐτα (ὄνομ.) Ν 563, Ξ 390, ὁ, ἐπ. (κ. χαίτη), ὁ ἔχων βαθεῖαν μέλαιναν χαίτην ἢ κόμην, ἥτις διὰ τὸ πολὺ βάθος τοῦ χρώματος ἐμφανίζεται ὡς βαθὺ κυανοῦν, μελανοχαΐτης, „μαυρομάλλης“, ἐπιθ. τοῦ Ποσειδῶνος, ἐνίοτε καὶ ὡς αὐτὸς ἐκλαμβανόμενον, Γ 144, ι 536 κ. ἀ., καὶ τοῦ Ἄδου, Ἰ. Δήμ. 348, ἐτι δὲ καὶ ἑπὶ κυανοχ. = Γ 234. (Τὸ υ μόνον ἔνεκα τοῦ μέτρου ἐκτείνεται).

ΚΥΑΝΩΠΙΣ [-...], ΙΔΟΣ, ἡ, ποι. (κ. ὤψ), κυανόφθαλμος, τουτέστι μελανόφθαλμος, ἐπιθ. τῆς Ἀμφιτρίτης, μ 60 f.

ΚΥΒΕΡΝΑ [-...], ἄορ. ἀπαρφ. κυβερνήσαι, „κυβερνᾶ“, διοικῶ, διευθύνω. „νηα“ γ 283 f. (Ἡ καθομιλοῦμαι μεταχειρίζεται τὴν λ. μᾶλλον μεταφορικῶς).

ΚΥΒΕΡΝΗΤΗΣ, ΟΥ, ὁ, καὶ ποι. κυβερνήτης, ἦρος, θ 557 f. (κυβερνάω), κυβερνήτης, Δατ.

gubernator, Γ 43, Ψ 316 (μόνον Ἰλ.) γ 279, ι 78 κ. πλχ.

ΚΥΒΙΣΤΑ [-...], (συγγ. τῷ κύπτω, ὅθεν = κεφαλὴ, κατὰ τὸ ΜΕ), [βᾶλλω ἐπὶ κεφαλῇ] „πίπτω κατακέφαλον τοῦ μπα“, „πίπτω ἢ κάμνω“ Ἰλ. Π 745, 749, ἐπὶ ἰχθύων πηδῶν Ἐκ τούτου

ΚΥΒΙΣΤΗΤΗΡ [-...], ἦρος, ὁ 1) ὁ λῆς: αὐτὸν καθιστᾷ, ἢ κατακέφαλα πηδῶν, ὅστις „κάμνει τοῦ μπα“, θαλάσσιος ἢ σχοινοδότης, Σ 605, δ 18. 2) ὁ βητής, „βουτηκτής“ Π 750.

ΚΥΔΑΙΝΑ [-...], ὡς ἐπὶ τὸ πολλὸ ποτὶ μέλ. κυδανῶ, ἄορ. ἀ. ἐκύδνω. 1) κλειζῶ, τιμῶ, τινά, Ν 349, Κ 69 καὶ πτεταί μετὰ τοῦ „τιμῶ“, Ο 612. 2) εἰς καλὴν, μακαριστὴν κατάστασιν, „ἐλάμπρυνω, ἰδίως ἐπὶ τοῦ σχήματος: κτερικῆς καταστάσεως τοῦ ἀνθρώπου (κακῶς) π 212, „Αἰνεῖαν ἀκούνοντες“ ἐθάρπυνον καὶ ἐλάμπρυνον, ὅθεν αὐτῇ προτέραν δύναμιν καὶ καλλοῖαν ἐπὶ ψυχικῆς καταστάσεως: φαῖδρῳ, „θυλὸν ἀνακτος“ ε 438.

ΚΥΔΑΛΙΜΟΣ [-...], ΟΝ, ἐπ. (κύδος: εὐκλεῆς, κλεινός, ἐπιθ. μερικῶν 378, ε 206 κ. ἀ., καὶ ὁλοκληρῶν ὄντων 204, „κῆρ“ ἀξίεπαινος, εὐγενῆς καὶ Σ 33, φ 247 κ. ἀ., οὐ μόνον ἀνθρώπων καὶ λέοντος, Μ 45.

ΚΥΔΑΛΝΑ [-...], συνεσταλμένον κυδαλῖ μεταβατ. τιμῶ, „τινὰ ὁμῶς θεοταί“ 2) ἀμετάβ. ἐγκαυχῶμαι, ὡς (ὅπ. Ἰδ.) „κύδανον οὐνεκα“ Γ 42.

ΚΥΔΑΛΝΕΙΡΑ [-...], ἡ, ἐπ. ἐπιθ. ἀνὴρ) ἡ δοξάζουσα, κλειζουσα τοῦς ἀνδρας, „μάχη“ Ἰλ. Δ 9 „ἀγορή“ Α 490.

ΚΥΔΑΛΩ [-...], ἐπ. (κύδος) ἀμετάβ. ἐκαυχῶμαι, γαυρίω, „ὑπερηφάμαρτόν“, ἐπὶ πολεμιστῶν, Ἰλ. 549, ἐπὶ ἵππου, Ζ 509. Ο 266, ὡς κατ' ἐπικ. ἔκτασιν „κυδιῶν“, „εὐφροῖται“ (ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κυδιῶσι) καὶ „κυδιῶσαι“, Ἰ. Δήμ. 170 (ἐννοεῖται ὅτι θέλει νὰ γράψῃ κυδιῶσαι).

ΚΥΔΙΜΟΣ [-...], ΟΝ, ποι. (κύδος) = ἐπιθ. τοῦ Ἑρμοῦ, μόνον ἐν τῷ Ἰ. ἐν ἄλλοις 9 χρωρίοις.

ΚΥΔΙΣΤΟΣ [-...], Η, ΟΝ (ποι. ἀνὴρ) κυδρός, ὡς ἐκ τοῦ κύδος σχηματιστότατος, κλεινόςτατος, ὑπέρτιμος, Διός, Β 442, Γ 276, τοῦ Ἀγαμέμνονος ἀλχ., λ 397, „Τριτογένεια“ Δ 1 τῆς Ἥρας, Ἰ. Ἀφρ. 4, τοῦ Ἀγχιόου 408, 493. (Τῆς Ὀδ. μόνον ἐνθ. ἀν.

ΚΥΔΙΣΜΕΝΑ [-...], ἐπ. 1) ἀμετάβ. (

ἐν ὁμίλῳ· *Π. Α 324. 2) μεταβ. ταραττω, τρέπω, „παίρνω ἐμπρός σου“· Ο 436. Ἐκ τοῦ [οἰ.], ὁ, θόρυβος, ταραχή, ἰδίως ὁ, ἀλαλητός, ὁ ἐν τῇ μάχῃ, Α 52, ἐν δὲ σύγχυσις, ἔκπληξις, Σ 248. **κυδοιμός**, ὁ δαίμων τῆς ἐν ταραχῇ καὶ τοῦ ἀλαλαγμοῦ, ὁπαδός, Ε 593, Σ 535 (ὁ Βόθης, Βέκκερ. γράφουσι καὶ ἐνταῦθα κυδ.). *Π. (Ἐνταὶ κατὰ τὸν Δοδεκκ. ἐκ τοῦ κῆδος). τοῦ, τό, ποι. 1) δόξα, τιμή, κλέος, ἰδίως ἡ ἐκ τῆς νίκης, Π. πλχ., πολ- ἄπτεται μετὰ τῆς «τιμῆς» Π 84, Ρ προσφηνήσει «μέγα κῆδος Ἀχαιῶν»· καύχημα τῶν Ἀχ., «καμάρι», Ι 2, γ 79, μ 184· «κύδαι γαίῶν» γαι- ὀρόμενος διὰ τὴν δόξαν του, Ἰδ. γαίῳ. περιποιῶν δόξαν καὶ τιμὴν, εὐτυχία, ἰδ., «προκοπή», «κῆδος ὁπάξω τινι» 220. [-], ἡ, ὅν, ποι. (κῆδος) ἔνδοξος, ἔντιμος, «καμαρωμένος», παρ' Ὁμ. κυδῶν παράκοιτις· περὶ τῆς Ἥρας Σ 79, Γμ. 11, 4, καὶ περὶ τῆς Λητοῦς, περὶ τῆς Παλλάδος «κυδῶν θεός» Γμ. δὲ καὶ περὶ Ὀνητῆς, α 26. Τὸ δὲ ἀρσ. ὄρμου, Γ. Ἐρμ. 461. [-], ὁ, πλ. οἱ Κύδωνες, ἔθνος ἐν κατοικῶν τὰ βορειοδυτικὰ παράλια γ 292, ε 476. Κατὰ τὸν Στράβ. 10. ὁρῶντο, ὡς καὶ οἱ Ἑσπεριοί, οἱ ἀρχαῖοι τοῦ νῆσου. Ἡ πόλις αὐτῶν ἔσκετο πειθῶν, ὅπου τὴν σήμερον τὰ [-], ἀρχαιότερος τύπος τοῦ κῆς, εἴ- ρας, ἔχω ἐν γαστρὶ, κυφορῶ, 117, ἐπὶ φορβάδος, Ψ 266.—Τὸ μέσ. κῆς. **ΚΕΨΩ**. [-], ἡ, ἐπὶ θ. τῆς Ἀφροδίτης δο- ἔκ τῆς νήσου Κυθήρων (Ἰδ. τ. λ.), θ 3, Γ. Ἀφρ. 6. Συνάπτεται μετὰ τοῦ νῆς· Γμ. 9, 8. [-], νῆος· ἐν τῇ Λακωνικῇ κόλπῳ νο- τοῦ ἀκρωτηρίου Μαίλας, τὰ νῦν Τσε- 32, ε 84. Ἡ νῆος αὕτη ὕπῃρε μία ὑδάτων ἐδρῶν τῆς Ἀφροδισιακῆς λα- πρωταίτα μὲν εἰς αὐτὴν μετηνέχθη ἰωνικῶν (Ἡρόδ. 1, 105, Πaus. 1, 14, 1), ἐντεῦθεν δ' ἔπειτα διεδόθη εἰς τὰς ἄλλας γῶρας. Λέγεται μάλιστα ὅτι καὶ ὁ περιόσης ἐν τῇ ὁμωνύμῳ πρωτευούσῃ ἦτο κτίσμα τῶν Φοινίκων κατὰ καὶ Πaus. ἐνθ. ἀνωτ. Ἡ μεταγενε- ὁδοῖς διηγέται ὅτι αὐτὴ ἡ Ἀφροδίτη, τοῦ τῆς θαλάσσης ἀναδύσα, ἦλθεν εἰς —Λιπρ. Κτομρῶεν, ἐκ τῶν Κυθ.

Ο 438.—Ἐπὶ θ. Κτομρῶεν, ὁ κάτοικος (ἡ κα- ταγόμενος ἐκ) τῶν Κυθήρων, Κ 268, Ο 434. **ΚΥΚΛΑ** [-], μετοχ. κύκλων ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κύκλων, ἀόρ. ἀ. ἀναύς, κύκησα, καὶ παθ. κυκή- θην· ἀ.) ἀναμειγνύω, ἀναταράττω, „ἀνα- κατῶν“, Ε 903· μετὰ δοτ. «τυρὸν αἶψα» κ 235, Α 638· β.) μεταφ. διαταράττω, μόνον ἐν τῇ παθ. συνταράττομαι, θορυβοῦμαι, περιπίπτω εἰς ταραχὴν, «κυκήθησαν Τρῶες» Σ 229· ὡσαύτως ἐπὶ ἵππων, Α 429, Γ 489, ἐπὶ ποταμοῦ καὶ κυμάτων, συνταράσσομαι, Φ 235, μ 238, 241. Ἐκ τούτου **ΚΥΚΛΩΝ**, ἄνθρωπος, ὁ, αἶτ. **ΚΥΚΕΨ** (ἐν Ὁδ. καὶ Γ. Δῆμ.) καὶ ἐπικ. **ΚΥΚΕΨ** (ἐν Πλ.) ἀντὶ τοῦ κυκῶ- να, μέγιστος ἢ κρῆμα συγκείμενον ἐκ Πραμνεῖου οἴνου, τυροῦ αἰγείου κεκτημένου καὶ ἀλφίτων, Α 624, 638, 644. Ἐν δὲ τῇ κ 234, 290 ἡ Κίρκη προσθέτει καὶ μέλι, ἐν τῇ Γ. Δῆμ. 208 σύγκεται ἐξ ἀλφίτων, ὕδατος καὶ γλήχωνος. Ἐν Ὁδ. κ 235 καλεῖται «σιτος» τοῦτέστι τρυφή, „φαγεῖ“, ἴσω· διότι ἦτο ὀλίγον πικρὸς, πάντοτε ὁμως ἐπίνετο, Α 641, 642, κ 237, 316. Ἐπί- νετο δὲ ὡς δυναμωτικὸν καὶ ψυχτικὸν ἢ κατα- παῦον τὴν δίψαν. Ἦτο δὲ καὶ κατὰ τοὺς μετέ- πειτα χρόνους εὐχρηστος μεταῦ τῶν κυδαίων (Θεοφρ. Χαρ. 4, 1), ἢ ὡς καὶ σήμερον μεταξὺ αὐτῶν τούτων εἶνε ὁ κατὰ πολλὰ ὁμοῖος Τουρ- κικός „μποζα“· **ΚΥΚΛΕΩ**, ἐπὶ κύκλων ἢ τροχῶν μετακινῶ, με- ταφέρω· νεκροῦ· βουσί· Η 332 f. Ἐκ τοῦ **ΚΥΚΛΟΣ**, ὁ, πληθ. οἱ κύκλοι καὶ τὰ κύκλα (Ἰδ. κατωτέρω 2, β'). 1) κύκλος, „γῦρος“, περι- φέρεια, «κύκλω» γῦρος, θ 278. 2) πᾶν ὅ, τι κυ- κλικὸν ἔχει τὸ σχῆμα, ὅθεν ἀ.) οἱ μετάλλιοι κύ- κλοι ἢ γῦροι, οἱ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, Α 33, (ἐνθα βεβαίως ἐννοοῦνται παράλληλοι κύκλοι περὶ τὸν ὀμφαλόν). Ἰδίως δὲ ἡ περιφέρεια, τὸ περιθώ- ριον αὐτῆς (Ἰδ. ἄνωτ. 1), Μ 297, Γ 280· β.) „τροχός“ Ψ 340. Ἐπὶ ταύτης δὲ τῆς σημασίας ἔχει πληθ. τὰ κύκλα, Ε 722, Σ 375· γ.) ὁ σῆκος πλανήτου, Γμ. 7, 6. 3) μεταφ. κύκλος ἀν- θρώπων· ἀ.) «ιερός κύκλος» ὁ κύκλος τῶν κα- θημένων γερόντων, εὐγενῶν, Σ 504· β.) «δό- λος· κ.» ὁ ὑπὸ τῶν κυνηγῶν εἰς ἀποκλεισμόν τῶν θηρίων ἀποτελούμενος, δ 792. **ΚΥΚΛΟΣ**, ἐπὶ ρ. (κύκλος), κύκλω, πέριξ, *Πλ. Α 242, Ρ 392. **ΚΥΚΛΟΤΕΡΗΣ**, εἰς (κ. τέρω), κυρ. στρογγυλε- μένος, κυκλικῶς ἐξειργασμένος· ὅθεν κυκλοτε- ρής, κυκλικός, «ἄλσος» ρ 209 (ὅπερ κατὰ τὸν Δοιδερλ. εἶνε ἄλσος τεχνικῶς εἰς κύκλον πεφυ- τευμένον) «κυκλοτερὲς τείνω τόξον» προληπτι- κῶς· ἐντεῖναι τὸ τόξον ὥστε νὰ γείνη κυκλοτε- ρές, Δ 424. **ΚΥΚΛΩΠΕΣ**, οἱ, (ἐν. Κύκλωψ) παρίσανται ἐν τῇ Ὁδ. ὡς ἔθνος τι ἄγριον, γιγάντειον, ὅπερ δι- σπαρμένον ἐξ ἡ βίον νομαδικὸν ἄνευ νόμων καὶ πόλεων, ε 406 εἰς. Ὁ Πολύφημος ὁ ισχυρότατος

*ΚΥΡΕΑ [-], (ἐξ οὗ μόνον ὁ ἄορις. ἐκύρησα, Ἐπ. 6, 6), καὶ ἀρχαιότερον καὶ ποι. ΚΥΡΑ [-], παρὰτ. κύρε ἀντί τοῦ κύρε, Ψ 821, ἄορ. ἐκυρ-
σα. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ μέσ. ΚΥ-
ΡΟΜΑΙ. 1) μετὰ δοτ. [ἐντυγχάνω τινί] „τυ-
χαίνω“, ἀπαντῶ, περιπίπτω εἰς τι, «ἄρμα-
τι» Ψ 428, «κακῶ κύρεται» Ω 530, «ἐπὶ σώ-
ματι κύρεται» (λίων) ἀπαντήσας πτώμα, Γ 23,
«αἰεὶ ἐπ' αὐγέην κύρε δουρὸς ἄκωκῃ» πάντοτε
ἤθελε νὰ ἐπιτύχῃ (ἐσκόπευε) τὸν αὐχένα μετὰ τὴν
εἰρήμην τοῦ δόρατος, Ψ 821. 2) μετὰ γεν. ἁ.)
μέχρι τινὸς ἐξικνουσμαι, φθάνω, «μελάν-
θρου» Γ. Ἀφρ. 175, Γ. Ἀτλ. 189. 6.) κα-
ταλαμβάνω, ἐπιτυγχάνω, εὐρίσκω, «αι-
δοίων βροτῶν ὁρίων τε» Ἐπ. 6, 6. Ἐκ τούτου
ΚΥΡΜΑ (κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ΚΥΡΜΑ), ἄτος, τό,
ποι. ὅ, τι εὐρίσκει, τυχαίνει τις, ἔρμαιον, εὐρη-
μα, λεία, συνήθως συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἔλωρ»
«ἀνδράσι δυσμενέεσσιν, αἰωνοῖς, θήρεσσιν ἔλωρ καὶ
κύρμα γενέσθαι» E 488, P 151, γ 271, ε 473
κ. ἄ., ἀνευ δὲ τοῦ «ἔλωρ» P 272, ο 480.

ΚΥΡΕΑΣ, ἴδ. ΚΥΡΕΑ.

ΚΥΡΤΟΣ, ἡ, ὄν, κυρτός, καμπτός, «κυ-
μα» Ἰλ. Δ 426, N 799, «ὦμα κυρτώ», B
218. Ἐκ τούτου

ΚΥΡΤΩΝ, κυρτώνω, κάμνω τι κυρτόν, «κυ-
μα κυρτῶν», πυργῶν, ἐν εἰδει θόλου ἐτοι-
κῶν, λ 244 τ.

ΚΥΣΤΙΣ, ἰδοῖς, ἡ (κύω), κύστις ἡ οὐροδό-
χος, «φοῦσκα» Ἰλ. E 67, N 652.

ΚΥΤΡΟΣ [-], ἡ, πόλις τῆς Παφλαγονίας,
μετέπειτα ἐπίνειον τῆς Ἀμάστριος, νῦν Κύτρος
ἢ Κοτρού, B 853. (Παρά Στράβ. 12, 3, 10
λέγεται οὐδετέρως τὸ Κύτρωρον καὶ ὅτι ὠνο-
μάσθη ἀπὸ Κυτῶρου τοῦ υἱοῦ τοῦ Φριζοῦ).

ΚΥΤΟΣ [-], ἡ, ὄν (κύπτω), κεκυφώς, «σκυ-
φτός, καμπτύρης», «γίτρα» ε 16 τ.

ΚΥΨΟΣ [-], ἡ, πόλις τῆς Περγαμῆς, ἐν τῇ
βορειοανατολικῇ Θεσσαλίᾳ παρὰ τι δούνημον ὄ-
ρος, B 748. Πρὸς Στράβ. 9, 5, 20.

ΚΥΩ, 1) μεταγενέστερος τύπος τοῦ κτέα, ὅπ.
ἴδ. 2) ἴδ. ΚΥΝΕΑ.

ΚΥΩΝ [-], ὁ, ἡ, γεν. κυνός, δοτ. πληθ. κυσὶ,
ἐπικ. κύνησαι. 1) κύων, «σκύλος, σκύλα»,
Ὁμ. πλγ., «κύνης θηρευταί, τραπέζης», ἴδ. τὰς
λ. Τὸ παραλαμβάνει τοὺς κύνας εἰς τὰ ἀγρὰς
ἥτο σύνθηες εἰς Ὀμηρικοὺς ἔρωας, ε 11, ρ 62,
«κύων Δίδο» ὁ κύων τοῦ Ἄδου, ὁ Κέρβερος,
Θ 368, λ 623 «κύων Ὀρῖανος» ὁ κύων τοῦ
Ὀρ. (ὁ παρ' Ἡσιόδ. Σείριος), ὅστις μετὰ τοῦ
κυρίου του μεταμορφωθείς μετετέθη εἰς τοὺς ἀ-
στέρας, «Θεωρεῖται ἐν θερμοῖς χώραις πρόδρομος
πυρετῶν καὶ λοιμῶν, X 29. 2) τροπικ. εἶνα
ὑβρις μάλιστα ἐπὶ γυναικῶν εἰς ἐκδοκίαν τῆς ἀναι-
δείας καὶ θρασύτητος αὐτῶν, «σκύλα». Οὕτως
ὀνομάζει ἡ Ἑλένη αὐτὴν ἑαυτήν, Z 344, 356, ἡ
Ἴρις τὴν Ἀθηνᾶν Θ 423, ἡ Ἥρα τὴν Ἀρτεμιν
Ψ 481. ὁμοειδῶς λοιδοροῦνται εἰς ὁμοίαν τοῦ

Ὀδυσσέως, σ 338, τ 91 κ. ἄ., αἱ αὐταί
ται «ὁμοίαι κύνης οὐκ ἀλέγουσαι» καὶ
ἀπισταί», τ 154, πρὸς ΚΥΝΑΜΙΑ, καὶ
Ἐπὶ ἀνδρῶν τιθεμένη ἡ λ. σημαίνει τὸ
κτον, σκληρόν ἢ παράτολμον οὕτως δὲ
«κύων λυσσητήρ» «σκυλὶ λυσσαοῦς»
299 κ. ἄ., ἀλλὰ σημαίνει καὶ τὴν ἀναι-
δείαν καὶ μάλιστα τὸ θηλ. «κακαὶ κύων
τῶν Τρώων, N 623, καὶ θρασύτητα.

3) κύων ὁ θαλάσσιος, «σκυλόφαρος»
—Οἱ κύνες φαίνονται παρ' Ὁμ. πολλοί
θηρία σαρκοφάγα, ἅτινα μετὰ τῶν ὀρνι-
θασπαρίττουσι τὰς σάρκας τῶν ἀτρώμα-
μάτων, Ψ 335, 339, γ 259 κ. ἄ. ἢ
τῆς καθομιλου. ἡ φρ. «θὰ τὸν φάγον»
ἰά», ἢ μείνη ἄταφος ἢ ἀπεριποίητος
μολογικῶς συγγ. τῇ Λατ. canis, οὗ
κοινόν πρός τὸ κυνέω=φίλω, ὡς καὶ
οἱ ἀρχαῖοι καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Δοιδερί-

κῆας, τὸ, πληθ. κῆας, δοτ. κῆσιν,
ποιτ., διφθέρα, «γοῦνα», ἰδίως, «π-
δοῖας» ἔστρεμνον κατὰ γῆς ἢ ἐπὶ θρανί-
κλίνης, ἵνα μαλακῶς κάθωνται ἢ κατακ-
λίνῃ, I 661 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), γ 38,
ἀ. ἐνικῶς τε καὶ πληθυντικῶς. (ἢ Ἐτυ-
ται παρὰ Κουρτίου ἐκ τῆς ρίζ. κει-
πρὸς ὁμοίως τὸ Σλαβικ. кожа, ὅ ἐστι δερ-
μα.)

ΚΕΦΑΛΙΑ, ἡ, κεφαλὴ (ἡ ἀνευ κορυ-
μῆς κινος (παπαρούνας) κεφαλῇ. (ἢ
μὲν τῇ Σχολ. τοῦ Θεοκρίτου (11, 57
καυδία, ἐν δὲ τῇ καθομιλου. «κουτ-
Κορ. Ἀττ. 5, 265), E 499 τ. (Ἐτυ-
συγγ. τῇ κόττη, κοττίς Λατ. ἡ κεφα-
κακίτος [-], ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ π-
νος, ὁδυρμός, «σκοῦξιμον», Ἰλ.
447.—Κύρ. ὄνομα Κακίτος, ὁ, οἶον
μῶν, ποταμὸς τοῦ Ἄδου, πηγάζων ἐκ
γός, κ 514. Ἐκ τοῦ

ΚΕΚΥΝ [-], ἄορις. ἐκύνουσα (τὸ οὐ-
θρηνῶ, κλαίω, δούρομαι, «σκοῦξ-
τοτε ἐπὶ γυναικῶν, Σ 37, 71, 6
«κλαίω καὶ κωκ.» τ 541, καὶ μετα-
τινὰ κλαίω τινὰ, ω 295.

ΚΕΛΗΝ, ΗΠΟΣ, ἡ, ἐπικ. (κῆλον ἢ κ-
γνύα, τοῦ σκέλου ἢ κοιλότης ἢ ὅπ-
γόνυτος, ἡ ἀγκύλη, Ψ 726 τ.

Κῆμα, τό (κοιμάω), ὑπνος βαθός,
τῇ φρ. «μαλακὸν κῆμα» E 359, σ 29
«κάμος, ὁ, εὐωχία, συμπτώσιον»,
481. (ἢ Ἐτυμολογικῶς ἀνάγεται εἰς
κει-, καίμαι).

Κῆνω, ἄπος, ὁ, ἡ, κώνωψ, «κο-
Βατρ. 202.

Κῆπαι, αἱ, ἀρχαῖα πόλις ἐπὶ τῆς βο-
χθῆς τῆς ἐντεσθεν κληθείσης Κωπα-
μνῆς ἐν Βοιωτίᾳ, τὰ νῦν Τοπόλια
Πρὸς Στράβ. 11, 2, 18.

Κῆπη, ἡ (καπ-, κάπτω, Λατ. capio)

δ.) ξίφους λαβή, capulus. συνήθως 919, 0 403, λ 531· 6'.) ἡ λαβὴ τοῦ, τῆς κώπης, ι 489, κ 129, καὶ τῆς, κώπη, „κουπί“, μ 214· γ'.) ὁ λαβὴ, φ 7. Ἐκ τούτου

ε, εσσα, εν, ἐπικ., ὁ ἔχων (ὠραϊαν) ἴλ. Π 332, Υ 475, «φάσγα- 3.

[·ν·], ὁ (χωρῶ), ἀσκή, πῆρα δερ- ταγάρι, ταγαρτζικα“, χρήσιμος εἰς τῶν κατὰ τὰς ὁδοιπορίας ἐφοδίων, ε

ι, ὁ, ἀκρωτήριον ἀπότομον τῆς Ἰω- νων τῶν Ἐρυθρῶν, τὰ νῦν ἀκρωτήριον Ἰ. Ἀπ. 39.

μ. Κῶας, Ἰ. Ἀπ. 42, αἰτ. Κῶν, Β

677, μικρὰ νῆσος τοῦ Ἰκαρίου πελάγους πλησίον τῆς Καρικῆς παραλίας, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον ἢ ὑπὸ Μερόπων κατοικοιουμένη, τὰ νῦν ὡσαύτως Κῶς, ἢ Τουρκ. Στανκιδό, Ἰταλ. Isola lunga, Β 677, Ἰ. Ἀπ. 42. Ἐπὶ. Κόνηας εἰς τὴν Κῶ, Ξ 255, Ο 28.

κωφός, ἡ, ὅν (κώπτω· προβλ. τὸ Λατ. iustus, oblitus· κατὰ δὲ τὸν Λέξιον καὶ Λόγεκκ. ὀνομαστοπ.), κυρίως τοῦ ὁποίου ἐκόπη ἡ δύναμις, ἀμβλύς, ἀδύνατος. 1) κυρ. «βέλος κ.» τοῦναντίον τοῦ ὀξέος, Λ 390. 2) μεταφ. α.) ὑπόκωφος, «κῶμα» (ὡς πρὸς ὄρατον σημεῖον τῆς τριχομίας), Ξ 16· 6'.) ἀλαλός, ἄφωνος, «βω- θός», «γαῖα» ἡ ἄφωνος γῆ, ἡ μὴ ἔχουσα στόμα νὰ ὁμιλήσῃ καὶ διὰ τοῦτο ἀγογγύσῃ· ὑπο- μένουσα τὰς ἀσχημίας τοῦ Ἀχιλλέως, Ω 54.

Λ

Λ

ἐδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλ- φηβ. σημεῖον τῆς ἐνδεκάτης ραφιδίας.

αἰτ. λῆς), ὁ, γεν. λῆος, δοτ. λῆι, αἰτ.

γεν. λῶων, δοτ. λῆσσι, ποιητ. 1)

ἔτρα“, οἷα· οἱ πολεμισταὶ ῥίπτουσι

νῦν ἐν ταῖς μάχαις, Γ 42, Δ 521.

ἔγεται καὶ τὸ τεμάχιον τοῦ βράχου,

ῥήσιμος· ἔσφενδόνθησε κατὰ τοῦ Ὀ-

537. Ὅθεν ὁ λίθινος δίσκος, „ἡ

192. Πληθ. οἱ λίθοι, οἱ περιφρά-

σάμενοι, ὅτι τινες ἴσως ἐχρησίμευσαν καὶ

ζ 267, προβλ. θ 6, 16, ι 185. 2)

κόπελος, ν 463.

], αἰτ. Λῆαν, ἀρχαία πόλις τῆς Λα-

τινίας ἀπέχουσα τῆς θαλάσσης. Κα-

τὰ τῶν Διοσκουρίων, ὅτι τινες ἐντεῦθεν

ἐπωνομίαν Λαπέρσαι, Β 585. (Ἡ

εὐρίσκεται παρὰ Σκύλακι καὶ Παυ-

λῆα δὲ τὸν Εὐδῶ. ἐλέγετο ὁ Λῆς καὶ

της [·ν·], στ, ὁ (λάδρος, ἀγορεύω),

ἀγορεύων, θρασύστομος, αὐθάδης,

Ψ 479 f.

μαι, ἀποθ. θρασυμοῦ, αὐθαδέα-

τὰ λόγια μου“, Ἰλ. Ψ 472, «μό-

8. Ἐκ τοῦ

ον, ὑπερθ. λαβρότατος, σφοδρός,

ἀκάθεκτος, ῥαγδαίος, «οὐρός»

293, «κῶμα» Ο 625, «ποταμός» Φ

ρότατον χεῖρ ὕδωρ Ζεύς· Π 385. (Ἡ

σκοτεινὴ· κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους

ὁ ἐκ τοῦ ἐπιτατικοῦ ἀχωρίστου μο-

λαγχάνω

ρίου λα καὶ βορά, οἶονεἰ ἀδηφάγος, ἀκάθε- κτος, λαν ἀπιθάνως· κατὰ δὲ τὸν Πλάσιον ἐκ τοῦ λάω. Ὁ Λόγεκκ θεωρεῖ τὴν λ. ἀπλῆν, ὡς καὶ ὁ Δοιδερλ., ὅστις παράγει αὐτὴν ἐκ τοῦ λαθεῖν).

ΛΑΓΧΑΝΩ [·ν·], ἀορ. 6'. ἔλαχον, ὑποτ. λάχω

καὶ ἐπικ. λελάχω, Η 80, παρακ. λέλογχα Ἰων.

καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ εἴληχα, γ'. πληθ. λελόγχατι

(μὲ α βραχὺ, ὡς τὸ πεφύκασι, ἴδ. φη), λ 304

(ἐνθα ὁ Οὐόλφ. κατὰ τινὰ εἰκασίαν τοῦ Εὐστα-

θίου ἔγραψε· λελόγχασι). 1) διὰ λαχνοῦ

λαμβάνω ἢ κατὰ τύχην ἢ κατὰ θέλημα θεοῦ,

διότι καὶ τοῦτο διὰ λαχνοῦ ἐμανθάνετο, ἐν γένει

λαμβάνω· α.) μετ' αἰτ. «γέρας» Λ 49, «οὐ-

ρανόν» Ο 192, «αἶσαν» Σ 327, ε 40, «πολ-

λά» Ξ 233, «μοῖραν» υ 282, Ἰ. Ἐρμ. 428,

«κλήρω λαχεῖν» Ψ 862, Ω 400 (μετ' ἀπαρφ.)

μετ' ἀπαρφ. Ψ 356, 357, προβλ. Ο 191· ὅθεν

ἀπολελ. „λαχαίνω“, «ὅς κε λάχῃσιν» ὅς· λά-

χῃ, εἰς ὅποιον πῆσθ' ὁ κλῆρος, ὁ λαχνός, Η 474,

179, Κ 430, Ψ 354, προβλ. ι 334. Ἐπὶ δὲ «Κῆρ

λαγχάνει τινὰ γιγνόμενον» ἡ Κῆρ λαμβάνει τι-

νὰ ὡς ἴδιον ὅταν γεννᾶται, ὅ ἐ. ἤδη ἐκ γενετῆς

προσρίζεται εἰς τινὰ ὁ βλαῖος θάνατος, Ψ 79.—

Ὁ παρακ. σημαίνει ἔχω λάβῃ, κατέχω, ἔχω,

«τιμὴν» λ 304, «λόφον» Ἰμ. 18, 6· 6'.) μετὰ

γεν. τυγχάνω τινός, «δῶρων» Ω 76, «κτε-

ρίων» ε 311. 2) μεταδ. κάμνω τινὰ νὰ λά-

βῃ τι, κάμνω τινὰ μέτοχόν τινος, παρέχω

τι εἰς τινὰ μόνον ἐν τῇ ἀνακρίσει ἀσμένῃ ἀορ.

«λελάχῃσιν με πύρ· θανόντα» μοι, δώσωσι μετὰ

θάνατον τὸ νομιζόμενον πῦρ, Η 80, Ο 350, Χ

313, Ψ 76. 3) ἀμετάδ. „λαχαίνω“, κληροῦμαι, διὰ κλήρου ὀρίζομαι, „πίπτω“, ι 334, «εἰς ἐκάστην ἐννέα λάγγανον αἶγες» εἰς ἕκαστον πλοῖον ἔλαχον, „ἔπασαν“ ἐννέα αἶγες, ι 160.

ΛΑΓΓΗΝ, ὄκος, ἡ καὶ ὁ, κυρ. γῶρος κενός (πρὸλ. ΚΕΝΕΑΝ), ἐπομ. ἡ μαλακὴ γῶρα ἡ μεταὶ τῶν πλευρῶν καὶ τῶν ἰσχυίων, „λαγγόνι, λαγγόνια“, Βατρ. 225.

ΛΑΓΩΣ, ὁ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ λαγῶς, „λαγός“, Κ 361, Χ 310, ρ 295.

ΛΑΕΡΚΗΣ [-..], οὐγ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Αἰετοῦ, πατὴρ τοῦ Ἀλκιμέδοντος, εἰς τῶν εὐγενῶν Μυρμιδόνων, Π 197, Ρ 467. 2) τεχνίτης τις ἐν Πύλῳ, γ 425.

ΛΑΕΡΤΗΣ [-..], λο, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρκαιστοῦ, πατὴρ τοῦ Ὀδυσσεύς, βασιλεὺς τῆς Ἰθάκης, πορθῆσα· ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ τὸ Νήρικον, ω 376 ἐξ. Γηρῖσας δὲ ἔζη ὡς ἀπόμαχος ἐν τοῖς ἀγροῖς, λ 487 ἐξ., ω 249 ἐξ., καὶ ὅμως μάχεται μετὰ τοῦ ἱπανελλόντος υἱοῦ κατὰ τῶν Ἰθακησίων, ω 498.

ΛΑΕΡΤΙΑΔΗΣ [-..], ογ, ὁ, υἱὸς τοῦ Λαέρτου ἢ μᾶλλον Λαερτίου (πρὸλ. Σοφ. ΑΥ. 1), ὁ Ὀδυσσεύς, Γ 200, δ 555 κ. πλχ.

ΛΑΖΟΜΑΙ, ἀποθ., παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τῆς εὐκτ. τοῦ ἐνεστ. λαζοίτα ἀντὶ τοῦ λάζοιτον, Β 418, καὶ ἐν τῇ παρატ., Ἰων. καὶ ποι., ἰδίως ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΛΑΜΒΑΝΩ, „πιάνω, παίρνω“, «ἔγχος» Θ 389, «ἦν(α) χερσὶ» Ε 365, γ 483 κ. ἄ. τ., «ἀγκᾶς θυγατέρα» λαμβάνω εἰς τὰς ἀγκάλας, ἐναγκαλίζομαι τὴν θυγ., Ε 374, «γατὰν ὁδᾶς» πιάνω τὴν γῆν μετὰ τὰ δόντια, δαγκάνω τὸ γῶμα, ἀποθνήσκω ἐν μάχῃ, Β 418 κ. ἄ. Μεταφ. «μῦθον πάλιν» παίρνω πίσω (ἀνακαλῶ) τὸν λόγον, παλινωδῶ, Δ 357. || Τὸ δὲ ἐν ν 254 σημ. κρατῶ, ἐμποδίζω τὸν λόγον, ὅστι· μοὶ ἐπὶ λθεν εἰς τὴν γλῶσσαν.

ΛΑΖΙΝΑΙ [-..], ἕτερος τύπος τοῦ ΛΑΖΟΜΑΙ, καταλαμβάνω, „πιάνω“, φωράω, Ὑ. Ἑρμ. 316.

ΛΑΒΙΚΗΔΗΣ [-..], ἐς, ποιητ. (λανθ. κῆδος), λήθην ἐμποίων τῆς λύπης, τοῦ ἄλγους, πρᾶυντικός, παυσίλυπος, παυσίπονος, «μαζός» Χ 83 †.

ΛΑΘΡΗ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ λάθρῃ (ἐπὶ β. δοτικοφανὲς ἐκ τοῦ ἄγρ. ἐπιθέτου λάθρος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ λανθάνω), λαθραίως, κρυφίως, „κρυφά“, Β 515, δ 92 κ. ἄ., «λάθρῃ κτείνω» δολοφονῶ, ρ 80, «λάθρῃ γυτὰ βαρύνεται» λεληθότως, ἀνεπαίσθητως, Τ 165· μετὰ γεν. «λάθρῃ τινός» ἐν ἀγνοίᾳ τινός, „κρυφὰ ἀπό τινος“, Ε 269, Ω 72. Ὑ. Δῆμ. 241 (ἐνθα χάριν τοῦ μέτρου γράφεται μετὰ βραχεῖαν τὴν λήγουσαν· λάθρα).

ΛΑΪΓΗ [-..], ἰγρος, ἡ (ὑποκορίζ. τοῦ λᾶς), „λιθάρη, λιθάραι, γαλίκαι“, οἷα τὰ ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς, Ὅδ. ε 433, ζ 95.

ΛΑΪΛΑΨ, ἀπος [-..], ἡ (κατὰ τὸν Σχολ. «ἡ μεθ' ὅτε τοῦ αὐρα, συστροφὴ ἀνέμου, καταφορά μετ' ὄμβρου, ἢ ἡ μετ' ὄμβρου σφοδρότης τοῦ

πνεύματος») θόελλα, καταγίγ, ἀνεμ. μετὰ βρογαῖα· βροχῆς, Δ 278 κ. ἄ., ὅτε μνή, κελαινῇ· διὰ τὰ συνοδεύοντα μέλας Μ 375, Υ 51. Ἐπὶ δὲ εἰς ἀκριβοτέρον διορισμὸν συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀνέμο», ρος, Βορέης·, ὅσον «ἀνεμος» σὺν λαίλαπτι λῆ· Ρ 57, «Ζέφυρος» σὺν λαίλαπτι ὁμών· «ἑπύρα» ἀνεμον Βορέην λαίλαπτι θεσπελῆ πρὸλ. μ 314. Μετὰ τὴν λαίλαπα παρὰ Ὁμ. τοῦ Ζεφύρου· του καὶ τὸν Ἄρη, Δ 7 375, Π 365, Υ 51. (Κατὰ τὸν Ἀριστοτέλ. κόσμου 4, 45 ἡ λαίλαψ εἶνε ἀνεμοστρόβιλος τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω κινούμενος).

ΛΑΙΜΟΣ, ὁ (ΛΑ-), „λαίμω“, φάρυγγ, χ 15.

ΛΑΪΝΕΟΣ [-..], ἐν, εὐν, Χ 454 †, «λαῖνεοι» καὶ ἀλλῖκοι [-..], ον (λᾶς), ποθῖνος, „πέτρινος“, «σῶδος» Ι 401, «φορῆς» ν 105, «χίτων» οἱ λίθοι, δι' ὧν θοβολεῖται (ἰδ. ἐννεγμι), Γ 57. Ἐν τῇ ἀμείνω χωρίῳ, Μ 477, «πάντῃ περὶ τεύχεα θεσπιδαῖς πῦρ λαΐνον» τὸ φυσικώτερον ἀποδοθῇ τὸ λαΐνον μόνον εἰς τὸ τεύχος· ἀποδίδοντες αὐτὸ εἰς τὸ πῦρ ἐρμηνεύουσιν ἄλλως, ἰδ. Σπρίτζερων αὐτόθι. Ἡ ὁρβὰ ταῦτ' ὅπως ἐρμηνεύειν τοῦτον εἶναι· φλογερὴ μὴ μάχη διὰ λιθοβολίας. Ὁ δὲ Μίνως ἐπὶ τὸ ῥωμαντικώτερον, τοῦτέστι δυσνοή· ἢ ὅπως λέγει ὁ Εὐστάθ. περὶ τοιαύτης· ἢ τοῦ φερομένης ἐρμηνείας, σκληρότερον καὶ γικώτερον) ἐρμηνεύει· ἡ ὑπὸ θεῶν ἀποδοθῆναι (θεσπιδαῖς) πυρίνη χάλαζα λίθων).

ΛΑΙΣΙΟΝ, τό, ἀσπίς ἐλαφρά, πιθανῶς οἶον καὶ ἀκατεργάστον δερμάτιον κατεσκευασμένον (ἀσπιδοσκιον ὠλοδύρσινον), ἐπομ. ἐλπίδος τῆς κοινῆς ἀσπίδος, ὅθεν λέγεται «πετρόδ» Ε 453, Μ 426, πρὸλ. Ἡροδ. 7, 91· νεώτεροι τακτικοὶ συγγραφεῖς νομίζοντες τὸ λαίσκιον εἶχε καὶ περιζωμὰ τι, ἐπὶ ἐπιθετον πετρόεν, ὅπερ ὅμως πάντες οἱ ἐρμηνεύουσι κοῦφον, ἐλαφρόν.—Τὸ λογιζάμενος. Πιθανῶς ἐκ τοῦ λάσος.

ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΕΣ [-..], αἱ, ἐνικ. ΛΑΙΣΤΡΥΓΟΝΕΣ, ἀγρών τι, πιθανῶς· μυθικὸν εἶδος κτηνοτροφίας ζῶν, κ 419 ἐξ. Οἱ (Θουκ. 6, 2, Πολύδ. 8, 11, 13) ἔτατον ἐπὶ τῆς ἀνατολικῆς πλευρᾶς τῆς Σικελίας τοὺς μετέπειτα Λεοντίνους (τὰ νῦν Νεώτεροι δὲ ἐρμηνεύονται ἐπὶ τῆς βορρ. παραλίας· οἱ δὲ Ῥωμαῖοι ἐν τῇ μεσημέρῳ τῇ περὶ τὰς Φορμίας (σήμερον Μ. Ι. Α. Α.) πρὸλ. Κικέρ. ἀπ. Αττικ. 2, 13· Ὁράτ. 46, 34 κ. ἄ. Ἰσω· δὲ ὁ ποιητὴς ἐφαντασάμενος καὶ βορειότερον ἔτι οἰκοῦντας, ὡς νῦν ἐκ τῶν ὑπαινικτομένων βραχεῶν νυκτῶν. Ὁ ἐτυμολογῶν ἐκ τοῦ λαίσκτηρ (Δωρ. λαίαν· ἐρμηνεύει· ληστῶν παῖδας. Ἰ

τιόνιος [-.-.-], ἴη, οη, ἀνέκων εἰς (ἡ
μνος ἀπὸ) Λαιστρυγόνια, «Λαιστρυγο-
νίος» πόλις τῶν Λαιστρυγόνων Τηλέ-
82. 16. Τηλέπλοος.

α, τό, μόνον ἐν τῇ ἐν. ὀνομ. καὶ αἰτ.
αἰτ. χάσμα, χάος, βυθός, «ἀλός· ἡ
τὸ χάος τῆς θαλάσσης, ἡ βαθεῖα θά-
267 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), δ 504 κ.
τοῦ «ἀλός» ε 409, η 35, 276, ε 323.
α, ποτ. τό, ῥάκος, «ἐνδυμα πτωγι-
νῆ (χονδροειδές), ν 399, υ 206, μάλ-
πλωμα, (Τουρκ.) «χράμι», ἴ. Ἐρμ.
ῥάκος· λαίφος· δέρμα, «γούνα» ἴ. μ. 18.
τῇ λῶπος, λῶπη. ἢ. Ἡ λ. ἐσώθη ἐν τῇ
δ· συνθετικὸν μέρος ἐν τῇ «σαγα-
υπερ προφ. καὶ σακα-λαίβα, οὐ μόνον
αλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν χονδρῶν ἐκεί-
νων (σαγακίων) περισκελίδων τῶν χι-
τῶν, ἢ, οη, ποτ., ταχύς, γοργός, «δ-
αἰ», ἐκκίνητος, «γούνατα» ἴ. μ. Κ
3, «ἀνέκων κέλευθα» Ξ 17, «βέλος»
αἰ. ἐπὶ δὲ «Ἀχὺλεύς» = ποδώκης, Φ
τηνῆ, ἐπὶ γοργῶς, ταχέως, «λαί-
α· καὶ γούνατ' ἐνώμα» Ο 269, Χ 24.
α· μὲν ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ αἵφα.
ῥῥός· κατ' ἀναλογίαν τοῦ εἶδος καὶ
ἐλλοος δὲ ἐκ τοῦ λατλαφ κατὰ συγ-
τοῦ λαλαφηρός (= ῥαγδαίος) κατ' ἀνα-
μορφωτοῦ καὶ ἀμφορεύς· κ. ἄ. ἢ. Οὐ-
κὼτων τῶν ἐτυμολογιῶν φαίνεται μοι
καὶ Νήπως τὸ ἐπιθετον προϋποθέτει οὐ-
καὶ λατφός, τοῦτο δὲ εἶνε συγγενές πρὸς
labhor, lapsus; ὡν ἡ κυρ. σημ. εἶνε
ῥῥός· παρέρχεσθαι ἢ διαφεύγειν).
α· ἐπὶ τοῦ ἑλάκε, ἴδ. ἀλίσκη.

αἰμῶν, οηος, ἡ, ὄνομα χώρας τῆς
Λακωνίας, ἥτις ἐπὶ τῶν ἡρωικῶν
ἐπὶ ὀμήρου· ἡ χώρα κατακτείνεται. Ἐπειδὴ
τοῦτο μέρος τῆς χώρας περιλαμβάνεται
ἐκ οὐρανῶν ὁρέων ἐξ Ἀρκαδίας· κατε-
τοῦ Ταυγέτου καὶ τοῦ Πάρνωνος, καὶ
κοιλία, ὀνομάζεται παρ' Ὀμ. κοίλη
παράγωγος τῶν παρακειμένων ὁρέων
α. Β 581, δ 1 (ἐνθα τινὲς ἐννοοῦσι τὴν
τ. λ., ἀν καὶ τὰ παρατιθέμενα ἐπὶ
ἐπὶ χώρας ἀρμόζουσι λεγόμενα). Ἡ
ἐπὶ προσέτι καὶ «δα» γ 326 κ. α. καὶ
α. ν 414, ο 4.

α (λαῖ), λακτιζω, «κλωτῶ», κτω-
αἰ. γατν. ἴ. Ὀδ. σ 99· ὅθεν ἀσπαίρω,
αἰ. σφαδάζω, χ 88, Βατρ. 90.

αἰ. ἴασι, ἡ, ἐπὶ δ. Λακωνική, «γατα»
10.

α, ἀρ. ἑλαδον [-.-.-] καὶ ἐπ. ἑλλαδον
αἰ. λαδον, ὅπου γ' πληθ. λαδῆσι,
αἰ. ἐπ. ἑλλαδόμεν, ε 325, καὶ μετ' ἀνα-
κὼν ἐν τῇ ἀπαρφ. λελαδέσθαι, δ 338.

ΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ἀλλαγῶν δὲ παρ' Ὀμ. μόνος δ' ἐνεργ. ἀδρ. εἶνε
εὐχρηστος. Α') Ἐνεργ. 1) λαμβάνω, «πιάν-
ω, παίρνω», μετ' αἰτ. Ὀμ. πλγ. καὶ μετὰ
δοτ. ὀργανικῆς οἶον «ἐγχο· χειρὶ, ἥνια χεῖρες-
σι» κ. α., «χειρὶ χεῖρα» Φ 286· ἐπὶ δὲ καὶ
«ἥνια ἐν χεῖρεσσι» τὰ χαλινάρια «εἰς τὰ χε-
ρια» Θ 116· ὡσαύτως· «αἰγίδα ἐν χεῖρεσσι»
Ο 229, «λαμβάνω τινά» τ 390 κ. α., «τινὰ ὑπὸ
στέρνειο» πιάνω ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ στήθος, Λ
842, «τι ἐκ τινος» ἐξάγω ἢ ἐκβάλλω τι ἐκ τι-
νος, Π 228, υ 300. Τὸ μέρος, ἀπὸ τοῦ ὁποῦ
πιάνει τίς τινα, ἐκφέρεται κατὰ γεν. οἶον «τινὰ
ποδῶν» Δ 463, «στροῦθὸν πτέρυγος» Β 316,
«κούρην γούνων» ζ 142 κ. α. Πολλάκις δὲ συν-
τάσσεται καὶ μετὰ μόνης τῆς γεν. τοῦ μέρους
τοῦ λαμβανομένου, ἐννοουμένη· εὐκόλως τῆς αἰ-
τιατ. τοῦ ὅλου, οἶον «γούνων» Α 407, «έανου»
Γ 385, «κόρυθος» Γ 369, «γενείου» Θ 371,
«ἀλλήλων ἀγκὰς χερεὶ σιδηρῆσι» ἐνηγκαλισθη-
σαν ἀλλήλους μετὰ σιδή. χ., Ψ 714 κ. α., ἀλλὰ
καὶ μετὰ μόνης γενικῆς, ὡς ἐάν ᾗτο μέσον, «λάβε
πέτρης» ε 428· Β') μεταφ. ἐπὶ ἐσωτερικῶν τε ἢ
ἐσωτερικῶν καταστάσεων «τρώος ἑλλαβε γυτα»
«ἐπιασε», κατέλαβε, Θ 452· ὡσαύτως «χό-
λος, πένθος, ἄλγος, ἄχος, φόβος, ἀμφασίη λάβε
τινὰ» «ἐπιασεν ἢ ἐπῆρε», κατέλαβε, Ἰλ.
πλγ., δ 704· μετὰ διπλ. αἰτ. Δ 230, Π 335. 2)
λαμβάνω, δέχομαι «ἀποίνα, ἀεθλα» Ζ 427, Ψ
275· ὅθεν ἀπολαμβάνω, «ἀποκτῶ» «κλέος»
α 298. Ἰδίως αἰχμαλωτίζει, συλλαμβάνω
«πιάνω» Ε 159, Α 106, 126 κ. α., ὡσαύτως
«ἵππους» Κ 545, «μήλα» λ 4, «ἐκ πόλιος ἀλό-
χους καὶ κτήματα» ι 44· ἐπὶ θηρίων ἀρπάζω,
«δαίτα» Ω 43, ἐπὶ ἀντοῦ, Ρ 678. 3) σπαν.
παραλαμβάνω, ὑποδέχομαι, η 255.— Ἡ
μετοχὴ «λαδῶν» πολλάκις κεῖται, ὅπου ἐν ταῖς
νεωτέραις Εὐρωπ. γλώσσαις φαίνεται περιττόν,
πρὸς ἐναργεστέρην παράστασιν τῆς πράξεως. (1) Ἡ
δὲ καθομιλ. δὲν θεωρεῖ μὲν περιττὴν τὴν διὰ τῆς
μετοχῆς· ἐκφραζομένην ἐνάργειαν, ἀλλ' ἐκφέρει
αὐτὴν οὐχὶ πλέον διὰ μετοχῆς, ἀλλὰ κατὰ τὸν
συνῆθον αὐτῇ τρόπον, ἀναλύουσα τὴν μετοχὴν,
οἶον) «λαδῶν κύσε χεῖρα» «ἐπῆρε κ' ἐφίλησε
τὴν χεῖρα» ω 398, «εἰμὴ ἐγὼ σε λαδῶν ἀπὸ
μὲν φίλα εἴματα δύσω», «ἀν δὲν σὲ πιάσω
καὶ σὲ γούσω» Β 261, πρὸλ. «ἦγε λαδῶν» Φ
36, «ἐτάρους τε λαδῶν καὶ νῆα ἤλθον», «ἐπῆρε
τοὺς συνετρώους καὶ τὸ πλοῖον καὶ ἤλθον», πα-
ραλαδῶν—ἤλθον, ο 269. Β') Μέσ. ἐπιλ. αμ-
βάνομαι τινος, «πιάνομαι», μετὰ γεν. «σχε-
δίζω» ἀπὸ τὴν σχ., ε 325· μετ' αἰτ. (ἢ. = τῇ
ἐνεργ., ἡ μάλλον σημαίνει τὴν ἐν τῇ ἐνεργείᾳ εὐ-
χαρίστησιν τοῦ ὑποκειμένου, οἶον) «τόν γε εἵπως
δύναιο, λοχησάμενος λελαδέσθαι» ἀν δυνήθη·
νὰ τὸν ἐνεδρεύσης καὶ νὰ ἔχῃς τὴν τύχην νὰ
τὸν συλλαβῇ, δ 388.

Λάμος, ὁ (= χάσμα, συγγ. τῇ λαί· δὲ, «λά-
μια») βασιλεὺς τῶν Λαιστρυγόνων, θεμελιωτής

της πόλεως Τηλεπόλου, κ 81, κατὰ τὸν Εὐστ. καὶ τοὺς ἀρχαίους υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος, πρόβλ. Ὀδιδ. Μεταμ. 14, 23. (Τινὲς τῶν ἀρχ. ἐρμηνευτῶν καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Νίτσης θεωροῦσιν οὐκ ὀρθῶς τὴν λ. ὄνομα πόλεως, ἔπομ. τὸ «Λάμου πτολίεθρον» λέγεται δὴθεν κατὰ τὸ «Ἰλίου πόλιν» Ε 642, «Τροίης πολ.» α 2).

ΛΑΜΠΕΤΑΩ, ποι.=ΛΑΜΠΑ (πρόβλ. περὶ τοῦ τοῦ τοῦ τοῦ ναίω-ναϊετάω, „χαίρω-χαϊρετάω“) μόνον ἐν τῇ ἐπικῶς ἐκτετατῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. «λαμπετώνωντι πυρὶ» Α 104, δ 662.

ΛΑΜΠΕΤΙΩΣ, οἱ, ὁ, ἐπ. ἀντί τοῦ Λαμπιδῆς, υἱὸς τοῦ Λάμπου, ὁ Δόλοψ, Γ 147, Ε 526.

ΛΑΜΠΕΤΙΝ [-...], ἡ (οἰοῖται λαμπρά) ἡμερὰ τοῦ Ἰλίου ἢ τῆς Νεαίρας, βύσσουσα μετὰ τῆς ἀδελφῆς τῆς ἀγέλης τοῦ πατρὸς ἐν Θρινακίᾳ, μ 132, 375.

ΛΑΜΠΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ ἐν Τροίᾳ Λαομέδοντος, πατὴρ τοῦ Δόλοπος, εἰς τῶν δημογερόντων, Γ 147, Ο 526, Γ 238. 2) ὄνομα ἵππου α.) τοῦ Ἑκτορος, Θ 158· β.) τῆς Ἥρας, ψ 246.

ΛΑΜΠΡΟΣ, ἡ, ὄν, ὑπερθ. λαμπρότατος, Χ 30 (λάμπω) „λαμπρὸς“, ἀκτινοβολῶν, στιλπνός, ἐπὶ τε τῶν οὐρανίων σωμάτων, Α 605 κ. α., καὶ ἐπὶ μετάλλων, Ν 132, Π 216 κ. α. ἐπὶ δὲ «χιτῶν» τ 234 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.). —Τὸ οὐδ. ἐνικ. ὡς ἐπὶρ. Ε 6, Ν 265 κ. α.

ΛΑΜΠΤΗΡ, ἦρος, ὁ, πυρρός, „φανός, πυροφάν“, Τουρκ. „μιασασαζ“, τουτέστι μετέωρος ἐσχάρα, ἐν ᾗ ἐτίθεντο ξηρά ξύλα ἀναμμένα πρὸς φωτισμὸν, Ὀδ. α 307, 343, τ 63 (ἐνθα καὶ πρὸς θέρμανσιν χρησιμεύει). Ἐκ τοῦ

ΛΑΜΠΩ, μέλ. φω. παρ. πρό φωνήεντος· δασυνομ. λάμφω=ἐλαμπε, λάμπω, φέγγω, στιλβώ, ἀκτινοβολῶ, ἐξαστραπτω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ μετάλλων, Κ 154 κ. πλχ. «πᾶς χαλκῷ λάμφω» δ Ἑκτωρ δηλ., Α 66, Μ 463, «φωθλαμῶ οἱ πυρὶ λάμπετον», «φωτῆς ἐβγαζαν τὰ ἑμάτια τοῦ καὶ ἀστραπταν» Ν 474, «αἶγλη λάμπουσα» Τιμ. 32, 5.—Συχνὸν ὡσαύτως εἶναι καὶ τὸ μέσ. λάμπομαι ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων, «λάμπεται δουρὸς αἰχμῇ» Ζ 319, «χαλκός» Χ 134, (Ἑκτωρ) «λαμπόμενος πυρὶ, τεύχεσι» Ο 623, Γ 46, «λαμπομένη κόρυς» Π 72, «δαΐς» Σ 492, τ 48 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), καὶ ἐπὶ τόπων «πεδῖον λάμπετο χαλκῷ» ἡ-στραπτεν ἡ πεδιάς ἐκ τῶν ὀπλῶν, Γ 156, «ὅσπερ λαμπέσθην» Ο 608, Γ 360, «λάμπετο φλόξ» Γ. Ἑρμ. 113.

ΛΑΟΔΑΝ, συχνότερον τὸ Ἰων. καὶ ἐπ. λήθη, θαμνιστ. παρ. λήθησας, Ω 13, μέλ. λήσω, ἀόρ. β'. ἐλαθον, ἐπικ. λάθον, ὑποτ. ἀναδιπλ. λελάθω. Μέσ. λανθάνομαι μόνον ἐν τῇ ἀναυδήτῃ παρ. λανθανόμην, μ 227· συχνότερον τὸ ἐπ. καὶ Ἰων. λήθομαι, ὁ μέλ. λήσομαι ἐν συνθ., τὸ ἐπιλανθάνω, ἀόρ. β', ἐλαθόμην καὶ ἐπικ. ἀναδιπλασ. λελαθόμην· παρ. λέλασμαι. Ὁ δὲ παρ. ἐλανθάνον μόνον Ν 721, θ 93, 532. Α'. Ἐνεργ. 1) [λανθάνω], μένω κεκρυμμένος· καὶ ἀ-

παρατήρητος, διαφεύγω τὴν πρ. μετ' αἰ. Γ 420, Χ 277, «οὐ λήθε Διὸς» Ο 361. Πολλάκις συντάσσεται καὶ μετὰ προσέτι «οὐ σε λήθω κινούμενα» δὲν νῦν ὅτι κινουμένη, ἐν γνώσει σου κινουμένη Ν 273, θ 93, μ 17 κ. α., ἐνίοτε καὶ αἰτ. ὡς ἐννοουμένης, «βάλλοντες ἐλπίδα» (ἐξυπακ. Τρῶας) Ν 721· συντάσσ. καὶ ὅτι, ὅταν «οὐ με λήθεις ὅτι θεῶν τίς ἐστι» 563.—Πολλάκις ἡ μετοχὴ «λαθών» ἐπὶ ἀποδομένη δόναται νὰ μεταφρασθῇ δόματος, λεληθότως, λαθραίως, ἀνεπίτητως, κρυφίως, «ἄλτα λαθών» Μ 3· λαθών» Ο 541 κ. α. 2) μεταβ. κἀμνησιμονήσῃ, μόνον ἐν τῇ ἀναδιπλ. ὡς Ἑκτορ λελάθῃ οὐδυνάων» Ο 60. Πρόβλ. θάλα. Β'. Μέσ. ἐπιλανθάνομαι, «νῦν μετὰ γεν. προσώπου τε καὶ πρῶτ. 834, α 65 κ. α. συγνή ἡ φρ. «λ. ἀλάμης» Ν 835, Ρ 759 κ. α., «νόστου, 97, λ 554 κ. α., «λελασμένοι ὄσα ἐπέεα» 92, ἀπολελ. «ἡ λάβετ' ἡ οὐκ ἐνόησε»· σμύνησις (δὲ, τὸ πρότερον εἶχε κατὰ νόον ἔξη) ἡ παντάπασιν δὲν διενεχθήκη, Ι 537.

ΛΑΞ, ἐπὶρ. διὰ τοῦ ποδός, «μὲν τῶν» (πατῶν, «κλωτῶν»), Ε 620, 233, καὶ πλεοναστ. «λάξ ποδὶ κινῶν» διὰ τοῦ ποδός· κινῶ, Κ 158, ο 45. (Ὁ ἐτυμολογεῖ ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐλάζω, ἐλαπνάνη ἀπιθάνως. Πιθανώτερα ἡ παρὰ ἐτυμολογία, καθ' ἣν τὸ ἐπὶρ. τοῦτο σ. πρὸς τὰς Λατ. λ. calx, calcas, calcareus, καὶ ὁ μὲν πλήρης αὐτοῦ τύπος ἦν (κατὰ μετάθεσιν ἀντί τοῦ κάλλε), πρὸς τοῦ χρόνου ἀφῆρηθη τὸ ἐν ἀρχῇ κ.)—μόνον ἐνθ. ἀνωτ.

ΛΑΟΓΟΝΟΣ [-...], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ὀδιδ. τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Μηριόφου φονεῖται, 604. 2) υἱὸς τοῦ Βιάντος, Τρῶς, Γ 154, Δ 141 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράσκει μαν κατ' ἀναλογίαν τῆς κλητ. τοῦ Λαοκάλλης, πρόβλ. Ποιητάλλης). 1) Ἀγχιγόρος, Τρῶς, ὑπὸ τοῦ Αἴαντος φονεῖται, Ο 545. 2) υἱὸς τοῦ βασιλέως τῆς Ἀλκινόου, Πύκτις, θ 115 ἐξ.

ΛΑΟΔΑΜΕΙΑ [-...], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἰφιδάμαντος, γεννήσασα ἐκ τοῦ Διὸς τὸν Ἰφιδάμαντα. Ἐρυνεῖσθαι δὲ ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος σθείσης, Ζ 195 ἐξ., 205.

ΛΑΟΔΙΚΗ [-...], ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Ἰφιδάμαντος, γυνὴ τοῦ Ἑλικάδου, Ζ 252. 2) θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος, Ι 145, 287 (ἡ τῆς Τραγικῆς Ἠλέκτρα ὀνομαζομένη).

ΛΑΟΔΟΚΟΣ [-...], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἰφιδάμαντος, Δ 87. 2) Ἀχαιοὶ τῆς οἴας τοῦ Λόχου, Ρ 699.

ΛΑΟΘΟΗ [-...], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Λαοδάμαντος, γυνὴ τοῦ Ἑλικάδου, Ζ 252.

των Διέγων, μήτηρ τοῦ Λοκάονος· ἐκ τοῦ
του, Φ 85, X 48.

ΛΑΟΜΕΔΟΝΤΙΑΔΗΣ [-...ω-], οἱ, ὁ, πατρωνυ-
μικός τοῦ Λαομεδοντος· α.) ὁ Πρίαμος,
β.) ὁ Λάμπρος, Ο 527.

ΛΑΟΜΕΔΩΝ [-...], ΟΝΤΟΣ, ὁ, υἱός τοῦ Ἴλου,
τοῦ Τίθωνος, Πρίαμου, Λάμπου κ. ἄ.

ἑς τῆς Τροίας, Ε 269, Υ 237, Ψ 348.

Λαομεδῶν καὶ ὁ Ἀπόλλων κατὰ προσταγὴν
τοῦ ὑπηρετήσαν αὐτῷ μισθωτοὶ ἐπὶ ἔν ἑτοος,

τειχίσας τὴν Τροίαν, ὁ δὲ ποιμήνας τὰ
κα. Ἀπαιτούμενος δὲ παρ' αὐτῶν τοῦς μι-

οὐ μόνον ἤρνετο αὐτοῦς, ἀλλὰ καὶ ὡς
ἐθέλει νὰ πωλήσῃ τοὺς θεοὺς, Φ 441,

Π 452. Οἱ δὲ ὀργισθέντες ἀπῆλθον, καὶ ὁ
Λαομεδῶν ἐπέπεψε φθοροποιῶν τι θαλάσσιον

ἢ δὲ Ἀπόλλων λαιμόν. Ἐπειδὴ δὲ κατὰ
πρῶτον δὲν ἦτο δυνατόν ἄλλως νὰ ἐξιλεω-

οἱ θεοί, εἰ μὴ ἂν ἐξετίθετο ἡ θυγάτηρ του
τῇ εἰς βορὰν τοῦ κήτους, τοῦτο καὶ ἐγέ-

νη· Ἀλλὰ τὴν μὲν Ἥσιονην ἀπληευθέρωσεν ὁ
λαός, ὁ δὲ Λαομεδῶν οὐδ' εἰς τοῦτον ἀπέ-

τόν ὑποσχεθέντα μισθόν διό ἐκστρατεύσας
κατέβη· ἐπόρθησε τὴν Τροίαν καὶ ἐφόρευσεν

Ε 638 ἐξ., Υ 145· πρβλ. Ἡρακλῆς.

ΛΑΟΜΕΔΩΝ [-...], ὁ, ταυτοσημῶν δὲ ἃ ὁ πληθ. λαοί,
πρ. Ὁμ. ἀνθρωπῶν, πληθος, λαός (ὅγι-

νη· πολιτικὴν σημ.) καὶ μάλιστα ἐν μὲν τῇ
ἱστορίᾳ 1) οἱ στρατιῶται, πολεμισταί,

2) στρατός, στίχες, ἔθνος λαῶν· Δ 76,
Ε 495· ὅθεν κατὰ τὸ ἐκάστοτε ἀντιτιθέμε-

νον· α.) ἐν ἱστορίᾳ ἐν ἱστορίᾳ· α.) πεζοί, τοῦναντίον ἐπὶ
Π 342, Ι 708, Σ 153· β.) ὁ ἡπειρωτικός·

ὅς ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ναῦς, Ι 424. Ἐν
ἱστορίᾳ α.) σπανιότερον «λαός» (ὅσον Ε 41,

301, Ζ 164, η 60, λ 500, 518, ε 248, ω
ἄλλοι οὐδὲ μόνον ὁ πληθ.) εἶνε 2) τὸ

ἑς ὁ λαός, ἀσκέτω· πρὸς τὸν πόλεμον,
κ. πλη. (πλὴν τοῦ ε 263, ἐνθα σημαίνει

πολεμιστής)· ὡσαύτω· καὶ Ω 611. Ἰδίως
ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ἄρχοντα, Ε 234,

λ 136, τ 114 κ. ἄ. β.) ναῦται, ε 248·
λέγονται οἱ ὑπηρεταί τοῦ βυρσοδέφου,

«λαοὶ ἀγροῖται» γεωργοί, Δ 676.

ΛΑΟΜΕΔΩΝ [-...], οἱ, ἐπ. (λ. αἰώω), ὁ διεγελ-

μένος παρτορόντων, ἐρεθίζων τὸν λαόν (εἰς
τὴν ὀρμητικὴν, ἐπίθ. τοῦ Ἄρως· καὶ τῆς

πρ. Ρ 398, Υ 48, τῆς Ἀθηνᾶς, Ν 128, χ
τοῦ Ἀπόλλωνος, Υ 79, τοῦ Ἀμφικράτου,

ἡ ἡρώς [-...], οἱ, ἐπ. (λ. φέρω), ὁ φέρων τὸν
λαβόρο, «ὁδός» Ο 682 ἄ.

ΛΑΟΜΕΔΩΝ [-...], ἡ, τὸ μαλακὸν μέρος τοῦ σώ-

τος μεταξὺ τῶν πλευρῶν καὶ τοῦ ισχίου,
«λαγρόν, λαπάρα, λάπα» ἱλ. Γ 64 κ. ἄ.

ΛΑΟΜΕΔΩΝ [-...], οἱ, ἔθνος· ἀρχαῖον καὶ πολεμι-

κὸν τὸν Ὀλυμπον καὶ τὸ Πήλιον τῆς Θεσ-

σαλίας, γνωστὸν διὰ τὴν πρὸς τοῦς Κενταύρους
μάχην τὴν κατὰ τοὺς γάμους τοῦ Πειρίβου, Α 266, Μ 128, φ 295 ἐξ.

ΛΑΠΤΑ, να, [λάπτω, λαφύσσω], βραβύ,
κυρ. διὰ τοῦ κοίλου τῆς γλώσσης· πίνω, ὅπως
οἱ κύνες καὶ αἱ γαῖαι, ἐπὶ λυκῶν «γλώσσησιν
ὑδωρ» Π 161 ἄ.

ΛΑΡΙΣΙΑ [-...], ἡ (Πε'ασγική λ. σημαίνουσα
ἀκρόπολιν), πόλις τῶν ἐν Αἰολίδι Πελασγῶν πλη-
σίον τῆς Κύλης, ἡ μετέπειτα Φρικωνίς, Β 844,
Ρ 301. (Πρὸ τοῦ Βεικήρ. ἐγράφετο Λάρισα).

ΛΑΡΝΑΣ, ἀκος, ἡ, κισωτός, θήκη, Σ 413,
νεκρικὴ θήκη, «κισωτός», κάλπη, ἐν ἣ ἐτά-
θησαν τὰ ὀστά τοῦ Ἑκτορος, ἱλ. Ω 795.

ΛΑΡΟΣ [-...], ὁ, θαλάσσιον πτηνόν, «γλάρος»,
ε 51 ἄ.

ΛΑΡΟΣ [-...], ἡ, ὅν, ὑπερθετ. ΛΑΡΩΤΑΤΟΣ, ποι.
ἀντί τοῦ ΛΑΡΩΤ. Ε 350, ἡδύς, «νύστιμος», εὐ-
χάριστος, γλυκύς, «δειπνον» Τ 316, «δάρ-
πον» μ 283, ε 408, «σῖνος» Ε 350, «λαρόν οἱ
αἶμ' ἀνθρώπου» εἶνε εἰς αὐτὴν (τὴν μῦθον) ἀγα-
πητόν (νοστιμύεται εἰς) τὸ αἶμα τοῦ ἀνθρώπου,
Ρ 572. (Πόθεν. ἐκ τοῦ ΛΑΡ-, λαύω, ἀπολαύω,
κατ' ἄλλους· δὲ ἐκ τοῦ ΛΑΩ=ἐπιθυμῶ, κυρ. λαι-
πὸν=ἐπιθυμητός).

ΛΑΣΙΑΙΣΧΗΝ [-...], ὁ, ποι. ὁ δασύν, λάστιον,
τριγυρὸν ἔχων τὸν αὐχένα, οἰοῦνται δασυτρά-
χηλος, ἐπίθ. τοῦ ταύρου, Υ. Ἑρμ. 224, τῆς
ἄρκτου, Υμ. 6, 46.

ΛΑΣΙΟΣ [-...], ἡ, ἰοκ, «δασύς», τριγυρὸς,
«μαλλιαρός», ἐπὶ ἀνθρώπου, «λάσια στήθεα,
λάστιον κῆρ» εἰς ἐνδεικν. ἀνδρείας, τολμῆς καὶ
διαφερούσης ῥώης, Α 189, Β 851, Π 545, ἐπὶ
προβάτου δασύμαλλος, Ω 125, «γαστήρ» ε
433. (Συγγ. τῷ δασύς).

ΛΑΣΚΑ, ποι. ἀορ. β'. ἔλακον καὶ ἀναύξ. λάκον,
παρὰ. λέλκηκα, μετοχή. λελήκω· καὶ θηλ. λελά-
κυτα· μέσ. ἀορ. β'. λελάκοντο, Υ. Ἑρμ. 145
[πάντων τούτων τῶν τύπων ἡ συλλαβὴ λακ ἔχει
τὸ α βραχύ], ἡ γῶ, ἐκπέμπω ἡχόν τινα ἢ φωνήν·
α.) ἐπὶ ἀψύχων ἡ γῶ, [ψοφῶ], κροτῶ, περὶ
πραγμάτων σκληρῶν, κρουσμένων, «γαλκός,
ἀσπίς» Ε 25, Υ 277, «ὀστία» Ν 616· β.) ἐπὶ
ἐμψύχων, ἐν τῷ παρὰ. καὶ ἀναδιπλ. ἀορ. ἐπὶ
κρωγῆς ἢ κρωγμῶν τοῦ ἱέρακος, κρώζω, κρᾶ-
ζω, Χ 141, ἐπὶ κυνῶν, ὀλακτῶ, Υ. Ἑρμ. 145,
ἐπὶ τῆς Σκύλλης, μ 85. (β. Λ. πεποιημένη. συγγ.
τῷ «λακῶ, γλακῶ καὶ τῷ Μακεδ. ἐλακίζω»=
σκιάζω διὰ τῆς φωνῆς· τὰ ζῶα, Κορ. Ἀτ. 1,
304. 4, 80. 277, εἰς δὲ τῷ παρὰ τοῖς νῦν
Ἀθηναίοις «λαλακιάζω» (ἐκ τοῦ παρὰ. λεί-
λακα, ὡς τὸ γρηγορέω ἐκ τοῦ ἐγρήγορα)=σκιά-
νω, διαβρῆγγυμαι (πρβλ. τὸ «ψοφῶ»), ὅσον ἐν τῇ
φρ. «λαλῆκασα ἀπὸ τὴν διψᾶν»=ἐσκάσα).

ΛΑΙΜΑΝΙΝ [-...], ἡ ἐπ. (λαΐν=λαοῖν) λαι-
μός, φάρυγι, ἱλ. Χ 325, Ω 642.

ΛΑΙΡΗ, ἡ, στενὴ ὁδός, στενωπός, διάδρο-
μος· Ἐν Ὁδ. χ 128 εἶνε κατὰ τοὺς πλείστους

νεωτέρους ἐρμηνευτάς· στενὴ τις πᾶσιδος ὑπαί-
 θρος μεταξὺ τῆς οἰκίας καὶ τοῦ περιέχοντος αὐ-
 τὴν περιόλου, τὸ δὲ «στόμα λαύρης» σίχ. 137
 εἶνε τὸ στόμιον ἐκείνης τῆς παρόδου τὸ εἰς τὴν
 αὐλὴν ἐκφέρων. (Κατὰ δὲ τὸν Ἑύχοφ εἶνε στε-
 νός τις διάδρομος ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ φέρει εἰς τὴν
 οὐραν τὴν μέταυλον (τὴν μεταξὺ οἰκίας καὶ αὐ-
 λῆς), καὶ «στόμα λαύρης» εἶνε τὸ στόμιον τούτου
 τοῦ διαδρόμου τὸ ἐκέρων εἰς τὴν αὐλὴν, διὰ
 τῆς μεταύλου θύρας, ἐννοεῖται. Πάντῃ διαφορᾷ
 τούτων ὁ Δοιδερλ. νομίζει, ὅστις παράγων τὴν
 λαύρην ἐκ τοῦ ἐλλάττω, ἐννοεῖ τὴν ἀμαϊγνὴν ἢ
 ἀμαϊγματον ὁδόν, πρὸλ. ὀρλοῦρη.—Ἑτυμολο-
 γεῖται ἐκ τῆς ῥίζης λαφ-, λαφ-, λαφύειν, κατὰ
 δὲ τὸν ἀνωτέρω Ἑύχοφ ἐκ τοῦ λάω, λεύσσω).

ΛΑΦΙΣΙΝ (λάπτω), καταρβραφῶ, καταπίνω,
 «αἷμα καὶ ἔγκατα» ἐπὶ λέοντος· Ἰλ. Α 176, Ρ
 64, Σ 583 (ἐνθα τὸ γ'. δυνά. τοῦ παρατατικ.
 εἶνε λαφύσσετον ἀντὶ τοῦ λαφύσσεσθην, ἴδ.
 ΤΕΙΣΘ).

ΛΑΧΕ [ν.], ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἔλαχε, ἴδ. ΛΑΓΧΑΝΑ.
 ΛΑΧΕΙΑ, ἡ, ι 116, κ 509 (κατὰ τὸν Ἀριστάρ-
 χον), ὡς ἐπὶ θ. τῆς «νῆσου, ἀκτῆς» κατὰ τὸν
 Σχολ., τὸν Ἀπολλών. ἢ τὸ ΜΕ, ὅστις παρ-
 γουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ ΛΑΧΑΙΝΑ, «εὐγεως ἢ εὐσκα-
 φος»· μαλακὴν γῆν ἔχουσα. Ὁ δὲ Νίσιος
 σχετίζει τὴν λ. πρὸς τὸ ΛΑΧΝΗ, ΛΑΧΑΝΟΧ ἐρ-
 μινεύει· δασεῖα, λοχμώδης, κατὰφυτος·
 ὡσαύτως καὶ ὁ Ἀμεῖς ἢ Φαίσις. Ὁ δὲ Εὐστάθ.
 θεωρεῖ τὴν λ. ἀποκεικομένην ἐκ τοῦ ἐλλάττω
 κατὰ τὸν Ζηνοδότον (συμφωνοῦντος καὶ τοῦ
 Βεκκ. ἐν τῇ Β') καὶ ἔγραψε «νῆσοι· ἔπειτ' ἐλά-
 χεα» καὶ «ἀκτὴ τ' ἐλάχεια» μικρὰ νῆσοι καὶ
 μικρὰ παραλία, πρὸλ. ἐλλάττω. Τέλος ὁ Δοιδερλ.
 ἐρμινεύει τὴν «λαχεῖαν» ταπεινὴν, χλοαμα-
 λὴν ἐκ τινος ἀργ. ῥ. λέχω.

ΛΑΧΝΗ, ἡ, τρέχωσις. «μαλλιά», χνοῦς,
 «χνοῦδι», ἐπὶ τοῦ πρωτοφυοῦς γενείου, λ 320,
 ἐπὶ τῆς σπανότριχος κόμης τοῦ Θεοφίτου, Β 219,
 εἶτι δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἐσωτερικῆς ἐπιφανείας τῆς
 γλαίνης, Κ 134. (Κατὰ τὸν Λόδεκκ. συγγενῆς
 ὄχι τῷ ἄγνῃ, ἀλλὰ τῷ λῆνω, Ιαπα, ἢ. καὶ τῷ
 Λακεδ., λανός, ἴδ. Φιλίς. Γ'. 210). Ἐκ τούτου
 ΛΑΧΝΗΒΙΣ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, «δασύς», δασυθριῖς,
 «μαλλιαρός», «Φήρεν, στίθεα» (τὰ τοῦ Ἡ-
 φαιστου) Β 743, Σ 413, «δέρμα σου» Ι 548,
 «ὄροφος» πυκνὴ, καλαμοστεφῆς ἢ «καλαμωτὴ»
 ὀροφή, Ω 451.

ΛΑΧΝΟΣ, ὁ=ΛΑΧΝΗ, ι 445 ἡ.

1. ΛΑΝ [ν.], (ἀρχαία ἐπικ. λ. ἴσσω· ἐκ τῆς ῥί-
 ζης λαφ-, εἰς τῆς καὶ τὸ ἀπο-λαύ-ω, καὶ τὸ
 λαβ-εῖν;) λαμβάνω, «πιάνω», μόνον ἐν τοῖς
 ἐξῆς δυσὶ χωρίοις: «κῶν ἔγεν ἑλλὸν ἀσπαίρον-
 τα λῶν» ὁ κῶν συλλαμβάνων (ἢ συλλαβών)
 ἐκράτει, ὃ ἐ. ἐκράτει σφιγκτά, ἀσπαίροντα νε-
 βρόν, τ 229, καὶ σίχ. 230 «ὡς ὁ μὲν λάε νε-
 βρόν ἀπάρχων» ἐκράτει σφιγκτά ἢ ἐπινιγε. Ταῦ-
 τὰ τὸν Λόδεκκ. Ὁ δὲ Κούρτ. ο. ἀποδέχε-

ται τὴν τοῦ Ἀριστάρχου ἐρμηνείαν: ἀπ-
 στικῶς ἔχω, ἀπολαυστικῶς ἐσθίω.
 λοι δὲ ὑπάγουσι τὰ ἀνωτ. χωρία εἰς τὸ
 νον λάν, βλέπω, προσβλέπω. Ὁ δὲ Δοιδερλ.
 κατὰ τι σχολ. καὶ τὸν Πάυχ. ἐρμινεύει
 κτῶ, θεωρεῖ λοιπόν τὸ ῥ. τοῦτο ὡς ὁρ-
 λάσκω, λακέω, λαλῶ κ. ἄ.).

2. ΛΑΝ [ν.] (ὄμμα τοῦ λεύσσω), βλέπω,
 ἐν τῷ «οὐδὲ κεν αὐτὸν αἰετός ὁ ὅ λάνω»
 το· Γ. Ἑρμ. 360. Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐρμ.
 κρᾶζων, κρῶζων, πρὸλ. τὸ Χ 141.

ΛΕΒΗΣ, ΜΙΟΣ, ὁ (λείδω), λέβης, «λι-
 ά.) σκεῦος μεταλλινὸν μαγειρικόν, «κακὴν»
 (Γουρκ.) «τέντερες, καζάνι», (Ἰταλ.) «κα-
 ρόλα», ψ 362 κ. ἄ. μ 237. Πολλάκις ὑπὸ
 τρίποδος ὡς ὠρον ἢ ἄλλον, Ι 123, 265, ψ
 267, Ω 233, ν 14 κ. ἄ., πρὸλ. τρίποδος·
 τῇ Ὁδ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ νιπτήρ, λεκάνη
 ἐνιπτον τὰς χεῖρας πρὸ τοῦ γεύματος καὶ
 τὴν θυσίαν (πρὸλ. ΞΕΡΝΙΝ), καὶ ἦτις ἦτο
 λᾶκις ἀργυρᾷ καὶ ἐντέχνως τετορευμένη, α
 γ 440 κ. ἄ. Ἐχρησίμευε δὲ καὶ εἰς ποδάρκην
 καὶ ἦτο συνήλως χαλκῇ, τ 386, 469.

ΛΕΓΑ, μέλ. λέγω, ἀόρ. ἔλεξα, μέτ. μέλ-
 μαί, μέτ. ἀόρ. ἐλεγάμην, ἐπικ. συκομ.
 ἐλέγμην, γ'. ἐν. ἔλεκτο, καὶ ἀναβῆ. ἔλεκτο,
 λέξω, Ω 650, υ 320, καὶ λέξω, Ι 617, τ
 παθ. ἀόρ. ἄ ἐλέχθην. Οἱ τύποι οὗτοι ἀνήγ-
 εις δύο διαφόρους θεματικάς ῥίζας, τὰς ἑξῆς:

1) Εἰς τὴν ῥίζ. λεκ-, μόνον ἐπικῶς. Λέ-
 νεργ. κατακλίνω, «πλαγιάζω», τινά, π
 ἐν τῷ ἐνεργ. ἀόρ. ἄ., Ω 635· μεταφ. κοίμ.
 ἀποκοιμίζω, «Διὸς νόον» Ε 252. Β')
 κακακλίνομαι, «πλαγιάζω, ἐξαπλῶν
 στρώνομαι», Ἰδῶς (ἄ.) ἵνα κοιμηθῶ·
 δ 413, 453 κ. ἄ. «λέξασθαι ὕπνῳ» κοιν.
 Δ 131, η 319, «εἰς εὐνήν» ρ 102, τ 599.
 [αὐλιζομαι], στρατοπεδεύω, «παρὰ τὴν
 Ι 67, «παρὶ ἄστ» Θ 519 (ἢ. τοῦτο τὸ γινώ-
 σκω τὸ Β 123 ὑπάρχει, ὀρθῶς νομίζω, ὅτι
 τὴν ἐτέραν ῥίζαν καὶ τὴν σημ. συλλέγω·
 εἶτι δὲ κάθημαι ἀργός, Β 435.

2) Εἰς τὴν ῥίζ. λαφ-, οἱ ἐνεργ. τύποι, π
 τῇ σημ. 2, β'), καὶ πάντες οἱ μέσοι μόνον.

Α') Ἐνεργ. συλλέγω, συναθροίζω, «
 ζω, μαζεύω». 1) κυρ. «ἐντετα» Α 755, α
 ψ 239, 252, ω 72, «αἱμασιὰς» σ 359, α.

2) τροπ. ἄ) συλλέγω ἢ τάσσω εἰς· ἐν, εἰ
 τάξιν, ὃ ἐ. καταλέγω, κατατάσσω, συγ-
 ριθμῶ, «ἐν δ' ἡμέας πρώτως λέγς κῆτε σι-
 ὀθεν παθ. «ἐλέχθην μετὰ τοῖσι» Γ 488, α
 β'). ἀπαριθμῶ, λέγω τὸ ἐν κατόπιν τοῦ
 ἐπομ. ἀφηγοῦμαι, διηγοῦμαι, περιγι-
 νῶ, λ 374 κ. ἄ. ἐντεθεν «λέγω», μόνον
 «ὀνειδέεσθαι» Β 223. Β') Μίσω. 1) σ
 γομαι, ὃ ἐ. ἄ.) συλλέγω ἐμαυτῶ, κυ-
 λᾶ· Θ 507, 547. β.) μεταφ. ἐκλέγω,
 λέγω· χάριν ἐμαυτοῦ, «οὐδὲνα λέξα»

φ 27, «ἄνδρας ἀρίστους» ω 108. (|| γ'.)
γομαι, συναθροίζομαι, B 125, Θ
συγκαταλέγομαι, συναριθμο-
ῶμαι πέμπτος μετὰ τοῖσιν ἐλέγμην» ι 335.
«λεῖτο ἀρίστον» ἤριθμηση καθ' ἑαυτὸν τὸν
ω 451. 2) διαλέγομαι, συνδιαλέ-
γομαι, συνομιλῶ περὶ τίνος, μετ' αὐτ. «μη-
δὲ λέγωμεθα» α'· μὴ ὀμιλῶμεν περὶ τοῦ-
τον, ας παύσωμεν διαλεγόμενοι περὶ τοῦ-
του, γ 214, γ 240, γ 296. ὡσαύτως
«ὁ Ζηνοδότος καὶ ἐν τῇ B 435, ἐνθα
ὁ Ὀλοχρίου μέχρι Βεκκ., ὅστις ἐν τῇ B'.
ἔπαισε τὴν Ζηνοδοτέϊον γραφὴν, ἀνεγινώ-
κατὰ τὸν Ἀριστάρχον «μηκέτι νῦν δὴ-
λέωμεθα» τούτεστιν ἀπολείπωμε· ας μὴ
λέωμεθα πλέον, ας διακόψωμεν πλέον τὸν
λόγον «τί σε χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;» τίς ἢ
γὰ ὀμιλεῖ περὶ τούτων; N 275.
λέω, ἔπω. ἀντὶ τοῦ λεαίνω (λεῖος), μέλ.
ω, ἀόρ. α'. ἐλείθηνα, κάμνω τι λεῖον, ὁ-
μιλῶ, ἐνομαλίζω, «ισάζω», Δ 111, «κέ-
λεῖσθε», O 261, «γορόν» O 260.
λέω, ἀόρ. α'. ἔλειψα, «σταλάζω»,
«κατ' ὀλίγον» «χύνω», «δάκρυα» N 88,
E 32, ε 81, θ 86 κ. α'. ἴδιως σπένδω, του-
τάρημι εἰς τιμὴν θεοῦ τίνος, «οἶνόν τινα» Z
Δ 579, ε 432, καὶ ἄνευ τῆς δοτ. A 463
«μέθυ» μ 361, ἢ καὶ ἄνευ τῆς αἰτ., μό-
λῳ τινι, H 481, ε 432 (ἐνθα ὁμως
ἀντιπαρατίθεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω)· ἐτι δὲ καὶ
ω 285. Πρὸς καὶ εἰσα. Ἐκ τούτου
ἄνω, ἄνω, τόπος· κάθυγρος καὶ χλοερὸς,
«ἀδύ», B 461, ε 605 κ. α'. Ἐκ τούτου
ἀνοούμεν, ἔπω. ἐπὶ, ἐκ τοῦ λειμῶνος,
π. 1.
λέω, μ. ἄκ. ψιλός, ἐπὶ τοῦ κορυφοῦ τῆς
Δ 481· ἐπὶ δὲ τόπων ὀμαλός, ἰσώπε-
δος, «ἵπποδρομος, πεδῖον, ὁδός», Ψ
339, κ 103, «ἄροσις» ἄγρός· ἰσώπεδος, ἢ
καὶ μετὰ γεν. «χωρὸς λεῖος πετρώων» ψι-
λῶνός πετρώων, ε 443, «ποιεῖν λεῖα θε-
α» M 30.
λέω, ἴδ. λέων.
λέω, μέλ. λείψω, ἀόρ. β'. ἔλιπον, παρακ. λέ-
μι. ἀόρ. β'. ἐλιπόμην (μὲ παθ. σημασ.),
παρακ. λείλειμαι, παθ. ἀόρ. α'. ἐλείφθην,
«Δωρ. καὶ ἔπω. ἔλειφθεν ἀντὶ τοῦ ἐλεῖ-
ν», Γ. Ἐρμ. 195, παθ. ἀόριστ. β'. ἐλίπην
τελεί), παθ. μέλ. λείλεισθαι, Ω 742.
Ἐνεργ. 1) «ἀφίνω», καταλείπω, φεύ-
γω, ἀπομακρύνωμαι, ἀπέρχομαι ἀπὸ τίνος· ἢ
προσώπου, πράγματος ἢ τόπου, «θα-
λέλλαδα» κ. α'. «λείπω φάος ἡλείαια»,
«τοῦ ἡλίου», Σ 44, «τὸν λίπε θυμός, αἰὼν»,
Δ 470, E 685, 695 κ. α'. «λίπε ὁστέα
Π 743, καὶ περὶ βοός, γ 455, καὶ μό-
νῃ λέλοιπε» εἴπακ. τὸ «ὁστέα» ε 134.
αὐτοῦ· ε. 243 «πάντα λέλοιπε» εἴ-
πακ.

πακ. τὸ «ἐμέ», πάντα μὲ ἀφῆκαν, πάντων ἐξε-
ρήθην (τινὲς δ' ἐκλαμβάνουσι τὸ λέλοιπεν ἀμε-
ταδῶτως, ὑπερ ἀντιδιδόναι εἰς τὴν Ὀμ. χρῆσιν),
«σκόπελον οὐποτε κόματα λείπει» πάντοτε τὸν
κτυποῦν τὰ κόματα, B 396. β'.) κατα(ἀπο)-
λείπω, ἀφίνω ὀπίσω μου, ἐγκαταλείπω,
τινά, Δ 181, γ 403 κ. α., B 722 εἰς· γ'.) κα-
ταλείπω, τί τινα, κληροδοτῶ, «ἀφίνω» «σκη-
πτρον Θυέστη» B 106. 2) ἐγκαταλείπω,
τούτεστιν ἐν κινδύνῳ καταλείπω, Π 368. ὅθεν
τροπ. ἐπιλείπω, «ἔλιπον τοὶ ἄνακτα» τὰ βέ-
λη ἐπέλιπον τὸν βασιλέα, «τοῦ ἐλείψαν», γ
419. β'.) Παθ. ἢ ὁ μέσ. ἀόρ. β'. 1) καταλεί-
πομαι, ἀφίνομαι ἢ μένω ὀπίσω, ἐπὶ προ-
σώπων τε καὶ πραγμάτων, B 700, K 256 κ. α.,
«μετόπισθε ἢ κατόπισθε λ.» X 334, φ 416.
Ἔθεν β'.) ὑπολείπομαι, εἶμαι ὑπόλοιπος,
«μένω», «τρίτῃ ἐτι μοῖρα λείλειται» K 253.
ἴδιως ἐπιζῶ, M 14, ε 495, καὶ μάλιστα ἐπὶ
τέκνων ἀποθανόντων πατέρων, γ 196, «ἐπὶ κτα-
τεσι λείπεισθα» ἵνα μείνῃ (κληρονόμος) ἐπὶ τῶν
κτεμάτων, E 154. 2) ἀπολείπομαι, ὑστε-
ρῶ, «μένω ὀπίσω», «ἀπὸ τίνος» μακρὰν τι-
νος, I 437, 445. ἴδιως δὲ ἐν σταδιοδρομίᾳ, Ψ
407, θ 125, μετὰ γεν. προσώπου, οὐ τίνος ὑστε-
ρῶ, Ψ 523, 529 (ὅπου τὸ «δοῦρὰ ἐρωήν» ση-
μαίνει τὸ μέτρον τῆς ὑπερήσσεως, ὅπως τὸ ἀνωτ.
«εἰς δίσκουρα»)· ὅθεν «λελειμμένος οἶων» ὑστε-
ρος τῶν προβάτων, ι 448, «οἶος ἀπ' ἄλλων»,
Γμ. Ἀφρ. 76.—Ἐν τῇ Π 507 «ἐπεὶ λίπεν
(Δωρ. ἢ ἔπω. ἀντὶ τοῦ ἐλίπησαν) ἄρματ' ἀνά-
κτων» ἐπειδὴ τὰ ἄρματα ἐλείφθησαν, ἡρημώ-
θησαν τῶν ἀνάκτων, τῶν δεσποτῶν, ἢ γραφὴ
λίπεν εἶνε ἀνάγκης τοῦ Ἀριστάρχου, ἢν πα-
ρέλαβον εἰς τὸ κείμενον οὐδόλφου· ἢ ὁ Σπίντζερ.
Ἡ δὲ πρότερον συνήθη γραφὴ λίπον, ἢν
ἀποκατέστησαν οὐ Βεκκ., Διδορμίου καὶ ἄλλοι,
εἶνε ἀνάγκης τοῦ Ζηνοδότου, παρέχουσα τὴν
ἐξῆς ἐρμηνείαν· ἀφ' οὗ κατέλιπον τὰ ἄρματα τῶν
ἀνάκτων (οἱ ἄπποι) ἀποσπασθέντες ἀπ' αὐτῶν.
Ἀμφότεραι αἱ ἐρμηνεῖαι ἔχουσι τὰ ἀντιμαχό-
μενα, (|| μάλιστα δὲ ἡ ἑτέρα, ἢ κατὰ Ζηνοδότον.
Ἡ δὲ ἑτέρα νομίζω ὅτι καὶ ἀλλαχού νοσεῖ. Ἐκ
τῆς ἐν στήχ. 371 γραφῆς διεκδήρη οὐ μόνον τὸ
ῥῆμα, ἀλλὰ καὶ ἡ γεν. ἀνάκτων ἀντὶ τῆς γρα-
πτῆς ἀνακτος, δηλ. τοῦ Σαρπηδόου, «αὐτοῦ»,
ὡς εἶπεν ἀνωτέρω, οὐχὶ δὲ ἢ τοῦ ἡνιόχου, περὶ
οὗ οὐδεὶς λόγος).
ΛΕΙΡΙΟΕΙΣ (||, βεσα, εν, κρίνεισθης, κρί-
νόχρους, μόνον μεταφορ. «χρῶς» δέρμα, «ἀ-
σπρον, «σάν τὸ κρίνον», ἢ τρυφερόν, ἀπα-
λόν, N 830, «ὅψ» φωνὴ τρυφερά, λεπτή, ἐπὶ
τῆς τοῦ τέτιγος φωνῆς, Γ 152. Ἐκ τούτου.
ΛΕΙΡΙΟΝ, τὸ κρίνον, ἴδιως τὸ λευκὸν κρίνον,
Γ. Δήμ. 427. (Κατὰ τὸν Λόβεκκ. ἐκ τοῦ λειρὸς
=λεπτός. || Τὴν λ. διέσωσεν ἡ καθομιλοῦσα.
ἐν τῇ ὑποκοριστικῇ τύπῃ «λουλουδί», δὲ
λειλίδιον, Δατ. lilium, ἴδ. Κορ. Ἀτ. B', 225).

* ΛΕΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, Ἰδ. ΛΗΙΣΤΟΣ.

* ΛΕΙΚΗΝΗΡ, ὄρος, ὃ (λείχω, ἀνὴρ), οἰοῖται Λειχοῦδης ἢ Λειξούρης, κωμ. ὄνομα μυῶς, Βατρ. 205, 219.

* ΛΕΙΧΟΜΥΛΗ, ἡ (λείχω, μύλη), οἰοῖται Μυλογλείφα, ἡ ἐν τῇ μύλῳ γλείφουσα τὸ ἄλευρον, κωμ. ὄνομα μυῶς ἐν τῇ Βατρ. 29.

* ΛΕΙΧΟΠΙΝΑΣ [-υ-], ἄκος, ὃ (λείχω, πίνει), οἰοῖται Πινακογλείφης, κωμ. ὄνομα μυῶς ἐν τῇ Βατρ. 100, 233.

ΛΕΙΩΔΗΣ, ὅς, ὃ, υἱὸς τοῦ Οἴνοπος, μάντις ἔς εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, δν ὁ Ὀδυσσεύς ἐφόνευσε καὶ περ ἀχθόμενον διὰ τὰς ἀδικίας τῶν λοιπῶν μνηστήρων, φ 144, γ 310.

ΛΕΙΩΚΡΙΤΟΣ, ὃς, 1) υἱὸς τοῦ Ἀρισδαντος, Ἀχαιοῦ ὑπὸ τοῦ Αἰνείου φονευθείς, Ρ 344. 2) υἱὸς τοῦ Εὐθύνορος, εἰς τῶν μνηστήρων τῆς Πηνελόπης, ε 242, γ 294.

ΛΕΙΩΝ, Ἰδ. ΛΕΩΝ.

ΛΕΚΤΟ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ἐλεκτο, Ἰδ. ΛΕΓΩ.

ΛΕΚΤΩΝ, τό, ἀκρωτήριον τῆς Τρωικῆς παραλίας εἰς τὸς πρόποδας τῆς Ἰδης, ἀπέναντι τῆς Λέσδου, σήμερον Τουρκ. Βαβᾶ, Ξ 284. (Τὸ ἐν Ἰ. Ἀπ. 217 εἶνε παρεφθαρμένη γραφή, ἀντ' ἧς ὁ μὲν Ἰλγεν γράφει Λεῦκος, ὁ δὲ Ἑρμάννος Δύγκος, πιθανώτατα δὲ ὁ Βαουμ. Λάκιμος, ὃ, ὅρος μεταξὺ Θεσσαλίας, Ἡπείρου καὶ Μακεδονίας, τὰ νῦν Ζυγός, οὐ μακρὰν τοῦ Μετσόβου).

ΛΕΚΤΡΟΝ, τό (λέγω I), κοίτη, κλίνη, ἐνικ. α 437, τ 516, ψ 32, «λέκτροιο θεσμός», Ἰδ. ΘΕΣΜΟΣ, ψ 269· συνηθέστερον πληθ. Χ 503, θ 337 κ. ἄ.—Ἐπὶ. ΛΕΚΤΡΟΝΔΕ, «ἵεναι· ὑπάγει εἰς τὴν κλίνην, ψ 254, «λέκτρονδε τραπέοιμεν εὐνηθέντες», Ἰδ. ΤΡΕΠΩ.

ΛΕΛΑΒΕΘΑΙ, ΛΕΛΑΒΗΤΙ, Ἰδ. ΛΑΜΒΑΝΩ.

ΛΕΛΑΘΗ, ΛΕΛΑΘΟΝΤΟ, Ἰδ. ΛΑΘΑΝΩ.

ΛΕΛΑΚΟΝΤΟ, ΛΕΛΑΚΥΙΑ, Ἰδ. ΛΑΕΚΩ.

ΛΕΛΑΣΜΑΙ, Ἰδ. ΛΑΝΘΑΝΩ.

ΛΕΛΑΧΗΤΕ, ΛΕΛΑΧΕΙ, Ἰδ. ΛΑΓΧΑΝΩ.

ΛΕΛΕΓΕΣ, οἱ, ἔθνος· ἀρχαῖον καὶ πολὺ ἐκτεταμένον, μᾶλλον πλανητικὸν ἢ μόνιμον βίον διάγον, φιλοπόλεμον καὶ ζῶν ἀπὸ τῆς ἀπαγῆς ἢ ληστείας. Διεισπαριμένον ἐπὶ πολὺν χρόνον κατὰ τὰς νήσους καὶ τὰς παραλίας· μάλιστα τῆς Ἑλλάδος, τέλος φαίνεται ἀποκατεστημένον ἐπὶ τῆς θυτικῆς καὶ μεσημβρινῆς παραλίας τῆς Μικρᾶς Ἀσίας καὶ δι' ἧς κατὰ τὰ νότια τῆς Τροίας περὶ τὴν Πύδασον καὶ Λυρνησσόν, ἀντικρὺ τῆς Λέσδου, Κ 429, Υ 96, Φ 83. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις· φαίνεται ὅτι, πλην τινων μικρῶν λειψάνων, συνεχωμένη μετὰ τῶν ἰσχυρῶν περικοινοῦντων ἔθνων καὶ μάλιστα τῶν Ἑλλήνων. Κατὰ τὸν μῦθον κατὰγονται ἀπὸ μυθικοῦ τινος βασιλέως· Λέλεγος, υἱοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Λιδύης (Παυσ. 1, 44, 4. 3, 12, 5), ὅστις κατὰ τινας· μὲν κατῴκει ἐν Λακεδαιμονίᾳ, κατ' ἄλλους· δὲ ἐν Μεγάρῳ καὶ Λευκαδίᾳ. Ἐπάργει ἔτι γνώμη, καθ' ἣν θεωροῦνται Πελασγικὸν φύλον, πρὸς

οὗς ὁμοῦ κατὰ τὰ φύσιν καὶ τὸν χαρα φαίνονται παντάπασι ἀνόμοιοι.

ΛΕΛΗΚΑΣ, Ἰδ. ΛΑΙΚΩ.

ΛΕΛΙΗΜΑΙ [-υ-], ἀρχαῖος· ἐπικ. παρακλ. σημασίαν ἐνεστώτος, ὁρέγομαι, μόνον μετοχῇ «λελιημένος» ὁρεγόμενος, ἐπιθ. ὁργῶν πρὸς τι, μετὰ γεν. Ἰλ. Μ 1052, ἔ. μετὰ τοῦ «ὄφρα» Δ 465, Ε 690. ῥάγεται ἐκ τοῦ ἀρχ. λελίσσασθαι, πρὸς. ΛΑΙΟΜΑΙ, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ λελίλ· ἀνάγεται δὲ εἰς τὴν ρίζ. ΛΑ-, λᾶω-λᾶω=

ΛΕΛΟΓΧΑ, Ἰδ. ΛΑΓΧΑΝΩ.

ΛΕΞΩ καὶ ΛΕΣΩ, Ἰδ. ΛΕΓΩ.

ΛΕΩΝΤΕΥΣ, ἦος, ὃ, υἱὸς τοῦ Κορέινου, θῆς καὶ μνηστήρ τῆς Ἑλένης, ἐκστρατεύσας 40 νηῶν κατὰ τῆς Τροίας, Β 745, Μ 130, Ψ 844.

ΛΕΠΑΔΩΝ, τό, ποιητ., συνήθως πληθ., τὸν Ἀπολλῶνα καὶ τὸν Σχολ. ἱεράντας τῶν στηθιαῖοι, περὶ τὸν τράχηλον τῶν ὑποζυγίων ριπιδέμενοι καὶ συνάπτοντες· αὐτὸν πρὸς τὸ γόν, ζυγῶλωνα, «ζυγῶλωνα, γάμος» Ἐκαστος τῶν ἱππῶν εἶχε τοιοῦτους ἱμάντας· οἵτινες ὑπὸ τὸν λαμόν συνήπτοντο ἔ. συντο πρὸς ἀλλήλους, Ε 730, Τ 393.

ΛΕΠΤΑΛΕΟΣ [-υ-], ἐπ., ἔπος, ποιητ. λέπ. «λεπτοῦτοικος», ἀδύνατος, «φωνή» 571 γ. Ἐκ τοῦ

ΛΕΠΤΟΣ, ἡ, ὄν (λέπω), κορ. ἐκλεπτέος, «ξεφλουδισμένος», οἷον ἐπὶ τῶν ἀλυσιν νων κριθῶν «λεπτ' ἐγένοντο βοῶν ὑπὸ πίριμύκων» ἐξελεπίσθησαν, ἐξεφλουδίσθησαν, (ἐνθα ὁμοῦ ἄλλοι ἐννοοῦντες τὴν τριδομένη πατουμένην καλὰν ἐρμηνεύουσι τὸ «λεπτοντο» «ἐγενίαν λιανὰ, ἐλιανίσθησαν», συβησαν)· ἐπομ. «λεπτός, ψιλός», «μικρὸς, φιλή κλωστή, Ψ 854, «ἀράγνια» θ 280, «κόξ, ῥινός βοός» Υ 275 ἔξ. (ἐνθα κεῖται τὸ θετ. -ότατος, -οτάτη), «κονίη» Ψ 306 ἐπὶ ὑπασμάτων «ὀνόνα» Σ 595, «εἴμα» 510, «ιστός» 695, «φᾶρος» ε 231 καὶ γένοι μικρός, στενός, «εἰσιθμη» στενός, ζ 264 μεταφ. «μήτις» ἀδύνατος, νή, Κ 226, Ψ 590.

* ΛΕΠΤΟΓΡΓΑΣ, ἐς, ἐπικ. (λεπτ. ἔργον), «πτοκαμωμένος», λεπτοῦφαντος, Ἰδ. Ἰμ. 31, 44.

* ΛΕΠΥΡΟΝ [-υ-] τό (λέπος), φλοῖος, φλι, φλοῦδα, «καρούριον», Βατρ. 131.

ΛΕΠΑ, ἀόρ. ἔλεφα, ἀπολεπίζω, ἀποκ. «φύλλα» Α 236 γ.

ΛΕΪΒΟΣ, ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους προσθεν τοῦ Ἀδριατικῆς κόλπου, συνεκδοχ. Μυτιλήνη, Ω 544, γ 16 τούτου 1) ἐπὶ. ΛΕΪΒΟΘΕΝ ἐκ τῆς Λεβῆς 664. 2) ΛΕΪΒΙΣ, ἰδός, ἡ, Λεσβιακή σβίδα· (ἐ' ὑπακ. γυναικάς), Ι 129.

ΛΕΪΣΗ, ἡ (λέγω), κορ. ἡ συνομιλία,

καὶ τὸ πόσις, ἐνθα πρὸς τοιαύτας συνο-
καὶ διατριβάς συνήρχοντο οἱ ἀργοὶ καὶ
αἱ ἀνθρώποι, ἀναλογεῖ πρὸς τὸ σημερι-
πλεον, καφεπωλεῖτον, σ 329 τ.

λευγός [-ω-], ἐπ, ἐόν, ἐπικ., οἰκτρός,
ἀθλίος, δυστυχής· α.) ἐπὶ προ-
πτωχός· π 273, ρ 202, «λευγαλέος
δ' (61· 6') ἐπὶ πραγμάτων καὶ κατα-
θνήσκων· ἐλεεινός, ὅε. ἄδοξος, Φ 281,
ὁ δὲ ἀρχόντης (ἀντιθέτως πρὸς τὸν φυ-
τικὴ μελεαρχολία) (πρβλ. λ 202) σ 359,
δοτ· ἀξιοδάκρυτος, πολυπενθής,
σ 387, «κλῆσα, ἄλγεα» σ 399, υ 203,
διδόρια, Υ 409· ὡσαύτως· «φρένες· Ι
πυγ, τῷ λυγρός, λιογός καὶ τῷ Λατ.
[ly-ulbris]. Ἐκ τούτου

λευγός [-ω-], ἐπὶρ. οἰκτρῶς, ἀθλίως,

λευκός, «λευκαίνω, ἀσπρίζω»,
ἀφαιρῶ· κάμνω δηλ. νά ἀσπρίζη, μ 172 τ.
ἐλ, ἀλός, ἡ, «πέτρῃ», οἰονεὶ Λευκόπε-
λευκός· βράχος, υ 41, μυθεύμενός τις
παρὰ τὸν Ἰλκεανόν, ὃν ὁ ποιητὴς ἐφάν-
τασεν τοῦ Ἰλκεανοῦ, ἐντό· ἀρα τῆς
αὐτοῦ φωτός, διὰ καὶ ἡ «Λευκά· πέ-
τρα» οὕτως, οἰονεὶ φωτεινῇ, φαεινῇ,
κοιμῇ, ἀντιθέτως πρὸς τὸ πέραν σκό-
λου. Κατ' ἄλλους δὲ ὠνομάσθη οὕτως
«λευκὸν ὄρεων» τῶν τεθνεώτων. Πρὸς
αὐτὸν τὸ ἀκρωτήριον τῆς νήσου Λευκα-
κώρας) ἡ παρ' Ὁμ. Λευκά· οὐδὲν
κοινόν.

λευκός, ἐός, ὁ, ἡ, λευκὴν ἔχων ἀσπί-
τος Δημόδοκος, Χ 294 τ.

λευκός, ἡ, μία τῶν Ἰλκεανίδων, Υ. Δήμ.

λευκός, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἰνομάου, Ἡλεῖος,
τῆς Ἀρπυίας, Υ. Ἀπ. 212.

λευκός, ἡ, τούτῃσι λευκὴ θεά, ὄνομα τῆς
Θυγατρὸς τοῦ Κάδμου, ἧτις μετνο-
μώσατο, ἀφ' οὗ συγκρατελέχθη εἰς τοὺς ἐνα-
γέας, ε 334. Διότι καταδικωμένη ὑπὸ
τοῦ Ἰσθμοῦ ἀνδρὸς τῆς Ἀθάμαντος, ἐβρίψεν
ἐν τῇ θάλασσᾳ, βασιλεύουσα καὶ τὸν
κίβητην, ἀπὸ τῆς Μολυριδὸς πέτρας·
ὁ δὲ Ἰσθμῶς. Πρβλ. Ἀπολλοδ. 3, 4, 2.

λευκός, ὁ, ὅς (2 λέως· λεύσσω, Λατ. luc-s),
καλύτερος, σ 196, «λευκός, ἀσπρός»·
πρὸς, σιλπνός, «λευκὸν (κρήδεμνον)
» ε 185, «ἄλγη» ζ 45, «λέθης» Ψ
ἄρ· διαυγές, Ψ 282, ε 70, «λίθοι·
ἀλειφαρ), «γαλήνη» σιλβουσα ὡς· κά-
κ 94. Ἰδίως· «πόλις, κάρηνα, ὁδόντες»·
Ἰλ. 6') συνήθως ἐπὶ χρώματος, λευ-
κός διαφόρους βαθμούς, «λευκότεροι
(ἔπποι) Κ 437, «γάλα» Ε 902, ι 246,
496, «ὀστία» α 161, «ἄλφιτα» Α
ἄρ· Α 573, «ψάρος» Σ 353, «ἰστία»

ε 77 κ.ε.τ., «λευκοὶ κονισάλη» ἄσπροι ἀπὸ τὸν
κονιορτόν, Ε 503.

ΛΕΥΚΟΣ, ὁ, 1) εἰς τῶν ἐταίρων τοῦ Ὁδυσ-
σεύς, Δ 491. 2) ποταμός τῆς Μακεδονίας, Υ.
Ἀπ. 247. (Κατὰ τὴν ζωρύθωσιν τοῦ Ἰλκεανὸς
τοῦ Λεκτόν· Ἰδ. ὅμ. ταύτην τὴν λ.).

ΛΕΥΚΟΧΙΤΩΝ [-ω-], ἄνος, ὁ, ἡ, ἔχων λευκὴν
χιτῶνα, λευκοφόρος, μόνον «ἦπαρ» τὸ ὑπὸ
τοῦ λευκοῦ ἐπιπλοῦς περιελθόμενον, Βατρ. 37.

ΛΕΥΚΟΛΕΝΟΣ, ὅς, ποι., λευκὰς ὠλένας ἔ-
χουσα, λευκοδραχίων, ἐπὶθ. τῆς Ἠρας, Α
55 κ. πλχ. τῆς Ἰλ., τῆς Ἐλένης· Γ 421, τῆς
Ἀνδρομάχης Ζ 371, τῆς Ναυσικίας ζ 401, 186,
τῆς Ἀρήτης η 233· ἐτι δὲ καὶ μιᾶς «ἀμφιπό-
λου» ζ 239, σ 198, καὶ τῶν «δωμῶν» τ 60.

ΛΕΥΡΟΣ, ὁ, ὅς, ποι. (ἀστρ.), ὁμαλός, «γῶ-
ρος» η 123 τ. (Τινὲς τῶν νεωτέρων ἐτυμολο-
γοῦσιν ἐκ τοῦ λαF-, λάω=περιλαμβάνω, περι-
έχω, καὶ ἐρμηνεύουσι· περιεκτικός, εὐρύς,
ὅπερ βεβαίως ἐν πολλοῖς χωρίοις τῶν μετ' Ὁμ.
ποιητῶν μᾶλλον ἀρμόζει παρὰ τὴν συνήθη ἐρ-
μηνείαν).

ΛΕΪΣΙΑ, ποι. (2 λέως· λευκός, Λατ. luc-s),
«βλέπω, κυττάζω», ἀπολελυμ. «πρόσσω καὶ
ὀπίσσω» βλέπει ἐμπρός· καὶ ὀπίσω, ὅε εἶνε
συνετός, Γ 410, «ἐπὶ πόντον, ἐς γαίαν» Ε 771,
ι 166, μετ' αἰτ. Α 420, Π 70, 427, ζ 457,
ψ 124.

ΛΕΧΕΠΟΙΗΣ, ὅς, καὶ ὀηλ. ΛΕΧΕΠΟΙΗ, ἐπικ.,
μόνον ἐν τῇ αἰτ. λεχεποῖην (λέχος, ποίη), ἔχων
πάν (χόρτον) τοσοῦτον βαθεῖαν, ὥστε νά χρη-
σιμεύῃ ὡς· λέχος, εὐνὴ, ποώδης, ποιηφόρος,
ἐπὶθ. τοῦ ποταμοῦ Ἀσωποῦ, Ἰλ. Δ 384, καὶ
τῶν πόλεων Πτελεοῦ, Τευμησσοῦ καὶ Ὀγχηστοῦ,
Β 697, Υ. Ἀπ. 224, Υ. Ἐρμ. 88.

ΛΕΧΟΣ, ἐός, τό, ὡς· ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (λέχ-,
λέγω Ι). 1) κοίτη, κλίνη, «στρώμα, κρεβ-
βάτι», Ὁμ. πλχ., οὐ μόνον ἐνικ. ἀλλὰ ἔ· πλθθ.
ἐπὶ τε τῆς σημασίας· τῆς κλίνης καὶ ἐπὶ τῆς ση-
μασίας· τῆς κοίτης, εὐνῆς, τοῦ γρῶματος, Γ 391,
α 440, Σ 233, 352, α 366, δ 730 κ. α., η 340,
ψ 179 (ἐνθα συνάπτεται μετὰ τῆς «εὐνῆς»).
Ἰδίως· α.) ἡ συζυγικὴ κοίτη, Γ 414, Θ 291,
Ο 39, θ 269· ὅθεν συνουσία, ἐν ταῖς σεμνο-
λογικαῖς φράσεσι, «λέγος· πορσύνει, λέχος ἀν-
τιπᾶν» Α 31, γ 403 (ἐνθα συνάπτεται μετὰ τῆς
«εὐνῆς» εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν· ὡσαύτως καὶ
η 347)· β.) τὸ «νεκροκράδβατον», ἐν ᾧ ἐκ-
τίθεται ὁ νεκρός, Σ 233, Φ 124, Ω 589 κ. α.
— Ἐπὶρ. ΛΕΧΟΣΕ εἰς τὴν κλίνην, Γ 447.

ΛΕΩΝ, ὄντος, ὁ, δοτ. πλθθ. ἐπ. λείουσι, λέων,
«λεοντάρι», Γ 23, Ζ 181 κ. α., πολλάκις
λαμβάνεται εἰς τὰς παρομοιώσεις τῶν ἡρώων, ὡς
καὶ τὸ τῆς καθομιλουμένης «σὺν λεοντάρι», Ε
299, 782, ζ 130 κ. α. Ἀπαξ μόνον τίθεται τὸ
ἀρσενικὸν ἀντὶ τοῦ θηλυκοῦ λέαινα, οἷον «Ζεὺς
σε λέοντα γυναῖκα ὄκησε» λέγει ἡ Ἥρα πρὸς τὴν
Ἄρτεμιν, εἰς· τὰ βέλῃ, τῇ, ὑπὸ τῆς ἀπειδείας ὅ

αἰρνίδιος θάνατος τῶν γυναικῶν, Φ 483. (||. 'Ω-
σαύτω; καὶ ἐν τῇ καθομιλοῦμ. ὁμιλοῦντες περὶ
γυναικὸς λέγομεν, ὅταν ἡ περίστασις τὸ καλῆ,
„σὰν λύκος εἶνε“ καὶ ὅχι „σὰν λύκαινα“· διότι
ἐν ταῖς παρομοιώσεσιν ἔχομεν χρεῖαν ὅχι τοῦ
γένους, ἀλλ' ἐν γένει τῶν ἰδιότητων τοῦ ζώου,
τῶν ὁποίων ὁ συνήθης παραστάτης εἶνε τὸ ἀρ-
σενικόν).

Λῆγω, μέλ. λήζω, ἀόρ. ἐλήγῃ, ἐπικ. λήξα. 1) ἀμετάβ. παύω, καταπαύω, „τελειώνω“, ἀπολεῖ. Φ 248, „ἐν σοὶ μὲν λήζω, σέο δ' ἄρ-
ξομαι“ εἰς ἐσὶνα θά τελειώσω καὶ ἀπὸ ἐσέινθ' ἄρ-
ξίσω, ὅ ε. πρὸς σὲ μάλιστα θά ἀποταθῶ, μὲ
ἐσὶνα θά ἔχω νὰ κάμω, I 97. Συντάσσεται
ἀ.) μετὰ γεν. πράγματος = χρόλοι, ἐρίδος, φόνου;
χοροῖο, ἀπατάων = A 224, 319, Γ 394, Z 107,
ν 294 κ. ἀ. β.) μετὰ μετοχ. „λήγω αἰδῶν“
παύω τοῦ νὰ ψάλλω, I 191, θ 87, „ἐναρτίζων“
Φ 224, Γ. Ἀπ. 177. 2) μετὰ β. μόνον ποι.,
ἀ.) καταπαύω τι, ὅ ε. κάμνω τι νὰ παύσῃ,
κατευνάζω, καταστέλλω, „μένος“ N 424,
Φ 305 β.) τί νινος, ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω
τι ἀπὸ νινος, „λήγειν χεῖρας φόνου“ ἀπέχω
(τά; χεῖράς μου) ἀπὸ τοῦ φόνου, χ 63. (Κατ'
ἐργὰς ταύτων πρὸς τὸ λέγει I, κατευνάζω).

Λῆξις, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Θεοῦ, γυνὴ τοῦ Τυν-
δάρεω, ἐκ μὲν τοῦ Διὸς, συνελθόντος μετ' αὐτῆς
ὑπὸ μορφήν κύκνου, μήτηρ τῆς Ἑλένης, τοῦ
Κάστορος καὶ τοῦ Πολυδεύκου, λ 298, ἐκ δὲ
τοῦ Τυνδάρεω μήτηρ τῆς Κλυταμνήστρας.

Ληοῦλη [ω.], ποι. ἑτερος τύπος τοῦ ΛΑΝΘΑ-
ΝΗ, ἐν τρήσει, ἴδ. ΕΛΑΝΘΑΝΗ.

Λήθη, ἡ (λήθω), λήθη, „λησημονησία“, B
33 †.

Λῆσος, ὁ, υἱὸς τοῦ Τευτάμου, βασιλεὺς τῶν
Πελασγῶν ἐν Λαρίσσει, B 843, P 288.

Ληορ, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΗ.

Ληῖς, ἴδω, ἡ, ἰδίως ἐπικ. τύπος τοῦ θηλ.
τοῦ ΛΗΙΣΙΟΣ (ληῖς), ἡ αἰχμαλώτος, Γ 193 †.

Ληιβότειρα, ἡ, θηλ. τοῦ Ληιβοτήρ (λήιον,
βήσκω), ἡ βόσκουσα, („πρώγουσα“) τὰ
σπαρτά, καταστρεπτική, „αῦς“ σ 29 †.

Ληίζομαι, ἀποθ. (ληῖς), μέλ. ληίσσομαι, ἀόρ.
ἀ. ἐληίστην, γ'. ἐνικ. ἐπικ. ληίσσατο, ληήλα-
τῶ, ληιστεύω, αἰχμαλωτίζω, λαφυραγω-
γῶ, ἐπὶ προσώπων „τὶνά“, Σ 28, α 398, καὶ
ἐπὶ πραγμάτων „τί“, ψ 357.

Ληιον [ω.], τό, „χωράφι, σπαρτόν“, ἀ-
γρός, B 147, ι 134.

Ληῖς, ἴδω, ἡ, ἴων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΛΕΪΑ
(λαῖ-, λῖω); λεία, λάφυρα, εἴτε ἀνθρωποὶ ἢ
ζῶα εἶνε τὰ αἰχμαλωτιζόμενα, I 138, 280, γ
106 κ. ἀ., εἴτε πράγματα, κ 44, „ληῖδα πολ-
λήν“ λάφυρα πολλά, Α 677, M 7.

Ληιστήρ, ἥρως, ὁ, ἐπικ. (ληίζομαι), ληῖς-
της, λαφυραγωγός, ἰδίως πειρατής, *Οδ. γ 73,
ι 254, ρ 425. Ὡς ἐπιθετον „ληιστήρσιν Ταφίοι-
σιν“ π 425. — Ληιστία καὶ πειρατεία εἰσε-

ρεῖτο ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων ὅχι τι
πρὸς. Θουκ. Α', β.

*ΛΗΙΣΤΗΣ, οἷ, δ' = ΛΗΙΣΤΗΣ, Γμ. β.
ΛΗΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. (ληίζομαι),
συστολήν ΛΕΙΣΤΟΣ, αἰχμαλώτος, λη-
= βός; I 406, ἡ ληῖς-εὐτός, δυνάμεν
στευθῆ, „ἀνδρός; δὲ ψυχῇ πάλιν ἐλθεῖν
στή, οὐδ' ἐλετή“, I 408, πρὸς. ΕΛΕΤΟΣ

ΛΗΙΣΤΗΡ, ὄρος, ἐπικ. = ΛΗΙΣΤΗΣ, ο.
ΛΗΪΣ, ἴδω, ἡ (ληῖς), οἶονε λαφυρὰ
ἡ τὴν λεηλασίαν ἐφορεύουσα ἢ βοηθού-
της Ἀθηνᾶς, K 460 †.

Λήϊτος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλεκτρώου,
τῶν Βοιωτῶν ἐν Τροίᾳ, B 494, Z 35,
Ἐκτορος τρωαῖς, P 604.

Λήκωτος [ω.], ἡ, ἐλακοδόχον ἀγγεῖον
δικό, ροτό, *Οδ. ζ 79, 215. (Κατὰ
δεσλ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ ἐλάκυθος
ἐλατόκυθος, οἶονε κεύθουσα τὸ ἐλα-
ῖλλον; δὲ ἐκ τοῦ ληκέω).

*ΛΗΛΑΝΤΟΝ ΠΕΛΙΟΝ, εὐφορος πεδὶς
δυτικῆς πλευρᾶς τῆς Εὐβοίας μετὰ τὴν
ἢ Ἐρετρίαν παρὰ τὸν ποταμὸν Ἀλάντιον
σα θερμάς πηγὰς καὶ μεταλλεῖα αὐτῆς
Ἀπ. 220.

Λῆμνος, ἡ, νῆσο; πρὸς βορρᾶν τοῦ
πελάγους ἀπέναντι τῆς Θωρακικῆς παρα-
ἴου. ἔχουσα ἴσω καὶ πόλιν ὁμώνυμον
μνος, πόλις Θόαντος; E 230, πρὸς.
Ἐνεκα τοῦ Ἡρακλείου ὄρους Μοσύγλη
ρεῖτο ἱερὰ τοῦ Ἡρακλείου. Τὴν σήμερον
ὡσαύτως „Λήμνιος“ καὶ Τουρκ. Στ.
A 593, B 722, θ 283.

*ΛΗΝΟΣ, ἡ καὶ ὁ, „σκάφη, γοῦρνα“,
δὲ ἡ πρὸς πότισιν τῶν κτηνῶν, „πο-
τῆς“ Γ. Ἐρμ. 104.

*ΛΗΣΙΜΒΡΟΤΟΣ, ὄν, ποι., κυρ. ὁ λη-
τοῦς βροτοῦς; διαφεύγων ἀ τῶν τῆν π
ἀπατεῶν, κλέπτης, μόνου Γ. Ἐρμ.

Λῆσις, ΛΗΣΟΜΑΙ, ἴδ. ΛΑΝΘΑΝΗ.

*ΛΗΤΟΙΑΝΗ, οἷ, ὁ, υἱὸς τῆς Λητοῦς
πόλλων, Γ. Ἐρμ. 158, 253.

Λητά, οἷς, ἡ, κλ. Λητοῖ, Λατ. Λη-
γάτηρ τοῦ Τιτᾶνος Κοίου καὶ τῆς
τοῦ Διὸς μήτηρ τοῦ Ἀπολλωνος καὶ τῆς
μῖδος; A 9, λ 318. Θεραπεύει τὰς πλ
Αἰνείου, E 447. Πορευομένη δὲ εἰς
φοῦ; παραδίδεται καθ' ὁδὸν ὑπὸ τοῦ
580. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ μὲν τὸν Δι-
τοῦ ἀλάζομαι, ἀλήτης; κατ' ἄλλου;
λήθω).

ΛΙΑΖΟΜΑΙ, ποιητ., ἰδίως ἐπικ., ἀποθ.
ἀόρ. ἐλιάσθην καὶ ἀναύξ. λιάσθην. I
ποιμαι, παρεκκλίνω, „παραμερῆζ
σύρομαι, ἀποχωρῶ, ὡς ἐπὶ τὸ πολ
θρώπων, ἀπολεῖ. „ὑπαῖθα“ O 520,
„δεῦρο λιάσθη;“ ἐνταῦθα ὑπεχώρησα
ἴσαύτω; ἢ „νόσφι λιασθεῖς“ A 349, A

ροβίσσας, ὅσον «ἐκ ποταμοῦ, ἀπὸ πυρ-
 ρ 102, Ψ 231, μετὰ μόνης γεν. Φ 255.
 ὅρα σπιν λιάρωτο κῆμα» περὶ αὐτῶν
 τοῦ κῆμα, Ξ 96, «λιάρωτο ἐς πνοιάς
 (τὸ εἰσάγων) ἐξηφανίσθη, ἔγεινεν ἄφαν-
 τὸν ἄερα, δ 338. 2) κλίνω πρὸς τὰ
 «χέρων», ἐπομ. πίπτω, καταπίπτω,
 «πρὸς γαίῃ» Υ 420, «πρηνὴς ἐλίσ-
 σ 543, «πετὰρ λισσθεν» (Δωρ. καὶ ἐπικ.
 ἐλίσσθησαν), κατέπεσαν, παρέλυσαν
 ἐπὶ τῇ ἀποθνήσκουσας περισσότερας, Ψ
 475, ὅδ. μόνον ἐνθα ἀνωτέρω.

λίαν [ω.], ἡ, ὅν, ἐπικ. (χλίσαινω, λίσινω),
 ὅμας, «χλίσαιρος, χλίσος» αἶμα, ὕδωρ
 830, 846, X 449, ω 45, «οὔρος» εὐ-
 ρ 268. Μεταφ. ἡπίος, γλυκύς, εὐά-
 ρης, ὕπνος» Ξ 464. (Ὁ Δοιδερλ. ἀποδο-
 νήν συνήθη ἐτυμολογίαν, παράγει τὴν
 ἀπάρτησιν ἐκ τοῦ ἁλίου).

λίαν [ω.], ἡ, Λιδύα, παρ' Ὁμ. ἡ πρὸς
 τῇ Αἰγύπτου χώρα μέχρι τοῦ Ἰσθμοῦ,
 885, ε 295.
 λίαν [ω.], ἐπ. ἐπὶρ. ἐκ τοῦ λιγύς ἀντὶ τοῦ λι-
 γύως, λιγυρῶς, ὀξύφωνος, «κωκύω»
 δ 259, ο 527 κ. ἀ. «αἰδῶ» κ 254.
 λίαν [ω.] (λιγύς), φωνάζω ὀξέως, με-
 φῶνως κηρύσσω, διαλαλῶ, ἐπὶ κηρύ-
 σ 1085 †.

λίαν, ὁρ. ἀναῖς. λίγισ, «βοῦζω», βομβῶ,
 † (Πεποιημένη λ., τινὲς δὲ παράγουσι τὸ
 τοῦ γλρ. λίζω, ἴδ. τὴν ἐπομ. λ.).

λίαν ἐπὶρ. ἐπιπολαίως, ἀκροθιγῶς,
 ἡρμῶς «βάλλω χεῖρα» γ 278 †. (Συνήθ.
 ἐκ τοῦ ἄγρ. λίαν=θίγω, ἐγγίζω, κατὰ
 Δοιδερλ. ἐκ τοῦ λείκω=γλείφω, ἀντὶ τοῦ
 λιν).

λίαν, ἐπὶρ. ἐκ τοῦ λιγύς, ὅπ. ἴδ.

λίαν [ω.], ὅν, λιγύς μέλπων ἢ
 ὀψίφωνος ψάλτης, «Νύμφαι» Τμ.

λίαν [ω.], ὅν, ἐπικ. ὁ λιγύς
 συρίζων, «ἀήτης» δ 567 †.

λίαν [ω.], ὅν, ἐπ. (λιγ. πνοή)=λι-
 γαν, μόνον Υ. Ἀπ. 28.

λίαν [ω.], ἡ, ὅκ, λιγυρός, ὀξύς, συρι-
 ζῶν, «περὶ ἀνέμου, Ε 526, Ν 590,
 ἐπὶ τῇ μάστιγι, Α 532, ἐπὶ τοῦ ὀξέος
 τῶν πτηνῶν, Ξ 290, «αἰοδῇ» τὸ
 κινήσων λιγυρῶν ἄσμα, μ 44, 483. Κατ'
 ἐκ τοῦ

λίαν [ω.], λίγεια, λιγύ, ποι., λιγυρός, ἐπὶ
 ὀξέος καὶ ἀπεραστικοῦ τόνου, «ψηλῆς

1) ἐπὶ πραγμάτων, ὅσον ἀνέμου, συ-
 ρ 334, γ 476 κ. ἀ., φόρμιγγος, ὀξύτο-
 186, ο 67, 261, X 332 κ. ἀ. 2) ἐπὶ
 ὀξύφωνος, ὀψίφωνος, ὅσον ἐπὶ τῶν
 ω 62, Τμ. 43, β. ἴδως «λ. ἀγορη-
 ροντώδης, εὐγλωττος ῥήτωρ, οἷο: ὁ Νέ-

στωρ, Α 248, ο 274 κ. ἀ.—Ἐπὶρ. λιγέως,
 «λιγέως φασγ» συρίζει (ὁ ἄνεμος), Ψ 218. «λ.
 ἀγορεύω» μεγαλοφώνως, βροντώδως (κατ' ἀλ-
 λους δὲ ἐντόνως, ὀδυνῶς) ὀμιλῶ, Γ 214 ἴδως
 «λ. κλαίω» κλ. δυνατὰ, θρηνῶ, Τ 5, κ 204 κ. ἀ.
 —(Ἀντὶ τοῦ ἀνωμαλοῦ τόνισμοῦ τοῦ θηλ. λι-
 γαία, τινίζει ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ὁμαλῶς λιγαια).
 λιγίφθογγος [ω.], ὅν, ποι. ὀξύφωνος, με-
 γαλόφωνος, ἐπὶρ. τῶν κηρύκων, Β 50, Ι 40
 κ. ἀ., τῇ δὲ Ὀδ. μόνον δ ὅ.

λιγίφθογος [ω.], ὅν, ποι. (λιγ. φωνή), ὀξύ-
 φωνος, ὀξύτονος, «ἐταίρη» λέγεται ἡ κῆδρα,
 Γ. Ἑρμ. 478, «ἄρπη» ὁ, ὥς κρώουσα, Τ 350 †.
 λίαν, ἴδ. λίγαν.

λίην, ἴων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ λίαν, ἐπὶρ. 1)
 πολὺ, παραπολύ, περισσῶς, κατ' ὑπερβα-
 λήν, ὑπὲρ τὸ δέον, ἀντὶ τοῦ μετέπειτα ἄγαν,
 μετὰ ῥημ. καὶ ἐπὶρ. «λίην μαίνεται» Ζ 400,
 πρὸλ. 486, «λίην γὰρ μέγα εἶπες» γ 227, «νή-
 πος εἰς λίην τόνον» εἶσαι τόνον πολὺ νήπιος, δ
 374, ν 421 κ. ἀ. «μήτι λίην προκαλίσσο» μὴ
 προκαλεῖται τόνον πολὺ, τόνον θρασείως, σ 25. (Ἠ.
 Ἐν τῇ καθομῇ. ἐκφράζεται τὸ «λίην» ὡς καὶ τὸ
 τοῦ πεζοῦ λόγου «πάνου» διὰ τῇ προθ. Παρὰ,
 ἥτις τινίζεται τότε πόρα, ὅσον «μὴ πάρα προ-
 καλῆς», σφόδρα, «οὐ τι λίην» Ν 284, Ξ 368
 «οὐδὲ λίην λυπηρὴ» ν 243, «λίην γὰρ κατὰ κό-
 σμον αἰδεῖς», πολὺ κατὰ τάξιν, «πολὺ καθῶς
 πρέπει», θ 489, «οὐδὲ τι λίην οὕτω νῦν μοι»
 καὶ δὲν εἶνε τόνον πολὺ χωρὶς ὄνομα, ἄδοξος, ν
 238, πρὸλ. ο 405. 2) Πολλάκις τίθεται ἐν ἀρ-
 γῇ τῇς προτάσεως ἐμφατικῶς τὸ «καὶ λίην»
 ἀντὶ τοῦ καὶ μάλιστα τῶν Ἀττικῶν, πολὺ μά-
 λιστα, βεβαίως, ὡς ἐξ ἅπαντος. «καὶ λίην
 οὕτως γὰρ μένος θυλόν τ' ὀλέσειεν» βεβαίως (ἐξ
 ἅπαντος) οὕτως ἤθελεν ἀπολέσῃ τὴν δύναμιν καὶ
 τὴν ζωὴν του, Θ 358, «καὶ λίην σε οὔτε εἰρο-
 μαι οὔτε μεταλλῶ» οὐδέποτε βεβαίως, πρότερον
 οὔτε κτλ. Α 553, «καὶ λίην κενός γὰρ εἰσκότι
 κεῖται ὀλέθρῳ» εἰς πολὺ μάλιστα πρέποντα (δι-
 καιον) ὀλέθρον κεῖται ἐκεῖνος, α 46, πρὸλ. γ 203,
 ε 477, λ 484, ν 393, π 37 κ. ἀ. (Τινὲς ἐρμην-
 νεύουσι τὴν σημασίαν ταύτην τῶν μορίων πα-
 ραδεχόμενοι τὸ ὑπερβατὸν σχῆμ., ὅσον ἐν τῇ α 46
 ἀνευ ὑπερβάσεως θά ἦτο: κενός γὰρ κεῖται ὀλέθρῳ
 καὶ λίην εἰσκότι Ἀλλ' αὕτη ἡ ὑπερβάσις καὶ ἡ
 κατ' αὐτὴν ἐρμηνεία δὲν ἀρμόζει πανταχοῦ, ὅσον
 ἐν τῇ Α 553, Θ 358, Τ 408 κ. ἀ. Ὑποθέτω
 εἶνε ἡ ἐρμηνεία τοῦ Ναίγελσδαχ, ὅτι πλὴν τῆς ἐν
 αὐτοῖς ὑπαρχούσης ἐπιτακτικῆς δυνάμεως, σημαί-
 νουσι καὶ ὅτι ὁ λέγων αὐτὰ πράττει κατὰ τὴν
 γνώμην καὶ τὸ θέλημα ἑαυτοῦ.—Τὸ ἐκ
 τῶν 42 χωρίων, ἐνθα τὸ «λίην» εὐρίσκεται παρ'
 Ὁμ., ἐν μὲν τοῖς 32 εἶνε μακρόν, ἐν δὲ τοῖς 10
 βραχὺ ἐν τοῖς ἐξῆς συνδυασμοῖς «ἀλλὰ λ.» Ζ 486,
 Ι 229, π 243, «οὐτι λ.» Ξ 368, ψ 175, «οὐδὲ
 λ.» ν 243, «μήτι λ.» σ 20, «μήτ' ἄρτι λ.» Φ
 289 ἔτι δὲ «εἶνε λ. τόνον» δ 374 καὶ «κενός γὰρ

λ. » ν 421. Πιθανώτερον λοιπόν ὅτι τὰ εἶνε φύσει μακρόν, συσταλλόμενον ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις, ἢ ὅτι ἐν ἄρσει μὲν μακρόν ἐν θέσει δὲ βραχύ, πρὸς δὲ φανερώς ἀντιμάχεται ὅ τε συν-
 ασαμὸς «καὶ λίθην» ἐν ἀρχῇ στίχου καὶ τὰ η 234, α 405, π 86. Ὁ δὲ Σπίτζενερὸς θεωρεῖ αὐτὸ ἀπλῶς διχρυσον ἐκαστοτὲ ὑπεῖκον εἰς τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου).

ΛΙΘΑΣ, ΛΕΘΣ, ἡ, ποι. (λίθος), «πέτρα» ε 115 ἔ, λιθώδης, ἤτοι ἡ τραχεῖα, σκληρά, || ἡ κατὰ τὸν Εὐστ. ἡ πολλάς προβολὰς οἰεῖται εἶτον λιθιδίων ἐκφόματα περὶ αὐτὴν ἔχουσα).

ΛΙΘΑΣ [~], ΛΙΘΑΣ, ἡ, ποι.=ΛΙΘΟΣ, «πέτρα, βράχος», Ὁδ. ε 36, ψ 193 (||. Πρὸς τὴν Εὐδοίαν ἀκρωτ., «Λιθάδα», (τὸ ἀρχαῖον Κήναιον), ὅπερ ὀρθότερον ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸν ποιητικὸν τοῦτον τύπον, ἢ παρὰ τὰς Λιχάδας νήσους, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τῆς ἐπὶ Μελετίου ὀνομασίας τοῦ ἀκρωτηρίου, «Κάδο-Λιθίρι»).

ΛΙΘΟΣ [~], ἡ, ον (λίθος), λιθινός, «πέτρινος», μόνον Ψ 202, ν 107.

ΛΙΘΟΡΡΙΝΟΣ [~], ποι. (λ. ρινός), οἶονε λιθόδερος, σκληρόδερος, λιθοσκεπής, ἐπὶ θ. τῆς χελώνης, Ὑ. Ἑρμ. 48.

ΛΙΘΟΣ [~], ὁ, ἀλλὰ καὶ ἡ, ἐν τῇ Μ 287 καὶ τ 494. 1) «πέτρα, λιθάρι», Π 212 κ. πλχ. «ἔστος», «πελεκητὴ πέτρα» πρὸς οἰκοδομήν, Ζ 244 κ. ἀ. καὶ ἐπὶ λιθίνων ἐδωλίων, Σ 504, γ 406. Ἰδίως δὲ οἱ κατὰ γῆς λίθοι, δι' ὧν λιθοβολοῦσιν ἀλλήλους οἱ μαχόμενοι, Η 164 κ. πλχ. ἔτι δὲ τὸ ἰδίως ἐν τῇ καθομ. «λιθάρι», ὁ λίθινος δίσκος ὁ κατὰ τοῦ ἀγῶνα συνήθης, θ 490· ὡς σφύρολον τοῦ σκληροῦ καὶ ἀναισθήτου, Δ 510, ψ 103, καὶ τοῦ στερεοῦ, τ 494, «λαοὺς λίθους ποίησε» εἰς λίθους μετέβαλεν, Ω 614 (||. συνδολωῖς· εἰς ἐκρυσαν τῆς ἀναισθησίας καὶ σκληρότητας κατὰ τὸν Φαῖν·) δ' ὁ βράχος, γ 296, ν 156. (Παρὰ τοῖς μετέπειτα τὸ θηλ. ἡ λίθος σημαίνει τὸν πολύτιμον λίθον, τὸ «πετράδι»).

ΛΙΚΜΑΝ (λικμός=λικνον) διὰ τοῦ λικμητήρος καθαρίζων τὸν στόν, «λιχμίζω», «καρπὸν» Ε 500 ἔ. Ἐκ τούτου

ΛΙΚΜΗΤΗΡ, ἦρος, ὁ, «τὸ λικμητήρι», Ν 590 ἔ.

ΛΙΚΝΩ, τό, «κούριον» καὶ «σαρμανίτσα» (||. ὅπερ δὲν εἶνε Σλαβικόν, ὡς τινες εἰκασαν, ἀλλὰ ὑποκοριστικ. τοῦ ἀχρήστ. σάλμανον, ὅπερ ἀνάγεται εἰς τὴν ρίζαν σαλ-, ἐξ ἧς σάλος, σαλεύω κ. ἀ. πολλά· θὰ ἦτο λοιπόν τὸ σάλμανον ὄργανον ἢ μέσον, δι' οὗ σαλεύουσι, τουτέστι κουνοῦσι τὰ βρέφη. Ἡ δὲ ἐναλλαγή τοῦ λ καὶ ρ παρατηρεῖται καὶ ἐν τῇ ἀδερφός, Ἀρβανίτης, σάρπη κ. ἀ. Παρὰ δὲ τοῖς νῦν Ἀθηναίοις λέγεται «βουδάρι», ἴσως κατὰ παραθορὰν ἀντὶ τοῦ βουδάρι, οὐχὶ βεδαίως ὀμνυνύμω· τῷ ζῳῳ, ἀλλὰ παρὰ τὸ βουδάξω (ἐκ τοῦ «βουδός»=βωδός)=κατασιγάζω, οἶονε κατασιγαστήριον).

Ἦτο δὲ τὸ πάλαι πιθανὸν· πλεκτόν, γ. 21, 63 κ. ἀ.

ΛΙΚΡΙΦΙΣ [~], ἐπὶ. ἐπ. πλαγίως, πλάγια, «ἀίσσω» μόνον Ξ 403 καὶ (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ λίε=λίχ=κατὰ τὸν Ἡσυχ. (||. ὅθεν τῆς καθομ. «για» τὰ πλάγια τοῦ λαίμου, Κορ. Ἀτ. καὶ τοῦ ρίπτω κυρ. λοιπὸν σημ. μετὰ εἰς τὰ πλάγια, ||. κατὰ δὲ τοὺς νεωτέρους παράγωγον ἐκ τοῦ ἀχρ. λίκριφος, ὅπερ σὺ λέγρις, λέγριος, λικρός, λαός, Λατ. lupus, olibrius, ἐν οἷς ἅπασιν ἐπικρατεῖ τὸ πλάγιον, ἐγκαρσίον).

ΛΙΚΡΙΜΝΙΟΣ [~], ὁ, οὖδος τοῦ Ἠλεκτοῦ καὶ τῆς Μιδείας, θεοῦ τοῦ Ἡρακλέους, ὅς τις κατὰ λάθος ὑπὸ τοῦ Τληπολέμου τοῦ τοῦ Ἡρακλέους, Β 663.

ΛΙΛΑΙΑ [~], ἡ, πόλ. τῆς Φωκίδος ἐν τῶν πηγῶν τοῦ Κηφισοῦ, Β 523.

ΛΙΛΑΙΝΟΜΑΙ, ἀποθ. ἐπικ. (μετ' ἀναδύσεως, λῶ) μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. ὁμαι, ἐπιθυμῶ, ἐφίεμαι· ἀ.) συνήθ. μ. παρρ. Ξ 331. γ 76, ν 27 κ. ἀ., ἰδίως ἐν μένῃ πόσιν εἶναι· ἐπιθυμοῦσα νὰ ᾔνησθῃ, α 13, ι 30 κ. ἀ. τίθεται καὶ ἐπὶ ἀποκειμένων, ὅσων τοῦ δόρατος, Φ 468, π 574, Ο 317· δ'.) μετὰ γεν. «πολέμοιο»· βιότοιο· μ 328, ω 536, «ὀδοτο»· «δόρποιο» ν 34 (πρὸς ΛΕΛΙΝΟΜΑΙ).

ΛΙΜΝΗ [~], ἑνός, ἡ, δοτ. πλθ. ἐπ. λιμνῶσι, Ψ 745, ἀλλὰ καὶ λιμέσιν, Μ 284, «λιμνῶνα», καὶ ἐν γένει κόλπος, Λ 394 κ. πλχ. «λιμένες θαλάσσης» ε 418, πρὸς ὄρμος.—Τῆς ἴλ. μόνον ἐνθ. ἀνωτ. τῇ λίμνῃ, λιμνῶν, λιείω).

ΛΙΜΝΗ, ἡ (λίμν-, λείω· ἀ.) «λίμνη» βίης, Γυαῖν, Κηφισίος· Β 741, 863. Ε δ'.) τὸ ἐκ πλημύρας ποταμοῦ λιμνίζον τέναγος, ἔλος, «βάλτος» Φ 347· θάλασσα ἡ περιεκλεισμένη ἐν κόλπῳ ταῦ νήσων, Φ 21, 32, Ω 79, «περικαλλὴ 1. (Ὁ Νίσιος ἐν μὲν τῇ τελευταίῳ χωρίῳ μνησθεὶς τὴν «λίμνην»· τὸ παρὰ τὸν αἰὶ ὕδρω τοῦ Ὀκεανοῦ, ἐν δὲ τοῖς λοιποῖς τὴν γ') σημασίαν ὑπαγομένους· παρ' ὁμὸν βεβαίως ἐν αὐτοῖς ὁ λόγος εἶνε περὶ τῶν τὰς Ἀτῶν καὶ μεταῦ Ἰμβροῦ καὶ Τενέδου μῶν· ἀλλ' ὀρθῶς ἀντιλέγουσιν ἄλλοι διὰ αὐτὴν θεμελιωδῶς σημ. μόνον συγχωρητὴ νὰ ᾔνη ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις, ἀλλ' οὐ κατ' ἀνάγκην ἐξ αὐτῶν συναγεται. Ὁρμ. λοιπὸν ἡ «λίμνη» σημαίνει ἐν μὲν τοῖς χωρίοις τὴν θάλασσαν (ὡς καὶ παρ' Ὁεογ. 365 καὶ παρὰ τοῖς Τραγικοῖς πολ. ἐν δὲ τῇ γ 1 τὸν Ὀκεανόν, καθ' ὃ καὶ τὰ γραμματικοὶ ἐρμηνεύουσιν. Ἀνυπόστατος τοῦ Ὀδοσίου ἡ γνώμη ὅτι ἐν τῇ γ 1 ται ἡ λίμνη ἡ ἐν τῇ Αἰολοσίῳ ἀποσπ.

γαλκοκέραυνος· τε παρ' Ὀκτανῶν λι-
παρής [...], ἐτ. γεν. ἑος (λ. χαίρω),
λιναις (βάλτοις) χαίρων, ἐπιθ.
ἐν τῇ Βατρ. 12.
λίπαρις [...], ὁ, οἶονει Φιλόλιμνος,
πατράγου ἐν τῇ Βατρ. 216.
λίπα, ἡ, θυγ. τοῦ Νηρέως· καὶ τῆς Δω-
λίου.
λίπα, ὁ, πεῖνα, σιτοδεία, T 166, δ
τῆς Ὀδ. Θηλυκὸν εὐρίσκεται ἐν τῇ
312, κατὰ τοὺς Γραμματικούς Δωρι-
ἐν τῇ καθομιλοῦν, εὐρίσκεται λ. τῆς
τῆς ἡ, λίμα, ἀλλὰ σημαίνει τὴν βου-
κόφω (ἀφ' ἧς).
λίπα, πόλις τῆς Ρόδου ἔχουσα ναὸν τῆς
καὶ σήμερον Λίνδου, B 656.
λίπα [...], ηκος, ὁ, ἔχων, φορῶν λι-
πα, ἐπιθ. τοῦ Ἀλκάντος· τοῦ υἱοῦ τοῦ
αὐτοῦ τοῦ Ἀμφίου, μόνον B 529, 830.
λίπα, τό, κατ' ἀρχά· τό φυτόν, τό λι-
παία τῶν ὅτι ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζε-
ται, κλωστή λινῆ, νῆμα, κανά-
ριον (Ἰταλ.), ἰδίως ἡ ὁρμιά, ὁρμιά-
τις τῶν ἀλίων, Π 408· τροπικ. τό
λίπα, τό ὑπὸ τῶν Μοιρῶν κλωθόμε-
νον, Ω 210, η 198· δ'·) τό δίκτυον
ἀλίων, E 487· γ'·) ὕψισμα λινού, (κα-
νί), ν 73, 118, περὶ σινδόνης· «λί-
νον τό λεπτότατον λινού ὕψισμα, I
αὐτοῦ». Ὁ πλῆθ. ἐν τῇ Ὑ. Ἀπ. 104.
λίπα, τό τοῦ Λίνου ἄσμα, δημοτικὸν τι
ἀπὸ τῶν. «λινὸν δ' ὑπὸ καλὸν αἰδεῖν»
ῥήμα· ἔφαλλε τὸν λινόν, τὸ ἄσμα δηλ.
κατ' ἄλλους· συνάπτοντα· τὸ «καλὸν
λινόν» ὥρατον ἄσμα (ἡ τὸ ὥρατον ἄσμα)
ἔφαλλεν (ὁ παῖς), Σ 570. Περί τοῦ
τοῦ τοῦ ἄσματος, ὡς καὶ περὶ τοῦ Λί-
νου αὐτοῦ ἀδομένου, οὐδὲν σχεδὸν βέ-
βαιον· ἐξ ὧν ἡμῶν οἱ ἀρχαῖοι παρέδω-
κεν· παρὰ Σπιντζέρφ Εἰς Urs. XXIX ad
ἐν τῇ Δ'· τόμῳ τῆς ἐκδόσεως). Ἐκ
τῶν οἱ μὲν συμφωνοῦντες πρός τοὺς
ἀλλοὺς· οἱ δὲ νεωτερίζοντες· οὐδὲν μάλλον πρὸς
τοὺς ἀλλοιολογοῦσιν, ἀλλ' οἱ μὲν θεωροῦσι τὸν
λινὸν τινα ἥρωα καὶ περιδότην ἀοι-
κῶν· ἔφην ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος,
καὶ μετεχειρίσθη εἰς τὴν φόρμιγγα χορ-
δῶν ὥς τότε συνήθων λινῶν νημάτων,
ἐν Θῆβαις· ἔτιματο κατ' ἔτος ὑπὸ τῶν
ἐν ἑρηνώδε· ὥδης. Ἄλλοι δὲ μεταφέ-
ρουν τοῦτον εἰς χωρικὸν τινα νεα-
ρὸν Οὐρανίαν (κατὰ τὸν Πaus. 9, 29,
Ἀμφιμάρου καὶ τῆς Οὐρανίας, ἔγγο-
σεῖδανος) ἔχον μουσικόν. Ἀπὸ τοῦ
Λίνου ῥητῶ, διακρίνεται (Θεοκρ. Εἰδύλλ.
Απολλοδ. 2, 4, 9) ὁ Θηβαῖος αὐδὸς
τοῦ Ἀπόλλωνος· καὶ τῆς Καλλιόπης,

ὁ τὸν Ἡρακλῆ τὴν μουσικὴν διδάσκει. Ἐκ πάν-
των τῶν εἰρημένων ἐάγεται ὅτι ὁ λίνος ἦτο
θηρηντικόν τι ἄσμα (ὡς φαίνεται ἔκ τοῦ περι-
αυθέντος ἀποσπάσματος, ὅπερ ἴδ. παρὰ Βεργίῳ
Λυρικῶν ποιητῶν ἀποσπάσματα σ. 1026), ἔκ κατ'
ἀρχᾶς μὲν, ὡς ἔλλα τοιαῦτα, μόνον κατ' ὥρι-
σιν· τινὰς ὀρθοσκευτικά· τελειὰς ἐφάλλετο, ἔ-
πειτα δὲ μετέπεσεν εἰς δημοτικὸν ἄσμα. Ἄλλοι
δὲ πάλιν εὐρίσκουσι τὴν ἀρχὴν τοῦ λίνου ἐν τῇ
Ἀσίᾳ, πειθόμενοι εἰς τὰ τοῦ Ἡρόδ. 2, 79 καὶ
Πaus. 9, 29, 3, ὅτινες μνημονεύουσιν ὁμοίων
τι ἄσμα, ἐν ᾧ θρηνεῖται Αἰγυπτίου τινός· βασι-
λέως μονογενῆς υἱός· προῦρος ἀποθανόν. Ὁ
Ἡρόδοτος τοῦλάχιστον λέγει ὅτι ὁ λίνος ἐφάλλε-
το καὶ ἐν Φοινίκῃ καὶ Κύπρῳ· ὅθεν ὁ Φαίσις
παράγει τὸ ὄνομα Ἀλίνος ἔκ τινος· Ἑβραϊκῆς λέ-
ξεως σημαίνουσιν τὸ αὐτὸ ἡμῶν. Ἐν τοῖς ἔ-
σασιν τοῖτοις ἀλληγορικῶς ἐρμηνευόμενοι· ἐκ-
φράζεται αἰσθημὰ τι λύπης καὶ μελαγχολίας· διὰ
τὸν κατὰ τὰ θερινὰ καύματα θάνατον τῆς φύ-
σεως· ἡ δὲ τὴν ἀποχώρησιν τοῦ ἔαρος, τῆς καλ-
λίστης ὥρας τοῦ ἔτους. (||. Ἰδ. Μυλλέρ. Ἰσ. τῆς
Ἑλλήν. Φιλολ. Τόμ. Α'· σ. 21 ἐφ' ἧς τῆς Ἑλλήν.
μεταφρ. τοῦ Κυπριανοῦ). Τὴν γνώμην ταύτην
δὲν ἀποδέχεται ὁ Βερνάρδος. — Ἄλλοι δὲ ἔγρα-
ψαν (ὁ Βόθης μεταξὺ τῶν νεωτέρων) ἐν τῇ Ὀμ.
χωρὶς κύριον ὄνομα Λίνον· ἐφάλλεν, εἰμυνε
τὸν ὥρατον λινόν. Ἄλλοι τέλος ἀνοήτως ἐνόησαν
τὸ λινόν οὐδέτερον, τὸ λινόν νῆμα, ὅποτον τὸ
πάλαι ἀντὶ χορδῶν μετεχειρίζοντο. Ἡ δὲ ἐν-
νοια, ἣν ὀρθῶς ποιεῖται ὁ Σπιντζέρφ, ὅτι ἦτο
τότε· ἐφάλλεν ὥρατα πλῆττων τὴν χορδὴν, ὅτι
παρακολουθοῦμενος ὑπὸ τῆς φόρμιγγος.

λίπα [...], παρ' Ὀμ. πάντοτε ἐν τῇς φράσεσι
«λίπ' ἐλαίφ' ἀλείψαι, ἀλείψασθαι» Σ 350, τ 505,
K 577, E 471, «χρίσαι, χρίσασθαι» γ 466, ζ
96, κ 364, 450 ἔνευ τοῦ «ἐλαίφ», οἷον «λίπ'
ἀλείψεν» ζ 227, ἀλείψω μὲ ἐλαίον ἄλλον ἢ
ἐμαυτόν. Κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν παρ' Εὐδ. εἰς
ζ 227 τὸ λίπα εἶνε κυρίως· δοτ. τοῦ οὐδέτερου
τὸ λίπα (=λίπος, «ἀλειμμα, λάδι»), γεν. αος,
δοτ. λίπα, λίπα· μετέπειτα δὲ ὡς ἐκ τῆς πολλῆς
χρήσεως ἡ δοτ. αὐτὴ συνεστάλη εἰς τὸ λίπα· τὸ δὲ
«ἐλαίον» εἶνε ἐπιθ. ἐκ τοῦ ἐλάα=ἐλαία· ὥστε
τὸ «λίπ' ἐλαίφ» σημαίνει κυρίως μὲ λίπος ἐ-
λάεινον, «μὲ ἐλαϊόλαδον». Ἄλλοι δὲ ἐκλαμ-
βάνουσι τὸ λίπα ὡς ἐπὶ ῥῆμα, ὅποτον τὸ κρύ-
φα, σῖγα, πύκα κ. ἄ., ἢ ὡς αἰτιατικοφανὲς
ἐπὶ ῥῆμα· ὥστε τὸ «λίπ' ἀλείψω» σημαίνει λι-
παρῶς ἀλείψω· κατὰ δὲ τὸν Κρόχσον εἶνε
πτῶσις· αἰτιατικῆς καὶ ἡ σύνταξις ἀνάλογος τοῦ
«ἀλείψω ἄλλεμμα». (Συγγ. τῇ ἀλείψω).

ΛΙΠΑΡΟΚΤΗΔΕΜΝΟΣ [...], οκ. ποι., ἔχουσα
λιπαρόν, τουτέστι λαμπρόν, ἀγλαόν, πολυτε-
λές· κρηδεμνον, κεφαλόμενον, «Χάρις» Σ
382 τ., «Ἐκάτη» Ὑ. Δῆμ. 25.

ΛΙΠΑΡΟΠΛΟΚΑΜΟΣ [...], οκ. ποι., ἔχουσα
λιπαροῦς πλοκάμους, τουτέστι μυρω-

μένους, „λαδωμένους, γυαλιστερούς“ [μυροδόστρυχος], ἢ στιλπνοὺς, λαμπροὺς, Γ 126 f.

ΛΙΠΑΡΟΣ [-ου] ὁ, ὅς (λίπα), ὑπερθ. ΛΙΠΑΡΑΤΑΤΟΣ, Γ. Ἀπ. 38. 1) κυρ. λιπώδης, „ἀλειμμένος“ με ἔλαιον ἢ ἄλειμμα, „λαδωμένος“, „λιπαροὶ κεφαλὰς καὶ καλὰ πρόσωπα“ μεμυρωμένοι [μυροῦχριστοὶ] τὰς κεφαλὰς κτλ., περὶ τῶν μνηστῆρων, α 332. 2) μεταφ. στιλπνός, „γυαλιστερός“, ὡς ὁ λαδωμένος, ἐπομ. α.) ἐπὶ σώματος ὑγιούς καὶ ῥωμαλέου, παχύς, εὐσαρκός, λετός, λαμπρός, ὠρατός, „πόδες“, συνήθως οἱ τῶν ἀνδρῶν, Β 44 κ. α., ἀλλὰ καὶ οἱ τῆς Ἥρας, Ξ 186. β.) ἐπὶ πραγμάτων „καλύπτρη“ λαμπρά, πολυτελής, Χ 406. Ὡσαύτως „κρήδεμνα“ α 334, π 416 κ. α. τὸ δὲ ἐν τῇ ν 388 εἶνε αἱ λευκαὶ ἐπάλξεις γ.) τροπ. „λιπαραὶ θέμισται“ παγέα δικαιοσύνη, παχέαι, ὅ ἐ. ἄφθονοι ἀπολαβαί, Ι 156, „λιπ. γῆρας“ ἄνετον, εὐτυχές γῆρας, „καλὰ γηράματα“, καθ' ὃ ἔχει τι, πάντα ἐν ἀβωνίᾳ, λ 136, τ 368, ψ 283. Ὡσαύτως καὶ τὸ ἐπὶ ῥήμα „ΛΙΠΑΡῆς γηράσκει“ δ 210. Τὸ δὲ „λιπ. νῆρας“ παχέια, εὐφορος, Γ. Ἀπ. 38.

ΛΙΠΛΟ [-ου] (λίπα), ἐπικ. συνηρ. ΛΙΠΛΟ, εἴμαι παχύς, ὠρατός, „γυαλιζώ“, „ἢ ὅτι οὐ λιπώω“ παλαιὰ γραφή ἐν τῇ τ 72 f, ἀνθ' ἧς ὁ Οὐδύριος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν παρέλαβον ἑτέραν τινὰ „ἢ ὅτι δὴ ῥυπόω“. Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐμμένει εἰς τὴν παλαιάν.

1. ΛΙΣ, ὁ, ὀρθότερον παρὰ τὸ ΛΙΣ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ λέων, „λεοντάρι“ ἑλλειπτικ. ὄνομα, εἰς οὐ πλὴν τῆς ὀνομαστ. ἀπαί μόνον ἢ αἰτ. εὐρίσκεται „λιν“, Α 480. (Ἡ αἰτ. λην περισπᾶται, ὅστις κατὰ τὸν Ἡρωδ. „πᾶσα αἰτιατικὴ μονοσύλλαβος ἀποστρέφεται τὴν ὀξείαν“).

2. ΛΙΣ [-], ἡ, ἀρχαῖος ἐπικός τύπος τοῦ ἐπιθέτου ΛΙΣΣΟΣ, ΛΙΤΟΣ, μόνον ἐν τῷ Θηλ., λετός, ὁμαλός, ὀλισθηρός, „γλιστερός“ καὶ μόνον ἐν τῇ φράσι. „λίσ πέτρη“. Ὁδ. μ 64, 79, καὶ οὐδαμοῦ ἀλλαγῶς, ἰδ. ἢ τὴν ἐπομ. λ. ἐν τέλει.

3. ΛΙΣ ἢ ΛΙ, ΛΙ, ἰδ. τὸ τέλος) οὐσιαστ., εἰς οὐ εὐρίσκεται μόνον δοτ. λιτὴ καὶ ὁ πλὴθ. λιτα, ὕψασμα λεῖον καὶ ὁμαλόν, καὶ δὴ α.) τὸ λινόν σκέπασμα, τὸ ἀμέσως ἐπὶ τῶν ἀνακλίντρων ἐραπλούμενον, ἐφ' οὗ ἔπειτα ἀνεπαίνυντο οἱ πολῦτιμοι τάπητες (τὰ ῥήγια), σινδών, „σινδόν“, „λιτα ὑποπετάσαι, υποβάλλειν“ α 130, κ 353. (Ὁ Ἀθήναιος Α' σελ. 18 ε λέγει „Ὀμηρος τῶν στρωμάτων τὰ μὲν κατώτερα λιτα εἶναι φάσκει ἥτοι λευκά καὶ μὴ βεδοαμένα ἢ πεποικιλμένα, τὰ δὲ περιστρώματα ῥήγια καλὰ πορφύρεα“ πρβλ. Θουκυδ. Β'. 97 „ὅσα ὑφαντά καὶ λεῖα“, ἐνθα ὁ Σχολ. σημειοτ. λεῖα=λιτά πρὸς ἀντιδιαστολήν τῶν ὑφαντῶν καὶ πεποικιλμένων). Ὁ δὲ Δοιδερλ. ἐννοεῖ ἢ ἐν τοῖς ἀνωτέρω καὶ ἐν τῷ ἀμέσως κατωτέρω χωρίῳ τὰ λιτα ὡς τάπητας ὑποποδίου ἢ τὸ ἑδαιον καλῶ-

πτοντα· β.) σκέπασμα ἡ περιτῶν ἀρμάτων, ὅταν ταῦτα ᾖ ἐν ἀρχῇ, ματα δ' ἄμ βωμοῖσι τίθει κατὰ λιτα Θ 441 γ.) νεκρικὴ σινδών, „σάδα“ ᾧ περιτυλίσσετο ὁ νεκρός, „ἐνθα λιτὴ ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς“ Σ 352 καὶ δ. σμα, „σκέπη“, δι' οὗ καλύπτεται καὶ τιμίων, οἷον ἡ νεκρικὴ φιάλη ἢ τὰ ὀστά τοῦ ἀποθανόντος, Ψ 254. (Ὁ γραμματικὸς παραδέχονται ὡς ἐνικ. ὄν. οἱ μὲν τὸ λιτον, οἱ δὲ τὸ λιτόν, ὁ τανίζουσι τὰ λιτά· τὸ δὲ λιτὶ θεωρεῖται πλάστον δοτικὴν τοῦ αὐτοῦ τύπου. Ὁ τιαννος, Θῆρσιος καὶ Ἀμεῖς θεωροῦσι ἐνικὴν αἰτιατικὴν διὰ τὸ α 130, ἐνθα „καλὸν καὶ δαδάλειον“ ἀποδοτέον εἰς „νον“ καὶ ὄχι εἰς τὸ „λιτα“. Διὰ τὸ Οὐδύριος ἐστὶ μετὰ τὸ „πετάσαι“ τῶς καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδίδει πλὴν τ. φίου. Ὁ δὲ Ἀμεῖς ἀποδίδει μὲν τὸ „θρόνον“, θεωρεῖ ὅμως τὸ „λιτα“ καὶ ἀραιρεῖ πᾶσαν μεταξὺ στίλιν, ὡς ὀρφίος. Φυσικώτερον εἶνε νά δεχθῇ τοῦ Πασσάου καὶ τῶν νεωτέρων ἀρ. ὀνομαστικὴν λιτὴ ἢ λὶ ὡς οὐδέτερον τὸ 2 λίσ=λετός, λίσσός).

ΛΙΣΣΟΜΑΙ (καὶ ΛΙΤΟΜΑΙ μόνον 18, 48) ποι., ἀποθ., παρ.τ. ἐλίσσω καὶ ἐπικ. ἐλλισσόμεν Z 45 καὶ λίσσω Ι 59 καὶ θαμστ. λισσάσκετο Ι 451, ὁ σάμην, ἐπικ. ἐλλισάμην λ 35, ν 2 λίσαι Α 394, ὑποτ. β'. ἐνικ. λίση κ β'. ἐλιτόμην, ὅθεν εὐκτ. λιτοίμην ἢ ἐλιτόσθαι Π 47, δέομαι, „παρὰ κταύω, ἀπολεῖ. Χ 91, 6 68 κ. α., κ προσώπου, Ὁμ. πλχ., καὶ μετὰ δοτ. σιν τοῦ μέσου, δι' οὗ „ἐπέεσαι, εὐχλῆσι λιτῆσι τε“ ζ 144, κ 526, λ 38 ἔκφρασις θερμῆς δεήσεως καὶ ἱκεσίας τὸ „γούνων λαβὼν ἢ ἐλών“ Z 45 ἢ ὁ εἰρκισμός· ὑπὲρ τοκίων, ὑπὲρ γούνων· διὰ τὴν ψυχὴν σου, διὰ τὴν γονέων σου κτλ., Ο 660, Χ 338, π ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ μόνης γεν. „Ζηνός στος“ ἐν ὀνόματι, „δι' ἀγάπην“ τ τῆς Θέμ. 6 68, „γούνων“ Ι 451, Ἡ γενική, εἴτε ἀπρόθετος εἴτε ἐμπρ. μαίνει κυρίως τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγ· ἐπιλαμβάνεται τις κατὰ τὴν ἱκεσίαν, νεται ἐξ ἐκείνων τῶν χωρίων, ἐνθα πλείονα ἐνάργειαν ἢ μετοχὴ „λαβὼν“ ἔπειτα δὲ κατὰ τὴν τροπικὴν χρῆσιν ἢ τοικυτὴ εἰκὼν, παραμένουσιν ὅμοιαι καὶ ἡ σύνταξις, ὡς καὶ ἐν τῇ καθορ. ὁμοίᾳ τινός πράξεως λέγομεν „πιάνειά μου“=δύναμις κατὰ τῶν παιδῶν). Τὸ ἀντικείμενον τῆς ἱκεσίας α.) κατ' ἀπαρφ. „οὐ σε λίσσομαι μέν-

79 κ. α., I 514, θ 30· ἐνίοτε δὲ καὶ ὡς· γ 49, 327, θ 344· δ'.) «οἱ πρὸς λίσσασθαι» νὰ παρακαλέσῃ δι' (νὰ ἐκστῇ) ἐαυτὸν θάνατον, Π 47· ἔτι δὲ μετ' ἀργατοῦ, «ταῦτα οὐχ ὑμέας ἔτι λίσσασθαι οὐχ ὑμῶν δέουσαι, περὶ τούτων παρακαλῶ, δ 210, πρὸλ. θ 347, ρ 438. ἢ, ὅν, λείος, ὁμαλός, «γλίσσασθαι ἐν τῇ φρ. «λίσσῃ πέτρα» "Ὀδ. γ 12, πρὸλ. δ 13. ἢ, «σκαλίζω» «φοτὸν» ω 227.

α, τό, «σκαλίστηρι», ἢ κατὰ τὸν ὅσον σσιόσηρμενον ἢ εὐστρον, δι' οὗ καὶ τοῦ ἐδάφους αἱ ἀκαθαρσίαι, γ 450· δ 3 λίσ.

αἰα [υ...], ἱκετεύω, δέομαι, «πα- ἀπολελ. η 445 καὶ μετ' αἰτ. I 581, α. «γούνων» κ 481, «γούνων ἀψα- νεύουσιν» θερμῶς, γονυκλιτῶς θά πα- μιν, προσπέσωμεν, Ω 357 (ἴδ. λίσσο- μετ' ἀπαρφ. Ψ 496. (Τὸ λ μετὰ τὴν ἡλικιάζεται, ὅσον· ἑλλιστάνευσ). 'Εκ τοῦ λ, ἢ (λίττοιαι), δέησις; ἱκεσία, πα- ἢ «λιτῆσι λίσσομαι» λ 34 f. Προσω- ναί, αἱ Λίται εἶνε ἐν τῇ μυθολογίᾳ τοῦ Διὸς καὶ ἀδελφαὶ τῆς Ἀττῆς, πα- ραι τὰς αἰσχυνητῆς καὶ πλήρεις μετα- καλλήσεις τὰς μετὰ τινα διαπραχθεῖσαν ἐπινοημένας. 'Ο ποιητὴς περιγράφει παρθένας χλωὰς, ρυτιδωμένας (ῥυσάς) δὶλῶπας, αἵτινες ἀκολουθοῦσαι κατόπιν ἀρχούσης Ἀττῆς, θεραπεύουσιν αὐτῆς τὰς καὶ βλάβας, I 502 ἐξ., πρὸλ. ΑΤΗ. δ 3 λίσ.

αι, ἴδ. λίσσομαι.
αἱ τοῦ λός, ἴδ. λοῖα.
α (πῶ. ἐκ τοῦ λέπω), τὸ κάτω μέρος· τὸ μαλακόν, Ξ 182 f., Γμ. β. 8. (||. ἢ. ἔχει τὴν λ. «λουδί, λουδίδι καὶ ἄλλ' ἐπὶ τὴν χλωρῶν ὀσπρίων τῶν μετὰ ἀρπίου).
α (λέγω) «λόγος, πληθ. λόγια», Ο δ, Γ. Ἑρκ. 347, Βατρ. 144· παρὰ- γοι, Βατρ. 8. Παρ' Ὁμ. μόνον ἐνθα ἢ, λόγῃ, τὸ δόρυ, Βατρ. 429. (||. ὅμ. σώζεται μόνον τὸ παράγωγον ῥ. «ὁ ἔ. λογγεύω εἰς τροπικὴν σημ. Γ. 212).

αἰται, ΛΟΞΕΣΛΕΜΕΝΟΣ, ἴδ. λοῖα.
α, τό, ἀρχαία ἐπικ. λ. ἀντὶ τοῦ λου- εὐρίσκεται ἐν τῇ Γ. Δήμ. 50) (λοῖω), ἢ λούσιμον», συνήθ. πληθ. Ψ 44, ἢ τρά· ὅχι τὰ μεταλλικά, ἀλλὰ τὸ θερ- μόν, θερμὸν ὕδωρ πρὸς λούσιν, Ξ 6, Χ 451, «λοστρά ἐξικεαντο» τὰ ἐν τῇ ἔργον καὶ τώρα «τὰ λουτρά τῆς θα-

λάσσης», Σ 489, ε 275, τσ. κμμορος 4). 'Εκ τούτου

ΛΟΕΤΡΟΧΟΣ, ὄν, ἀργ. ἐπ. ἀντὶ τοῦ λουτρο- χύος, (λ. χέω) ὁ χέων λουτρόν, τουτέστιν ὕδωρ πρὸς λούσιν, «τρίπους· λουτρικόν τι σκεῦος, ἐν ᾧ ἐθερμαίνεται καὶ ὅθεν ἐγύνετο τὸ ὕδωρ, λουτρι- κὸς λέβης, Σ 346, θ 435.—'Ως οὐσίας. «λοε- τροχός» ἢ τὸ λουτρόν παρασκευάζουσα θερα- πεινὴς, οἶονεἰ «λουτράρισα», υ 297. (Τοῦ ο κατὰ τι παλαιὸν σχόλιον «ὥς τινὶ πρὸς τὰ λουτρά ἀποδεδειγμένη (=δωρισμένη) γυναῖκί». 'Αλλ' οἱ νεώτεροι ἐρμηνεύονται, ἀκολουθοῦντες ἄλ- λο τι παλαιὸν σχόλιον «τῷ τὰ λουτρά παρέχοντι ἢ παρασκευάζοντι» ὑπολαμβάνοντι τὸν λοετρο- χόον γένουσι ἀπ. «λουτράριν», ἢ μάλλον εὐ- τελεῖ τινα ὑπηρετήν γύνοντα τὸ λουτρόν. Εἶνε μὲν ἀληθές· ὅτι τὰ κατὰ τὸ λουτρόν παρασκευά- ζουσι παρ' Ὁμ. αἱ γυναῖκες· ἀλλ' ὥς· ἢ εὐτελεῖς ὑπηρεσία τοῦ μεταφέρειν καὶ χέειν τὸ θερμὸν ὕδωρ εἰς τὴν ἀσάμινον, ἦτο ἔργον τινὸς τῶν φαύλων δμῶν, τοῦ λουτροχόου. Τὸ ἀμέσως ἐπόμενον «ἢ τῶν ἄλλων δμῶν, οἱ κτε· οὐτε ἀναγκάζει, ἀλλ' οὕτε ἀντιμάχεται εἰς τὴν τοιαύ- την ἐρμηνείαν τοῦ «λοετροχόου»).

ΛΟΕΑ, ἴδ. λοῖα.
ΛΟΙΒΗ, ἢ (λείβω), κυρ. τὸ στάλαγμα, ἢ κατὰ μικρὸν ἐκχυσίς, μόνον ἐπὶ θρησκευτικῆς τελετῆς, χοή, σπονδή, Λατ. libatio, συνήθ. δι' οἴνου γινόμενη, (πρὸλ. σπονδή), συνάπτεται μετὰ τῆς «κνίσης» σπονδῇ καὶ θυσίᾳ, Δ 49, I 500, Ω 70· ἀλλὰ καὶ ἄνευ τῆς κνίσης, ι 349.

ΛΟΙΓΙΟΣ, ὄν, ποι. ὀλέθριος, καταστρεπτι- κός, «ἔργα» *Γλ. Α 518. Τὸ οὐδ. ὡς οὐσιαστ. «οὗοι λοίγι' ἔσσεσθαι» φοβεῖσθαι ὅτι θά ᾔνηε ὀλέ- θριον (πράγμα) Φ 533, Ψ 340. 'Εκ τοῦ

ΛΟΙΓΟΣ, ὁ (συγγ. τῷ λυγρός), δλεθρός, κα- ταστροφῇ, θάνατος, εἴτε ἐκ νόσου εἴτε ἐν πο- λέμῳ, *Γλ. Α 67, Ε 603, I 495, Ω 489, κα- ταστροφῇ τῶν νηῶν, Π 80.

ΛΟΙΜΟΣ, ὁ (συγγ. τῷ λῶμη), νόσος ἐπιδη- μική, λοιμική, πανώλης, «πανούκλα» *Γλ. Α 61, 97.

ΛΟΙΣΘΗΙΟΣ, ὄν, εἰς τὸν τελευταῖον, ἔσχατον ἀνήκων, μόνον ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων, «λοισθηῖον ἀε- θλον» τὸ τοῦ τελευταίου (τὸ τελευταῖον) βραβεῖον, *Γλ. Ψ 785, καὶ ὡς οὐσιαστ. «τὰ λοισθηία» τὸ τελευταῖον βραβεῖον (κατὰ τὸ πρω- τεῖα, δευτερεῖα) Ψ 754. 'Εκ τοῦ

ΛΟΙΣΘΟΣ, ὄν, ποι. (λοιπός), τελευταῖος, ἔ- σχατος, ὑστατος, Ψ 536 f. (||. Θεωρεῖται ὡς ὑπερθετικὸν τοῦ λοιπός· ἀντὶ τοῦ λοιπίστος· κατὰ συγκοπὴν καὶ πνεύματος μεταβολῆν).

ΛΟΚΡΟΙ, οἱ, κάτοικοι τῆς ἐν Ἑλλάδι Λοκρί-δος, διαιρούμενοι εἰς εὐω φυλάς, τοὺς Ὀπου-τίους ἢ Ἐπικνημιδίους, τοὺς ἐπὶ τοῦ ὄρου· Κνη-μίδος, καὶ τοὺς Ὀζόλας, τοὺς παρὰ τὸν Κοριν-θιακὸν κόλπον. Τοῦς πρώτους μόνον μνημονεύει ὁ Ὁμ. Β 527, Ν 686, 712. (||. Ἀκριβέστερα καὶ

σοφώτατα περὶ αὐτῶν ἐπραγματεύθη ὁ ἡμέτερος
κύριος Ἰ. Ν. Οικονομίδης ἐν τῇ Ἐποικίᾳ Λοκρῶν
γράμματα, ἐν Ἀθῆναις 1869, σελ. 39 καὶ ἐφεξ.).

ΛΟΞΟΒΑΤΗΣ [..ν.], οἱ, ὁ, λοξῶ; βαίνων ἢ
βαδίζων, ἐπιθ. τοῦ καρκίνου, Βατρ. 297.

Λοφός, ὁ (λέπω), φλοιός, „φλοῦδα, τσέ-
φλι“, = λ. κρομμύσιο = „κρομμυδότσεφλο“ =
233 † (||. και ἐν τῇ κοθομῇ. πολλάκι παρα-
λαμβάνοντες εἰς τὰ παρομοιώσεις λεπτοῦ ὑψώ-
ματος).

* ΛΟΤΤΡΟΝ, ΤΟ, ἢ ΔΕ. ΛΟΕΤΡΟΝ.

λοῖον, ἐπ. λοῖον, ἐξ οὗ α. ἐν. τοῦ παρ.τ.
 λῶσον, ὁ 252 κ. α., ἀορ. α. ἐνεργ. ἀπαρρ. καὶ
 μετ. λῶσσαι, λῶσσαις, καὶ μέσ. ἀορ. λῶσσομαι, λῶ-
 σσομαι, λῶσσομαι, ἐκ δὲ τοῦ
 ἑτέρου ἐπ. τύπου λῶσθαι, παρ.τ. ἐλῶσον, ὁ
 Δῆμ. 290, καὶ ἐκ τοῦ θεματικωτέρου τύπου
 λῶσθαι, παρ.τ. λῶς, κ 361, καὶ γ. πλ. λῶον, ὁ
 Ἀπ. 120. Ἐτι δὲ μεταχειρίζεται ὁ Ὀμ. καὶ
 τοῦ συνήθους τύπου: μέλ. λούω, ἀορ. ἔλουσα
 καὶ ἀναύητος λούσα. Μέσ. λούεσθαι, ἀορ. ἐλου-
 σάμην καὶ ἀναύητος λουσάμην παρακ. παθ. λέ-
 λουμαι, μετ. λελουμένος, Ε 6, ἐτι δὲ καὶ τὸν
 συνηρημένον ἢ κατ' ἄλλου: συγκεκομμένον τύ-
 πον: λουῖσθαι (= λούεσθαι) ζ 216.—Σημ. λούω,
 „λούζω“, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ ἀνθρώπων, Ε
 905, γ 464 κ. α. λούω τὸν νεκρὸν, Σ 350, Ω
 587 κ. α. „λ. τινὰ ποταμοῦ ῥοῇσι“ εἰς τὰ
 ρεύματα τοῦ ποταμοῦ, Π 669, 679 «ἐν ποτα-
 μῷ» η 296 κ. α., ἐπὶ τῆς χαίτης τῶν ἵππων, Ψ
 282.—Μέσ. λούομαι, „λούζομαι“ Ὀμ. πλχ.
 «ἐν ποταμῷ» ζ 210 καὶ μόνον μετὰ γεν. «πο-
 ταμοῖο» (ἴτις κατὰ τὸν Κρύγερον εἶνε διακριτι-
 κῆ, τοῦ ὅλου δηλ. σημαντικῆ), μὲ ὕδωρ τοῦ πο-
 ταμοῦ, ἐκ τοῦ ποταμοῦ, Ζ 508, Ο 265, Φ 560.
 Ὡσαύτως (ὁ Σείριος) «λελουμένος Ὀκεανοῖο»
 λουσάμενος: ἐκ τοῦ Ὀκεανοῦ, ἀφ' οὗ λουεθῇ ἐν
 τῷ Ὀκ., τούτῃς κατὰ τὰ: ἐπιτολῆς του, Ε 6.
 (Ἐκ τῆς ρίζ. λτ-, ἐξ ἧς λῦμα, λύθρον, συγγεν.
 πρὸς τὸ Δατ. luo, lavo).

λοσιύ, ἢ, λοφιζ, ἢ χαίτη (ἡ ὀρθία καὶ καθ' ὅλον τὸ μήκος, τῶν γῶτων διήκουσα) τοῦ κάπρου, τ 446 f. Ἐκ τοῦ

λόφος, ὁ. 1) πρᾶχλος, αὐχὴν ὑποζυγίων, Ψ 508, ἡ ἀνθρώπων, Κ 573. 2) τῆς περικεφαλᾶς; ὁ λόφος, „κορὲλιον“ (κατὰ τὸν Κοραῖν Ἀτάκτ. Τόμ. Β' σ 203) ἡ „σιργασταί“ ἡ γενικώτερον „φοῦντα“, ἴτι: συνήθως ἦτο ἱπποური, ἀλόγου οὐρά, Ζ 469, Π 138 ἡ καὶ ἐκ χρωματισμῶν τρυφῶν συνέειτο, Ο 537, χ 124 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ. ἔχει ταύτην τὴν σημ.)· ὁ δὲ λόφος τῆς Ἡρασιτοτεύκτου περικεφαλᾶς; τοῦ Ἀχιλλεύου; ἦτο χρυσεῖα, Σ 612, πρβλ. Τ 382 ἐβ. 3) λόφος, ὑψωμα, „ψήλωμα“, λ 596, π 471, Υ' Ἀπ. 520. (Ταύτην τὴν σημ. ζὲν ἔχει ἐν Ἠλ. Ἑτυμολ. ἀμφιβ.).

ἀρχάν (λόγος), ἄρσ ἀπαρρ. λογιῆσαι, μέσ.
μῆλ. λογιῆσθαι, μέσ. ἄρσ. ἂ. μετ. λογιῆσθαι-

νοσ. 4) Ἑνεργ. α.) ἀπολελ. ἐνεδρεῖ
περῶ“, σταίνω ἐνέδραν, „καρτέρι“ Σ
εἶμαι ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, εἶμαι εἰς τό καρτε
ψ 53· γ.) μετ’ αἰτ. ἐνεδρεῦω, „κα
τινά, ν 425, ε 181, ο 28, π 369. 2
ἐνεργ. ἐνεδρεῦω, ἵσταμαι, μένω ἐν
δ 388, 463, 670, ν 268, μετ’ αἰτ.
τινά, μόνον δ 670.

* ΔΟΞΕΪΝ (δόξος), τίκτω, ἡ γένεσις.
'Ερμ. 230.

ΔΟΞΗΗ, ἡ (λόχος), σύμφυτος τόπος,
κνόν, „λόγγος“, τ 439 †.

ΛΟΧΟΝΔΕ, ἐπικ. ἐπὶ ῥ. εἰς ἐνέδραν,
τέρον, Α 227, § 217. Ἐκ τοῦ

ΛΟΧΟΣ. ὁ (ΛΕΧ-, λέγω I). 4) ἐνέδρ-
 τέρη· καὶ ἄ.) τόπος, ἐνθα ἐνεδρεύει π.
 Δ 379, περὶ τοῦ θουρελοῦ ἵππου· καὶ
 κνός· λόχος· θ 277, θ 515, λ 525· θ
 441, «λόχος γέροντος» ὁ τρόπος τοῦ
 σαι τὸν γέροντα, θ 395· γ.) ἐνέδρ-
 τέρη, ἐπὶ τῶν ἀνθρώπων τῶν ἀπατελ-
 τῶν, «λόχον εἶσαι» σταλῖνω, Δ 392,
 531, «λόχον ἀνδρῶν εἰσίζομαι» πη-
 καθίσω) εἰς τὴν καρτέρι τῶν ἀνδρῶν, Ν
 λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν» θ 522.—Οἶος

2) πᾶν ὠπλισμένον πλῆθος, τάξις πολεμιστῶν, ο 49.

*ΛΙΓΕ, ὁ, γεν. -ΓΚΟΣ, ἡ λύγα
σαρκοβορόν, φημιζόμενον διὰ τὴν ὁ-
ν. 1μ. 48, 24. (|| Πιθανῶς ἐκ τοῦ
Γερμ. Luchs).

Λύγος, ἢ, δένδρον ὅμοιον μετὰ τὴν
λίαν εὐκάμπτους κλάδους, „λυγαρε-
δὲ „λύγοι“ λέγονται καὶ οἱ κλάδοι τῆς
ρεᾶς „βέργαι“, (II. παρὰ τοῖς νῦν
„λυγόναις“ ἐνικ. ἢ λυγόνα), χρήσι-
μὸν τῶν σχοινίων, ι 427, κ 106, 1
13. Τὸ τῆς Α 405 «οἱδὶς μόσχοις τῶν
νῆς μὲν ἔρμηνευσιν μετὰ τοῦ Σχο-
ῖν Απολλων. «νέαι· καὶ ἀπαλαῖς λύγοις
θάνοντες· τὸ μόσχος ἐπιθετὸν τινὲς
«μόσχοις» θεωροῦσιν οὐσιαστ., τὸ δὲ
εἰδικώτερον προσδιορισμὸν· μετὰ κλά-
ρεᾶς, τρόπον τινὰ „μετὰ κλαδίᾳ λυγόνῃ
δὲ ὑπολαμβάνουσι τὸ «λύγος» ἐπιθε-
γιστος, ὅπερ ἔπειτα εἰς οὐσιαστικὸν
ἐστήμηναι πάντα κλάδον νεόπλαστον κα-
λοῦσι τὸν κλάδον τῆς λυγαρεᾶς, ὡς τὴν
γῆν εὐλόγηστον. Οἱ ἀρχαῖοι ἔρμηνευ-
σιν συμφώνως ἀποδέχονται παρ' Ὀμ. τὴν
κῆν καὶ εἰδικὴν σημασίαν τῆς λέξεως

ΔΥΤΡΟΣ, ἢ, ὄΝ, ποι., λυπηρός,
 ζολίος, ἐλεεινός, δυστυχής: α)
 πίνακ καταράσεων • ὄλεθρος: Κ 17
 Ε 153 κ. α., • νόσος: α 327, γ 132.
 • λυγρά • ὄλιγα πράγματα, ἐλεεινότη-
 • θυσία, Ω 531, Ε 226, • λυγρά π

δ 35, καὶ μετὰ τοῦ ἐμπροθέτου προσδιο-
 ρισμοῦ ἢ ὑπὲρ ὀχλῶν, ὑπὸ ζυγοῦ, ὑπὸ ζυ-
 γου. ἐξεύγω ἢ ἐξάγω ἀπὸ κάτωθεν τοῦ
 ὕψους ἔρχομαι. Ε 369, Θ 504, 513, δ
 211 κ. α., «ὕπ' ἀπῆνης» η 5. γ') λύω,
 λῶω, ἐλευθερῶ, ἀπαλλάττω, «γλυ-
 τῶ» (δὲ ἐκλυτρώνω), τινὰ δεσπώτην ὄντα,
 μ 53, 165, «ἐκ δεσποῦ» θ 360 μετὰ φ.
 κακότητος. ε 397, π 361, λυτρώ, ἀντὶ
 τῶν ἀπολύω, «τινὰ ἀποκύνω». Α 29, κ
 α., καὶ μετὰ δοτ. γαρτιστικῆς, «τινὰ τι-
 θῶν τινός», Α 29, Ω 65, κ 298, «έντεα»
 α τὰ ἐκλυτρωμένα ἀποδίδω, Ρ 126. 2)
 ὡς γωρίζω (ἀ.) κυρ. «ῥαφαὶ λέλονται
 ὡς γωρίζω», ἐκλυωσαν, γ 186, ὡς
 «ἀπάρτα λέλονται». Β 135. δ') τροπ.
 ὡς διαλύω, Α 305, δ 257 κ. α., παθητ.
 ὡς ἀγών. Ω 1, «νείκεα» λύω τὰς δι-
 αφωνίας. Ε 205, 304, η 74. Ἰδιῶς γ') παρα-
 γοῖα, γούνατα «παραλύω τινός, τὰ μέλη,
 ὡς φανεύει αὐτόν, Π 400, Δ 469, Ε
 Ν 335 κ. α. ὡς αὐτῶς, καὶ «λύω μένος»
 τινός ἢ τινί, Ρ 29, Π 332. Παθ. «λύω-
 νται, λύθη ψυχῇ, μένος» Η 16, σ 238,
 Θ 123, 315, «ἔγχοι λύε γούτα» Ρ 523,
 καὶ λύεσθαι μένος, ὡς γ 430. Ι) «πα-
 ρα» ἀδυνατέζω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ παύω,
 ὡς ἢ καμῶν, ὅσον «καμῶν γούτα λέλονται»
 δ 85, καὶ ἀνεῖ τοῦ «καμῶν» θ 233, σ
 114 κ. α., ὅσον «σὴ βίη λέλονται» Θ 103,
 ὡς ὅσον «λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ»
 δ 703 κ. α., ἢ καὶ ἐκπλήρωσις ὑπερ-
 γαρξί, σ 212, ψ 205, 245, ἢ ὑπὸ τοῦ
 ὡς ὡς οἱ ἄψα πάντα» δ 791, σ 189.
 ἐνεργ. «μνηστῆρές μοι καμῶν γούνατα»
 ε 108. δ') καταστρέφω «λύω κά-
 τ' ἄρ' ἐμένα πόλιν» Β 118, Π 100, ν 388.
 καταστρέφω, κατευνάζω, καταπαύω,
 ὡς «λύει μελεδωμάτα θυμοῦ» Ψ 62, ν
 313. Β') Μεσ. 1) λύομαι, ἀπολύο-
 ῦμαι ἀρνεῖται. ι 463. 2) λύω, γωρίζω
 ἑαυτοῦ ἢ ἀπ' ἑαυτοῦ, «λύαντα» Ε 214,
 ὡς τοῦς ἵππους μου, Ψ 7, 41, «τεύχε-
 ρων» ἐκλύεον (ἀφῆλουν αὐτοὺς τὰ ὅπλα
 ὡς ὡν) χάριν ἑαυτῶν, Ρ 318. 3)
 γωρίζω, λυτρώ, δι' ἑαυτὸν ἢ τινά τῶν
 ὅ. «θυγατέρα» Α 13, Κ 378 κ. α. ἐν
 πελευθερῶ, «γλυτῶν» τινά τῶν ἐ-
 κ 281, 385. (Τὸ ὡς εἶνε βραχύ, πρὸ δὲ
 μακρόν. Μόνον δὲ ἐν η 74 καὶ Ψ 513
 ὡς τοῦ ἐνεστώτος, ὡς παρατατικῶς διὰ τὴν
 ἀκρόν, ὡς αὐτῶς καὶ τοῦ λύτο ἐν ἀρχῇ
 Ω 1, ὅπερ διὰ τοῦτο ὁ Σπιδζνερ; καὶ
 αὐτὸν τονίζουσι ἄλλοι).

μετ' αὐτ. περιουδρίζω, ἀτιμάζω, προσδύ-
 λω, «τινὰ λῶδην» Ψ 613. (Ι. Ἐκ τούτου πα-
 ράγει ὁ Κορ. Ἀττ. Β', σελ. 245 τὸ «λαδῶν»
 = πληγῶν).

ΛΩΒΕΪΝ, κυρίως = τῇ προηγούμενῃ, ἀλλὰ πε-
 τριώτερον, ἡπιώτερον, σκέπτω, περιπαίζω,
 τινά, Ὅδ. ψ 16, 26. Ἐκ τοῦ

ΛΩΒΗ, ἢ. ἀ.) ὕδρις εἴτε διὰ λόγων εἴτε δι'
 ἔργων γινόμενη, ἀτιμία, ὄνειδος, προσδο-
 λή, ἐμπαιγμός, περιγέλως, ἐξουθύνσεις,
 «λῶδης ἴσχεσθαι» ἀπέχω | ἀπέχομαι | τῆς ὕ-
 βρεως, σ 347, «λῶδην τίσαι, ἀποδοῦναι» τιμω-
 ροῦμαι ἕνεκα [διδῶμι δίκην] τῆς ὕβρεως, Α 112,
 Ι 387. Τὸ δὲ «τίσασθαι λῶδην» λαμβάνω ἐκδι-
 κησιν διὰ τὴν ὕδριν [δίκην λαμβάνω τῆς ὕβρεως],
 Τ 208, ν 169. «σοὶ λῶδη, αἶ κε» ὄνειδος, ἀ-
 τιμία, προσβολὴ εἰδικῇ σου, ἐάν κλ., Σ 180,
 πρόβ. Η 97. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «αἵσχος»
 ἐντροπή, Ν 622, σ 225. δ') συγκεκριμένως,
 τὸ ὑποκείμενον τῆς ὕβρεως, ἀτιμία: κλ., ὡς ἐν
 τῇ καθομιλῶν, «περίγελος, ἔλεξι τοῦ χά-
 σμου», «λῶδην ἔμμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων» Γ
 42. (Τὰ τῆς καθομιλῶν, «λῶδα» = λέπρα, καὶ
 «λωδός» καὶ «λωδισμένος» = λέπρος, ἀμφί-
 βολον ἂν διέσωσαν τὴν κυριώτερον σημασίαν ἢ
 μετέπειτα μόνον εἰς τὴν τῆς νόσου σημασίαν).

ΛΩΒΗΤΗΡ, ἦρος, ὁ, ποι. (λωδῶμαι), 1) ὕ-
 βριστης, κακογλωσσος, Β 275, Α 385. 2)
 αἰσχρός, ἀτιμος, Ὅδ. Ω 239.

ΛΩΒΗΤΗΣ, ἢ, ὅν, ποι. (λωδῶμαι), ἐξουθι-
 σμένος, ἡττησμένος, «λωδητόν τινα τίθη-
 μι» περιουδρίζω τινά, Ω 531 τ.

ΛΩΪΝ, ὅν, γεν. ὀνοστ, ἀνώταλον συγκριτικόν
 τοῦ ΛΩΓΟΤ, καλλίτερος, μόνον ἐν τῇ οὐδέτ.
 «χρή σε δόμεναι λῶιον ἢ περ ἄλλοι» πρέπει
 νὰ ὡσηρ καλλίτερα; ὅς ἐ. περισσώτερον παρὰ τοῦς
 ἄλλους, ρ 417, «πολὺ λῶιον ἐστὶ» Α 229, πρόβ.
 Ζ 339, σ 169, «γνωσόμεθ' ἀλλήλων ὅς λῶιον»
 ὅς γνωρισθῶμεν ἀκόμη καλλίτερα, ψ 109. —
 Ἐκ τούτου σχηματίζεται ἕτερον ἐπικόν συγκρι-
 τικόν λῶιτερος, ἢ, ὅν (ἢ ὡς ἐν τῇ καθομιλῶν-
 μένῃ τὸ «χειρότερος καὶ καλλίτερος» ἐκ
 τοῦ χειρῶν καὶ καλλῶν), ἐν τῇ οὐδέτέρῃ
 συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἄμεινον» α 376, δ 141.
 (Ἐτυμολογεῖται κατὰ μὲν τὸν Βούττιανον ἐκ
 τινος ἀχρήστου θετικοῦ λῶις, κατ' ἄλλους, δὲ ἐκ
 τοῦ ΛΑ-, λῶ = ὀλέω, ἐπίλυσις κατὰ δὲ τὸν Κούρ-
 τιον ἐκ τοῦ ΛΑΓ-, ἀπολύω).

ΛΩΪΝ, ἢ, ποι. (λῶπω), περιεδόλαιον, ἡμά-
 τιον, ἔνδυμα, ἰδίῳ: δὲ μάλλινον, ν 224 τ. (Ι.
 Ἐντεῦθεν τὸ λωποδύτης, ὁ εἰσῴων εἰς ξένα
 ἡμάτια καὶ κλέπτων αὐτά).

ΛΩΤΡΙΕΙΣ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, ποι. (λωτρίεις), πλήρης ἢ
 κατάφυτος λωτῶ. λωτόφυτος (τὸ τὴν ἐπ
 λ. 1), «πεδία λωτοῦντα» (συνήρ. ἀντὶ τοῦ λω-
 τόντα, ὅπως ἐγράψα καὶ ἠρμήνευσεν ὁ Βέκκ.
 κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον) πρῶτον δὲ ἐγράφεται
 λωτεῦντα, ὅπερ ἐλέωρετο ἦτοι Ἰωνικῶς συνήρ-

ρημένη μετοχή τοῦ λωτέω = εἶμαι λωτός κατάφυτος, ἢ συνηρημένη αιτιατική τοῦ λωτόεις), M 283 f. (Ὁ δὲ Γοῖβελο; θεωρεῖ τὸ «λωτοῦντα» μετοχὴν ἀγρήστου τινὸς ῥήματος λωτέω = φῶω, παράγω λωτόν, τὸ μὲν διότι ἀσυνήθης εἶνε παρ' Ὁμ. ἢ εἰς οὐς συναίρεσις τῶν εἰς ὅσις· τὸ δὲ διότι ταῦτα τὰ εἰς ὅσις, προηγουμένης μακρᾶς συλλαβῆς, λήγουσιν εἰς ὧσις).

Λωτός, ὁ. 1) εἶδος τριφυλλίου, τριφυλλιοειδὲς τι χόρτον, „χορτάρι“ φυόμενον ἐν τοῖς καθύρτοις πεδίοις τῆς Ἑλλάδος καὶ Τροίας. Κατὰ τὸν Οὐδῶσιον εἶνε τὸ ἐν τῇ βοτανικῇ λεγόμενον *Trifolium melilotis* ἢ *lotus corniculatus* τοῦ Λινν., B 776, E 348, Φ 354, δ 603. 2) ὁ λωτός, τὸ δένδρον καὶ ὁ καρπὸς αὐτοῦ, ι 93 ἐξ. 97, 102. Ἐκ τοῦ γλυκίος καρποῦ τοῦ δένδρου τούτου τοῦ φυόμενου κατὰ τὴν Λιδυκὴν παραλίαν ἔξων τρεφόμενοι κατὰ τὸν Ὁμ. ι 84 οἱ λεγόμενοι διὰ τοῦτο Λωτοφάγοι. Τὸν λωτὸν τοῦτον, τὸν Κυρηναϊκόν, ὅστις εἶνε διάφορος τοῦ Αἰγυπτιακοῦ (Ἡρόδ. 2, 96), περιγράφων ὁ Ἡρόδ. 4, 177, λέγει ὅτι ὁ καρπὸς αὐτοῦ ἔχει μέγεθος μὲν ὅσον ὁ τοῦ σχίνου γλυκύτητα δὲ ὁμοίαν μὲ τὸν καρπὸν τοῦ φοίνικος. Εἶνε δὲ κατὰ τὸν Σπρέγγελον ὁ *rhannus lotus* τοῦ Λινν. ἢ *Zizyphus lotus* τοῦ Willden. Φύεται δὲ ἕξ σήμερον

ἐτι ἐν Τύνιδι ἔξ Τριπόλει, ἔξ χρησιμεύει δὲ τῶν ἀνθρώπων, καλούμενος κατὰ τινας μὲν Ἰν (,,ξύζυφα“ ὁ καρπὸς καὶ „ξυζυφία“ τὸ ὄρον) κατ' ἄλλους δὲ *sida*. Ἐκ δὲ τῆς παραλ. 12, 2 περιγραφῆς φαίνεται ὅτι δὲν ἦτο φῶρος τῆς ξυζυφίας. Ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Ὁμ. ὄνομα αὐτόν «ἀνθινον εἶδαρ» οὐδαμῶς ἔπεται ὅτι ὁ λωτός ἦτο χόρτον, ὥς τινες οὐκ ὀρθῶς εἰκάζουσιν.

Λωτοφάγοι [..], οἱ (τῶ. λωτός 2), ἔθνος ἐνικόν καὶ φιλόενον, πρὸς οὗς ἦλθεν ὁ Ὁδῶς ἐκ Κυθήρων ἀποπλεύσας μετὰ δεκάτημερον τῶν ι 84 ἐξ. Ἀναντιδρήτως πρέπει νὰ ζητηθῇ τῆς Λιδυκῆς παραλίας, καὶ κατὰ τὸν Φούκα περὶ τὴν μικρὰν Σύρτιν. Κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδ. 4, 177, κατέφκουν ἐπὶ τινος προεχούσης τῆς παραλίας ταύτης οὐ μακρὰν τῶν Γυνῶν κατὰ δὲ τοῦς πλείστους τῶν ἀρχαίων ἐπὶ τῆς σου Μήνιγγοι (ταυνὺν Ζετρί).

Λωφάω (λόφο:), κυρ. ἐπὶ τοῦ ὑποζυγίου ἀπὸ τοῦ ζυγοῦ λυομένου καὶ ἐλευθέρως περὶ τὸν τράχηλον καὶ τὴν κεφαλὴν ἀνοψῶν ἐπομ. λαμβάνω ἀναψυχὴν, ἡσυχάζω, „λουφάζω“, Φ 292 f., τῶ. ΚΑΤΑΛΟΓΟΙ. (ὁ τῇ καλομῖλ. τὸ „λουφάζω“ περιέπεσεν ἐν σπασίαν στέκομαι ἀκίνητος καὶ σιωπῶν, προφέρεται δὲ ἐν Κίεξ „λουπάζω“).

M

M

M, τὸ δωδέκατον γράμμα τοῦ Ἑλλήν. ἀλφαβήτου, ἐι.ομ. τὸ σημεῖον τῆς δωδεκάτης ῥαψφιδίας.

μ', 1) ἀντὶ τοῦ με. 2) σπαν. καὶ μόνον ἐπ' ἀντὶ τοῦ μοι, οἷον «εἴπ' ἄγε μ'» I 673, K 544, πρὸλ. Z 165, N 481, δ 367 κ. ἀ.

μά [υ], μόριον ὁλωτικόν, συντασσόμενον μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου ἢ πράγματος, εἰς τὸ ὅποιον ὁμνῶσι τι· α.) ἐν ἀρνητικαῖς προτάσεσιν, «οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα» ὅχι μὰ τὸν Ἀπ., A 86, «οὐ μὰ Ζῆνα» Ψ 43, υ 339· β.) μετὰ τοῦ «ναί», οἷον «ναί μὰ τὸδε σκήπτρον» A 324, Ὑ. Ἐρμ. 460.

*μάγειρος [..], ὁ (μάσσω), „μάγειρος“, Βατρ. 40.

Μάγνητες, οἱ (ἐνικ. Μάγνης, ητος) κάτοικοι τῆς Θεσσαλικῆς χερσονήσου Μαγνησίας, ἔθνος Πελαγονικόν, εἰς Μάγνητα τὸν οἶον τοῦ Αἰόλου ἀνάγον τὴν καταγωγὴν του, B 756.

*μάζα, ὀρθότ. Μᾶζα, ἡ (μάσσω), „ζύουη, ζυμαρί“ «χυρδαῖη μᾶζα» Ἐπιγ. 45, 6. τῶ. ΚΥΡΕΒΑΙΗ.

Μαίανδρος

Μαζός, ὁ. μαστός, „βυζί“ α.) τοῦ ἀνδρ. «βῆλε στήθος παρὰ μαζόν δεξιόν» Δ 480, κ. ἀ. «κατὰ στήθος παρὰ μαζόν» P 606, κ. ἀ. β.) τῆς γυναικὸς «μαζόν ἀνέστην, σχόν» (τῶ. τὰ ῥήματα) X 80, 83, «γυναικαὶ ἰσχυρὰ μαζόν» γυναικός· εὐήλασέ μαστόν (σχῆμα ὅλον καὶ μέρος) Ω 58. «πάς οἱ ἦν ἐπὶ μαστῶ, εἶχε παιδὶ ἐξ τοῦ βυζι» λ 448, πρὸλ. τ.

Μαῖα, ἡ, φιλικὴ προσήγορία πάσης ἡλικίας γυναικός, „μᾶνα, θειά, μαμμή“ Ὁδ. 6 349, 372, τ 46, κ. ἀ. Ὑ. Δημ. 11. Ὁ τύπος οὗτος ἐν τῇ καθομῖλ. δὲν ἐμφανίζεται ὅσον ἐροῖ γνωστὸν, εἰμὴ ἐν τῇ τῶν Μαγνητῶν Ῥωμάνων γλώσσῃ, „μάγια“=μάμη.

Μαῖα, ἡ, ποι. δὲ καὶ Μαίαις, ἄδος, ἡ, ἔξ. Ὑ. Ἐρμ. 57, 73 κ. ἀ., Ἀττ. Μαῖα, «θυγάτηρ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πληϊόνης, μήτηρ τοῦ Ἑρμ. ἐκ τοῦ Διός, Ὑ. Ἐρμ. 3 κ. πλχ.

Μαίανδρος, ὁ, ποταμὸς ῥέων διὰ τῆς ἰσθμίας καὶ Ἰωνίας, περιδύομαι διὰ τοῦς πόλιν αὐτοῦ ἐνγυλούς, ἐκβάλλων εἰς τὸ Ἰκάριον πελάγος παρὰ τὴν Μίλητον, σήμ. Μαίανδερ, Β.

ΜΑΙΜΑΛΙΣΜΟΣ, οτ. δ. υἱός τοῦ Μαϊμάλου, δ. ἀνδρός, Π 191.

ΜΑΛΑ (ΜΑ-) ποι., ἀόρ. ἀ. ἐπικ. μαίμασαι, ὁ ἔχει τοὺς ἐπεκτετατ. τύπους: μαίμωσι, μαίμωσα κ. τ. τ. ἀντὶ τοῦ μαίμωσι, μαίμωσα προθυμοῦμαι, σφόδρα ἐπιθυμῶ, φέμ. «μαίμωων ἔφεπ' ἔγχει» Ο 742, «μαί-
μωσι» συνεκινήθη ἡ καρδία του, Ε 670, «ἐγχευὶ μαίμωσα» ἡ ὀρμητικὸν δόρυ, Π, Ο 542, «μαίμωσιν ἔνερθε πόδες· καὶ ὑπερθεν» σπεύδουσι, προθυμοῦνται, Ν 75, «δοῦρατι χεῖρες μαίμωσιν» εἶνε ἀνήσυχοι εἰς μου περὶ τὸ δόρυ (ὑπὸ τῆς σφόδρας ἐπι-
τοῦ πολέμου) Ν 78. *Ιλ.

ΜΑΙΩΣ, ἄορς, ἡ, ποι., μαινομένη, μανιώ-
X 460 †, *Τ. Δῆμ. 387. *Ἐκ τοῦ
ΜΑΙΩΜΑΙ, ἀποθ. (ΜΑ-) μόνον ἐν τῇ ἐνεστ.
ἀραπ. μαίνομαι, εἶμαι μανιώδους, πα-
ρορμαι, «τρελλαινόμεναι, φρενιάζω» ἀ.)
ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὀρμητικῶς καὶ
πολεμικῶς, Ε 185, Ζ 104, λ 537
ἐπὶ τῆς μανιώδους σκληρότητος τοῦ Κῦ-
κλ. 350· κατὰ ποιητικὴν δὲ μεταφορὰν
ἐπὶ τῶν ὀρμητικῶς καὶ ἀπαύστως ἐν τῇ μάχῃ
ἐκείνων χειρῶν καὶ δοράτων, Π 75, 245, Θ
106 καὶ «πῦρ μαίνεται οὐρεσι» Ο 606· ἐν
τῇ δὲ ἐπὶ σφοδρῶν παθῶν καὶ ἰδίως ἐπὶ ὀργῇ
μαίνεται οὐκ ἀγαθῆσιν· Θ 360, «φρεσὶ
μαίνοι» Ω 114· Ε.) εἶμαι παράφρων,
παρῶν, ἐξίσταμαι τῶν φρενῶν, ἐπὶ
τοῦ, Ζ 132, καὶ ἐπὶ μεθυόντων, σ 406,

ΜΑΙΩΜΑΙ, μέλ. μάσσομαι, ἐπ. μάσσομαι, ἀποθ.
«ζητῶ, γυρεύω», ἐξετάζω, *'Οδ. ζ
Τ. Δῆμ. 44 μετ' αἰτ. «κευθόμενα», ν 367,
ἐκείνῃ· ζητῶ γυναικὰ χάριν τινός, Ι 394
ὁ Βένκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν κατὰ
ῥίθυμ. «γε μάσσεται» ἀντὶ τοῦ πρότερον
«γε γαμέσσεται» οὐπερ εἰσέτι ὁ Δοιδερλ.
ἔχει, ἀκατανόητον βλέπων τὸ Γε). Πλὴν
χωρὶς, πανταχοῦ ἄλλοθι εὐρίσκεται
κατ' ἐνεστ. καὶ παρατατ., πρβλ. δὲ καὶ λ.
ΜΑΙΩΜΑΙ, ΕΙΣΜΑΙΩΜΑΙ. Τὸν δὲ τύπον μάσ-
σομαι παράγει ὁ Δοιδερλ. ἔκ τινος ἐνεστ. ἀχρ.
αἰ.

ΜΑΛΑ, ἡ (οἶονε Μαριαίφουσα). 1) μία τῶν
ἑνῶν, Σ 48. 2) Συγ. τοῦ Προΐτου καὶ τῆς
ἑνῆς, συνήθως ὁπαδὸς τῆς Ἀρτεμίδος. Ἀφ' οὗ
ἐπειτα ἐκ τοῦ Διὸς ἐγέννησε τὸν Λοκρόν,
ἡ ὑπὸ τῆς θεᾶς, λ 326. ι

ΜΑΛΑ, ΟΝΟΣ, ὁ, υἱός τοῦ Ἀΐμονος, Θηδοάτος,
εἰ.

ΜΑΛΑ [~], ἄορς, ὁ καὶ ἡ, τὸ δὲ θηλ. καὶ
ρα, *Τ. Ἀπ. 14, ὑπερθ. ΜΑΚΑΡΤΑΤΟΣ,
εὐδαίμων. 1) πρῶτον ἐπὶ θεῶν,
καὶ ἀλλοῖς, μάλιστα, «θεοὶ μάκαρες» Α 339 κ.
καὶ μόνον «οἱ μάκαρες» ὡς οὐδ. κ 299,
39. Ἐνικ. ἐν πρόσφωνήσει, *Τμ. 7, 6. 21, 7.

2) ἐπὶ ἀνθρώπων, μακάριος, εὐδαίμων. εὐ-
τυχής, εἰς δῆλωσιν τῆς ὑπερτάτης ἀνθρωπίνης
εὐδαιμονίας, Γ 182, Ω 377, ἰδ. ζ 158, «σετο
δ' Ἀχίλλεῦ, οὔ τις ἀνὴρ μακάρτατος» παραβαλ-
λόμενος πρὸς σὲ οὐδεὶς ἦτο μακαριώτατος, σὺ
ἦτο ὁ μακαριώτατος, λ 483 (ἐνθα ὁμαλώτερον
θὰ ἦτο τὸ συγκριτικὸν ἀν ἐτίθετο). Ἰδίως ὁλ-
βιος, πλούσιος, Α 68, α 217.

ΜΑΚΑΡ [~], ἄορς, ὁ, υἱός τοῦ Αἰόλου, βα-
σιλεὺς τῆς Λέσδου, Ω 544, *Τ. Ἀπ. 37.

ΜΑΚΑΡΙΖΩ [~] (μάκαρ), θεωρῶ τινα μακά-
ριον, «μακαρίζω, καλοτυγχίζω» τινά, *'Οδ.
σ 538, ρ 165, τ 314.

ΜΑΚΕΔΝΟΣ [~], ἡ, ὅν. ἐπ. ἀντὶ τοῦ: μηκε-
δνός, ὅς ἐς εὐμύτης, βαδινός, ὑψηλός, «μα-
κρός, ὑψηλός», ἐπιθ. τῆς λεύκης, η 106 †.

ΜΑΚΕΛΛΑ, ἡ, ἔργαλ. γεωργικόν, «σκαπάνη,
τοξάπη, τσαπί», Φ 259 †. (ἴσως ἐκ τοῦ ἀμα-
(αίος, ἀμόθεν, ἄμα) καὶ κέλλω, οἶονε «μονό-
θεν κέλλουσα», ὡς δι-κελλα ἡ «διχόθεν κέλλου-
σα» σκαλίζουσα τὴν γῆν).

ΜΑΚΡΟΣ, ἡ, ὅν (μάκος, μήκος), συγκρ. μα-
κρότερος, θ 20, σ 195, καὶ ποι. ΜΑΙΣΣΩΝ, ον,
θ 203, ὑπερθ. μακρότατος, Ξ 288, 373, ἐπικ.
ΜΗΚΙΣΤΟΣ (σπ. ἰδ.), μακρός, «μακρύς», 1) ἐπὶ
τόπου, «δόρυ, ἔγχος», Η 140, Ξ 36 κ. ἀ. «κέ-
λευθός» μακρὰ ὁδός, Ο 358, «κύματα» μακρά,
οἷα τὰ ἐν ἀνοικταῖς θαλάσσαις, μεγάλα, Β 144,
ἐπὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, μέγας, «μακρότε-
ρον ἢ πάσσανα θῆκεν ἰδεσθαι» θ 20· ἐπὶ δὲ ὑψηλός·
«Ὀλυμπος, οὐρεα, δένδρα, αἰγίροι, τείχεα, κί-
νες, ἐρινεός» κ. ἀ. τ. Ὀμ. πλχ., καὶ βαθύς, «μα-
κρὰ φρεῖατα» Φ 197. Τὸ οὖδ. ΜΑΚΡΑ, ΜΑΚΡΩΝ,
συγκρ. ΜΑΙΣΣΩΝ (καὶ ὄχι μάσσων, ὡς ἐτόνιζον οἱ
ἀρχατοὶ) λαμβάνεται καὶ ὡς ἐπὶρ. «μακρυά»,
μακράν, «μακρὰ βοῶν, μακρόν αὐτεῖν» Β 224,
Γ 81, Ε 101 κ. ἀ. («ἐπὶ μακρόν αὐτεῖν» Ε 347),
«μακρὰ μεμυκώς» Σ 580. Τὸ δὲ «μακρὰ βιδά,
βιδῶν, βιδάσθων» (ἰδ. τὰ ῥήμ.) σημαίνει: μέ μα-
κρὰ βήματα βαδίζων κτλ. 2) ἐπὶ χρόνου «ἡμα-
τα, νύξ» κ 470, λ 373 κ. ἀ. «ἐέλωρ» μακρὰ,
παλαιὰ ἐπιθυμία, ψ 54.

ΜΑΚΩΝ, ἰδ. ΜΗΚΩΜΑΙ.

ΜΑΛΑ [~], ἐπὶρ. ἐπιτακτικόν, ἐπιτείνον τὴν ἐν-
νοίαν ἐπιθέτων, ῥημάτων, ἐπιρρημάτων καὶ προ-
τάσεων ὁλοκληρῶν, συγκρ. ΜΑΛΛΩΝ, ὑπερθ. ΜΑ-
ΛΙΣΤΑ. Τίθενται δὲ καὶ πρό καὶ μετὰ καὶ πλη-
σίον καὶ μακράν τοῦ προσδιοριζομένου.

Α.) Θετικ. ΜΑΛΑ. 1) ὡς ἐπιτακτικόν, πολύ,
σφόδρα, πάνυ, ἡ καὶ δι' ἄλλων ἐπιρρημάτων ἡ
ἐπιρρηματικῶν φράσεων δύναται νὰ ἐρμηνεύηται
ἀναλόγως τοῦ ἐπιτετινομένου, οἷον α.) μετ' ἐπι-
θέτων «μάλα πολλοί» παραπολλοί, Ὀμ. πλχ.
«μάλα μυριοί» πολὺ ἀναριθμητοί, ἀπειροπλη-
θεῖς, π 121, ρ 422, πρβλ. Ο 556 κ. ἀ. «μάλα
πάντα» πάντα ἐν γένει, π. ἀνεξαιρέτως, ὁμοῦ
σύνπαντα, Ρ 355, πρβλ. Ν 741, 6 306 (ἐλλ.
ἰδ. καὶ ἐν τῇ γ.) κ. ἀ., «σαρδάνιον μάλα τοῖον»

ἐντελῶς σαρκώδη (σαρκαστικὴν) μειδίαμα, ο 302, «θνήτατος ἀδ-ηχρός· μάλα τοῖτος, ὅς» τὸσον πολὺ μαλακός, ὥστε κτλ., λ 135, «μάλα πρότερος» πολὺ πρ. K 124.—Τίθεται καὶ μετ' οὐσιασ., οἷον «ἄχρι μάλα κνέφατος» μέχρως ἐντελούς σκοτούς, μέχρως οὐ γὰρ πολὺ σκοτάδι, «πολὺ νύκτα», ο 370, «ἦ τι μάλα χρεῖω» τῷ ὄντι εἶνε μεγάλη τις χρεῖα, I 197. ὁ.) μετ' ἐπιρ. «ἦρι μάλα» κίαν πρῶτ. I 360, «μάλα πολλίχης» πολὺ συγνή, Θ 362, «εὖ μάλα ἦ μάλα εὖ» πολὺ καλῶ, X 190, φ 175, «πάγχυ μ. ἦ μ. πάγχυ», ἰδ. ἐν λ. πλῆκτ., «ῥετα μάλα» [ῥεδοῖς; πάνυ], Γ 384, O 362, Σ 600, «μ. ῥετα» Υ 101, «μάλ' ὡδε» ἀκριβῶς κατὰ τὸν ἐξῆς τρόπον, ζ 258 «μάλ' αὐτίκα» πολὺ ὀγλήγορα, ἐν τῷ ἄμα, κ 111, ο 421, «μ. αἰεὶ» ἀδιακοπῶς, ἀδιλείπτως, Ψ 717, η 118, 219. ἔτι δὲ καὶ πρός ἐπίτασιν τῆς ὀρνήσεως, «ἀλλὰ μάλ' οὐκ Ἀχιλῆι χόλος» ἀλλὰ παντελῶς δὲν ἔχει ὀργήν, εἶνε ὅλως διόλου χωρὶς ὀργήν, B 241, «μάλ' οὐπω» ἔστι «κατ' οὐδένα τρόπον δὲν εἶνε δυνατόν», ε 103, 358. γ.) μετὰ ῥημάτων, «μ. λαὸν ἀνώγετον» προθύμως προτρέπετε τὸν λαόν, Δ 287, «μάλα πολεμίζω» ἀνδρείως, προθύμως· πολ. I 318 κ. πλχ. «ἀλλὰ μάλ' ὤφελις» ὠφελίς· ἐξ ἁπαντος, δ 472, «μάλα γὰρ εἶδεν Ζεὺς· χεῖρα ἐὴν ὑπερέσχε» πολὺ ἔδωκεν ἐπάνω της τοῦ χεῖρι (ὅ ἐ. τὴν προσατέυει) ὁ Ζεὺς, I 419, πρβλ. P 359, 399, «ὅς κε θεοῖς ἐπιπέθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ», προθύμως, Δ 218, «μάλα κατὰβίω» ἐπικινῶς δὲν παύω τρώων, Γ 25, Φ 24, «μάλ' ἐφουαι» προθύμως, εὐχαρίστως, κ 408, «φεῖγε μάλα» φεῖγε ὅσον θέλεις, A 173, «θαροῦσας μάλα εἰπέ» μετὰ πολλοῦ θάρρους εἰπέ (κατ' ἄλλους δὲ ἀποδίδεται τὸ μάλα εἰς τὸ εἰπεῖ· εἰπέ καθαρά, «ὀρθὰ κοφτά»), A 85. ('Ο Διοδερλ. ἀποδοικίμαζων τὴν σημ. προθύμως, εὐχαρίστως, παραδέχεται ὅτι ἐνιαχοῦ μὲν σημ. τὸ ταχέως, ἀλ-λαχοῦ δὲ τὸ ἀμείσως·) δ.) μετὰ τὸ εἰ καί, καὶ εἰ ἐπιτείνεται τὸ «μάλα» τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐν τῇ προτάσει ῥήματος ἢ ἐπιθέτου, «εἰ καὶ μάλα περ χαλεπαῖνοι» καὶ ἐπὶ τῇ ὑποθέσει ὅτι παραπολὺ ὀργίζεται, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι ὀργίζεται, ε 485, «καὶ εἰ μάλα καρτερὸς ἔστιν» καὶ ἂν ἦνε πολὺ δυνατός, ὅσον καὶ ἂν ἦνε δυνατός, N 316 κ. ἀ. «οὐδ' εἰ μάλα μιν χόλος ἴκοι» (οὐδ' εἰ κτλ.=οὐ, καὶ εἰ κτλ.) καὶ ἂν πλεῖν ἦλεε τὴν πάρη ὁ θυμός (ὅ ἐ. ὅσον καὶ ἂν ᾔθελε θυμῶθῃ), δὲν ᾔθελεν ὠρελῆσθαι, P 399. Ἰσαύτως καὶ ἐν τοῖς διὰ μετοχῆς μετὰ τοῦ Πέρ ἐκωφερομένοις· ἐναντιωματικοῖς λόγοις, «αἰπὺ αἰ ἔσσεῖται, μάλα περ μεμαῶτι μάχεσθαι» ὅσον μεγάλην ἐπιθυμίαν καὶ ἂν ἔχη νὰ μάχηται, N 317, πρβλ. ξ 58, δ 200, «καὶ μάλα περ» ἢ «καὶ περ μάλα» μετὰ μετοχῆς, Δ 217, ξ 155, σ 385. 2) ὡς ἐπιθετικῶν ἀποδίδεται εἰς ὁλόκληρον τὴν πρότασιν, βεβαιῶς, ἐξ ἁπαντος, «εἰ γὰρ ἐγὼ πυθόμην ταύτων ὁδὸν ὀρμαίνοντα, τῷ κε μάλ'

ἢ κευ ἔμενε, ἦ» τότε βεβαίως, ἐξ ἁπαντος δ 733, ι 131· πολλάκις μετὰ τοῦ ἦ, «ἦ ἢ μάλα δῆ» ἰδ. ἢ 1). (Τοῦ «μάλα» εἰς λαοῖς εἶνε βραχέας, ἐνίοτε δὲ ἡ λήγουσα τὴν ἄρσιν ἐκτείνεται, Γ 214, Δ 379, K 1 B.) Συγκρ. μᾶλλον (ἐκ τοῦ ἄγρ. μάλον) μᾶλλον, περισσώτερον, σφοδρώτερον, παρ' Ὀμ. μετὰ ῥημάτων· ἔτι δὲ καὶ μετὰ κιν. ἐπιθ. εἰς περιφρασιν τοῦ συγκριτικοῦ, «μᾶλλον εὐκτά» Ξ 97. Ἐν ταῖς φρ. «χολῶς» (κ. τ. τ.), φίλει κηρόν μᾶλλον» σημαίνει ἡ περισσώτερον παρὰ τὸ πρότερον, τὴν περισσώτερον, ὡς ἐν τῇ Φ 136, ε 281, ι 370, ρ 458, σ 387, γ 224 ἢ τὸς τὸσον ρισσώτερον, ἐπὶ μᾶλλον, λ 208, ἦ τὸ τοῦ δεόντος ἢ προσήκοντος, I 300. καὶ ἐν ἄλλαις φράσεσι δύναται νὰ ἔχη μὲν τῶν τῶν σημασιῶν, οἷον «ἐκ δ' ἀμωστρον τρεκέ· αἰ· ἔσσευα βαλὼν, ἦγειρα δὲ μάλ' τοῦ· ἡρέθια δὲ περισσώτερον (παρ' ὅσον πρῶτον ἦσαν ἡρεθισμένοι) ἢ μᾶλλον τοῦ· ἡρέθια κατέβαλον αὐτοῦ» E 208 κ. ἀ. Μετὰ συγκιν. ἐπιθέτων τὴν ἔννοιαν ἐπιτείνεται τὴν συγκιν. ἔννοιαν, «ῥήτεροι μᾶλλον» Ἀχαιοὶ εἰσεῖθε ἐναιρέμενοι· πολὺ εὐκολώτεροι (ἐνίοτε ἐν τῇ καθομιλουμένην, «πολὺ πλέον εὐκολώτερον θὰ ἦσθε» (ὅ ἐ. πολὺ εὐκολώτερον θὰ ἦναι) νὰ φρονεῖσιν, Ω 213. Πολλάκις ἐπιτείνεται δὲ «πολὺ, ἔτι, καί» α 322, Θ 470, N 638. κ. ἀ. 2) προθυμώτερον, εὐχαρίστερον E 231, α 351 κ. ἀ.

Γ.) Ὑπερβ. μάλιστα, μάλιστα, τὰ μέγιστα, πλεῖστον, ἐξόχως, ἐξαιρετικῶς, πλχ. μετὰ γεν. «τὸν βα μάλιστα γερόντων» Γ 388, Z 77, «ἐκ πάντων μάλιστα» περισσώτερον ἀπὸ ὅλων, Δ 96. Μετὰ θετ. ἐπιθ. ἀποφ. περιφρασιν ὑπερθετικῆς· ἐνθα μάλιστα ἀνέστη πολίς· Z 433, «μάλιστα καίριον ἐπὶ 84 κ. ἀ. Εἰς ἐπίτασιν δὲ τῇ· ὑπερθετικῆς· τίθεται καὶ μετὰ ὑπερθετικῆς, οἷον «μάλιστα ἀγγιστα ἐφκει» B 57 ἐξ., «ἐχθιστος δ' Ἀχαιοὶ μάλιστα» ἦν ἡδ' Ὀδυσσεύς· B 220. ('Ἄλλ' ἐν τοῖς δύναται τις νὰ δεχθῇ καὶ διπλὴν ὑπερθετικὴν σχέσιν, οἷον ἐχθιστος ἦτο κατ' ἐξοχὴν τὸν Ἀχιλ. καὶ Ὀδ., τουτέστιν ἐμῆσαι μὲν εἶναι εἰς τὸν ὑπέρτατον βαθμόν (καθ' ὃ μοχλ' ὁ Θεοπέττης), μάλιστα δὲ πάντων τὸν Ἀχιλ. Ὀδυσσ., τὸν ἀνδρείοτατον δηλ. καὶ τὸν σπουδαιότερον τοῦ στρατοῦ. Ἰσαύτως καὶ τὸ τῆς Π. «Ἐρμεία· σοὶ γάρ τε μάλιστα γὰ φιλιτάτον ἀνδρὶ ἐταίρισαι» εἰς σὲ μάλιστα (τῶν ἄθεων) εἶνε φιλιτάτον (παρὰ πᾶν ἄλλο) τὸ κτλ.

ΜΑΛΑΚΟΣ [υ.], ἄ, ὄν, συγκρ. -κώτερος, -λακός· 1) ἐπὶ πραγμάτων, οἷον «ἐνὶ μάλα 1618, γ 38· ἰσαύτως»· λέκτρον, χιτῶν, ἐσθ. Ὀμ. πλχ., ἐπὶ ἀνθρώπων· τρυφερός, Σ 349. μών· ε 72, ι 133, «νεῖος» Σ 541.

πιοι, „μαλακός“, πραῦς, γλυκύς, «θ-
υπος» K 2, σ 202 κ. α. «ἔπεα» Z 337,
«μαλακός» = ἡ μάλα ὁ μαλακώτερος ἀμ-
μαίται Ἐκτωρ = πολὺ μαλακώτερος παρίστα-
= τὴν ἀφὴν (εὐμεταχειριστοτερος) τώρα ὁ
X 373.—Ἐπίρ. μαλακός, μαλακός,
«μαλά», «εὐδαι» κοιμῶμαι γλυκά, γ 350,
(Συγγ. τῷ ἀμαλός, μωλός, βλάξ, ἀδλη-
λατ. nullis).

ΜΑΛΑΧΗ [···], ἡ (μαλάσσω), „μολόχα“,
162.

ΜΑΛΕΙΑ, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ Μαλέα, Ὁδ. ι 80,
π. 109, καὶ Μαλειαί, τ 487, καὶ «Μα-
λεῖος» γ 287, δ 514, „Μαλειά“, ἡ
«Μαλειά», τὸ νοτιοανατολικὸν ἀκρωτή-
ριον Λακωνικῆς, τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ νο-
τιοανατολικοῦ τοῦ Ζάρακος, περιβόητον διὰ τοὺς
ἀπὸ θαλασσίους κινδύνους, ὅθεν ἐγεννήθη
παραμύθιον «Μαλειά» δὲ κάμψας ἐπιλήθους
Μαλειά. Παρὰ τῶν ἀλλογενῶν θαλασσοπό-
ρευται Cipro di Sant'Angelo.

ΜΑΛΕΡΟΣ [···], ὁ, ὅς, ποι. σφοδρὸς, δυνα-
τός, ἐπιθ. τοῦ πυρός, τῆς πυρκαϊᾶς,
1242, Γ 316, Φ 375. (Ἑτυμολογ. ἀμφί-
···).

ΜΑΛΑΚΟΣ [···], ὁ, ὅς (ἐκ τοῦ μαλακός δι-
··· τοῦ θ) μαλακός, τρυφερός, «ἀν-
··· 30, 15. Μεταφρ. μαλακός, θα-
··· ἄνθρωπος, «αἰχμητής» P 588 †.

ΜΑΛΑ, ΜΑΛΛΟΝ, ἴδ. ΜΑΛΛΑ.

ΜΑΛ·, Διωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ μήν (ὁ Βέκκ.
··· πανταχοῦ ἔτρεψε τὸ μὲν εἰς μήν), μὲ-
··· τῶν ὄντι, βεβαίως, ἐξ ἀπαν-
··· 373, «ἀγρεῖ (ἴδ. τὴν λ.) μάν» ἐμπρός
···, «ἀλλὰ μὲν τὴν ἀλήθειαν», E 765.
··· διὰ τοῦ ἡ, «ἡ μάν· εἰ, τῷ ὄντι, B
··· μὲν, εἶνε μὲν ἀληθὲς ὅτι, N 354,
··· οὐ μάν· ὅχι βέβαια, τῇ ἀλη-
··· μὲν καὶ ἄλλως κατὰ τὰς περιστάσεις, Δ
··· 118, λ 344, ρ 470, «μὴ μάν· Θ 512,
··· X 304 κ. α., πρὸς μῆν.

ΜΑΛΟΝ [···] (μαθ-), ἀόρ. β'. Ἐμαθον, ἐπ.
καὶ ἔμαθον, μαθαίνω, „μαθαίνω“,
ἐν τῷ β'. ἀόρ. ὅστις σημαίνει ἔχω μάθη-
··· εἰς ἐμὲ, (··· ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλ.
··· καὶ τὴν τέχνην, πολλὰ γράμματα) «ἔμα-
··· καλὰ» ρ 226, σ 362, καὶ μετ' ἀπρρ.
··· μαθον ἔκμενα ἐσθλός· (ὡς καὶ ἐν τῇ κα-
···, «μαθὼ γὰρ πολεμῶ κτλ.») Z 444.

ΜΑΝΤΗ, ἡ (μαντεύομαι), μαντεία, προ-
···, γ. Ἐμα. 533, 547, πληθ. 472.

ΜΑΝΤΕΙΟΝ, ἀποθ. (μάντις), λέγω θεῖν τινα
···, μαντεύω, προφητεύω, ἀπολεῖ. B
··· 200 κ. α., τινί, δ 478, ι 510, ο 255·
··· «κακὰ» A 107, δ 180, τινί τι, Π
··· 420. Ἐν γένει προλέγω, δ 170. Ἐκ

··· τὸ, Ἰων. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ μαν-

τετον· μάντευμα, πρόβησις, προφητεία,
μ 272 †.

ΜΑΝΤΙΝΕΙΑ [···], ἡ, ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ
Μαντίνεια, πόλ. τῆς Ἀρκαδίας παρὰ τὸν Ὀφιν
ποταμόν, B 607.

ΜΑΝΤΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Μελάμποδος καὶ ἀδελ-
φός τοῦ Ἀντιφάντου, ο 242 ἐξ.

ΜΑΝΤΙΣ, ἰοε, ὁ (μαίνομαι), κυρ. ὁ ὑπὸ προσω-
ρινῆς μανίας κατὰ θεῖαν ἐνέργειαν κατεχόμενος,
ἐνθεος, ἐπομένως ὁ ἐν τῇ τοιαύτῃ καταστάσει
προλέγων τὰ μέλλοντα, μάντις, προφήτης,
εἴτε ἐκ σημεῖων τινῶν εἴτε ἄνευ τοιούτων δια-
ρῶν τὸ μέλλον. Ὡσαύτως ἀναμύζονται καὶ οἱ
οἰωνοσκόποι, καὶ οἱ ὄνειροκρίται καὶ οἱ ἱερεῖς, οἱ
ἐκ τῶν σπλάγγνων τῶν ἱερῶν προσημαίνοντες,
A 62, α 202 κ. π/γ. «μάντις κακῶν» κακὰ,
δυστυχήματα προφητεύων, A 106.—Ἐν τῇ κ
493 καὶ μ 267 ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐ-
τὸν πάντες χάριν τοῦ μέτρου «μάντιος» ἀντὶ
τοῦ· μάντις (κατὰ τὸ πόληος ἀντὶ τοῦ πόλιος).

ΜΑΝΤΟΣΥΝΗ [···], ἡ τέχνη ἢ ἐμπειρία τοῦ
μάντιος, μαντικὴ, A 72, ι 509 καὶ πληθ. B
832. (||. Ὁ Κοραῖς Ἀτ. 4, 311, σημειώνει τὴν
λ. ὡς καὶ τῆς καθομιλ.).

(ΜΑΙΟΜΑΙ) ἴδ. ΜΑΙΟΜΑΙ.

ΜΑΡΑΘΩΝ, ὁ καὶ ἡ, ὄμιλος τῆς Ἀττικῆς κατὰ
τὴν ἀνατολικὴν αὐτῆς παραλίαν, περιβόητος ἐν
τοῖς μετέπειτα χρόνοις διὰ τὴν αὐτοῦ ἡτταν τῶν
Περσῶν, οὕτως ὀνομασθεὶς ἐκ τοῦ ἐκεῖ πολλοὺ
συμμένου μαράθου (κατὰ Στράβ. 3, 4, 9), ἡ
80. Τὴν σήμερον λέγεται θηλ. „ἡ Μαραθῶνα“.

ΜΑΡΑΪΝΟ [···], ἀόρις. α'. Ἐμαράνα, γ. Ἐμα.
140, παθ. ἀόρ. ἐμαράνθη. 1) Ἐνεργ. „μα-
ραίνω, σβύνω“, «ἀνθρακίνη» γ. Ἐμα. 140.
2) Παθ. μαραίνομαι, ὀλίγον κατ' ὀλί-
γον σβύνομαι, ἴδ. I 242, Ψ 228.

ΜΑΡΓΑΪΝΟ, ποιητ. (μάργος), μαίνομαι, ἐκ-
μαίνομαι, ὡς μανιώδης ἐφορμῶ, „τρελ-
λαίνομαι“, «ἐπὶ τινι» κατὰ τινος, E 882 †.

ΜΑΡΓΙΤΗΣ, ὁ, ὄνομα μωροῦ τινος ἀνθρώπου,
ὅστις ἔγινε θέμα κωμικοῦ ποιήματος, ἀποδιδο-
μένου εἰς τὸν Ὅμηρον, ἐξ οὗ σώζεται μικρὸν
τι ἀποσπασμάτιον (ἴδ. περὶ τούτου Μυλλέρου
Ἱστορ. τῆς Ἑλλήν. Φιλολ. Τόμ. Α' σ. 190 τῆς
μεταφρ. τοῦ Κυπριανοῦ). Ἐκ τοῦ

ΜΑΡΓΟΣ, η, οκ, παράφρων, ἔξω φρενῶν,
„τρελλός“, Ὁδ. π 421, ἀκόρεστος, ἀπλη-
στος, «γατήρ» σ 2, ἀνόητος, μωρός, ψ 11.

ΜΑΡΙΣ [···], ἰοε, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀριστῶδιδου,
Λύκιος, Π 319, 327.

ΜΑΡΜΑΙΡΩ, ποι., εἰλω, „γυαλιζω“, ἀκτι-
νοβολῶ, ἐξασπράπτω, κατὰ μετοχὴν ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ ἐπὶ τῆς τῶν μετάλλων λάμψεως, οἶον
«ἔντεα, τεύχεα μαρμαίροντα» ἴδ. M 195, Π
664, Σ 131, 612 κ. ἐξ., «δῶματα χρύσεια» N
92, «Τρῶες χαλκῶ μαρμαίροντες» N 801, «σύν
ἔντεσι μαρμαίροντες» Π 279 (ἴδ. εἰν 2, δ'),
«δῶματα μαρμαίροντα» (τὰ τῆς Ἀφροδίτης)

επινηροβολούσα, Γ 397. (Παρά τὸ μαίρω τὸ παρὰ τοῖς γραμματικοῖς μόνον εὐρισκόμενον· παρὰ τὸ κύριον Ματρά).

ΜΑΡΜΑΡΕΟΣ [-], ΕΗ, ΕΟΝ, ΣΙΛΠΝΟΣ, γυαλιστερός, ἀκτινοδόλος, ἰδίως ἐπὶ μετάλλων «αἰγίς, ἀντιφ.». *Ιλ. Ρ 594, Σ 480, «ἄλ· μαρμαρῆ· ἡ σιλπνὴ θάλασσα, τουτέστιν ἡ γαλήνη», Ξ 273. *Εκ τοῦ

ΜΑΡΜΑΡΟΣ [-], (μαρμαίρω), κυρ. ἐπιθετον, σιλπνός, ἀκτινοδόλος, οἷον «πέτρος· μαρμαρος» Π 735· ἔπειτα δὲ καὶ ὡς οὐσιαστ. «ὁ μάρμαρος» «τὸ μάρμαρον», μεγάλη μαρμαροπέτρα, Μ 380, ε 499.

ΜΑΡΜΑΡΥΓΗ [-], ἡ (μαρμαρύτω=μαρμαίρω), ἡ ἀκτινοδόλος στίλβη, μεταφ. «μαρμαρυγαὶ ποδῶν» αἱ μαρμαίρουσαι, αἰονεὶ ἀκτινοβολοῦσαι καὶ ἐξαστράπτουσαι, τρομῶδες· κινήσεις τῶν ποδῶν, ἐπὶ τῶν ὄρχουμένων, Θ 265 †, Υ. *Απ. 203.

ΜΑΡΝΑΜΑΙ [-], ποι. ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρ., ἀπαφ. μάρνασθαι, εὐκτ. ἀ. πληθ. μαρνοίμεθα, λ 513 (ἀνθ' οὗ ὁ Βέκκ. καὶ Φαίτος γράφουσι μαρναίμεθα), μάχομαι, πολεμῶ, ἄγωνίζομαι· ἀ.) συνήθως ἐν ὅπλοι· καὶ ἐν πολέμῳ, «τιν!» πρὸς τινα, κατὰ τινας, Ι 327, χ 228· σπανίως «ἐπὶ τινι» Ι 317, Ρ 148, «ἀμφὶ τινα» ὑπὲρ τινος, περὶ τινα, Π 775, «περὶ ἐριδος» ἕνεκα ἐριδος, Η 301, μετὰ δοτ. ὀργανικής· ἔγχει· Π 195, 497. Μεταφ. ἴδ. ΠΕΡΙΜΑΡΝΑΜΑΙ· β.) ἐπὶ πυγμῆς, «γρονθοκοποῦμαι», σ 31· γ.) διὰ λόγων, λογαμαχῶ, «λογοφέρνηω», Α 257.

ΜΑΡΠΗΣΣΑ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Εὐφύου, γυνὴ τοῦ Ἰδου. *Αρπαγέσσαν ὑπὸ τοῦ *Απόλλωνος ἀπέλαβεν αὐτὴν πάλιν ὁ Ἰδαί, Ι 557, ἴδ. Εἴηκος ὃ Ἰδης. (Πιθανῶς παράγεται ἐκ τῆς ἐπομ. λέξεως, οἶον· *Αρπαγέτσα).

ΜΑΡΠΗΤΑ, ποι., 1) λαμβάνω, «πιάνω», καταλαμβάνω, συλλαμβάνω, Ο 137, ε 289, κ 416, «ἀγκίς· τινα» ἐναγκαλιζομαι τινα, Ξ 346, «χεῖρας· σκίη» Φ 489. 2) «ἐγγίζω», φθάνω, καταφθάνω, καταλαμβάνω, «χθόν· ποδοῦν» Ξ 228, «τινὰ ποσίν» Χ 201, «οὐδ' ἔλκε' ἀπαλθῆσθον, ἄ κεν μάρπηται κεραυνός» τὰς πληγὰς, τὰς ὁποίας ἐπισκῆπτων ἀφίνει ὁ κεραυνός, Θ 405, 419. Μεταφ. «ὑπνο· ἐμαρπτε· τὸν ἐπιανεν ὁ ὕπνος, Ψ 62, Ω 679, υ 56. Πρὸλ. ΚΑΤΑΜΑΡΠΗΤΑ. (Πιθανῶς ἐκ τοῦ ΑΡΠ-, ἐξ οὗ καὶ τὸ ἀρπάζω· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ῥίζης ΜΑ-, μαίνομαι).

ΜΑΡΤΥΡΙΗ [-], ἡ (μάρτυς), «μαρτυρία», λ 325 †.

ΜΑΡΤΥΡΟΣ [-], ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΜΑΡΤΥΣ, ΤΡΟΣ, Υ. *Ερμ. 372, μάρτυς, ἐνικ. μόνον π 423. Πληθ. «τῶ δ' αὐτῶ μάρτυροι ἔστων» Α 338 κ. πολλὰχ. «ὅπισθεν μάρτυροι ἀμφοτέροισι ὄσοι» οἱ θεοὶ οἱ ὅτι ἦνε μάρτυρες εἰς τὸ μέλλον δι' ἀμφοτέρους, Ξ 393 («ἐνθα ὑπάρχει ἄλλη ἀνάγνωσις· ὑπερθεν ἀντὶ τοῦ ὀπισθεν).

ΜΑΡΩΝ [-], ὄνομα, υἱός τοῦ Εὐάνθου, τοῦ *Απόλλωνος· ἐν Ἰσμάρῳ τῆς Θράκης, Ι 1.

ΜΑΣΕΗ [-], ΜΤΟΣ, ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, μετέπειτα ἐπίνειον τῆς *Ερμιόνης, Β 562.

ΜΑΣΣΩΝ, ὁ, ἡ, οὐδ. ΜΑΣΣΩΝ, συγγρ. τοῦ ΚΡΟΣ, ὅπ. ἴδα.

ΜΑΣΤΑΣ, ΛΚΟΣ [-], ἡ (μασάζω=μασάζω), τὸ δι' οὗ ἡ ἐν ᾧ τις μασσᾷ, τὸ στόμα, β 76. 2) μασσημένη τροφή, ὁποῖαν τὰ νά προσφέρουσιν εἰς τοὺς νεοσσούς, διὰ τοῦ φους, «νεοσσοὶς προφέρει μαστακ'» (ὅτι στακα=τροφὴν κατὰ τὸν Σχολ.), Ι 321. Λοι δ' ἐκλαμβάνοντες· δοτικὴν τὸ μαστακ'· στακι, ἀνάγουσι τὴν λ. εἰς τὴν 1) σημασίαν· τὸ στόμα).

ΜΑΣΤΙΣΤΗ, ὄνομα, μαστίξ, μαστίξω, κατὰ τῆς μαστίγος, «ἵππους» Ε 768 κ. μετ' ἀπαφ. «μαστίξεν δ' ἑλάν» τοῦ· ἐκ μὲ τὴν μαστίγα διὰ τὰ κινήσων, νά τρέξω, 366, γ 484 κ. ἀ., πρὸλ. ΜΑΣΤΙΠ. *Εκ τοῦ

ΜΑΣΤΙΣ, ΓΡΟΣ [-], ἡ, ἐπικ. καὶ ΜΑΣΤΙΣ, δοτ. μαστί, μαστί, Ψ 500, καὶ αἰσ. μαστί, 182, μαστίξ, τουτέστι ἀ.) μαστίξ, (Ι «καμταίξ», δι' οὗ ἐλαύνουσι τὰ ὑποζύγια, 226, 748, ζ 81, 316· β.) ποινή, τιμὴ πληγῆς, «Διός» Μ 37, Ν 812. (Κατὰ μὲν ἐτυμολογεῖται παρὰ τὸ ΜΑ-, μαίνομαι· δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἱμάς).

ΜΑΣΤΙΠ [-], ἑτέρος ἐπικός τύπος τοῦ ΜΑΣΤΙΣ, μαστίξω, κτυπῶ μετ' ἐπὶ τῆς μαστίγος, «μαστίξω, κτυπῶ μετ' ἐπὶ τῆς μαστίγος, Υ 171.

ΜΑΣΤΟΡΙΔΗΣ, ὄνομα, υἱός τοῦ Μάστορος, *Αλιθέρσης, β 158. 2) ὁ Λυκόφρων, Ο 438.

*ΜΑΣΧΑΛΗ [-], ἡ, «ἀμασχάλη», «μασχάλη» ἔχειν· κρατῶ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τῆς σχάλης (ὑπὸ μάλης· ἔχειν), Υ. *Ερμ. 213.

ΜΑΤΑΝ, ποι., ὄνομα, ἀ. ἐμάτησα καὶ ἀνέματησα· ἀ.) πράττω τι ματαίως, ματαίω, ἐπομ. ἀποτυγχάνω, «ἀπέκοψε παρὰ οὐδ' ἐμάτησε» καὶ δὲν ἀπέτυχε· β.) γὰρ τριβῶ, «χάνω καιρόν», ὀκνῶ, Ψ 510· ἵππων «μὴ ματήστων» Ε 233. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἥκιστα πιθανῶς συγγ. τῇ ἀμαρτῇ· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ μάτην).

ΜΑΤΕΙΑ [-] (ΜΑ-), ποι., ζητῶ, ἐπικ. «γυρεῦω», Ξ 410 †.

*ΜΑΤΗΝ [-], ἐπικ., ματαίως, εἰς μάτην, Υ. Δῆμ. 309. (Κατὰ τινες πιθανῶς κατὰ τοῦ μάτη=ΜΑΤΗ).

ΜΑΤΙΗ [-] (ἐκ τοῦ ΜΑ-), κ 79 †· το δ' ἀνδρῶν θυμός· ὑπ' εἰρεσίης· ἀλεγεν· τέρη ματή· κατὰ τινα· μὲν ἕνεκα τῆς τέρης· ματαίως ἐπιχειρήσεως, ματαίωσις· κατὰ δὲ τὸν Νίτσην ἕνεκα τῆς ἡμετέρας νημίας· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. καὶ *Αμύν.

μήτερας· ἀμαρτίας, συνωνύμως τῷ μά-
του Δισχύλου (Χοηφόρ. 908)· ὥστε ἐρ-
πεται τὸ χωρίον ὡς ἐξῆς· κατετρόχετο, ἐ-
καστοῦ τῶν ἀνδρῶν ἡ ψυχὴ κατὰ τὴν ἀλγεινὴν
πλυσίαν διὰ τὴν συνειδήσιν τῶν ἡμετέρων
ἐπιπτώσεων.

ΜΑΧΑΙΡΑ, ἡ, ἐγχειρίδιον, (μεγάλον), „μα-
χίρ“, παρὰ τὸ ἕξος προσηρτημένον ἔχρη-
στον συνήθως εἰς σφαγὴν τῶν ἱερῶν (Θουκί-
δ., μάχαιρα, Ἰλ. Γ 274, Τ 252. Ἐν τῷ
τῷ ἐπὶ τῆς ἀσπίδος τοῦ Ἀχιλλεύου ἀνα-
στροφῇ αἱ μάχαιραι αἱ κοσμοῦσαι τοὺς χο-
ρῶτας· νεανίας ἦσαν χρυσαί, κρεμάμεναι ἐν ἀρ-
σὶν τελαμώνων, Σ 597. Ἐγχεστήκευ δὲ καὶ
ἄλλαι· χρεῖας, οἷον ὁ Πάτροκλος δι' αὐτῆς
κόπτεται τὸ βέλος, Α 844. (Συγγ. τῷ μάχη).
ΜΑΧΑΝ, ΟΝΑΣ, κλητ. Μάχων, υἱός τοῦ Ἀ-
τρεΐδου, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Τρίκκης καὶ
τῆς, διακρινόμενος διὰ τὰς λατρικὰς αὐτοῦ
σας, Β 732, αἱ εἰς λαδὴν φαίνεται, παρὰ
πατρός· οὗτος δὲ πλιν ἐλαθε παρὰ τοῦ
ἰωνος πολλὰ ἱαματικὰ φάρμακα, Δ 219.

ΜΑΧΕΙΟΜΕΝΟΣ, ΜΑΧΕΙΟΜΕΝΟΣ, ἰδ. ΜΑΧΟΜΑΙ.
ΜΑΧΗ, ἡ, 1) μάχη, „πόλεμος“, συνήθως ἡ
ἐν στρατῷ, Δ 225, λ 612, κ. πλχ. τῆς
„μάχεσθαι μάχην“. Ο 444, 673, Σ 533,
ἐπὶ μάχην· συγκροτῶ μάχην, Ω 402,
τὴν ὀρύσσειν, ἐγείρειν, ὀτρύνειν· διεγείρω
τὴν· μάχην ἄρτόνειν, ἀμφέρεσθαι· συν-
εἰ παρασκευάζω μάχην (ἰδ. τὰ οἰκεῖα ρή-
ματα). Ἀλλὰ καὶ ἡ μεταβ. ὅπως μονομαχία, οἷον
Μ 255, „μάχη Ἀλάντος“ ἡ μονομαχία
Ἀλάντος, Δ 542, „μάχη· πλχ. τῆς Ἰλ.=ἐν
μάχῃ, ὡς αὐτῆς ἔ· „μάχη ἐνι“. 2) διαμά-
χη, φιλονεικία, διχονομία, λογομα-
χία. Α 177. (Π. ἐστὶν τὸν μόνον τὴν σημασίαν ἐν
καθόμ., „ἀμάχη“).—Ο Ὀμ. ἐν τῇ Ἰλικῇ
ἀναφέρει τέσσαρας ἰδιαιτέρας μεγάλας μάχας,
μὲν πρώτην ἐν τῷ μεταβ. Σιδώντος καὶ
ἄνδρου γενομένην, Δ 446—Η 305· τὴν δὲ
δεύτεραν ἐν τῷ μεταβ. τῆς Τροίας· καὶ τοῦ
ἐκείνου στρατοπέδου τῶν Ἑλλήνων, Θ 53—
τὴν δὲ τρίτην παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Σκαμάν-
δου, Σ 242· τὴν δὲ τετάρτην τὴν περιλαμ-
βάναν πάντα τὰ ἀνδραγαθώματα τοῦ Ἀχιλ-
λέου καὶ τελευτήσαν μετὰ τῆς τελευτῆς τοῦ
ἡρώος Υ—Χ.

ΜΑΧΙΜΟΣ [..], ὄν, ἐπικ. (μαχέομαι), φιλό-
δοξος, φιλοπόλεμος, „κραδίη“. Μ 247 f.
ΜΑΧΙΜΟΣ [..], ὄν, ὁ (μαχέομαι), μαχητής,
ἐμυστήτης, στρατιώτης, Ε 804 κ. α., συν-
τιναι μετὰ τοῦ „ἀνὴρ“ σ 264.

ΜΑΧΙΜΟΣ [..], ὄν, ὁ (μαχέομαι), δυνάμε-
νος πολεμῶν, καταδληθῆς, οὐ μαχη-
τῶν· ἀκαταμάχτητον κακόν, μ 419 f.

ΜΑΧΙΜΟΣ [..], (μάχλος=ἀσελγής), ἀσέλ-
γης, ἡδυπάθεια, φιληδονία, περὶ τοῦ Πά-
ντου Ω 30 f. Ο Ἀριστάρχος ἤθελε νὰ ἀθετή-

σῃ τὸν στίχον ὡς μεταγενεστέρως οὔσης τῆς λέ-
ξεως· καὶ ἐπὶ γυναικῶν μόνον κειμένης. Ἀλλὰ
δι' αὐτὸ τοῦτο, ἀντιλέγουσιν ἄλλοι, εὐστόχως γα-
ρακτηρίζει τὴν τοῦ Πάριδος θηλυπρέπειαν, πρὸλ.
Γ 39. Ο Βέκκερος ὅμως ἐν τῇ Β' ἐξωθέλις
καὶ τοῦτον καὶ τὸν προηγούμενον στίχον.

ΜΑΧΟΜΑΙ [..], ἀποβ., Ἰων. καὶ ἐπικ. ΜΑ-
ΧΕΟΜΑΙ. Ο ἐνεστώς τοῦ τύπου τούτου μόνον
ἐν τῇ Α 272, 344 μαχέοιτο, μαχέοιντο (πρὸλ.
ὅμως ὅπως Α'), γ'. ἐπὶ δὲ Υ 26 μαχέεται καὶ
Β 366 μαχέονται, ἐνθα ὅμως εἰς τὴν συνάφειαν
τοῦ λόγου ἀρμοδιωτέρα εἶνε τοῦ μέλλοντος ἡ
σημασία, ἔξ διὰ τοῦτο πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μελ-
λοντικὸς τύπος, ὅστις εἶνε συνηρημένος· μαχού-
μαι, καὶ ἐν τῇ Ἀττικῇ διαλέκτῳ συνήθως (πρὸλ.
καλέη, τελέη κ. α.)· θαμιστ. παρὰ. μαχέσκε-
το, Η 140· ἡ μετοχὴ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ
μέτρου εἶνε μαχεῖσθαι· ρ 474 καὶ μαχεοῦμε-
νος· λ 403, ω 413· μέλ. μαχήσομαι ἔ· μαχέ-
σομαι (τὸν πρῶτον τύπον προτιμᾷ ὁ Οὐόλιος
καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοταὶ κατὰ τοὺς δαινοτέρους
τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν)· ἀόρ. ἐμαχέσασθην
(κατὰ τὸν Οὐόλφ., Βέκκ. καὶ Δινδόρφ.· κατὰ δὲ
τὸν Σπέρζινγκερ καὶ Βούττμ. ἐμαχέσασθην), ἐν τῷ
ἀπαρεμφ. χάριν τοῦ μέτρου μαχέσασθαι, Γ 20,
433, Η 40, Ρ 178, 490, καὶ ἐν τῇ εὐκτ. μαχέ-
σαιο, Ζ 329. Σημ. 1) μάχομαι, „πολεμῶ“,
ἰδίως ἐν τῇ μάχῃ, οὐ μόνον ἐπὶ ὅλων στρατῶν,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ μέρος μαχητῶν, Γ 91,
435, Τ 153, ἀπολελ. Τ 332 κ. α., συνάπτεται
μετὰ τοῦ „πολεμίζω“ Γ 67, 435, Η 279 κ. α.,
„ἐναντίον μάχομαι“ Γ 433, „ἐναντιόδιον, ἀντι-
διον μάχομαι“ (ἰδ. τὰς λ.), „τινι“ κατὰ τινος
ἢ πρὸς τινά, Β 124, ε 254 κ. α., „ἐπὶ τινι“
Ε 424, 244, „ἀντίαν ἢ ἐναντίον τινός“ Υ 88,
97, „πρὸς τινά“ Ρ 98, 474, „σύν τινι“ μετὰ
τινος, τῇ βοηθείᾳ τινός, ν 390, „ἐνὶ πρώτοις,
μετὰ πρώτοις“ ἐν προμάχοις, μεταβ. τῶν προ-
μάχων, Μ 324, 221, Ε 575 κ. α., „μετὰ Βοιω-
τῶν“ ὡς σύμμαχος τῶν Βοιωτῶν, Ν 700 κ. α.
Ἡ αἰτία τῆς μάχης ἐκφέρεται· „περὶ τινος“ Π
4, Σ 265, „περὶ τινι“ Π 568, ρ 474, „ἀμφὶ
τινι“ Γ 70, Π 565, „εἵνεκα τινος“ Β 377· τὸ
ὄργανον ἐκφέρεται κατὰ δοτ. „χαλκῷ“ Υ 257,
„πελέκεσσι καὶ ἀξίηνσι“ Ο 714. 2) ἐν γένει
α.) διαμάχεσθαι, πιάνομαι, ὅχι περὶ τῆς ἐν
πολέμῳ μάχης, „ἀνδράσι περὶ δαίτι“ ε 245,
ἐπὶ θηριομαχίας, Ο 633, πρὸλ. Υ 171, ο 45,
Π 429, 758· β.) μάχομαι, διαγωνίζομαι
ἐν τῷ ἀγῶνι, „πύς“ Υ 621· γ.) ἐρίζω, φι-
λονεικῶ, λογομαχῶ, „λογοφέρων“, τινί,
Δ 8, Ζ 329, „ἐπέσσει“ Α 304, Β 377, Υ 367·
ἐν γένει ἀντιλέγω, ἀνθίσταμαι, τινί, Ε 875,
Ι 32.

ΜΑΨ, ἐπικ. ἐπὶβ. (πιθανῶς ἐκ τοῦ μάρπτω,
μαπέω), κυρ. πιάνων ὀρητικῶς, ὅθεν α.)
κατεσπευμένως, „βιαστικῶς“, ἀπερισκέ-
πτως, ἀνοήτως, Ε 759, Υ 298 κ. α., γ 438,

«μάψ αὖτως εὐχετάσθαι» ἔτσι ἀνόητα κρυψώ-
μαι, Γ 348, «μάψ αὖτως γόλον ἔχειν» ἔτσι
χωρίς λόγον ὀργίζομαι, Ἰ. Δήμ. 83· 6.) προ-
πετώ, αὐθαδέω, Β 244, ἀναιδέω, ἀσεβέω,
Ν 627, π 444. Ὅθεν γ.) ματαίως, ἀσκό-
πως, εἰς μάτην, «πολεμίζειν» Β 120, «μάψ
ὀρίσται» ἐπὶ ματαίῳ, ψευδῶς, Ο 40.

ΜΑΨΙΔΙΩΣ [···], ἐπικ. ἐπὶρ. (μαψιδίως, μάψ)
= μάψ, ἀνοήτως, ἀπερισκέπτως, Ε 374, ρ
451, ματαίως, παραλόγως, η 310, δ 58,
ἀσκόπως, γ 72, ι 253, ε 365.

ΜΑΨΙΔΙΟΣ, ὄν, ἐπικ. (μάψ, λέγω), ματαίω-
λόγος, μάταιος, ἀμφιβολός, «οἰωνοί» τὰ
πτηνὰ τὰ διὰ τῆς φωνῆς των οὐδὲν βέβαιον προ-
σηαίνοντα, μόνον ἐν τῇ Ἰ. Ερμ. 546.

Μεγάλως [···], ὄν, ὁ, υἱός τοῦ Μέγα, ὁ Πέ-
ριμος, Π 695.

ΜΕΓΑΛΟΥΜΟΣ [···], ὄν, ἐπικ. (μέγας, θυμός),
ὁ ἔχων μέγαν θυμόν, μεγαλόψυχος, μεγα-
λόφρων, ἰδίως εὐτολμος, συχνὸν ἐπιθετοῦν ἀν-
δρῶν, ἑθνῶν, τῆς Ἀθηνᾶς θ 520, ν 421 ἔξ ταύ-
ρου Π 488.

ΜΕΓΑΙΡΩ, ἐπικ. (ἐκ τοῦ μέγας, ὡς τὸ γε-
ραῖρω ἐκ τοῦ γέρας), ἀορ. ἄ. ἐμέγηρα, κυρ.
θεωρῶ τι μέγα, ὅθεν 4) φθονῶ, ἀρνούμαι,
ἀποποιούμαι, τινὶ τι, ὡς ἄγαν μέγα, Ψ 865,
«Δαναοῖσι μεγίηρας» φθονήσας τοὺς Δαναοὺς,
διὰ φθόνον τῶν Δαν., Ο 473, Ἰ. Δήμ. 465,
καὶ μετ' ἀπαρρ. «μὴδὲ μεγίηρης ἤμιν τελευτή-
σαι τάδε ἔργα» μὴ θεωρήσης μέγα τι, μὴ ἀρ-
νηθῆς κτλ., γ 55, ἔξ μετ' αἰτ. ἔξ ἀπαρρ. «μνη-
στῆρας ἀγένορας οὐτι μεγαίρω ἔρδαι ἔργα βίαια»
δὲν παραξενεύομαι ὅτι οἱ μνηστῆρες κτλ., δ
235· ἐν γένει ἀρνούμαι, «κατακαίμεν (τοὺς
νεκρούς) οὐτι μεγαίρω» τὸ νὰ κατακαίητε (τοὺς
νεκρ.) δὲν ἀποποιούμαι, παραχωρῶ, Η 408·
ὡσαύτως «οὐτι μεγαίρω» δὲν ἀρνούμαι, δὲν ἀν-
τιλέγω, θ 206 καὶ Δ 54 (ἐνθα παραλαμβάνεται
ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ ἀπαρρ. «διαπέρσαι»)· ἔτι δὲ
ἔξ μετὰ γεν. «ἀμεινῶσεν δὲ οἱ αἰχμὴν Ποσει-
δάων βιότοιο μεγίηρας» παρέλυσεν δὲ τὴν αἰχμὴν
τοῦ Ἀδάμαντος· ὁ Ποσειδάων ἀρνηθεὶς εἰς αὐ-
τόν τὴν ζωὴν (τοῦ βληθέντος Ἀντιλόχου) Ν
563. Ὁ δὲ Βούττιμαννος ὡς μόνην ὀρθὴν ἐρ-
μηνεῖαν τῆς μετοχῆς ἐνταῦθα παραδέχεται τὴν
ἀποτρέψαι, δηλ. τὴν αἰχμὴν ἀπὸ τῆς ζωῆς
τοῦ Ἀντιλόχου).

ΜΕΓΑΚΗΤΗΣ [···], ἐκ, ἐπικ. (μέγα, κῆτος),
ὁ ἔχων μέγα χάσμα, μεγαλογάσμων, «ὀελ-
φίν» Ψ 22, «νῆρ»· μεγαλοσκαφῆς, εὐρεῖα, Θ
222. Α 5, 600, «πόντος» πολυδαθῆς, γ 158.

ΜΕΓΑΛΗΤΗΡ [···], ὄρος, ὁ, ἡ, ἐπικ. (μεγ.
ῆτορ), μεγалоψυχος, «μεγαλόκαρδος», εὐ-
τολμος, ἐπιθετοῦν ἀνδρῶν ἡρώων καὶ ἑθνῶν, Ν
302, τ 176 κ. ἄ.· ἔτι δὲ καὶ τοῦ Πολυφῆμου, κ
200, «μεγ. θυμός» εὐτολμος, ἡ μεγαλόφρων
ψυχὴ, Ι 409, ε 288 κ. ἄ.

ΜΕΓΑΛΙΖΟΜΑΙ [···], ἐκκ. αἰσ. (μέγας), με-

γαλδύνομαι, ἐπαίρομαι, ὑπερηφανεύομαι
Κ 69, ψ 174.

ΜΕΓΑΛΟΣΘΕΝΗΣ [···], ἐκ, ποιητ. (μ. σθῆ-
ς, μεγαλοδύναμος, Ἰ. Επ. 6, 4.

ΜΕΓΑΛΟΣ [···], ἐπὶρ. (μέγας), «μεγ.
δυνατά», «μάλα μεγ.» Ρ 723, π 532.

ΜΕΓΑΛΑΣΤΙ [···], ἐπὶρ. (μέγας), ἐν με-
λῳ τόπῳ (ἢ ἡ μάλλον κατὰ μέγαν τῶν
πάντοτε ἐν τῇ φρ. «μέγας μεγαλωστί»· ἢ
ἡ ἐπίτασις τῆς ἐννοίας τοῦ μεγάλου γίνεταί
τῆς ἐπαναλήψεως τῆς ῥίξεως, ὅπως ἐν τῇ κ
μειλουμένη διὰ τῆς συνωνυμίας ἐν τῇ ὁμοίᾳ
«πλατύς φαρδύς, πλατεῖα φαρδέα» ἢ
«κρύς φαρδύς»), Π 772, Σ 26, ω 40.

ΜΕΓΑΜΗΛΕΙΔΗΣ [···], ὄν, ὁ, υἱός τοῦ
γαμήδους, πατὴρ τοῦ Πάλλαντος, Ἰ. Ερμ.

ΜΕΓΑΠΕΝΟΥΣ [···], ὄν, ὁ, υἱός τοῦ Μ
λάου ἐκ τινος δούλης, οὕτως ὀνομασθεὶς
τοῦ πένητος διὰ τὴν ἀρπαγὴν τῆς Ἑλένης·
ο 100.

ΜΕΓΑΡΗ [···], ἡ, Μεγάρρα, θυγάτηρ τοῦ
ὄντος βασιλέως τῶν Θηβῶν, γυνὴ τοῦ Πρα-
λ 268, 269.

ΜΕΓΑΡΟΝ [···], τό, ποι. (μέγας), κυρ.
δωμάτιον, αἴθουσα, (Φραγκ.) «σάλα»,
ἰδίως ἄ.) ἡ μεγάλη αἴθουσα τῶν ἀνδρῶν
κυριωτάτη αἴθουσα τῆς οἰκίας, ἐν τῇ μέσῳ
τῆς κειμένη, ἐνθα συνέρχονται καὶ συνευχα-
ροῦντο οἱ ἄνδρες. Ἡ ὁρσὴ α τῆς ἐστρηζέτο ὑπὸ
νῶν, τὸ δὲ φῶς εἰσέρχεται διὰ δύο θυρών,
ἐμπροσθίου ἡ μετώλου καὶ τῆς πλαγίας, κ
χ 127 (πρὸς α 127—130, 133)· β.) ἡ
μὲν γυναικεῖος, εἴτε εἰς διατριβὴν τῶν θυ-
νῶν, σ 198, τ 60, φ 382, γ 497, ψ 20, α
τ 30, εἴτε εἰς διατριβὴν τῆς ὀδοποιΐας, κ
ἐν τῇ ὑπερφῶ (πρὸς β 94 ἔξ ο 517). Γ
Ζ 377, πλῆθ. β 94· γ.) κοιτῶν, λ 377·
κατὰ πλῆθ. οἰκία, κατοικία, ἀνάκτορον,
λάτια, Α 396, Ε 805, δ 400 κ. ἄ., πλ.
τῆς Ὀδ. Ἐκ τούτου

ΜΕΓΑΡΙΑΝΔΕ, ἐπὶρ. εἰς τὴν αἴθουσαν
τὸν θάλαμον, Ὀδ. π 413, φ 58, ψ 20.

ΜΕΓΑΣ [···], ΜΕΓΑΛΟ [···], ΜΕΓΑ [···], ὁ,
ΜΕΙΖΩΝ, ὄν, ὑπερθ. ΜΕΓΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, μέ-
γας, 1) κυρ. καθ' ὅλας τὰς διαστάσεις
ἐπὶ ἐμφύχων τε καὶ ἀφύχων, ὅθεν ἐπὶ τοῖς
στήμασι· μάλιστα τῶν ἀνδρῶν, «καλὸς τε
γάς τε» ῥάσιος καὶ ὑψηλός, Φ 108, ε 25
ἄ., «ῥός τε μέγας τε» Β 653, Γ 467·
σπανιώτερον ἐπὶ γυναικῶν, ν 289, ο 41
458· (ἡ αὐτὴ φρ. καὶ ἐπὶ ἀφύχων, «αὐλὴ
μεγάλῃ τε» ε 7)· ὅθεν μέγας τὴν πλάτην,
κιωμένο· ἐν ἡλικίᾳ, «μεγάλος» (καὶ ὁ
κρὸ παιδὶ), δ 314, σ 217· ἐπὶ δὲ ἀφύχων
λόγως τῆς διαστάσεως· ὑψηλός, «ὄρος»·
νός, πύργος, Ὀλυμπος κ. ἄ.· μακρός,
φρὸς, ῥοπαλιὸν, ἡνίων κ. ἄ.· πλατύς,
«πέλαγος, ἕλος, ὄρχατος» κ. ἄ. τ. πολὺς

2) μεταφ. α.) ισχυρός, κραταιός, ὁ ἐπὶ θεῶν τε ἔξ ἀνθρώπων, κ. μ. ἡδὲ κρα-
 σ 382: ὡσαύτως ἐπὶ φυσικῶν δυνάμεων,
 ὁ ισχυρός, «ἀνεμος, λατλαψ, Ζέφυ-
 ὁ ἐπὶ σωματικῶν καὶ ψυχικῶν καταστάσεων,
 κράτος, ἀλήθεια, σθένος, ὑμῶς, κλέος, κῶτος
 «Ομ. πλ.χ., «ἔργον» μέγα ἔργον, δύσκολον,
 «μ. π. 366. (Τό δὲ τῆς χ 149 εἶνε
 ἀκ. 2: «κακὴ δουλειά» καὶ τὸ τῆς γ
 ἀνίστατον ἔργον, ἀνοσιούργημα), «καὶ
 μέγαν» καὶ τοῦτο τὸ σπουδαιότερον, π
 ἰδῶς: ἐπὶ ἡχοῦ καὶ φωνῆς, «ισχί» Ο
 ἀλαλήτος» Ξ 393, «ὄρουμαγδός» Φ 236,
 «γός» Φ 9: β.) ὑπερμεγέθους, ὑπερ-
 ὁ, ὑπέρμετρος, «μέγα εἶπεν, λίην μέ-
 «λέγω μέγαλον, πολὺ μέγαλον
 «, τοῦτέστιν ὑπεροπτικόν, γ 288, γ 227,
 «—Τὸ οὖν. τὸ τε ἐνικόν καὶ πληθ. μέ-
 «εἰλά ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπὶ, «μεγάλης,
 «ὁς, κραταιῶς, συγὰ μετὰ ῥημάτων,
 «ἐν, ἀνάσσειν» «Ομ. πλ.χ., «δύνασθαι» α
 «μ. προδορῶν» διὰ μεγάλου πηδήματος
 «ρίσας, Ξ 363, «μ. αὐτεῖν, ἰσχεῖν, βοᾶν»
 «φώνω», «μεγάλα», ἐπὶ δὲ «μ. κτυπεῖν,
 «εὐχεσθαι» «Ομ. πλ.χ., καὶ μετ' ἐπι-
 «ὡς ἐπιτακτικόν οὐ μόνον τῶν θετικῶν,
 «νῆπος, μέγ' ἔοχος» Π 46 κ. ἀ., ἀλλὰ
 «ν παραθετικῶν, «μέγ' ἀμείνων» Β 239,
 «μέγ' ἄριστος» Β 82, 763, γ 29, κ.
 «κρίνεται διὰ τοῦ «μάλα, λίην» Ο 321,
 «Μετ' ἐπὶ. «μέγ' ἀνευθε» πολὺ μακράν,
 «μεγάλ' ἤλιθα» ε 330, ἰδ. κατὰ ἐν τέ-
 «, αὐτῆς ῥίξης μετὰ τὸ Δατ. mngnu).
 «ας, γεν. οἱ καὶ Δωρ. α, ὁ, εἰς τῶν εὐ-
 «Λυκίων μόνον ἐν τῇ πατρωνυμικῇ Με-
 «(ἰπ. τὸς), Π 695.
 «ποος, εὐς, τὸ (μέγας), μέγεθος, ὕψος,
 «ημα, πάντοτε ἐπὶ τοῦ ἀναστήματος τοῦ
 «του Η 288 κ. ἀ., σὺνήθες ἐν τῇ φρ., «εἰ-
 «μέγεθός τε» Β 58, ζ 152, σ 219.
 «με, ἵπτος, ὁ, υἱός τοῦ Φυλῆως, ἀδελφί-
 «ὁ Ὀδυσσεύς, ἡγεμῶν τῶν Δουλιχίων καὶ
 «τοῖκων τῶν Ἐχινάδων, Β 627, Ν 692,
 «αν, οἷτος, ὁ, θηλ. ΜΕΛΕΘΕΝ, ἡ, ποι-
 «ὁ μέδων, κυρ. ἄρχων βουλευτικός καὶ
 «τικός: τῶν ἀρχομένων, ἐπομ. βασιλεύς,
 «τὸ μὲν ἄρσεν. παρ' «Ομ. περὶ τοῦ Διὸς
 «ἰδῶν μεδῶν» ὁ ἀπὸ τῆς ἰδῆς βασι-
 «ἰλ. Γ 277 κ. ἀ., «Δωδώνης μεδῶν»
 «τὸ δὲ θηλ. βασιλίσσα ἐν τῇ ἰμ. 9,
 «έουσα Σαλαμῶνος».
 «άν, ἡσος, ὁ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ
 «νίκιον ὄρος, Β 501.
 «μαι, ἐπικ. ἀποθ., μέλ. μεθίσσεται, Ι 650.
 «ουλεύομαι, σκέπτομαι, φροντίζω
 «ος, «πολέμοιο, κοίτου» Β 384, 6 358
 «δὲρποιο, νόστοιο» Σ 245, Ω 2, Ι 622.

λ 110: ἰδῶς: «ἀλκῆς» φροντίζω περὶ ἀκύντης, Δ
 418 κ. ἀ. 2) ἐπινόω, μηχανώμαι, παρα-
 σκευάζω τινί τι, «κακὰ φρεσὶ ἔργα» Φ 19,
 «κακὰ τινι» Δ 21, Θ 458. (Κυρίως εἶνε μέσον
 τοῦ μέδω, ὅπερ κατὰ τὸν Λόδοκκ. εἶνε τῆς αὐ-
 τῆς ῥίξης: μετὰ τὸ μέλιος, μέδαιμος, μιούμις,
 Γερμ. Maass). Ἐκ τούτου κυρίως: μετοχή:
 μέδων, οἷτος, ὁ, πρόδουλος, κύριος, ἄρ-
 χων, ἐνικ. μόνον ἐν τῇ φρ. «ἄλός: μέδων» περὶ
 τοῦ Φόρκυνος, α 72: ἄλλως: δὲ πάντοτε πληθ.
 ἐν τῇ φρ. «ἡγήτορες: ἡδὲ μέδοντες» ἡγεμόνες
 καὶ κύριοι, ἡ ἡγεμόνες καὶ ἄρχοντες, Β 79, η
 436 κ. ἀ.

Μέδων, οἷτος, ὁ, 4) υἱός τοῦ Ὀδῆως καὶ
 τῆς Ῥήνης, ἑτεροθαλῆς ἀδελφός τοῦ Ἀλάντος, κα-
 τοικῶν ἐν Φυλίκῃ, ὅπου εἶχε καταρῶν διὰ τὸν
 φόνον τοῦ πατρὸς του. Ἐγενεὶν ἀρχηγός τοῦ ἐκ
 Μηθῶνης στρατοῦ, ὅς ὁ κύριος αὐτῶν ἡγεμῶν
 Φυλακτῆς: ἡναγκάσθη «ἄλγας πάσχων» νά με-
 νῃ ἐν Αἰῶνι. Ἐφρονέθη ὑπὸ τοῦ Αἰνείου, Β
 727, Ν 693 εἰς, Ο 332. 2) εἰς τῶν Λυκίων,
 Ρ 216. 3) κύριος Ἰοακῆσιος, ἀκόλουθος τῶν
 μνηστήρων, μινύσας εἰς τὴν Πηνελόπην τὴν ἐπι-
 βουλήν καὶ τὸν κίνδυνον τοῦ υἱοῦ τῆς Τηλεμά-
 χου καὶ διὰ τοῦτο σωθεῖς μετέπειτα ὑπ' αὐτοῦ,
 δ 677, γ 257 εἰς.

ΜΕΘΑΙΡΕΩ, ἄορ. θαμιστ. μεθέλκεσκον, τρέχω
 πρὸς τι καὶ πιάνω, καταλαμβάνω, -ὁ δ' ἀ-
 πό χθονός: ὑπόστ' ἀερθεῖς ῥηιδίως μεθέλκεσθε
 (σφαίραν), θ 376 ρ.

ΜΕΘΑΛΛΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐπικ.
 συγκεκριμένου ἀορίστου μετάλμενος: α.) ἐπι-
 πηδῶ, ἐπιτίθεμαι, ἐφορῶ, ἀπολεῖ. ἰλ. Ε
 336, Δ 538 κ. ἀ. β.) πηδῶ καὶ τρέχω κα-
 τόπιν τινός, Ψ 345.

ΜΕΘΕΙΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ μεθῶ, ἰδ. ΜΕΘΙΩΜΙ.

ΜΕΘΕΛΕΣΚΕ, ἰδ. ΜΕΘΑΙΡΕΩ.

ΜΕΘΕΜΕΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ μεθεῖναι, ἰδ. ΜΕΘΙ-
 ΩΜΙ.

ΜΕΘΕΠΩ, ποι., μετοχ. ἄορ. β', μετασπών
 καὶ μέσ. μετασπόμενος. 1) Ἐνεργ. ἀκολου-
 θῶ, ἐπακολουθῶ, [ἐφέπομαι]: ὅθεν α.) κα-
 ταδιώκω, ἀπολεῖ. «ποσσί», Ρ 190, ε 33: β.)
 ἀκολουθῶ μετὰ τινος, παρακολουθῶ ὡς
 βοηθός: ἔξ προστάτης, μετ' αἰτ., Κ 516 (ἐν τιμ.)
 γ.) ὑπάγω κατόπιν τινός, ἵνα εὗρω αὐτόν, ἱητῶ,
 «γυρεύω», μετ' αἰτ., Θ 126: δ.) ὑπάγω, ἐρ-
 χομαι, πρὸς τινά, ἀπολεῖ. α 175: ε.) μετασπ.
 μετὰ δὲ αἰτ., ἐλαύνω κατόπιν τινός: ἡ πρὸς
 τινά, «Τυδείδην μέθ. ἵππου»: ἡλαυνε κατόπιν
 τοῦ Τυδείδου ἡ πρὸς τὸν Τυδείδην τοὺς ἵππους,
 Ε 329, πρὸλ. ἐθέπη Α'. 1) β'). 2) Μέσ.
 καταδιώκω, τινά, μόνον Ν 567.

ΜΕΘΗΝΑΙ (ἡμαι), καθῆμαι μεταξὺ ἢ ἐν
 τῷ μέσῳ, «μνηστῆραι» μεταξὺ τῶν μνηστήρων,
 α 118 ρ.

ΜΕΘΗΝΕΣΚΩ, ἡ, ἐπικ. ἀμείλιος, ἀεικέλιος,
 ἰλ. Ν 108, 121. Ἐκ τοῦ

ΜΕΘΗΜΩΝ, ΟΝ, ΠΟΙ. (μεθήμι), ἀμελής, ῥαθυμοῦς, ὀκνηρὸς, ἀδιάφορος, Β 241, ζ 25.

ΜΕΘ-ΙΗΜΙ. Ἐκ τοῦ θέματος ἴση τὸ β'. καὶ γ'. ἔνικ. τοῦ μὲν ἔνεστ. εἶνε· μεθίει, μεθίει (ὅπερ κατὰ τοὺς ἀρίστους· τῶν παλαιῶν γραμματικῶν πρέπει νὰ τονισθῇ· μεθίεις, μεθίει, καὶ οὕτως· ἐτόνισεν ὁ Ἀμεῖς· ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει· μεθίης· μεθίη ἔν τε τῷ ἔνεστ. καὶ παρ.τ., πλὴν ἐν Κ 121, ἐνθα κατέλιπε τὸ· μεθίει, καὶ Β 752, ἐνθα τὰ· προίει, τοῦ δὲ παρ.τ. μεθίεις, μεθίει ἔ γ'. πλὴθ. μεθίειν ἀντὶ τοῦ μεθίεσαν, ἀπαρφ. ἔπικ. μεθίεμεναι καὶ μεθίεμεν, ὑποτ. γ'. ἔνικ. μεθίησι, Ν 234 (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ Φασι· γράφουσι· μεθίησι)· μέλ. μεθίω, ἀορ. ἀ. μεθίηκα καὶ Ἰων. μεθήκα· ἐκ τοῦ β'. ἀορ. ὑποτ. μεθίω, ἔπικ. μεθίω, εὐκτ. μεθίην, ἀπαρφ. μεθίεμεν ἀντὶ τοῦ μεθίειναι. Α'.) μεταδ. μετ' αἰτ. 1) ἀφίημι, „ἀφίνω“, ἀπολύω (τὸ δεδομένον), ὅσον αἰχμαλώτον, Κ 449, πρὸλ. Π 762, ἡ φίλον προπέμπω, ἀποπέμπω, δὲν κρατῶ περιστότερον, ο 212· ἐπὶ βελῶν ἐκπέμπω, „ἴον“ Α 48 (ἐν τμ.), „τί ἐς ποταμόν“ ῥίπτω, ε 460. Μεταφ. „χόλον τινός“ ἀφίνω, καταπαύω τὴν ὀργὴν κατὰ τινος, Ο 138, καὶ ἄνευ γενικῆς, α 77, „Ἀχιλλῆι“ χάριν τοῦ Ἀχιλλέως, Α 283, „κῆρ ἄχεος“ ἀπαλλάττω τὴν καρδίαν ἀπὸ τῆς λύπης, ἀποκουφίζω, Ρ 539. 2) ἐγκαταλιμπάνω, καταλείπω, „ἀφίνω“, Γ 444. Μεταφ. „εἴ με μεθείη ῥίγος“· ε 474. 3) παραχωρῶ, „ἀφίνω“, „νίκην τινί“ Ξ 364, ἔ μετ' ἀπαρφ. „ἐρύσαι“ ἀφίνω νά, Ρ 418. Β'.) ἀμετάβ. 1) ἀπολεῖ, „ἀφίνω νά ὑπάγῃ“, ἀμελῶ, ὀκνῶ, ῥαθυμῶ, Ζ 523, Κ 121, δ 372, π 377. 2) „ἀφίνω“, παύω, ἀφίσταμαι τινος, ἀπέχω, „τραδῶ χέρι“ ἀπὸ, μετὰ γεν. „πολέμοιο“ Δ 240, Ν 91, „ἀλκῆς, μάχης“ Ὀμ. πλχ. „βίης“ Φ 477, φ 426, „μεθίεν χόλοιο Τηλεμάχου“ ἔπαυον τὸν κατὰ τοῦ Τηλεμάχου χόλον, φ 377. — Σπανίως μετ' ἀπαρφ. καὶ μετοχῆς, „μάχεσθαι“ λήγω τῆς μάχης, Ν 234, „κλαύσας μελέηκε“ ἔπαυστο κλαίων, Ω 48. (Περὶ τοῦ χρόνου τοῦ ἰ. ἴδ. ἴημι).

ΜΕΘ-ΙΣΤΗΜΙ, μέλ. μεταστήσω. 1) Ἐνεργ. μεταδ. μεταβάλλω, ἀλλάσσω, δ 612. 2) Μέσ. μεταβάλλομαι, τοῦτέστιν ἀλλάσσω διεθύνω, μεταδύνω, „ἐτάροισι“ πρὸς τοὺς ἐταίρους, Ε 514.

ΜΕΘ-ΟΜΙΑΙΕΘ [-...], κοινωνῶ, συνανατρέφομαι, τινί, Α 269 †.

ΜΕΘ-ΟΡΜΙΑΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθ. ἀορ. μεθορμηθεῖς, ὀρθῶ κατοπιν ἢ πρὸς τι, καταδύκω, ἐφορμῶ, Υ 192, ε 325.

ΜΕΘ-Ι [-...], τοῖς [-...] τό, ποι., πᾶν ποτόν δυνατὸν καὶ μεθυστικόν, ἰδίως οἶνος, Η 471, δ 746 κ. ἀ., μόνον κατ' ὀνομαστικὴν ἢ αἰτιατικὴν.

ΜΕΘ-ΥΣΤΕΡΟΝ, ἐπίρ., κατοπιν, μετέπειτα, Ὑ. Δῆμ. 205. (Κυρίως, οὐδέτερον τοῦ ἐπιθέτου μεθ-ύστερος).

ΜΕΘΥΝ [-...], (μέθυ) παρ' Ὀμ. μόνον ἔνεστ. ἔ

παρ.τ. ἀ.)· εἶμαι μεθυσμένος, εἶμαι μένος·, σ 240· β'.) μεταφρ. „εἶμαι σμένος“, „βασίη μεθούσα ἀλοιρῇ“ ὁμοποτισμένον μὲ ἀλείμμα, Ρ 390.

ΜΕΙΔΑΛ, ποιητ., ἐξ οὗ μόνον ὁ ἀορ. ἐκ καὶ ἔπικ. μείδωσα, καὶ ΜΕΙΔΑΛΑ, ἐξ οὗ ὁ μετοχῆ· μειδῶων κατ' ἐπικὴν ἐπέκτασιν ἀ. μειδῶν, Η 212, Φ 786, Φ 491· „χαμογελῶ“, Φ 491 κ. ἐνθα ἐνωτέρω ναντίον δὲ τὸ „γελῶ“, μεθ' οὗ Ὑ. Δῆμ. 20 ἀπτεται, σημαίνει τὸ· μεγαλοφώνως γελῶ, συροῖσι προσώπασιν· μὲ τὸ βλοσυρόν προσώπου, Η 212, „Σαρδάκιον“ (ἴδ. τ. λ.) οὐ.

ΜΕΙΖΗΝ, ΟΝ, ἀνώμαλον συγκριτ. τοῦ ΜΕΙΛΑΣ, ἔπικ. ἀντὶ τοῦ μέλας, Ω 79· λανι πόντω·, ἴδ. ΜΕΛΑΣ ΠΟΝΤΟΣ.

ΜΕΙΛΙΑ, τὰ, ἔπικ. (μέλι, μελίσσω), μειλίχον καὶ εὐφραντικόν, ἐξαιρέτως τὰ τὰ ἐξελαστικά, Ι 147, 289.

ΜΕΙΛΙΓΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (μελίσσω), τὸ κατευνάζει, καταπραῖνει, καταπραῖνε κατευναστικόν· „μειλίγματα θυροῦ“· τὰ κορμάτια τὰ εἰς τοὺς κόνας ὑπὸ σπότου παραβαλλόμενα, ὅταν οὗτος ἐπὶ ἐκ τῆς εὐωχίας, οἰοεὶ ἡδύσματα, γλυκα τὰ τῆς ψυχῆς, κ 247 †.

ΜΕΙΛΙΝΟΣ, Η, ΟΝ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ μέλιτος. ἴδ.

ΜΕΙΛΙΣΣΩ, ποιητ., μόνον ἐν τῇ ἔνεργ. τῇ μέλι, καὶ σημαίνει κυρίως „γλυκαίνω μέλι“, τροπ.)· ὅθεν 1) Ἐνεργ. καταπραῖνε, εὐμενίζω, „γλυκαίνω“, „πυρός“ διὰ τοῦ πυρός (τῆς πυρᾶς δηλ.) (ἐνθα ἡ γενικὴ εἶνε διαιρετικὴ, κατὰ τὸ ἔσθαι παρεόντων· καὶ „νιψόμενος ἄλοιοι· δὲ ἥτιον ὀρθῶς· ἐξαρτῶσιν αὐτὴν ἀφ' αὐτοῦ“). Παθ. εὐμενίζομαι, καταπραῖνεται, Ὑ. Δῆμ. 291. 2) Μέσ. φαίνωμαι, λίχιος, παριστῶ τι ὑπὸ εὐάρεστον ὄψιν, ἀρεσκίαν καὶ καθ' ἡδονὴν ὁμιλῶ, μετὰ πράγματα, γ 96, δ 326.

ΜΕΙΛΙΧΙΝ [-...], ἡ, ἔπ. (μειλίχιος), μειλίχης, μαλακότης, πρᾶότης, ὅθεν „μοιο“ χαλάρωσις, ἀδράνεια τοῦ πολ. Ὀ.

ΜΕΙΛΙΧΙΟΣ [-...], Η, ΟΝ, καὶ ΜΕΙΛΙΧΙΟΣ (μειλίχιος) κυρ. γλυκύς, ὅθεν προσήκοπιος, πρᾶς, μαλακός· ἀ.) ἐπὶ πρᾶς (μόνον ὁ τύπος μειλίχιος) Ρ 671, Φ 300· ἐπὶ λόγων καὶ ιδιοτήτων (μόνον ὁ τύπος χις, πλὴν ἐν τῇ σ 374 „μειλίχον ἔργον“) „μειλίχιος μῦθος“ Κ 288 „μεῖ ἐπέεσσι, μῦθοισι προσευδῶ“ Ζ 343, ζ 1· μόνον „μειλίχιοις“ Δ 256, „αἰδοῖ μειλίχιοις ἀνέραστον αἰῶν, θ 172.

ΜΕΙΡΟΜΑΙ, εἰς· ὁ ἀνάγεται καὶ ὁ ἐνεργ. ρακ. ἔμμορε Α 278 (ὅπερ τινὲς ἐκλαμβάνει ἀόριστον), παθ. παρακ. εἴμαρται καὶ εἴμαρτο, μεταλαμβάνω, λαμβάνω με

ἀπ. «ἤμισυ μέτρο τιμῆς, I 616. 6'.)
 ἔν τῳ ἐνεργ. 6'. παρακ. (ἢ ὅστις ἔχει
 ἑξατάτος) «ἔμπορε τιμῆς» λαμβάνει
 ἢ μετέχει τιμῆς, A 278, O 189, ε 335,
 γ. ὁ παθ. παρακ. εἰμαρται καὶ ὁ ὑπερσ.
 εἰς εἴνε εἰμαρμένον, εἴνε ὑπὸ τῆς μοίρας
 ὅν, «εἴνε γραμμένον, εἴνε γραφτό»
 παρρ. Φ 281, ε 312, ω 34. (Ἡ ῥίζα εἴνε

α. ὁ. Αἰολ. ἀντί τοῦ μῆν, «μῆνας» T
 T. Ἑρμ. 11. Αἱ δὲ πλάγιαί πτώσεις μῆ-
 νος κλ. σχηματίζονται ἐν τῇ παρ' Ὁμ.
 συκομένην ὀνομ. μῆν, B 292. κ 14 κ. ἀ.
 Ὁμ. δὲν εἴνε οὔτε τὰ ὀνόματα οὔτε ἡ διάρ-
 κειαν μηνῶν ὠρισμένη. Ὁ μόνος παρ' αὐτῶν
 ὄρισμός εἴνε «τοῦ μὲν φθινότοτος
 τοῦ δ' ἱσταμένοιο» ἐν ᾧ οὗτος ὁ μῆν τε-
 ῶ δ' ἄλλος ἀρχεται, ὅ ἐ. περὶ τὰ τέλη τοῦ
 μῆνός καὶ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἄλλου, ξ 162,
 «μηνῶν φθινότων» ὅτε οἱ μῆνες ἦσαν
 τέλει, ὅ ἐ. εἶχον παρέλθον, κ 470, τ 152,
 α, ω, ἀνώμαλον συγκριτικ. τοῦ μικρός,

μικροῖς, ἐς, ἐπ. ἀντί τοῦ μελάγχρους
 (μελάγχρους, «μελαχραιοί», «με-
 λαιμοειδής» (ὡς σημ. τῆς ὑγείας
 καὶ ζωῆς) κατὰ τινας) κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ.
 μῆν λαμβάνεται καὶ ἐπὶ τῆς ἐρυθρᾶς ἢ
 ὀκρᾶς, ὅ ἐ. βαθείας ἐρυθρᾶς χροῖας τοῦ
 (που) π 175 f.

μελανός, τὸ ποι. ἀ.) ἢ ἐπὶ κινήσων σπληνι-
 ζομένων διέμεσος δοκός ἢ ὑποβαρύνουσα ἦν
 ὁ 279 (ἐνθα ἡ ἐπικ. γεν. μελαθρόφι) λ 278,
 ἢ δοκός αὕτη διήκεν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς
 ἄλλον τοῖχον, προεἰχέουσα ὀλίγον τοῦ τοί-
 χου ἐπὶ προδύοντι μελαθρῳ· ἐπὶ τῇ
 χροῖᾳ ἄκρας τοῦ μελαθρου, τ 544. (ἢ
 ἐπὶ τὸν δύνετον πρέπει καὶ τοῦτο τὸ χω-
 ρὸν ἀπαχθῆ εἰς τὴν ἐπομ. σημασίαν· ἐπὶ τῆς
 χροῖας ἄκρας τῆς στέγης·) 6'.) ἐν γένει
 ἔν τῳ μελαθρου καὶ ἐπ' αὐτοῦ σπληνι-
 ζομένη, «σκεπή», καὶ ἔπειτα συνεκδοχ.
 Δατ. iecium, ἅπανα ἡ οἰκία, B 414, I
 130. «αἰδέσασθαι μέλαθρον» σεβάσθητι-τὴν
 αὐτοῦ (λέγει ὁ Αἴας πρὸς τὸν Ἀχιλλεῖα, θέ-
 κησιν αὐτοῦ τὸ αἶσθημα τῆς φιλοξενίας,
 ῥιζόμενος εἰς τοῦς ὑπὸ τὴν στέγην τοῦ ξε-
 νου ἐνδῶσθαι εἰς τὰς παρακλήσεις των καὶ
 τὸν θυλόν του) I 640. (Κατὰ μὲν τὸν ΜΕ
 ὁ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ, ὅστις
 ἀπλάι οἰκίας τῆς ἡρωϊκῆς ἐποχῆς, ὡς
 ταῖς τῶν σημερινῶν χωρικῶν, ἐπύρετο
 μέσῳ τῇ οἰκίᾳ, ἐνθα ἡ ἐστία, διὰ τῆς
 ἢ τῆς ἐν τῇ στέγῃ καπνοδόχου, τοῦ φεγ-
 γόμεν καὶ αἰθαλόεν λέγεται, Ἰδ. Φιλίστ.

σ. 133 — Ὁ Δοιδερλ. ἀμφισβητεῖ περὶ
 αὐτῆς ἐρμηνείας, νομίζων παραδόξως ὅτι

ὠνομάσθη ἡ δοκός οὕτως ἔνεκα τοῦ φυσικοῦ μέ-
 λανος χρώματος τοῦ ξύλου).

ΜΕΛΑΙΝΟ (μέλας), «μαυρίζω», μόνον ἐν τῳ
 παθ. γίνομαι μαῦρος, «μελανιτίζω» «με-
 λαίνεται χροά» ἐμελάνιαζε τὸ σῶμά της (πληγω-
 μένης Ἀφροδίτης, ὅπ' αἰσχύνης καὶ ἀγανακτῆ-
 σεως) Ἰλ. E 334, «ἡ δὲ μελαίνεται ὀπίσθεν»
 ἐμαύριζεν (ἢ ἀποτριωμένη ἄρουρα) ὀπίσθεν τοῦ
 ἀρότρου, Σ 518. Ἰδ. καὶ ΜΕΛΑΙΝΗ.

ΜΕΛΑΙΝΗΤΗΣ, ὁ, υἱός τοῦ Ἀμυθάνου
 καὶ τῆς Εἰδομένης, ἀδελφός τοῦ Βίαντος, μαντι-
 εῖς ἐν Πύλῳ περιδόντος. Ἠθέλησεν, ἵνα λάθῃ χάριν
 τοῦ ἀδελφοῦ τὴν ὠραίαν Πηρώ (Ἰδ. τ. λ.) τὴν
 θυγατέρα τοῦ Νηλέως, νά ἀρπάσῃ τοῦς περιφῆ
 μου; βοῦς τοῦ Ἰφίκλου ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φυ-
 λᾶκης· ἀλλὰ συλληφθεὶς ὑπὸ τῶν βουκόλων τοῦ
 Ἰφίκλου ἐρρίφθη εἰς τὸ δεσποτήριον. Μετὰ παρέ-
 λυσιν δὲ ἐνός ἔτους ἀπελύθη, λαδῶν καὶ τοῦς
 βοῦς δῶρον διὰ τὴν καλὴν συμβουλήν, ἣν ἔδωκεν
 εἰς τὸν πατέρα τοῦ Ἰφίκλου, καὶ ἐπανῆλθεν εἰς
 τὴν Πύλον, ἐνθα ἐτιμώρησε τὸν Νηλεῖα διὰ τὰ
 ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ εἰς τοῦς Ἀμυθωνίδας γε-
 νόμενα ἀδικήματα, ἔδωκε τὴν Πηρώ εἰς τὸν
 ἀδελφόν καὶ μετ' αὐτοῦ μετώκησεν εἰς τὸ Ἄρ-
 γος, λ 287 ἐς. ο 225 ἐς.

ΜΕΛΑΙΝΑΕΤΟΣ, ὄν, ποι. (μ. δέω) μελανόδε-
 τος, «μαυροδεμένος», «φάσανον» ξίφος
 ἔχον, κατὰ τὸν Σχολιστήν, μέλαιναν λαδὴν
 εἶτε σιδηρὰν εἶτε ἔκ τινος μέλανος ξύλου ἢ κό-
 ρατος, «μαυρομαντικό», O 713 f. (Ἄλλοι
 δὲ νομίζουσιν ὅτι λέγεται οὕτως τὸ ξίφος διὰ τὸ
 σιδηρόδετον τῆς θήκης).

ΜΕΛΑΝΕΪΣ, ἦος, ὁ, πατήρ τοῦ Ἀμφιμέδον-
 τος, Ἰθακήσιος, ω 103.

ΜΕΛΑΝΘΕΪΣ, ἦος, ὁ, μόνον ἐν τῇ ὀνομ. καὶ
 κλητ. Μελανθεῦ, ἄλλως δὲ λέγεται ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ,
 υἱός τοῦ Δολίου, ὁ αἰσχρὸς αἰπὸλος τοῦ Ὀδυσ-
 σείως, ὁ κατὰ τινα τυχαίαν συνάντησιν περιωρί-
 σαι αὐτόν, ὁ ὑποστηρίξας ἐν τῳ ἀγῶνι τοῦς μνη-
 στῆρας κατὰ τοῦ δεσπότου αὐτοῦ, καὶ διὰ ταῦτα
 φρικτὰ τιμωρηθεὶς, ρ 212 ἐς. φ 175 ἐς. χ 135
 ἐς. 472 ἐς.

ΜΕΛΑΝΘΙΟΣ, ὁ, 1) = τῳ προηγουμένῳ. 2)
 εἰς τῶν Τρώων, Z 36.

ΜΕΛΑΝΘΩ, ὄης, ὁ, θυγ. τοῦ Δολίου, ἡ ἀναλ-
 σκυντος θεράπεινα τῆς Πηνελόπης, ἡ παραδόουσα
 αὐτὴν εἰς τοῦς μνηστῆρας, σ 320, τ 60 ἐς. Ἐ-
 φονεύθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς μετὰ τῶν ἄλλων ἀ-
 πίσιτων θεραπεινίδων, χ 421 ἐς.

ΜΕΛΑΝΙΘΙΟΣ [..], ὁ, 1) εἰς τῶν Τρώων,
 ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθεὶς, Θ 276. 2) ἕτερος
 Τρώς, υἱός τοῦ Ἰκετάνοιο· ὑπὸ τοῦ Ἀντιλόχου
 φονευθεὶς, O 547 ἐς. 3) ἄλλος Τρώς, ὑπὸ τοῦ
 Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 695. 4) εἰς τῶν Ἀ-
 χαιῶν, T 240.

ΜΕΛΑΝΟΧΡΟΣ [..], ὄν, ποι. ἀντί τοῦ με-
 λάγχρους (μ. χροά) = ΜΕΛΑΧΡΟΪΣ, ὅπ. Ἰδ.,
 τ 246 f.

[..], ιτοε, τό, „μέλι“, A 249, x 234
 „Αμφότες πλήρεις μέλιτος καὶ ἀλείμμα-
 ντο ἐπὶ τῆς πυρᾶς καὶ συνεκαίοντο μετὰ
 τοῦ, Ψ 170, ω 68.

ισοία [..], ἡ, πόλις τῆς Θεσσαλικῆς Μα-
 κρον τὴν Ὀθρυν τὸ ὄρος, B 747.

ισυγ, τ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (μ. γη-
 λισωνος, γλυκυφωνος, «ψ· μ 187 τ, γ· Ἄπ. 519.

ισ [..], ἡ, 1) τὸ δένδρον „δ μέλεγος,
 ὁ: ἡ καὶ φράξος“, fraxinus excelsior,
 ὡς τὸν Heldreich ἐν τῷ Die Nutzpflan-
 zenschenlands πελ. 31: fraxinus ornus
 178, Π 767. 2) μετωνυμ. τὸ ἐκ τοῦ
 τῆς μελῆς κατασκευασμένον κοντάρι τοῦ
 οὗ ἔχει τὸ δόρυ, B 543 κ. α. ε 281,
 276 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.).

ισαί, ἐε, ποι. (μ. ἡδύς), „γλυκὸς ὅσων
 οἶνος“ Z 258, ε 208 κ. α., «πυρός»
 «καρπός» Σ 568, ε 94, «ἄγρωστις» ζ
 ὁδός· μ 48· μεταφ. γλυκύς, προσφι-
 λητής, «θυμός» K 498, λ 203, «νό-
 τος» λ 100, π 554.

ισητος, οκ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ μελίχρα-
 κεράννυμι μετὰ μέλιτος κεκραμέ-
 νου. «μελίχρητον» ὡς οὖσιαι τὸ με-
 λον, κρημὰ τι μέλιτος καὶ γάλακτος, προσ-
 ον εἰς τὰς ψυχὰς τῶν νεκρῶν καὶ τοῦς
 οἶκους θεοῦς, Ὀδ. κ 549, λ 27.

ισα [..], ἰνη, ἰνον, ἐπ. μερίκιος (με-
 λείγιμος), ἐκ ἐόλου μελέγου κατα-
 ἔνος, «μ. οὐδός» ρ 339. Ἐν Ἰλ. εἶνε ἡ
 ἐπὶ ἐπιθετ. τοῦ «ἔγχος, δόρυ» E 655, N
 361 κ. α.

ισα, ἡ (μέλι) „μέλισσα“, B 87, ν 106

ισα, ἡ, 1) μία τῶν Νηρηίδων, Σ 42.
 2) τῶν Ὀκεανίδων, ὁμήλις καὶ συμπαί-
 ρος Περσεφόνης, Γ· Δῆμ. 449.

ισα [..], ἰατος, τό (μελιτώ), (με-
 λή), γλυκύσμα, (φραγκ.) „τοῦρτα“

ισα, οκ, ποι. (μ. φρήν) ὁ διὰ γλυκύ-
 των, εὐφραίνων τὴν καρδίαν, «στ-
 264, η 182 κ. α., «πυρός» Θ 188, «στ-
 489· μεταφ. «ὑπνος» B 34. (Οἱ νεώ-
 τεροι οὖν τὴν λ. γλυκείας ἔχων φρέ-
 νι τὴν διάθεσιν, ἐπομ. ἡδύς, γλυ-
 κούσιν τὴν ἐνέργειαν τοῦ πράγματος,
 ἀρκη αὐτοῦ ιδιότητα, ὡς τι αἰσθητὸν καὶ
 προσωποποιημένον. II. Ἡ ἐρμηνεία αὕτη,
 ὁρμητικὴ τῆς συνήθους, εἶνε ὁπωσοῦν
 ἐνὶ καὶ ἄγαν λεπτῇ. Νομίζω ὅτι τὸ
 μόξι καὶ ἐτίθετο τὸ κατ' ἀρχὰς εἰς ἀν-
 τὸν μόνον, τοῦς μόνους ἔχοντας φρένας κατὰ
 τὴν δὲ ἐτέθη καὶ εἰς πράγματα, ἀπολέσαν
 τὴν τῆς φρενός καὶ διαφυλάξαν τὴν τῆς
 πρὸλ. ΕΓΗΣΩΡ).

ΜΕΛΛΩ, μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρτ., σπα-
 νίως ἀναύητον, α 232, ε 278. Σημαίνει κυρίως
 τὸ δυνατόν ἢ ἀναγκαῖον πρᾶξαι τινος· τὸ ἐκπη-
 γάζον εἴτε ἐκ τῆς ἰδιότητος ἢ θελήσεως τοῦ ἐνερ-
 γούντος ὑποκειμένου εἴτε ἐκ περιστάσεων ἐξωτερι-
 κῶν. Χρονικῶς δὲ ἡ πράξις ἀναφέρεται πάντοτε
 εἰς τὸ μέλλον εἴτε τὸ ἀπολυτὸν (ἐάν τὸ μέλλω
 ᾔνε χρόνου ἐνεστώτος) εἴτε τὸ σχετικόν (ἐάν ᾔνε
 χρόνου παρτατικ.) διὸ ἡ συντάσσεται ὡς ἐπὶ τὸ
 πλεῖστον μετὰ μέλλοντος τῆς ἀπαρεμμάτου, σπα-
 νίως δὲ μετὰ ἐνεστ. ἢ ἀορ. τῆς αὐτῆς ἐγκλ. 1)
 μέλλω, θέλω, εἶμαι εἰς τὴν στιγμὴν νᾶ.
 «Ἐκτορα ὅτου ἔτεταιν ἀδελφεόν, εὐτ' ἄρ' ἔμελ-
 λεν στρέψασθ' ἐκ γῶρης» καθ' ἣν στιγμὴν ἔμελ-
 λε (ἤθελεν, ἡτοίμαζέτο) νᾶ στρέψῃ, Z 515, πρὸλ.
 K 326, 454, γ 9· πολλάκις δὲ, μᾶλλον ἀναφα-
 νομένης τῆς ἐννοίας τοῦ σκοποῦ, σημ. παρτί-
 θεμαι, διανοοῦμαι, «σκοπεῖω», ἔγω κατὰ
 νοῦν, «ἔμελλε διεξιμεναι πεδίοινα» Z 339, πρὸλ.
 Z 52, Ψ 544, λ 553 κ. α. Σπανίως μετὰ ἐνεσ-
 τῆς ἀπαρφ. K 454, ζ 110, τ 94, ἡ ἀορ. τῆς
 ἀπαρφ. Ψ 773. 2) „μέλλει“, εἶνε πεπω-
 μένον, εἶνε προωρισμένον, προαποφασι-
 σμένον, (II. ἐν τῇ καθομιλ. πάντοτε ἀπρωσώπως·
 „μοῦ μέλλει, σοῦ μέλλει, αὐν μοῦ μέλλει
 κτλ.“) μάλιστα κατὰ παρτ. 2.) κατὰ τὴν θέ-
 λειν θεοῦ τινος· ἡ τῆς τύχης· «οὐ τελέσθαι ἔμελ-
 λε» δὲν ἦτο πεπωμένον νᾶ, B 36, 6 156, πρὸλ.
 E 686, Ω 85, δ 107, ψ 221· μετ' ἐνεστ. τῆς
 ἀπαρφ. P 491, Γ· Ἄπ. 379, μετ' ἀορ. «ἔμελ-
 λε λιτέσθαι» Π 46, Σ 98· 6') κατ' ἀνθρωπίνην
 διάταξιν καὶ προσπάφασιν, μόνον Δ 700· γ·)
 ὡς ἐκ τῶν πραγμάτων αὐτῶν, P 278, ζ 115,
 «οὐκ ἄρ' ἔμελλες ἀνάγκης ἀνδρός· ἐταῖρους ἐδ-
 μεναι» δὲν σου ἔμελλον ἀνδρός ἀνάνδρου τοῦς
 ἐταῖρους· νᾶ φάγῃς, ὅ εἰ δὲν ἔμελλε νᾶ ᾔνε ἀνα-
 ὄρης· ὁ ἀνὴρ, οὗ τινος τοῦς ἐταῖρους κατέτρωγες,
 ε 475, 3) Πολλάκις ἀποδίδεται ἐν τῇ καθομι-
 λου. διὰ τοῦ· „πρέπει νᾶ, ὁᾶ“ (κατὰ τοῦς
 ἀρχαίους ἐρμηνευτάς· εἰκὸς μετ' ἀπαρφ.) «μέλ-
 λει πού τι· καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι» ὁᾶ
 ἔχασέ τις, πιστεύω, καὶ φίλτερον ἄλλον ἀνθρω-
 πον (εἶνε, πιστεύω, φητικὸν νᾶ ἔχασέ τις κτλ.)
 Ω 46, «οὕτω που Διὶ μέλλει φίλον εἶναι»
 τοιαύτη, φαίνεται, μέλλει νᾶ (θᾶ) ᾔνε ἡ θελήσει
 τοῦ Διός, B 116, «μέλλω που ἀπείχεσθαι Διὶ»
 ὁᾶ εἶμαι, φαίνεται, μισητός· εἰς τὸν Δία, πρέπει
 νᾶ εἶμαι μισητός· εἰς τὸν Δία, Φ 83, «τὰ δὲ μέλ-
 λει ἀκούμεν» ὁᾶ τὰ ἔχῃς ἀκοῦση, πρέπει νᾶ
 τὰ ἀκούσῃς· εἰκὸς ἐῖναι ὑμᾶς ἀκηκοῖναι, Ξ 125,
 «μέλλεν ποτ' οἶκος ὁδ' ἀφνειὸς εἶμεναι» πρέπει
 νᾶ ᾔτο, ὁᾶ ᾔτο ποτε (ὡς εἰκάζει τις· ἐξ ὧν
 βλέπει καὶ ἀκούει) πλούσιος οὗτος· ὁ οἶκος, ε
 232, δ 181, «μέλλει· δὲ σὺ τῶμεναι»· εἰκὸς
 ἐστί σε εἰδέναι· πρέπει νᾶ (θᾶ) τὸ εἰδῇς· σὺ,
 δ 200, «πολλάκι που μέλλει ἀρῆμεναι» πολ-
 λάκι, πιστεύω, ὁᾶ παρεκάλεσαι, γ 322.

ΜΕΛΟΣ, εὐε, τό, 1) μέλος, πάντοτε πληθ.

τά μέλη, Ρ 211, σ 70 κ. ἀ. 2) μέλος, με-
λωδία, Γμ. 18, 16.

ΜΕΛΙΠΗΘΡΗ, τό, ἐπ. τέρψις, παλγνιον παι-
διά (κατά δὲ τὸν Οὔδοσιον: ἴδυσμα, νόστιμον
φαγῆ (Τουρ.) „μεζέσι“) πάντοτε ἐν ταῖς φρ.
„μελιπηθρα κυνῶν“ Ν 233 καὶ „μελιπηθρα κυ-
σίν“ Ρ 235, Σ 179, περὶ τῶν ἀτάφων νεκρῶν
τῶν πολεμίων. Ἐκ τοῦ

ΜΕΛΠΗ, ποι. 1) Ἐνεργ. κυρ. μετὰ χοροῦ ἢ
ὀργανικῆς μουσικῆς: ψάλλω, ἐξυμνῶ, „Ἐκέρ-
γον“ Α 474. 2) Μέσ. ὡς ἀποθ. ἀ.) ψάλλω,
„τραγουδῶ“, „ἐμέλιπετο θεός: αἰδός: φοριζων“
Σ 604, δ 17, ν 27, Γ. Ἐρμ. 476, „μέλπομαι
ἐν χορῷ“ ψάλλω ἐν χορῷ, χορεύων ψάλλω, (||
ὅπως: ἢ σὴ ἱερὸν ἐν Ἑλλάδι οἱ ἐθνικαὶ χοροὶ μετὰ
μολπῆς χορεύονται) Π 482, Γμ. 18, 21. β.)
τροπ. „μέλπ.“ Ἀρηϊ. χορεύω πρὸς χάριν τοῦ
Ἄρεος, τουτέστι μάχομαι γενναίως. (|| Κατὰ
δὲ τὸν Δόντιον τέρπομαι, ἡδύνομαι εἰς
τὸν πόλεμον).

ΜΕΛΩ, συνήθ. ἐν τῇ γ'. ἐν. (σπαν. πληθ. καὶ
κατ' ἀπαρρ.).—Ἐνεσ. μέλει, μέλουσι, Γ 24, Γ.
Ἐρμ. 451. παρατ. ἔμελε καὶ ἐπ. μέλε· προστ.
μελέτω καὶ πληθ. μελόντων· μέλ. μελήσει, με-
λήσουσι, Ε 228, Κ 481. παρακ. ἐπ. μέμηλε,
μετοχ. μεμνήω· ὑπερσ. πάντοτε ἀναψ. μεμνή-
λει. Ἄλλοι τύποι ἐνεργητικ. εἶνε μόνον ἐνεστ. ἀ.
ἐν. μέλω, ι 20, ἀπαρρ. μέλει, Ε 490, ἐπικ.
μελέμεν, σ 420. μέλ. ἀπαρρ. ἐπικ. μελησέμεν, Κ
51. παρακ. β'. ἐν. μέμηλας, Γ. Ἐρμ. 437. Τοῦς
μέσους: τύπους ἴδε κατωτ. Α.) Ἐνεργ. εἶμαι
μέλημα, ἀποτελῶ τὴν φροντίδα, ὑπόκει-
μαι εἰς τὴν ἐπιμέλειαν, „πᾶσι δόλοισι ἀν-
θρώποισι μέλω“ εἶμαι τὸ μέλημα τῶν ἀνθρώπων,
ὑπόθεσις: τῶν λόγων τῶν ἀνθρώπων διὰ τοῦς παν-
τότους: δόλου· μου, ι 20. Συνήθως: δὲ τίθεται κατὰ
γ'. πρόσωπον, ἢ τὸ μὲν πρόσωπον, ὅπερ ἔχει τὴν
φροντίδα, κατὰ δοτ., τὸ δὲ μέλημα, τὸ ὑποκεί-
μενον εἰς τὴν φροντίδα, κατ' ὄνομ. „μέλει μοι τι·
ἦ τι“ „μέ μέλει“ (|| ἐν τῇ καθολικῇ. εἶνε μόνον
ἀπρόσωπον, ὅπως καὶ ἐν τῇ μετ' Ὀμ. γλώσσῃ,
ἀν καὶ ἐν ταύτῃ οὐχὶ ἀνευ ἐαυρέσεως), φρον-
τίζω περὶ τίνος, „μέλουσί μοι, μελήσουσί μοι
ἴπποι· φροντίζω, „μέ μέλει“, θά φροντίσω περὶ
τῶν ἵππων, Γ 24, Ε 228, „μὴ τοι ταῦτα μελόν-
των“ μὴ σε μέλη περὶ τούτων, Σ 463, ν 362,
π 436, „τὰ δ' αὖ Δίι πάντα μελήσει“ Ψ 724,
„μηδὲ τί οἱ θάνατος μελέτω φρεσὶ μηδὲ τι τάρ-
βος“, νά μὴ συλλογίζηται (νά μὴ τὸν μέλη διὰ)
τὸν θάνατον, μηδὲ ἄλλον τινὰ φόβον νά ἔχη (κατὰ
τὸ σχῆμα τὸ λεγόμενον ζευγμα) Ω 152, „Ἐ-
κτωρ μελέτω σοι“ περὶ τοῦ Ἐκτ. φροντίζε, Ο 234
κ. ἀ. τ. Ἰδίως: τίθεται ἐπὶ ἐπιτηδευμάτων ἐπι-
μελῶς: ἀσκοιέμενων καὶ μελετωμένων, „οἷς οὐτὶ
μέλει πολυμήλια ἔργα“ οὔτινες: δὲν ἀσκοῦσι, δὲν
μελετῶσι τὰ τοῦ πολέμου, Β 338, πρβλ. Ζ 92,
μ 116, „θαλάσσια ἔργα“ Β 614, „βιός: καὶ φα-
ρέτρη“ ζ 270. Ἀντὶ τῆς ὀνομαστ. τίθεται καὶ

ἀπαρέμφατον, π 465, καὶ μετοχὴ προσηγο-
ριοῦ ὑποκειμένου, „μέλε γάρ οἱ (Ὀδυσσεύς)
ἐν δώμασι Κίρκης“ ἐφροντίζε (περὶ τοῦ Ὀ-
δίου διέτριβεν ἐν δ. Κ. (διὰ τὴν παρὰ τῇ
κῆ διατριβὴν τοῦ Ὀδ.) ε 6. 2) Ὁ παρὰ
ὑπερσυντ. ἔχουσι ποιητ. σημασίαν ἐνεστ. α.
ρατ. „ἀνὴρ, ᾧ τόσα μέμηλε“ ὅστις ἔχει
φροντίδας, Β 25, 62, „ἔργα“ Β 614, κατ'
φρεσὶ ἄλλα μεμνήλει· περὶ ἄλλων ἐφρον-
τίζω, „ἀλλὰ ἐσυλλογίζοντο“, σ 451 κ. ἀ. Π μ.
„μεμνήω·“ τίθεται πάντοτε ἐπὶ προσώ-
πων φροντίζων, ὁ μελετῶν, „πλούτου·
μοιο“ Ε 708, Ν 297, 469. Εὐρίσκεται καὶ
„μέμηλας ταῦτα“ ἐπενόησας ταῦτα, Γ.
437 (ἀλλὰ μόνον ἐνταῦθα ἐν τοιζότη γρ.)

Β.) Μέσ. ποιητ. μόνον ὁ ἐνεσ. ἀπαι-
τεῖται ἡγεμόνος ποθὴ μελέσθω· μὴ σε μὲν
σον περὶ στέρησεως: ἡγεμόνος (διότι ἐν
ἡγεμόνα) κ 505. μέλ. „μελήσεται μοι τὸ
Α 523· ἐπικ. παρακ. „μεμβλεται“=μὲλ.
343, „μεμβλετο“=ἐμελε, Φ 516, γ 12.
ρ' ἄλλων δὲ οἱ τύποι οὗτοι θεωροῦνται ὡς
ἢ παρατ. ῥήματός τινος: ἄλλως: ἀχρήστα
ῥήματα).

(ΜΕΜΑΛ), ἐπικ. παρακ. μὲ σημασίαν ἐν-
τος ἐκ τῆς ῥίζ. ΜΑ- (ἐξ ἧς τὸ μα(ο)μαι),
ἐν τῇ ἐνικῇ. Τῶν δὲ ἄλλων ἀριθμῶν εὐρ-
παρ' Ὀμ. τύποι εἶνε οἱ ἐξῆς: β'. δοικ.
τον, Θ 413, Κ 433, πληθ. μεμαμεν, Ι
Ο 105, μέματε, Η 160, μεμάσσι, Ὀμ.
προστακτ. μεμάτω, Δ 304, υ 355· συνήθ.
τῇ εἶνε ἡ μετοχὴ μεμαῶς: μὲ τὸ α βραχὺ
μακρόν ἐν τῇ Π 754), γεν. μεμαῶτος, κα-
νονικώτεροι τύποι: μεμαότεις καὶ μεμαῶ-
τὸ α μακρόν, Β 818, Ν 497. γ'. πληθ.
ὑπερσυντ. μεμασν. 4) ὁρμῶ, ἐφορμῶ,
χαί, Θ 413, Ε 298, „πρόσω·“ προχωρῶ
μαίως, Δ 615, „μεμαότεις ἐγγεήσεις“ τῆ-
τες μὲ τὰ δόρατα, Β 818, „ἐπὶ τινι“ ἐπὶ
κατὰ τινος, Θ 327, Χ 326 (ἐν τῇ Φ 17
τακτέον τὸ „ἐπὶ οἷ“ μετὰ τοῦ „ἄλτο·“)
ἐπιθυμῶ, ὀρέγομαι, ἐπιζητῶ, συνήθ.
τ' ἀπαρρ., Α 590, ε 18 κ. ἀ., ἢ μετὰ γεν.
δος, ἀκτῆς· Ε 732, Ν 197, Γ 256· ἐπὶ
ἀπλως: θέλω, προτιθέμαι, Κ 208, λ.
Ἡ μετοχὴ μεμαῶς: καίτοι πολλὰκις ὡς ἐπὶ
ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν σημασιῶν, δρομαῖος,
θυμός, Ν 40 κ. ἀ., „γαστήρ μεμαῦσα“ φ.
(|| ἐνταῦθα εἶνε μετοχικὴ ἡ σημασία: ὅσα
σφοδρὰν ἐπιθυμῶν), ἢ ὡς ἐπὶ β. ὅταν „ἐπὶ
μαῶς·“ δρομαίως, Κ 339 κ. ἀ., „ὠρμή
μαῶς·“ Ν 182 κ. ἀ. Ἰδ. δὲ καὶ ΜΕΜΟΝΑ-

ΜΕΜΑΚΤΙΑ, ἴδ. ΜΗΚΑΟΜΑΙ.

ΜΕΜΒΛΑΚΑ, ἴδ. ΒΛΑΕΚΟ.

ΜΕΜΒΛΕΤΑΙ, ΜΕΜΒΛΕΤΟ, ἴδ. ΜΕΛΩ ἐν π.

ΜΕΜΝΗΣΕ, ἴδ. ΜΗΚΑΟΜΑΙ.

ΜΕΜΝΗΣΑ, ἴδ. ΜΕΛΩ.

ΜΕΜΝΕΩΤΟ, ἴδ. ΜΙΜΝΗΣΕΟ.

καὶ οὐκ, ὁ, οὐδὲ τοῦ Τίθωνος καὶ τῆς βασιλίδος τῶν Αἰθιοπῶν, ἐλθὼν μετὰ τὸν τοῦ Ἑκτορος εἰς βοήθειαν τοῦ Πριάμου πῦρ· τὸν Ἀντίλοχον, δ 187, 188, λ. κατὰ τὸν Πίνδ. Νεμ. 3, 63 ἔπρεσεν ὑπὸ γλῆως.

να (ΜΛ-, μέμαα), ποι. ἔ. Ἰων. παρακ. πῶν ἐνεστώτων μόνον ἐν τῇ ἐνικῇ εὐ- διαγοοῦμαι, θέλω, ζητῶ, ἐπιθυ- ῶ ἄπαρ. ἐνεστώτος, Μ 304 κ. α., υ 15, νος, Η 36, Ξ 88, Φ 481, ἡ ἰορίστου, Ν 307, « μέμνονεν δ' ὅγε ἴσα θεοῖσι » ἰορίστας ἴσα· μέ τὰς τῶν θεῶν, σπεύδει νὰ πρὸς τοὺς θεοὺς, Φ 315, « διγυθ μοι μέμνονεν » πρὸς δὴ τινὰ σπεύδει ἡ καρ- πρὸς δὴ ἐπιθυμίας· ταλάντεσθαι, Π

κα, ἴδ. ΜΥΚΛΩΜΑΙ.

ΜΟΜΑΙ, ἀποθ., μέμφομαι, ἐπιπλήτ- τω 70.

ἀσθενέστερος τύπος τοῦ ΜΗΝ.

κατὰ τὴν πρώτην καὶ κυρίαν του σημα- σιὰν μορίον βεβαιωτικόν, ὁριστικόν, ἐμφα- τικὸν ἀσχετον πρὸς τὰ προηγούμενα ἀπομένενα, τῷ ὄντι, βεβαίως, ἀληθῶς, στικῶς, ναί, μάλιστα· α.) σπανίως· καὶ καθ' ἑαυτὸ ἐπὶ ταύτης τῆς σημασίας, ὡς μέν ποτε σῆμα πάλαι κατατεθνη- ῶτος βεβαίως εἶνε σῆμα ἀνδρός κτλ., Η 103κ. ἐν τῇ Β'· γράφει μὴν ἐνταῦθα τε οὐ ἀλλαγῇ τὸ μέτρον συγχωρετ), Β 324, α. α. 6.) συνηθέστερον δὲ συνδυαζόμε- ῶν ἄλλων μορίων ἢ ἀντωνυμιῶν ἔχει τὴν εἰν, ἀλλ' ἀσθενεστέραν βεβαιωτικὴν ση- ὡσαν μετὰ τὰς δευτικὰς ἀντωνυμίας, ἵνα τὴν ταύτοτητα τῆς ἀντωνυμίας πρὸς ἐμφανιζόμενον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα (ἢ γὰρ πρὸς τὸ Δὴ τῶν Ἀττικῶν, τὸ μετὰ τικὰς ἢ ἀναφορικὰς ἀντωνυμίας ἐν ὁμοίᾳ σαι τιθέμενον), « Ἀλκίνοος δὲ τὸτ' ἦρχε μέν ἔδη πρὸς δῶμα θεᾶ » [τοῦτου δὴ] λαιπόν, ζ 13, πρὸλ. Ε 893 κ. α. γ.) ὡν δὲ μορίων συνδυαζόμενον, οὔτε τού- τισι σημασίαν παραδίδωκε, οὔτε τὴν ἰδίαν σημασίαν παραλλάσσει, αὐτὰρ ἢ ἀλλὰ ἔλλαδ μὴν τῶν Ἀττ., Ζ 125, ε 122 κ. μέν » = ἡ μὴν, ἴδ. Η, « οὐ μέν » ὅχι βέ- 433, α 392 κ. α., « οὐδὲ μέν, οὐδὲ μέν Α 154, 603, Ι 374, Ψ 311, Β 703, Μ 551, « καὶ μέν » καὶ τῷ ὄντι, ἡ καὶ Α 269, ε 88, Ι 632, « γε μέν » = γε Ἀττ., « μετέλλησάν γε μέν οὔ τι » δὲν ἴσαν ὅμως, πρὸλ. Β 703. (ἢ Ἐν τού- τῳ ἐνυπάρχει εἰς τὸ μόριον καὶ σχέσις σηματικὴ πρὸς τὰ ἀνωτέρω ὡσαύτως· τῷ « Ζεὺς μέν που τό γε οἶδε » ἂν καὶ ὁ εἰς, τό εἰς εἴρηται). Ἡ χρῆσις αὕτη τοῦ εἶνε κυρίως ἐπική ἔ. Ἰωνική. Εὐρίσκον-

ται ὅμως αὐτῆς παραδείγματα τινὰ ἔ. παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς.

Β'.) Ἡ ἀνωτέρω βεβαιωτικὴ δύναμις τοῦ μο- ρίου, ὅταν τοῦτο εὐρίσκηται εἰς σχέσιν πρὸς ἄλ- λην πρότασιν ἔχουσαν τὸν Δὲ ἢ ἄλλο ὅμοιον μορίον, μετατρέπεται εἰς ἀντιθετικὴν, ἔ. ἴδιω· σημαίνει τότε τὸ μέν παραχώρησιν, ἀντιστοι- χῶς οὕτω πρὸς τὸ ναί μέν, καὶ τὸ τῆς καθο- μιλουμένης « ἀλήθεια » (πρὸλ. τὸ Γερμ. ZWAI = zu Wahr), ὅσον « τὴν μέν ἐγὼ πέψω—ἐγὼ δὲ κ' ἄγω Βρισθίδα » αὐτὴν ἀλήθεια ὅτι τὴν σταίλω· ἐγὼ ὅμως κτλ., Α 184, πρὸλ. 298 εἰ., 389 εἰ. Ἡ διὰ τοῦ « μέν—δὲ » συνδεδεσμένη οὐ μόνον μεταξὺ ἀντιθέτων καὶ διαφόρων σχε- τικῶν κώλων, ἀλλὰ καὶ μεταξὺ ὁμοίων καὶ συγ- γενῶν (ἢ ὅπου δηλ. ἡ ἀντιθέσις ὑπάρχει εἰς τὸν τύπον μόνον), « τῷ δ' ἦδη δὴ μέν γενεαί—ἐπὶ αὐτῷ—μετὰ δὲ τριτάτῳ ἄνωσαι » Β 250 εἰ., πρὸλ. στίχ. 312 εἰ., 470 εἰ. Τῶν αὐτῶν μο- ρίων γίνεται πολλὴ χρῆσις καὶ ἐπὶ μερισμοῦ καὶ ὑποδιαίρεσιν τύπου, χρόνου, ἀριθμοῦ, τάξεως καὶ προσώπων, Α 18, 53, Γ 114, « ὁ μέν—ὁ δὲ », ἴδ. ὁ, ἡ, τό, « τὰ μέν—τὰν δὲ » Α 110, 111, « οἱ μέν—ἡμίσεις δὲ » Γ 153, 155 κ. α. ἐπὶ δὲ ἔ. ἐπὶ ἐμφατικῇ ἐπαναλήψεως τῆς αὐτῆς λέξεως « περὶ μέν βουλῇ Δαναῶν, περὶ δ' ἔσται μάχεσθαι » Α 258, « πάντων μέν κρατεῖν εὐέ- λαι, πάντεςσι δ' ἀνάσσειν » Α 288, πρὸλ. Ξ 216, Φ 464, ο 70.—Ἀεὶ παρατηρήσεις εἶναι· α.) ὅτι τὰ διὰ τοῦ « μέν—δὲ » συνδεδεμένα κῶλα, ἀπο- μακρύνονται πολὺ ἀλλήλων διὰ παρενθῆκης ἄλ- λων προτάσεων, οἷον τὸ « δὲ » τοῦ Β 514 εἶνε ἀποδοσις τοῦ ἐν στίχ. 494 « μέν »· β.) ἀπο- δοσις τοῦ « μέν » εἶνε ἀντὶ τοῦ « δὲ » ἄλλα συνώ- νυμα μόρια, ὅταν ὁ ἀλλὰ, Α 22 εἰ., 376 εἰ., « οὐ μέν—ἀλλὰ » Α 163, « μέν—αὐτὰρ » Ζ 124 εἰ., Κ 98, δ 31, « μέν—αὐτὰρ » Α 50, 331, « μέν—αὐ » Α 108, « μέν—αὐτε » Α 234, Γ 240 εἰ., χ 5 εἰ. ἐπὶ δὲ ὁ καί, « κάρτιστοι μέν ἔσαν καὶ καρτίστοι ἐμάχοντο » Α 267 (ἐνθα ὅμως ὁ Ναιγελοςδαχ ἐρμηνεύει τὸ « μέν » κατὰ τὰ ἀνωτέρω Α'.) β'.), « αὐ ἔουσαν μέν πρῶτα καὶ ἔσφραξαν ἔ. ἔδειραν » Α 459, χ 475, καὶ τὸ ἡδέ· « αὐτὶκ' ἔπειτ' ἄνεσται μέν ἐπαύσατο ἡδὲ γαλήνη ἐπλετο νηνεῖη » μ 168, 380 εἰ. (ὅπου δὲ πρό- τερον ἐγράφετο « ἡ μέν—ἡ δὲ » διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Σπιτζνέρου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν· « ἡ μέν—ἡ δὲ »)· γ.) ἐνίοτε λείπει τὸ διὰ τοῦ Δὲ ἀντιθε- τον κῶλον ὡς εὐκόλως ἐυπακουόμενον, η 237.

Γ'.) Περὶ τοῦ συνδυασμοῦ τοῦ μορίου τούτου μετ' ἄλλων ἴδ. ἀνωτέρω Α'.) γ'.) καὶ εἰς τὰ ἐκεῖ σεσημασμένα μόρια πρόσθετος ἔ. τῶδε ἄρα, γάρ, δὴ, τέ (ἴδ. τὰς λ. ταύτας). Τὸ δὲ μέν τοι (ἡ μέντοι) εἶνε μὲν ἐπιβεβαιωτικόν· βε- βαίως, τῷ ὄντι, ἀληθῶς (ἴδ. τῷ), « κείνων μέντοι ὁδ' οὐδὲ ἐτήτυμον ὡς ἀγορεύεις » δ 157· εἶνε δὲ καὶ ἐναντιωματικόν (ὡς καὶ τὸ ἀνωτέρω παρατηρηθὲν μέν Α'.) γ'.), « σφῶιν μέν τ' (=

μέν τοι) ἐπέοικε· εἰς οὐκ ὁμοῦ ἀρμόζει, Δ 344. Ὅσακις δὲ πάσχει ἐκθλῆναι· μέν τ', εἶνε ἀμφι-
βολον ἂν ᾔηται μέν τε ἢ μέν τοι. Ἡ ἔννοια ἢ
ἢ ὁρθῇ κρίσει· δύνανται νὰ διακρίνωσι τὸ ἕτερον
τοῦ ἑτέρου. Ὁ δὲ Σπίτιζνερος (ἐν τῇ ἐκδόσει αὐ-
τοῦ Ἐκκλ. VIII. § 3) μάτην ἀγωνίζεται νὰ
ἀποδείξῃ ὅτι τὸ μέν τοι ὡς δῶ μορίων συν-
δυασμός ἐν ὑπάρχει παρ' Ὁμ., γνωματεύων ὅτι
τὸ ἕτερον τῶν μορίων τοι εἶνε πανταχοῦ ἀντω-
νυμία· προσωπικῆς δοτικῆς.

ΜΕΝΕΑΙΝΩ, ἐπικ. (μένος), ἀπαρρ. ἐνεστ. με-
νεαίνεμεν, Ὁμ. πλ.χ., ἀορ. ἀ. παντοῖα ἀναύ. ητ.
(ὡς καὶ ὁ παρτι.) μεναίνα. 1) σφόδρα ἐπι-
θυμῶ, ὀρέγομαι, σπουδάζω περὶ τι, θέ-
λω, ἀπολεί. X 40, ε 311, μετ' ἀπαρρ. τοῦ ἀορ.
ἢ καὶ τοῦ ἐνεστ., E 606, v 30, p 17, 185, μετ'
ἀπαρρ. τοῦ μέλ. μόνον Φ 176, φ 125. 2) ἔ-
χω κατὰ τινος μένος, ὁ ἐ. πάθος, εἶμαι
ὀργισμένος («κακιωμένος»), «κακίω»
(ἀναλογεῖται πρὸς τὸ Γαλλ. en vouloir). τινί, O
104, α 120, ἀπολεί. T 68 κ. ἀ., «ἐρίδι μενεή-
ναμεν» ἐξ ἐρίδος ἡ/ὠρεῦσθαι, ἐκακίωσαμεν, T
58. Τὸ δὲ τῆς Π 491, «κτεινόμενος· μενέκινο»
πολλάχθ· ἐρηγνέσθαι κατὰ τινος· μέν· φονεῦ-
μενος ἢ πίπτων ὀργίζετο, κατ' ἄλλους δὲ·
εἶχε σφοδρὰν ἐπιθυμίαν πρὸς μάχην καὶ ἐκδι-
κασιν· κατὰ δὲ τὸν Εὐδ. καὶ τὸν Σχολ., ὅτι-
νες ὀργίζονται ἐκ τῆς προηγουμένης παραβολῆς·
ἐλαττοφύχει ἢ ἐπένεζε.

ΜΕΝΕΔΗΙΟΣ, ὄν, ἐπικ. (μένω, δῆλος), ὁ μέ-
νων, ὑπεστάμενος, δεχόμενος τὸν πολέ-
μιον, ὅθεν καρτερικός, ἀνδραγαθός, εὐτολ-
μος, Ἰλ. M 217, N 228.

ΜΕΝΕΛΑΟΣ [-.,], ὁ, υἱός τοῦ Ἀτρεΐδου, βα-
σιλεὺς τῆς Λακεδαιμόνους, H 470, B 408, 581
ἐξ., ἀδελφός τοῦ Ἀγαμέμνονος, ἀνὴρ τῆς Ἑλέ-
νης, ἥς ἡ ἀρπαγὴ ὑπῆρξεν ἡ αἰτία τοῦ Τρωικοῦ
πολέμου. Σῶμα μὲν ἔχει βασιλεὺς καὶ καρτε-
ρικός, ἀλλ' ὅχι καὶ τὸ ἡγεμονικόν τοῦ ἀδελφοῦ.
Τὸ ἦθος αὐτοῦ εἶνε ἀγαθόν, ἥπιον καὶ εὐμένος·
ὡς μαχητῆς δὲ δεικνύει μὲν εὐτολμίαν καὶ ἀν-
δρείαν, ἀλλὰ δὲν εἶνε τοσηύτου τολμηρὸς ὥς βαρ-
δατος, ὡς ὁ Αἴας καὶ Διομήδης, P 48 ἐξ. Μετὰ
δὲ τὸν Τρωικὸν πόλεμον ἐπτά ἔτη περιπλανηθεὶς
τέλος ἐπανῆλθεν εἰς τὴν πατρίδα του, ὁ 82 ἐξ.

ΜΕΝΕΠΟΛΕΜΟΣ, ὄν, ἐπικ. (μένω, πόλεμος),
ὁ ἐν πολέμῳ μένων, καρτερικός, εὐσταθής,
ἀτρόχητος, ἐπὶ τῶν ἡρώων, Z 29, N 693,
γ 412 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), καὶ τῶν Πε-
ρσικῶν, B 749.

ΜΕΝΕΣΟΕΙΣ, ὄν, ὁ (μένω, σθένης), υἱός τοῦ
Πατρόου, ἡγεμὼν τῶν Ἀθηναίων, ἐξαίρετος ἀρ-
ματωλότης, B 552, K 255, M 331, N 195, O
331.

ΜΕΝΕΣΟΠΗ, ὄν, ὁ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν ὑπὸ τοῦ
Ἑκτοῦς φονευθεὶς, E 609.

ΜΕΝΕΣΤΗΣ, ὁ, 1) υἱός τοῦ Ἀρηϊόου, βα-
σιλεὺς τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ἀρνης, ὑπὸ τοῦ Πάρι-

δος φονευθεὶς, H 9. 2) υἱός τοῦ Σπύρου
Βύρου καὶ τῆς Πολυδώρας, εἰς τῶν ἡρώων
τῶν Μυρμιδόνων, Π 173—178.

ΜΕΝΕΣΤΡΗΣ, ὄν, ὁ, ἡ, ἐπικ. καὶ με-
νος, ὄν, E 376 † (μένω, χάρις, πρὸς, πτόλεμος),
μένων ἐν πολέμῳ, καρτε-
ρικός, ἀκλόνητος· ἐν τῇ μάχῃ,
ἡρώων καὶ ἐθνῶν, Ἰλ. I 529, A 112.

ΜΕΝΟΕΙΚΗΣ (μενοεικ.), ἐξ, ἐπικ. (μέ-
νω), πρὸς τὴν θέλησιν καὶ ἐπιθυμίαν αὐ-
τουτέστιν ἐκπληρῶν αὐτήν, ὅθεν ἀ.)
„ἀρκετός“, ὁ αἰς, δεῖπνον, ἐδωδή, αὐτός,
πλ.χ., «τάρος» ἄφρονον νεκρικὸν δεῖπνον,
ἐπὶ δὲ «ὀθήρη, λήϊς, δῶρα, χάρις» Ὁμ.
«ὕλη» εὖλα ἄφρονα, Ψ 439· πλ.χ., «μον-
ικανά, ε 232· β.) εὐχάριστος, ἐπὶ τῶν
ἡρώων, v 273, π 429, «πολλὰ μενοεικέα»
ἡδύς, v 273, π 429.

ΜΕΝΟΙΝΙΑ, ποι. (μένος) ἢ κατ' ἐπικ.
σιν ΜΕΝΟΙΝΙΑ, N 79, Ἰων. ΜΕΝΟΙΝΙΑ,
γ. ἐνικ, μενοινά, T 164· τῆς ὑποτακ-
τικῆς τύπος· μενοινῆσαι, O 82 (δὲν εἰσέρχεται
ὁ Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Βούττμαννος καὶ ὁ
ρος ἀντ' αὐτοῦ ἀποκατέστησαν τὴν εὐκτι-
νήσεις, ἀλλ' οἱ μετ' αὐτοῦ ἐκδοται δὲν εἰ-
νησαν), ἀορ. ἀ. ἐμενοίνησα, διανοοῦμαι
λογίζομαι, «ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου»
λοιμαί, θέλω, «πολλά, ὅα κτλ.» Ὁμ.
πολλάκι· μετὰ τινος τῶν ἐπὶ· προσδο-
«φρεσίν ἦσι (σῆσι), Ουμῶ, ἐνὶ θυμῶ, με-
σι» E 264, «δόον, νόσον» „μελετώ“,
ὁ 480, ο 111, «τινί τι» βουλευσθαι, π
τῶν κατὰ τινος τι, «κακὰ» λ 532, με-
ρεμῆατος ἐνεστώτος ἢ ἀορίστου, K 401,
κ. ἀ., «πεζοὶ δὲ μενοῖον εἰ τελευτῶσι»
παντοῦ δὲ αὐ πεζοὶ ὅα διαπεράσσωσι, M
Αὕτη τοῦ Φαίριος ἡ ἐρμηνεία εἶνε ὁρθή·
ἀν τις θεωρήσῃ τὸ «πεζοὶ» ὡς ὑποκείμενον
«μενοῖον»).

ΜΕΝΟΙΤΙΛΛΗΣ [-.,], ὄν, ὁ, υἱός τοῦ
Πάτροκλος, A 397, I 211 καὶ
τῆς Ἰλ.

ΜΕΝΟΪΤΙΟΣ [-.,], ὁ, υἱός τοῦ Ἀκτοῦ
τῆρ τοῦ Πατρόκλου, εἰς τῶν Ἀργοναυ-
763. Π 14, Ψ 85 ἐξ.

ΜΕΝΟΣ, εὐς, τό (μα-, μέμα). 1) κ
μή, ὀργασμός, [ὀργή], σφοδρὰ ἐκθλ.
οἱ τῶν ψυχικῶν δυνάμεων, καὶ ἀ.) ὀρ-
μός, πάθος, ἐμπάθεια, A 103, I 67
δὲ ἡ πολεμικὴ τόλμη, ἀνδρεία, «κα-
«μένος ἀνδρῶν» B 387, «Ἄρμος» Σ
269, ἢ πλ.χ. «μένας πνεύοντες» τόλμη-
τες, τολμηροί, B 536, A 508, συνάπτει
τοῦ «θυμός, ἀλήθ, ὀάρος» E 2, 470,
κ. ἀ. β.) ἐπιθυμία, ἔφεσις, N 634,
361. 2) ζωικός ὀργασμός, ζωικὴ
μῆ, ζωή, Γ 294, «ψυχὴ τε μένος τε»
Θ 423. 3) οἰκλήσις εἰς ἐκδήλωσιν
ὀρμῆς, δύνάμις, ἰσχύς, ὀρμή· ἀ.) ἐπὶ

μερίζων (ἀρθρῶν) τὴν φωνήν, ἔχων ἑναρθρὸν φωνήν), ἐπιθετὸν τῶν ἀνθρώπων, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ φράσει «μερόπων ἀνθρώπων» (ἐν τέλει στίχου), Α 250 κ. ἀ. τῆς Ήλ., τῆς δὲ Ὁδ. υ 49, 432· ἔτι δὲ «μέροπος ἀνθρώποι» Σ 288 καὶ «μερόπεσσι βροτοῖσιν» Β 285, «μερόπων γένο· ἀνδρῶν» Γμ. 31, 8.

ΜΕΡΟΨ, ὄψος, ὁ (ἴδ. ΜΕΡΟΠΕΣ), περιδότης μάντις καὶ ἡγεμὼν τῆς παρὰ τὸν Ἑλλησποντον πόλεως Περικώτης, πατήρ τοῦ Ἀδράξου ἢ Ἀμφίου, Β 831, Α 329 εἰς.

ΜΕΣΑΙΠΟΛΙΟΣ, ὄν, ποι. (μέσος, πολὺς), ὁ μεταξὺ (τῶν μελινῶν) πολιὰς· ἔχων τρίχας, μιζοθρίξ, «ψαρός», ἐπιθετὸν τοῦ Ἰδομενέως, Ν 361 ἱ.

ΜΕΣΑΓΓΙΟΣ, ὁ, ὄνομα δούλου τινός τοῦ ἐν Ἰθάκῃ σκωδῶτου Εὐμαίου, Ε 449, 455. Ἐκ τοῦ ΜΕΣΑΓΓΟΣ, ὁ, ἢ τὸ ΜΕΣΑΓΓΩΝ μόνον ἐν τῇ ἐπικ. τύπῃ ΜΕΣΣ. (μέσος, ἀλλή), κυρ. τὸ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀλλῆς; (ἴτις παρ' Ὁμ. = περιδότης, τοιχογύρισμα), ἐπομ. α' λή, «μάνδρα, τόπος τοιχογυρισμένος», εἰς διατριβὴν βοσκημάτων, Ρ 112, 657, Ω 29, Α 518· οὕτως λέγεται καὶ ἡ μάνδρα τοῦ Κύκλωπος, κ 435.

ΜΕΣΗΓΓ, Ἰων. ἢ ἐπικ. ἐπὶ β., χάριν τοῦ μέτρου καὶ ΜΕΣΗΓΓΕΣ, καὶ συνήθως ἐπικ. μέσσ, μεταξὺ, ἐν τῇ μέσῳ, ἀνά μέσον «ἀνάμεσα» ἀ.) κυρ. τοπικῶς, ἀπολελ. μόνον Α 573, Ψ 521· «τὸ μεσηγὺ» ὡς οὐσιαστ. τὸ μεταξὺ, Γ. Ἀπ. 108· ἄλλως· μετὰ γεν. Ε 41, Θ 46, δ 845 κ. ἀ. ὅ.) χρονικῶς, ἐν τῇ μεταξὺ, ἐν τούτοις, μόνον η 195. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. καὶ ἐνταῦθα τοπικῶς· ἐκκληπτέον τὸ ἐπὶ β. ἐν τῇ μεταξὺ ὁδῷ. —Τὸ υ εἶνε βραχὺ, ἐν δὲ τῇ ἄρσει μακρόν, δ 845).

ΜΕΣΗΓΕΙΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ἐπικ. (ἐκ τοῦ μέσος, κατ' ἐπὶ κ.), ὁ ἐν τῇ μέσῳ, μεσαῖος, μέτριος, ὁ μεταξὺ τῶν «ἐόχων» καὶ «χεριωτέρων» Μ 269 ἱ. (Ὁ Γοῖδελας ἀποδοκιμάζων τὴν λ. διορθῶναι μεσηγύς· ἢ τὸ δὲ ἐπὶ β. τοῦτο ἐκλαμβάνει ὡς σημαντικὸν τῆς τά εως· ὁ τὴν μεταξὺ τῶν ἐόχων καὶ χεριοτέρων ἔχων τὰ ιν).

ΜΕΣΘΑΛΗΣ, ὄγ, ὁ, υἱός τοῦ Πυλαϊμένου καὶ τῆς νόμφης Γυγαίας, ἀρχηγός τῶν Μαιόνων, Β 861, Ρ 216.

ΜΕΣΘΑΛΗ, ἢ (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ἀχρήστου ΜΕΣΘΑΛΩΝ, ἐκ τοῦ μέσος, δέμω), κυρ. τὸ οἶονεῖ μεσόδωρον, μετὰ ὃ δεδμημένον ἢ μέρος οἰκοδομῆς μετὰ ὃ ἄλλων. 1) ἢ δοκός ἢ διήκουσα ἐγκαρσίως ἀπὸ τῆς μιᾶς εἰς τὴν ἐτέραν πλευρὰν τοῦ πλοίου («μεσοδόκι») καὶ κατὰ τὸ μέσον ἔχουσα ὀπὴν ἢ κοιλίαν, ἐν τῇ προσηρμύζεται ὁ ἰσός· ὁσάκις ἴσατο ὀρθίος, διὸ καὶ λέγεται «κοιλὴ μεσόδμη» δ 421, ο 289. 2) πληθ. «μεσοδαί» τ 37, υ 354 κατὰ τινας μὲν· τὰ μέρη τοῦ τοίχου τὰ μεταξὺ τῶν ἐξέχοντων παραστάτων, κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον = μεσάστυλα, ὁ ἐκ τὰ μεταξὺ κιονων διαφραγματα, *intercolumnia*,

κατ' ἄλλους τὰ κενὰ τὰ μεταξὺ τῶν δοκῶν, τὰ μετέπειτα ἀποτελέσαντα τὰς κατα· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. αὐταὶ αἱ στρωτῆρες τῆς ὀροφῆς, ἐφ' ὧν στηρίζεται τὸ στέγασμα τῆς οἰκίας· κατ' ἄλλους τὰ εἰδός τι «μισοπατώματος» («μεσὸς παρπάτιον», Γαλλ. *entresol*) ἢ κατὰ εἰς τὸ βάθος τοῦ μεγάρου ἐνοικοδομημένα ἀναλογούσης πρὸς τὰ θεωρεῖται τῶν μεγάλων οὐσῶν, Ὁδ.

ΜΕΣΘΑΛΩΣ [-ω-], ὄν (μέσος, ὁ μόνον ἐν τῇ οὐδὲ «τὸ μεσθάλω» τοῦ ὀφθαλμοῦ, «λόχου» Βατρ. 129.

ΜΕΣΘΩΝ, τό, ἐπικ. ΜΕΣΣΩΝ, ἴδ. ΜΕΣΣΩΝ.

ΜΕΣΘΩΓΗΣ, ΕΣ, ἐπικ. ΜΕΣΣΩΓ. (μεσθωγί, μέγρι τοῦ μέσου ἐμπειρία «μεσοπαγῆς· δ' ἄρ' ἔθηκε κατ' ὄγης» ἔγχος· ἔκαμε τὸ μελ. ἔγχος νὰ ἐμπλησθῇ ὡς τὴν μέσῳ, ὁ ἐ. ἐνέπη· ἔγχος· εἰς τὴν ὄγην ὡς τὴν μέσῳ, Φ (οὕτως· ἐγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ τερὸν δ' ἐγράφετο ΜΕΣΘΩΛΕΣ, ὁ ἐ. ἐκ τῆς παλλόμενον).

ΜΕΣΟΣ, Η, ὄν, ἐπικ. ΜΕΣΣΟΣ (κατὰ τὴν τοῦ μέτρου). 1) ἐπὶ β., ὅπερ ἐπιθετικῶς φέρεται ἐν τῇ καθομιλουμένη, εἰς τὰς «εἰς τὴν μέσῳ», τὸ μέσον πινός· «πικῶς· βάλειν ἀόχνην μέσον» ἐκδομ. ἐκδόχνη εἰς τὸ μέσον, ἢ τὸ μέσον τοῦ Ε 657, Ν 561, «ἐν μέσῳ (ἐξυπ. σγῶν) ἔκειτο· ἐν τῇ μέσῳ τῆς σχεδίας ἐκάθητο· ἐς τὴν μέσῳ», ε 326 κ. ἀ., «περὶ μέσῳ τὸν Βέκκ. ἐκ τινος σχολίου ἀντὶ τοῦ μέσσω) χεῖρε τιτήνας» ἀπλώσας τὰς χεῖρας περὶ τὴν μέσῳ (τοῦ σώματος), ἀφ' οὗ τὸ σεν ἀπὸ τὴν μέσῳ, Ν 534, «ἐν μέσῳ ἐκάθισεν ἐν τῇ μέσῳ αὐτῶν, Γ 15, δ 28 «μέσῳ ἀλλ' ἐν τῇ μέσῳ τῆς θαλάσσης» ὅ.) χρονικῶς· «μέσον ἡμῶν· μεσημέριον· σημεῖον», Φ 111, η 288. 2) συχνὰ ὀυσιαστικὸν τὸ οὐδέτ. «μέσον», τὸ μέσον, οἷον «ἐς μέσον» εἰς τὸ μέσον, Ρ 447 κ. ἀ., μετὰ γεν. «ἐς μέσ. ἀμφοτέρω 120, Γ 159, «ἐν μέσῳ» καὶ μόνον· Γ 69, 90, 446, Δ 444, θ 66, λ 157, μέσον· «καταμεσῆς», Δ 541, Ε 8, 187. Τροπ. «ἐς μέσον τίθημι» βάλω πρὸς εἰς τὸ μέσον, οἶονεῖ μετὰ ὃ τῶν ὀργῶν ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐπομ. ὀρίζω βραβεύω, Ψ τὸ μέσον ἀμφοτέροις δικάζειν· εἰς τὸ μέσον δύνω δικάζω, τουτέστι πρὸς αὐδότερον ἀπὸ ἐξ ἴσου ἀπέχων ἐκατέρω, ἐπομ. δικάζω. —Τὸ οὐδ. ΜΕΣΘΩΝ ὡς ἐπὶ β., ἐν τῇ μέσῳ, «ἀνάμεσα», Μ 167, ε 300.

ΜΕΣΣΑΤΟΣ [-ω-], Η, ὄν, ἀρχαῖον ἐπὶ θετικ. τοῦ ΜΕΣΟΣ, ὁ μεσαίτατος, «ἐν τῇ μέσῳ» ἐς τὴν μέσῳ, Ήλ. Θ 22 ΜΕΣΣΑΤΟΣ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΜΕΣΑΤΟΣ

η, ἡ, πόλις καὶ λιμὴν τῆς Λακωνίας, ἐπὶ
κῆς παραλίας τοῦ Ταϊνάρου πηλινῶς· οὐ
τοῦ νῦν λιμένος Μεζάπου, Β 582, Πaus.
9. (1) Κατὰ τὸν Ἑρν. Κούρτιον, τὸν πε-
ντῆς Πελοποννήσου, καὶ σήμερον ἀκόμη
τὸν Μεζάπον χώρα εἶνε «πολυτρήρων».)
μῆτ', μεσσηγία, ἰδ. μεσσηγί.

ἡ, ἰάος, ἡ, κρήνη πλησίον τῆς Ἑλ-
λασιότητος πόλεως τῆς Θεσσαλίας, Ζ
δδλ. Στράβ. 9, 5, 6. Κατ' ἄλλους δὲ ἦτο
τῆς Θεράπνης ἐν Λακωνίᾳ, Πausan. 3,

ἡ, μικρά τις χώρα περὶ τὰς Φηρές,
τῆς μετέπειτα Μεσσηνίας, φ 15, πρόλ.
δ, 8. Ἐκ τούτου

ἡ, ὄκ, Μεσσηνιακός, καὶ ὡς
μεσσηνίας, φ 18.

ἡ, ὄκ, Μεσσηνιακός, καὶ ὡς
μεσσηνίας, φ 18.

ἡ, ὄκ, πληρης, «γεμάτος», (καὶ
ἐπὶ φυσικῶν προϊόντων) Ἐπιγ. 15, 5.
ἡ, ἐπὶ ἐπὶ. μέχρι, ἕως, μετὰ
τοῦ· Θ 508 τ.

1) Πρόθ. μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. κυρ.
μεταξύ. Α') μετὰ γεν. καὶ σημ.
καὶ συνδιατριβήν, οὐ μόνον τοπικὴν,
ἀλλὰ καὶ ἄλλην, ὁμοῦ, «μαζί, μέ», με-
μετὰ ὁμών πνε καὶ ἡσθς· π 140,
ὁμών λίσσεται· κ 320, «μάχεσθαι μετὰ
8700, φ 458. Συχνότερον δὲ παρ' Ὁμ.

μετὰ δοτ. μόνον ποι. καὶ ἰδίως ἐπικ.
1) τοπικὴν κοινωνίαν, συνπαρεῖν,
ἡ, ὄκ, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.

ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.

ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.

ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.
ἡ, ὄκ, ἡσθς, μετὰ, ἐν τῇ μέσῳ, συνήθ.

ταῦτ' ὅν ποδῶν «ἀνέμεσα ἑτὰ πόδι», γενναῖα,
Τ 140. Τὸ δὲ «μετὰ φρεσὶ», σημ. ὅ,τι καὶ τὸ «ἐν
φρεσὶ» κατὰ νοῦν, καθ' ἑαυτὸν, Σ 264, δ 825
κ. ἀ. 2) σημ. κοινωνίαν ἐνεργεία· ἡ καταστά-
σις, ὅσον «μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο πέτεσθαι» ὁμοῦ
μέ τὰ· πνοάς τοῦ ἀνέμου, ταχέως ὡς ὁ ἀνεμος,
6 148, πρόλ. Ψ 367.

Γ') μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς καὶ σημ. ἀ.) κί-
νησιν πρὸς τι, πρόσωπον ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ, πληθ.
ἡ ἐνικόν, (κυρ. κίνησιν σκοποῦσαν τὴν ἐνω-
σιν ἢ ἐντάμνωσιν καὶ συνδιατριβὴν μετὰ τοῦ ἀν-
τικειμένου, πρὸς δ' ἡ κίνησις, πρὸς, εἰς, «ἐλθεῖν,
ἐκείσθαι μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιοῦς· Γ 264, «φεύ-
γειν μετὰ νῆα· Μ 123, «ἐλαύνειν μετὰ στρα-
τὸν Ἀχαιῶν· Ε 589, «ἦκεν μετὰ λαὸν Ἀχαι-
ῶν· Θ 76, «ἵεναι μετὰ Νέστορα· Κ 73, πρόλ.
Ο 221, «σφαῖραν ἔβριψε μετ' ἀμφίπολον· ζ 115,
«μετὰ ἦθεα καὶ νομόν ἵππων· Ζ 514, καὶ τρο-
πικῶς· βάλλινεν τινὰ μετ' ἔρδα· καὶ νε κα· ἐμ-
βάλλω εἰς ἔρδα· κτλ. Β 376. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ
ἐγθρικής κινήσεως· «μετὰ Λήϊτον ὀρυθαίει
ὑπάγω νὰ εὔρω (ἵνα συμπλῶκω μέ) τὸν Λήϊτον,
Ρ 605· ὡσαύτως· βῆ μετὰ τινα· Ε 152 κ. ἀ.
6') σπασιώτερον μετὰ ῥήματος· στάσεις· σημαν-
τικοῦ, ὅτε σημαίνει ὅτι ἡ Ἐν, μετὰ, ὅσον
«θυλὸν ὄρινε πᾶσι μετὰ πληθύν· εἰς πάντας
τοὺς ἐν τῇ πληθῇ, Β 143, «μετὰ πάντας ἐπλευ-
ῆριστο· μεταξὺ πάντων, Ι 54. 2) σημ. ἀκο-
λουθίαν· ἀ.) τοπικὴν, «κατόπιν», ὅπισθεν,
μετὰ, «ὑστερ' ἀπό», «μετὰ κτίον ἐσπετο μη-
λα· Ν 492, πρόλ. Κ 516, «βῆναι μετὰ τινα·
ὑπάγω κατόπιν τινός, ἀκολουθῶ, Κ 449, «μεθ' ἡ-
μιόνους ἵεναι· κατόπιν τῶν ἡμιόνων, ζ 260,
«θεῖν μετὰ τινα· Κ 63. 6') χρονικὴν, «τόν δὲ
μετὰ ὑστερον αὐτοῦ, Θ 261, λ 263 κ. ἀ. «μετὰ
Πάτροκλόν γε θανόντα» μετὰ τὸν θάνατον τοῦ
Πατρ. Ω 575, «μεθ' Ἐκτορα· βραχυλογικῶς ἀντὶ
τοῦ· μεθ' Ἐκτ. θανόντα, Σ 96, «μετὰ ταῦτα·
Υ. Ἐρμ. 126· γ') ἀκολουθίαν τάξεως καὶ ἀ-
ξίας, ἰδίως μετὰ τὰ υπερθετικά καὶ τὰ συγγενῆ
τούτοις, «ἄριστοι τῶν ἄλλων μετὰ γ' αὐτάν· Μ
104, «κάλλιστος ἀνὴρ μετὰ Πηλεΐωνα· Β 674
κ. ἀ. «ἀριστῆς μετ' Ἀχιλλῆα· Η 228, «κτί-
στοι μεθ' αἶμα καὶ γένος· μετὰ τοῦ· εἰς αἷματος
καὶ γένους, θ 583, «ὅς πᾶσι μετέπειπε μάρνα-
σθαι μετὰ Πηλεΐωνας ἑτάρον· Ρ 195. 3) σημ.
σκοπὸν· πρὸς, διὰ, «ὀπλιζέσθαι μεθ' ὤλην·
πρὸς· ξύλα, διὰ· ξύλα, Η 418, «πλεῖν μετὰ χαλ-
κόν· διὰ χαλκόν, μέ σκοπὸν νὰ φέρω χαλκόν,
α 184, «ἐπαίξαι μεθ' ἐόν βέλος· κατόπιν τοῦ
βέλους μου, ὅ ε. ἵνα τὸ λάδω ὀπίσω, Ν 513,
«βῆναι μετὰ δειπνόν· εἰς δειπνόν, ἵνα δαιπνήσω,
Τ 346, «θωρήσσομαι μετὰ πόλεμον· ἐξοπλι-
ζομαι πρὸς πόλεμον, διὰ τὸν πόλ. Υ 329, «ἔβη
μετὰ πατρός ἀκουήν· ἵνα ἀκούσῃ περὶ τοῦ πατρός,
6 308 κ. ἀ. καὶ μετὰ μετοχῆς· περαιτέρω προ-
διοριζούσης τὸν σκοπόν, «μετὰ δόρυ ἦει οἰσά-
μενος· ἐπήγαγε διὰ τὸ δόρυ, νὰ τὸ φέρῃ ὀπί-

σω, N 247, πρδλ. v 415. 4) σημ. ἀναλογίαν, συμφωνίαν: κατὰ, ἀναλόγως, συμφώνως πρὸς, «μετὰ σὸν κῆρ» κατὰ τὴν καρδίαν σου, O 52, «μετ' ὄγμον» κατὰ τὸν ὄγμον, Σ 552, «μετ' ἰχνη βαίνω» βαδίζω κατὰ τὰ ἰχνη, ἐπὶ τὰ ἰχνη, E 406 κ. ἀ. «μετὰ κλέος» κατὰ τὴν φήμην, καθὼς ἤκουε, A 227, N 364.

II.) Ὡς ἐπὶ, ἀπολελ. ἀ.) μεταξὺ, προσ-
έτι, ἐκτός, τούτων, B 446, O 67, Σ 515, *
224. β.) κατόπιν, ὀπίσω, τοπικῶς: τε καὶ
χρονικῶς, Ψ 433, A 448, α 400, φ 234.—Πολ-
λάκις ὁμοῦ προήλθεν ἐκ τμήσεως, τούτῃσι χω-
ρισμοὶ ἀπὸ τοῦ ῥήματος, ἴδ. τὰς ἐπομένας μετὰ
τῆς Μετὰ συνθέτου; λ.

III.) Ἐν συνθέσει πλὴν τῶν εἰρημένων σημ.
καὶ μεταβολὴν καταστάσεως.

ΜΕΤΑ. 1) ἀντὶ τῆς μετὰ κατ' ἀναστροφῆν,
ὅταν τίθεται κατόπιν τοῦ πρωτοῦ ἢ προθε-
σις αὕτη, ἥτις ὁμοῦ μένει ἄτονος ἐν ἐκθλίψει
τοῦ τελικοῦ φωνήεντος, N 304, Γ 329, «τὸν δὲ
μετ' ἰδομένου;» P 258, α 147. 2) ἀντὶ τοῦ
μέτεστι (ἴδ. ΕΝΕΙΜΙ), υ 93.

ΜΕΤΑ-ΒΑΙΝΩ, μέλ. μεταδίσσεται, ἀόρ. μετέδην
παρεκ. μεταδεδόκα, μεταβαίνω, «ἀλλὰ ζῶ τό-
πον, περνώ» 1) ἐπὶ τῶν ἀστρῶν «μετὰ δ' ἄ-
στρα βεθίκει» τὰ ἀστρα ἦσαν περασμένα (ὑπὲρ
τὸ μισοῦρζηνμα), εἶχον κλίνη πρὸς τὴν δύσιν,
μ 312, ξ 383. 2) μεταφ. ἐπὶ τῶν αἰδῶν, τῶν
μεταβαινόντων εἰς ἄλλο θέμα, «ἀλλὰ ζῶ» θ 492,
«εἰς ἄλλον θυον» Γ. Ἀφρ. 291, Γμ. 8, 9.—
47, 11. Ὅδ.

ΜΕΤΑ-ΒΑΛΛΩ, ἀορ. β'. μετοχ. μεταβαλὼν μό-
νον ἐν τμ. μεταστρέφω, «γυρίζω», «νῶτα»
στρέφω τὰ νῶτα, τρέπομαι (εἰς φυγὴν) Θ 94 †.

ΜΕΤΑ-ΒΟΥΛΕΙΩ, μετέπειτα ἀποφασίζω (πρ-
δλ. ΜΕΤΑΦΡΑΖΟΜΑΙ) «ἄλλως μετεβούλευσεν» ἄλ-
λως: ἔπειτα ἀπερίσταν, ὅ ε. μετεῖδον γνῶμην,
μετενοήσαν, α 286 †.

ΜΕΤΑ-ΒΕΛΕΩ, ὁ, ἡ, ἐπ. κυρ. ὁ ἡ ἡ μεταξὺ
τινῶν ἢ παρὰ τισιν ἄγγελοι, «θεοὶ μετὰγγε-
λοι» ἡ μεταξὺ τῶν θεῶν, ἐν τοῖς θεοῖς ἄγγελοι
(ἱρι:) (ἢ ὀρθότερον, νομίζω, ἡ πρὸς τινὰ; πεμ-
πομένη ἄγγελοι κατὰ τὸ: ἐπιδοουκόλο; κ. τ. τ.
ἢ ἡ μετα-ὕ τινῶν μεσολαβούσα ἄγγελοι, inter-
nuntia, ὡς μεταφράζει ὁ Δύντζερς;) *Ἰλ. O 144
κ. ἀ. (Ὁ Οὐδῶφ. ἐξέδωκε κατὰ τὴν συνήθη γρα-
φὴν: θεοὶ μετ' ἄγγελοι).

ΜΕΤΑ-ΒΑΙΝΩΜΑΙ [..v..], ἐπ., μέσ. μέλ. μετα-
δαίσομαι, συνδεδίπνω, συνευνοχούμαι, μετὰ
γεν. τοῦ ὅλου «ἱερῶν» τρώγω καὶ ἐγὼ ἐκ τῶν
ἱερῶν, Ψ 207, «τινὶ» μετὰ τινος, X 499, α 48.

ΜΕΤΑ-ΔΗΜΙΩΣ, ὄν, ἐπ. ἐνδημῶν, ἐν τῷ δήμῳ
εὐρισκόμενος, ἐνδημιός, «κακόν» *Ὅδ. v 46,
περὶ ἀνθρώπου: ὁ ἐν τῷ οἴκῳ ἢ ἐν τῇ πόλει (οἴ-
κοι) διατρίβων, τούναντι ἀποδημῶν), θ 293.

ΜΕΤΑ-ΔΟΡΠΙΩΣ, ὄν, ἐπιδόρπιος, ἀπόδει-
πνος, μετὰ τὸ δεῖπνον (καὶ ὅχι κατ' ἄλλους;
κατὰ τὸ δεῖπνον, μεταξὺ δειπνῶν) θ 494 †.

ΜΕΤΑ-ΔΡΟΜΛΑΝ [..v..], ἐπ. ἐπὶ, (μ.
μεῖν), τρέχων κατόπιν, διώκων, E 8.

ΜΕΤΑΖΕ, ἐπ. ἐπὶ, χρόνου (μετὰ) δὲ
μετέπειτα, κατόπιν, ὁπερ κατὰ μέν-
τοριαν τῶν παλαιῶν εἶνε μόνον *Ἠπόδον
καὶ *Ἡμ. 396), κατ' εἰκασίαν δὲ τοῦ
ἐγράφη καὶ ἐν τῷ Γ. Ἐρμ. 459 «ἡ
τὰ μέταζε κατ' ἄγκρα φηλητεύσειν»
ἐν τοῖς ἀντιγράφοις ἀναγινωσκομένου κα-
ἀδιανοήτου «ἡ σε λαβόντα μεταξὺ
τὴν διόρθωσιν ταύτην ἀπεδέχθη καὶ ὁ
στερος, ἀν καὶ οὐχὶ ἀνευ οὐδενὸς ἀ-
Νομίζω ὅτι ὀρθότερα εἶνε ἡ διόρθωσις, ὅτι
καὶ ἡ ἐρμηνεία, τοῦ Μαθίου «ἡ σε,
μεταξὺ, κατ' ἄγκρα φηλητεύσειν» ἐρμην-
ῶς ἐξῆ: ἢ, ἀν ἐν τῷ μεταξὺ λάθης (δὲ
θη:) καὶ διαφύρης: τὰ δεσπὰ τοῦ Ἀπόλλ.
περιφέρηται ὡς ληστής εἰς τὰς φάραγγας.

ΜΕΤΑΙΖΩ, ποι. ἀντὶ τοῦ ΜΕΘΙΖΩ, παρε-
μαι, συμπαρακίεθμαι, π 362 †.

ΜΕΤΑ-ΙΣΣΩ [..v..], ποι., ἀορ. μετοχ.
ἐπιπληθῶ, ἐφορμῶ, ἐπιτιθεμαι, μοι-
καὶ κατὰ μετοχ. ἐνιστ. Π 398 ἢ ἀορ. θ
236, π 41.

ΜΕΤΑ-ΚΙΛΩ [..v..], μόνον ἐν τῷ παρ-
κίεθαι ἀ.) ὑπάγω κατόπιν, ἐπακὸς
ἀπολ. A 52, μετ' αἰτ. παρακολουθεῖν,
καταδιώκω, «τὸν δὲ (ταύρον) μετεκί-
ρηκολούθουν, ἵνα σώσωσιν αὐτὸν ἀπὸ
τῶν λεόντων, Σ 581, Π 685, Σ 58
ὑπάγω, μεταβαίνω πρὸς τινὰ, ἐπι-
μαι, «Λίθιοπας» α 22. γ.) «πεδίον
τρέχω, διέρχομαι, A 714.

ΜΕΤΑ-ΚΛΑΙΩ, ποι., μέλ. μετακλαύσομαι
κατόπιν ἐκ μετανοίας, A 764 †.

ΜΕΤΑ-ΚΛΙΝΩ, παθ. ἀορ. μετεκλίθη, «
γέρον» πρὸς τι, μόνον ἐν τῇ φρ. «
μετακλινθέντος» ὅταν ἡ μάχη κλίνη
πρὸς τὸ ἄλλο μέρος, A 509 †.

ΜΕΤΑ-ΛΗΓΩ, ἐπ., ἀορ. εὐκτ. μεταλλή-
τοχ. μεταλλήτας, παύω, [παύομαι],
«χολοιο» *Ἰλ. I 457, 261, 299, Γ. Δ.

ΜΕΤΑΛΛΩ, ποι., ἀορ. ἀ. μεταλλή-
ζω, ἐρευνῶ [πυνθάνομαι], ἐρωτῶ,
378, ο 23. μετ' αἰτ., τινὰ ἢ τί, A 550,
γ 243, π 287 καὶ μετὰ διπλ. αἰτ.,
477, α 231, κ. ἀ. «τί ἀμφί τινι» τί τ.
ρ 554. (Ἡ συνήθ. ἐτυμολ. ἐκ τοῦ μ.
ἢ μέταλλον εἶνε ἀπίθανος. ἴσως ἐκ
καὶ λάω, βλέπω πρὸς τι ||. ἴσως ὁμοί-
εἶνε σύνθετον).

ΜΕΤΑΛΛΗΓΩ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΜΕΤΑΛΛΩ
ΜΕΤΑΛΛΕΝΩΣ, ἴδ. ΜΕΘΑΛΛΟΜΑΙ.

ΜΕΤΑΜΑΖΙΩΣ, ὄν, ποι. (μετὰ, μαζὶ)
στήθος μεταμαζίων «ἐκτόπησε τὸ στή-
θος τοῦ στήθους» τὸ μεταξὺ τῶν μέ-
στων), E 49 †. (Ὁρθότερον ἐκλαμβάνει
τὸ ἐπὶ. ὡς ἐπὶ: ἐκτύπησε τὸ στήθος

ετών, ὡς τὸ «μετώπιον» Α 95 καὶ
«ὡς τὸ πρῶτον» Η 267).

ΜΕΤΑΜΕΛΠΟΜΑΙ, μεταξὺ τινων, ἔν τισιν
(ἐν τῇ λ.), μετὰ δοτ. μόνον ἐν τῇ Ὑ.

ΜΕΤΑΜΕΛΩ [μ.-], μέλ. μέλω, συμμι-
νύω, τινί τι, *Ὁδ. χ 224. Ταύ-
τὸ ΜΕΤΑΜΕΛΩ, τι, σ 310.

ΜΕΤΑΜΕΛΩ, οὐκ, ποι. μάταιος, ἀνωφελῆς,
οὐκ, «μὴ μοι μεταμύνηται νῆμα» ὀλη-
μή μου γαθοῦν εἰς μάτην, «νὰ μὴ
μὲνα», 6 98, τ 443, ω 433, «πάντα
τα τίθημι» μεταμύνω, κάμνω μάταια,
ω, Δ 363, «μεταμύνηται βάζω», «οἰ-
κὸν ἀέρα, ὅμ. χαμένα λόγια», σ
ἠὲ ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἀνέμου, κατὰ
ἀντὶ τοῦ μετανεμῶντος, ὅπως φαίνεται
ἐν παρ' Ἀριστοφ. Εἰρ. 447 χρήσεως ἐπὶ
ἀνέμου: διὰ τοῦ ἀνέμου, διὰ τοῦ ἀέρος,
ἠέρος. Τὴν δ' ἐτέραν ὀλιγώτερον ἀπο-
κρίνεται μεταμύλιος, ἦτορ πιθανῶς ἐτυ-
μολογεῖται ἐκ τοῦ μολεῖν (κατὰ τὸ
τοῦ Λοβεκ. ἐκ τοῦ μολεῖν (κατὰ τὸ
τοῦ Λοβεκ.) καὶ μεταφράζει διὰ τοῦ transilis
(ὁ δ' ἐ. imutabilis, εὐμετάβλητος).

ΜΕΤΑΜΕΛΩ, μεταξὺ (ἢ μετὰ) τινων κα-
τασκευαστικῶ, Ὑ. Δημ. 87 (οὕτως δια-
φορῶν τοῦ ἡλγεν ἀντὶ τοῦ: τοῖς μετὰ μετα-
μύνης [μ.-], σ, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος
ἢ ἀπὸ τινος, μετοικῶν, μετανάστης, μέ-
ταμύνης, «ἀτίμητος μ.» *Ἰλ. I 648,

ΜΕΤΑΜΕΛΩ, μεταξὺ (ἢ μετὰ) τινων κα-
τασκευαστικῶ, Ὑ. Δημ. 87 (οὕτως δια-
φορῶν τοῦ ἡλγεν ἀντὶ τοῦ: τοῖς μετὰ μετα-
μύνης [μ.-], σ, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος
ἢ ἀπὸ τινος, μετοικῶν, μετανάστης, μέ-
ταμύνης, «ἀτίμητος μ.» *Ἰλ. I 648,

ΜΕΤΑΜΕΛΩ, μεταξὺ (ἢ μετὰ) τινων κα-
τασκευαστικῶ, Ὑ. Δημ. 87 (οὕτως δια-
φορῶν τοῦ ἡλγεν ἀντὶ τοῦ: τοῖς μετὰ μετα-
μύνης [μ.-], σ, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος
ἢ ἀπὸ τινος, μετοικῶν, μετανάστης, μέ-
ταμύνης, «ἀτίμητος μ.» *Ἰλ. I 648,

ΜΕΤΑΜΕΛΩ, μεταξὺ (ἢ μετὰ) τινων κα-
τασκευαστικῶ, Ὑ. Δημ. 87 (οὕτως δια-
φορῶν τοῦ ἡλγεν ἀντὶ τοῦ: τοῖς μετὰ μετα-
μύνης [μ.-], σ, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος
ἢ ἀπὸ τινος, μετοικῶν, μετανάστης, μέ-
ταμύνης, «ἀτίμητος μ.» *Ἰλ. I 648,

ΜΕΤΑΜΕΛΩ, μεταξὺ (ἢ μετὰ) τινων κα-
τασκευαστικῶ, Ὑ. Δημ. 87 (οὕτως δια-
φορῶν τοῦ ἡλγεν ἀντὶ τοῦ: τοῖς μετὰ μετα-
μύνης [μ.-], σ, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος
ἢ ἀπὸ τινος, μετοικῶν, μετανάστης, μέ-
ταμύνης, «ἀτίμητος μ.» *Ἰλ. I 648,

ΜΕΤΑΜΕΛΩ, μεταξὺ (ἢ μετὰ) τινων κα-
τασκευαστικῶ, Ὑ. Δημ. 87 (οὕτως δια-
φορῶν τοῦ ἡλγεν ἀντὶ τοῦ: τοῖς μετὰ μετα-
μύνης [μ.-], σ, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος
ἢ ἀπὸ τινος, μετοικῶν, μετανάστης, μέ-
ταμύνης, «ἀτίμητος μ.» *Ἰλ. I 648,

ΜΕΤΑΜΕΛΩ, μεταξὺ (ἢ μετὰ) τινων κα-
τασκευαστικῶ, Ὑ. Δημ. 87 (οὕτως δια-
φορῶν τοῦ ἡλγεν ἀντὶ τοῦ: τοῖς μετὰ μετα-
μύνης [μ.-], σ, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος
ἢ ἀπὸ τινος, μετοικῶν, μετανάστης, μέ-
ταμύνης, «ἀτίμητος μ.» *Ἰλ. I 648,

ΜΕΤΑΜΕΛΩ, μεταξὺ (ἢ μετὰ) τινων κα-
τασκευαστικῶ, Ὑ. Δημ. 87 (οὕτως δια-
φορῶν τοῦ ἡλγεν ἀντὶ τοῦ: τοῖς μετὰ μετα-
μύνης [μ.-], σ, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος
ἢ ἀπὸ τινος, μετοικῶν, μετανάστης, μέ-
ταμύνης, «ἀτίμητος μ.» *Ἰλ. I 648,

ΜΕΤΑΜΕΛΩ, μεταξὺ (ἢ μετὰ) τινων κα-
τασκευαστικῶ, Ὑ. Δημ. 87 (οὕτως δια-
φορῶν τοῦ ἡλγεν ἀντὶ τοῦ: τοῖς μετὰ μετα-
μύνης [μ.-], σ, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος
ἢ ἀπὸ τινος, μετοικῶν, μετανάστης, μέ-
ταμύνης, «ἀτίμητος μ.» *Ἰλ. I 648,

ΜΕΤΑΜΕΛΩ, μεταξὺ (ἢ μετὰ) τινων κα-
τασκευαστικῶ, Ὑ. Δημ. 87 (οὕτως δια-
φορῶν τοῦ ἡλγεν ἀντὶ τοῦ: τοῖς μετὰ μετα-
μύνης [μ.-], σ, ὁ (ναίω) ὁ ἀπὸ τινος
ἢ ἀπὸ τινος, μετοικῶν, μετανάστης, μέ-
ταμύνης, «ἀτίμητος μ.» *Ἰλ. I 648,

καὶ μετ' ἀπαρ. «πᾶσι Μυρμιδόνεσσιν ἔγχετ' ἐμ-
νασθαι» Π 194.

ΜΕΤΑΡΙΘΜΙΟΣ, οὐκ, ἐπ. (μετὰ, ἀριθμός) ἐνα-
ριθμῖος, ἐν τῇ ἀριθμῷ, μετὰ δοτ. Ὑ. Δημ. 25, 6.

ΜΕΤΑ-ΣΕΥΟΜΑΙ καὶ ἐπ. μετασσεύω, ἀορ. β'. συγ-
κεκομ. γ'. ἐν. μετέσσυτο. α.) προστρέχω, ἢ
τρέχω κατόπιν, ἀπολεῖ. *Ἰλ. Φ 423, Ζ 296-
β'.) ἐφορμῶ, ἐπέρχομαι, μετ' αἰτ. Ψ 389.

ΜΕΤΑΣΠΟΜΕΝΟΣ, ΜΕΤΑΣΠΩΝ, τὸ. μετέσπω.

ΜΕΤΑΣΣΑΙ, αἰ, τὰ ἀντὶ τὰ γεγεννημένα με-
ταξὺ τῶν πρῶτων («προγόνων» παρ' Ὀμ.)
καὶ ὀπίσθων («ἐρσῶν»). τὰ μέσης ηλικίας, με-
σατα, ε 221 τ. (Κυρ. εἶνε ἐπὶ τοῦ «οἴου», θηλ.
τοῦ ἀγροῦ. μέτασσεος, ὅπερ παράγεται ἐκ τῆς
μετα, ὅπως τὸ περισσός: ἐκ τῆς περὶ. Ὁ δὲ
Δοιδερλ. καί τινες ἄλλοι ἐτυμολογοῦσιν ἐκ τοῦ
μεσάζω ἢ μέσος. || Ὁ δὲ Κούρτ. θεωρεῖ τὴν
λ. κανονικῶς ἐσχηματισμένην ἐκ τοῦ ἀγρ. μετὰ
-κι-αι, ὅ ἐ. ἐπέρχουμαι, κατόπιν ἐρχόμεναι).—
Τὸ οὐδ. «τὰ μετὰσσα» ὡς ἐπὶ τὸ μετέπειτα,
Ὑ. Εἰρ. 425 «ὡς ἐπὶ νῦν τὰ μετὰσσα (κατὰ
τὴν διόρθωσιν τοῦ Μυλλέρου ἀντὶ τοῦ ἀδικοῦ-
τον «τάμετ' ἄσσα») πολυχρόνιον παρῶσι» κα-
θὼς ἀκόμη τώρα εἰς τὸ μετέπειτα κτλ. (Ὁ δὲ
Συνδεδεμένος ὑπώπτεται: τὰ μετὰσσα, ὅπερ παρῶ-
θεν ὁ Βαουμ. || Ἀλλ' εἰσέτι, νομίζω, δεῖται θε-
ραπείας τὸ χωρίον).

ΜΕΤΑΣΣΕΥΟΜΑΙ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ΜΕΤΑΣΕΥΟΜΑΙ.

ΜΕΤΑ-ΣΤΕΝΩ, ποι., κατόπιν στενάζω, με-
τέπειτα ἐκ μετανοίας κλαίω, «ἄτην» δ 261 τ.

ΜΕΤΑ-ΣΤΟΙΧΙ [μ.-], ἐπ. ἐπὶ (στοιχος) ἐπὶ
στίχον κατὰ τὸν Σχολ. («στίχος δὲ ἢ ἐπὶ βᾶ-
θος στάσις»), εἰς τὴν σειρὰν ὁ εἰς κατόπιν
τοῦ ἄλλου, μόνον *Ἰλ. Ψ 358, 757. (Ὁ δὲ
Δοιδερλ. ἐναντίον τῆς ἐρμηνείας ταύτης τὸν ἀρ-
χαῖον ἐρμηνεύει φυσικώτερον ὁθεν: ἐν παρα-
τάξει, εἰς τὴν σειρὰν, ὁ εἰς παρὰ τὸν
ἄλλον).

ΜΕΤΑΣΤΡΕΦΩ, μέλ. φω. ἀορ. α. μετᾶστρεψα,
καὶ παθ. μετᾶστρέφω. 1) Ἐνεργ. α.) μεταβ.
μεταστρέφω, μεταβάλλω, «γυρίζω», με-
ταφ. «ἦτορ ἐκ γόλου» Κ 407, «νόον μετὰ σὸν
κῆρ» μεταστρέφω τὸν νοῦν μου, τὴν διάθεσιν
μου πρὸς τὴν καρδίαν σου, Ο 52, «μὴ τι με-
ταστρέψωσι» (ἔνυμ. τὰ κακὰ ἔργα) ὑπὸ τῶν
στρέψωσι (οἱ θεοὶ) ἐναντίον σου, 6 67. (Ὁ δὲ
Ἀμεῖς ὁρθότερον, νομίζω, ἀποδίδει τὰ «κακὰ
ἔργα» μόνον εἰς τὸ «ἀγασσάμενοι», τὸ δὲ «με-
ταστρέψωσι» ἐρμηνεύει: ἐπιπέρωσι μεταβολὴν
τινα, || ἢ καὶ εἰς τὴν ἐπομ. ἀμετάβ. σημασίαν
δύναται νὰ ἐκληρωθῇ. β.) ἀμετάβ. «στρέφω,
γυρίζω», καὶ συνηθέστερον «τὰ στρέφω, τὰ
γυρίζω», ὅ ἐ. μεταβάλλω γνώμην, διάθεσιν κτλ.,
Ο 203. 2) Παθ. (μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ
ἀορ.) μετ' ἡμετέρας, «στρέφωμαι, γυρίζω
ὁπίσω», Α 595, Ο 591, Ο 558, Α 447.

ΜΕΤΑ-ΤΙΘΗΜΙ [μ.-], ἀορ. α. μετέθηκα, ἐμ-
βάλλω, ἐμποίω, «κἐλαδον» σ 402 τ.

ΜΕΤΑ-ΤΡΕΠΩ, μόνον μέσ. ἐν τῇ β'. ἀορ. μετ-
τραπομην, μετατρέπομαι, στρέφομαι ὀπί-
σω, ἀπολελ. *Ἰλ. Α 499 (ἐν τμ.) β'.) μεταφ.
στρέφομαι πρὸς τι, „γυρίζω νᾶ κυττάξω
(τι)“, προσέχω, Α 460, Ι 630, Μ 238. Ἐκ
τούτου

ΜΕΤΑΤΡΟΠΑΙΖΟΜΑΙ [..-], μέσ. ἀποθ., σρέ-
φομαι ὀπίσω, „γυρίζω“ ἰδίως ἀπὸ τῆς φυγῆς
ἐναντίον τῶν πολεμίων, Γ 490 †. Πρβλ. **ΕΝΤΡΟ-
ΠΑΙΖΟΜΑΙ**.

ΜΕΤΑ-ΓΑΛΩ, σύνθηθ. ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ παρატ.
μετῆδω, καὶ ἐν τῇ α'. ἐνικ. μετῆδων, μ 453,
270, κυρ. ἐν πολλοῖς, μεταξὺ πολλῶν, ἢ πρὸς
πολλοὺς ὁμιλῶ, ἀγορεύω, «Ἀργείοισι, Φαιή-
κεσσι, ἀθανάτοισι, ἀμφιπόλοισι, ἐτάροισι κ. α'.
Ὅμ. πλχ., «ἔπεα Τρώεσσι» Θ 496.

ΜΕΤΑ-ΦΗΜΙ, ἐπ., ἀορ. β'. μετέειπον, μεταξὺ
τινῶν ἢ πρὸς τινας· λέγω, ὁμιλῶ, ἀγο-
ρεύω, μετὰ ὅτ. πληθ. καὶ μάλιστα τῆς ἀντω-
νυμ. «τοῖς ἢ τοῖσι μετέφη» συχνὴ παρ' Ὀμ.
φρ., ἦτις μένει ἀμετάβλητος· καὶ οὐκ ἂν λόγος
κυρίως πρὸς ἓνα μόνον ἀποτείνεται (παρόντων
ἡμῶν καὶ ἄλλων) Δ 453, Γ 55. (Διὰ τοῦτο ἡρ-
μήνευσάν τινες, ὅχι ὅμως ὀρθῶς, τὸ «τοῖσι»
διὰ τούτων, μὲ ταῦτα, ἐκλαβόντες τὴν ἀντω-
νυμ. (αν οὐδετ.). Ἀπαξ μόνον συνετάχθη μετ' αἰ-
τιατικῆς εἰς τὴν σημ. προσαγορεύω, «τῇ μιν
ἐπισαμένη μέτῃ» Β 795 (ὅπερ νεώτεροί τινες
διώρθωσαν ἐξ ἀντιγραφῶν εἰς τὸ προσέφη).

ΜΕΤΑ-ΦΡΑΖΟΜΑΙ, μέσ., μέλ. -σομαι, σκέπτο-
μαι κατόπιν (ἢ κατὰ τὸν Ναιγελσδαχ· σκέ-
πτομαι ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τινος, συσκέπτομαι)
«ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα μεταφρασόμεθα ἢ αὐτίς»
ἀλλὰ περὶ μὲν τούτων θά γένηται ἄλλοτε δευτέρα
σκέψις, Α 440 †.

ΜΕΤΑ-ΦΡΕΝΩ, κυρ. τὸ ὑπέναντι τοῦ διαφράγ-
ματος (τῶν φρενῶν) ὀπισθεν κείμενον, ὁ ε. τὸ
ἀνώτερον μέρος· τῆς ῥάχεως, τὸ μεταξὺ
τῶν ὤμων ἀντικρὺ τοῦ στήθους, Ε 40 κ. α., θ
528. καὶ πληθ. Μ 428.

ΜΕΤΑ-ΦΡΟΝΕΩ, ἐπ. μεταξὺ τινῶν ἢ πρὸς τι-
νας· φωνάζω, ὁμιλῶ, ἀγορεύω, μετὰ ὅτ.
πληθ. «τοῖσι» Η 384, θ 201 κ. α'.

ΜΕΤΕΛΑΙ [..-], ἀντὶ τοῦ μετέεισι Ἰων., ἐκ
τοῦ ἐπομαι.

1. **ΜΕΤΕΙΜΙ** (μ. εἶμι) ὑποτ. μετέω, Ψ 47 καὶ
μετέω ἐπ. ἀντὶ τοῦ μετῶ, ἐπ. ἀπαρφ. μετέμμε-
ναι ἀντὶ τοῦ μετεῖναι, μέλ. μετέσομαι, εἶμαι
μεταξὺ τινῶν. Ἐν τισὶ μετὰ ὅτ. Γ 409, ο
251 κ. α', ἀπολ. «οὐ παυσωλὴ μετέσσεται» δὲν
θὰ ἦνε παῖσι· ἐν τῇ μεταξὺ, Β 386.

2. **ΜΕΤΕΙΜΙ** (μ. εἶμι), μέσ. ἀορ. α'. μετοχ. ἐπ.
μετῆσμένον. 1) προσέρχομαι, ἐν τῇ ἀνωτ.
μετοχῇ. *Ἰλ. Ν 90, Ρ 285, εἰς δὲ καὶ «πόλε-
μόνδε μέτει» Ν 298. 2) ἔρχομαι· κατό-
πιν ἀκολουθεῖ, ἐπακολουθεῖ, Ζ 341.

ΜΕΤΕΙΠΩ, ἐπ. μετέει(φ)ειπον, ἀορ. τοῦ **ΜΕΤΑ-
ΦΗΜΙ**, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν. μετέειπαν, πλὴν ἐν τῇ

τ 440, ἐνθα εὐρίσκεται τὸ α'. ἐν. μετέει-
πον, ὠμίλησα, ἡγόρευσα, μεταξὺ τι-
πρὸς τινας, ἀπολ. Η 94, η 155 κ. α', ἢ μετ'
προσ. Α 73, θ 95 κ. α'. Ἰδίως συνήθως φρ.
«ὁ σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετ'
τοῖσι δὲ καὶ μετέειπε» καὶ ἐν τμ. μετ' αὐ-
ματος «τοῖσι... μετὰ μῦθον εἰπεν» Ι 102.

ΜΕΤΕΙΣΛΑΜΕΝΟΣ, ἰδ. 2. **ΜΕΤΕΙΜΙ**.

ΜΕΤΕΙΩ, **ΜΕΤΕΜΜΕΝΑΙ**, ἰδ. 4. **ΜΕΤΕΙΜΙ**.

ΜΕΤ-ΕΠΕΙΤΑ, ἐπὶρ. μετέπειτα, „ὕστερ
τόπιν“, Ξ 310, κ 519 κ. α' τῆς Ὀδ.

ΜΕΤ-ΕΠΙΧΟΜΑΙ, ἀποθ., μέλ. μετελεύσομαι
β'. μετῆλθον, συνήθη· ἐν τῇ μετοχ. μετ

1) προτέρχομαι, ὑπάγω πρὸς τινα
τι, ἀπολ. Δ 539, Ν 427, α 229, Ε 456,
Ν 354, «πόλινδε» Ζ 86, μετὰ ὅτ.
πᾶσι· Ξ 334, «μνηστῆρσι» α 134· ἐτι δὲ
χομαι (ἐχθρικῶς), ἐπιπλίπτω, Π 487.

2) μετ' αὐτ. ὑπάγω πρὸς τινα· α') ἰδι-
αυτὸν «Πάρην» Ζ 280· β') κατόπιν τινος
θρικῶς· καταδιώκω, Φ 422· γ') τρέγω
πιν τινός, πράγματος· δηλ., ἵνα ἐρευνήσω
«πατρός κλέος» κατόπιν τῆς φήμης τοῦ
τοῦ πατρός, γ 83, «ἔργα» ἐπισκέπτομαι
314· δ') μεταφ. μετέρχομαι, τουτῆσθε
τὴν ἐπιμέλειάν τινος, «ἔργα γάμοιο» Ε 4

ΜΕΤΕΣΣΕΙΤΟ, ἰδ. **ΜΕΤΑΙΣΕΥΟΜΑΙ**.

ΜΕΤΕΩ, ἰδ. 4. **ΜΕΤΕΙΜΙ**.

ΜΕΤΕΩΡΟΣ, ὄν. ποι. = μετέωρος (μετῶ-
ρω), ὁ εἰς τὸν αἶρα εὐρισκόμενος καὶ μὴ
ζώμενος κατὰ γῆς, «ἄρματ' αἴεσσεν μετῶ-
τὰ ἄρματα ἐπὶδων εἰς τὸν αἶρα, «ἔπει-
θεν ἀγγίζαν τὴν γῆν», Ψ 369, πρβλ. Γ.
435. 2) μεταφ. μετέωρος, ἀβέβαιος,
θῆς, Γ. Ἑρμ. 488.

ΜΕΤ-ΟΪΧΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ. α') διέρχ-
«ἀνὰ ἄστν» διὰ τῆς πόλεως, θ 7· β') ὑ-
προσέρχομαι, ὑπάγω πρὸς τινα, ἵνα
παραλάβω ἢ καλέσω αὐτόν, Κ 414, θ 47,
προσδᾶλλω τινά, Ε 148· γ') ἀκολουθεῖ
τινος, τ 24.

ΜΕΤ-ΟΚΛΑΖΩ, μεταδᾶλλω ὁκλασμά-
τοκλαζαὶ καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας· ἔκει-
τιζαί ποτε εἰς τὸ ἓνα καὶ ποτε εἰς τὸ ἄλ-
λον, καὶ ἐπομένως· (τὰ ἐπόμενα εἶνε
γῆσι· τοῦ προηγμένου· ῥήματος· μετὰ
ποτε εἰς τὸν ἓνα καὶ ποτε εἰς τὸν ἄλλον
καθίσταται, Ν 281 †. (1. Πρόκειται δηλ. περὶ
βολῆς τοῦ σχήματος τοῦ ὁκλαζόντος· δεικ-
νόντος, οὐχὶ δὲ καὶ περὶ μεταδόσεως· αὐ-
τὸν ἄλλον τόπον).

ΜΕΤ-ΟΠΛΑΖΩ, ἰδ. ὀπλάζω 1).

ΜΕΤ-ΟΠΙΣΘΕΝ καὶ πρὸ συμφώνου **ΜΕΤ-
ΟΠΙΣΘΕΝ** (ἰδ. ὀπισθεν). 1) τοπικῶς
σθεν, „ὀπίσω, ἀπ' ὀπίσω“, ἀπολελυτὸς
πλχ., «μετόπ. μένων» μένων ὀπίσω, Ζ
τῶν σημείων τοῦ ὀρίζοντος, «μετόπισθε
φρον» ὀπίσω πρὸς δυσμάς, ν 244 (οἷοις αὐ-

κόν ἢ ἄνθρωπος νὰ τραπῇ πρῶτις πάν-
τος ἀνατολᾶς, καὶ τοῦτο τὸ σημεῖον νὰ
πρόσθουν ἢ δὲ ὅσις τότε πίπτει φυσικῶς
(ὡς οἰώσω), μετὰ γεν. I 504, I 539. 2)
ἐπειτα, μετέπειτα, ὕστερα, κα-
τέπειτα. A 82, δ 695 κ. ἀ., «παῖδες
ἐπὶ τῇ λελειμμένῃ» οἱ παῖδες οἱ κατό-
πιν τῶν ἀνάντων τοῦ Ἑκτοροῦ καὶ τῶν ἄλλων
τῶν ὑπολειμμένοι, I 687, εἰς τὸ μέλ-
λον. III.

αἰάζω, ἐπικ., ἀόρ. ἀ. εὐκτ. μετοχλίζ-
ω, ἀντὶ τοῦ δι' ἐνός σ' κυρ. διὰ μοχλῶν
καὶ πολλοῦ κόπου καὶ ἀγῶνος σηκώνω τι,
αἰάζω, μετακινῶ, μετατοπίζω, «ἀέ-
ω 188, «ὄχλα» II 567.

μετρώ, ἀόρ. ἀ. ἐμέτρον, «μετρώ», «πέ-
ω κυρ. διαμετρώ, ὅ ἐ. ποιητ.: διαπερῶ
μετῶσαν, γ 479. Ἐκ τοῦ

μετρώ, τὸ, ἀ.) «τὸ μέτρον», τὸ ὄργανον
μετροῦμεν, ἢ τὸ ποσὸν τοῦ μήκου· τὸ
μετρον ὡς μονάς εἰς μέτρησιν, «μέτρ' ἐν
ἐξόντες» M 422, «ἐν μέτροισι ταμῶν
μέ μετρά κόψαι», T. Ἑρμ. 47. β'.)
χωρητικότητος ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν πρα-
γμάτων, «μετροῖδ'» (ἐπὶ τῶν Ὀμηρικῶν χρόνων
μεγέθους)· ἐπομ. καὶ τὸ ποσὸν τὸ εἰς
μέτρον χωροῦν, «οἶνον» II 471, Ψ
435. γ.) ἐν γένει πᾶν με-
τρεῖται ἢ μεμετροῦμεν· ὅθεν ἐν περιφράσει
καλεῖται τὸ μήκος τῆς ὁδοῦ, δ 389,
δ.) τὸ σημεῖον, ἐνθα συμπληροῦται τὸ
μέτρον μέτρον· τὸ τέρας τῆς προσορ-
μῆς, τὸ εἰς ἀγκυροβόλησιν ἐπιτηδεύον-
τος τοῦ ὁρμου, γ 401. μεταφ. «μέτρον
καὶ τῆς ἡθῆς, ὅ ἐ. τῆς ἡλικίας, Δ 223,
κ. ἀ.

μετῶ, τὸ = τῷ ἐπομένῳ, τὸ μέτῳπον,
95, Π 739. κυρ. οὐδέτ. τοῦ ἀχρήστου
μετῶπιος. (Ὁ Φαῖσις ἐκλαμβάνει αὐ-
τὸν μετ' ἐπὶ σημασίαν· εἰς τὸ μέ-
τρον, μετὰμῶσις).

μετῶ, τὸ (μετὰ, ὥψ). 1) κυρ. τὸ μετα-
βαλῶν, τῶν ὀφρῶν μέρος τοῦ προσ-
ώπου, οἷον «μέτωπον βίνος ὑπερ-
» N 645. (ἢ διὰ τοῦτο ἔνιαι γὰρ τῆς
ἐν τῇ καθομῇ λέγεται τὸ μέτωπον
ρον», Φιλιστ. Γ', σελ. 427)· ἐν γένει
μέτωπον, ἀνθρώπου, Ὀμ. πλγ. (ἢ κατὰ
τὸ ἐνός μετώπου, ζ 107, ἰδ. πρῶτον)
Ψ 454. 2) μεταφ. μέτωπον, τὸ
ἐν μέρος, «κόρυθος» Π 70.

μετῶ, ἀντὶ τοῦ μοῖ, ἰδ. ἐγὰ.
πρὸ φωνήεντος· μέχρ' ἐστ, πρὸθ. μετὰ
τὸ, ὡς, «μέχρι, παρ' Ὀμ. δις μόνον»
ἰδ., «μέχρι θαλάσσης» Ἰλ. N 143-
κ. ἀ., «τέο μέχρ'»· μέχρι τίνος; ὡς
II 428.

μετῶ, ἀντὶ τοῦ μοῖ, ἰδ. ἐγὰ.

μεσον, τούτεστι προερχομένην ἐκ τῆς διανοίας ἢ
θελήσεως τοῦ λέγοντος ἢ ἄλλου τινος, ἐν ᾧ τὰ
ὄν ἐκφράζει ἄμεσον τὴν ἀρνησιν, τούτεστι ἐν
αὐτῇ τῇ πράγματι καθ' ἑαυτὴ ὑπάρχουσαν. Τὰ
αὐτὰ ἰσχύουσι καὶ περὶ τῶν συνθέτων, μηδὲ,
μηδεῖς, μηκέτι κτλ.

1) Ὡς ἀπλοῦν ἀρνητικὸν μέριον. Α') ἐν κυ-
ρίαις προτάσεσι. 1) δι' ὧν ἐκφράζεται προστα-
γῇ ἢ ἀπαγόρευσις, μετὰ προστακτ. ἐνεσ. A 32,
363, ἢ ἀπαφ., «μὴ πρὶν ἐπ' ἡέλιον δοῦναι» B
413, P 501, ἢ μεθ' ὑποτακτ. ἀορίστ., «μηδὲ με-
ἔλωρ ἑάσης κτεσθαι» E 684· συνεκφραζομένης
καὶ ἀπειλῆς, «μὴ σε παρὰ νηυσὶ κτεσθαι» μὴ
τύχη καὶ σ' εὖρω, A 26, Φ 563. Σπάνιον καὶ
ἐξαιρετικὸν εἶνε νὰ συντάσσεται μετὰ προστακτ.
ἀορίστ., οἷον «μὴ μοι—ἐνέου» Δ 410, «μὴ τις
ἀκουσάτω» π 304. 2) ἐν προτάσεσι, δι' ὧν
ἐκφράζεται εὐχὴ τις· εἴτε δι' εὐκτικῆς· εἴτε διὰ
τῶν παρρηχημένων χρόνων τῆς ὀριστικῆς ἐκφε-
ρομένης, «μὴ τοῦτο φίλον Διὶ πατρὶ γένοιτο» η
316, «μὴ ὄφελος λίσσεσθαι» εἴθε νὰ μὴ εἴχης
παρακάλεση, I 698, X 481. 3) ἐν αὐθυποτα-
κτοῖς προτάσεσι, δι' ὧν ἐκφράζεται προτροπὴ,
δι' ὑποτακτικῆς ἐκφερομένης, «μὴ ἴομεν» (ἐπικ.
= ὤμεν) M 216 κ. ἀ. 4) ἐνίοτε ἐν ταῖς δια-
θεδομῶσι καὶ ἐν τοῖς ὅροις τίθεται τὸ μὴ
μετ' ἀπαφ., οἷον «ἴτω νῦν Ζεὺς μὴ μὲν τοῖς
ἵπποισιν ἐποχῆσεται ἄλλος Τρώων» K 330,
«ἴτω νῦν τοῦδε γαῖα καὶ οὐρανός—μὴ δι' ἐμὴν
ἰότητα Ποσειδάων πημαίνει Τρώας τε ἔκτο-
ρα» O 36—42. (πρὸλ. T 261, Φ 374, ε 187).
Ἐν τούτοις προσεδόκα τις μᾶλλον τὸ ὀδ. 5)
ἐν εὐθείᾳ ἐρωτῆσαι ἀρνητικῇ ἀπαντήσεως· προσ-
δοκωμένης, «ἢ μὴ ποῦ τινα θυμμένειν φάσθ' ἐμ-
μεναι ἀνδρῶν;» ζ 200, ε 405. Β') ἐν ἐξαρ-
τωμέναις προτάσεσι. 1) ἐν πάσῃ τελικῇ καὶ
ὑποθετικῇ προτάσει διὰ τοῦ ἵνα, ὅφρα, ὅπως,
ὡς, εἰ, ἢν κτλ. καὶ τῆς ὑποτακτικῆς ἐκφερομέ-
νῃ, ἰδ. ἐν ἑκάστῳ τούτων τῶν συνδέσμων.—
Ὅτι ἐνίοτε ἐν ταῖς τοιαύταις προτάσεσι τίθεται
οὐ, ὅταν ἡ ἀρνησις περιορίζεται εἰς μίαν μόνην
λέξιν, ἰδ. περὶ τούτου σ' 3). 2) ἐν ἀπαρεμ-
φαιτικαῖς προτάσεσιν ὅπως καὶ παρὰ τοῖς πεζο-
γράφοις, ἰδιαιτέρως δὲ μετὰ τὰ βήματα τὰ ὅρ-
κου, διαθεδομῶσι καὶ ἀπειλῆς σημαντικά, οἷον
«ἐπηπειλήσεν, μὴ πρὶν παρ νηῶν προτὶ Ἰλίον
ἀπονέεσθαι» Z 46, «ὄμνυμι μὴ μὲν ἐκὼν τὸ
ἐμὸν δόλω ἄρμα πεδῆσαι» T 261.

Π.) Ὡς σύνδεσμος. 1) ἐν τελικαῖς προτάσεσιν,
ἵνα μὴ, «διὰ νὰ μὴ, μὴ τύχη καί, ἢ καὶ
μόνον μὴ», ἀρχικοῦ μὲν χρόνου ἡγουμένου ἢ
ὀριστοῦ μετ' ἀρνησίαν ἐνεσ., μεθ' ὑποτακτικῆς,
οἷον «τέτλαθι—μὴ σε ἰδωμαι θεινομένην» A
587, πρὸλ. στίχ. 522, Z 265, P 17· ἱστορικοῦ
δὲ χρόνου ἡγουμένου, μετ' εὐκτ., K 468. Ἀλ-
λὰ τίθεται ἔξ ὑποτακτ. ἐν ταῖς περιστάσεσιν, 2)
ἰδ. ἐν λ. ἵνα Β'.) 2) ἀ.), I 402, 377. 2) μετὰ

τά φόβου καὶ εὐλαβείας· σημαντικὰ ῥήματα τίθεται τὸ Μη εἰς· καὶ ἐν τῇ καθομῇ, φυλαττομένου καὶ ἐνταῦθα τοῦ γνωστοῦ κανόνος, ὅτι ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ κυρίᾳ, τίθεται ὑποτακτικῇ ἐν τῇ ἐκφρασμῇ, ὅσον ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου, ἔπεται εὐκτικῇ, «οἶδω μὴ τὸ χυλὸν ἀποστήσωνται Ἀχαιοὶ χρεός» φοβοῦμαι μὴ πληρώσωσιν οἱ Ἀχ. τὸ χυλὸν χρεός, N 745, πρὸλ. A 555, A 470, E 261.—Πολλὰς τοιαύτας δευτερεύουσαι προτάσεις κεῖνται ἐλλειπτικῶς, κατ' ἐλλειψιν ὅτλ. τοῦ ῥήματος, εἰ οὐ κυρίως· ἐξαρτῶνται, εἶνε δὲ τοῦτο τὸ «δέδοικα» ἢ συγγενῆς· τι· φράσις, οἷον «εἰ μὴ καὶ λίπω κατὰ τεύχεα Πάτροκλόν τε—μὴ τις μοι Δαναῶν νεμεσῆσται» φοβοῦμαι ἢ φόβος· εἶνε, μήπως κτλ., P 93, E 485 κ. πλχ., «οὐδὲ γὰρ αὐτῶ ὕπνος ἐπὶ βλεφάροισιν ἐφίξανε, μὴ τι πάθοιεν Ἀργεῖοι» κ 26 (ἐνθα εἰσπακούεται τὸ· δεδιότι ἢ φοβουμένῳ)—Ὁ παρὰ τοῖς μετέπειτα συχνός συνδιασμός, τῶν δύο ἀρνητικῶν μορίων, «μὴ οὐ» εἶνε παρ' Ὁμ. πολὺ σπάνιος, ὅπου δὲ ἀπαντάται, τὸ Οὐ κατέχει σταθερὰν τινα ὅσον γεροτυπον τάξιν, ὡς ἐν τῇ σταθερᾷ φρ., «μὴ νύ τοι οὐ χραίσμη σκῆπτρον» μὴ τύχη καὶ δέν πεωρελήσῃ τὸ σκῆπτρον, A 28· ὡσαύτως «μὴ νύ τοι οὐ χραίσμωσι θεοί» A 566, «οἶδω μὴ οὐ τις (=οὐδεῖς) ὑπόσχηται τόδε ἔργον» K 39. (||. Πρὸλ. ὅμως· πρὸς ταῦτα τὰ τῆς O 163, «φραζέσθω... μὴ μ' οὐδὲ κρατερός περ ἑών—ταλάσῃ» = μὴ καὶ κρατερός περ ἑών... οὐ με ταλάσῃ).

III.) Ὡς ἐρωτηματικὸν μόριον ἐν ταῖς πλάγαις· ἐρωτήσῃ, ἂν δὲν, μὴ πως, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μεθ' ὑποτακτικῆς, «οὐδὲ τι ἴδμεν μὴ πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσῃσι μάχεσθαι» δὲν εἰσεύρομεν, ἂν δὲν θελήσωσι, K 104. Ὡσαύτως μετὰ τὸ «φράζομαι» O 164, μετὰ τὸ «ἰδεῖν» K 98. (||. Τὸ τῆς ε 300 «οἶδω μὴ δὴ πάντα θεὰ νημερτεῖα εἶπε», ὅπερ τινὲς· ἐνταῦθα ὑπάγουσιν, ἐρμηνεύοντες κατὰ τὸ ἀνωτ. II.) 2) ἐλλειπτικῶς, ὅ εἰ φοβοῦμαι μὴ πως (ἀποδειχθῇ ὅτι) ἢ θεὰ πάντα ἀληθῶς εἶπε).

IV.) Συνδυαζόμενον μετ' ἄλλων μορίων. 1) «μὴ δὴ» μὴ δά, A 545, E 684 κ. ἀ., Ψ 7, καὶ μετὰ τὰ φόβου σημαντικὰ, μὴ πως τέλος πάντων, «μὴ δὴ μοι τέλος ἔπος ἔκτωρ» E 44 κ. ἀ. 2) «μὴ μάν (μῆν)» μετ' εὐκτ., νά μῃ... τῇ ἀληθείᾳ, νά μῃ... μὰ τὴν ἀληθειαν (ἐπειρωμῇ τῇ ἀληθείᾳ πούλαχιστον νά μῃ κτλ.), Θ 512, O 476, X 304. 3) περὶ τοῦ «μὴ οὐ», ἰδ. ἀνωτ. II.) 2) ἐν τέλει.—Τοῦ· λοιποῦ· συνδυασμοῦ· ἰδ. κατὰ τὴν ἀλφαβῆτ. τάξιν.

ΜΗΔΕ, ἐρμηνεύεται κάλλιστα ἀναλυόμενον εἰς τὸ καὶ μὴ· κατὰ δὲ τὴν ἐκάστοτε σημασίαν τοῦ καὶ (ἰδ. τ. λ.), διαφῶρως μεταφράζεται εἰς τὴν καλοιομένην, ὅτι μὲν διὰ τοῦ «μηδέ», ἄλλοτε δὲ διὰ τοῦ καὶ μὴ. καὶ ἄλλοτε χωριζομένων τῶν μορίων τούτων ἀπ' ἀλλήλων, «μηδὲ τε» = καὶ τε

μη (ἰδ. λ. καὶ Γ'. 7). Ὅπου κεῖται διὰ «μηδὲ—μηδὲ» εἶνε πάντοτε διάφορον τοῦ «μήτε», Φ 338 εἰς., Ω 152, Δ 303 εἰς.

ΜΗΔΕΙΑΝ, οἱ, ἄ. Γμ. 6(7), 43, ὅπου κασία· τοῦ Βαρνεσίου ἐνὶ ῥῶσιν ὁ Οὐδὲ τῆς ἀδιανοήτου συνήθους γραφῆς· μὴ Ἀλλὰ· ἦτον πιθανὰς διορθώσεις τοῦ χωρίου παρὰ Βαουμ.

ΜΗΔΕΙΣ, ΜΗΔΕΜΙΑ, ΜΗΔΕΝ (μηδὲ, εἰς) τὸ οὐδὲ. «μηδέν» „τίποτε“, Σ 500 +

ΜΗΔΕΣΙΚΛΙΤΗ [...], ἡ (οἶον· προσηγορία), θυγάτηρ τοῦ Πριάμου, γυνὴ τοῦ Ἰδίου, N 173.

ΜΗΔΟΜΑΙ, ποιητ., ἀποθ., μέλ. μήσομαι ἐν τῇ σάμῃ, κατ' ἀρχὰς ταῦτόν τῃ ΜΗΔΟΜΑΙ σκέπτομαι, διανοοῦμαι· ὅθεν ἀ.) ἐξέυρισκω, μελετῶ, ε 173, τινί, ε 188, δὲ προσλαμβάνει καὶ τὴν ἐννοίαν τῆς ἐκκαί μάλιστα ἐπὶ κακοῦ τινος, παρασκ. μὴχανῶμαι, «κακά» γ 166, «κακὰ» 457, H 478, «ὀλεθρόν τινα» γ 249, 149, μετὰ διπλῆς αἰ., «κακὰ Ἀχαιοῦ» K 35, «κακὰ ἀεικέα ἔργα» X 395, «μέγα ἔργον Ἀχαιοῦ» ω 426 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B. Ἀμεῖς ἔγραψαν δοτικ. Ἀχαιοῖς· β'). β.) ἐκκαί, σκέπτομαι, «εὐ μήδεο» B 300, «εὐ νόστον» ἐσκέπτετο, ἐμελέετο, εἰς νοῦν, γ 160. Ἐκ τούτου

1. ΜΗΔΟΣ, εὐσ., τὸ, μόνον πληθ. καὶ ἀ.) ἐπινόημα, σκέψις, βουλή, ἀπομνηχάνισμα, «βουλαί—μηδέα τ' ἀνδρῶν» «πεπνυμένα μηδέα εἰδῶς» σοφὰς σκέψεις, μνηχάνηματα γινώσκων, συνετός, δ 38, «γρηῖς πυκινὰ φρεσὶ μὴδ' ἔχουσα» «θεοῖς ἐναλίγκια μὴδ' ἔχων» ν 89, «γῆς» σκέδια, σκοποὶ τῆς μάχης, O 467, β.) «σοῖς τε πόθοις σά τε μὴδεα» λ 20, τινι· μὴδ' ἡ στέρησις σου καὶ ἡ περὶ σῆς· (||. ἀλλὰ τότε πῶς συνάπτεται τὸ ἔργον «ἀγανοφροσύνη»·) κατ' ἄλλους δὲ (ὅτι) ἡ στέρησις σου καὶ ἡ στέρησις τῆς συνέας καὶ τῆς ἀγανοφροσύνης σου.

2. ΜΗΔΟΣ, εὐσ., τὸ, μόνον πληθ. «μὴ ἀνδρὶκά αἰδοτά, ζ 129, σ 67, 87, (||. Τῆς αὐτῆς ῥίξης· πρὸς τὸ Σλαυκὸν μὴ ὅ εἰ ὄρχεῖς, ἴσως δὲ συγγενεῖς μᾶλλον μαζός (=μαδός), ὅ εἰ μαστός ἢ πρὸς δάκν, ὡς τινες ἀτόπως εἰκάζουσι. Σημειοπαρ' Ἡσιόδ. ἔργ. καὶ Ἡμ. 513 τὰ λέγονται μέζεα=μέδζεα).

ΜΗΘΑΝΗ, ἡ, ἐπικ.=ΜΕΘΑΝΗ, πόλις τῆς σαλτικῆς Μαγνησίας, B 716.

ΜΗΚΛΟΜΑΙ, ἐπικ., ἀποθ., ὁρ. β'. μετὰ κῶν, παρακ. μετὰ σημασίαν ἐνεστώτος· μετοχὴ μεμνηκῶς, K 362, τὸ δὲ θηλυκὸν κῶν, A 435. Ἐκ τοῦ παρακ. ἐσχηματισμὸς ποιητικῶς παρὰ τὸ ἐμνηκῶν, ε 439. Ἀπομνημένη, ἥτις κυριολεκτεῖται μὲν ἐπὶ

ἰσχυροὶ δὲ καὶ ἐπὶ προβάτων „βελῶζ“,
 439. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν καταδωκο-
 ῶν ἐλάφων ὁ λαγῶν „σκοῦζ“, K 362.
 ἐποχῇ μακῶν εὐρίσκεται μόνον ἐν τῇ φρ.
 δ' ἐστ' ἐν κινήσει μακῶν * περὶ τῶν θα-
 ληγυθέντων ἔππων, ἐλάφων, κάπρων,
 463, τ 454, ὁ ἔπαξ μόνον περὶ ἀν-
 ὁ 98. Ἐκ τούτου

Ψ 31, ι 124 κ. ζ.
 κίτη, ἐπίρ. (μῆ, ἔτι), μῆ πλείον, μῆ ἀ-
 Ε 259, γ 240 (διαφέρει τοῦ οὐκέτι
 καὶ τὸ Μῆ τοῦ Οὐ).

1) υἱός τοῦ Ἀδράστου, πατήρ τοῦ Εὐρύαλου, Β
2) υἱός τοῦ Ἐχίου ἑταῖρος τοῦ Τεύκρου,
τοῦ Πολυδάμαντος· φανευθείς, Θ 333, Ν 422,
φ. 2νθ α ή αιτ. εἰς Μηκιστή.

ΜΑΤΙΑΔΗΣ [..ω.], στ, δ, υἱὸς τοῦ Μηκι-
δ Εὐρύαλος, Z 28.

κρίται, ἴστη, ἰστον, ὑπερθ. τοῦ μακρός, κρότατος, Η 155, λ 309.—Τοῦ οὐδ' ὁ μῆκιστον, Ὑ. Δῆμ. 259, καὶ ὁ πληθ. ἔτα λαμβάνονται ὡς ἐπὶ. ε 299, 465 ἐν «τί νυ μοι μῆκιστα γέννηται;» τί θά μοι ἐπὶ τέλους; τί με περιμένει ἀκόμη ἔως ἔξελ τοῦ

τος, εος, τό, μήκος, „μάκρος“; ι 324,
πλήν ἀνάστημα, μέγεθος σώματος;
ι 74.

ισ, υιος, ἡ, „παπαρούνα“ (Λατ. πα-
παρουσα, „μακρός“ (ἡ ὅστις εἶνε οὐ μόνον: ὁ
τῆς μεγάλης παπαρούνας, τὸ σπέρμα
αὐτῆς, ἀλλὰ καὶ ὅλον τὸ φυτὸν, ἡ μεγάλη
παρούνα, τοῦλάχιστον ἐν Μακεδονίᾳ) ©
ἐν, ἡ (μῆλον), ἡ μῆλεα, „μῆλεα“, Λατ.
πιν 415, λ 589, ω 340 (ἐνθα διὰ τὴν
ἐν ἀναγινώσκεται δις συλλαβῶς; ὡς καὶ ἐν
βουλουμένη).

ΛΟΒΟΣΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, θυγ. τοῦ Ὁκεανοῦ, Ὑ.
20.

λοποιήρ, ἡρως, ὁ, ἐπ. (μῆλον, βόσκω), ποι-
ροδῶτων), Σ 529 †. Ὑ. Ἑρμ. 286.

...ίλον, τό ποι, ἐν τι τῶν μικρῶν βοσκή-
...εἶτε „πρόβατον“ ἄνευ διακρίσεως; γέ-
...304, εἶτε αἴξ, „γίδι“, § 105. Σπα-
...κῶς, συνήθως πληθ. «τά μῆλα» τὰ μι-
...ροκίματα, „γίδοπρόβατα“, ποίμνια,
...συχνά λαμβάνει τὰ ἐξῆς ἐπιθ. «ἔρια
...1406 κ. ἀ. = ἄργυρα μ. = κ 85, = ἔνορ-
...νευ μ. = „κρίτρια“ Ψ 149, ε 438, «μή-
...λων» τὸ. ΜΗΤΗΡ.

ήλων, τὸ, „μήλων“, ἐν γένει πᾶς μη-
καὶ πυρηνώδης (πυρήνα ἔχων) καρπός,
τὰ Περσικὰ μήλα = (Λατ.) „δωράκινα“,
μήλα = „κίτρα“. Ἀρμενιακά μ. = „β(ε)ρί-
(I' αλλ. abricots), Δασσακινά μ. = „δω-“

μάσκηνα", Κυδωνία μ.= „κυδωνία" κτλ.) I
542, η 120.

«ΜΗΛΟΣΚΟΠΟΣ, ΟΝ, ΠΟΙ. (ΜΗΛΟΝ, ΣΚΟΠΕΩ), ὅθεν
δύναται τι; νὰ ἐπιτηρῇ, νὰ ἐπιθλέπῃ τὰ πρόβατα,
«κορυφή μηλόσκοπο;» ποιμενικὴ σκοπιά, Ὑμ.
48. 11.

μήλων, ὅπου, ὁ, ἡ (μήλον, ὦψ), ἔχων τὴν
ὥψιν τοῦ μήλου, μήλοειδής, „σαν μῆλον“,
„καρπός“ η 404.

μήν, μόριον ἐπιτακτικόν, βεβαιωτικόν, τῷ ὄντι, ἀληθῶς, βεβαίως, „βεβαια, ἀλήθεια“, Λατ. vero, χρησιμεύει δὲ καὶ εἰς τὴν πληρεστέραν καὶ ἐμφατικωτέραν ἀνάδειξιν τῶν ἀντιθέσεων, καὶ μὲν, ὁμως. Οὐδέποτε τίθεται ἐν ἀρχῇ λόγῳ, σπανίως δὲ καθ' ἑαυτὸ (παρ' Ὁμ. οὐδέποτε), ὡς ἐπὶ τοὺς πολλοὺς προσαρτᾶται εἰς προστακτικὴν τινα ἢ ἄλλο μόριον, οἷον ἄγε μήν· Δ 302 κ. ἀ. «ἤ μήν (μάν, μίν)» τῷ ὄντι, Ἰδ. ἤ, «οὐ μήν (μάν)» δὲν.... βεβαίως; (ἢ ὁμως) Ω 52 (ἀλλαχού δὲ συνήθης εἶνε ὁ συνδυασμός «οὐ μάν», καθὼς καὶ «μὴ μάν»), «καὶ μήν (μίν)» καὶ τῷ ὄντι, Ψ 410, «καὶ μήν οἱ τότε γ' εἰς ἀγορὴν ἴσαν» ὥς καὶ αὐτοὶ τότε ὑπῆγαν εἰς τὴν ἀγοράν, «καὶ αὐτοὶ μὰ τὴν ἀλήθειαν» τότε κτλ. T 45, ἦ ἔτι δὲ καὶ λ 582, 593, πρβλ. δὲ καὶ λ. ΜΑΝ καὶ ΜΕΝ Α').

ΜΗΝ, ΜΗΝΟΣ, ὁ, μήν, „μήνας“ πρὸς Ὁμ.
μόνον ἐν ταῖς πλαγαῖς πτώσει, ἴδ. ΜΕΙΣ.

ΜΗΝΗ, ἡ, 1) ποι. ἡ σελήνη, T 374, Ψ 455. 2) προσωποπ. ἡ θεὰ Σελήνη, Γμ. 32,4.

ΜΗΝΙΘΜΟΣ, ὁ, ἐπ. (μηνίω), ὀργή, θυμός, μάνισμα, κάκια, χόλιασμα" ἢλ. Π 62, 202, 208.

ΜΗΝΙΜΑ [-], ΑΤΟΣ [-], τό, (μηνίω), ἀφορμή
ὀργῆς, „θυμός, μανίσματος“, «μή τοι θεῶν
μήναι γενώμαι». X 358, λ 73.

μήνις, ἰοῦ, ἢ, διαρκῆς ὀργῇ, „θυμός, κά-
κια“, (κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον, «κότος πολυγρόνιος».

κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών. « ἡ ἐπιμένουσα ὀργή »)
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ θεῶν, A 75, γ 435 κ. α.
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀχιλλεύως, A 4, I
517. (Κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς γραμματικούς
ἐτομολογεῖται παρὰ τὸ μένω, κατ' ἄλλους δὲ
παρὰ τὸ μαινόμεναι, μέμνηναι). 'Εκ τούτου
μυνία [-ι], ἀορ. α. μετοχ. μυνίζων, διαρκῶς
ὀργίζομαι, ἐπιμένω εἰς τὴν ὀργὴν μου, μυνίζω, γολιάζω, κακίωνω⁴, τινί,
A 422, Σ 257, p 44, « τινός », ἕνεκά τινος, οἶον
« ἱερῶν ». E 478, πολλάκις δὲ ἀπολεῖ. (Τὸ ἔ
βραχύν ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρὰτ., μόνον δὲ ἔπαξ
ἐν ᾧσει τὸ ἰ μακρόν, B 769).

*ΜΗΝΥΤΡΟΝ [-.-], τό, μήνυτρον, ἀμοιβή
διὰ τὴν μήνυσιν, Ὑ. Ἑρμ. 264. 364. Ἐκ τοῦ

*μηνύω [ω.], „μηνύω, προδίδω“ τ, Ὑ.
Έρω. 254, 373.

ΜΗΩΝΕΣ, οί. Ἰων.=Μαίονες, (ἐνικ. Μηων)
κατοικοί τῆς Μαιονίης, ἐπομ.=Λυδοί, B 864,
K 431.

ΜΗΡΟΙΝΗ, ἡ, των=Μαιονία, ἀρχαῖον ὄνομα τῆς Λυδίας, Γ 404, πρὸς. Ἡροδ. 7, 74, Στράβ. 10, 4, 5. Μετέπειτα δὲ περιωρίσθη τὸ ὄνομα εἰς μικρὰν τινα Λυδικήν χώραν μεθόριον τῆς Μυσίας καὶ Φρυγίας, Πτολ. 5, 2 § Πλιν. Η. Ν. 5, 29, 30.

ΜΗΡΟΙΣ, ἱσος, θηλ. ἐπὶ θ., Μαιονική· ὅθεν ὡς οὐα. Μαιονίς (γενὴ δηλ.) Δ 142.

ΜΗΠΟΤΕ, νῦν δὲ γράφεται κατὰ διάστασιν μὴ ποτε· ἄ.) ποτὲ δὲν, I 433· β.) ὥνα μὴ ποτε, διὰ νὰ μὴ τύχη ποτὲ καί, Π 343, τ 84 (ἴδ. ὅμως πρὸ πάντων λ. μή).

ΜΗΠΟΥ, νῦν δὲ κατὰ διάστασιν μὴ που (ἴδ. τὰ μόρια χωριστά), Ξ 430, δ 775.

ΜΗΠΩ, νῦν δὲ κατὰ διάστασιν μὴ πω (ἴδ. τὰ μόρια χωριστά)· ἄ.) μὴ... ἀκόμη, χ 434· β.) «μὴν τύχη» μετὰ προστ. Ρ 422, «μὴ πώ τι» μὴδαμῶς, Δ 234· γ.) «μὴ πω... πρίν» μὴ... πρότερον, πρίν, Σ 434· δ.) «διὰ νὰ μὴ τύχη καί»· ε 402.

ΜΗΠΩΣ, νῦν δὲ κατὰ διάστασιν μὴ πως· 1) «διὰ νὰ μὴ τύχη καί» μεθ' ὑποτ. ἢ εὐχε. καθ' ὅσον ἐξαρτᾶται ἡ πρότασις ἐξ ἀρχικοῦ ἢ ιστορικοῦ χρόνου (ἴδ. μή), Γ 436, ε 447 κ. ἀ., μετὰ τὰ φόβου σηματικὰ καὶ τ. τ. «μὴ πω», Ε 298, Δ 509, η 306, καὶ κατ' ἑλλειψιν τῆς κυρίας προτάσεως, Ρ 95. 2) ἐν πλαγ. ἐρωτ. ἂν ἴσως δὲν, Κ 404.

ΜΗΡΑ, τὰ, σπανιώτερος πληθ. τοῦ ΜΗΡΙΟΝ, ὅπ. ἴδ.

ΜΗΡΙΝΟΟΣ, ἡ (ἴδ. ΜΕΡΙΣ), «κλωστή. νῆμα, κανάπι»· (ἴτγλ.) «σπάγος», Ἰλ. Ψ 854, 857, 866—869.

ΜΗΡΙΟΝ, τό, ποι., μόνον ἐν τῷ πληθ. μηρία καὶ σπανίως· μῆρα (ὅπερ κυρ. εἶνε μετὰ πλάστοις πληθ. τοῦ μηρός, μὲ παραλλαγὴν τονισμοῦ καὶ σημασίας), Α 464, Β 427, γ 478, μ 364, «τὰ μηριά, κλωμέρια», τὰ χονδρὰ κρέατα, τὰ ὅποια ἀπεκόπτοντο ἀπὸ τῶν μηρῶν τῶν σαργίων, περιτυλίσσοντο ἐντὸς διπλοῦ περικαλύμματος· κνίσσης ὃ ἔ. πάρχους, ἀλείμματος (πρὸς αἰπίτηκα) ἔπειτα περιτιθέντο ἄλλα τεμάχια κρέατος· ἐξ ἄλλων μελῶν τοῦ σφαγίου (πρὸς. ἡμνοετέα) καὶ οὕτως ἅπαντα ἐπιτίθεντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ καὶ ἐκαίοντο, γ 479, φ 267, Α 460, γ 456 κ. ἀ. «πίονα μηρία» παχέα (τούτῃσι κνίσση περικεκαλυμμένα) μηρία, Α 40, δ 764 κ. ἀ.—[Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Νίτσην, κατ' ἄλλους· ἔτι ναι· μόνον τὰ ὅσα τῶν μηρῶν ἦσαν τὰ «μηρία», καὶ ταῦτα δῆθεν μετὰ τῆς κνίσσης καὶ τῶν αἰολοετημάτων προσσέφοντο εἰς τοὺς θεοὺς].

ΜΗΡΙΟΝΗΣ, οἱ καὶ ἐπικ. λο, ὁ, υἱὸς τοῦ Μόλου, Κρήτης, ἀνδρεῖος· ἤρω, φίλος τοῦ Ἰδομενέως, Β 651, Η 165, Ρ 610, Ψ 142 ἐξ.

ΜΗΡΟΣ, ὁ, μηρός, «μηρί, κλωλέρι», τὸ δεξιὸν τοῦ μηροῦ μετὰ τῶν περὶ αὐτὸ σαρκῶν· ἄ.) τῶν ἀνθρώπων. Ε 305, Μ 162, «φάσανον ἐρύσασθαι παρὰ μηροῦ» «ἀπὸ τοῦ πλάγι» Α

190, λ 24 κ. ἀ. «μηρῶ πλήττομαι» κτυπᾶται μὴριά μου, ὡς σημεῖον σφοδρᾶς καὶ αἰφύργου συγκινήσεως, Π 425· β.) τῶν ζώων, μόνον τῇ φρ. «μηροῦ ἐξέταμον» ἐκοψαν, ὅ ἐ. ἐρύσαν τὰ ὅσα τῶν μηρῶν ἀπὸ τῶν περισαρκῶν τῶν, τούτῃσι ἀπέκοψαν τὰ «μηρία» (ἴδ. τ. Α 460, Β 423, μ 360).

ΜΗΡΙΟΜΑΙ [·...], ἀποθ., ἀόρ. ἀνὰ ὑ. μὴ σάμην [·...], συστέλλω, «συμ(περι)μαζεύω» μ 470 †.

ΜΗΤΗΡ, ἡ, ἀφ. (μῆδομαι). 1) π. βουλος, προνοητής, ἐπόπτης περὶ τοῦ λαοῦ· «ὕπατος· μῆστωρ· ὑπέρτατος· διευθυντής, ἡγετορ τοῦ κόσμου, Θ 22, Ρ 339, «θεοῖν μ. λαυτοῖς» λέγεται ὁ Πρίαμος, ὁ Πείριππος, ὁ Τροχλος καὶ ὁ Νηλεὺς, Η 366, Ξ 318, Ρ 410, 409, ἐπομ. «μῆστωρ αὐτῆς» εἰς τῆς μάχης, διευθυντής τῆς μάχης, Ν 93, Π 759· ὡταύτως λέγονται καὶ οἱ Ἀθηναῖοι αὐτῆς· ἐμπειροπολεμοί, Δ 328. 2) ὁ μὴ νώμενος, παρασκευάζων τι, «τεχνίτης», «μ. φόβοιο» τεχνίτης τῆς φυγῆς, τὸν γενώσκων νὰ τρέψῃ εἰς φυγὴν, Ζ 97, Μ 394. 3) ὁ μὴ ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν τοῦ Αἰνείου λεγόμενος φρ. ἐρμηνεύεται ὑπὸ τινος· ἐπιτήδειος εἰς φρ. Ε 272, Θ 408· ἀλλ' ἀφ' οὗτο ὁ Βέκκερ. ὁμοιωσε τὸ «μῆστωρ» εἰς «μῆστωρι» καὶ «μῆστωρα», ἀποδοῦν· τὸ ἐπίθετον εἰς τὸν Αἰν. ἀπέδωκε περιττὴ ἢ τοιαύτη τῆς σταθερᾶς φρ. παρερμηνεία. (Ἠ. Ὁ Πλάτων ἐν Λάχῃ 191 ἐρμηνεύει τὴν φρ. ταύτην κατὰ τὴν 1) σημασίαν ἐπιστήμων τοῦ φόβου, τῆς φυγῆς).

Μῆστηρ, ὁρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, Ω 2.

Μῆτε (μῆ, τέ), συνήθ. διπλοῦν ἐν τῷ πληθ. «μῆτε—μῆτε» Α 275, α 39 κ. πληθ., ὅμως μετὰ τὸ πρῶτον «μῆτε» νὰ ἀκολουθῇ κατὰ πολὺ φυσικὸν λόγον μόνον ὁ σύνδεσμος· «τῷ νῦν μῆτ' ἀπόληγε, κέλευε τε» Ν 230. Πρὸς τὴν δὲ τῆς συντάξεως, ἴδ. Μῆ.

Μῆτηρ, ἡ, γεν. ΜΗΤΕΡΟΣ καὶ ΜΗΤΡΟΣ. μῆτηρ, «μητέρα», θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων (πληθ. β.) ἐπὶ ζώων, οἶον τῆς κτηνοῦ, Β 343, 344, 345, Ρ 4, κ 414· γ.) ἐπὶ πτηνῶν, αἷ τινες ῥέγουσιν ἢ διατρέφουσι καὶ ἐπομ. ἔχουσι π. ἀφρονία, «μῆτηρ μῆλων, θηρῶν» (παρ' αἰ. ποιηταίς· μηλοτρόφος, θηροτρόφος) «μὰ νὰν προβάτων κτλ.» Β 696, Θ 47, Α 222, ο 226.

Μῆτι [·...], οὐδ. τοῦ Μῆτις, ὅπ. ἴδ.

Μῆτι [·...], οὐδ. Μῆτις.

ΜΗΤΙΛΑ [·...], ἐπ. (μῆτις) μόνον ἐν τοῖς ἐπικ. ἐπεκταταμένοις τύποις· ἐνεστ. γ'. μῆτιώωσι, μετοχ. μῆτιώωντες κτλ., μῆτιώω καὶ μέσ. ἐνεστ. β'. πληθ. μῆτιάσθε, Χ 474, ἀπαρ. μῆτιάσθαι παρ. γ'. πληθ. μῆτιώω Μ 17 κ. ἀ., βουλεύομαι, διαβουλεύομαι σκέπτομαι, ἀπολ., Η 45, «βουλάς» ὕ. «μελετώ», τί, Κ 208 «κακά» Ο 27, α 234 δὲ καὶ· κακά συμβουλεύω, Σ 312, «νόστιον

αὐτὸν χάριν τινός· τὸν νόσον, μηχανώμαι
αὐτῷ, ζ 14, 9.—Μίσο· συμβουλευόμεαι,
ἐπιτομαι, X 474, M 17. (Τὸ δὲ τῆς ἰ-
μητιάσθαι· διωρθώθη ἤδη· μητίσασθαι).
πίετα [·ν·], ὁ, ἐπικ. ἀντι τοῦ· μητιέτης,
μόνον παρὰ τοῖς Γραμματικοῖς εὐρίσκεται,
ομαι), συμβουλος, φρόνιμος, συνετός·
τὸν Δοιδεῖρλ. πολύβουλος, ἐπινοητι-
πάντες ἐν τῇ φρ. «μητίετα Ζεὺς» A
ζ 243 κ. ἄ. (Προπαροῦνεται κατὰ τὸν
αὐτῷ, ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. παροῦναι τὴν
πίετα).
πίεσις [·ν·], εσσα, εν, ἐπ. (μητις) πολύ-
ος, «Ζεὺς» Υ'-Απ. 144· μεταφ. «φάρ-
μακον» δ 227 f, κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐρη-
μὰ κατὰ σύνεσιν εὐρημένα·, κατὰ δὲ
ναυτιλοῦν· καὶ μάλιστα τὸν Γοιδεῖλον, τὰ
χρεία· τῶν ἀνθρώπων θεραπεύοντα, πο-
νήσατα.

ΠΙΟΜΑΙ, ἐπ., ἀποθ. (μῆτις), μόνον ἐν τῇ
μῆτις καὶ ἀορ. ἐμῆτισάμην, = ΜΗΤΙΛΑ,
γινώσκω, ἐπινοῶ, παρασκευάζω, με-
μνήσκω, ἔχθω α. Γ 446, «μέμνηρα» Κ 48,
ἐμνήσκω μ 373, «θνάντων τινι» Ο 349,
ἐπὶ διπλ. αἰτ. «κακὰ τινι» σ 27.

πίστεα, μνητιόσσει κτλ. γδ. ΜΗΤΙΛΑ.
ΠΙ. 102, η, δου. ΜΗΤΙ ἐπ.=μήτι, Ψ 315,
λ, πατητική (συγγ. τῷ μήδομαι, κατὰ
Δοιδερλ. ἐκ τοῦ μα-, μέμαα). 1) ἡ δύ-
τος βουλευσει, φρόνησις, σύνεσις, πρό-
Β 169, ψ 125 κ.ά. 2) βουλή, γνώμη,
2σι: μηχανή, μηχανημα, Ξ 107 κ.ά.
μητιν ὁράσαι· Η 324, Κ 19, δ 678.

ΠΙ[.υ], οὐδ. μήτι, ἡ κατὰ διάστασιν μὴ
αὶ μήτι (ὡς ἔγραψεν ὁ Διονύσιος. ὁ Βέκκ.),
ὅστις (μή, τίς), μηδείς, „κανείς, κα-
“, τίθεται πανταχοῦ, ὅπου ἄνευ τοῦ Τίς
τεθῇ τὸ Μή, ὅσον ἐν ὑποθέσει, «εἰ μὲν
τίς· αὖ βιάζεται» i 410· μετὰ προστακτικῇ
μήτις· ἔτι πρόφρων ἔστω· b 230, e 8, o
π 301· μετ' ὑποτακτ., ὅταν ἔχῃ τελικὴν
ἢ ἡ τῆσται μετὰ τὰ φόβου καὶ εὐλαθείας
πικρ., φραζέσθω μή τίς· οἱ ἀμεινων μάχη-
E 411, Π 93, θ 444 x. ἀ.—Τὸ οὐδ. «μή-
ολλάκις λαμβάνεται ἐπιρρηματικῶς, ὡς τὸ
[μηδέν], μηδαμῶς, μετὰ προστακτ., ὑπο-
τακτ. ἀπαρρ. προστακτικὴν σημ. ἔχοντος,
D, Δ 42, E 430, b 303 x. ἀ.

τροπάτης [..], ορος, ὁ (μήτηρ, πατήρ) ὁ
 τῆς μητρός, ὁ πρὸς μητρός πάππος,
 †.

ΤΡΗΝ, ἡ, Ἰων., „μητρὺς ἀ“ E 389, N 697.
ΤΡΑΙΟΣ, ἡ, Ἰων., Ἰων. = μητρὺς (μήτηρ),
ριπὸς“, „δωλὰ τ 440 †.

της, αὐτος, ὁ (μήτηρ), ὁ ἀδελφός τῆς
 ὁ, ὁ πρὸς μητρός, "θετός", "Ἰλ. B 662,
 7.

ΛΑΛΑ (μηχανή) μόνον κατά τὴν μετοχ.

μηχανώνοντα· κατ' ἐπικ. ἔκτ. ἀντί τοῦ μηχανών-
τα; σ 143. Συνηθέστερον εἶνε τὸ μέσ. ΜΗΧΑΝΙΛΟ-
ΜΑΙ, ὡς ἐπιθ., μόνον ἐν τῇ ἐνεσ. ἢ παρὰτ. (μη-
χανώνοντο ἐπ. ἀντί τοῦ· ἐμχανώνοντο). 1) κυρ.
μηχανώμαι, „μηχανεύομαι“, ὡς σοφόν τι
καὶ τεχνικὸν μηχανῆμα κατασκευάζω, «τείχεα»
Θ 177.—Συνηθ. 2) ἐπινοῶ, ἐξευρίσκω, „μη-
χανεύομαι, σοφίζομαι“ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ
κακοῦ, «ἀτάσθαλα» Α 695 κ. ἀ., «κακά» ρ 499,
«δεικέα» υ 170, «κακά τι» π 134 καὶ μόνον
«μηχ. ἐπί τι» ἐναντίον τινός, ἐπιβουλεύου-
μαι τινα, δ 822.—Τῇ· ἴλ. μόνον ἔνθα ἀνωτ.

* ΜΗΧΑΝΙΩΤΗΣ, ΟΥ, ὁ, ποι.=ΜΗΧΑΝΗΤΗΣ, μηχανορράφος, Λατ. machinator, πανουργός, δολοπλόκος, Υ. Έρω. 436.

μηχανή, εὖρος, τό, ὥς ἐπὶ τὸ πολ. ποι., μέσον, μηχανή, τρόπος, B 342, μ 392, ξ 238, «οὐδέ τι μηχανή· ἐστὶ καὶ δὲν ὑπάρχει κανένας τρόπος, οὐδεμία μηχανή (18. ἄκοι) 1 249.

Μῆρην, οὐοε, ὕδ. Μῆονεε.

μία, ὅ. εἰς.

ΜΙΑΙΝΩ [v.], ἀόρ. ἀ. ἐμίνα, καὶ παθ. ἐμιά-
θην, ἀναυξ. μιάνθην ἐπικῶς ἀντὶ τοῦ ἐμιάνησαν,
Δ 146. (Ὁ δὲ Βούτταν. ἐκλαμβάνει τὸν τύπον
ὡς γ'. θυῖα. τοῦ συγκεκομ. 6'. ἀορ. ἀντὶ τοῦ
ἐμιάνησθην). 1) βᾶπτω, „βάφω“, «ἐλέφαντα
φοίνεκι» Δ 144.—Συνήθ. 2) μιάινω, μολύνω,
„πασσαλεῖφω“, [ἀναπλήμηνι], «αἵματι, κο-
νίσει» Δ 146, «αἵματι καὶ κονίσει» Π 795
ἀπολ. Ρ 439. (Ἐτυμολογῆται ἐξ ἀρχαίου τινός
ἀγρ. μίω, ἐξ οὗ τὸ: μισρός, μιάινω, μισαίφρος.
κατὰ τὸν Δοδεκχ.) *Ἰλ.

ΜΙΑΙΦΟΝΟΣ [...], ΟΝ (μιαίνω, φόνος) ὑπὸ φόνου, φονικοῦ αἵματος· μεμολυσμένος, αἰμοδαφής, μιαιφόνος, καὶ ὁ τοιαύτην ἔχων διάθεσιν, αἰμοχαρής, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως· Ἰλ. Ε 34, 455, 844. Τ 402.

ΜΙΑΡΩΣ [ω.], ἡ, ὅν (ἀχρ. μαιίνω) κυρ. αἰ-
μοδαφής, αἱματωμένος; ἐπομ. μεμολυσμέ-
νος, μιάρω. „μαγαρισμένος“, Ω 420 †.

ΜΙΓΑΖΟΜΑΙ [ο...], ἐπ.=ΜΙΓΝΥΜΑΙ, μέσ. 6 271 f.

ΜΙΓΔΑ [..], ἐπικ. ἐπὶρ. (μῖγνυμι) = ΜΙΓΔΗΝ,
ἀντιμῖξ, ω 77, Ὑ. Δῆμ. 426, μετὰ δοτ. «θεοῖς»
ἀντιμῖξ, διμοῦ μετὰ τῶν θεῶν, Θ 437.

*ΜΙΓΔΗΝ, ἐπικ. ἐπίρ. = ΜΙΓΔΑ, ἀναμξ, γ.
'Ερμ. 594.

ΜΙΓΝΥΜΙ ἢ ΜΙΞΘΑ (μιγ-). ἀόρ. ἀ. ἔμιξα, μέσ
 μέλ. μίξομαι μέ παθ. σημ., ω 314, ἐπ. συγκεκομ.
 ἀόρ. γ'. ἐν. ἔμικτο, ἀναύξ. μίκτο ἢ μίκτο (ἴδ. τὸ
 τέλος:), παθ. παρακ. μέμικμαι, ἀόρ. ἀ. ἐμίχθην ἢ
 ῥ'. ἐμίχην, μέλ. ῥ'. μίχθισομαι, κ 365. (Τὸν ἐνεσ.
 μίγνυμι δὲν μετεχειρίσθη δ' Ὅμ., ἔχει ὅμως ἐκ
 τοῦ ἐτέρου τύπου τὸ μίσγεται καὶ τὸν θαμιστ.
 παρὰ. μισγέσκατο, σ 325). Δ'.) Ἐνεργ. ἀνα-
 μιγνύω, „ἀνακατώνω“. 4) κυρ. ἐπὶ ὑγρῶν
 τε καὶ ξηρῶν πραγμάτων, «χρητῆρι οἶνον» Γ
 270 «οἶνον καὶ ὕδωρ» α 110, «φάρμακα» δ
 320, παθ. «ἄλγισσι μεμιγμένον εἶδος» τρωπ.

ἀναμειγμένη μετ' ἑλκας, λ 423. 2) μεταφ. συμπλέκω, περιπλέκω, „ἀνακατώνω“, „χετράς τε μένος τε“ χεῖρας, καὶ τόλμην, ἔργομαι εἰς συμπλοκὴν, minus conserere, N 510, „ἀνδρας κακότητι καὶ ἀλγεσι“ περιπλέκω, ἐμβάλλω εἰς δυστοχίαν καὶ λύπας, υ 203, „γλῶσσ' ἐμέμικτο“ ἢ γλῶσσά των ἦτο μίκτη, Δ 438, τ 175. Β'.) Παθ. τύποι μετ' μέσσην σημασίαν,

1) ἀναμειγνύομαι, „ἀνακατώνομαι“ οἶον „αἰπόλια νομφ“ τὰ ποίμνια ἐν τῇ νομῇ, B 475, „ἀνέμω μισγομένω“ σ 317. 2) μεταφ. „ἀνακατώνομαι“, κυλλομαι, „χώνομαι“, εἰσδύω, „κάρη κονίησιν ἐμίχθη“ K 457, γ 329, Γ 55, περὶ τοῦ δόρατος „μιχθῆναι ἔγκασσι φωτός“ Δ 438. 3) συνηθέστατα ἐπὶ ἀνθρώπων, συμμειγνύμαι, ἀναμειγνύομαι, „σμίγω, ἀνταμύνομαι“, ἐπιμίγνυμαι, ἔχω ἐπιμιξίαν, προσέρχομαι, μετὰ δοτ. „μίκτο ὁμίλῳ, προμάχοισιν ἐμίχθη“ πολυχ. τῆς Ἰλ. „ἀθανάτοισι“ εἶμαι, ἀναστρέφομαι μετὰ ἑῷ, Ω 91. ἔτι δὲ „ἐν προμάχοισι“ σ 379, „Τρώεσσι ἐν ἀγρομένοισιν ἐμίχθεν“ (Δωρ. καὶ ἐπ. ἀντὶ τοῦ ἐμίχθησαν) προσήθον εἰς τὸ πληθύνει (ἦλθον μετὰ ἑῷ) τῶν συνηθροισμένων Τρώων, Γ 209, „θαμὰ ἐμισγόμεσθ' ἀλλήλοισι“ εἶχομεν συχνὴν ἐπιμιξίαν, σγέσιν πρὸς ἀλλήλους, α 209, „ἐς Ἀχαιοὺς“ προσέρχομαι, Σ 216, „ἔσω μίσγεσθαι“ εἰσέρχεσθαι, „νὰ ἀνακατώνηται μέσα“, σ 49, ἀπολεῖ. Ψ 73, δ 178, „μίννυμαι ξενίῃ“ συνδέομαι διὰ φιλοξενίας, ω 314. β'.) ἐθρικῶς συμπλέκομαι, ἔρχομαι εἰς χεῖρας, „Τρώεσσι“ E 143 κ. ἀ., „ἐν δαί“ N 286 „ἐν παλάμῃσι τινος“ εἰς χεῖρας μετὰ τινος, Φ 469, „νέεσσι“ εἰσχωρῶ μέγχι τοῦ ναυτικοῦ στρατοπέδου. O 409. γ'.) ἰδίως ἐπὶ σαρκικῆς μίξεως ἢ συνουσίας, συνέρχομαι, συνευρίσκομαι, „πλαγιαῖζω, σμίγω“ „μιγῆναι τινι“ ἐπὶ ἀνδρός τε καὶ γυναικός, Φ 143, η 61, α 73. ἔτι δὲ ἐπὶ ζώων, Γ. Ἑρμ. 493, ἀπολεῖ. I 133, ο 430 κ. ἀ. „ἐν φιλότῃ“ καὶ μόνον „φιλότῃ“ (τοῦτο σπανιώτερον καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῇ φρ. „ἐμίγη φιλότῃ καὶ εὐνῇ“) B 232, Z 161, 165, „εὐνῇ“ α 433, „φιλότῃ καὶ εὐνῇ“ Γ 445 κ. ἀ. „παρὰ τινι“ πλησίον τινος, εἰς τὸ πλάγι, πλαγιαῖζω, „ἐν ἀγκολῇσι τινος“ λ 268, „φιλότης καὶ εὐνῇ, ἦν ἐμίγῃ“ συνουσία, ἦν συνηλθες, „πλάγιασμα ποδὶ πλάγιατες“, O 33. (Τὸ μακρὸν κατὰ τινος τῶν Γραμματικῶν, διὸ καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν γράφουσι „μίκτο“ Δ 354, Π 813 καὶ „μίκται“ O 510. Ὁ δὲ Διόδωρος τὸ μὲν πρῶτον παροξύνει: μίκτη, τὸ δὲ δευτέρου προπερισπάζ: μίται).

Μίαεια [-], ἡ, ἐπικ.=Μιδέα, πόλις τῆς Βοιωτίας: παρὰ τὴν Κωπαῖδα λίμνην, ὑφ' ἧς κατὰ τινος κατεποντίσθη (Στράβ. 9, 2, 35) B 507.

Μίαιη [-], ἐπ., ὁ, Μιδας, ὁ βασιλεὺς τῶν Φρυγῶν, Ἑπιγ. 3, 1, 6.

Μικρός, ὁ, ὄν, „μικρός“, βραχύς, „κον-

τός“, μετ' αἰτ. „δέμας“ μόνον E 801, „παρὰ μικρόν“ παρ' ὀλίγον, Βατρ. 241, Σ. Μείων, ὅπ. ἴδε.

Μίκτο, μίκτο, ἴδ. Μίγνιμι.

Μίλητος [-], ἡ. 1) περιβόητος ἑμπορική καὶ πλουσία Ἰωνικὴ πόλις τῆς Καρίας, τῆς ἔχουσα λιμένας, B 868, Γ. Ἀπ. 42, 180, πόλις τῆς Κρήτης, μητρόπολις πιδανῶς τῆς λήτου τῆς Ἰωνικῆς, B 647.

ΜΙΑΤΟΠΑΡΗΣ [-], ὄν, ἐπ. (μίλτος: παρὰ μιλτωμένας ἔχων τὰς παρειάς, ἐρμύρας: ματισμένους, οἰονεῖ „κοκκινωμάτους“), τῶν νηῶν, ὧν αἱ παρειαὶ ἢ τὰ πλάγια χρισμένα διὰ μίλτου (μεταλλικοῦ τινος: χρυτοῦς ἐρυθροῦ) B 637, ι 125.

Μίμας, ἄνθρωπος, ὁ, ἀκρωτήριον τῆς Μ. Ἀνατολικῆς τῆς Χίου, ἐπὶ τῆς μεσημβρινῆς τῆς Ἐρμούρας: χερσονήσου, γ 172.

Μιμέομαι [-], ἀποθ. μιμούμαι, μετ' Ἰ. Ἀπ. 163, Βατρ. 7.

Μιμνήζω, ποι. ἑτερο: τύπος τοῦ Μίμνα, ἀμετάβ. μένω, B 392, K 549. 2) μεταβ. τ' αἰτ. περιμένω, Γμ. 8, 6.

ΜΙΜΝΗΣΚΩ (ΜΝΑ-), μέλ. μνήσκω, ἀόρ. ἀ. μνήσκω, μέσ. μέλ. μνήσκει, ἀόρ. ἀ. ἐμνήσκω, θαμν. μνησάσκετο, προσ. μνήσκει, Ω 486, παρακ. μετ' ἑῷ σημασίαν ἔνεστ. μέμνημαι, β'. μνήμη (=μνήμησι), εὐκτ. μνήμη, Π. γ'. ἐνικ. μεμνέτω (=μεμνέτω), Ψ 361, τ' ὀλίγ. μέλ. μεμνήσκει, X 390, τ 581, ἀόρ. ἀ. παθ. μόνον ἐν τῇ ἀπαρφ. μνησθήναι 148. Πλὴν τοῦ μιμνήσκω σχηματίζεται ὁ καὶ ΜΝΑΜΑΙ, ἔξ οὗ μετὰ τὴν ἐπικ. συνάει καὶ ἐπέκταται μετοχὴ τοῦ ἔνεστ. μνωόμενος: παρατ. ἐμνώοντο. Α'.) Ἐνεργ. „ἐνθυμίναι τι, ἀναμνησκῶ, φέρω (τι) εἰς μνήμην (τινός)“, „τινὰ“ μ 38, „τινὰ“ A 407, O 34, γ 103, ε 169. Β'.) Μία „ἐνθυμοῦμαι“, ἀναμνησκῶμαι, ἀνέγιζομαι, ἀνακαλῶ (ἔχω) εἰς τὴν μνήμην μου, μετὰ γεν. „μνήσασθε θαυρίδας ἀλκίης“ θυμηθεὶς τὴν πολεμικὴν σας ἀνδρείαν, τὴν ληκαριάν σας (πρόβλ. τῆς καθουμένου, „ἐμνησθηκα τὰ νεάτα μου“), Z 112 κ. ἀ. ὡς „χάρμης, πολέμοιο, νόσου, σίτου, βρώμης“ του, ὕπνου. Ὁμ. πλχ., ἔτι δὲ „περὶ πομπῆς“ η 192, „φύγαδε μνώοντο“ ἀνελογίζοντο φυγὴν, εἶχον τὸν νοῦν των εἰς τὴν φυγὴν 697. 2) μνημονεύω, ἀναφέρω, ἀπολεῖ. 400, μετὰ γεν. B 492, δ 118, 334, μετ' Ἰ. Ἀπ. 160, „ἀμφὶ τινος“ Γμ. 6, 1. μέσ. παρακείμε. ἔχει σημασίαν ἔνεστ. ὡς τὸ memini! ἀ.), „ἐνθυμοῦμαι, ἔχω εἰς νοῦν μου“, ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. „μεμνήσθαι θά ἐνθυμῶμαι, θά ἔχω εἰς τὸν νοῦν μου“ μετὰ γεν. E 818, κ 464 κ. ἀ., μετ' αἰτ. δέα, ἔργον, ἄλλα. Z 222, I 527, ε 168, 422, καὶ μετὰ μέλ. ἀπαρφ., P 364. Πολύ-

ποταγᾶς· καὶ παρακλεύσεται τίθεται ἀπολ.
οἶον «ὡδὲ τι· ὑμῶν μνησμένος ἀν-
αίσθη» T 133 (||. κατὰ τὸ φαινόμενον
ὅτι τὸ συμπλήρωμα ἦτοι παραλαμ-
μαί ἐκ τῶν παρακειμένων ἢ ἐκφέρεται ἀλ-
λως, οἶον δι' ἐπιρρήματος, ὡς ἀνωτέρω τὸ
«ὕπερ ἀποδοτέον εἰς τὸ «μνησμένος»· οὐ-
δέ ταῦτα ἀναλογιζόμενοι, ὅτι δηλ. «μέγα
ἀρεκτον»· β'). «ἐνθυμοῦμαι», φρον-
εῖν, περιποιῶμαι, «μνησθῆαι πατρός· ἔ-
στιν» σ 267.

ἄλλος ἕτερος ποι. τύπος τοῦ μένω, μόνον
ἐν παρ. 1) «μῆνω» α.) διαμέ-
του, B 331 κ. α., «μετόπισθεν μ.» «μέ-
νω», Z 69· β.) ἐμμένω, μένω κατὰ
ἐν, μένω εἰς τὸν τόπον μου, O 727
2) μετ' αἰτ. περιμένω τινα, Δ 310, λ
κ. α. ἰδίως τοῦς πολέμους περιμένω, δέ-
δεικται, ἀντίσταμαι, E 94 κ. α. ὅθεν μεταφ.
ἐν δροῦν, «αὐτ' ἄνεμον μένουσι ἔξ ὀρέων»
οὐκ εἰς, M 433.

ἐν, αἰτ. τῆς προσωπ. ἀντων. τοῦ γ'. προ-
σώπ. ἀντὶ τοῦ αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, πάντοτε
ἐκείνη, συχνότατα δὲ συνδυαζομένη παρ' Ὁμ.
τῆς ἀντωνυμίας αὐτός, οἶον «μὴν αὐτόν»
ὅν τὸν ἴδιον, Φ 245, γ 327 κ. α., τὸ
αὐτόν μιν «εἶνε αὐτοπαθές, ἀντὶ τοῦ ἐαυ-
τοῦ 214, ἀλλὰ πάλιν τὸ «αὐτήν μιν» ἀντὶ
τῆς αὐτήν, A 417. Ἀμφιβολοῦν ἀντὶ τῆς
ἐκείνη πληθυντικῇ, ὅτι τὸ τῆς κ 212
268 ἀναφέρεται εἰς τὸ «δῶματα», ὅπερ
ἐν τῷ ὅλῳ.

μινίους, εἶη, εἰον, καὶ Ἰων. μινίους, λ
μινύεις, εἰς τοὺς Μινύας ἀνέκων,
τοῦ ἐν Βοιωτίᾳ Ὀρχομενοῦ, ὀνομασθεῖς
ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου ἔθνους τῶν Μινυῶν, τοῦ
αὐτοῦ οἰκοῦντος, B 514.

μινίους, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ μινίους, πο-
τις· Ἡλίδος, κατὰ μὲν τὸν Στράβ. 8, 3,
Πασ. 5, 1, 7 ἔξ 5, 5, 7, ὁ Ἀνιγρος,
ἄλλου; δὲ ὁ Πηνειός, A 721.

μινύω [μν.], Ἰων. καὶ ποιητ. (ἐκ τοῦ παρὰ
ῥαυματικῶς μόνον εὐρισκομένου μινύς=
μν. συγγεν. τῇ Λατ. min-oi), μόνον κα-
τατ. καὶ παρ. οὗ ὁ θαμιστ. τύπος εἶνε
ἰσχυρὸν. 1) μεταδ. σμικρύνω, ἐλαττω,
ἀδυνατιζώ, μετ' αἰτ. O 492,
T 242, ε 17. 2) ἀμετάδ. ἐλαττωσθαι,
μυνόμαι, «ὀλιγοστεύω», φθείρομαι,
μυνόμαι, ἐξαφανίζομαι, «μινύθαι ἔργ' ἀν-
ων» (ἐκ τῆς πλημύρας), Π 392, «μινύ-
οἱ ἐν σέλαϊ» P 738, «ῥίνοι· μ 46,
ἐκείνων» δ 374, «πόθω» T. Δήμ. 201.
μινύω [μν.], ἐπ. ἐπιρ. (μινύς, ἴδ. τὴν προηγ.
πάντοτε χρονικόν, σμικρόν, ὀλίγον, ἐπὶ
ρόν, Δ 466, θ 315, συνάπτεται μετὰ τοῦ
ἀλά δῆν· N 573, χ 473, «οὐ πολὺν ἐπὶ
ν, ἀλλὰ μινύθω» σ 494. Ἐκ τούτου

μινυνθῶν [μν.], ὄν, ἐπ., συγκρ. -αἰ-
τερος, X 54, ὀλιγοχρόνιος, βραχύς, «αἰών»
Δ 478, P 302, «ἄλγος» X 54· βραχύδιος,
A 352, Φ 84, λ 307, τ 328 κ. α.

μινύριζα [μν.] (μινυρός, μινύς, ἴδ. μινύς),
ὀδύρομαι, «προσκαλίομαι, παραπνοῦ-
μαι, μουρμουρίζω», E 889, δ 719.

μινύσιος [-μν.], ὄν, παλαιότερος καὶ ἐπικ.
τύπος ἀντὶ τοῦ μινύος, εἰς τὸν Μίνωα ἀνή-
κων, Μινωικός, T. Ἀπ 393. Ἐκ τοῦ

μινύος [-μν.], ὄν, αἰτ. Μίνωα καὶ Μίνω, E
322 (ἐνθα ὁ Σπύρ. καὶ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐ-
τοῦς ἐγραψαν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον Μίνων),
υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Εὐρώπης, βασιλεὺς τῆς
Κρήτης, περιδότης διὰ τὴν συνετήν αὐτοῦ βα-
σιλείαν καὶ νομοθεσίαν, N 450, E 322. Τοῦς
νόμους ἔλαβε παρὰ τοῦ Διὸς ὡς οἰκεῖτος καὶ ἐξ
ἀπορρήτων αὐτοῦ (τ 478). Οὐγατέρα εἶχε τὴν
Ἀριάδην καὶ υἱὸν τὸν Δευκαλίωνα, λ 324, τ
478. Ἐν τῷ Ἀδῇ παρίσταται ὡς βασιλεὺς καὶ
δικαστής, λ 568.

μισγάγεια, ἡ (μίσγω, ἄγκος), κοιλίς, φά-
ραγξ, ἐν ᾗ μίσγονται οἱ ἀπὸ τῶν ὀρέων καταρ-
ρέοντες χεῖμαρροι, Δ 453 f.

μίσγω, ἴδ. μινύμι.

μίσω [-μν.] (μίσος), ἀφ. α. ἐμίσσησα, μισῶ,
ἀποστρέφομαι, θεωρῶ τι μισητόν, «μίσση-
σέ μιν κυσὶ κύρμα γενέσθαι» δὲν ἠθέλησεν, τὸ
ἐξέωρσεν ἀποτρόπαιον, νά γένη (αὐτός) κτλ.,
P 272 f.

μισοός, ὁ, «μισθός», ἀμοιβή, K 304, Φ
445, 450, πληθ. κ 84.

μιστῆλα, διαμερίζω, τεμαχίζω, «κομ-
ματιάζω», ἐπὶ σφακεῦ κρέατος, μετ' αἰτ. A
465, B 428, γ 462 (συγγεν. τῷ μινύω).

μίτος, ὁ, ὁ στήμων, «τὸ στήμον», Λατ.
stamen, δι' οὗ διέρχεται τὸ πηνίον μετὰ τῆς
κρόκης (πρόδ. πηνίον), «παρέκ μίτον» διὰ τοῦ
στήμονος, Ψ 762 f. (Κατ' ἄλλους δὲ σημαίνει
τὴν κρόκην, τὸ «ὑφάδι». ||. Σημειωτέον ὅτι ἐν
τῇ νεωτέρᾳ ἱστορίᾳ, «μिताρία» λέγονται τὸ
κῆρυκτον σύστημα τῶν μίτων, «τὸ δι' οὗ τοῦς γή-
μονες ἐναλλάσσουν εἰς πλοκήν τῆς κρόκης».)

μίτρη, ἡ, μίτρα, μάλλινόν τι περιζώμα ὀ-
πλικόν φορούμενον ὑποκάτω τοῦ ζωστήρος καὶ
τοῦ ζώματος καὶ κατάσκαρκα ἐπικαλύπτον τὴν
κοιλίαν, Δ 437, E 857. Ἐνίστα ἦτο φολιδωτή,
"I. Δ 187, 216.

μικροίς, ἴδ. μινύμι.

1. μνάομαι, συγκρ. μνήμαι, ἴδ. μινυήκεο.

2. μνάομαι, συγκρ. μνήμαι, ἀποθ., μόνον
ἐν τῇ ἐνεστ. καὶ παρ. παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν τὸν
κοινὸν τρόπον συναγρούμενον, οἶον μνᾶται, μνῶν-
ται, μνᾶσθαι, μνώμενος, μνάσθω, καὶ ἐπικῶς
ἐπεκτεινόμενον, οἶον μνάξ, μνάσθαι, μνώοντο,
μνώμενος (καθὼς γράφεται νῦν ἐν T. Ἀπ. 209,
ἴδ. ἀνῶμαι), ἐπὶ δὲ καὶ θαμιστ. παρ. μνά-
σκετο, σ 290, «ἔζη τῷ» (νά λάβω γυναῖκα),

μνηστεύω, ἐξαίτουμαι, μετ' αἰτ. «ἀκοῖτιν, γυναῖκα» *Ὁδ. α 39, π 431 κ. ἀ., ἀπολελ. π 77, τ 529.

ΜΝΗΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (ΜΝΑ-, μνηνίσκω), πᾶν ὅ, τι χρησιμεύει εἰς ἀνάνησιν, ἐνθύμησιν, ἐνθύμημα, Γαλλικ. souvenir, [ἐνθύμημα], «μνήμ' Ἑλένης· χειρῶν» ἐνθύμημα ἀπὸ τῶ χείρια τῆς Ἑλένης, Ὁ 126, «ζείνοιο» φ 40, «μν. τάρου», κυρ. ἐνθύμημα τοῦ ἐνταφιασμοῦ, ἐπομένως μνημεῖον, «μνήμα, μνημοῦρι», τάρως, Ψ 619.

ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ, ἡ (μνήμων), μνήμη, «ἐνθύμησις», «μνημοσύνη τις ἔπαιτα πυρὸς γενέσθω» ὧς ἐνθυμήθη τις (ὅ ἐ. ἐνθυμήθητε) τότε τὸ πῦρ, Θ 181 f.

***ΜΝΗΜΟΣΥΝΗ** [-υ-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Οὐρανοῦ, μήτηρ τῶν Μουσῶν ἐκ τοῦ Διός, Γ. Ἑρμ. 429, πρὸλ. Παιόδ. Θεογ. 54, 135, 915.

ΜΝΗΜΩΝ, ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ (ΜΝΑ-, μνηνίσκω), ὁ ἐνθυμούμενος, ὁ ἔχων τὸν νοῦν του εἰς τι, *Ὁδ. φ 95, μετὰ γεν. «φάρτου» η 163.

ΜΝΗΣΑΙ, ΜΝΗΣΑΣΚΕΤΟ, ἴδ. ΜΙΜΝΗΣΚΟ.

ΜΝΗΣΟΣ, ὁ, εἰς τῶν εὐγενῶν Παιόνων, Φ 240.

ΜΝΗΣΤΕΪΑ (μνηστός), μνηστεύω, «ζητῶ» (νὰ λάβω γυναῖκα), ἀπολελ. ὁ 684, μετ' αἰτ. «γυναῖκα» σ 277.

ΜΝΗΣΤΗΣ, ἦρος, ὁ (2 μνάσμαι), μνηστήρ, ὁ ζητῶν νὰ λάβῃ τινὰ γυναῖκα, «γαμβρό», (1. ἔχει κατὰ πρόληψιν καὶ ταύτην τὴν σημασίαν ἡ λ.: ὁ ζητῶν νὰ γείνη γαμβρός), συχρόν ἐν Ὁδ. περὶ τῶν μνηστῆρων τῆς Πηνελόπης, ὧν ὁ ἀριθμὸς μνημονεύεται π 245.

ΜΝΗΣΤΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, ποιητ. (ΜΝΑ-, μνηνίσκω), μνήμη, ἐνθύμησις, «οὐδὲ τις ἡμῖν μνήστις δόρπου ἔην» δὲν ἐνθυμούμεθα (δὲν εἴχαμεν τὸν νοῦν μας εἰς) τὸ δειπνον, ν 280 f.

ΜΝΗΣΤΟΣ, ἄ, ὄν, ἐπ. (2 μνάσμαι), μόνον ἐν τῷ θηλ., μνηστή, ἡ ζητηθεῖσα εἰς γάμον κόρη (τοῦναντίον τῆς ἀρπαγείσης, αἰχμαλωτισθείσης ἢ ἀργυρωνήτου)· ὅθεν ἡ νόμιμος σύζυγος, «μνηστ. ἄλοχος» Ζ 246, α 36 κ. ἀ.

ΜΝΗΣΤΙΣ [-] ἴος [-], ἡ, Ἰων. = μνηστεία (ἴδ. ΜΝΗΣΤΕΙΑ), *Ὁδ. δ 199, τ 13.

ΜΝΩΜΕΝΟΣ, ΜΝΩΜΕΝΟΣ, ΜΝΩΟΝΤΟ, ἴδ. -2. ΜΝΑΩΜΑΙ.

ΜΟΓΕΩ (μόγος), ἄορ. ἀ. ἐμόγησα, ποιητ. 1) ἀμετάβ. μοχθῶ, «κοπιᾶζω», κοπιῶ, συνήθως κατὰ μετοχὴν δυνάμενην καὶ δι' ἐπιρρήματικῆς φράσεως νὰ ἐκπερῶ, «μογέοντες» μετὰ κόπου, μετὰ μόχθου, μόγις, Α 636, Μ 29, «ἐς ἔργων μογέοντες» ἐκ τῆς γεωργίας κεκοπιηκότες, ω 388. 2) μεταδ. ὑπομένω, πάσχω, «ὑποφέρω», «ἄλγεα» β 344, «πολλὰ» Ψ 607 κ. ἀ., «ἀέθλους» δ 470, «ἐπὶ τινι» γάριν τινός, ἕνεκά τινός, Α 162, Ι 492, π 19, «ἄμφι τινι» δ 152.

ΜΟΓΙΣ [-], ἐπίρ. μόλις, μετὰ κόπου, μετὰ

βίας, μετὰ δυσκολίαν, Ι 355, γ 419 κ. ἀ. ἡ μακρόν ἐν ἄρσει, Χ 442). *Ἐκ τοῦ ΜΟΡΟΣ, ὁ, κόπος, μόχθος, Δ 27 f.

ΜΟΡΟΣΤΟΚΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (μόγος, τέλειος ὠδίνος· γεννώσκα, ἡ «τοῦς πόνοους»· ἀγούσα, ἐπίθ. τῆς Εὐλειθυίας, ἥτις φέρει πόνους εἰς τὴν τίκτουσαν καὶ οὕτως ὑπὸ τὸν τοκετόν, Δ 270, Π 187, Τ 403. (Ὁ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον κατ' ἄλλους δὲ ἔστι θανὼς· ἡ τὰ ἐπωδύνως τικτούσας βοηθεῖ) ΜΟΧΘΟΣ, ὁ, τῆς μάχης· ὁ κόπος, ὁ μῦθος ἀγών, *Ἰλ. Η 417, Σ 459, «μ. τὸ» Η 240.

ΜΟΪΡΑ, ἡ (μείρομαι). Α'. Προσηγορία μέρους, τεμάχιον, «κομμάτι, μοῖραν» λῖζ. Γ'. σ. 213), πρὸς ἀντιδιαστολὴν τοῦ Κ 252, «τριτάτη» Ο 495, δ 97, «χωρὶς γῆ μοῖρα, Π 68· ἰδίως τὸ «μερίδιον» ἀνάλογον (μέρος) τινός, «μερτικόν», τῆς λείας, Ι 318, λ 534, ἐν τῷ δειπνῶν γ 40, 66, θ 470 κ. ἀ., μεταφορ. «οὐδ' ἐμοῖραν ἔχειν» υ 171. 2) πᾶν ὅ, τι ἐμὸν οἱ θεοὶ ἢ ἡ εἰμαρμένη εἰς ἕνα ἕκαστον τῶν τῶν· ἀ.) τὸ ὑπὸ τῶν θεῶν ἢ τῆς εἰμαρμένης προωρισμένον, «ἐπὶ γὰρ τοι ἕκαστον μὲν (ὑπνοῦ δηλ.) ἔθηκαν ἀθάνατοι· εἰς ἕκαστον θνητῶν ὥρισαν οἱ ἀθάνατοι τὸ μέρος, τὸ δῖον (τοῦ ὑπνοῦ δηλ.), ὅπερ ἔχει νὰ λῇ 592· β'.) τὸ ἀνάλογον, τὸ πρέπον προσήκον, τὸ δίκαιον, «κατὰ μοῖραν» τὸ προσήκον, πρεπόντως, «εἴατο πάντες κατὰ μοῖραν» καθὼς ἔπρεπε, Τ 256, «μοῖραν ἔρεις» ι 352 κ. ἀ.· τοῦναντίον κατὰ μοῖραν· ἀτάκτως, Π 367· ἰδίως «μοῖραν εἰπεῖν κτλ.» ὀρθῶς, δικαίως, θῶς· πρέπει, Α 286, ἡ κατὰ τὴν πούσαν τάξιν, ἡ ἀκριβῶς, δ 496, κ. ἀ. Ὡσαύτως· ἐν μοῖρᾳ Τ 186· τοῖν «πρὸ μοῖραν» ξ 509. 3) ἰδίως «μοῖρα τοιοῦ» τὸ εἰμαρμένον μέρος τῆς ζωῆς τοῦ θρώπου, ὁ βίος, Δ 470. (|| Ἀλλ' ἐν ταῖς νεωτέραις ἐκδόσεσι γράφεται «πότμον τοῦ μοῖραν»·) καὶ ἐπομένως ἡ «μοῖρα καλὴ ἢ κακὴ τύχη ἡ ἐν τῷ βίῳ παρασθῶντα τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐκ γενετῆς αὐτοῦ ὠρισμένη, «μ. ὁλοή» ω 29, «μοῖρ' ὁλοή νάτοιο» δ 100 κ. ἀ., μετ' ἀπαρρ. «οὐ τὸν ρα θανέειν»· δὲν εἶνε ἡ μοῖρά σου νὰ θάνῃς, Π 52, δ 475, Ε 114 κ. ἀ., μοῖρα δαμῆναι πάντας· καὶ ἐάν ᾔνε ἡ τὸ ἀποθάνωμεν πάντες, Ρ 421, πρὸλ Π 41 γάρ (Ζεὺς) οἶδεν ἅπαντα, μοῖρᾶν τ' ἀφαιεῖ· ἐνθά ἡ μοῖρα εἶνε ἡ καλὴ τύχη, ἡ μονία, «μοῖρα» (τοῦναντίον τῆς «ἀμύμης» ἴδ. τὴν λ. ἢ πρὸλ. ΜΟΙΡΗΓΕΝΗΣ) υ 76. Ἄλλοι ὅμως τῶν νεωτέρων ἐρμηνεύουσιν ἀπὸ πεπρωμένον καὶ μὴ πεπρωμένον, τί εἶναι δὲν εἶνε πεπρωμένον εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

ἡ μοῖρα εἶνε ἡ κακὴ τύχη, Z 488, ζ
ταί μετὰ τοῦ «θάνατος», Γ 401, ζ «φά-
24.

Προσωποπ. Μοῖρα, ἡ, κύριον ὄνομα, ἡ
α' (1. ὁ σημερινός Ἑλληνικός λαός; θα-
ραϊς Μοίρας), ὡς ἡ Αἴσα, καὶ παρὰ τοῖς
ῶσις ἡ Parca, ἀπονέμουσα ἐνὶ ἐκάστῳ τῶν
πάντων κατ' αὐτὴν τὴν γέννησιν τὴν μέλλου-
σας τύχην. Παρ' Ὁμήρῳ συνήθως ἐνικ.,
ὡς μόνον πληθ., Ω 49, πρβλ. η 197. Ἡ
παρ' Ὁμ. εἶνε μὲν ἐν γένει ἀναγκαία,
ἀλλὰ δὲν ἔχει τὴν ἐννοίαν τῆς ἀπο-
ἐμαρμένης. Εἰς τὴν Μοῖραν ἀποδίδεται
ἡ διὰ τὴν ἀφυσικὸν αὐτοῦ ἀναγκαιότητα
ἡ μάλιστα αἰσθησιν, οἷον ὁ φυσικὸς νό-
μος θανάτου, ρ 326, ἔπειτα πᾶν ὅτι εἶνε
ἀπὸ τῆς ἐλευθέρως θελήσεως τοῦ ἀνθρώ-
που ὅσον γέννησις καὶ θάνατος, εὐτυχία καὶ
ἡ γ 236—238. Ἡ σχέσις ὅμως τῆς
αὐτῆς πρὸς τοὺς θεοὺς δὲν εἶνε καθαρά, διότι
Ζεὺς μνημονεύεται ὡς διευθύνων τὰ τῆς
πάντων ἀνθρώπων, λ 560, υ 76, καὶ πολ-
τίζεται ἐκ παραλλήλου μετὰ τῆς Μοίρας
Ζεὺς καὶ ἄλλος τις θεός, Π 845, 849, λ
296, οὕτως ὥστε ἀμφότεραι αἱ δυνάμεις
εἶναι ὡς μία καὶ ἡ αὐτὴ, ἐν ᾧ ἀλλαγὴ
καρπίζονται ὡς ὄργανά τινα τῆς Μοίρας
3, Γ 300 ἐξ.), ἡ ὡς ἐναντίαν αὐτῆς θέ-
ἔχοντες, Π 444, ἡ ὡς κατώτεροι καὶ ὑπο-
ταῖς εἰς τὴν ἀπόφασιν αὐτῆς, οἷον Γ 127,
θ 69.—Πρβλ. καὶ τὴν φρ. «ὕπὲρ μό-
καὶ ὕπὲρ Αἴσαν».

ΜΟΙΡΗΓΕΝΗΣ, ἑς (μοῖρα, γεν-, γίγνομαι),
τῆς μοίρας (τῆς εὐτυχίας) γεννηθείς,
τῆς μοίρας, «καλόμοιρος», Γ 182 ἡ
ἡ ἐξ ἐναντίας ἐρμηνεύει ὁ Δοιδερλ. τὴν λ.
αἰδίας, fatalis, ἀπαισίας, εἰς τὸν λαλοῦν-
λ. Πρίαμον).

ΚΑΤΡΙΑ, τὰ (μοιχός, ἄγρα), ἡ ποιητὴ τοῦ
θέντος (ἀγρευθέντος, πιασθέντος) μοι-
πρὸς τιμὴν μοιχείας, θ 332 ἡ.

Εἶναι, τὸ πλάσσειν.

ΜΟΛΙΒΟΣ [-], ὁ, ἑπικ. = ΜΟΛΥΒΔΟΣ, «μολί-
λ 237 ἡ.

ΜΟΛΙΒΟΣ [-], ἰσοπος [-], ὁ, 4) υἱὸς τῆς
τῆς γυναικὸς τοῦ Ἀκτορος, μόνον ἐν
ἑπικ. «Μολίβος», τὸ. Ἀκτορίπνε. || «Ἀλ-
κατὰ τὸν Εὐστάθ., τὸ «Μολίβος» ἐπιθε-
νοῦσιν, ἵνα ἡ λέξις δηλώσῃ τοῦ μαχίμου
μητρικοῦ». Τὴν ἐρμηνείαν ταύτην παρα-
νοοῦντι τινες τῶν νεωτέρων, σχετίζουσιν αὐ-
τὸς τὸ Ἑλλήν. μύλος, Λατ. mola, ἵνα
τῆς τοῦ συντρίβαντος. 2) εἰς τῶν Τρώων,
τοῦ Θυμβραίου, Α 322.

ΜΟΡΒΕΙΣ, ὁ, λιχνός, γαστρίμαργος, ἀδη-
ς, [βορός], «φαγᾶς», Ὁδ. ρ 219 καὶ
(Κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἐτυμολογεῖται
τὸ μολεῖν εἰς βοράν· κατὰ δὲ τὸν Δοι-

δερλ. κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ μολυρός, ὅπερ
ἕτερος τύπος τοῦ μαλερός, καὶ μορ-, βιβρώ-
σκω. || Οὐδέτερον τούτων πιθανόν· ὀρθότερον
ἴσως ἀνάγεται εἰς τὴν ῥίζαν τοῦ μολ-όνω ἢ ση-
μαίνει τὸν «λερωμένον», τὸν «βρωμαίνον»).

Μόλος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δευκαλίωνος, πατὴρ τοῦ
Μηριόου, Κρής, Κ 269, Ν 249.

ΜΟΛΠΗ, ἡ, ποι. (μέλω), 4) ψαλμός, ᾠδὴ
μετὰ χοροῦ ἢ παιδείας, «τραγοῦδι καὶ παι-
γνίδι, ἡ τραγοῦδι καὶ χορός», Α 472, Σ 606,
δ 19· ἐν γένει παιδιὰ, τέρψις, ζ 101. 2)
μόνον ψαλμῶδις, ᾠσμα, «τραγοῦδι», Ν
637, α 152, ψ 145· εἰς δὲ μόνον «χορός»,
ὄρχησις, Σ 572.

ΜΟΛΥΒΔΑΙΝΑ, ἡ (μόλυβδος), μόλυβδινη σφατ-
ρα, προσαρτωμένη εἰς τὸ ἀγκιστρὸν τοῦ ἀλιέως
ὀλίγον ἀνωτέρω τοῦ βολώματος, Ω 80 ἡ.

ΜΟΝΟΗΜΕΡΟΣ, ον (μόνος, ἡμέρα), «μονῆ-
μερος» (εὐχρηστότερον ἐν τῇ ἐπιρρήσει «μο-
νήμερος»), μίαν μόνην ἡμέραν διαρκῶν, Βατρ.
305.

ΜΟΝΟΣ, η, ον, Βατρ. 266· παρ' Ὁμ. πάντο-
τε Ἰων. ΜΟΪΝΟΣ· α) «μόνος, μοναχός», Γ
225, π 118 κ. ἀ· β) «μεμονωμένος, Α 388,
γ 217 κ. ἀ., λαμβάνει καὶ περαιτέρον προσδι-
ορισμὸν «ἀνευθ' ἄλλων» π 239. Ἐκ τούτου

ΜΟΝΟΝ, Ἰων. ΜΟΝΟΝ ἐν Ὁδ., παθ. ἀορ. με-
τοχὴ μονωθείς, μονωθείς, μονώνω, «ἀφίνω
μόνον», ἀποχωρίζω, «γενετὴν μόνωσας Κρο-
νίων» τὴν ἐμονάχωσεν (οὕτως εἰπεῖν), τὴν ἑκά-
μας νὰ μεταβαλῇ ἀπὸ γενεᾶς εἰς γενεάν δι' ἐνός
καὶ μόνου υἱοῦ, π 117. Παθ. μένω μόνος,
ἀπομονοῦμαι, Α 470, ο 386.

ΜΟΡΙΜΟΣ, ον, ποιητ. = ΜΟΡΣΙΜΟΣ, ὅπ. ἴδε, Γ
302 ἡ.

ΜΟΡΜΥΡΑ [-], ποιητ. (μόρῳ), μόνον ἐν τῇ
ἐνεστ., «μουρμουρίζω», ῥοθῶ, παφλάζω,
«βράζω», ἐπὶ ποταμοῦ ἀφρίζοντος καὶ ὀρμη-
τικῶς ῥέαντος, «ἀφρῶ μορμύρων» *Ιλ. Ε 599,
ψ 325, περὶ τοῦ Ὀκεανοῦ, Σ 403. (Κατὰ τὸν
Δοιδερλ. κυρ. σημαίνει ἡ λ. μόνον τὰ: σφοδρῶς
ῥέω· ἡ δὲ ἐννοία τοῦ φόφου τοῦ ἐκ τῆς ῥοῆς,
τοῦ ῥόχθου, τοῦ «μουρμουρητοῦ» προσετέθη ὑπὸ
τῶν ἐρμηνευτῶν).

ΜΟΡΒΕΙΣ, ΕΣΚΑ, ΕΝ, ἀμφιδόλου σημασίας λ.
εὐρισκόμενη μόνον ἐν τῇ φρ. «μορβέοντα ἔρμα-
τα» Ξ 183, ο 298, τὰ ὅποια κατὰ μὲν τοῦ
ἀρχαίου ἐρμηνευτᾶς εἶνε «τὰ μετὰ μόρου, ὃ ἰ
κκοπαθείας ἐκπεπονημένα ἐνώτια» κατὰ δὲ τὸ
«Ἀμείν παρὰ τὸ μόρος (=μέρος): ἐκ πολλῶν μι-
ρῶν τεχνικῶς συνηρμοσμένων συγκείμενα» ὡσαύ-
τως ἐρμηνεύει καὶ ὁ Δόδεκκ.: «τρίγλῃνα μι-
ρῶντα» γλῆνας τριμερεῖς ἔχοντα· κατὰ δὲ τὸν
Δοιδερλ. ἢ ἄλλους παρὰ τὸ ΜΕΡ-, ΜΑΡ- (μο-
μαίρω): μαρμα(ρ)οντα, ἐξασφράπτοντα κα-
τὸν Ἑρμῆστην καὶ Γοῖθελον ἐκ τοῦ μόρον
«μοδρον»: τὰ ἔχοντα τὸ χρῶμα τοῦ μοῦρ
μορόχρσα, «μόρικα». (|| Αἱ δὴ τελευτῇ

ετυμολογίαι καὶ ἐρμηνεύται φαίνονται ὀπωσοῦν πιθαναί).

ΜΟΡΟΣ, ὁ, Ἴων. ἕ ποι. (μερ-, μέιρομαι), τὸ παρὰ τῶν θεῶν ἢ τῆς τύχης ἀπονεμόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον μέρος, μερίδιον, τὸ πεπρωμένον, τὸ εἰμαρμένον, ἡ τύχη, ἡ μοῖρα, ἰδίως ἡ κακὴ τύχη, ἡ κακὴ μοῖρα, «ὁ μοῖρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι» T 421· πολλάκις «κακὸς μοῖρος» Z 357, Φ 433, «αἰνὸς μοῖρος» Σ 465, καὶ «μοῖρος» μόνον: ὁ θάνατος, X 280· τίθεται δὲ καὶ ἐκ παραλλήλου μετὰ τοῦ «θάνατος», ὅσων «θανάτων τε μέρος τε» τὸν θάνατον καὶ τὴν κακὴν μοῖραν, ἢ τὸν θάν. καὶ τὸν δλεθρον, ι 64 (ἰδ. θάνατος), «τεύχειν» λ 409, «ράπτειν» π 421, «ἀρτύνει» υ 214, «ὑπὲρ μέρος», ἰδ. ἸΠΕΡΜΟΡΟΝ. Ἐκ τούτου

ΜΟΡΣΙΜΟΙ [-υ-], ον, Ἴων. ἕ ποι., μοιραῖος, πεπρωμένος, «τῆς τύχης, τῆς μοίρας», π 392, φ 462. Ἰδίως εἰς τὸν μέρος (τὴν μοῖραν ἢ τὸν θάνατον) ὑποκείμενος, θνητός, X 43, «μόρσιμον ἤμαρ» ἡ πεπρωμένη ἡμέρα (ἡ τοῦ θανάτου), O 613, κ 475, «μόρσιμόν ἐστι μετ' ἀπαρρ. εἶνε πεπρωμένον, εἰμαρμένον, E 674, T 417.

ΜΟΡΓΗ, ρος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰπποτίωνος, Μυρσός, N 792, Σ 514.

ΜΟΡΙΣΣΑ, ἐπικ., μολύνω, ἀφανίζω, μαυρίζω, «εἴματα καπνῷ μεμορυγμένα» μαυρισμένα ἀπὸ τὸν καπνόν, ἢ τὴν καπνιστὴν, υ 435 † (ἐνθα ὁ Βέκκερος καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων γράφουσι: μεμορυγμένα κατὰ τὸ ἀκαυμένοις, αἰγμὴ κ. ἄ. ||. Ἐτυμολογεῖται δὲ ὅχι ἐκ τοῦ μόρος κατὰ τοὺς παλαιούς, ἀλλ' ἐκ τῆς ῥίζης μορ- (ἰδ. ΜΟΡΟΕΙΣ), ἣτις σημαίνει τὸ σκοτεινὸν χρῶμα).

ΜΟΡΦΗ, ἡ, μορφή, μεταφ. «μορφή ἐπέων» «εὐμορφία», χάρις τῶν λόγων, *Ὀδ. λ 367, «θεὸς μορφῇν ἔπεισι στέφει» χορηγεῖ, ἐπισωρεύει χάριν εἰς τοὺς λόγους, θ 470.

ΜΟΡΦΟΣ, ὁ, εἶδος ἀετοῦ, διατρίβοντος ἐν φάραγι· καὶ περὶ τοῦ ἐλώδους τόπου: (Ἄριστος. Περὶ τὰ ζῷα ἱστορ. Γ' 32, ἐνθα τονίζεται μορφός), «μόρφον θηρητῆρα» Ω 316 †. Κατ' ἄλλους: δὲ τὸ «μόρφος» εἶνε ἐπιθ. καὶ σημαίνει ὁν σκοτεινόν, μαῦρον. ἐκ τοῦ ὄφρων, ἢ τὸν ὁμορφον ἐκ τοῦ ΜΟΡΦΗ, ἢ τὸν ὁρμητικόν αἰ ἀρπακτικόν ἐκ τοῦ ΜΑΡΗΤΩ. Ὁ Δοιδερλ., ἣτις ἀποδέχεται τὴν τελευταίαν ἐτυμολογίαν ἕ μνηστῆρα τονίζει: μορφόν.

ΜΟΤΧΟΣ, ὁ, κλάδος, «κλαδί», κλών, «κλωρί», Λατ. «βέργα», «μότχοις λόγοις» μεωνάρια λυγαριστά, με «λυγάναις», A 405 † ἢ ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ὡς ἐπιθ.: τρυφός, γλωρός, νέος), ἰδ. ΛΥΓΟΣ.

ΜΟΥΑΙΟΣ, ὁ, 1) ἀνὴρ τῆς Ἀγαμέδνης, A λ. 2) εἰς τῶν Τρώων, Π 696. 3) ἕτερος: ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀχιλλέως φονευθείς, T 472. 4) ὁ τοῦ Ἀμφινόμου, σ 422.

ΜΟΥΝΑΣ, Ἴων. ἐπιθ. (μοῦνος), κατὰ μοναχός, *Ὀδ. θ 371, λ 417.

ΜΟΥΝΟΣ, η, ον, καὶ **ΜΟΥΝΟΣ**, Ἴων. ΜΟΝΟΣ καὶ ΜΟΝΟΣ, ἄπ. ἰδε.

ΜΟΥΣΑ, ἡ (κατὰ τὸν Πλάτ. ἐν Κρατῳ μῦσα, ἐκ τοῦ μῆ-, μαίωμαι, οἰονεῖ: ἐπιμηχανωμένη. ||. Ὁ δὲ Κούρτιος θεωρεῖ τὴν σα, Δωρ. μῶσα, Αἰολ. μῖσα, ὡς ἐκ τοῦ σα, τοῦτο δ' ἐκ τοῦ μόντια σχηματισθῆναι τὴν λ. πρὸς τὸ: Μέντωρ, Μέντης, Λατ. men-ti)-s. mones κ. ἄ. πολλὰ ἔχει αὐτὴν εἰς τὴν ῥίζαν MEN, MAN), θεὰ τῆς ποιήσεως κ. τ. τ., ἥδη παρ' Ὀμ. καὶ πλεον. μονευομένη· τὸν δὲ ἀριθμόν αὐτῶν ἐνέει ἐν τῇ ω 60 εὐρίσκομεν, οὐχὶ δὲ καὶ τὰ ὀνόματα, ἅπερ πρῶτος ὁ Ἡσίοδος: Θεογ. 76 μνησέει. Κατὰ τὸν Ὀμ., B 491 καὶ α 10, θυγατέρες τοῦ Διὸς: ἕ (κατὰ τὸν Ἡσίοδ. Θεογ. 915) τῆς Μνημοσύνης, κατοικοῦσιν ἐν Ὀλύμπῳ, B 484, ἕ διὰ τῆς ψῶδης τῶν τέρπουσι θεοῦ, A 604. Ἐμπνέουσι τὸν ἐπικόν ποιεῖ ὑποβάλλουσιν αὐτῶν τὰ πράξεις, ὅσας θέλει διηγῆσθαι, ἕ παρέχουσιν εἰς τὴν ἀπαγγελίαν τοῦ χάριν καὶ ἡδονῇ.

ΜΟΥΣΕΑ (μόχθος) = **ΜΟΥΣΑ**, μοχθῶ, ἀφ' ἑρῶ, βασανίζομαι, «κῆδεαι» ὑπὸ πείσῳ, K 406 †.

ΜΟΥΣΙΣΣΑ, ποι. = **ΜΟΥΣΕΑ**, πάσχω, ὑποφασανίζομαι, «ἐλκεῖ» ὑπὸ τοῦ ἔλκου, 723 †.

ΜΟΥΧΛΕΩ, διὰ μοχλοῦ σιγῶν, ἀναμυχλῶ ἀνατρέπω, «σιήλας» M 259 †. Ἐκ τοῦ **ΜΟΥΧΛΟΣ**, ὁ (ἀ.) **ΜΟΥΧΛΟΣ**, «λωστός», ι 261· ὅθεν β'.) πᾶν ἰσχυρὸν καὶ μακρόλον, [εὐστόν, κοντόν], πάσσαλος, «κονκοντόσυλον, ι 332, 375 κ. πλχ. ταύτην ῥαψωδία.

ΜΥΓΑΝΗ, ονος, ὁ, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας τοῦ ὀποῖου αἱ Ἀμαζόνες εἰσέβαλον εἰς τὴν χερσιν, Γ 486.

ΜΥΓΑΛΕΟΣ [-υ-], η, ον, ἐπ. (μυδάω = ὑγρός), κάθυγρος, διάδροχος, στάζων ματι· A 54 †.

ΜΥΓΑΝΗ, ονος, ὁ. 1) υἱὸς τοῦ Ἀτυμνίου νόχοις τοῦ Πυλαμῆνους, Τρώες, ὑπὸ τοῦ λόγου φονευθεὶς, E 580. 2) ἕτερος Τρῶς τοῦ Ἀχιλλέως φονευθεὶς, Φ 209.

ΜΥΕΛΩΕΙΣ [...], ΕΣΣΑ, ΕΝ, πλήρης μυμελώδους, «ὀστᾶ» ι 293 †. Ἐκ τοῦ

ΜΥΕΛΟΣ [-...], ὁ, «μυελός», (προφ. μ. T 482, X 504· μεταφ. «μυελός ἀνδρῶν» θρεπτικὴ οὐσία, τροφή, θ 290, υ 108.

ΜΥΘΕΟΜΑΙ [...], ποι., ἀποθ. (μυθός) μυθήσομαι, ἀφ. ἀ. ἐμυθησάμην, τοῦ ἐνεπρὸς ἐν. ἐπικ. μυθεῖν, θ 202 καὶ μυθεῖν 480, παρὰ. θαμίστ. μυθέσκοντο, Σ 289 ὁμιλῶ, λέγω, ἀπολελ. H 76, θ 480 κ. τ' ἀπαρρ. Φ 462. 2) μεταδ. λέγω, δι

πληθ. «τὰ ἀρμυρίκια», ἴσως διότι φθονοῦν κατὰ τοῦ ἀρμυρίου, ἐν δὲ Μακεδονίᾳ «μυρχιά», ἴδ. Φιλίστ. Γ'. σελ. 213, καὶ Κορ. Ἀτάκτ. 4, 349. θάμνος συχνός· ἐν ταῖς μεσημβριναῖς γῶραις.—Τὸ μακρόν μὲν ἐν ἄρσει, Φ 350 (ἴδ. ἔκ τὴν ἐπομ. λ.), βραχὺ δὲ ἐν θέσει, K 466, 467, Φ 48, Γ. Ἐρμ. 81 κ. ἀ. Ἐκ τούτου

ΜΥΡΙΚΙΟΣ [μ-υ-], ἴνθ, ἴνθ, ΜΥΡΙΚΙΟΣ, «ὄζος» κλάδος· μυρχιάς, Z 39 f.

ΜΥΡΙΚΗ [μ-υ-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Τεύκρου, γυνὴ τοῦ Δαρδάνου, κατὰ Στρ. β. 13, 3, 6 καὶ Διοδ. 3, 54· μία τῶν Ἀμαζονῶν, ἥτις ἦτο τεθαμμένη ἐπὶ τινος λύφου πρὸ τοῦ Ἰλίου, καλουμένου συνήθως· μὲν καὶ ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἀνθρώπων Βατίεια, κατὰ δὲ τὴν ἀρχαιότεραν παράδοσιν (ἥ ὡς λέγει ὁ Ὀμ., ὑπὸ τῶν ἀθανάτων), «σημα Μυρίνης»· B 814.

ΜΥΡΙΟΣ [μ-υ-], ἡ, ὄν, ἀ.) ἀπειρος, ἀπειράριθμος, ἀναριθμητος, πολλάκις· πληθ., A 2, M 327, «φύλα» P 220, «ἔθνεα» λ 632· ὡσαύτως, «ἔθνεα, ὀνείατα, ὄθρα» Ὀμ. πλγ.· ὅθεν β.) παρμεγέθης, ἄμετρος, ἀνεκδιήγητος, «ἄχος» Γ 282, «πένης» Σ 88, «ῥῖνος» ο 452 καὶ πληθ., «ἄγρεα, κήδεα» Ὀμ. πλγ., «μάλα μυριοί» ο 556, π 421, ρ 422, «μυρία ἦδη» εἴσευρεν ἄπειρα, εἶχε μεγίστην πείραν, σοφίαν, β 16. (Ἦς ἀριθμητικὸν ὄνομα· μυριοί=40000 παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκεται· ἢ ἐν δὲ τῇ καθολογίᾳ μόνον ἐν τῇ φρ. «χιλιοὶ μύριοι», ὁ ἔ. μυριοί.)

ΜΥΡΜΙΔΟΝΕΣ, οἱ, ἐνικ. ΜΥΡΜΙΔΩΝ, ἔθνος· Ἀχαικὸν τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Φθιώτιδος, ἔχον ἡγεμόνα μὲν τὸν Ἀχιλλεῖα, πόλει δὲ τὴν Φθίαν ἢ Ἑλλάδα, A 180, δ 9. Κατὰ Στράβ. 9, β. 9, πρβλ. καὶ 8, β. 16, ἀφίκησαν μετὰ τοῦ Πηλέως· εἰς Αἰγίνης εἰς τὴν Θεσσαλίαν. Περὶ δὲ τῆς μυθώδους ἐρμηνείας τοῦ ὀνόματος αὐτῶν ὡς ἐκ μυρμήκων ὅθεν μεταμωρῶθέντων εἰς ἀνθρώπους, ἴδ. Ὀδιδ. Μεταμ. 7, 622 καὶ Στράβ. 8, β. 16.

ΜΥΡΟΜΑΙ [μ-υ-], ποιητ., μέσ. (ὁ ἐνεργ. τύπος· μύρω παρ' Ἡσιόδ. Ἀσπ. Ἥρ. 432)· τὸ μὲν πρῶτον ἐσήμαινε τὸ κελαρύζω, ὁ ἔ. μετ' ἐλαφροῦ τινος φθιbury· καὶ μετὰ τοῦ μωμάομαι δὲ μόνον μεταφ. δακρυρρύω («δακρυσί μύρω» Πσ. ἐνθα ἀνωτ.), δακρύω, ὀρηνῶ, κλαίω, «ἀμφὶ τινα» περὶ τινος, Γ 6· συνάπτεται μετὰ τοῦ «κλαίω, γάω» X 427, Z 373, π 119. (ἢ ἡ ῥίζα τοῦ ῥήματος εὐρίσκεται ἐν τῇ καθολογίᾳ μόνον ἐν συνθέσει· «μυρολογῶ»=μύρομαι.)

ΜΥΡΙΣΚΟΙΣΙΝ [μ-υ-], ἐς (μυρσ., εἶδος), ὁμοιοι μετ' ὀρηνῶν, «ὄζος» Γ. Ἐρμ. 81.

ΜΥΡΙΣΙΟΣ [μ-υ-], ἡ, χωρίον τῆς Ἠλίδος παρὰ τὴν Δύμην, τὸ μετέπειτα ὀνομασθὲν Μυρτοῦντιον, B 616.

ΜΥΣ, ΜΥΣ [μ-υ-], ὁ, μύς, «ποντικός», Βατρ. β κ. πλγ.

ΜΥΣΟΙ [-], οἱ, 1) οἱ κάτοικοι τῆς Μ. Ἀσίας Μυσίας, ἥτις ἐπὶ τῶν Ὀμηρικών ἐξείναιτο ἀπὸ τοῦ Αἰσίου μέγαρα, B 858, K 430, E 512. Περὶ δὲ ἐκ Θράκης. 2) Ἕλληνες· τι Εὐρωπαϊκόν, χᾶς οἰκοῦντες περὶ τὸν Δουναῖον, οἱ ὀνομασθέντες Μυσοί, ἐξ ὧν ἀπὸ τῆς Ἀσιατικῆς Μυσίας κατοικήσαντες, 7, 3, 2.

ΜΥΣΚΟΣ, ὁ (μύζω), οἰμωγῆ, ὁλ. ὀδυρμός, ω 416 ἔξ.

ΜΥΣΚΟΪΤΑΤΟΣ [μ-υ-], ἄθ, ἄθ, ἀπὸ τοῦ μύσκου, ἐκ τοῦ τοπικοῦ ἐκ τοῦ ἐκ τοῦ μύσκου, μόνον ἐν τῇ φρ. μύσκοιτος· ἴδ. ἐκλήθητο ἐν τῇ ἐνδοχαιτείᾳ, τῇ ἀπὸ τῆς εἰσόδου ἀπὸ τῆς τῆς γυναικὸς τῆς αἰουμένης, φ 111 ἴτερος.

ΜΥΣΚΟΝΑΣ [μ-υ-], παρ. ἐπὶ, εἰς τὸ ἔ. ἐνδοτάτον μέρος, X 270 f. Ἐκ

ΜΥΣΚΟΣ [-], ὁ, τὸ ἐσώτατον, ἐκ τοῦ μύσκου, τὸ μέρος τοποῦ τινός, «δόμου, θαλάσσης, ἀντρου» κ. τ. τ. Ὀμ. πλγ., ἰδίως δὲ γάρου· ὁ μύσκος τῆς αἰουμένης, δι' ὃν νῦναι ὁ ἀνδρῶν πρὸς τὰς κατοικίας, κῶν, τὸ ἀπὸ τῆς εἰσόδου ἀπὸ τῆς αἰουμένης· ὅθεν ἡ φρ. «ἐς μύσκον ἐξίτω» τοῦ καταπλῆου μέχρι τοῦ μύσκου, ὁ μύς· εἰς τὴν ἄλλην ἀκρὰν, η 87, 96 μένος· Φ 23, «μύσκη Ἀργεος» εἰς τὸν τοῦ Ἀργεος, εἰς τὰ βᾶθη τῆς σου (ἢ καὶ ὅσον προσπλέει τις εἰς ἐκ τοῦ Ἀργολικοῦ εἴτε ἐκ τοῦ Κορινθίου), Z 152, γ 263. Ἐκ τοῦ

ΜΥΣ, ἀφ. ἔλυστα, παρακείμε· μένος συγκλειομαι, «κλειώ», οἷον ὅσσ μοί, ἴδ. Ω 637, «ἐλκεα μέμκεσαν» αἱ πληγαί, Ω 420.

ΜΥΣΑΝ [-], ἄνθρωπος, ὁ (μύς), ὁ τὸν ὀρηνῶν σώματος· ἐν τῇ πολλοὶ μύσται καὶ συσσωρεύονται, μύων, 324.

ΜΥΣΑΝ, ὁ, μόχθος, κόπος, ἴδ. Ἀρης· ἡ μάχη, ὁ ἀγών, B 40 μόνον «μύλος» ἡ μάχη, P 397, ἐπὶ μονομαχίας ἢ συγκρούσεως, οἱ ἴρου καὶ ὀυσιώσις, σ 234 (μόνον Ὀδ.). (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος.)

ΜΥΣΑΝ, τὸ (μόνον κατ' ὄνομα καὶ ὁδὸς· τι θαυματουργικὸν φυτόν, ἔχον καὶ ἀρὶζαν μέλαιναν, κατὰ τὸν Ὀδιδ. 9, β. 17 ἢ Διοσκουρίδ. 3, β. ῥόδου (all um nigrum Gouan.), κ. ἔ. τὸ μωλύω=παραλύω, ἀδυνατίζω, πρὸς τὸ μαλ-ακός καὶ τὸ Λατ. μωμάομαι· ποιητ., ἀποθ., μέλ. φέγω, κακίζω, σκώπτω, κακὸ Γ 412 f.

= τῷ προηγ., ἐπικ., ζ 274 f. Ἐκ τοῦ
δ, ψόγος, „ψεγάδι“, κηλὶς, «μῶ-
ν» προσάντω κηλῖδα, ε 86 f.

γκος [ν.], δ, ἡ, κατὰ μὲν τὴν ἀρ-
νησίαν τὴν καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους· εἶνε
τοπὴν ἀντὶ τοῦ ΜΟΝΩΝΤΕ, ὅ ε. μονο-
δ μίαν μόνην γηλὴν ἢ ὁπλὴν ἔχων,
ἵππων (πρὸς ἀντιδιαστολὴν τῶν βῶδων,
τοῦ διχα διηρημένον τὴν γηλὴν),

«μῶνυξ» ἵπποι· πάντοτε πληθύνει, Ε 236. Θ
439 κ. ἀ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον ο 46. (Νεώτεροι
δὲ τινες, ἐπειδὴ καὶ παρ' Ὀμ. σύνθετος λ. ἐκ
τοῦ μόνος, ὅπερ μῶνος· παρ' αὐτῷ λέγεται,
δὲν εὐρίσκεται, κατέφυγον εἰς ἀλλήν ἐρημνεῖαν
καὶ εὐρυλογίζαν· ἐκ τοῦ ΜΑ-, μέμα καὶ ὄνυξ,
ταχέϊ· ὄνυχας ἔχουν πόδας· ἔχων, ταχύπους· ἢ
Οὐδέμια ἀνάγκη τοῦ ν' ἀποσώμεν τῇ παραθε-
δομένη ἐρημνεῖας).

N

N

1) τὸ δέκατον τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλ-
λήτου, εἰς μὲν τὸ σημεῖον τῆς δεκάτης
ψηφίας. 2) ν ἐφελκυστικόν, ὅπερ
ἐν τέλει τινῶν λέξεων, ἢ ἀνευ αὐτοῦ
λεξέων, εἴτε πρὸς ἀποφυγὴν γὰρ φθίας,
ποιεῖται, πρὸς ἔκτασιν βραχείας τινός.
Εἶνε δὲ αἱ λέξεις αὗται αἱ ἐξῆς· αἱ
πικαὶ πληθ., τὰ εἰς ε καὶ ε τρίτα
τῶν ῥημάτων, τὸ ἀρίθμ. εἴκοσι, τὸ
φί, τὸ μόριον κε καὶ ὁ προσχηματι-
σμός Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐναντίον τῆς γνῶ-
σεως Ἀριστάρχου γράφει τὸ ν καὶ πρὸ τῶν
ἀπὸ ἀφώνου πρὸ ὕγρου ἀρχομένων·
ἐκ, κέν τιαῖν, ἄγαν τρεῖς· ἔπειτα παν-
τέλει στίχου—ὁ δὲ Λαρόχης κατὰ τὰ
θελεῖ νὰ προσγράψῃται τὸ ν ἐν τέ-
λει μόνον ἐὰν ὁ ἐπομένος στίχος ἀρχήται
ἐντος—καὶ τέλος εἰς τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ
βεβήκειν, ἀνάγειν καὶ τοῦ παρατατ.
478, ἔρειν, ω 450 κ. ἀ.).

μὲν μόνον διαυδατωτικόν μόνον ἐπὶ κατα-
ταί, ναῖσκει, τῷ ὄντι, „ἀλήθεια“,
τῇ φρ., «ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα κατὰ
περ» Α 286, Ο 146, δ 266 κ. ἀ.
ὁρκωμοτικόν, ὅταν συνάπτηται μετὰ
τοῦ «ναὶ μὲν τοῦδε σκῆπτρον» Α 234,
ἐπικ. (ναῖω), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ
θαμιστ. τύπος· ναισταῖσκον, Β 539
χ. ἡλ. ναισταῖσκα, Β 648, Γ 387,
404, Θ 574 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἀντικατέ-
σταν ὁ μόνον τύπος διὰ τοῦ ὁμαλοῦς·
ἀλλαγὴ δὲ ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀσυνζι-
μετάδ. ἀ.) κατοικῶ, διατρίβω,
«ἐν Ἡλιῷ» Α 673 κ. ἀ., «ν. ἐπὶ
153, καὶ μετὰ μόνης· δοτ., Γ 387, ρ
ἐπὶ τόπων, οἷον χωρῶν, νήσων, πό-
τε, Δ 45, α 404, ι 23 κ. ἀ., ἐρημ-
νίζω· ἔτσι διὰ τοῦ κτεῖται ἢ διὰ τοῦ
νεώτεροι δὲ τινες· θεωροῦντες τοῦς

νάπη

τόπους· ὡς αἰσθανόμενά τινα πρόσωπα, ἐρημ-
νεύουσι καὶ ἐπ' αὐτῶν κατὰ τὴν ἀ.) σημασίαν,
«Ἰόλκης ἔτι ναισταῖσθης» ἐν ὄσφ ἀκόμη ἡ Ἰόλ-
κη κατοικεῖ, τουτέστιν ὑπάρχει, «εἶνε εἰς τὸν
τόπον τῆς», α 404. 2) μετὰ κατοικῶ,
οἰκῶ, μετ' αἰτ. Β 539, Ρ 472, ι 21. (ἢ Πα-
ράγεται ἐκ τοῦ ναῖω, ὅπως ἐκ τοῦ χαίρω τὸ
„χαίρετάω“).

ΝΑΪΩ, ποιητ., ἐπικ. ἀπαρρ. ναίεμεν, παρατατ.
θαμιστ. ναίσκε, Β 758 κ. ἀ., ἀορ. ἀ. ἑναττα,
καὶ παθ. ἐνάτθην, ἴδ. κατωτ. 2) ὅς.), χρίν τῶν
ὁποιῶν (ἀορίστων) ὁ Δοῦτερλ. ὑποθετοῖ ἐνεστώτος
τύπον ΝΑΪΩ. Α'.) οἰκῶ. 1) ἀμετάδ. μόνον ἐν
τῇ ἐνεστ. ἢ παρατ., ἀ.) κατοικῶ, διατρίβω,
διαμένω, μετὰ τῶν προθέσων ἐν (μετὰ δοτ.), κατὰ,
περί, πρὸς (μετ' αἰτ.), παρά (μετὰ δοτ. ἢ αἰτ.),
καὶ μετὰ μόνης· δοτ., οἷον «αἰθέρι ναίων» Β
412, «Φρυγίη» Π 719· ὅς.) ἐπὶ τόπων, ἴδ.
τὴν προηγ. λ. 1) ὅς.), Β 626. 2) μετὰ ἀ.)
κατοικῶ, μετ' αἰτ. Γ 74, δ 814 κ. ἀ. ὅς.) ἐν
τῇ ἀορ. ἀ. οἰκίζω, ἰδρύω, «καὶ κέ οἱ Ἀργεῖ
νάσσα πόλιν» ἤθελα τῇ ἰδρύσθαι πόλιν ἐν Ἀργεῖ,
δ 474, «νὴν» Γ. Ἀπ. 298 Ὅθεν ἐν τῇ παθ.
ἀορ. οἰκίζομαι, ἀποκαθίσταμαι, «Ἀρεῖ νά-
σθῃ» ἀποκατεστάθῃ ἐν Ἀργεῖ, Ξ 419. Β'.) =
ΝΑΪΩ, ὅπ. ἴδε.

ΝΑΚΗ [ν.], ἡ. [νάκος], δέρας, δέρμα μαλ-
λωτόν, „προθεῖα“, ζ 530 f.

ΝΑΞΟΣ, ἡ, πρότερον καλουμένη Λα (ἴδ. τὴν
λ.), ἡ μεγίστη τῶν Κυκλάδων, ἔχουσα πόλιν
ὁμώνυμον, διὰ δὲ τὴν ἐκτεταμένην καὶ εὐφρο-
ντοῦς ἀμπελοφυτείαν, ἱερὰ τοῦ Διονύσου, Γ.
Ἀπ. 44. (ἢ Σήμερον ἐν τῇ καθολικ. κατ' ἀφαι-
ρεσιν λέγεται „Ἀεῖα“ καὶ ὁ κάτοικος „Ἀεῖω-
της“ ἀντὶ τοῦ Ναξία, Ναξιώτης).

ΝΑΠΗ [ν.], ἡ, κοιλάς, φάραγξ· κατάφυτος,
Θ 558, Π 300. (ἢ Εἰκάζεται ὑπὸ τινῶν ἰγνῶσθ
μετὰ πόσην πρὸς ἀνάγκην ὡς συγγ. τοῦ γν πτω,
γναμπίος. Ὁ Δορκαῖς Ἀτακτ. 4. 347 ανα-

γράφει ἐκ τοῦ Σουαυέρα τὴν λ. „νάπο:“ (δ) = κυψέλιον, ὁ Πρωτοδικος Ἰδιωτικ. σ. 49 ὡς λ. τῆς Πάρου, εἶνε ὁμῶς γενικὴ τῶν Αἰγαίουπελαγιδῶν, τὸ μὲν ἄρσεν. „νάπο:“ ὡς μέτρον ἡερῶν καρπῶν, τὸ δὲ θηλυκ. „νάπα“ = ξυλοπινάκα. Ἡ συγγένεια τούτων πρὸς τὸ ἀρχαῖον νάπη, ὅπερ καὶ οὐδέτ. νάπος λέγεται, εἶνε φανερά· ἀναμφισβήτητος, πιστεύω, εἶνε καὶ ἡ πρὸς τὸ Ἰταλ. napro καὶ Γερμ. Napf = σκουτέλλα).

ΝΑΡΚΙΑ (νάρκη), ὁρ. ἄ. ἀναύζητ. νάρκησα, ναρκοῦμαι, „μουδιάζω, ξηραίνομαι“, παραλύομαι, Θ 328 f.

ΝΑΡΚΙΣΣΟΣ, ὁ, τὸ γνωστὸν ἄνθος, ὁ νάρκισσος, Ἰ. Δῆμ. 8, 428.

ΝΑΣΘΗ, ΝΑΣΣΑ, ἰδ. ΝΑΪΘ.

ΝΑΣΙΩ, μέλλων νάϊω, σωρεύω καὶ πατῶ, „στοιβάζω“, „γαίαν“ φ 122.

ΝΑΣΙΤΗΣ, οἱ, ὁ (παρὰ τὸ νάϊω, οἶονεὶ ὁ κάτοικος ἢ ἐποικισ), υἱὸς τοῦ Νερμῖωνος, ἀρχηγὸς τῶν Καρῶν, Β 867.

ΝΑΥΒΟΛΙΣΜΟΣ [..], οἱ, δ, 1) υἱὸς τοῦ Ναυβάλλου, ὁ Ἰφίτος, Β 518. 2) εἰς τῶν Φαιάκων, Θ 116. (Κατὰ τὸν Ἀρεῖν καὶ ἐνταῦθα πατρωνυμικόν, παραλειπομένου τοῦ κυρίου ὀνόματος· ὁ δὲ Ἰφίτος διαγράφων τὸν σύνδεσμον „ὁ“ ἀποδίδει αὐτὸ εἰς τὸ προηγούμενον κύριον Εὐρύκλος).

ΝΑΥΗΓΗΣ, ὅς, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ναυαγός (ναῦς, ἄγνουμι), οὕτινος κατέστη ἡ ναῦς, „καρὰ θοοτακισμένος“, Βατρ. 94.

ΝΑΥΛΟΚΟΣ, ὅς (ναῦς, λόγος), κυρ. ὁ εἰς κατὰ κλισιν, πλάγιασμα, ἀνάπαυσιν τῶν νηῶν καταλλήλος, ἐπομ. εἰς ὅρμησιν ἐπιτίθεται, ἀσφαλής, „λυμένη“ Ὁδ. δ 846, κ 141.

ΝΑΥΜΑΧΟΣ [..], ὅς (ν. μάχομαι), εἰς ναυμαγίαν χρήσιμος, ναυμαχικός, „ἐυστα“ Ἰλ. Ο 389, 677.

ΝΑΥΚΙΣΣΟΣ [..], ὁ, υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος ἔς τῆς Περιβοίας, πατήρ τοῦ Ἀλκινόου καὶ Ρῆ ἡγεμόρος, ἡγεμὼν τῶν Φαιάκων, ὁ ἀποικίσας αὐτοῦς εἰς τὴν Σχερίαν, η 56 εἰς, πρόβλ. καὶ ζ 7—11.

ΝΑΥΣΙΚΛΑ [..], ἡ, Ναυσικα, ὡραία θυγάτηρ τοῦ Ἀλκίνοου τοῦ βασιλέως τῶν Φαιάκων, ἦεν ἐν τῇ νήσῳ Σχερία ὑπεδέχθη τὸν ναυαγισάντα Ὀδυσσεῖα καὶ ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς τὰ πατρικὰ ἀνάκτορα, ζ 17 εἰς, Θ 457 εἰς.

ΝΑΥΣΙΚΛΕΙΤΟΣ, ὁ, ὅς, ποιητ. (ν. κλειτός), ὁ διὰ τὰς ναῦς ἢ τὴν ναυτιλίαν περιβόητος, „περίφημος θαλασσινός“, ζ 22 f, „Εὐβοία“ Ἰ. Ἀπ. 31, 219.

ΝΑΥΣΙΚΛΥΤΟΣ [..], ὁ, ὅς, ποι. (ν. κλυτός), „τῷ προηγ., ἐπὶ θ. τῶν Φαιάκων, Ὁδ. η 39, δ 191, ν 166, καὶ τῶν Φοινίκων, ο 415.

ΝΑΥΤΕΥΣ, ὅς, ὁ (=ναύτης), εἰς τῶν εὐγενῶν Φαιάκων, Θ 112.

ΝΑΥΤΗΣ, οἱ, ὁ (ναῦς), ναύτης, ναυτικός, „θαλασσινός“, Δ 76, κ 171 κ. ἄ.

ΝΑΥΤΙΑΪΗ [..], ἡ (ναυτίλος), ναυτίλος, λασσοπολις, Θ 253 f.

ΝΑΥΤΙΛΛΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον κατ' ἐξοχὴν παρὰ, πλέω, θαλασσοπορῶ, „ταξιδεύω“ Ὁδ. δ 672, ε 246.

ΝΑΪΦΙ, ΝΑΪΦΙΝ, ἰδ. ΝΗΪΣ.

ΝΑΪΘ ἢ ΝΑΪΘ, ἐπικ., μόνον κατ' ἐξοχὴν ναῖον, ρέω, „τρέχω“, „κρήνη νάει“ Φ 197, „ναῖον ὀρῶ ἄγγεα“ τὰ ἄγγελα „ἐκολυμβοῦσαν“ εἰς τὸν ὄρον, ὅ ε. ἡσυχίαν ὀροῦ, ι 222. (Οὕτως γράφεται κατὰ τὸν σταρχόν ἐν δὲ χειρογράφων ἔχει τὴν τοῦ Σχολιαστ. ἀναφερομένην γραφήν: Τὸ α εἶνε βραχύ, ἐν δὲ τῷ παρατατικῷ).

ΝΕΑΪΡΑ, ἡ (οἶονεὶ νεαρά), νόμψη, ἡ τοῦ Ἰλίου ἐγέννησε τὴν Λαμπετίαν καὶ θοῦσαν, μ 433.

ΝΕΑΡΟΣ [..], ὁ, ὅς (νέος), νεαρός, τρυφερός, „παῖδες“ Β 289 f.

ΝΕΛΤΟΙ [..], Ἀθη. ἈΤΟΝ, ποι., Ἰων. ΝΕΙΑΤΟΣ (πῶνδης ἀρχαῖον ὑπερθ. τοῦ παρ' Ὁμ. ἔχει πάντοτε τὸν ἐπικόν τύπον ἐν τῇ 1 453, 295, Α 712, τελευταίος τὸς, ὕστατος, κατώτατος, ἀκρότατος, ταπεινός, οἷον „πούς, ἀνδρεῶν, κενύχοι, πειράτα γαίης“ Ὁμ. πλγ., „ὦμοι“ „ὕπαι ποδα νεῖατον Ἰδης“ Β 824· ὁ γέν. „νεῖατος“ ἄλλων· Ζ 295, ο 408, νεκτὴ Πύλου· ἐσχάτη πόλις τῆς Πύλου λ. ἐν τέλει, Α 712. Ὡσαύτως ἐρμηνεύει νεώτεροι ἢ τὸ „νεῖαται Πύλου“ ἐσχάτη ἐσχάτη τῆς Πύλου, 1 453, 295 (ἐναντιοφρονεῖς τινῶν ἀρχαίων, οἵτινες τὸ νεῖα λαμβάνουσιν ὡς συγκεκομ. τύπον τοῦ π. τοῦ νάϊω ἀντὶ τοῦ νεναῖαται = εἶνε μέναι, κενταῖν. Ἄλλοι δὲ τινες ἔγραψον ||. Τὸ τῆς καθομλ. τὰ „νεῖατα“, ὅ ε. ἡ φαντασθὲν ὅτι οὐδὲν κοινὸν ἔχει πρὸς τὸν κόν τοῦτον τύπον, ἀλλ' ἔχει κατάληξιν τινὴν καὶ πρέπει νὰ τονίζηται τὰ νεῖατα μικράτα, τὰ πρωτάτα).

ΝΕΒΡΗΣ, ὁ, τὸ νεογνόν, τὸ μικρὸν τῆς φου, τὸ „ἐλαφόπουλον“, Ο 279, λ. ἄ., „νεβρ. ἐλάφοιο“ Χ 489, ὡς σύμβολος, Δ 243, Φ 29, Χ 4. (Κυρίως: συγκεκομ. ἐκ τοῦ νεβ' ὁρός = νεαρός, ὅπερ νεβ' ὁρός = νεός, Λατ. novus).

ΝΕΕΣ, ΝΕΕΣΣΙ, ἰδ. ΝΗΪΣ.

ΝΕΪΑΙ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΝΗΪ, ἰδ. ΝΕΪΑΙ.

ΝΕΪΓΕΝΗΣ, ἐς, Ἰων. ἢ ἐπικ., νεογένητος, „νεογεννημένος“, „νεβροῦς“ δ 336, ρ 427.

ΝΕΪΚΗΣ, ἐς, ἐπ. (ν. ἀκή) = ΝΕΪΚΟΝ ὁ θιγής, νεοθηκτός, „νεοσκανημένος λευκός“ Ἰλ. Ν 391, Π 484.

ΝΕΪΛΗΣ, τῶς [..], ὁ, ἡ (νέος, ἡλυσθῆς), πρό ὀλγίου ἐλθῶν (ἐλθλυθῶς, φερμένος), Ἰλ. Κ 434, 558.

νήης [ν.], ογ, ό, Ίων. άντί τοϋ ΝΕΑ-
(νεος), νέος, νεώτερος, νεανικός, πάν-
τος: έπιθετον, «άνηρ». *Οδ. κ 278, ε 524,
ζ 3.

νήης, ίαος [ν.], ή, Ίων. άντί τοϋ ΝΕΛΗΣ
(ή) έπιθετ. νεανική, νέα, «παρθενική
» νεανική, νέα παρθένος. η 20. 6.) ώς
νεανίς, νέα, κόρη, Σ 418.

νήης, ός [ν.], ός (νέος, φημί), νεωρεΐ εκ-
θείς, δυνατόν ειπεΐν νεόσθεγκτος, νεο-
τος, «όσσα» μόνον Γ. Έρμ. 443.

νήης, έπικ. άντί τοϋ νέεσθαι, ίδ. ΝΕΟΜΑΙ.

νήης, ή, άνώλ. Ίων. τυπος τοϋ συγχρητι-
σίου νέος, ή τελευταία έσχ. τη, κατω-
«νείρα γαστήρ» ή κάτω κοιλία, Ε 539,
Π 465, Ρ 549.

νήης, η, ός, ίδ. ΝΕΑΤΟΣ.

νήης, ή, γάρν τοϋ μέτρου ΝΕΙΚΕΙΑ (Δ 359,
νεικεΐν, Β 277, Ο 210, ύποτ. νεικεΐη,
και έπικ. νεικεΐσι, Α 579, μετοχ. νει-
κ. πλχ., σ 9, παρ. νεικεΐον, χ 26,
στ. τύπος: νεικεΐσκον, Β 221 κ. ά.), μέλ.
ν. άορ. ένεικεσα και άναΐξ. νεικεσα, έπικ.
(αμειτάθ. έριζω, ίδίως διά λόγων, σι-
κω, λογομαχώ, «λογοφέρνω, μαλώ-
ναι, ρ 189, «άλλήλχσιν» Γ 254, «έν-
ν» Σ 498, «έρδασ; και νεικεα αλλήλοισι-
ντίον νεικεΐν» νά φιλονεικώρεν πρός άλ-
κατά πρόσωπον μέ μομφά; και λογομα-
252. 6.) συνήθ. μετάθ. μετ' αΐτ. έπι-
ν. μέφομαι, «μαλώνω», ψέγω. ό-
ω, Β 224, η 303 κ. ά., «αΐχροι; όνσι-
χολωτοΐσιν έπίεσσιν» Β 277, Γ 38. Ο
225. περί τοϋ Πάριδος «νείκεσσα θεά;
δ' ήνης», προσέβαλεν, έφεξε (εϋρεν εις
ψεγάς) τήν Ήραν και 'Αθηναν καθ' ότι
μην αντών και έπήνεσα τήν 'Αφροδι-
29. Έκ τοϋ

νήης, τό, ά) έρις, φιλονεικία. διγδ-
γρόνια, άμαχηΐ. Ε 205. ίδίως λο-
νία, έξονειδισμός, ύβρις, Ι 448, θ 75
«νείκει όνειδιζειν» Η 95. ή ένώπιον δι-
τοϋ διαφορά, διαδικασία, Σ 497, μ
6) πολλάκις και ή δι' έργων έρις: μά-
γκρουσι, Δ 444, Α 671 κ. ά., «έρις
πνος και ν., έριδες και νεικεα» Β 376,
3, 361, Φ 513, υ 267, «νείκος πολέ-
ή πολεμική σύγκρουσι; ό άγών τής μά-
274, σ 264. ώσαύτως: «ν. φιλόποδος;
Ρ 384, Γ 440.

νήης, έπικ. άντί τοϋ ένειμα, ίδ. ΝΕΜΩ.

νήης, Ίων. και έπικ. έπίρ. κάτωθεν, εκ
θμένος, «νεύθεν εκ κραΐης» εκ β:θους
Κ 40 ρ. (Κατά τινά; μέν εκ τοϋ νεία-
τά συγκοπήν άντί τοϋ άγρ. νειατόθεν
λου; δε εκ τοϋ νέος: ώσαύτως και τό
ν.)

νήης, Ίων. και έπικ. έπίρ. κάτω, χαμηλά,

μετά γεν. «λήνης» έν τῷ πυθένε τής λίμνης,
εις τά βράθη τής λίμνης, Φ 347 ρ.

νήης, ή (έυπακ. γή, εκ τοϋ νέος), νέα
γῆ, νέον χωράφι, χέρσος άγρός, έστι; έπί
τα χρονον διατελέσα; άγρώγητος, χέρσος, έ-
πειτα εκ νέου γεωργείται, «νεΐαμα» (Φιλίστ.
τόμ. Γ', σελ. 213, 214), Κ 353, Ν 703, «νείος
τριπολος» τρίς άροτριαθέν νέημα, Σ 541, ε 427.

νήης, συνήρ., άντί τοϋ ΝΕΙΤΑΙ, ίδ. ΝΕΟΜΑΙ.
ΝΕΙΦΩ, ίδ. ΝΙΦΩ.

νήης, λδός [ν.], ή, έπικ. (νέκυς), σωρός
νεκρών, Ε 886 ρ.

νήης, ό, 1) ούς. ά.) ό νεκρός, τό νε-
κρόν σώμα, «λείψανον», πτώμα. όθεν «νε-
κροΐ τεθνηώτες ή κατατεθνηώτες» (ένθα ό πλεο-
νασμός συνταΐε; εις πλειοτέραν άνάδειν τής έν-
νοΐας τοϋ νεκρός), Ζ 71, Σ 45 (πρόβλ. ΝΕ-
ΚΥΣ. 6.) πληθ. οί νεκροΐ, «οί αποθαμ-
μέναι», κατ' άντιδιαστολήν τών ζώντων, οί κά-
τοιχοι τοϋ άδου, Ψ 51, κ 526, λ 34 κ. ά. 2)
ώς έπίθ. «νεκρόν 'Ελπήνορα τεθνηώτα» (Π. ή
μάλλον ή ένταύθα ώς ούσιαστ.: τό νεκρόν πτώ-
μα τοϋ 'Ελπήνορος, κατ' έπέληγην ένχον παρα-
ταγμένον τό κύριον όνομα) μ 40.

νήης, [ν.], άρος [ν.], τό, τό θετον ποτόν,
όπερ έφαντάζοντο ώς οΐνον έρυθρόν γλυκύτατον
και ευωδέστατον, Τ 38, ε 93. όθεν ό έρσογ; οΐ-
νος τών ανθρώπων λέγεται «νέκταρος άπορρώς»
ε 359, «νέκταρ έφνογοΐ» Δ 3, «νέκτ. και άμ-
βροσίη» Γ. 'Απ. 424. 'Η Θέτις μεταχειρίζεται
τό νέκταρ και ώς μέσον τοϋ νά κωλύη τήν
σΐψιν τοϋ πτώματος τοϋ Πατρόκλου, Τ 38.—
Τῆς 'Οδ. μόνον ένθα ανωτ. Έκ τούτου

ΝΕΚΤΑΡΕΟΣ [ν.], έν, εον, νεκτ-ρεϊος,
ευώδης: ώς τό νέκταρ, «εάνος, χιτών». *ΐλ.
Γ 385, Σ 25.

νήης, [ν.], τος [ν.], ό, Ίων. και ποι = ΝΕ-
ΚΡΟΣ, δοτ. ποιητ. νέκυς, Π 526 κ. ά., δοτ. πληθ.
συνήθως νεκύεσι, σπανιώτατον νέκυσι, λ 569,
χ 401, ψ 45, αΐτ. πληθ. νέκυς άντί τοϋ νέκτα;
Π 420, ω 447. ά.) νεκρός (ούσιαστ.), πτώ-
μα, «ποθαμμένος, λείψανον», και μετά
πλεονασμοϋ προσδιορισμοϋ «νέκυς τεθνηώς, κα-
τατεθνηώς, καταμένος» (πρόβλ. ΝΕΚΡΟΣ), Π 409,
λ 37, χ 401 κ. πλχ. 6.) πληθ. οί νεκροΐ,
«άποθαμμένοι», οί έν 'Αδου και άντιδιαστο-
λήν τών έπί γῆς ζώντων, λ 29 κ. ά. «Ως έπίθ.
κεΐται έν τῇ Σ 152 «Πατρόκλον... νέκυν»,
και Ω 423 «και νέκυός; περ έόντος».

ΝΕΜΕΩ, ποιητ. έπεκτ. άντί τοϋ ΝΕΜΩ (όπ.
τῷ), μόνον έν τῷ παρ. νεμέοντο, Α 635 ρ.

ΝΕΜΕΣΑΩ, έπικ. ΝΕΜΕΣΛΩ (νέμεσις), μέλ. νε-
μεσῆσω, άορ. ά. πάντοτε νεμέσῆσα, μέσ. μέλ.
νεμεσῆσμαι, άορ. ά. παθ. πάντοτε ανούξ. νε-
μεσῆσθην, γ'. πληθ. νεμέσῆσθην, Δωρ. και έπικ.
άντι τοϋ νεμεσῆσθισαν, Β 223. Α.) 'Ενεος
αΐσθάνομαι δικαίαν αγανάκτησιν, δικαίως όργίζο-
μαι κατά τινά; αγανακτώ, όργίζομαι, «θυ-

μῶνω, θυμῶνομαι⁴, μετὰ δοτ. «Διτ.» N 16, φ 147 κ. α. Ἔτι δὲ μετὰ δοτ. καὶ αἰτ. ἡ ἀπαρρ. φ 7, τοῦ «οὐνεκα», ἀγανακτῶ κατὰ τινος ἢ μέμφομαι τινα διὰ τι ἢ διότι, οἷον ψ 213, Δ 413, ξ 284. Πολλάκις καὶ ἀπώτως: δυσαναστρεφῶ, δυσφορῶ, ἀγανακτῶ, Δ 407, «μὴ νεμέσα» K 145, II 22 κ. α. B.) Μέσ. μετὰ παθητ. ἀορ. 1) κατ' ἐμαυτὸν ὀργίζομαι, «θυμῶνομαι», θεωρῶ τι κακόν, ἀποστρέφομαι, μισῶ, μετ' ἀπαρρ. «νεμεσσάται ἐνὶ θυμῷ ἐπισβολὰς: ἀναφαίνειν» θεωρεῖ ἀπρεπές, ἀποστρέφεται τὸ νά κτλ., δ 158, καὶ μετὰ μόνης αἰτ., «κακά ἔργα» ξ 284. ὅθεν αἰσχύνομαι, «ἐντρέπομαι», 6 64. Ὡσαύτως ἡ «νεμεσθήητε οὐ θυμῷ» Π 544, ἐνθα τὸ ἐπόμενον μὴ ἐφαρτῆται ἐκ τοῦ «πάρσεται», ὡς ὁρθῶς ἐξηγεῖσθαι οὐ φάται. 2) ὡς τὸ ἐνεργ. ἀγανακτῶ, λυποῦμαι, «μοὶ κακοφαίνεται, πειράζομαι», ἀπολεῖ, συνήθως δὲ μετὰ δοτ., K 115, 129, O 103, «ἡ κέν μοι νεμεσθήσεται ὅτι κεν εἴπω;» α 158 κ. πλγ., μετ' ἀπαρρ. δ 195, «τὸ μὲν οὐ σε νεμεσσωμαι κεχολῶσθαι» σ 227 (ἐνθα ἡ τὸ «σέ» ὡς ὑποκειμένον ἢ τὸ «τό» ὡς ἀντικείμενον ἀντικείμενον εἰς τὸ ἀπαρρ. «κεχολῶσθαι»).

ΝΕΜΕΣΗΤΟΣ, ἐπικ. ΝΕΜΕΣΣ, ἡ. ὄν., 1) ὀργῆς καὶ ἀγανακτικῆς αἰτίας, ἀξιομέμπτος, αἰκίος, ἀπρεπής, συνήθως οὐδέτ., «νεμεσσητόν δὲ κεν εἴη» E 336, γ 489 κ. α., μετ' ἀπαρρ. Γ 410, «πρὶν δ' οὐ τι νεμεσσητόν κεχολῶσθαι» πρότερον δὲ δὲν εἶνε αἰκίον (δικαίον ἔχει;) νά εἶσαι ὠρισμένος, γ 59. 2) οὐτινος τὴν ὀργὴν φοβεῖται τις, φοβερός, «αἰδοίος, νεμεσητός» A 619. (Κατ' ἄλλους δὲ ἐνεργ. ἀντὶ τοῦ νεμεσσητής, ὀργίλος, οἰσχυρός).

ΝΕΜΕΣΙΖΟΜΑΙ, ἀποθ.=ΝΕΜΕΣΛΩ (δπ. ἴδ.), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτατ. 1) ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, τινί, II 407, 421, 6 239, τινί τι, μέμφομαι, κατακρίνω τινά διὰ τι, E 757, 872, καὶ μετ' ἀπαρρ., B 297. 2) θεωρῶ τι κατ' ἐμαυτὸν ἀπρεπές, ἐπομ. αἰσχύνομαι, «ἐντρέπομαι», μετ' ἀπαρρ. P 251, 6 138, «θεοὺς» φοβέσθαι, α 263, ἀπολεῖται, αἰσθάνομαι ἐντροπήν, ἐντρέπομαι, 6 138. Ἐκ τοῦ ΝΕΜΕΣΙΣ, ἰοσ. ἢ. ἐπικ. δοτ. νεμέσει κατὰ τὸν Σπιντζερν καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν ἀντὶ τῆς πρότερον νεμέσει, Z 325 (νέμω), οἰονεῖ: ἀπονομή, ἀποδοσις. 1) δικαῖα ἀγανακτικῆς, μομφῆς, κατακρίσεις, «νέμεισι δὲ μοι εἰς ἀνθρώπων ἐσθεται» ὁ δὲ λάδω (ὁ δὲ ὑποκείμενος εἰς τὴν) μομφήν, κατακρίσιν παρὰ τῶν ἀνθρώπων, 6 136, «ἀνθρώπων νέμ. καὶ ἀσχεα», ἴδ. λίσκος 1). 2) συνεκδ. πᾶν ὅτι προκαλεῖ τὴν δικαίαν ἀγανακτικὴν καὶ μομφήν, ἀξιοκατάκριτον, ἀξιομέμπτον, μετ' ἀπαρρ., E 80, α 350 κ. α., Γ 456. 3) ὁ φόβος τῆς κατακρίσεως καὶ μομφῆς, αἰδώς καὶ νεύουσι καὶ νεύουσι, αἰδοίος. «ἐν φρεσὶ νέμεισθε ἕκαστος αἰδῶ καὶ νεμείσιν» λαότα

ἕκαστος εἰς τὴν καρδίαν σας αἰδῶ ἢ ἐν τούτῃσιν αἰσγύνθητε καὶ φιλοτιμῶνται κατακρίθητε διὰ θεοῦ, N 122, πρὸς ἡμᾶς.

ΝΕΜΕΣΛΩ, ΝΕΜΕΣΗΤΟΣ, ἐπικ., ἀντὶ ΝΕΜΕΣΛΩ, ΝΕΜΕΣΗΤΟΣ, ἀπ. ἴδ.

ΝΕΜΕΣΣΕΙ, ΝΕΜΕΣΣΙ, ἴδ. ΝΕΜΕΣΙΣ.

ΝΕΜΩ, ΕΝΕ, τό, ποι.=Λατ. nemis μέν ταυτὸν τῷ νομῶς, τόπος εἰς νομῶν δαίος, ἰδίως δὲ εἰς διατριβὴν τῶν ἀγρίων ὁ δὲ δάσος, ἄλσος, Δ 408φ. Ἐκ τοῦ

ΝΕΜΩ, ἀορ. ἁ ἐνεμα, ἐπικ. νεμα. Δ νέμω, «μοιράζω», ἁ) ἐνεργ. «μοιράζω, μέθω κ. α.», Ὁμ. πλγ. «τινί τι» Γ 271, ξ 436 κ. α. β) μέσ. νέμομαι, κατέγχαρπομαι τὴν ἀπονεμημένον μοι, μετ' ἀπαρρ. α 336, συνήθως ἐπὶ γαίων καὶ νήτων κτηνάτων, καλλιεργῶ, ἐπομ. καὶ οἷον «τέμενος» M 313, λ 183 κ. α., «ἐν 751, «ἄλσος, ὠάκη» Γ 8, 6 167, «B 531, «πολὺν καὶ ἔργα» H 26 κ. α., φ' Ἀρμα» B 496 κ. α. B.) ἁ) ἐνεργ. σκῶ, νομεύω, ποιμαίνω, α 233, 6 «βόσχω», τρέφομαι, ἀπολεῖ, E 777, κ. α., μετ' αἰτ. «ἄνθεα ποίης» α 419, ἐπὶ πυρός, νέμομαι, ἐκτείνομαι διμαί, Ψ 477, καὶ παθ. «πυρὶ χυῶν» ἢ γῇ πυρπολεῖται, B 780.

ΝΕΜΙΝΤΑΙ, ἴδ. ΝΙΖΩ.

ΝΕΟΓΕΝΗΣ, ἔς (νέος, ἄρδω), νεωστὶ μένος, «νεοπότιστος», Φ 346 φ.

ΝΕΟΓΙΛΟΣ [-], ἡ, ὄν, νεογέννητος γυνή, «σκόλας» μ 86 φ. (Κατὰ μὲν τὸν καὶ Εὐστάθ. ἀντὶ τοῦ νεογιλός (νεογιλὸς) πλ. τοῦ ν εἰς λ: κατ' ἄλλους δὲ οὐδὲν πιθανῶς, ἐκ τοῦ γάλα, γλάγος. II. Μὴ διεφ' αὐτὴν ἡ γραφή ἀντὶ τοῦ νεο-οχ-μορός; πρὸς νεο-οχ-μός, νεο-οσσός, οχ-τός).

ΝΕΟΓΝΟΣ, ὄν, κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τῆς ΓΟΝΟΣ, νεογέννητος, Γμ. Δήμ. 44 406.

ΝΕΟΔΑΡΤΟΣ, ὄν (νέος, δάρω), νεωστὶ μένος, «νεοδαρτος» (=νεοειδαρτος) μα. Ὁδ. δ 437, γ 363.

ΝΕΟΔΑΜΗΣ, ἡτολ, ὁ, ἡ, ποι. (ν. δαμάσσι δεδαμασμένος, νεοδάμαστος, «πῶ» Ἀπ. 231.

ΝΕΟΘΑΛΗΣ, ἔς, ποι. (ν. θάλλω)=νεοφύτος, νεοθλαστός, «ποίη» E «ὕλη» Γ. Ἐρμ. 82, μεταφ. νεοφύλης, Γμ. 30, 13.

ΝΕΟΪΩ, ἡ=ΝΕΟΪΩΣ, τούτεστι νεανικό, τρόπος, Ψ 604 φ.

ΝΕΟΛΛΟΓΤΟΣ, ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ νεο-νεωστὶ λελουμένος, «νεούλουστος», 241.

ΝΕΟΜΑΙ, ποι., ἀποθ., μόνον κατ' ἐπαρτατ., ἐπικ. συντηρημ. νεομαι, E 136

νέται, νέται, λ 114, μ 188, ξ 152, νέουσι, ο 88· κατά δὲ τοῦ ἄλλου τούτου ἀσυναίρετον, ὑποτακτ. β'. ἐνικ. ἐπὶ τοῦ νέη), ἔρχομαι, „ὕπαρχω“, μετὰ περαιτέρων προσδιοριστῶν ἀπὲρ „παγαγωγῶ, ἐπανέρχομαι, „οἰκονόμος ἐν ὕδ., ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ τῶν προθ. „ἐπὶ“ καὶ τῆς αἰτ. ἢ καὶ „ἐπὶ“ μετὰ 392, „ὕπο ζοφον“ Ψ 52, μετὰ μονα- „πατρίδα“ Η 335, ἢ ἀνευ τινός· πτω- πιστρέφω εἰς τὴν πατρίδα, δ 238, μ 188. Κυρίως μὲν ἐπὶ θεῶν καὶ ἀν- μεταφορικῶς· δὲ καὶ ἐπὶ ποτανοῦ „νέ- ρον ἐν ὕδ., ἐπιστρέφω εἰς τὸ βέθρον, τὴν Η 32.—Ὁ ἐνεστ. ἔχει πολλάκις σημα- νοντο, ὡς καὶ ὁ τοῦ εἶμι, οἶον Γ 237, 136, δ 238, δ 633, μ 188, ν 61 κ. ἀ. ἐπὶ, ἰδ. Νέος.

κνῆς, ἐς, ποι. (ν. πένθος), δ νεωστὶ αἰ, νέον πένθος ἔχων, „νεοπ. θυ- ραι“ ἔχουσαι τὴν ἑκφρασιν τοῦ νέου τῶν, λ 39 f.

νῆκτος, ον (ν. πλῆγνυμι), νεωστὶ πε- ρος· νεόπηκτος, „τορός“ „χλωρό τυ- ρ. 38.

νῆτος [...], (ν. πλύνω), νεωστὶ πε- ρος, νεοπλutos, ζ 64 f.

νῆτος, ον (ν. πρίω), νεωστὶ πριονι- κκομμένος, „ἐλέφας“ θ 404 f.

νῆτος, ὁ (οἰονεῖ· νέος πολεμιστής), „Ἀχλλέως“, ἀνατραφεὶς ἐν Σκύρῳ, Τ 30· ἐν παρέλαβῃ αὐτὸν εἰς τὴν ἐπὶ Τροίαν ἀν' Ὀδυσσεύς. Ἐνταῦθα ἀναδεικνύ- νη τῇ βουλῇ καὶ ἐν τῇ μάχῃ αἰῶς τοῦ Μετὰ τὴν ἄλωσιν τῆς Τροίας ἐπανάγει μιδόνας εἰς τὴν Φθίαν καὶ ἔπειτα λαμ- βάνει τὴν Ἑρμιόνην θυγατέρα τοῦ Με- 188, 189, δ 9, λ 506. Κατ' ἄλλους μετέδωκε ἔτε ἐκ τῆς Φθίας ἔτε ἐκ τῆς μέσσης εἰς τὴν Ἠπειρὸν, ἐνθα ὑπῆρξεν ἡ τῶν αὐτῶν Αἰακίδων, καὶ ἐφονεύθη Δελοφός, Πινδ. Νερμ. 7.

νῆ, ον, „νέος“ ἢ συνήθως κατὰ συνζ. ὁ δ. 1) ἐπὶ πραγμάτων, νέος (τούναν- λαιός· 6 293), „ἄλγος“ Ζ 462, „ἀοι- 52. 2) ἐπὶ προσώπων, νέος, νεαρός, τούναντιον τοῦ „παλαιός“ Ξ 108, α, ἢ „προγενέστερος“· 6 29· ὡσαύτως ὁμοφ. κοῦρος κ. ἀ. „Ὅμ. πλχ., „οἱ υἱέτως· πρόσ· τοῦ· γέροντας, Β 789, I 8· ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ φωτὶν ὡς καὶ ἐν τῇ ὁμῇ, Φ 38, ζ 463.—Συγκρ. νεάτε- νεφί νεώτ.· Φ 439, νεώτερος τοῦ Φ 132. Σύνθεσις εἶναι τὸ „νεώτεροι καὶ μόνον „νεώτεροι“, ὡς καὶ ἐν τῇ ψ, κατ' ἀντίθεσιν τῶν γεραιτέρων.—

νεώτατος, Η 153, ἢ μετὰ τῶν προσ- „γενεῇ“, ἰδ. γενεῇ, „γόνου“, ἰδ.

ρόκος 2).—Ἐπὶ δ. νέον, νεωστὶ, πρὸ ὀλι- γου, ἀρτίως, Ὅμ. πλχ., „νέον γεγαῶς“ δ 444, „νέον μεθέπεις“· τῶρα κατὰ πρῶτον, α 175. (Κατ' ἀρχὰς εἶχε τὸ δίγαμμα νέτος, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ νεδρός. ἰδ. τὴν λ, καὶ ἐκ τοῦ Λατ. panis ἢ· προτόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐηλείφθη ἐκ τῆς Ἰλλην., ὡς· ἢ ἐκ τῆς Λατ. τὸ ν ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ γλώσσῃ· nou=νέος).

Νέος, ἰδ. νῆς.

νεοσμηκτος, ον (ν. στήγω), νεόσμηκτος, νεωστὶ τετριμμένος, ἐστὶλδωμένος, νεό- στιλπτος, „θώρηξ“ Ν 342 f.

νεοσιός, ὁ (νέος), νεογέννητος, ἰδίως ἐπὶ τῶν πτηνῶν, *Ιλ Β 314, I 323.

νεόστροφος, ον (ν. στήρω), νεόστροφος, νεωστὶ συνεστραμμένος, „στρεπτός“, πεπλεγμένος, „νευρή“ Ο 469 f.

*Νεοτειχεύς, ἐπὶ, ὁ· κάτοικος τῆς ἐν Μυσίᾳ Αἰολικῆς πόλεως τοῦ Νέου Τείχους, Ἐπγ. 4.

νεότεικτος, ον (ν. τεύχω), νεωστὶ κατ- ειργασμένος, καινουργής, „καινουργός“, „κνημὶς νεοτεύκτου κασσιτέροιο“ ἀντὶ τοῦ κνη- μί· κασσιτέρου νεοτεύκτου, Φ 592 f.

νεοτειχῆς, ἐς, ποι.=τῷ προηγ. „διφρος“ Ε 194 f.

νεότης, ητος, ἡ (νέος), νεανική ηλικία, νεότης, ἡ „νεότης“ ἢ τὰ „νεότα“, *Ιλ. Ψ 445, „ἐκ νεότητος“ Ξ 86, ἐνθα ἀντιτίθεται πρὸς τὸ „γῆρας“.

νεοτῆτος, ον, ἐπικ. (ν. οὐτάω), νεωστὶ πληγνόμενος, *Ιλ. Ν 539, Σ 536.

νέπμας, ον, αἰ, ἐπικ., δ 404 f., „φῶκαι νέποδες καλῆς Ἀλοσύνης“ κατὰ μὲν τοῦς πλεί- στους τῶν παλαιῶν γραμματικῶν, Ἀπίωνα, Μ. Ε.. Ἀπολλώνιον καὶ Ἡσύχ.=νηξίποδες, ὁ δ. διὰ τῶν ποδῶν κολυμβῶσαι πρὸς τούτους συν- ἔδει δ' Ἀόδεκκ, ὁ Δοιδερλεῖνος καὶ ἄλλοι νεώτε- ροι ἐρμηνεύται· κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον καὶ τὴν χρῆσιν τῶν Ἀλεξανδρινῶν ποιητῶν Καλλιμά- χου, Ἀπολλωνίου τοῦ Ροδίου καὶ Θεοκρίτου = ἀπόγονος, τέκνα. Ταῦτην τὴν σημασίαν, πρὸς ἣν πολλοὶ τῶν παλαιῶν ἀντίτερον, παρεδέχθη νεωστὶ ὁ Γ. Κούρτιος, σχετίσας αὐτὴν πρὸς τὸ ἀ-νεψιός καὶ τὸ Λατ. nepotus.

νέρος, καὶ πρὸ φωνήεντ. νέροες, ποι. ἀντὶ τοῦ ἐνεργε. 1) ἐπὶ δ. κάτωθεν, Λ 282, Γ 500· συνήθως κάτω, Η 212, ο 352 κ. ἀ. πλχ. 2) ὡς πρὸθ. μετὰ γεν. „γαίης νέρθεν“ Ξ 204, „νέρθεν γῆς“ ὑποκάτω τῆς γῆς, λ 303.

Νεστόρεος, ἐπ, εον, Νεστόρειος, Νεστο- ρικός, εἰς τὸν Νέστορα ἀνήκων, „νηός“ Β 54, Θ 143, 192.

Νεστορίδης, ὁ, πατρωνυμαϊκόν, υἱός τοῦ Νέ- στορος, Ο 589, γ 482 κ. ἀ.

Νέστωρ, ορος, ὁ, υἱός τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, βασιλεὺς τῆς Πύλου (ἰδ. Πύλος) Ἐξεστράτευσε μετὰ τῶν ἄλλων ἡρώων κατὰ τῆς Τροίας γέρων ἦσθ, ἐπικτὴ κατὰ τὸ Α 247—

ν. 80, «ὕπνος: νήγρετος, ἡδιστος, ἡσυχία» Ἰ. Ἀφρ. 478. Τὸ οὐδ. λαμβάνεται ἐπιρ. «νήγρ. εὐδεν» μισθαι, ν. 74.

ἡ, ἐπικ. (νηδύς), τὰ ἐν τῇ κοιτίᾳ, ἐντόσθια, Ρ 324 †.

ν.], ὄν, σταθερόν ἐπιθ. τοῦ ὕπνου, 487, Ξ 242, 253, Π 454, Φ 63, Λ 366, ν 79, Ἰ. Ἀφρ. 472 («μου- 46) ἐμυζόλου ἐτυμολογίας, πιθα- ἡδύμοις, ὅ ἐ. ἡδύς (πρὸς Ἰ. Ἐρμ. γλυκύς. Τὴν ἐτυμολογίαν ταύτην ὑποτιμᾷ ἐκ σφάλματος ὀρθογραφι- αὐτῆς τὸ πάλαι ἡ λ. ἐν ἀρχῇ τὸ διγαμ- μετὰ δὲ τὴν ἐξέλιξιν αὐτοῦ προσ- λαί τοῦ προηγουμένου ῥήματος: εὐ- ὕπτον «ἐλεν ἡδύμος ὕπνος»), ὅπερ ὁ χρόνος ἐφελκυσθῇ εἰς τὴν ἀρχὴν (ἐλε νήδυμος ὕπν.). Ἀντιμαχόμε- τὴν ἐρμηνείαν ταύτην φαίνονται τὰ 3, Π 454, ν 79. (||. Τὴν θεωρίαν Βουτυράννου ὑποστηρίζουσι καὶ τὰ ἀντιμαχόμενα χωρία ἀνασκευάζουσι καὶ ἐκ τῆς καθομιλουμένης, ἐν οἷς οὐ λυκοῖς τοῦ ν ἐκ τοῦ τέλους τῆς προ- ταφαινεῖται, ἀλλὰ ἢ τὸ ἀπαρῖ ἐφελ- κύνεται ὡς ἀναπόσπαστον τῆς ἐπο- γράμματος. Ἐκ τῆς αἰτιατικῆς τοῦ: ἡδύς, Ἰαός, Ἰκαρία (τὸν ὤμον, τὸν ὤμον), ἐφελκυσθέντος τοῦ ν προέκυψαν αἱ: ὁ νῶμος, ὁ νοικοκύρις, ἡ Νιός, Τανάπαλιν δὲ ὑπὸ τοῦ ληκτικοῦ γουμένης ἐξηφανίσθη τὸ ἀρκτικὸν ἐν τῇ λέξει Ναξία, ἵτις σήμε- Αξιά καὶ ὁ κάτοικος Ἀξιώτης). ὁ ἀπαρχος παρήγαγε τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ὀφεινόμενον ἀνέκδυτος, ἐξ οὗ δυσχερῶς ἐπομένως ἐπὶ ὕπνου = ΝΗΓΡΕΤΟΣ, ὅς. Τὴν ἐρμηνείαν ταύτην, ἣν καὶ ἡν τινὲς παρεδέχθησαν, ἀναίρει πρῶ- ἀποδίδεται τὸ ἐπίπλετον καὶ εἰς τὴν ἰων. πτωτ., ἔπειτα κᾶπως καὶ τὸ Β 2. ὡς ἡδύς εἶνε ἡ ἐρμηνεία καὶ ἐτυμο- λογικὴ ἐκ τοῦ: νηδύς, οἶοναι βα- ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ΝΗΛΞ, ἴσος, ἡ = ΝΗΙΞ (ἴδ. τὴν λ.), Νατιά: (νόμῃ), Ὀδ. ν 404, 348.

Νήιον, τό, α 186, γ 84, κατὰ τὴν συνήθη γνώμην τὸ νότιον ἡμισυ τοῦ καθ' ὅλον τὸ μῆ- κος τῆς νήσου Ἰθάκης διέκοντο: ὅρους: κατὰ δὲ τὸν Οὐόσσιον ἢ ἄλλους: τὸ βόρειον ἡμισυ, τοῦ- ναντίον δὲ τὸ νότιον ἐκαλεῖτο Νήριτον. Οἱ δὲ νεώτατοι τῶν ἐρμηνευτῶν ἀκολουθοῦσι τὸν Εὐ- στάθιον, ὅστις εἰς α 186 νομίζει ὅτι εἶνε μέρος ἢ κλάδος τοῦ κυρίου ὅρους τῆς νήσου (Νηρίτου). Τὴν σήμερον καλεῖται τὸ μὲν βορειότερον μέ- ρος τοῦ ὅρους Ἀνωή, τούτέστιν Ἀνω γῆ, τὸ δὲ νότιον Ἀγ. Στέφανος.

ΝΗΙΟΣ, ἴη, ἴον, ποι. (νηύς), εἰς πλοῖον ἀνή- κων, «καρὰθήσις», ὅσον «δόρυ» ναυπηγι- κὸν ξύλον, Γ 62, ε 384, 498 κ. ἀ., καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστ. Ν 391, Π 484.

ΝΗΙΣ, ἴσος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΝΑΪΞ (νάω), ναΐξ, ἡ τῶν ναμάτων, τῶν γλυκῶν δηλ. ὑδάτων, «Νύμφη νηῖς» Ὀδ. Ζ 22, Ξ 444. (||. Νηρῆς δὲ ἡ θαλασσία νόμῃ. Ἡ δὲ καθο- μιλουμένη πᾶσα: ταῦτα: τὰς νύμφας: «Νερᾶ- ταις» ὀνομάζει).

ΝΗΙΞ, ἴσος [-], ὁ, ἡ, αἰτ. νηῖδα, ἐπικ. (νη-, εἰδέναι), ἀδαή, ἀπειρος, Η 498, Ἰ. Δῆμ. 257, Ἰ. Ἐρμ. 487, μετὰ γεν. θ 479.

ΝΗΚΕΡΑΪΞ, ἴη, ἐπικ. (νη-, κέρδος), ἀκερ- δής, «ἀκερδός» (παρ' Ἀθηναίους), ἀνωφελής, «βουλῇ, ἔπος» (κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἀσύνετος), Ρ 469, ε 509.

ΝΗΚΟΥΤΕΪΣ (νη-, ἀκούω, ἀνήκουστος), ἀόρ. ἀ. νηκούστησα, δὲν ἀκούω, δὲν πείθομαι, ἀπειθῶ, μετὰ γεν. ὁθεῖς: Ἰ 14 †.

ΝΗΛΕΪΞ, ἴη, ποι. (νη-, ἔλεος), ἢ κατὰ συγκ. ΝΗΛΗΣ, 1 632, ἐξ οὗ δοτ. νηλέϊ καὶ αἰτ. νηλέα, ἀνηλεής, ἀσπλαγχνός, σκληρός, ἐπὶ προ- σώπων, 1 632, Π 33 κ. ἀ., «θυμός»: Τ 229, ε 272 κ. ἀ., «ἥτορ» 1 497, «νηλεῖς ἥμαρ» ἢ ἀσπλαγχνός ἡμέρα (τοῦ θανάτου), Λ 484 κ. ἀ. πλχ., θ 525· συχνότατα «νηλεῖ χαλκῷ» ἐπὶ παντός χαλκοῦ ἢ σιδήρου ἐπιθετικὸν ὄπλου ἢ ἐν γένει παντός ὀργάνου ὡς τοιοῦτου χρησιμεύον- τος, δόρατος, ξίφους, πελέκειος, μαχίρας, Δ 348, θ 743 κ. ἀ., «δεσμός»: Κ 443, «ὑπνος» ἀνηλεής, σκληρός ὕπνος, καθ' ὃν τις δεινὰ ἐπα- θε, μ 372.

ΝΗΛΕΪΩΞ, ἴη, δ. συνήθ. τύπος ἀντὶ τοῦ ΝΗ- ΛΗΪΔΗΣ (ἴδ. τὴν λ.), Ψ 652.

ΝΗΛΕΪΩΞ, ἴη, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΝΗΛΕΪΞ, «γῆ- ρας»: Ἰ. Ἀφρ. 246.

ΝΗΛΕΪΤΗΣ, ἴη, δ. ΝΗΛΙΤΗΣ.

ΝΗΛΕΪΞ, ἴη, δ. υἱός τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, ἀνὴρ τῆς Χλωρίδος, πατήρ τῆς Πηροῦς ἢ τοῦ Νέστορος. λ 235—258. Ἐκλιωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Πελοῦ ἐκ τῆς Ἰωλκοῦ τῆς Θεο- σαλίας, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσσηνίαν, ἐνθα ἔκτισε τὴν Πύλον. Ἐν τινι πολέμῳ πρὸς τὸν Ἡρακλέα οἱ μὲν ἄλλοι αὐτοῦ παῖδες πάντες ἐπέσον μαχόμε-

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

ν.], ἡ, Ἰων. καὶ ποι., ἡ κοιτία ἐν αὐτῇ, Ν 290, ὁ στόμαχος, τρᾶ, Ψ 496.

νοι, μόνος δὲ ὁ δωδέκατος, ὁ Νέστωρ, ἐπέζησε, Α 691 ἐξ. Ἐπολέμησε δὲ καὶ πρὸς τοὺς Ἀρκαδας, Η 133, γ 4, 409.

ΝΗΛΙΑΔΗΣ [-ω-], ἄρ, ὁ, υἱὸς τοῦ Νηλέως, ὁ Νέστωρ, Θ 100, γ 79.

ΝΗΛΙΟΣ, ἰον, καὶ ἰη, ἰον, Νήλειος, εἰς τὸν Νηλέα ἀνέκων, τοῦ Νηλέως, «υἱός» Β 20, «Ἀντίλοχος» Ψ 514, «Νηλῆιος Πύλος» Α 682, δ 639, «Νηλῆϊαι ἵπποι» Α 597.

ΝΗΛΙΣ ἔς, ἐπικ.—ΝΗΛΕΪΣ, ὅπ. ἴδε.

ΝΗΛΙΤΗΣ [-ι-], ἔς, ἐπικ. (νη-, ἀλιτεῖν), ἀναμάρτητος, ἀθώος («γυναῖκες») αἱ νηλιτεῖς εἰσιν» Ὅδ. π 317, τ 498, γ 418. Ὁ Βέκκερος ἐν μὲν τῇ Α' (ὠπυύτως καὶ ὁ Φαῖσις) γράφει νηλιτεῖς· ἐκ τοῦ νη- καὶ ἀλειτής, ὅπ. ἴδε, ἢ ἐρμηνεύει· αἱ ἀπὸ τοῦ καλῆκοντος μὴ ἀποπλανώμεναι, αἱ τὸ καλῆκον μὴ παραβαίνουσιν· ἐν δὲ τῇ Ι' νηλιεῖτες (ὁ Πόρχιος, ὁ Σουΐδας καὶ ὁ Σχολιαστής· εἰς Ὅδ. ρ 498 νηλιεῖτες), ὅπερ ἐγκρίνει ὁ Ρόμπερτος καὶ Δύντσερος. Ὁ δὲ Ἄρειος γράφει νηλήτιδες ἐκ τοῦ νη- ἢ ἀλήτης=ἀλειτής. Τέλος ὁ Λοδευκ, ἀπορρίπτει τὴν συνήθη γραφήν, ἣν διετήρησαν ὅμως ὁ Δινδόρσιος καὶ Βαυβυλείνος, προτείνει τὰς γραφάς νηλίτιες, νηλίτες· ἢ νηλίτεες ἢ ἢ νηλήτιες.

ΝΗΜΑ, ἄτος [-ι-], τό (νέω), νήμα, «νέμα», Ὅδ. δ 434, καὶ πληθ. δ 98, τ 443, ω 433.

ΝΗΜΕΡΙΤΗΣ, ἔς, ποι. (νη-, ἀναρτάνω), ἀναμάρτητος, ἀλάνθαστος, ἀψευδής, ἀληθής, ἐπίθετ. τοῦ Πρωτίως, δ 349, «βουλή» α 86, ε 30, «ἔπος» Ι' 204, «νόος» ἄδολος, εἰλικρινής, ρ 205.—Συχνὰ λαμβάνεται τὸ οὐδ, ὡς οὐσιαστικὸν ἀρηρημένον, «νημερτές» καὶ «νημερτές εἰπεν» [καλῶς εἰπεν] τὴν ἀληθειαν λέγων, Ζ 376, δ 344 κ. ἀ., «νημ. ὑπόγειο» δός μοι ἀψευδή, εἰλικρινή ὑπόγειον, Α 514.—Ἐπίρ. ΝΗΜΕΡΤΕΥ, ε 98, τ 269.

ΝΗΜΕΡΙΤΗΣ, ὅς, ἢ (ὁ Βόθης· ἀνευ ἀποχρῶντος λόγου ἀναδιδάξει τὸν τόνον· Νημέρτης), μὴ τῶν Νηρηίδων, Σ 46.

ΝΗΝΕΜΗ, ἢ ὡς οὐσιαστ., ἢ νηνεμία, ἢ ἐλ-λειψις τοῦ ἀνέμου, ἐν τῇ γενικ. «νηνεμῆς» ἐν καιρῷ νηνεμίας, Ε 523.—Ὡς ἐπίθ., «γαλήνη νηνεμ.» ἢ ἀνευ ἀνέμου γαλήνη, ἄκρα γαλήνη, ε 392, μ 469. Κατὰ δὲ τινὰς τῶν νεωτέρων ἐρμηνευτῶν καὶ ἐνταῦθα εἶνε οὐσιαστ. κατ' ἐπεξηγήσειν τοῦ «γαλήνη». Ἐκ τοῦ

ΝΗΝΕΜΟΣ, ὄν (νη-, ἀνεμος), ἡσυχος, ἀτάραχος, ἡρεμος, «αἰθήρ» Θ 556 f.

ΝΗΞΙΣ, ἰοε, ἢ (νήχουαι), καλύψεις, «κολύμβει» (τό), Βατρ. 68, πληθ. Βατρ. 149.

ΝΗΩΣ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ναός (ναῖω), κυρ. κατοικία, κατ' ἐξοχὴν δὲ ἡ τῶν θεῶν κατοικία, οἶκος Θεοῦ, Α 39, ζ 10. «ἄντρον νηός» Ἰ. Ἐρμ. 148 (ἐν στίχῳ διεφθαρμένῳ καὶ ὑπὸ τοῦ Βαουα. ἀθετουμένῳ).

ΝΗΩΣ, γεν. τοῦ ΝΗΩΣ.

ΝΗΠΕΝΟΥΣ, ἔς (νη-, πένθοις), ἀπενούης, τὸ

πένθος ἀφαιρῶν ἢ καταπραΰνων, «ἐφ' Αἰγυπτιακόν τι φάρμακον, ὅπερ εἰς τὸν βαλλόμενον εἶχε τὴν ιδιότητα νά καταλύει», δ 221 f. Κατὰ τινὰς τῶν νεωτέρων περὶ ὡς τοιοῦτον νά ἐννοηθῇ τὸ ὑπὸν.

ΝΗΠΙΛΑΣ, ἴδ. ΝΗΠΙΕΝ.

ΝΗΠΙΑΚΕΪΑ [-ω-], νηπιάζω, «παῖδα X 502 f. Ἐκ τοῦ

ΝΗΠΙΑΣΟΣ [-ω-], ὄν, ἐπικ. (κατ' ἐπέκτ. τοῦ νήπιος), νήπιος, «παιδάριον, παιδάριον», Ἰλ. Β 338, Ζ 408, Π 263.

ΝΗΠΙΕΝ, ἢ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ δοτ. πληθ. νηπιῆν, νηπιῆσαι καὶ αἰτ. πληθ. νηπιῆν ἐκτασιν ἐκ τοῦ συνηρημένου α 297. (Ὁ δὲ Ἄρειος ὑπολαμβάνει τὸ νηπιῆν σύνθετον ἐκ τοῦ νήπιος καὶ ἁη, ἁσσεμαι ἢ τοποῦτον ἀπιδάνω, ὥστε ἐν τῇ ῥα ἐκδόσει ἀντ' αὐτῆς προὔστησε τὴν ἱεροδωρὸν γνώμην ὅτι τὸ νηπιῆν ἐκτασιν τοῦ νηπιῆν τοῦτο δὲ εἶνε οὐκ ὄντως σύνθετον ἀναλογίαν πολλῶν οὐσιαστικῶν (ἐλκεῖα, δικαία, ἀναγκαιή) ἀγρήστου πλέον ἐπὶ τῷ νηπιῆν, ὅπερ πρὸς τὸ νήπιος, ὅπως τὸ βρωμαῖος καὶ πικραῖος πρὸς τὸ βρώμιος ἢ κλοπιμαῖος. τὸ νηπιῆν ἔγινε κατ' Ἰων. συρολήν ἐκ νηπιῆν· ἀ.) νηπιῆκῃ, παιδικῇ ἡλ. 491· β.) νηπιῆκος ἢ παιδαριώδης πορ, παιδιῶν, «παιδαρισμα», ἐν γένει σύνθη, μωρία, πληθ. «νηπιῆσαι» Ο 314, ω 409, «νηπιῆσαι ὀχρεῖν»=νηπιῆσαι α 297, ἴδ. καὶ τὴν ἐπομ. λ. Ἐκ τοῦ

ΝΗΠΙΟΣ, ἰη, ἰον (κατὰ τὴν συνήθη ἐπέκτ. νη-, ἔπος, ἰη-ῖος). 1) κυρ. ἀνήλικος, «μωρόν», Ι 440· συχνὸν πια τέκνα» καὶ ἐπὶ ζώων, Β 311, Α 119, τροπ. ἀ.) παιδαριώδης, μωρός, Β 38, Ε 406, Η 404, α 8 κ. ἀ., ὅθεν νεται «μέγα νήπ.» Π 46, ι 44· εἰς τὴν ἀντιστάσαν ἀκρίκος κεῖται περὶ τῆς Ἀνδραγαθίας τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος, β.) ἀδύνατος (ὥστε παιδίον), «βίη» (Ἐτέρᾳ ἐτυμολογία εἶνε ἡ τοῦ Γοιθελίου νη- ζ βία, καὶ σημαίνει κατ' αὐτὸν νάτος, ἀσθενής, τρυφερός· β.) τικῶς ἀδύνατος, μωρός· Π δὲ το εἰς π ὅπως καὶ ἐν τῇ κύδῃ—κύπελλος—σιλινός· κ. ἀ.).

ΝΗΠΙΟΙΝΟΣ, ὄν, ποι. (νη-, ποιή), ἀνελίκος, «μωροῦδης», Ἰλ. Γ 21 τροπ. παιδαριώδης, μωρός, ἀπλοῦς Γ 241 κ. ἀ. (Συνήθως παράγεται ἐκ τ

πότης· κατὰ δὲ τὸν Λόβδερ ἐννεῖδον ἰδιό-
εκενέστερος τύπος τοῦ νήπιας, ἢ
ἄλλος θεωρεῖ τὸ νηπύτιος ὡς ὑπο-
τύπον τοῦ νήπιας, ὁρῶν· προσεπι-
εῖ καὶ ἡ καθομιλουμένη, ἐν ἣ πολλὰ
ἀπὸ λήγουσιν εἰς οὐτα-ικας, ὅπερ πι-
πράγεται ἐκ τοῦ ὠτ-ικος ἢ ἐκ
-ucio ἢ -uzzo (Λατ. -uceus), οἷον
-ικας, μεγαλοῦτοι-ικας, τοσοῦτοι-

ἰος, δ, υἱὸς τοῦ Πάντου καὶ τῆς
ἑρ τῆς Δωριίδος καὶ πατὴρ πεντήκοντα
ἰος· ἑκατὸν θυγατέρων (τῶν Νηρη-
ίδων· τοῦ Αἰγαίου πελάγους ὑπὸ τὸν
Α. Παρὰ τῇ ποιητῇ καλεῖται μόνον «Ἄ-
» Σ 141. Τὸ δὲ ὄνομα κατὰ πρω-
ταί· Ἰ. Ἀπόλ. 319. (Ἐτυμολογείται
μὲν ἐκ τοῦ νη-, καὶ ῥέω, κατ' ἄλ-
λῳ ἀνωτέρω ἐκ τοῦ νάω, ναρός, ἢ
εἰσι πρὸς τὸ τῆς καθομιλουμένης, νε-
ρόν=ναρόν)=ὑδωρ).

ἰος, ἢ, ἰων. ἀντὶ τοῦ Νηρεΐς, θυ-
γατέρως ἢ τῆς Δωριίδος, ἐν Ἰλ. μό-
«αὶ Νηρηΐδες» Σ 38, 52. ἢ. Ἐν τῇ
ἰων ἐπὶ τῇ οὐ μόνον τὸ ὄνομα, Νε-
ρὰ πλῆθ. «Νερὰ τῆς», ἀλλὰ καὶ ἡ
ἢ τῇ Ἑλλην. λαφ. εἰς ὄντα τινὰ γυ-
ναικῶδη, ὑδατόβια, ἐξόχου καλλο-
καλούμενα· ὅθεν ἢ μετωνομικῶς «Νε-
ρὰ γυνή»).

ἢ, ἢ, παλαιὰ πόλις τῆς πρώτης
ἰων, μετέπειτα δὲ νήσου Λευκάδος,
ὄνομα ἐπ' αὐτοῦ τοῦ ἰσμοῦ τῆς χειρ-
ῶ 377. Διορυχθέντος δὲ τούτου ἐν
ἰων χρόνοις ὑπὸ τῶν Κορινθίων, κατε-
εἰκός, ἢ ἀντ' αὐτῆς ἐκτίσθη ἡ Λευ-
ἢ Ἀγ. Μαύρα. Ὁ Στράβ. 1, 3, 18.
ὀνομάζει αὐτὴν Νήριτον).

ἢ, ἢ, τὸ, ὅρος κατὰ τὸν κατὰ τὰ
ἰων, Β 632, ε 22, ν 331, ἰδ.
κατὰ τὸν μῦθον ὀνομάσθη οὕτως ἐκ

ἢ, ἢ, δ, υἱὸς τοῦ Πτερελάου, ἀδελ-
ἰκου, ρ 207.

ἢ, ἢ, ἰδ. Εἰκοσινῆριτος.

ἢ (νήσος), μία τῶν Νηρηίδων, Σ 40.
ἢ (νέω), κυρ. ἢ νηχομένη γῆ, νη-
ἢ, Β 408, α 50 κ. ἄ.

ἢ, δ, ἢ (νη-, ἔδω) ὁ μὴ τρώγων
νηστικῶς, Τ 156, 207, σ 370.

ἢ, ὅς (νέω), συσσωρευμένος, ἢ, ἢ, σ 338 ἢ.

ἢ. ἀντὶ τοῦ καῖς (νάω. νέω=νήχο-
ντος καὶ κατ' ἐπικ. συρροῇ νεός, ὅς.
ἢ καὶ νέας, ε 289 (ἐνθα κατὰ συνί-
νάνεται ὡς μονοσύλλαβον), πλῆθ. ὅς.
ἢ, γεν. νηών, νεών καὶ ναῶν, ὅς.
ἢ, νέσσαι καὶ ναῶν, αἰτ. νῆας καὶ

νέας, ἐπὶ. ΝΗΛΔΕ (νηάδε) εἰς τὸ πλοῖον, ν 19
(ἐκ διορθώσεως τοῦ Βεγκέρ. ἀντὶ τοῦ συνήθους
νῆ' ἄρα), ναῶς, πλοῖον, πολλαχ. τοῦ Ὁμ.,
ὅστις δὲ εἶδη πλοίων μνημονεύει· α) φορ-
τηγὰ, «φορτίδες» ε 323, καὶ δ'.) πολεμικὰ
κατ' ἐξοχ. «νῆες» λεγόμενα. (Κατὰ τὸν Νηλῶν
κατάλογον φέρουσιν ἐκάστη 50, τινὲς δὲ ἢ 150
ἄνδρας. Μέρη τοῦ πλοίου μνημονεύονται «τρό-
πις, πρήρη, πρύμνη, ἰκρία, πηδάλιον, ἱστός, ἑρ-
γὰ» ὡς «ὅπλα» δὲ (ἄρμενα) τοῦ πλοίου τὰ
«ἱστία, ἑρατιά, πείσματα, πρυμνήσια», ἰδ. τὰς
λέεῖς.—Τὸ ναυτικὸν στρατόπεδον, ὁ ναύσταθ-
μος, παρ' Ὁμ. ἀπλῶς «νῆες», ἔκτετο μετα-
τῶν δὲ ἀκρωτηρίων, τοῦ Σίγειου καὶ τοῦ Ροί-
ταίου, ἰδ. μάλιστα Σ 30 ἔξ., κατὰ δὲ τὸν Στρά-
βωνα ἀπέχουσιν ἀλλήλων τὰ ἀκρωτήρια ταῦτα
60 στάδια. Ἐπειδὴ δὲ τὸ διάστημα τοῦτο δὲν
ἐχώρει τὸν μέγαν ἀριθμὸν τῶν πλοίων (1186
κατὰ τὸν κατάλογον), εἶνε πολὺ πιθανόν ὅτι
ἦσαν τεταγμένα εἰς πολλὰς σειράς, πρὸς. Σ 31,
35. Καὶ ὁ μὲν Ἀχιλλεὺς εἶχε τὸ δεξιὸν κέρα
πρὸς τὸ Σίγειον, ὁ Ὀδυσσεὺς τὸ μέσον καὶ ὁ
Τελαμώνιος Ἀΐας τὸ ἀριστερὸν κέρα πρὸς τὸ
Ροίταιον, Α 6—9. Μεταῦθ δὲ τῶν σειρῶν τῶν
πλοίων ἦσαν αἱ «κλισαί» (σκηναί). Ἀπαν δὲ
τοῦτο τὸ στρατόπεδον ἦτο ὀχυρωμένον πρὸς τὴν
Τροίαν διὰ χώνατος καὶ τάφρου. ἢ. τοῦ ἡμε-
τέρου Γ. Νικολαΐδου τὴν Γαλλιστὶ γεγραμμένην
πραγματεῖαν Topographie et plan stratégique
de l'Iliade. σελ. 413 ἔξ.

ΝΗΧΗ καὶ ΝΗΧΟΜΑΙ, μέσ. ὡς ἀποθ. (νέω, 1.
νέω), μέλ. νήσομαι, ε 364, «κολυμβῶ», Τὸ
ἐνεργ. Ὀδ. ε 375, 399, η 280· τὸ δὲ μέσ. η
276, ε 352, ψ 233, 237.

ΝΙΖΩ, σχηματίζει τοὺς χρόνους τοῦ ἐκ τοῦ
κίπτα (ἐξ οὗ παρ' Ὁμ. μόνον ὁ ἐνεστ. ἀπονί-
πτοιμαι εὐρίσκεται, ἰδ. τ. λ.), μέλ. νίψω, ἀορ. ἄ.
ἀναύξ. νίψα, καὶ μέσ. νιψάμην, παθ. παρακ. νέ-
νιμαί, Ω 419· νίπτω, πλύνω, «νίδω», «δέ-
πα, τραπέζας» Π 229, α 112, «τινά» τ 372·
μετὰ δὲ αἰ. «νίψας· τινὰ πόδας» τ 376· ἀπο-
νίπτω, ἀποπλύνω, «ἰδὼ ἀπό τινος» Κ 576,
«αἶμα ἀπό τινος» Α 830.—Τὸ μέσ. νίπτο-
μαι, «νίδομαι», μετ' αἰτ. «χειρας» Π 230,
μ 336. (Τὸ χειρονίψμον ἦτο σὺν ἑσθ. εἰς τοὺς
Ἕλληνας πρὸ τῶν σπονδῶν καὶ πάσης ἄλλης ἐσ-
θῆς πράξεως, οἷον προσευχῆς, εἰτε δὲ καὶ πρὸ
παντός γεύματος. ἢ. Τοῦτο τὸ τελευταῖον καὶ
μέχρι τῆς σήμερον διατήρησεν ὁ Ἕλληνας λαός),
«χειρας ἀλό» ἐκ τῆς θαλάσσης, δέ. θαλάσσιον
ὑδωρ λαμβάνων, ε 264· μετὰ δὲ αἰτ. «ἐκ
ποταμοῦ χροῖα ἄλμην» ἐκ τοῦ ποταμοῦ (λαμ-
βάνων ὑδωρ) ἀποπλύνω τὴν ἄλμην ἀπὸ τοῦ σώ-
ματός μου, ζ 224. Παθ. μετὰ αἰτ. τοῦ πράγμα-
τος, «περὶ δ' αἶμα νένιπται» (ὁ νεκρὸς τοῦ Ἑ-
κτορος) εἶνε ἀπὸ τοῦ αἵματος περιεκαθαρμένος,
Ω 419. Ἀνευ αἰτιατ. νίπτομαι, «νίδομαι»,
(ἐξουπακουόμενον τοῦ «χειρας»), Ω 305, α 138.

νίκας, [-], παρὰ. θαμῖς, ἔ. πληθ. νικάσκο-
μεν, λ 512, μέλ. νικήσω, ἀορ. ἀ. ἐνίκησα, παθ.
ἀορ. μετοχ. νικηθείς. 1) ἀμετάδ. α.) νικῶ,
εἶμαι νικητής, ὑπερισχύω, Γ 71, λ 548 κ. α.,
ὅθεν «νικήσας» δ νικητής, Γ 255, 404 κ. α.,
μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατὰ δοτ.
«πυγμῆ» εἰς τὴν πυγμὴν, Ψ 669, κατ' αἰτιατ.
«πάντα ἐνίκα» εἰς πάντα ἀγῶνα, εἰς ὅλα ἐνίκα,
«πάντα νικουσα», Δ 389, Ε 807. β.) ἐν γένει
ὑπερισχύω, εἶμαι ἀνώτερος, ὑπερτερῶ,
συνήθως μετὰ δοτ. «μύθοισι» διὰ τῶν λόγων
ἡ εἰς τοὺς λόγους, Σ 252, «δόλοισι» γ 121,
«ἄλλοι» Ψ 247 κ. α., ἀπολεῖ. «τὰ χειρὶνα
νικᾷ» Α 576, «βουλὴ κακὴ νίκησι» κ 46 ὅθεν
γ') ἐν δίκῃ νικῶ, κερδίζω τὴν δίκην, λ 548. 2)
μετάδ. νικῶ, καταβάλλω, τινά, σ 333 κ. α.,
συνήθως μετὰ περαιτέρου προσδιορισμοῦ κατὰ
δοτ. «τινὰ μάχῃ» εἰς τὴν μάχην, Π 79, «πό-
δοισι» [δόρυφι], εἰς τὸ τρέξιμον, εἰς τὰ πό-
δια, Γ 410 κ. πληγ., «πύς» εἰς τὴν πυγμὴν,
Ψ 634 ἐν γένει ὑπερβαίνω, «τινὰ ἀγορῇ, κῶ-
λει» Β 370, Γ 1430, «ἴσον νίκησι νεοτῇ» Ψ 604,
«ἦν περ κ' ἐθέλωσιν ἡῶ μέμνην, οὐ τι με νικῆ-
σουσιν» καὶ ἂν μείνωσι μέχρι τῆς ἡμέρας, δὲν ὅα
μὲ νικήσωσιν (εἰς τὴν ἀγρυπνίαν), ὅ ἐ. δὲν ὅα
ἀποκοιμηθῶ, σ 349· μετάδωκε αἰτιατ. «ἐνεκα
νίκης, τὴν μιν νίκησα δικαζόμενος» ἐνεκα τῆς
νίκης, τὴν ὁποίαν τὸν ἐνίκησα, τὴν ὁποίαν ἔλα-
βον κατ' αὐτοῦ, δικαζόμενος, λ 545. Ἐκ τοῦ
νίκῃ, ἡ, Α') νίκη, συνήθως ἐν μάχῃ, Γ
157, Π 26, ἐν δίκῃ, λ 544. Β') προσωποπ.
ἡ Νίκη, ἡ θεὰ τῆς νίκης, θυγάτηρ τοῦ Ἄρεως,
Ἰλ. 7. 4.

ΝΙΩΒΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ταντάλου ἔ τῆς Δίας,
γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν Ἀμφιόνοιο. Καυ-
χηθεῖσα διὰ τὰ δώδεκα αὐτῆς τέκνα καὶ ἀποθρα-
συνθεῖσα καὶ πρὸς αὐτὴν τὴν Λητώ ἐπὶ εὐτεκνίᾳ,
πρῶτον μὲν ἐστερήθη αὐτὰ πάντα κατατοξευθέν-
τα ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος ἔ τῆς Ἀρτέμιδος, εἴτα
δὲ καὶ αὐτὴ μεταμορφώθη εἰς πέτρην, ω 602,
606.

ΝΙΠΤΑ, ἴδ. ΝΙΣΤΑ.

ΝΙΡΕΪΣ [-], ἴδ. ΝΙΣΤΑ, ὁ, υἱὸς τοῦ Χαρόπου καὶ
τῆς Ἀγλαίας, ἐκ τῆς νέσου Σόλης, ὁ κάλλιστος
μετὰ τὸν Ἀχιλλεῖα πάντων τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀ-
χαιῶν, Β 671 ἔξ.

ΝΙΣΑ, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, Β 508, κατὰ
Στράβ. 9, 2, 15, κώμη πλησίον τοῦ Ἐλικῶνος.

ΝΙΣΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρήτου, Δουλίχιος, πα-
τήρ τοῦ Ἀμφινόμου, π 395, σ 426.

ΝΙΣΣΟΜΑΙ=ΝΕΟΜΑΙ, ποι., μέλ. νίσσομαι, Ψ 76,
πορεύομαι, βαδίζω, ὑπάγω, Σ 566, «πό-
λεμόνδε» Ν 486, Ο 577· Νίω· ἀπέρχομαι
«ἐκ πεδίου» Μ 419, «ἐξ Ἀΐδα» Ψ 76· ἐπα-
νέρχομαι «οἰκαδ» δ 701, ε 49.

ΝΙΣΤΡΟΣ [-], ἡ, νησιδίων μικρὸν τῶν νο-
τίων Σπορίδων πλησίον τῆς Κῆ, τὰ νῦν Νί-
συροι ἢ Νισοῦραι, Β 676. (Παρά τοῖς μετέ-

πειτα τὸ ε καὶ ο εἶνε βραχέα, οἷον ἐν
θολογ. Παλατ., ||. ἔπερ ὅμως ὁ Διόδω-
ρος διορθώσας· ἐπανήγαγεν εἰς τὸν ἀρχαι-
ον).

ΝΙΦΑΣ [-], ἴδ. ΝΙΦΑΣ [-], ἡ (νίφω), τῆς
«τοῦφα ἢ τοῦπα», ἡ, ὅταν ἡμεῖς
γεται τροπικῶς, «τολοῦπα», παρ' ὅ
τὸ πολὺ πληθ. «νιφάδες ταρφεῖαι» τῶν
λούπαι, «τουφάν», Ἰλ. Τ 337.
τίθεται ὡς εἰκὼν τοῦ πλήθους, Γ 222,
νιφ. Μ 278. Τὸ αὐτὸ εἰκονίζει καὶ
Ο 470.

ΝΙΦΕΤΟΣ [-], ὁ (νίφω), τὸ χιονίζω
νιὰ, τουφάνι, Κ 7 (ἐνθα τινες ἡμέ-
ρονίζουσι· νιφετος), δ 566.

ΝΙΦΕΙΣ [-], ΕΙΣΑ, ΕΝ, ΠΟΙ. (ἔγρ.
νίφα=χιών), χιονώδης, χιονοσκε-
ψήλων ὄρεων, οἷον τοῦ Ὀλύμπου
τοῦ Τρωῶτος, Γ 285, «ὄρηκων ὄρεα»
«Κρήτης ὄρεα» τ 338, «ὄρος» Ν 7.

ΝΙΦΗ [-], ἐνεστ. ἀπαρφ. νιφεύμεν,
Μ 280 † (ἐνθα ὁ Βέκκερος· ἢ Βαυίλ
τὸν παλαιὸν γραμματικὸν Χοιροδοσκώ-
σι· νειφεύμεν).

ΝΙΝΑ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐνίφα, ἴδ. Ν
ΚΟΕΝ (νόος), μέλ. νοήσω, ἀόριστ. νό-
ησα. Α') Ἐνεργ. 1) ἀντιλαμ-
βάνω, α.) ἐπὶ τῆς διὰ τῶν αἰσθήσεων ἀντί-
λήψεως, μόνον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, «τινὰ
ὀφθαλμοῖς ἢ ἐν ὀφθαλμοῖς» διὰ τῶν
ἀντιλαμβάνομαι, ἐπομ. βλέπω, παρ
422, Ω 294, Τ. Ἀορ. 480, «ὁὐ νῶ
δῶ, ταχέως, ἀντιλαμβάνομαι, παρ
374 κ. α. πληγ. Ὅθεν πολλάκις συντά-
σσεται τοῦ «ἰδεῖν», οἷον «τὸν δὲ ἰδὼν ἐνόη-
σεν» ν 318 κ. α. (ἐνθα τὸ μὲν «ἰδεῖν» οὐ
προσδίδωμι, «κυττάζω», τὸ δὲ «
παρατηρῶ, βλέπω), καὶ μετὰ με-
ταφορηματικῆς «τεῖχος ἐπεσσυμένο-
ν Τρώας» Μ 443 κ. α. πληγ. (Κατὰ τὴν
ἐν ἅπασι τοῖς χωρίοις τοῦ Ὀμήρου
«νοεῖ» συντίσσεται μετὰ μετοχῆς
ματικῆς τοῦ ἀντικειμένου, σημαίνει
τὴν διὰ τῆς αἰσθήσεως (τῆς ὁράσε-
ως) ἀντίληψιν, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ ἐνεργίαν τῆς
ψυχῆς ἢ ἐπομ. ἐπιρροὴν εἰς τινὰ πρά-
ξιν· λοιπὸν καὶ τὸ περὶ τοῦ μάντε-
ύου, ο 367, «νοεῖ κακὸν ὕμιν»
πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ βλέπω, διότι
τῇ ὁπτασίᾳ τοῦ βλέπει τι αἰσθητὸν ὁ
ἰδῶν (διὰ τοῦ πνεύματος) ἀντιλα-
μβάνω, «καταλαμβάνω», ἐννοῶ, συγνᾶ
«ν. θυμῷ, φρεσὶ, μετὰ φρεσὶ, ἐν φ-
ρέσει τοῦ «ὅπως» Κ 224 ἢ «ὡς»
32. 2) διανοοῦμαι, σκέπτομαι,
537 κ. α., «οὕτω νῦν καὶ ἐγὼ νοεῖ
«οὐ ν. πρόσσω καὶ ὀπίσω» δὲν σκε-
τὰ ἔμπρῳ· οὐτὰ τὰ ὀπίσω, τουτίσ-

τα μέλλοντα, εἰς ἔνδειξιν τῆς
 νουθεσίας, Α 343 (Ι. ἴσως καὶ ἐν-
 οὐ καίται εἰς τὴν πρώτην σημα-
 σίαν; ὅλη εἶνε παροικιῶσης; ἀνα-
 ν τῆς καθομιλουμένης; δὲν βλέ-
 οῦτε πῶς — νὰ βλέπῃς καὶ
 ω), «οὐκ ἐνόησα ἀφορρὸν κα-
 ἐκέρθη (ὁ ἔ. ἐλησμονήσα) νὰ
 λ 62 (πρὸλ. κ 557)· πολλάκι;
 τὴν σημασίαν συντάσσεται μετὰ
 εἰ, θυμῷ κ. ἄ.». Ἡ μετοχὴ ἐνό-
 ῶς ἐπιθετον, περισσευμένους,
 οὐλαγμένους, Α 577, ο 170 κ.
 ω, ἐξευρίσκω, «νόον» γνώμην,
 Ν 232, «νόημα» δ 122, «ἀλ-
 140 κ. ἄ., μετ' ἀπαρρ. διανοοῦ-
 τὰ νοῦν, «σκοπεῖν», Ε 663,
 Β') Μῆς. μόνον ἐν τῷ «νοή-
 ἐλῆσθαι» ἐσκέφθη καθ' ἑαυτὸν νὰ
 γα, Κ 304. Ἐκ τούτου
 ε, τό, ἄ.) διανόημα, ὡς πα-
 ταχύτητος, η 36, Ἦ. Ἀπ. 186.
 πόφασις, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ.,
 κ. πολ. ὕ.) διάνοια, νοῦς, σ
 φεν σύνεσις, φρόνησις, Τ 218,
 ρόνημα, γνώμη, διάθεσις, η

γεν. οὐκ (νοέω), νοήμων, φρό-
 282, γ 133, ν 209.

ος, δ., 1) εἰς τῶν Λυκίων, Ε
 ὦν εὐγενῶν Πυλίων, Ψ 612. 2)
 οὐ κάτοικος τῆς Ἰθάκης, δ 386,

Ν, νόθος, ὁ μὴ ἐκ νομίμου γά-
 τουαντίου τοῦ «γνήσιος», Ἰλ.
 ἡ νόθη Ν 473.

ο, ὁ (νέμω), ποιμήν, «βοσκάς»
 νομῖα = νομέας = νομέης), ἐν γέ-
 3 κ. ἄ., «ἄνδρες νομῆες» Ρ 65.
 νται καὶ οἱ ὑποδεέστεροι ποιμέ-
 πρὸς τοὺς προϊσταμένους, «κα-
 246, υ 175. Ἐκ τούτου

1) ποιμαίνω, «βόσκω», (μῆ-
 85). 2) παρασκευάζω, παρέ-
 βουσι νομού; Ὑ. Ἑρμ. 492.

ω), βοσκή, τόπος πρὸς βοσκήν,
 τούτου

ο, τὰς νομάς ἐφορεύων, «ν.
 ὁ Πάν, Ἦμ. 18 (19). 5.

Ι, ἰσνάς, ὁ, πατήρ τοῦ Ἀμφιμά-
 τῆς Καρίας, Β 871.

οικτ. ἐπῖρ, εἰς τὴν βοσκήν, Σ
 κ τοῦ

ένω). Α') νομή, βοσκή, ὁ ἔ.
 σκῆς, «βοσκότοπος, λειβά-
 φ Κέφ «βολή», «ἴππων» Ζ
 λης: «δαυδὴς βοσκή, δ. σος ἐνθα
 ρία, κ 159. β') «βοσκή», φορ-

βή, τροφή τῶν ζώων, «γλυκερός» Ὑ. Ἑρμ.
 198. Β') διανομή, τροπικ. «ἐπέων πολὺς
 νομός ἐνθα καὶ ἐνθα» πολλὴ ἡ διανομή, ἀμοι-
 βή, ἀνταλλαγὴ τῶν λόγων ἐδόθεν καὶ ἐκείθεν, ὁ
 ἔ. ἀποδίδουσι τούτους λόγους, ὅσους λαμβάνουσι,
 Τ 249. (Οὕτως ἐρμηνεύει οὐχὶ πᾶν πιθανῶς ὁ
 Φαίσις: συνήθως δ' ἐρμηνεύεται τὸ χωρίον τρο-
 πικῶς κατὰ τὴν Α').) σημασίαν: ἐδόθεν ἔ. ἐκεί-
 θεν ἐκτελεῖται πολλὴ νομή, εὐρύ (στάδιον) πε-
 δῖον τῶν λόγων, πολὺς ὁ θαρισμός τῶν λόγων).

* Κόμος, ὁ (νέμω), ἐθιμον, συνήθεια, νό-
 μος, μόνον ἐν τῷ «νόμοι ψῆς» [νόμοι], μέ-
 λη, σκοποὶ τῆς ψῆς, Ἦ. Ἀπ. 20.

κόος, ὁ, συνήρ. κόης, μόνον κ 240, κυρ. ἡ
 δύναις τῆς πνευ. αἰκτῆς ἀντιλήψεως καὶ τῆς θα-
 λήσεως, ἐπὶ δὲ τὸ πρῶτον τῆς ἐνεργείας αὐτῆς:
 ὅθεν 1) νοῦς, φρόνησις, σύνεσις, «γνώση»,
 Ο 461, 613, υ 366, «πολυκερδής» ν 255, «νόος
 ἐκπεδός ἦν» ὁ νοῦς ἦτο γαλήνιος, Α 813, «νόψ
 ἔ. βουλή» με νοῦν ἔ. με σκέψιν, γ 128, «νόψ»
 με νοῦν, «με γνώσην», ζ 320 κ. ἄ. 2) ψυχὴ,
 καρδία, «κεῖθε νόψ» κρύπτει εἰς τὴν ψυχὴν
 σου, Α 363, «χαίρει νόψ» θ 78 κ. ἄ., ἰδίως
 φρόνημα, ἦθος, ψυχικὴ διάθεσις, «γνώ-
 μη», «ἀνθρώπων νόος» α 3, «τοῦτον ἔχει
 νόον» ἔχει ταύτην τὴν διάθεσιν, τοῦτο τὸ φρό-
 νημα, ταύτην τὴν ἀπόφασιν, δ 124, 281, «ν.
 αἰδέσιμος» ε 190, «ἀκλήλητος» κ 329, «θεου-
 δής, ἀπηνής, αἰκτῆς», Ἰδ. τὰς λ. 3) γνώμη,
 σκοπός, ἀπόφασις, Β 192, «νόον νοεῖν» Β
 291, Ι 104, «βουλευεῖν» ε 23, «νόον κατα-
 λέξει» δ 256, ξ 490, συνδυάζεται μετὰ τοῦ «μη-
 τος» Η 447, Ο 509.

κόος, ἡ, Ἰδ. νότος.

νοστήν (νόστος), μέλ. νοστήσω, ἀόρ. ἀναῶξ.
 νόστησα: ἄ.) ἐπανέρχομαι, ἐπιστρέφω εἰς:
 τὰ ἴδια, εἰς τὴν πατρίδα, «οἶκαδ, ἐκ Τροίης»
 Δ 103, Σ 60, Ν 232, «δόμονδε, Ἰθάκηνδε, ἐς
 πατρίδα» α 83, 163, 290, Ψ 145, «δεῖρο» ω
 405. Τὰ δὲ δ 619 καὶ σ 119, «ἔο' ἐός: δόλος
 ἀμφεκάλυψε κατὰ με νοστήσαντα» πρέπει νὰ ἐρ-
 μηνευθῇ κατὰ τοὺς νεωτάτους ἐρμηνευτὰς βρα-
 χυλογικῶς: ὅτε ὁ οἶκος τοῦ με ἐσκέπασεν ἐλθόντα
 ἐκείσε κατὰ τὸν νόστον μου, κατὰ τὴν εἰς τὰ
 ἴδια ἐπάνοδόν μου. Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσιν ἄ-
 πλῶς ἐλθόντα τὸ «νοστήσαντα», Ἰδ. νόστος.
 β.) ἰδίως εὐτυχῶς: ἐπανέρχομαι ἐκ τινος
 ἢ ἀπαλλάττομαι τινος, «ἐκ πολέμοιο» Ρ
 239, «ἐκ πορό;» Κ 247.

νόστιμος [ν.], ον, εἰς τὸν νόστον ἀνέκων,
 ὅθεν ἄ.) «νός. ἡμάρ» ἡμέρα τῆς οἶκαδ ἐπα-
 νόδου, ποιητ. περιγραφή ἀντὶ τοῦ ἐπιστροφῆ
 εἰς τὴν πατρίδα, ἐπάνοδος; Ὅδ. α 9, 353
 κ. ἄ. β.) νόστου ἐπιδεκτικός, ὁ δυνάμε-
 νος ἢ μέλλων νὰ ἐπιστρέψῃ, δ 806, τ 83,
 υ 33. (Ι. Περιέρχας εἶνε ἡ ἐν τῇ καθομιλουμέ-
 νῃ μετὰπτωσις ἢ μᾶλλον κατὰπτωσις τῆς σημα-
 σίας τῆς λέξεως. Ἐπειδὴ τὸ «νόστιμον ἡμάρ» εἰ-

να ἡ γλυκυτάτη, ἡδονικωτάτη τῶν ἡμερῶν τοῦ ἀνθρώπου, „νόστιμον“ καλεῖται καὶ πᾶν τὸ γλυκὺ, ἡδύ, ἰδίως δὲ τὸ εἰς τὴν γεύσιν ἔπειτα οὐ καλῶν. Ἐκ τοῦ

νόστος, ὁ ἐπὶ ἀνόδου, ἐπιστροφῇ, ἰδίως εἰς τὰ ἰδία, εἰς τὴν πατρίδα, B 155, γ 432 κ. α., μετὰ γενικ. τοῦ προσώπου. *Οὔδυσσος, Ἄ-χαιῶν α 87, 326, δ 360, ἡ τοῦ τόπου εἰς ὃν ἐπιστρέφει τις, *Ἀχαιῶν ψ 68, ζ μετὰ προσ., οἷον «νῆας ἐπὶ» εἰς τὰς ναῦς, K 509. Τὸ δὲ «ἐπ' εὐρέα νῦντα θαλάσσης» δὲν σημαίνει τὸ τέρμα τῆς ἐπιστροφῆς, ἀλλὰ τὸ ὑπεράνω τῶν νῶ-των τῆς θαλάσσης, γ 442. Τὸ χωρίον ε 344, ἐνθα ἡ Ἰνώ συμβουλεύει τὸν ἐπὶ τῆς σχεδίας πλεόντα Οὔδυσσέα, «χεῖρες αὖ νέων ἐπιμαίεο νό-στου γαίης Φαιάκων» καταδεικνύει τὴν περίπτω-σιν, ἐξ ἧς προέκυψεν ἡ μετέπειτα παρὰ Πινδα-ρῳ καὶ τοῖς τραγικοῖς οὐχὶ σπανία σημασία τῆς προσελύσεως ἢ ἀφίσεως, ὅθεν ἐρμηνεύεται: κολυμβῶν διὰ τῶν χειρῶν προσπίθει νὰ φθάσῃ εἰς τὴν χώραν τῶν Φαιάκων. (Ἄλλοι ὅμως καὶ ἐνταῦθα εὐρίσκουσι τὴν σημασίαν τῆς ἐπανό-δου καὶ θεωροῦσι τὸ «γαίης Φ.» ὡς ἔπε ἡγη-σιν τοῦ «νόστου», ἐπειδὴ ζ εἰς πραγματοποίη-σιν τοῦ νόστου ὁ κυριώτατος ἔρος ἦτο ἡ ἀφι-ξις εἰς τὴν γῆν τῶν Φαιάκων).

Νόσφι, πρὸ φωνήεντος δὲ ζ εἰς σχηματισμὸν θέσει μακρᾶς συλλαβῆς νόσφιν, καὶ κατ' ἐκ-θλίψιν τοῦ «νόσφ», οἷον γ 7, ποιητικὴ λέξις.

1) Ἐπὶ ρ. χωρίε, «χωριστά, χωρίαι», μα-κράν, Ὀμηρ. πλ.χ., «νόσφι κίων» ἀπελθόντων, ἀπομακρυνθέντων, E 440. «ν. ἀπύγω» ἀπύγω μακράν, δ 289· σημαίνει δὲ καὶ τὸ «παρά τε-ρα», πλάγιως, «ν. ἰδών» ἀποστροφῆς τὸ βλέμ-μα τὸ πρόσωπον, ρ 304, κατὰ μέρος, κατ' ἰ-δίαν, P 408, Ω 583. «νόσφιν ἀπὸ φλοίσβοιο» E 322, K 416, O 214, «ἀπὸ νόσφιν» γ. Δῆμ. 304. 2) Πρὸς μετὰ γενικ. α.) συνήθως ἐπὶ τόπου, μακράν, χωρίε, «ἐτέρων» A 349, «πολέμοιο» Z 433 κ. α. β.) ἀνευ, ἐκτός, πλὴν, «νόσφι Ποσειδῶνος» α 20, «θεῶν» M 466. πρὸς γ. γ.) μεταφ. «νόσφιν Ἀχαιῶν βουλευεῖ» μεμνημένοις τῶν Ἀχαιῶν βουλ., δ ε. διζφόρως παρὰ τοῦς Ἀχαιοῦς, B 347, «νό-σφι Δῆμητρος» ἐν ἀγνοίᾳ καὶ παρὰ τὴν θέλη-σιν τῆς Δῆμ., γ. Δῆμ. 4. Ἐκ τούτου

νοσφίζομαι, ποι. μέσ., μόνον ἐν τῷ ἀορ. ἀ. νοσφισάμην καὶ ἐπικ. σσ. καὶ ἐν τῷ παθ. ἀορ. νοσφισθεῖς, -εῖσα, γ 73, γ. Δῆμ. 92, ἀπομα-κρυνομαι. 1) κυρ. τοπικῶς, ἀποχωρῶ· ζο-μαι, ἀπέρχομαι, ἀπολεῖ., λ 73, 425. α.) μετὰ γεν. «πατρός» ψ 98. β.) μετ' αἰτ. ἀπο-μακρύνω τι ἐμαυτοῦ, (ἐγ)καταλείπω, «δῶ-μα» φ 77, 104, «δρεα» τ 339, «παῖδα» δ 263· ὡταύτως ζ δ παθ. ἀορ. «νοσφισθεῖσα θεῶν ἀγο-ρήν» γ. Δῆμ. 92. 2) μεταφ. ἐπὶ φρονήμα-τοι, ἀπομακρύνομαι, ἀποτρέπομαι τινος, ἀπορρίπτω τι, B 81, Ω 222.

νοτίη, ἡ, ποιητ. οὐσιαστ., «νοτία, ὑγρασία, πληθ. βροχή, Θ 307 γ. β. νότιος, ἴη, οη, «νοτίος», ὑγρός, A 811, Ψ 715, «τὸ νότιον» κυρ. τὸ ῥόν», νοτισμένον, ἐπὶ τοῦ κατὰ τὴν ὕδατος, δ 785, O 55, πρὸς ἴσοι. Ἐκ νότος, ὁ, ὁ νότιος ἢ μάλλον νο-κός ἄνεμος, «Νότος», B 145. Ἀ πάντων ἐπιφέρει νοτίαν, ὑγρασίαν, γ 10 (πρὸς νοτίην, νότιον), καὶ μετὰ τοῦ εἶναι ὁ θυελλωδέστατος ἄνεμος, μ 289.

νοῖς, ὁ, ἰδ. νόος.

νοῖστος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ νότος (ὁ σκεταί γμ. 15, 4), νόσος, ἀσθένεια ῥώστια», A 10, ε 395, ο 408. Ἐν ταῖς χωρίαι λαμβάνουσι τινες τὴν λ σημασίαν τοῦ κακοῦ ἐν γένει ἰδ. ὅμοι-4) δ.).

Νύ [-], νῆν [-], μόριον ἐγκλιτικόν τὸ αὐτὸ μέ τὸ νῦν, ἐξ οὗ κατὰ τὴν συ-μῆν παρήχθη κατὰ συστολήν. Ἄλλα τε-ρον εἶναι ὅτι ὁ πρῶτος εὐπος εἶναι ὁ εἰκάστῃ τις ἐκ τῶν συγγενῶν γλωσσῶν, Σανασκίτης, ἐνθα ἐκ τοῦ nu ἔγινε π nu (Γερμ. nuu). Εὐρίσκεται δὲ εἰς τὴν δὴ αὐτοῦ σημασίαν, τὴν χρονικὴν, ἐ-νον ἐπὶ χωρίοις τοῦ Ὀμ. α.) νῦν, τ-ρα δὲ, «Πρῆστις πρῶτα ὡς· Θέτις χατίζει» Σ 392, «εἰ κ' ἐπὶ σ' ἀφραίνω-σμαι, ὡς νῦ περ ᾤδης», καθ' ὃν πρῶ-δὲ, πρὸ ὀλίγου (σὲ κατέλαβον ἀφραίνω, δ 258, «ὅσα πού νυν ἔλπεται» K 410. Βέκκ. καὶ Φαῖται· τονίζουσι· νῦν). σ εἶναι ἡ ἐντεῦθεν ἀναπτύχθεσα β.) σ ἀκολουθίας, συνεπίεσι, ὅποια ἡ τοῦ καὶ τοῦ «τώρα» τῆς καθομιλουμένης ἢ τῆς αἰτιολογικῆς συνεπίεσις ζ τοῦ συ-τος β.) διὰ τοῦτο, βεβαίως, τὸς νω· ἢ ἂν τὸ συμπέρασμα γίνηται ἐ-τότε θαρρῶς, ἐπομένως πιστεύω· ὅμως οὐδ' ὅλως μεταφράζεται ἡ τίθε-κός, «ἦκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλ-λων»· οἱ δὲ νυ λαοὶ θνητῶν· οἱ δὲ ἐ-πόμενον, ἀπέθνησκον, A 382, «καὶ πάντα κατέφθιτο» καὶ βεβαίως, ἡ φρ-γῃ (ἕνεκα τῆς μακρᾶς νηνεμίας), δ δ' ὅδε Ναυσικίᾳ ἔπεται—; πόσις νύ οἱ τῇ» σύζυγός τῃς βεβαίως (ἢ πιστεύω ζ 277 κ. α. Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ τῆς ο-νύ σοι περ ἐντρέπεται φίλον ἦτορ· οὐ κινεῖται ὅπως οὖν διὰ τοῦτο (διότι ὁ λει νὰ ἀποθάνῃ κτλ.) ἡ καρδία σου· καὶ τὸ O 553, ὅπου τὸ «νύ» ἀναφέ-ἐπόμενον «ἀνεψιὸς κατένοιο». Ὡ-ζεται μετὰ τοῦ τῷ, οἷον «τῷ οὐ ν-ἡμιν (ἔσεται)» διὰ τοῦτο δὲν ὀκ-—ἢ δὲν πιστεύω νὰ ἦεν ἀμελεσιώτερον. H 352, «θνητό· δὲ νυ καὶ σὺ τέτυς

χια⁴, Α 47, πρβλ. μ 463.—Β'.) προσωποπ. Νίε, κίος, ή. θεά τής νυκτός, Ξ 258—264. (Κατά τόν Ήσιόδον Θεογον. 423 θυγάτηρ τοῦ Χάου, γεννήσασα μετά τοῦ Ἑρέδου· τόν Λιθέραν καί τήν Ἥμεραν, μήτηρ τοῦ Ἰπνου, τοῦ Θανάτου κ. ἄ.).

Νίος [-ν-], ή, ποιητ. (Λατιν. natus, Γερμαν. Schuur. Ἀλβ. νούσε). 1) νύμφη, „νύφη“, ὅ ἐ. γυνή τοῦ υἱοῦ, Χ 65, γ 454 κ. ἄ. 2) γυνή τοῦ ἀδελφοῦ, ή ἄλλου γενοῦ συγγενοῦς, „νύφη“, Γ 49, „νύον ἀνδρῶν αἰχμητῶν“ ἐνθα ἐννοεῖ τόν Ἀγαμέμνονα καί τοὺς ἄλλους συγγενεῖς τοῦ Μενελάου, Γ. Ἀφρ. 136.

Νίσα, ή, δασυδές τι ὄρος, ἐν ᾧ κατὰ τόν μῦθον ἀνέτραφη ὁ Διόνυσος· ὑπὸ τῶν Νυμφῶν, κατ' ἀρχάς μὲν φανταζό· τις τόπος, ἔπειτα ὅμως μνημονεύονται πολλά ὅρη τε καί πόλεις τοῦτο τὸ ὄνομα φέρουσαι, ὧν ἀρχαιοτάτην ὑπὲρ ἑαυτῆς μαρτυρίαν ἔχει ή Θρακική Νύσα (Ἰδ. τήν ἐπομ. λ.). Μία μνημονεύεται ὡς πόλις τῆς Αἰγύπτου, Γρ. 26, 8· ἄλλη δέ τις ἀγνωστον ποίαι· χώρας, Γρ. 25, 5.

Νιζήιον [-ν-], τό (ἔξυπακ. ὄρος, Ἰδ. τήν προηγ. λ.), ὡς εἰκάζεται ὄρος τῆς Θράκης, κατὰ τόν Οὐδόσιον ὀρεινός τις λεγμών ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἠδωνῶν, Ζ 433.

Νίλιον [-ν-] πεδίοκ, τό (Νύσα), κατὰ τόν Κρυστέρον ἐν Ἀσίᾳ, Γ. Δήμ. 17, πρβλ. Ἀπολλοδ. 3, 4, 3. Ὁ δὲ Οὐδόσιος μεταθέτει αὐτὸ εἰς τὸ χωρίον τῆς Βοιωτίας· Νύσαν· ἄλλοι δὲ εἰς τήν Φωκίδα.

Νίσα, ή, 1) καμπτήρ, λίθος τις ἐν τῇ ἐτέρᾳ ἄκρᾳ τοῦ σταδίου, περὶ ὃν ἡναγκάζεται ὁ ἀγωνιστής νά κάμψῃ τὸ ἄρμα ἵνα διέλῃ παλιν κατ' ἀντίστροφον διεύθυνσιν τὸ δι· σημα τοῦ σταδίου μέχρι τῆς ἀφειτηρίας, ἥτις εἶνε καί τὸ τέρμα τοῦ ὅλου δρόμου, Λατ. meta, Ψ 332, 338. 2) Ἡ διὰ τοιοῦτου πάλιν λίθου σημαινομένη ἀφειτηρία, τὸ ὁρμητήριον τοῦ ἀγωνιστοῦ, Ψ 758, 0 121. (||. Ὀνομάσθη δὲ οὕτως διότι περὶ τὸν λίθον ἐκείνον μάλιστα νύσσονται, ὅ ἐ. κεντοῦνται οἱ ἵπποι). Ἐκ τοῦ

Νίσια, ὀριστ. ἄ. ἀναύ· ης. νύ· α· ἄ.) ὠθῶ, „κουντῶ“, = χείρσιν ἀσπίδα· Π 704, „ἀγκῶνι νύσσω τινά“ διὰ τοῦ ἀγκῶνος κινῶ, Ε 485 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.) ὅ·) δι' ὁρέος τινός (σουβλεροῦ) ὀργάνου κεντῶ, „ἔφασιν καί ἔγχεσιν“ Ν 147 κ. ἄ., „τινά“ κεντῶ, „καρφῶν“ πληγῶν, Ε 46, Μ 395, „τινά κατὰ χεῖρα“ Α 252, „τόν δὲ . . . μετώπιον ὀξεί δουρί νύ· ε· κατὰ (εἰς τὸ) μέτωπον τόν ἐκάρφωσε, Α 96· γ·) διαπερῶ, διατρυπῶ, „σάκος· Α 565.

κᾶ, Ἰδ. νῆι.

νωήης, ἔς, νωθρός, δυσκίνητος, ὀκνηρός, „ὄνο· Α 559 γ·. (Κατὰ τόν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ νη- καί ὄθεσθαι, οἰονεῖ ὁ ὑπ' οὐδενός κινούμενος· πρὸς οὐδέν ἐπιστρεφόμενος).

νῆι, τῆς προσωπ. ἀντωνυμίας· οὐκ ἔστι δὲ γεν. καί δοτ. εἶνε νῆιν, ή αἰτ. νῆι (κατὰ τόν Δοιδερλ. μόνον Ε 219, ο 475, πρὸ δὲ τοῦ Β π 306, ἐνθα ὅμως διωρθώθη πλέον ἐκ τῆς λιστοῦ εἰς Ε 219 καί ΜΕ. ἐν λ. κᾶ), λιστοῖ ἡμεῖς, „ἡμεῖς· οἱ δὲ ὡ·). Τὸ ἐν θεωμένῳ χωρίῳ Π 99 „νῶν· ἥτοι ἐνταῖς ὡ· ὀνομαστική (Ἰδ. σφῆ), ή διορθωμένη κατὰ τόν Ἑρμαννον, Βούττμανν. Ἐκ τούτου

Νῆιτερος, ἐπικ. ἐπὶ. ἐρον, ἐπικ. ἐμὲ ἡμῶν, „ἡμῶν τῶν δὲ ὡ·), Ο 38, μ. Νῆλες, ἐπικ. ἐπὶ. ή μάλλον κυριώτερον τοῦ ἀρχήσου ἐπιθέτου· νωλεμής, ἐπικ. πτω·, ἀδίακόπως, διηνεκῶς· συνήθηται μετὰ τοῦ „αἰεῖ“, οἷον „νωλεμής“ Ὀμ. πλγ. (πάντοτε ἐν τέλ. στίχ.). Ἡ χωριστὰ τίθενται τὰ δὲ ὡ ἐπὶ. „αἰεῖ“—Ε 413, καί μόνον τὸ „νωλεμής“ Ε 38, σφιδόλου ἐτυμολογίας. Κατὰ τήν συνήθη πρῶτον ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ νη- ἔκ κατὰ δὲ τόν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἐπιτατικού οὐλαμός, οἰονεῖ πεπονημένος, ἀλλὰ συσσωρευμένος. Ὁ Δύντζερς παραδέχεται γρηστον τι ἐπιθετον ὀλεμής ή οὐ· ἐκ τῆς ῥί· ολ-, ὀλλυμι, ὥστε κατ' αὐτὸ εἶνε ὁ ἀφθαρτός, ἐπομ. σταθερός· ὡς ὁ Φαίσις. Ὁ δὲ Νίτζη· παραδέχεται στον ῥῆμα ὕλῳ συγγενές τῷ αἰεῖ· ἐπομ. νωλ.=ἀκίνητος, ἀκλόνητος, στ. Ἄλλ' οὐδεμία τούτων τῶν ἐτυμολογιῶν βαίει).

Νῆλεμος, ἐπικ. ἐπὶ. ἄ.)=Νῆλεμ· λείπτως, Δ 428, Ν 3, λ 412· ὅ· ῥως, ἐπιμόνως, δ 288, ι 435, μ 4 καί Ε 492, „νωλ. ἐχέμεν· καρτεριάζειν, ἐπιμένειν. (Κατὰ τόν Δοιδερλ. τὸ μα τοῦτο εἶνε κυρίως τοπικόν καί σημεῖως· ἀλλεπαλήλως, ἐπομ. σωρηδῶ προηγ. λ., ὡς ἐν τῇ Δ 428, Ν 3, λ 412·) τα σταθερῶς ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις.

Νῆαία (Ἰων. καί ποιητ. ἐκτενέστε τοῦ Νέμα), ὀρ. ἄ. ἀναύ· ης. νῶμῃσα. διδωμι), διανέμω, „μοιράζω“, μερίδας ἐν ταῖς θυσίαις ἔστιάσσει, τι γ 340 κ. ἄ. 2) ὡς καί τὸ Νέμα, διευθύνω, ἐπὶ τῶν ἀνθρωπίνων μελῶν καί γούνατα· Κ 358, Ο 269, Χ 24, ἐπιδύ· ιως κινῶ, μεταχειρίζομαι· manier, κυβερνῶ. διέπω, „σκηπτρα“=ἔγχοις, βῶν· Ε 594, Η 238, „οἴη· ποῦα νηός· κ 32, „ἄλεισον· χ 10· πικ. ἐπὶ πνευματικῆς κινήσεως, ὡς τὸ sage, „νόον ἐνὶ στήθεσσι· ἀνακινῶ, βουλήν τινα ἐν τῇ ψυχῇ, ὅ ἐ. ἀναλογίζομαι, διανοοῦμαι, ν 2 δεα ἐνὶ φρεσὶ, σ 216, υ 257.—Ἐ Δῆμ. 373 αἰ λέξ. „ἀμφὶ ἐνωρήσαι·

φιλοξενῶ, ὑποδέχομαι ξένον εἰς τὴν οἰκίαν μου, καὶ φιλεῶ αὐτόν, Γ 207, γ 355, η 490.

ΞΕΙΝΙΟΣ, ἰΗ, ΙΟΝ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΞΕΝΙΟΣ, ὅπερ καὶ αὐτὸ εὐρίσκεται ξ 458, 389, ο 514, 546 (ξένος, ξένος). 1) ξένιος, εἰς ξένου: ἢ τὴν ξενίαν ἀνήκων, «Ζεὺς ξένιος» ὁ προστάτης τῶν ξένων καὶ τιμωρ τὴν παράδοσιν τῆς φιλοξενίας, Ν 625, ε 271, ξ 284, «τράπεζα» ξ 458, ρ 455. 2) οὐδ. πληθ. ΞΕΙΝΙΑ, ξευπακ. «δωρα» οὐ μόνον τὰ παρὰ τῶν ξένων ἀμοιβαίους διδόμενα δωρα, ἀλλὰ καὶ ἡ φιλοξενος ἐστίασις, «ξείνια παρατιθέναι» Α 779, Σ 387, γ 490, «διδόναι» ξ 404, ἐνικ. ε 356, υ 296. (|| Πρὸς τὴν Ἀττ. φρ. «ἐπὶ ξείνια καλεῖν»).

ΞΕΙΝΟΔΟΚΟΣ, ὁ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΞΕΝΟΔΟΧΟΣ (ξ. δέχομαι), ὁ τὸν ξένον ὑποδεχόμενος, Γ 354, θ 240, 543, σ 64, «ἀνὴρ ξ.» σ 55, 70.

ΞΕΙΝΟΣ, Η, ΟΝ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΞΕΝΟΣ. Α') ἐπὶ. «ξένος», εἰς ἄλλοτρίαν χώραν, «ἄνθρωποι ξέντοι» Ω 202, η 32, «βῶτορες» ζ 402, «ξένης πάτερ» η 48, ρ 553. Β') συνήθ. οὐσιαστ., ὁ «ξένος» (ἢ «ξείνη» Ὑ. Δῆλ. 249). 1) «ξένος», ὁ ξενιζόμενος παρὰ τινι, (Τουρκ.) «μουσαφίρι», ἰδιω. δὲ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὁ ἀξίων οὐ μόνον ὑποδοχὴν, ἀλλὰ καὶ προστασίαν καὶ βοήθειαν νὰ λάβῃ, καὶ, καθὼς ὁ πτωχὸς καὶ ἐκείτης, ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ ξενίου Διὸς διατελῶν, ζ 208, Θ 546, ε 270, ο 58. 2) ὁ φίλος, ὁ διὰ ξενίας πρὸς ἄλλον τινὰ συνδεόμενος καὶ πρὸς ἀμοιβαίαν ὑποδοχὴν καὶ φιλοξενίαν ὑποχρεωμένος, α 313. Ἡ δὲ τοιαύτη φιλία μετεδίδετο καὶ κληρονομικῶς, ὅθεν «ξένης πατρώιος» Ζ 245, ε 487, πρὸς. Ο 496. Ὁ τοιοῦτος φίλος ἢ ξένος δυνατόν νὰ ᾔῃν ὁ φιλοξενούμενος, θ 543, ο 55 κ. ἀ. ἢ ὁ φιλοξενῶν, Ο 532, Φ 42, θ 466, 208, ξ 53.

ΞΕΙΝΟΣΥΝΗ [..], Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΞΕΝΟΣΥΝΗ, ξενία, φιλία, ω 35 f.

ΞΕΝΗ [..], ἡ (ένος) = ΞΕΝΙΑ, φιλοξενία, φιλία, φιλόξενος ὑποδοχή, Ὅδ. ω 286, 314.

ΞΕΝΙΟΣ, ἰΗ, ΙΟΝ, Ἰδ. ΞΕΙΝΙΟΣ.

ΞΕΡΟΣ, ἦ, ὄΝ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΞΗΡΟΣ, «ξερός», «ξερὸν ἡπίριοιο» τὸ ξηρὸν τῆς ἡπίρου, ἢ ξηρὰ, ε 402 f.

ΞΕΣΣΕ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΞΕΣΣΕ, Ἰδ. ΞΕΝ.

ΞΕΣΤΟΣ, ἦ, ὄΝ, ἀπεξεσμένος, τερνετός, «πελεκητός, πελεκημένος, σκαλιστός», «δίφρος» Ω 322, «ἵππος» ὁ δοῦριος, δ 272, «λίθοι» Ἰδ. λίθοις ὠσπύτως «ἀθροῦσαι» στοαὶ πελεκηταί, ἐκ λίθου πελεκητοῦ, Ζ 243, Υ 44, «κάρα» λεία, ἐστυλωμένα, τ 566. Ἐκ τοῦ

ΞΕΝ, ἀόρ. ἀ. πάντοτε ἀναύξ. ΞΕΣΣΑ, κυρ. ἀποξέω, «ξύνω» ἰδιω. δὲ ἐπὶ τῆς δι' ἐπιτηδείων ὀργάνων λεπτῆς ἐργασίας σκληρῶν πραγμάτων, «πελεκῶ, σκαλίζω», λειαινῶ, στυλῶ, Ὅδ. ε 245, ρ 341, φ 449.

ΞΗΡΑΙΝΗ (ξηρός), ἀόρ. καθ. ἐξηράθην, «ξη-

ραίνω», «πέδιον ἐξηράνθη» Ὑ. ΞΙΦΟΣ, εὐρ. τό (συγγ. τῷ ξύφαιρα, σπάθη, «σπαθί», Ὁρ. νῆς ταῦτόν τῳ «ἄορι καὶ φασγάνων» κ 261, καὶ χαρακτηρίζεται Α 494, Ο 712 κ. ἀ., «ὄξύ» Μ. «ἄμφηκες» διστομον Φ 218. Ἰ. αὐτοῦ ἦτο εὐθέτα (ἴδεν «τανύηκε» ρετο δὲ ἐν «κολεῖ» (Ἰδ. τ. λ.) τῶν ὤμων διὰ τοῦ «τελαμῶνος» λαβή, παρ' Ὁρ. «κώπη», ἦτο σημανμένη, ὅθεν «ἀργυρόηλος» (ὁ μόνεσται ἐν τῇ Ν 576, ξίφος ὅπερ κατὰ τὸν Σχολιαστὴν ἦτο ρομφαία.

ΞΟΥΓΗΣ, ἦ, ὄΝ, ποι., κίτρινα «ξουθαί πέρυγες» Ὑ. 33, 43. Ἀθῆναιον σημαίνει τὸ χρώμα τοῦ καὶ πέρρο, εἶνα δὲ ἐτυμολογικῶς μετὰ τὴν ξανθός).

ΞΥΛΙΝΟΣ [..], Η, ΟΝ, «ξύλος» μυάγρα, «δόκανον, ξύλον» 416. Ἐκ τοῦ

ΞΥΛΟΝ [..], τό (ξύω), τὸ ἀπεξεσμένον «ξύλον», συνήθ. τὰ πρὸς καθῆαι, Θ 507, Σ 347, κ. ἀ., ἐνικ. «ξύλον αὖθις ἡ δρυὸς ρὸν ξύλον κτλ., Ψ 327.

ΞΥΛΟΣ, ὁ (ξύλον, ἔγω), τὸ ξύλον, ὁ ξύλος, πικρὸν, ἀλόγως φωλεός, τῶν θηρίων, Α 415, κ. ἀ.

ΞΥΝΔΑΨΝΕΝΑΙ, ΞΥΝΔΑΨΤΗΝ, ΞΥΝΔΑΨΤΗΝ, Ἰδ. ΞΥΝΔΑΨΝΑΙ.

ΞΥΝΔΑΣ, ΑΣΑ, ΑΝ, Ἰδ. ΞΥΝΔΑΨΝΑΙ.

ΞΥΝ, ἰδιω. παρὰ τοῖς ἀρχαίοις: ὅθι: ἔτερος τύπος τῆς ΞΥΝ, τὸν σπανίως μεταχειρίζεται καὶ ὡς μετρικοῦ λόγου, ἀλλ' ἐν συνθέσιν: μετρικῆς ἀνάγκης, Ψ 330, ἀ. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ΞΥΝ). Σύνθετα εὐρίσκονται παρ' Ὁρ. βάλλω, ξύνπασι, ξυναγείρω, ξυνξυνδῶ, ξυνελκύω, ξυνέσθαι, ξυνέναι, ξυνήμι, ξυνοχή, ἄπερ ΣΥΝ- ἀρχομένοις λέεσι.

ΞΥΝΕΑΣΕ, Ἰδ. ΞΥΝΑΓΝΙΜΙ.

ΞΥΝΕΙΚΟΙ (ξυνεΐκει), ἐπικ. εἰκοσι, συνεικοσι, εἰκοσιν ὁ

ΞΥΝΕΚΑ, Ἰδ. ΞΥΝΗΜΙ.

ΞΥΝΗΙΟΣ, Η, ΟΝ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ΞΥΝΗΙΟΣ = ΞΥΝΟΣ, κοινός, «ταῖς ξυνήϊα ταῦτα φερέσθων» νὰ κοινὰ τὰ ὅπλα, ἵνα διανεμηθῶσι λίλου (πρὸς. «ἀθλία ἱσ' ἀνελ» Ψ 809. «ξυνήϊα» ὡς οὐσιαστ., εἶα, δημόσια παντός τοῦ στρατεύματος, Α 424.

σπιν» ἐκείνον τὸν σπῆσμον Χρ., Α 44, Α 637, Ν 698, Φ 252, Ψ 303. «τὰ θύρετρα» ταῦτα ἐπὶ τὰ θύρ., σ 385. Ἐνίοτε διὰ μιᾶς λέξεως καὶ μάλιστα δοτικῆς τινος ἀντωνυμίας, χωρίζεται τοῦ εἰς ὃ ἀνήκει οὐσιαστικοῦ, «αὐτὰρ ὃ αὐτὴ Πέλοψ ἔλαβε» Β 405, «τὸ δὲ οἱ κλέος» Ρ 232, πρὸλ. Α 186, 703. (ἢ Ἡ περίστασις αὕτη δὲν πρόκειται, νομίζω, νὰ διακριθῇ τῆς ἀνωτέρω σημασιολογίας 4) ἀ.) περὶ τὰ τέλη.—Ἐκ ταύτης τῆς ἀσθενοῦς δεκτικῆς σημασίας πηγάζει 3) ἡ ἀρθρική, ἥτις ἂν ὄχι καθ' ὅλας αὐτῆς τὰς ποικιλίας, εὐρίσκεται ὅμως ἔξ παρ' Ὁμ. εἰς τὰς ἑξῆς περιπτώσεις: ἀ.) μετ' οὐσιαστικῶν προσώπου σημαστικῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐκ τῶν προτέρων γνωστῶν, «ὃ γέρων» Α 33, δ 491 κ. ἀ., «ὃ βετινοί» η 192 κ. ἀ., «ὃ παῖς» Ζ 467, «τὸν υἱόν» δ 399, «τὸν ἀλλήτην» σ 333 κ. ἀ. πλεῖστα Σπανιώτερον μετ' οὐσιαστικῶν πράγματος ἢ ζώου σημαστικῶν «ἡ νῆρος» ε 55, «τὰ τε δῶρ Ἀφροδίτης, ἥ τε κόμη, τὸ τε εἶδος» Γ 55 (ἀν καὶ τινὲς ἐνταῦθα λαμβάνουσι τὸ ἄρθρον εἰς δεκτικὴν σημασίαν, ὡς ἀνωτέρω: ταῦτα τὰ δῶρα τῆς Ἀφροδίτης) κ. ἀ. πλγ., «τὸ ἔππων» Θ 136, «τὸν κριόν» ι 461 κ. ἀ. Ἐπὶ δὲ καὶ ἀνευ προηγηθείσης γνωμῆς τοῦ οὐσιαστικοῦ, ὅσον «τὰ δράγματα» Α 69 «οἱ θάμνοι» Α 156. Ἐπὶ δὲ σπανιώτερον ἐπὶ τῆς καθόλου ἢ γενικῆς σημασίας τοῦ ἄρθρου, ὅσον «κίτθαν' ὃ τ' ἀεργός ἀνὴρ ὃ τε πολλὰ ἐοργάς» Ι 320, πρὸλ. Γ 109, Ν 278, ἢ μετὰ τῶν οὐσιαστικῶν τῶν λαμβανόντων τὰ ἐπίθετα «πᾶς, ἅπας, σύπας», ὅσον «ἅπαντας τοὺς ὑποταρτάρους» Ξ 278, πρὸλ. ω 79 ἰδ. ἢ πλς, εἴηπας β.) μετ' ἐπιθέτων, τὰ ὅποια διὰ τοῦ ἄρθρου λαμβάνουσιν οὐσιαστικὸν σημασ., «ὃ γηραιός, ὃ ὁμοῖος», ἰδ. τ. λ., «ὃ δόσηνος» υ 221, «τὸ ἤμισυ», ἰδ. ἡμισυς, «τὸ κρήγυνον» ἰδ. τὴν λ., «τὸ μέλαν δρυὺς» ξ 42· συγκριτοί: ὃ πύθοντι, «τὰ ἐκκὰ» Α 407, «οἱ πολλοί» Ω 498, «τὰ λυγρὰ» Ω 531. Ἰδίως συγκρὸν μετὰ τοῦ «ἄλλος» Α 429, Ζ 44, α 26 κ. ἀ., ἢ «ἕτερος» Ε 146, ι 430 κ. ἀ., «ἕκατος», ὅσον τὰ «ἕκατα» Α 706, μ 46, 465, ξ 375 μετὰ τῶν συγκριτικῶν, ὅσον «ὃ ἀρείων» Κ 237, υ 433, ἰδ. πακίον, κερεῖον, μετὰ τῶν υπερθετικῶν, ὅσον «Φαιήκων οἱ ἄριστοι» Θ 408, «ὃ κίχιστος Ἀχαιῶν» ρ 415, «αἶν ἀποκτείνων τὸν ὀπίσταν» Θ 312, Α 478 κ. ἀ. Σπανιώτερον μετὰ μετοχῶν οὐσιαστικοῦ σημασίαν ἔχουσιν (ὅτε κατὰ τὸν Κλάσσαν τὸ ἄρθρον ἔχει τὴν καθ' ὅλου ἢ γενικὴν σημασίαν), «ὃ προῶν» Ψ 325, «ὃ νικηθεὶς» Ψ 163, «ὃ νικησας» Ψ 325, «ὃ ἄνων» Φ 282, ἢ κατ' οὐδέτερον γένος, «τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσθόμενα» Α 70. Ἐν δὲ τῇ «πῶς κέν με ἀναγνοῖη τὸν ἐόντα» λ 444 ἡ ἐναρτήριος μετοχὴ πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ ὡς ἐκείνον ὅστις ἀληθῶς εἶται γ.) μεθ' οἰωνοδόχου προσδιορισμῶν οὐσιαστικοῦ τινος, ὅταν οἱ προσδιορισμοὶ αὗτοι τίθενται κατόπιν αὐτοῦ, ὅσον «ἄνυχας αἱ περὶ δι-

φρον» Α 535, Φ 500, «παῖδες τοὶ μελεεμένοι» Ω 687, «Αἴας ὁ μέγας» Π 100, «Φοῖβις ὁ γέρον» Ι 690 κ. ἀ., «ἀνὴρ ὁ» Α 288, «ἄνακτες οἱ νέοι» ξ 61, «πᾶς Ἀχαιοὺς, τὸ Τρωϊκόν» Ζ 201, Κ 41, «οἱ τότε» Ι 559, «ἐχθροὶ τοῖς ὀλίγοις» κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ὅταν προηγῶνται οἱ προσώποι, «τὸν δὲ ἰὼν ἔππων» Ψ 336 κ. ἀ., «κίλοιο παῖς» Ν 698. Ἀπροσδόκητος εἶνε ἡ ἀρθρική, «τὰ μῆλα ταναόποδα, πίονα» (ἐνθα ὃ πεζός λόγος ἀπαιτεῖ πᾶν ἐπανάληψιν ἄρθρου πρὸ τῶν ἐπιθέτων): ὡσαύτως καὶ γὰρ καλὰ Φ 317, «τὸν εἶνον δούστην» (ἐνθα τὸ ἄρθρον ἴσως ὁρῶτερον ἐκλαμβάνεται κτικῶς) ἐπὶ δὲ μετὰ τῶν πατρωνυμικῶν ἀπαιτεῖται, εἴτε προηγούμεναι τοῦ κυρίου ὀνόματος, «τῇ Τελαμωνιῳδῃ» Ξ 460 κ. ἀ., «ὃ δὲ» ... Διοκίδης» Θ 532 κ. ἀ., «τὴν φθὴν» ... Εὐρύπυλον» λ 519: ὡσαύτως ὅταν προστίθεται ὄνομα προσδιοριστικὸν νουμίας, ὅσον «κεῖνον τὸν κάμαρον» δ 399, «ἐπὶ τὸν δούστην» Χ 59, η 223, 218 μετ' ἀντωνυμικῶν καὶ μάλιστα κτητικῶν, «καχεχρισμένη θυμῷ» Α 608, «φύσσει σπέρμας» Ζ 407, «τὰ δὲ πρὸς δώματα» Ο 4, πρὸλ. καὶ Π 40, Σ 457, Ψ 572 καὶ πρὸ τοῦ «αὐτός», ἰδ. αἰτός Β.) ἐπὶ τῶν ἀρθρικών ὀνομάτων, «ἡ δὲ μία» πρὸλ. ξ 425, Π 173 κ. ἀ., μάλιστα δὲ τῶν τακτικῶν, ὅσον «τῷ πρώτῳ, τῷ δὲ» Ψ 265, 275 κ. ἀ., «τῶν ἐτέρων, τῶν τῶν τετάρτων» Ν 93 κ. ἀ. γ.) μετὰ πράγματος, ὅσον «τὸ πάρος, τὸ πρὶν, τὸ πᾶρσι», ἐπὶ δὲ ἢ μετὰ τῆς αἰτιατικῆς οὐδετέρου τῶν τακτικῶν ἀντωνυμιῶν ἐπὶ κτικῶς ἐκλαμβανόμενης, ὅσον «τὸ πρῶτον, τὸν πρῶτον, τὴν τετάρτην φορά» πλγ. 4) ἐπιρρήματικὴ χρῆσις: τινος αἰτίας εὐρίσκεται ἐν τοῖς ἑξῆς: ἀ.) ἡ αἰτία σημαίνει τὴν αἰτίαν διὰ τοῦτο, Γ 219, Ρ 404, Τ 213, Ο 342 κ. ἀ. β.) «τῇ, τῷ», ἰδ. ταύτας τὰς λ. γ.) ἡ πλ. «τοῖσιν» ἐν τῇ φρ. «τοῖσι μετέφθ» Α 491: ὁμοίαις σημαίνει κατὰ τὸν Οὐδὸν ἐν ταῦτοις, ἰνὴν ἡνωσ. ἐπειτα, καὶ μετὰ ταῦτα. Ἀλλ' ὁρῶτερον ἐκλαμβάνεται ἄλλων ὡς ἀρσενική (πρὸλ. τὸ «τῆσι» καὶ ἐρμηνεύεται μετὰ τοῦ ἐνώπιον τὸ πρὸς ταύτους, ἔστω καὶ ἐπὶ ὁῶ μόνον, η 27, υ 374 δ.) μετὰ προθέσεων «ἐκ τοῦ» ἔκτοτε, ἀπὸ τότε» Α 493, Β.) ἢ ἢ, τὸ, ὡς ἀναφορικὴ ἀντωνυμία, ἢ, ὃ, ὃ ὁποῖος κτλ., εὐρίσκεται συχνὰ καὶ ἢ μάλιστα οἱ ἀπὸ τ' ἀρχόμενοι τύποι, τῇ πλὴν τοῦ ἀνωτέρω ἢ ὁ τύπος «τεθ» Σ 489, ὃ εὐρίσκεται Ι 833, Φ 59, 230 ἢ κλῶθι μεν, δ γλῶττος θεός γλῶττος» β 205 τῆς ἐπιρρήματικῆς χρήσεως: τῆς ἀναφορικῆς

1) οὐδ. τοῦ ὄς, ὅπ. Ἰδ., καὶ 2) ὡς σύν-
 ὄν, Ἰδ. ὄς, Ἰ. Γ'.)

3) (Ῥαρ), ἈΡΩ, ἦ, ἐπ. ἕ κατὰ συναφ.
 ὡς ἡ ὄπ. ὤρεσιν (Ῥώρ.), Ε 486, σύν-
 κωνωνός, ἰδίως: αὐχύος, γυνή, Ἰ
 Παράγεται ἦτοι ἐκ τοῦ ἈΡ-, ἀρσίνω,
 ὡς ἀθροιστικῶς α, ὅτε μένει ἀνὰ ἡγήτος
 μετὰ τοῦ Ῥ, ἦ ἐκ τοῦ εἴρω (α ἀθροιστ.
 ω) = συνείρω, καὶ τότε εἶνε κατὰ μετὰθε-
 σιν τοῦ ἈΡ οἶοναι συνάφους, πρὸλ. σην-
 α. Καὶ τοῦτο μὲν κατὰ τοὺς παλαιούς:

ἡλικίους ἦτιον πηλινῶς: τινὲς δὲ τῶν νεω-
 τεράτων παρὰ τοὺς παλαιούς: τινὲς δὲ τῶν νεω-
 τεράτων ο καὶ τῆς Ῥίξης: ΣΕΡ- ἦ ὅπως εἰς
 συγγενεῖς γλώσσας: φέρεται, ΣΑΡ-, ἐξ ἧς
 ἡν. εἴρω, σείρω, εἰρώς, ὀρμαθός,
 Λατίν. sero, serius, ὥστε εἶνε ἀντὶ τοῦ
 ἐξ οὗ τὸ Ῥαρ). Ἐκ τούτου

α [..] (Ῥαρ), ποιητ., παρὰ θαμιστ.
 κατὰ συναφῆσιν ἀντὶ τοῦ ὄαρζ., Ἰ. 18
 α) οἰκείως: κοινωνῶ, συνδιατρί-
 βω, «μετὰ τινι» μετὰ τινος, Ἰ. Ἐρμ.
 β) φιλικῶς (ἐρωτικῶς): συνομιλῶ
 τινος, «γλυκομιλῶ», «τις» Ζ 516,
 ἀπὸ δρυός, Ἰδ. ἀρεῖς. Ἰδ. καὶ ὄαρως. Ἐκ

αἰτίας [..] (Ῥαρ), οἴ, ὁ, ἐπικ., σύν-
 ὄν, ἡλικιότης, «Διός» τ 179 φ.

αἰτίας [..] (Ῥαρ), ἴας, ἦ, ἐπικ. (ὄαρ-
 α) οἰκεία συνδιατρίβη, ὁμιλία, ἐρω-
 τικὴ ἀσχολία, «γλυκομιλῶ», «ὄαρ-
 ῶνται» ἡ ἐρωτικὴ ὁμιλία ὡς ὁμιλητρον
 κατὰ τῆς Ἀφροδίτης, Ἰλ. Ε 216. β.)
 πᾶσι κοινωνία, συναναστροφή, συν-
 ὄν, «ἡ γὰρ πολέμου ὄαρως»: αἰτία εἶνε
 ἡ κοινωνία, τοῦτο (δοῦν ὁύτερον)
 μετὰ τοῦ πολέμου στενὴ σχέσηις καὶ οἰ-
 κία, Ἰ. 228, «προμάχων ὄαρ.» ἀγαπητὴ
 ὁμιλία, οὕτως: λέγεται χαριέντως ἡ συμ-
 ν 291.

α [..], ὁ, ποιητ. (ὄαρ), μόνον κατὰ
 α) οἰκεία συνομιλία, ἐμπιστευτι-
 κή ἀσχολία, «ὄαρως: ὄαρζω» Ἰμ. 22,
 ἡ ἐρωτικὴ ὁμιλία, «γλυκομιλῶ»,
 ρ. 250.

α, ὁ (βέλος), «σουβλά» (Λατ.), ἰδίως
 τοῦ, πληθ., Α 463, γ 462 κ. α.

α (Ῥε) Ῥεός, ὄν, ἐπικ. (ὄαρως, ἔργον),
 ὁ δυνάστικος, πάντοτε εἰς κακὴν ση-
 ἀποτροπάζει, φθερόος, κακοῦρ-
 ο. Ε 403 (ἐνθα ὁ Σπίτζ. γράφει: αἰ-
 ὄς, ὅπ. Ἰδ.), Χ 418, Βατρ. 282.

α (Ῥε) Ῥεός, ὄν, ἐπικ. (ὄαρως, ἔργον),
 ὁ δυνάστικος, πάντοτε εἰς κακὴν ση-
 ἀποτροπάζει, φθερόος, κακοῦρ-
 ο. Ε 403 (ἐνθα ὁ Σπίτζ. γράφει: αἰ-
 ὄς, ὅπ. Ἰδ.), Χ 418, Βατρ. 282.

α (Ῥε) Ῥεός, ὄν, ἐπικ. (ὄαρως, ἔργον),
 ὁ δυνάστικος, πάντοτε εἰς κακὴν ση-
 ἀποτροπάζει, φθερόος, κακοῦρ-
 ο. Ε 403 (ἐνθα ὁ Σπίτζ. γράφει: αἰ-
 ὄς, ὅπ. Ἰδ.), Χ 418, Βατρ. 282.

ρὸς: ὄν 1) ἰσχυρός, ὀρμητικὸς, ἐπὶ τοῦ
 Ἀρως, Ε 845, τοῦ Ἐκτορος καὶ Ἀχιλλεύου, Τ
 408, Θ 473. 2) ἐπὶ πραγμάτων, βαρὺς, ἐπὶ τοῦ
 τοῦ ὄρατος, Γ 357, φορτικὸς ὄντων, ι 233, λι-
 θου, ι 241, καὶ τοῦ ὀρμητικοῦ ὄρατος, Δ 453.

ὄβριμόςτος [..] (ὁ Βαουμ. γράφει: ὄβρι-
 ὄν (ὄβριος, θυμός), κρατερόψυχος, βαρὺς
 τῇ ψυχῇ, ἐπὶ τοῦ Ἀρως, Ἰμ. 7, 2.

ὄρατος [..], η, ὄν = ὄρατος, Τ 216, γ
 306, δ 82 (Ἰδ. ἕ τὴν ἐπομ. λ.), κατ' ἐπικ. ἔκ-
 τασιν. Ἐκ τοῦ

ὄρατος, ὄν, ὄν (ἐκ τοῦ: ὄκτω, ἀντὶ τοῦ: ὄγ-
 ὄρατος), ὄγδοος, Η 223, 246. Ἰν τῇ η 261
 ἕ ε 287, ἐνθα τὸ «ὄγδοος» ἀνάγκη γάρ τινος τοῦ
 μέτρου νὰ ἐκληρωθῇ ὡς διαλλάβων, ὁ Δινδύριος,
 ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'. καὶ ἄλλοι γράφουσιν: ὄγ-
 ὄρατος, ὥστε νὰ γίνηται ἡ συνήθης συνίξις
 «ὄγ δ-».

ὄρατόκοντα, Ἰων. συνήρη. ἀντὶ τοῦ ὄρατό-
 κοντα, ἀκλιτον, «ὄγδοοντα», καὶ κατὰ τὴν
 αὐτὴν συνίξις, «ὄγδωντα», Ἰλ. Β 368, 612.

ὄρε, ἦρε, τόρε (ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν
 γράφουσιν διηρημένως, ὡς καὶ παρὰ τοὺς Ἀττι-
 κούς: ὄρε, ἦρε, τόρε), ἡ δεικτικὴ ἀντωνυμία
 ὁ, ἡ, τό, ἐπιτινυμένη διὰ τοῦ μορίου γε, ὅπως
 ἐξαιρεῖ τὸ δεικνύμενον πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἕ
 παρὰ τὴν ἐνφατικὴν τινὰ δεῖξιν, τὴν ὅποιαν ἐν μὲν
 τῇ καθυμειλουμένη ἐκφράζουσιν ἐκτείνοντες τὴν
 φωνὴν ἢ προσθέτοντες ἐπιφώνημα τι, οἷον «ὦ
 ἐκείνος, ἂ αὐτός, ἔ τοῦτος», ἐν δὲ τῇ ἑνομιμῇ
 ἐκλεκτοτέρᾳ ὁμιλίᾳ ἡ γραφή: καθόσον ἀφορᾷ
 τοῦτον, «ὅσον διὰ κείνον». Σπανίως: συνδυάζε-
 ται μετ' ἄλλης δεικτικῆς ἀντωνυμίας, οἷον «κεῖ-
 νος: ὄρε προπάροιθε νεῶν... ἦσται ὀδυρόμε-
 νος» Τ 344 ἕ «κεῖνος: ὄγ' ἐν θαλάμῳ» Γ 391,
 ἐν αἷς ἡ ἀντωνυμία «κεῖνος» σημαίνει τοπικὴν
 μᾶλλον δεῖξιν, ἐπεξηγουμένη διὰ τοῦ «προπά-
 ροιθε νεῶν» καὶ «ἐν θαλάμῳ». Συνήθως: ἀνα-
 φέρεται ἐμφατικῶς εἰς τι προηγούμενον οὐσίας,
 (ἀλλὰ καὶ εἰς ἐπόμενον τι ἐπεξηγηματικῶς ἐπι-
 φερόμενον, οἷον Γ 328) καὶ μάλιστα ἐν διαφε-
 ρτικοῖς λόγοις: α.) ἐν τῇ πρώτῃ κύλῳ «μερ-
 μήρεν ἡ ὄρε—Ἀτρεΐδην ἐναρξέοι, ἡ δὲ χόλον
 παύσαιεν» Α 490, β 432, ε 89, δ 820· συχνό-
 τερον β.) ἐν τῇ δευτέρῃ κύλῳ «αἰεὶ παρὶ κεῖ-
 νον οἴζεις καὶ ἐ φύλασσε, εἰτόκε σ' ἡ ἄλογον
 ποιήσεται, ἡ ὄρε δούλην» Γ 409, β 326 κ. α.
 Ὡς αὐτῶς καὶ ἐν ταῖς ἐναντιωματικαῖς προτάσεσι
 μετὰ τὸ Ἀλλά, Αὐτὰρ καὶ ἄλλα ἐναντιωμα-
 τικὰ μόρια, Α 320, 496, Γ 328, Ν 399 κ. α.
 Ἐπεὶ δὲ μετὰ τὸν Δὲ εἰς τὴν 2) σημασίαν, Β
 661, Α 226, μετὰ τὸ Ἀρα, Η 469, μετὰ τὸ
 Ὡς, Α 437 κ. α., μετὰ τὸ Οὐδέ, Ν 395.—
 Κατ' ἀπολύτους πτώσεις ἐπιφώνηματικῶς: κέται

1) «τῇ γε» ἐδῶ μάλιστα, Ζ 435. 2) «τό
 γε» διὰ τοῦτο μάλιστα, Ε 827, ρ 401.

ὄγκιον, τό, οἶοναι ἀγκιστροθήκη, ὅ ἐ κινώ-
 τιον, «κουτὶ», πρὸς ἐναπόθεσιν αἰχμῶν, βε-

1) «τῇ γε» ἐδῶ μάλιστα, Ζ 435. 2) «τό
 γε» διὰ τοῦτο μάλιστα, Ε 827, ρ 401.

ὄγκιον, τό, οἶοναι ἀγκιστροθήκη, ὅ ἐ κινώ-
 τιον, «κουτὶ», πρὸς ἐναπόθεσιν αἰχμῶν, βε-

1) «τῇ γε» ἐδῶ μάλιστα, Ζ 435. 2) «τό
 γε» διὰ τοῦτο μάλιστα, Ε 827, ρ 401.

ὄγκιον, τό, οἶοναι ἀγκιστροθήκη, ὅ ἐ κινώ-
 τιον, «κουτὶ», πρὸς ἐναπόθεσιν αἰχμῶν, βε-

1) «τῇ γε» ἐδῶ μάλιστα, Ζ 435. 2) «τό
 γε» διὰ τοῦτο μάλιστα, Ε 827, ρ 401.

ὄγκιον, τό, οἶοναι ἀγκιστροθήκη, ὅ ἐ κινώ-
 τιον, «κουτὶ», πρὸς ἐναπόθεσιν αἰχμῶν, βε-

1) «τῇ γε» ἐδῶ μάλιστα, Ζ 435. 2) «τό
 γε» διὰ τοῦτο μάλιστα, Ε 827, ρ 401.

ὄγκιον, τό, οἶοναι ἀγκιστροθήκη, ὅ ἐ κινώ-
 τιον, «κουτὶ», πρὸς ἐναπόθεσιν αἰχμῶν, βε-

1) «τῇ γε» ἐδῶ μάλιστα, Ζ 435. 2) «τό
 γε» διὰ τοῦτο μάλιστα, Ε 827, ρ 401.

ὄγκιον, τό, οἶοναι ἀγκιστροθήκη, ὅ ἐ κινώ-
 τιον, «κουτὶ», πρὸς ἐναπόθεσιν αἰχμῶν, βε-

1) «τῇ γε» ἐδῶ μάλιστα, Ζ 435. 2) «τό
 γε» διὰ τοῦτο μάλιστα, Ε 827, ρ 401.

ὄγκιον, τό, οἶοναι ἀγκιστροθήκη, ὅ ἐ κινώ-
 τιον, «κουτὶ», πρὸς ἐναπόθεσιν αἰχμῶν, βε-

1) «τῇ γε» ἐδῶ μάλιστα, Ζ 435. 2) «τό
 γε» διὰ τοῦτο μάλιστα, Ε 827, ρ 401.

ὄγκιον, τό, οἶοναι ἀγκιστροθήκη, ὅ ἐ κινώ-
 τιον, «κουτὶ», πρὸς ἐναπόθεσιν αἰχμῶν, βε-

λῶν καὶ ἄλλων τοιοῦτων σιδηρικῶν, φ 61 f. Ἐκ τοῦ

ὄγκου, ὁ (συγγ. τῷ ἄγκῳ), κυρ. καμπή· ὅθεν καὶ πᾶν ὅτι καμπύλον, ἀγκύλον, ἄγκιστρον (i. οἱ Τσίκωνες „ὄγκινα“ = „τσεγγέλι“ Τουρκ.), ἰδίως δὲ τὰ τοῦ βέλους· ἄγκιστρον κατὰ τὴν αἰχμήν, αἱ ὀκίδες, „ἀγκίδες“, αἱ ἄλλες γλωχίνες λεγόμεναι, *Πλ. Δ 151, 214.

ὄγκος, ὁ (ἄγω), κυρ. εὐθεία γραμμὴ, σειρά· ἰδίως ἄ.) αὐλαί, ἡ ὑπὸ τοῦ ἀρότρου ἢ τοῦ θεριστοῦ σχηματιζομένη ἐν τοῖς ἀγροῖς „αὐλακίς“, *Πλ. Σ 546. Α 68, Σ 552, 557. Συνεκδ. „πίονες ὄγκοι“ εὐφροῖ ἀγροῖ, *Γ. Δῆμ. 455. 61. ὁ ὁρόμος, ἡ τροχίς (τῶν οὐρανίων σωματίων), *Γμ. 32, 41.

ὄγκη, ἡ, ἄ.) „ἀπιδίς, ἀχλαδίς“, *Ὀδ. η 115, λ 589, ω 234. 61. ὁ κερπὸς αὐτῆς, ἄπιον, „ἀπιδίς, ἀχλαδίς“, η 120.

Ὀγκηστός, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαῖδα ἔχουσα ἄλτος· ἱερὸν τοῦ Ποσειδῶνος, τὴν σήμερον τὸ μοναστήριον Μαζαράκι, Β 506. Ἐκ τούτου ἐπὶ. Ὀγκηστόνας, εἰς τὴν Ὀγγηστόν, *Γ. Ἐρμ. 186.

ὀδῶν, ἡ, οη (ὀδός), εἰς τὴν ὁδόν, εἰς τὸ ταξεῖν ἀνθρώπων, „ὀδῶν“ εἶναι ἐκεῖνα, ὧν ἕνεκα ἀποδημεῖ, τα εἰδεύει τις κατὰ τοῦ παλαιού· ἐρμηνευτὴς, φορτίον, „πρᾶγμα, πραγμάτεια“, Θ 163, ο 445. (Κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθ., ἐρῶντα ἢ κατὰ τὸν Νίτζην· ἀντιφύρτωμα [ἀντιφορτο:], τὸ φορτίον τὸ ὅποσον φορτῶναι τις ἀντὶ τοῦ πωληθέντος:).

ὀδῶν, ποιητ. ἐπὶ, διὰ τῶν ὁδόντων, „μὲ τὰ δόντια“, „λάτρουαι γάτων“ Β 418, „ἐλεῖν οὐδ᾽·“ Α 749, Τ 61, Ω 738, „γαῖαν“ Χ 47, εἰκονικαὶ φράσεις ἀντὶ τοῦ πίπτω, ἀποθνήσκω μαχόμενος, ὡς τὸ γυδαῖον Γερμαν. ins Gras hinstehen (= θαγκῶναι τὸ χόρτον), „ὀδᾶς ἐν γαίᾳ φῶναι“ θαγκῶναι σφιγκτὰ τὰ γαῖη μου, εἰς ἐνδείκνυ περιεργαμένης ὀργῆς, α 381. (Παράγεται κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὁδοῦ· διὰ τοῦ ἄγρ. ῥήματος ὀδᾶζω· κατ' ἄλλους δὲ σύνθετον ἐκ τοῦ ὁδοῦ καὶ δάκνω).

ὀδε, ἡδε, τόδε, ἡ δεκτικὴ ἀντωνυμία ὁ μετὰ τοῦ ἐγκλιτικοῦ δε, ἐπιτείνοντο· τὴν δεῖν, δοτ. πληθὴ πλὴν τοῦ τοῖσδε καὶ τοῖσδεσιν, Κ 462, 6 47, 165, Ν 258, καὶ τοῖσδεσιν, κ 268, φ 93. (*Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ὡς καὶ ὁ Ἀμεξ· τονίζουσι κατὰ τὸν Σχολ. εἰς ν 258 πανταχοῦ τοῖσδεσιν καὶ τοῖσδεσιν ὡπαύτως καὶ ὁ Δινδόρριος. Ὁ δὲ Βαυλῆτιος ἐφύλαξε τὸν συνήθη τονισμόν). Σημαίνει δὲ 1) τοπικῶς ἄ.) ἀντικείμενον τι πλησίον τοῦ λαλοῦντος· εὐρισκόμενον, „καὶ ποτὲ τις εἴπῃσιν—Ἐκτορος ἦδε γυνή·“ αὕτη ἐδῶ εἶναι (ἰδού) τοῦ Ἐκτορος ἡ γυνή, Ζ 460 κ. πλ., ἡ πρᾶν τινα πλησίον ὡσαύτως γινομένην, „οὐκ ἔρανος· τάδε γ' ἔστι·“ ταῦτα ἐδῶ („αὐτὰ τοῦ βλέπει“) δὲν εἶναι ἔρανος, α 226. Ἐν ἀντιθετικῶς λόγοις· ἐνίοτε ἀντιτίθεται πρὸς τὴν οὕτως, „τού-

τω μὲν—τῷδε δὲ·“ Θ 409. 61.) πολλὰ καὶ μετ' οὐσιαστικοῦ ἢ ἄλλης ἀντωνυμίας ἐκκράση ἐπιρρηματικὴν ἔννοιαν, ἐδῶ, ἐδῶ „ἔγγος· μὲν τοῦδε κεῖται ἐπὶ χθονός·“ ἐνταῦθα τῆς γῆς, Φ 533, „νῆς μοι ἦδ' ἔστηκεν γροῦ·“ α 185, πολλ. σ 44 κ. ἄ., „ὅς ἐστι τέτις·“ Ε 175. Πολλάκις μετὰ προσωπικῆς νομίας, „ὅδ' ἐγώ·“ ἰδοὺ ἐγώ, ἐγώ, τὸν βλέπει· ἐδῶ, π 205, „ἡμεῖς οὗδε·“ α 76, „ὅδε παρασχεῖν·“ ἰδοὺ ἐγώ (ἔτοκός ἐμι)· σω, Τ 140. γ.) σπανίως ἀντὶ ἀπλῆς ἀντωνυμίας, ὅταν συγχετίζηται πρὸς ἀπλήν, οἷον „τούσδε δ' ἔα φθινύθαιεν—τοῖς χαλκῶν νόσφιν βουλευσιν, Β 346. (Π. Ἀλ. ἐνταῦθα εἶναι ἀναγκαῖα ἢ ἐμφατικὰ δεῖξαι σημανθῆ ἢ περιφρόνησις· πρὸς τοὺς ἀνθρώπους· ἐν τῇ καθομιλουμένην „ἄφησέ του, νους· ἐκεῖ νὰ χαθεῖν“). 2) χρονικῶς ρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ τοῦ μέλλοντος· μετ' ὁμ. ῥηθῆ, νὰ ἀκολουθήσῃ, ἐπὶ τοῦ ἐπομένου μοι κρήνον ἐλδωρ· τὴν ἐξῆς ἐπιθυμία, 501, Θ 242, „τόδ' εἰπέμεναι ἔπο·“ Ε 61. κ. πλ.χ.

Ἀπολύτως καὶ ἐπιρρηματικῶς τίθενται πτώσεις: 1) „εἴδε·“ ἄ.) ἐνταῦθα· ἐδῶ 345, Ω 139, ζ 473, μ 186. 61.) οὕτως τσι, „εἴδ' εἴη·“ οὕτως (ἢ μάλλον ὡς) „ἔτσι νὰ γείνη“, Ω 149, 2) „τόδε·“ ἐδῶ δὲ, ἐνθάδε, Ξ 298, α 409, τ 407. νίστε ἐπιτείνεται διὰ τοῦ ἐπιρρηματος· Ξ 309, ρ 444, 524. Ἄλλως ἐρμηνεύεται, ὅστις ἐν τῷ „τόδ' ἰκίνομαι“ α 409, ἀντικείμενον τὴν ἀντωνυμίαν· ἔρχομαι εἰς τὴν ὁδόν, „ἐρχομαι τοῦτον τὸν ἐρχομόν“ διὰ τοῦτο, υ 217, ψ 213. Τινὲς καὶ τὸ 77 „τόδε·“ λαμβάνουσιν εἰς ταύτην τὴν εἰαν. Ἄλλ' ἔδ. ἡμῶν.

ὀδῶν (ὀδός), ὀδεύω, βαδίζω, ἐπὶ Α 569 f.

Ὀδῶν, ὁ (Ἰων. ἀντὶ τοῦ Ὀδῶν ἐκ τοῦ ὁδοῦ ὁδός). 1) ἡγεμὼν τῶν Ἀλκιδῶν τοῦ Ἀγαμέμνονος· φανεύθει, Β 856, Ε 3 κήρυξ τῶν Ἀχαιῶν, Ι 470.

Ὀδῶν, οἱ, ὁ, ποι. (ὀδός), ὀδοιπόρος· ὁδότης· (ἐν τοῖς δημοτικῶς ῥημασι ἢ τιώτῃ· ἐκ τοῦ Ἰταλ. „στράτα“, η 423 κ. ἄ., „ὁδ. ἄνθρωπος·“ Π 263.

Ὀδῶν, ἡ (ὄζω), ὁσμή, „μυρωδιά“, 210· ἔτι δὲ δυσωδία, „βρώμα“ (ἡ) 8 406, 442, 446.

Ὀδοιπορία, ἡ ὀδοιπορία, ὁδός, ὁδός, ὁδός, *Γ. Ἐρμ. 85.

Ὀδοιπόριον, τό. ἦτοι „ἀγώγιον, νῆμα [πορθεύει], ἡ ἐφόδιον, „κνυμπάνια“ (φ 506 f. Κυρ. οὐδ. τοῦ ἄγρ. ἐπιθέτου ὀδοιπόριος. Ἐκ τοῦ

ὀδοιπόρος, οη (ὀδ., πόρος), ὀδοιπορία, ὀδοιπορία, ταξιδιωτής· (ἔδ. ὀδοι-

ἐχθρευσίς, Ἰδ. Ὀδυσσεύς. 2) μετ' αἰτ., παρ-
οργίζω, «Ζήνα» Ἐπιγ. 6, 8 καὶ Ἑρμάννον
αὐτόθι.

ὄδωδα, Ἰδ. ὄδω.

ὄδωδισμαι, Ἰδ. ὄδωδισμαι.

οἰσσι, Ἰδ. οἰσ.

ὄδω, ὁ, ἄ.) κλάδος, κλών, «κλαδί, κλω-
νάρη», A 234, B 312 κ. ἄ., μ. 435. β.) ποι.
τροπ. βλαστός, γόνος, ἀπόγονος, ὅς ἐν τῇ κα-
θομιλῳ. τροπ. «κλωνάρη», οἶον «Ἄρης»·
περὶ ἀνδρείων πολέμιων, B 510, M 188 κ. ἄ.
(Τὸ τελευταῖον τοῦτο ἐκλαμβάνει ὁ Φόδωκας
ἀντὶ τοῦ ἄοξος=θεράπων, ὅπερ δὲν ἀπορρίπτει
μὲν ὁ Λόδοκκ., II. ἀλλὰ δὲν μοὶ φαίνεται πιθανόν.
III λέει: εἶνε βεβαίως αὐτὴ ἡ τῆς καθομι-
λου. «ῥόζος», ἂν καὶ ὅπως οὖν διάφορος τὴν
σημασίαν, διότι «ῥόζος» λέγεται ὁ κόνδυλος,
τύλος, τοῦ ἀποκοπέντος κλάδου ἢ ῥίζα. Διὰ τοῦ
ἐν τῇ καθομιλουμένῃ περιτωθέντος ἀρχαιοτάτου
τύπου, «ῥόζος» ἀνέγεται ἡ λέξις εἰς τὴν ῥίζαν
Ἑραδ, εἰς ἣς τὸ λατ. radia. ῥίζα, ῥίζα, ῥό-
δον, ῥόδον, ῥαδινός, ῥόδαμος, ῥάδις κ. ἄ. Ἐν-
τεῦθεν λοιπὸν «ῥόζος» ὅς κατ' ἀφαίρεσιν ὄξος.
Κατὰ τὸν Ἀρριανὸν παρ' Εὐσταθ. 364, 8 ὁ ἡγε-
μὼν τῶν Ἀλιζώνων Ὀδῖος ἐλέγετο Ῥοδῖος).

ὄδω, παρκα. ὄδωδα, μόνον ἐν τῇ γ'. ἐν τοῖς
ὑπερτυπτελ. εἰς ἀμετάβ. σημασίαν μυρίζω, εὐω-
δίζω, «ὁδὴ ὁδῶδε» περὶ θυμιάματος καὶ
οἴνου Ὀδ. ε 60, ι 210.

ὄδω, ἐπὶ β. (ὄς), ὄθεν, ὁπόθεν, «ἀπ' ὅπου»,
B 307 κ. ἄ. πλχ. καὶ εἰς πρόσωπα ἀναφερόμε-
νον ἀντὶ τῆς ἀντωνυμίας τῆς ἀνφορικῆς, οἶον,
B 852, Δ 58, γ 319. (I. Ἀλλ' ἐν τοῦτοις δό-
ναι τὰ προσωπικά ὀνόματα νὰ ληγῶσιν ἐπὶ
τοπικῆς ἐννοίας).

ὄωι [-], ἐπὶ β. μάλιστα ποιητ., ὅπου, B 722,
ξ 73 κ. ἄ., σπανίως μετὰ γενικ. τοῦ ὅλου, «ὅθι
αὐλῆς» ὅπου (εἰς ὅποιον μέρος) τῆς αὐλῆς, α
425 σημαίνει καὶ τὸ τέρας τῆς κινήσεως, ὁπό-
ς, N 229, ο 401, «κλήσις—ὄθ' ἐπὶ μέγα βάλ-
λετο κώα» ἐφ' ἧς, τ 58, «ὅθι περ» B 831,
ξ 532.

ὄωμαι, ἐπικ. ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ. ὅς πα-
ρτι., κυρίως (κατὰ τὸν Δουδερλ.) προσδίδωμι τι,
ἐπιστρέφωμαι πρὸς τι, ἐπομένως φροντίζω, μέ-
λει μοι, μεριμνῶ περὶ τίνος, πάντοτε μετ' ἀγ-
νήσεως «οὐκ ὄωμαι» δὲν φροντίζω, δὲν με μέ-
λει, ἀδιαφορῶ, ἀπολεῖ. «οὐκ ἀλεγίζεται οὐδ' ὀ-
θεταί» Ὀδ. O 107, μετὰ γεν. A 481, μετ' ἀ-
παρρ. O 166, 182, μετὰ μετοχ. «οὐκ ὄθεται» αἴ-
συλα ῥίζων» ἀδιαφορεῖ, δὲν αἰσχύνηται, E 403.

ὄωνη, ἡ, ἄ.) λεπτὸν ὑφασμα λινόν, «πα-
νή», η 107. β.) ὁ ἐκ τοιούτου πεποιημένος πέ-
πλος, ἡ γυναικεῖον ἐνδύμα, Γ 441, Σ 595.

ὄωρις, γεν. ὄωριος, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ
δμοῦρις, ὁ ἔχων τὴν αὐτὴν τρίχα ὡς πρὸς τὸ
χρῶμα, ἐπὶ ἴππων, B 765 f.

ὄωρνεύς [-], ὄωρ, ὁ, εἰς τῶν ἐπικουρῶν

τῶν Τρώων, ἐκ τῆς Καθῆσοῦ, πόλιος·
κῆς, N 363 εἰς, 772.

οἶ (φοί), ἐν. δοτ. τῆς προσωπικῆς ἀν-
γ'. προσώπ., ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐγκλιτικῇ, δὲ
αὐτῷ, αὐτῇ, «τὴν οἶ πόρε Φοῖβος» Ἀπο-
A 72, «ὁ δὲ οἶ παρελέσσετο» B 613 κ. ἄ.
Σπανίως ἐν τῷ ἐπικῷ τύπῳ «οἶ» (φεο-
τῆς «αὐτῷ» ἀποτελεῖ φυσικῶς τῇ λόγῳ α-
θῇ ἀντωνυμίαν ἑαυτῷ, N 495, δ 33, ὅς
λούσας κέτται ἡ εἰς τὴν δοτικὴν «οἶ» ἐν-
μένη μετοχὴ κατὰ γεν. Ὀδ. Δῆμ. 37, γ
31, κατὰ τὸν Ἑρμάννον.

οἶα, ἐπὶ β., Ἰδ. οἶος.

οἶσινμι [-], ἀορ. ἄ. ἐπικ. ὡς α καὶ
ῥα, Ω 457, μετοχ. οἶας, παθητ. παρ-
γνυτο, «ἀνοίγω» συνήθως «ὄρας, πό-
89, α 436 κ. ἄ., «τινὶ» Ω 457, «οἶον»
ἐν τῇ καθομιλου. «ἀνοίγω τὸ κρασί» ὅ-
θον οἶνου, γ 392.

οἶλα, οἶλας, οἶας, Ἰδ. εἶλα II).

οἶλαλα [-], (οἶδος=πρῆσις), ἄ.) ἐπικ.
«πρῆσις, φουσκώνω», ἐξογκώνω, ἐπικ.
τροπικῶς «χολός οἶδάνει νόον» «φουσκ-
τὴν καρδίαν», τουτέστιν ἐρεθίζει, III
β.) παθ. «πρῆσκομαι», ἐξογκοῦμαι,
σκώνω, «οἶδάνεται κρατὶ γόλῳ» ἐπικ.
ναι ἡ καρδία σου ἀπὸ τὸν θυμόν, I 618.

οἶδαν, (οἶδος), ἐπικ., παρατατ. γ' ἐπικ.
ἐξογκοῦμαι, «πρῆσκομαι, φουσκ-
«φῖες χροὰ πάντα» ἦτο ἐξογκωμένον,
σμένον» ὅλον τὸ σῶμά του, α 455 f.

Οιδίπους, ὄδω, ὁ, ἐπικ. γεν. Οιδίπυς
679, οἶος τοῦ Ἀτίου καὶ τῆς Ἐπικαστῆς
τὸν Ὀδῆρ, κατὰ δὲ τοῦ τραγικοῦ, ὅς
πατὴρ τοῦ Ἑτιολλέου, Πολυνείκου, τῆς
γῆνης ὅς Ἰσθμίου (ταύτης ὅμως τῆς
δὲν γίνεται μνεία παρ' Ὀδ.). Ὁ πατὴρ
χρηστοῦ κινου μένος κακοῦ ἐβλήκειν αὐτὸν
ἐκβαρῶνα. Ποιῆν δὲ τι τοῦ βασιλέως
ρίθυλον Πολύδω, εὐρών αὐτὸν προσημα-
τὴν ἀτικὸν βασιλίσσαν, ἦτοι ἀνέθετο
Ἑλλῶν δὲ εἰς τοῦ Δελφοῦ πρὸς ἀναζήτη-
ἀγνώστου πατρὸς, ἔλαθε χρησμὸν νὰ
στρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του (Κόρινθον,
μιζεῖ διὸ τραπείη πρὸς τὰς Θῆβας,
κατ' ὁδὸν ἐν ἀγνοίᾳ τὸν πατέρα του Ἀ-
σε τὸ αἶνγμα τῆς Σφιγγός, καὶ ἔλαθεν
τὴν σύζυγον τὴν μητέρα του Ἐπικαστῆ-
της ἐν ἀγνοίᾳ. Ἀνακαλυφθεὶς δὲ
θεῖας, ἡ μὲν Ἐπικαστὴ ἀπηγχόνησεν ἑαυ-
Οιδίπου· ἐδασίλευσε ὅς τὸν λοιπὸν χρόνον
θανεῖν ἐν Θῆβαις, λ 274. Κατὰ τοῦ
ὅμως ἐτύρωσεν ἑαυτὸν καὶ ἐξωθῆκε
εἰς τὴν Ἀττικὴν, ἐνθα καὶ ἀπέθανεν. Οἱ
δὲ αὐτοῦ ἀγῶνες μνημονεύονται ἐν τῇ
εἰς. (Παράγεται κατὰ τὴν συνήθη ἐτυ-
ἐκ τοῦ οἶδαν ἢ οἶδω καὶ ποῖος, οἶον
σκοπόδης», διότι ὅτε εὐρέθῃ εἶχε τὸ

οἶκος (Βουκ.), δ, 4) οἶκος, οἰκία, „σπί-
τι“ (Λατ.), κατοικία, παντός εἴδους, Ὁμ. πλγ.,
ὅθεν α.) καὶ ἡ κλισία τοῦ Ἀγγλῆως, Ω 471,
572, το σπῆλαιον τῶν Κυκλωπῶν, ι 478· 6.)
μέρη αὐτοῦ θαλάμοι, δωμάτιον, καὶ ὅπως ἡ
γυναικωνίτις, α 356, δ 747, ε 514, σ 350.

ἀλλὰ καὶ τὸ μέγαρον τῶν ἀνδρῶν, ἐνθα ἡ ἑστία, Ὑ. Ἀφρ. 30. Ὅθεν πληθ. «οἶκοι» ὡς τὸ Λατ. *caedes*, καὶ τῆς καθομιλ. τὸ „σπίτια“ ἐπὶ μιᾷ οἰκίᾳ, ω 417 (ὅπερ μὴ ἀνεχόμενοι οἱ Δύντζε-ρος καὶ Ἀμεῖς διώρθωσαν ἐκ τοῦ Σχολιαστ. καὶ ἐνός τῶν χειρογράφων τὸ «οἰκων» εἰς «οἶκον», ὃ ἐ. οἰκόνδε» ||. ἀλλ' ὁ πρῶτος ἐν νεωτέρῃ ἐκδό-σει μετανοήσας ἐφύλαξε μὲν τὸ «οἰκων», ἐρμη-νεύει δὲ: ἐκ τῶν ἰδίων οἰκῶν ἐκάστους ἐέφερον, ὅπερ ἐν τῇ ἀκολουθείᾳ τοῦ λόγου μοι φαίνεται πολὺ βεβαιωμένον). 2) οἶκος (ὡς ἐν τῇ νεω-τέρῃ φράσει: ἐμπορικὸς οἶκος, πλούσιος οἶκος), πάντα τὰ ἐν τῇ οἰκίᾳ εὕρισκόμενα ἢ ὁπωσδή-ποτε εἰς αὐτὴν ἀνήκοντα, α 232, β 64, «οἶκ. καὶ κτήματα». Ο 498, περιουσία, δ 318, π 431 κ. ἀ., οἶκο., οἰκογένεια, „σπίτι“, ζ 481. (Ἡ λ. εἶνε ἡ αὐτὴ μὲ τὴν Λατ. *visus*).

οἰκτεῖρα (οἰκτός), ἀφρ. ἀ. ψκταρα, ἐλεει-νολογῶ, „λυποῦμαι, κλαίω τινά“, Ὑλ. Α 814, Π 5 κ. ἀ., Ὑ. Διγ. 437, «οἰκ. τι» Ω 516.

οἰκτιστος, η, ον, ὅ. οἰκτρός.

οἰκτός, ὁ (οἶ ἐπιφωνημ.), σχετλιασμός, ἐλεεινολογία: ὅθεν εὐσπλαγχνία, ἔλεος, συμπάθεια, Ὑδ. β 81, ω 433. Ἐκ τούτου

οἰκτρός, ἡ, ον, συγκριτ. -ότερος, λ 381, ὑπερθετ. -ότατος, λ 421 καὶ συνηθέστ. οἰκτι-στος, X 76, λ 412, μ 258 κ. ἀ., οἰκτρός, ἐλεεινός, ἀξιοδάκρυτος, ἀθλίος, ἐπὶ ἀνθρώ-πων Ὅμ. πλγ., καὶ καταστάσεων «ἄλλερος, θά-νατος» μόνον ἐν Ὑδ., «ὀψ» (τῆς Κασσάνδρας), λ 424. Τὸ οὐδ. πληθ. «οἰκτρά» ὡς ἐπ. β. «ὀλο-φύρομαι» ἐλεεινὰ θρηνῶ, δ 719, ι 409 κ. ἀ., καὶ ὑπερθ. βαθμὸς «οἰκτιστά θανεῖν» χ 472.

οἰκοφελὴς, ἡ, ποιητ. (οἶκ. ὀφέλλω). αὐτίσσι, ὠφέλεια τοῦ οἴκου, οἰκονομία, „νοικοκυρο-σύνη“, ε 223 f.

Ὀϊτιάς [-.-], ἦος, δ, υἱός τοῦ Ὀϊτιάου, Λο-κρίδος, ἀνὴρ τῆς Ἑριώπιδος, πατὴρ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος ἔξ τοῦ Μίδοντος, Β 527, 727, Ν 691.

2) εἰς τῶν Τρώων, ἡνίοχος τοῦ Βιάνορος, Δ 93.

Ὀϊτιάδης [-.-], ὄν, δ, υἱός τοῦ Ὀϊτιάου, Αἴας ὁ Λοκρός, Μ 365, Ξ 446 κ. ἀ.

οἶμα, ατος, τό, ἐπ. (οἶ-, οἶσω). φορά, ἐπι-φορά, ἐφοδος, ὁρμή Ὑλ. Π 752, ἐπὶ λείον-τος, Φ 252, ἐνθα ὁ πληθ., ἐπὶ ἀετοῦ, ἐπὶ δὲ Θ 319 ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. κατὰ τὸν Ἀρί-σταρχον «Γοργοῦς οἶματ' ἔχων» ἀντὶ τοῦ συνή-θους «ὄμματ'». Ἐκ τούτου

οἶμα, ἐπικ., ἀφρ. ἀ. οἶμσα, φέρομαι, ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, X 308, 314, ω 538, «(ἐραί) μετὰ πέλειαν.» X 440.

οἶμη, ἡ = τῷ ἐπομ., ποιητ., κυρ. ὁδός, συνη-θως δὲ ἡ πορεία διηγήσεως: τινος: ὅθεν διήγη-μα, ἔσμα, „τραγουδι“, Ὑδ. 0 481, χ 347, «κλέα ἀνδρῶν οἶμης» τοῦ ἔσματος ἡ ὁδὸς τῶν ἀνδρῶν, θ 74. (||. Ὁρθότεραι ἀναντιρρήτως εἶνε

αἱ ἄλλαι δὴ ἐρμηνεύει (καὶ ἡ οἶμης: «ἀνδρῶν») ἡ μὲν τοῦ Φαίσιος, καὶ ἡ κῆ «οἶμης» σημαίνει τὸ ὅλον: ἐκ τῆς οἶ-μης τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἔσματος), «τῆς οἶ-μης οὐρανὸν ἵκανεν», πρὸς τὸ μέρος: Ὑδ. καὶ Ἀχ., ἡ δὲ τοῦ Ἀμεῖς, καὶ «οἶμης τῆς» εἶνε ὑπερβατικὴ ἔλλειψις, «τῆς οἶμης ὅλη» = ἡ: οἶμης ὅλη, ὅπερ εἰς φορικὸς προσδιορισμὸς κατὰ πρόληψιν τοῦ μένου «νεῖκος» Ὑδ. καὶ Ἀχ.).

οἶμος, ὁ, ποι. (οἶ-, οἶσω), ὁδός, π. Τροπ. ἀ.) ἡ σειρά, ζώνη, ταῖνια, κυάνιοι: «σειραὶ χαλυβόδου (ἐπὶ τοῦ θύρου 24 f. β'). «ἀοιῶς» ἡ πορεία τοῦ πλοῦ, τούτεστι τὸ μέλος, ὁ σκοπός, ὁ „ἡχο-ῦς», Ἐρμ. 451.

οἶμογῆ, ἡ, θρηνός, ὁδυρμός, κλει-Δ 450, Ι 64, ω 353, συνάπτεται μετὰ τοῦ κυτός: X 409 καὶ «στοναχῆ» Ξ 696.

οἶμῶνα (οἶμοι), παρ' Ὅμ. μόνον ἐν ἀ. φωνάζω, μετοχ. οἶμῶας, κυρ. οἶμοι (μόνοι) φωνάζω, ἐπομέν. θρηνῶ, ὁδῶ, κλαίω, „σκοῦζω“, Μ 162, ν 498 κ. ἀ. στα τῆς Ὑλ. «σμερδαλέον οἶμ.» φερέ-35, «ἐλεεινὰ» X 408, «μέγα» X 34, δαλέον δὲ μέγ' ὤμωξεν» με φοβεράν κα-λην φωνὴν ἔσκουε, ι 395, «οἶμῶ ας ἔσκα-πεναν, πέσαν» E 68, Π 29, σ 398.

Οἰκεία, ὄν, δ, υἱός τοῦ Οἰκείου, δ Τ Ε 813, (Κ 497) κατὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ νείδῃ.

Οἰνεῖς (Φοιν.), ἦος, δ, υἱός τοῦ Περσέως τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος, ἀ-Ἀλθαΐας, πατὴρ τοῦ Τυδεΐου, Μελεάγρου, Ξ 417. Ἦτο ξένος (φίλος) τοῦ Βελλερο-φῶντος. Ἐπειδὴ ποτε προσφέρων ἀπαρχὰς εἰς τοὺς ἑλθισμόνους τὴν Ἀρταμιν, ὀργισθεὶς ἡ-πεμφεν εἰς τὴν χώραν τοῦ ἀγρίου κάπρου περδίοχτον Καλυδῶνιον κάπρον), Ι 1.

οἰνίσσονται (Φοιν.), ἀνευ δὲ διγὰμ., Ι παρ' Ὅμ. μόνον μεσ. (οἶνος) μετὰ παρα-ἀγοράζω, (προμηθεύομαι) οἶνον, ἀντὶ χαλκοῦ, Ὑλ. Η 472. «οἶνον» Θ 5.

οἰνοβαρεῖν [-.-] (Φοιν.), ἐπικ., μόν. ἐπικ. μετοχῇ οἰνοβαρείων, εἶμαι ὑπὸ βεβαρημένος, „μεθυσμένος“, μεθύ-ι 374, ν 555, φ 304. Ἐκ τοῦ

οἰνοβαρῆς [-.-] (Φοιν.), ἐς (οἶν., ὑπὸ οἶνου βεβαρημένος, „μεθυσμέ-225 f.

Οἰνόμας [-.-], δ, 1) εἰς τῶν Αἰ-706. 2) εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ὑδ. φονευθεὶς, Μ 440, Ν 506.

οἰνόπεδος (Φοιν.), ὄν (οἶνος, πέδον) οἰνώδες: ἔδαφος, οἶ-ἔφυτος, ἀμπελ-«ἀλώη» α 493, λ 493. Ἐκ τούτου τὸ οἶ-αἶμα, τὸ «οἰνόπεδον», ἀμπελότοπος, κελός, ἀμπελών, Ι 579. Τὸ ἐπὶ θ. εἶ-

(Fotiv.), οἱ, δ, υἱὸς τοῦ Θῆτιος,
E 707.

ίς (Φοιν.), ἐς (οἶν., πληθους), ἀμ-
λύνουσιν, « Συρίη » ο 406 †.

α (Φοιν.), ἐπικ. (οἶνοπότης), εἶμαι
πίνω πολὺν οἶνον, Υ 84, ζ 309,

ἡρώς (Fam.), ὁ, ποιητ. (οἶν, πί-
της. 0 456 †.

ν.), ὁ, Δατ. vinum, „κρασί“, Ὁμ.
 „ἐρυθρόν“ ι 463, „μέλας“ „μαύ-

βαθὺς ἐρυθρός, καὶ τοιοῦτος, φαίνε-
ται οἶνος, «ἐρυθρός» δ' ἴσως μᾶλ-

462, Δ 259, πρὸς οἶνον. Δέ-

μελιτόης: Δ 346 x. α., = μελι-
2, ν 53, αψδδ: π 6 350, τ 205,
507, αψδδ: π 6 350, τ 205,

ο 307, «Ευθύνω» ο 322. Συνήθως
 ἑκκλάνω: ὕδατι (ἰδ. ἑκκλάνωμι)· (11-
 ἑκκλάνωμι πρὸς ἑκκλάνωμι ὅπως κινᾶται

... οἶνον ῥαν-
... τὸν σῖτον. δι-

αὐτοῦ τοῦ ἱπποῦ τοῦ Ἑκτορος, ὁ
 πῦρ δὲ ὁ αἶψος ἐν ἀμφοτέροις.

0, 340, ἡ ἐν ἀσχοῖς, Γ' 247.
καὶ οἰνοχοεῖν (Γων.), ὁ δεύτερος

τοῦ δὲ πρώτου ἔχει ὁ Όμ. μόνον

του παρ. ὄνομα, Α 598, ο 141
οι; ὁ Βέγκ. καὶ Δυνδορφ κατὰ τὸν

οὐκ ἔστιν ἡμεῖς, οὐδὲ ὁ κόσμος, ἀλλὰ ὁ πατήρ· ὁ πατήρ, ὁ ὢν καὶ ὁ ὢν, καὶ τὸ ἀπαρρ. τοῦ ἀορ.

ἡ δὲ 233, ὁ 323, γυνώσκοντες, τοῦ-
ν“, ἐγγέτω εἰς τὰ ποτήρια, εἴ-
η δὲ 233 ὁ 255 αὐτοῖσι. Α 3

8, ἐλλειπει. = οἶνοχοεῦσι (δηλ. ὁ
142.

(Φοιν.), ὁ (σῖν., χέω), ὁ οἶνο-
κστής· ὅστις καὶ τὸ οἶνον εἰς τοὺς

28, i 10 z. a.
 (v.), απορ, ο, η, πολ. (αἰν., ὠψ).

ψιν, ἥ τὸ χρώμα τοῦ οἴνου, οἶνό-
ἐστι βελύς, ἐρυθρός κατὰ διαφο-

σαις (ἴδ. οἶνος), συνήθ. ἐπιθετον
α θαλάσσης, ἥτις ἐνίοτε σφόδρα κυ-

φύρη, πορφύρεος), Ε 771, α 183.

1. 330 διαρρήσσει κατὰ τὸν Ἀριστάρ-
χ. «ἐπ' ἀπέλρονα πόντον»· ἐτι δὲ
ἀρ. N 703 «32

αὐτῶν, ἢ τοῦ, ἢ οὐκ ἔστιν· ὁ, εἰς τῶν ἐσγυνῶν Ἰθα-
κά τοῦ Λευκώδου. π. 144.

ὄσχω, ποτίζω τινά· παλὺν οἶνον.

αθ. μεθύσκομαι, „μεθω“, *Οδ.

ἀντὶ τοῦ οὗ, τοῦ οὗ.

οἶσεν, ἐπικ. ἐπὶρ. (οἶος), κυρ. ἐπ. μόνοις, πάντοτε ἐν τῇ φρ. «οἶσεν οἶος» περιγραφή τοῦ ὑπερβ. μονώτατος, κατὰ μόνον, ἰσοδυναμοῦς πρὸς τῇ τῆς καθομιλουμένης, μόν' καὶ μόνοις, ἰδ. H 39, 226. Πρβλ. ΔΙΟΔΩΡΟΝ.

οἶμαι, ἐν τῷ ἐναστ. τῆς ὀρίστ. πάντοτε ἐπικ.
οἶμαι (|| πλὴν ἐν τῷ κ 193, ὅπου εὐρίσκεται
ὁ συνηρημένος τύπος «οἶμαι»), ὡς ἀποθ., ἐν
δὲ τῷ α. ἐνικ. συγνότῳ κατὰ τὸν ἐνεργητ.

τύπον οἷα καὶ οἶον, εὐτυχ. γ'. ἐνικ. οἶστο, ρ.
580, χ 12. Τοῦ παρατατ. γ'. ἐνικ. ὤστο, ἀφρ.
ὀταμένη ἀναύρητ. σπανίως δὲ κατὰ παθητ. τύ-
πον ὤστην μόνον δ 453. π 475. μετον. ὀ-

σθεις· μόνον 1 453. Θεμελιώδη: σημάδια είναι· νομίζω, „πιστεύω, θα ῥῶ“, Ὁμ. πλχ. Πολ-
λάκις δε ἐπὶ ἐντελούς· πεποιθήσεω· χάριν με-
τανοήσεως θ εὐαγγελι- = ἄλλ' ἐν πρώτοις

ὅτω ἔμμεναι· θ 180, πρόσ. Α 296, «οὐ γὰρ ὅτω
ἀνδρῶν θυσιμενέων ἑκά· ἰσχύμενος· πολέμῳ·
δὲν πιστεύω νᾶ στέκι· μακρὰν κτλ., ὅ ἑ. δὲν
ἐν τῇ βασιλείᾳ παρατάξαι ἐπιμελεῖται. Ν 969

ἄνευ προαγωγῆς τοιαύτης ἢ συνήθους σου, ἡ εὐχ.
Ἀναφερόμενον εἰς μέλλον τι, εἰκάζω, συμ-
περαίνω, προσδοκῶ, ἐπομένως καθ' ὅσον τό-
προσδοκώμενον εἶνε ἀγαθὸν ἢ κακόν, ἐλπίζω,

φασματι, υποπνευ· ἐτι ος σκοπευ, δια-
νοοῦμαι, ἔχω κατὰ νοον, Α 170. Πολλάκις
μετὰ τοῦ προσδιορισμοῦ «θυμῷ, κατὰ θυμόν»
καὶ «θυμός· οἶστέ μοι· 1213· Συντάσσεται

401) πολλάκις· διὰ τὸ ἀ. πρὸς. (μάλιστα ὁ τύπος, ὅπως καὶ σπανίως οἶμαι, χ 440) παρενθετατικῶς εἰς τὸν λόγον, ὡς τὸ τῶν πεζογράφων οἶμαι.

καὶ τῆς καθήκουσιν. τὸ „πιστεῖτω, θαρσύνε“, ἵνα ἐπὶ βεδοαίου πράγματι· ἐκφράζη ἀκριβοῦσιν ἐκ μετριοῦ προσύνη· προσερχομένην, «ἐν πρώτοισιν, ὅτω, κλείσεται» © 536, N 453, π 309. Συνή-

Ὡς· 2.) μετ' ἀπαρεμφ. ἢ αἰτ., καὶ ὀη· ἀ.) τοῦ ἐνεστώτος· εἰς ἔκφρασιν τοῦ παρόντος χρόνου, α 333, κ 232 κ. ἀ., ἥ καὶ τοῦ μέλλοντος, Ε 891, Μ 73, α 290 κ. ἀ· 6.) τοῦ ἀορίστου εἰς ἔκφρα-

σιν τοῦ παρωχημένου· «σ' οὐκ κατανοῶσι»· Α
558, K 551, N 273, γ 27, τ 568· γ') συ-
γχρότητα δὲ μετ' ἀπαρεμφ. μέλλοντος·—Εἰ; πᾶ-
σαι; ταῦτα; τὰς περιστάσεις; συνήθως; τὸ ὑποκει-

μενον του ἀπαρεμφ. παραλείπεται, όταν ευκόλως
έννοηται, «ὅριστο θεόν εἶναι» ἔκασθεν ὅτι (δ
περί οὗ ὁ λόγος) ἦτο θεός, α 323, «οὐ τρώσε-
σθαι οἶον» εἴπαται, «ἡμᾶς αὐτοῦ»: ὅπου θε

πάθωμεν, πιστεύω, Μ 66, «οὐ γὰρ οἶω λήσειν Ἐννοσίγαιον» (ἐνθα ἐξυπακούεται ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ «σέ» ὑποκείμενον τοῦ, λήσειν), λ 404, «καὶ ποῦ τῶνδε μνήσεσθαι οἶω» (ὑποκείμενον

τοῦ ἀπαρχῆς ὁμιλ.) μ. 212. 3) μετὰ λόγου ἀ-
παρχῆς, ὅταν τοῦτο ταῦτοπροσωπῇ πρὸς τὸ ῥήμα
τῆς κυρία· προστάσεως, *κίχῃσθαι σ' οἶω* Z
341 A 180 x 2. (T² - π. F 252 - ἐπεὶ οὐδὲν

2) γ.) ὅτι τὰ μὲν «εἰ» εἰς ὑποκείμενον τοῦ

«πεισμένον», τὸ δὲ ἀντικείμενον αὐτοῦ ἐξοπα-
κούεται: ἐμὲ. 4) ὅταν σημαίνει τὸ φοβοῦμαι
συντασσεται μετὰ τοῦ μή καὶ τῆς εὐκτ., τ 390.

5) μεταβ. μετ' αἰτ. πράγματος ἐπὶ τῆς σημα-
σίας: τοῦ εἰκάζω, προσδοκῶ, φοβοῦμαι, γ 255, «κείνον οἰαμένη τὸν κῆμυρον» ε 351,
«Κῆρυξ» Ν 283, «γόνον δ' ὤλετο θυμός» κ 218,
«ἦ τι οἰσόμενος» ἦ (κακόν) τι ὑποπτεύσας, ι 339 (ἐνθα πρὸ τοῦ ἱεκεῖ ἐγράφετο ἐφαλμένως: τοί). Ἀπὸ τούτων διακρίνεται ἡ περίστασις καθ' ἣν
ἡ αἰτ. εἶνε συντακτικῇ ἐξοπακουμένου ἀπαρφ.,
οἷον «ἀλλὰ τὸ γ' οὐ κατὰ κόσμον οἶσμαι» ξ 303
(ἐνθα ἐξοπακ. τὸ «οἰσόμενος»), ὡσαύτως ν 427,
σ 34, γ 159. 6) ἔπαξ μόνον ἀπροσώπως
«οἶσται μοι ἀνὰ θυμόν» ὑποψία ἀνέργεται εἰς
τὴν ψυχὴν μου, τ 312. (Κατὰ τὸν Λυδῆκα εἶνε
συγγ. τοῦ οἶσσω καὶ ἄπτομαι.—Τὸ ι εἶνε μα-
κρόν, μόνον δὲ τοῦ οἶω εὐρίσκεται βραχὺ ἐν τῇ
μέσῃ τοῦ στίχου 13 ἀκτ.).

οἰοπόλος, οἷ, ποιητ. (οἶος, πέλομαι, κυρ. δ
μόνος: ὑπάρχων, μονήρης, ἐρημος, «χωρός»
Ν 473, Ρ 51, «σταθμός» Τ 377, «οὔρεα» Ω
614, λ 574.

οἰοπόλος, οἷ, ἐπικ. (οἶς, πολέω), προδάτων
ἔσχος (πρὸλ. τὸ αἰοπόλος=αἰγιόπος), ποι-
μήν, Ὑ. Ἑρμ. 314.

οἶος, οἷ, οἶον, ποιητ. 1) μόνος, «μονα-
χός», δ. «εἰς οἶος, μὲ' οἷ» εἷς μόνος, μία
μόνη, Ὀμ. πλχ., «δὺ' οἷω» δύο μόνον, Ω 473,
ξ 94, «δὺ' οἶου» γ 424, π 215, «οὐκ οἷ»
ὅχι μόνη τις, Γ 443 κ. ἀ. (περὶ τοῦ Ὑ. 18
(19), 44 ἰδ. Βαουμ.), περαιτέρω προσδιορίζεται:
«αὐτὸς οἶος νόστιν δεσποίνης» ξ 450, «οἶος
ἀνευθ' ἄλλων» Χ 39, «οἷ ἐν ἀθανάτοισι» μό-
νη μεταξὺ τῶν ἀθ., Α 398 ὡσαύτως «οἶος μετὰ
τοῖσι» γ 362 β'.) μετὰ γεν. «τῶν οἶος» ἐρη-
μος αὐτῶν, Δ 693, ἢ μετὰ προθέσεως «ἀπό-
τινος... οἶος» μόνος, κεχωρισμένοι ἀπό τι-
νος, μακρὰν τινας, Ι 438, ι 492, φ 364. 2)
μοναδικός (εἰς τὸ εἶδος του) ὁ δὲ ἐξαιρετός,
Ω 499.—Τὸ οἶδ. οἶον ὡς ἐπὶρ., ἔπαξ, «μίαν
φορὰν», Ι 355 κατὰ τὸν Σχολιαστ., κατὰ δὲ
τὸν Εὐστάθ. ὁρθότερον: ἐμὲ μόνον.

οἶος, οἷ, οἶον (οἶ, ἦ, ὅ), ὁποῖος, «ὁποῖας
λογητέ», ἀναρρ. ἀντωνυμ., ἀναποδιδομένη εἰς
τὴν δεικτικὴν τοῖος, «οἶος ἀρετὴν ἔσσι» ὁποῖος
εἶται κατὰ τὴν ἀρετὴν, Ν 275. Πολλὰκις μετα-
φράζεται διὰ τοῦ πόσον, «τί», «οἶος καλὸς τε
μέγας τε» πόσον καλὸς κτλ., «τί καλὸς ἢ με-
γάλος», Φ 408.—Τίθεται 1) εἰς ἀνεξαρτήτως
πρόστασις, ἵνα ἐκφράσῃ τὸν θαυμασμόν, τὴν ἀπο-
ρίαν διὰ μέγα τι ἢ ἀσύνθηδες (ἀγαθὸν ἢ κακόν),
ἰδίως δὲ ἐν ἐπιφωνήμασι, «οἶον δὴ τὸν μῦθον
ἐξεφράσθης ἀγορεύσαι» τί λόγοι: εἶνε οὔτοι, τὸν
ὁποῖον διανοήθη: νὰ εἴπῃς, ε 183, καὶ πολλὰκις
κατ' οὐδέτερον γένος «οἶον» πῶς, Ε 601, Η
455, Ν 613, α 32 κ. ἀ. 2) συγχρότερον εἰς
ἐξηρημένως προτ.σεις, ἀναφερομένη εἰς ὠρισμέ-

τον τι ἀντικείμενον δ.) προηγουμένης
κτικῆς ἀντωνυμίας «τοῖος», ἢ «ὅς», «ὅς
ἔκλεος, οἶον ποτε Δαίδαλος ἤσκησεν»
καθώς, Σ 592, πρὸλ. Σ 405, α 371 κ.
ἀνευ προηγουμένης ἀντωνυμίας, Δ 201,
Χ 317 β'.) ἐλλειπτικῶς ἀναφερομένης
κλήρον πρότατιν ἢ σημαίνουσα τὴν αἰ-
καὶ συνήθως ἀναλύεται εἰς τό: ὅτι τοῖ-
λως: ἐρμηνεύει τὸ πρᾶγμα ὁ Ναίγελος
320), «ὠκύμορος δὴ μοι ἔσσιαι σὶ' ἀρ-
κατ' ἐκείνα, τὰ ὅποια λέγεις, ὅτι (το-
τοιαῦτα λέγεις, Σ 95, δ 611 κ. ἀ.
«οἷ μ' ἔοργας» Χ 317, «οἶον (=ὅτι τ-
πε» Ρ 473, «οἶος ἐκείνου θυμός: ὑπὲρ
ἐθέλῃσει» καθὼς (ἐπειδὴ) ὁ θυμός
εἶνε κτλ., κατὰ τὸν ὑπέρδιον θυμόν τὸ
ἔχει (λατιν. quia ejus est atrocitas),
σ 212, ρ 514 γ'.) μετὰ μορίων συν-
«οἶος δὴ» ὁποῖος δά, καθὼς δά, Ε 601
κ. ἀ., «οἶος: περ» ὁποῖος (καθὼς) μά-
446 κ. ἀ., «οἶος: τε» Η 208, Ρ 57, γ
473 κ. ἀ. (Ὁ Τὲ πολλὰκις ἐπιτείνεται τ-
τικὴν δύναμιν τοῦ ἀναφορικοῦ) δ'.) ὁ
δουάζεται μετὰ τῆς ἀορίστ. ἀντωνυμίας
νικεῖται καὶ ἀορίσταίνεται ἡ ἔννοια τ-
φορικῆς, «ὕψ' εὐ εἶδῃ: οἶον τι ποτὸν
ἐκκεῖναι» ἵνα μάλῃ: ὁποῖόν τι (ἢ)
ποτὸν εἶνε τοῦτο, τὸ ὁποῖον ἐκρυστα-
μου, ι 318, πρὸλ. ο 377 ε.). «οἶος
θεταὶ ὅταν ἡ ποιότης παραβαλλομένη
πράγματος παριστάται ὡς ἀνήκουσα εἰ-
νον χρόνον, ὁποῖος ὅτε, «καθὼς ὅτε
ποῦ», «εἰσέκεν αὐτὴν θυμόν λάβητε,
ἐλείπετε πατρίδα γαίαν» κ 461, γ 9
«οἶος» μετ' ἀπαρφ. τοιοῦτος ὥστε,
δαίος: εἰς τὸ νῆ, «οἶος: ἐκεῖνος: ἐν-
μεν» ἐπειδὴ ἐκεῖνος ἦτο ἐπιτίθετος: ἐ-
βουλεύεται, ξ 491 ὡσαύτως καὶ τὸ
τ 460, φ 417. 4) Τὸ οὐδέτ. τοῦ ἐν-
οἶον καὶ οἷα ὡς ἐπὶρ. δ.) πόσον,
τ' ἐπιθέτου ἐνικού, Ω 419, πληθυντικῇ
β'.) «οἷα τε» [ὡς περ], ὡσάν (παρ-
στε), ἐν παραβολαῖς, γ 73, ι 428, 2
γ'.) «οἶον δὴ» ἐπειδὴ δά, ἀφ' οὗ δ
Φ 57, ἀνευ τοῦ «δὴ» ξ 392. (Ἡ πρ-
λαδὴ ἐνίοτε λαμβάνεται ὡς βραχεῖα,
89, η 312, σ 405).

οἶος καὶ οἷος, ἰδ. οἷος.

οἰκίτην πῆνος, ὁ, ἢ, ἐπικ. [μονο-
χρῖτῶνα μόνον φορῶν ἀνευ ἄλλου]
ξ 489 τ.

οἶον (οἶος), μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. τ-
ἀορ. ἀνασῆτως οἶώθη, ἀφίνω μόνον
νομαι (μένω) μόνος, ἀπομονοῦ
Ζ 4, Δ 401.

οἷος, ὁ, ἢ, Ὑων. ἀντί τοῦ οἷος, γεν-
οἷος, αἷτ. εἶν, πληθ. ὄντω, ὅτε: (-
(ἐνθα ὁ Ἀμεί: κατὰ τὸν Ἀριστάρχ.

γεν. ὄων καὶ οἰών, δοτ. ὄεσι, ο 386, ὄεσι καὶ κατὰ συγκοπ. ὄεσι, Z 25, A 118, αἰτ. ὄι- [υ-], ὡς συννηρημ. ἐκ τοῦ 215, δ 56 κ. ἀ. (ὄφις, λατιν. οvis, οvis) πρόβατον. ἄρβεν τε καὶ ὀβλυ, γ. καὶ τὸ μὲν ἄρβεν «ὄι: ὀρνέσις, ἄρ- δ. τ. λ.) κρίς, «κρίρι», τὸ δὲ ὀβ- λυ: «ὀβλυς», «προβατίνια», K 216, κ 527. ο, ἐπικ., ἴδ. οἶσμαι.

οἰσέναι, οἰσέναι, ἴδ. οἶσμαι.

οἶ, ἐνικ. τοῦ οἶδα, ἴδ. οἶδα II).

οἶ, ἴδ. οἶσμαι.

οἶ, ποιητ. ἀρ. ἀ. ὀίτρεσσα, τοῖς οἶω, α. Δ 100, «οἰστεύσα: βάλλω» τοῖς οἶσας: Δ 196, 206, 0 216 κ. ἀ., «τοῖς» μ. τοῦ

ο, ὁ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ οἰστέος, δ ε. βέλαις, Συνίστατο ἔκτινο: ῥάβδου ξυλίνης ἢ κα- καὶ ἀνωκῆς μεταλλίνης: εἰς τὸ ἔτερον Δ 650, ἐχούσης ἀκίστρα. Δ 139, πρὸλ. Ἐνίοτε ἦτο «τριγλῶνιν» (ἴδ. τ. λ.), εἰς δὲ τὸ ἔτερον ἄκρον ἦτο πτερωτόν, α 261. (Ἐτυμολογείται, ὡς εἰκάζου- τοῦ οἶ-, οἶσω διὰ τὸ φέρεσθαι ἀπὸ θά- κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀρχαίου οἶσαι, διότι δὴθεν προξενεῖ πόνοιο: πικρούς).

οἶ, ὁ, ἢ, «ἀλογόμυα ἢ βοῦδόμυ- καὶ ἀπλῶς, «μύγα» λεγόμενῃ, ἢ κινου- ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ τῷ αὐτῷ, λατιν. castrus, γ. Ἐν τῇ καθομιλ. λέγεται καὶ «στρου- οἶ. κατὰ συγκοπήν ἐκ τοῦ λατ. castru-

οἶ, ὁ, ἐπικ., τύχη, μοῖρα, συνήθ. ἢ κα- ρα, οὐστυχία, θάνατος, συχνά «κα- οἶ» 0 34, α 350 κ. ἀ., «κακὸν οἶον α. Γ 417, 0 354 καὶ ἄνευ τοῦ «κα- 563, Ω 388, 0 489, 578. (Συνήθως ἐτυ- καὶ παρὰ τὸ οἶ-, οἶσω. ὅπως δὴθεν τὸ οἶ ἐκ τοῦ ἵναι κατ' ἄλλους: δὲ ἐκ τοῦ ἵνατος: οἶ («ὄι, ὄι με») κατὰ δὲ τὸν ἐκ τοῦ ἵνα=ὕπινω, γάνομαι», ἐπομέ- οἶον τῷ φαίτος, εἰς οὗ τὸ φαίτω).

οἶ, ὁ, πόλις: παράλιος τῆς Λακωνίας, ὀβιτυλοῖ (δ ε. Ἰντυλο- τοῦτο δὲ=ὀβ- κατὰ τροπήν τοῦ β' εἰς ο, ὅπερ δὲν εἶνε οἶον), B 585, Στράβ. 8, 4, 4. οἶ, ὁ, ἐπικ., ὀβιτυλοῖ, πόλις: τῆς Θεσ- αλίας [οἶ], ἢ, Οἰγαλία πόλις: τῆς Θεσ- αλίας τοῦ Πηνειοῦ, ἔδρα τοῦ Εὐρύτου κατὰ 130, πρὸλ. Εὐρύτου 2). Πλὴν ὅμως: ταύ- ἔργον καὶ ἄλλαι ὁμώνυμοι αὐτῆς πόλεις, ἐν Μεσσηνίᾳ παρὰ τὰ Ἀρκαδικὰ μεθόρια ἐν τῷ Πανσταν. 4, 2, 2. 33, 4 τὸ μετέπει- ἔπειτα, κατὰ δὲ τὸν Στράβ. 8, 3, 26. οἶ, 10, 4, 10 ἐν τέλει, ἢ μετέπειτα Ἀν- ἄλλη Οἰγαλία ἐν Εὐβοίᾳ, ἄλλη ἐν τῇ

Τραχινίᾳ γῶρᾳ καὶ ἄλλη ἐν Αἰτωλίᾳ. Ἀπασαὶ δὲ αὗται εἶχον τὴν ἀξίωσιν ὅτι ὑπῆσαν ἔδρα τοῦ Εὐρύτου, ἀλλ' ὡς πρὸς τὸν Ὀμηρὸν πλὴν τῆς Θεσσαλικῆς: περὶ μόνῃς εἰ τῆς Μεσσηνιακῆς δύναται νὰ γίνηται λόγος καὶ κατὰ τινας αὐτὴ ἐννοεῖται ἐν τῇ B 596, 0 221 (πρὸλ. ἢ φ 14 —341). ἴδ. Πανσταν. 4, 3, 3. Φερειοῦδ. Ἀποσπ. σ. 175, ἔκδοσ. Στρουζ., Δημήτριον τὸν Σκῆψιον παρὰ Στράβ. 8, 4, 5 καὶ αὐτὸν τὸν Στράβ. αὐ- τόθ. Ἐκ τοῦτου ἐπὶ. Οἰγαλίην [οἶ], ἐκ τῆς Οἶγ., B 596, καὶ οὐσ. Οἰγαλίης, ἥος, δ. κάτοικος τῆς Οἰγαλίας. B 596, 0 224.

οἶκναι, ποι. (κατ' ἄλλους δὲ θαμνικὸς τύπος) ἀντὶ τοῦ ἐπομ., παρατ. θαμνίς, ἀναῖς, οἶκναι, E 790, ἐρχομαι, ὑπάγω, «ἀγγελίης», ἴδ. Ἀγ- γελίου, γ. πληθ. τοῦ ἐνεστ. ἴων. οἶκναι, γ 322.

οἶκμαι, ἀποθ., παρατ. φῆχον μόνον κα- τ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἐρχομαι, ὑπάγω, πο- ρεύομαι, E 493, μετ' αἰτ. «δολεχὴν ὁδὸν ἀρ- γαλίην τε» δ 393, συνήθ. ἀπέρχομαι, ἀνα- χωρῶ ἐκ δὲ ἢ ὅπως παρὰ τοῖς Ἀττ. με ση- μασίαν παρακίμ., ἀπῆλθον ἤδη, «ἤδη γὰρ οἶγεται εἰς ἄλλα» ἀνεχώρησεν ἤδη εἰς τὴν θα- λασσαν. 0 223, πρὸλ. E 311, ὅθεν «οἶχόμενος» ὁ ἀπελθὼν, ὁ ἀπὼν, ε 144, 376 (Κατ' ἄλ- λους: δὲ: ὁ ἀποθανὼν, ἴδ. κατωτέρω α), «οἶχό- μενοι Κίκοις» οἱ διαφυγόντες, ι 47. ἴδ. α). ἐπὶ ἐμφύλων, ἀπέρχομαι, μετὰ τῶν προθέσεων «ἐς, ἐπὶ, κατὰ, μετὰ» καὶ αἰτιατ., Ὀμ. πλγ., «νῆϊ οἶγ.» ἀποπλέω, π 24, 142, κατ' εὐφημι- σμόν ἀντὶ τοῦ ἀποθνήσκω, «φυγὴ κατὰ γθα- νόος ὤχετο» Ψ 401. ε'.) ἐπὶ ἀφύλων, θυελ- λων, βέλων κ. τ. τ., φεύγω, πετῶ, A 53, Z 316, N 505, υ 64. γ'.) ἐπὶ ἄλλων πραγμάτων καὶ καταστάσεων, «πῆ σοι μένος οἶχεται», ποῦ ὑπῆγε, ποῦ ἐφυγεν ἢ τολμήσῃ σου: E 472, «ποῦ τοι ἀπειλαὶ οἶχονται» ποῦ ὑπῆσαν (ποῦ εἶνε, τί ἐγενήσαν) αἱ ἀπειλαί σου: N 220, πρὸλ. Ω 201, «Ἐκτορος αἴσκιον ἦμαρ ὤχετο εἰς Ἀφ- ἷον» X 213 —Πολλάκις συντάσσεται μετὰ με- τοχῆς, ὅτε πρωτεύει μὲν ἡ ἐννοία τῆς μετοχῆς, τοῦ δὲ ῥήματος δευτερεύει καὶ ἐκφράζεται ἐν τῇ καθομιλῳ. διὰ τοῦ «καὶ ἴσαι» (=καὶ ὑπά- γει), οἶον «οἶγεται φεύγων» «φεύγει καὶ ἴσαι», 0 356 ὡσαύτως: «θύελλα οἶγεται προ- φέρουσα» ὅρα' ε καὶ ἴσαι, Z 316, «ἀνάγων» N 627. γ'.) Αἰτ. 74, «ὤχετ' ἀποπτάμενος» «ἴσαι» καὶ ἴσαι», B 71: καὶ ἀντιστρόφως τίθεται κατὰ μετοχὴν μετ' ἄλλου ῥήματος ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας: «οἶχόμενοι κόμισαν δέπα» «πῆσαν τὸ ποτήρι καὶ ἴσαν», Ψ 699, πρὸλ. X 223 (ἐνθα ὅμως δὲν ἔχει τὴν αὐτὴν ἐν- νοίαν «οἶχόμενη πεπιθήσασθαι» σημαίνει θὰ ὑπά- γω καὶ θὰ τὸν πείσω) ἴσως τῶν φιλολόγων, ὡς ὁ Δοιδερλ., θεωροῦσιν ἀρχαιότεραν σημασίαν τοῦ ῥήματος, τὴν τοῦ παρακίμνου.

οἶα καὶ οἶα, ἴδ. οἶσμαι.

οἰωνιστής, οἶ, δ (οἰωνίζομαι), οἰωνοσκο-
πος, ὁ ἐκ τῆς πτήσεως ἢ τῆς φωνῆς τῶν πτη-
νῶν μαντεύων περὶ τοῦ μέλλοντος, B 858, P
218· ὡς ἐπιθ.: Ἐμπεῖρος τῶν οἰωνῶν, «θεοπρό-
πος οἰωνιστής» N 70.

οἰωνοπόλος, ον (οἰων-, πολέω), ὁ μετ' οἰω-
νῶν ἀναστρεφόμενος, ὁ περὶ αὐτοὺς ἀσχολούμε-
νος, ὡς οὗς. οἰωνοσκόπος, *Ιλ. A 69, Z 76,
B. οἰωνός.

οἰωνός, ὁ. α.) πτηνόν, ἰδίως μέγα καὶ σαρ-
τοφάγον, „ὄρνεον“, οἶον ἀετὸς, γύψ, ἱέραξ κ.
τ.τ., A 453, π 216· πολλάκις ἐν τῷ συνδυα-
σμῷ «κύνες ἡδ' οἰωνοί» A 5, Θ 379, γ 259
κ.ά. *H πτῆσι· καὶ ὁ κρωγμὸς αὐτῶν θεωρού-
μενα προφητικὰ παρατηροῦντο μετ' ἀκριθείας εἰς
ἐξηγήσιν τοῦ μέλλοντος καὶ ἀδήλου· ὅθεν β.)
προφητικὸν ἢ μαντικὸν ὄρνεον, M 237, N
823, α 202, α 532 κ.ά. Τούτων ἡ πτῆσις ἡ
πρὸς δεξιάν, τούτεστι πρὸς ἀνατολάν, ἐσημαίνειν
εὐτυχίαν, ἡ δὲ πρὸς ἀριστεράν, τούτεστι πρὸς
δυσμάν, δυστυχίαν, M 239· γ.) μεταφορ. πᾶν
προσιώνισμα, πᾶν σημειῖον προγνώστικόν, εἰ
οὐ προδίδει τις τὸ μέλλον, «εἰς οἰωνός ἄριστος
ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης» M 243, δ.ε. ἡ ὑπὲρ
πατρίδος ἄμυνα ἔχει ἥδη ἐν ἑαυτῇ τὴν ἐγγύη-
σιν τῆς ἐπιτυχίας, καὶ ἐπομένως αὐτὴ εἶναι ὁ
ἄριστος τῶν οἰωνῶν. (Κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμο-
λογίαν παράγεται ἐκ τοῦ οἶος = μόνος (πρὸς
τίσανός ἐκ τοῦ υἱός, κοινῶνός ἐκ τοῦ κοινός),
καὶ σημαίνει τὸ μονήρης πτηνόν κατ' ἀντιθέσιν
πρὸς τὰ συναγελαζόμενα καὶ ἐν κοινωνίᾳ δια-
τρίβοντα. Οἱ δὲ νεότεροι γλωσσολόγοι μὴ ἀρε-
σκόμενοι εἰς ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν καταφεύ-
γουσιν εἰς τὴν ῥίζ. vis,avis, avi-ανός. ||. *Αμ-
φιβάλλω ἂν μετὰ πλείονος πιθανότητος).

οἰκνέω, ἐπικ. οἰκνεῖν, E 235, οἰκνῶ, βαρύν-
ομαι, βραδύνω, ἐπέχω, φοβοῦμαι, με-
τ' ἀπαρρ. Γ 155. *Εκ τοῦ

οἰκνός (ἔχω), ὁ, κυρ. τὸ ἐπέχειν, βραδύ-
της (τοῦναντίον τῆς σπουδῆς), δισταγμός· ἰ-
δίως δὲ ἡ ἐκ σωματικῆς ἐξαντλήσεως ἀδράνεια,
«ἡ μετὰ κάματον ἀργία» ἢ ἐν γένει ἀμέλεια,
E 817, «οἰκνῶ εἶκων» εἰς τὴν ἀδράνειαν, ἀμέ-
λειαν ὑπείκων, *Ιλ. K 122, N 224.

οἰκρίβω, ἐπ. (οἰκρί-), κυρ. τραχύνω μεταφορ.
τραχύνω, παροξύνω, ἐρεθίζω, παθ. τρα-
χύνομαι, παροξύνομαι, παραφέρομαι, τοῦ
παρτα. γ'. πλθ. «οἰκρίωντο» ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὠ-
κρίωντο, α 33 f.

οἰκρίβεις, εἰσα. ἐν, ποι. (οἰκρί- = ἄκρις, ἄκρα),
ἢ πολλὰς ἔχων ἄκρας, ἔξοχάς, ἐπομ. τραχύς,
ἄξεστος, παρ' Οἰμ. πάντοτε ἐπιθ. τοῦ ἀκατεργ-
γαστοῦ, ἀπελεκητοῦ λίθου, «λίθος» H 327,
«πέτρος» Π 735, «χερμάδιον» Δ 518, «μάρ-
μαρος» M 380, ε 499.

οἰκρίβεις, εἰσα. ἐν, ποι. (ἀντὶ τοῦ κρυβεῖς,
ἐκ τοῦ κρύβω, μετὰ τοῦ προσθέτου ἢ εὐφωνικοῦ
ο), κυρ. κρυερός, «κρύος», ψυχρός· μεταφ. δὲ

φρικώδης, φρικαλέος, «τρο-
«κύνω» περὶ τῆς Ἑλένης *Ιλ. Z
μορ» I 64.

ὀκτάκνημος, ον (ὀκτ-, κνήμη),
μας (ἰδ. τ. λ.) «ὀκτα-» E 723 f.
*ὀκτάποις, ποῶς, ὀκτῶ
Βατρ. 300.

ὀκτῶ, ἀριθ. ἄκλ. «ὀχτώ», *Ο.
ὀκτωκαίδεκατος, ἀτμ. ατομ.
δοος, μόνον ἐν τῇ φρ. «ὀκτωκα-
ἡμέρῃ» *Ὁδ. ε 279, η 288.

ὀλβιοδαιμόν, ονος, ὁ, ἡ (ὀλ-
ἐκ τοῦ δαίμονος (μῆς τινος·
θεότητος) ὀλβιος, εὐδαίμων, μ-
λογημένος·, Γ 182 f.

ὀλβιος, ἰη, ον, ποι. εὐδαίμων
εὐλογημένος, πάντοτε ἐπὶ τῇ
τύχῃ, ἐπομ. πλούσιος, πολυ-
προς. Ω 543 (μόνον ἐνταῦθα τ.
420 κ.ά. «ὄρωα ὀλβια ποιεῖν»
«καλά», εὐλογῶ, ν 42. Τὸ οὐ
«ὀλβια δίδωμι» δίδω εὐτυχίας, α
θ 413, ω 402, Γ. *Απ. 466.

«τοταῖς θεοὶ ὀλβια δοτεν ζωμέν-
μεν ἐρμηνεύεται· οἱ θεοὶ νὰ δώσω
εὐτυχίας· εὐλογίαν, ἵνα ζῶσιν, το-
αὐτῶν τὸν βίον, «εἰς τὴν ζωὴν τω-
δε· νὰ δώσωσιν οἱ θεοὶ νὰ ζῶσιν
ἀδολεσθέντος δηλ. τοῦ ἐπιθέτου «ὀλβ-
εἰ· τὸ «δοτεν», ἀλλ' εἰ· τὸ «ζωέμ-
τέρας· τὰ ἐρμηνεύει παρέρχουσι τ-
ὀλβιος· δ, προκοπή, εὐτυχ-
ἰδίως ἡ ἐκ τύχης ἀγαθῆς πρὸς ἐρχ-
μετὰ τοῦ «πλούτου» Π 596, ι
ταῦθα τῆς Ἰλ.) ε 206· ἐν γένει
νία, μακαριότης, γ 208, δ 20
νῶτατα εἶναι τῆς αὐτῆς ἀρχῆς
οὐλε, ὀλοός, λατ sulvus· κατ'
τῷ ὀφέλλω ἢ ἄλφω).

ὀλέεσθαι, ὀλέεσκε, ἰδ. ὀλλαι
ὀλέθριος, ον, ὀλέθριος, κατ'
«ὀλ. ἡμαρ» καταστρεπτικὴ ἡμέρα
409. *Εκ τοῦ

ὀλεθρος, ὁ (ὀλλυμι), ὀλεθρο-
φή, «ἀφανισμός», θάνατος· ἡ
βάνει τὰ ἐπιθ. «αἰπός, λυγρός, α-
στος» (ἄπ. ἰδ.), «ὀλεθροῦ πείρα·
Α)· ἵνα ψυχῆς ὠκιστος ὀλ.» ὅτ-
το) εἶναι ταχύτατος ὁ θάνατος, τ-
ἐπικίνδυνον μέρος τοῦ σώματος,
«λυγρὸν ὀλεθρον» τίθεται κατ' ἐ-
κλήρου τῆς προηγουμένης προτ-
τὸ ὅποσον θά ἦνε θλιβερός ὀλεθρ-
ὀλεΐται, ἰδ. ὀλλυμι.

ὀλέκη, ἑτερο· ποι. τύπος τοῦ
παρακειμ. ὀλώλεκα ||. ἡ ὅπως νο-
τεροι γλωσσολόγοι ἐκ τῆς ῥίζ.
κατ' ἐπέκτασιν διὰ τοῦ κ, οἶαν κ

ν. ὅταν ἐρύω, ἐρύκω) μόνον κατ' ἐνεστ.
 ρατ., οὗ ὁ θαμνιστ. τύπος εἶνε ὀλέσκεσε,
 τιμ. 1) Ἐνεργ. διαφθεῖρω, κατα-
 νίπτω, ἐξασφάνίζω, τινά, Ε' 712, Ο' 249 κ.
 πηγῶν. γ' 305. 2) Μέσ. ἀπόλλυμαι,
 καταφθάνω, ἀφαιρίζομαι, Α' 10, Π 17.
 αἰ, ὀλέσας, καὶ σε, ὀλέσθαι, ἴδ. ὀδ-

πειρά, ἦ, ἐξασφάνιστρια, «μυθῶν» περὶ
 γραφ. «ἐυλοκατα», Πατρ. 117. θηλ. τοῦ
 πρ. ἥρος, ὁ, ποι. (ὀλλυμι), ὁ κατασφρο-
 νουεύς, Σ 114 f.

ἡπειρά, ἐπ. ἐξασθενῶ, «ἀδυνατίζω,
 ὁμῶς», λιποθυμῶ, μόνον κατὰ μετοχ.
 στ., Ο' 24, 245, ε' 457, τ' 356. (Ἐτυμο-
 λογ. ἐκ τοῦ ὀλίγος καὶ συνήθως μὲν τοῦ
 αἰ. ὅ. ἀναστρέφομαι, κινεῖσθαι, κατὰ δὲ
 ἄλλ. ἤττον πιθανῶς ἐκ τοῦ ἀπαλός).
 ἡπειρά, ἦ, ἀδυναμία, αἰονία, λιπο-
 θύω, ε' 468 f.

ἡπείρος, ἦ, ὀν. ἴδ. ὀλίγιος.

ὀφρανήν (ὀλιγοδρανής, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ
 δρανῶν, δρᾶω) ὀλ γον δύναμαι νᾶ δρᾶν,
 γῶ, εἶμαι ἀσθενής, ἀδύνατος, ἀτο-
 νον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνεστ. *Ἰλ. Ο'
 843, X 337.

ὀς, ἦ, ὀν, ὑπερθ. ἀνῶμ. ὀλίγιος, ἦ,
 ὀλίγος, «λίγος», πρῶτον ἐπὶ πλή-
 ρεστα ἐπὶ τόπου μικρός, «χῆρος» K
 423, «ἄρουρα» Γ 415, ἐπὶ χρόνου
 «χρόνος» Γ 457, Ψ 418. 6.) ἐπὶ
 πρῶτον τοῦ σώματος, «μικρός» B
 315, ἔπειτα καὶ ἄλλων πραγμάτων, «κῶ-
 91, «σάκος» E 376, ἐν γένει «ἄχθος»
 «δοῦς» ζ 208, «πίδαξ» Π 825, «ὀ-
 βραχεῖα τῇ φωνῇ, ξ 492. Τὸ ἐν. οὐδ.
 λαμβάνεται ὡς ἐπὶ β. μετὰ ῥημ. «ὀλ.
 παῖδα» E 800. «ὀλ. μετεκίχθον» Δ 52,
 παρακλίνειν» Ψ 424 κ. ἀ. μετὰ συγκρ.
 «γενεότερος» Ψ 789, τ' 244, «οὐκ ὀλ-
 τερος» θ 187, ἐπὶ χρόνου «οὐδ' ὀλίγον»
 «ἀνὰ πτεγμῇν, Βατρ. 192.—Καὶ ἡ γεν.
 λαμβάνεται ὡς ἐπὶ β. [ὀλίγου δεῖν]
 ὀν ἔλειψε, γὰρ «λίγος», ὁ ε. σχεδόν,
 ἐν τῇ ξ 37. Τὸ ὑπερθ. «ἄμνητος δ' ὀλίγι-
 T 223.—Τὸ δὲ συγκρ. μείων ἴδ. ἰδαι-

ζάν, ὀκνη, ἦ, πῶλ. τῆς Μαγνησίας (τῆς
 ἀκῆς) κατωτέρω τῆς Μεσσηνίας, B 717.

ὀλῶνα [-ω-], ἀόρ. β'. ἐπικ. ἀναυξ. ὀλισσθον,
 ὀλῶν, «γλιστρῶ», ἐπομ. πίπτω «ὀ-
 λῶν» *Ἰλ. Ψ 774. «ἐκ δὲ οὐ ἤπαρ ὀλι-
 πτοῦ ἐξελίσσεται τὸ σικωτὶ του, Γ 470.

ὀλῶν [-ω-] (ῥζ. ὀλ-), μετοχ. θηλ. ὀλλύσσει,
 ὀλῶ, ὀλέσω, ν 399, ἐπ. σσ. M 250, ε'
 ὀλέσσα, ἀναυξ. ὀλεσα, ν 431. ψ 319 καὶ
 A 268, φ 284. Μέσ. μέλ. ὀλοῦμαι, ἀ-
 ν. ὀλέσθαι, ἀόρ. β'. ὀλόμην, ἀναυξ. ὀ-

λόμην, λ 197, γ'. πλῆθ. ὀλοντο πλγ., ἴδ. ὀί-
 λόμενος. Παρακ. β'. ὀλωλα, γ'. ἐνικ. τῆς ὑπερθ.
 ὀλώλη, Δ 164, Z 448. Τοῦ παρατατ. τὸν θα-
 μιστ. τόπον ὀλέσκεν, T 435, ὁ μὲν Λόδεκκ καὶ
 Φαίσις ἀποδέρχονται, ὁ δὲ Βούττιμαν. ἀπορρίπτει
 καὶ προτιμᾷ τὴν διάφορον γραφ. ὀλέσκεν (ἐκ
 τοῦ ὀλέκω), ἦν καὶ παρελθόν ἐκ τοῦ καίμενον ὁ
 Βέκκ., Δινδορφ καὶ Βαυμλεῖνος. Δ.) Ἐνεργ.

1) ἀπόλλυμι, διαφθεῖρω, καταστρέφω,
 ἐξασφάνίζω, φονεύω, ἐπὶ ἐυφύγων τε καὶ ἀφύ-
 γων «Ἀχαιοὺς, νῆας» Θ 498, «πόλιν» ι 188
 κ. ἀ. «ὀλλύντες τε καὶ ὀλλόμενοι» φονεύοντες
 καὶ φονευόμενοι, Δ 454, Ο' 65, Δ 83. «ὀμῆν»
 ἐξασφάνίζω, διαλύω, δ 446, «τρίχας ἐκ κεφα-
 λῆς» ν 399. 2) ἀποβάλλω, στεροῦμαι,
 «χάνω», «λαόν» B 415, Ω 46, 242. ἰδίως «θυ-
 μόν, ψυχὴν, ἦτορ, μένος» *Ομ. πλγ. «ὤλεσε
 νόστον, ὤλετο δ' αὐτός» ψ 68. B.) Μέσ. ἀ-
 πόλλυμαι, διαφθεῖρομαι, καταστρέφομαι,
 «ἀφαιρίζομαι, χάνομαι», «ὕπο τι» ὑπό τι-
 νος, «ὕπ' Ἀργεῖοισι δόλω» γ 235, περαιτέρον
 προσδιορισμὸν λαμβάνει κατ' αἰτ. «κακὸν οἶτον
 ὀλέσθαι» Γ 417, «ὀλεθρον» ι 303, «κακὸν μό-
 ρον», Φ 133, ἦ κατὰ δοτ. «ὀλέθρῳ ἀδευκέϊ» δ
 489, ἦτοι διαφέρει τῆς ὀργανικῆς λεγομένης δο-
 τικῆς, «ἀτασθαλίῃσιν» α 7, κ 437, «δόλω» δ
 92 κ. ἀ. «νῦν ὤλετο πᾶσα κατ' ἄκρης Ἰλῖος»
 κατεστράφη ὅλη ἡ Ἰλῖος ὀλοτελῶς, ἐκ θεμελίων,
 N 772. 2) ἀπόλλυμαι, γίνομαι ἀφαντοῦς,
 «χάνομαι», «ὤλετο κειμήλιον ἐκ μεγάρων» ο
 91, «κλέος, νόστος, νόστιμον ἦμαρ» B 325, I
 413, α 468 κ. ἀ. Εἰς τὸ μέσον ὑπάγεται καὶ ὁ
 β'. παρακ. «ὀλωλα» «εἶμαι χαμένος, ἀφαντι-
 σμένος», εἶμαι κατεστραμμένος, Δ 164,
 γ 89, δ 318.

ὀλμος, ὁ, κατ' ἀρχ. στρογγύλος λίθος, Δ
 447 f. (Παράγεται ἐκ τοῦ εἰλῶν, ὀλλω, συγγ.
 τῇ λατ. νοῖνο, κατὰ τὸν Λόδεκκ. Σημαίνει δὲ
 κατὰ μὲν τὸν Δοιδερά. τὸν κύλινδρον, ὡσαύ-
 τως καὶ ὁ Ἡσύχιος ἐρμηνεύει τὴν λ. κατ' ἄλ-
 λου: δὲ εἶνε ἡ θυσία, τὸ ἰγδίον, ἐντὸς τοῦ
 ὁποίου κοπανίζεται τι, σημασία ἀνέμωστος εἰς
 τὸ Ὀμηρ. χωρίον).

ὀλοῖος, ἦ, ὀν, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὀλοῖος, ὀλέθριος,
 Ἰμ. Ἀφρ. 225. ὡσαύτως «ὀλοῖη Μοῖρα» X 5
 καὶ «ὀλοῖται φρεσί» A 342 ἔγραψεν ὁ Σπρίτζερ:
 καὶ οἱ μετ' αὐτὸν κατὰ τι χειρόγραφον ἀντὶ
 τοῦ «ὀλοῖη, ὀλοῖται φρεσί».

ὀλολήγ [-ω-], ἦ, ὀλολυγμός, θρηνητός, Z
 304 f. ἀλαλαγμός, μεγαλόφωνος χαρά, Ἰμ.
 Ἀφρ. 19. Ἐκ τοῦ

ὀλολήγ [-ω-] (ῥζ. ὀλοληγ-, λατ. ululare), ἀόρ.
 ἀ. ὀλόλυξα πάντοτε ἀναυξ., ἀνακράζω, κραυ-
 γάζω, «σκοῦζω», ἰδίως (καὶ παρ' Ὀμ. πάν-
 τοτε) ἐπὶ γυναικῶν, εἴτε διὰ χαροποιὰ γεγονότα,
 ἀλαλάζω, γ 408. 411, T. Ἀπ. 119, εἴτε διὰ
 λυπηρὰ, θρηνητῶ, ἐδύρομαι, ὀλοφύρομαι δ
 767.

ὀΛΟΜΗΝΗ, ἐπ. ἀντί τοῦ ὠλόμηνη. τδ. ὀΛΑΤΜΙ.
ὀΛΟΠΙΤΡΟΧΟΣ, ἐπικ. ἀντί τοῦ ὀλοῖτροχος; (ὁ
Σπίτζ. δασύνει ὀλοοίτρ.) N 437 τ. τεμάχιον
βράχου, μεγάλη στρογγύλη πέτρα, ὅποιας
κατὰ τὸν Ἠρόδ. 8, 52 ἐκύλιν κατὰ τῶν πολε-
μίων. (Παράγεται κατὰ τὸν Λόδεκκ καὶ Δουδερλ.
ἐκ τοῦ εἰλω, ὅθεν κυρ. ἔπρεπε νὰ ᾖνε: ὀλότρω-
χος, καὶ σημ. λίθος κυλιόμενος, κύλινδρος·
κατὰ δὲ τὸν Βούττμανν, Ἀπολλών. καὶ ΜΕ. ἐκ
τοῦ ὀλοός καὶ τρέχω, οἰονεῖ: πρὸς ὄλεθρον
τρέχων. Ὁ Γράσορ θεωρεῖ τὴν λ. σύνθετον ἐκ
τοῦ τροχός καὶ τῆς ῥίξης, ἐξ ἧς τὸ ὀλοός, οὐ-
λαί, ὀλμος, καὶ εἶνε κατ' αὐτόν κυρ. μυλό-
πετρα, ἔπειτα δὲ, ὡς ἡ λ. μίλαε, ἐν γένει πᾶς
μέγας λίθος, χωρὶς νὰ ἐνυπάρχη ἐν αὐτῇ ἡ ἔν-
νοια τοῦ τρέχειν. Οἱ δὲ γραφόντες ὀλότρωχος
παράγουσι τ. λ. ἐκ τοῦ ὀλος, οἰονεῖ: ὀλόκληρος,
στρογγύλος λίθος. || Ὁ Κούρτιος: παράγων τὴν
λ. ἐκ τοῦ ὀλοός, τοῦ ἐκ τοῦ εἰλ-ὠ-ω, συγγ. τῇ
Λατ. νύλιο, καὶ θεωρῶν τὸ δεύτερον οὐ ὡς ἐκ
διγέμματος: προελθόν, Γολφ-ὠ-τροχος=ὀλοοί-
τροχος, φέρει ὀρθῶς εἰς τὴν σημ. κύλινδρος, ὅ ἐ-
πὶ ὅτι κυλιόμενον τρέχει).

ὀΛΩΣ, ἡ, ὄν. ποι. (ολ-, ὀλλυμι) συγκρ. ὀλω-
τερος, ὑπερθ. ὀλωτάτος: (ὅπερ καὶ δικατάληκτον
εὐρίσκεται, δ 442) ὀλέθριος, φθοροποιός,
ἐπιδολαφής, καταστρεπτικός, σκληρός, οὐ
μόνον ἐπὶ προσώπων, «Κήρ, Μοῖρα». Ὁμ. πλχ.
περὶ τοῦ Ἀχιλλεύς, Ω 39, δ Ἀπολλων λέγεται
«θεῶν ὀλωτάτος». X 45, Γ 365, Ψ 439, «οὐ-
τις σεῖο θεῶν ὀλωτέρος ἄλλος». u 201, ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ πραγμάτων «πόλεμος, λύσσα, πῦρ». Γ
433, I 305, N 629, «γός». ψ 10, «νός». Π
567, «δεσμός». γ 200, «φόδος». Α 71, «μη-
νι». γ 135, «ὀλοά φρονέων». Π 701, πρὸλ. καὶ
λ. ὀλοοίος.

ὈΛΟΟΣΣΑΝ, ὄκος, ἡ, πόλις τῆς Πεββαϊδίας (ἐν
Θεσσαλίᾳ) ἐπὶ τοῦ Εὐρώποδ ἢ Τιταρησίου πο-
ταμοῦ, ἡ μετέπειτα Ἐλασσών, νῦν δὲ „Ἀλασ-
σώνα“. B 739. Παρ' Ὁμ. λέγεται «λευκή» διὰ
τὰ περικείμενα λευκά χρώματα, (|| «ἀπὸ τοῦ
λευκάρχιλος: εἶναι» καθὼς λέγει ὁ Στράβων 9,
5, 49, μεθ' οὗ συνομολογοῦσι καὶ τῶν νεωτέρων
περιηγητῶν πολλοί. Τούτων δὲ ὁ Οὐσιγγ τοῦ-
ναντίον τὴν μὲν πέριξ γῆν δὲν εὐρίσκει λευ-
κήν, περὶ δὲ τῆς πόλεως εἰκάζει ὅτι οὕτως ὠνα-
μάτη ὡς ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ κτισμένη καὶ μα-
κροῦθεν περιφανής διὰ τὰς λευκάς αὐτῆς οἰκοδομάς.

ὀΛΟΠΗΡΗΚ, ὀνος, ὁ, ἡ, ἐπ. (ὀλοός, φρήν) ὀ-
λέθρια διανοούμενος ἢ μελετών, ἄγριος,
(πρὸλ. τὴν φρ. «ὀλοά φρονέων» Π 701), ἐπὶ θ.
τοῦ ὄρεως, τοῦ λέοντος καὶ τοῦ κάπρου. B 723,
O 630, P 21. 6.) ἐπὶ προσώπ. ἐπιβουλος,
κακόδουλος, ἐπὶ θ. τοῦ Ἀτλαντος, Αἰήτου,
Μίνως, α 52, κ 137, λ 322. (Καὶ ταῦτα μὲν
ὁ Οὐόσσαιο: καὶ Νίτζη: ὁ δὲ Οὐόλφιοι: καὶ Σπί-
τζνερο: κατὰ τὸν Εὐστάθ. καὶ Ἀπολλών, ἐρη-
νεύουσι: τῶν ὄλων φροντιστικός, τὰ πάντα

ἐρευνῶν. Τοῦναντίον παρατηρεῖ ὁ Πάσσα-
ν ἐν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γ' ὥσῃ δύναται νὰ
ἄγριος καὶ ἐπιβουλος πᾶς ὁ διαφέρων κα-
ρῶμην καὶ σύνεσιν καὶ διὰ ταῦτα ἐπὶ τῶν
τοῦς ἄλλους. || Ὁ δὲ Κούρτιος: ἐκ τοῦ
καὶ ἄλλων δασύνει τὴν λ. καί, περὶ πρ.
προκειμένου, ἐξάγει τὴν ἔννοιαν: ὁ
ἀγαθός: ἔχων φρένας, ὁ σώφρων, ὁ σω-
φρένας, ἐπειδὴ ὀλοός=Ivns).

ὀΛΟΦΑΝΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ὀρνητικὸς
ρός, ὁ μετὰ ὀλοφυρμασ, ὀδυρμου γ
νος, «ἔπος». E 683, Ψ 402. τ 362.
ὀΛΟΦΥΩ (ἂν καὶ μεταγενεστέρου β.)

ὀΛΟΦΥΡΟΜΑΙ [-...], ἀποθ., ἀορ. ἀνάρ-
φωρη. 1) ἀμετάβ. ὀδύρομαι, κλαίω
νῶ, κόπτομαι, πολλ. ἀπολ. Ψ 75 καὶ
κατὰ μετοχὴν, E 871. «πολλά, οἰκτι-
ρῶ». Ω 328, δ 719, γ 447 κ. ἀ. μετ' ἀπαρ-
τι ζεύγματος εἶδος, ὄκνω, δεστάζω, «
ρεαί ἀλκιμος εἶναι»: κλαίεις καὶ δι-
νὰ δείξης τὴν ἀνδρείαν σου: γ 232 (Τ
δερλ. ἡ στίξι: καὶ ἐρμηνεῖα «ἄντα μὴ
ὀλοφύρεαι: ἀλκιμος εἶναι» (ἀπαρρ. ἀν-
τακτικῆς) εἶνε ἀνυπόστατος, ἀλλὰ καὶ π
6') μετὰ γεν. «ὀλοφ. τινός» κλαίω δι
λυποῦμαι ἢ ἐλεῶ τινα, συμπαιθῶ π
να, Θ 33, 202, 464, Π 47, X 469.
ταδ., τινά, ὀρνητικ. «κλαίω» τινά, ἐλε
λυποῦμαί τινα, τ 523, Θ 245, Α
648, δ 364. 157. (Π ἐτυμολογίε ἀν-
κατὰ τοῦ παλαιού: ἐκ τοῦ ὀλόπτω=μα

τά: τρήχας τῆς κεφαλῆς ἐκ τῆς λήπης, κο-
ὀλοφῶσις, ὄν, ἐπ. ἐπιδολαφής, ὁ
μόνον κατὰ πλθ. οὐδ. «ὀλοφῶσις δὲν
θρίους δόλους», Ὁδ. κ 289, καὶ ἀνευ οὐ
φῶσις» δόλοι, πανουργίαι, κατὰ τὸν
440, ὡσαύτως «ὀλοφ. εἰδώς» δόλις μελ-
νοβρύχος, δ 460, π 248. (Παράγεται
τὸν Λόδεκκ ἐκ τοῦ ολ-, ὀλόος, κατ-
σιν: ὀλοίσις (ὀλοφ-) κατ' ἄλλους: δὲ
ἐκ τοῦ ὀλοός καὶ φα-, φαίνω, οἶον
θριζ δεικνύων, ἢ ἐκ τοῦ ὀλλυμι καὶ
τοῦς ἄνδρας ἀπολλύς).

ὈΛΥΜΠΙΑΣ, ἴασις, ἡ, κυρ. θηλ. τοῦ
Ὀλυμπίου, ἐπὶ θ. τῶν Μουσῶν, B
Ἐρμ. 450.

ὈΛΥΜΠΙΟΣ, ἴη, ἰον, εἰς τὸν Ὀλυμ-
πων, κοίτικος τοῦ Ὀλύμπου, συγγ.
Διός, ὅστις καὶ κατ' εἶσιν. λέγεται «Ὁ
B 309, Ω 440, α 60 κ. ἀ. «Ὀλύμπιοι
οἱ θεοί, Α 399, Υ 47, «Ὀλύμπια δᾶ
ἐπὶ τοῦ Ὀλύμπου κατοικίαι τῶν θεῶν,
377 κ. πλχ.

ὈΛΥΜΠΟΣ, ὁ, ποι. καὶ Ἰων. Οἶατμ
6—7000 ποδ. ὑψηλόν, ἔχον πολλὰς κ
σκεπεῖς κορυφάς: καὶ ὄψιν μεγαλοπ
κείμενον μετὰ τὴν Θεσσαλίαν καὶ Μακεδ
σήμερον „Ελυμπος“, πρὸλ. Ξ 225

(τοί) Ὀλύμπου ἔχουσιν. E 404, ζ 210
κατὰ τὴν γενικῶς παρὰ τῇ Ἑλληνικῇ
κρατοῦσαν γνώμην, ἣν καὶ ὁ ποιητής ἤ-
σῃ, ὁ Ὀλύμπος ἦτο ἡ κατοικία τῶν θεῶν,
360, καὶ ἐν τῇ Ἰλ. ὁριστικῶς διακρί-
νεται τοῦ οὐρέος οὐρανοῦ (ἴδ. τὴν λ.), E
8, O 192, Π 364. Ἐπὶ τῇ ὑψίστῃ αὐ-
τῇ; καίτοι τὸ μέγαρον τοῦ Διὸς, ἐνθα
καὶ οἱ θεοὶ καὶ συμβουλευόμενοι, A 498,
α 27, ἐπὶ δὲ τῶν ταπεινότερων κορυ-
φῶν τῶν ἄλλων θεῶν αἱ ἰδιαιτέραι κατοί-
κιαι. Σ 186, γ 377. Ἡ ἐννοία τοῦ
Ὀλύμπου συνεχέεται πολλάκις πρὸς τὴν
κατοικίαν τῶν θεῶν, ἐπειδὴ αἱ ὑψη-
λὴν κορυφὰν ὑπερέχουσιν τῶν νεφελῶν
οὗτοι ἐφθάνον μέχρι τοῦ οὐρανοῦ, πρὸλ.
26 καὶ τὴν περιγραφὴν ἐν τῇ ζ 42—46.
Ἡ τὸν μένει ὁ Ὀλύμπος; ὡς ὅρος πάν-
τοιας κατοικίας τῶν θεῶν, διότι ἀπ' αὐτοῦ κατα-
στρέφεται εἰς τὴν γῆν καὶ πάλιν ἀναβαίνει, Ξ
102, ζ 41 ἔξ. Ὁ Οὐδύσειος, ἵνα ἐξηγήσῃ
τὴν σύγχυσιν τοῦ Ὀλύμπου καὶ οὐρα-
νοῦ, ἀπεργάζεται τὴν παράδοξον ὑπόθεσιν ὅτι ἡ
γῆ κορυφὴν διεστρέφα τὸν χαλκοῦν οὐ-
ρανοῦ καὶ εἰστέρχετο εἰς αὐτόν.
[...], ἡ, μόνον κατὰ πλθ., εἶδος Δη-
ίου καρποῦ, τὸ ὅποσον μνημονεύεται μετὰ
τῆς ὡς φορβῆ τῶν ἔππων, ἱρίλιον 2α
[...], Ἰλ. E 196, Θ 564, κατὰ δὲ τὸν
εἶναι τὸ ἱρίλιον μοιουσέειν τοῦ

ἴδ. ὈΛΛΓΜΙ.

ἴδ. ὈΛΛΓΜΙ.
[...], ἐπ., ἀόρ. ἀ. ἀναύξ. δμᾶδσα,
ἀτάκτως δμιλῶ καὶ φωνάζω (ἴδ.
λ.), πάντοτε ἐπὶ τῶν μνηστήρων Ὀδ. α
768 κ. ἀ. Ἐκ τοῦ
[...], ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (ὁμός).
ἄλλος ἀνθρώπων θορυδούντων. θο-
ρῶς συνάθροισις, ὄχλος, H 307, O
1) θόρυδος, ταραχὴ, τύρβη. ἡ ἐκ
ἀνθρώπων ἀτάκτως καὶ μεγαλοφώνως
ἡ προερχομένη, B 96, I 573, K 13,
Oδ. μόνον ἐν τῇ κ 556 (ἐνθα διακρίνεται
ἀπὸ τοῦ) μεταφορ. ἡ βοή, ὁ συριγμός;
[...], N 797.
[...], ἡ, ὅν (ὁμός), ὁμαλός, λείος,
[...], I 327 †.

τίνα, ποι. (ὁμός, ἀρτάω), ἀόρ. ἀ. εὐκτ.
εἶεν, μετοχ. ὁμαρτήσαι, παρ. δυν.
ἢν. ἀντὶ τοῦ ὁμαρτεῖσθαι, N 584, ἐνθα
βέβαια καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν κατὰ
ἰσχυρ. ἐπὶ. ὈΜΑΡΤΙΔΗΝ = ἄμαρτῇ, ὅπ.
συναντῶμαι, συνενεργῶ, συγχρό-
νῳ τίνος πράττω, συμπράττω, ἀπολ.
ῶσαί τω; καὶ τὸ ἀνιῶ. N 584 (ἀν μεί-
ρωτον), ἀλλ' ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας; 2)
συμβαδίζω, Ω 438, «βῆσαν ὁμαρτή-
σιν» ἀμφω = ἀπῆλθον συμβαδίσαντες καὶ

(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

οἱ δὲ ταυτοχρόνως, ὁ δ. ἀπῆλθον ἀμφο-
τεροὶ (ὥστε ἡ μετοχὴ ἰσοδυναμεῖ τῇ ἐπιρρή-
ματι ἀμαρτῇ) φ 188. ἐπομ. ἐξισοῦμαι, ἰσο-
ταχῶ, περὶ τοῦ ἱερακος, ν 87.

ὈΜΑΡΤῇ, ἴδ. ἄμαρτῇ.

ὈΜΕΡΙΟΠΛΑΤΗ, ὈΜΕΡΙΟΣ, ἴδ. ὈΜΕΡΙ.

ὈΜΕΡΟΣ, ὁ, λατ. imher, «βροχή», καὶ μά-
λιστα ἡ βροχάλα, καταιγίς, ἴδιως; «Διὸς ὄμ-
βρος» (ἐπειδὴ καὶ τοῦτο καὶ ἄλλα τοιαῦτα με-
τεωρολογικὰ φαινόμενα ἀπεδίδοντο εἰς τὴν τοῦ
Διὸς ἐνέργειαν) E 91, δ 566 κ. ἀ. Ἐν γένει ὁ-
τός, Ψ 328, ζ αὐτὴ ἡ «φίλη βροχή» ἡ ὡ-
φελιματώτης εἰς τὴν γεωργίαν, ε 111, ν 245, ἐπὶ
δὲ καὶ σφοδρὸς νιφετός, γιῶν ἀπλετος, M
286. (||. Ἡ ἐκ τοῦ βρώω, βρότος; μύρομαι
παραγωγή εἶνε ἀνυπόστατος. Ἡ λ. εἶνε ἐν τῇ
Ἑλλ. πρωτότυπος).

ὈΜΕΪΤΑΙ, ἴδ. ὈΜΝΙΜΙ.

ὈΜΗΓΕΡῆς, ἐς, ἐπ. (ὁμός, ἀγείρω) σονηθροί-
σμενος, πλήρης, ἀνελλιπής, συνήθ. ἐν τῇ
φρ. «ἡγερθεν ὁμηγερέες; τ' ἐγένοντο» σονηθροί-
σθησαν καὶ ἐγενεον πλήρεις, καὶ ἐγενεον πλήρης
ἡ συνεδρίασις; (||. οὕτως ὥστε τὸ μὲν ῥῆμα «ἡ-
γερθεν» νὰ σημαίνει τὴν εἰς τὸ αὐτὸ προσέλευ-
σιν, τὸ δὲ ἐπίθετον τὴν ἐν τῇ αὐτῇ παρουσίαν,
τὴν μετὰ τὴν προσέλευσιν ἐπισυμβαδίνουσαν), A
57, θ 24 κ. ἀ.

ὈΜΗΓΥΡΙΖΟΜΑΙ [...], ἐπ. ἀποθ., ἀπαρφ. τοῦ
ἀορ. ὁμηγυρίσασθαι, συναθροίζω, συγκαλῶ,
«τινὰ εἰς ἀγορὴν» π 376 †. Ἐκ τοῦ

ὈΜΗΓΥΡΙΣ [...], ἰορ, ἡ, ποι. (ὁμός, ἄγυρις),
ὁμήγυρις, συνάθροισις, σύνδοος, Γ 142 †,
Γ 1. Ἀπ. 187.

ὈΜΗΛΙΚΗ [...], ἡ, ἐπ. ἀ. ἡ αὐτὴ ἡλι-
κία, Γ 465 συνήθ. β.) συγκεκριμένον καὶ πε-
ριληπτικόν, οἱ τῆς αὐτῆς ἡλικίας ἄνθρωποι,
ὁμηλῖκες, δ 158, ἴδιως δὲ οἱ ἐκ νεαρᾶς ἡλι-
κίας; φίλοι [ἐταῖροι], συμπαῖκτορες, Γ 175, N
431, 185, γ 364. Λέγεται δὲ καὶ ὡς μὴ περι-
ληπτικόν, περὶ ἐνὸς μόνου εἴ ἡμου, ὁμηλῖς, γ
49, ζ 23. γ 209. Ἐκ τοῦ

ὈΜΗΛΙΣ, ἰορ [...], ὁ, ἡ (ὁμ., ἡλῖς), ὁμη-
λῖς, τῆς αὐτῆς ἡλικίας; [ἡλικιωτής], συν-
ηλικιωτής, πολλάκις ὡς οὐσίας, «πάντες ὁμη-
λῖκες; πάντες οἱ ἡλικιωταί, I 54, ο 197, π 419,
ω 107. Ὁ ἐνικ. τ 358.

ὈΜΗΡῆς (ὁμηροί, ὁμός-ἔρω), ἀόρ. ὁμήρησα,
ὁμαρτῶ, συμπαρομαρτῶ, συμβαδίζω, τινί,
π 458 †.

ὈΜΙΛΛΩΝ [...], ποιητ. ἐπὶβ. (ὁμιλος); σω-
ρηδόν, ἀγελήδων, «μάχονται». Ἰλ. M 3, P
730. (Κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον ἐν παρατάξει,
πρὸλ. ὈΜΙΛΟΣ).

ὈΜΙΛΕΩ [...], ἀόρ. ὠμίλησα. 1) κοινωνῶ,
σχετίζομαι, συναναγρέφομαι, συνδιατρί-
βω μετὰ τινος, «τινί» A 261, δ 288 κ. ἀ. ἴδιως
περιλαμβάνομαι, εἶμαι ἐν τινὶ πλήθει, ζ συν-
τίσσεται μετὰ τῶν προθέσ., «μετὰ, ἐνί, παρὰ»

ὁμῶς, ποι. ἐπίθ. (ὁμός). 1) ὁμοῦ, „μαζι“, ἐνταύτῃ, „πάντες ὁμῶς· ὅλοι ὁμοῦ, Ο 98, δ 775 κ. ἀ· πολλῶν· εἰς στενωτέραν συμπλοκὴν δύο οὐσιαστικῶν διὰ τοῦ τε—καὶ (ἢ τε—τε, I 320) συνδεομένων, Θ 214, Ω 73, υ 403 κ. ἀ. 2) εἰς ἴσου, ἐπ' ἴσης, κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, ὁμοίως, Α 496, Φ 62, λ 563 (ἐνθα ὁ Ἀμείν, Φαίσι· καὶ Βαυρλ. γράφουσιν ὁμῶς) κ. ἀ., μετὰ δοτ. „ὁμῶς Πριάμοιο τέκεσιν“ ὁμοίως, Ἰσα μὲ, Ε 535, I 312, ξ 136 κ. ἀ. ὁμῶς, συνδ. (ὁμός), ὁμῶς, μ' ὅλον τοῦτο, Μ 393 † (ἴδ. καὶ τὴν προηγ. λ. 2). || Ἀντὶ τοῦτου τοῦ ἐναντιωματικοῦ συνδέσμου μεταχειρίζεται συνηθέστερον ὁ Ὅμ. τὸ ἐμπης.

ὄναρ, τό, μόνον κατ' ὄνομαστ. καὶ αἰτ. τοῦ ἐνικ. 1) ὄνειρον, Α 63, Κ 496· τοῦναντίον „ὄπαρ“ τ 547, υ 90. 2) = ὄνειαρ, ἴδ. τ. λ.

ὄνειαρ, αἶτος [-], τό, ποι. (ὀν-, ὀνίνημι). 1) κυρ. πᾶν ὅτι ὠφέλει, ὠφέλας, βοήθεια, σωτηρία, Χ 486· ἐπὶ προσώπων, ὅσον τοῦ Ἑκτορος, „πᾶσιν ὄνειαρ“ Χ 433, τῆς Δήμητρος, Ὑ. Δήμ. 269 (ἐνθα τὸ εἰ λαμβάνεται ὡς βραχὺ, διότι καὶ ὁ μὲν Ἰλγενο· γράφει ὄνεαρ, ὁ δὲ Οὔδω· ὄνειαρ· ἄλλοι δὲ πολλοὶ νεώτεροι ἐκδίδονται ὄναρ (εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὄνειαρ), ἡδονή, τέρψις, ἀναψυχή, δ 114, σ 78. 2) πληθ. εὐχάριστα, εὐφρόσυνα πράγματα, ὅσον πολυτίμα, Ω 367, μάλιστα δὲ ἐδέσματα, ἡδύσματα, „νύστιμα φαγητά“, I 91, α 149 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ὀδ.

ὄνειδεῖν, ἡ, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὄνειδαο, Ἐπιγ. 4, 12.

ὄνειδαο, ὄν, ἐπ. (ὄνειδος), ὀνειδιστικός, ὀβριστικός, „ἔπεια“ Ἰλ. πλχ., σ 526, καὶ „μῦθος“ Φ 393, 471.

ὄνειδαῖα, ποι. ἀντὶ τοῦ ἔπομ., Ἀπόσπ. 18, Ἰκδοσ. Οὐόλφ.

ὄνειδαῖα, ἀόρ. ἀ. ὀνειδισα, μετοχ. ὀνειδίσας, ἀπολ. ὀνειδίζω, ὀβρίζω, ἐπιπλήττω, „ἔπεια“ Α 214, „νεῖκει“ Η 65, „τινὶ ὅτι“ τινὰ διότι, Β 255, „τινὶ τι“ ἐπιπλήττω τινὰ διὰ τι, σ 380, I 34. Ἐκ τοῦ

ὄνειδαο, εὐς, τό, ἀ.) ὄνειδος, ὀβρις, ψόγος, ἐπιπλήξις, Β 251, χ 463 κ. ἀ. „ὀνειδεα μύθεομαι, λέγω, προσφέρω, βάζω“ ὀβρις· λέγω, ἐκφέρω, ὀβρίζω, Α 291, Β 222, 251, ρ 461, „κατ' ὀνειδεα χέω τινί“ καταχέω τινός ὀβρις, „πασσάσειω τινὰ ἀπ' ἐπάνω ὡς κάτω μὲ ὀβρις“, χ 463 β.) ἀντικείμενον τῆς ὀβρις, τὸ ψόγος, ὄνειδος, ἀτιμία, αἵσχος, „ἐντροπή“, „σοὶ κατηφέη καὶ ὄνειδος· ἔσσομαι“ Π 498, πρβλ. Ρ 556, „ἐμοὶ δὲ κ' ὀνειδεα ταῦτα γένοιτο“ ζ 285.

ὄνειράτα, τὰ, ἴδ. ὄνειρος.

ὄνειρεῖος, εἶν, εἶον, ἐπικ. (ὄνειρος), εἰς ὄνειρον ἀνήκων, „ἐν ὀνειρεῖσι πύλησι“ εἰς τὰς πύλας τῶν ὀνείρων, δ 809 †.

ὄνειρουόλος, ὄν (ὄνειρ, πολέω), ὁ μετὰ τῶν

ὀνείρων ἀναστρεφόμενος, ὁ τῶν ὀνείρων μνηεστής, „γέρων“ Ε 449. Ὡς οὐσαν προκρίτης, ὀνειρόμαντις, ὀνειροσπ. Ἰλ. Α 63.

ὄνειρος, ὁ (ὄναρ), σπανιώτατος ἔσσομαι τὸ ὄνειρον, δ 811, μετάπλαστον ὄνειρατα, μόνον υ 87, ἀλλὰ καὶ δὲ 450, τ 560 κ. ἀ. 1) ὄραμα, ἐνὸπνιον νεῖρον· καὶ πληθ. „ὄνειρατα“, Ὁ. Πέμπεται ὑπὸ τοῦ Διός, Α 63, πρβλ. ὅθεν „θεῖος“ Β 56, πρὸς αὐτὸν παρὰ τὸ ἄνθρον καὶ φασματώδες, „τρίς μοι ἐσκήϊ ἔκκελος ἢ καὶ ὄνειρ ἔπτειτο“ λ 20 γῆ δ' ἡδ' ὄνειρος· ἀποπταμένη πεπότης 222. Κατὰ τὴν Ὀδῶν, τ 562 ἐξ. ἔργον ὄνειροι ἐκ τοῦ Ἀδου (πρβλ. ω 12 „ὄνειρων“) διὰ δύο πόλων, τῆς μὲν καὶ δι' ἧς ἐρχονται οἱ ἀλλήλοισι, τῆς δὲ ἐλπίδος ὅς ἡς οἱ ψευδοῖσι, πρβλ. ἐλέφας. 2) Πη. ποιεῖται ὁ ὄνειρος, Β 6, 46, 22, ω δὲ Βέκκ., Φαίσι· καὶ Ἀμείν· καὶ ἐνταῦθα βάνουσιν εἰς τὴν 4) σημασίαν τὴν λ. γράφουσιν ὄνειρος.

ὀνήμενος, ὀνήσα, ἴδ. ὀνίνημι.

ὀνήσιμος, η, ὄν, ὠφέλιμος, λυτ. Ὑ. Ἐρμ. 30. Ἐκ τοῦ

ὀνήσει, ιοε, ἡ (ὀνίνημι), ὠφέλειαι· εὐτυχία, „προκοπή“, ἐν τῇ παρομοίᾳ „αἶ γὰρ δὴ τοσοῦτον ὀνήσιος· ἀντίασιν οὗτος· ὀναίτο· „τόσον καλὸν νὰ ἔχη προκοπὴν νὰ ἴδῃ“, φ 402 †.

ὀνητορίδης, ὄν, ὁ, υἱὸς τοῦ ὀνήτορος Φρόντις, γ 282.

ὀνήταρ, ὄρας, ὁ (= ὀνήσιμος), ὁ τοῦ Διὸς τοῦ Ἰδαίου (τοῦ ἐπὶ τῆς Τρωαδὸς λατρευομένου), Π 604, 605. 2) παρὰ προηγουμένου.

ὀνους, ὁ, κόπρος, „κόπρια“, Ἰλ. 777, 781.

ὀνίνημι, Ω 45, ἀπαρσ. ὀνίναμι, μ. σω, ἀόρ. ὠνήσα, καὶ ἀναού. ὠνησα, μ. ὠνήσομαι, ἀόρ. β'. ὠνήμην, προσ. ὠνήσομαι, ἀνήμενος. 1) Ἐνεργητ. ὠφελῶ, λυτ. βοηθῶ, χρησιμεύω, εὐχαριστῶ, ὠνῶ, ἀπολ., Θ 36, μετ' αἰτ. προσώπ. ἢ Ε 205, Η 472 κ. ἀ., „τινὰ μέγα ὀνίλω· ὠφελῶ, Ω 45 κ. ἀ., „τινὰ τινι“ τινὰ Α 503, „σὲ δὲ τοῦτο γὰρ γῆρα· ὀνήσει· ὡς πρὸς τοῦτο τοῦλάχισον (ὥς νὰ μὴ πέμψω στυγερώς) θὰ σὲ ὠφελήσῃ τὸ 24, „χραζήν τινός· ἔπει ἡ ἔργω“ εὐχ. Α 395. 2) Μέσ. ὠφελούμαι, εὐχαριστοῦμαι, ἀπολαύω, „χαίρομαι“, Ζ 260, Η 473, ξ 415, μετὰ γεν. τοῦ τοῦ, ἀπολαύω τινός, „χαίρομαι“ φραίνομαι εἰς τι, „δαίτος“ τ 68, προσώπ., λαμβάνω παρὰ τινος ὠφέλειαν 31. Ἢ μετοχ. ὠ· ἐπιθετόν, „ἐσθλόος·

μενος· καλός μοι φαίνεται ὅτι εἶνε „δ
χοι, ὁ εὐλογημένος“, 6 33.

α, τό, Ἰων. οἶκον, μόνον Γ 235 (ἐν-
συνώσεως τοῦ Ἑρμάνου γράφεται ἡδη
ὄνομα ἀντὶ τοῦ καὶ τοῦ νομα), Ρ
191, 4) „ὄνομα“, ὀνομασία προσ-
ῶς, Ρ 260, ι 16 κ. ἀ. πλχ. τῆς Ὀδ.,
ἔροιγ' ὄνομα· Οὐδεὶς εἶνε τὸ ὄνομα
ἰδ., πρὸλ. α 256, σ 5 κ. ἀ. Ὅθεν ὄνο-
μασθῶσιν τοῦ πράγματος, „ἵνα μὴδ' ὄ-
νομα ἐν ἀνθρώποις λίπηται“ δ 710. 2)
ῶ, φήμη, δόξα, ν 248, ω 93. Ἐκ

α, ἀόρ. ὠνόμασα, ἀ.) „ὀνομάζω“,
58, δ 278, 551 κ. ἀ. β.) ὀνομάζω,
μα ἀπαριθμῶ, ὅθεν ὑπισχνοῦμαι,
πίζω, „δῶρα“ Ι 515, Σ 419.

α, ἐπικ. ζ Ἰων., ἀπολ. β'. ἐνικ. ὄνο-
μασθῶσιν, προστ. ὄνοσα, γ'. ἐνικ.
ὄνοισι, μέλ. ὀνόσομαι, ἐπικ. σσ. ἀόρ.
α, εὐκτ. ὀνόσασθαι. Ἐκτός δὲ τούτων
καὶ οἱ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ ἐπὶ
ῶς οὐνεσθε, Ω 241, ἀντὶ τοῦ ὄνεσθε
ὁ μὲν Βούττιμ. προτείνει τὸ: οὐνεσθε,
ἀταρχος ἀνεγίνωσκεν: ὀνόσασθ', ὅπερ
σαν ὁ Βέκκ., Δινδόρφ. καὶ οἱ μετ' αὐ-
ται) καὶ γ'. ἐνικ. τοῦ μέσου ἀόρ. ἀ.
25, ὠβρίζω, ὠνειδίζω, ψέγω, μέμ-
πει/λήττω μετ' αἰτ. „μυθόν“ Ι 35,
α Ν 127, „τινά“ φ 427, „φρένας τι-
173 κ. ἀ., περιφρονῶ, ἀτιμάζω,
τω, ἔργον“ Δ 549, ἀπολ. „ἡ ὄνο-
μασθῶσιν“ ἡ θεωρεῖς μικρὸν πρᾶγμα
378, ὡσαύτως καὶ Ω 241· μετὰ γεν.
α, „ἀλλ' οὐδ' ὡς σε ἔολπα ὀνόσασθαι“
α ἀλλὰ ζ μετὰ ταῦτα ἐλπίζω ὅτι δὲν
ἐπὶ τῆς διὰ τὴν δυστυχίαν σου, σαρκα-
τοῦ: ὅλ' ἔχῃς ἱκανὴν δυστυχίαν, ε 379.

α, ποιητ. ἑτερος τύπος τοῦ ὀνομά-
α), ὁ ἑνός. εὐρίσκειται Ἰ. Ἀφρ. 291,
δὲ μόνον ὁ ἀόρ. ἀ. ὠνόμασθαι ζ ὑποτ.
ἀ.) ὀνομάζω, προσαγγιζέω, κα-
ασι, τινα, Κ 522, Ξ 278 κ. ἀ. β.)
ω, κατ' ὄνομα ἀπαριθμῶ, δ 240,
α, „ὅμην ἐν πάντεσσι δῶρα ὀνομήνη·
ἴπαρφ. ὑπισχνοῦμαι, „ὄργου: δῶ-
11, ἐκφέρω, „ἴσχεο μὴδ' ὀνομήνης·
ἐαυτοῦ σου καὶ μὴ ἐκφέρῃ: λέγειν ἐκ
τοῦ σου, καὶ μὴδὲν εἴπῃ: τῶν γενο-
251, Ἰ. Ἀφρ. 291, ὀνομάζω, ἀνα-
διόρίζω, „τινά θερίζοντα“ Ψ 90.
αἰάδην, ἴδ. ἐξονομακᾶδην.

αἰτῆς [...α], ὄν, ποι. (ὄν., κλυτός),
ῶς, ὁ ἔχων περιφνημον ὄνομα, περι-
X 51 f, Ἰ. Ἀφρ. 411, 446.

ῶς, ἡ, ὄν, ἐπὶ θ, ῥημα. (ὀνομάζω),
ῶς νά ὀνομασθῇ, μόνον μετὰ τοῦ
ῶς ὀνόμαστος· ἀκατονόμαστος,

Λατ. nefandus, „Κακοῦλιος“ Ὀδ. τ 260, 597,
Ψ 19, Ἰ. Ἀφρ. 255.

ὄνος, ὁ, ὄνος, „γάδαρος“, Λ 558 f.
ὀνόλασθαι, ὀνοσελάμενοι, ὀνόσεισθαι, ἴδ.
ὀνομαί.

ὀνοστός, ἡ, ὄν (ἐπὶ θετ. ῥημα. τοῦ ὄνομαί),
φεκτός, ἀξιόρεμπτος, „δῶρα οὐκέτ' ὄνοστά·
Ι 164 f,

ὀνοστάζω, ποιητ. ἕτερος τύπος τοῦ ὀνομαί,
μέμφομαι, Ἰ. Ἑρμ. 30.

ὀνις, ἴκος [α], ὁ, δοτικ. πληθ. ὀνύχεςαι,
δνυξί, „ὀνυξί“, μόνον περὶ τῶν τοῦ αἵτου. Θ
248, δ 453, α 461. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβο-
λα· κατὰ τινες ἐκ τοῦ νύσσω. ἢ Ὀρθότερον
θεωρεῖ τὴν λ. ἀρχαιοτάτην καὶ πρωτότυπον ὁ
Κούρτιος, παραδᾶλλον αὐτὴν πρὸς ἄλλα: συγγ.,
Λατ. unguis. Γερμ. Nagel).

ὀνυβελίς, ἑε (ὀξύς, βέλος), γεν. ἑός (κατὰ
τόν Ἀρίσταρχ.: ὁ ὀξὺ βέλος ὦν ὄθεν) ὁ ἔχων
ὀξείαν αἰχμήν, ἀκωκὴν, „ὀστός“ Δ 126·
(κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. εἶνε: ὁ ὀξείως βληθεὶς, ἐκ-
τοῖς εὐθείς).

ὀνυβελίς, ἐεα, ἐν, ἐπικ., ὁ ἔχων ὀξύ τι,
ὀξύτητα, „σουβλερός, μυτερός“, συχνὸν
ἐπὶ τοῦ „ἔγχος“ Ε 50 κ. ἀ., τ 33 (μόνον ἐν-
ταυτῇ τῆς Ὀδ.), „δору“ Ξ 443. (Κατὰ τὴν
συνήθη ἐρμηνείαν, τὴν τοῦ Ἀπίωνος ἐπικ. ἀντὶ
τοῦ ὀξύ: κατ' ἄλλους δὲ γραμματικούς ἀντὶ
τοῦ ὀξύτινος, „ἀπὸ ὀξυά“, ὡς ἐκ τοῦ: ὀξύη=
ὁ υά. ἢ Ἀλλ' ἀμφοτέρως ταῦτα: τὰς ἐρμηνείας
ὀρθῶς ἀνασκευάζει ὁ Γοίβελος, ὅστις ἐπενόησε
τὴν ἀνωτέρω).

ὀξύς, εἰα, f. ὑπερθ. ὀξύτατος, ὀξύς, „σου-
βλερός, μυτερός“, διαπεραστικός· ὅθεν 1)
κυρ. ὀξύς, „σουβλερός“, Ὀμ. πλχ., ἐπὶ ὅπλων
ἐπιθετικῶν καὶ ἄλλων ὀξείων πραγμάτων, ὅσον
„σκόλοπος“ Μ 56, „λάας“ Μ 447 κ. ἀ., „μο-
χλός“ ι 382, „κορυφή“ μ 74. 2) μεταφορ.
ἀ.) διαπεραστικός, „αὐγὴ Ἡλίου ὀξεία“ δια-
περαστικὴ ἀκτὶς τοῦ Ἥλ., Ρ 372, „φάος“ Ξ
345, „ἡλίου“ Ἰ. Ἀπ. 374, „αὐτῇ“ ὀξεία,
„ψηλῇ“ φωνῇ, Ο 313, „ὀδύναι, ἄχος, μελε-
δῶναι“ πικρός, ὀδυνηρός, ἀλγαινός, Λ 268,
272, Π 518, Τ 125, λ 208, τ 517· β.) ἐπὶ
ψυχῆς, θυμοῦ, ὀξύς, ὀρμητικός, ῥαγδαίος,
σφοδρός, ὀξύθυμος, „Ἄρης“ Β 440 κ. ἀ.,
„μένος“ Ἰμ. 7, 14.—Τὸ οὐδέτε. ἐνικόν τε καὶ
πληθυντικόν ὀξί, ὀξεία λαμβάνεται πολλάκις ὡς
ἐπιρρημα. ἀ.) ἐπὶ ὁράσεως, ὀξυδερκῶς, „ὀξὺ
προΐδεν· ὀξυδερκῶς μακρὰν ἰδεῖν, ε 393, „ὀξύ-
τατον δερκομαι· ὀξυδερκέστατα βλέπω, Ρ 675
κ. ἀ., „ὀξεία δερκομαι“ Ἰμ. 18, 44, „ὀξὺ
νοῶ· ὀξείως, ταχέως βλέπω, Γ 374 κ. ἀ. β.)
ἐπὶ φωνῆς ζ ἀκοῆς, ὀξείως, μεγαλοφώνως, „δυ-
νατά“, „ὀξεία κεκληγός“ Β 222, Ρ 88, „ὁ ὠ-
λεληκός“ Χ 441, „ὀξὺ βοᾶν“ Ρ 71, „κε-
λεύειν“ Ἰ 52, „ἀκούειν“ Ρ 256. (Τὴν ἐν τῇ
Δ 272 ἐκλιπὼν „ὀξί“ ὀδύναι· μὴ θέλων ν' ἀπο-

δεχθῇ ὁ Ποσειδωννοσ· διορθοῖ δὲ εἶναι μετὰ συν-
ζήτησιν· ὡσαύτως· καὶ ὁ Σπίτζενροσ θεωρεῖ ἀσυγ-
χώρητον τὴν ἐκθλιψίν ταύτην).

ὁπενκοινος, ὁ, εἶδος σχαίνου (βοδρλου) μὲ
φύλλα ὁ.ε.α. σουδλερά, Schœnus mucronatus,
Bær. 164 218.

ὅπ· ἐπικ. ἀντὶ τοῦ οὐ, ἴδ. ὅπ, ἡ, ὁ.

ὀπάζω, ποι. (ἔπω), μέλ. ὀ-άσω, ἐπικ. σσ,
ἀορ. ἄ. ὠπάτω, ἐπικ. ὠπάσσα, προστ. ὠπάσσον,
μέσ. μέλ. ὀπάσσομαι, ἐπικ. σσ, ἀοριστ. ὠπάσ-
μην. Α'). Ἐνεργ. 1) συμπέμπω τινά ἀκό-
λουθον, κάμνω (προστάσσω) τινά ν' ἀκο-
λουθήσῃ, παρέχω· ἄ.) ἐπὶ προσώπων, «πομ-
πὸν ἡγεμόνα τινί· N 416, ο 310, Ω 153, «τι-
νὰ ἄμα τινί· Ω 464, «κέρυξ' ἄμ' ὀπάσει· ι
89, «ἀργὸν μετ' ἀμφοτέροισι· ἀργηρόν εἰς ἀμ-
φότερα τὰ μέρη ἔδωκα, κ 204, ἐνθα τινέ· κατὰ
τυχὴν ἀποδίδουσι τὴν μετὰ εἰς τὸ ῥῆμα (μετο-
πάζω)· β.) ἐπὶ πραγμάτων, προσ(ἐπισυν)-
άπτω, προσθέτω, ἐν γένει δίδω, παρέχω,
«κῶδο· τινί· Θ 144, «χαρὶν καὶ κῶδοσ· ἔργοι·
ο 320· ὡσαύτως· «δοιδὴν, κτήματα, κτήσιν, κῆλ-
λοσ· κ. ἄ. τ., μετὰ πλεοναστικοῦ ἀπαφ., «κό-
μην φέρεσθαι· Ψ 151. 2) ἐπακολουθεῖν, διώ-
κω, καταδιώκω, Θ 344, μεταφορ. περὶ τοῦ
γῆρατος, καταλαμβάνω, ἐπερχομαι, Θ 103,
Δ 321 (οὕτως· ἔγραψε κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον ὁ
Σπίτζενροσ καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ· ἰκάνοι),
ἀπολαλ. E 334, P 462. Β'). Μία. ἄ.) «ὀπά-
ζομαι· ἐπακολουθεῖν, ἐπερχομαι, «χειμάρ-
ρου· ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρω· ἐπερχόμενος
κατόπιν βαγδαίας βροχῆς τοῦ Διὸς, Δ 493 (ι.
οὕτως· νομίζω, ἐρινηνεύειν ἐνταῦθα τὸ ῥῆμα
μᾶλλον ἢ ὅπως συνήθως μεταφράζεται, στενο-
χωρούμενος· βιαζόμενος, πλημμυρῶν ὑπὸ
τῆς βαγδαίας κτλ.)· β.) τινά, παραλαμβάνω
τινά ὡς ἀκολουθεῖν μου, προσλαμβάνω, K
238, T 238, κ 59.

ὀπάτης, αἴν, αἴον (ὀπή), κυρ. ὁ ἔχων ὀπὴν-
τὸ οὐδέτ. «ὀπαίον· ὡς οὐσιαστ., τὸ ἀνοικτὸν
μέρος τῆς στέγης, δι' οὗ εἰσέρχεται ὁ καπνὸς τῆς
ἐστίας, «φεγγίτης· οὖν τινέ· τὸ τῆς Ὀδ. κ
218 γρήγορσιν «ἀν' ὀπατα· ἀντὶ τοῦ· ἀνοπατα
(ἴδ. τ. τ. λ.).

ὀπάτροσ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἄχρ. ὀμόπατροσ,
ὁμοπάτωρ, ὁμοπάτριος, ὁ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πα-
τρός, «καίγνητοσ· ἔ· ὀπάτροσ· ὁ ἀδελφὸς· ἔ· ἐκ
τοῦ αὐτοῦ πατρός, *Ἰλ. A 257, M 374. (ι. Τὸ
ὁ- τοῦτο, ὅπερ εὐρίσκεται καὶ ἐν τῇ· ὁ-ζυ=
ὁμοζυγοσ, εἶνε ἀθροιστικόν, συγγεν. τῷ ἄ ἢ ἁ
ἀθροιστικῷ καὶ τῷ ἐπὶ ἄ-μα).

ὀπάων, οκρεσ, ὁ, ἐπικ. (ἔπομαι· ὀπά-ζω),
ὀπαδός, ἀκόλουθοσ, σύντροφος, πάντοτε
κατωτέρου βαθμοῦ, ἐπὶ τῶν ἄλλωσ λεγομένων
«θεραπεύωντων» (ἴδ. τ. λ.), *Ἰλ. H 165, K 58,
P 258, Ψ 360 κ. ἄ., ἔ· θηλ. «ἡ ὀπ· ἡ σύν-
τροφός, *Γ. Δῆμ. 440.

ὀπερ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὀσπερ, ἴδ. τ. λ. II 416.

ὀπη, ἐπικ. ὀπηρ, ἐπὶ β. δοτικὸρ. (πρὸς
τοπικόν, σημαίνον τὴν ἐν τόπῳ εἶσιν (κα-
τοπική), ὅπου, εἰς ὅποιον μέρος, γ 106, ι 457· εἰ δὲ καὶ τὴν εἰς τόπον
μεθ' ἣν ἐπακολουθεῖ ἡρεμία, M 48, «ὀπ-
ράσητε· ὅπου (καὶ ἂν) τὸν περιήσῃτε, π
τε, ο 452. 2) τροπικόν, ὅπως, καθ' ὅ-
πον, Γ 25, α 347, θ 45 κ. ἄ., «ὀπη-
νόσ· ἐπλετο· ὅπως· δὲ εἶνε ἡ γνώμη σου
σοὶ ἀρέσκει, X 185.

ὀπηδεῖν, ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὀπ-
μόνον κατ' ἐνεστ. ὀπηδεῖ καὶ παρὰ. ὀπ
398, καὶ ἀπαρρ. ὀπηδεῖν, *Γ. Ἀπ. 330,
κολουθεῖν, ἀκολουθεῖν μετὰ τινος,
δεύω, «τινί· ἄ.) ἐπὶ προσώπων, B 16
368, ἔ· «ἄμα τινί· η 165, 181 κ. ἄ., βορρ.
Ἀπ. 530. (Κατὰ τὸν Ματθίαν· παρέχ
Βασιμείτερος ἐπιχειρεῖ νὰ διορθώσῃ κ
ρίον)· β.) ἐπὶ πραγμάτων, «(τὸ-α) ἀν
μοι ὀπηδεῖ· τὸ τοῖον μὲ παρακολουθεῖ
λέε, μοὶ εἶνε ἀνωφελεῖς ὀπαδός, E 216,
τῇ, ἥ σοι ὀπηδεῖ· ἦτις· σὲ παρακολουθεῖ
παρέπεται, ἣν ἔχεις, θ 237, «ἐκ Διὸς
πηδεῖ· ἐκ τοῦ Διὸς προέρχεται ἡ παρα-
θοῦσα τιμή, P 254. Ἐκ τοῦ

*ὀπηδός, ὁ, ἡ (ἔπομαι· ὀπά-ζω), ὁ
ἀκόλουθοσ, τινί, *Γ. Ἐρμ. 450.

ὀπιζομαι, ποι., ἀπορ. (ὀπις), μόνον
νεστ. καὶ παρὰ, κυρ. «κυττάζω», πρ
ἐπομ. φοβοῦμαι, σέδομαι, «Διὸς μὴ
μόν· ἔ 283, ν 448, «μητρόσ· ἐφετιγ
«τινί· σέδομαι, X 332, *Γ. Ἐρμ. 383
ὀπις.

ὀπιον καὶ ὀπιον, ἴδ. ὀπιον.

ὀπιπεῖν ἢ ὀπιπεῖν (ὅπως· ἔγραψ
τὸν Ἀπολλών. καὶ τι χειρόγραφον ὁ Β
Διυδὸρφ. καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ· ἐκδοταί
τιόν ὁ Λόδεκκ ἀποδίδει τὸν τῶπον το
τοῦ· μεταγενεστέρου· ἐπικού·) ἐπ. (ὀπ
πα), μέλ. σω, μετοχ. τοῦ ἀορ. ὀπι
σκοπῶ, σκοπεύω, περισκοπῶ, κα
πεύω, «πολέμοιο γεφύρα· Δ 374, «γ
ἀσελγῶσ· προσβλέπω, «ἡματιάζω», τ
ΠΑΡΘΕΝΟΠΙΠΗΣ, «λάβρη· λαθραίωσ· σ
II 243.

ὀπις, ιαοσ [υ], ἡ, αἰτ. ὀπιν, Π 38
καὶ ὀπιδα, ἔ 82, υ 215 (πιθάνω· ἐκ
ὀπωπα), κυρ. παρατήρησις, προσοχή,
ποιναία ἐπιτήρησις, ἐπιβλέψις· τῷ
«θεῶν· Π 388 (μόνον ἐνταῦθα τῆς· Ἰλ.
φ 28, καὶ ἄνευ τοῦ «θεῶν· ἔ 82, 88,
ὅς παράγοντες τὴν λ. ἐκ τοῦ ἔπω—
ἐκ τῆς ἐπὶ, ὀπις-ω—ἐρμηνεύουσι· τ
λουθα τῶν κακῶν πράξεων, τιμωρία,
δὲ παλαιοὶ ἐρμηνεύουσιν· «ἐπιστροφή,
κόλασις·).

ὀπιον, καὶ πρὸ συμφώνου ὀπι
ἐπικῶσ· δὲ καὶ ὀπιον, B 542, N 83 κ

ὁ τύπος εἶνε κατὰ τὸν Λόδεκ δ' ἀρχαί-
 ας οὐ πέπειτα προέκυψεν ὁ ἄλλος: ὀπισθεν),
 Π 791. 1) τοπικόν, ἀ) ὀπίσω, ὀπι-
 σθεν, ὀπίσω, «ὀπισθε μένω» «μένω»
 1332. ρ 201, «ὀπ. καταλείπω» ἀφί-
 πω, κ 209 κ. ἀ., «ὀπ. πέμπω» στέλλω
 (σω, «οὐρόν» ο 34' μεταφορ. «οἱ εὖ μὲν
 κακῶς δ' ὀπισθεν φρονέουσιν» καὶ «ἀπὸ
 κακῆ ἔχρυν εἰς τὸν νοῦν των, σ 168
 δὲ τὴν ἔννοιαν = «ἐσθλ' ἀγορεύοντες κα-
 τὰ βουλοδομεύον» ρ 66), «οἱ ὀπισθε»
 α) καταλειφθέντες, ὅσους ἀφῆκες ὀπίσω,
 «τὰ ὀπισθεν» τὰ ὀπίσθια, Α 613· β.)
 εν ὡς πρόθ. «ὀπισθεν μάχης» Ν 536,
 (προσ) Ρ 468, «διφρου ὀπισθε» Ω 15.
 ρονικόν, κατόπιν, ὕστερον. «πίσω»,
 μέλλον, Α 362, 1 519, 6 270, χ 474
 Γ. Έρμ. 78.
 σα, ἰδ. ὀπίσω.
 ατος, η, οη, ἐπικ., ὑπερθ. τοῖς ὀπίσω,
 ὠτάτος, ἔσχατος, ὕστατος, *Ιλ. Θ
 478.
 α [···], ἐπικ. ὀπίσσω (|| ἐκ τῆς ἐπί-
 σω: καὶ ἰδίως τοῦ ἀρχ. τύπου ἐπί, ὡς
 ἐκ- ἐξ- ἔξω, προ- πρῶτα- πρῶτω· ἢ
 τῇ τοῦ ε εἰς ο ὡς ἐν τῇ ἔξω- ὄξω, ἐλ-
 ὀπιζῶ κ. ἄ. πλ.), ἐπὶρ. 1) τοπικόν,
 τὰ ὀπίσω, «πίσω», Ὅμ. πλχ. (τοῦ-
 τοῦ «πρῶτω» Μ 272, ζ· «προπρηνέ»
 «ἐπιτίσνεται διὰ τοῦ «πάλιν» Α 419,
 γλῶσσαι· Ε 443, Ν 193, «ὀπίσω δῆσε»
 «ἔδεσε ὀπίσω τὰ χεῖρα», Φ 30,
 λείπω πύλας· «ἀφίνω ὀπίσω ἄλ», του-
 ποχωρῶν ἀπομακρύνωμαι τινος, Χ 437,
 ρονικόν, ὀπίσω, «πίσω, κατόπιν»,
 οη, ἐν τῇ μέλλοντι, Γ 441, α 222 κ.
 ρονικόν «νῦν» Ζ 353, «προπρηνέ» λ
 «ὀπίσω αὐτίς», «πίσω πάλιν», α 437.
 τῇ φράσει «ἄμα πρῶτω καὶ ὀπίσω νοέω,
 ὀφείτω» Α 343, Γ 109, Σ 250, ω 452,
 τὸ μὲν ἐρμηνεύουσιν: εἰς τὸ μέλλον καὶ
 ἐν ἀποβλέπω, ἄλλοι δὲ ἐμπρὸς ζ ὀπίσω,
 εν εἰς τὸ προκείμενον (παρόν ἢ μετ' ὀλί-
 γου) καὶ εἰς τὸ κατόπιν ἐρχόμενον μέλ-
 λον· ποικίλται μὲν ἀρχῇθεν ἡ τοπικὴ ἔννοια:
 ἐμπρὸς μου καὶ ὀπίσω μου· τροπικῶς δὲ
 α) τὴν περιεχεμένην φρόνησιν, τὴν σύ-
 ντην πρόνοιαν, ἔτι: ἐκ δεδομένων γεγονό-
 σις δυνάται νὰ ὑπολογίσῃ τὸ ἐς αὐ-
 τὸν μέλλον νὰ προκύψῃ. (|| Αὐτὸ
 σημαίνει ζ τῆς καθομιλου. ἢ φρ. «νὰ
 ἐμπρὸς καὶ ὀπίσω», ὅ ε. νὰ λαμβά-
 νται ὑπ' ὄψιν σου. Τὸ δὲ ἐπὶρ. «ὀπίσω»
 ἢ καθομιλ. ἔχει τὰς δύο ἀντιθέτους ση-
 τῇ τοῦ μέλλοντος: ζ παρελθόντος, ὅταν
 τῇ φράσει «πίσω εἶνε ὁ γεωγράφος» ση-
 τὸ μέλλον· εν δὲ τῇ φρ. «βλέπε καὶ πί-
 » σημαίνει τὴν παρελθούσαν κατάρχεσιν).

Ὀπίτης, στ, δ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ
 Ἑκτορος φονευθεῖς, Α 301.
 ὀπλῆρ=ὀπλίην, μόνον ἐν τῇ παρατ. ὀπλεον,
 συσκευάζω, παρασκευάζω, «ἄρματων»,
 «ἄμαζαν» ζ 73 f.
 ὀπλή, ἡ (συγγ. τῇ ὀπλον), ὀπλή, τὸ ἑν-
 χι τοῦ ἀλόγου, «ὀμπλή», *Ιλ. Α 536, Γ 504,
 ἀλλὰ καὶ τοῦ βοός ἢ χηλῆ, Γ. Έρμ. 77.
 ὀπλίην, ὀπλ. ὀπλίση καὶ ἐπικ. σσ, μέσ. ὀπλ.
 ὀπλιστήην, ἐπικ σσ, καὶ ἀναυθ. ὀπλιστήην,
 ὀπλ. κατ' ἐπικ. συστολὴν ὀπλισομένης, μ 292,
 Βατρ. 120, παθθη. ὀπλ. ὀπλισθη, γ'. πληθ.
 Δωρ. καὶ ἐπικ. ὀπλισθεν (=ὀπλισθησαν). 1)
 Ἑνεργητ. παρασκευάζω, συσκευάζω· ὅθεν
 α) ἐπὶ ἐδεσμάτων, παρασκευάζω, ἐτοιμά-
 ζω, «κυκίω» Α 644, «ἡμα» 6 289· β.) ἐπὶ
 ἄρματος, συσκευάζω, «συγυρίζω, ἄρμα-
 τῶν», «ἄμαζαν» Ω 190· γ.) ἐπὶ πλοίου,
 «ἄρματων», παθ. ρ 288. 2) Παθ. καὶ μέσ.
 παρασκευάζομαι, συσκευάζομαι πρὸς ἔρ-
 γον τι, ἐτοιμάζομαι μετ' ἀπαρρ., Η 417,
 μετὰ μετοχ. «ὁ δ' ἄρ' ἔξω ἰών (εἰς σημασ. μέλ-
 λοντος, ἰδ. εἰμι) ὀπλίζετο» [Αττ. ὡς ἐκὼν
 παρεσκευάζεται] ἡτοιμάζετο νὰ ἐέλθῃ, ζ 526,
 «ὀπλισθεν γυναῖκες» παρεσκευάσθησαν, ἐστολί-
 σθησαν (ἵνα χορεύσωσι), ψ 143. ἰδίως παρα-
 κευάζομαι εἰς πόλεμον, ὀπλίζομαι, «ἄρ-
 ματωνομαι», Θ 55, ω 495, «ἐπὶ πόλεμον»
 Βατρ. 140. 3) Μέσ. ἐμαυτῇ ἢ τί τῶν ἐμαυ-
 τῶ παρασκευάζω, «δεῖπνον, ὄρπον» Α 86,
 Π 453 κ. ἀ., μ 292, «ἵππους· τοὺς ἵππους
 μου», Ψ 301.
 ὀπλομαι, μέσ. ἐπικ. = τῇ προηγ. 3), ἐμαυ-
 τῇ παρασκευάζω, «δεῖπνον» μόνον *Ιλ. Γ
 472, Ψ 159.
 ὀπλον, τό, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ., ὁ δὲ ἐνι-
 κὸς μόνον ἐν τῇ Ὀδ. καὶ Βατρ., ὄργανον,
 «σύνεργον», ἐργαλεῖον, σκευὸς ἐν γένει.
 ἰδίως δὲ α) τοῦ αἰδηρουργοῦ τὰ «αἰδηρικὰ»,
 ἐργαλεῖα, πληθ., Σ 409, 412, γ 443· β.) τοῦ
 πλοίου τὰ «ἄρμενα», σχοινία, πανία, κωπία
 κτλ., 6 423, 430, ζ 268 κ. ἀ. Τὸ ἐν. «ὀπλον»
 σχοινίον, καλῶδες, ζ 316, ρ 290· γ.)
 σκευὴ πολεμικὰ, ὀπλα, ὀπλισμός, «ἄρμα-
 τα», Κ 254, Σ 614 κ. ἀ.—Τὸ ἐν. εὐρίσκεται ζ
 ἐπὶ τοῦ κερκυνοῦ τοῦ Διός, Βατρ. 281.
 ὀπλότερος, η, οη, καὶ ὀπλοτάτος, η, οη,
 ἐπικ. καὶ λυρ., συγκριτικόν καὶ ὑπερθ. ἄνευ θε-
 τικοῦ, νεώτερος, -τατος, μεταγενέστερος,
 -ατος, ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, Γ 408 κ. ἀ.,
 «γενεῇ» κατὰ τὴν γενετὴν, τουτέστι κατὰ τὴν
 ἡλικίαν, Β 707, τ 184 κ. ἀ., «ὀπλοτάτος γε-
 νεψιν» 1 58, «ὀπλοτῆτης» γ 465, η 58, λ
 283. (Ἡ ἐτυμολογία καὶ πρώτη σημασίς ἀβέ-
 βαιο· κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς· καὶ τὴν συνήθη
 ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ ὀπλον, κυρ. ὁ ἐκινώτερος
 νὰ φέρῃ ὀπλον, ἐπομ. ῥωμαλεώτερος, πρὸλ. Γ
 408, Ἑπιγ. 4, 5· κατὰ δὲ τὸν Βούττημανν ἐκ

τοῦ ἔπω, ἔπομαι· ὁ ἀκόλουθος· ὁ δὲ Δοιδεῖρλ. καὶ Ἀμεῖ· παράγουσιν ἐκ τοῦ ἀπαλός, ἢ ἰδίως· ἐκ τοῦ συγκριτ. μετὰ συγκοπῆς καὶ μεταβολῆς τοῦ φωνήεντος· ἀπαλότερος = ὁπλότερος, δὲ νεώτερος· ὡσαύτως καὶ τὸ ὑπερβ.).

Ὀπίσις, ἐντὸς, ὁ, ἀσυναίρ. καὶ ἐπικ. τύπος τοῦ Ὀπίσι, οἴντος, πρωτεύουσα τῶν Λοκρῶν οὐ μακρὰν τῆς θαλάσσης, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Ὀπούντος, υἱοῦ τοῦ Λοκροῦ, πατρὸς τοῦ Πατρόκλου, Β 531, Σ 326.

Ὀπός, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. τύπῳ Ὀπός, ἐπὶρ. (πόθεν), ὅθεν, ὁπόθεν, ἀπ' ὁποῖον μέρος, ἐν πλαγίᾳ ἐρωτῆσεν, Ὀδ. α 406, γ 80, ξ 47.

Ὀπόσι, μόνον ἐν τῇ ἐπικ. τύπῳ Ὀπόσι, ἐπὶρ. ποι. ἀντὶ τοῦ ὅπου, μόνον Ι 577, καὶ ὁπόσι ὅλως, γ 89.

Ὀπόσις, ἡ, ὄν, ἐπικ. ὀππ., ὁποῖου εἶδους, ὁποῖος λογῆς, Λατ. qualis. 1) ἀντωνυμία ἐρωτητ. ἐν πλαγίᾳ ἐρωτῆται, ὁποῖος ἄσπ. ἀντὶ τοῦ ὁποῖά τινα, τ 218· ὡσαύτως· δὲ καὶ α 171, ὁποῖος· τ' ἐπὶ νηὶς ἀφίκεο· (ἐξαρτωμένη ἐκ τοῦ καταλέξον καὶ ὄχ· εὐθεῖα ἐρώτησις). 2) ἀναφορ. ἀντὶ τοῦ οἷος, ἀνταποκρινόμενος· τὴν δεῖκε· τοῖος, ὁποῖον κ' εἴπησθαι ἔπος, τοῖον κ' ἐπακούσαι· Υ 250, ρ 421.—Ὀ. ὄμ. ἔχει ἀμφοτέρους τοὺς τύπους, ἀλλ' ὁ συνήθως εἶνε σπανιότερος καὶ μόνον ἐν τῇ Ὀδ.

Ὀπός, ὁ, κυρ. ὀπός, ἴσουμι, τὸ ἐν τοῖς φυτοῖς ὑγρόν, ἰδίως· δὲ ὀπός, τὸ „γάλα“ τῆς συκῆς καὶ τοῦ ἔρινεος (ἀγριοσυκῆς), χρήσιμος εἰς πῆξιν τοῦ γάλακτος, ὡς πυτῆς, Ε 902, πρὸλ. Θεοφράστου Φυτικῶν Αἰτιῶν 4, 16, 7. Κουλου μέλλα De re rustica 7, 8.

Ὀπός, ἰδ. ὄν.

Ὀπός, μόνον ἐν τῇ ἐπ. τύπῳ Ὀπός, ἐπὶρ. (πόσε), ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὅποι, εἰς ὁποῖον μέρος, ὁπόπου, Ε 439 f. Υ. Ἀπ. 209 (ἐνθα ὅμως ὁ Οὐδῶφ. καὶ Βασυμ. γράφουσιν ὁπώς).

Ὀπόσις, ἡ, ὄν, ἐπικ. ὀππ. ὁπόσις καὶ ὁπόσιος (πόσις), ὁπόσιος, ὅσιος, ἐπὶ μεγέθους καὶ πλήθους, Ψ 238, Ω 7, 792, ξ 47. Παρ' Ὀμ. εὐρίσκονται καὶ οἱ τρεῖς τύποι.

Ὀπόσις, ἐπικ. ὀππ. (ποτέ). Α'.) σύνδεσμος χρονικός, ὅτε, „ὁπόσις“ (τονίζεται ὅποτε), μετὰ ὑποθετικῆς· πολλάκις ἐννοεῖται, ὁπόταν, εἰάν ποτε. Παρὰ τινων ἐκλαμβάνεται ὡς αἰτιολογικός ἐν τῇ υ 196, ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ὀρθῶς ἐρμηνεύεται ὁπόταν. 1) μεθ' ὀριστικῆς, ὅταν τὸ λεγόμενον περιττᾷται ὡς πραγματικόν τι ἢ θετικόν γεγονός, „κατακαίεται οἶκός· ἰόντας ὁπόσις θυμὸς ἄνωγε“ σ 409 (1. ἐνθα ἡ μὲν ἐννοία ἀπαιτεῖ τὴν ὑποτακτικὴν ἀνῶγη· ὁπόταν θελήσῃ ἡ ψ' ῥήσις· ἐπειδὴ ὅμως τὸ μέτρον δὲν ἐπιτρέπει τὴν τοιαύτην διόρθωσιν, ἐκληπτέον τὸ ὁπόσις ἀντὶ τοῦ ἐπεὶ δὴ, ἀφ' οὗ· ἐπειδὴ (ἰφ' οὗ) καὶ θέλει ἡ ψυχὴ σὰς·)· μέγιστα δὲ ἐπὶ θετικῶν περιπτώσεων ἐν τῇ παρελθόντι, ὅτε, „ὡς ὅτε-

λεν θάνατός· μοι ἀδελφὸς, ὁπόσις δὲ σφ' ἐπόκη· Γ 173, πρὸλ. α 399, δ 73 ἢ ἐπακούοντος τοῦ ῥήματος, „ὁπόσις“ μνησ (ἦεν). Θ 230 (ἐνθα ὀριστικῶς, ἐξυπακούει ὁ Φαίης· τὸ ῥήμα ἡγοράσθαι γὰρ ἦ τ. τ. 11. Ἀλλὰ καὶ οὕτως· περὶ σκληρὸν ἢ σύνταξις· ὅθεν τῶν μὲν ἀρχαῶν οἱ ἐξέλαβον τὸ „ὁπόσις“ ἀντὶ τοῦ ποῦ δὲ νεωτέρων τινὲς κατέφυγον εἰς διόρθωσιν ἀξιοσημειώμεντος· εἶνε ἡ τοῦ Βέντλεϋ ἄσπ. καὶ τοῦ Βόθῃ ἄσπ. τ. τ. ποτ'·)· μετὰ μέλλου τοῦ Κέν ἐν τῇ νοθευομένῃ χωρίῳ, „ὁπόσις κεν—ἐν φρεσὶ θήσει Ἀθῆναι· ὅμως ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Κλάσσεν γὰρ σιν ὑποτακτ. θῆσιν·)· ὅθεν ἐν ταῖς παρ. „ὡς ὁπόσις“ καθὼς (τότε) ὅτε, „καθὼς τε ὅπου“, ὅπου ἡ σύγκρισις γίνεται πρὸς κῆν τινα περιττᾷται τοῦ παρελθόντος, ἡ δὲ ὡς—ὡς ὁπόσις κρεῖον· Ἀμαρυγκῆς Ἐπειοί· Ψ 630 κ. ἀ. Κατ' ἐξαιρέσιν δὲ παραβολαί· πρὸς γενικὴν τινα ἐννοίαν, ἡ μα συνήθως γινόμενον, ὅτε συνήθως τὸ ὑποτακτ. (ἰδ. 2) ὅ·), καθὼς ὅταν ὡς ὁπόσις πότε πλήθον ποταμὸς· πεδίοι δὲ κῆν λυρικῶς (Ἀττικῶς δὲ μόνον τὸ ὁπόσις, δὲ καθομιλουμένη ἐφόλα· τὴν Ὀμηρικὴν ταῖν, λέγουσα „ὁποτε ἔλθῃ, φάγῃ“)· μελλουσῶν καὶ μετὰ τινος βεβαιότητος· πρὸς κωλέων περιπτώσεων, ὅταν, ὁπόταν, ὁποῖσι πῶσι καὶ ὅ· ἦν, „οὐ μὲν σοί ποτ' ἴσθαι γέρας, ὁπόσις Ἀχαιοὶ Τρώων ἐκπύρσων· λίσσθον· Α 463, Ν 817, π 268 κ. ἀ. ὅ·)· προτάται· γενικῆς ἐννοίας, ὅλ, τοιούτης· τὸ ἐκπερόμενον οὕτε εἰς ὀριστικὴν περιττᾷται οὕτε εἰς ὀριστικὸν χρόνον περιττᾷται, τ' ἐπὶ δουρὸς ἐρωτῆ γίνεται, ὁπόσις ἀνέρος· περὶ ὡς ἦσιν· Ο 359, „ἀλλὰ τὸ νῶν ἄχως κραδίην καὶ θυμὸν ἰσάνει, ὁπόσις τὸν ὁμοῖον ἀνὴρ ἐθέλῃσιν ἀμέρσαι· Π 53, Ο 382, Ρ 98, ρ 471 κ. ἀ. ὅθεν πολλὰ παραβολαί, Α 305, δ 333 κ. ἀ. γ·)· ὁποῖσι φέρωνται ἐπανελημμένα· περιττᾷται· ἐν τῇ ῥόντι, τοιούται· ἀρχικοῦ χρόνου ἐν τῇ προτάται ἡγομένου, ὁπόταν, ὁσάκις, ὁποῖσι γὰρ καὶ οἱ αἰσῶς ἀκούεσθον ἐμεῖο, ὁ δαῖτα γέρουσιν ἐροπλίζωμεν· (οὕτως ἔγραψεν Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ ἐροπλίζω·) Ἀχαιοί· Δ 344. (1. Τὸ ἐκ τῆς Ὀδ. ω 311· ῥάδειμα ὡς μὴ ἀνῆκον ἐνταῦθα, ἰδ. κατὰ 3) ἀ·.)—Συνήθως καὶ ὁπόσις μεθ' ὑποτακτικῆς· προσαλαμβάνει καὶ τὸ Κ ἐ ἢ Ἄν, ὁσάκις· ῥιζομένη τῆς χρονικῆς προτάσεως· παρ. ὡς ἐκ περιπτώσεων ἐξαρτώμενον, „τότε ὁ μαχίσσεται, ὁπόσις κεν μιν θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι· ἀνῶγη καὶ θεὸς ὄρη· Ι 703, πρὸλ. Δ 40 κ. ἀ., „ἀλλὰ τὸδ' αἰὼν ἄχως θυμὸν ἰσάνει· ποτ' ἂν ἰσόμερον νικῆσειν ἐθέλῃσι· Ο

Υ 316, α 44, θ 444 κ. ἀ. Ἐνίοτε δὲ καὶ „ὁπόσις κεν ὅ·“ Ε 504, δ 337, γ 337, „ὁπόσις ἂν ὅ·“ Π 62, Φ 340, Υ. Ἐρμ. ὁπόσις κε πρῶτον· λ 106, „ὁπόσις ἂν ὅ·“ Υ. Ἀπ. 71. 3) μετ' εὐκτικῆς, ὡς ἐκπερόμεναι ἐπανελημμένα· περιττᾷται· παρελθόντος, ὁ·. παρῳχημένου χρόνου ὡς ἐν τῇ κυρίᾳ προτάσει, ὁσάκις, „ἡ μοι ποτε καὶ οὐ αὐτό· λαρόν παρὰ δεξιῆς· ὁπόσις σπερχοίαι· Ἀχαιοί· Τ πολλὰς μιν ξείνισσεν Μενέλαος—, ὁπόσις ἦεν ἔκοιτο· Γ 233, πρὸλ. Κ 489, Ν α., λ 594, ξ 247· ἐνταῦθα ἀνῆκει καὶ 344· ἐνθα δ' ἀνὰ σταφυλαὶ παντοῖαι ἐκποῖσι δὴ Διὸς ὥραι ἐπιβρίσειαν ὑπερβον·)· μὲν εὐκτικῆς τοῦ χρονικοῦ λόγου σημαίνει ἐπανελημμένα· περιττᾷται· τοῦ παρελθόντος, νεωτέρως· ἔστιν, εἰς οὗ ἐξαρτᾶται, ἐτέθη παρῳχημένου), διότι ἐκφράζει ἰδιότητα πάντα χρόνον ἐκφαινομένην· β·) εὐκτικῆς κυρίᾳ προτάσει ὑπαρχούσης, „ὅφρα τὸς ἀλείοιτο, ὁπόσις μιν σέσαιο ἀπ' ἡϊόδιον· Υ 448. Β·) Ἐπὶρ. χρονικόν, ῥικόν, ἐρωτηματικόν εἰς ἐξηγητικὴν· προ(πλαγίᾳ ἐρωτῆσιν), παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις“, „ποτιδέγμενοι ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες· ἔως οὗ ἤθελεν ἔλθῃ (ποτιδέγμενοι) ὁ Ἰδαίος, Η 415, πρὸλ. Η 794 α·) μεθ' ὀριστικῆς, ἀρχικοῦ χρόνου ἡγομένου· ἡ ρά τι ἴδμεν, ὁπόσις Τηλέμαχος νεο· 633 κ. ἀ., σπανιότερος δὲ καὶ παρῳχη· χρόνου ἡγομένου, „πατέρα προσεδέχετο· ὁσάκις αἰεὶ ὁπόσις δὴ μνηστῆρας χεῖρας· υ 386, ἐνθα δὲ ὀριστικῆς ἐκφράζει τὸ ἐν τῇ προδοκίᾳ· β·) μετ' εὐκτικῆς, παρ' Ὀμ. ἰδίως μετὰ ματὰ „μένω, δέχομαι· μέγχις οὐ, ἔως ὁπόσις ἄρ' ἔλθοι· προσμένοντες·

α: τοῦ Αἰγίσθου εἰς τὰς Μυκήνας, ἐξεδικήθη διὰ τὸν φόνον τοῦ πατρὸς φονεύσας τοῦτόν τε καὶ τὴν μητέρα τοῦ Κλυταιμνήστραν, καὶ ἐδασίλευσεν αὐτόθι, λ 457 ἐξ. — Ἐν τῷ γ 307 διὰ τὴν ἑιοφωρίαν πατρῶν τῶν παραδόσεων ἔγραφον ὁ Δίδυμος ἢ Ζηνοδοτὸς: ἀπὸ Φωκίων ἀντὶ τοῦ νῦν φερομένου «ἀπ' Ἀθηναίων». 2) εἰς τις τῶν Ἀχαιῶν Ε 705. 3) εἰς τῶν Τρώων Μ 139, 198.

ΔΡΕΣΤΙΛΣ, ΔΔΟΣ [-υ-], ἡ (δρος), ἡ ἐν τοῖς δρεσι διατρίδουσα, ὁρεινή, «Νύμφαι» Ζ 420 ἱ.

ΔΡΕΣΦΙ, Ἰδ. ΔΡΟΣ.

ΔΡΕΧΘΕΑ, μόνον ἐν τῷ «βόες δρέχθουσι ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι» Ψ 30 ἱ, κατὰ τινες μὲν ἐκτενέστεροι: τύπος τοῦ ΔΡΕΓΑ εἰς ἀμετάβ. σημασι: σφαζόμενοι, «ἀπετείνοντο», ἐτεντώνοντο (ἐσφάδαζον) περὶ τὸν σιδήρον· πιθανώτερον δὲ κατ' ἄλλους: ἔτεροι: τύπος τοῦ ῥοχθέω: ἐρρόχθουσι, ἐμύκωντο, «ἐρρόχάλιζαν» περὶ τὴν μάχαιραν.

ΔΡΟΛΙ, Ἰδ. ΔΡΥΝΙ.

ΔΡΟΛΙΟΣ, εἰς τῶν Φρυγῶν ἐξ Ἀσκανίας Ν 791.

ΔΡΟΝ, ἡ, πόλ. τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Περίβοις: Β 739· κατὰ τινες ἡ ἀκρόπολις τῆς Φαλάννης, Στράβ. 9, 5, 19.

ΔΡΟΙΟΣ, Η, ΟΝ (δρῖός), κορ. «δρῖος», μεταφορ. ἐπὶ τῆς φωνῆς, τρανός, «ψηλός», μεγαλόφωνος. Τὸ οὐδ. πληθ. ὡς ἐπὶ δρῖα ἦναι. Α 41 ἱ, «έδοξα δρῖα φωνῇ». Γ Δῆμ. 432. (Ὁ Δοιδερλ. θεωρεῖ τοῦτο τὸ δρῖος τὸ ἐπὶ τῆς φωνῆς ὡς διάφορον τοῦ «δρῖου» τοῦ ἐπὶ τῆς στάσεως, καὶ παράγει αὐτὸ ἐκ τοῦ ῥόθος, ῥόθιος. || Οὐδέμια ἀνάγκη τῆς τοιαύτης διακρίσεως: ὅτι φυσικὴ εἶνε ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τοῦ τόπου εἰς τὴν φωνήν, φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ ἐναντίου: πλάγιος λέγεται καὶ ἐπὶ τόπου καὶ ἐπὶ ἥχου).

ΔΡΟΚΕΡΑΙΡΟΣ, Η, ΟΝ, ἐπ. (δρῖός, κέρα), μόνον ἐν τῇ ποι. γεν. πληθ. ὀρθοκραιρίων, ὁ ἔχων δρῖά ἢ δρῖα κέρατα, ὀρθόκερως κατὰ τὸν Ἀπολλών, ἐπὶ τῶν βοῶν λέγεται δὲ κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἀντιθέτως: πρὸς τὰ ἀνάπηρα, διστραμμένα ἢ συνεστραμμένα κέρατα, ἄρα περὶ τῶν μὴ τοιοῦτων μὲν, ἀλλ' ὅμως δυναμένων νὰ ἦεν καμπύλα, κεκυρτωμένα, Θ 231, Σ 573, μ 348· β) μεταφ. ἐπὶ τῶν ἐμπρός καὶ ὀπίσω κερατοειδῶς: κεκυρτωμένων πλοίων, («κατὰ πρόμηναν ἢ πρῶραν ἀνατεταμένους») Σ 3, Τ 344. (|| Ἀλλ' ἡ ἐρμηνεία τῶν μὲν παλαιῶν ὑπάρχει ἡ παρ' Εὐσταθίου: ὀρθόκραιραι βόες αἱ ὀρθαὶ τὰς κραιράς, ἤγουν τὰς κεφαλὰς, καὶ γαῦροι, ὅθεν καὶ αἱ νῆες: ὀρθόκρ. μεταφορικῶς τῶν δὲ νεωτέρων ἡ τοῦ Δυνεζέρου, ὅστις καὶ τὸν τύπον τοῦ θηλ. ὀρίζει: ὀρθόκραιρα, ἤγουν ὀρθόκερ-αιρα κατὰ τὸ λογέ-αιρα· σημ. δὲ κατ' αὐτὸν τὴν ἔχουσαν ὀρθά, ἤγου· ὀριζοντίως κείμενα (:) τὰ

κέρατα καὶ οὐχὶ εἰς ὕψος ἀνατεταμένα, ὡς τῆς ἐλάφου. — Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι ἐπ' οὐδ' τοῦτων ἐπαναπαύεται τις).

ΔΡΟΟΣ, Η, ΟΝ, (δρυνμι) «δρῖός», δρῖος «στῇ δ' ὀρός» ἐστάθη ὀρός: Ψ 271, 466, Ω 359 κ. ἀ. «δρῖός: ἀναΐας», ἀναπηδῶν ὀός, φ 119, Βατρ. 83. Ἐκ τοῦτου ΔΡΟΟΑ, ἀδρ. ὠρθωσα, παθ. ὠρθωθείς, σπ. ὠρθόν, ἀνωρθῶ, «ἀνασηκῶν» τινά (πεκότα) *Ιλ. Η 272, «ὠρθωθείς». Β 42, Ψ «ἐπ' ἀγκῶνας: ὠρβ.» «ἀνασηκωθείς ἐπάνω τὸν ἀγκῶνα», Κ 80.

*ΔΡΟΡΙΟΣ, Η, ΟΝ, ὀρθρινός, «πρωινός» Ἑρμ. 143. Ἐκ τοῦ

*ΔΡΟΡΟΣ, δ (δρυνμι), «τὸ πρωτὶ τὰ πράγματα, ἡ χαραγὴ», Γ. Ἑρμ. 98, «δρῖον» Βατρ. 103.

*ΟΡΙΓΑΝΙΩΝ [-υ-], δ, οἶονεἰ «Ῥιγανιός», κωμικὸν ὄνομα βατράχου, Βατρ. κορ. πατρωνυμικὸν τοῦ ὀρίγανος (δ, ἡ, ὀρίγανος) = «Ῥίγανη», ἡς μνημονεύονται εἰδῆ, ἡ δρ. ὀνίτις, ἢ ἡ δρ. Ἡρακλεω (|| Ὁ πλάσιος τὸ κωμικὸν τοῦτο ὄνομα εἶχεν οὖν καὶ τὴν φράσιν «ὀρίγανον βλέπειν» καὶ κυττάζειν διότι ὁ Ὀριγ. παραδεδωμένος: μὴ ἄρα πρέπει νὰ ἦεν ἀγριωπός).

ΔΡΩΝΑ [-] (ἐτ. ποι. τόπ. τοῦ δρυνμι, σπ. ὠρινα, ἀνάψ. ὠρινα, ἀδρ. παθ. ὠρίνην, ὠρίνην, Ἰδ. κατωτ. ἐν τέλ. ἀ.) ἐγείρω, ταράττω, περὶ τοῦ ἀνέμου, «πόντον» «ὀλάσσαν» ἡ 273 κ. ἀ., «ῤέθρα» Φ 322. Β 291· β') μεταφορ., τινά, θο. ταράττω, ἐκφοβῶ, ω 448. Παθ. «Ἀδριονομένου: ὑπὸ καπνοῦ» Ι 243, Α 521· ε 14, γ 23 κ. ἀ. «θυμόν τινα» κινῶ τὴν ψυχὴν, συγκινῶ, παραφέρω, ἐρεθίζω οἴκτου Δ 208, δ 366 κ. ἀ., διὰ φόβου Παθ. «Ἰρῳ κακῶς ὠρίνετο θυμός» Ἑρμ. καρδία, σ 75, διὰ λύπης: ε 459, ρ 150, γῆ: Γ 395, θ 178, διὰ σφοδράς: μ 42. Παθ. «ὠρίνην πᾶσι θυμός» γῆ: Ε 29, υ 9, «ὠρίνω κῆρ, ἦτορ» δ τὴν καρδίαν, ρ 47, 216, «γόνον» ε 760.

ΔΡΕΚΙΩΝ, τό, ἐνικ. παρ' Ὀμήρ. μόνον ἀλλάχου δὲ πληθ. ἀ.) ὄρκος, ὀρκισμός 458, «τοὶ ὄρκια δώσω» θά σοι δώσω ὄρκον, τ 302· β') τὸ ἐλέγγιον, τὸ πρὸς τοῦ ὄρκου, συνήθ. κατὰ πλ., ὅθεν τὰ τὰ σφάγια, τὰ κατὰ τὰς ἐπισήμους: σ εἰς πίστειν αὐτῶν σφαιριζόμενα, Γ 24 γ') ἡ ἐνορκος συνθήκη, Χ 266, «ὄρκια ταμεῖν» πιστὴν συνθήκην (κόψαι, σφάσαι) διὰ σφαγῆς τῶν θυμάτων βεβαιῶσαι) σ ὡς τὸ Λατ. iudus ferire (|| τὸ ζεῦγμα ἔχει καὶ ἡ καθομιλ. «ἐφάγαμεν τὸ Πάσχα ἐ. φαγόντες ἐωρτάσαμεν, καὶ «ἐπιζῶν καὶ τὸν γάμον σου», ὁ ε. φαγὼν νὰ ἐορτ. τὸν γάμον σου), Β 124, Γ 105· ὡσαύτως

καὶ ἔρκια ταμεῖν. Γ 73, 94, «ἔρκια
μωτέρωσι τιθέναι» συνάπτειν συνθήκην
μωτέρων, ω 546, «θανάτον νότοι ἔρ-
κων» θάνατον σοὶ ἐσυνθηκολόγησα, πρὸς
σου συνήψα τὴν συμφωνίαν (τῆς μονο-
), Δ 155, «ἔρκια φυλάσσω, τελῶ» φυ-
ἐκπληρῶ, Γ 280, Η 69, τούναντιον
δηλίσσασθαι, πατεῖν, καταπατεῖν, συγ-
φύσσασθαι» ζ. ἰδ. τὰ λ, «Διό: ἔρκια»
τὴν προστασίαν τοῦ Διός ὄντα, Γ 407.
βελίως ἢ λ. οὐκ ἀπὸ τὸν Κούττι. ὑπο-
κῆ τοῦ ἔρκος. ἀλλ' οὐδέτ. τοῦ ἐπιθ. ἔρ-
κός ἔρκων ἀνέκων) Ἐκ τοῦ
ος, ὁ (ἐργω, κατ' ἀρχ. = ἔρκος, ἔργον
1) τὸ πρᾶγμα ἢ τὸ πρόσωπον,
ὁ ὅποιον ὁμνέει τις, ὁ μάρτυς τοῦ
πάρὰ μὲν τοῖς θεοῖς ἢ Στύϊ, Β 755,
Γ. Δῆμ. 260, παρὰ δὲ τοῖς ἀνθρώποις
ἢ ἡ Γῆ καὶ αἱ Ἑρινύς: Γ 276 ἐξ. Τ
ἐξ 394. Ἡ Ἡρα ὁμνέει τοῖς Τιτάνας
τὴν Στύγα Ξ 278, ὁ Ἀγίλλεύς: τὸ σκῆ-
του «ναὶ μὰ τοῖς σκῆπτρον» Α 234.
«ἔρκος», ἔρκωμοσι, «μέγας, καρτε-
Α 239, Ψ 42, δ 746, κ 381 κ. πλχ.
θεῶν, μακάρων» ὁ παρὰ τοῖς θεοῖς συνή-
377, κ 299, «σὺν ἔρκω» μεθ' ἔρκου, Ξ
ἰδ. καὶ ὁμηγμ. ΤΕΛΕΥΤΛΩ. — Τὰ κατὰ
κὼν ἔρκια ἰδ. Ξ 272, Ψ 582.
ἰδ. ὁ (ἔρκος), «ἀρμυρία», ἔρ-
περὶ τῆς σειρᾶς τῶν εἰς τὸν βράχον
λαμμένων νικητερίων, ω 84.
ἰδ. ποι. καὶ μέγιστα ἐπικ. ἔτερος: τύπος
τῶν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐν τῷ ἔνεστ. καὶ
ἀλλ' εὐρίσκειται καὶ ὁ ἀόρ. ὠρμηνα- κυρ.
καὶ τὸ τῆδε κάκεισε κινῶ, παρ' Ὁμ. δὲ
τὸ μεταφορ. κινῶ τι τῆδε κάκεισε ἐν
τῷ «στρεφογυρίζω εἰς τὸν νοῦν μου»,
ἀλλήμω νοήντε, ἀνα(δια)λογίζομαι,
τομαὶ συνή ἢ φρ., «ὄρμ. κατὰ φρένα ἢ
μῶν» Α 493, δ 120 κ. ἀ., «ὄρμ. κατὰ
Κ 507, «ἀνά θυμόν» Φ 437, Ω 680,
«ἐνὶ φρεσίν» δ 843, Γ. Ἐρμ. 66,
Κ 4 καὶ ἄνευ τινός: τοιοῦτον προσδι-
Κ 28, Φ 64, γ 469. Συντάσσεται ἥτοι
«πόλεμον» Κ 28, «πλόον» γ 469,
δ 742 κ. ἀ. «χαλεπὰ ἀλλήλοισι» γ 151
τοῦ «ὅπως» Φ 437, Ω 680: ἢ μετὰ
ἢ—ἢ (ἢ—ἢ). ἄν—ἢ. Π 435, Ο 300.
καὶ μετὰ τοῦ «εἰ—ἢ» δ 789 (ἄπαρ ὄρμης
ἐν νεωτέρων διωροθῶν εἰς τὸ ἢ—ἢ) καὶ
πρρ. Ἐπειγ. 4, 16. Ὁλω: ἀπυλ. σκέ-
αι, «ὡς ὠρμαινε» Ξ 20, Φ 64, Χ 431.
λα (ὄρμη), ἀόρ. ὠρμησα, καὶ μέσ. ὠρ-
ῆν καὶ παθ. ὠρμήθην. Α'.) Ἐνεργ. 1)
παρορμῶ, παρακινῶ, παραξύνω,
ἐπιπῶ ἐπὶ προσώπων τε καὶ πραγμάτων,
ἐς πόλεμον» Ζ 338, «πόλεμον» κινῶ,
ω, σ 376. Παθ. μεταφ. «ὁ δ' ὠρμήθης

θεοῦ ἤρχετο» ὑπὸ τοῦ θεοῦ παρορμηθεὶς, παρορ-
κνηθεὶς ἤρχισε, θ 499. 2) ἀμετάδ. ἀ.) ὀρ-
μῶμαι, ὀρμῶ, ταχέως κινεῖσθαι, φέρομαι
μετὰ τελικ. ἀπαρφ. «ὁσάκις δ' ὀρμήσεις στήναι
ἐναντίβιον» (ὁ Ἀχιλ.) Ψ 265, πρβλ. Χ 494,
περὶ τοῦ ἱέρακος, Ν 64. β'.) ἐφορμῶ, «χύν-
νομαι» «τινός» κατὰ τινοσ: Δ 335. Β'.) Μέσ.
μετὰ μέσ. ἢ παθ. ἀόρ. ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐνεργ.
2), ἤγουν 1) ὀρμῶμαι ταχέως κινεῖσθαι,
εὐθύς ἐτοιμαζομαι, ν 82, μετὰ τελικ. ἀπαρφ.
«φεύγειν» ὀρμῶ νὰ φύγω, Θ 514 (ἐνθα ὁ Βέκκ.
ἐν τῇ Β'. ἔγραψεν ἀντὶ τοῦ ὀρμήσονται: ὀρμήσω-
αι), «διώκειν» Κ 359, «κορυθα ἀφασπάζαι» Ν
488. Μεταφ. «ἤτορ ὠρμῶτο πολέμειζεν» ἐπε-
θύμει νὰ πολεμῇ, Φ 572. 2) εὐρίσκεισθαι εἰς
ταχέαν κίνησιν, τρέχω, σπεύδω, «μετὰ τινα»
τρέχω κατόπιν τινός, Ρ 605, «ἐκ θαλάμοιο, ἐκ
κλισίης» μετὰ σπουδῆς, δρομαίως ἐέργομαι ἐκ
τοῦ θ. κτλ. Γ 442, Ι 478. β'.) ἰδίως ἐπὶ
ἐχθρικής κινήσεως: ἐφορμῶ, ἐπιπίπτω, ἐπιτί-
θεμαι, «χύνομαι», Ν 18, 559, Χ 312 κ.
πλχ. «ἔγχετ', ἐυστοτῆς, ἐψέεσσι» μετὰ τὸ δόρυ ζ.,
Ε 855, Ν 496, Ρ 530 μετὰ γεν. «τινός» κατὰ
τινός, Ν 182, Ξ 488 κ. πλχ., «ἐπὶ τινι» κατὰ
τινός, κ 214.

ὈΡΜΕΝΙΔΗΣ, οἱ, δ υἱός τοῦ Ὀρμένου (τοῦ
υἱοῦ τοῦ Κερκῆφου, ἐγγόνου δὲ τοῦ Λιόλου καὶ
κατὰ τὴν μεταγενεστ. παράδοσιν θεμελιωτοῦ τῆς
πόλ. Ὀρμενίου), ὁ Ἀμύντωρ, Ι 448, Κ 266.

ὈΡΜΕΝΙΟΝ, τό, πόλ. τῆς θησαυλικῆς Μαγνη-
σίας: ἐπὶ Στράβ. ἤδη, 9, 5, 15, χωρίον ὑπαγό-
μενον εἰς τὴν πόλ. Δημητριάδα, Β 734.

ὈΡΜΕΝΟΣ, ὁ, 1) Ὀ. ὈΡΜΕΝΙΔΗΣ. 2) ὄνομ.
ἑῶν Τρώων, Θ 274, Μ 187. 3) πατήρ τοῦ
Κτησίλου, ὅπ. ἰδ.

ὈΡΜΕΝΟΣ, ἰδ. ὈΡΝΥΜΙ.

ὈΡΜῆ, ἡ, 1) ὀρμή, ταχέως κίνησις, ἐπι-
θεσις, πολεμιστοῦ, Ι 355, θηρίου, Α 419, Γ.
Δῆμ. 383, ἄλλων πραγμάτων, «κόματος» ε
320, «πορός» Α 457, «εἰς ὀρμὴν ἐγχεσθαι ἐλθεῖν»
Ε 418. 2) μεταφ. ἀ.) ἐπιβολή, ἐπιχείρη-
σις: πρὸς τινα πρᾶν, Δ 466, Κ 423, «ἐκεί-
νημα», β 403. β'.) ἐν γενεῖ ὀρμή, τάσις,
ῶθησις, «δαιμονίη» ε 416, «ψυχῆς» Τμ. 7,
43. (Συνήθ. σχετίζεται πρὸς τὸ ὀρ-, ὀρνευ-
οι νεώτεροι γλωσσολόγοι ἀνάγουσι τὴν λέξ. εἰς
ἄλλην ρίζαν).

ὈΡΜΗΜΑ, ἄτος, τό (ὀρμάω), μόνον ἴλ. Β
356, 590, «τίσασθαι Ἑλένης ὀρμήματά τε στα-
ναχά: τε» ἐνθα τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσι τὰ ὀρ-
μήματα μετὰ τοῦ Σχολιαστοῦ, ἀνησυχίας,
φροντίδας καὶ κόπους (τῶν Ἀχαιῶν) περὶ
τῆς Ἑλένης. Ὁ δὲ Κούττι. καὶ ἄλλοι ἀποδίδ-
δουσι τὰ ὀρμήματα εἰς τὴν Ἑλένην καὶ μετα-
φράζουσι τὸ χωρίον: τὴν ἐξ ἀρχῆς ἐκουσίαν
ἐλευσίαν (κατὰ τὸν Εὐστάθ.) τῆς Ἑλένης καὶ τοῦς
στεναγμούς, ἤγουν τὴν μετάνοιαν αὐτῆς.

ὈΡΜΙΖΩ (2 ὀρμος), ἀόρ. ὠρμισα, προσορ-

κινουμένων ατόμων και πρό πάντων ανθρώπων, οὖν πολέμιστων, B 810, I 248 κ. α. «ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητῶν» P 740, τῶν μνηστῆρων, α 433, κυνῶν καὶ κυνηγῶν, K 185, Σπανιώτερον ἐπὶ τοῦ πατάγου ἀφύγων πραγμάτων, οὖν τῆς τεμνομένης ὕλης, Π 633, τοῦ ὀρηκτικοῦ ποταμοῦ, Φ 256, τῶν ὑπὸ τοῦ ποταμοῦ συμπαρασυρομένων πετρῶν, Φ 343, φορτίου ξύλων κατὰ γῆς ῥιπτομένου, ε 243. (II ἐτυμολογία ἀμφιβολία κατὰ τοὺς παλαιούς: πιθανώτατα κατὰ μετάθεσιν ἐκ τοῦ ὀρυγμός (= βρυγμός), ὀρυγαδός).

ὀρύσσω, ἀορ. ὀρύσα, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἀναού. ὀρύττω, «σκάπτω», «τάφρον» H 341, 440, «βόθρον» κ 517· ἀναρύττω, ἀνασκάπτω, «μῶλυ» κ 305.

ὀρφανικός, ἡ, ὄν, ποι. ἀντὶ τοῦ «ὀρφανός», ὀρφανευμένος, ὁ ἀνευ πατρὸς ἢ μητρός, «παῖς» *Il. Z 432, A 394, «ὀρφ. ἡ-μαρ» ἡ ἡμέρα τῆς ὀρφανώσεως, X 490.

ὀρφάνος [-ος], ἡ, ὄν, «ὀρφανός» (προφ. «ἄρφανός»), ο 68. (II. Συγγ. τῇ Λατ. orphus, παλαιῇ Γερμ. arfija).

ὀρφναίος, η, ὄν, ποι. (ὀρφνη), ζοφερός, σκοτεινός, «νύξ» *Γ. Ἑρμ. 97· «νύκτα δι' ὀρφναίην» K 83, 276, 386, ι 443 κ. α.

ὀρχαμός [-ος], ὁ, ποι. ἀρχηγός, ἡγεμῶν, πάντοτε μετὰ τῆς γεν. «ἀνδρῶν» καὶ «λαῶν» B 837, δ 316 κ. α., ὡσαύτως λέγεται καὶ ὁ συνώτης Εὐμαίος ο 354, 389, π 36 ὃ βουκόλος Φυλοίτιος, ο 185, 254· ἀπολ. Βατρ. 365. (Πιθανῶς συγγ. τοῦ ἀρχω κατὰ τὸν Κούρτιον, καὶ ὅχι κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀρέχω, ὀρχος, οἶονεῖ: ὁ διευθύνων, ὁ διατάττων).

ὀρχατός [-ος], ὁ, ποι. (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ ὀρχος), ἡ κατὰ στοιχοῦς, δεινδοστοιχίας πεφυτευμένη φυτεία, «φυτεία», «φυτῶν» κηπος: δεινδορύφτος, E 423, η 142, ω 222, 245 257, 258. (*Ο Δοιδερλ. θεωρεῖ τὸ ὄν. συνώνυμον τοῦ ὀρχος).

ὀρχέομαι, ἀποθ., παρτ. γ'. πληθ. Ἰων. ὠρχεῖντο, ἀορ. ὠρχησάμην, σκιρτῶ, «χοροπηδῶ, ἀρχιούμαι», Σ 594, υ 371, 377 ε 465. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. συγγ. τῇ ὀρχος, ὅπως καὶ τὸ Γερμ. Reigen=χορός: συγγενεῖται μὲ τὸ Reile=σειρά). Ἐκ τοῦτου

ὀρχημός, ὁ, Ἰων. ὃ ποι., ὀρχησις, «χορός», N 637, θ 263, φ 434 κ. α.

ὀρχηστής, ἦρος, ὁ, ποι., Σ 494† καὶ ὀρχηστής, οὔ (ὀρχέομαι), χορευτής, *Il. Π 617, Ω 261.

ὀρχηστής, ἦρος, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὀρχησις, «χορός», N 731, α 152 κ. α. Ἡ δοτ. συναίρεται: ὀρχησται, θ 253, ρ 605.

(Ὀρχομένης, δ, 4) ὁ «Μινυῖος» (Μινυῖος), ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Βοιωτίας: ἐπὶ τῆς ἐκβολῆς τοῦ Κηφισσοῦ εἰς τὴν Κωπαῖδα, πρωτεύουσα τοῦ κράτους τῶν Μινυῶν, ἀξιολογούμενους

διὰ τῶν θησαυρῶν τοῦ Μινύου, Π 541, (*Ὅσα τῆς πόλεως ταύτης ἐρείπια σώζοντο μερῶν πλησίον τοῦ γωρίου «Σκριπου»· κούσι πάντα, πλην τῶν τοῦ θησαυροῦ, νείαν πόλιν τὴν μετὰ τὴν ἐν Χαιρωνείᾳ μάχης: παλαιὰς κτισθεῖσαν). 2) πόλις: τῆς, διας, ἐπὶ λόφου τινὸς μεμονωμένου καὶ ὀποῦ ἐπὶ μὲν τοῦ Ὀμήρου ἦτο κτισμένη πόλις, μετέπειτα δὲ μόνον ἡ ἀκρόπολις, τοιαύτη διετέλεσεν ἐπὶ μακρὸν χρόνον. Ἐρείπια αὐτῆς σώζονται μάλιστα κατὰ τὸ γὰρ τὸ λόφου καὶ ἀλλὰ τοῦ διεσπαρμένον ὑπὲρ τὴν αὐτοῦ κεῖται τὸ σημερινόν Κάλπακι, ὅπερ δὲν παράγεται κατὰ Κούρτιον ἐκ τοῦ κάλπη, ἀλλ' εἶνε Τον καὶ ἐδόθη κυρ. ἐκ τοῦ σχήματος τοῦ μένου λόφου, ὅπερ οὐνοῖται μὲ τὸ Τον καὶ λυμμά τῆς κεφαλῆς: τὸ λεγόμενον καὶ B 605, πιθανῶς δὲ κατὰ τὸν Εὐστάθιον Κούρτιον καὶ λ 459.

ὄρκος, δ, στοίχος, σειρά, «ἀράδ» ὁρῶν ἡ κλημάτων, καὶ ἐν γέν. κατὰ τὸν λῶν. «φυτεία ἐπίστοιχος», *Ὀδ. η 427, (Κατὰ τινες: τῶν παλαιῶν καὶ τὸν Δοιδερλ. τοῦ ἔρχομαι κατ' ἄλλους δὲ καὶ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὀρέγω, οἶονεῖ ὁ ἐκτείνωμενος).

ὄραβε, ὀράρεται, ἰδ. ὄρσμι.

ὄραρει, ἰδ. ὄρσμι καὶ ὄρομαι.

ὄρρεκαίαι καὶ ὄρρεκατο, ἰδ. ὄρρεκα.

4. δε, ἡ, ὁ, ἀναφορ. καὶ δεικτικ. ἀντων. οὐ, ἡ, οὐ, ἐπικ. καὶ ὄου, B 325, *Γ. Απ. 156 (τὸν τύπον τοῦτον θέλει δὲ νὰ μεταβάλλῃ εἰς ὄο) ὃ ἔτι: ἀντὶ τοῦ ἡ, Δοτ. πληθ. παρ' Ὁμ. ἡ, ἡ, ἡ.

1.) Ἀναφορ. ἀντωνυμία, ὅστις, ἡτις, ὁ ὅποτος, ἡ ὁποία, τὸ ὅποσον, συγγ. Ὁμ. ὅστις: ὅμως μεταγίγνεται καὶ τὴν τὸ ὡς τοιαύτην. Δ.) Ἰδιωτισμοί τινες πρὸς τὴν ὄου καὶ τῶν λοιπῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυμιῶν, ὅστις, ὅπερ κτλ. 4) Ἐνίοτε τὸ ὄο ἐν ἀρχῇ τῶν ἀναφορικῶν λόγων, τὴν φυσικὴν καὶ συνήθη τάξιν, ἀλλὰ κατὰ ξῆς, ἡτις: πρόκειται μᾶλλον νὰ ἐξαρθῇ, περὶ ἢ σε φυλάσσω» υ 47. Ἡ διαίρεσις νικῇ τίθεται καὶ πρὸ καὶ μετὰ τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν, «ὅτι μαραμένον» M 428, «ὁμῶς ἡτις ἀρίστη» π 25 κ. α. 2) Πρὸς τὸ δεικτικόν. εἰς: ὁ τὸ ἀναφορικὸν ἀναφορικῶν, εἴτε ὁμοπρωτῶν εἴτε ἐτεροπρωτῶν εἰς: πρὸς τὸ ἀναφορικόν, «καὶ ἡ κ' εὐεργεσι» εὐπακ. ταύτη, λ 434. 3) Πολλὰ ἀναφορικὸν δὲν συμφωνεῖ πρὸς τὸ ἀναφορικόν οὐσιαστικόν (κατὰ τὸ σχῆμα κατὰ σύνθεσιν) κατὰ γένος, «Διὸς τέκος, ἡτις» K 278, λαν θῆλος, ὃν τέκεν αὐτὴ» X 87. 6.) μὴ μὲν, ὅταν τὸ οὐσιαστικόν ᾔνε περιλήπῃ τὴν ἑαυτῶν, οὐς: Π 369, «Τὴν

γόνιν, οἷ κτλ.» ἔνθα τὸ ἀναφορικὸν ἀναφορικῶν: τοὺς κατοίκους: τῆς πόλεως, ψ 319. 2) τὸ ἀναφορικὸν οὐσιαστικόν σημαίνει ἄτομον, τότε τὸ πληθ. ἀναφορικὸν ἀναφορικῶν: τὸ ὅπ' αὐτοῦ δηλούμενον εἶδος, π. α. τῆς: θεὸς ἔνδον, οἱ οὐρανὸν ἔχουσιν» 5) II ἀναφορικὴ πρότασις προηγείται ἀντιπροσώπων, I 431, P 640, Σ 460 κ. α. 5) ἀντιπροσώπων δὲ τρεῖς ἀλλεπάλληλοι: καὶ, τὲ, ἀε συμπελεκόμεναι ἀναφορικαί: ἀντιπροσώπων τῆς ἀναφορικῆς ἀντιπροσώπων, τότε ὁ Ὁμ. ἐν τῇ δευτέρᾳ παραλείπει τὴν ἀναφορικὴν, οἶον «δοῖν» ἐπὶ καὶ οἱ (ἀντὶ τοῦ: καὶ δε: οἱ) μένος ἔλθοι» 6) 54, Γ 235, α 461 κ. α., τῆς ἀναφορικῆς θέτει τὴν δεικτικὴν ἢ κλητικὴν ἀντωνυμίαν [καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικῶν συνηθέστατον], οἶον «ἡ γὰρ ὄραμαι» ὁλοσήμενος, δε—μέγα κρατεῖ καὶ οἱ (ἀντὶ καὶ τῇ) πείθονται Ἀχαιοί» A 79, ε 94, 0 α. 6) Καθ' ἑλξιν ἡ ἀναφορικὴ ἀντωνυμία ἀντὶ τὴν πτωσὶν ὄχι τὴν ὑπὸ τῆς συνεισθημένην, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἀναφορικῶν: τῆς γενεῆς, ἡς—ὄρα» ἀντὶ τοῦ: ἡν 265 (ἐνθα ὅμως ἡ γενικὴ δύναται κατὰ τὴν νῆ ἐρηκνευθῇ: εἰς τῆς) ὡσαύτως: «τινὴς ἡμενος, ἡς περ ἀνασσε» ἀπολαύων τῆς ὡς ἀναξ' ἐλάμβανες, ω 30, ζ ψ 649. 7) ὁ Κρύγερος πιστεύει μᾶλλον ὅτι παρὰ τὸν εὐρίσκεται τὸ σχῆμα τῆς ἑλξιν: ἡ ἀναφορικῶν: κατ' αὐτόν. 7) Κατ' ἀντίστροφον ἀναφορικὸν οὐσιαστικόν λαμβάνει τὴν ἀναφορικὴν ἀντωνυμίαν, «ἄλλου δ' οὐ» τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας, «ἀντὶ τοῦ: οὐ τίνα οἶδα, τῶ κτλ., Σ 492, πρβλ. E 374. 8) Πολλὰ καὶ τὸ ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀντὶ τοῦ: ἔσσεται κούρη Βρισηῶς, ἡν ποτ' ἀπ., I 430, I 486, α 76, δ 44 κ. α. 9) Πολλὰ καὶ ἀντιπροσώπων ἀντὶ τὸν ἀναφορικὸν ἀντιπροσώπων, οἶον «οὐδὲ τὰ ἥδη ἔρα» ἀντὶ τοῦ: τὰ ἔργα ἔρα Z 18, Σ 460 κ. α., ὅτε πολλάκις καὶ ἑλξιν: οἶον «τὰς μὲν οἱ δώσω, μετὰ δ' ἔσσε» ἀντὶ τοῦ: ἀπὸ τῶν κούρη Βρισηῶς» ἀν

προσδιοριζομένου, «ἡς νηός, οἷσι φίλοισι, θυγατέρος ἡς, τέκετ' ὧ κ. τ. τ.» καὶ μετὰ τοῦ ἄρθρου «τὸ δὲ μένος» Φ 308 κ. ἀ. «τὰ δ' κῆλα» M 453, «τὰ δ' πρὸς δώματα» O 58· κατ' αἰτιατ. μετὰ τοῦ ἐγκλιτικῶς Δε, οἷον «ὄνδε δόμονδε» ἰδ. δόμος καὶ Δε.—'Αμφιδοῖα εἶνε τὰ χωρία, ἐν οἷς κεῖται ἀντὶ τῆς τοῦ δ' καὶ γ' προσώπου, οἷον α 402 (ἐνθα ὁ Βέκκ., Δινδορφ. καὶ οἱ μετ' αὐτοῦς (πλὴν ὁ Ἀμεῖς) ἔγραψαν «σοῖσι» ἀντὶ τοῦ οἷσι) καὶ ι 28 (ἐνθα κεῖται ἀντὶ τοῦ ἐμός· ἀλλ' ὁρθότερον ἐρμηνεύεται ἰδίος, οἰκετός, ὅπως ὁ Ἀμεῖς ἐρμηνεύει καὶ τὸ ἀνωτέρω α 402) καὶ ν 320 (ἀλλ' ὁ στίχος οὗτος μετὰ τῶν ἐπομένων τριῶν ἐκπαλαί νοθεύεται).

ὄσακι [·ω·], μόνον ἐν τῇ ἐπ. τὴν ὄσακι, ὄσακις, «ὄσαις φοραῖς», Φ 265, X 191, λ 585.

ὄσατις [·ω·], η, οη καὶ ὄσσ. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὄσος, «λαός» E 758 f.

ὄσιν, ἡ, 1) τὸ ὄσιον, τουτέστι τὸ θεῖον ἢ φυσικὸν δίκαιον, καὶ πᾶν ὅ,τι ὑπ' αὐτοῦ εἶνε καθιερωμένον καὶ συγχωρεῖται, ὅθεν «οὐχ ὄσιν» μετ' ἄρθρ. [= οὐ θέμις] δὲν εἶνε θεμιτόν, συγχωρημένον κατὰ τὸ φυσικὸν δίκαιον, π 423, γ 412, «ἐκ πάσης ὄσιν» ἐκ παντός· δικαίου, «μὲ ὄλον τὸ δίκαιον», Γ. Ἑρμ. 470. 2) ἡ ἱερὰ τελετή, ἱεροπραξία, τὸ ἱερὸν ἔθιμον κατὰ τὰς θυσίας καὶ τὴν λατρείαν τῶν θεῶν, Γ. Ἀπ. 237, «ὄσιν χρᾶων» ἱεροπραξία, ὁ ἔ. θυσία τῶν χρᾶτων, Γ. Ἑρμ. 430, «ὄσιν ἐπιθῆναι» εἰς τὴν ἱεροπραξίαν προβαίνειν, Γ. Ἑρμ. 473, Δήμ. 244. Ἐκ τοῦ

ὄσιος, η, οη, κυρ. θεμιτός· ἐπὶ δὲ προσώπων εὐσεβής, ὄσιος, Ἑπιγ. 6, 6.

ὄσος, η, οη, ἡ ἐπικ. ὄσος, ἀμφότεροι οἱ τύποι παρ' Ὀμ. 1) «ὄσος», (|| καὶ ἐν ἐξηρημένην ἐρωτήσῃ «πόσος») ἐπὶ τόπου, χρόνου, ἀριθμοῦ καὶ βαθμοῦ· καὶ πολλάκις μὲν ἀναποδίδεται εἰς τὴν «τόσος» I 427, Ω 670 κ. ἀ. ἐνίοτε ὅμως ἐξυπακούεται ἡ δεικτική ἀντωνυμία, «τὴν δὲ γυναῖκα εὔρον ὅσῃν τ' ὄρεας κορυφῇ» τόσον ὑψηλὴν, ὅση εἶνε τοῦ ὄρους ἡ κορ., κ 413, «φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος» μ 86· ἄλλοτε ἀναφέρεται εἰς ἄλλο τι ποσότητος ἐπιθ. «πᾶς ἢ «πολύς», οἷον «χῶρον ἅπαντα, ὅσπον ἐπέχε νέκυς» Ψ 490, ἰδ. καὶ κατωτέρω· καὶ μετὰ γενικ. διαίρετ. «ὅσπον πένθεος» ὅσον μέρος τοῦ πένθους, ὁ ἔ. ὅσον πένθος Δ 658, «ὄσος τις» πόσος περίπου, «σὺν πόσος», κ 45· β') κατὰ πληθ. «ὄσαι, ὀπόσοι, πόσοι», «Τρῶες· ἰξάσθαι, ἐφέστιοι ὄσοι ἔκσι», B 425 κ. ἀ. «πάντα ὄσα» X 415 κ. ἀ. «πολλὰ ὄσα» X 380 κ. ἀ., μετὰ γενικῆς διαίρετ. «Τρῶων ὄσοι ἄριστοι» M 13, «ὄσα τὰδ' ἄσπετα πολλά» κυρ. πλάγιον ἐπιφώνημα· τόσον ἀπεριγρίπτως· πολλά εἶνε ταῦτα! ὁ ἔ. ἐὰν κρίνῃ τις ἐκ τούτων, τὰ ὅποια εἶνε ἀπεριγρίπτως· πολλά, δ 75. 2) Τὸ οὐδ. ἐν ὄσων, ἐπ. ὄσιον ἐκλαμβάνεται, ὡς ἐπὶ ὄσων, ὀπόσων καὶ ἐπὶ ἐξηρημένης ἐρωτήσεως

πόσων, ἀναφέρεται εἰς τὸ «τόσον» B 374, δ 356, E 860 «ὄσων ἐς Σκαῖα· πέν» ἐπὶ τοσοῦτον, ὅσον τὸ μέγιστον πύλων, δ ἔ. μόνον μέχρι τῶν Σκαίων ἐρθάνεν, I 359, ὡσαύτως «ὄσων τ' ὅσον, ὅση εἶνε μία ὄργυια, ὡς μέλαν ἀν', ι 325, «τὸ μὲν εἰσκομὲν ὄσων ἐθελωροῦμεν κατὰ τὴν παραβολὴν ὅτι εἰ ὄσος εἶνε ὁ ἱστός, «τὸ παρωμοιάζει μὲ κατάρτε», ι 324 ἔξ. ('Εν πᾶσι γίνεται εἶδος τι ἔλκειω; ἡ, ὅπως ὁ Ἀμεῖς βραχυλογίαις), πρβλ. καὶ τὸ ἀνωτέρω καὶ «ὄσων τ' ἐπὶ ἡμῖν» ἐπὶ τοσοῦτον, τὸ ἡμῖν, «ἴσα μὲ τὸ μισό», ν 414· ὄσων ἐπὶ, ὄσων τ' ἐπὶ» ἀντὶ τοῦ ἐπὶ ὄσων ἐπὶ, ὄσων βασιλευτέρους εἰμι· ἡ· ὅπως εἰς ἐμὲ (κατὰ τοσοῦτον) καθ' ὅσον βασιλ., I 460· δ') μετὰ συγκριτικῶν ὀστικῶν, Π 722, «ὄσων ἐγώ—ἀτιμότης πόσον ἀτιμότης, εἰς ποῖον βαθμὸν ὄσων» A 516, Θ 47, η 317 κ. ἀ. Περί τοῦ καὶ ὄσος· περ· ἰδ. τὴ καὶ πέρ.

ὄσπερ, ἐπ. καὶ ὄπερ, ὥπερ, ὄπερ, Φ 407, δοτ. τῇ περ δ 565, πληθ. ὄν. 430, γενικῇ τῶν περ N 638. Σήμερον ὁρθότερον διηρημένως ὅς (δ) περ, ἡ περ, παρεμβαλλομένης ἐνίοτε καὶ ἄλλῃ εἰς τὸ μεταξὺ, «ὅς ῥ' ἔβαλιν περ» Δ ἰδ. τὸ πάρος περ· N 401 κ. ἀ. Τὸ προσεπὶ ἐπιτατικὸν μόριον Πέρ σημαίνει· α') ὁρική καὶ κυρία πρότασις· ἔχουσι τὴν αὐτοῖν, αὐτὸς οὗτος ὅστις, «αὐτὸς ὁ ποῦ» «θεός, ὅσπερ ἔφηνεν» ὁ ἴδιος ὁ τὸν ἐφανερώσαν, B 348, πρβλ. Δ 52· ἡ β') ὅτι αἱ δύο προτάσεις ἐναντιῶνται ἔχουσι πρὸς ἀλλήλας, «ὅσος ἦν ἵσταν» τὴν ὁποίαν ἐν τούτοις σοὶ ὥπερ B 286, Z 400, υ 46. Πολλάκις ὅμως μὲ ἀμετάφραστον, ἰδ. πέρ. Ἡ δοτ. τοῦ καὶ ἰων. τῇ περ λαμβάνεται ὡς ἐπὶ ὁποίας ὁδοῦ, καθ' ὁποῖαν διελεύσῃ 44, M 33, Φ 4, δ 565· β') καθὼς «ἡ περ δὴ» I 310.

ὄσα, ἡ, 1) φωνή, ἡχος, τόνος· καθάρα, Γ. Ἑρμ. 443. 2) φωνή, φωνή, γος, μάλιστα ὁ ἀδέσποτος, ὅστις διὰ καὶ πάντα, ὣν ἡ ἀρχὴ καὶ ὁ λόγος θεωρεῖται ὡς ἐκ θεοῦ πηγάζων, α 28 (Κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς· ἐκ τοῦ κατὰ δὲ Βούττιμ. ἐκ τοῦ ὄψ, ἔπος, vox, Σανσκρ. vak', ἐπομένως· ἐξ ἄλλῃ ὅπως νομίζει ὁ Λύδεκκ, ἐκ τῆς τοῦ ἡτις εὐρίσκεται ἀνευ ἴχνους διγαμματος· ἔξῃς· Λατ. oc-plus, Σλαβ. ok-o, Σανσκρ. ὄκ-τ-αλλος=ὀφθαλμός, «ὄκκα μόν» Ἑσυχ.).—ὄσα, ἡ, ὡς κύριος ὄσα, Φήμη, ἡ ἄγγελος τοῦ Διός, B 9

μα, ἢ, ὅρος τῆς Θεσσαλίας, περιῶντον ὡς
πρὸς τὴν Κενταύρων, τὰ νῦν „Κίτσα-
λ 315.

Δ. ὀελάει, ὀεσάτιος ἐπ. ἀντί τοῦ ὄσα
ἵπερ ἴδε.

μα, μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ., κατὰ τινος
ἰσχύος (κατὰ συγκοπὴν ἀντί τοῦ ὄσσε),
ἰσχύος δὲ πληθ. (κατὰ συγκοπὴν ἐκ τοῦ
γεν. οὐδεν., οἱ ὀφθαλμοί, „τὰ ἱμά-
θια. πλχ. Ὁ προσδιορισμὸς τίθεται κατὰ
ὄσσε φαίνω» N 3, Ξ 236, καὶ κατὰ
N 435 καὶ 616 (ὅπου ἄνευ βλάβος τοῦ
ἰδύνατο νὰ τιθῇ ὁ δοῦλος). Τὸ δὲ ῥῆμα
ἐνικ. M 466, Ψ 477, ζ 131, πληθοντ. ν
792, ρ 693, τ 47 κ. ἀ., δοῦκος, O 608,
ἢ Ὁ πληθ. «ὄσσοις» Τμ. 31, 9. Οἱ γραμ-
μαὶ παραδέχονται ὡς ὄνομα, ὁ ὄστος ἢ τὸ ὄσ-
τον. Περὶ τῆς ἑτυμολογ., ἴδ. ὄσσα. Ἐκ τούτου:

ἰσχύος, ἐπ., ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστώτα ζ
κ. ἀ., κυρ. διὰ τῶν ὀφθαλμῶν θεῶμαι, ἐπομέ-
λεψω, κυττάζω, (ἢ. πρὸλ. τῆς καθομῆ. τὸ
στιάζω), πρὸλ. τὸ σύνθ. προτιόσσομαι.

ἀ.) διὰ τοῦ πνεύματος βλέπω, προβλέ-
πτω, προφητεύω, «κακά, κακόν»
σ 154, «ἄλγεα θυμῷ» Σ 224· 6.) ἐν
λέπω, φαντάζομαι, «πατέρα» α 415
πρῶτα· ὡς 81· γ.) διανοοῦμαι, φρονῶ
μα διαθεσιν, τὴν ὁποῖαν ἐκφράζω διὰ ση-
μειωτικῶν, διὰ τοῦ βλέμματος, χειρνο-
κτλ.) «κακ' ὀσσομένοις» (ἢ. = «κατὰ φρο-
νέων» τὸν ἀντίον δηλ. τοῦ «εὐ φρονέων») Δ
173, ὅπου ἄλλοι μεταφράζουσιν ἀπει-
ρομαθία. ἐπὶ τῶν σκηνῶν προαισθάνο-
μαθίαν, ἀπειλῶ, «ὀσσοίμα. ὀλεθρον»
ἐπὶ τῆς θαλάσσης, Ξ 17.

μα, ἢ, ὅς, ἐπ. ἀντί τοῦ ὅσοι.

μα, ἢ, ὅς, ἐπ. ἀντί τοῦ ὅσοι. (ὅς καὶ τῆς)
καὶ ὅ τε (ἐκ τοῦ ὅ, ὅπερ ἴδε), O 468,
P 757 καὶ πληθ. οὐδ. τὰτε ἀντί τοῦ ἄ
181, Γ 65, O 558, ν 60, ξ 80 καὶ θηλ.
ἄστα, Δ 554· (ὁ Βέκκ. καὶ πάντες οἱ
ἐκδίδουσι, πληθ. τοῦ Βαυμλεῖνου, γράφουσι
καὶ διηρημ. ὅς τε κτλ. ἄλλως τε καὶ ἐπειδὴ
τὸ Τὲ χωρίζεται τῆς Ὅς διὰ μορίων, οἷον
ἀ, μὲν κτλ.» O 411, ε 369 κ. ἀ.) ὅστις
ὁ ὁποῖος κτλ. (ὁ Τὲ ἐκφράζει στενὴν
ἐκείνην σχέσιν τῆς κυρίας καὶ δευτερευούσης
αἰτίας), B 365, γ 73 κ. ἀ. πλχ., σπανίως
ἐκείνη εἰς τινος δεικτικὴν ἀντωνομα, E 332,
δ, η 312. — Περὶ τοῦ «ἄτε» ὡς ἐπιρρή-
μα, ἴδ. τὴν λ. — Τὸ ε 438 «κύματος, τὰ
ῥέματα ἡπειρόνδε» ἐρμηνευτέον κατὰ τὸ
ὡς I, A, 3, 6.) καὶ ὅχι ὡς ἐπὶ ῥ. τὸ
— (Οἱ τὴν γραφὴν ὅστε ὑποστηρίζοντες
αὐτὴν ἀπὸ τοῦ πρὸς διὰ τῆς ὅς τε, ὅτε
ῥέματι σημ.; καὶ ὁ ὁποῖος κτλ. (οἷον ἐν
ὅς τε—ὅς τε· οὐ μόνον ὅστις, ἀλλὰ καὶ
B 365, M 209, O 80, Φ 609, γ 185

καὶ ἐν τῇ «ὅτε—ὅς τε» N 278 καὶ «τά τε—
ἄτε» η 312, «ὅτε—ὅς τε» I 320, «αἴ τε—καὶ
αἴ» π 317).

ὄστεον, τό, ἐπ. γεν. καὶ δοτ. πληθ. ὄστεον, ἢ
μ 45, ξ 134, π 145, ὅστων, «κόκαλον»,
τῶν τε ζώντων M 185, π 145 κ. ἀ. καὶ τῶν
νεκρῶν πληθ. τὰ ὄστα, «τὰ κόκαλα», H 334,
λ 219, καὶ ἰδίως τὰ λεῖψανα τοῦ κατακείμενου
νεκροῦ, Ψ 239, 252, «λευκά ὄστια» τὰ λευκά
ὄστα οὐ μόνον τοῦ ζῶντος, Π 347, λ 224,
ἀλλὰ καὶ τὰ τῶν νεκρῶν, τὰ πάσης σαρκὸς γε-
γυμνωμένα, α 161.

ὄστις, ἢτις, ὅτι, γεν. οὐ τις, ἢς, τινος,
κτλ. Ἐκ ταύτης τῆς συνθέτου ἀντωνομίας ἔχει
ὁ Ὅμα. πληθ. τῆς ὀνομα. καὶ τὴν αἰτ. τοῦ ἐνικού
ὄστινα, καὶ πληθ. ὄν. ὄστινες, αἴτινες, αἰτ.
ὄστινας, Δ 240, η 211, ἄστινας, θ 573.
(Οἱ νεώτεροι ἐκδίδουσι, πληθ. τοῦ Βαυμλεῖνου,
γράφουσι πάντοτε διηρημένως: ὅς τις, ἢ τις ὅς.).
Ἐκτός δὲ τούτων τῶν τύπων ἔχει ὁ Ὅμα. καὶ
τοῦ: ἔστις: ἐν. ὀνομα. ὅστις, Γ 279, κ. πλχ. τῆς
Ὅδ., οὐδ. ὅτι καὶ κατ' ἐκθλιψιν ὅτι, ο 317,
Ἰων. γεν. ὅτε, ρ 421, τ 77, ἐπ. ὅτε, α 24,
γ 377, καὶ συνηρ. ὅτε, ρ 421, δοτ. ὅτε, 6
114, διςυλλάβ. κατὰ συνίτησιν, M 428, O 664,
αἰτ. ὅτινα, θ 204, ο 395, γεν. πληθ. ὅτεων,
κ 39, δοτ. ὅτέοις, O 491, οὐδ. πληθ. ὅτινα,
X 450, συνήθως ἄσσα, ἴδ. τὴν λ. 4) ὄστις,
«ὅποιος» ἐπὶ γυναικῶν καὶ ἀορίστων προσώπων
ἢ πραγμάτων, B 188, T 260, α 47 κ. ἀ. Περὶ
τῆς μετὰ τῶν ἐγκλίσεων συντάξεως ἴδ. ὅτι. 2)
ἐνίοτε ἀναφέρεται εἰς ὀρισμένον τι πρᾶγμα, ἀλ-
λ' οὕτως ὥστε ἡ ἔννοια τῆς ἀοριστίας καὶ γενι-
κότητος ὑπόκειται ὡς βάσις, «ὅφρα τοῦτον ἔχῃ
νόον, ὅτινα οἱ νῦν ἐν στήθεσσι τιθεῖται θεοί» ἔχῃ
ταύτην τὴν διάθεσιν, καὶ τοιαύτην τινὰ ἐμπνεύ-
σιν εἰς αὐτὴν οἱ θεοί, 6 124· 3) ἐν πλαγίᾳ
ἐρωτῆσει τίς, ποῖος, Γ 167, 192, α 401, καὶ
ἀντί τοῦ ὁποῖος, ὁποῖός τις, οἷον «τῶνδ' ἀν-
δρῶν παρῆσθαι οἱ τινὲς εἰσι, ἢ ρ' οἱ γ' ὕδρισται
κ. τ. ἐ.» ε 174, «ἔξενος ὁδ' οἷα οἰδ' ὅστις» ὁ
ἔξενος οὗτος, ἀγνοῶ ποῖος εἶναι, ὅς ὁ ἀγνοῶτος,
θ 28· ὅθεν τὸ οὐδ. «ὅτι» ἐν πλαγίᾳ ἐρωτ.=
«τί», διὰ τί, A 64· ἐν εὐθείᾳ κατὰ τὸ φαίνε-
μενον ἐρωτῆσει «ὅτι» δὴ χρειαζόμενον εἶναι·
K 142, ἐνθα ἐξυπακούεται ῥῆμα, ἐξ οὗ ἐξαρτά-
ται ἡ ἐρώτησις: εἴπατε ἢ τ. τ. Μετὰ τοῦ Δὴ
συνδοάζεται, ὅπως καὶ ἡ ὅς, Ξ 509.

ὄστροφιν [..], ἐς (δοτ., φύω) ὄστειναι
φύεω, ὄστέινος, «κόκαλένιος», μόνον Βα-
τρ. 298.

ὄστρακώδερμος [..], ὄν (δοτ. δέρμα),
ὄστρακώδερμος ὁ ἔχων σκληρόν ὡς ὄστρακον
(ἢ ὄστρακωδές) δέρμα, Βατρ. 297.

ὄστρακον [..], τό, τὸ σκληρόν οἷον ὁ ὄστει-
νον περικάλυμμα τῆς γελώνης, Γ. Ἐρμ. 33.

ὄσαν, παρ' Ὅμα. ὅτ' ἄν, ἴδ. ὅτε
ὄσις, ἐνικ. ἀντί τοῦ ὄστε, ὅπ. ἴδ.

ὅτε δ' αὖ Σ 599. «ὅτε μὲν τε—ἀλ-
Λ 64, «ἄλλοτε μὲν—ὅτε δέ» Λ 566.
εἰς, ὅτε, ὅτε, ἴδ. ὅτις.

1) ὅτι [-], σύνθεσιν. 4) εἰδικός, δι-
σπασταί λόγοι εἰδικοί, χρησιμεύοντες· πρὸς
ἢ ἀντικείμενα ῥημάτων, ὅτι, προσλαμ-
βάνετε καὶ τὰ μόρια, Δὴ καὶ Ῥά, συν-
νοσ· παρ' Ὁμ. μεθ' ὀριστικῆς, «οὐδὲ τι
ῥά θλιώνοντο λαοί» Ν 675 κ. α., «ἢ
ὅτι γυναῖκας ἀνάγκιδας ἡπεροπεύεις·
ἑυθεύετον 2) αἰτιολογικός, διὰ τοῦ-
διότι, πάντοτε μεθ' ὀριστικῆς, Α 56,
103 κ. α., ἐπειδὴ, ἐάν συμπεράνη τις
συνοί, Π 35, Φ 488. 3) ἐπιτατικός·
ἢ ὑπερθετικῶν ἐπιθέτων ἢ μάλιστα ἐπιθ-
· παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. «ὅτι τά-
ῃσον τὸ δυνατόν τάχιστα, Δ 193,
112. (Τὸ «ἐνίοτε παρ' Ὁμ. ἐκθλίβε-
Λ 412, Δ 32, Ζ 126, Π 274, υ 333
ταύτως δὲ καὶ Θ 299, ὅπου ἄλλοι ἐκ-
· αὐτὸ ἀντὶ τοῦ ὅτε, ἴδ. ὅτις Β').
· ὅτι, ἴδ. ὅτις.

· ὅτις, ὅτις, ἴδ. ὅτις.
· ὅτις [-], ἐπικ. ἐπιθ. (ἐκ τοῦ ὀτρα-
· παρ' κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τῆς αὐτῆς ῥί-
· ὀτρηρός), γοργῶς, προθύμως, τα-
· ἐπὶ σπουδῆς, Γ 260, Τ 317, τ 100.
· ἴς, ἴς, ὁ, υἱὸς τοῦ Δόμαντος, ἀδελ-
· Μόδοδος, βασιλεὺς τῆς Φρυγίας, Γ 186,
· 111.

· ἴς, ἴς, ὅς, ποιητ. (πιθανώτερον ἐκ τοῦ
· ὀτρηρός, ἢ ἐκ τοῦ τορός κατὰ μετάθε-
· ἴς ὁ Δοιδερλ.), γοργός, ταχύς, πρό-
· ἐπιθ. τῶν «θεραπόντων» Α 321, α 109
· «ταμίης» Ζ 381.—'Επιθ. ὀτρηρός,
· ἴς, ὅτις.

· ἴς, ὅτις, ὅτις, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀτρυντίως, ὁ
· Τ 383. ('Ο Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει
· ἴς).
· ἴς, ἴς, ὁ, βασιλεὺς τῆς ὑπὸ τὸν
· ἴς, πατὴρ τοῦ Ἰφιδάμανος, Γ 381.
· ἴς, ἴς, ἢ, ἐπικ., παρόντων, ὀτρη-
· ἴς, προσταγῇ, 'Ιλ. Τ 234, 235.

· ἴς [-], ἴων. μέλ. ὀτρυνέω, 'Αττ. ὀτρυν-
· αται. θαμιστ. ὀτρύνεσκον, Ω 24, ἀόρ.
· Α') Ἐνεργ. προτρέπω, παροτρύ-
· ὀτρυνέω· τινά. 4) συνήθως ἐπὶ προσ-
· 158 κ. πλχ. α.) μετ' αἰτ. «εἰς πό-
· Ο 59, «εἰς νῆσον» παροτρύνω, προσ-
· νά ὑπάγῃ εἰς τὴν νῆσον, α 85, «εἰς
· Ω 143 κ. α., «πὸλιν εἴσω» α 40, «ἐπὶ
· Ω 289, «ποτὶ δῶμα» ρ 75, «ποτὶ Ἰ-
· 349, «πὸλινδε» ο 306, «πόλεμόνδε» Β
· 383· β') ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' ἀπαφρ.,
· εἶναι, μάχεσθαι, ἵεναι· παροτρύνω, πα-
· νά κλ., Δ 294, 414, Β 94, ε 374 κ.

· ἴς, «γῆμασθαι» τ 158, μετὰ τοῦ «ὡς»=ἵνα,
· η 222, ρ 362. 2) σπανίως ἐπὶ ζώων, «ἴπ-
· πους, κύνας» παρορμῶ, Π 167, Σ 584. 3)
· ἐπὶ πραγμάτων, ἐπισπεύδω, ἐπιταχύνω, τα-
· χεύω· παρασκευάζω, «πομπή» η 151, 0
· 30 κ. α., «τινὶ ὁδόν» 6 253, «μάχην» Μ 277,
· «ἀγγελίην» π 355. Β') Μέσ. κινεοῦμαι, πα-
· ρακινεοῦμαι, σπεύδω, μετ' ἀπαφρ., «ἀμυνέ-
· μεν» Ε 369, «ὀτρύνεσθαι ἐμοὶ ἅμα πάντες ἐπε-
· σθαι» κ 425 (οὕτως ἔγραψεν ἐκ τοῦ Εὐσταθίου
· καὶ τινῶν χειρογράφων ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ
· Ἀμεῖ· ἀντὶ τοῦ πρότερον παρεσθαρμέν· ὀτρύ-
· νεσθ' ἵνα μοι ἅμα πάντες ἐπιπείσῃ). «πὸλινδε ἵε-
· ναι» ρ 183· ὡς αὐτῶς δὲ κατὰ τὸν Ἀρίσταρ-
· χον ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν καὶ ἐν τῇ II
· 420 «ὀτρύνοντο νέκυι ἀγέμεν», ὅπου οἱ πρὸ
· αὐτοῦ ἔγραπον «ὥτρυνον νέκυι ἀγέμεν» καὶ
· ἡρμήνευσαν τὸ ἐνεργητικόν, ἢ ὡς ἀμετάβατον,
· ἢ ἀναπληροῦντες ἀντικείμενόν τι προσωπικόν,
· ὡς ἐν τῇ Ψ 49. (Πιθανώτερον ὅτι ἔχει σχέσιν
· πρὸς τὸ ὀτρηρός, ὀτραλέος ἢ ὅτι παράγεται
· ἐκ τοῦ τορός κατὰ μετάθεσιν, ὡς θέλει ὁ Δοι-
· δερλεῖνος).

· ὅτι, ἐπ. ἀντὶ τοῦ ὅτι καὶ ὅ,τι ἐπ. ἀντὶ
· τοῦ ὅ,τι, ἴδ. ὅτις.

· ὅ, μόρ. ἄρνητ. πρὸ συμφώνου, πρὸ φωνήεν-
· τοῦ δὲ ψιλουμένου οἴκ καὶ πρὸ δασυνομένου
· οἴκ, ἐπὶ δὲ οἴκ καὶ οἴκί, ἄπ. ἴδ. Σημαίνει δὲ
· ἀπλὴν καὶ ἄμεσον ἄρνησιν ἀνευ τινὸς ἀναφορᾶς·
· πρὸς ἄλλο διανόημα. Ἡ ἄρνησις ἀποδίδεται ἢ
· εἰς μίαν μερικὴν ἔννοιαν, ὅσον «οὐ φημι» ἄρ-
· νοῦμαι, Η 393, «οὐκ ἐώ» κωλύω, Ζ 256,
· «οὐκ ἐθέλω» ἀποποιέομαι, Γ 289 κ. α., ἢ εἰς
· ὀλοκλήρους προτάσεις. Τίθεται λοιπὸν Α') εἰς
· κυρίας προτάσεις, 1) ἐν αἷς ἐκφέρεται ἀπλὴ τις
· ἄρνησις, εἴτε γενικῆς οὐσης τῆς ἔννοιας τῆς προ-
· τάσεως, εἴτε εἰς μερικὴν περίπτωσιν ἀναφερομέ-
· νης· α.) μεθ' ὀριστ. πάντων τῶν χρόνων, Ὁμ.
· πλχ.· β.) μεθ' ὑποτ., ὅταν αὕτη ἔχη σημ. μέλ-
· λοντος, Α 262, Η 197, ζ 201, π 437· γ.)
· μετ' εὐκτ. καὶ τοῦ Ἄν ἢ Κέ εἰς δυνητικὸν λό-
· γον, Ι 125, μ 107 κ. α. 2) εἰς ἐρωτηματικά,
· προτάσεις, ἐν αἷς ὁ ἐρωτῶν προσδοκᾷ νά λάβῃ
· καταφατικὴν ἀπόκρισιν, ὡς τὸ Λατ. non, nonne,
· Δ 242, Κ 165 κ. α. πλχ. καὶ εἰς τοιαύτας,
· αἵτινες ἡπίως καὶ μετὰ πολλῆς ἐπιφυλάξεως ἐκ-
· φράζουσιν εὐχὴν ἢ προσταγὴν δι' εὐκτικῆς καὶ
· τοῦ Ἄν, «οὐκ ἂν δὴ τόνδ' ἄνδρα μάχης ἐρύ-
· σαις»· δὲν εἶνε δυνατόν τέλος πάντων νά ἀπο-
· σύρῃς τοῦτον τὸν ἄνδρα ἐκ τῆς μάχης; Γ 456,
· ὡς αὐτῶς «οὐκ ἂν δή μοι ἅμα ἔαν ἐφοπλίσσαιτε
· τάχιστα»· Ω 263, η 22, χ 132. Β') εἰς
· ἐξηρημένους προτάσεις, 1) εἰς εἰδικὰς διὰ τοῦ
· Ὡς ἢ Ὅτι ἐκφερομένας, Υ 265 κ. α. 2) εἰς
· χρονικά καὶ αἰτιολογικά διὰ τοῦ «ἐπεὶ, ἐπειδὴ,
· ὅτε κτλ.» ἐκφερομένας, Σ 101, Φ 95 κ. α. 3)
· εἰς ἀναφορικά, ὅταν ἡ ἐν αὐταῖς ἀναφερομένη
· ἔννοια ἀπλὴν τὴν ἄρνησιν δέχεται, χωρὶς νά

συνακράζῃ καὶ τινα πλαγίαν ὑπόθεσιν. — Αἱ ὑποθετικαὶ προτάσεις δέχονται τὸ Μή, ὁσάκις δὲ τίθεται εἰς αὐτάς τὸ Οὐ, ἀποδίδεται εἰς μίαν μόνην λέξιν, μεθ' ἧς στενωτάτα συναπτόμενον ἔκτελει τὰ τοῦ στερωτικού α (τὸ ἐν ἀρχῇ), « εἰ δὲ τοι οὐ δώσει· ἀποποιήσῃ, Ω 296, Δ 55, « εἰ δ' οὐ κείνου γ' ἔσσι γόνος » ὅ ε. ἄλλου, 6 274 κ. α. Γ'.) Ἡ ἄρνησις ἐπαναλαμβάνεται α.) χάριν ἐμφάσεως, γ 27, ω 251· ἐτι δὲ καὶ ἐν συνθέσει « οὐ—οὐδέ » P 641, δ 805, θ 280 κ. α. 6'.) ὅταν μετὰ ἀρνητικὸν τι ὅλον ἐπισυνάπτονται τὰ μέρη « οὐ—οὔτε—οὔτε » Z 450.

οἶ, ἐν. γεν. τῆς ἑλλειπτ. ἀντωνυμίας τοῦ γ'. προσώπου, ἄρσεν. καὶ θηλ. παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τοῖς ἐπικ. τύποις, ἔο (Ἔο), B 239, η 217, κ. α. εἶο (Ἔετο) Δ 400, εὔ (Ἔεῦ) Ξ 427, Ο 465, Υ 464, ἔοεν (Ἔεο.) Α 114, τ 481 κ. α. (Τὸ εὔ καὶ ἔοεν εἶνε ἐγγλυτικά, ὡσαύτως· καὶ τὸ ἔο Ξ 461. Ὁ δὲ Ἡρωιδανός ἐν τοῖς Βεκκ. ἀνεκδ. σ. 4146 μνημονεύει τὸ « εὔ » ὡς ὀρθοτονούμενον ἐκ τῆς τ 446, ὅπου σήμερον ἀναγινώσκειται τὸ ἐπὶρ. « εὔ », « φρίξας εὔ λοφίην » (ὁ κάπρος)· εἰς δὲ τι· τῶν νεωτέρων θέλει νὰ ἐπαναφέρῃ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ Ἡρωιδανού). Σημασίαν ἔχει αὐτοπαθῆ, ἑαυτοῦ, ἧς, οὐ, ἐν τῇ Γ 261, η 217 κ. α. ἀλλὰ καὶ ὡς προσωπ. ἀντωνυμία, B 239, E 80 κ. α., καὶ ἀντὶ τῆς αὐτοῦ, ἧς, οὐ, Α 414, Ξ 427.—Τὴν δοτ. οἶ ᾗ αἰ. ἔ, τδ. ἰδιαιτ. οἶας, αἶος, τδ. οἶς.

οἶδας, τὸ ποι. (συγγ. τῇ οὐδό;) γεν. οὔδεος, δοτ. οὔδει καὶ οὔδει, 1) ἔδαφος, „πάτωμα“, δωματίου, οἰκίας, ψ 46, E 734. 2) τῆς γῆς τὸ ἔδαφος, γῆ, χῶμα, ι 435, ν 395, « οὔδας ὁδὰς ἔλειν » τδ. οἶας, « ὕπτιος οὔδε ἐρείσθη » κατὰ γῆς, Η 145. Παρομιώδης ἡ φρ. « ἐπ' οὔδε καθίζω τινα » πρὸς τὴν παρβλ. τὸ Θεοκρίτειον (Α, 51) « ἐπὶ ξηροῖς καθίζω », τδ. καθίζω.—Ἐπὶρ. οἶάλας κατὰ γῆς, P 457, π 446.

οἶδέ, σύνδεσμ. (ὁ Δὲ μετὰ τοῦ ἀρν. Οὐ) 1) ἀρνητικὸς συμπλεκτικὸς, καὶ δὲν, ἀλλὰ δὲν, συνδέει προτάσεις ὁλοκληροῦς ἢ μερικῆς ἐννοίας καὶ σημ. α.) κυρ. ἀντίθεσιν, ἀλλὰ δὲν, ἀλλ' ὅχι, καὶ ὅχι, οὔδε, E 438, Ω 25. (Ἐπειδὴ ἐν τοῦτοις τοῖς χωρίοις προηγείται ὁ « μὲν », ἔπρεπε νὰ γραφῇ κατὰ τὸν Σχαιφερον καὶ Ῥιδικκον διηρημένως « οὐ δὲ », ὥστε ὁ Δὲ ν' ἀνταποδίδεται εἰς τὸν Μέν)· ἄνευ προηγουμένου « μὲν », E 21, τ 451, ἀλλ' οὔδε, οὔδε πάλιν, Γ 215, « οὔδε μὲν »=οὔδε μὴν, Α 154. Ἐνίοτε τίθεται τὸ Οὐδέ, ὅταν ἡ αὐτὴ ἐννοία ἐκφερῇται πρῶτον καταρατικῶς καὶ ἔπειτα ἀρνητικῶς, « μνήσομαι οὔδε λάθωμαι » Γ. Ἀπ. 1, ι 408· 6'.) συνήθ. εἶνε ἐπισυναπτικὸς ἢ προσθετικὸς, Α 95, I 372, καὶ προηγουμένης ἀρνήσεως· « οὐ—οὔδε » Γ 401 κ. α. Ἐν τῇ μ 77 « οὔδε κεν ἀμδαίη βροτό· ἀνὴρ, οὐ καταβαίη » ἀντὶ τοῦ «—οὔδε καταβαίη» ἐτέθη ἐμφάσεως· χάριν ἀσυνδέτως· ὁ

Ἀρίσταρχος ὁμοῦ διώρθωσε (καὶ τῶν νεωτέρων δ' Ἀμεῖς παρεδέχθη τὴν διώρθωσιν) « οὐδ' βαίη » (=οὐδὲ τὸν ποταμὸν ἤθελεν ἐπιβαίνειν) « οὔδε τε » οὔδὲ ἐπίσης, ὡσαύτως δὲν ἀρνητικῶς εἶτε καταρατικῶς προτάσεως ἤ ἄρνησις, P 42 κ. α., Α 437 κ. α. γ'.) « οὔδε » ἐν μῆ καὶ τῇ αὐτῇ προτάσει εἶνε ἐπισυναπτικὸν τοῦ ἀπλοῦ Οὐδέ, οἶον « οὔδε γὰρ διότι δὲν—οὔδε, « οὔδε γὰρ οὔδε κεν ὑπέκφυγε » διότι δὲν ἤθελεν οὔδ' αὐτός· ἀπο E 22, ὡσαύτως Z 430, N 269, Ξ 33, θ 327, « οὔδε μὲν οὔδε » δὲν—ὁμοῦς οὔδε, « οὔδε μὲν οὔδ' οἱ ἀναρχοὶ ἦσαν » δὲν ἦσαν μὴ οὔδ' αὐτοὶ ἀναρχοί, B 703, πρόβ. R P 24, « οὔδε μὲν οὔδε ἔοικεν » βεβαίως· κἀν πρέπει, M 212 « οὔδε μὲν οὔδε μ' ἐὰν καὶ ὁμοῦ δὲν ἤθελες οὔδε κἀν νὰ μ' ἀφῇ » 295. (||. « Ἔστι δὲ τῶν δύο ἀρνήσεων ἡ μία τοῦ ρηματικοῦ πράγματος, ἡ ἑτέρα δὲ τοῦ προσώπου—καὶ ἐνδείκνυται τὴν παντελὴ ἐκ τοῦ πράγματος » Εὐστ.)· ἐν ἀρχῇ δὲ δύο τάσεων εἶνε ἑκάτερος προσθετικὸς, οὔδεποτε δύναμις· τῇ « οὔτε—οὔτε » I 374, 6 2492 κ. α. « οὔδε—οὔδε—οὔδε » Γμ. Διμ. (καὶ ὁ ἔγραψεν ὁ Βασίμ. ἀντὶ τοῦ ἡμαρῶν « οὔδε—οὔτε—οὔδε » 2) ἀρνητικὸς ἐπὶ τικὸς ἢ ἐλαττωτικὸς· καὶ—δὲν, Λατ. ne quid « οὐδ' ἡδαιόν » B 386 κ. α. « οὔδε τοῦτον » 354.

οἶδεῖς, οἶδεμία, οἶδεῖν, γενικ. οὔδενός (οὔδε, εἰς) « κανεῖς, καμμία, κανέν » ὡς καὶ οὐσιασ. Τὸ θηλ. παρ' Ὁμ. ἄχρηστον ἀρσενικὸν εὐρίσκειται μόνον ἐν τῇ « τὸ δὲ οὔδεν ἐῖκων » X 459, λ 515· συχρόν δὲ τὸ οὐδ. « οὔδεν » ὡς ἐπὶρ. οὔδούλως, οὔδε Α 412, δ 195 κ. α.

οἶδενοῖστρος, οἶ, ἐπικ. (οὔδεῖς, ὥρα)· μιᾶς προσοχῆς ἢ φροντίδος ἄξιος, οἶνός· λόγου ἄξιος, οὔτιδανός, « τιποτέν » τείχεα » Θ 478 τ.

οἶδέπη ἢ οἶδέ πη (κατὰ τοὺς νεωτέρους δότας), ἐπὶρ. ἐπικόν, οὔδαμῶς, κατ' οὐ τὸν τρόπον, μ 433, « οὔδε πη ἔστιν » μετὰ δὲν εἶνε κατ' οὔδενα τρόπον δυνατόν, Γμ.

οἶδέ ποθι=οὔδε που, ὅ ε. καὶ ὅχι θενά, καὶ οὔδαμοῦ, Ω 420, υ 414.

οἶδέποτε ἢ οἶδέ ποτε, ἐπὶρ. χρονικ. ὅχι ποτέ, οὔδέποτε ἐπὶ τε παρελθόντος μέλλοντος· ἐνίοτε διὰ τινος παρεμπιπτούσης ἔξως διαίρεται, οἶον Z 99· συντάσσεται δὲ ρ' Ὁμ. συνήθως μετὰ παρρηχημένου χρόνου· δὲ ἐνεστ. κ 565 καὶ μετὰ μέλλοντι. 6 203· ἐκδοτῶν δὲ μὲν Οὐδὲρ γράφει ὑφ' ἐν μὲν δέποτε ἐν τῇ μέσῃ τοῦ στίχου, E 789, ν 437· διηρημένως δὲ οὔδε ποτε ἐν τῇ πτω ποδί, I 471, 6 203 κ. α. ὡσαύτως· Διόδωρ. καὶ Βαῦμλ. Ὁ δὲ Βεκκ. ἐν τῇ Α'. πανταχοῦ διηρημένως· πλὴν ἐν τῇ

πρ., καὶ ἐνταῦθα διηρημένως, ὡς καὶ ἐπὶρ., Δ 497, ψ 315, τὴν σήμερον διηρημένως οὐδὲ πρ., παρ' Ὁμ. ὡς ἕστατον διαιρούμενον διὰ τινος ἢ πλειοψηφίας πειπτούσων λέξεων, ὅχι ἀκόμη, ἀλλ' ἐν συνήθειᾳ οὐδόλως ἐπὶ τοῦ παρελθόντος, Α 108, γ 23 κ. ἀ., «οὐδ' ἂν πω, οὐδέ φ 410, «οὐδ' ἄρα πω» ἀλλ' ἀκόμη 119, Ρ 401.

ἐρπε, ἐπὶρ. (οὐδέτερος), πρὸς οὐδέτερον, οὔτε πρὸς τὸ ἐν οὔτε πρὸς τὸ μέρος, Ξ 48 †.

ὁ, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὁδοῦ, ὅ ἐστι φθιόν, οὐ μόνον τῆς θύρας τῆς οἰκίας, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀλλοῦ εἰσόδου, Ζ 375, θ 80, ἐ. Πυλλάκις μετὰ περαιτέρου προσδιδόμενος «οὐλάμοιο» I 582, δ 718 κ. ἀ., «αὐ-» α 104, «αὐλός» η 430, τοῦ Ἀ-λῆ, «λάινας» ὁ τοῦ ἐν Δελφοῖς ναοῦ, I 80, δ'. μεταφορ. «γῆρας οὐδός» τὸ τοῦ γῆρατος, ὅ ἐστι κατὰ τοὺς παλαιούς ἐστι «ἡ ἔξοδος τοῦ βίου», τὸ ἔσχατον ἐξ ἔργατος τοῦ γῆρατος (κατὰ δὲ τὸν καὶ Οὐόσσινον ἢ ἔξοδος, ἢ ἀρχὴ τοῦ «ἐπὶ γῆρας οὐδῶ» X 60, Ξ 487, γῆρας οὐδὸν ἰκέσθαι» ο 246, ψ 212, 406.

ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὁδοῦ, «ὁδόμοι»,

ἄτος [..], τὸ (|) Σανσκρ. údhar, Δετ. ἐν τῇ Ρωμαϊκῇ γλώσσῃ ἔγενετο uzer, ἡλικίου τινος τύπου uder) α.) ὁ μα-ρὸς ὁ τῶν ζώων, καθὼς τῆς καθομιλουμ. «τῆρι», α. 440, δ'. μεταφορ. ἐπὶ τῆς ἡλικίας ἀρούρης τὸ μαστάρει τῆς γῆς, ὅ ἡλικίας γῶρα, ἐξ ἧς ὡς ἀπὸ μαστῶς ῥέει καὶ γάλα, πάντα τὰ ἀγαθὰ οὕτως λέ-γεται, Ἀργος, I 141, 283, τὸ Ῥάριον πε-ρὶ Διὸς, 450.

ὁ φωνήεντος; ψιλουμένου ἀντὶ τοῦ οἴ,

λέγαν [..], οὐτος, ὁ (οὐκ ἀλέγω), Ἰωνικῶν γερόντων, Γ 148.

πλ., ἐπὶρ. (οὐ, ἐτι), ὅχι πλέον, ἔον, Ὁμ. πλ., ἐπιτείνεται διὰ τῶν ἐν ἐπὶρ., «οὐκέτι πάγχυ» διόλου πλέον 747, Γ 343 κ. ἀ., «οὐκέτι πάμπαν»

ἐπὶρ. ἐπικ. ὅ Ἰων. ἀντὶ τοῦ οἴκτι, μό-λυνε τῆς προτάσεως καὶ μάλιστα ἐν τῇ φ., «καὶ οὐκ» O 137, Γ 255, α 268, 493 κ. ἀ.

αἱ, ὁλόκληροι (πιθανῶς πεφρυγμέ-ναι (κατὰ τὸν ΓΜ. Οὐόσσινον: ἱεραὶ κρι-εῖς ὁποίας πρὸ τῆς θυσίας ἐπέχεον μεταξὺ τῶν τοῦ ἱερέως, γ 444 †. Καὶ ταῦτα αἱ οἱ ἐρμηνεύονται, οἵτινες παράγοντες τὴν

λέξ. ἐκ τοῦ ὅλας ἐξυπονοοῦσι τὸ ὄνομα κρι-θαί: ὡσαύτως καὶ ὁ Δοιδερλ., ὅστις παραδίδε-ται τὸ οὐλας ὡς ἀρχαιότερον τύπον τοῦ ὅλας. Ὁ δὲ Βούττμαννος θεωρεῖ κύριον τύπον τῆς λ. τὸ ὅλη, ὅπερ παράγει ἐκ τοῦ ελα, ἀλέω, ὅ ἐστι «ἀλέθω», ὡς τὸ τομὴ ἐκ τοῦ τέμνω, καὶ ση-μαίνει κατ' αὐτόν: τὸ ἀλεσμένον: οὐλαὶ ἐπομέ-νως εἶνε αἱ χονδροσαλεσμένοι ἢ χονδροκοπανι-σμένοι κριθαί, (||) αἵτινες παρέμεναν ὡς ἱερὸν ἔθνος: ἐν ἀνάμνησιν τῆς παλαιᾶς τῶν ἀνθρώπων τροφῆς: «ὡς γὰρ φησι Θεόφραστος: ἐν τῇ ἱερῇ εὐρημάτων, πρὶν ἢ μάθωσιν οἱ ἄνθρωποι ἀλεῖν τὸν δημητριακὸν καρπὸν οὕτως σώας αὐτὰς ἡ-σθιον» ἢ δηλονότι ἀκεραίας ἢ χονδροκοπανισμέ-νας, οἷον τὸ καὶ νῦν ἐτι ἐκ τοῦ σίτου παρα-σκευαζόμενον «πληγοῦρι»). Ἄλλος δὲ τις τῶν νεωτέρων νομίζει μὲν ὅτι οἱ Ἕλληνες μεταχειρί-ζοντο κατὰ τὰς θυσίας ἀκεραίας τὰς κριθὰς, οὐχ ἔτιον ὅμως παραδέχεται τοῦ Βουττμάννου τὴν ἐτυμολογίαν, μὲ ταύτην ὅμως τὴν ἐρμηνείαν ὅτι οὐλαὶ κατ' ἀρχαίαν ἐλέγοντο πάντες οἱ κο-πανιζόμενοι καὶ διὰ τοῦτο μόνον τοῦ τρόπου ἀλωνιζόμενοι δημητριακοὶ καρποὶ, ἔπειτα δὲ πε-ριωρίσθη ἡ λ. εἰς τὸ νῦν σημαίνει μόνον τὰς κριθὰς.

οὔλαμος [..] (Φουλ.) ὁ (συγγ. τῷ εἴλω, οὐ-λος), πληθὸς (συνωθούμενος, συστρεφόμενος πολέμιων), «σωρόμενος», «στῆρος», τάξις «ἀν-δρῶν» Ἰλ. Δ 251, Γ 143, 379.

οὔλας, ἴδ. οὔλας.

οὔλας, ἡ (ἀμφιδόλου ἐτυμολογίας), ἡ «κλει-σμένη πληγὴ», σημεῖον πληγῆς (ιατροθεσίας) Ὁδ. τ 391, 393, 464,

οὔλας, η, ον=οὔλας Γ', ἐπικῶς ἀντὶ τοῦ ὁλοός, ὅ ἐστι ὁλόθριος, ἐπιθλασθῆς, ἐπιθ. τοῦ ἀστέρος τοῦ λεγομένου κυνός, Α 62 †.

οὔλοκάρηνος [..], ον (κάρηνον). Α.) πυ-κνόθρις, «πυκνομάλλης», (κατ' ἄλλους οὐ-λόθρις, «σγουρός») τ 246 †. Β.) Ἐν τῇ Ὑ. Ἑρμ. 437 (χωρὶς διεμπαρμένῃ καὶ χασματώδει) «οὔλοποδ' οὔλοκάρηνα πυρὸς κατεδύμαντ' αὐ-τῇ» ἐρμηνεύεται τὸ «οὔλοποδ' οὔλοκάρηνα» (κρέα βοῶν) σὺν αὐτοῖς ποσὶ καὶ κεφαλῇς, «μὲ ὅλα τὰ πυδῆρια καὶ τὰ κεφάλια», ὅ ἐστι καθ' ὅλο-κληρίαν, πρὸλ. Βαουμ. αὐτόθι.

οὔλομενος, η, ον, κυρ. ποι. ἀντὶ τοῦ ὁλό-μενος, μετοχ. τοῦ μέσ. ἀορ. β'. τοῦ ὄλλυμι, κυρ. ἐκεῖνος, ἐφ' οὗ ἐξεπληρώθη ἡ κατάρα «ὄ-λοιο», ἐπικατάρματος, «κατηραμένος», θεο-κατάρματος, ἐπὶ προσώπων καὶ πραγμάτων Α 2, Ξ 84, κ 394, α 344 κ. ἀ. (Αὕτη εἶνε τοῦ Κλάσσειν ἢ ἐρμηνεῖα, ||) μεθ' ἧς πρέπει να συν-δυασθῇ ὁμοίαις τῆς μετοχῆς ἐν τῇ κα-θομιλουμένη. Καὶ ἡμεῖς λέγομεν τινα «κρεμα-σμένον, παλουκωμένον, θεοσκοτωμένον, ἀστροποκαμένον» οὐχὶ τὸν ὄντως τοιαῦτά τινα παθόντα, ἀλλὰ τὸν ἄξιον νὰ πάθῃ νὰ κρεμασθῇ, παλουκωθῇ κτλ., περὶ οὗ δηλ. οὕτω ἀπὸ δὲ ἐπι-

θυμούμεν νὰ πάθῃ, ὥστε ἤδη θεωροῦμεν αὐτὸν παθόντα τὸ ὑπὸ τῆς ρίζης σημασιόμενον). Συνήθως ἐκλαμβάνεται ὡς ἐπίθετον μὲ ἐνεργητικὴν σημασίαν ὁλέθριος, πλὴν ἐν τῷ σ 273, ἔνθα θεωρεῖται παθητικόν: ὁλέθρια παθοῦσα, κακοδαίμων. || Ὁ δὲ Νίτσης καὶ διαφορὰν εὕρισκε μεταξὺ τοῦ «οὐλόμενος» καὶ «ὀλοός» σκοτεινὴν πᾶσι ὁμῶς καὶ ἀκατάληπτον.

*οἰλόποις, ὀλοε (ὄλος, ποῦς), μόνον ἐν τῷ Ὑ. Ἑρμ. 137, περὶ οὗ ἴδ. οἰλοκάρηνοι.

οἴλος, η, ον, Α'.) ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄλος, ὀλόκληρος, „ὀλάκερος“, ἀκέραιος, πλήρης. «ἄρτος» ρ 343, «μήν» ω 118, «κᾶλα» Ὑ. Ἑρμ. 113. (|| Ὁ τύπος „οὐλος“ ἀντὶ τοῦ ὄλος εὐρίσκεται ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, ἀλλὰ μὲ τὴν σημασίαν πᾶς). Β'.) (Φοῦλ, συγγ. τῇ εἰλέω, ἑλλω) κυρ. συνεστραμμένος, ἐπομ. ἄ.) πυκνός, δασύς, (κατ' ἄλλους δὲ οὐλόθρις, „σγουρός“), ἐπίθετον ἐριουργημάτων, «χλαῖναι, τάπητες» Π 224, Ω 646, δ 50, τ 225 κ. ἄ., «οὐλὴ λάχνη» Κ 134, «οὐλαὶ κόμαι» ζ 231, ψ 158 ὁδεν ὅς.) μεταφ. ἐπὶ τῆς κραυγῆς συνεπυκνωμένου πλῆθους, «οὐλον κεκληγότες» μεγάλη, „δυνατά“ κραυγάζοντες, Ρ 756, 759.

Γ'.) ἐπικ. ἐπίθετον ἐκ τοῦ ολ-, ὅλλομαι ἀντὶ τοῦ ὀλοός, τούτεστιν ὁλέθριος, ἐπίθετον τοῦ Ἄρεως καὶ Ἀχιλλέως, Ε 464, Φ 536, «ὄνειρος» κακός (ἀπατηλός κατὰ τὸν ΓΜ. Οὐόσσιον) Β 6. (Πρὸ τοῦ Βεκκίου ἐγγράφετο Ὀνειρος, ὡς καὶ νῦν ἐστὶ παρὰ Βαῦμλ., καὶ τότε τινὲς μετέφραζον τὸ «οὐλος» Ὀν. = ὀλόκληρος, „ὀλάκερος“, ψηλαφητός Ὀν.) Ὁ Δοιδερλίνος θεωρεῖ τὸ Α'.) οὐλος, τούτεστι τὸ Ἄττ. ὄλος, ὡς ἐκ τοῦ Β'.) οὐλος παραχθέν (κατὰ μετὰθεσιν ἐκ τοῦ Φόλος: συνεστραμμένος, συνηθροισμένος, ὄλος: σύμφωνος ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἄμεις: ἄλλα δὲ οὐχὶ τούτων βεβαιότερα δοξάζει ὁ Κούρτιος, οἰλόχεται [...]), αἱ (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἰς Α 449: οἱ) ἐπικ. (ἐκ τοῦ οὐλαὶ καὶ γέω) = οἰλαί (ἴδ. τὴν λ.), κριθαί, αἱ κατὰ τὴν θυσίαν ὡς προθύμα ἐπὶ τοῦ ἱερείου ἐπιχεόμεναι, τούτεστιν ἱεραὶ (χῦται) κριθαί, «οὐλοχύτας ἀνέλοντο» ἐλαβον ἀνὰ χεῖρας, Α 449, Β 410, «προβάλοντο» ἐρρίψαν ἐμπρός, ἐσκόρπισαν, Α 458, Β 421, γ 447, «ἐν δ' ἔθετ' οὐλοχύτας κανέψ» δ 764, «οὐλοχύτας κατήρχετο» (κατὰ ζεύγμα) ἤρχετο τῆς θυσίας προσφέρων τὰς κριθάς, γ 445. (|| Ὁ τוניσμός οὐλοχύται καὶ ἡ ἐρμηνεία: κάνιστρα, δοχεῖα τῶν κριθῶν, εἶνε πάντ' ἐσφαλμένα).

ὈΛΥΜΠΟΣ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὈΛΥΜΠΟΣ, ὅπ. ἴδε.

οἴλα (οὐλος), ὀγιαίνω, ἔχω καλῶς, „εἶμαι καλὰ“, μόνον ἐν τῇ προσ. «οὔλε» ὡς χαιρετισμός, „νὰ ἦσαι καλὰ“, «οὔλε τε καὶ χαίρε» „νὰ ἦσαι καλὰ καὶ χαροῦμενος“, ω 402 †, Ὑ. Ἀπ. 466. Ὁ Κούρτιος καὶ πρὸ αὐτοῦ ὁ Βούττμαννος σχετίζει τὴν λ. πρὸς τὸ Λατ.

salve· ὁ δὲ Δοιδερλ. ὑπολαμβάνει αὐτὴν ὡς τὸ Λατ. macte· ὁ δὲ Χρῖς = τῇ Λατ. οἴμος, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ ὁ ἐμός, οἴν, μόριον, παρ' Ὁμ. πάντοτε μετ' ὁρίων συνδυαζόμενον, σημαίνειον κατὰ Ἀρτοῦγγ περιουσιμὸν πράγματός τινος εἰς καὶ ἀποκλεισμόν ἀπὸ παντός· ἐξωτέρω αὐτὸ καθ' ἑαυτό, (|| κατὰ δὲ τὸν Ἡ. ὄντως, τῇ ὄντι, καὶ κατὰ τὸν Βαῦμλ. φωνίαν ἢ συμφωνίαν πρὸς τὰ προμένα ἢ πρὸς τι ἄλλο ἐν γένει) καὶ ὅν κατὰ τὰς περιστάσεις ἄλλοτε ἄλλως νὰ μετασθῇ, «γὰρ οὖν» διότι βεβαίως, διότι βέβαιος, Β 350, δ 123, «ἐπεὶ οὖν, ὡς [ἐπειδὴ], εὐθὺς ἀφ' οὗ, ἀφ' οὗ ἀπαρ» Δ 244, Ν 1. Ἄλλοτε εἶνε διηγηματικὸς, καθομιλουμένης τὸ „λοιπόν“, ἀναφέρεται ἐν τῇ διηγήσει πράξιν ἤδη μνημονευθεῖσα πλχ. «οὐτ' οὖν παρδάλιος τόσσον μέν λείοντος» οὔτε δα—οὔτε, Ρ 20, πρόσλ. 200, ρ 404. — Κατὰ τὴν συνήθη γνώμην οὖν ἀναφέρεται πάντοτε εἰς τι προηγουμένην σημαίνει τὸ λοιπόν, ἐπομένως. Ἀλλὰ ταύτην τὴν γνώμην πολλὰ εἶνε τὰ ἐναντιωχρήσια, οἶον Ρ 20 κ. ἄ., πολλὰ ὁμῶς συμβεβηζόμενα.

οἴνεκα, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ οὗ ἔνεκα ἐκαίνο, ἔνεκα (χάριν) τοῦ ὁποίου, 2) διὰ τοῦτο ὅτι, διότι, Α 11, δ 3 προηγουμένου τοῦ «τοῦδ' ἔνεκα» Α 11, «τῇ» ν 332, ἢ ἐπομένου τοῦ «τοῦνεκα» 403, «οἴνεκ' ἄρα» Π 140, Α 79, «οἴνεκ' οἴνεκ' δὲ, γ 640. 3) ἐν τῇ Ὀδ. καὶ τῇ μνοῖς μετὰ τινα ῥήματα, οἷα τὰ «εἰδέναι νημεσάζν, γνῶναι, εἶπεν» ἰσοδυναμῶν μετ' καθ' ὅσον, ὡς πρὸς τοῦτο ὅτι, ε 216, ο 42, π 330, 379, ψ 214, Ὑ. Ἀπ. 37 οἴνεσθε, ἴδ. ὄνοματ.

οἴνομα, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὄνομα ἴδε.

οἴπερ ἢ οἴπερ, ἐπὶ. διόλου δέν. οἴπη, κατὰ Σπέρζν., οἴπη κατὰ Οὐδὸν Δίνδορφ., ὁ δὲ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτῶν (ὡς οἴπη ἄ.) οὐδαμοῦ, „πουθενά“, ε 410. 6'.) οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τινος Ν 191, ε 140 (ἐνθα τινὲς οὐκ ὀρθῶς μετὰ ζουαίν: οὐδαμῶς).

οἴ ποοι, ποιητ. ἐπὶ. οὐδαμοῦ, Ν 463.

οἴποτε, ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ὡς οἴποτε ἐπὶ. οὐδέποτε, „ποτέ“, ἱστικῆς, Α 234, α 308 κ. πλχ. Πολλὰ ῥέτται διὰ μιᾶς ἢ πλείοτέρων λέξεων, Α 48, Τ 271 κ. ἄ.

οἴπα, ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ὡς οἴπα. 1) ἐπὶ ῥῆμα χρονικὸν ἀκόμη 224, συνήθως μετὰ παρρηχημένου χρόνου δὲ ἐνσ. Ξ 443, δ 448, γ 226 κ. ἄ.

ροπικ. = οἷ πῶς, οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα
Γ 306 κ. ἀ.—Πολλάκις διαίρεται διὰ
ἐξως: «οὐ γάρ πω» α 496, 216.

πῶποτε, ἴδ. πῶποτε.

πῶς, ἐπὶ ῥ. ὑπὸ τοῦ Βεχι. ἢ τῶν μετ' αὐ-
τοῦ ἀντὶ τοῦ πρότερον οἴηται, ὅχι κατὰ
τρόπον, ὅ ἐ. κατ' οὐδένα τρόπον, οὐ-
Δ 320 κ. ἀ.: πολλάκις «οὐ πῶς ἔστιν»
ἀντὶ τοῦ ὅτι οὐκ ἔστιν, εἶνε ἀδύνατον
ἔσθαι, ὅ 130 κ. ἀ., ὡσαύτως «οὐ πῶς ἔτι
δὲν εἴχ' ἢ πλέον τρόπον, δὲν ἡδύνατο πλέον
ἔσθαι (πῶς καὶ ἡθικῶς); Η 217, Ρ 354.
ἀλλ' ἡ λείψανος διηρημένον «οὐ γάρ πῶς»
«οὐ μὲν πῶς» Β 203 κ. ἀ.

τῶ, ἴδ. οἶτρον.

οὐρανός, η, ον (οὐρά), εἰς τὴν οὐρανὸν ἀνή-
λθης οὐρανός, «τρίχες» τῆς οὐραῖς, W 520 f.
οὐρανίη, ἡ, Οὐρανία, μία τῶν νυμφῶν,
Δ 423, Κυρ. θηλ. τοῦ
οὐρανό, η, ον (οὐρανός), οὐρανίως, τοῦ
οὐ, Τ. Δημ. ὅδ. «οὐρανία πεποιητά» τὰ
τοῦ οὐρανοῦ, Βατρ. 26.

οὐρανός, η, ον (οὐρανός), 1) ὡς
οὐρανίως, ἐπουρανίως, ἐν τῇ οὐρα-
νέστιν ἐν τῇ Ὀλύμπῳ, ἴδ. οἶτρον 2)
ἐπὶ τοῦ θέν, Α 570, ι 15 κ. ἀ. Ὡς
οἱ «Οὐρανίως» οἱ «Επουρανίως», Λατ.
Ε 373, Φ 509, ε 294 κ. ἀ. 2) πα-
οἱ οἱ τοῦ Οὐρανοῦ, οἱ Τιτῶνες, Ε
ἐπουρανίως εἶνε καὶ ὁ Οὐέλκερος, ὁ δὲ
οὐρανὸς καὶ Ἀμεῖς καὶ ἐνταῦθα ἐννοοῦσι
(οὐρανίως).

οὐρανός, η, ον (οὐρανός), ὁ ἐν τῇ οὐρα-
νέστιν, μόνον Ὑμ. 32, 3.

οὐρανός, η, ον (οὐρανός), ἐπὶ τοῦ ἐξ οὐρανοῦ,
ἴδ. ὅθεν «ἀπὸ τῶν οὐρανῶν», Α 195 κ.
ὅθεν καὶ «ἐξ οὐρανῶν» Θ 49, 21, Ρ
καὶ «ἐπὶ οὐρανῶν» Θ 365, Φ 199, λ
οὐρανός.

οὐρανός, η, ον (οὐρανός), ἐν οὐρα-
νῶν τῶν οὐρανῶν, μόνον ἐν τῇ φράσει
οὐρανός (κατὰ τὴν ἐρμηνείαν τῶν πα-
πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, τοῦτέστιν ὑπὸ τῶν οὐ-
ρανῶν τὰ κατώτερα στρώματα τοῦ αἵρος, Γ
ὅθεν Ἄρεος διορθώνει: οὐρανῶν πρὸς
ἐξ οὐρανοῦ), καὶ πρὸς τὸν σῆχ. 7. (ἡ
οὐρανός ἀνάγκη, διότι, καὶ ὁ ὅρθως παρα-
γεν. οὐρανῶν, τὸ «οὐρανός» πρὸς δὲν
τοῦ «ἰδιότης» εἰμὴ κατὰ τὴν διά-
τοπικὴν ἔκτασιν, τὸ μὲν ἐπὶ καθέτου, τὸ
οὐρανῶν ἔκτασιν καί (μενον).

οὐρανός, η, ον (οὐρανός), ἐξ (οὐρ., μήκος), μέ-
οὐρανοῦ μακρός, ὡς τὸν οὐρανὸν ὕψι-
ἐλάττω ε 239 f.

οὐρανός, ὁ, 1) ὁ οὐρανίως θόλος, «οὐρα-
οὐρ. πλγ., χαρακτρίζεται ὡς «εὐρύς» Γ
67 κ. ἀ., «ἀστεροίς» (ἴδ. τ. λ.) ἢ «πο-
οὐρ.» (ἴδ. τ. λ.), «χάλκος» Ρ 425, «σιδή-

ρος» σ 329, ρ 565. Τὰ ἐπιθέτα ταῦτα ἐξελέ-
φθησαν ὑπὸ τινων εἰς τὴν κυρίαν αὐτῶν σημα-
σίαν, καθ' ἣν ἐπομένως ὁ ποιητής ἐφαντάσθη
ἔλθην τὸν οὐρανὸν ὡς χαλκοῦν ἢ σιδηροῦν θό-
λον. Ὁ Οὐδόςσις μάλιστα φαντάζεται αὐτὸν
ἔχοντα ὑπεράνω τοῦ Ὀλύμπου ὅπῃ τινα ἢ ὁ-
παῖον, δι' οὗ εἰσχωρεῖ τὸ ὄρος εἰς τὸν οὐρα-
νόν. Ὁρθότερον ὅμως ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὰ
ἐπιθέτα «σιδήρεος καὶ χάλκος» μεταφορικῶς εἰς
ἐνδείξιν τοῦ στερεοῦ καὶ αἰωνίου. Ὁ οὐρανός
κεῖται ὑπεράνω τοῦ «αἰθέρος» Β 458, Θ 558,
Ο 492, καὶ τοσαύτον ἀπέχει ἀπὸ τῆς γῆς ὅσον
ὁ Τάρταρος ὁ ὑπ' αὐτῇ, Θ 16. Ἐπ' αὐτοῦ
διανύουσι καθ' ἐκάστην τὴν δρόμου αὐτῶν ὁ
ἥλιος, ἡ σελήνη καὶ οἱ ἀστέρες, ἀνατέλλοντες
ἀπ' ἀνατολῶν ἐκ τοῦ Ὠκεανοῦ καὶ θύοντες κατὰ
τὴν ὁδὸν πάλιν εἰς τὸν Ὠκεανόν, Σ 485 ἐξ., Χ
318, υ 357. Τὰ νέφη καλύπτοντα τὸν οὐρανὸν
ἀφαιροῦσιν ἀπὸ τῆς ὕψους τῶν κατοίκων τῆς γῆς
καὶ αὐτὸν καὶ τὸν αἰθέρα καὶ τοὺς ἀστέρας, ε
293, Θ 555. Θεωροῦνται δὲ ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ
ὡς πύλαι τοῦ οὐρανοῦ, πυλωροῦμεναι ὑπὸ τῶν
ἑρῶν, Ε 749 ἐξ.—Ἐπειδὴ δὲ τῶν θεῶν ἡ κα-
τοικία, ὁ Ὀλύμπος, εἰκνέται μέχρι τοῦ αἰθέρος,
ὑπεράνω τοῦ οὐρανοῦ καί (μέσως) ὁ οὐρανός, διὰ
τοῦτο οὐρανός, εἶνε 2) ἡ κατοικία τῶν θεῶν,
Ζ 108, 128, «θεοὶ ἀθάνατοι, οἱ οὐρανὸν εὐρύν
ἔχουσιν» α 67, δ 378 κ. ἀλγ. τῆς Ὀδ., τῆς δὲ
Ἰλ. μόνον Υ 299—ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ
«Ὀλύμπου» Α 497, Θ 394, Τ 428 κ. ἀ., οἱ
ἄνθρωποι προσευχόμενοι ἀνατίθουσι χεῖρας καὶ
βλέμματα πρὸς τὸν οὐρανόν, Ο 371, Τ 257, Ω
307, ι 527.—Αἱ φρ. «οὐρανὸν ἔκει, ἔκκει»,
οἶον «σκόπελος οὐρ. ἔκει» μ 73, «σέλας εἰς οὐ-
ρανὸν ἔκει» Θ 509, «αἶγλη οὐρ. ἔκει» Β 458
κ. ἀ. ὡσαύτως «αὐτὴ» Β 453 κ. ἀ., «ὄρουμαγ-
δός» Ρ 425, «κλέος» Θ 492, θ 74 κ. ἀ., «ὑ-
ερί» σ 329, ρ 565, εἶνε ὑπερβολικαὶ ἐκφράσεις
τοῦ μεγίστου ὕψους καὶ τῆς μεγίστης ἐκτάσεως,
ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη «ὡς τὸν οὐρα-
νὸν φθάνει». Β.) Προσωποπ. Οὐρανός, η, ον,
ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑρέδου καὶ τῆς Γαίας (κατὰ τὸν
Ἡσιόδ. Θεογ. 126 ἐξ.), ἀνὴρ τῆς Γαίας (κατὰ
τὸν Ὑμ. 30, 17), μεθ' ἧς ἐγέννησε τοὺς Τιτῶ-
νας καὶ τοὺς Τιτανίδας, τοὺς Κύκλωπας ἢ τοὺς
Ἑκατόγχεας (Ἡσιόδ. Θεογ. 137 ἐξ.), Θ 36,
ε 184. (Κατὰ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους συγ-
γεν. τῇ Σανκρ. Varuṇas, ὅστις κατὰ τινὰς μὲν
εἶνε θεὸς τοῦ ὕδατος· κατ' ἄλλους δὲ παράγε-
ται ἐκ τῆς ρίζ. var, ἥτις σημαίνει: σκεπάζω).

οὔρεα, τὰ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄρεα, ἴδ. ὄρος.

οὔρειος, η, ον, Ἰων. καὶ ἐπὶ ἀντὶ τοῦ
ὄρειος (ὄρος), ὄρεινός, Ὑ. Ἑρμ. 214.

οὔρεϊς, ἡ, ον, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄρεως (πι-
θαν. ἐκ τοῦ ὄρος), ἡμίονος, «μουλάρη»
(Λατ.), Α 50, Ψ 415, Ω 716, ἴδ. ἡμίονος.—
Τὸ δὲ τῆς Κ 84 ἐκλαμβάνουσιν ὡς ἕτερον τύ-
πον ἢ ἐπέκτασιν τοῦ οὐρανοῦ, ὅ ἐ. φύλας κατὰ

τι σχολίον. Οἱ δὲ νεώτεροι ἐκδίδονται, ἀρχόμενοι ἀπὸ τοῦ Οὐολφίου, πλην τοῦ Φαίσιος, ἀθετοῦσι μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου τὸν στίχον. (|| Σεδόμεθα τὸν Ἀριστάρχον καὶ τοῦ νεωτέρου ἐκδίδεται· ἀλλ' ἐρωτῶμεν· εἶνε ἄρά γε τόσον ἄποπον νὰ ὑποθέσῃ τις ὅτι τὴν νύκτα κατὰ τὴν ὥραν τῆς κοίτης βλέπων τις ἑλλείποντα ἢ ἐταῖρον ἢ ἡμίονον ἢ ἵππον ἐξήρχετο εἰς ἀναζήτησιν αὐτοῦ, καὶ ὅτι ὁ Νέστωρ ἐνταῦθα περὶ μιᾶς τινος τῶν συνήθων τούτων νυκτερινῶν ἐκδρομῶν ἐρωτᾷ· Ἡμίονοι (οὐρῆς) βεδάϊω· ὑπῆρχον ἐν τῇ Ἑλληνικῇ στρατῷ· κατόπιν δὲ μάχης καὶ τὴν παραμονὴν ἐτέρης τοιαύτης δὲν εἶνε παράδοξον ἂν οἱ ἵπποι καὶ ἡμίονοι ἦσαν ἐκεῖ που πλησίον τῆς κλισίας· ἐνδὸς ἐκαστοῦ προσδεδεμένοι).

οὐρή, ἢ Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ οὐρά, Υ 470, κ 215, ρ 302.

οὐρίασις [-υ-], ὁ (οὐρά), τὸ ὕστατον ἄκρον, ἢ ἐσχάτη ἄκρα, ἢ οὐρά, πάντοτε «οὐρ. ἔγχεος» ἢ οὐρά τοῦ δόρατος, (|| ἦτις ἰδίως λέγεται παρὰ τοῖς μετέπειτα στόραξ. Πρὸς ἐξηγήσιν δὲ τοῦ ὑποκοριστικοῦ τούτου τύπου ἀντὶ τοῦ οὐραχός, συντελεῖ ὁ ἐν τῇ καθομιλουμένῃ διαλεκτικῇ τύπος «οὐριά» ἀντὶ τοῦ συνηθεστέρου «οὐρά».) *Ψλ, Ν 443, Π 612, Ρ 528.

οὔρεα, τὸ (πῖλ.) ἐκ τοῦ οὐρ-, ὄρνυμι), χῶρος, ἔκτασις, διάστημα ὑπὸ τινος διανοόμενον, μόνον ἐν τοῖς ἐξῆς· τρισὶ χωρίοις· Ψ 431, «ὅσα δίσκου οὐρα πέλονται» ὅσον εἶνε τὸ διάστημα τὸ ὑπὸ τοῦ ῥιπτομένου δίσκου διανοόμενον, τουτέστι «δίσκουρα» (Ἰδ. τ. λ.) Θ 124 «ὅσον τ' ἐν νεφί οὐρον πέλει ἡμιόνων» ὅσον εἶνε τὸ ἐν τῇ νεάματι διάστημα τῶν ἡμιόνων, τουτέστιν ὅσον διάστημα νεάματος (ἀγροῦ χειραίου) δύναται νὰ ἀροτρίωσῃ ἑξῶς ἡμιόνων ἐν ὠρισμένῳ χρόνῳ, εἶνε δὲ τοῦτο μέτρον μήκου· οὐχὶ ἐπ' ἀκριβὲς γνωστοῦ. Τέλος Κ 351 «ὅτε δὴ ρ' ἀπέχαι ὅσον τ' ἐπὶ οὐρα (οὕτως ἔγραψεν ὁ Σπίτζ.) καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδίδεται κατὰ τὸν Σχολιαστ. ἀντὶ τοῦ συνήθους· ἐπίουρα) πέλονται ἡμιόνων» ὅτε δὲ ἀπέχεε τοσοῦτον, ὅσον εἶνε τὸ διάστημα (τὸ ὑπὸ) τῶν ἡμιόνων ἀροτρίωμενον. Ἐκ τῆς ἀμέσως ἐπομένης αἰτιολογίας· «αἶ γὰρ τε βοῶν προφερέστεραι» καταφαίνεται ὅτι τὰ «ἡμιόνων οὐρα» εἶνε μεγαλύτερα παρὰ τὰ τῶν βοῶν καὶ ἐπομένως ἢ ἀπόστασις τοῦ Δόλωνος παρίσταται ὡς οὐχὶ μικρά. Εἶνε δὲ τὸ «οὐρον ἡμιόνων» τὸ διάστημα τὸ ἀπὸ τῆς ἀρχῆς τοῦ νεάματος μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἐπιστροφῆς ἢ κατὰ τὸν Σχολ. «ὅσον ἀροτρίωσα ἡμίονοι· ὑπὸ μίαν ὁρμὴν ὑπογράφειν δύναται, ὃ ἐ. πλεθρον» δηλ. 100 Ἑλλ. πόδες, περίπου 40 βήματα, ἢ κατ' ἄλλους τὸ ἥμισυ τούτων. Ἄλλοι ἐκλαμβάνουσι τὸ «οὐρα» εἰς τὴν σηκασίαν ὅρια, τέρματα, θεωροῦντες αὐτὸ τῆς αὐτῆς ῥίξης μὲ τὸ ὄρος.

1. οὔρεα, ὁ, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ποιητ. (οὐρ-, ὄρνυμι· κατ' ἄλλους· δὲ ἀπὸ συγγ. τῇ αὐρά), κυρ. ὁ κινήτης, ὁ ἐλατήρ· ὅθεν ὁ πλῶμας, εἰς

πλοῦν ἐπ. τῆδεος· ἄνεμος, ἰδίως ὁ οὐρανός· ἄνεμος, ὅστις ἐπὶ τὸ πλουσιώτερον τῆς σέως λαμβάνει τὸ ἐπιθετόν «Ἰχμενος», Lat. cunivus ventus, Α 479, δ 420 κ. α., καὶ ἄλλοι· λ 640, «ἀπῆμων» ε 268, «ἢ ἡλῶρος· ἐπιπνεῖσθαι ὀπισθεν» δ 357· πολλὰ καὶ ἄνευ τινός· ἐπιθέτου, Η 5, δ 585 κ. α.: ὡς τῶς δὲ καὶ ὁ 520, «ἄψ δὲ θεοὶ οὐρον στρέψαντες» κατὰ πρόληψιν· ἔστρεψαν οἱ θεοὶ τὸν ἄνεμον οὐριον (ἐνθα ἄλλοι ἐννοοῦσι τὴν λ. ἐπὶ τῆς μασίας τοῦ σφοδροῦ ἀνέμου ἐνταῦθα τ. λ. 49). Πληθ. δ 360.

2. οὔρεα, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ὄρος, ὁ τέρμα, δοτ. πληθ. *Ψλ. Μ 421, αἰτ. ἐν. φ.

3. οὔρεα, ὁ, ἐπικ. ἔφορος, ἐπιστάτης, λαξ, «οὐρον καταλείπω ἐπὶ κτεάτεσσιν» κατ' ἐξοχὴν λέγεται ὁ Νέστωρ «οὐρο» Ἀχαιοί· οἶονεῖ ὁ ὀφθαλμός, ὁ ἔφορος, ὁ φύλαξ τῶν χαίων, Θ 80 κ. α., γ 411. (Συγγ. τῇ οὐρα, ὄρα, ὡρα, ἐκ τῆς ῥίξης οὐ-, οὐρα δὲ Ζέλκις, ὅστις καὶ ἰδιαιτέραν πραγματέραν ἔγραψε περὶ τοῦ ἐπιθέτου τούτου τοῦ Νέστορος· ἀπιδάνω· τὴν λ. ἐκ τῆς ῥίξης οὐ-, οἶονεῖ· ὁ διεγέρτης, ὁ προτροπῆς, θαρρόντης).

4. οὔρεα, εὐρε, τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὄρους ἴδ.

οὔρεα, ὁ (ὄρυσσιν), ὄρνυμα, διωρυξ, λαξ, δι' ἧς ἔσυρον τὰ πλοῖα ἐκ τῆς ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Τὰ ὄρύγματα ταῦτα εὐκὴς πληροῦντο ἀκαθαρσιῶν καὶ κατεχνώνοντο πρὸς τοῦ χρόνου· ὅθεν πρὸ τῆς καθελκύσεως πλοίων ἦτο ἀνάγκη νὰ καθαρισθῶσι, Β 16 ὄρε, τό, γεν. ὡτός, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. λαξ [-ι-]. Ἐκ τοῦ συνήθους τύπου οὐρὸς μόνον ἢ ἐν. αἰτ. οὐς, Α 109, Υ 473, καὶ πληθ. ὡσίν, μ 200. Ἀλλαχόθεν δὲ ὁ ἐπικ. ποί. 1) οὐς, «αὐτί» (προφέρεται καὶ φτί), «ἀπ' οὐτος»· μακρὰν τοῦ ὡτός, «ἀπὸ ταῦτί μου», ὃ ἐ. ποτὲ νὰ μὴ ἀκούσῃς, 272, Χ 454 (|| ἀπευχὴ ἀνάλογος πρὸς τὴν καθομιλουμένην· «κουφία ὡρα καὶ βῆτις» λέγεται πρὸς ἀποτροπὴν, ὅταν μελετῇ ἢ ἐκφωνήσῃ κακόν τι). 2) μεταφ. οὐς· τί, λαξ, Α 633, Σ 378.

οὔταξ, Υ 495, μέλ. ἄσω καὶ ἡσώ· οὔταξ, ἐξ οὗ ἢ προστ. οὔταξ, χ 356, καὶ οὔτησα (ἰλλὰ καὶ οὔτασα), καὶ παθ. ἀο. τῆσις, Θ 537, καὶ παρ. θ. αἰσ. οὔταξ, 715, καὶ ἀο. θ. αἰσ. οὔταξας, Χ 378· παρ. μετοχ. οὔτασμενος, λ 536. Ἐπὶ ἐνικ. συγκεκομ. τινός· ἀορ. (ἢ κατὰ τὸν παρ. αἰ.) οὔτα, ἀπαρ. οὔταμεν, Ε 4· οὔταμεναι, ε 301, καὶ μετοχ. τοῦ μέσ. με παθητικὴν σημασίαν (ἢ κατ' ἄλλους· παρ. με ἀναδιδασμόν τόνου) οὔταμεναι, πλ. λ 40 (εἰς καθαρὴν παρ. κειμένην σίαν). Πάντες οὗτοι οἱ τύποι ὑπάρχοντες εἰς

ον τινὰ ἐνεστώτα οὔτημι, εἰς δὲ ὁ Λό-
γιος ἔτι τὴν προση. οὔτας, γ 356. Σημ.
πυρρῶν, τραυματίζω, „πληγῶ-
ν” Ὀμήρ. ἰδίως δι’ ἀγγεμάων ὅλων,
ἐντοφ., ἐγγεῖ, ἐγγεῖαι, γαλκῶ· ὅθεν
καὶ πρὸς τὸ «βάλλω» Α 659, ἐνθα ὡς
τοῦ τίθεται ἔτι τὸ ἐπιβόημα «αὐτοσχε-
» ἔτι τὸ «αὐτοσχεδόν», Η 273, Ο 746,
ἐδόν·, Ε 458· συντάσσεται μετ’ αὐτ. οὐ
προσώπου ἀλλὰ καὶ τοῦ μέρους, ὅπερ
ῥηται, Δ 469, Ε 56 κ. ἀ., μετὰ διπλῆς
ὑπερβα γέγραπται Ε 458, Η 438, γ 294·
καὶ κατὰ λαπάρην, κατ’ ἀσπλάκ· Ζ
434 κ. ἀ., «πρὸς στήθος» ε 301, καὶ
καὶ τῶν «αὐτάξω σάκος» πληττω, πυρ-
238, Ν 552, «ἔλκος, ὃ με βροτὸς οὐ-
τὸ τραῦμα, ὅπερ μ’ ἐτραυματίσεν, ὃ ἐ.
ἐπροξένησε τραυματίσας με, Ε 361· ὅθεν
ἡ ὠτειλή» ἡ (νεωρεῖ) πληγωμένη πλη-
νοικτὴ πληγῇ, Ξ 518, Ρ 86.—Ἡ λέξις

ἄρνησις μετὰ συνδέσμου=οὐδέ, „καὶ
ἐπομένου μόνου τοῦ Οὐ, Ζ 450, Χ 265.
ἐπομένου καὶ ἄλλου Οὔτε, ὅσον «οὔτε
Ὀμ. πλχ., ἡ «οὔτε—οὔτε—οὔτε» Ω
κατ’ ἀνακολουθίαν πρὸς πλειοτέραν
τοῦ ἐτέρου κώλου, ἔπεται μετὰ τὸ
τὸ «οὐδέ» οὔτε—οὐδέ πάλιν, Ν 207.
Α 115 ὑπάρχουσι δύο ζεύγη προσδιο-
τῶν μὲν ἀ. «οὐ—οὐδέ», τὸ δὲ β’. «οὔτε
ἀφύνδετα πρὸς ἀλλήλα ἢ μόνον διὰ
συναπτόμενα. Ἐπὶ δὲ συνδέσεως ἀπο-
καταφατικῆς προτάσεως τίθεται «οὔτε
Ω 185, «οὔτε—δέ» Η 433, Ω 368,
καὶ γ 349 (ἐνθα ὁ Δινδόρφ., ὁ Βέκκ. ἐν
καὶ ὁ Ἀμεῖς ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀρί-
στοτελ.).

οὔτε, ἰδ. οὐτάξω.

οὐδὲ τοῦ οὔτις, ὅπ. ἰδ.

ἀκός [-ω], ἡ, ὄν, ποιητ. (οὔτις), οὐ-
λόγου ἄξιος, οὔτιδός, „τιποτέ-
τονον ἐπ’ ἀνθρώπων, Α 234, ε 460 κ. ἀ.
[-ω], οὐδ. ὅτι [-ω], σήμερον γράφεται
οὔτις, οὔ τι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ.
«κατένευσε», Ὀμ. πλχ.—Τὸ οὐδέτερον
λαμβάνεται ὡς ἐπὶ, [οὔδεν], οὐδόλω, ε
Α 153, Ε 689, γ 433, δ 499 κ. ἀ.
ἡ γωρίζεται δι’ ἄλλων μορίων «οὐ γάρ
ἐν γάρ τι» Γ 467, Τ 321, η 216, κ
«οὐ νό τι» Θ 39, ε 60 κ. ἀ. (Τὸ
ὡς σπονδαῖος εὐρίσκεται ἐν τῷ δ 93,
ὡς ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β’. καὶ ὁ Ἀμεῖς γρά-
φει τοῦ).

ὁ, αἰτ. Οὔτιν, πλαστὸν ὄνομα τοῦ Ὀ-
πίου, ὅπερ αὐτὸς εἰς ἐξυτὸν ἀπονέμει ἐνώ-
πιον Πολυμήμον, ἵνα διὰ τῆς διττῆς σημα-
πλήρη τὸν Κόκλωπα, Οὐδέις, Κα-
366 εἰς, 408 εἰς, 455 εἰς.

οὔτοι, ἡ ὅπως σήμερον γράφεται διηρημένως
οὔ τοι, ἐπὶ β. βεβαιῶς ὅχι, σὲ βεβαιῶ δὲν,
Ζ 335, α 203 κ. ἀ., «οὐ τοι τι» Ν 811.

οὔτοις, αἵτι, τοῖτο, ἀντωνυμ. δεικτ. οὔτος,
«(ἐ) τοῦτος, αὐτός», ἐπὶ τε τῶν πλησίον καὶ
ἐπὶ τῶν μακρὰν τοῦ λέγοντος, ἐπομένως ἔτι ἀντὶ
τῆς ἐκείνου, Ὀμ. πλχ., οὐ μόνον ὡς οὐσια-
στικὸν ἀλλὰ καὶ ὡς ἐπιθετον, «οὔτος ἀνὴρ, οὔ-
τος ξείνος, οὔτος ἄεθλος» ἡ ἐπιτασσομένης τῆς
ἀντωνυμίας, «ἄεθλος οὔτος κλ.» ἔτι δὲ ἔτι μετὰ
τοῦ ἐν τῇ πλοκῇ ταύτῃ παρὰ τοῖς μετέπειτα
συνήθους ἄρθρου, ὅπερ ὅμως φυλάττει καὶ ἐν-
ταῦθα ἐπὶ τὴν δεικτικὴν σημασίαν, ἰδ. ὁ, «τοῦ-
τον τὸν ἀναλκτον» ἐκεῖνον ἐκεῖ τὸν ἀπληρον,
σ 414· ἀ.) ἐνίοτε προαγγέλλει ἐπόμενον τι ἀνα-
φορικόν, «οὔτος—ὅς» Γ 177, ε 40, ζ 201, η
48, π 437· β.) συνήθως δεικνύει τι προηγού-
μενον, ἀλλὰ καὶ ἐπόμενον, ὅσον α 159, ε 306·
γ.) πολλάκις τίθεται μετ’ οὐσιαστικοῦ ἢ ἄλλης
ἀντωνυμίας, ἵνα ἐκφράσῃ ἐπιβόηματικὴν ἐννοίαν,
ὡς ἡ δαε 1, β’), ὅσον «οὔτος τις ἔρχεται ἀνὴρ»
ἰδοῦ ἀνὴρ τις ἔρχεται, Κ 344, «τίς δ’ οὔτος
ἔρχεται οὔτος» τίς εἶσαι σὺ ἐδῶ, ὅστις βαδίζει·
μόνος; Κ 82, «ἔρειο ὄντινα τοῦτον ἄγει» ποτὸν
τινα ἐκεῖ πέραν φέρει, ἡ τίς εἶνε ἐκεῖνος ἐκεῖ,
τὸν ὅποιον φέρει, Α 612, ὡσαύτως καὶ υ 377,
καὶ μετὰ τῆς «ἄλλος, ἕκαστος» υ 380, ζ 362·
δ.) τὸ οὐδ. «ταῦτα» ἐπιβόηματικῶς ἀντὶ τοῦ
διὰ ταῦτα, Α 694, Ἐκ τούτου

οὔτοι καὶ πρὸ φων. οὔταις (οἱ δὲ νεώτεροι
ἐκδόνται, καὶ πρῶτος ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α’, γράφου-
σι καὶ πρὸ συμφώνου οὔτως ἐν τέλει στίχου,
ὅσον Ν 225, 309, δ 543, θ 315, καὶ ὅταν ἀκο-
λουθῇ ἰσχυρὰ στίξις ἐν δὲ τῇ Β’. ὁ Βέκκ. γρά-
φει οὔτως εἰς ἐκείνας τὰς περιπτώσεις, καθ’ ἃς
καὶ τὸ ν τὸ ἐφελευστικόν (ὅπ. ἰδ.) πρὸ δὲ φων-
νήεντος τίθεται τότε μόνον τὸ οὔτω, ὅταν διὰ
μετρικὴν ἀνάγκην λαμβάνεται ὡς βραχέα ἢ λή-
γουσα, Γ 169, γ 315), ἐπὶ οὔτως, τοιου-
τοτρόπως, κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, „ἔ-
ται”, ἀναφερόμενον εἰς τε τὰ προηγούμενα καὶ
τὰ ἐπόμενα, πολλάκις δὲ ἀνταποδίδεται πρὸς τὸ
ἀνταποδ. «ὡς» Δ 178, δ 148 κ. ἀ.—ἰδίως ἀ.)
λαμβάνει ἑμφασίν τινα, ὅταν τῆς καθομιλουμένης
τὸ „ἔτσι βέβαια, ἔτσι ναί, ἔτσι δὲ”, μετὰ
μέλλοντος καὶ προστακτικῆς εἴτε ἡγούμενον εἴτε
ἐπόμενον τοῦ ῥήματος, «οὔτως ἔσται» λ 348,
π 31 κ. ἀ., «κεῖ οὔτως» Φ 181, Χ 498, α
146· β.) ὅπως τὸ «αὕτως» καὶ τῆς καθομι-
λουμένης τὸ „ἔτσι”, ἀνευ λόγου, «μὰς οὔτως»
Β 120· γ.) ἐπὶ εὐχῶν καὶ ἐξορκισμῶν, ὡς τῆς
καθομιλουμένης τὸ „ἔτσι” ἐν τῷ „ἔτσι νὰ χαρῆς,
ἔτσι νὰ σὲ δώσῃ ὁ θεός», ο 180, «οὔτω νῦν
Ζεὺς θεῖη—οὔκαδ’ ἐλθόμεναί» θ 465, μετὰ τοῦ
«αἶθε» ρ 494, «αἶ γάρ» π 99, «εἰ γάρ ἐγὼν
οὔτω γὰρ Διὸς παῖς εἴην, ὡς νῦν ἡμέρη ἦδη κα-
κὸν φέροι Ἀργεῖοισιν» εἴθε νὰ ἦμην ἐγὼ οὔτως
(μετὰ τασούτης βεβαιότητος) υἱὸς τοῦ Διὸς ὅχι,

ὅπως (μεθ' ὅσης βεβαιότητος) αὕτη ἡ ἡμέρα ἔσται, Ν 825. (|| Τὸ χωρίον τοῦτο ἀνήκει μάλλον εἰς τὴν ἀρχὴν ἢ εἰς τὴν εἰδικήν ταύτην σημασίαν) δ'·) ἐπιτακτικόν, τόσον, «καλὸς οὕτω» τόσον καλῶς, Γ 469, ο 473· ε.) συνδυάζεται μετὰ μορίων, οἷον «οὕτω δὴ», Β 458, ε 214 κ. ἀ., «οὕτω δὴ τοι» Ο 204, «οὕτω που» Β 416, ε 262 κ. ἀ., «οὕτω πῃ» Ω 373.

οὐχ, πρὸ φωνήεντος δασυνομένου ἀντὶ τοῦ οἴ. οἴχι, κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ Οὐ καὶ ἐπιτακτικώτερον αὐτοῦ, *Π. Π 762.

ὀφέλλω, καὶ ὀφέλλω (ἐπικ. καὶ Αἰολ. ἐν τῇ *Οδ.), θ 332, 462, παρὰτ. ὄφελον καὶ ἐπικ. ὄφελον, ἀόρ. β'. ὄφελον καὶ ἐπικ. ὄφελον, 1) ὀφέλλω, «χρεωστώ», «χρεῖός τινι» Α 688, θ 332, 462, φ 47. Παθ. «χρεῖος ὀφείλεται μοι» Α 686, 698, γ 367. 2) ἐν γένει ὀφέλλω, «χρεωστώ, εἶμαι ὑπόχρεως, πρέπει», παρ' Ὀμ. μόνον ὁ β', ἀόρ. ὄφελον· ἀ.) ἔπρεπε, συνήθη μετ' ἀπαρφ., Α 353, Κ 417, Σ 367, Ψ 546, δ 97· β'.) μετὰ ἡ ἀνεν τοῦ «αἴθε, εἴθε, ὦ·» εἰς ἐνδεικνὺν εὐχῆς μὴ δυνατῆς πλέον νὰ πληρωθῇ, συντάσσεται δὲ μετ' ἀπαρφ. τοῦ ἐνεστώτος, ἐάν ἡ εὐχὴ ἀναφέρεται εἰς τὸ παρόν, καὶ ἀόρ. ἐάν εἰς τὸ παρελθόν, «αἴθ' ὄφελος παρὰ νηυσὶν ἀδάκρυτος ἦσθαι» εἴθε νὰ ἐκάθεσο ἀδάκρυτος παρὰ ταῖς νηυσὶ, Α 415, «ὦ· ὄφελος· αὐτόθ' ὀλέσθαι» εἴθε νὰ ἦσο ἐκεῖ χαμένος, Γ 428, πρὸλ. Γ 40, Ζ 345, Α 380, α 217, ε 308 κ. ἀ., καὶ μετὰ τοῦ μή, «μὴ ὄφελος» εἴθε νὰ μὴ, Ι 698, θ 342, «ὦ· δὴ μὴ ὄφελον νικῶν» λ 548. (Ὁ Βούττιμαννος ἀναγνωρίζει ὡς ἐπικὸν τύπον μόνον τὸ ὀφέλλω, διὰ καὶ θέλει νὰ ἀποκαταστήσῃ αὐτὸν ἐν τοῖς Α 688, 686, 698, ὅπερ ἤδη ἔπραξεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'.).

*ὀφελίστη, ἀο, ὁ, 1) εἰς τῶν Τρώων, Θ 274. 2) εἰς τῶν Παιόνων, Φ 240.

4. ὀφέλλω, ἴδ. ὀφέλλω.

2. ὀφέλλω. ποιητ. καὶ ἰδίως ἐπικ., πλὴν τοῦ ἐνεστ. καὶ παρὰτ. μόνον ἐν τῇ εὐκτ. τοῦ ἀόρ. ὀφέλλειν, Π 651, ε 334, πολλαπλασιάζω, αὐξάνω, πληθύνω, ἐνδυναμύνω, «πόνον, στόνον, μένος, ἀρετήν, ἐρωήν» Ὀμ. πλχ. Παθ. Ψ 524 κ. ἀ., «κόματα» (ὁ ἄνεμος), Ε 384, «οἶκον» πλουτίζω, ο 24, «οἶκος ὀφέλλετο» ἐπρόκοπτεν, ξ 233, «μῦθον» ἐκτείνω τὸν λόγον, πολυλογῶ, Π 631, «τινὰ τιμῇ» αὐξάνω τινὰ κατὰ τὴν τιμὴν, τούτεστιν αὐξάνω τινὸς τὴν τιμὴν, Α 540. Ἐκ τούτου

ὀφέλλω, εορ, τὸ, ὄφελος, ὠφέλεια, κέρδος, «οὐδὲν σοὶ γ' ὄφελος» χωρὶς σὺ νὰ ἔχῃς κανὲν ὄφελος, *Πλ. Χ 543, «αὐτ' ὄφελός τι γειώμεθα καὶ δό' ὄντες» ἴσως γειώμεν ὄφελός τι (ὠφελήσωμέν τι) ὄντες μάλιστα δύο, Ν 236, «ὅς τοι πόλλ' ὄφελος γένετο» ὅστις κατὰ πολὺ σε ὠφέλησε, Ρ 452, *Υ. Ἑρμ. 34.

*ὀφέλιτος, ὁ, 1) εἰς τῶν Τρώων, Ζ 20. 2) εἰς τῶν πολλῶν Ἀχαιῶν, Α 302.

ὀφθαλμός, ὁ (ἐκ τῆς ῥίζ. οφ-, διὰ τὴν ῥήματοσ; ὀφθαλμῶν). 1) ὀφθαλμός, ὁ (Ὀμ. πλχ., «ὀφθαλμῶν βολαί» τὰ 9) τῶν ὀφθαλμῶν, «μματαί»· δ 150, γένει ὄφτις, πρόσωπον, «ἐλθεῖν εἰς ὄφθαλμον ἐρχομαι κατὰ πρόσωπον, «ἐδγαίνω» (μετὰ τὰ «μματαί», Ω 204, πρὸλ. 463.

ὄφτις, ιορ, ὁ, ὄφτις, «φιδί», Μ 208 ο ἐκτείνεται διὰ τῆς ἄρσεως).

ὄφρα [-], σύνδ. ἐπικ. καὶ λυρικ. Α' νικός, κατὰ τὰ τὴν σύνταξιν καὶ τὴν ἰσοδυναμίαν τῶν ἔως εἰς ἐνδεικνύων, 1) ἐν χρόνῳ, ἐν ὅσῳ, ἐφ' ὅσον, «ὅσον καὶ ἀ.) μεθ' ὀρίστ. ἐνεστ. καὶ παρῳχημένου» ὅταν ἐκφέρεται τι θετικόν καὶ πραγματ. 769, Ε 788 κ. ἀ. Πολλάκις τίθεται ἀποδ. τὸ «τόφρα» Α 220, Θ 66, κ. ἀ. β'.) μεθ' ὑποτ. ἐπὶ πράξεων ἢ πρᾶξεων παρουσῶν, παραιομένων δὲ καὶ μέλλον, «ὄφρ' ἐθέλητον» ἐφ' ὅσον θέλει καὶρόν θελήσετε, Α 346, Ε 524, ο 81, κ. ἀ., καὶ μετὰ τοῦ Ἄν ἢ Κέ, ε 364, 424, 204 κ. ἀ., ἢ καὶ μετ' ἀμφοτέρω, «ὄφρ' ἂν μὲν κεν» ε 364, ὅταν τὸ ἐκφ. παριστάται ὡς ἐκ περιστάσεων ἐξαρτώμεν τοῦ χρονικοῦ τέρματος· πράξω· τινο· κλ., οὐ, ἔως ὅτου· ἀ.) μεθ' ὀρίστ., μάλιστα χημένου χρόνου, ἐπὶ πράξεων ὄντων· ἢ ἡ καταστάσεων θετικῶν, Ε 557, Κ 488, ἢ 441 κ. ἀ., ἐπὶ δὲ μέλλοντος, Θ 410, β'.) μεθ' ὑποτ., μάλιστα χρόνου ἀόρ., ἐκ δοκιμμένου ἢ σκοπούμενου τέρματος, ἢ (μεθ' ὑποτ.), ἢ ἔως ὅτου νὰ, Α 82, μετὰ τοῦ Κέ, Ζ 258, Τ 490, δ 588, α., ἢ Ἄν, Α 509, Ζ 413, Ρ 486, ἐνδ. ρα ταῦτα ἔχουσι τὴν ἀνωτέρω 1, β'.) σίαν. Ἐν πολλοῖς τῶν ἀνωτ. χωρίων ὁ ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ Λατ. futurum exspectationis ἀπολύτῳ λόγῳ, τέως, μέχρι· τινο· τινὰ χρόνον, Ο 547, ἴδ. ἐπὶ β'.). β'.) τελικός, ἴνα, ὅπως, «διὰ νὰ» ἀ.) μετὰ ἀρχικοῦ χρόνου ἡγουμένου, Α 447 (μακρὸν φωνήεν τῆς ὑποτακτ. συστήσεως τὸ σύνθησις), Β 237, α 85 κ. ἀ. πλχ., ἢ κτικῆς ἡγουμένης, α 310· πολλάκις καὶ τὸ Κέ, Β 440, γ 359 κ. ἀ., τὸ δὲ νον ἐν τοῖς χωρίοις, ι 47, ρ 40, σ 364 καὶ ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου ἐν τῇ καταστάσει, τίθεται ἡ ὑποτακτικὴ, ὅταν τὸ μόνον τῆς τελικῆς προτάσεως θεωρηθῇ τοῦ παρόντος διαρκεῖν, «ἀγλὺν ἀπ' ὀφθλόν, ὄφρ' εὖ γινώσκῃς» Ε 128· ὡς 458, 444, Ω 581, γ 45, ζ 473, ι 6'.) μετ' εὐκτ., ἱστορικοῦ χρόνου ἡγουμένου τῇ κυρίᾳ προτάσει, Α 300, Ε 690, α., μετὰ τοῦ Κέ, Μ 26, μετὰ τοῦ Ἄν γ'.) μεθ' ὀρίστ. χρόνον μέλλοντος, δὲ οἱ ἡτορ ὄφρα καὶ ἔκτωρ εἰσέταται.

ὀψεῖν (ὀψομαι), ἐπικ. ἐφετικόν, ἐπιθυρῶ (ἔχω ὄρεξιν) νά ἴδω, μετὰ γεν. Ξ 37 †.

ὀνίρονομος [..], ὄν, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (ὀψέ, γόνος), ὀψέ ἢ κατόπιν γεγεννημένος «πατῖ» Γ. Δήμ. 165, 219. ὄθεν ἀπόγονος, Π 31, μετὰ ἢ ἀνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ «ἀνθρώπων» Γ 353, α 302.

ὀνιμος [..], ὄν (ὀψέ), ὀψέ ἐπιγιγνώμενος, ἀργά ἐρχόμενος, „ὀψιμος“ (ἂν καὶ τοῦτο λέγεται ἐν τῇ καθομιλοῦ. ἰδίως ἐπὶ τῶν καρπῶν), «τέρας» σημεῖον ἀργά μέλλον νά ἐκπληρωθῇ, ἢ, ὅπως ὁ Όμηρ. αὐτός εὐθύς ἐπέξηγετ, ὀψιτέλεστον, Β 325 †.

ὄνις, ἰος, ἢ (ὀπ-, ὀψομαι), δοτ. ὄψει (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ὄψι). 1) [ὄψις], ὄρασις, «ὄψει ἰδεῖν» διὰ τῶν ὀφθαλμῶν ἰδεῖν, Υ 205, ψ 94. 2) „ὄψις“, τὸ ἐξωτερικόν, τὸ σχῆμα (ὄπως ἔλεγον οἱ ἀρχατοί), Ζ 468, Ω 632, Γμ. 18, 39.

ὀνιτέλεεστος, ὄν, ἐπικ. (ὁ ἀργά ἐκτελούμενος ἢ μέλλον ἐκπληρωθῇ, «τέρας» Β 325 †. ὀνομαι, ἴδ. ὄρα.

ὄνον, τὸ (ἔψω, κυρ. θραστό γεταί μετὰ τοῦ ἄρτου, „προσ τῶν ἥρωικῶν χρόνων, τὸ κρέμ. α., διότι τοὺς ἰχθύς μόνον γον, δ 368 ἐξ., μ 329 ἐξ. 'Ε κατόπιν τινὸς τρώγεται, οἷον γεται «ὄψον ποτῶ» Α 630.

γενεστέρων χρόνων ὄψον ἐλέ. «πολλῶν ὄντων ὄψων ἐκνεκίη τον ἢ μάλιστά γε ὄψον καλεῖται πάντων ἀρετῇ κρατεῖν» Πλουτ. 667 F. ἔτι δὲ καὶ νῦν ἐν τῇ κ. ὑποκοριστικόν „ὀψάριον“ τῆν μασίαν).

Π

Π

παίζω

Π, τὸ δέκατον ἕκτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὄθεν σημεῖον τῆς δεκάτης ἑκτῆς ραψωδίας.

ΠΑΓΕΝ, ΠΑΓΗ, ἴδ. ΠΗΓΗΤΗ.

*ΠΑΓΙΣ [..], ἰδος [..], ἢ (πήγνυμι), παγίς, „παγίδα“ (καὶ „δόκανον“), περὶ τῆς τῶν μυῶν, Βατρ. 50.

*ΠΑΓΚΡΑΤΙΟΝ [..], τὸ (παγκρατής), ἀγών ἐκ ὧν ἄλλων συγκείμενος, τῆς πάλης καὶ πυγμῆς, ἀπαιτῶν ἐπομένως πᾶσαν τοῦ ἀγωνιζομένου τὴν ἰσχύν, Βατρ. 96.

ΠΑΓΟΣ [..], ὁ (πήγνυμι), βράχος, πετρῶδης λόφος, *Ὁδ. ε 405, 414.

ΠΑΓΧΑΛΚΟΣ, ὄν, ἐπ. (πᾶς, χάλκος), πᾶγχαλκος, „ὀλόχαλκος“, ὅλος χαλκοῦς, «ἄορ» θ 403, «ρόπαλον» λ 575, ἐπὶ ἀνθρώπου «οὐδ' εἰ παγχάλκος εὐχεταί εἶναι» καὶ ἂν καυχᾶται ὅτι εἶνε ὅλος χαλκοῦς (σιδηροῦς), δὲν κτλ., Υ 102.

ΠΑΓΧΑΛΚΟΣ, ὄν, ποιητ.=τῶ προηγ. «κυνέη» *Ὁδ. σ 378, χ 402.

ΠΑΓΧΡΕΪΟΣ [..], ὄν, ἐπικ., πᾶγχρυσος, „ὀλόχρυσος“, «θύσανοι» Β 448 †, «ἄρμα» Γμ. 8, 4.

ΠΑΓΧΥ [..], ἐπὶρ. (πᾶς), Ἰων. ἢ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πᾶν, πάντη, ὅλως, παντὲλως, „ὀλότσα“, Μ 268, ε 49 κ. α., «ἐπὶ πᾶγγυ» Κ 99, «μάλα π.» Ξ 143, ρ 217, «π. μάλα» Μ 165, ε 367, «π. λίην» ἀπαξ μόνον ἐν τῇ δ 825. (Ὁ Δοιδερλ. παράγει τὴν λ. κατὰ λόγον μὲν ἑτυμο-

λογικὸν πιθανῶς, κατὰ δὲ τὴν ἀπιθάνως ἐκ τοῦ παχύς. || Πλεῖστα εἶνε ἢ γνώμη τοῦ Οὔσενερ 1865, σελ. 258), ὅτι τὸ μὲν χ ὡς ἐν τῇ: πανταχοῦ, ἐνιαχοῦ, αἰολικῇ τροπῇ τοῦ ο, ὡς ἐν τῇ:

ΠΑΘΕ, ΠΑΘΕΙΝ, ἴδ. ΠΛΕΧΩ.

ΠΑΙΔΝΟΣ, ἢ, ὄν, ποιητ. παίδιος, ὡς οὐσιαστ.=παῖς, „π. *Ὁδ. φ 24, ω 338. (|| Τῆς „παίδιος“ ἔχει τὴν αὐτὴν σχηματικὴν, οἷον τὸ ἄγ-ιος πρὸς εἶνε πιθανόν ὅτι τὸ παιδνός συγκοπήν ἐκ τινος ἀχρήστου π. ἀμφοτέροι οἱ τύποι προϋποθέρον τι θέμα, ἐξ οὗ προέκυψε καὶ τὸ παῖδ-ιος).

ΠΑΙΔΟΦΟΝΟΣ, ὄν, φονεὺς τοῦ υἱοῦ (μου), Ω 506 †, (|| καὶ νύς, ὡς κακῶς συνήθως ἐρμηνεύει τοῦ Σοφοκλ. Ἀντιγ. 1305 «π. νεὶ τοῦ παιδός τοῦ ἰδίου σου).

ΠΑΪΖΑ (παῖς), παρ' Όμ. συντ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ἔτι δὲ καὶ παίζατε, θ 251, κυρ. προσφέρων τῶν παιδῶν πράττω, ἐπομένως [ρω], γελῶ, διασκεδάζω, *Όμ. Γ. Δήμ. 425, «σύν τι» μετὰ τινα, *Όμ. Γ. Δήμ. 5, «σφαίρη» σφαίραν, ζ 100, ἰδίως, χορ-

0 251, φ 147, 'Υ. 'Απ. 201, 'Υ. 'Αφρ. παιζω" μουσικόν τι ὄργανον, 'Υ. 'Απ.

μας, ονος, ὁ, 'Ιωνικ. ἀντὶ τοῦ Παιάν ἢ Παιών (ῶνος) (πα- = παῖς κατὰ τὸ πομπῆως ὁ καταπαύων, κατευνάζων), πα- ἴων ἱατρός τῶν θεῶν, θεραπεύων τὸν 'Α- ἱάδον 'Αρην, Ε 404, 899, δ 232. Εἶνε τοῦ 'Απόλλωνος, ὅστις παρ' Ὁμ. ἀκό- μνημονεύεται ὡς ἱατρός. Παρὰ τοῖς με- ῶσις εἶνε ἐπώνυμον τοῦ 'Απόλλωνος, π. λ. 'Ισπαιήων.

μας, ονος, ὁ, 'Ιων. παιών, παιάν, κα- ταβραχεῖά τις εὐχή ἐν ἀρχῇ πάσης σπου- δαίως μετὰ τινος μέλους ἐκφρασομένη, ὡς ψαλμός ἢ ὕμνος ἢ „δοξολογία“, ἐνῆ μετὰ τὸ τέλος εὐτυχούς τινος ἐπιχει- ρή μετὰ τὴν ἀπαλλαγὴν ἀπὸ κινδύνου. Τούτου εἶνε ὁ ὑπὸ τῶν 'Αρχαίων φαλλό- μετὰ τὴν ἀπὸ τῆς νόσου ἀπαλλαγὴν, Α καὶ μετὰ τὸν φόνον τοῦ 'Εκτορος, Χ 394. ΠΑΙΩΝΕΣ, οἱ (ἐν. Παιών, ονος), κάτοικοι τῆς περὶ, πολὴ τι: πρὸς βορρᾶν τῆς Μακεδό- νος ὁράκης ἐκτεινομένη, κατὰ τινα μὲν πα- ἰάγονοι τῶν Τρωικῶν Τευκρῶν ('Ηροδ. 2, 104), κατ' ἄλλην δὲ Φρυγικῆς καταγωγῆς. Π. μνημονεύονται Παιῶνες ἐκ τῶν παρο- ἑσῶν τοῦ 'Αἰῶνος καὶ τῆς Μακεδονίας ὡς συμ- μετὰ Τρώων, Β 848, Κ 428, Φ 155, ἀνακηρύσσονται ὡς „ἀγκυλοτόξοι“ ἢ „δο- ξοτοξοί“.

ΠΑΙΩΝΙΑ, ον, ὁ, υἱὸς τοῦ Παιῶνος, ὁ 'Α- ἰώνιος, Α 339.

ΠΑΙΩΝΙΑ, ἡ, χώρα τῶν Παιώνων (ἰδ. π. λ.), Φ 154.

ΠΑΙΩΝΙΑΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ἐπική λέξ. ἀμφιβόλου ῥίπας καὶ σημασίας. Κεῖται ὡς ἐπιθετον ἐν ὀνόματι, „ὄρος“ Ν 17, „σκοπιή“ κ 18, 194, „Μίλας“ 'Υ. 'Απ. 39, „Κύνθος“ π. λ., στιχ. 141, „δδός“ Μ 168, ρ 204, „τόπος“ Ρ 743, ἢ τῶν πετρωδῶν νήσων, 'Ιμ- ἰλίου, Σάμου καὶ 'Ιθάκης, Ν 33, Ω 78, γ 671, 845, λ 480, 'Υ. 'Απ. 172. Κατὰ ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ: αἰπός, ἐπομ. ἀπό- ὄρθεος, ὑψηλός· κατὰ δὲ τὸν 'Ερ- καὶ Λουκᾶν ἐκ τοῦ: πάλιν, μετ' ἀναδι- ἴκτου παιπάλω (ἢ ὀρθότερον ἐκ τινος: οὐ- ὑπὸ παιπαλον, ὅπερ ἐκ τοῦ: πάλιν με- ἰπλάσ.)· ποικιλαχῶς συνεστραμμένος, ἰδ. ἡ, ὅθεν ἐλικοειδῶς ἀνερχόμε- ἢ μὲν τῶν ὄρεων διὰ τὰς ἐλικοειδεῖς αὐ- ἰχίς ἢ τὰς ἐλικοειδῶς ἐπ' αὐτὰ ἀνερχο- ἰστράπους, ἐπὶ δὲ τῶν νήτων διὰ τὴν πολ- ἰστρεφομένην παραλίαν· κατὰ δὲ τὸν ἰον, ὅστις τὸ παῖπαλον ἐρμηνεύει πᾶν ἰέχον, ἐξέχον, ἐκπηδῶν, ἐξαιρόμενον: πο- ἰός, οἷον πολυβράχης, ὡσαύτως καὶ ὁ 'Αμεῖς. 'Ο δὲ Γοῖδελος θεωρεῖν

τὸ: παῖπαλον παράγωγον ἐκ τῆς ῥίψης παλ = τριβῶ, ἐξ ἧς ἢ ἡ παιπάλη, „πασπάλη“, ἐξη- γεῖ αὐτὸ: ἀπόρρηγμα, ἀπότρυμμα, τὸ δὲ παι- πάλους ἐπομένως: πετρωδῆς, βραχώδης, ἀ- νώμαλος. Διὰ τῆς αὐτῆς ἐτυμολογίας: ἀπιό- νως ἐρμηνεύει ὁ Δοιδερλεῖνος κονιορτώδης. 'Υπάρχουσι καὶ ἄλλαι πολλαί, ἀλλὰ πάντῃ ἀνυ- πόστατοι ἐτυμολογίαι καὶ ἐρμηνεῖαι.

ΠΑῖΣ, ΠΑΙΔΟΣ, ὁ, ἡ, πολλάκις ἐπικ. καὶ πλίτ καὶ κλητ. πλῖ. ('Ο Οὔολφ. γράφει πᾶς μόνον ὅπου ἡ λήγουσα ἀποτελεῖ ἀρχὴν νέου ποδός: 'Ο δὲ Βέντλεϋς, Βούττμ. καὶ 'Ερμανν. παραδέχον- ται πανταχοῦ τὴν διαίρεσιν, ὅπου ὁ στίχος δὲν ἀπαιτεῖ τὸν μονοσύλλαβον τύπον, οἷον Π 44, Φ 216, δ 817, η 300, σ 174, 215, τ 86, 530. 'Ωσαύτως ἢ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. 'Ο δὲ Σπίτζενρο; παραδέχεται τὸν ἕνα ἢ ἄλλον τύπον κατὰ τὰ χειρόγραφα καὶ τὸν ρυθμόν· ὅθεν γράσκει ἐν μὲν τῇ πέμπτῃ καὶ τετάρτῃ ποδί, σπονδείου ἐπο- μένου, πᾶς, ἔχων ὁπαδοὺς καὶ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Α'. ἢ τὸν Δίνδορφ· ἐν δὲ τῇ τετάρτῃ, ἡγου- μένου τε ἢ ἐπομένου δακτύλου, ἐάν μὲν προηγῇ- ται τὸ ὄνομα τοῦ πατρός ἢ τῆς μητρός, γράσκει παῖς, ἐάν δὲ ἔπεται, ἢ ἐάν προηγῇται τὸ ἐμός, γράφει πᾶς, ὡσαύτως καὶ Ο 362. 'Αλλ' ἐν τούτοις διαφωνοῦσιν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α'. ἢ ὁ Δίν- δορφ, γράφοντες ἐν μὲν τοῖς Ε 392, Ο 362, Ω 426, παῖς, ἐν αἷς ὁ Σπίτζεν. γράφει πᾶς, ἐν δὲ τοῖς Κ 435, Ω 408 καὶ ἐκτεῖνοι ὡσαύτως πᾶς), [παῖς], „παιδί“ (ἀ.) ὡς πρὸς τὴν ἡ- λικίαν, παιδίον, κοράσιον, νεανίσκος, νεα- νισ, Ι 389, δ 665 κ. ἀ., „παῖς σφοδρός“ μι- κρός χοιροβοσκός, ἢ παιδίον βόσκον τοῦς χοί- ρους, Φ 282· β'.) ὡς πρὸς τὴν καταγωγὴν, υἱός, θυγάτηρ, Α 20, δ 263, „παῖς παιδός“, „τοῦ παιδίου παιδί“, ὁ ἐ. ἔγγονος, τ 404, πληθ. Υ 308, „δυστήνων παῖδες“ περιωραστι- κῶς ἀντὶ τοῦ: δύστηνοι, Φ 154 (|| ἢ καὶ ἀνευ τοιαύτης περιωράσεως: διότι „δυστήνοι“ εἶνε ὅχι τόσοι οἱ εἰς τὸν 'Αχιλλεῖα ἀντιτασσόμενοι, ὅσον οἱ γονεῖς αὐτῶν ὡς μέλλοντες νά στερηθῶσι τὰ τέκνα τῶν ταῦτα).

ΠΑΙΣΟΣ, ἡ = 'ΑΠΑΙΣΟΣ, ὅπ. ἴδε.

ΠΑΙΦΑΣΣΩ, μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ θαμιστικὸς τύπος τοῦ φα-, φαίνω, διαθέσσω: ἀμεταβάτου, ἐδῶ καὶ ἐκεῖ ἢ συγνὰ λάμπω, διαστρά- πτω, παραφαίνομαι, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ „παμφάσσωσα“ Β 450 + (κατ' ἄλλους δὲ: βλο- συρῶς καὶ ἀνησύγως περιβλέπω, ἢ μετ' ἀλμπων- τας ὀφθαλμοῦς προσβλέπω).

ΠΑΙΩΝ, ονος, ὁ, ἴδ. ΠΑΙΩΝΕΣ.

ΠΑΛΛΙ [υ.], ἐπὶρ. (ἀ.) τὸν παλαιὸν καιρὸν, „μὲν φεράν καὶ ἕναν καιρὸν“, πάλαι πα- τέ, τούναντιον τοῦ „νέον“ Ι 527, ἡ „νῦν“ Ι 105· β'.) πρὸ πολλοῦ, πολὺς ἡδη χρόνος ἀφ' οὗ, Ψ 871, ρ 366, τ 282, υ 293. 'Εκ τούτου

ΠΑΛΑΙΓΕΝΗΣ [υ.], ἐς, κοιητ. (πάλαι, γεν-,

γίνονται), πρό πολλοῦ γεγεννημένος, γέρων, προδεδηκώς τὴν ἡλικίαν, παλαιόχρονος, Ρ 561, *γρηῖς: Γ 86, χ 395, *ἄνθρωπος: *Γ. Δήμ. 113.

ΠΑΛΑΙΟΣ [v.], ἡ, ὅν (πάλαι), συγκρ. ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΟΣ, καὶ παλαιότερος Ψ 788, „παλαιός“, ὁ ἑ. ἄ.) ἀρχαῖος, παλαιῶν χρόνων, *Πλο.: Λ 106, *ξείνος: Ζ 21· ἐπὶ πραγμάτων, *οἶνος: δ 340, *νῆς: δ 293. Οὐδ. πληθ. *παλαιά: δ 188· β'.) γέρων, προδεδηκώς τὴν ἡλικίαν, τοῦναντίον τοῦ «νέος» Ξ 108, 136, *παλ. γέρων, γρηῖς: ν 432, τ 346 κ. ἄ.

ΠΑΛΑΙΣΜΟΣΥΝ [v...], ἡ, ποιητ. (παλαίω), πάλιν, ἡ ἐμπειρία (τέχνη) τοῦ παλαίειν, Ψ 701, θ 103, 126.

ΠΑΛΑΙΣΤΗΣ, οὔ, ὁ (παλαίω), παλαιστής, θ 216 f.

ΠΑΛΑΙΦΑΤΟΣ [v.], ὅν, ποι. (π. φημί) ἄ.) ὁ πάλαι εἰρημένος, πρό πολλοῦ κεκηρυγμένος, *θέσφατα: ι 507, ν 172· β'.) ὁ πάλαι λεγόμενος, ὁ μυθεύμενος, ὁ περὶ οὗ παλαιός ὑπάρχει μῦθος, *οὐ γὰρ ἀπὸ δρυὸς ἔσσι παλαιφάτος· δὲν κατὰγεται ἐκ τῆς μυθευμένης: δρυός, ἡ: ἐκ τῆς δρυὸς τοῦ μύθου, τ 163· (|| ὁρθότερον: παροιμιώδης, ἰδ. ἀγῖς ζ τὰς ἐκεῖ σημειώσεις).

ΠΑΛΑΙΪΝ [v.] (πάλιν), ἄρ. ἐπάλαισα, παλαίω, „παλαίω“, Ψ 621, 733, *τινί: δ 343, ρ 134.

ΠΑΛΛΗΝ [v.], ἡ, ἐπικ. γεν. καὶ δοτ. παλάμῃ, (Λατ. palma), „ἀπαλάμη“, τουτέστιν ἡ ἀνοικτὴ καὶ ὑπὲρ χεῖρ, ἐν γένει δὲ ἡ χεῖρ, Α 238, δ 10 κ. ἄ., ὡς σύμβολον σωματικῆς ῥώμης (ὅπως σήμερον μεταχειρίζονται τὴν λέξ. βραχιών) Γ 128, Ε 558 κ. ἄ. (|| Ἐν τῇ καθομιλουμένη σῴζεται καὶ ῥῆμά τι ἐντεῦθεν παράγωγον, τὸ Μακεδον. „παλαδιάζω“ = παλαμῶμαι, ἰδ. Φιλίστ. Γ'. 247).

ΠΑΛΛΕΩ [v.], ἐπικ. μέλ. παλάξω, παθεῖν. παρακ. πεπάλαμαι. Α'.) βραίνω, βαντίζω.

1) Ἐνεργ. μολύνω, „πασσαλείφω“, μεταίνω, [ἀναπίπλημι] τί τινι, *αἷματι τ' ἐγχεψάμην τε οὐδας: ν 395· πολλάκις παθ. *παλάσσοτο ὁ αἷματι θώρηξ: Ε 100, ὡσαύτως *λύθρη, ἰδρῶ· χ 402, *ἄζρ· χ 184, μάλιστα δὲ κατὰ μετοχήν, *αἷματι καὶ λύθρῃ πεπαλαγμένος: Ζ 268 κ. ἄ., *πεπάλακτο πόδας ζ γέτρας: χ 406, *ἐγκέφαλος πεπάλακτο· (ἔξυπακ. αἷματι) ὑπὸ αἵματος ἐμολύνθη, Λ 98, Μ 186 (ἴδ. κατωτέρ.).

2) Μέσ. μολύνομαι, „πασσαλείφομαι“, μεταίνομαι, *γέτρας λύθρῃ· Λ 169, πρόβλ. *Γ. Ἐρμ. 554. Β'.) ταυτόσημον τῇ πάλλῳ (ὅπ. ἴδ.), μόνον ἐν τῇ παθητ. παρακειμ. μὲ σημασίαν ἐνεργητικ., *κλήρη πεπαλάχθαι, -χθε· (ὅπερ ὁ Βέκκ. καὶ πολλοὶ τῶν μετ' αὐτὸν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. καὶ Ἡρωδιανὸν γράφουσι: πεπαλάσθαι, -σθε ὡς ἐκ τοῦ ἀγρόστ.: παλάξω, ἐκ τοῦ: πάλλῳ), (ἀνετινάξω τὴν περικεφαλαιάν, ἐν ᾗ οἱ κλήροι) κληρώων, διὰ κλήρου ὀρίζω, ἀπο-

φασίζω, Η 174, ι 331. (Ῥίξ. παλ., ἔξω, πάσσω, παλύνω, „πασπαλίζω“, ταῦτα ὑπάγεται ὁρθότερον καὶ τὸ ἀνωτ. φαλος δὲ ἐνδον ἄπας πεπάλακτο· Λ 98, ὅπερ ἐρμηνεύεται ἦτοι: ὅλος ἐντός ἐστὶ „ἐτραντάχθη“ (Γερμ. wurde erschlagen) ὡς ἐν τῇ καθομιλουμένη, „νὰ τραντάξῃ σου“, ὑπὸ τῆς σφοδρᾶς πλήγῃς, ἡ καὶ Πάσσωσιν ἐνδοθεν ἐξετινάχθη, διεσκορπίσθη.)

ΠΑΛΗ [v.], ἡ (πάλλῳ), πάλιν, „παμ“, Ψ 635, θ 206.

ΠΑΛΙΛΛΟΣ, ὅν (πάλιν, λέγω), πάλιν, ὁ νέος συνηθροισμένος, *παλῖλλοι γὰρ εἰναι· πάλιν συνηθροισμένα νὰ συστῶνται· Λ 126 f. (|| Ὁρθότερον τὸ: παλῖλλοι γὰρ δύνανται ὡς ἐπὶ ῥῆμα ποιητ. = πάλιν, ἡ στερρον: διὰ νέας συλλογῆς).

ΠΑΛΙΜΠΕΤΗΣ [v...], ἔς, ἐπικ. (πάλιν, κυρ. ὀπίσω πίπτων, μόνον ἐν τῇ οὐδ. πετές: ὡς ἐπὶ ποιητ. πάλιν, ὀπίσω γὰρ· κρατὺς ὀπίσω, ἐμποδίζω, Π 395, νέωνται: ε 27. (Ἡμαρτημένους ἐνταῦθα τῇ ὑπὸ τινων γραμματικῶν ὡς συγκαταστήσας ἀντὶ τοῦ: παλιμπετέες).

ΠΑΛΙΜΠΛΑΖΟΜΑΙ [v...], ἐπικ. (π. πλάζω, μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ παθεῖν. ἀορ. πλαγγχεῖς (ὅπερ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει) ῥημένων: πάλιν πλ., σύμφωνον ἔχων Κλάσσειν καὶ ἄ.), κατὰ μὲν τὴν συνήθειαν ὀπίσω πλανῶμαι· κατὰ δὲ τὸν τῶν ζ Φαθῶν ὁρθότερον ἀποκροῦμαι λαύνομαι (ἴδ. πλάνη), *νῦν ἄμμε παλινχθέντα: ὁὖ αἶψ' ἀπονοστήσειν· ὅτι τῶν κρουσθέντων (ὑπὸ τοῦ λοιμοῦ ζ τῶν ἐν δυστυχισμαῖς) θέλομεν ἐπανεῖλθαι ὀπίσω ὡσαύτως· τῇ σ' οὕτι παλινπλαγχθέντα ἀπονοστήσειν· ὅτι οὐδαμῶς ἀποπεμψῆς τῆς κῆκτις ἀποπλανηθεῖς: θῆλεις ἐπὶ τῇ σ' ν 5. Ὁ δὲ Κλάσσειν ἐρμηνεύει τὴν σ' μὲν τῷ πρώτῳ χωρίῳ: ἐκ νέου παρὰ εἰς τὴν θάλασσαν, ἀπεθέντες: εἰς τὴν θάλασσαν: ἐν δὲ τῇ δευτέρῃ: οὐδαμῶς πάλιν λίσση ἀποπλανηθεῖς (ἀλλ' ἀσφαλῶς ὑπὸ τῶν ναυτῶν εἰς τὸν σκοπὸν ὀδηγηθεῖς).

Ναίγελσθαχ μετὰ τινος τῶν ἀγολιστῶν νέει τὸ *παλιμπλαγχεῖς: ἀπρακτος.

ΠΑΛΙΝ [v.], ἐπὶ. 1) ὀπίσω, πρό. Πίσω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τοπικῶς παρ' Ὀμήρου, αἰετὶς ἀπέρχομαι, ἀποπλάνω, Α 380, Ν 3, *πάλ. δίδωμι [ἀποδίδωμι] 416, Η 79 κ. ἄ., ἐνίοτε μετὰ γεν. *π. πω ἔγχοις τινός: ἀποτρέπω, ἀπομακρύνω, τινος τὸ ἔγχοις, Υ 339, *π. τρέπεθ' ὑπὸ ἀπετράπη, ἀπεμακρύνθη τοῦ υἱοῦ τῆς. Ἐν δὲ τῇ Φ 504 ἐξαρτάται ἡ γεν. *τόξα. Σημαίνει δὲ πρός τοῦτοίς τῇ προτέρῃ κατὰστασιν ἐπ' ἀνόδον, ὀπίσω ἐκ νέου, *πάλιν ποίησε γέροντα· τ

ἄγροντα, π 156, Βατρ. 415· ὡσαύτως δὲ παλιν ὀπίσω· „πίσω πάλιν“, λ πάλιν αὖτις· Β 276. (Ἄλλ' ἐν τοῖς ἡρωικοῖς, Ε 257, Ρ 533, Ψ 229, Ξ 356, τὸ «πάλιν» ἐκκληπτέον ὀρθότερον τοπίσω)· ἐν δὲ τῷ «ἄψ πάλιν» ἀμφιθεώτερον πρέπει νὰ ἐκκληφθῇ τοπικῶς, Σ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ «πάλιν» ση-μαίνει ὅτι πάντοτε τὸ ὀπίσω). 2) ὀπί-πρὸν, μετὰ τὴν ἔννοιαν τῆς ἀντικρού-παλιν ἐρεῖται· [ἀντερεῖται], νὰ ἀντεῖπῃ, Ι ἀλ. λίσσομαι μῦθον· λαμβάνω ὀπίσω τὸν ἐντέλεστον ἑμαυτῷ, ἀλλὰ λέγω παρὰ τὰ ἄλλα, Α 357, ν 254.

ΠΑΛΙΝΑΓΡΕΤΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (π. ἀγρέω), μετα-παλιν ἀνακαλούμενος, ἐπιθετ. τοῦ ἀγροῦ, Α 526 †. (Ὁ Δοιδεῖρλ. καὶ με-τὰ Κλέσσην παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ ἀγείρω, ὡς ἀρμυδιώτερος· δέθεν εἰς τὸν ἀγροῦματος· ἐκφυγόντα καὶ πανταχόσε δια-πύλον λόγον τῆς ἐννοίας τοῦ· ἀγείρω. ||, ἀπὸ τῶν περὶ τὸν ἀγροῦ λόγον ἀγείρει· ὃ ἐ. αἰετῶ, πιάνει)· ΚΩΡΜΕΝΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (π. ὄρ-, ὄρνυμι), ὀπίσω ὀρμήσας· κατὰ τὸν Σχολ., τρέ-ψω, Α 326 †.

ΠΑΡΩΣ, ΟΝ, ποιητ. (π. ὄρ-, ὄρνυμι), αἶ-ποχωρῶν, παλινδρομος (ὃ ἐ. ἔντρο-33 †).

ΠΑΙΤΟΙΣ [-ωι], ΟΝ, ποιητ. (π. τίνω), ἀν-τοῖς, ἀνταποδοιδόμενος, „πληρωμέ-Ζεύς δῶσι παλιντοῖτα ἔργα γενέσθαι· ἐάν Ζεύς νὰ γείνωσι τὰ ἔργα ταῦτα πληρω-ἀνταποδοῖσιν, α 379, β 144. (||. Ὁρ-παλιντοῖτα ἔργα· περιφραστικῶς=ἐκ-ἀνταπόδοσις, ὅπως καὶ ἄλλαι τοιαῦται ἔργα περιφράσεις γίνονται παρ' Ὀμ., ν 2).

ΠΑΙΤΙΟΝΟΣ, ΟΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (πά-ψ), ἐπιθ. ἐκφράζον πιθανῶς τὴν ἐλαστι-κοῦ τόξου· εἰς τὰ ὀπίσω πάλιν τεινόμε-μπτόμενον, ἐπανακαμπτόμενον, ὀ-νον, ἐλαστικόν, εὐκαμπτον, Θ 266, φ 11. (Ταύτην τὴν ἐρμηνείαν παραδέ-δωκε Κλέσσην. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμδανου-ἐπὶ τῆς στιγματίας· καταστάσεις τοῦ ποσώνος· α.) ἐντασμένον, εἰς ἐκτόξου-μον, Θ 266, Ο 443· β.) χαλαρόν, εἰς ἐκτόξου-μον, Κ 459. Ἄλλοι δὲ πάλιν ἐνστάθιον ἐννοοῦσι τὸ «παλιντονον» ὡς τὸ Σκυθικόν, οὕτω δηλ. κατεσκευα-σμένον πλὴν τῆς ἐν τῷ μέσῳ πρὸς τὰ πῆλ· ἔχει καὶ ἄλλην τῶν ἄκρων πρὸς τὰ πῆλ).

ΠΑΙΤΙΟΝΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (π. ῥόθος), εἰς τὰ ὀ-πρὸν, παλινδρομος, παλινδρομος, «κυ-βερνῶ», ε 430, ι 485.

ΠΑΙΤΙΟΝΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (π. σκιά), ὁ πάλιν ἀντιπάλιν, ΔΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

καὶ πάλιν σκιερὸς, πυκνόσκιος, σκοτεινός «ἄντρον» Γ. Ἑρμ. 6, Γμ. 17 (18), 6.

ΠΑΛΙΩΣΙ [-ωι], ΙΟΕ, ἡ, ἐπικ. (π. ἰωσις, ἡ. διώσις), ἡ πρὸς τὰ ὀπίσω διώσις, ἀπώθη-σις, τροπή, Ὀδ. Μ 71, Ο 69.

ΠΑΛΛΑΚΙΣ [-ωι], ΙΔΩΕ, ἡ, ἡ παρὰ νόμον πρὸς τῇ νομίμῳ γυνή τις, παλλακίς, Ι 449, 452, ξ 203.

ΠΑΛΛΑΣ [-ωι], ΛΔΩΕ, ἡ (πάλλω), ἐπώνυμον τῆς Ἀθηνᾶς, ὡς παλλούσης τὸ δόρυ καὶ τὴν αἰγίδα (||. τουτέστι πολεμικῆς), συνήθως· «Παλ-λάς· Ἀθῆνη ἢ Ἀθηναίη» Α 78, α 125 κ. πλχ. (Ἄλλοι δὲ ἀπιθάνως σχετίζουσι τὴν λ. πρὸς τὸ· πάλλαξ (=,παλληκάρη») καὶ ἐρμηνεύουσιν αὐ-τὴν νεάνιδα, οἰονεῖ „παλληκροῦσα“).

ΠΑΛΛΑΣ [-ωι], ΑΝΤΟΣ, ὁ, πατήρ τῆς Σελή-νης, Γ. Ἑρμ. 100.

ΠΑΛΛΩ, συχνὸν κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ., ὀρ. α. γ'. ἐνικ. ἐπικ. πῆλε, Ζ 475, ἀπαρρ. πῆλαι, μεταγ. τοῦ ἐπικ. ἀναδιπλ. ὀρ. πεπαλῶν, μό-νον ἐν συνθέσει ἀμπαπαλῶν, γ'. ἐνικ. τοῦ συγ-κεκομμένου μέσου ὀρ. πάλτο, Ο 645. 1) Ἑ-νεργ. σφοδρῶς κινῶ, σείω, τινάσσω, πάλ-λω, ἐπορ., ῥίπτω, μετ' αἰτ. «παῖδα χερσίν» „χορεύω εἰς τὰ χέρια“, Ζ 474, Ἰδῶς· α.) ἐπὶ ὀπλων· «δοῦρα, ἔγχοι, αἰχμήν, λίθον» Ὀδ. πλχ. β.) ἐπὶ κληρώσεως· «κληῖρους ἐν κυνέη» τινάσσω τοὺς κληῖρους ἐν τῇ περικεφαλαίᾳ μέ-χρῃ οὗ ἐκπηδήσῃ τις· ἔξω (Ἰδ. κληῖρος), Γ 316, 324, κ 206, καὶ κατὰ παράλειψιν τοῦ «κλη-ῖρος»· Η 181, Ψ 353. 2) Μέσ. α.) κινου-μαι σφοδρῶς, ῥίπτομαι, «ἐν ἀσπίδος ἄντυγι πάλτο» ἔπες, προσέκρουσεν εἰς τὴν ἄκραν τῆς ἀσπίδος, Ο 645· μεταφορ. ἐπὶ τῶν σφοδρῶν παλῶν τῆς καρδίας, πάλλομαι, «παλλομένη καρδίην» ἔχουσα παλῶν εἰς τὴν καρδίαν της, Χ 461, «δείλατι παλλόμεναι» ὑπὸ φόδου τα-ραττόμεναι, Γ. Δῆμ. 294, «ἦτορ πάλλετ' ἀη-θίη» Βατρ. 72, «στήθεσι πάλλεται ἦτορ ἀνὰ στόμα» ἡ καρδία μου εἰς τὰ στήθη τινάσσε-ται μέχρι τοῦ στόματος, κατὰ τὸν Φαίσιον ὑπερ-βολικῇ ἐκφράσει, (οὔα ἡ τῆς καθομιλουμένης „ἡ καρδία μου θὰ πεταχθῇ ἔξω ἀπὸ τοῦ στήθους μου, θὰ φύγῃ“, Χ 452· β.) κλη-ροῦμαι, ῥίπτω κληῖρον, «μετὰ τινος» Ω 400, «παλλομένων» ἡμῶν ὀηλ., Ο 191.

ΠΑΛΜΙΣ, ΙΟΕ [-ωι], ὁ (ἐκ τοῦ πάλω βεβαίως), εἰς τῶν Ἀσκανίων, σύμμαχος τῶν Τρώων, Ν 792.

ΠΑΛΤΟ ἀντὶ τοῦ ἑΠΑΛΤΟ, Ἰδ. ΠΑΛΛΩ.

ΠΑΛΙΝΩ [-ωι], ποιητ. (συγγεν. τῷ πάλλω).

1) πᾶσσω, ἐπιπᾶσσω, „πασπαλίζω“, «ἀλ-φίτα» Σ 560, ξ 77 κ. α. 2) πᾶσσω, „πα-σπαλίζω, κου. ἴζω“, (ὃ ἐ. κοκκίζω, διὰ κόκ-κων πασπαλίζω) τι, «ἀλφίτου ἀκτῆ» ξ 429, «γῶν ἐπάλυνεν ἀρούρα»· ἐπασπαλίσεν, ἐκάλυ-ψε τοὺς ἀγρούς, Κ 7.

ΠΑΜΒΩΤΩΡ, ΟΡΟΣ, ὁ, ἡ (π. βώτωρ), μόνον

ἐν τοῖς Ἀποσπ., σίγ. 25, «παμώτορα γαῖαν»
ἐπὶ παντρόφον, παντοθρέπτειραν.

ΠΑΜΜΕΛΑΣ [-], ΔΙΝΑ, ΑΝ [-], ποι. (π. μέ-
λας), «δολύμαυρος, κατάμαυρος», «ταῦροι,
δυσ», Ὀδ. γ 6, κ 525, λ 33.

ΠΑΜΜΗΤΕΙΡΑ, ἡ, ἐπικ. (π. μήτηρ), ἡ παμ-
μήτωρ, ἡ μήτηρ τῶν πάντων, ἐπίθ. τῆς Γῆς,
Υμ. 30, 4

ΠΑΜΜΗΣ, ΟΝΟΣ, ὁ (οἶονεῖ πολυκτῆμων, ἐκ
τοῦ: πᾶμα=κτῆμα, ||. ὅτε εἶνε περιττόν τὸ ἐτε-
ρον μ), υἱός τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Ἑκάβης, Ω
250.

ΠΑΜΠΑΝ [-], ἐπίθ., ἐντελώς, παντάπα-
σιν, ἐξ ὀλοκλήρου, ὅλως δι' ὅλου, «ὀλό-
τελα», συνήθως μετὰ ρημάτων, Α 422, Μ 406,
6 49 κ. ἀ., μετ' ἐπιθέτων, «π. ὀξύρος» υ 110,
«π. ἐτήτυμον» Ν 411, «οὐ πάμπ.» Ι 435, Ν
7, Φ 338. (Ἐκ τοῦ: πᾶν πᾶν).

ΠΑΜΠΟΙΚΙΛΟΣ [-], ΟΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι.
(π. πικίλος), παμποίκιλος, ἐντελώς πεποι-
κίλμενος, «ὀλοπλούμιστος, ὀλοκέντητος»,
«πέπλοι» Ζ 289, ο 105.

ΠΑΜΠΡΩΤΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (π. πρώτος), πρῶ-
τιστος, πρῶτος πάντων, Η 324, Ι 93. —
Τὸ ἐνικ. οὐδέτερον (ὅπερ ὁ Βέικερς ἐν τῇ Β'.
πανταχοῦ ἔτρεψεν εἰς πληθ.) ΠΑΜΠΡΩΤΟΝ δ 577
κ. ἀ., καὶ τὸ πληθ. ΠΑΜΠΡΩΤΑ Ρ 568 τίθενται
ὡς ἐπὶ ῥήμα, πρῶτον πάντων, πρῶτιστα.

ΠΑΜΦΑΙΝΩ, ποιητ. (ἐκ τοῦ: φαίνω κατ' ἀνα-
διπλασιασμόν) μόνον ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ.,
ἐξ οὗ γ' ἐνικ. τῆς ὑποτ. ἐπικ. παμφαίνῃσι, ὅ-
πως ἔγραψεν ὁ Σπίτζν. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ
τοῦ: παμφαίνῃσι (ὅπερ διετήρησεν ὁ Βαυάλ.),
ἐγκαλίσεως ὀρισε. ὡς ἐκ τοῦ: παμφαίνῃμι, Ε 6,
φεγγω, διαλάμπω, «φεγγοδοῶ, λαμπο-
κοπῶ», ἐπὶ ἀστέρων, Ε 6, Α 30 κ. ἀ., συνήθ.
κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. μετὰ τινος δοτ., οἷον
«π. γαλκῶ» διαλάμπων ἐκ τοῦ γαλκῶ, Ξ 44,
ὡσαύτως «π. τεύχεσι» Ζ 513 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ τοῦ
ἀνθρωπίνου σώματος «στήθεσσι παμφαίνοντα»
λαμποκοποῦντα· εἰς τὰ στήθη των (τὰ γε-
μνωμένα), Α 400.—Ἰλ.

ΠΑΜΦΑΝΟΩΝ, ΩΝΤΟΣ, Θηλ. ΠΑΜΦΑΝΟΩΕΑ, ἐπ.
μετοχ. τοῦ παμφαίνω, ὡς ἐκ τοῦ παμφα-
νῶν, ἀντὶ τοῦ παμφανῶν, ὡσα, πάντοτε δὲ
ὡς ἐπίθ., λαμπρός, ἐκλαμπρός, λαμποκο-
πῶν, ἐξαστράπτων, στιλπνός, ἐπίθ. μεταλ-
λῶν σκευῶν, «λῆδης» Ψ 613, ἰδίως ὀπλων, Ε
205, Σ 144 κ. ἀ. μέλιστα τῆς Ἰλ. «ἔτι δὲ «ἀλ-
γῆ» (τοῦ μετάλλου) Β 458, «δύφρος» Ψ 509,
«ἔλιος» ν 29, «φλόξ» Φ 349, «ἐνώπια» ἰδ.
τὴν λ.

Πᾶν [-], γεν. ΠΑΝΟΣ [-] ὁ, υἱός τοῦ Ἑρ-
μού καὶ τῆς Θυγατρὸς τοῦ Δρύοπος κατὰ τὸν Ἰμ.
18, 31, ἡ υἱός τοῦ Διὸς καὶ τῆς Θούριδος κατὰ
τὸν Ἀπολλδ., ποιμενικός θεός, δικαιοῦμενος ἐν
ἀγροῖς καὶ θρωπῶσι, λατρευόμενος μέλιστα ἐν
Ἀρχαδίᾳ, τῆς ὁποίας πάντα σχεδὸν τὰ μεγάλα

ὄρη ἦσαν αὐτοῦ ἱερά. Ἡ φαντασία τῶν
νῶν ἐπλάττειν αὐτὸν ἔχοντα σῶμα τῶν
δασύ, ὡτα ἀγρία, κέρατα ἐρίφεια καὶ ποδὶ
γείου. Συνήθως φέρει σύριγγα, προλ. Ἰ
(19), 15. Αὐτόθι σ. 47 ἐτυμολογεῖται
πᾶς «ὅτι φρένα πᾶσιν ἑτερψεν». (Ἰ
δὲ σχετίζεται πιθανώτερον πρὸς τὸ π
ποιμήν, καὶ ἐτι πιθανώτερον κατὰ τὸν
λερον καὶ Κούρτιον παράγεται ἐκ τῆς
ρίτ, ρη, ἐξ ἧς καὶ τὸ Ἑλλ. πα-τ-εορ
τὸ Λατ. pa-scor, pa-bulum).

ΠΑΝΑΓΡΟΣ [-], ΟΝ (π. ἄγρος), πᾶν
γρῶν, πάντα περιλαμβάνων, «λίον
γρον» λέγεται μέγα τι ἀλιευτικὸν ὄψι
487 τ.

ΠΑΝΑΙΟΣ, Η, ΟΝ (π. αἰών), πᾶν
παμφεγγής, παμφαής, κατὰ σελήνην
ρως· Ξ 372 τ.

ΠΑΝΑΙΟΛΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (π. αἰόλος)
παγκίνητος, εὐκίνητος, ἡ πανέκλα-
ἐξαστράπτων, ἐπίθ. τοῦ ζωστήρος,
486, 215 κ. ἀ., τῆς ἀσπίδος, Ν 552,
ὀφρακος, Α 374.

ΠΑΝΑΠΑΛΟΣ [-], ΟΝ, ποιητ. (π.
ὀπ. ἰδε), παντάπασιν ἀπαλός, ὁ ἐ.
ἀκματος, «νέος» ν 223 τ. (Ἐνταῦθα
λζδῆ ἀν ὡς ἐν ἄρσι ἐκτείνεται).

ΠΑΝΑΠΟΤΜΟΣ [-], ΟΝ (π. ἀποτμο)
τάπασι «ἄμφοιρος», κακόμοιρος,
θλιός, δυστυχέστατος, μόνον Ἰλ.
493.

ΠΑΝΑΡΓΥΡΟΣ [-], ΟΝ, ποιητ. (π.
ὀλος ἀργυροῦς, «ὀλάργυρος», Ὀδ.
ω 275.

ΠΑΝΑΦΗΛΙΣ [-], ΙΚΟΣ [-], ὁ, ἡ, π.
ἀφῆλις), ἡ παρὰ πάντων τῶν ἡλικί-
ἀπεληλαμένος, ἀποδεβλημένος, ἡ
τὸν Εὐστάθιον, πάντη ἀφῆλις, παρ
ἀδύνατος διὰ τὴν ἡλικίαν, «ἡμαρ δ' ὅτ
παναφῆλικα παῖδα τίθησι» Χ 490 τ.

ΠΑΝΑΦΥΛΛΟΣ [-], ΟΝ (π. ἀφυλλος)
λῶς ἀφυλλός, μόνον Ἰλ. Δῆμ. 452.

ΠΑΝΑΧΑΙΟΙ [-], οἱ, ὅλοι οἱ Ἀχα-
σύνολον τῶν Ἀχαιῶν (οἶονεῖ τὸ Πα-
κόν) οὕτως ὀνομάζετο ὁ Ὀρμ. τὴν ἐπὶ τῇ
τετυομένην φυλὴν τῶν Ἀχαιῶν, Β 404,
α 239, ξ 369. Ἰδ. Ἀχαιοί.

ΠΑΝΑΨΡΙΟΣ [-], ΟΝ, ποιητ. (π.
πάντη ἄωρος, πρόωρος, «παῖς» π
πρόωρος ἀποθανὼν παῖς, Ω 540 τ.

ΠΑΝΔΑΜΑΤΩΡ [-], ΟΡΟΣ, ὁ, ποιητ.
μάω), ὁ πάντα διαμάζων, ἐπίθ. τοῦ
Ω 5, ε 373.

ΠΑΝΔΑΡΕΟΣ [-], ὁ, Πανδάρειος
Μέροπος τοῦ ἐκ τῆς Κρητικῆς Μυήτων
λοῦ τοῦ Ταντάλου. Ἡ πρεσβυτάτη τῶν
ρων αὐτοῦ Ἀφῶν ἦτο κατὰ τὴν Ἰων
ρίδοσιν γυνὴ τοῦ βασιλέως τῶν Θηβῶν

519 ες. Ἐν τῇ υ 66 μνημονεύονται καὶ ἄλ-
λοι τοῦ Πανδάρου θυγατέρες, ὑπὸ τῶν μετέπειτα
ἀποκαλεσθέντων. Μερόπη καὶ Κλεοθήρα, Πaus. 10,
11, 1, Σχολ. εἰς Ὀδ. ε. 4.

ΠΑΝΔΑΡΟΣ [-υ-], ὁ, υἱὸς τοῦ Λυκίονος, ἡγε-
μὼν τῶν Τρωικῶν Λυκίων (ἴδ. Λυκίη 2), περί-
στομος τοῦ Ἰδμενίου, τραυματίσας τὸν Μενέλαον καὶ
ἀποκτείνων τὸν γυναικὸς αἰτίας τοῦ νὰ λυθῶσιν αἱ σπον-
δαί. B 827, A 88. Φονεύεται ὑπὸ τοῦ Διομή-
δεως. E 290.

ΠΑΝΔΗΜΙΟΣ, ὄν, ποιητ. (π. δήμος), πάνδη-
μος, εἰς πάντα τὸν δῆμον, τὸν λαὸν ἀνέκων,
«παντὴς»· πάγκοινος ἐπαίτης, εἰς πάντα ἀδια-
κρίτως προσερχόμενος, σ 1 f.

ΠΑΝΔΗ [-υ-], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Διὸς καὶ τῆς
Ἑλένης, Ὑμ. 32, 15.

ΠΑΝΔΙΩΝ [-υ-], ὄνομα, ὁ, εἰς τῶν Ἀχαιῶν,
παῖς τοῦ Τεύκρου, M 372.

ΠΑΝΔΟΚΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἀγαν-
τοῦ φονευθεὶς, A 490.

ΠΑΝΔΡΟΣ, ὄν, ποιητ. (π. δῶρον), τὰ πάν-
τα δωρούμενος, ἐπὶ τῇ γῆς παντοδότης,
πανδότηρα, πανδώρα, Ἐπ. 7, 1.

ΠΑΝΕΛΛΗΝΕΣ, [-υ-], οἱ, πάντες οἱ Ἕλλη-
ες, τὸ σύνολον τῶν Ἑλληνικῶν φυλῶν, παν-
δῶν τοῦ Πανελληνίου, B 530. (1) ἔνθα κατὰ τὸν
ἀρχαῖον ἑρμηνευτικὸν τὸ «Πανελλήνας» καὶ Ἀ-
ργεῖος· ὡς ἐάν ἦτο Πανελλήνας· 2) Παναχαιοῦς,
«Ἑλληνας».

ΠΑΝΨΜΑ [-υ-], ἐπικ. ἐπὶ τῷ (π. ἡμέρα), πα-
σαν τὴν ἡμέραν, ἀπὸ πρωῒας μέχρι ἐσπέρας,
ἀπὸ τίνος σημείου τῆς ἡμέρας μέχρι τοῦ τέ-
λους αὐτῆς, ν 31 f, καὶ χωριστὰ «πᾶν δ' ἡ-
μέρα» A 59.

ΠΑΝΗΜΕΡΙΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ποιητ. (π. ἡμέ-
ρα) ὁ πᾶσαν τὴν ἡμέραν (ἢ ἀπὸ πρωῒας
μέχρι ἐσπέρας ἢ ἀπὸ τίνος σημείου τῆς ἡμέρας
μέχρι τοῦ τέλους αὐτῆς) διαρκῶν ἢ πράτ-
των τι, ἐπὶ τῷ ἀντὶ ἐπιβόρηματος = ΠΑΝΨΜΑ, A
72, P 180, γ 486, δ 356 κ. ἄ.—Τὸ οὐδέτερον
«πανημέριον» ὡς ἐπὶ τῷ = ΠΑΝΨΜΑ, A 279.

ΠΑΝΟΟΪΔΗΣ, ἄο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πάνθου, α.) ὁ
Πολυδάμας, N 756, ε 450· β.) ὁ Εὐφορο-
ς, Π 808, P 81. (Ἐναντίον τῆς ῥητικῆς μαρ-
τυρίας τῶν παλαιῶν γραμματικῶν θέλει τις τῶν
ἐσώτερων νὰ γράψῃ τὴν λέξιν κατὰ διαίρεσιν
Πανοοΐδης).

ΠΑΝΟΟΣ, ὁ, γεν. συνηρημ. Πάνθου, O 22,
P 9, 23, δοτ. Πάνθω, P 40, υἱὸς τοῦ Ὀθρυος,
πατὴρ τοῦ Εὐφόρου καὶ Πολυδάμαντος, ἱερεὺς
τοῦ ἐν Δελφοῖς Ἀπόλλωνος, ὅθεν διὰ τὸ κάλ-
ος ἀρπασθεὶς ὑπὸ τοῦ Ἀντήνορος ἔγεινεν ὑπὸ
τοῦ Πριάμου ἱερεῦς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Τροίᾳ,
καὶ ἦτο εἰς τῶν γερόντων, Γ 146.

ΠΑΝΟΥΜΑΔΩΝ [-υ-], ἐπὶ τῷ (π. θυμός), ἐξ ὅ-
λης ψυχῆς, μεθ' ὅλης τῆς ὀργῆς, σ 33 f.

ΠΑΝΥΣΙΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ποιητ. (π. νύξ),

πᾶσαν τὴν νύκτα διαρκῶν, ὁλονυκτικός, «ἀνε-
μοι» Ψ 217, «εὐδὸν παννύχιοι, — χιον» δι' ὅλης
τῆς νυκτός, B 2, 24, ὡσαύτως· «π. δαίνυντο»
Π 476. (Πανταχοῦ τὸ ἐπὶ τῷ καίται ἀντὶ ἐπιβόρη-
ματος· ὅθεν), «παννυχ(η) (νῆς) καὶ ἡὼ πεῖρε
κέλευθον» δι' ὅλης τῆς νυκτός καὶ τὴν αὐγὴν
ἐπλεε, ε 434 κ. ἄ. πλχ.

ΠΑΝΥΤΙΟΣ [-υ-], ὄν, = ΠΑΝΝΥΣΙΟΣ, «ὑπνος»
K 159. Καίται τὸ ἐπὶ τῷ ὄντι ἐπὶ τῷ A 554, ε 458.

ΠΑΝΟΛΙΩΣ [-υ-], ὄν, ποι. (π. ὀλῖος), ὁλ-
βιώτατος, πανευδαίμων, Ὑμ. 6, 54.

ΠΑΝΟΜΦΑΛΙΟΣ [-υ-], ὁ, ποιητ. (π. ὀμφή), ὁ
παράγων πῖσας τὰς ψήμας (τὰς σημαντικὰς, τὰς
προφητικὰς), ἐπιθετον τοῦ Διὸς· καὶ ὁ ἐπιεμ-
παντος τὰ σημεῖα, τοὺς αἰωνοὺς, O 250 f.

ΠΑΝΟΠΕΪΣ, ἡ, ὁ, 1) πόλις τῆς Φωκίδος
παρὰ τὸν Κηφιστὸν κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Βοιω-
τίας, τὰ νῦν ἐρείπια πλησίον τοῦ Ἀγίου Βλα-
σίου οὐ μακρὰν τῆς Δαυλίας, B 520, P 307,
λ 581. 2) πατὴρ τοῦ Ἐπειοῦ, Ψ 663.

ΠΑΝΟΠΗ, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 45.

ΠΑΝΟΡΜΟΣ [-υ-], ὄν (π. ὄρμος), εἰς προσάρ-
μισιν ἐπιτήδειος, ἀσφαλής, «λιμήν» N
195 f. (|| κυρίως ὁ πανταχοῦ ἔχων ὄρμος,
πανταχοῦ εἰς προσόρμισιν ἐπιτήδειος).

ΠΑΝΟΨΙΟΣ [-υ-], ὄν, ποιητ. (π. ὀψις), τοῖς
πᾶσιν ὁρατός, πάντων ἐν ὀψει («Ἀθήνη»)
πανόψιον ἔγχοις ἐλοῦσα· ἐνώπιον πάντων (κατὰ
τὸν Ἡρόδοτον «πάντων ὁρώντων»), Ψ 397 f.
(Καὶ ταῦτα μὲν πιθανώτερον ὁ Δοιδερλ., ἐκ-
λαμβάνων τὸ ἐπιθετον ἐπιβόρηματικῶς· συνήθως
δὲ ἑρμηνεύεται κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον λαμ-
πρὸς καὶ ἐπιφανῆς).

ΠΑΝΣΤΑΪΗ [-υ-], ποι. ἐπὶ τῷ (π. σῶμα), μετὰ
πάσης σπουδῆς, ὅσον τάχιστα, ὀρμητι-
κῶς, Ὑμ. B 12, 29, 66, A 709, 725. (Ὁμοῦ
ἔγραψεν ὁ Ἀρίσταρχος, ὁ δὲ Βέκκερς καὶ Ἀ-
μεῖς γράφουσι Πασσυδῆ).

ΠΑΝΤΗ (ἢ καθὼς γράφει ὁ Βέκκ. καὶ οἱ με-
τ' αὐτόν, πλὴν τοῦ Διονδορίου, Πάντη), ἐπὶ τῷ
(πᾶς) πανταχοῦ, «παντοῦ», καὶ κατὰ πά-
σας τὰς διευθύνσεις, πανταχοῦς, A 384, A
156, M 177, ε 383, μ 233.

ΠΑΝΤΟΔΑΠΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν (πᾶς), παντοῦς,
παντοειδής, Ὑμ. Δῆμ. 402.

ΠΑΝΤΟΘΕΝ, ἐπὶ τῷ (πᾶς), πανταχοῦθεν, «παν-
τοῦθεν, ἀπὸ ὅλα τὰ μέρη», N 28, ε 270.

ΠΑΝΤΟΪΟΣ, ἡ, ὄν (πᾶς), παντοῦς, παν-
τοειδής, παντός· εἰδους, «κάθε λαγῆς»,
διαλεκτικῶς «λογήσιμος», σὺν «ἰδωδῇ, τέ-
χνη, ἀρετῇ, φιλοτῇ, δόλοι, μῦθοι, κρέα κτλ.»
Ὑμ. πλχ., «παντοῖοι ἄνεμοι» B 397, ε 260,
ἴδ. Ἀελλὰ, «παντ. ἀνέμων νομοί» P 50, «θεοὶ
παντοῖοι τελέοντες»· παντοειδῶς μεταμορφόμε-
νοι, ρ 486.

ΠΑΝΤΟΣΕ, ἐπὶ τῷ (πᾶς), πανταχοῦς, «εἰς ὅ-
λα τὰ μέρη, ὁλοῦθεν», E 28, ε 270.

ΠΑΝΤΩΣ, ἐπὶ τῷ (πᾶς), εἰς ἅπαντας, βεβαίως,

πάντοτε μετὰ τοῦ ἀρνητικοῦ Οὐ, Θ 450, κ 91, υ 180.

ΠΑΝΥΠΕΡΤΑΤΟΣ [υ.υ.], η, οη, ποι. (π. ὑπερτατος), πάντων ὑπερτατος, ι 25 f.

ΠΑΝΥΣΤΑΤΟΣ [υ.υ.], η, οη, ποι. (π. ὑστατος), πάντων ὑστατος, ἔσχατος, Ψ 532, 547, ι 452.

ΠΑΠΠᾶ, πάππα ὀνομάζω, ὅπως τὰ παιδάρια προσφωνοῦσι τοὺς γονεῖς, «τινά» E 408 f. Ἐκ τοῦ

ΠΑΠΠΑΣ, ἀο, ὁ, κλητ. ΠΑΠΠΑ [-υ], ὁ πατήρ ὅπως προσφωνεῖται ὑπὸ τῶν μικρῶν παιδίων, «τατά;», «παππά;» (ἢ ὅπως σήμερον ἐπὶ τὸ Τουρκικώτερον προφέρεται μπαμπά;), ζ 57 f.

ΠΑΠΤΑΪΝΑ, ποιητ., ἀορ. ἄ. πάπτηνα, πάντοτε ἀναστῆς, μετὰ συστολῆς ἢ ἀπορίας, ἐπτοημένος περιβλέπω, ζ ἐν γένει βλέπω τριγύρω μου, N 551, ρ 330, «τρέσας παπτήνας» E 546 κ. ἄ., πολλάκις ἀπολλ., ἀλλὰ ζ «ἀμφὶ» Δ 497, «ἀνά, κατὰ τι» M 333, P 84, «κατὰ δόμον» χ 384, «πάντη πρὸς τι» μ 233, πρβλ. χ 40, «εἰ δὲ καὶ ἐπομένον τοῦ ὅπῃ» E 507, «εἰ» χ 384, «μὴ» βλέπω, προσέχω μήπως, N 649, «δεινὸν παπταίνων» φοβερὰ βλέμματα ῥίπτων τριγύρω, λ 608. Μετ' αἰτι. ζητῶ, «κυττάζω» (ἵνα εὕρω δηλ.) τινά, Δ 200, P 145. (Ἐκ τῆς ῥίζ. ΠΤΑ-, μετ' ἀναδιπλ., συγγ. τῇ πτήσσω).

ΠΑΡ, ποι., κατ' ἀποκοπ. 1) ἀντὶ τῆς ΠΑΡᾶ, συνηθ. πρὸ τοῦ δ, π καὶ ν, σπανίως δὲ ζ μόνον ἐν τῇ Ἰλ. πρὸ τοῦ γ, ζ, ξ, σ, τ ἐν δὲ τῇ Ὀδ. καὶ πρὸ τοῦ κ καὶ μ. 2) ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑ, ὁ ἔ. πάρεστι, I 43.

ΠΑΡᾶ [-υ], ἐπικ. καὶ ΠΑΡΑΪ, καὶ κατὰ συγκοπ. ΠΑΡ.

1.) Πρόθεσις μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. συνταγομένη, τῆς ὁποίας ἡ θεμελιώδης σημασία εἶνε πλησίον, «κοντά». Α'.) Μετὰ γεν. 1) τοπικῶς ἄ.) εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀπομακρύνσεως ἐκ τοῦ πλησίον τόπου τινός καὶ συχνότερον προσώπου τινός, ἀπὸ τινος ἢ ἀπὸ τῆς οἰκίας ἢ διαμονῆς τινος, «φεύγανον παρὰ μηροῦ ἐρούτασθαι, σπάσασθαι» ἀπὸ τῆς θήκης τῆς παρὰ τὸν μηρὸν κρεμαμένης, «ἀπὸ τοῦ πλάγι», A 490, Π 473 κ. ἄ., «ἔρχεσθαι, ἵεναι παρὰ τινος» ἀπὸ τινος (Γαλλ. de chez quelqu'un), «παρὰ Διός» Φ 444, «παρ' Εὐρύτου» B 596, «παρὰ ναῦων» M 223 κ. ἄ., «ὄρνυσθαι, ἀναστῆναι παρὰ τινος» ἐκ τοῦ πλησίον, «ἀπὸ κοντά», ἢ «ἀπὸ τοῦ πλάγι» τινός, Δ 1, ο 58, «ἀπονοστεῖν παρὰ νηῶν» M 444 κ. ἄ., «φέρειν τεύχεα παρὰ Ἡφαίστου» Σ 137, πρβλ. Z 177 κ. ἄ., εἰς ἐνδείξιν τῆς διευθύνσεως «πλευρά, τὰ οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξφαίνθη» τὰ πλευρά του ἐξέφανησαν (ἐγυμνώθησαν) καθὼς ἔσκυψεν, ἀπὸ τοῦ μέρους τῆς ἀσπίδος (ἐξ ἁριστερῶν), Δ 468 β'.) εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀρχῆς, ἐξ ἧς πηγάζει, προέρχεται τι, ἀπὸ μέρους τινός. (||) Ἡ σημασία

αὕτη δὲν ἀπέχει πολὺ τῆς πρώτης, τῆς καθαρῆς τοπικῆς: «δέχεσθαι τεύχεα παρὰ τινος» T 1 (Ω 429, «τεχεῖν παρὰ τινος» ζ 290, «θεοποιήν παρ Ζηνός» φράζειν» Δ 795, Π 37 ἢ

Β'.) Μετὰ δοτ. 1) τοπικῶς ἄ.) εἰς ἐνδείξιν τῆς στάσεως ἢ διατριβῆς πλησίον τινός προσώπου ἢ πράγματος, ἐπομ. μετὰ ῥημάτων αὐτοῦ τοῦτο σημαίνοντων, «ἤματι, κάθημαι, κοιμῶμαι, ἵσταμαι, μένω παρὰ τινι» συχνότατα παρ' Ὀμ., ὡσαύτως «δαίνυμαι, πίνω παρὰ τινι» O 243, P 249, «φιλέομαι παρὰ τινι», φιλία. Ὡσαύτως καὶ μετ' ἄλλων ῥημάτων, σημαίνοντων ἡρεμίαν ἢ ἐνέργειαν, «ναίω, νένομαι, μάχομαι, θύω, ζῶω» κ. ἄ., ὡσαύτως «ἀεὶ παρὰ μνηστῆρας» πλησίον ἢ ἐνώπιον τῶν νηυστῆρων, α 154 β'.) μετὰ ῥημάτων κινήσεως σημαντικῶν, ὅταν σημαίνεται ἐνταῦθα καὶ ἡ κατόπιν τῆς κινήσεως ἐπερχομένη ἡρεμία «παρὰ οἱ αὐτῇ εἰσε Θεοκλύμενον» ἐκάθισε παρ' ἐαυτοῦ τὸν Θεοκλ., ο 285, «ἰδρύω τινα παρὰ τινι» 37, «παρὰ ποσὶ πεσεῖν, κυλινδεσθαι» πρὸ ποδῶ τινος, πίπτω, κυλίσσομαι, N 617, E 441, πρβλ. O 280. 2) μεταφορ. εἰς ἐνδείξιν τῆς κυριότητος, «γέρας ἐστὶ παρὰ τινι» εἰς τὴν κυριότητα εἰς τὰς χεῖρας τινός, λ 175. Γ'.) Μετ' αἰτ.

1) τοπικῶς ἄ.) εἰς ἐνδείξιν τῆς ἀμέσου προεγγίσεως ἀντικειμένου τινός: ὅθεν μετὰ τῶν ῥημάτων τῶν οἰαντιναδὴποτε κινήσιν σημαίνοντων ἐκφράζει τὸ πέραμα τῆς κινήσεως, οἷον μετὰ τῶν ῥημάτων «πλήττω, βάλλω» σημαίνει τὸ μέρος, πλησίον τοῦ ὁποίου ἔγεινεν ἡ πληγὴ, «βόλῃ, «κοντά, σιμά, καλλητά εἰς» «κλήδα παρ' ὤμων πλήξε» ἐκτύπησε τὴν κλεῖδα (τὸ ὅστον) πλησίον ἢ πρὸς τὸ μέρος τοῦ ὤμου, I 446, «τύψε κατὰ κληῖδα παρ' αὐχένα» Φ 117 «οὔτα παρ' ὀμφαλόν» Δ 525, «βλήτο παρὰ σπυρόν» Δ 518, «παρὰ οὗ ἔλασε ἕφαρι» Δ 10 κ. ἄ. μετὰ τῶν ῥημάτων «ἔρχεσθαι, ἵεναι κ.τ.λ. εἰς, πρὸς, «παρὰ νῆας ἵεναι» A 347, «ἔρχεσθαι παρὰ Μενέλαον» α 285, μετὰ τῶν ῥημάτων «τίθηναι, ἵσθαι» πλησίον, παρὰ τι, Δ 433 ν 122, «ἤματι, καθέξομαι παρὰ τινι» πηγάζω καὶ κάθημαι, «καθίζω» πλησίον τινός, Γ 406, δ 51, ν 372 ὡσαύτως «σθῆναι, ἵσθαι παρὰ τινι» πηγάζω καὶ εἴκομαι πλησίον τινός, Δ 577, πρβλ. ζ ρ. 592, 314 κ. ἄ., «κίεσθαι παρὰ τάφρον» I 67, «κοιμᾶσθαι παρὰ πρυμνήσι» Δ 476 κ. ἄ. (Ἀν καὶ ἐνταῦθα ἐννοεῖται ἡ Παρὰ νᾶ ἐκκλησίᾳ εἰς τὴν ἐπομένην σημασίαν). β'.) μετὰ τῶν κινήσεως καὶ διευθύνσεως σημαντικῶν ῥημάτων σημαίνει τὴν κατὰ μῆκος ἢ κατὰ τὴν ἑκτασίν τινος «βῆ δὲ παρὰ θίνα» κατὰ τὴν ἑκτασίν τοῦ ἀγιάλου, ἀκολουθῶν τὴν παραλίαν, Δ 34 κ. πλ. ὡσαύτως «ὀείν παρὰ τεύχος» M 352 κ. τ. «Εἰ δὲ μετὰ ῥημάτων στάσεως μὲν σημαντικῶν, περιλαμβανόντων ὁμοῦ τὴν ἑννοίαν τῆς κινήσεως ἢ ἐκτάσεως, οἷον «βουκολεῖν παρ' ὁ

ΠΑΡΑΕΙΡΩ [-...], μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνικ. τοῦ παθ. ἀορ. παρήρθη, παραρτῶ, ἐξερτῶ. Παθ. παραρτῶμαι, ἐξαρτῶμαι, «κρέμαμαι εἰς τὸ πλάγι», Π 311†.

ΠΑΡΑΪ, ΠΑΡΑΪΒΑΤΗΣ, *ΠΑΡΑΪΒΟΛΟΣ, ἴδ. ΠΑΡΑ, ΠΑΡΑΒΑΤΗΣ, ΠΑΡΑΒΟΛΟΣ.

ΠΑΡΑΙΠΕΠΘΗΣ, ὄν, ἴδ. ΠΑΡΑΠΕΙΘΩ.

ΠΑΡΑΪΣΙΟΣ, ὄν, ἀπαΐσιος, κακῶν προαγρετικὸς, Δ 381†.

ΠΑΡΑΪΣΙΩ [-...], ποιητ. ἀορ. παρήϊσα, παρήρχομαι ὀρμητικῶς, τρέχω δραματικῶς πλησίον τινός, *Ἰλ. Ε 690, Υ' 414, «ἐπὶ νῆας» Θ 98, «τινά» τρέχων ὑπερβαίνω τινά, ὑπερτερῶ τινος, Α 615.

ΠΑΡΑΪΦΛΕΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΑΡΑΪΦΗΜΙ.

ΠΑΡΑΪΦΑΣΙΣ, ἰος, ἴδ. ΠΑΡΑΪΦΑΣΙΣ.

ΠΑΡΑΚΑΒΒΑΛΕ, ἴδ. ΠΑΡΑΚΑΤΑΒΑΛΛΩ.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΒΑΛΛΩ, μόνον ἐν τῷ ἀοριστ. β'. παρακτάδβαλον, ἐπικ. συγκεκομ. ἀντὶ τοῦ παρακτάδβαλον, κυρ. καταβάλλω πλησίον ἢ πρὸ ποδῶν τινός, «ρίπτω ἐμπρός», «ῥίπν» *Ἰλ. Ψ 127, «ζωμά τινι» παραδίδω εἰς τινά, ῥίπτω εἰς τινά ἵνα λάβῃ τὸ περιζῶμα, Ψ 683.

ΠΑΡΑΚΑΤΑΛΕΓΟΜΑΙ [-...], μέσ., μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνικ. τοῦ συγκεκομ. ἀορ. παρακτέλετο, τινί, καταλέγομαι παρὰ τινί, «πλαγιάζω πλησίον τινός», *Ἰλ. Ι 565, 664.

ΠΑΡΑΚΕΙΜΑΙ, παρ.τ. παρέκειτο, ὅστις. παρεκείτο, ε 524, κεῖται παρὰ τινί, εἶμαι παρατεθειμένος («βαλμένος κοντά») εἰς τινά, Ω 476, «ὁ οἱ παρέκειτο τραπέζῃ» ὅστις ἔκειτο πλησίον αὐτοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης, φ 416. Τροπ. «ὕμν παρὰκεῖται ἢ μάχεσθαι ἢ φεύγειν» παρ' ὕμν κεῖται, «εἰς τὸ χέρι σας εἶνε», νά κλ., χ 65.

ΠΑΡΑΚΙΩ [-...], παρέρχομαι, διέρχομαι πλησίον τινός, «περνῶ ἀπὸ κοντά», μόνον ἐν τῇ μετοχ. ἐν τμ., Π 263†.

ΠΑΡΑΚΛΑΪΔΩ, ἐπὶρ. ἐπ. (παρακλίνω), παρεκκλίνων, πλαγίως, «παράμερα», πρὸς τὰ πλάγια, «τρέπω ὅσος» ἀποτρέπω τοὺς ὀφθαλμούς, *Υ' Ἀφρ. 183. Τροπ. «ἄλλα παρέξ εἶπεν παρακλιδόν» ἄλλα ἐκτός τῆς εὐθείας ὁδοῦ, παρεκτρέπομενος (τῆς ἀληθείας) νά εἴπω, δ 348, ρ 139.

ΠΑΡΑΚΛΙΩ [-...], μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. παρακλίνω. 1) μεταβ. παρεκκλίνω, «παρὰμερίζω», «κεφαλὴν» υ 304. 2) ἀμετάβ. παρεκκλίνω, «παρὰμερίζω», Ψ 424.

ΠΑΡΑΚΟΪΤΗΣ, ἀο, ὁ, ἐπ. (π. κοίτη), σύννευος, σύζυγος, *Ἰλ. Ζ 430, Δ 15b.

ΠΑΡΑΚΟΪΤΙΣ, ἰος, ἡ (θηλ. τοῦ προηγ.), ἐπικ., δοτ. ἐπικ. παρακοίτι, γ 381, ἡ σύννευος, σύζυγος, Γ 53, ψ 192 κ. ἀ.

ΠΑΡΑΚΡΕΜΑΝΝΥΜΙ [-...], ἀορ. μετοχ. παρὰκρεμάσας, κρεμῶ ἢ ἀφίγω νά κρέμαται πλησίον, «εἰς τὸ πλάγι», «χεῖρα» Ν 597†.

ΠΑΡΑΛΕΓΟΜΑΙ, μέσ., μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. παραλέετο, ἢ ὑποτ. παραλέεσθαι κατ' ἐπ. συστολήν ἀντὶ τοῦ παραλέεσθαι, Ξ 237, καὶ ἐν τῷ συγκεκομμένῳ β'. ἀορ. παρέλετο, *Υ' Ἀφρ. 168, κατακλίνομαι παρὰ τινί, «πλαγιάζω κοντά», συνήθ. ἐπὶ τῆς παρανόμου κατακλίσεως ἀνδρὸς παρὰ γυναικί, τινί, Β 310, γ 242, «ἐν φιλότῃ» ἐν ἐρωτικῇ συνουσίᾳ, Ξ 237, Υ' 224, ἀλλὰ καὶ γυναικὸς παρ' ἀνδρί, Ω 676, δ 303 (ἐν τμ.).

ΠΑΡΑΜΕΪΒΟΜΑΙ, μέσ., ἀορ. παρημεψέμην, μετ' αἰτ. παρήρχομαι, διέρχομαι πλησίον τινός, παραπλέω, ζ 310†, «παρημεΐσθαι Μάξιαν» *Υ' Ἀπ. 409.

ΠΑΡΑΜΕΝΩ, ἐξ οὗ μόνον ὁ ἀορ. ἀ. παρέμην, ποιητ. ΠΑΡΜΕΝΩ, ἐξ οὗ μόνον ἡ προστ. καὶ ἐν ἐπικ. ἀπαρφ., Ν 151, Ο 400, καὶ ΠΑΡΑΜΙΝΩ (ἴδ. τ. λ.), μένω παρὰ τινί, «μένω εἰς τὸ τόπον μου», ἐμμένω, ἐγκαρτερῶ, «τινά» *Ἰλ. Α 403, ἀπολ. Ν 151.

ΠΑΡΑΜΙΝΩ, ποιητ., μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστ. καὶ ἐν τῷ παρ.τ. παρέμινω, = ΠΑΡΑΜΕΝΩ, μένω ὅπου εὐρίσκομαι, «κάθομαι» *Ὀδ. β 297, γ 115.

ΠΑΡΑΜΤΟΕΘΕΜΑΙ [-...], μέσ., ἀποθ., ἀορ. παραμυθασάμην, ὀμιλῶ πρὸς τινά ἵνα μεταβάλω τὴν γνώμην του, παρηγορῶ ἢ παραινῶ, ἐνθαυρύνομαι, μετὰ δοτ. καὶ μετ' ἀπαρφ., *Ἰλ. Ι 417, 684, Ο 45.

ΠΑΡΑΝΗΕΩ, ἴων. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑΝΗΩ, σωρεύω πλησίον, ὁ ἐ. σωρηδὼν παρατίθημι, «σῖτον ἐν κανέοις παρηνήεν» (ἐκτενέστρος τύπος τοῦ παρ.τ. ἀντὶ τοῦ «παρηνήεν», ὅπερ καὶ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β', ἴδ. ἐπινηέν), *Ὀδ. α 147, π 51.

ΠΑΡΑΝΗΣΟΜΑΙ, μέσ., ἀποθ., μόνον ἐν τῷ μέλ. νήεσμαι, νηχοίμενος («κολυμβῶν») παρέρχομαι, ἡ προχωρῶ, ε 417†.

*ΠΑΡΑΝΗΣΟΜΑΙ, ἐπικ. μέσ., ἀποθ., παρέρχομαι, παραπλέω, μετ' αἰτ. *Υ' Ἀπ. 430.

ΠΑΡΑΝΤΑ, ἐπὶρ., πλαγίως, «παράμερα», μόνον Ψ 116†.

ΠΑΡΑΠΑΪΣΚΩ [-...], ἐπικ., μόνον ἐν τῷ ἀορ. β'. παρήπαφον, παράγω, παρασύρω, παραπείθω, ἐξαπατῶ, «ξεγελῶ», ε 488 (ἐν τμ.), μετ' ἀπαρφ., Ξ 360. (Μόνον ἐν τῷ παρ.τ. εἰσι χωρίοι).

ΠΑΡΑΠΕΙΘΩ, ἐπικ. ΠΑΡΑΠΕΙΘΩ, ἀορ. παρ.τ. παρ.τ. ἀορ. β'. ἐπικ. ἀναδιπλ. παραπέπιθον, ὅθεν ὑποτ. παραπέπιθαι, χ 213, μετοχ. παραπέπιθως, Ξ 204, καὶ συγκεκ. παραπέπιθων, Ψ 37, ω 119, κυρ. δι' ἀπαιτηλῶν λόγων πείθω τινά νά μεταβάλῃ γνώμην, παραπείθω, παρασύρω, ἐξαπατῶ, «ξεγελῶ, ξεμαυλιάζω», τινά Ψ 606, ω 119, «φρένας τινός» Η 120, γ 788, «τινά ἐπέεσσιν» «ξελογιάζω», Ξ 208 μετ' ἀπαρφ. γ 213.

ΠΑΡΑΠΕΜΠΩ, ἀορ. παρέπεμψα, κατενοῶ

«θεός» θύεσσι· παραπειθώ, μεταπειθώ, ἐξέλεω
τούς θεούς διὰ τῶν θυσιῶν, 1500 f.

ΠΑΡΑ-ΤΥΓΧΛΩ, τυγχάνω παρών, τινί, εἰς
τινα, παρὰ τινι, πλησίον τινός, Α 74 f.

ΠΑΡΑ-ΤΑΛΑ, μόνον παρὰ. παραύδα, μετοχ.
-δων καὶ ἀορ. μετοχ. παραυδήσας· α.) πα-
ραυθοῦμαι, «παρηγορῶ» τινά, «μύθοις ἀ-
γανότες, μελιχίοις» με λόγους κτλ., ο 53, π
279, «θανάτον τινι» παρηγορῶ τινά διὰ τὸν θά-
νατον, λ 488· β.) λέγω ἵνα πείσω, παραι-
νῶ, συμβουλεύω, «μὴ ταῦτα παραύδα» σ
478.

ΠΑΡΑ-ΤΟΘΙ, μίαν λέξιν, γράφουσιν ὁ Βέκκερος
καὶ Ἀμεϊς ἐν τῷ Μ 302, Ψ 147 κ. α., ἐν ᾧ
ἄλλοι ἐκδοταὶ χωρίζοντες τὴν πρόθεσιν (παρ' αὐ-
τοῦ) ἀποδίδουσιν αὐτὴν εἰς τὸ ῥήμα, ἴδ. ΑΥΤΟΘΙ.

ΠΑΡΑΦΑΣΙΣ [...], ἡ, μόνον ἐν τοῖς ἐπικ. τύ-
ποις· **ΠΑΡΑΦΑΣΙΣ** ἢ **ΠΑΡΑΦΑΣΙΣ** (παράφημι). 1)
παραίνεσις, προτροπή, Α 793, Ο 404. 2)
παράπεισις, δειλασία, γοητεία, «ξελο-
γισμὰς», Ξ 247, ἐνθα κεῖται ὡς ἐπεξηγήσεις
τοῦ «δαριστός» (ἴδ. τ. λ.), ολονεῖ· θελκτικὴ
συνομιλία. Ἡ λ. εἶνε ἐπικ. καὶ λυρική.

ΠΑΡΑ-ΦΕΙΓΩ, ἀορ. β'. ἀπαρφ. ἐπικ. παραφύ-
γεῖν, παρερχόμενος διαφεύγω, «ξεγλυ-
τώνω», μετὰ δοτ. «τῇ» (Σκύλλη δηλ.), ἤτοι
ὄμω· δύναται νὰ ἐκληφθῇ καὶ ὡς δοτικοφανὲς
ἐπὶ ῥ., ἐκεῖ, ἐδῶ, μ 99 f.

ΠΑΡΑ-ΦΗΜΙ, ποιητ., ὁ ἐνεστ. Α 577, ἀορ.
παρεῖπον, ἴδ. τ. λ., μέσ. μόνον ἐν τῇ ποιητ.
μετοχῇ παρφαίμενος καὶ παρφαίμενος, Ω 771,
Γ. Δῆμ. 337, ἀντὶ τοῦ· παραφ., ἀπαρφ. παρ-
φίσθαι ἀντὶ τοῦ· παραφ., παραινῶ, συμβου-
λεύω, τινί, Α 577.—Συνήθως μέσ. μετ' αἰτ.
«τινὰ ἐπέεσσιν» παραπειθῶ, παραπλανῶ τι-
νὰ διὰ λόγων (ἀπατηλῶν) «παίρνω μετὰ λό-
για, ξελογιζάω, ξεγελῶ», Μ 249, β 489,
τ 6, Γ. Δῆμ. 337.

ΠΑΡΑ-ΦΟΛΩ [...], ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ.,
μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. τῆς· εὐκτ. παρα-
φθαίησι, Κ 346 (ὅπερ ὅμως διὰ τὸ παράδοξον
τοῦ τύπου νομίζουσιν ὁ Σπίτζενρος, Δίνδορφ.
καὶ Κλάσεν ὅτι πρέπει νὰ τραπῇ εἰς ὑποτακτ.
παραφθῆναι), μετοχ. παραφθᾶς καὶ μέσ. ἀορ.
β'. παραφθάμενος, προφθάνω, προλαμβάνω,
«προπερνῶ», ἴδ. Χ 197, «τινὰ πόδεσσιν»
Κ 346. Μέσ. «τινὰ τάχει» Ψ 515.

ΠΑΡΒΕΒΑΑΣ, ἴδ. ΠΑΡΑΒΑΙΝΩ.

ΠΑΡΑΒΛΗ, ἡ, Ἰων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ **ΠΑΡ-
ΑΛΛΗ**, δέρμα παρδάλεως, ἴδ. Γ 47, Κ 29.
—Κυρ. εἶνε οὐσιαστικῶς λαμβανόμενον θηλ. τοῦ
ἐπιθ. παρδάλεος, ἢ, ον (πάρδαλις, πόρδαλις,
ἴδ. τ. λ.): εἰς πάρδαλιν ἀνήκων (ἢ ἐν δὲ τῇ
καθομιλουμ., «παρδάλεος» (=παρδάλεος, καθὼς
χρυσός=χρύσεος, ἀργυρός=ἀργύρεος), κατὰ στί-
κτος, ποικίλος, οἷον τὸ τῆς παρδάλεος δέρμα).

ΠΑΡ-ΕΞΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., μόνον ἐν τῇ προστ.
-το, μετοχ. -όμενος καὶ παρὰ. παρέξετο, πα-

ρακαθέζομαι, «καθίζω κοντά», ἢ πα-
ρῆμαι, κάθημαι πλησίον τινός, «τινί» Α
Ε 889, δ 738, υ 334, ἴδιως ἵνα συνδύ-
αται μετὰ τινός. Εὐρίσκειται μόνον παρ' Ὁμ.

ΠΑΡΕΙΛ [...], ἡ, 1) παρείλα, ἡ γυνή,
«μαγούλον» (δὲ. μάλων Δωρ., μῆλων)
τοτε πληθ., κυρ. ἐπὶ ἀνθρώπου, Α 393,
κ. α. ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ αἵτου, β 453. 2)
παρεῖαν ἐπικαλύπτων μέρος τῆς περιε-
παργαθίς, «μαγουλικά», Γμ. 31,
ΠΑΡΕΙΩΜ, ἴδ. ΠΑΡΙΩΜΙ.

1) **ΠΑΡΕΙΩΜΙ**, (παρά, εἰμί), πάρεστι, -ε-
στ. πληθ. ἐπικ. παρέασι, εὐκτ. παρείη, μ
Ἰων. παρεῖων, ἀπαρφ. παρείηαι καὶ ἐπ. πα-
μεναι παρὰ. β'. ἐνικ. παρείηαι, γ'. ἐνικ. πα-
καὶ παρ—ἔην γ'. πληθ. πάρεσαν, Α 79,
ἐπικ. παρέσσομαι, -έσσεται καὶ συγκεκο-
-έσται. 1) παρειαίνομαι, εἶμαι παρὰ
ἀπολελ. Β 485, Ξ 299 κ. α., μετὰ δοτ.,
εὐρίσκομαι, διατρίδω παρὰ τινι, πλησίον
ε 105, 129, «μῆλοισι ἡ ἐσθώτῃ» δ 640,
λάχις· εἶμαι παρὼν πρὸς βοήθειαν, παρ-
μαι, «παραστέκομαι», Α 41, Σ 472.
Ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ πραγμάτων «μάχη» παρ-
σκομαι ἐν τῇ μάχῃ, «ἐν δαίτησι» Κ 217,
ὑπάρχω, εὐρίσκομαι, εἶμαι πρὸς ἡμᾶς
ὄθεν «τὰ παρόντα» τὰ ὑπάρχοντα, «τὰ
ρισκόμενα», α 440, δ 56 κ. α., «τινὶ» ἰ-
χω εἰς τὴν διαθεσὴν τινος, προσφέρω
τινα, «ὅωρὰ τοι παρέσεται» Α 213, ξ 80,
«εἴ μοι δυνάμεις γε παρείη» ἂν εἶχα τὴν
τοῦτο ἀπαιτούμενην δύναμιν, ἂν ἐδυνάμην,
«δὴ δυνάμεις γε πάρεστι» καθ' ὅσον δύ-
Θ 294, Ν 786.

2) **ΠΑΡΕΙΩΜΙ** (παρά, εἶμι), μετοχῇ πα-
παρέρχομαι, διαδίδω πλησίον, «πρὸς
ἀπό», Ὁδ. δ 527, ρ 233, Ἐπιγ. 3, 6.

ΠΑΡΕΙΩΜΩ, ἔλλ. ἀορ. β'. τοῦ **ΠΑΡΕΙΩΜΙ**
γ'. ἐνικ. παρείη, μετοχ. -ών, οὔσα· ἀ-
ραπειθῶ, παραπλανῶ, «ξεγελῶ, ξελο-
ζω, παίρνω μετὰ λόγια», Α 555, Ζ
β'. μετ' αἰτ. πράγματος, παραινῶ, συμ-
λεύω τι, «ἀσῖμα» Ζ 62, Η 424, ἀπ-
παραινῶ, προτρέπω, προσπαθῶ νὰ πεί-
793, Ο 404. [Ἡ συλλαβὴ παρ τοῦ «πα-
πῶν, παραιοῦσα» ἐν ᾧρσει εἶνε μακρά].

ΠΑΡ-ΕΚ καὶ πρὸ φων. **ΠΑΡ-ΕΞ**, ἀλλὰ καὶ
σοφισμῶν ὡσαύτως, οἷον Α 486, μ 276,
ξ 168 (παρὰ τοῖς μετέπειτα πάρεξ), Ἰων.
ἐπικ. (Ὁ Λέων Μέγας νομίζει ὅτι ἡ λ. δὲ
σύνθετος ἐκ τῶν δύο προθέσεων, διότι πολ-
συντάσσεται μετ' αἰτιατικῆς, ἐν ᾧ ἡ Ἐκ
μετὰ γενικῆς δύναται νὰ συνταχθῇ, ἀλλὰ
λον ἐπέκτασις τῆς Παρὰ κατ' ἀναλογίαν
Σανσκριτ. parāk. || Κατὰ δὲ τὴν παλαιὰν
θεωρίαν συνάπτει τὰς σημασίας τῆς Παρὰ
τῆς Ἐκ οὕτως, ὥστε ὅτε μὲν ταύτης, ὡς
ἐκείνης τῆς προθέσεως ἡ ἐννοία ἐπικρατεῖ,

ἡ ἀπὸ τῶν γραμματικῶν τῆς μὲν Παρὰ
αἰ., ὅταν συντάσσεται μετ' αἰτ., τῆς δὲ Ἐκ,
κατὰ γενικῆς. Α'-) Πρὸθ. 1) μετὰ γεν.,
ἐκτός, ὀλίγον ἐκτός, «παράμερα»,
«δοξ» Κ 349, Γ. Ἐρμ. 188, «παρέκ
ὀλίγον ἔξω τοῦ λ., «ἔξω μὲν, ἐγ-
κατὰ τὸν Εὐς», 146. 2) μετ' αἰτ., το-
π., «παρέξω, παρέκει», πέραν, 17, Ψ
443, π 165, 343, Γ. Ἀπ. 449, «ἀπ'
ἐμακρά», «παρὲς τὴν νῆσον ἐλαύνε-
απ' ἔξω ἀπὸ τὴν νῆσον διευθύνετε
πῶν, μακρόθεν παραπλέετε τὴν νῆσον, μ
199, Γ. Ἐρμ. 563. Ἐν τῷ Ω 349 τί-
πρὸθ. μετὰ τὴν αἰτ., καὶ τότε ὀρθότερον
ὁ Σπίτζεν. νὰ συναφθῇ ἡ πρὸθ. μετὰ
ματος «ἐλάσαν» καὶ ἐντεῦθεν νὰ ἐξαρ-
αἰτ.: παρεξήλασαν τὸ σῆμα, πρὸλ. ΠΑ-
ίηνα. Τροπ. α.) «παρέκ νόον» ἔξω φρε-
πᾶσαν φρόνησιν, ἀφρόνως, Γ 133,
μ. 347. Τὸ δὲ Κ 391 «πολλῆσιν μ' ἄ-
παρέκ νόον ἡγάγεν Ἐκτωρ» τινὲς μὲν
δοῦσι συνάπτοντες ὁμοῦ τὸ «παρὲς ἡγα-
παρὲς ἡγάγε» νόον καὶ τὴν δοτ. «ἀτῆσι»
όντες ὡς ὄργαν· διὰ πολλῆς τυφλώσεως
πεπλάνησε τὸν νοῦν ὁ Ἐκτωρ, μὲ ἡπά-
ἐτύπλωσε, πρὸλ. Γ. Ἀφρ. 36. Ἄλλοι
ἐντεῦθεν ἐκλαμβάνουσι τὸ «παρέκ νόον»
αἰ: ἀνοήτως, ἀφρόνως· μ' ἐνέδωκεν εἰς
κακὰ ὁ Ἐκτ. β'. «παρὲς Ἀχιλλᾶ»
τοῦ Ἀχιλ., ἐν ἀγνοίᾳ τοῦ Ἀχιλ., Ω
Β'. Ἐπὶ. 1) τοπικῶς, «παρέξω, πα-
(ἀκροθέσεων· κατὰ παρακολούθησιν τι-
τὰ ἔξω, οἷον) «νῆγειν» παρακολου-
κῶμα τὸ πρὸς τὴν ἡπειρον ἐρευγόμενον
πρὸς τὰ ἔξω, ε 439, «ὠθεῖν» ὀλίγον
γον, παρακολουθῶν τὰ στηρίγματα τοῦ
ὠθῶ πρὸς τὰ ἔξω, 188, «νῆα παρὲς
παρακολουθῶν τὴν ἔκτασιν τινος, ἀπ' ἔ-
μακρόθεν ἐλαύνω τὸ πλοῖον, μ 47, 109
μ 55), «στῆ παρὲς» ἤλθε καὶ ἐστάθη
πῶν, Α 486. 2) τροπ. σημαίνει παρεκ-
καὶ παραμόρφωσιν τοῦ ὀρθοῦ καὶ ἀλη-
θεν α.). ἄλλα παρὲς εἰπεῖν παρακλι-
ῖλα ἀντ' ἄλλων λέγω, (ἀποκρυπτόμενος
ἐκκλίνων τῆς ἀληθείας, δ 348, ρ 139,
ἔρστ. ψ 16, «παρὲς ἀγορεύειν» παρὰ
παν, ἀπρεπῶς, Μ 213· β'.) ἐκτός
πρὸς ἐπὶ, ξ 168. Ἄλλ' ὀρθότερον ὁ
Ἀμεϊς καὶ ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν ἔξω ταύ-
ἀφορα τοῦτων (παρεκτρέπομενοι, πα-
όντες τοῦτων).

ΠΑΡΕΚΕΤΟ, ἴδ. ΠΑΡΕΚΕΙΜΑΙ.
ΠΑΡΕΚΕΤΟ, μόνον ἀορ. ὑποτ. γ'. ἐνικ.
πρὸς τινος ἢ φεύ-
παρ. διαφεύγω, τινά, περὶ τῶν ἄθλων,
τὰ δὲν λαμβάνει τις, Ψ 314 f.
ΠΑΡΕΚΑ, μέλ. ἐπικ. παρελάσεις, ἀορ. πα-
-σαν, καὶ ἀναῖς, παρελάσεις, ἐλαύνω

πλησίον τινός, κατὰ τὸ φαινόμενον ἀμετάβ. α.)
παρελαύνω (ἐξυπακ. «ἵππους ἢ ἄρματα»), τρέ-
χω ἐφίππος ἢ ἐφ' ἄρματος πλησίον τινός,
Ψ 382, «τινὰ ἵπποισι» ἐλαύνων ὑπερβαίνω τινά,
«τὸν περὶν μετὰ λόγῳ», ἐπὶ ἵπποδρομικῶν ἀγῶ-
νων, Ψ 638· β'.) παραπλέω, «νῆα» μ 186,
«τινὰ» παραλλάσσω, παρέρχομαι, «τὸν περ-
νῶ μετὰ τὸ καράδι», μ 197.

ΠΑΡ-ΕΛΚΩ, μόνον κατὰ προστ. τοῦ ἐνεσ. -ε-
καὶ γ'. ἐνικ. τοῦ μέσ. παρὰ. παρέλκετο. 1)
Ἐνεργ. α.) ἔλκω πλησίον μου, συμπαρέλκω,
«ἔρνω ἀπὸ κοντά», β'. «ἔρνω, τραβῶ»
τι, ὁ ἐ. παρατείνω, βραδύνω, ἀναβάλλω
τι, «μόνησι». Ὁδ. φ 111. 2) Μέσ. πλάγως
ἐλκω τι πρὸς ἐμαυτὸν, τροπ. κρυφίως καὶ ἀπα-
τηλῶς ἐπισύρω, περιποιῶ εἰς ἐμαυτὸν, «ὄωρα»
σ 282.

ΠΑΡΕΜΜΕΝΑΙ, ἴδ. ΠΑΡΕΙΩΜΙ.

ΠΑΡΕΝΗΝΕΟΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΝΗΕΟ.

ΠΑΡΕΞ, ἴδ. ΠΑΡΕΚ.

ΠΑΡΕΞΕΙΩΜΙ, (παρὲς, εἶμι), παρεξέρχομαι, πα-
ρεκβαίνω τροπ. παραδίδω, Γ. Δῆμ. 478.

ΠΑΡΕΞ-ΕΛΑΪΝΩ, ἢ -ελάω κατὰ τοὺς νεωτέρους
ἐν τῷ ἀπαρφ. παρεξέλαον, μ 47, 109, ἀορ.
ὑποτ. β'. ἐν. παρεξέλασθα (πρὸ τοῦ Σπίτζεν-
ρου ἐγράφετο κατὰ διάστασιν· παρὲς ἐλάσθηθα),
ἐλαύνω τι ἐγγύθεν τινός· μόνον ἀμετάβ. τρέχω
ἐφ' ἄρματος πλησίον τινός, τρέχων παρέρ-
χομαι, Ψ 344 (πρὸλ. 346), ὡσαύτως ἢ μ 55
ὁ μὲν Βέκκ. καὶ αἱ μετ' αὐτὸν γράφουσι «πα-
ρεξέλασθαι», συνήθως δὲ ἢ ὁ Δίνδορφ. «παρὲς
ἐλ.». (Πρὸλ. ΠΑΡΕΚ Α', 2).

ΠΑΡΕΞ-ΕΡΧΟΜΑΙ, ἀποθ., ἀορ. ἀπαρφ. παρεξε-
λθῆν, μετοχ. -οῦσα. 1) λάθρα ἐξέρχομαι,
κ 573, παρέρχομαι, παρεκβαίνω, προχω-
ρῶ, «πεδίους» (γεν. τοπικ.) εἰς τὴν πεδιάδα,
Κ 314. 2) μεταφ. παρεκτρέπομαι τινος,
παραβαίνω τι, «Διὸς νόον» ε 104, 138.

ΠΑΡΕΠΛΩ, ἴδ. ΠΑΡΑΠΑΨΩ.

ΠΑΡ-ΕΡΧΟΜΑΙ, ἀποθ., ἐνεστ. -ε-ται, μετοχ.
-ομένην, μέλ. παρελεύσεαι, ἀορ. β'. παρήλθεν,
ὑποτ. παρέλθῃ, εὐκτ. -έλθοι, ἀπαρφ. ἐπικ. πα-
ρελλέμεν. 1) παρέρχομαι, «περνῶ, διαβαί-
νω» ἀπὸ κοντά· ὅθεν ἐπὶ πτηνῶν, περιπταμαί,
μ 62, ἐπὶ πλοίων, παραπλέω, π 352, ἐπὶ κά-
ματος, ε 429, μετ' αἰτ., τί, Ο 239. 2) πα-
ρερχόμενος ὑπερτερῶς, ὑπερβαίνω, τινά
«ἔπερνῶ, περνῶ», Ψ 315, «ποσσίν» εἰς τὸ
ῥέμα, «εἰς τὰ πόδια», Θ 230, «ἐν δόλοι-
σιν» ν 291· ὅθεν τροπ. ὑπερβαίνω τινά εἰς τὴν
πανουργίαν, «περνῶ», Α 432.

ΠΑΡΕΣΑΝ, ἴδ. 1) ΠΛΕΙΩΜΙ.

ΠΑΡΕΥΝΑΖΟΜΑΙ, μέσ., παρακατακλίνωμαι,
κοιμῶμαι παρὰ τινι, χ 37 f.
ΠΑΡΕΧΩ, μέλ., -έξω, ἀορ. β'. παρέσχω, ἐπικ.
παρέσχεον, ὑποτ. γ'. ἐν. παράσχω, ἀπαρφ. πα-
ρασχεῖν (καὶ ἐν τυ.), ἐπικ. δὲ παρασχεῖν. 1)
ἔχω ἢ κρατῶ τι ἐτοιμον νὰ δώσω, παρὲς

χω, προσφέρει, «δράγματον» Σ 556, πρβλ. Ψ 50 (ἐνθα ἐν τμ.), «φτος» σ 317. (||. Ἐν ἅπασι τούτοις τοῖς χωρίοις ἐρμ. εὔεται ὅ κατὰ τὴν ἐπομένην σημασίαν). 2) ἐν γένει, παρῆ-χω, „δίδω“, χορηγῶ, προξενῶ, «ἐρρία, δῶρα, σίτον, βρώσιν τε πόσιν τε. ἰχθύς» (Ομ. πλχ., «φιλόττητα» Γ 354, «ἀρετήν» σ 443, «γέλω τε καὶ εὐφροσύνην» υ 8, τῶνάντιον «ἔχω» κρατῶ, Τ 447· καὶ ὅταν τὸ ὑποκείμενον ᾖ ἐν πρᾶγμα, «ὀχλαστα παρέχει ἰχθύς» τ 113 (σόλος) «παρέχει σίδηρον» Ψ 831· ἀπολ. «ἐγὼ δ' εὖ πᾶσι παρέξω» ἀρθόνως, „καλὰ θὰ δώσω“ εἰς πάντας, ο 39, πρβλ. Σ 50, Μετ' ἀπαρμ. τελικοῦ, «παρέχουσι γάλα θησθαι» ἵνα ἀμέλγη τις, δ 89. (Τὸ α ἐκτείνεται ἐν ἀρται, τ 413).

ΠΑΡΗΕΡΘΗ. ἴδ. ΠΑΡΑΕΙΡΘΗ.

ΠΑΡΗΙΟΣ [υ.ω.], τό, 1) παρείχ, „μαγουλον“, Ψ 690, τ 208, ἐπὶ ζώων, Π 139, χ 404, πρβλ. ΠΑΡΕΙΛ. 2) παραγναθί, „μαγουλικα“, τοῦ χαλινοῦ τῶν ἵππων, Δ 142. (Κατὰ τινες μὲν Ἴων ἀντὶ τοῦ ἄρχ. παρείον ἐκ τῆς παρὰ, κατὰ δὲ τὸ σχῶλ. τοῦ Διούμου εἰς Μ 31 ὠνομάζετο ἦιον (ἐκ τοῦ εἶμι) «τὸ ὑποκάτω τῶν ὀφθαλμῶν», ἐπομ. τὸ παρ' αὐτῷ μέρος τοῦ προσώπου παρήιον).

ΠΑΡΗΛΑΣΕ, ἴδ. ΠΑΡΕΛΑΪΝΘΗ.

ΠΑΡΗΜΑΙ (παρά, ἦμαι), ἀποθ., μόνον μετοχ. παρήμενος, ον, ω, α' ἄ.) παρακάθημαι καθῆμαι πλησίον, ἀπολελ., καὶ μετὰ δοτ. «νηρσί, δαντί» Α 421, α 339 κ. ἄ. παλ. δ') ἐν γένει, διατρίβω, διατρίβωμαι, διαμένω, παρᾶ τινι, υ 407, ρ 456, παρειαίνομαι, εἶμαι παρῶν, τ 209. Ἐνίοτε συμπαραμαρτεῖ καὶ ἡ ἔννοια τῆς ὀλλήρα· ἡ ἐχθρική παρουσία, οἷον 1 311, λ 578, σ 231.

ΠΑΡΗΟΡΙΝ, ἡ, ποιητ., ὁ ρυτήρ ἡ ἀγωγεὺς („καπίστρις“), δι' οὗ ὁ παρήορος ἵππος („γι-δέν“) προσδένεται εἰς τὸν ὑπὲρσημένον τοῦ ἄρματος, καὶ πλῆθ. «παρηορία» ὁ ρυτήρ μετὰ τῶν ἄλλων ἐκάντων τῶν περὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ παρήορου ἵππου (|| „τὰ χάμουρα“ παρὰ τοῖς νῦν Κρησὶν ἐκ τοῦ: γαμός=κημός). Ἰλ Θ 87, «ἐν παρηορίῃσιν Πηλεΐδου ἴσι» Π 452. Ἐκ τοῦ

ΠΑΡΗΟΡΟΣ, ον, ποι. (παρ-αίρω). 1) ὁ παραρτῶμενος ἡ παρακρεμάμενος, εἴς τε καὶ ἵππος, ὁ ἵππος ὁ προσδεξιμένος καὶ ἐκτός τοῦ ζυγοῦ παρελάνων πλησίον τῶν ὑπὸ τὸ ἄρ. α ἐξευγμένων, ἵνα χρησιμεύσῃ ἐν ἀνάγκῃ εἰς ἀναπλήρωσιν τινος τούτων, τὸ Τουρκ. „γιδέν“, Π 471, 476. 2) παρεκτεταμένος, πλησίον τινός ἐξηπλωμένος, „ἑαπλωμένος“, Π 456. 3) τροπ. ὁ παρακινημένος ἡ ἐπηρμένος τὸν νοῦν, „παρμένος“ ἡ ματαιόφρων, Ψ 603. (Ὁ Γράσοφ παράγει τὰς δύο τελευταίας σημασίας ἐκ τῆς 1). || Κοινὴν βεβαίως ῥίξαν ἔχουσιν αἱ σημασίαι τᾶται· ἀλλ' οὐδὲν κοινὸν ἔχει ὁ ἐπηρμένος ἡ ματαιόφρων πρὸς τὸν

ἵππον τὸν παρήορον. Τοῦτο φαίνεται καὶ ἐκ καθομιλουμένης, ἦτις τὸν „παρμένον“ καὶ Θεοκρίτου (Εἰδ. ἐ. 8) τὸν πάραρον (=παρῶν=παρήορον) λέγει διαλεκτικῶς (οἷον παρῶναιοις), „ἀπάραρον“ (=ἀπήορον), τοῦ ἀπηρμένον, ἀπηρωρμένον, ἀφηρημένον, ἴδ. ΠΑΡΗΠΑΦΕ, ἴδ. ΠΑΡΑΠΑΦΙΣΚΗ.

ΠΑΡΘΕΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΗ.

ΠΑΡΘΕΝΙΚΗ [υ.ω.], ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ θένος, Σ 567, λ 39 κυρ. εἶνε οὐσιαστικὴ λαμβανόμενον θηλ. τοῦ παρθενικός, ἐξ «παρθενική νεῆνις» παρθενική νεάνις, ἡ, ταυτόν, νεανική παρθένος, ἡ 20.

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ, ἴθ, ἰον (παρθένος), 1) θενικός, εἰς παρθένον ἀνήκων, «ζώνη» λ 72; οὐσιαστικόν, «παρθένιος» υἱός παρθε, ἐ. μὴ ὑπανδρευμένης, Π 180. 2) «Παρθεά» παρὰ τὴν Ἑλευσίνα, οὕτως καλῶν εἶτε διότι παρ' αὐτῇ ἠθολόγησεν ἡ παρ. Κόρη (Περσεφόνη), εἶτε διὰ τὴν παρθενικὴν τοῦ ἀγνότητος καὶ διαύγειαν (|| ἡ καὶ διὰ αὐτοῦ ὁδρεῦντο αἱ παρθένοι τῆς πόλεως, στγ. 106).

ΠΑΡΘΕΝΙΟΣ, ὁ, ποταμός τῆς Παφλαγονίης χωρίζων αὐτὴν ἀπὸ τῆς Βιθυνίας καὶ ἑλθὼν εἰς τὸν Πόντον, τὴν σήμερον φέρων τὸ αὐτὸ ὄνομα Μπαρτέν, Β 854.

ΠΑΡΘΕΝΟΠΗΝΗ [υ.ω.], οτ, ὁ, κλητ. τὸ νοπίνα (παρθ., ὀπιπεύω), ὁ τὰς παρθ. προσδλέπων, ὅστις „κυττάζει ἡ ματὰ κορίτσια“, μόνον ἐν τῷ Α 385 τ.

ΠΑΡΘΕΝΟΣ, ἡ, παρθένος, „κόρη, κορί“, Ομ. πλχ.· ἐπὶ δὲ ὅ νέα γυνή, Β 511, καθομιλουμένη. καθιερώσασα ἅπασ τὴν λ. ἡ καίη τὴν Ἀγίαν Παρθένον, δὲν ἐβόη πλεον αὐτὴν δι' ἐκτενεστέρας χρήσεως, ὡς οὐδὲ τὰς λ. „ἄρτος, νῆμα“ κ. ἄ., ἵνα διὰ τὴν αὐτὴν ἔννοιαν μεταχειρίζεται τὴν ὁθετικῶς· ἀλλὰ μετὰ τινος ἐπιτατικοῦ προθέτ. „κορίτσι ἀπαρθενο“).

ΠΑΡΘΕΣΑΝ, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΗ.

ΠΑΡΙΑΙΩ [υ.ω.], ἐπ., παρακαθεύδω, μῶμαι παρὰ τινι, „κοιμοῦμαι δίπλ. τὸ πλάγι“, 1 336 τ' ἐν τμ., ε 21. || 1 470 «ἀμφ' αὐτῇ παρὰ νύκτας λαυνοῦσι» ἄλλω ἂν ἡ παρὰ ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα ἡ μᾶλλον συντάσσεται μετὰ τῆς αἰτιατικῆς εἰς: γρον. σημ. καθ' ὅλας τὰς νύκτας, εἰς γρον. σημ. καθ' ὅλας τὰς νύκτας.

ΠΑΡΙΩ, παρακαθεύδομαι, „πηγαίνω καθῆμαι (καθίζω) κοντά“, μόνον ἐν τῷ ρατ. «παρίζεν», δ 314 τ.

ΠΑΡΙΗΜΗ, ἀόρ. ἄ. παθ. γ' ἐν. παρείθη, ἡ, „ἑαπολνῶ“, παθ. ἀφίνομαι, „ἑαπομαι“ (δ ἐ. ἑαπολύομαι), Ψ 868 τ.

ΠΑΡΙΟΥΝΑ [υ.ω.], πλησίον τινός ἐν τῷ νω, «νῆα» μ 82 (ἐν τμ., ἐνθα ὑπάρχει ἡ κινή· ἰδόντες ἐπικῶς ἀντὶ τῆς: ἰδόντες).

ΠΑΡΙΣ, ἰορ, ὁ, καὶ Ἀλέξανδρος, (ἴδ.

οὐκ ὡς τοῦ Πριζήμου, ὅστις ἀπαγα-
 γὰ τῆς Ἀφροδίτης τὴν Ἑλένην ἐκ-
 ῥῆεν αἷτις τοῦ Τρωικοῦ πολέ-
 ου. Ἡ ἀφορμὴ πρὸς τὴν ἀπαγωγὴν
 γινώσκεται ἐν τῷ Ω 28. Τοῦ δὲ πλοῦ
 γινώσκει ὁ ποιητὴς ταῦτα μόνον ὅτι
 πεισθὼν διῆλθε μετὰ τῆς Ἑλένης διὰ
 τοῦ Ζ 290 εἰς. Ἦτο ὠραῖο· καὶ φίλος,
 πᾶν καὶ τῆς κιθάρας, Γ' 39 εἰς, τῶν
 ἄνδρων ἄπειρος μὲν οὐχί, ἀλλ' ὀκνηρὸς
 γ' 350.

μα. ἀορ. 6'. παρέστην, ὑποτ. ἐπικ.
ἀντί τοῦ παραστήσαν, εὐκτ. παρ-
αγ. παραστής, κατὰ συγκ. παραστής,
αἰκ. παρέστηκα, ὑποτ. παρεστήκη,
299, ἀπαρρ. ἐπικ. παρεστήμεναι, υ
γ. πληθ. παρέστασαν, μέσ. μέλ.
παρήσθησθαι, ω 28.—'Ο Ὅμ. μετα-
φίνοι το μέσον γ' τοῦ ἀμεταβότου,
ἀνεργητικοῦ (ἴδ. ἴστημι). 1) πα-
ραστήκομαι ἢ ἔρχομαι νὰ στα-
θῇ τινός (μάλιστα ὁ ἐνεστ. ἔ παρ-
ατῇ σημασίαν, ὅχι σπανίως; ὅμως
τινί, E 470, υ 94 κ. ἀ., οὐ μόνον
ὅθεν παρίσταμαι, „παραστήκο-
μαι εἰς βοήθειαν, E 809, K 290,
καὶ ἄλλα καὶ ἐπὶ κακῶ, Γ 405, Υ 472
πατήνῃ χρῆσιν ἔχει ἡ μετοχὴ τοῦ
παρήσθης. 2) Ἐν τῷ παρακειμ. καὶ
ἐπὶ δὲ καὶ ἀορ. 6'. σημ. τοῦ ἔλθον
σην, εἶμαι πλησίον, τινί, O 235,
23, καὶ μεθ' ὑποκειμένου μὴ προ-
σῆς παρήστησαν» τὰ πλοῖα παρῇ-
σθαι ἐπὶ συμβαινόντων, ἐπὶ κεῖται,
ἐντ' αἰ., ἀλλὰ τοι ἦδη ἄγχι παρήστη-
σιν. Π 853, «αἶσα παρήστη ἡμῖν»
κ. ω 28.

ἐπικ. τύπος τοῦ παρέχω, ἐνεστ.
πρὸς, ἐπικ. ἀπαρρ. παρὶσχεμεν.
τῷ πλησίον, ἐτοιμον, «ἔππου»
παρέχω, «δίδω», I 638.

ΛΕΓΤΟ, Ὡς. ΠΑΡΑΚΑΤΑΛΕΓΟΜΑΙ.
ΒΛΗΚΕ, Ὡς. ΠΑΡΑΒΛΗΚΕ.

ἔ. ποιεῖ· ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΑΜΕΝΟΥ.
 Ὁ δ. Ἰωάν. ἀντὶ τοῦ ΠΑΡΝΑΣΣΙΟΣ, ὁ
 τῆς Φωκίδος ἐν τοῖς μεθορίαις τῆς
 ὑφ' ὀνομαζομένου εἰς πολλὰς κορυφὰς μέ-
 γαλων. Ἐν τινὶ τῶν φαράγγων αὐ-
 τῆς πόλεως Δελφοί. Τὴν σήμερον ὑπὸ
 ἔσται τὸ μέν πρὸς τὴν Λοκρίδα Ἐ-
 λμα δὲ τὸ μέρος αὐτοῦ Λιάκουρα (=
 τ 432. Ὑ. Ἀπ. 269.—Ἐπὶ ῥήμα
 ὁς εἰς τὸν Παρνασσόν, τ 394.

1) Ἐπὶ. ἀ.) τοπικ. [πρόσθεν],
 „ἐμπρός, ἐμπροστί, ἀπ' ἐμ-

πρός“, Θ 494, η 125 κ. ά., «οι πρόχροναι» (ἴπποι) οἱ ἐμπρόσθιοι, κατ' ἀντίθεσιν τῶν «δευτέρων» Ψ 498: ἔτι δὲ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ «ὕπερχροναι» ἀπ' ἐμπρός, τοῦτέστιν ἀπ' ἐπάνω (ἐπὶ τῶν ἀλλήλοις ἐπικειμένων μερῶν τοῦ ὀπισθοῦ), Δ 183: 6.) χρόν. πρότερον, „πρωτίτατα“, Ο 227, ζ 174 κ. ά. 2) Πρὸς. μετὰ γεν. πρός, ἐνώπιον, „ἐμπρός“, ἀντικρύ, Α 360, π 466. Πολλὰκι χωρίζεται τῆς συντακτικῆς πτώσεως: «ὅδῳ πρόοι» ἑλθόντα—ἔξω ἐμῆτο Γ 462, Ξ 427, Ο 154, 255, δ 625, ρ 467, 291.

ΠΑΡΟΙΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, επίκ. συγγρ. τοῦ ΠΑ-
ΡΟΙΤΕΝ, (|| σχηματισθὲν ἀμέσως ἐκ τινος ἀκλή-
στου τοπικοῦ ἐπιρρήματος: ΠΑΡΟΙ, ἀναλόγου τοῦ
οἴκοι, πεδοῖ, μυχοῖ, μέσοι, ἔνδοι), πρό-
τερος, πρoτεράων, „ἐμπροστίτερος“, Ἰλ.
Ψ 459. 480.

ΠΑΡΟΙΣΧΟΜΑΙ, παρῶχηκα, παρέρχο-
μαι, διαβαίνω, περνῶ, Ἰλ. Δ 272, ἐπὶ χρόνου
παρώγηκεν δὲ πλέων νύξ, Κ 252.

πάρος [-], 1) Ἐπὶ χρόνῳ. α) πρότερον, „πρωτίτερα“, Ὁμ. πλγ., μετὰ τοῦ ἄρθρου «τὸ πάρος» N 228, X 233, γ 486· τοῦναντίον «νῦν» ζ 325. Πολλάκις προσλαμβάνει καὶ ἄλλα μόρια, οἷον τὸ Πέρ, N 465, υ 7 κ. ἄ., τὸ Γέ, P 270, 6 127 κ. ἄ., «πάρος γὰρ μέν» P 796, «τὸ πάρος γὰρ» T 42, 0 201· συχνότερον «τὸ πάρος περ» E 806, H 370, 6 305, ι 31 κ. ἄ. Μετ' ἐναστώτος σημαίνει τὸ ἄλλοτε, ἄλλοτε συνήθως, «πάρος οὔτι θαμίζει· ἄλλοτε δὲν συνήθιζει· νῦν ἔρχεσθαι συχνά, Σ 386, ε 88, πρβλ. A 553, Δ 264. M 346, O 256, Ψ 782 κ. ἄ., «οὐ πάρος, πάρος οὐ», ἐπομέν. τοῦ «πρὶν γὰρ» ὅχι πρωτίτερα—πρὶν, E 218, 6 127, σ 288· 6.) ὡς σύνδεσμος χρονικὸς μετ' ἄπαρ χρόν. ἀορ. καθὼς τὸ Πρὶν, πρὶν (μεθ' ὑποστ.), προτοῦ νῦν, «πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι» πρὶν γείνωσι, προτοῦ νῦν γείνωσι ταῦτα τὰ ἔργα, Z 348, α 24 κ. ἄ. Σπανίως μετ' ἄπαρφ. χρόν. ἐνεστ. «πάρος δόρυποιο μέδεσθαι» Σ 245. 2) Ὡς πρόο., πρῶ, ἐμπρός· τινος, μόνον ἐν τῷ O 254 (ἐνθα τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς πτώσεως καὶ ἐκ παραλλήλου πρὸς τὸ προηγούμενον «πρότερος»).

* Πάρος [υ.], ἡ, μία τῶν Κυκλάδων, ἡ καὶ νῦν „Πάρος“, περικύβητος διὰ τὸ λευκὸν αὐτῆς μάραρον, Ὑ. Ἀπ. 44, Ὑ. Δῆμ. 49.

ΠΑΡΠΕΠΙΘΩΝ, ὃ. ΠΑΡΑΠΕΪΩΝ.

ΠΑΡΡΑΣΙΗ [..], ἡ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας. Β 608, μετέπειτα ἐπαρχία τῆς Ἀρκαδίας, τὰ νοτιοδυτικά τῆς γῶρας κατέγουσζ.

ΠΑΡΕΤΑΙΝΗ, ΠΑΡΕΤΑΣ, ΠΑΡΕΤΗΕΤΟΝ, ΥΩ. ΠΑ-
ΡΙΣΤΗΜΙ.

ΠΑΡΤΙΟΕΪ. Ὡ. ΠΑΡΑΤΙΟΝΜΙ.

ΠΑΡΑΦΑΜΑΙ. ὙΔ. ΠΑΡΑΨΗΜΙ.

ΠΑΡΦΑΣΙΣ, Τὸ ΠΑΡΑΨΑΣΙ.
ΠΑΡΨΑΣΙΣ, Τὸ ΠΑΡΑΨΑΣΙΣ.

ΠΑΡΟΧΕΙΣ, ἴδ. ΠΑΡΑΦΕΙΣ.
ΠΑΡΟΧΗΚΑ, ἴδ. ΠΑΡΟΪΣΚΟΜΑΙ.

ΠΛΣ, ΠΛΣΔ, ΠΛΝ, γεν. ὁμαλ., ὅοτ. πληθ. ἐπικ.

πάντεςσι ἀντὶ τοῦ πᾶσι, γεν. πληθ. τοῦ θηλ. Ἰων. πασέων ἀντὶ τοῦ πασῶν, σπανιώτ. ἐπικ. πασάνων, ζ 107. 1) ἐνικ. πᾶς, πᾶς τις, „καθ'έννας, πασσαέννας“, Η 265, ν 313 κ. ἀ. Πληθ. πάντες, „ὅλοι“, Ὁμ. πλχ., „ἅμα πάντες“, ὅλοι ὁμοῦ, σύμπαντες, Χ 254, Ω 253, λ 232, φ 230, „πάντες ἅμα“ Α 495, Ζ 59 κ. ἀ., „πάντες ὁμῶς“ Ο 98, δ 725, „μᾶλα πάντες“, ἴδ. ΜΑΛΛΑ Α', 1, ἀ.), καὶ μετὰ τοῦ „εὖ“ (ἴδ. τ. λ.). Μετὰ τοῦ ὑπερβ. „πάντες ἄριστοι“ πάντες οἱ ἄριστοι (καὶ ὄχι πληθ. τοῦ πᾶς ἄριστος), Ι 3, δ 272 κ. ἀ. Μετὰ τῶν ἀριθμητικῶν σημαίνει ἄθροισιν καὶ συγκεφαλαιώσιν, „ἐν-νέα πάντες“ τὸ ὅλον ἐννέα, „ὅλοι ὅλοι ἐν-νέα“, Η 161, θ 258 κ. ἀ. 2) ὅλος, ὁλόκληρος, μεθ' ὧν αὐτοῦ τῶν μερῶν, καθ' ὅλην αὐτοῦ τὴν ἔκτασιν, „πᾶς δ' ἄρα χαλκῷ λάμπει“ Α 65, „οἶκος“ Ε 48, „πᾶσα ἀληθείη“ ἡ ὅλη, καθαυρὰ ἀλήθειαν, Ω 407, λ 507. 3) παντοῦτα, παντοειδής, „θαυδα πάντα“ Ε 60, „οἶωνοῖσι πᾶσι“ Α 5, κ 196 κ. ἀ., „γίγνομαι πάντα“ γίνομαι ὅτι θέλεις, λαμβάνω πᾶσαν μορφὴν, δ 447. 4) Τὸ οὐδέτ. πληθ. ΠΑΝΤΑ, ὡς ἐπὶ β., κατὰ πάντα, „καθ' ὅλα“, παντάπασιν, „Ἀγῆνορι πάντα εὐκώς“ Φ 600, „πάντα γὰρ οὐ κακὸς εἰμι“ θ 214 κ. ἀ.—Εἰς τὴν 1) καὶ 2) σημασίαν λαμβάνει πολλάκις τὸ ὑπ' αὐτοῦ προσδιοριζόμενον οὐσιαστικόν ἢ τὸ ἄρθρον, οἷον « τοῖς ἄλλοις θεοῖς ἐνδόξια πᾶσιν οἰνοχοεῖ » Α 597, « τὸ τεῖχος ὑπερ πάν δοῦπος ὀρώρει » Μ 289, « οἱ ἄλλοι πάντες διδόναν » ρ 411, « ἐμὲ στερέσαι τῆς ληίδος ἤθελε πάσης » ν 262 κ. ἀ.

ΠΑΣΙΘΕΗ [-υ...], ἡ, μία τῶν Χαρίτων, τὴν ὁποίαν ἡ Ἥρα ἐπαγγέλλεται εἰς τὸν Ἰγνὸν νὰ δώσῃ γυναῖκα, Ξ 269, 276.

ΠΑΣΙΜΕΛΟΥΣΑ [-υ...], ἡ, ἐπὶ θ. τῆς Ἀργοῦς, κυρ. ἡ περὶ ἧς πάντες φροντίζουσιν, ἐρωτῶσι, περιφώνησι, περιπόνησι, περιώνυμος, μ 70 τ. Ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ὀρθότεραν γράφουσι κατὰ διόστασιν « πᾶσι μέλουσα ».

ΠΑΣΣΑΛΟΣ [-υ...], ὁ (παγ-, πήγνυμι), ἐπικ. γενικ. πασσαλόφι, πάσσαλος, πάλος, „παλουκι“, ξύλινον „καρφί“, εἰς τὸν τοῖχον ἐμπεπηγμένον, ἵνα κρεμάσῃ τις ἐξ αὐτοῦ, „ἀπὸ πασσαλόφ, ἀπὸ πασσαλόφ, αἰρεῖν, αἰρεῖσθαι, ἀνυσθαῖ“ λαμβάνω, ἐκκρεμῶ („ἐκκρεμῶ“) τι ἀπὸ τοῦ πασσαλόφ, Ω 268, προβλ. ε 209, φ 53, „ἀγκρεμάσαι πασσάλω“ α 440, „καθ' δ' ἐκ πασσαλόφ, κρέμασεν φόρμιγγα“ ἐξεκρέμασεν ἀπὸ τὸ καρφί κάτω, θ 67.

ΠΑΣΣΑΣΟΛΙ, ἴδ. ΠΑΤΕΟΜΑΙ.

ΠΑΣΣΩ, μόνον κατ' ἐνεσθ. καὶ παρτ. ἐπιπάσσω, „πασπαλίζω, κουκίζω“, ὅ ἐ. κουκίζω, βαντίζω, „πιτσουλίζω, πασσαλείρω“, ἐπὶ ξηρῶν τε καὶ ὑγρῶν πραγμάτων, πάντοτε μετὰ τῆς Ἑπί, ἴδ. ἐπιπάσσω, κυρ. μετ' αἰτ., « φάρμακα » Ἰλ. Ε 900, Ο 394, ἔξ μετὰ γιν.

ὁμως τοῦ ὅλου, « ἄλός » π. τι, ἀλατίζω, Ι 214, πρὶ

ΠΑΣΣΩΝ, ὄν, συγκρ. τοῦ ΠΑΣΣΩ, μέλι, πείσομαι, πάθον, παρακ. πέπονθα, ὅ ἐ. πέπονθε, κατὰ θάτε, Γ 99, κ 465, ψ 5 σιον εἶνε τύπος παθητ. παρίσαρχος ἀνέγνω: πέπασθ' γραφῇ κατὰ τὸν Ἀρεν, ὁ τοῦ πέπαστε ὡς ἐκ τοῦ πέπαθε, μετοχ. τοῦ π ρ 555, ὑπερσυντ. πεπόνθαθ' ὁρῶν τινὰ καλὴν ἢ κακὴν καλῶς ἢ κακῶς: παρ' Ὁμ. πᾶσχω, ὑφίσταμαι, ὑπ. σωματικῶς τε ἢ ψυχικῶς, κᾶ, ἄλγεα, πῆματα, ἀεὶ ὅτ. τ. τ. Ὁμ. πλχ. Συγχ. κατὰ θυμόν· Ι 321, α πολλὰ πάθοι, καὶ ἂν ἦ ὅσον ἢ ἂν ἤθελε κοπίσῃ πάθοι· πῶς ἐπαθε τὴν ἔλαβε τὴν πληγὴν, τ 465 νοι, ε 134, « ἐπὶ τινι » ἐπ. ριν τινός, Ι 492.—Ἰδιαίτ. τι πάθης, πάθη· νὰ μὴ „νὰ μὴ πάθης (τῆ)“ (τ. λ.) Ε 567, Κ 538, Α λ ρ 596: ὡσαύτως· μῆτι π Ὁμοίως· πρὶν ἢ κακὸν ἐ πάθης καὶ κανένα ἄλλ. 551· ε.) « τι πάθω; » τ γείνω; (κυρ. τι τῶν κ εἰς ἐκφρασιν τῆς μεγίστης 465: ὡσαύτως καὶ κατὰ παθῆναι λεγόμεθα ἀλκή, ἐλθμονήσασμεν κ. λ., γ.) « κακῶς πάσχω » εἰμ. σιν, π 275.

ΠΑΤΑΤΟΣ [-υ...], ὁ, σφ. πατάσσειν (ἴδ. τ. λ.), κ. τῶν καταβρῆγνυομένων δ „κτύπος“ ἡ βρυγμός· πάταγός τῶν εἰς ὕδωρ π γή τῶν εἰς μάχην ὀρ. ἔκ τοῦ

ΠΑΤΑΣΣΩ [-υ...], (Ι. λέ. ἡχου πᾶτ, ὃν καὶ τὴν σ θα σημαίνοντες τὸν σφοδρὸν ἐπὶ τῶν σφοδρῶν παλμῶμαι, « Ἐκτορι θυμός ἐνι Η 216, Ψ 370, « κραδί πατέομαι [-υ...], Ἰων. παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκειται ἐπαστήν, ἐπικ. ἐπαστάμ πεπάσμη, Ω 642, γεύ τ' αἰτ., « σπλάγχνα, Δη.

ἀλλὰ διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Βεκκέρου καὶ τῶν μετ' αὐτὸν ἐκδοτῶν ἐκ τῶν σχολίων καὶ τινος ἀντιγράφου εἰς αὐτ. «μνηστῆρας».

ΠΑΦΛΑΓΩΝ [·,·], ὄνομα, ὃ, πληθ. οἱ Παφλαγόνες, κάτοικοι τῆς Παφλαγονίας, γῶρας τῆς Μ. Ἀσίας παρὰ τὸν Πόντον μεταξὺ τῶν ποταμῶν Ἄλφους, Παρθενίου ἔκ τῆς Φρυγίας, Β 851, Ε 377 κ. ἀ.

ΠΑΦΛΑΓΩ (πεποιημ. λέξ. μετ' ἀναδίπλ.), κοχλάζω, ἀφρίζω, βράζω· ἐπὶ ζέοντος ὕδατος· ἐπὶ δὲ καὶ τῆς σφόδρα κυματουμένης θαλάσσης, μόνον κατὰ μεταχ. «παφλάζοντα», Ν 798 f.

ΠΑΦΟΣ [·,·], ἡ, πόλις· ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας τῆς νήσου Κύπρου, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀφροδίτης· περιόχεται, θ 363, Γ. Ἀφρ. 59. Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις ἐκαλεῖτο Παλαιάπαφος πρὸς διακρίσιν τῆς Νέας Πάφου, ἥτις σώζεται καὶ σήμερον, κατεμένη παρὰ τὴν θάλασσαν οὐ μακρὰν τῆς Παλαιᾶς Πάφου, καὶ καλουμένη ὡς αὐτῶς «Πάφος», ἡ δὲ Παλαιὰ Πάφος ἔκειτο ὅπου κεῖται σήμερον τὸ χωρίον «Κοῦκλα».

ΠΑΧΕΤΟΣ, ὁθάμος, ... πάχτος δ' ἦν ἡύπε κλίων· Ὅδ. ψ 191 καὶ θ 187, «λάβε δίσκον μέζονα καὶ πάχτεον, στιβαρώτερον οὐκ ὀλίγον περ», εἰς ἅπαντος ἐκτενεότερος τύπος ἐπιθετικῶς ἀντὶ τοῦ παχύς (πρόβλ. ΠΕΡΙΜΥΚΕΤΟΣ), παχυλός. (|| Ὁ Σχολ. ἐκλαμβάνει τὴν λ. ἐν μὲν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὡς οὐσιαστ. = πάχος, ἐν δὲ τῷ δευτέρῳ μετὰ τοῦ ΜΕ ὡς συγκριτ. Ὁ δὲ Δοιδερλ. καὶ Λόδεκκ καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ χωρίῳ ἐκλαμβάνουσιν ὡς οὐσιαστικὸν τὴν λέξ. μετὰ τὴν ἔννοιαν· κατὰ τὸ πάχος βαρώτερον ὃχι ὀλίγον. Ἀπιθαγόν).

ΠΑΧΙΣΤΟΣ, η, ον, ὑπερθ. τοῦ ΠΑΧΥΣ.

ΠΑΧΝΗ, ἡ, (πατ-, πήγνυμι), «πάχνη» ξ 476 f. Ἐκ τούτου

ΠΑΧΝΟΑ, κυρ. παγώνω. Παθ. μεταφ. «ἤτορ παχνούται»· «ἡ καρδία μου παγώνει ἢ κρυώνει», ἐκλείπει τὸ θάρρος, ἢ προθυμία μου, Ρ 112 f.

ΠΑΣΟΣ [·,·], εὐς, τό, «πάχος», ι 321 f. Τῆς αὐτῆς ρίζ. μετὰ τὸ

ΠΑΧΥΣ [·,·], Εἴα, ὃ (πατ-, πήγνυμι) συγκρ. ἀνὼμ. ΠΑΣΕΩΝ, ον, ζ 230, θ 20, ὑπερθ. ΠΑΧΙΣΤΟΣ, η, ον, Π 314. α') «παχύς, πηκτός», περὶ αἵματος Ψ 697. β') «παχύς, χονδρός», εὐσαρκος, περὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος· καὶ τῶν μελῶν αὐτοῦ, ἰδίως «μηρός, χεῖρ» (συνήθως μὲν τῶν ἀνδρῶν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τῆς χειρὸς τῆς Ἀθηνᾶς Φ 403, 424 καὶ τῆς Πηνελόπης Φ 6) Ὁμ. πλχ., «αὐχλὴν» ι 372. γ) ἐν γένει ὀγκώδης, «χονδρός», «λαῖα», Μ 446, «σκῆπτρον» Σ 416, «κύλός αἵματος» παχὺ ρεῦμα αἵματος, παχύς κρουός, Χ 48.

ΠΕΔΛΩ, γ', ἐν. ΠΕΔΛΑ κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ πεδᾶ, δ 380, 469, ἀόρ. ἐπέδησα καὶ ἀναβῆ, πέδησα, παρ. τ. θαμῆς. πεδάσκον ψ 353, κυρ.

ἐμβάλλω τινα εἰς πέδα, ἐν γένει ὁ «πέδων», «θύρας» ρ 391, ἐπὶ τοῦ κατέγω, «σταματῶ, πεδῶ κλόνω» Ψ 585, «νῆα» ν 168, «γυῖαν» Ν 48, «πέδα» ἐν πέδασι, «πέδα με καὶ τοῦ» δ 380, 469. 2) ἰδίως ἐπὶ τῆς μένης· ἐπιδράσεως θεοῦ τινος καλῶν ὁρώπων κατὰ τὰς ἐνεργείας καὶ ἀποδεσμεύω, κρατῶ, «δένω» (|| γ' «(ἀ)ποδένω», ὅπερ λέγεται ἐπὶ τῆς ἐκείνης ἐνεργείας τῆς καθιστάσεως τοῦ συνουσίαν ἀνίκανον, ἔοικε τοιοῦτος λέγεσθαι ἐν πέδασι, impotent), οἷον τῆς Ἀδελφῆς Μοῖρας ἐπὶ τῆς Τ 94, λ 292, «ἀπὸ πατρίδος αἵτης» ψ 353, μετ' ἀφρ. «Ἐκτορα μέγα δῆσε» τὸν ἔδεσεν ἡ Μοῖρα νὰ μείνῃ· «ῥά μιν ἐπέδησε δαμῆναι» τὴν ἔδεσε (τὴν Κλυταίμνηστραν) ὥστε νὰ ὑποδῶτῃ εἰς τὸν Ἀλγίσθον, γ 269 (κατ' ἄλλους «μιν» ἀναγέρεται εἰς τὸν «ἀσιδὸν» μνονα· ἡ εἰς τὸ ὑποκείμενον τῆς τάσεως, τὸν Ἀλγίσθον), «πέδησε καὶ Τηλεμάχου ὑπὸ χερσὶ καὶ ἔργῳ» σ 455. Ἐκ τοῦ

ΠΕΔΩ, ἡ (ΠΕΔ, πέζω, pes), ὁ δὲ πεδῶν, τὸ «πέδικλον» (Λατ. pediculus) τῶν ἱππῶν κατὰ τὴν νομήν, πλγθ. τῆς αὐτῆς ρίζης καὶ τὸ

ΠΕΔΙΛΙΟΝ [·,·], τό, «πάτος», πατ. τοῦνα, σάνδαλον, ὑπόδημα, πλγθ. ο 550. Τῶν ἀρχαίων τὰ ὀνόμαζοντο ὑπὸ τοῦς πόδας (|| σχεδὸν ὡς ῥινὰ «τσαρούχια», ἦσαν δὲ ἐκ βοῆς κατεσκευασμένα ξ 23 ἔνιστε παπούδες τῶν θεῶν εἶνε ἀθάνατα, χρυσᾶ, ἔτεραν τινα πεητικὴν δύναμιν Ω 340).

ΠΕΔΙΟΝ [·,·], τό (πέδον), πεδίο, «κάμπος» (Λατ.), Ὁμ. πλχ. κατὰ γέν. «πεδίοιο» ἡ μετὰ τῶν ῥημάτων ἔρχομαι, πέδομαι· συντασσομένη αὐτῇ τῆς πεδιάδος, ἐν τῇ πεδιάδι (|| ὅπου ἡ τῆς καθομιλοῦμαι, «ἔρχεται τοῦ ἀελάρι», ὡσαύτως «τοῦ πελάγου, τοῦ τοίχου, τοῦ πίσιω»). [Τοῦ «πέδου» ἐκτείνεται ἐν ἄρσει, Μ 283]. Ἐκ τῆς

ΠΕΔΙΟΝΔΕ [·,·], ποιητ. ἐπὶ τ. εἰς· εἰς τὴν πεδιάδα, Ζ 393, γ 421, ὅτεον τοῦ «οὐρανόθεν» ἐπὶ τῆς Ψ 189.

ΠΕΔΟΘΕΝ, ποι. ἐπὶ τ. ἐκ τοῦ ἐδῶ πικ. (|| ὡς τὸ παρ' Ἰπποκρ. «πυλὸν βάθους, ἀπὸ τὸν πάτον, ἀπὸ τῶν «πέδ. φίλος» ἐκ βάθους ψυχῆς φῶς) (Οἱ δὲ νεώτεροι ἐρμηνεύονται κατὰ τὴν ἰδίαν· ἐκ τοῦ χρόνου ἐκείνου, ὅτε οἱ μαὶ κυλινδρῶνται, ἐκ τῆς βρεφικῆς νεανιότητος. Ἐκ τοῦ

δος, τό, ἔδαφος, Ὑ. Διήμ. 455. Ἐκ τοῦτου
ποῦ, ἐπὶ. εἰς ἔδαφος, „κατὰ γῆς“
λ 508.

πείθω, (πείθω, Λατ. pēs, pēd-is, συγγ. τῷ
κατὰ τὸν Ζηνοδότου ἢ Δουδερλ. λ. Δω-
αὶ Ἀρχαϊκῇ ἀντὶ τοῦ πούς), κυρ. πούς,
πὸ ἀρτί. Ὁθεν ἄκρον, τέλος, ἰδίως
ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ, (τοῦ τιμονίου τῆς
ἐπ.), ὅπερ κατὰ τὸν Γρίσσοφ ἦτο μέ σιδή-
ρην, ὡς ἀντιφ. Ω 272 f. Ἐκ τῆς αὐτῆς
ἐπ.

πείθω, 1) „πεζόω“ (ὅπου τὸ ζ προφέρε-
ται ὡς τὸ Γαλλ. j) Δ 431 κ. ἀ., τούταν-
τι, ἢ ἔπει. Θ 59, ρ 436 κ. ἀ. 2) ὁ
γῆν, διὰ τῆς ῥα: πορευόμενος, κατ' ἀντι-
φ. πλάνου, I 329, α 173, δ 190, π 59,
ἐξ ὧν ἀντιφ. τοῦ „ἐν νηϊ“ Ω 438, λ 58.
πείθω, μέλ. πείσω, ἀόρ. ἀ. ἔπεισα μόνον
ἐν τῇ εὐκτ. πείσεις, I 123, τοῦ δὲ
ἐπικ. ἀναδιπλ. πέπιθον ὑποτ. πεπιθω,
πεπιθόμαι, ἀπρρ. πεπιθεῖν, πρρστ. πέ-
π. Ἀπ. 275. Μέσ. μέλ. πείσομαι, ἀόρ. β'.
πείσῃ, ἀπρρ. πιθέσθαι, ἢ μετ' ἀνάδ. ἐν τῇ
πεπιθούτο K 204, β'. παρακ. πέποιθα
πέποιθην, εἰμαι πεπεισμένος, ὑποτ. πε-
π. A 524, ν 344, ω 329 κ. ἀ., πληθ.
καμ. πεποιθόμεν κ 335, ὑπερτ. πε-
π. δ 434, θ 181, ἐξ οὗ ἀ. πληθ. συγκε-
πέπιθμεν B 314, Δ 459, Ξ 55. Τού-
τοι ἐπικ. τύπους πιθήσω, πιθήσας, πε-
π. ἰδ. ἐν λ. (πιστέα).

πείθω, διὰ παραίνεσεν ἢ ἄλλων εὐ-
μεσῶν παρακινῶ, ὅθεν 1) διὰ λόγων
ἐκλήσεν πείθω, καταπείθω, τινά, A
363 κ. ἀ. «φρένας τινί» μεταπείθω τὴν
φρένα, „τοῦ γυρίζω τὴν γνώμην, τὸν νοῦν“
Π 842, X 78, «φρ. τινός» I 184, α
θυγρὸν τινί ἢ τινός» Z 51, X 78, I 587,
μετ' ἀπρρ. X 223 κ. ἀ. β'.) ἐπὶ κακοῦ,
πείθω, παραπλανῶ, ἐξαπατῶ, θ 106,
γ'.) καταπραύνω, ἐξευμενίζω, A 109,
181, 386. δ'.) μεταφ. «θυεῖλαι» διεγεί-
ναι, B 26. β'.) Μέσ. πείθομαι, καταπείθο-
μαι, ἀκούω... ὅθεν ἀ.) πείθομαι, „ὑπα-
κούω“, τινί, «εἰς ἀγαθὸν περ» διὰ τὸ καλόν,
ἐπένου μάλιστα περὶ ἀγαθοῦ, A 789, «μύ-
θομαι ἀκούω εἰς τὴν προσταγήν, ρ 177, μετὰ
δοτ. «τινὶ ἔπει» A 150, «τινὶ μύθοι»
δ'.) «γῆρα» ὑπεκίω εἰς τὸ γῆρας, εἰς τὰ
πρεπ. αὐτοῦ V 645, «νοκί» ὑποχωρῶ εἰς
τὸ πῦρ, ὁ ἐ. πῦρ τὰ ἔργα τῆς ἡμέρας ἢ ἡτύ-
χου, Π 282, Θ 502, I 65, «συγερῇ οἰκίᾳ»
ἐπὶ εἰς (τρώω) τὸ λυπηρὸν, νεκρώσιον
Π 48. Μετὰ εἰτ. οὐδὲ ἐπιθ. ἢ ἀντιφ.,
σημαίνει τὸ κατὰ τι, εἰς τι «πάντα» ρ 21,
«εἰ μοί τι πείθοι» ἀν' ἡθελος νά με ἀκούσῃ
ἐν τῇ, ο 381, «ἢ τιν' οὐ πείσεσθαι οἶω» εἰς
τοῦ δὲν πιστέω νά πεισθῇ τις (ἐγὼ δηλ.)

A 289, πρβ. Δ 93, Η 48, Ξ 490, Υ 466, γ
446. β'.) πείθομαι, „δίδω πείσιν“, πείσῃω,
πολλάκι: ἀπολ. Θ 157 κ. ἀ., ἢ μετὰ δοτ. «τερά-
εσσι» Δ 408, πρβ. M 238, «ἀγγελίης» α 414,
ἰδίως «μύθῳ» πληγ. γ'.) σπαν. μετ' ἐντ. σημ.
τοῦ πέποιθα, ἔχω ἐμπιστοσύνην, μετὰ δοτ.
«εἰταίρῳ» υ 45, (ἐνθα κατ' ἄλλους σημαίνει:
ἐπομαι, ἀκολουθῶ). 2) Ὁ παρακ. «πέποιθα»
ἔχω πίστιν, ἐμπιστοσύνην, ἐμπιστεύο-
μαι, θαρρῶ, ἔχω πεποιθήσιν, «τινί» κ 335.
ἰδίως: πολλάκι: κατὰ μετοχ. μετὰ δοτ. «ποδω-
κίην, ἱπποσύνη, ἀλκί, κ.τ.λ.» ἐτι δὲ καὶ μετὰ
προσδιορισ. μετοχῆς «οἷσι περ μαρναμένοιαι πε-
ποιθῇ» εἰς τοὺς ὁποίους ἐν τῇ μάχῃ ἐμπιστεύ-
ται, π 98, πρβλ. N 96. Ἀπολελ. A 524 ν 314.
Ὁ περαιτέρως προσδιορισμὸς τίθεται ἢ κατ' ἀπρρ.
N 93, Π 171, π 71, ρ 132.

ΠΕΙΚΝ, ἰδ. ΠΕΚΝ

ΠΕΙΝΑΝ, συνηρ. πεινῶ, ἐξ οὗ ἀπρρ. ἐπ. πει-
νόμεναι, υ 137, ἀλλὰ τοῦ δὲ μόνον ἢ μετοχῇ
πεινῶν, „πεινῶ, ἔχω πεινῶν“, Γ 25, Π
738, Σ 162, «τινός» πεινῶ (τουτέστι σφόδρα
ἐπιθυμῶ, ἐν τῇ καθομιλοῦμαι „διψῶ“) τι, υ 437.
Ἐκ τοῦ

ΠΕΙΝΗ, ἢ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ „πεινῶ“, σιτοδεία,
ο 407 f.

ΠΕΙΡΑΖΩ, ἑτερ. τύπος τοῦ ΠΕΙΡΑΝ, „δοκι-
μάζω“, φέρω εἰς πειρασμόν, „πειράζω“,
Ὁδ. ι 281, «τινός» πειράμαι τινος, „πειράζω
τινά“, π 319, ψ 114.

ΠΕΙΡΑΪΣ, ἰδ. οὗ, ὁδ. τοῦ Πειραίου, ὁ Πτο-
λεμαίος, Δ 228.

ΠΕΙΡΑΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Κλυτίου, ο 539 ἐξ., ρ
55, ἐξ., υ 273.

ΠΕΙΡΑΪΚΑ, ἐκ τοῦ ἀορ. ἀ. μόνον μετοχ. πει-
ράσας, -αντες, παθ. παρακ. γ'. ἐνικ. πεπειράν-
ται. Α'.) ἐπικ. ἀντὶ τοῦ περαινῶ, ὁ ἐ. εἰς
πέρα: φέρω, „τελειώνω“, «πάντα πεπειράν-
ται» μ 37. Β'.) ἐπικ. ἐκτενές. τύπος τοῦ πεί-
ρω, ὁ ἐ. διαπερῶ, «πειρήσας διὰ νότα χε-
λῶν» Ὑ. Ἑρμ. 48. Γ'.) ἐπικ. (συγγ. τῷ
ΠΕΙΡΑΡ), προσάπτω, προσδέω, συνάπτω,
«σειρῇν ἐκ τινος» Ὁδ. χ 175, 192.

ΠΕΙΡΑΡ, ΑΤΟΣ [..], τό, Α'.) κἄλως, κα-
λῶδισιν, σχοινίον, πληθ. ταινία τῶν σπαργά-
νων, «φασκίαις» (Λατ.) Ὑ. Ἀπ. 129. 2) τροπ.
«ὀλέθρου πείραθ' ἐρῆπται» τὰ σχοινία τοῦ ὀλέ-
θρου εἶνε δεδεμένα, τὰ δίκτυα τοῦ ὀλέθρου εἶνε
ἡλωμένα, ἢ παγίς εἶνε στημένη, ὁ ὀλέθρος
εἶνε προπαρασκευασμένος. Π 402, M 79, γ 11,
πρβλ. ζ 33, ὡς κῶτως «ὀλέθρου πείραθ' ἰκέσθαι»
πίπτω εἰς τὰ πλεκτάνας, εἰς τὴν παγίδα τοῦ
ὀλέθρου, Z 143, Υ 429, «ἐκφυγεῖν μέγα πεί-
ραρ οἷζος» διαφύγω τὴν πλεκτάνην τῆς τα-
λαιπωρίας, ε 289 (Ἄλλοι δὲ ὑπάρχουσι τὰ χωρία
ταῦτα εἰς τὴν Β'. σημ. ἐρμηνεύοντες τὸ «πεί-
ρατα ὀλέθρου» τὰ ἔσχατα τοῦ ὀλέθρου, τὸν
ἔσχατον ὀλέθρον). Κατ' ἄλλην μεταφορὰν «3-

περθεῖν νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισιν· ὑπεράνω, εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἀθανάτων εὐρίσκονται τὰ νήματα τῆς νίκης, δι' ὧν δηλ. οἱ θεοὶ κινεῖσι τὸν πόλεμον καὶ φέρουσι τὴν νίκην, Η 102, «ἐρίους καὶ πολέμου πεῖραρ» Ἰδ. λ. ἐπὶ ἀλλοῖς. Β') ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πέρασ, μόνον κατὰ πληθ. 1) τέλος, πέρατα, ἔσχατα, «γαίης» Ξ 200, δ 563 κ. ἀ. «πόντου» Θ, 478, «Ὠκεανοῦ» λ 13· 2) τέρμα, ἐκδοσις, ἀποτέλεσμα, «ἐπὶ πείρατ' ἀέθλων ἡλλομεν» εἰς τὸ τέρμα τῶν ἀγώνων ἐφθάσαμεν, ψ 248, «πεῖραρ ἐλέσθαι» νὰ λάβωσι τὸ τέλος, τὴν ἐκδοσιν, τὴν ἀπόφασιν (τῆς δίκης) Σ 504. 6') «ἐκάστου πείρατ' εἶπεν» εἶπεν ἐνός ἐκάστου τὰ ὅρια, ὥρισεν, ἐτήκριθωσεν, ἀκριβῶς ἐδίδαξεν ἕκαστον Ψ 350. (Κατ' ἄλλους δὲ τὰ κεφάλαια, τὰ κυριώτατα κατὰ τὸν Δαιδερλ. τὰ πέρατα, ὅ ἐ. τὴν πέρασιν, τὴν ἐκτέλεσιν ἐκάστου)· γ') «πείρατα τέχνης» ὄργανα τῆς τέχνης γ 433, ἐνθα τὸ «πείρατα» εἶνε τὸ δι' ὧν περαίνεται, ἔρχεται εἰς πέρας· ἔργον τι τῆς τέχνης, ἢ τὰ περατωτικά, δι' ὧν ἀποπεράτωσι ἡ τέχνη, τὰ ἐργαλεῖα. (Ὁ δὲ Ἀμείν· ὑπάρχει τὸ χωρίον τοῦτο εἰς τὴν Α'. σημ. τούτῃσι· σχοίνιον, δι' οὗ ἄγεται ἡ διευθύνεται τι, ἐπομ. ὄργανον· Συνήθως θεωρεῖται τὸ ΠΕΙΡΑΡ Α' καὶ Β' ὡς μία λέξις, ἔχουσα θεμελιώδη σημ. τὴν πέρασ, ὅριον· ἄλλοι δὲ διαφόρους λ. μετὰ διαφόρους σημασι. Ὁ δὲ Πάσσωρος, ἵνα συσχετισθῇ τὰς διαφόρους σημασίας, παραδέχεται πάντῃ ἀπιθάνως ὡς θεμελιώδη σημασι. τῆς λ. τὴν σχοίνιου ἄκρα. || Νομίζω ὅτι οὐ μόνον δύο διαφοροὶ λέξεις ὑπόκεινται εἰς τὰς δύο ἀνωτ. σημασίας, ἀλλὰ καὶ ὅτι ἡ λ. ΠΕΙΡΑΡ ἢ σημαίνουσα τὸ σχοίνιον συγγενεῖς ἐτυμολογικῶς πρὸς τὸ σπείρα, σπείρον, σπάργανον, σπάρτον (Ἰδ. τὴν λ. ταύτην καὶ λ. ΠΕΙΡΙΝΣ).

ΠΕΙΡΑΩ (πεῖρα) μέλ. Ἰων. καὶ ἐπικ. πεῖρησω, ἀόρ. ἀ. ἐπιέρησα, μέσ. μέλ. Ἰων. καὶ ἐπ. πεῖρησμαι, ἀόρ. ἀ. ἐπιερησάμην, παρκ. πεπερήμαι, ἀόρ. ἀ. παθ. ἐπιρήθη, Α') Ξεν. 1) δοκιμάζω, σπουδάζω, προσπαθῶ, „πασχίζω“ ἀπολ. καὶ μετ' ἀπρφ. Θ 8, T 30, μετὰ τοῦ «ὡς» Δ 66, δ 316 κ. ἀ. «ὅπως» Δ 545. 2) δοκιμάζω, „πειράζω“, φέρω τινὰ εἰς πειρασμόν, μετὰ γεν. τοῦ δοκιμαζομένου, Ω 390, I 345, ἴδιως ἐπὶ ἐχθρικῆς ἐννοίας, προσβάλλω, (I. ὅθεν καὶ ἡ σημ. τῆς λ. πειρατῆς) «μῆλων» M 304, ζ 134. Β') Μέσ. μετὰ μέσ. καὶ παθ. ἀόρ. 1) προσπαθῶ, ἀγωνίζομαι, „πασχίζω“, ἀπολ. ζ 126, μετ' ἀπρφ. Δ 5, M 344, κατὰ τὸ φαινόμενον μετὰ μετοχ. «πάντα γινόμενος πειρήσεται» δ 417, ἐνθα ὅμως ἐξυπακ. ἐκ τῶν ἀνωτ. τὸ «ἀλύξαι»· ὁ ἀ προσπαθήσῃ νὰ διαφύγῃ, τὰ πάντα γινόμενος, πρὸλ. φ 184, ἐνθα πάλιν ἐξυπακούεται τὸ «ἐντανύσαι»· ἔτι δὲ μετὰ τοῦ ἀπορρη. «εἰ» N 806, μετὰ τοῦ τελικοῦ «μή» φ 395. 2) δοκιμάζω, ἀποπειρώμαι· ἀ) συνήθ. μετὰ γεν. τοῦ δοκιμαζο-

μένου προσώπου, δοκιμάζω τινὰ· εἰ. ἐξετάζω, ἐρωτῶ, διερωτῶ, κ. ἀ., «πάσις» ψ 181, «τέο θυμῷ» (ὑποῦ καὶ σύνθετος· ἐρωτηματικὸς· ῥήματος· ἔξαρτάται), μετὰ τοῦ ἀ 215, ἢ ἐπομ. ἐρωτηματ. λόγου· ἐ. ζῶ τινὰ δι' ἔργου, ἐν τῇ μάχῃ, μαι T 70, T 352 κ. ἀ., ἀντιδ. τῶν τινός, πρὸς τινά, Φ 225, «πειρατῆς» δηλ., Ψ 553, ἔτι δὲ μετ' ἀ. «ἀέθλοι, τοῦς Φαίηκες· ἐπειρήσαντο καθ' οὓς, εἰς τοὺς ὁποίους· ἐδοκίμουσάν, θ 23· ἀλλὰ καὶ μετὰ γέν. ὡς «σθένης»· δοκιμάζω τὴν ἡ 359, «χειρῶν καὶ σθένης» φ 2· «ἔργου, ἀέθλου» σ 369 Ψ 707, κ. ἀ. πλη. Ὡσαύτως· «τόξου, νε 180, 410· «ὀϊστών» δοκιμάζω, γ κῶ· τὴν πικρίαν αὐτῶν δηλ., φ 180, ὅτ. ὀργανικῆς· «ἔπει» E 279, καὶ ἐμπροθέτ. «ἐν ἔντεσι, σὺν τῇ» Δ 386 κ. ἀ., «πεπειρημαὶ μύθοι» δοκιμασμένοι, ἔμπειροι· ἐν λόγῳ σπαν. μετ' αἰτ. δοκιμάζω, ἐξετάζω· Σ 601, «ἐκαστα» δ 419.

ΠΕΙΡΕΣΙΑΙ, αἱ, πόλις τῆς Ν. Ἀπ. 32, κατὰ τὴν διήρησιν τοῦ τοῦ συνήθους· τ' Εἰρεσίαι.

ΠΕΙΡΗΤΙΣΤΑ, ἔτεροι· ἐπικὸς τύπος μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ παρτ. δοκ. πειρώμαι, ἀπολεῖ. καὶ μετ' ἀπρφ. μετὰ γεν. πράγματος, «τόξου» φ 180· Ὀδυσσεὺς· χ 237, μετὰ γεν. π. τάζω, διερωτῶ, ζ 459, ο 304· γωνίζομαι πρὸς τινά, Η 235, τ' αἰτ. «στίχας ἀνδρῶν» (ἐν μάχῃ).

ΠΕΙΡΙΘΟΣ [-ου-], ὁ, Πειρίθης· ἢ τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δίας· τῆς Θεσσαλίας, βασιλεὺς τῶν λ. τοῦ Θησέως. Μετέσχε τῆς θήρας νίου κάπρου καὶ ἔλαβε γυναῖκα· μεαν. Κατὰ δὲ τοῦτον τὸν γάμον· ῥιθόητος μάχη τῶν Κενταύρων· 263, B 744, Ξ 318, φ 296. δὲ κατὰ τινὰς· μὲν ἐκ τοῦ πετρ. γέν. πειρατῆς· κατ' ἄλλους δὲ ὅθεν· ὁ περιδρομεὺς ἡ περικυκλ. (ΠΕΡΙΡΩΣ, ἴνοος, ἢ, ἐπικ., π. πειρίθας, εἶδος κιβωτίου, κίστ. „κόφας“, πρὸς ὑποδοχὴν τῶν σιτίων· εἴτε ἄλλων κατὰ τὴν εἰσίων πραγμάτων· ἐφέρετο δὲ τῆς ἀμάξης προσδεδωμένον καὶ ταύτῃ ὡς ἔδρα, Ω 190, 267, ο 1 παρ' Εὐρύκ. εἰ· Ω 190 ἐξῆς σημειοθ. τὰ τετραγώνων πλινθίων τὸ ἔχον· ἀμάξαις, πλεκόμενον ἀπὸ οἰ τῆς οἰσῶς· λίγαι ὥστε εἶναι·

καὶ πλεονασμῷ τοῦ εἰ: πείρινθα· ἐξάγεται, ἢ ἀληθῆς ἐτυμολογία τῆς λ. οὐχὶ βεβαιωμένη· κατὰ τὴν γελοίαν τῶν παλαιῶν μέθοδον, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς νεωτέρας γλωσσολογίας: πείρινθα εἶναι ἀντὶ τοῦ σπείρινθα· τοῦτο δὲ εἶναι συγγ. ἢ ἕτερος τύπος τοῦ σπείρον, ὡς εἶναι πᾶν συνεστραμμένον καὶ πλεκτόν, ὡς ἡ λ. κρόφα· ἴδ. καὶ λ. ΣΠΑΥΡΟΝ).

Πείροος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰμεράσου ἐκ τῆς Αἴ-
θιοπίας, ἡγεμὼν τῶν Θρακῶν, Β 844, Δ 520, 525.
Τούτου διάφορος φαίνεται ὅτι εἶναι ὁ κατὰ
ἡμᾶς Πείρων Γ 484 μνημονευόμενος Θραξ,
κατ' ὄνομα. ὁ δὲ ἦτο Πείρεος (-ΛΟΣ) ἢ
Πείρου).

Πείρα, ἑπικ., ἄορ. ἔπειρα καὶ ἀναύξ. πείρα,
ἐπὶ παρακ. μόνον μετοχ. πεπαρμένος, η, ον, α,
παρ. γ'. ἐν. πέπαρτο, κυρ. διαπερῶ, πρυπῶ
τὸ πέραςτος εἰς πέρας, „πρυπῶ πέρας ἔ-
χον“. Ὅθεν 1) κυρ. διαπερῶ, διαπερονῶ
περονιάζω, καρφώνω, „κρέα ὀδελοῖσιν“
ἔλασεν εἰς τοὺς ὀδελούς· τὰ κρέατα, Π 317, τ
22 κ. ἄ. „ἀμφ' ὀδελοῖται“ ἴδ. λ. ἁμφοί 2, ἄ.).
ὡς ἡ „περὶ δουρὶ πεπαρμένη (πάρδαλις)“ Φ
11. ἄλλα τ' ἔπειρον (κρέα)· γ 33, „ἐχθρὸς
ὡς πείροντες ἀτερπέα δαΐτα φέροντο“ ὡσάν
ως περονῶντες (περονιάζοντες) αὐτοὺς (διά
ῶντων) τοὺς ἑσπερον Σχ., κ 124, „τινὰ αἰχμη-
αὶ χεῖρς“ διαπρυπῶ τινα εἰς τὴν χεῖρα διὰ τῆς
χρῆς, Γ 479. Ὡσαύτως „διὰ τ' αὐτοῦ πείρεν
ῶντων“ Π 405. Παθ. „ῥλοισι πεπαρμένον“
(λοις πεποικιλμένον (δῆπας, σκηπτρον) Α
633. Τροπ. „ὀδύνῃσι πεπαρμένους“ ὑπὸ
πόνων διαπρυπημένους, ὑπὸ διαπεραστικῶν
ὡν κατεχόμενος, Ε 399. 2) μεταφ. διέρ-
μαι, διαπλέω, διασχιζῶ, „ἀνδρῶν τὴν πο-
ντὸν ἀλεγείν τε κύματα“ Ω 8, θ 183, ν
264 „κῆλευθον“ διέρχομαι, διανύω, ε 434.
Πείρα, ἡ (πεῖλω) ποι. ἀντὶ τοῦ πείθω (κατὰ
τὰ παλαιὰ ἐρμηνεύειαν), ὅ ἐ. ὑπακοή, εὐπει-
α· τῶν ἐν πείθῃ κραδίη μένε· ἔμμενεν ἡ καρ-
δια ἐν εὐπειθείᾳ, ἐν ὑπακοῇ, υ 23 τ. (Ε-
πὶ ἡ λ. πείθω ἔχει ἄλλως ἐνεργ. σημασι-
α· ὡς ὁ συνάπτει τὴν „ἐν“ μετὰ τοῦ „μένε“·
ὡς ἡ τὴν δοτ. ὄργαν· ἐνέμενε διὰ τῆς
δοτ. ἥ. Ὡς ἐσφαλμένη γνώμη. Προτιμα-
σθῆναι ἢ ἄλλη ἐρμηνεία τῶν παλαιῶν ἢ παρὰ
Σχολ. ἔ. ἀνωτ. „κατὰ γῶραν“ οὐκέτι ἦν ἐν
αἰ. ἀλλ' ἐν δεσμοῖς ἔμμενεν, ἐξ ἧς φαίνεται
ὅτι ἡ πεῖσα σημαίνει δεσμόν καὶ ἐτυμολο-
γία· ὁρῶντα κατὰ τοὺς νεωτέρους ἐκ τῆς
ἐμμενῆ (πένθ-σα κατὰ τὸ δόκ-σα, δόξα),
καὶ πεῖσμα (πένθ-μα καὶ πένθ-ε-ρός),
ἢ ἡλκάρης, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ἀντιμάχου, εἰς
Τρώων ὑπὸ τοῦ Ἀγαμέμνονος φονευθεὶς
22 εἰ. 2) υἱὸς τοῦ Μαιμάλου, ἡγεμὼν τῆς
Μυρμιδόνων, Π 193. 3) εἰς τῶν Τρώων
11 εἰ. 4) υἱὸς τοῦ Πολύκτορος, εἰς τῶν
Τρώων τῆς Πηνελόπης, σ 299, χ 243.

ΠΕΙΗΝΟΡΙΑΗΣ, Ἀθ., ὁ, υἱὸς τοῦ Πεισηγόρου,
δ Ψψ, α 429, β 347, υ 148.

ΠΕΙΣΗΝΟΡ, ὄρος, ὁ, 1) πατήρ τοῦ Κλείτου,
εἰς τῶν Τρώων, Ο 445. 2) κῆρυξ τις ἐν Ἰθά-
κῃ, β 38.

ΠΕΙΣΙΣΤΡΑΤΟΣ, ὁ, νεώτατος υἱὸς τοῦ Νέστο-
ρος, παρακολουθῶν τὸν Τηλέμαχον μέχρι Φε-
ρῶν καὶ Σπάρτης, γ 36, 483, ο 131.

ΠΕΪΣΜΑ, ἄτος, τό, σχοινίον, καλῶδιον,
ἰδίως πληθ. τὰ „παλαμάρια“, δι' ὧν ἐκ τῆς
πρύμνης δένεται τὸ πλοῖον εἰς τὴν ξηράν, „πρυ-
μάτσα“, („πρυμνήσια“, ἴδ. τ. λ., Ὁδ. ζ 269,
ι 136 (ἐνθα ὁ Νίση· ἐκλαμβάνει τὴν λέξ. εἰς
τὴν γενικ. σημασίαν (retinaculum), κ 127, ν
77 κ. ἄ. ἔτι δὲ ἡ τὸ ἐκ λύγων πλεκτόν σχοι-
νίον κ 167. (Ἐκ τῆς ῥίζ. ΠΕΝΟ, Σαντακτ. bunt,
Γερμ. Band, δεσμεῖν, κυρ. δεσμός).

ΠΕΪΣΜΑΙ, μέλ. τοῦ ΠΕΪΣΜΑ καὶ ΠΕΪΘΑ.

ΠΕΪΚΑ, ἑπικ. ΠΕΪΚΑ (Λατ. pectus) ἐκ τοῦ ἐνερ-
γ. μόνον προστ. πείκετε καὶ ἐκ τοῦ μέσ. ἄορ. ἄ.
μόνον ἢ μετοχ. πείσμενη, „κτενίζω, ἑλίνω“,
„ἔρια“ σ 316. Μέσ. κτενίζομαι, „χαίτας“
Ξ 176.

ΠΕΛΑΑΝ ἴδ. ΠΕΛΑΖΩ.

ΠΕΛΑΓΟΣ [-], ΕΟΣ, τό, ἡ θάλασσα, ἡ ἰδίως
ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, „τὸ πέλαγος“, γ 91,
ε 330, „μέγα“ Ξ 16, γ 174, 321, πληθ. „ἁλός·
ἐν πέλαγεσσιν“ ε 335, Γ. Ἀπ. 73. (Ἐτυμολο-
γικῶς κατὰ μὲν τὸν Λόδεκκ συγγενεῖται μὲ τὸ
πλάξ, Λατ. pectus διὰ τὸ ἐπίπεδον τῆς ἐπιφω-
νείας· κατ' ἄλλους δὲ παράγεται ἐκ τοῦ πελάζω
= πλάζω διὰ τὴν συντρίβιν ἢ πληθύν τῶν κυ-
μάτων πρὸς τὴν ἀκτὴν, ἢ μάλλον ἐν γένει διὰ
τὴν ἐν τῇ πελάγει ἀφ' ὧν κύματα ἡ σύγκρου-
σιν τῶν κυμάτων. Ταῦτα κατὰ τὸν Κούρτιον,
ὅστις ἐναντίον τοῦ Λόδεκκ τεκμήριον φέρει τὴν
φρ. „ἁλός· ἐν πέλαγεσσιν“ εἰς τὰ κύματα τῆς θα-
λάσσης, ἡ τὸ τοῦ Πινδ. Πυθ. 4, 254 „Ὡκεα-
νοῦ πέλαγεσσι“).

ΠΕΛΑΓΩΝ [-], ΟΝΤΩΝ, ὁ, 1) ἡγεμὼν τις τῶν
Πυλίων Δ 295. 2) εἰς τῶν Λυκίων, ἑταῖρος τοῦ
Σαρπηδόου, Ε 695.

ΠΕΛΑΖΩ (πέλας), ποι. ἢ παρ' Ἡροδότῃ, ἄορ.
ἄ. ἐπέλασα ἢ ἐπ. πέλασα (σα), προστ. διώκ.
πέλασσετον ἀντὶ τοῦ πέλασσαν, Κ 442, μέσ.
ἄορ. ἄ. ἐπέλασάμην μὲ σημ. μεταθ., ἐξ οὗ
εὐκτ. γ'. πληθ. Ἰων. καὶ ἐπ. πελασσαίατο Ε'
341, μέσ. ἄορ. συγκεκομ. ἐπλήμην μὲ ἀμετάθ.
σημασίαν, ἐξ οὗ πλητ., Ξ 438 κ. ἄ. πληγ., γ'.
πληθ. πληντο Ξ 468, θ 57, ἐπληντο Δ 449,
Θ 63, παθ. παρακ. πεπλημένος μ 108, παθ.
ἄορ. ἐπέλασθη, γ'. πληθ. ἐπ. ἢ Δωρ. πέλα-
σθεν, Μ 420. Ἐπὶ δὲ ἡ ἕτερος ποι. τύπος ἡπε-
λάα, ἀπρφ. πελάαν, Ἰμ. 6 (7), 44. Ἀ'. Ἡενεργ.
1) μεταθ. πλησιάζω, προσπελάζω, προσ-
εγγίζω, προσάγω, ἐμφυχόν τε ἢ ἀφυχόν μετὰ
αἰτ. καὶ δοτ. „τινὰ ἢ τι τινα“ Β 744, γ 300
κ. ἄ. „νευρὴν μαζῷ“ πλησιάζω ἢ σύρω τὴν

νευράν (τοῦ τόξου) πρὸς τὸ στήθος Δ 423, «τινὰ χθονί» πλησιάζω τινὰ εἰς τὴν γῆν, ὃ ἐξ-
πλώνω κατὰ γῆς Θ 277 κ. ἀ., ὡσαύτως «οὐδαί»
Ψ 719, ἄνευ αἰτίας Ψ 779, «ἰσὺν ἰστοδόκῃ»
πλησιάζω, καταδιάζω, Α 434 τροπ. «τινὰ ἀδύ-
νησιν» ἐμβάλλω Ε 766 ἀπολ. «ἐπεὶ ῥ' ἐπέ-
λασσε γε δαίμων» ἀφ' οὗ ὁ θεὸς ἐβόρε τον ἕνα
κατὰ τοῦ ἄλλου, ἐμὲ κατὰ σοῦ, Ο 418, Φ 93.
Ἄντι τῆς δοτ. τίθεται ἐν τῇ Ὁδ. καὶ «εἴς τι»
π 254, μ 448 («κτῆματα δ' ἐν σπῆρσι πελάσ-
σας» ἐγράφετο ἐν τῇ κ 404, 424 πρὸ τοῦ
Βεκκ., ὅστις πρὸς ἀποφυγὴν τῆς τοιαύτης συν-
τάξεως διώρθωσεν εἰς ἰδίαν εἰκασίαν· κτ. δὲ σπῆ-
ρσι καὶ ἀπεδέχθησαν τὴν διόρθωσιν πάντες· οἱ
μετ' αὐτὸν ἐκδοταί, πλην τοῦ Ἀμεῦ, ἐρμεινάν-
τος κατ' ὀρθὸν λόγον εἰς τὴν παραδεδομένην
γραφὴν), «τινὰ οὐδὰς δε» κ 440, «τινὰ δεῦρα»
ε 111, 134. 2) ἀμετάβ. πλησιάζω, ἐρχομαι
πλησίον, προσέρχομαι, «σιμῶνω» «νῆεσσι»
Μ 112. Β'. Παθ. μετὰ συγκεκομ. μέσ. ἀορ. ἀμε-
ταβάτως, 4) προσεγγίζω, προσεπελάζομαι,
προσέρχομαι, ἀπολ. Μ 420, μετὰ δοτ. «θώ-
ρηκ» Ε 282. «πλητὰ χθονί» ἔπασε κατὰ γῆς
Ξ 438, «οὐδαί» Ξ 468, «ἀσπίδες ἐπληντ' ἀλ-
λήλησιν» αἱ ἀσπίδες συνεπλησίαζον, συνωθούντο
πρὸς ἀλλήλας Δ 449. Γ'.) Μῆσ. μόνον ἐν τῇ
μέσ. ἀορ. ἀ. πλησιάζω εἴς τι τῶν ἐμαυτοῦ,
«Πάτροκλον νηυσὶ πελασάτατο» εἰς τὰς ναῦς
των, Ρ 341.

ΠΕΛΑΣ, ἐπὶ, πλησίον, «σιμᾶ, κοντά» Ὁδ.
κ 516, μετὰ γεν. ο 237.

ΠΕΛΑΣΓΙΚΟΣ, ἢ, ὄν, 1) «τὸ Πελασγικόν
Ἄργος», ἴδ. Ἄργος 2). 2) «ὁ Πελασγικός»
ἐπὶ θ. τοῦ Διὸς τοῦ Δωδωναίου, Π 233, ἴδ. τὴν
ἐπομ. λ.

ΠΕΛΑΣΓΟΙ, οἱ, (ἐνικ. Πελασγός· Β 443, Ρ
288), ἀρχαιοτάτοι κατοικοὶ τῆς Ἑλλάδος, ἐπεκ-
τείναντες ἀπὸ τῆς πρώτης αὐτῶν κατοικίας τῆς
περὶ τὴν Δωδώνην τῆς Ἑπείρου Β 681 εἰς τὴν
Θεσσαλίαν, Βοιωτίαν, Ἀττικὴν καὶ μέρος τῆς
Πελοποννήσου, μάλιστα δὲ τὴν Ἀργολίδα καὶ
Ἀρκαδίαν. Ἦτο ἔθνος εἰρηνικὸν καὶ γεωργι-
κόν, τὸ ὅποσον ἂν καὶ εἶχε τὰς ἰσχυράς ἐκεί-
νας βραχυδαῖς ἀκροπόλεις (λαρίσσαι) δὲν ἡδυ-
νήθη ἐπὶ μακρὸν χρόνον νὰ ἀντιστῇ εἰς τὰς ἀλ-
λεπαλήλους ἐπιβρομὰς ἄλλων πολεμικῶν φυλῶν,
καὶ διὰ τοῦτο οἱ μὲν ὑποταγέντες συνεχωρεύ-
θησαν μετ' αὐτῶν, οἱ δὲ ἀπεχώρησαν εἰς ἀποικίαις.
Διὸ καὶ εὐρίσκονται Πελασγοὶ ἐν τῇ Μ. Ἀσίᾳ
(περὶ τὴν Κόρινθον, ἐνθα ἔ. Λαρίσσα) σύμμαχοι τῶν
Τρώων Β 840, Κ 429, ἐν Κρήτῃ τ 477 καὶ
Ἀλαχῷ, ὑπ' ἄλλων συγγραφῶν μνημονεύμενοι.
ἐν τῇ τεκτονικῇ αὐτῶν δεξιότητι μαρτυροῦσι
μέχρι τῆς σήμερον ἔτι σωζόμενα ἀγκυρῶδη λεί-
α τῶν πετρωδῶν ἀκροπόλεων αὐτῶν, τὰ λεγόμε-
να Κυκλώπεια τεῖχη, ἐν Ἀργεῖ, Τίρυνθι,
Ἰνκίς κ. ἀλγ. Διάρρηκτα τούτων θεωροῦνται οἱ
ἰνικοί Πελασγοί, εἰς οὓς ἔ. μᾶλλον ἀρμόζει

ἢ ἐκ τοῦ πελάζω=πλάζω ἐτυμολογία. ὡς παλαι-
τικὸν βίον μετερχομένους ἔ. κατὰ θάλασσαν πλε-
νομένοις. Ἐπέρχουσιν ἡμῶς ἔ. ἄλλαι ἐτυμολογίαι
οὐχ ἦσαν ἀμειβομαί ἔ. ἀτακοί. (ἢ οἷον ἢ ἐκ τοῦ
πάλαι καὶ γέγραφα, οἰονεῖ· Παλαιγεγραφεῖς, ἢ ἐκ
τοῦ πελός (=μέλας, φαιός) καὶ ἄργος (πελός)
οἰονεῖ· κάτοικοι τῶν χαμηλῶν πεδιάδων, ἢ ἐκ
τοῦ πέλω καὶ ἄργος· διατρίβοντες ἐν ταῖς πε-
διάδαις). Ὁ μῦθος παραδίδει ὡς γενέσθην τοῦ
ἔθνους τοῦτον τὸν Πελασγόν, αὐτόχθονα κατὰ
τὴν Ἀρκαδικὴν παράδοσιν, κατὰ δὲ τὸν Αἰγυπτίον
Ἰκέτ. 266 υἱὸν τοῦ Παλαίχθονος, ὅστις ἐβασί-
λευεν ἐν Ἀργεῖ, ὅτε ἐπῆλθεν ὁ Δαναός· κατ' ἄλ-
λην δὲ παράδοσιν ἦτο υἱὸς τοῦ Διὸς ἔ. τῆς Νιόβης.

ΠΕΛΑΪΟ, ἴδ. ΠΕΛΑΪΝ.

ΠΕΛΕΘΡΟΝ, τό, ἐπ. ἀντὶ τοῦ πλέθρον, ἐπ.
ὡς μέτρον μήκους ἰσοῦτο μὲ 400 Ἑλλήνων πλά-
τῃ 1/4 τοῦ σταδίου, ὡς μέτρον δὲ ἐπιφανείας πεπε-
χε 10000 τετραγ. ποδῶν «ἐπτά» ἢ «ἐννεα πλά-
θρα» ἐκφράζει τὴν ὑπερμεγέθη ἔκτασιν, τῇ
ὁποίᾳ κατέχον ἐξηπλωμένοι ὁ Ἄρης καὶ Τίτιος
ὡς ἂν ἐλεγέ τις 7 ἢ 9 στρέμματα, Φ 407
λ 577.

ΠΕΛΕΙΑ, ἡ (πελός, πῆλειος) «ἀγριοπε-
στερά», διὰ τὸ κυανόμελαν χρομὰ τῆς οὐ-
νομαστῆσας, σύμβολον τῆς θαλάσσης, Φ 493, μ 6
υ 243, γ 468 ο 527.

ΠΕΛΕΙΑΣ, ἄρως, ἢ=ΠΕΛΕΙΑ, μόνον πληθ.
778, Α 634.

ΠΕΛΕΚΑΝ (πέλεκυς), ἐκ τοῦ ἀορ. ἀ. μόνον γ'
ἐπ. πελέκηνσεν, διὰ πελέκειως νόπτω, «πέ-
κα», «χαλκῷ δοῦρα» ε 244 φ.

ΠΕΛΕΚΟΝ, τό, ἐπ. πέλεκυν (πέλεκυς) ὁ σπ-
λεός, τό «στειλὴ ἀρὰ» τοῦ πελέκειως, Ν 614.

ΠΕΛΕΚΥΣ, εὐρ., ὁ, δοτ. πληθ. ἐπ. πέλεκυς
πέλεκυς, «ἄξινη, τσεκούρι» (Λατ.) καὶ ἔ.
ὁ πέλεκυς τῶν ὑλοτόμων καὶ ἐυλουργῶν (τῶν
ἀποκοπῆν δένδρων ἢ πελέκηνσιν ὕλων) Ν 36
Ψ 114 ἦτο δίστομος, «ἀμφοτέρωθεν ἀκαχμέν»
ε 234 (ἐνθα ὁ Γράτσος ἔννοεῖ πέλεκυν ἀφ' ἑ-
μὲν ὁὖν καὶ κοπτερόν, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἀφ' ἑ-
καὶ χροστικὸν ἐπιτήδειον εἰς τὸ εἰσβαλεῖν
εἰς κρούειν τοῦ σφήνα, δι' ὧν σχίζονται τὰ
γάλα ὕλα) ἔτι δὲ πέλεκυς θυτικὸς, δι' οὗ
τέμνοντο οἱ τράχηλοι τῶν θυμάτων, Ρ 320
449. Οἱ Τρῶες προσβάλλοντες τὰς ναῦς
Ἀχαιῶν μεταχειρίζονται πέλεκεις Ο 714, π
λ. ΛΕΙΝΗ. Ὡς σύμβολον τοῦ σκληροῦ ἔ. ἀδ-
στοῦ ἡθους Γ 60. Ἐν τοῖς τ 573, 578, π
(ἢ οὐχὶ δὲ γ' 851), οἱ πελέκεις εἶνε μόνον
κεφαλὰι τῶν πελέκειων ἄνευ στείλων, αἵτινα
στάντο κατὰ σειρὰν κατὰ τὸ κοπτερόν μ
εἰς τὴν γῆν ἐμπεπηγμένοι, ὥστε νὰ δύναται
τῶν ὀπῶν, τῶν πρὸς ὑποδοχὴν τῶν στεί-
λιν νὰ διατεύσῃ τις κατ' ἄλλου· δὲ ἦσαν σὺν
τινα πελεκοειδῇ ἐπίτηδες πρὸς τὸν σκοπὸν
ἀγωνίσματος τούτου κατεσκευασμένα.

ΠΕΛΕΜΙΖΩ, ἀπρρ. ἐπ. -έμεν, παρὰτ. πα

πέλειτο, ἀόρ. α. γ'. ἐν. ἐπικ. πελεμίξεν, πέλει, ἀόρ. παθ. ἐπ. γ'. ἐν. πελεμίχθη, πέλει, σείω, πάλλω, κραδαίνω, τινάσσω, ὀραχόν» Ν 443, «σάκος» Π 108, «ἔλην» Φ 476, «τόξον» λυγίζω ἵνα αὐτό, ρ 123 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.). Π 129, σφύδρα κινούμαι, πάλλομαι, σείω, κραδαίνομαι, «τρεμουλιάζω», περὶ ὁλοπού σειομένου ὑπὸ τοῦ πόδας τοῦ ποταμοῦ Δ 443. Ἰδίως (καὶ μάλιστα ὁ τινάσσομαι, ἀπωθοῦμαι, κλονίζομαι) δὲ χασσάμενος πελεμίχθη ὡς ὑποχωρεῖν ἐπὶ τῇ, ὅ ἐ. μετὰ τινάγμων κλονιζόμενος ἐπεχώρησε Δ 535, Ε 626, «ἐπὶ δ' οὐρανὸν ἐπείχθη» ἐτρεμουλίασε Π 612, Ρ 528, ὅ ἐπὶ ἢ ὡς ἐπὶ. πρέπει νὰ ἐκληφθῇ ἐπὶ ῥήματος «πέλει» νὰ συναρθῇ. (Κατὰ ὅσον παραγίνεται ἐκ τῆς ρίζ. πελ-, ἐξ τῆς ἡσσω καὶ πλάζω. Ὡσαύτως καὶ κατὰ ὅσον).

ΠΕΛΕΥ, ΠΕΛΕΥ ΤΩ. ΠΕΛΩ.

ΠΕΛΩ, ἀο, ὅ, ἴων. ἀντὶ τοῦ Περίτας, υἱός ῥιθῆος ἢ κατ' ἄλλον μῦθον τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Τυροῦς, βασιλεὺς τῆς Ἰωλκίδος, ἐπὶ τὴν βασιλείαν ταύτην, ἀφαιρέσας αὐτὸν τοῦ ἀδελφοῦ Αἴσανος· πρὸς πλείονα δὲ ἐν ἐξέδωκε καὶ τὸν ἄλλον ἀδελφὸν Νηῶν δὲ υἱὸν τοῦ Αἴσανος· ἡνάγκασε νὰ ἐπιπλῇ τὴν κατὰ τῆς Κολχίδος (ἀργοναυτικὴν) πείαν, λ 254 ἐξ. Β 715.

ΠΕΛΩ, ποι. «κάδῃ, κάδως καρδάρη», εἰς ὑποδοχὴν τοῦ ἀμελγομένου γάλατος Π 612 f.

ΠΕΛΩ, ἡ, πόλις τῆς Ἀγαίας μετὰ τὴν Σικυωῖα, Αἰγείρας, ἐπὶ Στράδωνος (8, 7, 5) φρούρον σήμερον δὲ ἐρείτιά τινα παρὰ τὸ χωριό γα, Β 574.

ΠΕΛΩ, ἡ, πόλις τῆς Ἀγαίας μετὰ τὴν Σικυωῖα, Αἰγείρας, ἐπὶ Στράδωνος (8, 7, 5) φρούρον σήμερον δὲ ἐρείτιά τινα παρὰ τὸ χωριό γα, Β 574.

ΠΕΛΩ, ἡ, πόλις τῆς Ἀγαίας μετὰ τὴν Σικυωῖα, Αἰγείρας, ἐπὶ Στράδωνος (8, 7, 5) φρούρον σήμερον δὲ ἐρείτιά τινα παρὰ τὸ χωριό γα, Β 574.

ΠΕΛΩ, ἡ, πόλις τῆς Ἀγαίας μετὰ τὴν Σικυωῖα, Αἰγείρας, ἐπὶ Στράδωνος (8, 7, 5) φρούρον σήμερον δὲ ἐρείτιά τινα παρὰ τὸ χωριό γα, Β 574.

μέσ. τύπου· τοῦ δὲ μέσου εὐχρηστότατος εἶναι ὁ ἕνας, καὶ παρατατ. καὶ μάλιστα τὰ γ'. ἐνικ. κατὰ συγκοπὴν ἐπλετο, ὅ. ἐνικ. ἐπλεο Δ 418, Χ 281, πολλάκις δὲ κατὰ τὴν ἴων. συντίθεσιν ἐπλεω. Θρακιστικὸς τύπος τοῦ ὅ. ἐνικοῦ τοῦ παρατ. πελέσκεο Χ 433. Προσ. ἴων. πέλεω (ἀντὶ τοῦ πέλου) Ω 219. 1) κυρ. σπαν. κινούμαι, ἐγείρομαι, «κλαγγὴ γεράνων πέλει οὐρανὸν ἐπὶ» ἐγείρεται πρὸ τοῦ οὐρανοῦ, ἐπομ. ὑπὸ τὸν οὐρανόν, Γ 3, «τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποις πέλονται» κινούνται ὑπεράνω τῶν ἀνθρώπων, ἐπείκεινται, ἐπαπειλοῦνται τοῖς ἀνθρώποις, ν 60, πρὸλ. σ' 408, «ἄλλως ὑπ' ἑμεῖο βέλος πέλεται» Δ 392. (ἢ. Αὕτη μὲν εἶναι βεβαίως ἡ κυρ. σημ. τοῦ ῥήματος· ἀλλὰ τὰ ἀνωτέρω χωρία δύνανται ἐπίσης ὀρθῶς, εἰμὴ καὶ ὀρθότερον, νὰ ἐρμηνευθῶν καὶ κατὰ τινὰ τῶν ἐπομένων σημασιῶν). 2) συνήθ. ἀντὶ τοῦ εἶμαι, εἴμαι, ὅ. α.) εἴμαι, ὑπάρχω, ἐπικρατῶ, συννοουομένης· καὶ τινος κινήσεως ἢ διαρκείας, ὡς τὸ Λατ. versari, locum habere, οἷον «οἰωγὴ καὶ εὐχολὴ πέλεω» ἐπικράτει, ἡκούετο, Δ 450, «ἐπλετο ἔργον ἄπασιν» τώρα εὐρέθη, ὑπάρχει ἔργον δι' ὅλους Μ 271, «κίχες» ὅς' ἀνθρώποις πέλει· εἰς ὅσα ὑπὸκινεῖται οἱ ἄνθρωποι, Ι 592 κ. ἄ. πλχ. «γῆρας καὶ θάνατος, τὰ τ' ἐπ' ἀνθρώποις πέλονται» ἐπικρέμονται εἰς τοὺς ἀνθρώπους, «ἔχουν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὸ κεφάλι των» ν 60, πρὸλ. σ' 408, «τοῦ δ' ἐξ ἀργύρεος ῥυμός πέλεω» ἐκ τούτου δὲ ἐξήργετο, ἐξεργεν, ἐξετείνετο ἀργυροῦς ῥυμός, Ε 729, «σεα δ' ἐκ πάντα πέλονται» ἐκ σοῦ πάντα ὑπάρχουσι, προέρχονται, Ν 632. ὅ.) μετὰ ἐπιθέτων ὡς συνθετικόν [ἐστίν] «τοῦτο δὲ οἰκτιστὸν πέλεται βροτοῖσι» τοῦτο δὲ εἶναι οἰκτρώτατον εἰς (διὰ) τοῦς θνητοῦς, Χ 76, «οὐ μὲν πως ἄλιον πέλει ὄρκιον» Δ 158, Ο 38, ὡς φίλον ἔπλετο θυμῷ» Η 31 κ. ἄ., ὅθεν μετὰ μεταγωγῆς χρησιμεύει εἰς περιφοράς χρόνων τῆς ὁράς. «ἐμμετε λελασμένοις ἐπλεω» Ψ 69 μετὰ ἐπὶ. «κακῶς πέλει αὐτῇ» αὕτη κακῶς ἔχει, ταλαιπωρεῖται Ι 324. 3) γίνεσθαι καὶ μάλιστα ὁ παρατ. «νῦν δ' ἅμα τ' ὠκύμορος καὶ ὄξυρός· περὶ πάντων ἐπλεω» ἔγαινες (καὶ ἐπομ. εἴσαι ἀκόμη) κτλ. Α 418. Ὡσαύτως «εἰ δὴ ρ' ἐθέλεις καὶ τοι φίλον ἐπλετο θυμῷ» Β 480, Ξ 337, σ' 364, ν 145 κ. ἄ. Ἐνταῦθα δὲ τινες ἀπογοῦσι καὶ τὰ Χ 413, Ω 219, 524, α 393, ὅπου κέεται ὁ ἕνεστώς. Ἀλλ' ἐν τοῖς δυνάται τὸ πέλωμαι νὰ ἐρμηνευθῇ κατὰ τὴν συνήθη σημασίαν εἴμαι. (Τὴν τελευταίαν σημ. δὲν θέλουσι τινες νὰ ἀποδεχθῶσιν ἀλλὰ τότε θὰ ἦτο δυσεξηγήτος ἡ ἐν ταῖς ἀνωτέρω χωρίοις χρῆσις τοῦ παρατατ. ἀντὶ τοῦ ἕνας, ἐκτὸς ἐάν τις θεωρήσῃ μετὰ τοῦ Κρυγέρου τὸ «ἐπλετο» ὡς ἀόριστον (ἢ. εἰς τὴν σημασίαν τοῦ καθομιλουμένου, «τί ἦταν πάλιν τοῦτο», τὸ ὅποτον πολλάκις μεταχειρίζομεθα ἐπὶ ἐνεστώτος), καθὼς καὶ ὁ Ἀμείν νομίζει).

ΠΕΛΩΡ, ἐπικ., μόνον κατ' ὄνομα. καὶ αἰτ., τὰ-

ρας, τεράστιόν τι πρᾶγμα, ὅταν οἱ Κύκλω-
τες, ι 428, ἡ Σκύλλα, μ 87, ὁ ὄφις Πύθων, Ὑ.
Ἀπ. 374, ὁ Ἡφαίστος, Σ 440, δελφίς τις Ὑ.
Ἀπ. 404. Ἐκ τούτου

ΠΕΛΑΡΙΟΣ, Η, ΟΝ, ποιητ., τεράστιος, γιγάν-
τειος, ὑπερμεγέθης, οὐ μόνον ἐπὶ προσώ-
πων, «Ἄρης, Αἰδώς, Ὀρίων, Πολύφημος, Αἴας,
Ἐκτωρ, Ἀχιλλεύς, Περσέας» Ὁμ. πλχ., ἀλλὰ
καὶ ἐπὶ πραγμάτων, «ἔγχοι» Ε 594, Θ 424,
«λαας» λ 594, «κύματα» γ 290, «τεύχεα»
Κ 439, Σ 83, «θαῦρα» μέγα θαῦρα, ι 490.

ΠΕΛΑΡΟΝ, τό, ποιητ. = ΠΕΛΑΡ, ὅπ. ἴδ., οὕτως
λέγεται ἡ Γοργώ, Ε 744, λ 634, μεγάλη τις
ἐλαρος, κ 468, «δινὰ πέλωρα» τὰ φοβερά ση-
μεῖα (καὶ τέρατα) τῶν θεῶν, Β 321, «αἰνὰ πέ-
λωρα» τὰ γητευμένα θηρία τῆς Κίρκης, κ 249.

ΠΕΛΑΡΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. = ΠΕΛΑΡΙΟΣ, ὅπ. ἴδ., «δρά-
κων» Μ 202, «χλὴν» ο 461, «τοῖα πέλωρα βί-
βη» βαδίζει τοιαῦτα πελώρια βήματα, Ὑ. Ἐρμ.
225, «αὐτὸν τε πέλωρον» καὶ τὸ πελώριον αὐ-
τοῦ ἀνάστημα (τοῦ Κύκλωπος) ι 259. (Παρ' Ἡ-
σιόδῳ εὑρίσκεται καὶ τὸ θηλ. πελώρη).

ΠΕΜΠΑΖΟΜΑΙ, μέσ. (πέμπε=πέντε), μόνον ἐν
τῷ γ'. ἐνικ. τῆς συνεσταλμ. ὑποτ. τοῦ μέσ. ἀορ.
πεμπάσσεται, ἀριθμῶ εἰς τοὺς πέντε δα-
κτύλους, ἢ ἀνὰ πέντε, κατὰ πεντάδας ἀ-
ριθμῶ, ἐν γένει ἀριθμῶ, δ 442 f.

ΠΕΜΠΤΑΙΟΣ, Η, ΟΝ, κατὰ τὴν πέμπτῃν ἡ-
μέραν γινόμενος, ἐπὶ ἀντὶ ἐπιβόρῃ. (κατὰ)
τὴν πέμπτῃν ἡμέραν, ε 237 f. Ἐκ τοῦ

ΠΕΜΠΤΟΣ, Η, ΟΝ (πέμπε=πέντε), πέμπτος,
Π 497 κ. ἀ., Ὑ. Ἀφρ. 278, «πέμπτος μετὰ
τοῖσιν ἐλέγμην» ὡς πέμπτος μετὰ αὐτῶν κα-
τέλεγην, ε 335.

ΠΕΜΠΩ, μέλ. πέμψω, ἀορ. ἐπεμψα ἔ. ἀναού.
πέμψα, ἐνεργ. καὶ μέσ. πέμπω, στέλλω. 1)
ἐκπέμπω, (ἐξ) αποστέλλω, ἐπὶ προσώπων ἔ.
πραγμάτων, «κῆρυκας» Ἰλ. πλχ., «ἐμμετα καὶ
σίτον, οἰωνόν κ. τ. π.», Ὁμ. πλχ. Τὸ τέρμα τῆς
κινήσεως ἐκφέρεται κατὰ δοτικ., μάλιστα ἐπὶ
πραγμάτων, ὅταν «κακόν τι» Ο 409, καὶ με-
τ' αὐτ. ἐμπροσθέντος «ἐς Χρῡσην, ἐς πόλεμον»
Α 390, Σ 237, «ἐς πατρίδα» ρ 449 κ. ἀ., «ἐπὶ
τινα» Κ 464· ἀλλὰ καὶ «ἐπὶ τινα» πρὸς τινα,
Β 6, «προτὶ ἄνθ'» Γ 446· ἢ δι' ἐπιβόρησιν,
«ἐν' ἰάδε, οἴκαδε, πόλεμόνδε, ὄνδε δόμονδε, θύ-
ραζε, Αἰδόςδε» Ὁμ. πλχ. Ἡ δὲ ὁρμή τῆς κι-
νήσεως ἐκφέρεται διὰ τῆς «ἐκ» Ι 253, λ 635,
ἢ «ἀπό» Π 447. Ὁ σκοπὸς τῆς ἀποστολῆς ἐκ-
φέρεται δι' ἀπαρεμφ., «φέρειν» Π 454, «ἐπι-
σθαι» Π 575, «νέεσθαι» Σ 240, δ 8, ν 406,
«ἐκάνειν» δ 29, ὡσαύτως «ἀγειν, κομίζειν κ.
τ. π.» 2) ἀποπέμπω, ἀφίνω τινα ἵνα ἐπι-
στρέψῃ, Ω 780, δ 29 κ. ἀ. μάλιστα τῆς Ὀδ.
3) προπέμπω, συνοδεύω, Ι 390, δ 560,
ζ 255, π 228, υ 488, καὶ ἐπὶ θεῶν συνοδεύει,
λ 626.

ΠΕΜΠΒΟΛΟΝ, τό (πέμπε=πέντε, ὁδολός=ὁδε-

λός), ἐργαζέτο μαγειρικόν εἰς ὁπησιαν
χρήσιμον, ἐκ πέντε ὁδῶν συγκείμενον
νέι «πεντάσουδλον» κατὰ τὸν Εὐρά-
μάλιστα νομίζει ὅτι καὶ λέξις καὶ γ.
Αιολικαί, οἱ δὲ ἄλλοι Ἕλληνες μετε-
τριώδολα, ὡς καὶ μέχρι τοῦδε αἱ μετα-
ραὶ σουδλαὶ ἔχουσι περὶ τὸ μέσον δὴ
βραχυτέρους ὁδολούς· παραλλήλως π.
τας), μόνον ἐν τῷ Α 463 καὶ γ 460.

ΠΕΝΘΕΡΟΣ, ὁ (ἐκ τῆς ρίζ. ΠΕΝΘ-,
τὸ πέτσμα, ὅπ. ἴδ.), κυρ. ὁ συνοδευ-
γενής· ὅθεν ἰδίως ὁ τῆς γυναικὸς πα-
θερός, Ζ 470, θ 582.

ΠΕΝΘΕΩ, γ'. δύω. πενθελετον ἀντί-
θέτον, πενθετον, Ψ 283, ἀπαρφ. τοῦ
ὀήμεναι ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πενθεῖν, σ 47
ἀορ. ἀ. ἀπαρφ. πενθησάν· ἀ.) ἀμετάδ.
οὐς, πενθῶ, σ 474, τ 420· β.) με-
θῶ, «κλαίω» τινά, Ψ 283, «νεκρὸν
τὸν νεκρὸν διὰ τῆς κοιλίας, ὅ ἐ. νηρεί-
Ἐκ τοῦ

ΠΕΝΘΟΣ, ΕΟΣ, τό, κυρίως πάθημα
καὶ τὸ πένθος, λύπη, ἄλγος διὰ τῆς
Ὁμ. πλχ. «πένθος τινός» λύπη δι.
249, ω 423.

ΠΕΝΗ, ἡ (πένομαι), πενία, ἐνδε-
χία, ε 457 f.

ΠΕΝΗΧΡΟΣ, ἡ, ὅκ. εὐτελής, π.
«πτωχικός», γ 348 f. Ἐκ τοῦ

ΠΕΝΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον κατ' ἐνεστ.
κυρ. ἀ.) ἀμετάδ. «κοπιᾶζω», ἀσχ.
κ 348, «περί τι» δ 624· β.) μετα-
σκευάζω, φιλοπονῶ, ἐτοιμάζω,
τα» Α 348, Τ 200, ν 394, ω 407·
τὰς σπασίας· ἔχει τὸ ῥῆμα μόνον
ἐπικόν.

ΠΕΝΤΑΕΤΗΡΟΣ [·ν...], (πενταΓέτ.),
(πέντε, ἔτος), πενταετής, πέντε ἐτ.
ὕς· Β 403, Η 345, ε 449.

ΠΕΝΤΑΕΤΗΣ [·ν...], ἐς (π., ἔτος),
τῆς. Τοῦτον τὸ οὐδέτ. ἐπιβόρηματικῶ-
τες (πεντάΓετες), ἐπὶ πέντε ἐτῶν,

ΠΕΝΤΑΧΑ [·ν...], ἐπὶ β. πενταχῶς,
τε μέρη «κοσμηθέντες», Μ 87 f. Ἀ-
χρηστός πένταχος ἐκ τοῦ

ΠΕΝΤΕ, ἄκλ., «πέντε», Κ 347,
ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΑ, ἄκλ., πενήκοντα
τα» (|| κατ' εὐφωνικὴν συγκοπὴν ἐκ
τήκοντα ἀντὶ τοῦ πενήκοντα), Ὁμ.

ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΟΓΥΟΣ [...ν...], ΟΝ, «πέμ-
μα πενήκοντα στρεμμάτων, Ι ἰ
τοῦ πενήκοντα καὶ γῶα, γῆς,
τινα μὲν Σχολιαστ. εἶνε μέτρον ἐκ-
γον μικρότερον τῶν δέκα ὀργυῶν
δὲ τινα = πλεθρον).

ΠΕΝΤΗΚΟΣΙΟΙ, ΛΙ, Α, ἐπικ. ἀντὶ τῶν
κόσιοι, αι, α, γ 7 f.

ἀλλ' ὡς ἐκ τῆς ἐναντιωματικῆς σχέσεως, εἰς ἣν εὐρίσκεται, λαμβάνει τὴν ἐνδοτικὴν σημασίαν: ἂν καὶ, ὅσον καὶ ἂν, μ' ὅλον ὅτι, «μὴ μ' οὐδὲ κρατερός περ ἐὼν ἐπιόντα ταλάσῃ μέναι» μήπως καὶ ἂν εἶνε παραπολύ ἰσχυρός δὲν τολμήσῃ νὰ μὲ ὑπομείνῃ, ὅ ἐ. ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἰσχυρός, Ο 164. Ὁσαύτως: «πολλές περ εὐόντες» Ε 94, «ἀχνόμενός περ» Α 244, «οὐτάμενός περ» Ε 479 κ. ἄ. Ἐνταῦθα ἀνήκει καὶ ἡ περίστασις, καθ' ἣν τίθεται μετ' οὐσιαστικοῦ, οἷον «τά τε στυγέουσι θεοὶ περ» ἀποστρέφονται καὶ αὐτοὶ οἱ θεοὶ Γ 65, πρόσλ γ 236. 3) Πολλάκις τίθεται μετὰ τῶν συνδεσμῶν «εἰ, ὅτε κ. ἄ.» ἐπὶ δὲ καὶ μετὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀσυνωμῶν καὶ ἐπιπρ. «ὅς, οἷος, ἐνθα, ὅτι, ὡς» καὶ ἔχει μίαν πινὰ τῶν ἀνωτέρω σημασιῶν, ἢ ἥτις ὅμως πολλάκις εἶνε δυσδιηκριτός, ἐπειδὴ καὶ ἡ συνάρτησις τοῦ μορίου μετὰ τῶν παραθεσιστῶν λέξεων κατήντησε τύπος τῆς στερεῆς. (Τὴν ἐν ἀρχῇ τεθεσπῶν ἐτυμολογίαν καὶ θεμελιώδη σημασίαν ἀπέδειξεν ἐν ἰδιαίτερά πραγματείᾳ ὁ Καπέλλμυνος, ἀποδοκιμάσας τὴν ἐκ τῆς Περί κατὰ συγκοπὴν παραγωγὴν τοῦ μορίου, τὴν ὁποίαν ὅμως ἀσπάζεται μετ' ἄλλων νεωτέρων καὶ ὁ Κούρτιος).

ΠΕΡΑΙΑ, ἴδ. ΠΕΡΑΙΑ.

ΠΕΡΑΙΒΟΪ, οἱ, Β 749, ποι. ἀντὶ τοῦ Περῶναι-βοῖ Γ' Ἀπ. 218 (ἢ μάλλον ἀμφοτέρω οἱ τύποι εἶνε ποιητικοί τε καὶ μὴ), ἔθνος Πελασγικόν, ὑπερ κατὰ τὸν Ὀμ. κατῴκει τὸ μὲν περὶ τὴν Δωδώνην, τὸ δὲ ἐν Θεσσαλίᾳ περὶ τὸν Τιταρήσιον παραποτάμιον τοῦ Πηνειοῦ. Τὸ πρᾶγμα δύναται κάλλιστα νὰ συμβεβασθῇ, ἐπειδὴ τὰ Πελασγικά φύλα ἐκ τῆς Δωδώνης καὶ Θεσπρωτικῆς ἐξεταθῆσαν ἐπὶ τὰς γειτονικὰς χώρας καὶ μάλιστα τὴν βορειανατολικὴν Θεσσαλίαν, ἴδ. λ. ΠΕΛΑΣΓΟΙ. Ἄλλοι δὲ παραδέχονται δευτέραν Δωδώνην, πόλιν τῆς Θεσσαλίας, ἴδ. λ. Δωδώνη. Ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων ἐκαλεῖτο Περραιβία ἡ χώρα ἡ μετὰ τὸν Καμβουνίων ὀρίων, Πίνδου, Πηνειοῦ καὶ Ὀσσης.

ΠΕΡΑΙΩΝ (διὰ τοῦ περαῖος: πέραν κείμενος, ἢ τοῦ πέρα) διαδίδωμι, περνῶ πέραν. Παθ. περαιουῖμαι, διαδιδίωμι, περνῶ πέραν (ἀμετάδ.) ἐν τῇ παθ. ἀόρ. τῆς μετοχ. «περαιωθέντες» ω 437 f.

ΠΕΡΑΤΗ [·ω·], ἐπικ. (πέρας), τὸ πέρας, τὰ πέρατα, τὰ ἔσχατα τοῦ ὀρίζοντος, ψ 243, (ἐνθα ἀντιθετικῶς πρὸς τὴν Ἥω καίται περὶ τῆς εὐσεως). Κατὰ τινὰς δὲ ἐκ τοῦ πέρα: ἡ ἀντιπέραν χώρα.

1. ΠΕΡΑΙΑ (πέρας=τέλος, ὄριον) ἀπρφ. περάαν ἄπ. ἀντὶ τοῦ περάν, παρ. θαιμ. περάσας [·ω·] α 480, τ 442, μέλ. Ἰων. περήσω, ἐπ. ἀπρφ. περησέμεναι Μ 200, 248, ἀόρ. ἄ. ἐπέρησα καὶ ἀνάξ. πέρησα. 1) κυρ. διέρχομαι, διαδιδίωμι ἀπὸ τοῦ ἑτέρου εἰς τὸ ἕτερον πέρας, ὅθεν ἄ.) «περνῶ», διαπερῶ, διατρυπῶ, διασχίζω, ἔ. μετὰδ. μετ' αὐτ. καὶ ἀμετάδ. μετὰ προθέσεων

(διαπερῶ τι ἢ περῶ διὰ τινος): «βέλο: ἐπέδόντας» Ε 290, «διὰ κροτάφοιο» Δ «ὀστέον εἶω» Δ 460, Ζ 40 ἀπολ. φ (ἢ. κατὰ τὸ φαινόμενον, διότι τὸ ἀντικείμενον παρούσται ἐκ τῶν ἀνωτ.), ἐπὶ ὁδοῦ ε. β.) χώραν τινὰ ἢ ἑκτασιν ἐν γένει διαπερῶ, χομαι, διαδιδίωμι, διαπείλω, «περνῶν» «θάλασσαν» ζ 272, ι 129, «πόντον» ω «Ὀκεανόν» λ 458 κ. ἄ. «τάφρον» Μ 63 «πύλας: Ἀἰθῶ» Ε 646, Ψ 71 μετὰ πρ. «δι' Ὀκεανόσ» πλέω διὰ τοῦ Ὀκεανόσ, κ. «διὰ προθύροιο» Γ' Ἑρμ. 271, «ἐπὶ πρὸς ἐφ' ὕψην» ὑπερῶν τοῦ πόντου κτλ. πλ. 613, ε 476, δ 709, ἀπολ. φ 283. Μ «νόημα περὶ διὰ στέφανοιο» (ὅπως καὶ ἐκθεσ. «τοῦ πέρασος ἐτόν νοῦν» καὶ ε. «τοῦ πέρασος») Γ' Ἑρμ. 43. 2) κλῆν νὰ διαδῇ, «περνῶ» «τὴ κατὰ δεξιῆς» περὶ διὰ τοῦ φέρουγγος, «κατακιδάξω», Γ' Ἑρμ.

2. ΠΕΡΑΙΑ (πέρα), ἀπρφ. ἐπικ. περάω 454, ἀόρ. ἐπέρασα, ἐπικ. σσ. παθ. περαιώμαι, φ 58, ἐπικῶς ἀντὶ τοῦ μεταγενέστερου αὐτοῦ τούτου παραγώγου πιπράσκω, κυρ. περαιώω, «περνῶ πέρα», ἔνα πωλήσω πωλῶ, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ τῆς ἐμπορίας: τῶν δὲ μετ' αὐτ., φ 402, Γ' Ἀθήν. 132, «τινὰ Ἀἴω πωλῶ τινὰ εἰς Ἀθήνας», φ 40, ἡ «εἰς Ἀθήνας» φ 58, «πρὸς δώματα» ο 387, 428, «κατὰ θρόνους ἀνθρώπων» ο 433, «ἐπὶ νήσων» φ.

ΠΕΡΓΑΜΟΣ, ἡ (ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις Πέργαμον καὶ: τὰ Πέργαμα, κατὰ τὸν ἑκ τοῦ: Περίαμα τροπὴ τοῦ εἰς γ' σημασ. τὰ περιβλεπτα, ὁψηλά), ἀκρόπολις καὶ πόλις (ἴδ. Ἰαίος), Δ 508, Ε 446, 460, Ζ.

ΠΕΡΓΑΣΙΑΝ [·ω·], ἀο, ὁ, οἶός τοῦ Πέρσου, ὁ Δηϊκόων, Ε 535.

ΠΕΡΗΣ, ἐπικ. ἔ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΠΕΡΑΝ, μετὰ γεν. 1) ΠΕΡΑΝ, «πέρα», εἰς τὸ ναντὶ μέρος, ἀντίπερα, «Π. Β 626, Ω.

2) ἀπέναντι, ἀντικρὺ τινος, «Εἰς Β 535. (Πιθανῶς αἰτιατικὴ ἀπρηχαιωμένη: οὐσιαστικοῦ: πέρα=πέρας).

ΠΕΡΗΣΕΜΕΝΑΙ, ἴδ. 1. ΠΕΡΑΙΑ.

ΠΕΡΩ, μέλ. πέρσω, ἀόρ. ἄ. ἔπερσα ἔ. πέρσα, ἀόρ. β'. ἔπερθον Σ 454, ι 40 (πρὸς πέρηα καὶ ἐκπέρηα), μέσ. μέλ. με πέρω. οἶον πέρσεται, Ω 729, μέσ. ἀόρ. β'. κομμένου ἀπρφ. πέρθαι π 708. 1) π. καταστρέφω, ἐρημύνω, «χαλῶ», ἐ. λωὴν καὶ χωρῶν, «Τροίης πολυέθρον» Ι α 2 κ. ἄ., «οὐ νό πω αἶσα πόλιν πέρθαι Τρῶων, Π 708, «πόλις πέρσεται» Ω 729 Β 374, Δ 291. 2) διαρπάζω, λεη. «τά μὲν πολλὰ εἰς ἐπράθμεν» Α 123 ὅμως ὁ Βέκκ. καὶ Φαῖας: καὶ πρὸ αὐτῶν Ναιγελσδοχ ἔγραψαν: ἐξεπράθμεν. — ποιητικῇ.

ή, ως ἐκ τῆς συγγενείας αὐτῆς πρὸς τὸ πέ-
πλος, ὅριον) ἔχει τὰς ἐξῆς θεμελιώδεις ση-
α) σημαίνει περιορισμὸν οὐ μόνον ἐν-
γύρω, τριγύρω, κύκλῳ, ἀλλὰ καὶ με-
μονον, πέριξ, ἐντὸς τῶν ὁρίων, εἰς
περιοχὴν τινος· β') ὑπέρδασιν ὁρίων,
πέραν. Ἡ σημασία αὕτη (μόνον ὅμως
ἀναφαίνεται ἐν μὲν τῇ μεταγενεστέρῃ
σημῶν ἀκόμη ἐν συνθέσει, ἐν δὲ τῇ ἀρ-
τῇ ἐπικῇ καὶ λυρικῇ ἐν ταῖς ἐξῆς ση-
α) τῆς Περὶ ὡς προθέσεως Α', 2, δ') ἔξ
ῆματος 2). Σημαίνει γ') ἔκτασιν ὑπε-
πινός γύρου ἢ πολλῶν αὐτοῦ σημείων,
ἄνω, ἄνω. Πρὸς δὲ καὶ τὴν (οὐχ) ἐντε-
φροντισμὸν λ. ἀμφί, ἐνθα καὶ περὶ τῆς ση-
μασιῶν.

Προθέσις μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ. Α')
γεν. 1) κυρ. τοπικ. πέριξ, „γύρω“ τι-
σιν, καὶ σπαν. „τεταγμένον περὶ σπείρους“
ε 68, „περὶ τράπεζας βεδῶν“ διὰ σκέλα
εἰς περὶ τὴν τράπεζαν, ἔχων τὰ σκέλη του
ἐπὶ τῇ τράπεζῃ, ε 130. 2) τροπικ. α) εἰς
ἀντικείμενον τινος, περὶ τὸ ἄπειρον ὡς
ἄπειρον γίνονται τινεῖς ἐνέργεια, πρὸς λ. ἀμφί
καὶ περὶ, ἔνεκα, χάριν, ὑπέρ, „διὰ“
καὶ α) μετὰ τῶν ῥημάτων „μάχο-
μαι, ἔγω, σπεύδω κ.τ.τ.“ ἐνθα διατηρεῖ
τὴν κυρίαν τοπικὴν σημασίαν, οἷον „μά-
χομαι περὶ νῆος“ πέριξ τῆς νῆος (καὶ ὑπὲρ αὐ-
τῆς, πρὸς ὑπεράσπισιν, διατήρησιν ἢ κα-
ταστροφῆν, ὑπέρ (μετὰ γεν.), „περὶ θανά-
του“, περὶ νεκροῦ δηριάζεσθαι· P 734,
„ἐπὶ περὶ πάτρης“ M 142 κ. α., ὡτα-
ζομαι περὶ ψυχῆς“, ἰδ. νηκί 1). „μω-
ροί τινος“ ὑπὲρ τινος ἀγών, P 397. β)
ἐν ῥημάτων: ἀκούω, γινώσκω, λέγω, ἐρω-
τάω, περὶ (μετὰ γεν.), „διὰ“ (μετὰ αἰτ.),
„ἐπὶ νόσου ἀκούσα“ τ 270, „οἷδα γὰρ εὖ
ἀκούω“ ρ 563, „περὶ πατρός ἐρωίτο“ α
μνήσασθαι περὶ πομπῆς· ἀναφέρειν περὶ
πομπῆς, η 191. γ) μετὰ τῶν φροντίδος ἔξ
σημαντικῶν ῥημάτων, οἷον „μερμηρίζω
περὶ τίνος“ Γ 17, „ἄχος περὶ τινος“ φ 249.
αἰτίας εἰς ἐνδείξιν τῆς αἰτίας, „περὶ ἐρίδος
ἀντιμαχεύονται“ ἐκ φιλονεικίας μάχομαι, H 301. (Ἡ
αἰτία αὕτη τῆς προθέσεως ἐν τούτῳ μόνῳ
ἐνδεσμομένῃ εἶνε ἀσυμβίβαστος πρὸς
Ὀμπρικήν καὶ πᾶσαν ἐν γένει Ἑλληνι-
κήν. Ὁρθότερον λοιπὸν ἐρμηνεύεται τὸ
μάχομαι περὶ τοῦ ἀγώνος, περὶ τοῦ
καλῆς, περὶ τῆς νίκης, πρὸς H 210, A
α) εἰς ἐνδείξιν ὑπεροχῆς ἢ προτιμήσεως:
μετὰ αἰτ.), Lat. prope, „περὶ πάντων ἐμ-
ῶν“ νὰ ᾔην ὑπὲρ πάντας τοὺς ἄλλους,
ἐξ ἡ πάντων τῶν ἄλλων, A 287, 417, α
313, „αἰνίζομαι τινα περὶ πάντων“ N
ὅν Κρονίδης περὶ πάντων φίλατο· ὑπὲρ
μάλιστα πάντων, Γ 304, „ἐχθαίρειν“

τ 363, „τίειν“ (ἰδ. τ. λ.), „περὶ πάντων εἰδῆ-
ναι“ μάλιστα πάντων γινώσκειν, B 834 κ. α.
ἴσχυος· ἔξ μετὰ ἐπιθέτων „περὶ πάντων κρα-
τερῆς, οἰζυρῆς, χαλεπῆς“ Φ 566, A 447, ρ
388 κ. α. ἰδ. καὶ II, 2).

Β') Μετὰ δοτικῆς 1) τοπικ. εἰς ἐνδείξιν τῆς
διατριβῆς, ἢ στάσεως πέριξ ἢ πλησίον τινός,
περὶ, πέριξ, „ἀσπαίρω περὶ δουρὶ“ σπαρταρῶ
περὶ τὸ δόρυ, N 570, „περὶ δουρὶ πεπαρμένη“
περὶ τὸ δόρυ „σουλβισμένη“, ὃ ἐ. ὑπὸ τοῦ δόρα-
τος διατετυπτημένη, διηκοντισμένη, Φ 577, „ἀπο-
θήσκων περὶ φασγάνῳ“ περὶ τὸ ξίφος, ὃ ἐ.
διατετυπτημένον ὑπὸ τοῦ εἰς τὸ σῶμα ἐμπεπηγ-
μένου ξίφους, λ 424, πρὸς λ. ἐκλίσαν 2). Πολ-
λῆς ἐπὶ ἐνδύσεως καὶ ὀπισθοῦ εἰς ἐνδείξιν τοῦ
περιβεβλημένου ἢ περιβαλλομένου σώματος ἢ
μέλους „περὶ χροὶ εἴματ' ἔχειν“ π 210, χαλκῶς
ἐλαμπε περὶ στήθεσσι· M 401, πρὸς O 648,
κ. α. „ἐνδύνα περὶ στήθεσσι χιτῶνα“ K 21,
„περὶ χροὶ δύετο χαλκόν“ χ 113, πρὸς II
207, Θ 43, A 17, N 25, O 19 κ. α., πρὸς λ.
ἄλλα 2, β'). Ἐπὶ δὲ πέριξ, πλησίον (πρὸς).
Γ, 1, α.), οἷον „μάραντο περὶ πόλιν“ S
453, „δράκων ἐλισσόμενος περὶ χαιῶ“ X 95.
Τὸ A 317 „κνίσθ' ἐλισσομένη περὶ καπνῷ“ πρὲ-
πει νὰ μεταφρασθῇ κατὰ τὸν Ναιήγελοσ· περι-
λισσομένη ἐν τῷ καπνῷ, καθὼς κατω. I', 1, β').

2) Τροπικ. α.) = Περὶ μετὰ γεν. Α', 2, α.),
ἀλλὰ σπανίως, μετὰ τῶν ῥημάτων: μάχομαι,
ἀγωνίζομαι κτλ.: περὶ, ὑπέρ, „μάχομαι περὶ
τίνος“ ρ 474, „περὶ δαίτι“ ε 215, „περὶ παιδὶ
μάχης πόνος ἐστὶ“ Π 568. β') εἰς ἐνδείξιν τῆς
αἰτίας ἢ ἀφορμῆς μετὰ τῶν φόδου καὶ φροντίδος
σημαντικῶν ῥημάτων, „δεδία περὶ τίνος“ φοδοῦ-
μαι περὶ τινος, K 240, A 557, Γ. Δῆμ. 247,
„περὶ γάρματι“ ὑπὸ (ἐκ) τῆς γάρμ. Γ. Δῆμ.
429, (ἐπομ. περιττὴ εἶνε τοῦ Ὀδοσσίου ἢ διόρ-
θωσις: πέρι=περιστῶς, ἰδ. Βαθυμείας. εἰς τὸ χω-
ρίον). Τὴν αἰτίαν ἢ ἀφορμὴν φαίνεται ὅτι ἐκ-
φράζει ἡ πρόθεσις αὕτη μετὰ δοτ. καὶ ἐν τῷ
„περὶ σθένει βλεμμεῖται“ P 22, (ἀλλὰ τοῦ τὸ
ῥῆμα τοῦτο συντάσσεται μετὰ μοναχῆς δοτικ.,
ἰδ. λ. βαλεμμεῖται διὸ καὶ τινεῖς τονίζουσιν ἐν-
ταῦθα πέρι· γ') „περὶ κῆρι, περὶ φρεσὶ, περὶ
θυμῷ“ μετὰ τῶν ῥημάτων „φιλεῖν, ἐχθαίρειν,
τιμᾶν, τίειν, νημεσσαῖσθαι, γολοῦσθαι, ἀλύσειν“
(ἀπ. ἰδ.) εἶνε φράσεις εἰς τὴν ἐπικὴν γλώσσαν
ἰδιόζουσαι πρὸς ἔκφρασιν τοῦ θαλοῦ καὶ πᾶσαν
τὴν καρδίαν κατέχοντος καὶ οἰονεῖ περιλαμ-
βάνοντος αἰσθημένου. Ἄλλοι ὅμως ἐν τούτοις
τονίζουσι πέρι. ἰδ. λ. αἴφ.

Γ') Μετὰ αἰτιατικῆς 1) τοπικ. α.) εἰς ἐν-
δείξιν κινήσεως πρῶτον μὲν περὶ τι ἀντικείμενον,
εἴτα δὲ καὶ ἐντὸς τῆς περιφερείας ἢ πλησίον
τινός ἀντικείμενου: περὶ, πέριξ, „περὶ νεκρὸν
ἤλασαν ἵππους“ W 13, „ἐρῶν, ἔλκειν περὶ
σημα“ Ω 16, 51 κ. α. πληγ. „μάρνασθαι, μά-
χεσθαι“ (ἰδ. τ. λ.) περὶ αὐτῷ ἐντὸς τῆς περι-

χῆς ἢ πλησίον τῆς πόλεως, «λέξασθαι περί αὐτοῦ» νά συλλεγῶσι περί τήν πόλιν Θ 519. Ὡσαύτως «στήσαι περί βωμόν» Α 448, «ῥοταμαί περί τῆς» ἔρχομαι καί στέκομαι εἰς τήν περιφέρειαν τῆς πλησίον τινός. Ὡσαύτως πρέπει νά ἐρμηνευθῇ καί ὁ β'. ἀόρ. καί παρκκ. τοῦ ῥήματος· τούτου ἐν τοῖς ἐξῆς Σ 374, ι 402· «σειρήν ἐδησάμην περί ῥόν» Θ 25. Τίθεται δέ καί μετά τῶν στάσεων σημαντικῶν ῥημάτων ἥτοι πρός ἐνδείξιν οὐ μόνον στάσεως, ἀλλά καί ἐκτάσεως τοπικῆς, οἷον «ναίειν περί Πηνειόν» καθ' ὅλην τήν ἐκτασιν τοῦ Πηνειοῦ, Β 757, «πάντη περί τετρῶς ὀρώρει πῶρ» Μ 177, ἢ ἀπαρालάττω· ὅπως ἡ Περί μετά γεν. καί δοτ. «περί κένον ὄλχε» πλησίον ἐκείνου, Γ 408, «φυλάσσειν περί μήλη» Μ 303. Ὡσαύτως καί τροπικῶς «περί φρένα· ἥλυθ' ἰωή, σῖνος» Ἰδ. λ. ἔρχομαι 9, β). β'). εἰς ἐνδείξιν ἐκτάσεως, «ἐλισσόμενοι περί δῖνα» συμπεριελισσόμενοι μετά τῶν δινῶν, ἀκολουθοῦντες τὰς ἐλικοειδεῖς κινήσεις τοῦ ὕδατος, Φ 11, «περί νῆσον ἀλώμενοι» περιπλανώμενοι καθ' ὅλην τήν ἐκτασιν τῆς νήσου, κατὰ τήν νῆσον, δ 368 (πρόλ. ἀνωτέρ. Β, 1 ἐν τέλ.). 2) Τροπικ. εἰς ἐκφρασιν τοῦ ἀντικειμένου, εἰς ὃ ἀναφέρεται τις ἐνέργεια, μόνον ἐν τῇ «πονεῖσθαι περί δῦρπα, περί δαίπνον» Ω 444, δ 624.

Σημ. Ἡ Περί πολλάκις τίθεται κατ' ἀναστροφὴν καί κατόπιν τῆς γενικῆς. Η 301 κ. ἀ., καί τῆς αἰτ., Ε 739, κ 3 κ. ἀ. Περί τοῦ Α 559, Ἰδ. λ. ΠΕΡΙΛΕΓΝΙΜΙ.

II.) Ἐπιρῥημα 1) περίε. κύκλω, γύρω, ἔναν γύρον, Γ 384, δ 719, λ. 312 κ. ἀ. Ὡσαύτως καί «περί γάρ ῥα Ποσειδάων... Νέστωρος υἱόν ἔρυτο» τόν περισκεπέατο, τόν περιεφύλαξεν ἀπό τῶν κύκλωθεν προσβολῶν, Ν 554. (Οὕτως ὁ Φαίσις, πάντες δέ οἱ ἄλλοι ἐκδύται καί ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. τονίζουσι πέρι) καί παραλειπομένου τοῦ ῥήματος «περί δὲ θριγκὸς κυάνοιο» (ἔξυπ. ἐλήλατο) η 87, πρόλ. Α 37, 395. Περί τῆς συναρξῆς μετά τῆς Ἀμφί, Ἰδ. λ. ἀμφί ἐν ἄρχῃ. 2) περισσῶς, κατ' ἐξοχήν, μάστιχα, καθ' ὑπερβολήν «περίσσεια», (κυρ. ὑπέρ τοῦς ἄλλους· ἢ ὑπέρ πάντας) οἷον «περί ἄλλων, περί πάντων» Ἰδ. ἀνωτ. Ι, Α, 2, β). Εἰς ταύτην τήν σημ. τονίζεται συνήθως πέρι κατὰ τινα κανόνα τῶν παλαιῶν γραμματικῶν (Σουῖδα, Ἡερύλου, Φωτίου, Φαειδωρίνου). Κατ' ἄλλην ὁμως σπουδαιότεραν μαρτυρίαν τήν τῶν Ἑνετ. σχολίων εἰς Ν 52, «ἡ περί οὐκ ἀναστρέφεται ὅτε τὸ περισσῶς δηλοῖ». (Ὅθεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. πανταχοῦ ἐτόνισσε περί, ὡσαύτως καί ὁ Ἀμφί). Ὡσαύτως πέρι τονίζεται συνήθως καί ὅταν τὸ προσδιοριζόμενον εἴη ἐπιθετον, οἷον «πέρι μὲν πολέμῳ καρτερός ἐσσι» Ι 53, «πέρι μὲν θάλειν ταχύς» Π 186, γ 112, πρόλ. Κ 244, γ 95, θ 281 κ. ἀ. (Ἐξαίρουσιν οἱ ἀνωτέρω, Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καί Ἀμφί, οὔτινες καί ἐνταῦθα τονίζουν περὶ). Ὅταν δὲ τὸ προσδιοριζόμενον ᾗ ἐν ῥῆμα, ὡς «πέρι δίδοναι» ἀφού-

νως, περισσῶς δίδουσιν, ἐπὶ π 6 116, δ 722, η 110, θ 418. ὁ ἱερὰ θεοῖσιν ἔδωκε» ἐπὶ ἀνθρ. φωνοῦσιν οἱ ἐκδύται, ἐπειδὴ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α'. γράφουσι περὶ Φαίσις· καί Βαυμλεῖνος τονίζει λαγοῦ δὲ καί οἱ αὐτοὶ ἐκδύται· πρόλ. τὰ χωρία Σ 549, «περὶ λ 550 καί Θ 161 ἐν διαφόροις τῶς πρόλ. καί τὰ Ι 100, «πέρι φιλεῖν» ξ 146 καί «πέρι Ω 236. Σημειωτέον πρὸς ταῦτα εἶναι ἀμφίβολον καί ἂν ἡ Περί καί εἰς τὸ ῥῆμα ἢ εἶναι ἐπιρῥημα «περί κῆρι» Ἰδ. λ. κῆρ καί σ.

III.) Ἐν συνθέσει σημ. ἰδίᾳ ψιν, περιοχὴν, περικύλωσιν ὅριον τινός· ἢ μέτρου, ὑπ' γ'). ἐπίτασιν τῆς ἐννοίας, ὡς καλλῆς, περικηλός κ. ἀ. (ἢ σώζεται ἡ ἀ. σημ. οἷον «περικηλίζω κ. ἀ.» καί ἡ γ'. οἷον «πικαλός»).

ΠΕΡΙ, κατ' ἀναστροφὴν ἀντὶ τῆς τίθεται κατόπιν τῆς συντακτικῆς (Ἰδ. ἀνωτ. τήν Σημ. εἰς τὸ Ι ἐπιρῥημα εἰς τήν σημασ. τοῦ τ' ἐξοχῆν, Ἰδ. τὰ μερικώτερά γ') ὅταν ᾖ περιέσσι Κ 2 καί ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει ΠΕΡΙΛΕΓΝΙΜΙ (περιλέγων).

ΠΕΡΙΕΙΣΙΝΙ (περιεῖσιν), περίεξι τινός συντρέψω, «ῶ παλ' ἀμφίς ἐάγη» περί τόν ὄγιν τοῦ ὁποῦ) πολλά ῥόπαλ 559. Παθ. μεταφορ. ἐπὶ τῆς κτορός) περιέγνυται· ἀντανάγκρις, Π 78 τ.

ΠΕΡΙ-ΑΛΛΟΣ, ὅς, ἐπικ. (π. τοῦς ἄλλους, μόνον ἐν τῇ πλ. «περιᾶλλα» κατ' ἐξοχήν, π 48, (19) 46.

ΠΕΡΙ-ΒΑΙΝΩ, μόνον ἐν τῇ ἀ. ῥίθην, μετοχ. περιβάς (κατὰ τοῖς χρόνοις), κυρ. πατῶ πᾶς ζωῆ, ὅθεν περιτριγυρίζω. ἐπομ. περιέπω, περιφυλάττω Ν 420, «τινός» ὑπερασπ. τινά, Ε 21, καί «τινί» Ρ 80 Ρ 6, 137, υ 14.

ΠΕΡΙ-ΒΑΛΛΩ, ἀόρ. β'. περιβερῶ. 1) βάλλω ἢ ῥίπτω περιλαμβάνω τι μέ τι, «παλε» ἔδωκε γύρω τὸ περιθώριον τοῦ ὁλοῦ» ἔδωκε (ἔδωκε) τοῦ ὁλοῦ, γ 466, «χεῖρες» π. σφίγγω τινά μέ τὰς χεῖρας, «περί πτερά πυκνά βαλόντες» ρω (σου) πολλάκις τὰ πτερά

περιτυπήσαντες (σε), Α 454. 7δ. και
B.). 2) κυρ. ρίπτω τι περισσώτερον,
ἄλλω, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω, «τινὰ
κατὰ τι, σ 17. ἄνευ αἰτ., ὑπερέ-
ω» κατὰ τι, Ψ 476. B.) Μέσ. περι-
τυπάζω, «παίρνω ἐπάνω μου», ἐν-
δύω, βάλλω, «τεύχεα» γ 148,
«ξίφος ὅμοιον» «φορῶ» τὸ ξίφος
ἔωχος, κ 262 (ἐν τμ.), πρὸλ. ε 231.
Ποι. ἡ. 1) θυγάτηρ τοῦ Ἀκασσάμε-
ντος τοῦ Πηλεγόνο· ἐκ τοῦ Ἀΐου, Φ
2) θυγάτηρ τοῦ Εὐρυμέδοντος, βασιλέως
Ῥαντων, μήτηρ τοῦ Ναυσιθόου ἐκ τοῦ Πο-
τε, η 38.

ΠΕΡΙΤΟΝΑΙ, ἀόρ. περιγεγνόμεν, κυρ. εἴ-
περος τινος, ὑπερτερῶ, ὑπερβαίνω,
«τινὸς τινὲ» τινὰ κατὰ τι, εἴ τι, Ψ 348,
«παλαίμοσόν» θ 402, 253.

ΠΕΛΑΓΙΣ [..ω.], ἐε, πλήρης γλάγους, ὁ
ἁλτός, γαλακτοπληθής, ἡ περιγα-
μένας, Π 642 f.

ΠΕΡΙΛΗΠΤΑ, περικάμπτω, περιπλέω
αὐτὸν, 80 f.

ΠΕΡΙΛΑΪΑ, ἐπ., μόνον ἐν τῷ ἐπικ. ἀόρ. περιδ-
εῖν, περιδεδείσας (ὁ Ἀπρόχ. γράφει παν-
μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου ἐν μόνον δ) καὶ
μὲ σημα. ἔνευ. περιδείλια, εἶμαι περί-
περιδείης, πολὺ φοβοῦμαι, «μή»
52, «τινὲ» [περὶ τινὲ δέδια], φοβοῦμαι
ο. 123 κ. ἀ. «τινὲ μή» Α 508, Φ
πρὸλ. P 240, «τινὰ» φοβοῦμαι τινὰ, Βατρ.

ΠΕΡΙΛΑΪΟΣ, ον, ἡ=ἀμφιδέξιος, ὁ ἀμφο-
τέρω χειρὶ δεξιός, ὁ δυνάμενος τὴν τε δε-
ξιὴν ἀριστεράν ὁμοίως νὰ μεταχειρίζεται, ἡ
ἀριστερὴ, λίαν δεξιός, δεξιώτατος, Φ 463 f.

ΠΕΡΙΛΑΪΩ, μόνον ἐν τῷ μέσ. μέλ. περιδῶ-
καὶ ἀ. δοῦν. τοῦ μέσ. ἀόρ. τῆς ὑποτ.
ἐἶναι, εἶδω τι (ἡ μάλλον ὑπόσχομαι νὰ
ἔκ τῶν ἐμῶν περὶ τινος, ὁ ἐ. βάλ-
λῃμα, στοιχηματίζω, μετὰ γεν.
ἡμετέρας, τὸ ὁποῖον ὑπόσχομαι νὰ δώσω,
ο. (μὲ) ἕνα τρίποδα, Ψ 485, «ἐμὲθεν
ἔσται αὐτῆς» στοιχηματίζω μὲ ἐμὲ αὐ-
τὰ κεφάλι μου, μετὰ τὴν ζωὴν μου, ψ 78.
ΠΕΡΙΛΑΪΩ, γ. δοῦν. τοῦ παθ. ἀόρ.
ἡμετέρας περιστρέφω, παθ. περιστρέ-
φω γύρω, τριγυρίζω, «πάλιν»
ἐν τῷ πόλιν, X 465 f, ἐνθα ὁ Σπύρτιν-
ος καὶ Φαίσις γράφουσι κατὰ διὰ
πάλιν περὶ δινηθήτην.

ΠΕΡΙΛΑΪΩ, εἶμαι περιδείης, περίφο-
βος, πολὺ φοβοῦμαι, «μή» γ 96 (ἐν τμ.).
ΠΕΡΙΛΑΪΩ, ἰδ. περιτρέχει.

ΠΕΡΙΛΑΪΩ, ον, ποι. (περιδραμεῖν) 1) Ἐνεργ.
ἔχων, περιθύνω, κυκλωτέρας, κυ-
κλῶ «πλήμναι, ἄντους» Ε 726, 728.
2) περιτρέχω, περιθύνω, περιθύνω, περὶ

ὅν δύνатаι τις νὰ περιφέρεται, περίοπτος,
ἐλεῦπερος πανταχόθεν, «κώλη» Β 812,
ὡσαύτως «αὐλή» ε 7. (Ὁ Γράσος ἐλαμβάνει
ἐνταῦθα τὰ ἐπίθετον ἐνεργητικὸν εἰς τὴν 1) ση-
μασίαν: κύκλῳ περιθύνουσα πανταχόθεν περι-
κλίσουσα).

ΠΕΡΙΔΡΥΠΤΑ, ἀόρ. παθ. ἐπικ. περιδρύφην,
«ἐναν γύρον ζουγρانیζω ἢ ξεγδέρνω», παθητ.
«ἐναν γύρον ξεγδέρνομαι», περιξέομαι,
περιλαμβάνομαι, «περιδρύφην ἀγκῶνας» Ψ
395 f.

ΠΕΡΙΔΥΝΑ [..ω.], ἀόρ. ἀ. ἐπ. περιδύσα, περι-
εκδύω, ἐντελῶς ἐκδύω, «χιτῶνας» Α 409 f.
ΠΕΡΙΔΥΜΕΘΩ, ἰδ. ΠΕΡΙΔΥΜΩ.

ΠΕΡΙΕΙΜΙ (π. εἶμι), 1) εἶμαι ὑπεράνω, ὑπέρ-
τερος τινος, ὑπερτερῶ, ἐξέχω, [διαφέρω
τινός], ὑπερβαίνω τινά. 2) μετὰ γεν. προ-
σώπου καὶ αἰτ. πράγματος, «τινός τι» σ 218,
τ 326. Ἐν τμ. Α 258 (ἐνθα ἀντὶ τῆς αἰτ. τοῦ
πράγματος καίται ἀπαρ.), Θ 27, Ν 631, α 66.

ΠΕΡΙΕΣΩ, μόνον ἐν τῷ μέσ. ἀόρ. β'. ἐπικ.
περισχόμεν, προσ. περισχεο, περιλαμβάνω, πιά-
νω τριγύρω. Μέσ. πιάνομαι ἀπὸ τινος προσώ-
που ἢ πράγματος πανταχόθεν, ἢ περιλαμβάνω
διὰ τῶν χειρῶν μου πανταχόθεν, ὅθεν προφυ-
λάττω, ὑπερασπίζω, μετὰ γεν., Α 393, με-
τ' αἰτ., ι 199.

ΠΕΡΙΪΡΗΣ, εος, ὁ, πατήρ τοῦ Βώρου, Π 477.
ΠΕΡΙΖΑΜΕΝΩΣ, ἐπὶ. (ἐκ τοῦ: ζαμενής, ὅπ.
ἐκ τοῦ: ζα ἢ μένος), ἄγαν ἰσχυρῶς, [οὕτω
σφοδρᾶ], τύσαν χαλεπῶς, Γ. Ἑρμ. 495.

ΠΕΡΙΚΛΕΑ, ἀόρ. περιήχησα, περιήχω, πε-
ριδροντῶ, «χαλκός» Η 267 f.

ΠΕΡΙΠΑΜΕΝΑΙ, ἰδ. ΠΕΡΙΟΙΑ.

ΠΕΡΙΪΣΤΗΜΙ, παρ' Ὁμ. μόνον ὁ ἐνεργ. ἀόρ.
β'. περιστήν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ περιέστην, ὑποτ. γ'.
πληθ. περιστήσιν ἀντὶ τοῦ περιστῶσι, εὐκτ. γ'.
πληθ. περισταίεν, καὶ ὁ παθ. παρ. περιστά-
μην, καὶ ἐπικ. ἀόρ. ἀ. περιστάθην. 1) περι-
σταίω, ἐν κύκλῳ ἵσταμαι, ἵστέχω τρι-
γύρω, Δ 532, λ 213, μεταφ. ἢ ἐν τμ. «περὶ
γὰρ κακὰ πάντοθεν ἔστη» ε 270. 2) μετ' αἰτ.
περιδᾶλλω τί ἢ τινά, περικλείω, περικυ-
κλώνω, «βοῦν περιστήσαντα» (οὕτως ὁ Βέικκ
καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ πρὸ αὐτοῦ: περι-
στήσαντο) ἐστήθησαν περὶ τὸν βοῦν, περιεκύ-
κλωσαν τὸν βοῦν, Β 410, μ 356, «χορόν» 1
603, «αἰδεσθεῖς μήπως με περιστήσω» ἕνα πολ-
λοῖ, Ρ 95, «εἴπερ νῦν περισταίεν» ο 50.

ΠΕΡΙΚΑΛΛΗΣ, ἐς (π., κάλλος), περικαλλής,
ὡραιότατος, συχνὸν ἐπίθετον πραγμάτων, ἐπὶ
προσώπων σπανίως, Ε 389, Η 85, λ 281, «τί-
κνα», Γ. Ἑρμ. 323, 397, 504, «νόση», Γ.
Ἀπ. 244, «Περσεφόνηα», Γ. 12 (13), 2.

ΠΕΡΙΚΑΛΥΠΤΑ, περισκεπάζω, «σκεπάζω
ἐναν γύρον», τροπικ. «κῶμα τινὲ» περιγίω
εἰς τινα μαλακὸν ὕπνον, περικαλύπτω τινά μὲ
μαλακὸν ὕπνον, Ε 359 (ἐν τμ.)

ΠΕΡΙΚΕΙΜΑΙ, ἀποθ., καίμαι περί τι, περιβάλλω, περικυκλώνω τι, μετά δοτ. «γυρῶ-
τός τόςφ» φ 51, «Πατρόκλην περικείμενον»
ἐξηπλωμένον περί τόν Πατρόκλην, ἐξηπλωμ. ἔ
ἐναγκαλιζόμενον τόν Πάτρ., Γ 4. Μεταφ. «οὐδέ
τί μοι περίκειται» [οὐδέν πλέον ἔχω], «δέν μου
περίσσευαι τίποτε», δέν ἔχω κανέν κέρδος,
ε 321.

ΠΕΡΙΚΕΙΔΟΜΑΙ, ποι. μέσ., εἶμαι περίφρον-
τις, μεριμνῶ περί τινος, «τινός» Ὀδ. γ
219, «τινὶ βιότου» περί τοῦ βίου (τῆς περιου-
σίας) τινός εἶμαι περίφροντις, ε 527.

ΠΕΡΙΚΗΛΟΣ, ὄν, ἐπικ. (π., κήλον), κατὰξη-
ρος, Ὀδ. ε 240, σ 309.

ΠΕΡΙΚΛΥΜΕΝΟΣ [...], ὁ, οἶός τοῦ Νηλέως
καί τῆς Πηρώς, Δ 286.

ΠΕΡΙΚΛΥΣΤΟΣ, ἡ, ὄν (περικλύζω), περιθρε-
χόμενος, περίρρυτος, «Δήλος», Γ. Ἀπ. 181.

ΠΕΡΙΚΛΥΤΟΣ [...], ἡ, ὄν, περιάκουστος,
ἐξάκουστος, περιδόητος, περίρρημος, περι-
κλής, ὑπερένδοξος, ἐπιθ. προσώπων, ἰδιώ-
ς: «Ἀμφιγυῖαι» Α 607, θ 300 κ. ἀ. Ἐτι δέ
«Ἀντιφός» Α 404, «υἱός» Σ 326, «φύλ' ἀν-
θρώπων» Γ. Ἀπ. 537, «αἰωός» α 325, θ
83 κ. ἀ. (Ὁὐγί ὀρθῶς τινες ἐρμηνεύουσι τὸ ἐπιθ.
περί τοῦ αἰωοῦ: μεγαλόφρονος, ἡχηρός). Ἐπὶ
πραγμάτων, «δώρα» Π 299 κ. ἀ., «ἔργα» Ζ
324, «ἄστρ» δ 9 κ. ἀ.

ΠΕΡΙΚΤΕΙΝΩ, περιφανεύω, φανεύω τοῦς
περίε, «ἐναν γυῖον σκοτῶνω», μόνον ἐν
τοῖς Δ 538, Μ 245 (ἐν οἷς ὁ Οὐδῶφ. καὶ Δίν-
δορφ. γράφουσι κατὰ διάστασιν: περί κτείνω).

ΠΕΡΙΚΤΙΟΝΕΣ [...], οἱ (π., κτείνω), μόνον
πληθ. οἱ περιεοικῶντες, περίοικοι, ὅμοιοι,
γειτονικοί, Σ 212, Τ 104, 109: ὡς ἐπιθ.
«ἄνθρωποι περ.» θ 65, «ἐπικούροι» Ρ 220.

ΠΕΡΙΚΤΙΤΑΙ [...], ἄνθ, οἱ, ἐπικ.=τῷ προηγ.,
λ 288 τ.

ΠΕΡΙΛΕΠΩ, περιλεπίζω, τὸν φλοῖον περιαι-
ρῶ, «ἐεφλουδιζῶ», Α 236 (ἐν τμ.).

ΠΕΡΙΜΑΙΝΩ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ ἐπικῇ μετο-
χῇ τοῦ ἐνεστ. περιμαίωσθαι ἀντὶ τοῦ: περιμαί-
μωσα, περιζιτῶ, μετά σπουδῆς ἐρευνῶ,
«σκόπελον» μ 95 τ.

ΠΕΡΙΜΑΡΝΑΜΑΙ, περί τινα μάχομαι, ὑπερ-
μαχῶ τινός, «τινός χαλκῷ» Π 497 τ.

ΠΕΡΙΜΕΤΡΟΣ, ὄν (π., μέτρον), ὑπέρμετρος,
ὑπερμεγέθης, «ιστός» Ὀδ. θ 95, τ 140, ω
430. (Ἀυτὴ ἡ σημασία μόνον ἐπικῇ).

ΠΕΡΙΜΕΛΗΣ, βοε, ὁ, 1) εἶς τῶν ἐπαίρων τοῦ
Ὀδυσσεύς, λ 23. 2) πατήρ τοῦ Σχεδίου, Ο 515.

ΠΕΡΙΜΗΚΕΤΟΣ, ὄν, ἐπικ.=τῷ ἐπομ. «ἐλάτη»
ε 287, «Τηόγετον» ζ 403.

ΠΕΡΙΜΗΚΗΣ, ἐε (π., μέκος), μακρότατος,
ὑπερόψηλος, ἐπὶ ὄρεων, Ν 63, ν 183, «ῥά-
βδοι» κ 293, μ 251, «ιστοί» ν 107, «δεῖραι»
οἱ λαῖμοι (τῆς Σκύλλης), μ 90, «κοντοί, δοῦ-
ρα» ε 487, μ 113.

ΠΕΡΙΠΗΚΑΛΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., γ-
ἐπεκτεταμ. -νόωνται, ἔ παρ. -νόω
μηχανῶμαι, περιμηχάνω, ὁ ἐ-
λῆς τέχνη: πάρασκευάζω, ἐπινω-
ρῶ, τί, Ὀδ. η 200, «δοῦλον ἡμαρ-
τῶν».

ΠΕΡΙΠΟΣ [...], ὁ, υἱός τοῦ Μέν-
Τρώων, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευ-
θῶν, ΠΕΡΙΝΑΙΕΤΛΗ, ἐπικ. μόνον ἐν τ
τοῦ ἐνεστ. περιναϊτάουσι: 1) περι-
6 66, η 551, ψ 436: 6') ἀμετάδ.
μαι, καίμαι, ἐπὶ πόλεων, δ 477
τὴν λ. ΝΑΙΚΙΛΗ). Ἐκ τούτου

ΠΕΡΙΝΑΙΕΤΗΣ, ἀσ, ὁ, ἐπ., περίου-
γείτων, Ω 488 τ.

ΠΕΡΙΣΕΣΤΟΣ, ἡ, ὄν, περιεξεσμ-
λεκητός, «πέτρη» μ 79 τ.

ΠΕΡΙΟΙΔΑ (περίοιδ.), ἐπικ. ἔλλει-
μέ σημασίαν ἐνεστιῶτος, ἀπαρφ. περι-
ρι(δ.) ἐπικ. ἀντὶ τοῦ περιεῖδεναι, ὁ-
δεῖν, γ'. ἐνικ. περιήδη (περιήδη)
ζω, ἐννοῶ, εἰςεύρω περισσώτε-
ριαν ἄλλου, μετ' ἀπαρφ., Κ 247.
ἐμπειρότερος, εἰδημονέστερος: ἀ-
δοτ. πράγματος, «ἔχνεσι περιήδη» ἐ-
οῖα ἐμπειρότατος ἦτο. ρ 317, «βου-
ναι ἄλλων» ὑπερέχω τῶν ἄλλων κα-
λῶν, Ν 728, καὶ μετ' αἰτ. πράγμα-
νός: εἶμαι εἰς τι ἐμπειρότερος, εἰ-
κινός, γ 214.

ΠΕΡΙΠΕΛΟΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ. μόνον
κεκομ. μετοχῇ περιπλόμενος. 1)
φομαι, περιφέρωμαι, «τριγυρίζ-
πλόμενοι ἐνιαυτοί» οἱ περιστρεφόμε-
νοί: ἐπανερχόμενοι ἐνιαυτοί, Ψ 83
ἀπόλ. «περιπλόμενων ἐνιαυτῶν» κε-
ριοδικὴν κίνησιν (ἐπάνοδον) τῶν ἐν-
ῆρχοντο καὶ παρήρχοντο τὰ ἔτη, α
266, καὶ ἐνικ. «περιπλόμενου ἐνιαυ-
τοῦ» παρήλθῃ τὸ ἔτος, λ 248. Πρβλ. π
καὶ περιτροπή. 2) μετ' αἰτ. περι-
ἀποκλείω, «ἄστρ» πολιορκῶ, Σ

ΠΕΡΙΠΕΥΚΗΣ, ἐε, ποιητ. (π., πε-
πικρῶς, πολὺ δριμύς, ἀλγεινὸς
λυώδυνος, «ὁδὺ βέλος» Α 845 τ.
ΠΕΥΚΗΣ.

ΠΕΡΙΠΛΕΚΩ, μόνον ἐν τῷ ἀνα-
περιπλέχην, μετοχ. -χθεῖς, πλέκω
Παλ. περιπλέκομαι, προσκολ-
τι, ἐναγκαλιζομαι, σφίγγω τι
κάλας μου, μετά δοτ. «ιστῷ» ε
ψ 33.

ΠΕΡΙΠΑΜΟΗΣ, ἐε (π., πληθός), π
πολυάνθρωπος, «Συρίη» ο 405.

ΠΕΡΙΠΛΩΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΠΕΡΙΠΕΛΟΜΑΙ.

ΠΕΡΙΠΡΩ, ἐπικ. ἐπὶ κ. κυρ. «πέρ-
πρός», ἐπὶ πολλῇν ἔκτασιν ἐ-
ρωτάτω, πολὺ ἐπὶ τὰ πρόσω,
Π 699 (ἐνθα πρό τοῦ Σπείων. ἐγρ

ἐκδοτὴ Λαρόχ. γράφεται κατὰ διά-
κρισιν πρὸς).

πρὸς κίον, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παθ.
περιχύνομαι, κυρ. χύνω καθ' ὅλην τὴν
περίκλιν. παθ. περιχύνομαι, τραπ. «ἔρως
περιχύνει ἐδάμασσε» ὁ ἔρως περιχύνει
τὴν καρδίαν μου κατεδάμασεν αὐτήν,

ῥήμα, παρατ. γ'. ἐν. ἀναύξ. περιῤῥεε,
ῥήμα, περιῤῥέω, περιῤῥέχω, με-
388 f.

ῥήμα, ἐπ. ἐπ. καὶ Ἰων. (παρ' Ἰπποκρ.)
τῷ γ. 88 f. «περιῤῥήδης δὲ τραπέζῃ
ἀναῖθις» || ὅπερ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος
ἀποδοθεὶς περιφερῆς ἔπασσε τῇ
ὥς περικλασθῆναι περὶ αὐτήν,
ῥήμα, ὅτι ὁ Ἀρίσταρχος ἐθεώρει τὸ ἐπίθ.
τῆς. Ἄλλοι δὲ παράγουσιν αὐτὸ ἐκ
ῥήματος περιῤῥήτης, καὶ ὁ Εὐστάθ. ἐκ τοῦ
ῥήματος, ὅπερ πάντα πάντῃ ἀπίθανον. Τὸ ὅρθον
δὲ Δυνάξτερος, παράγων ἐκ τῆς ρίζ. ῥάδ-,
ῥήμα, τὸ ῥάδις, radix, ῥαδινός κ. ἄ.), ῥήμα,
τὸν λεπτόν κλάδον, τὸν εὐκόλως λυγί-
ναι κλαδιόμενον. «Περιῤῥήδης» λοιπὸν
κλαδιόμενος, σαλεύων, κλονοῦ-
μενος, ἀλλαντεύμενος περὶ τινός. Τοῦ
ῥήματος ἔννοια εἶναι: Κλονηθεὶς δὲ περὶ τὴν
(πλησίον αὐτοῦ), τέλος συστραφεὶς περὶ
τὸ πᾶν τῶν ἀληθινῶν) ἔπασσε κατὰ γῆς
(ῥήμα) ἀνατρέψας ἢ διασεισας οὕτως τὴν
γῆν, ὥστε νὰ χυθῶσι κατὰ γῆς τὰ ἐδέ-
κτα. Ἐὰν δὲ παραδεχθῇ τις τὴν ἄλλην
ἐντελέστερον μαρτυρουμένην γραφήν:
ἄντι τοῦ «δινηθεὶς» ἡ ἔννοια τοῦ χω-
ρῶντος δὲν μεταβάλλεται.

ῥήμα, ἐπ. ἐπ. ὄν, (περιῤῥέω) παντα-
περιῤῥεόμενος, περιῤῥεχόμενος
ῥήμα, τ 173 f.

ῥήμα, ἐπ. ἐπ. ΠΕΡΙΣΣ. (ἀντὶ τοῦ περι-
στρέφω) τὸ δὲ σφαῖν ἢ σφᾶν φαίνεται τῆς
ῥήμα, μετὰ τὸ Γερμ. swanz (Schwanz)=
ῥήμα, κατ' ἕνα, καὶ παρατ. κινῶ περὶ
τὸν οὐρανόν («κινῶ τὴν οὐρανόν»), θω-
ρακί» Ὅδ. π 4, 10, «οὐρῆσι» περι-
στρέφει τὰς οὐράς κ 215.

ῥήμα, ἐπ. ἐπ. ΠΕΡΙΣΣ. κινῶ τι πέριξ μόνον
ῥήμα, περισεισμαι, περιπτερυγίζω,
ῥήμα, τῆς περιεραλαίας, Ὅδ. T 382,
ῥήμα, 6 (7), 4.

ῥήμα, (περισθανῆς) μόνον ἐν τῇ μετοχ.
ῥήμα, μεγαλαδύναμος, ὑπερίσχυ-
ον ῥήμα, ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ δυνά-
μει.

ῥήμα, ὄν, κατὰ τὴν συνήθη ἐτυμολο-
γίαν σκέπτομαι, περιορατός, περί-
οριος, πανταγόθεν ἐλθὺς
ῥήμα, ἐν γόμφῳ Ὅδ. α 426,
ῥήμα, κατὰ δὲ τὸν Δοιδελ. (|| ἤττον πι-

θανῶς) ἐκ τοῦ σκέπω (σχεπάζω), περισκεπής,
περιστέγαστος.

ΠΕΡΙΣΣΑΙΝΩ, ΠΕΡΙΣΣΕΙΩ, ἴδ. ΠΕΡΙΣΑΙΝΩ, ΠΕΡΙ-
ΣΕΙΩ.

ΠΕΡΙΣΤΑΔΩΝ, [...], ἐπ. ἐπ. (περι-ίστημι), στα-
θέντες κύκλῳ, περικυκλώσαντες, N 531 f.

ΠΕΡΙΣΤΛΟΠ, ἴδ. ΠΕΡΙΣΤΗΜΙ.

ΠΕΡΙΣΤΕΙΧΩ, ῥήμα. ἐν. τοῦ ἀορ. ἄ. ἀναύξ. περί-
στεϊχας περιέρχομαι, περιδεύω, «τριγυ-
ρίζω, φέρνω γύρω» τι, δ 277 f.

ΠΕΡΙΣΤΕΛΛΩ, μετοχ. τοῦ ἀορ. ἄ. περιστέλλας,
«περιμαζεύω, συγυρίζω», κηδεύω, νεκρόν,
ω 293 f.

ΠΕΡΙΣΤΕΝΑΧΙΖΩ [...], ποιητ. μόνον ἐν τῷ
μέσ. ἐνεσ. καὶ παρατ. περιστενάζω, ἀντηχῶ,
μετὰ δοτ. «ποσειν» ὑπὸ τῶν ποδῶν τῶν χορευ-
όντων ψ 146, ἐν τι. κ 451. Τὸ ἐν τῷ κ 10,
«δῶμα περιστεναχίζεται αὐλῇ» ὅπερ μεταφρά-
ζουσι τινές μὲν: τὸ δῶμα ἀντηχεῖ ἐν τῇ αὐλῇ,
ἄλλοι δέ: τὸ δῶμα ἀντηχεῖ περὶ τὴν αὐλήν,
παρέχει ἔννοιαν ὅχι πολὺ φυσικὴν. Ὅθεν διωρ-
θώλη ὑπὸ τινων μὲν αὐλῇ=αὐλήσει, ὑπὸ τῆς
αὐλήσεως, ὅπερ καὶ πιθανώτατον καὶ ὁ Βέκκ. ἐν
τῇ Β'. παρεδέχθη, ἴσως δὲ κατὰ τὸν Λόδοκκ οὐδὲ
μεταβολὴ τοῦ τόνου ἀπαιτεῖται καὶ ἐπὶ ταύτης
τῆς σημ. || ὑπ' ἄλλων δέ: αὐλῶ ἢ αὐλοῦς, ἢ
αὐδῶ, καὶ τέλος ὑπὸ τοῦ Δυναξέρου: περιστε-
ναχίζειτ' αἰοιδῶ.

ΠΕΡΙΣΤΕΝΩ, Ἀ'. (ἐκ τοῦ στενός, στείνω)
μόνον κατὰ μέσ. διὰ θεσιν «περιστένεται γαστήρ»
περιστενοχωρεῖται, εἶνε ὑπερπληθής, Π
163 f. Β'. = ΠΕΡΙΣΤΕΝΑΧΙΖΩ, περιστενάζω,
μετ' αἰ. Ὑμ. 18 (19), 21.

ΠΕΡΙΣΤΗΝΩ, ἴδ. ΠΕΡΙΣΤΗΜΙ.

ΠΕΡΙΣΤΕΩ, περιβάλλω, περικυκλῶ, περι-
καλύπτω. «νεφέσιν οὐρανόν» ε 303. ἔτι δὲ
καὶ ἐν τῷ θ 175 «ἄμφι περιφέρεται» ὅπως ἤδη
ἔγραψάν τινες τῶν νεωτέρων ἀντὶ τοῦ ὕφ' ἐν:
ἀμφιπεριστέρεται.

ΠΕΡΙΣΤΡΕΦΩ, μόνον ἐν τῷ παρατ. περιστρέφει,
Ὑ. Ἑρμ. 409 καὶ ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. περι-
στρέφας, περιστρέφω, «(ερεφο)γυρίζω», «ἀ-
σκον» η 189, «Ἀτην χαίρει» T 131, περιβάλλω,
περιδένω, «δεσμά χερσὶ» περιβάλλω δε-
σμά εἰς τὰς χεῖρας, Ὑ. Ἑρμ. 409 (κατὰ τὴν
ἐρμηνείαν τοῦ Βαουμτς., ἐν ᾧ ἄλλοι ἄλλως
ἐρμηνεύουσι τὸ πιθανῶς διεφθαρμένον τοῦτο χω-
ρίον), ἴδ. καὶ λ. ΠΕΡΙΤΡΕΦΩ.

ΠΕΡΙΣΧΩ, ἴδ. ΠΕΡΙΣΧΩ.

ΠΕΡΙΤΛΜΩ, ἐπ. ἐπ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ περι-
τέμνω, ὃ ἐ. περικόπτω. Ἐξ αὐτοῦ μόνον τὸ
μέσ. περικόπτω ἑμαυτῷ, ὃ ἐ. ἀποκόπτω
(ἀπὸ τινος ὅλου) καὶ περικλείω, ἵνα ἀπαγά-
γῳ ὡς λείαν, «βοῦς» ἀποχωρίζω ἀπὸ τῶν βο-
κολίων καὶ ἀπάγῳ ἑαυτῷ, διαρπάζω, Ὅδ.
λ 402, ω 112, πρὸλ. ΤΙΜΝΩ.

ΠΕΡΙΤΕΛΛΟΜΑΙ, ποιητ. ἀποθ., μόνον κατὰ
μετοχὴν ἐνεσ. συμπληρῶ τὴν περίοδον,

διανύω τὸν κύκλον. „κάμνω τὸν γυρὸν“, ὅθεν συντελεσθῆναι, ἀπαρτίζομαι, „ἄψ περιτελλομένου ἔτεος“. λ 295, ξ 294, „περιτελλομένου ἐνιαυτῶν“ κατὰ τὴν περιοδικὴν ἐπάνοδον τῶν ἐνιαυτῶν, ὁ ἔ. ὁσάκις ἔρχεται ἡ ἡμέρα τῆς ἑορτῆς, κατ' ἔτος, Β 551, πρόλ. Θ 404, 418, ἴδ. ΠΕΡΙΠΕΛΟΜΑΙ.

ΠΕΡΙ-ΤΙΘΗΜΙ, γ', πληθ. τῆς εὐκτ. τοῦ β'. ἀορ. περιτίθεν, ἐν τμ. δὲ καὶ οἱ χρόνοι περι-θήκαν, περι-θέτο καὶ περι-θήκατο. 1) περιβάλλω, τροπ. «π. τινὲ δύναιμι» περιβάλλω εἰς τινὰ δύναιμι, ἢ τινὰ μὲ δύναιμι (οἶονεῖ ἐνδύω ἢ ὁπλίζω τινὰ μὲ δύναιμι), γ 205. (Οὕτως ἔγραψαν ἐνταῦθα οἱ πλεῖστοι τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ἐκ τοῦ Σχολ. ἀντὶ τοῦ συνήθους· παραθετέν). 2) Μέσ. (μόνον ἐν τμ.)· ἁ.) περιβάλλω ἐμαυτῷ, ἐνδύομαι, „βάλλω ἐπάνω μου, φορέω“, οἷον «ἔφορ ὤμφ» β 3 κ. ἁ., «γροὶ κνύσαν» Ξ 488, «κρατὶ τρωφάλειαν» Τ 381· β.) θέτω, καταθέτω, συσσωρεύω περὶ τι, «ἔϋλα» (περὶ τοῦ λαμπτήρα), σ 307.

*ΠΕΡΙ-ΤΙΜΗΕΙΣ [...], ἐσσα, ἐν, πολυτίμητος, ἐντιμότερος, μόνον Γ' Ἀπ. 65.

ΠΕΡΙ-ΤΡΕΨΑ, μόνον ἀμεταβέβητος περιστρέφομαι, συμπληρῶ τὴν περίοδόν μου, ἐν τμ. «περὶ δ' ἔτραπον ὥραι» κ 469 f. Πρόλ. ΤΡΕΨΑ καὶ ΠΕΡΙΤΡΟΠΕΑ.

ΠΕΡΙ-ΤΡΕΨΑ, τρέφω, ὁ ἐ πηγνυμί τι πέριξ τινός. Μόνον παθ. κατ' ἐνεστ. καὶ παρατ. περιτρέφομαι, περιπήγνυμαι, „πήξω ἕναν γυρὸν“, μετὰ δοτ. «σάκεσσιν περιτρέφετο κρύφαλλος» περὶ τὰς ἀσπίδας ἐσχηματίζετο πάλος, ξ 477. Μετὰ δοτ. τοῦ προσώπ. «(γάλα) μάλ' ὥκα περιτρέφεται κυκλώνει» ταχέως πηγνύεται τὸ γάλα εἰς τὸν κυκλῶντα, Ε 903. (Ταῦτα ὁ Οὐδύσιος, Βέκκ. ἢ Φαίσις κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον καὶ Ἡρωδιανόν τοῦ παλαιοῦ γραμματικοῦ. Συνήθως δὲ καὶ παρὰ Δινδοροσίφ γράφεται· περιστρέφεται, ὅπερ καὶ ἄλλοι τινὲς τῶν νεωτέρων παραδέχονται. || Ἡ πρώτη ἐρμηνεία ὀρθότερα· διότι πρόκειται νὰ ἐκφρασθῇ ἡ ὁρμή τῆς πήξεως ἢ τροφῆς, πρὸς ἣν παραβάλλεται ἡ ἴασις τῆς πληγῆς, ἐφ' ἧς ὡσαύτως λέγεται τὸ „τρέφω“, ἴδ. ΤΡΕΨΑ).

ΠΕΡΙ-ΤΡΕΧΑ, ἀορ. β'. περιέδραμαν καὶ ἀναύξ. περιδράμων, τρέχω πέριξ, περιτρέχω, Χ 369, ἐν τμ., Ξ 413.

ΠΕΡΙ-ΤΡΕΨΑ, ποι., ἀορ. ἀναύξ. περιτρέσα, περιτρομος, ἔντρομος φεύγω, μόνον Α 676 f.

ΠΕΡΙ-ΤΡΟΜΕΟΜΑΙ, ἐπ., μέσ. ἀποθ., καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τρέμω, „τρέμομαι ἕναν γυρὸν“, οἷον «σάκες· περιτρομέοντα μέλεσσιν» περιέτρεμον αἱ σάκες περὶ τὰ μέλη, σ 77 f.

ΠΕΡΙΤΡΟΠΕΑ, ἐπικ. ἢ ἴων. θαμιστικ. ἀντὶ τοῦ περιτρέπω μόνον κατὰ μετοχὴν τοῦ ἐνεστώτος ἀμετάβ. ἁ.) συχνὰ ἢ κατ' ἐπανάληψιν περιστρέφομαι, περιφέρωμαι, „γυρίζω“, ἐπὶ γύρου, Β 295, ὡσαύτως καὶ ἐπὶ προσώπου,

«μήλα πολλὰ περιτροπέοντες ἐλαύνον» πρὸς ταχὺ ἡλαύνομεν συχνὰ ἢ πολλὰ στρεφόμενοι, στρέφοντες δηλ. ὅπως ταῦτα (ὅπως τοῦ φόδου μὴ κατεδύκω) 465. (Οὕτως ὀρθῶς ἡρμηνεύσαν ὁ Διονυσ. καὶ Ἀρσέν. Ἄλλοι δὲ περικλείοντες· τεμνόμενοι πολλὰ (ἴδ. ΠΕΡΙΤΕΜΝΕΟΜΑΙ) λαχύσε, κατὰ πολλὰς διευθύνσεις πόμενοι || τέλος ὁ Δυντίζερος ἐρμηνεύει «πολλὰ περιτροπέοντες» πολλὰς περιτροπὰς, ὁ ἔ. πύλλαις ἀποτρέποντες τὰ τὰ ὅποια κατὰ τὴν συνήθειάν των ἐκ τὴν πρὸς τὸ ὄρος ὁδόν, καὶ δὲν ἤθελον τὴν πρὸς τὸ ὄρος ὁδὸν (ἴδ. ΠΕΡΙΤΡΟΠΕΑ)· β.) κατὰ διαφόρους θύσεις τρέπομαι, «πολλὰ περιτροπέω λ' ἀνθρώπων» ἐπὶ πολλὰ φύλα ἀνθρώπων, πόμενος, ἐπιμηνύμενος μετ' αὐτῶν, 512. (Ὁ δὲ Συστάσιος διορθώνει· παρὰ τὸ ἔ. ἐξάπατων· ὁ δὲ Βαουμίστ. αὐτὴν τὴν σημ. θέλει ν' ἀποδώσῃ εἰς τὴν συνήθειαν· περιτροπέων).

ΠΕΡΙΤΡΟΧΟΣ, ὄν (περιτρέχω), ὁ νὰ περιτρέχηται, κυκλωτερότης, κυκλ. 455 f.

ΠΕΡΙ-ΦΑΙΝΟΜΑΙ, πανταχόθεν φαίνομαι περιφανής, μόνον ἐν τῇ μεταφ. φαινόμενον ὄρος· περιφανές, περίφαλος 479, «ἐν περιφανομένῳ χώρῳ», Γ' καὶ ἄνευ τοῦ οὐσιαστικοῦ, «ἐν περιφανοίᾳ» ἐφ' ὑψηλοῦ καὶ πανταχόθεν περιφανοῦς.

ΠΕΡΙΦΑΣ [...], ἄντος, ὁ, 4) υἱός· οἶον, Αἰτωλός, ὑπὸ τοῦ Ἀρεως, φοιτῶν 842 εἰς. (Παρ' Ὁρμ. ἡ μόνη περιφασαίης διὰ τῆς ἰδίης αὐτοῦ χειρὸς φωνῆς).

2) υἱός τοῦ Ἡπότου, εἰς τῶν Τρωάδων, Ρ 323.

ΠΕΡΙΦΑΤΗΣ, ἄν, ὁ, 4) υἱός τοῦ Κρυσηϊῶν, ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος φονευθείς.

2) εἰς τῶν Μυσῶν, Ξ 515.

ΠΕΡΙΦΡΑΔΥΣ [...], ἐπ., ποιητ. προσεκτικὸς, περισκευμένος. Τοῦτο δὲ ἐπὶ τῶν ἑλλήνων.

*ΠΕΡΙΦΡΑΔΕΣ ὡς ἐπὶ ῥήμ. Γ' Ἐρμ. Ἐπίρρ. ΠΕΡΙΦΡΑΔΕΑΣ, ἐπιμελῶς, μετὰ προσοχῆς, „καλὰ, καλὰ“ μ. φρ. «ᾤπησαν περικρ.» Α 466, ξ 431. Ἐκ τοῦ

ΠΕΡΙΦΡΑΖΟΜΑΙ, ἐπικ. μέσ. σκέπτομαι καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ἀπ' ὅλα τὰ μέρη, ὁ ἔ. σκέπτομαι τι, φροντίζω περὶ τὸν ἑαυτὸν· α 76 f.

ΠΕΡΙΦΡΩΝ, ὄν, ποιητ. (π. φρήν), συνετός, περίφρων, ἐπίθετον γυναικ. «Ἀδρηστίνη» Ε 442 (μόνον ἐνταῦθα) «Βασιλεία» λ 345, «Εὐρύκλεια» τ 512· δὲ «π. Πηνελόπεια» α 329 κ. πλχ.

ΠΕΡΙΦΡΙΑ, μόνον ἐν τῷ ἀπρφ. τοῦ περιφρῶναι καὶ μεταφ. περιφρῶς· εἰς μέσ. φύομαι, φυτρύνω γύρω, γύρω

λλω, σφίγγω τινά ἐν ἀγκάλοις,
110, ἀπολ. π 21, ω 320, μετ' αἰτιατ.
χ περιφρονῶ ἐν πατέρα· ω 236 (ἐνθα
αὐτοῦ θέλουσι τὴν αἰτιατ. νά ἐξαρηθῶσι
κ. τοῦ «χρῶσαι»).

αἰα, ἀορ. ἀ. περιέχου (ἡ ὕψις τονίζει
μετὰ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν·
ἐντὶ τοῦ περιέχου, μέσ. ἀορ. ἀ. ὑποκ.
ἐπικ. ἀντὶ τοῦ περιέχεται, ζ 232,
(ὅσα τινὰς ἐκλαμβάνουσι τὸν τύπον ὡς
ἐπικ., πρῶλ. γ 426. Δ'). Ἐνεργ. περι-
έχω περίεξις τινός, μετὰ δοτ. προσώπ.
πρῆματος· «τινὶ τι» ,περιέχων τινὰ
φ 319 «ἤρα τινὶ» η 440, ἐν τι. Ε

189. Ἰδὼς ἐπὶ τῶν μεταλλουργῶν, τῶν
 ἀπομένων διὰ τοῦτο χρυσοχῶν, χρυ-
 σῶν περιχρῶν τὰ κέρτα (τοῦ θύ-
 ρου) K 294, γ 384, 426, 437. Μεταφρ.
 τινὲς περιχί· περιβάλλω περιχών τινά
 τι· ψ 162. B' Μέσ. 4) περιχών τινί
 μεταφρ. «(ἀνὴρ χρυσοχός) περιχέεται
 ἀργύρῳ» κατὰ τὴν ἐργασίαν του περι-
 χύων περὶ τὸ ἀργυροῦν ἔργον του, ζ 232,
 2) μεταφ. περιχέομαι, ἐκτείνομαι,
 ἐπερίξ τινός, «ὑπνο» B 19 ἐν τυ.
 ἐκτείνωμαι, ἐπ., ἀόρ. ἀναύξ. περιχυσάμην,
 «οὐκ ἐσφόδρα, ἀγανακτῶ, «τινὶ τινός»·
 «ἐξ αἰτίας τινός, «ἴλ. I 449, ε 226.
 ἐπὶ, ἡ (ὥς), τόπος· ἐξ οὗ δύνανται τι· νά
 «ἐπὶ σκοπιά, «πῆλνωμα», ε 8, ψ 451.

σιος, ον, ποιητ. ἀντὶ τοῦ περιούσιος
περίεσις), περισσοῦ, ὑπέρμετρος,
γέλης, μόνον ἐν τῇ οὐδ. «περιώσιον»
ὑπερμετρώς, καθ' ὑπερβολήν, Δ 359,
Ἰσχυρώς πληθ. «περιώσια» Ύμ. 18
Μετά γεν. «περιώσιον ἄλλων» περισ-
σίων ἄλλων. Ύ. Δήμ. 363.

302, ὁ, εἶδος ἀετοῦ μελανοπτέρυγος,
 303, ὑπομα. εἰ. Ἡ ἐνθα πέρκνος το
 304 316 †. (Οὕτως ὁ Ἀριστοφάνης ἄλλοι
 305 πρὶν τὴν λ. ὡς ἐπιθ. περκνός, ἢ, ὡς
 306 ὁ, μέλας, ὅπως εὐρίσκεται παρ' Ἰπ
 307 Νικάνδρῳ, ||. ἡ μᾶλλον ἴσως με
 308 τας, ὅπως εἰκάζω ἐκ τῆς καὶ σήμ
 309 ὁμοιουμ. σωθῆσμένης σημασίας, „περ
 310 κνός. καὶ περκνός, ὁ ἔ. ἐφελος ἡ ἐκ
 311 ἐκθροστικῶς). 76. καὶ λ. μόρφος.

90ε, δ, εκ Περκώτης, B 834, Z 30.
 η, η, πόλις τῆς παρ' Ἑλλησπόντου
 ἐταῦ Ἀβύδου καὶ Λαμψάκου B 835,
 O 548, ἐπὶ Στραδωνος (13, 4, 20)
 πλησίον τοῦ Παρίου ὀνομαζόμενον
 κώτη. (II. Τὴν σήμερον καλεῖται τόπος
 Ἀβύδου ἢ Λαμψάκου „Περκοῦτα“).
 η, ἑτερ. ἐπιχ. τύπος τοῦ 2 ΠΕΡΑ,
 ἡνιάς, παραταξ. θαμῆς. γ. ἐν. πέρνασχ'
 πέρνασκε, κυρ. „περνώ“ πέραν, καὶ

ἔπομ. πωλῶ, τινά, *Ἠλ. Ω 752, «ἐπὶ νήσων»
X 45, «κτίματα περνώμενα ἵκει» ἔρχονται πρὸς
πώλησιν, Σ 292.

ΠΕΡΟΝΙΑ ἀορ. περονησα καὶ μέσ. περονησάμην
πάντοτε. ἀναυξ. διατρυπῶ, „περονιαῶ, καρ-
φώνω“. «τινά δουρί• διακοντιζῶ, *Ἰλ. Η
443. Μέσ. [ἐμπερυνώμαι], „καρφώνω τι-
εἰπάνω μου“ διὰ πόρτης ἢ καρφίτσας, *χλα-
ναν• Κ 433, *τι ἐνετῆσι• Ξ 480, *ἐκ τοῦ

ΠΕΡΟΝΗ, ἡ (πέρω), κυρ. πᾶν ὅτι οὕς $\frac{1}{2}$ δια-
 παρατικόν, ἰδίως ἡ ἀκικὴ τῆς πόρπης, ὅθεν ἐν
 γέν. πόρπη, «καρφίτσα» ἡ, «κόπσα» (ξεν.),
 ὅς τῆς ἐλασπομένη καὶ συγκροτομένη τὰ ἐνδύ-
 ματα, E 423, σ 293, σ 226, 236.

ΠΕΡΩΣΙ, κατ' ἐπ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ περῶσι, ἐκ
τοῦ 1 ΠΕΡῶΝ.

* ΠΕΡΡΑΙΒΟΙ, ἢ. ΠΕΡΑΙΒΟΙ.

* Περσεΐδης, ὁ (Πέρσης, Ἡσιόδ. Θεογ. 377)
υἱὸς τοῦ Τιτυῶνος Κριοῦ καὶ τῆς Εὐρυδίας, πα-
τὴρ τῆς Ἑκάτης, Ὑ. Δήμ. 24.

ΠΕΡΣΑ, ἀντὶ τοῦ ἔπερσα, Ἰδ. λ. ΠΕΡΘΑ.

Περκεύς, ἑσς, Ἰων. ὅ ἐπ. ἡσς, ὁ, 4) υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Δανάης, θυγατρὸς τοῦ Ἀκρισίου βασιλέως τοῦ Ἀργεῶς, Ξ 319. Νήπιον ἔτι μετὰ τῆς μητρὸς εἰς κιδώτιον ἐγκλεισθεὶς καὶ οὕτως ῥυφθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν διεσώθη ὑπὸ τοῦ βασιλέως τῆς Σερίφου Πολυδεύκτου. Καὶ μέγχι μὲν τινος ἐτρέφετο παρὰ τούτῳ, ἡλικιωθεὶς δὲ ἔλαθε παρ' αὐτοῦ, θέλοντας οὕτω νὰ τὸν ἀπο- πέμψῃ, τὴν ἐντολὴν νὰ φέρῃ εἰς αὐτὸν τὴν κε- φαλήν τῆς Μεδούσης. Κατορθώσας δὲ τὸ ἔργον ἡλευθέρωσε κατὰ τὴν ἐπάνοδον τὴν Ἀνδρουμέδαν, ἥτις ἔκειτο εἰς βράχον προσδεδεμένη, ἵνα γαίην βορὰ φοβεροῦ τινος κήτους ἐρημούντος τὴν γῶ- ραν. Λαβὼν δὲ αὐτὴν γυναῖκα ἐγέννησε τὸν Ἄλ- καῖον καὶ τὸν Ἠλεκτρώονα. 2) υἱὸς τοῦ Νέ- στορος καὶ τῆς Ἀναξιδίας, ν 414, 445. (Ἐτυ- μολογεῖται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ περσῶ, οἰοῦσι Penetritius· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ πρήθω, καὶ κατ' ἄλλους ἐκ τινος Σανσκριτικῆς· ρίζης prsih, σημαίνουσας σκορπίζω, διυγετέω.)

ΠΕΡΣΕΦΟΝΕΙΑ, ἡ, ποιητ. ἀντί τοῦ Περσεφονή, ὁ Δῆμ. 56 κ. α., θυγάτηρ τοῦ Διὸς· καὶ τῆς Δήμητρος, = 326 λ 217
ἀρπάζαντος αὐτήν ἀπὸ τῆς αὐδανόμενῃς Ἀδου,
φαίνεται πάντοτε ὥς ἡ φοβερὰ πύγαιλη
αὐ τοῦ καταχθονίου κράτους, ὅθεν καλεῖται ὀρθρά
(εὐδοκίᾳ, περικαλλῇ) παρθένος;
εἰς Δήμητραν (πρόβ. γ. 334, 405, καὶ ἄλλοις)
μεταγενεστέρᾳ παραδίδει. Τὰ ἱερὰ αὐτῆς
κεῖνται εἰς τὰ δυτικὰ πέρατα τῆς γῆς κατὰ τι-
μηλόριον τοῦ καταχθονίου κράτους, κ 509. (Ἐτυ-
μολογεῖται κατὰ τὸν Εὐστάθ. εἰς κ 491 ἐκ τοῦ
φέρεω ἢ φόρος, ἐπομ. κυρ. φερσεφόννη, ὃ ἐ.
θανάτηφόρος).

ΠΕΡΣΗ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ὀκεανοῦ, γυνὴ τοῦ
Ἡλίου, μήτηρ τοῦ Λήϊτου καὶ τῆς Κίρκης, κ
439. Παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 356 λέγεται Περσής.

ΠΕΡΣΗΙΑΔΗΣ, ΛΟ, Ο, ποι. ἀντί τοῦ Περσεΐδης, υἱός; ἢ ἀπόγονος τοῦ Περσέως, ὁ Σθένης-λος, T 416.

ΠΕΣΕΙΝ καὶ ΠΕΣΕΣΘΑΙ, ἴδ. ΠΙΠΤΩ.

ΠΕΣΟΣ, ὁ, Ἀττ. πεττός, ἡ ψήφος; (,πέτρα" ἦν οἱ παλαιοὶ μεταχειρίζοντο ἐν τῇ πετρίᾳ), πληθ. «πεσσοί» αὐτὴ ἡ παιδιὰ, ,τό τὰδ' ἐλ, ἡ δάμα", α 107 f. Ὅποια ἦτο ἡ παιδιὰ τῶν πεσσῶν, εἶνε ὅλω; ἀγνωστον· διότι ἐκ τοῦ ἀνωτέρω χωρίου οὐδὲν ἄλλο πλὴν τοῦ ὀνόματος ἐξάγεται, ἡ δὲ παρ' Ἀθηναίων Δ 16 Γ περιγραφή τοῦ Ἀπίωνος εἶνε προδήλως φαντασιώδης· πλάσμα. || Ἡ πεττεία, ἥτις κατὰ τοὺς μετέπειτα χρόνους ποικίλως διεμορφώθη, ἐθεωρεῖτο ὡς τὸ ἀρχαιότατον ἰθαγενές τῶν Ἑλλήνων παίγνιον, ἐν ᾧ τὰ ἄλλα παίγνια λέγονται ἐκ τῆς Λυδίας εἰς τὴν Ἑλλάδα μετενεχθέντα. Κατὰ τὸν Ἡσύχ. παράγεται ἐκ τοῦ πίπτω).

ΠΕΣΩ (ἐκ τῆς ρίζ. ΠΕΚ, ΠΕΠ), ἀπαρρ. ἐπικ. πεσάμεν, κυρ. θερμαίνων μαλάσσω τι ὅθεν 1) ἐπὶ τοῦ ἡλίου, πεπαίνω, ὥριμάζω, τι, η 110.

2) μεταφ. χωνεύω, καὶ τροφ. «χόλον» χωνεύω ὀργήν, ὅ ἐ. τρέφω, ἐγκρύπτω, ,φυλάγω", Δ 513, 156δ. «κῆδεα» φροντίδας κρύπτω ἐν ἑμαυτῷ, Ω 617, 639. Ὡσαύτως; «γέρα» χωνεύω τὰ δῶρα, σαρκαστικῶς (διότι τρόπον τινὰ πολλὰ μὲν ἔφαγεν, ἀλλ' εἰσέτι δὲν ἐχώνευσεν αὐτά) B 237, «βέλος» νὰ χωνεύσῃ τὸ βέλος, ὅ ἐ. ,νὰ ἔχῃ νὰ τρώγῃ", νὰ αισθάνηται τὰς συνεπείας του, Θ 513.

ΠΕΣΩΝ, ἴδ. ΠΙΠΤΩ.

ΠΕΤΑΛΟΝ [..], τὸ (πετάννυμι), φύλλον, συνήθ. πληθ. B 342, τ 520 (|| Ἐν τῇ καθομιλ. σῶζεται εἰς μεταφορ. σημ., λέγεται δηλ. τὸ φύλλον ἐκεῖνο τὸ σιδηροῦν, τὸ εἰς τὴν ὀπλὴν τοῦ ἵππου προσηλούμενον, ,πέταλον" τοῦ ἀλόγου).

ΠΕΤΑΝΝΙΜΙ [...], (ὁ ἐνεσ. καὶ παρατατ. σχηματίζονται ἐκ τοῦ ΠΙΤΝΥΜΙ καὶ ΠΙΤΝΛΗ) ἄορ. ἐπέτασσα, πέτασα καὶ ἐπικ. πέτασσα, παθ. παρακ. πέπταται, -νται, -μένος, ὑπερσ. πέπτατο, παθ. ἄορ. γ'. πληθ. πετάθησαν, μεταφ. πετασθεῖσαι, ἐκτείνω, ,ἀπλῶνω, ἐξαπλῶνω" α.) κυρ. μετ' αἰτ. «λίτα, εἴματα» Θ 441, ζ 94, «ἱστία οὖρον» ,ἀνοίγω" τὰ παντὰ εἰς τὸν ἄνθρωπον, τρέχω Ὡσαύτως, «χεῖρες» ἐκτείνω α.) ἐν τμ., Ξ 413.

ΠΕΤΡΙΑ, ποι. -γῶν, ε 374, ὡς σημεῖον δεξιότητος, Φ 445, «χεῖρας τινὲς» ἀπλῶνω τὰς χεῖρας πρὸς τινα, Δ 523, N 549, ὡς σημεῖον χαρᾶς, ω 397, «πύλας» ἀναπετάννυμι, ἀνοίγω ὅθεν παθ. «πύλαι πεπταμέναι» ἀναπεπταμένοι, Φ 531, προβλ. 538, φ 50· β.) μεταφορ. «θυμόν» τὴν καρδίαν τινὸς εὐρύνω, ,ἀνοίγω τὴν καρδίαν», ὅ ἐ. φαιδρύνω, σ 160. Παθητ. «αἰὶθρη πέπταται ἀνέφαλος» ἐκτείνεται, ζ 45, «πέπτατο αὐγὴ Ἥελίοιο» P 374.

ΠΕΤΕΝΝΟΣ, ἡ, ὅς, ἐπικ. ἀντί τοῦ πετεινός (πέτομαι) α.) πετηνός, ,πετούμενος", ἐπιθ. τῶν πετηνῶν, B 459, O 690. Πληθ. «τὰ πε-

τηνὰ» ὡς οὐσιαστ. τὰ πετεινά, τὰ νά, O 238 κ. α., Βατρ. 26· β.) ,πετίζομαι» ἀποκτῶ πτερὰ, ,κἀμνω φτερά», 218. (|| Ἡ καθομιλουμένη, ,πετεινομένη» καλεῖται κατ' ἐξοχὴν τὸν ἀλέκτορα).

ΠΕΤΕΩΝ, ἄκος, ἡ, χωρίον τι Βωιωτικόν περὶ τὰς Θήβας, οὐ μακρὰν τῆς Ἀλφειοῦ 500.

ΠΕΤΕΩΣ, ὁ, ἐπικ. πο. ὁ, υἱὸς τοῦ πατρὸς τοῦ Μενεσθέως, B 552, N 690.

ΠΕΤΟΜΑΙ, ἀποθ., ἐνεσ. -εται, -ονται, -εσθαι, παρατ. ἐπέτοντο καὶ ἐπικ. γ'. ἐπέεσθην, -οντο, ἄορ. ἐπτατο, ζ ἀναού· μόνον μεταφ. πεταμένη, ὑποτ. γ'. ἐν. πετήται, καὶ ἐνεργ. ἄορ. β'. ἐπτην, Βατρ. 211, α.) κυρ. ἐπὶ τῶν πετηνῶν (|| ἐπὶ τῶν μόνων σῶζεται ἐν τῇ καθομιλ. ὁ μέγας ἐν τῇ μεταφ. ,πετούμενα" = πετὴν πετηνά), M 207, O 147 κ. α., καὶ ἐπὶ 89, Π 265· β.) ἐπὶ πάσης ταχέως καὶ ἐμψύχων ὄντων, ,πετῶ" ἢ ,πετάχην» σπεύδω, τρέχω, ἐπὶ θεῶν, O 150, ἐπὶ ἀνθρώπων, N 755, θ 122, «πετὴν» τῆς πεδιᾶδος, Φ 247. Πολλάκις ἐπὶ ἱπποῦ ἄκοντος πετέσθην» προθόμως· ἐπέτασαν, κ. α., γ 484, 494· γ.) ἐπὶ ἀψύχων, ὡς λίθων κ. α., ,πετῶ", πίπτω, α.) N 140, 592, ἐπὶ χιόνος καὶ χαλάρης O 170, «ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἑρετμά» ,ἐπέταξαν ἀπὸ τὰ χεῖρια του", α.) «τεύχεα» ω 533, «ἐκ μελέων θυμῶ» ἐπέταξεν ἡ ψυχὴ, Ψ 880.

ΠΕΤΥΛΙΟΣ, ἡ, ον, πετρώδης, βραχὺς «τροχός» γ'. Ἀπ. 383. Ἐν πέτρᾳ οἰκονεῖ πετροδίαιτος, «Σκύλλη» μ 231 f.

ΠΕΤΡΗ, ἡ, α.) ,πέτρα", βράχος, 496 κ. α., προβλ. δὲ καὶ ΓΛΑΦΙΡΟΣ ὡς ἐπὶ τῶν παρὰ τὴν θάλασσαν πετρῶν, γ. α., καὶ ἐπὶ τῶν «Πλαγυτῶν» ἰδίως πετρώδης, 260· β.) τεμάχιον βράχου, πετρώδης, 213 κ. α. Ὡς σύμβολον σταθερότητος, «Πλάκα» τῆς σκληρότητος ζ ἀνάληψις, τραΐς, Π 35. Περὶ τῆς παραρηλάς «δρυὸς οὐδ' ἀπὸ πέτρης» ἴδ. ΔΡΥΣ. Ἐκ.

ΠΕΤΡΗΕΙΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ποι., πετρώδης, χυδής, «Αὐλὴ» B 496, «Πυλὴ» 111, σος· δ 844, «κλειυθα» γμ. 48 (19).

ΠΕΤΡΟΣ, ὁ, τεμάχιον βράχου, α.) ἴδ. Η 270, Π 734, γ 288, Βατρ. 211.

ΠΕΥΚΑΛΙΜΟΣ, ποι. ἀντί τοῦ ΠΥΚΝΑΛΟΝ ΠΥΚΑΛΙΜΟΣ [...], ἡ ον, παρ' Ὀμήρ. ἐν τῇ φρ. «φρεσὶ πευκαλίμῃσι» ἴδ. 1465, O 81, γ 35, φρόνιμος, συνετός· μὲν τὸν Βούττι. ἕτερος τύπος τοῦ ὅπως τὸ λευγαλέος τοῦ λυγρός καὶ παλαιός· γραμματικὸς ἐκ τοῦ πύκν· βελόνη, ἐπομ. ὁδός, διαπεραστικόν· νεῖς πευκ.· εἶνε ἡ ὁδὸς οἴα).

ΑΝΟΣ [...], ἡ, ὄν, ποι., ἐπίθ. τοῦ πο-
84, κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν, πι-
πρὸς ὁρθότερον δὲ κατὰ τὸν Βούττμ.,
ὅς, „μυτερός“, ἐπομ. κοπτερός,
πρὸς, ἔκκεντρες. Ἐκ τοῦ
ἡ, κυρ. ἀκῆ, ἀκωκῆ, ὅθεν ἡ „πεύ-
δ“ „πεύκος“ (διὰ τὰ βελονοειδῆ αὐ-
12) ἡ. Α 494, Ψ 328.
ΟΜΑΙ, ἴδ. ΠΥΝΘΑΝΟΜΑΙ.
ΟΤΑΙ, ἴδ. ΦΑΙΝΘ.
ΟΝΑΙ, ἴδ. ΦΕΝ-.
ΟΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΦΑΙΝΘ.

ΟΜΕΝΟΜΑΙ, ἐπικ. α.) παθ. μέλ. τοῦ ΦΑΙ-
12. ὅ. β.) παθ. μέλ. ἐκ τοῦ ΦΕΝ-, ὅπ.
ΜΕΘΑΙ, ΠΕΦΙΔΗΘΕΝΟΜΑΙ, ἴδ. ΦΕΙΔΟΜΑΙ.
ΟΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔπεφνον, ἴδ. ΦΕΝ-.
ΡΑΘΟΝ, ΠΕΦΡΑΣΘΕΙΝ, ἴδ. ΦΡΑΣΘ.
ΡΙΚΑ, ἴδ. ΦΡΙΣΘ.
ΡΑΣΙ, ἴδ. ΦΥΘ.
ΤΜΕΝΟΣ, ΠΕΦΤΥΖΟΤΕΣ, ἴδ. ΦΕΪΘ.
ΤΑΓΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΦΥΛΑΣΘ.
ΥΙΑ, ἐπικ., ἴδ. ΦΥΘ.
ΡΜΑΙ, ἴδ. ΦΥΘ.

κατὰ τὸν Σπρίτν. ὅ Βέικ.) ἡ πῆ (κατὰ
ἄλφ. καὶ Δίνδορφ.), ἐπίρ. ἐρωτημ. 1)
[ποτ], πρὸς ποῖον μέρος, „ποῦ“ ἡ
τοῦ (=τοῦα ποῦ), Ε 472, ρ 219 κ. α.,
ρ καὶ ποῦ, ο 509, „πῇ δὴ“ ν 203, ρ
362. 2) τροπικ. πῶς, (κατὰ) τίνα
φ 287, υ 43, „πῇ δ' οὕτως—ἐρχεται
πῶς (ἡ μᾶλλον ποῦ, πρὸς τίνα σκοπὸν)
οὕτως μόνος“, Κ 385, ποδλ. β 364.
πῆ (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), ἐπίρ. ἐγκλιτ.
πικ. ἐπὶ κινήσεως, εἰς κάποιον μέρος,
α μέρος, κάπου, Γ 400 (ἐνθα ἡ γεν.
ἐκ τοῦ „πῇ“ ἐξαρτᾶται), Ζ 378,
ἡ ἄλλη, β 427, γ 251 κ. α., καὶ ἐπὶ
γ 25. 2) τροπικ. κατὰ τίνα τρό-
κάπως, „οὐδὲ πῇ ἔστι“ [οὐδ' ἔστιν
οὐδ' εἶνε τρόπος, δὲν εἶνε δυνατόν, Ωμι-
267, „οὕτως πῇ“ οὕτως πως, Ω 373,
ῇ οὐδαμῶς, δέ, μ 433, ν 207, ὡσαύ-
δὲ τί πῇ, Φ 219.

ΕΙΜΑΛΛΟΣ, ΟΝ, πυκνόμαλλος, „ἀρ-
497 f. (Ἐκ τοῦ πήγνυμι καὶ μαλ-
τοῦ: πηγμαλλός, ἡ ἐκ τοῦ πηγός, ὅ
ἀντὶ τοῦ: πηγόμαλλος, δι' ἐπενθήκης
καὶ τροπῆς τοῦ ο εἰς ε. ἢ. Ὁρθότερον
κατὰ τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐδ. πῇ-
τος) ὅ μαλλός, κατ' ἀναλογίαν τοῦ
υρος, ἀλγασίδυρος, μέλεσιπτερος κ. α.).
ἡ, ν
ΥΜΙ [ν
πῇγνυτο, μ-
ἐπικ. π-

[μὲ τὸ α βραχύ] ἐπάγη, ἀναῦξ. πάγη, γ'. πληθ.
πάγεν Δωρ. ὅ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐπάγησαν, Α 572,
παθ. ἀορ. α. γ'. πληθ. πήχθεν Δωρ. καὶ ἐπικ.
ἀντὶ τοῦ ἐπήχθησαν, Θ 298. ἴδ. καὶ ΚΑΤΑΠΥ-
ΓΝΥΜΙ. Α') Ἐνεργ. κυρ. στερεώνω ὅθεν 1)
„ἐμπήγω, καρφώνω, χώνω“ τι, ὃ δὲ τόπος,
ὅπου, ἐκφέρεται ἐμπροσθίως, „ἐγγος, ὁδὸν ἐν
μετώπῳ, ἐν γαστέρι“. Δ 460, Ν 372 κ. α., „ἐ-
ρετμόν ἐπὶ τύμβῳ“ ἐμπήγω τὴν κώπην ἐπάνω
εἰς τὸν τύμβον, λ 77, „ἐν γαίῃ“ ψ 276 σπα-
νίως δι' ἀπλῆς δοτ., λ 129. β') στηρίζω τι ἐπὶ
τινος ὅςτος: δυναμένου νὰ ἐμπηχθῇ, ὡσαύτως
„ἐμπήγω“ ἡ „καρφώνω“ (ἐπάνω), „κεφα-
λήν ἀνὰ σκολόπεσσι“ Σ 477. 2) συ-
πύκνω, „ἐμπήγω, καρφώνω“, ὅμα

κατὰ χθονός. Γ 217. 2) συμπήγνυμι, κ
τασκευάζω, ἰδίως ναυπηγῶ, „νῆας“. Β 6

Β') Παθ. ἐν τῷ α. καὶ β'. ἀορ. ἔτι δὲ
ἐν τῷ β'. παρακ. τῷ ἐνεργ. στερεοῦμαι
1) „ἐμπήγομαι, καρφώνομαι“, εἴμ
ἐμπεπηγμένος, Δ 185, Ε 616, „ὁδὸν δι'
κραδίῃ ἐπεπήγει“ ἔμεινεν ἐμπεπηγμένον εἰς
καρδίαν, Ν 442, πρὸς. Π 772, Υ 283.

2) πήγνυμαι, „πῇζω, πζώνω“, „πῇ
γώνω“ (ὃ ἔ. ναρκώνω, ἐνεργητ. ἀντὶ τοῦ πζου
ναρκοῦμαι), „γοῦνα πῇγνυται“ τὰ γόνάτα μου
μαρμώνουν, ναρκοῦνται, Χ 453. Γ') Μῆς
κατασκευάζω, ναυπηγῶ τι ἐμαυτῷ, „ε-
κρια πῇσαι ἐπ' αὐτῆς“ κατασκευάσον ἐπὶ τοῦ
ἔργου σου, ἡγουν τῆς νῆος σου, ἔκρια, ε 163.
(Ἡ ρίξ. παρ, ὅθεν [πάγος], „πάγος“, Λατ.
pago (=pango), peripigi, συγγ. τῷ παχύς)
Ἐκ τούτου

ΠΗΓΟΣ, ἡ, ὄν, ποιητ., παχύς, εὐτ' ἡ
εὐρωστος, „ἔπποι“ Ι 424, 266, „κρμ-
χύ, „φουσκωμένον“, ε 388, ψ 235. (ἐ-
τημένως ἄλλοι ἐρμηνεύουσιν λευκός, ἡ
μέλας), ἴδ. τροφίς, τροφίσις.

ΠΗΓΑΙΣ [...], ἴσος, ἡ, ἐπικ. (πήγνυμι
χινώδης, παγετώδης „νύξ“ ε 476 f. (ἐ-
νε λοιπὸν κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ταύτην ἐπὶ
τοῦ ὁποίου τὸ ἄρσεν. ὑποτίθεται) πηγυλὸ
τὸ: παχυλός: ἔτερος τύπος: θηλ. τοῦ ἐ-
τούτου οὐσιαστικῶς λαμβανόμενος: ἡ μὲν
σιαστικὸν πρὸς αὐτὸ συγγενὲς εἶνε ἡ πα-
Ἀθηναίους σωζομένη λέξ. „πήγουλη“
ζυμαρικοῦ, ἄλλως λεγόμενον „κριθαράν
τις ὠνομάσθη οὕτως διὰ τὴν ὁμοίωσιν
τὴν παγετώδη χύμα ἡ χυανδρὴν πάχυν.
ἡ: ὁ τύπος τῆς Ὀμηρ. λέξ. καὶ ἡ π
βολὴ αὐτῆς πρὸς τὴν καθομιλοῦν καλιστῶς
θανωτέραν τὴν ἐτέραν ἐρμηνείαν τῆς λέξ.
καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαίοις γραμματικοῖς εὐρίσ-
μένην: παγετός, „παγωνιά“, περὶ ἐν
νυρίῳ τῆς Ὀδ. ἐπεφύετο, ἡ νύξ.
„παγ' νύξ“, „ἡτο μ' ὡς
ἴσα ἡ“).

ε 275, X 288, 424, μ 125, ρ 446, 304. (Ἐκ τοῦ πα-, παθεῖν, πάσχω).

πῖα, ἐνεσ. -νει, μέλ. πημανέει, ἀπαρρ. -ορ. γ'. πληθ. εὐκτ. πημῆναιαν, παθ. ἐνικ. ἐπικ. πημάνθη, ἀπαρρ. -ῆναι, ὑ. διαφθεῖρω, κακοποιῶ, O 42 παθ. ῥομαι, βλάπτομαι, ἐπὶ πλοίων, O 33 ἀπολεῖ. «ὁπὲρ ὄρκια πημ.» ἐναν-συνθηκῶν βλάπτω, κακοποιῶ, προσ-Γ 299 (κατ' ἄλλους δὲ βραχυλογικῶς ἐπερδαίνων βλάπτω, ἀθετῶ τὰς συν-ῶδ' ἐπέτελλε Ἀχιλλεύς μὴ πρὶν πη-νᾶ μὴ βλάψωσι («πειράξωσι») πρότε-ρην φέρονται ἐχθρικῶς, Ω 781.

πῖα, ὁ, ὁ μέγιστος ποταμὸς τῆς Θεσσα-λίας ἐκ τῆς Πίνδου, διαρρέων τὴν ἡν πεδιάδα καὶ διὰ τῆς κοιλάδος τῶν ἐκδύλλων εἰς τὸν Θερμαϊκὸν κόλπον, Ἀλκαμδριά, B 752.

πῖα, π, Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ Πηνέλαος (λαός), ἐπικ. γεν. Πηνελέω, Ξ 489 ῥαψαν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτὸν καὶ αὐτοῦ ὁ Βόθης καὶ Βέντλειος, πρῶτ. ἀντὶ τοῦ συνήθους Πηνελέοιο ἐκ τοῦ πηνέλεος), υἱὸς τοῦ Ἰππάλχου, στρατη-γικῶν ἐν Τροίᾳ, B 493, P 597 ἐξ. ὀπεία, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Πηνελόπεια, τοῦ Ἰκαρίου ἢ τῆς Περιβοίας, α 329, Ὀδυσσεύς, ἡς τὴν φρόνησιν καὶ ἀρε-πίστην καὶ σωφροσύνην ἐκθειάζει ἡ Ὀ-περίφρων Πηνελόπεια»). Κατὰ τὴν

τοῦ ἀνδρὸς αὐτῆς προσήλθον πολλοὶ αἰτοῦντες αὐτὴν ἐπιμόνως εἰς γάμον αὐτοῦ μηχανήματος ἐκράτησεν αὐ-πολὺν χρόνον μετεώρους, διακηρύξασα μόνον ἡμελεῖ ἀποφασίσαι νᾶ ἐκλέξῃ τινὰ ὅταν ἀποτελειώσῃ τὸ ὑπαινόμενον ἥδη νᾶ κατασκευάσῃ ἐξ αὐτοῦ σάβανον εἰς ἡντα Λαέρτην. Ἀλλὰ τὸ πανίον δὲν τέλει, ἐπειδὴ τὴν νύκτα διέλυεν ὅσον ἂν ὄφαινε, δ 88 κ. ἐξ., τ 139 ἐξ. «Ὅτε μία τῶν θεραπαινίδων προέδωκε τὴν εἰς τοὺς μνηστῆρας, ἐπανήλθε μετὰ ἀπουσίαν ὁ Ὀδυσσεύς καὶ ἐφόνευσεν 207 ἐξ. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ καὶ λέπω, οἶονεἰ ἐκλεπίδουσα, ἐκ-α, ἐκδιαιδούσα τὸ πανίον. ἢ Ὁρθό-δότης ἐκ τοῦ ἀχρ. πην-ελη, πρῶτ. κυψ ἔλη, νεφ-ἔλη, καὶ ἐκ τῆς ρίζ. οπ-εἰσι, ἡτις καὶ ἐν ἄλλαις λέξεσιν εὐρί-θευτερον συνθετικόν, ὅσον Δρύ οψ, φιλ-οπισ' κυρίως λριπὸν σημαίνει).

[π-], τὸ (πῆνος ἢ πῆνη), ὑποκορισ-καλαμίου (Τουρκ. μασουρίου) «κα-π' κρόκη, «ὑφάδι», «εἴλημα κρό-τὸν Σχολ. Ψ 762 f. (Ἐνταῦθα πα-ΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

ραβάλλεται ὁ κατόπιν ἢ πλησιέστατα τοῦ Ἀγαν-τος τρέγων Ὀδυσσεύς πρὸς τὸν κανόνα, δι' οὗ τὸ πηνίον διεξέρχεται διὰ τοῦ μίτου (στήμο-νος) καὶ ὅστις πλησιέστατα καὶ πάντοτε εἰς τὴν αὐτὴν ἀπόστασιν παρακολουθεῖ τὸ στήθος τῆς ὑφαινούσης καὶ ἐπορ. κινουμένης γυναίκας, ἴδ. ἰστός καὶ ΚΑΝΩΝ. (Κατ' ἄλλους δὲ καὶ ἐνταῦθα, ὡς ἀλλαχοῦ παρ' Ἑλλήσιν, πηνίον εἶνε τὸ κα-λάμιον, ἐφ' οὗ κατακρίζεται ἡ κρόκη. ἢ Ἐν τῇ καθομιλουμένῃ σώζεται παρὰ μὲν τοῖς Κυπρίοις «πηννίν» = πηνίον, Σακελλαρ. Κυπρ. ἐν λ., γενικώτερον δὲ κατὰ Δωρικ. τύπον «πανί(ον)» = ὑφασμα).

πῖος, ὁ, ἐπικ., ὁ συγγενής, ἰδίως ὁ ἐξ ἀγ-χισταίας, κηδεστής, «συμπέθερος», Λατ. ὀφ-ίις, Γ 163, η 581, κ 444, ψ 120. (Συνήθως ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πα-, πέπαμαι, ὅ ἐ. ἀπο-κτῶ ἀπιθάνως δὲ ὁ Δοιδερλ. ἐκ τοῦ πα(ω).

Πηρεῖα, ἡ, κατὰ τὸν Εὐστάθιον χώρα τις Θεσσαλική, πηανῶς ἡ περὶ τὰς Φεράς, B 766. (Οὕτως ἔγραψεν ὁ Οὐδύσιος ἐκ τινος χειρογρά-φου ἀντὶ τοῦ συνήθους Πηρεῖα, ὅπερ διετήρησεν ὁ Βόθης, ἴδ. π. λ. Ἄλλοι δὲ ἀναγινώσκουσι Φη-ρεῖα, ἐννοοῦντες τὴν περὶ τὰς Φεράς ἢ Φεράς χώραν).

πῖρη, ἡ, πῖρα, «ταγάρ, ταγαρτζικα», ὁ ἐ. θερματὴν «σακούλα», δι' ἡμᾶντος εἰς τοὺς ὤμους κρεμασμένη, καὶ μάλιστα κατὰ τὰς ὁδοί-πορίας εἰς ὑποδοχὴν τῶν ἐφοδίων χρήσιμος, οἶαν καὶ μέχρι τοῦ νῦν οἱ ποιμένες τῆς Ἑλ-λάδος μεταχειρίζονται, Ὀδ. ν 432, ρ 197, 357 κ. ἄ.

πῖρος, ἡ, ὅν, ἀνάπηρος, βεβλαμμένος, ἡ κρωτηριασμένος (Τουρκ. «σακάτης»), ἰδίως ὁ τοφλός, B 599 f. (Ἐκ τοῦ πα-, πά-σχω κατὰ τὸν Λόδεκκ, κατ' ἄλλους δὲ συγγ. τῷ πείρω, πεπαρ-μένος, ἢ ἐκ τῆς ρίζης παν (παίω) ἀντὶ τοῦ πα(ρ)ός, ὅ ἐ. κτυπημένος).

Πηρή, οὔς, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νηλέως καὶ τῆς Χλωρίδος, γυνὴ τοῦ Βιάντος, ἴδ. ΜΕΛΛΑΜΠΟΡΕ, λ 287 ἐξ.

πῖχης, εὐς, ὁ (ἐκ τοῦ πῆγγυμι κατὰ τὸν Δοιδερλ.). 1) κυρ. ἡ ὠλένη, ἔπειτα τὸ μέρος τοῦ βραχίονος τὸ ἀπὸ τοῦ καρποῦ τῆς χειρὸς μέχρι τοῦ ἀγκῶνος, πῖχης, «π. χειρὸς δεξι-τῆς» Φ 166. ἔτι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ ὅλου βραχί-ονος κατὰ δοικ. ἀριθ. E 314, ρ 38, ψ 240. 2) ὁ πῖχης τοῦ τόξου (ἴδ. τόξον), ὁ συνδέων ἀμφοτέρους τοὺς βραχίονας αὐτοῦ, ἐφ' οὗ ἐπιτί-θεται μὲν τὸ βέλος, κρατεῖται δὲ ἐξ αὐτοῦ τὸ τόξον κατὰ τὴν ἐκτόξευσιν τοῦ βέλους, A 373, N 583, ρ 419, ἐνθα τὸ «τὸν (οἰστὸν δηλ.) ἐπὶ πῖχει ἐλὼν» ἐρμηνευτέον βραχυλογικῶς λα-βὼν τὸ βέλος καὶ ἐπιθεῖς αὐτὸ ἐπὶ τὸν πῖχην τοῦ τόξου (ἢ ἀμφοτέρω ἅμα κρατῶν). 3) πῖχης, οἱ πῖχες, ἢ βραχίονες τῆς λύρας, Γ. Ἐρμ. 50.

πῖαρ, τό, ποιητ. (πίων), μόνον κατ' ὄνομα.

καὶ αἰτ. λίπος, πάχος. 1) κυρ. πιμελή, „ξύγγι, ἄλειμμα“, „βοῶν ἐκ πίαρ ἐλέσθαι“ νὰ ἀφαιρέσῃ (ὁ λέων) τὸ πάχος τῶν βοῶν τὸ ἐν τοῖς ἐγκάτοις αὐτοῦ εὐρυσκομένον, ἐπομ. νὰ „ξεκοιλιάσῃ“ νὰ διασπαράξῃ τοὺς βοῦς (κατ' ἄλλου; δὲ ἐσφαλμένως: τῶν βοῶν τὸν παχύτατον), Α 350, Ρ 659. 2) μεταφ. ἀ.) πάχος, γονιμότης τῆς γῆς, „ἐπεὶ μάλα πίαρ ὑπ' αὐδᾶς“ πολὺ πάχος ὑπάρχει ὑπὸ τὸ ἔδαφος, ὑπὸ τὴν ἐπιρράναιαν τῆς γῆς, ε 435, Ὑ. Ἀπ. 60. (Οὕτως: κατὰ τὸν Βούττιμαν. ὁ Βέκκ. καὶ πάντες οἱ νεώτεροι. Πρώτερον δ' ἐξελαμβάνετο τὸ «πίαρ» ὡς ἐπιθετικὸν τοῦ «αὐδᾶς» καὶ ἐτόνιζον: ὕπ', ἐπομ. ἡρμηνεύον: ὑπάρχει ὑποκάτω πολὺ παγὺ ἔδαφος. β.) τὸ λίπος, „ὁ ἀνθρώπος“, ὁ εἰς τὸ ἀρίστον, «πίαρ ἐλοῦσα» Ὑ. Ἀφρ. 30.

ΠΙΔΑΣ, ΑΚΟΣ [-], ἡ (πιδάω = πηγάζω), Ὑων. καὶ ποιητ., πληγὴ, „βρόστις“, Π 825 f.

ΠΙΔΗΣΙΣ [-], ΕΣΣΑ, ΕΝ (ἐκ τοῦ ἀχρ. πιδῆ, πιδάω = πηγάζω), ὁ ἔχων ἀφθόγους πηγὰς, εὐδρος, Α 483 f.

ΠΙΔΥΤΗΣ [---], ΑΟ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων μαχητῶν ἐκ Περκάτης ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθεὶς, Ζ 30.

ΠΙΕ, ΠΙΕΙΝ, ἴδ. ΠΙΝΑ.

ΠΙΞΑ, παρ. ἀναύξ. γ'. πληθ. πίεζον (ὡς ὀρθῶς ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἀντὶ τοῦ πρότερον πιέ-
ζουν, Ὑων. παρ. ἐκ τινος ἐτέρου τύπου: πιέ-
ζω), μ 474, παθ. ἀορ. μετοχ. πιεσθεῖς, πιέ-
ζω, „ζουλιζώ, ζουλιώ“, σφίγγω, «κρὸν»
μ 174, «βραχίονα» Π 510 (ἴδ. ζ λ. ἐπὶ Γ',
4, δ'), δ 419, «τινὰ ἐν δεσμοῖς» σφίγγω τινὰ
εἰς τὰ δεσμά, δένω σφικτά, μ 164. Παθ. θ 336.

ΠΙΣΙΡΑ [-], ἡ, ἰδιαίτ. ὀηλ. τοῦ πίαν, ἴδ. τ. λ.

ΠΙΕΡΙΨ [-], ἡ (πιθανῶς συγγ. τῇ πίαρ, πίερα), γῶρα τῆς Μακεδονίας κατὰ τὰ Θεσσα-
λικά μεθόρια, πλησίον τοῦ Ὀλύμπου ἐκτεινομένη
μέχρι τῆς θαλάσσης, Ξ 226, ε 60, Ὑ. Ἑρμ.
70. Πρβλ. καὶ Πιυερίμ. Ἐκ τούτου ἐπὶ Π. Πι-
ερίοισιν ἐκ τῆς Πιερίδας, Ὑ. Ἑρμ. 85.

ΠΙΟΕΡΟΙ, ἴδ. ΠΕΙΟΑ.

(ΠΙΟΕΑ), τύπος ἐνεστώτος ἄχρηστος ἐκ τοῦ
β'. ἀορ. τοῦ ΠΕΙΟΑ ἐπιθὸν σχηματισθεὶς, εἰς αὐ-
τὸ μέλ. πιθήσω, φ 368, καὶ μετ' ἀναδιπλ. πεπι-
θήσω, ἀορ. μετοχ. πιθήσας. 1) πείθομαι,
ὕπακούω, μετὰ δοτ. «τάχ' οὐκ εὖ πᾶσι πι-
θήσεις» δὲν θὰ κἀμης καλὰ νὰ πείθῃς εἰς πάν-
τας, φ 368, καὶ μάλιστα ἡ μετοχὴ τοῦ ἀορ.
«θεῶν τεράσσι πιθήσας» πεισθεὶς εἰς σημειῶ-
θεων, Δ 398, Ζ 383. πέποιθα, ἔχω πεποι-
θήσιν, «ἤφι βίηφι» Χ 407, φ 315, «ὕποσχε-
σίησι» Ν 369 κ. ἀ. 2) μεταβατ. πείθω, μό-
νον ἐν τῇ «τόνδ' ἐγὼ πεπιθήσω ἐναντίβιον μα-
χέσασθαι» Χ 223.

ΠΙΟΟΣ, ὁ, μέγα πῆλινον ἀγγετον, „πιθάρ“,
ἰδίως εἰς διατήρησιν οἴνου, δ 310, ψ 305, ἀλ-
λὰ καὶ ἄλλων πραγμάτων, Ω 527.

ΠΙΚΡΟΓΑΜΟΣ [-], ΟΝ (πικρὸν ἔχων γάμον, ο
πικραίνεται, πικρὸς ἀπ
266, δ 316, ρ 137.

ΠΙΚΡΟΣ, ὁ, ΟΝ, καὶ δικατὰ
κυρ. ὁξὺς, διαπεραστικός,
στός. Δ 118, 217 κ. ἀ.

2) δριμύς, ὄξευαν ἢ διαπ-
παρέχων, ὄθεν ἀ.) ἐπὶ γασ-
τρίᾳ «ρίξα» Α 846, «ἄλμη»
δ 155. β.) ἐπὶ ἀσφρήσεως,
γ.) ἐπὶ ἀφῆς, πικρός, ἀλ-
«ὠδίνες» Α 271, μεταφ. ρ-
πτος καὶ Κύπρος. ρ 448. (ἴ-
ης καὶ τὸ παρ' Ἡσυχ. πικρός
κη, καὶ ρίπης, καὶ ρίχ καὶ

ΠΙΝΑΜΑΙ [-], ἑτερ. ἐπικ.
μόνον ἐν τῇ γ'. ἐνικ. πίναντο
παρ. πίναντο, ἐπὶ δὲ καὶ
πίναν ἀντὶ τοῦ πίναναι Ὑ.
σιάζω, προσέρχομαι, με-
Ὑ. Δημ. 115, «ἐπ' οὐδαί» πρ-
ἴλ. Τ 93, «ἄρματα χθονί-
τὴν γῆν, Ψ 368. ἴδ. καὶ λ.

ΠΙΛΟΣ, ὁ, συμπεπιλημένον
(Τουρκ.), δι' αὐτὸ ἐνέδουν ἐσωτε-
λαίαν, ἵνα μὴ πιέξηται ἡ κεφ-

ΠΙΜΠΛΑΝΩ, ἑτερ. ἐπικ. τύπος
ἐν τῇ γ'. ἐν. τοῦ παθ. ἐνεσ.

νεται μένος» μάλλον πληροῦ

ΠΙΜΠΛΗΜΙ, γ'. πλ. πιμπ-
πλήσα. Ἐκ τοῦ μέσ. πιμπλ-
πίμπλαντο, ἐκ δὲ τοῦ ἀορ. ἐπ-
ἐπ. γ'. πληθ. τῆς εὐκτ. πλησ-
ἀορ. ἐπλήσθη, γ'. πληθ. Δωρ.
ἀντὶ τοῦ ἐπλήσθησαν Ρ 211,
ἐπ. μέσ. ἀορ. β'. ἐπλήμην μόνον
Ὅμ. πλχ., ζ γ'. πληθ. πλντο
πληρῶ, „γαμίζω“ ἀ) «τί-
«ἐναύλους νεκῶν» Π 72,
«πῆρην σίτου» ρ 414 κ. ἀ.
δοτικῆς, «ὁδοῦς ἰαχῇ τε φόβῳ
καὶ φογῇ» Π 374 κ. ἀ. β').

τοῦ πληροῦντος, οἷον «ἰχθύς
λιμένος» Φ 23. 2) Ἐν τῇ
μέσ. ἀορ. β'. πληροῦμαι,
«τῶν πεδίων ἐπλήσθη» Ὑ.
ἀνδρῶν τε καὶ ἱππῶν» Φ 4
Α 104, «ἀλκῆς» Ρ 211, «
«ἀγῆς» Ὑ. Δημ. 281, «τῶ
πληρῆς ἦτο τὸ στήλαιον αἰ-
η 57. 3) Μέσ. μετὰ ἀ. ἀορ.
μιζω τι ἐμαυτῇ ἢ τι τῶν
οἴναι» γαμίζω τὸ ποτήρι
«σάφον» Ξ 112. β.) μ.
ἐκπληρῶ τὴν ὄρεξιν ἢ
„χορταίνω“, «θυμὸν ἐδὴ
χορταίνω τὴν ψυχὴν μου

καὶ ἄνευ τῆς γεν. «θυμόν» τ 198, πρόσλ.
καὶ ΠΙΜΠΑΛΑΝ.

ΠΙΝΑΞ [-] ΑΚΟΣ [-], ὁ, ἄ.) σανίς, „σανί-
μ 67. β.) πινακίον ξυλίνου, ἐφ' οὗ ἔγρα-
πτον „πινακίδι“ ἢ „πινακίδα“ (ἀν' ἧς σήμερον
καὶ δὲν εἶνε ξυλίνη, ἀλλὰ χαρτίνη) συγ-
γρῶν πινακῶν ἐκ δύο πινακίων συνεισμένον
κατασκευάζεται, ὅποια τὴν σήμερον ὑπάρχουσι
ἐγκόλπια εἰκονίσματα: διὸ καὶ λέγεται
καὶ „πινακός“ Z 169. γ.) „πινακί ἢ πι-
ναξ“ ξυλίνη λοπάς, „ξυλοπινακί“, ἐφ' ἧς
πιπνύονται τὰ ἐδέσματα, α 144. (||. Καὶ εἰς
πρώτην σημ. λέγεται σήμερον τὸ σανίδιον
καὶ, ἐφ' οὗ μεταφέρουσι τὰ „πλαστά“ (τοὺς
καταμένους ἄρτους) εἰς τὸν κλίδανον, „πινα-
κός“).

ΠΙΝΩ [-], σωφρονίζω, «ἡδὴ γὰρ με-
λλο ἐπίπυσεν (χρόν. ἀορίστου)» καὶ ἄλλοτε
συνωφρόνησεν, ἢ ἀκριδέστερον: καὶ ἄλλον σω-
φρονισμὸν μοι ἔκαμεν, Ξ 249 f. (Τὴν ἐτυμο-
λογίαν ἴδ. ἐν λ. ΠΝΕΩ).

ΠΙΝΩ [-], ἡ, ποιητ. (πινύσσω), φρονή-
συνεσις, Η 289, υ 71.

ΠΙΝΩ [-], ἡ, ὄκ, ποιητ. (πινύσσω),
πίνω, συνेतός, *Οδ. α 229, δ 211 κ. ἄ.
καὶ ἐπικ. ἀπφρ. πινόμεναι, παρὰ. θαμνίς.
Π 226, μέλ. πίνωμαι, εἰς οὗ μετοχ. πίν-
ων, β. ἐπιον, πρόσ. πίνε, ε 347, ἀπφρ.
πίνων, πίνεον, ἐπικ. πίνεμεν, „πίνω“ ἐπὶ
πίνων τε καὶ ζώων, ἀπολ. συναπτόμενον
τοῦ «ἐσθίειν, φαγεῖν κ.τ.λ.» ε 94, η 177,
δ κ. πλχ., «σκόφαν, ᾧ περ ἔπινε» μέ τόν
ν ἢ εἰς οὗ πίνε, ε 112, «ἐνθεν ἔπινον» δ
τ 62, καὶ μετ' ἄλλων προσδιορισμῶν, οἷον
ἐπ' αἰτ. «οἶνον» Ε 341 κ. πλχ., «π οἶ-
νον τινος» Π 226, παθ. Ι 469, ι 45, ἔτι
ἐπ' αἰτιατ. τοῦ μέτρου «κρατῆρας οἶνου»
Π, «κύπελλα» Δ 316, (ὡς καὶ τὴν σήμερον
κατὰ τὴν σημασίαν τίθεται ἡ αἰτ.) β.) μετὰ γεν.
πίνω (εἰς οὗ πίνω μέρος), λ 96, ο 373, γ
τὸ εἶναι (μακρόν μὲν ἐν τῷ ἑνέσ, παρὰ.
ἐλ. Ν 493, κ 160, βραχὺ δὲ ἐν τῷ ἀορί,
διὰ τῆς ἄρσεως ἐκτείνεται ἐν τῷ ἀπφρ. αὐ-
τῷ πίνεμεν Π 825, π 143, σ 3).

ΠΙΝΩ, ἴδε ΠΙΝΩ.

ΠΙΝΩ, Η, ΟΝ, ὑπερθ. τοῦ ΠΙΝΩ.

ΠΙΝΩ (κατ' ἀναδιπλ. ἐκ τοῦ ΠΕΤ-, ὡς τὸ
πίνω ἐκ τοῦ ΓΕΝ-), παρὰ. ἀναβ. πίπτε, -ον,
πίνω. πεσέομαι, Η 824, ἀπφρ. πεσέσθαι Ι
209. ἔπεσον, ἐπ. πέσον, ὑποτ. γ'. ἐν. ἐπικ.
ἀντὶ τοῦ πέση θ 524, ἀπφρ. ἐπικ. πεσέειν
Π, Ψ 467, 495. Ἐκ τῆς μετοχ. τοῦ παρακ.
πίνω) ἡ αἰτ. πεπτεῦτα Φ 503 καὶ πεπτεῦ-
σθαι 384 πάσχουσι συνίξουσιν τοῦ εὖ, π-
πέφτω, ὅ ἐ. ἄ.) καταπίπτω, π-
πέφτω ὑψηλοτέρου εἰς χαμηλότερον τόπον,
πρῶτον Ο 435, ι 371, ἐπὶ πραγμάτων,
πρῶτος, πυρός, Ρ 633, μ 156 κ. ἄ. «ἄντα

ἐκ χειρῶν» Ε 583, «ἐς ἔκπῳν, ἐς ὀλέων» Η
46, Π 379 κ. ἄ. Τροπ. «ἐκ θυμοῦ τινος» ἐν
πίπτω ἐκ τῆς καρδίας, τῆς εὐνοίας τινός, „ξε-
πέφτω ἀπὸ τῆς ἀγάπης“, Ψ 595. Τὸ τέρμα
τῆς πτώσεως ἐκφέρεται διὰ τῆς ἔν (ὅταν μετὰ
τῆς κινήσεως συνεκφράζεται καὶ ἡ μετὰ τῇ
κίνησιν ἐπακολουθοῦσα ἡρεμία) «π. ἐν κινήσει»
„μέσα εἰς τὴν σκάνη“, Δ 425 κ. πλχ., «ἐπὶ χθου-
νι» ω 535, «ἵππος ἐπιπτεν ἐπὶ βλεφάροις» ἐπι-
πτεν, ἐπεκράθη ἐπάνω εἰς τὰ βλέφαρα, ε 271,
ψ 309. «ὕπὸ ἄξοσι» ὑπὸ τοῦ ἀξονος, Π 378,
«μετὰ ποσίν» ἴδ. ΜΕΛ Β, 4) «παρ' ποσὶ» εἰς
τοῦ πόδας, πρὸ τῶν ποδῶν, Ν 617 ἢ διὰ μό-
νης δοτικ. «πεδῶ» Ε 82, καὶ δι' ἐπίρ. «ἐράζε,
χαμαί» ἴδ. τὰς λέξ., «πέσε λίθος εἰσω» Μ
459, «ἄλλωδε ἄλλα» Φ 503. β.) καταπίπτω,
καταβάλλομαι, ἀνατρέπομαι, συγχῶν ἐπὶ
κοπτομένων δένδρων, θρίζομένων σπαρτῶν κτλ.
Δ 69, Σ 552, Ψ 420. Ἰδίως ἐπὶ τῶν ἐν μάχῃ
πιπτόντων, φανερωμένων, Θ 67, θ 524. συνήθ.
«ἐν κινήσει» Z 453 κ. ἄ. (ἡ στερεότυπος αὕτη
φράσις εὐρίσκεται καὶ τροπικῶς κειμένη «Ἐκ-
τορας μένος χαμαὶ πέσεν ἐν κινήσει» ὅ ἐ. κα-
τέπεσεν, ἐμαρῶνθη, ἐξέλιπε, Ξ 418) «ἐν δηιο-
τήτι» Ν 207, «ὕπὸ τινος» ἢ «ὕπὸ τινι» κυρ.
ὕποκᾶτω τινός, εἰς τοῦ πόδας τινός, ἐπομ. ὑπό
τινος, Z 453, Ρ 428. Τὸ πληρεῖς τῆς φρ. εἶνε
«θυήσκοντες πίπτουσι» Α 243. γ.) πίπτω,
κρημνίζομαι «ἐκ νῆος» κ 51. Ἰδίως ἐμπί-
πτω, ἐπιπίπτω, φέρομαι, ἐφορμῶ, „πέ-
φτω“ ἐπάνω τινός, κατὰ τινός, «ἐν ναυσὶ» ἐμ-
πίπτω εἰς τὰς ναῦς, ἐπιπίπτω κατὰ τῶν νεῶν,
Ι 233, Μ 407, Δ 26, Ρ 639. Ἐν δὲ τοῖς
Ι 311, 824 καὶ Ο 63, ἐνθα ὁ λόγος περὶ πει-
γόντων, σημ. τὸ ῥίπτομαι, καταφεύγω εἰς
τὰ πλοῖα (κατ' ἄλλους δὲ τὸ πίπτω, ἀπο-
θυήσκω μετὰ τῶν πλοίων, ἐν τῷ ναυτικῷ
στρατοπέδῳ. Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἐν ἅπασι
τούτοις τοῖς χοιρίοις δυνατόν νά συναφῇ ἡ πρό-
θεσις Ἐν πρὸς τὸ ῥήμα, ὥστε νά ὑπαχθῶσιν
εἰς τὸ ἐμπίπτω, ἐπὶ ἀνέμου, ἐπιπίπτω, ἐν-
σκήπτω, «Βορέαο πεσόντος» ε 475. (Ὁ Ἄ-
μεις ὑπάγει τὸ χωρίον εἰς τὴν ἐπομ. δ) σημα-
σίαν). Τροπ. «ἐν δ' ἄλλοισι θεοῖσιν ἔρις πέσεν»
ἐνέπεσεν ἔρις (ὡς καὶ ἐν τῇ καθομῇ. τὸ „πέ-
φτω“ ἐπὶ κακῶν, „ἔπεσε ἀρρώστια“) Φ 385.
δ.) „καταπέφτω, πέφτω“, κατευναίσομαι,
κοπάζω, ἐπὶ ἀνέμου (οἷον „ἔπεσε ὁ Βορέας“) τ 202.

ΠΙΣΩ, ΕΩΣ, τὸ, ποι. (πίνω), ἀφθόνως ποτισ-
μένος, ὑγρὸς τόπος, λειμὼν, „λειβάδει“, «πί-
σεα ποιήεντα» Υ 9, ζ 124, Υ. Ἀφρ. 99.

ΠΙΣΣΑ, ἡ (ἀντὶ τοῦ πίκ-ις, ἴδ. ΠΙΚΡΟΣ), „πίσ-
σα“, Δ 277, ἴδ. ἡτίε.

ΠΙΣΤΟΣ, ἡ, ὄν (πίθω), ὑπερθ. ΠΙΣΤΟΤΑΤΟΣ,
ὁ πιστευόμενος, ὁ ἰσχυρὸς ἐμπιστοσύνη, „πιστός“,
«ἐταῖρος» Ο 437 κ. πλχ., μετὰ δοτ. προσώπ.
καὶ ἀπφρ. πιστότατος: οἱ ἐσκέ—μεναι ὁμοκλήν.

ἀπὸ τῆς Σικαν. ὥς νά εἴλω ἐδῶ, ω 307.
μεταφορ. ἀπομακρύνω τινά τοῦ σκοποῦ, Β
παρὰ πλῆττω, „(παρὰ)ζαλιζῶ“ τινά,
εἰς ἀνασθίσαν, ὁ 396. 2) Παθ. μετά
μελ. ἀποκρούομαι, ἀπωθοῦμαι, φέ-
ται, „σπρώχνομαι ἀπ’ ἐδῶ καὶ ἀπ’ ἐκεῖ“,
„σπρώχνομαι“, ὅσιν «κύματι πλάζετε» ε
ὅθεν α.) περιπλανῶμαι, περιφέρο-
μαι ἐπὶ πόντον» εἰς τὴν θάλασσαν, γ 405,
„ἀνθρώπους» μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων, γ 406
„κατὰ πτόλιν» ο 312, „κατ’ ἀγρούς» π
Πολλάκις ἀπολύτως, Κ 91, Ξ 420, α 2,
„ἀπὸ νῆος» ἀποπλανῶμαι β.) ἀπυ-
ρῶμαι, ἀποτρέπομαι, ἐπὶ βέλους ἢ ἀ-
πυρ, Α 351. (Ἄλλοι δὲ παραδέχονται ὡς
ἐκείνη σημασίαν τὸ πλανῶ, παραπλανῶ,
αὕτη οὕτε ποσῶς ἀρμοῖζει εἰς πλείστα τῶν
ῥημάτων χωρίων καὶ φυσικώτατα παράγεται
ἐκ τοῦ πλῆττω, κτυπῶ, ὠθῶ, ὑπὲρ τῆς
μὴ ἢ ἐτυμολογία συνηγορεῖ· διότι ἡ πρὸς
πλῆττω συγγένεια εἶνε ἀναντιρρήτος διὰ τῆς
ἐξέως ΠΛΑΓ).

Πλάκος, ἡ, ὅρος τῆς Μουσικῆς, εἰς τὴν ὑπώ-
του ὁποῖου ἔκειτο ἡ πόλις Θήβη, Ζ 396,
Π. Υποπλάκιος. Ὁ Στράβ. (13, 4, 65) δὲν
ἔχει νά εἴρῃ τὸ ὄρος.

Πλακοῖτε [ν.], ὁ, (κατὰ συναίρ. ἐκ τοῦ πλα-
κός, πλακοῦντιον, „πῆττα“,
86.

Πλάνη [ν.], (πλάνη), πλανῶ, Βατρ. 96.—
πλανῶμαι, περιπλανῶμαι, (πλανών-
ται, ἀντὶ τοῦ πλανῶνται) Ψ 321 ἱ.

Πλανοῖν [ν.], ἡ, ἡ πλανητικὴ, ἡ ἀπο-
πῶσα ἢ πλάνος ὁδός, μόνον Ὑ. Ἐργ.
πλανοῖας δ’ ἔλαυνε (ἐπὶ σφαλερᾶς ὁδοῦ
εἰς διὰ ψαμαθώδεα χώρον». Ἄλλοι ἐρμην-
εῖ τὴν λ. ὡς ἐπὶ 0. (θηλ. τοῦ πλανοῖος· ὁ
ν ἢ σφαλερὰν ὁδὸν βαδίζων) καὶ ἀποθί-
ναι αὐτὸ εἰς τὰς βοῦς τὰς ἐν ς. 74. (Τὸ α
εἰς ἐκτείνεται).

Πλαῖα [ν.], ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας, πε-
ρὶ τὸν Ἀσωπὸν ποταμὸν μεταξὺ Κιθαι-
ων καὶ Ἐλικῶνος, τὰ νῦν Παλαιόκαστρα,

Πλατῆνη [ν.], ὄρος, ὁ (πλατύς), πλα-
τεῖναι· ὅθεν πλατεῖα πέτρα, Ὑ.
128.

Πλάτιστος [ν.], ἡ, ἕτερος τύπος τοῦ
πλάνος („ὁ πλάτανος“, πληθ. „τὰ πλα-
να“, platanus orientalis τοῦ Λιν., Β 307,

Πλάτος [ν.], βορρ. τό, „πλάτος“, Ἀποσπ.

Πλάτιστος [ν.], ὡν (πλ., νῶτος), ὁ ἐ-
πλάτεια νῶτα, Βατρ. 298.

Πλάττω [ν.], εἶα, ὦ, „πλάττω“, ὅσιν «τε-
» Ε 796, «πτόν» Ν 588, πλάττω, εὐ-
«Ἐλλήσποντος» Η 86, «αἰπόλια» ἐκτε-

ταμένα καὶ σποράδην νεμόμενα (κατ’ ἀντίθεσιν
τῶν πυκνῶς νεμομένων ποιμνίων, κατὰ τὸν Σχα-
λιαστ. «ὅτι διεσπασμένα νέμονται»), Β 474,
Ξ 101, 103.

ΠΛΕΕΣ, αἰτ. πλέας, ἰδ. ΠΛΕΙΩΝ.

ΠΛΕΙΟΣ, η, ον, Ἰων. ἢ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΠΛΕΟΣ,
ὅπερ μόνον ἐν τῷ ω 355, συγкр. ΠΛΕΙΟΤΕΡΟΣ,
λ 359, πλήρης, ἐμπλεως, „γεμάτος“, «δέ-
πας» Θ 162 κ. ἀ., μετά γεν. «οἶνου» Ι 71,
«ἄνδρων πλείος ὄμιος» δ 319, «ὀδόντες πλείοι
θανάτοιο» μ 92 κ. ἀ. πλη.

ΠΛΕΙΣΤΟΣ, η, ον, ἀνώνυμ. ὑπερβ. τοῦ πολὺς,
«λαοί» Β 577, «λαός» Π 377, «ὄμιλος» Ο
616, «πλείστον κακόν» τὸ μέγιστον κακόν, δ
697.—Τὸ οὐδ. ΠΛΕΙΣΤΟΝ ὡς ἐπὶ ρ., Δ 138.

ΠΛΕΙΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πλέω, ὅπ. ἰδ.

ΠΛΕΙΩΝ, ΠΛΕΙΩΝ καὶ ΠΛΕΩΝ, ΠΛΕΩΝ, συγкр.
τοῦ πολὺς (παρ’ Ὀμ. ἀμφοτέροι οἱ τύποι εὐ-
χρηστοί) ὄνομα πληθ. κατὰ συγκοπ. πλείους ἀντὶ
τοῦ πλέονες, δοτ. πλείοσι ἢ πλεόνεσσιν. Ἐνταῦθα
ὑπάγεται καὶ ἡ ἐπικ. συγκεκαμμένη ὀνομαστ. καὶ
αἰτ. πληθ. πλέες καὶ πλέας Δ 395, Β 429, οὐ
μόνον ἐπὶ πλῆθους, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ μεγέθους ἐκτά-
σεως, ἀξίας κτλ. ὅθεν περισσότερος, παρ’ Ὀμ.
πλη. «πολὺ πλέονες» Π 246 κ. ἀ. «ἐπὶ πλέο-
νας» Π 651, μεγαλειότερος «πλέων νύξ» τὸ
περισσότερον, μεγαλειέτερον μέρος τῆς νυκτός·
Κ 252. Οὐσίας. «πλέονες» Ν 739, ε 245 κ. ἀ.,
«πλέονες Λυκίων» Ε 679, κ. ἀ. «τὸ πλείον
πολέμοιο» τὸ περισσότερο τοῦ πολέμου, τὸν
μεγαλειέτερον ἀγῶνα, Α 465, θ 475, «οἱ πλέ-
ονες» οἱ περισσότεροι, ε 277, τὸ δὲ «οἱ πλέ-
ονες Λύκιοι» εἶναι οἱ πολλοὶ Λύκιοι, τὸ πλῆθος
τῶν Λυκίων, Ε 673, πρόσλ. Κ 506. (Τὸ «πλέο-
νες» κατὰ συνίλησιν δισύλλαδον σ 247).

ΠΛΕΚΤΟΣ, ἡ, ὄν (πλέκω), „πλεκτός, πλεγ-
μένος“ «τάλαροι, ἀναθέσμη» Σ 568, Χ 469,
ε 247, «σειρή» χ 175.

ΠΛΕΚΩ, ὁρ. ἀ. ἐπλέξα, μέσ. ὁρ. ἀ. ἐπλε-
ξάμην, „πλέκω“ μετ’ αἰτ. «πλοκίμους» Ξ
476. Μίσ. πλέκω ἑμαυτῷ, «πεισμα πλεξά-
μην» προθύμως, εὐχαρίστως ἐπλέξα σχοινίον
κ 468.

ΠΛΕΥΡΗ, ἡ, πλευρά, „παγίδε“ ἀνθρώπου ἢ
ζώου, μόνον κατὰ πληθ. „τὰ παγίδεα“, αἰ
πλευραί, Α 437, ρ 232 κ. ἀ., ἐπὶ λέοντος
Υ 170.

ΠΛΕΥΡΩΝ, τό, ἔτ. ποιητ. τύπος τοῦ ΠΛΕΥΡΗ,
„πλευρόν“, κατὰ πληθ. Δ 468 ἱ.

ΠΛΕΥΡΩΝ, ὄνος, ἡ, παλαιὰ πόλις τῆς Αἰτω-
λίας, παρά τὸν Εὐνῶν ποταμὸν, ἔδρα τῶν Κου-
ρήτων, ἔχουσα ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς Β 639, Ν
217. Ὅθεν ΠΛΕΥΡΩΝΙΟΣ, ὁ κάτοικος τῆς Πλευ-
ρώνος, Ψ 635.

ΠΛΕΩ, ἐπικ. ΠΛΕΙΩ, ἐξ οὗ πλείων, πλείοντες·
ο 34, π 369, καὶ πλῆω, ἰδ. τ. λ., μέλλ. πλεύ-
σομαι μ 25, πρόσλ. λ. ΑΝΑΠΛΕΩ, πλέω, διέρ-
χομαι (ἐπὶ πλοίου) τὴν θάλασσαν, „ταξεί-

δεύω, «πλέων ποντοπορεύων» ε 268, η 267, εκ τίνος (τόπου) Γ 444, «Ἰλιόθεν» Ε 251, «ἐπὶ πόντον» Η 88, «ἐνὶ πόντῳ» π 368, «ἐς πόλιν» πρὸς τὴν πόλιν, ο 533, μετὰ αὐτ. μοναρχῆς «ὕγρα κέλεια» τὴν ὑγρὰν ὁδόν, ἥ ἐπὶ τῆς ὑγρᾶς ὁδοῦ, γ 71, ι 252 («πλέων» κατὰ συνίξ. μονοσυλλάβως α 183. Κυρ. ὅμως ἔχει τὸ δίγαμμα πλέϊω. || «Ἦ καθομιλοῦμαι. ἔχει τὴν λ. μόνον εἰς τὴν σημ. τοῦ νήχου, διατηρήσασα καὶ τὸ δίγαμμα „πλέκω“ ἢ „πλέγω“).

ΠΛΕΩΝ, ΠΛΕΩΝ, ὅδ. ΠΛΕΙΩΝ.

ΠΛΗΓΗ, ἢ (πλήσσω), κτύπημα, δ 244, ἐπὶ τοῦ κτυπήματος τῆς μάστιγος, Α 532, Ο 41, 47. «Διὸς πληγὴ» τὸ κτύπημα τοῦ Διός, ὃ ἐ. ὁ κεραυνός, Ε 414. (|| «Ἐν τῇ καθομιλουμένη ἡ λ. „πληγὴ“ ἔχει εἰδικωτάτην σημ., σημαίνουσα τὸ συγκεκριμένον ἀποτέλεσμα τοῦ κτυπήματος, καὶ ἐν γένει τὸ ἔλκος).

ΠΛΗΘΟΣ, ΕΘΣ, τὸ (πλήθω), δοτικ. πλήθει, πληθός, „πληθός“, σωρός, Ἰλ. Ρ 330, Ψ 639.

ΠΛΗΘΟΣ [-], ἴος, ἢ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πλήθος, δοτ. πληθού, Χ 458, λ 514, π 105, πληθός, „πλήθος, σωρός“, μετὰ ῥήματος: πληθ. Β 278, Ο 305, λ 514· ἰδὼς δὲ τὸ πολὺ πλήθος, ὁ λαός, κατ' ἀντίθεσιν τῶν ἀρχηγῶν, Β 443, Α 305, Ο 295.

ΠΛΗΘΟΣ, παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἑνός. εἶμαι πλήρης, γέμω, ἢ πληροῦμαι, „γεμίζω“ μετὰ γεν. «Ἰππων καὶ ἀνδρῶν» Θ 214, «πλήθει νεκρῶν ῥέεθρα» Φ 218, «τράπεζαι πλήθουσαι» ι 8· ἐπὶ ποταμῶν: πληροῦμαι, πλημμυρῶ, Ε 87, Α 492, «πάντες ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες» πλημμυροῦσι κατὰ τὸν ῥοῦν αὐτῶν Π 389, τ 207. Μεταφρ. «πλήθουσα σελήνη» πανσεληνος Σ 481, πρόλ. Ὑμ. 32, 41.

ΠΛΗΛΕΣ [-], αἱ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Πλειάδες, αἱ ἑπτὰ θυγατέρες τοῦ Ἀτλαντος καὶ τῆς Πληρόνης, αἵτινες μετεμορφώθησαν ὑπὸ τοῦ Διός εἰς τὸ γνωστὸν ἑπτάστερον, τὴν „Πούλια“, καὶ μετετέθησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ ἀστερισμῷ τοῦ Ταύρου. Ἦ ἐπιτολὴ αὐτῶν ἔφερε τὸ ὄνομα, ἢ δὲ δῶσις τὸν χειμῶνα, ἐπομ. ἐσημαίνειν ἢ μὲν τὴν ἀρχὴν ἢ δὲ τὸ τέλος τῆς ναυτιλίας, Σ 486, = 272, Ὑμ. 7, 7. (Κατὰ τινας μὲν ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ πλέω· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ πέλομαι· περιτρέφωμαι, versari· κατ' ἄλλους τέλος=πελιδάδες· ἀγριοπεριτρεφά. || «Ἦ τελευταία γνώμη πιθανολογεῖται καὶ ὑπὸ τῆς νεωτέρας ὀνομασίας Πούλια καὶ τῆς γνώμης τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ὅτι εἶνε ἡ μήτηρ—Πληγὴ—μετὰ τῶν ἑξ νεοσσῶν—Πληιάδων—ὅθεν ἔχ. „κλέωσα“ λέγεται).

ΠΛΗΚΤΙΖΟΜΑΙ, ἀποθ. (πλήκτω, πλήσσω), διαπληκτίζομαι, „κτυποῦμαι“, μάχομαι, τινί, Ψ 499 f.

ΠΛΗΚΤΩΣ τὸ κνη πᾶν ὄργανον εἰς πλῆξιν

χρήσιμον· ἰδὼς δὲ τὸ πλῆκτρον τοῦ κιθάρου δι' οὗ πλήττει τὰς χορδὰς, Ὑ. Ἀπ. 185.

ΠΛΗΜΝΗ, ἢ (πλήμην, πλήθω), κυρ. πλήρη· ἔπειτα ἰδὼς τὸ πλήρωμα τοῦ τροχοῦ, τοῦ ἢ κεφαλῆ ἐκείνης ἢ κατέχουσα τὰ μέσα τοῦ τροχοῦ τοῦ ἀμέσως περὶ τὸν ἄξονα περιστρεφόμεναι· ἦν ἐμπήγνονται αἱ κνήμαι αἱ ἐνοῦσαι πρὸς τὴν περιφέρειαν, „κεφαλᾶρι“, Ἰλ. 726, Ψ 339.

ΠΛΗΜΥΡΙΣ [-], ἰδος, ἢ, „πλημύρα“· εἰσόγκωσις καὶ πρὸς τὴν παραλλαν κίνησις θαλασσίου ὕδατος, ι 486 f. Πιθανῶς ἐτυμολογεῖται κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ πλήμα, πληθύνειν καὶ ὑπερτέρα ἢ γραφὴ πλημμυρίς, ἢ ἀκολουθοῦσιν ὁ Βέκκ. καὶ αἱ μετ' αὐτόν, τῆς πλημμυρίδος. Οἱ δὲ ὑποστηρίζοντες τὴν φῆν ταύτην παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ πλήμυρ.

ΠΛΗΝ, ὡς πρὸς σημ. ἐξαίρεσιν, πλήν, τότε, μετὰ γεν. Θ 207 f.

ΠΛΗΝΤΟ, 1) ἐπικ. γ'. πληθ. τοῦ συγκεκριμ. ἀορ. τοῦ Πίμπλημι. 2) γ'. πληθ. συγκεκριμ. ἀορ. τοῦ ΠΕΛΑΖΩ.

ΠΛΗΞΑ, ὅδ. ΠΛΗΞΩ.

ΠΛΗΞΙΠΠΟΣ, οκ, ποιητ. (πλ. ἵππος), ἰσ. λᾶττης, ὁ πλήττων, κτυπῶν τοὺς ἵππους τῆς μάστιγος, ἐπὶ θ. πολλῶν ἡρώων, Ἰλ. 404, Δ 327, Ε 705, Α 93.

ΠΛΗΣΙΟΣ [-], η, ον (πείλας), πλησίον· εὐρισκόμενος, „κοντινός, σιμωτινός“, τοπικός, συνήθ. μετὰ γεν. Ζ 249, = 71, μετὰ δοτ. Ψ 732, ε 449. Ὡς οὐσίας γὰρ «ἐς πλησίον ἄλλον» Β 274, κ 37 κ. α. Τὸ ΠΛΗΣΙΟΝ ὡς ἐπὶ πλ. πλησίον, „κοντά, σιμα“, Σ 422 κ. α., μετὰ γεν. Γ 415, ε 44, στα μετὰ δοτ. η 471.

ΠΛΗΣΙΣΤΙΟΣ, ον (πλήθω, ἰστίον), ὁ τὰ ἐκ πληθῶν, „φουσκῶνων τὰ παντὰ“, ἐπὶ θ. ἀνέμου, οὐριος, «οὔρος» Ὅδ. λ. 7, μ 1.

ΠΛΗΣΣΑ, ἀορ. α. πάντοτε ἀναυθ. πλήξαι, ὅδ. ἐπικ. ἀναδύλ. πέπληγον Ψ 363, Ο 201, ἐπέπληγον Ε 504, ἀπρρ. πεπληγέμεν Π 680· ἐκ τοῦ παρακ. πέπληγα μετοχὴ πηγῶς, Β 264, Ε 763, Χ 497 καὶ ὀηλ. πεπληγ κ 248, 319, π 459, πάντοτε μὲ σημ. ἐνεργ. κοῦ ἀορίστου (ὡς ὁρθῶς παρατήρησεν αὐτὸν Κλάσσεν), μέσ. ἀορ. α. μετοχ. πληξάμενος 125, ἐκ δὲ τοῦ ἐπικ. ἀορ. ὅδ. γ' ἐν. πεπληγ Ο 413, 397, ν 498, γ'. πλ. πληλήγοντο Σ 51, Μ 162, παθ. ἀορ. ἐπλήγην. Δ') Ἐ

1) πλήττω, πατάσσω, „κτυπῶ, βαίνω“ ἐπὶ ἐμφύλων ὑποκειμένων ἢ ἀντικειμένων νὰ πληγῇσιν Β 264, „σκήπτρου μετὰ φρονος 266, „χερσίν“ Χ 497, „ράβδῳ“ κ 238 τοῦ μέσου) «πλήξαι στήθος» κτυπήσας τὸν τοῦ, υ 47· ὅδ. γ' ἐπὶ ἀφύλων ἀντικειμένων εἶν ὡς ποδὶ πλήξας· λοκτίσας διὰ τοῦ χ 20 κατὰ ἱερόγραμμα «Ἰππους ἐς πόλεμον» κ

ἀνών) τοῦ: ἵππους εἰς τὸν πόλεμον, Π 201 (ὁ ἔ. χορεύω χορόν κτυπῶν διὰ τῶν τῶ ἑσθαρῶ, || ὅπως: ἐν τῇ καθομιλ. κατὰ τὸ συντακτικόν σχῆμα λέγεται: „πατῶ κτυπῶ παρῆι κτλ.“, ὅθεν περιττὴ ἡ ἄλλη πατῶ ἦν «χορός» ἐνταῦθα ἵνα ὁ τύπος γινώσκεται ὁ χορός, πρὸς ἣν ἀντιδιαινεῖται καὶ ἡ «θετο».) ὡσαύτως κατὰ ζευγῆμα «κονίζουσάντων ἐς πολὺγαλκον ἐπιπλήγων πόδες» πληττοντες τὸ ἑσθαρῶς οἱ πόδες ἐσθγειρον ἰον εἰς τὸν οὐρανόν, Ε 504 γ.) ἐπὶ ὑποκειμένων «ἰστός πληξε κυδερνήτω» ἐπαταξεν, ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν τοῦ ἡρώ, μ 412, «πληγξίς κύματι» Ψ 694, ἀπὸ πληγξίς» Θ 455, Ο 417, καὶ ἀνευ παραφρῶν» Θ 2, (ναῦς) πληγέσσα κε- μ 416, Ξ 306. δ.) ἐπὶ ἀφύχων ὑπο- κων καὶ ἀντικειμένων «θῦρετρα πληγέτα» διὰ τῆς κλειδῶς ἐκκρουσθέντα, ὁ ἔ. ἔνα ψ 50, (ἰδ. καὶ ἀνωτ. γ.) «Οὐεν ἔλως ἐπὶ ἀγχεμάγων ὅπλων καὶ μάλιστα τοῦς πληττω, „κτυπῶ, βαρῶ, πλη- τινά, Μ 192, «αὐχένα ξίρει» Π 332 καὶ μετὰ περαιτέρων ἐμπροθέτων προσ- ὄν «κλῆϊδα παρ' ὤμων» Ε 446 κ. ἀ. «τινὰ διπλῆς αἰτιατ. «τινὰ κληϊδα» ὡς τινὰ εἰς τὴν κλειδα, Ε 147, «τινὰ Α 240 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πρῶτον ἐκ τῶν οἶον ἐπὶ ἀκοντίου, κ 462. Β.) Μέσ. τῶν ἐμαυτοῦ, οἷον «πτήϊα» κτυ- πτήθη μου, Σ 51, «μῆρῶ» Μ 162, Π 246. (Περὶ τῆς ἐτυμολ. ἰδ. τὴν καὶ ἐν τέλ.).

Π. γ' ἐν. ἐπικ. συγκεκριμ. ἄορ. τοῦ πῖμ- 2) γ'. ἐν. ἐπικ. συγκεκριμ. ἄορ. τοῦ α. ὅπ. ἰδ.

ΠΛΗΞΑΙ (ἐκ τοῦ Δωρ. πλῆξ=βῆμα) μέσ. π. βηματίζω, μόνον ἐν τῇ «εὐ πλίσ- πῶσσι» ἐβάζειζον καλῶς με τοῦς πό- ῆμιονοι, ζ 318 f. (Κατὰ δὲ τοῦς πα- γραμματικούς συνέπλεκον τοῦς πόδας, οἷον ἀηλ, με τὸν ἕνα πῶδα κατόπιν τοῦ ἄρα συγγ. τῷ πλέκω, ὅπερ δυσκολεῖ- παραφρῶς) ὁ Κούρτιος).

ΠΛΟΚΑΙΟΣ [···] ὁ (πλόκος, πλέκω), πλό- «πλεξοῦδα» ἢ „πλεξίδα“, πληρ. Ε (||. Καὶ ὁ τύπος: πλοκαμος, οἷοντονα: ραῖς;» (πρὸς τὸν συγκεκριμένον τύπον) αἰῶζεται ἐν τῇ καθομιλουμένη, ἀλλὰ ἐπὶ τῶν πλοκαίμων τοῦ ὀκτάποδος).

ΠΛΟΚΑΙΟΣ, ὁ (πλέω), ὁ πλοῦς, τὸ (θαλάσ- ταις ἐσθδῆ), γ 469 f., Γμ. 33, 46 (κατὰ ῥῶσιν τοῦ Ματθίου καὶ Ἰακωβίου ἀντὶ τῆς ὁ. „πόνους“, ὅπερ διετήρησαν ὁ Βαουκ. ῥῶσ. τὴν ἀμέσως ἐπομένην λέξιν σφί- ῖν μάλιστα διορθώσας: χρῆζουσας, εἰς:

* ΠΛΟΪΣΙΟΣ, η, ον, „πλοῦσιος“, Τ. Έρμ.
471. Έκ τοῦ

ΠΑΟΪΤΟΣ, ὁ (πλᾱ-, πίμπλημι), κυρ. πλῆ-
θῶρα, περίσσεια, ἀφθονία, «πλοῦτος», B
670, ω 486 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἀφρ-
νος», A 474, τοῦ «ὄδας» Π 596, Ω 536, ξ
206. Β') Προσωποποιεῖ Ἰλίουσος ὁ υἱὸς
τοῦ Ἰασίδου καὶ τῆς Δήμητρος, θεοῦ τοῦ πλοῦ-
του, Ὡ. Δῆλ. 489.

* ΠΑΡΩΤΗ, οἷς, ἡ, μία τῶν Ὀκεανίδων, συμπαίχτρια τῆς Περσεφόνης. Γ. Δῆμ. 422.

ΠΑΘΗΜΟΣ, ὁ, παθήτω (παλέω) = ΠΑΘΗΑΜΟΣ, ὁπ.
 18., P 52 +.

ΠΑΓΝΟΣ [ω] δ. γ. γούρνα, στέρνα¹ (Λατ.)
 εἰς λίθον ἐξισμένη ἢ λιθοκτιστος, ὁ βλαπέντης
 ὕδατος· παρὰ τὴν πηγάν· τῶν ὕδατων ἢ τοῦ πο-
 ταμοῦ· καί μιν, ὅπως· καὶ μέχρι τῆς σήπρον
 ἐν ταῖς μεσημβριναῖς χώραις, καὶ χρησιμεύουσα
 εἰς πλύσιν τῶν ἀκαθάρτων ἐνδυμάτων, X 130,
 ζ 40, 86. Ἐκ τοῦ

παίνα [-.] μέλ. Ἰων. πλυνέω [ἔχει τὰ ὀβραχύ],
ἀόρ. ἀνάψ; πλύνω, „πλύνω“, μετ' αἰτ. ὅ ἀπολ.
X 155 (I. ἔνω ὁ θαμνος παρτάται. „πλύνεσκον“
= τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐχρ. „πλύνεσκα“) ζ 31,
59, 93, ο 420, ω 448 κ. ἀ.

ΠΑΡΤΩΣ, ὃν, ὁ ἐπιπλέων, «ἤτοι» κ
3 †, ἐπιθ. τῆς Αἰολίας (ἴδ. Αἰολίη), κατ' ἄλ-
λου; δὲ περιπλεομένη. Ἐκ τοῦ

πλήν, ἑτεροῖς ἐπικ. τύποις τοῦ πλήν (ὅπ. ἔδ.), ἀλλὰ μόνον εἰς τὴν σημασίαν τοῦ „καλυμθῆ“, ἐπιπλήω, οἷον «τεύχεα πλώων» τὰ ὅπλα ἐπέ-
πλεον, Φ 302, ε 240, Ὑμ. 21, 7. Πρὸλ. καὶ
ΔΑΚΡΥΠΛΩΝ

ΠΝΕΪΜΑΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, πνεύμων, τὸ „πλεμ-
μόνι“, *Ιλ. Δ 528. Υ 486. Ἐκ τοῦ

πνέω, ἐπιχ. πνείω, παθ. παρσι. πέπνυμαι,
παρ' Ὀμ. ὁ ἐνεργ. ἐνεσθ. καὶ παρσι. μόνον ἐν

τῶ ἐπικρῶ τύπῳ, πλὴν ἐ 469, καὶ μάλιστα ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχήν. Α') Ἐνεργ. 1) πνέω, φρυσῶ, ἐπὶ ἀνέμου καὶ ἁέρος, δ 361, ε 469, ἀποπνέω, ὁσμὴν ἀναδίδω, «ήδῡ» δ 446. 2) ἐπὶ ἐμφύχων, ἀναπνέω, «ἀνασαινωί», ποιητ. ἀντὶ τοῦ ζῶ, P 447. σ 141 ἐπὶ δὲ ἀπομαίνω, «φρυσῶ», ἐπὶ ἀνθρώπων, N 383. *Ὁθεν μετὰ πορ. «μμένα πνεύοντες» ἀνδρείαν καὶ

πολύην πνέοντες, ἐπιθέτον τῶν πολυεριστῶν, Β 536, Γ 8 κ. ἀ., γ 203. Β') Ὁ παθ. παρακ. πέπνυμαι καὶ ἀπαρρ. πέπνυσθαι σημαίνει κυρ. εἶμαι ἐμπνευστήμενος, ἐμπνευστήμενος, ἐπομ. ἔχω νοῦν, ἐννοῶ, περὶ τοῦ Τειρεσίω, «τίς μόνος ἐν τῷ Ἀδῇ ἔσται, ἐν τῷ ὅ ἄλλοι εἶνε σκιά, κ 495. Ἰδίως εἶμαι φρόνιμος, εὖ φρονῶ, ἔχω σύνοσιν, Ψ 440, Ω 377, «πέπνυσσ» (μὲ σημ. παρατ.), Φ 210, συνήλως κατὰ μετοχ. «πέπνυ- μένος» ὡς ἐπιθ., φρόνιμος, συνετός, νοή- μων, προσεκτικός, ἐπιτ. τε προσώπων, Γ 203, κ 213 κ. ἀ., καὶ ἐπὶ τῶν προαίοντων τῆς πνευ- ματικῆς ἐνέργειας αὐτῶν, οἷον «μήδεα» Η 278.

ε 38, «μυθός» α 361 κ. ἀ., «πεπνυμένα βάζω» ὁμιλῶ φρονίμια, I 58, δ 206, «ἀγορεύω» ε 352, «νοῦσαι» σ 230, «εἰδώς» δ 696 κ. ἀ. (Ἡ ῥίζ. εἶνε πνῦ, ἐξ ἧς πινυτός, ποίπνύω κ. ἀ. ||. Πρὸς δὲ τὴν Β'. σημασίαν πρὸβλ. τὰς λ. θυ-μός, καὶ τὰς Λατ. an-imus (=ἀν-εμος), an-ima).

* ΠΝΙΓΑ, ἀόρ. ἐπνίξα, παθ. ἐπνίγην, „πνίγω“ (ὅπερ ἔ. πλῖγω προσφ.) τινα, Βατρ. 158, παθ. 148. ΠΝΟΙΗ, ἡ, ἐπ. καὶ ἰων. ἀντί τοῦ ΠΝΟΗ (πνέω).

4) ΠΝΟΗ, „φύσημα“, «ἀνέμοιο» ζ 20 κ. ἀ. «Βορέας» Ε 395 κ. ἀ. καὶ πληθ. «πνοιαί ἀνέμων», Ρ 55. Ὅθεν ἀνεμος, αὔρα, „ἀέρας“, Λ 621 κ. ἀ. Πληθ. «λιγυραί πνοιαί» Ε 526 τροπικ. «ἤμα, μετὰ πνοῆς ἀνέμοιο πέτεσθαι» ὁμοῦ μετὰ πνοῆς τοῦ ἀνέμου, ὅ ἐ. ταχέως ὡς ὁ ἀνεμος (||. πρὸβλ. τὸ Γραφικόν: ἐπὶ πτερύγων ἀνέμου), ἰδ. ἅμα 2, γ') καὶ μετὰ Β', 2). 2) ἀναπνοή, „ἀνάσσει, ἀνασασμός“, Γ 439, ἐπὶ ἵππων, φύραγμα, „φύσημα, ρουθούνισμα“, Ψ 380, *Ἡφαίστειο «πνοή τοῦ Ἡφαίστου, ποιητικὴ περιφρασίς τῆς φλογός, Φ 355.

ΠΟΔΑΛΕΙΡΙΟΣ [-ιων-], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσκληπιοῦς, ἀδελφός τοῦ Μαχάονος, ἐκ Τρίκκης (Τρικκίων) τῆς Θεσσαλίας, περιώνυμος ἱατρός, Β 732, Λ 832.

ΠΟΔΛΙΝΙΠΤΡΟΝ [-ων-], (πούς, νίπτω) τὸ ὕδωρ τὸ πρὸς νίψιν τῶν ποδῶν, οἰοεὶ ποδονίψιμον (κατὰ τὸς χειρονίψιμον), συνήθ. πληθ. *Ὁδ. ε 343, 503.

ΠΟΔΑΡΓΗΣ, ἡ (κυρ. ταχύπους) μία τῶν Ἀρπυιῶν, ἥτις μετὰ τοῦ Ξεφύρου ἐγέννησε τοὺς δύο ἵππους τοῦ Ἀχιλλέως, τὸν Ξάνθον καὶ Βαλκόν, Π 150, Τ 400.

ΠΟΔΑΡΡΟΣ, ὁ (πόδας, ἀργός, οἰοεὶ ταχύπους), ὄνομα ἵππου· ἀ.) τοῦ Ἑκτορος Θ 183· β.) τοῦ Μενελάου Ψ 295.

ΠΟΔΑΡΚΗΣ, ΕΞ (πούς, ἀρκέω), κυρ. ὁ τοῦς πόδας· ἀρκετός, ἱκανός, ἰσχυρός, ἐπομ. ταχύπους, ἐπὶθ. τοῦ Ἀχιλλέως, *Ἰλ. Α 121 κ. ἀ.

ΠΟΔΑΡΚΗΣ, ΕΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἰφίκλου, ἀδελφός τοῦ Πρωτεσίλαου, ὅστις μετὰ τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ ἀνάλαβε τὴν ἀρχηγίαν τῶν ἐκ Φυλᾶκης καὶ Πυράσου πολεμιστῶν, Β 704, Ν 693.

ΠΟΔΗΚΗΣ, ΕΣ, Ἰων. καὶ ποιητ. (πούς, καὶ ἐνεκ-, ἐξ οὗ ἡνεκα, ἤνεγκον, ἀόρ. τοῦ φέρω), ὁ μέχρι ποδῶν φερόμενος ἢ ἐξικνούμενος, ποδήρης, ἐπὶ λεοντῆς, *Ἰλ. Κ 24, 178, καὶ ἀετῖδος Ο 646.

ΠΟΔΗΝΕΜΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (πούς, ἀνεμος) ἀνέμου πόδας· ἔχων, ταχύς τοῦς πόδας ὡς ὁ ἀνεμος, οἰοεὶ ἀνεμόπους, «ἀνεμοπόδας» (ἰδ. ΛΕΛΑΔΟΠΟΣ) «ποδήν. ὠκέα Ἴρις» *Ἰλ. Β 786 κ. ἀ.

ΠΟΔΗΣ, ΟΥ, ὁ, κατὰ συναρ. ἐκ τοῦ Ποδέας, υἱὸς τοῦ Ἡετίωνος, εἰς τῶν Τρώων, φίλος τοῦ Ἑκτορος, ὑπὸ τοῦ Μενελάου φονευθείς, Ρ 575 ἐξ.

ΠΟΔΗΚΕΙΑ, ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ταχύτης ποδῶν, πληθ. Β 792 ff. Ἐκ τοῦ

ΠΟΔΗΚΗΣ, ΕΣ (πούς, ὠκέας), ταχύπους, ἐπὶθ.

τοῦ Ἀχιλλέως, Β 860 κ. ἀ., λ 471, 538 ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), τοῦ Δολωνοῦ, Κ 31 ἵππων, Β 764, 874, Θ 474, Ρ 614, π. πέων, Ψ 262 (ὅπου ὅμως ὁ Δόντις ἐρεῖ διὰ τὸ ἱππεῦσιν εἰς ἵπποισιν).

ΠΟΥΕΣΚΕ, ἰδ. ΠΟΥΕΝ.

ΠΟΥΕΣ, ἐπὶρ. ἐρωτημ. „πόθεν, ἀπὸ ἐπὶ τόπου ἔ. καταγωγῆς, ρ 368, 373, „Ποθεν ἐσσί, γρη῏“ *Υ. Δῆμ. 443, μετὰ γὰρ πούθεν εἰς ἀνδρῶν“ τίς καὶ πόθεν εἰσιν; α 170 κ. ἀ. τῆς Ὁδ. (Ἐκ τίνος ἀντὶ ῥίζ. πο-, ἐξ ἧς καὶ ἄλλοι πολλοὶ ἐπιφράγες τύποι: ποῦ, πῶς, κτλ.).

ΠΟΥΕΝ, ἐγκλιτ. ἐπὶρ. ἀοριστίας σημαντικὴ ταποδιδόμενον εἰς τὸ πόθεν: „καποθεν παυθενά“, συνήθως «εἰ ποθεν» ἐάν ποθεν ἀπὸ πουθενά, ἀπὸ κανένα μέρος, I 380, τῶς «μὴ ποθεν» ε 490, «εἰ καὶ ποθεν ἀλλ' ἐάν καὶ ἄλλοθεν ποθεν, καὶ ἀπὸ κανένου μέρος, η 52.

ΠΟΥΕΝ, ἀπαρρ. ἐπικ. ποθήμεναι ἀντί τοῦ ποθεν, μ 410, θαμιστ. παρατ. γ' ἐνικ. ποθῆναι, Α 492, ἀόρ. ἐπικ. ἀναού· πόθησα, ἀπαρρ. ποθῶ, ἐπιθυμῶ, ἰδίως ἐπὶ προσώπου ἢ ματος, τὸ ὁποῖον εἶχον μὲν ποτε, νῦν ἠροῦμαι ὡς ἀπέχον ἢ ἀπολωλός, ὅθεν ζητῶσθαι νομαί τὴν ἑλλειψίν, μετ' αἰτι. Β 726, Ε 444, Α 161, α 343, ε 453 κ. ἀ. τοῦ πόθος).

ΠΟΥΗ, ἡ, ἐπὶ ἀντί τοῦ πόθος, „πόθος“ θυμῷ, ἰδίως πρὸς τι πρόσωπον ἢ πρὶν ὁποῖον εἶχε μὲν ποτὲ τις, νῦν δὲ στερεῖ ἀπέχον ἢ ἀπολωλός, «τίνος» Α 240, «μεῖς» Ζ 362, «καίνου δ' οὐ τι λίην παλαιά» ἐκαίνου ἔξεν θά ὑπάρῃ διόλου ἢ ἐπιθυμῷ, ὅ ἐ. ἡ ἐλλειψὶς ἐκαίνου δὲν θά ἐκτάπασιν ἐπαισθητή, Ε 368, «σὴ ποθῇ» σὲ πόθος, Τ 324. Ὅθεν ἑλλειψίς, ἡ «ξενίων» ο 514, 546, «βιότοιο» δ 129 γεμόνος· κ 505.

ΠΟΥΗ, ἐπὶρ. ἐρωτ., τοπ., ποιητ. ἀντί τοῦ „ποῦ“, *Ὁδ. α 170, κ 325.

ΠΟΥΗ, ἐπὶρ. ἐγκλιτ. ἀοριστίας σημαντικὴ ταποδιδόμενον εἰς τὸ πόθι, ποιητ. ἀντί τοῦ ἀ.) τοπικ. „καποθι, πουθενά“, Κ 8, ποθῖν οὐδαμοῦ δὲ, Ω 420, υ 444· β.) ποτὲ, «αἶ κέ ποθι» ἐάν ποτε, Α 128, κ. ἀ., μεθ' ὑποτ., ὅτε καὶ καταντᾷ εἰς τὸ μᾶς τοῦ εἶθε (||. ὅπως τὸ τῆς καθομῆς ποτε“=ἀν ποτε), α 379· γ.) συνήθ. καὶ πιονῶν, ἴσως, ὡς φαίνεται, Τ 273, κ. ἀ.

ΠΟΥΘΟΣ, ὁ = ΠΟΥΗ, „πόθος“, ἐπιθυμῶν, ἐν Ἰλ. μόνον Ρ 439· ἐν δὲ Ὁδ. δ 444, «σὸς πόθος» ὁ πρὸς σὲ πόθος, *Υμ. 18, 33.

ΠΟΙΑΝΤΙΟΣ, ΟΝ, τοῦ Ποιάντιος, *Π γ 490.

μελ. ἦσω, ἀόρ. ἐποίησα καὶ ἀναύξ.
παρ. παρακ. πεποίημαι, μέσ. μέλ. -ῆσο-
ποίησάμην καὶ ἀναύξ. ποιησάμην,
παρ. Α') Ἐνεργ. 1) κατασκευάζω,
ἐργάζομαι, φθειράνω, κάμνω", παρα-
κ. μετ' αὐτ. α.) πρὸ πάντων ἐπὶ πραγ-
μῶν ἐπιτελεστικῆς τινας ἐνεργείας παραγομέ-
νους τινι· κτίξω εἰς τινα οἶκον, Α 608.
β.) αὐτοῦ, θάλαμον, λιστήν, ταῖχος·
Οκ. πλ.χ., « πύλας ἐν πύργοις » Η 339
παρ. α.) ἀσπίδα ἐκ ταυρείων δερμάτων,
β.) σφωρεῦω, ἐγείρω τάφον, Η
β.) πλάττω, δ 796, « φάος τινι »
= 34. β.) ἐπὶ καταστάσεων καὶ πραγ-
μῶν πνευματικῆς τινας ἐνεργείας γινόμε-
νῶν, ἐπάγω, ἐπιφέρω, παρέχω,
πρὶν δὲ τέλος, τελειώνω, α 250, π 127,
τροπή· ἐπιφέρω, Μ 432, « ἀθύρμα-
των παιγνίδια, Ο 363, « γαλήνην » ε
α.) « ἡ σοὶ ἄριστα πεποίηται κατὰ οἶκον
σου » (εἰρωνικῶς) τῇ ὄντι ὠραιότατα
καὶ ἔγεναν εἰς τὸν οἶκόν σου ὑπὸ τῶν
Ζ 56, μετ' ἀπαρχῶν, κάμνω, ἐνεργῶ,
ἐπιτελοῦμαι ὥστε νά, « εἰς ἱκέσθαι εἰς οἶ-
κον », Α 238. 2) « κάμνω », δ.ε. μεταβάλλω
κατὰ στάσιν α.) μετὰ δύο αἰτ., « τινά
κάμνω, ἀναγορεύω, ἀνακηρύττω τινά
α 387, « κενὸν ταμῖν ἀνέμων » καθι-
στάνω, χ 21, « λαοὺς λίθους » μεταποιῶ,
ἐκτρέφω, Ω 614, « θεᾶν ἀκοίτιν θνητῶν »
ἐκτρέφω σόζυγον ὀνητοῦ, σόζυγον μετὰ
Ω 537, « ψαύτους καὶ ὅταν ἡ ἑτέρα αἰτ.
ᾤοντο, οἷον « τινὰ ἄφρονα » ψ 12, « κα-
κόν » κάμνω τὸ κακὸν μεγαλειότερον, Ν
αὐτοῦ καμνω ἀφανῆ, ἀφανίζω, α 235,
« λεία » κάμνω λεία, λειοῖναι, Μ 30,
« ἰδία » κάμνω εὐτυχισμένα, εὐλογῶ, ν 42,
« ἰππῖσι » β.) μετὰ προθέσεων, οἷον
« ἐνὶ φρεσὶ » ἐμβάλλω εἰς τὰς φρένας· σκέψιν,
« ἐνὶ θυμῷ » ἐμβάλλω εἰς τὸν θυμόν τι· ἐνὶ φρεσὶ ποιήσεις
« οἷτως » δὲ σὰς ἐμβάλλω εἰς τὸν νοῦν, δ.ε.
« οἷτως » νά σὰς ἐμπνεύστη, « νά σὰς φωτί-
σῃς », Β'.) Μέσ. 1) ποιῶ ἐμαυτῶν,
« ἐν τῷ τὸν ἐαυτὸν μου », ὅπως καὶ τὸ
κατ' ἰσχυροτέρας ἢ ἀσθενεστερας ἀναφο-
ρὰς τὸ ὑποκείμενον, οἷον α.) « ποιοῦμαι
ἐμαυτὸν πρὸς χρῆσίν μου οἰκήματα »,
Α 168, « ταῖχος, νηὸν » Μ 50, Γ
46, « σχεδῖν » = 251. β.) « ἀγορῇ »
Θ 2, « κλέος αὐτῇ πικεῖται » περι-
εσπότην, ἀποκτᾷ, δ 126, « ῥήτραι ποιού-
μεναι συμφωνίαν πρὸς ἀλλήλους, ξ
α.) μετὰ δύο αἰτ. « τινὰ ἄλογον » κάμνω
« ἰδία » σόζυγόν μου, Γ 409 ὡσαύτως
« ἀκτῆν » ε 120, « τινὰ υἱόν » υἱοθετῶ
903.

ΠΟΙΝΗΙΕ, ΕΞΕΑ, ΕΝ, ποιητι, ποώδης, χλοε-
 ρός, „μέ τὸ παλὺ χορτάρι, γρασίδι“, ἐπιθ.
 πόλεων καὶ νήσων, Β 503 (ὅπου ὁ ἀρσενικός
 τύπος ἐπέχει τὸν τόπον τοῦ θηλυκοῦ), Γ 150,
 π 369, «πίσα» λειμῶνες χλοεροί, Γ 9, ζ 124,
 «ἀγνέα» δ 337.

ΠΟΙΚΙΛΛΗ (ποικίλος), τεχνουργῶ, „σκαλι-
ζωτή, εγχορόν“ Σ 590 †. Ἐκ τούτου

ΠΟΙΚΙΛΟΜΗΤΗΣ [-υ...], ὁ, μόνον ἐν τῇ αἰτ.
-μήτην καὶ κλητ. -μήτα, ν 293 (π., μήτις,
ὁ ποικίλος βουλᾶς ἢ μηχανήματα ἔχων, ποι-
κιλομήχανος, πολυμήχανος, πολύδου-
λος, πανούργος, ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, Λ 482,
γ 463 κ. ἀ., τοῦ Διὸς καὶ τοῦ Ἑρμοῦ, Ὑ. Ἀπ.
322, Ὑ. Ἑρμ. 155.

ποιμαίνω, παράτ. θαμιστ. ποιμαίνεσκε. 1) Ένεργ. ποιμαίνω, βόσκω, ἐξάγω εἰς νομήν, «μῆλα» ι 188, ἀπολ. εἶμαι ποιμήν, «ἐπ' ὄφεσσι» „ἐπάνω εἰς τὰ πρόβατα“, Ζ 25, Λ 106. 2) Μέσ. νέμομαι, βόσκω, ἐπὶ τῶν ποιμνίων, Α 245. Έκ τοῦ

κατά τὸν Κούρτιον ἐκ τοῦ πῶν=ποίμνιον, συγγ. με τὸ Σανσκριτ. pā-jas=φύλαξ).

ΠΟΙΜΝΗ, ἡ (ποιμήν), ποίμνιον, „κοπάδι“, ἰδίως προβάτων, 122 †. Ἐκ τούτου

ΠΟΙΜΝΗΙΟΣ, η, ον, ἐπ. ποιμνιάκος, ἡ ποιμενικός, «σταθμός» ποιμενικός, σταθμός, ἡμάνδρα, στρουγγα, B 470 †.

ΠΟΙΝΗ, ἡ, κυρ. τὸ ἀντίτιμον ἢ ἀντίποινον γενομένου τινός· ἀδικήματος, κακούργηματος, φόνου, τὰ χρήματα τὰ ὑπὸ τοῦ φονέως εἰς ἐξελασμόν διδόμενα εἰς τοὺς οἰκείους τοῦ φονευθέντος, τιμὴ (χουθέντος) αἵματος, ὅθεν ἐν γένει ἐκδίκησις, τιμωρία [ἐν τῇ μετέπειτα γλώσσῃ δίκη, ἣν δίδωμι, ἢ λαμβάνω] μετὰ γεν. τοῦ παθόντος, οἷον «παίδος» ἐκδίκησις ἢ ἀντίποινον διὰ τὸν υἱὸν τὸν φονευθέντα, διὰ τὸν φόνον τοῦ υἱοῦ, N 659. Ἰσλαῦτος· «κασγνήτοιο» E 483, «πολέων» Π 398, «κασιγνήτοιο φονῆς» ποιήνη... ἐδέξατο· ἔλαβε δίκην παρὰ τοῦ φονέως διὰ τὸν φόνον τοῦ ἀδελφοῦ, I 633 κ. ἀ., «δυῶδεκα λῆατο κούρου ποιήνη Πατρόκλοι» ὡς ἀντίτιμον τοῦ αἵματος τοῦ Πατρόκλου, Φ 28. Ἐν γένει ἀντίτιμον, ἀποζημίωσις, ἀνταμοιβή, E 266, ψ 312 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδυσσεΐας), «τῶν ποιήνη ὅ—» εἰς ἀνταμοιβὴν τούτου ὅτι—P 207. (Π ἐτυμολογ. ἀμφίδολος· κατὰ τινας· μὲν ἔχει σχέσιν πρός· τὸ φαν-, φόνος, κατ' ἄλλους· δὲ πρός· τὸ πόνος· πιθανώτερον κατὰ τὸν Κούρτιον συγγ. τῷ Λατ. poena, poenire, ἐκ τινος Σανσκριτ. pñz. pñ=καθαρίζω, ἐξ ἧς καὶ τὸ Λατ. poenis, poenus).

ΠΟΙΟΣ, η, ον (πο-, ἰδ. ποῖ), ὁ ποῖος, „ποιῖας· λογιῆς, τί λογιῆς“, Λατ. qualis, α 461, κ. ἀ. «ποῖον τὸν μῦθον εἴπεις;» „τί λόγος εἶνε αὐτός“, τὸν ὅποιον εἴπεις, A 552 κ. ἀ., ὡσαύτως «ποῖόν σε ἔπος· φύγεν ἔρκος ὀδόντων;» Δ 350 κ. ἀ., «ποῖον εἴπεις;» πῶς εἴπεις; „τί εἶνε αὐτὸ ποῦ εἴπεις;“ B 85, «ποῖον ἔρεξας;» „τί εἶνε αὐτὸ ποῦ ἔκαμες;“ Ψ 570. μετ' ἀπαρχῆς (ὡς τὸ οἶος β) «ποῖοι κ' εἴτ' Ὀδυσσῆι ἀμυνόμενοι;» ὅποιοι τινες· θά ᾔσθε, ὅποιον διέθεσιν θά εἴχετε, ὥστε νὰ βοηθήσετε τὸν Ὀδυσσεῖα; φ 195.

ΠΟΙΠΝΗ, ἐπικ., μετοχ. -οντα, παρατ. ἐποίπνυε ἢ ἀναύβ. ποίπνυε, μετοχ. ἀορ. ποίπνυσε; (ἐκ τοῦ πηγ- μετ' ἀναδιπλ., ἰδ. πηκν, ἢ οὐχὶ ἐκ τοῦ πονέω κατὰ τὸν Δοιδερλ.), κυρ. ἀσθμαίνω, πνευστιῶ, „φυσῶ, λαχανιάζω“ ἐπὶ τῶν σπυεδόντων Σ 421, A 600. Ὅθεν ἀ.) σπείδω, „βιάζομαι“, τρέχω, «ἀνά μάχην» E 155, «ἐπὶ φρεσὶ θῆκε Ἥρη αὐτῇ ποίπνυσαντι θαῶς ὀτρύναι Ἀχαιοῦς· τὸν ἐνέπνευσεν ἡ Ἥρα νὰ τρέξῃ αὐτός· ὁ ἴδιος ταχέως καὶ οὕτως (διὰ ταυτοῦς αὐτοῦ τῆς σπουδῆς) νὰ παροτρύνῃ τοὺς Ἀχαιοῦς, Θ 219 ὡσαύτως καὶ κατὰ τὴν θυσίαν μετὰ σπουδῆς ἀσχολοῦμαι, γ 430. Ἰδίως δὲ ἐπὶ τῆς σπουδῆς τῶν ὑπηρετούντων (πρὸς τὸ ἄνωγ. A 600), υ 149. (Τὸ υ ἐν τῷ ἐνεστ. καὶ παρατ. εἶνε μακρόν μὲν ἐπομένῃ· βραχέας,

βραχὺ δὲ ἐπομένῃ· μακρὰς· Ω 475).

ΠΟΚΟΣ (πέκω), ὁ μαλλός· ἀποκεκαρμένος, „ποκάρος“ ΠΟΛΕΕΣ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΠΟΛΕΜΗΙΟΣ, ον, ἐπ., πολέεργα· πολεμικά ἔργα, ὁ ἐπ. 338, μ 446 κ. ἀ. «πολ. σκευή, ὅπλα, Η 193. (Κατὰ γραμματ. ἀντὶ τοῦ πολέμιου κατὰ δὲ τὴν συνήθη γνῶμην τοῦ ἀχρ. πολέμετος).

ΠΟΛΕΜΙΖΩ, ἐπικ. ΠΤΟΛΕΜΙΖΩ, B 328, K 454, N 644· ἵσταμαι, ἀγωνίζομαι, „π. ἀπολ. ἢ μετὰ δοτ. Ὅμ. πολ. ἴλ. Συναπτεται μετὰ τοῦ «πολ. ἄντα τινός;» ἀπέναντι 428 κ. ἀ., «τινός ἐναντιόιον· νός ἐναντιόιον» Φ 477, «μετ. -πόλεμον πολ.» B 421· „πολεμῶ τινα“, καταπολεμίζω· εὐπολεμητότεροι, ΠΟΛΕΜΙΣΤΗΣ, ἄο, ὁ, ἐπικ. στής, μάχητής, ἀγωνιστής, ἐν δὲ τῇ Ὀδ. μόνον ω 499, ὁ Ἄρης Γ 78.

ΠΟΛΕΜΟΚΛΑΣΟΣ, ον, ἐπικ. μω κλονούμενος ἢ ὀρμ. 276.

ΠΟΛΕΜΟΝΑΣ, ἐπικ. ἐπικ. τὸν πόλεμον, B 443 κ. ἀ. τοῖς λ 47, φ 39.

ΠΟΛΕΜΟΣ, ὁ, ἐπικ. καὶ „πολέμεος“, Ὅμ. πλγ. κ. Πολλάκις συναπτεται μετ' «πόλ. δημοτῆς» E 348, «π. 242, ω 473· αὐτὴ τε π. κ. ἀ., περιφραστικῶς «ἔρις, γ. λέμοιο» N 271, 635, P 253, «πόλεμος Ἀχαιῶν» Γ 165, Ω 8, θ 183. (Κατὰ τινας· μ. κατ' ἄλλους δὲ τῷ πελεμίζω ΠΟΛΕΪΣ, ποιητ. (πόλις), περιφέρωμαι, ἀναστρέφω, διατρέφω ἐν τῇ πόλει, γ 2· ΠΟΛΕΩΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΠΟΛΗΣ, ΠΟΛΗΣ, ἰδ. ΠΟΛ· ΠΟΛΙΖΩ (πόλις), ἀορ. ἐπόλ. πλθ. παρακ. πεπόλισμαι, κυρ. ἐν γένει κτίζω Γ 217, ὡσαύτ. H 453.

ΠΟΛΙΗΤΗΣ, ἄο, ὁ, ποιητ. πολίτης, B 805 †.

ΠΟΛΙΝΑΣ, ἐπικ., εἰς τὴν π. λ 188 κ. ἀ.

ΠΟΛΙΠΕΡΟΤΑΦΟΣ [π. π.], κροταρός) ὁ ἔχων πολιοῦς

ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΟΣ [..v..], ON=τῷ ἐπομ., «μάχης πολυδακρύου» P 192. Οὕτως ἔγραψεν ἐκ τινος χειρογράφου ὁ Βόθης καὶ Σπύτζινερς ἀντὶ τοῦ συνήθους πολυδακρύτου, ὅπερ εἰς τὸ μέτρον ἀντιβαίνειν οὐχ ἤττον διατήρησε ταύτην τὴν γραφήν ὁ Φαίσις ἀναγνώσκων κατὰ συνήθειαν τὴν «πολυδακρύτου ἐντεα». Ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' παρέλαβε τὴν διορθώσιν τοῦ Βέντλεῦ: πολ-δάκρυος.

ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΣ [..v..], γ, ποιητ. (π., δάκρυ), ὁ πολλὰ δάκρυα προσηνῶν, πολυδάκρυς, «μέτὰ τὰ πολλὰ τὰ δάκρυα», πολυδύκνος, ἐπιθ. τοῦ Ἀρεως, Ἰλ. Γ 432, «πόλεμος» Γ 465 κ. α., «ὕμνη» P 544.

ΠΟΛΥΔΑΚΡΥΤΟΣ [..v..], ON, ποιητ. (π., δακρύω) α.) πολυκλαυστος, περὶ οὗ πολλὰ δάκρυα ἔρρυσαν, Ω 620. β.) πολυδάκρυς, μετὰ πολλῶν δακρύων, «γύος» τ 213, 237, φ 57.

ΠΟΛΥΔΑΜΑΣ [..v..], ANTOC, ὁ, ἐπικ. ΠΟΥΛΑΔΑ, κλητ. Πουλυδάμα (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει Πουλυδάμαν, Ἰδ. ΛΑΟΔΑΜΑΣ), Μ 231, υἱὸς τοῦ Πάνθου καὶ τῆς Φρόντιδος, φρόνιμός τις καὶ ἀνδρείος: Τρώς Α 57, P 60 ἐξ., Σ 249 ἐξ.

ΠΟΛΥΔΑΜΝΑ [..v..], ἡ, γυνὴ τοῦ Αἰγυπτίου Θῶνος, δ 228.

ΠΟΛΥΔΕΓΜΗΝ, ΟΝΟΣ, ὁ (π., δέχομαι), κυρ. ὁ πολλοὺς δεχόμενος, πολυδέκτης: ὡς οὐσίας ἀντὶ τοῦ Ἄδης, ὁ πάντα ἢ τοὺς πολλοὺς (νεκροὺς) δεχόμενος εἰς τὴν ἐπικράτειάν του, Ἰ. Δῆμ. 17, 13. Κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν: ὁ Πανδοχεύς, τούτεστι μέγας ξενοδόχος.

ΠΟΛΥΔΕΙΡΑΣ [..v..], ΛΔΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. πολυζυγος, ὁ πολλοὺς ὁρέων ζυγούς ἢ σειρὰς ἔχων ἐπομ. πολυκόρυφος, «Ὀλυμπος»: Ἰλ. Α 499, E 754, Θ 3.

ΠΟΛΥΔΕΚΤΗΣ [..v..], ΛΟ, ὁ (π., δέχομαι) = ΠΟΛΥΔΕΓΜΗΝ, Ἰδ. π. λ.), Ἰ. Δῆμ. 9.

ΠΟΛΥΔΕΝΔΡΟΣ [..v..], ON, ἐπικ. (π., δένδρον), πολυένδρος, «κῆπος, ἀγρός»: Ὁδ. δ 737, ψ 439, «Κνωσός»: Ἰ. Ἀπ. 475.

ΠΟΛΥΔΕΣΜΟΣ [..v..], ON (π., δεσμός), πολυδέστος, πολλοὺς δεσμούς ἔχων, «καλὰ δεμένος ἢ καλοδεμένος», «σχεδὴ» μόνον Ὁδ. α 33, 338, η 264.

ΠΟΛΥΔΕΪΚΗΣ, ΕΩΣ (Ἰδ. λ. ΕΝΔΥΚΕΪΣ ἐν τέλει), ὁ, αἰτ. Πολυδεΐκεα, Λατ. Pollux, υἱὸς τοῦ Διὸς καὶ τῆς Λήδας, ἀδελφός τοῦ Κάστορος. ὁ ἑτερος τῶν Διοσκούρων, περιδοχὸς πυκνῆς ἤτο μόνος αὐτός, καθ' ὃ τοῦ Διὸς υἱός, ἀθάνατος: ἀλλ' Ἰδ. Κλέτωρ, Γ 237, λ 299 ἐξ.

ΠΟΛΥΔΙΨΙΟΣ [..v..], ON (π., δίψα), ὁ πολλὴν ἔχων δίψαν, ὁ ἐ. πολὺ ξηρὸς, λειψυδρὸς, ἐπιθ. τοῦ Ἀργούς Δ 471 †, Ἀποσπ. 5. Ἀναφέρεται τὸ ἐπιθ. εἰς τὸν μῦθον, καθ' ὃν πρὸ τοῦ Δαναοῦ τὰ περίετ' τῆς πόλεως Ἀργούς ἐπασχον πολὺ ἐκ λειψυδρίας, πρβλ. Ἀπολδ. 2, 1, 4, Στράβ. 8, 6, 8. Ἄλλοι δὲ ἐρμηνεύουσι: τὸ ὑπὸ

πολλῶν διψώμενον, ὅπερ πολλοὶ αἰεὶ πολυπόθητον, οἷον ὁ Ἀθηναῖος 10, αὐταύτως καὶ ὁ Δοιδερλ. Ὁ Στράβ. 8, μονεύει καὶ ἑτέραν γραφὴν ἀνευ τοῦ ψιόν (ὡς ἐκ τοῦ Ἰπτω, βλάπτω, φθιλλύθωρον. Κατὰ τῶν τελευταίων ἀντιτάσσεται ὁ Ε. Κούρτιος ἐν τῇ ποννήτου συγγράμματι του, ἔνθα φρονεῖτο ἀναφέρεται εἰς μόνην τὴν περὶ αὐτοῦ χου—Ἀργούς διψία χθών· Εὐριπ.

ΠΟΛΥΔΩΡΗ [..v..], ἡ, Πολυδώρα, τοῦ Πηλέως καὶ τῆς Ἀντιγόνης, γυνήρου καὶ μήτηρ τοῦ Μενεσθίου, Π 175.

ΠΟΛΥΔΑΡΟΣ, ON, ἐπικ. «ἄλογος» ἢ πολλὰ δῶρα ἔχουσα, ἢ πολλὰ συρτάλαδοῦσα, ὅ, ἡτοι χάριν τῆς οποίας ἐδόθησαν ὑπὸ τοῦ νυμφίου, ἢ ἡ παρ' αὐτῶν πολλὴν προτίκα λαβοῦσα (Ἰδ. ἐν τῇ περιζήτητος, ἢ πλουσία, μόνον Ζ 394, X 88, ω 293).

ΠΟΛΥΔΑΡΟΣ [..v..], ὁ, 1) ὁ νεώτατος φλέστατος υἱὸς τοῦ Πριάμου καὶ τῆς Παρακούσας τὴν πατρικὴν συμβουλήν ἐπὶ ἐλθὼν εἰς τὴν μάχην καὶ ἐπανεῖναι Ἀχιλλεύου, Υ 407 ἐξ., Φ 85 ἐξ. 2) Ἀχαιῶν, Ψ 637.

ΠΟΛΥΕΙΔΟΣ, ὁ, Ἰδ. ΠΟΛΥΪΔΟΣ.

ΠΟΛΥΕΪΚΕΤΟΣ, ON (π., εὐχομαι), κτος, πολυαγάπητος, πολυπόθητος. Ἰ. Δῆμ. 165.

ΠΟΛΥΕΥΓΟΣ [..v..], ON (π., ζυγόν), ἔχων ζυγά, κωπηλατῶν καθ' ἑαυτὸν 3), πρβλ. ΕΚΑΤΟΝΕΥΓΟΣ, «νῆς».

ΠΟΛΥΓΕΡΕΣ, ΕΣ (π., ἀγείρω), πθορισος, πολυάριθμος, πολυπληθεύουσι. Α 564 †, ὅπως ἔγραψεν ὁ τῇ Α' ἔ. οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδύται κατὰ σταρχον ἀντὶ τοῦ συνήθους «τῆλέκλ» ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. πάλιν ἐπανέφερον ὡς νόθου: τοὺς στίχους 559—574 γερῆς.

ΠΟΛΥΓΕΡΑΤΟΣ [..v..], ON, ἐπικ. (π., λυέραςος, πολυαγάπητος, πολυεπέρastos, «Θῆκη» Ὁδ. λ 275, 354, «γάμος» ο 426, «ῥῆς» ο 36226.

ΠΟΛΥΓΗΧΗΣ, ΕΣ, ποι. (π., ἡχή), χος, ποικιλότονος, «φωνή» τῇ 521-6') ἡχηρὸς, παταγώδης, χος, «αἰγιαλός» Δ 422.

ΠΟΛΥΘΑΡΕΪΣ [..v..], ΕΣ, ἐπικ. (π., μετὰ πολλοῦ θάρρους, θαρράλεως, «μένος» P 156, T 37, ν 38).

ΠΟΛΥΘΕΡΕΪΔΗΣ, ΛΟ, ὁ, υἱὸς τοῦ ὁ Κτησιππος, χ 287.

ΠΟΛΥΪΔΟΣ [..v..] (Πολύφιδος), ὁ λά εἰδώς). 1) υἱὸς τοῦ Κοιράνου, ρίνθιος ἐκ τοῦ γένους τοῦ Μελάμπ

πορος, Ν 663. 2) υἱός τοῦ Εὐρυδά-
ρειος, Ε 148. (Ὁ Δίνδορος μετὰ τοῦ
ῥαυτοῦ κατὰ τὸ ΜΕ. καὶ ἄλλους ἀρ-
χολογίδοις κατ' αὐτῶν δ' ἀντιτάσσεται δ
Ε 148).

ῥαυτὴ [-υ.], (πολυῖδρος), ἡ, ἐπικ., πο-
τα. τὸ πολλά εἶδέναι, πολλή γνῶσις,
ῥα, φρόνησις, πληθ. δ 346, ψ 77.

ῥαυτὴ (πολυῖδρος), 10ς, δ, ἡ (π., ῥοις),
ῥα, πολυμαθής, σοφός, ἐπομ. φρό-
νητος. „πονῆρός“, πανουργός,
39, ψ 82.

ῥαυτὴ, ον, ἐπικ., πολλοὺς ἔχων (π-
171) ῥ.

ῥαυτὴ [-υ.], ον, πολλοὺς ἔχων
ῥαυτὴ, μόνον ῥ. Ἀπ. 417.

ῥαυτὴ [-υ.], ἔς (κἀγκω, ῥδ. κἀγκω-
κ., πολὺ ξηραντικός, στεγνωτι-
καὶ διακῆς, Α 642 ῥ.

ῥαυτὴ [-υ.], ον, πολλοὺς ἔχων καρ-
ποὺν ἔχων καρπὸν, εὐκαρπος,
ῥαυτὴ. Ὁδ. η 122, ω 221.

ῥαυτὴ [-υ.], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Νέστορος
ῥαυτὴ, γ 464. Κατὰ τὸν Εὐστάθ.,
ῥαυτὴ.

ῥαυτὴ, ἡ, πανουργία, „πονῆρία“,
167 ῥ. Ἐκ τοῦ

ῥαυτὴ [-υ.], ἔς, ἐπικ. (π., κέρδος),
ῥαυτὴ, „παμπόνηρος“, „νόος“

ῥαυτὴ [-υ.], ον (π., κερτός), πολυ-
ῥαυτὴ. Γ 374 ῥ.

ῥαυτὴ [-υ.], ἔς, ἐπικ. (π., κῆδος), πο-
τα. πολυμέριμος, „νότος“ Ὁδ.

ῥαυτὴ [-υ.], ον (π., κλαίω), πολὺ κλαυ-
ῥαυτὴ, κλαυμένης, κλαυτός“, ἐφ' οὗ

ῥαυτὴ, „τύμβος“ Ἐπιγ. 3, 5.

ῥαυτὴ [-υ.], ἴσος, ἡ (οἱ νεώτεροι τονί-
ῥαυτὴ), ἐπικ., ἡ πολλὰς κλεῖδας, ὅ ἐ.
ῥαυτὴ, ἐπομ. ἡ πολὺ κωπας, „μὲ

ῥαυτὴ“, μόνον κατὰ δοτ. ἐνικ.
ῥαυτὴ καὶ πολυκλήσει“ ἐπίθ.

ῥαυτὴ, Β 74, υ 382 κ. ἀ. (ῥδ. κληίς).

ῥαυτὴ, ον, ποιητ., ὁ μέγαν ἔχων κλη-
ῥαυτὴ, πολυκλήμων, ξ 44 ῥ.

ῥαυτὴ, ον, ἐπικ. πολλὰ χόθεν (προσ)-
ῥαυτὴ, σύγκλυες, σύμικτος, ἐπίθ.
ῥαυτὴ, συμμάχων (ἐπικούρων), ῥλ. Α

ῥαυτὴ, ον, ἐπικ. (π., κλύω 2), πολυ-
ῥαυτὴ, τεταραγμένος, „πόντος“ Ὁδ. δ

ῥαυτὴ, τ 277.

ῥαυτὴ, ον, ἐπικ. (π., κάμνω), ὁ πολυ-
ῥαυτὴ, πολύμοχος, ὁ μετὰ πολλοῦ κό-
ῥαυτὴ, ἐπίθ. τοῦ σιδήρου, ὅστις ἀπαι-
ῥαυτὴ, ἐξεργασίαν πολὺ περισσότερον κά-

ματον παρὰ τὸν κατὰ τὴν ἀρχαιότητα συνηθέ-
στατον χαλκόν, Ζ 48, Κ 379, ξ 324 κ. ἀ.
ῥαυτὴ, καὶ „θάλαμος“ ὁ μετὰ πολλοῦ κόπου
ἐξεργασμένος, δ 718.

ῥαυτὴ, ον (π., κνημός) ὁ πολλοὺς ἔχων
κνημοὺς, λοχυμῶδες; δηλ. φάραγγας, φαραγγῶ-
δης, Β 479 ῥ.

ῥαυτὴ, ἡ (π., κοίρανος), πολυ-
ῥαυτὴ, πολυαρχία, Β 204 ῥ.

ῥαυτὴ, ον, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ
(π., κρότος), πολὺν κρότον ἢ ἤχον ποιεῖν, πολυ-
ῥαυτὴ, θορυβώδης, „Πάν“ διὰ τὸν θορυ-
ῥαυτὴ, ἤχον τῶν αὐλῶν τοῦ, ῥμ. 18, 37.

ῥαυτὴ, ον, γεν. ονος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
ποιητ. (π., κτήμα), πολλὰ ἔχων κτήματα,
πλούσιος, Ε 613 ῥ.

ῥαυτὴ, λο, ὁ, υἱός τοῦ Πολύκτορος,
ὁ Πείσανδρος, σ 299.

ῥαυτὴ, ονος, ὁ (π., κτερά, οἰονεῖ πολυκτῆ-
μων). 1) υἱός τοῦ Πτερελάου, ἐνός τῶν τριῶν
ἀρχαιοτάτων ἡρώων τῆς Ἰθάκης, ρ 207. 2) πα-
τήρ τοῦ Πείσανδρου, σ 299, χ 243. 3) πλαστός
τῆς Μυρτιάδης, ὅν ὁ Ἑρμῆς κατὰ προσποιήσιν
λέγει πατέρα τοῦ, Ω 397.

ῥαυτὴ, ον, ἐπικ. (π., λήιον), ὁ
ἔχων πολλὰ λήια, „σπαρτά, χωράφια“,
συνάπτεται ὅ συνωνυμῶς πρὸς τὸ „πολυκτῆμων“
Ε 613 ῥ. ῥ. Ἑρμ. 174.

ῥαυτὴ, ον, ἐπικ. ἀντί τοῦ πολὺ λι-
στος, ποιητ. (π., λίσσομαι). ἀ) πολὺ ἐπιθυ-
μητός, εὐκτός, πολυπόθητος, ε 443 ῥ.
β) „νηός“ ναός, ἐν ᾧ πολλοὶ πολλὰς εὐ-
χονται, δέονται, πολυφοίτητος, ῥ. Ἀπ. 347,
Δήμ. 28.

ῥαυτὴ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Φύλαντος,
ἐκ τοῦ Ἑρμοῦ γεννησάτα τὸν Εὐδωρον, ἔπειτα
δὲ γυνὴ τοῦ Ἑλέκλου, Π 180 εἰς.

ῥαυτὴ, ον, ποιητ. (π., μῆλον), ὁ
πολλὰ μῆλα, κοίμια ἔχων, „Ὀρχομενός“
ῥλ. Β 605, „Ἀρκιδία“ ῥ. Ἑρμ. 2 καὶ ἐπὶ
ἀνθρώπων Β 705, Ξ 490. Ὁδεν

ῥαυτὴ, ὁ, υἱός τοῦ Ἀργεῖου (Ἀρ-
γεάδης) εἰς τῶν Λυκίων, Π 417.

ῥαυτὴ, 10ς, δ, ἡ, ποι. (π., μῆτις)
πολύβουλος, πολύσοφος, πολυσύνετος,
ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, Α 314, φ 274, τοῦ Ἠφαί-
στου, Φ 355, τοῦ Ἑρμοῦ, ῥμ. Ἑρμ. 319.

ῥαυτὴ, ἡ, πολυμαχανία,
ἰδιότης τοῦ πολυμαχήνου, μεγάλη ἐπινοητικὴ
δύναμις, σοφία, ψ 321 ῥ. Ἐκ τοῦ

ῥαυτὴ, ον, ποι. (π., μηχανή),
ὁ πολλὰς ἔχων (δυνάμεις; νά ἐπινοήσῃ) μηχανάς,
τρόπους, μέσας, πολυμαχάνος, πολύβουλος,
πολύτροπος, ἐπινοητικός, ἐπίθ. τοῦ Ὀδυσ-
σεύς, Β 173, α 205 κ. πλχ., τοῦ Ἀπόλλωνος
ῥ. Ἑρμ. 319.

ῥαυτὴ, ἡ, ποι. (π., μνάομαι), ἡ πολ-
ῥαυτὴ, ἐχούσα μνηστῆρας, πολυμνήστης,

περιζήτητος, « βασιλεία » Ὁδ. δ 770, ξ 64, ψ 149.

ΠΟΛΥΜΥΘΟΣ [.-.-], ΟΝ (π., μυθος), ὁ πολ-
λούς ἔχων λόγους, πολύλογος, φλύαρος, „λο-
γὰς ἢ πολυλογίαν“ Γ 214, ε 200.

ΠΟΛΥΝΕΪΚΗΣ [.-.-], ΕΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Οἰδί-
ποδος καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἑτεοκλέους (ἴδ. ταύτην
τὴν λ.). Ἐπειδὴ οὗτος παρὰ τὰς συνθήκας ἤρ-
νήθη νὰ παραχωρήσῃ εἰς αὐτὸν τὸν θρόνον τῶν
Θηβῶν, κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς τὸν
Ἀδραστον, ὅθεν ἐκίνησε τὸν πρῶτον Θηβαϊκὸν
πόλεμον (τῶν ἐπὶ ἐπὶ Θήβας), ἵνα λάβῃ τὴν
βασιλείαν, πρὸλ. λ. Ἀδρηστοί. Ἀμφότεροι οἱ
ἀδελφοὶ ἔπασσον μονομαχίαν, Δ 377.

ΠΟΛΥΝΗΟΣ [.-.-], ὁ, υἱὸς τοῦ Τέκτονος, εἰς
τῶν εὐγενῶν Φυιάκων, Θ 114 (κυρ.: ὁ ἔχων
πολλὰς ναῦς).

ΠΟΛΥΞΕΙΝΟΣ, ὁ, Ἰων. ἔ. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Πολύ-
ξενος. 1) βασιλεὺς τῆς Ἑλευσίνης, Ὑ. Δήμ. 154. 2) υἱὸς τοῦ Ἀγασθένοιο καὶ ἔγγονος τοῦ
Δυγείου, στρατηγὸς τῶν Ἑπειῶν, Β 623.

ΠΟΛΥΟΙΝΕΑ, εἶμαι πολύοινος (πολύ-Φοι-
νος), ἔχω ἢ ἀπολαμβάνω πολὺν οἶνον, „κάμνω
πολὺ κρασί“, μόνον ἐν τῇ Ὑ. Ἑρμ. 91.

ΠΟΛΥΠΑΪΠΑΛΟΣ [.-.-], ΟΝ, ἐπικ. πολὺ πα-
νοῦργος, δόλιος, „παμπόνηρος, πολυπα-
θημένος“, οἷον „Φολινεῖς πολ“ ο 419 ἱ.
(Πηλῶν; ἐκ τοῦ παιπάλῃ=, πασπάλῃ“, ὅπερ
μεταφορ. σημαίνει τὸν πανοῦργον Αὔτη εἶνε
ἡ γνώμη τοῦ Δοιδεῖρλ. καὶ Γοιδεῖλου· κατὰ δὲ τὸν
Φαίτιν εἶνε· ὁ πολλὰς ἔχων συστροφάς, ὁ ἐ-
δόλος, „παλυσφειγμένος“, πρὸλ. τὴν λ. ΠΑΙ-
ΠΑΛΟΕΙΣ· κατὰ δὲ τὸν Σχούστερον ὁ πολυπλά-
νητος, πολὺτροπος, ὁ τῆς κακίης κατὰ τὸν
πλοῦν φερόμενος, τρεπόμενος, στρεφόμενος, ἐπομ.
„πολυγυρισμένος· ἢ κοσμογυρισμένος“, ἐπίθ.
ἀρμόδιον εἰς ναυτικὸν ἔθνος.

ΠΟΛΥΠΑΛΜΩΝ [.-.-], ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ, ἐπικ. (πο-
λὺς, πᾶμα, πέπαμαι=κέντημαι), πολυκτῆμων,
πλοῦσις ἢ μέγας κτηματίας, Δ 433 ἱ.

ΠΟΛΥΠΕΙΡΑΝ, ΟΝ, ἐπικ. (π., πέρας, πείρατα) ὁ
ἐκ πολλῶν περάτων συνερχόμενος, παντοδαπός,
„λαός“· πολλὰχόθεν συγκεκλημένος, ἐπίθ. ἀρμόζην
εἰς τὸν λαὸν τὸν εἰς συνέλευσιν συνερχόμενον, Ὑ.
Δήμ. 297.

ΠΟΛΥΠΕΝΘΗΣ [.-.-], ΕΣ, ποιητ. (π., πένθος)
πολυπαθής, ἢ πολυπένθιμος, βυθισμένος εἰς
τὸ πένθος, „καταλυπημένος, πολυθλιμμέ-
νος“ Ι 563, ξ 386, ψ 15.

ΠΟΛΥΠΗΜΟΝΙΔΗΣ [.-.-], ΛΟ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πολυ-
πήμονος (= πολυπαθοῦς). Διὰ τοῦτου τοῦ πλα-
στοῦ ὀνόματος ὀνομάζει ὁ Ὀδυσσεὺς τὸν πάπ-
πον αὐτοῦ, ω 305, ὡς παυνιτόμενος ἴσως τὴν ἰδίαν
ἐντοὺ πολυπῆμιν.

ΠΟΛΥΠΗΜΩΝ [.-.-], ΟΝ, γεν. ΟΝΟΣ, ποιητ. (π.,
πῆμα), πολὺ βλαβερός, ἐπιζήμιος, ὁλέ-
θριος, „ἐπηλυσις“ Ὑ. Ἑρμ. 37, Ὑ. Δήμ. 230.

ΠΟΛΥΠΙΔΑΣ [.-.-], ΑΚΟΣ, ὁ, ἡ, ποιητ. καὶ

ΠΟΛΥΠΙΔΑΚΟΣ [.-.-], ΟΥ, (π., πῆμα), πολλὰς πηγὰς ἔ-
χων, „πῆμα“, „ἰδῆ“ Ὑ. Δ. 18 (19).

ΠΟΛΥΠΙΚΡΟΣ, ΟΝ, ὁ πολὺ
πικρός, πολὺ δριμύς,
πληθ. ὡς ἐπὶ μόνον π 2

ΠΟΛΥΠΛΑΓΚΤΟΣ, ΟΝ, πο-
λὺ πλαζόμενος, τῆς
μὴν φερόμενος, πολυπλά-
γητος· ρ 511, ω 195.
πλάζων, παραφύων, ἀνεμ-
διὰ τί νὰ μὴ ἐκλήρη καὶ
εἰς τὴν παθητ. σημασίαν·
αὐτὸς νὰ λέγεται πολυπ-
ἄνθρωπος, διότι καὶ αὐτὸς τ-
καὶ μεμακρυσμένος· γῶρας·

ΠΟΛΥΠΟΙΤΗΣ [.-.-], ΛΟ,
καὶ τῆς Ἰπποδαμείας, ὅστις
νεῶν ἐξιστράτευεν ἐκ τῆς
κ. ἄλλ. περιουσιῶν Θεσ-
τῆς Τροίας, Β 740, Μ 12

ΠΟΛΥΠΥΤΝΙΑ [.-.-], ἡ
οἶονεῖ μεγαλοδέσποινά,
ρία, Ὑ. Δήμ. 211.

ΠΟΛΥΠΟΥΣ, ΟΛΟΣ, ὁ, Ἰω-
λίπου (π., πούς), ὁ θαλά-
σσιος, „ὄχτα πόδι“
77. (Εἶνε τὸ ἐν Ἑλλάδι
μαλάκιον, τὸ ὅπου αὐ-
τῶν καὶ ἐπέκεινα ποδῶν,
φαλὴν 8—10 πόδας ἢ
μένους· ὑπὸ πηληπληθῶν
τοσούτων σφικτὰ προσφύ-
αυτοῦ, ὥστε ἐξελεγκόμενος
περὶ αὐτὸν μικροὺς λίθους
μάζοντες αὐτὸν πολὺπον-
στερον ἢ οἱ νεώτεροι Ἑλλ-
πυτῆς, „διπλάς“ ἔχων,
λύδιπλος, μεταφ. ὁ π-
φάραγγας ἔχων, (ἴδ. λ. 1
Θ 411, Γ 5, „ἰδῆ“ Φ 4

ΠΟΛΥΠΥΡΟΣ [.-.-], ΟΝ,
πολύπυρος, παράγων πολ-
καὶ νήτων Δ 756, ξ 335
ἐν Ὑ. Ἀπ. 242 κατὰ τὴν
νεοῦ ἀντὶ τῆς συνήθους·
ΟΝ (π. πυρρός), πολλοὺς
ἔχων.

ΠΟΛΥΨΕΡΗΣ, ΜΝΟΣ, ὁ, ἡ,
λύαρος, πολυπρόδατος
ματὰ, πολυπρόδατος,
296. Εὐρίσκεται ἡ αὐτὴ
μασίαν καὶ κατ' ἄλλον τύ-
ἐπικ., λ 257 ἱ.

ΠΟΛΥΣ, ΠΟΛΛΗ, ΠΟΛΥ.

πολλοὶ οὐκ ἐκ τοῦ πολλοῦ καὶ οἱ ἐξῆς
πολλοὶ ὄνομα. ποταῖς, οὐδ. ποταῖ (μόνον
387), γεν. πολέος (κατὰ συνήθειαν δι-
ακρίβ. 25), αἰτ. πολύν· πληθ. ὄνομα. πο-
ταῖς, Α 708, γεν. συνήθως πολέων
συνήθειαν δισύλλαβος, Π 655, Ρ 680,
Β 117, Γ 24, πολλέων, Β 131, Γ 340,
δὲ συνήθ. πολέσιν καὶ πολέεσσιν, ἔτι δὲ
Ρ 216, καὶ μετ' ἀποστρέφους πολέσσι,
Ρ 308 αἰτ. πολέας (κατὰ συνήθ. δι-
ακρίβ. ἐν ἑνὶ χωρίῳ, μεταξὺ τῶν ὁποίων
δὲ Ο 66, Υ 343, Φ 59, 131, δ 470,
πρὸς ἐγγράφω. πολέας· τρισύλλαβος
ω 127). Τὸ ἀρσενικ. πολὺς εὐρίσκει-
ται ὅλως, οἷον «πολὺν ἐφ' ὑγρῆν»
109, «ἡέρα πολὺν» Ε 776, Ω 50.
Πολλοὶ δὲ τούτων τῶν ἐπικῶν τό-
ποις καὶ οἱ Ἰωνικοὶ πολλοίς, οὐδ.
καὶ αἰτ. πολλόν. Συγκρ. παλαιοί, οὐκ.
πλείστοις, Η, ΟΝ, ἰδ. τὰς λ. Α'.)
1) ἐπὶ πλείους, «πολύς», πυκνός,
ἄφθονος, ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ δυνάμει, μεγέ-
θους, δυνατός, ἰσχυρός, σφοδρὸς,
βραβυαία, ἀφθονός βροχή, Κ 7, «λατ-
τοῦ ὕδατος», Σ 57, «πῦρ», «μεγάλη ἡ
κατὰ», κ 359, «δρυμαγδός» Β 810,
ρ 67, «ὑπνος» ὁ πολὺς, μακρὸς ὕ-
πνος, «πολέος ἄλιος» [=πολλοῦ ἄλιος],
αἰτ. Υ 562, Ο 405. 2) ἐπὶ τόπου,
ἰσχυρὸς, ἐκτεταμένος, «πεδίον» εὐ-
χάρις, Δ 244, «πολλὴν ἐπὶ γαῖαν» εἰς
ἀν γῆν, «εἰς τὴν γῆν τὴν αἰκουμέ-
νην», δ 364, «κῶμα» Α 307, «πολ-
υκτετο παρήγορος» μέγας τις (εἰς μεγά-
λην) κατέκειτο ἐξηπλωμένος, Η 156.
«πολὺν χρόνον, μακρὸς, πολὺς, «πολὺν χρό-
νον καὶ χρόνον», Β 343, «πολὺν ἐπὶ χρό-
νον», Β'.) Ἰδιωματικὴ σύνταξις ἔχει γὰρ
Πολλὰκις ἐπέχει τόπον οὐσιαστέως, πα-
ρὰ τὴν ἐν ἑνὶ ἄνθρωπῳ, οἷον «τὰ πολλὰ» τὰ
πολλὰ, τὰ πλείστα, δ 58, ρ 537. (ἢ Ἰσως
πολλοὶ ἐνταῦθα ἐρμηνεύονται: ταῦτα δὲ,
ὅλως καὶ αἰσῆς ἢ ὁ οἶνος ἀποθνήσκων, ἀφει-
δίτηται καταδαπανῶνται) ὡσαύτως
«πολλὰ» 1 333, «πολλοί» (=οἱ
περισσότεροι, ἢ καὶ ἀπλῶς πολλοί,
524. Μετὰ γενικῆς διαιρετικῆς, «πολ-
ύων» Σ 274 ὡσαύτως καὶ τὸ οὐδ. ἐνι-
«πολλὸν σαρκός, βίης» μέγα μέρος
δὲ κτλ., τ 450, λ 185. 2) ὡς αὐτο-
παραγόμενον συνδέεται μετ' ἄλλων ἐπι-
τοῦ «καὶ» ἢ «τὲ καὶ», οἷον «πολλὰ
καὶ καλὰ», δ 312, δ 96, «πολέες
καὶ καλὰ», Ζ 452, Υ 526, ζ 284, «πολέες
καὶ καλὰ», Φ 586. (ἢ Τὸ ἰδιῶμα τοῦτο
μόνον εἰς τὸν Ὀμ., ἀλλ' εἶναι γενι-
καίως Ἑλληνικῆς, εὐρίσκειται δὲ καὶ
ἐν ἑλλοιμένοις, ἐν ᾧ παντάπασιν ἵσται ἐκ

τῶν νεωτέρων Εὐρώπ. γλωσσῶν). Ἡ σύνθεσις
ἐνίοτε γίνεται καὶ διὰ τοῦ «τὲ—τὲ» ὅτε τὸ πο-
λὺς ἐπιτάσσεται, οἷον «παλαιὰ τε πολλὰ τε», δ
488 κ. α. 3) Τὸ οὐδέτ. ἐνικόν τε καὶ πληθυντ.
«πολὺ, πολλόν, πολλὰ» λαμβάνεται πολλὰκις
παρ' Ὀμ. ὡς ἐπὶ πρ., «πολὺ, πολλὰ», ἢ πολ-
λάκις, πολλὰκις, πολλὸν χρόνον, Α 35,
Ζ 2, δ 151, ν 29 κ. α. πλγ., «μάλα πολλὰ»
παρὰ πολὺ, Β 798, δ 229, α 4, μ 268 κ. α.
Ἐπιτείνει πολλὰκις τὸ συγκριτικόν, «πολὺ γλυ-
κίων» Σ 409, «πολλὸν ἀμείνων», «πολὺ μάλ-
λον» κ. α. πλγ. παρ' Ὀμ. ἔτι δὲ καὶ τὸ ὑπερ-
θετ. «πολὺ φέρτατος» Α 581, «π. πλείστα»
Ο 448, «π. πρῶτος» Η 162 κ. α., «πολλὸν
ἀριστος» ο 524 καὶ ἐπιφύματα «πολὺ πρῶν
(ἰδ. τ. λ.), πολὺ πρὸ» Α 373. Ἐνίοτε σημαίνει
ἢ τὸ ἐπὶ πολλὴν ἔκτασιν, μακράν, «πολ. προ-
βαίνειν, προμάχεσθαι» Ζ 125, Α 217, «πολ-
λὸν ἐπελθὼν» Υ 178.

ΠΟΛΥΤΗΜΑΝΤΗΡ, ΟΡΟΣ, ὁ, ποι., ὁ πολλοὺς
σημαίνων, προσάπτων, ὁ ἀρχὸν πολλῶν,
ἐπὶ τοῦ Ἀδου, μόνον ἐν τῷ Γ. Δῆμ. 31, 84,
377.

ΠΟΛΥΤΕΚΑΡΜΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (π., σκαίρω), ὁ
πολὺ, δυνατὰ πηδῶν, ὁ ἐξησκημένος εἰς τὸ πη-
δῆμα· ὅθεν εὐκίνητος, ἐπὶ τοῦ τῆς Ἀμαζόνος
Μυρίνης, Β 814 †.

ΠΟΛΥΤΕΠΕΡΗΣ, ΕΣ, ἐπικ. (π., σπείρω), ἡ πολ-
λὴ ἐσπαρμένος, ὁ ἐ. πολυάριθμος, πολυ-
πληθής (κατὰ τὸν Δύντιρον), ἡ ἐπὶ πολὺ
ἐσπαρμένος, μακράν ἐξηπλωμένος (κατὰ
τὸν Διόδωρον), «ἀνθρωποι» Β 804, λ 365
(ἢ ἐνθα τὸ «πολυτεπέρης» ὁ μὲν Ἀμεινός φρονεῖ
ὅτι κεῖται κατ' ἐπέτηγιναι τοῦ ἐν τῷ προηγούμε-
νῳ «πολλοῦ», ὁ δὲ Δύντιρος παραδέχεται τὴν
γραφὴν «πολλὰ»· ἴσως δὲ εἶναι ἀνάγκη νὰ μετα-
κινηθῇ ἡ γραφή «πολλοῦς», ἀλλὰ νὰ συνταχθῇ
κατὰ τὸ σχῆμα καθ' ὅλον καὶ μέρος, τουτέστι
πολλοῦς τῶν πολυτεπερέων ἀνθρώπων).

ΠΟΛΥΤΕΛΕΦΑΓΟΣ, ΟΝ, ποιητ. ὁ ἔχων πολλὰ
σταφυλῖα, πολυτάμπελος, «Ἀρνη» Β 507.
Ἰσαύτως καὶ «Διόνυσος» μόνον ἐν τῷ Γμ.
25 (26), 11.

ΠΟΛΥΤΕΤΟΝΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (π., στόνος), ὁ πολ-
λοῦς ἔχων στόνους, πλήρης στεναγμῶν,
ὁ ἐ. α.) ὁ πολλὰκις στεναζών, δυσυχής,
τ 118. β.) αἰτιατ., ὁ αἰτίας πολλῶν στεναγ-
μῶν, ὁ πολλοῦς στεναγμοῦ διεγείρων,
ἐμποιῶν, τουτέστι πικρός, θλιβερός, «κῆ-
δα», Ἐρις, ἰός» Α 445, Δ 73, Ο 451.

ΠΟΛΥΤΛΗΝΑΙ, ὁ, ποιητ. (π., τλήναι), ὁ πολλὰ
ὑπομένων ἢ ὑπομείνας, ὁ ἐ. καρτερικός ἢ
πολυπαθής, ἐπὶ τοῦ Ὀδυσσεῦς μόνον κα-
τ' ὄνομα, τῆς μὲν Ἠλιάδ. μόνον ἐν τῷ Θ 97,
Ι 676, Υ 729, 778, τῆς δὲ Ὀδ. ε 174 ἔ. α. πλγ.

ΠΟΛΥΤΛΗΜΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, ἢ, ποι. (π., τλήμων),
ὁ πολλὰ ὑπομένων, καρτερικός, «Ὀδυσ-
σεύς» α 319, «Θυμὸς» Η 152.

ΠΟΛΥΤΑΝΤΟΣ, ΟΝ, ἐπ. (π., τλῆναι), ὁ πολλὰ ὑπομείνας, πολυπαθής, «γέροντες» λ 38 + ΠΟΛΥΤΡΗΡΩΝ, ΑΝΘΡ., ὁ, ἡ (π., τρήρων), πολλὰς ἔχων περιστεράς, πολυπερίστερος, «Θίσση, Μέσση» μόνον ἐν *Ψ. Β 502, 582.

ΠΟΛΥΤΡΗΤΟΣ, ΟΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (π., τρητός), ὁ πολλὰ τρήματα, τρύπας ἔχων, πολυτρύπητος, «σπόγγος» *Ὁδ. α 411, γ 439, 453. (*Απίθανος τοῦ Δαιδερλεῖνου ἡ ἐρμηνεία: πολυκαθαρισμένοι, μαλακοὶ σπόγγοι, ἀπηλλαγμένοι δηλ. τῶν εἰς αὐτοὺς προσπεφυκότων ὀστράκων καὶ τοιούτων ἄλλων τραχέων πραγμάτων, ἴδ. τὴν λ. ΤΡΗΤΟΣ).

ΠΟΛΥΤΡΟΠΟΣ, ΟΝ, (π., τρέπω), ὁ πολλὰ τῆδε καὶ κείσε τραπεῖς, πλανηθεὶς, „πολυπλάνητος, πολυγυρισμένος“, ἐπιθ. τοῦ Ὀδυσσεύς, α 4, κ 330. (Οὕτως ὁ Οδύσσειος, Δοῖδερχ καὶ ἄλλοι· ὁ δὲ Οὐδύφιος, Νίτσης καὶ ἄλλοι μεταφ. πολυμήχανος, πανουργος, πολυδούλος, versutus, ὁ πολλὰς τροπὰς τρεπόμενος· ἡ ἄλλως πολλοὺς τρόπους ἔχων, (||. ἀν καὶ ἡ λ. τρόπος δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὀμ.· ἄλλὰ καὶ ἄλλων συνθέτων λ. συνθετικὰ μέρη δὲν εὐρίσκονται παρ' αὐτῷ). Ὡσαύτως κεῖται καὶ ἐπὶ τοῦ Ἑρμοῦ ἐν *Υ. Ἑρμ. 13, 439.

ΠΟΛΥΤΥΜΝΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. καὶ λυρ. (π., τυμνος), πολυτύμνητος, πολλάκις τυμνηθεὶς, ἡ πολλοὺς δεχόμενος, ἀκούων τυμνων, *Υμ. 25 (26), 7.

ΠΟΛΥΦΑΡΜΑΚΟΣ [····], ΟΝ (π., φάρμακον), ὁ πολλὰ φάρμακα εἰδώς, εἰδημῶν πολλῶν ἱαματικῶν ἢ μαγευτικῶν μέσων, «ἰητροί» Π 28, «Κίρκη» κ 276, Ἑπιγρ. 14, 15.

ΠΟΛΥΦΕΙΔΗΣ [····], ΛΟ, ὁ, υἱὸς τοῦ Μαντίου, ἕγγονος τοῦ Μελάμποδος, ο 249.

ΠΟΛΥΦΗΜΟΣ [····], ΟΝ, Ἴων. καὶ ποιητ. (π., φῆμη), ὁ πολλὴν ἐκφέρων φῆμην, φωνήν, πολύφωνος, μεγαλόφωνος (τὸ ὅποιον δὲν εἶνε μικρὰ ἀρετὴ τοῦ αἰοῦδος) ἡ πολλὰς φήμας, ἄσματα, διηγήματα γινώσκων, οἶονε πολυψαλμός, «αἰοῖδος» γ 386, καὶ εἰρωνικῶς «βάτραχος» Βατρ. 12 (ὥστις κυρίως εἶναι „φωνακλάς“), «ἀγορή» πολυθύρυδος συνέλευσις, ἐν ᾗ πολλοὶ λόγοι ἐκφωνοῦνται, β 150.

ΠΟΛΥΦΩΜΟΣ, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς νύμφης Θωώσης, εἰς τῶν Κυκλώπων τῆς νήσου Θρίακίας, α 70. Πρὸς τοῦτον ἐλθὼν ὁ Ὀδυσσεὺς ἀπώλεσε μὲν ἑξ τῶν ἑταίρων αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους κατέφαγεν τὸ πελώριον ἐκεῖνο τέρας, ἀλλὰ τέλος ἐξεδίκηθη μεθύσας αὐτόν καὶ διὰ πεφυρακτωμένου πασσάλου ἐξορύξας τὸν ἕνα καὶ μόνον του ὀφθαλμόν, ι 371 ἔξ. Περὶ τῆς ἀλληγορίας αὐτοῦ ἴδ. λ. Κίρκην. (Κατὰ τὴν Βίγγην ὅστις ἰδιαίτερος ἐπραγματεύθη περὶ τῶν παρ' Ὀμ. Κυκλώπων τὸ μὲν ὄνομα αὐτοῦ (= μεγαλόφωνος) σημαίνει τὰ τερατώδη κύματα τῆς θαλάσσης· ἡ δὲ κατάδρωσις τῶν ἀνθρώπων ὑποσημαίνει ἀνθρωποφυσίαν προσφερομένην εἰς τοὺς Κυκλώπας, ὡς εἰκάζεται καὶ ἐκ τοῦ Ἀπολλοδ.

3, 45, 8). 2) υἱὸς τοῦ Ἑλάτου, ἀδελφ. Κανέως, εἰς τῶν Λαπιθῶν ἐκ Λαρίσσης ὑπολειφθεὶς ἐν Μυσίᾳ ἔκτισε τὴν πόλιν Α 264.

ΠΟΛΥΦΛΟΙΣΙΜΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (π., φλοῖσος, λυκύμαντος, πολυσάραχος, «ὄλας» 34 κ. ἀ., ν 85).

ΠΟΛΥΦΟΪΤΗΣ [····], ΛΟ, ὁ, εἰς τῶν ἐξ νίας Μυσῶν, Ν 791, ἐνθα τινὲς θέλουσι φῶσι Περιφῆτην, ||. διότι ἐν τῇ Ξ 515 μ. αὐτῶν σχεδὸν ἀνδρῶν μνημονεύεται τῆς Περιφῆτης.

ΠΟΛΥΦΟΝΤΗΣ, ΛΟ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αὐτοφύου νευθεὶς ὑπὸ τοῦ Τυδείω· ἐνεδρευθέντος καὶ ἐκ Θηδῶν ἐπάνωδόν του, Δ 395.

ΠΟΛΥΦΟΡΟΣ [····], ΟΝ, ἐπικ. (π., πολλήν φορδὴν (χόρτον διὰ τὰ ζῶα) πα πολὺ χορτος, πολυτρόφος, ἐπιθ. *Ψ. Ξ 200, 301, *Υ. Ἀπ. 365. Τὸ εὐρίσκεται καὶ «πολυφόρη» I 568.

ΠΟΛΥΦΡΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπ. (π., φρήν), φράνιμος, συνειτός, περὶ νους, παστατος, Σ 108, ξ 464. Ἔτι δὲ καὶ ἐν Ὀδυσσεύς ξ 424 κ. ἀ., καὶ τοῦ Ἡφαιστ. 367, ξ 297.

ΠΟΛΥΦΡΑΝΟΣ [····], ὁ, ὄνομα ἐνός τῶν ἄλλων ἐν τῇ Βατραχ. 214, 213, οἰνοῖται κλᾶς.

ΠΟΛΥΣΤΑΛΚΟΣ [····], ΠΟΙΗΤ. ὁ ἔχων πολλὰ, οὐχὶ ὡς μέταλλον, ἀλλὰ σκεῦη χρυσοῦ, «Προϊάμοιο πόλις» Σ 289, ο 245. Ὡσαύτως καὶ ἐπὶ προσώπων π. «Δόλων» Κ 315, «οὐρανός» κατὰ τὴν παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐπικρατούσαν μὴν ὅτι ὁ οὐρανὸς εἶνε θόλος χαλκοῦς, «σιδηρεὶς» καλεῖται ἢ «χάλκεος» (ὡς λ. οἱ κατ' ἄλλους δὲ διὰ τὸν πλοῦτον τῶν σκευῶν καὶ κοσμημάτων τῶν ἐν τοῖς οἰκήμασι τῶν θεῶν ὑπαρχόντων, Ε 300). Τὴν πρώτην γνῶμην ἀποδέχεται ὁ Διὸς τὴν δὲ δευτέραν ὁ Γ'. Ἑρμάννος· κατὰ Φοῖβερρον τὸν Ὀμηρικ. γεωγράφον, ἐμφορικὴν σημασίαν ἀντὶ τοῦ· στερεός, αἰώνιος).

ΠΟΛΥΤΡΟΝΙΟΣ, ΟΝ, πολλὴν χρόνον πολυχρόνιος, μακροχρόνιος, *Υ. Τρ.

ΠΟΛΥΤΡΥΣΟΣ, ΟΝ, πολυχρύσος, χρυσόν ἔχων, σκεπημένος, πλοῦσις, προσώπων καὶ πόλεων, Η 180, Κ 315 Σ 289, γ 305, ἔτι δὲ καὶ ἐπιθ. τῆς Ἀφροδ. διὰ τὸν πόλυτελῆ αὐτῆς χρυσοῦν κόσμον Ἀφρ. 1, 9.

ΠΟΛΥΤΥΝΙΜΟΣ [····], ΟΝ (π., ὄνομα), ἔχων πολλὰ ὀνόματα, πολυώνυμος, ἡ ἄδου, ὅστις ὑπὸ πολλὰ ὀνόματα ἡ ἐλατρεύεται, *Υ. Διμ. 18, 32· ὁ δὲ ἔχων ὄνομα, μέγα ὄνομα, περιώνυμος, *Υ.

ΠΟΛΥΤΥΠΟΣ [····], ΟΝ (π., τύψ), πολὺ

πομπεύς, πολλὰς ὁπὰς ἔχων, «δι-
 380 ἴ. π.», ὁ (πέμπω) = πομπὴς (ἴδ. τ.
 325, 376, ν 71. Μεταφ. ἐπὶ ἀνέ-
 μων· «ἀνέμους» ἀκόλουθοι, συνοδοὶ τῶν
 πλοίων τὴν σὺν. ἔχει μόνον ἐπικωσ.
 πομπῆς (πομπός), συνοδεύω, ὁδηγῶ,
 συνοδεύω, [παραπέμπω], ν 422 f.
 πομπῆς (πέμπω)· ἄ.) [παραπομπή], ὁδη-
 γοῦσα, γινομένη πρὸς τὴν ἢ ἀσφα-
 λειότητα ἢ ἀσφάλειαν, Ζ 471 (μόνον ἐν-
 τὸν ἴλ.), η 493, ν 450 «πομπῆ» ἐν
 τῇ συνοδείᾳ, παραπεμπόμενος, ε 32,
 «πομπῆ» παραπομπῇ δοῦναι, παρα-
 518· ὁ.) ἀποπομπή, ἀποστολή,
 ὅθ' ἀπέλθον, η 451, θ 30 κ. ἄ. πλ.,
 «ἀποπομπὴν Εὐρυπύλοιο» κατ' ἀποστα-
 λὰς ἀποσταλείς, κατ' ἐντολὴν τοῦ Εὐρ.
 151, δ. Αὐταὶ αἱ σὺν. εἶνε ποιητ.
 πομπῆς, ὁ καὶ ἡ (πέμπω), συνοδός, συνο-
 δὸς, ὁ συμπαρονομαζόμενος τινι πρὸς
 ἐργασίαν, τὸ μὲν ἄρουν. Ν 416, Π
 133 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), δ 462
 δὲ ἡλ., μόνον δ 826.
 πομπῆς, Ἰων. μεταφ. τοῦ ἄνευ πονεύμενος
 πονοῦμενος, μέλ. πονήσονται, ἄρ. ἀναυτ.
 πονήσονται, πεπόνητο Ο 417. 1) ἀμετάδ-
 ον, κοπιᾶζω, ἐργάζομαι, ἀσχολ-
 οῦμαι, πολλὰς ἀπολ. Β 409,
 ἄ. «οἱ πόνοντες» οἱ ἐργαζόμενοι, οἱ
 πόνοντες, ρ 258, ἡ μετὰ προθέσει, οἷον
 «πόνοντες» ἐργάζονται ἐν τῇ οἰκίᾳ, ἡσχο-
 οῦμαι τὰ οἰκιακὰ ἔργα, υ 459, πρόλ. γ
 120 'ἵππους πεπόνητο' ἦτο μὲ τοῦ
 πονοῦμενος, ἡγωνίζετο νὰ διεσώσῃ
 417, «περὶ τι» Ω 444. Ἰδίως ἐπὶ
 τῇ μάχῃ πόνων, μάχομαι, ἡγωνί-
 374, Ν 288 κ. ἄ., «κατὰ ἡμίτην»
 ἡλ., Ε 84 κ. ἄ. 'Ἐνίστο συντάσσεται
 «ὁρῶντες», «τῆς ἐπονοίας» δι' ὧν (ὁρ-
 γάζετο, Σ 443. ὡσαύτως π 43· μετὰ
 ὅτελεν πονέσθαι λισσόμενος» ὡφελε
 καὶ νὰ παρακαλῇ, Κ 417. 2) Μεταδ.
 πόνος καὶ μετὰ κόπου φέρω τι εἰς
 κόπον, φιλοπονῶ, ἐπιτελέω, ἔξε-
 ρω, «πολλά» Ι 348, Σ 380, «τύμῳ»
 «τὰ ἔργα» περαίνω, τελειώνω, ε 250,
 «τὸ πόνειν» α 222, πρόλ. γ 377, «ὅπλα»
 λ 9, μ 451. (Τὸ ἐνεργητ. παρ' Ὀμ.
 μεταδ.) Ἐκ τοῦ
 πόνος (πένομαι)· ἄ.) ἐργασία, «δου-
 λία» δὲ ὡς τὸ Λατ. labor, βαρετα καὶ
 ἐργασία, κόπος, πρᾶσι, Ε 667,
 ἡλ., μάχῃ, Ζ 77 κ. ἄ., μετὰ
 ἡλ., «ὁ πόνος» πρὸς τοὺς Τρ. ἀγών, Χ 44,
 «ὁ πόνος» μετ' ἄλλων συνωνύμων, οἷον
 Ν 348, «ὅπρις» Ρ 458. Πληθυντ.
 πόνοντες πρὸς τὰς «ἀγοράς» ε 818.

π. 1) «κόπος», ταλαιπωρία, κόματος, κακο-
 πάθεια, δεινοπάθεια, Β 420, συνάπτεται
 μετὰ τῶν «ὀξύς» Ν 2, Ξ 480, «κίβδα» Φ
 523, «ἀνίη» η 492, «πάνον τιθέναι ἢ τιθεσθαι
 τινι» προείνω εἰς τινά κόπον, ἐμβάλλω τινά εἰς
 κόπον, Φ 524, Ρ 458. Τὸ «ἡ μὲν ἢ πόνος ἐξίν
 ἀνιθύντα νέεσθαι» Β 291 ἐρμηνεύεται κατὰ
 πολλοὺς καὶ διαφόρους τρόπους, (1) ἀλλ' οὐδεὶς
 κατενόησε τοσοῦτον ἀκριβῶς τὴν ἀληθῆ ἔννοιαν
 τοῦ χωρίου, ἥντιν οἱ Ναιγελίσταχ. Κατ' αὐτὸν
 λοιπὸν ἡ ἔννοια εἶνε· ναὶ μὲν κόπος εἶνε νὰ
 ἐπανεῖλθῃ τις εἰς τὴν πατρίδα, ἀφ' οὗ πρότερον
 ὑποστῇ λύπας καὶ ταλαιπωρίας, ἢ ναὶ μὲν κό-
 πος εἶνε νὰ ὑπομείνῃ τις λύπας καὶ ταλαιπωρίας
 πρὶν (ἢ καὶ ἔπειτα νὰ) ἐπανεῖλθῃ τις εἰς τὴν
 πατρίδα. Ἵνα κατανοήσῃ τις τὴν ὁριζήσασθαι
 ἐρμηνείαν ταύτης, πρέπει νὰ παρατηρήσῃ ὅτι
 ἄ.) ἀπόδοσις τοῦ «ἡ μὲν κτλ.» (ναὶ μὲν κτλ.)
 εἶνε τὸ κατωτέρω σ. 297 «ἀλλὰ καὶ ἔμπης
 αἰσχροὺν τοι κτλ.» (ἀλλ' ὅμως πάλιν κτλ.)· ὁ.) ἡ
 κυρία καὶ επικρατοῦσα ἐν τῇ προτάσει ταύτῃ
 ἔννοια εἶνε ὅχι ἡ διὰ τοῦ ἀπαρμυ. «νέεσθαι»,
 ἀλλ' ἡ διὰ τῆς μεταφ. «ἀνιθύντα» ἐκφρασμένη
 κατὰ τινά ἐλευθερίαν τῆς Ἑλλήν. γλώσσης οὐχὶ
 ἀσυνήθη (ἴδ. τῶν ἡμετέρων Παρὰ Ξενοφ. διορθωτ.
 μέρ. Β'. σ. 14). Τὸ μόνον ἀνερμηνεύτον κατὰ
 τὴν ἐρμηνείαν ταύτην μένει ὁ «καί» οὗτος
 λοιπὸν ἐρμηνεύετο· ὡς ἔστι· ναὶ μὲν καὶ τοῦτο
 εἶνε πόνος τὸ ἀνιθύντα νέεσθαι» (διὰ τοῦτο
 δὲν ἀναγκαστὸν κατὰ τῶν Ἀρχαίων ὅτι ἀδημο-
 νοῦσι κ.), ἀλλὰ καὶ τὸ ἄλλο πάλιν αἰσχροὺν
 (ἀλλὰ καὶ ἔμπης αἰσχροὺν τοι κτλ.). Παραλεί-
 πομεν τὰς διαφόρους παρὰ ταύτην ἐρμηνείας ὡς
 ἀνυποστάτους. 2) ἄλγος, ἀλγυδών, «πό-
 νος» (μόνον εἰς ταύτην τὴν σὺν. ἐν τῇ κα-
 θολικῇ). Βατρ. 46.

ΠΟΝΤΕΥΣ, ἔπει, ὁ, εἰς τῶν Φαιάκων, Θ 443.
 ΠΟΝΤΙΟΣ, ὅς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. (πόντος),
 θαλάσσιος, πελαγίος, ὡς ἐπὶ τοῦ Ποσειδῶ-
 νος· κόρος τῆς θαλάσσης, ποντοκράτωρ, Ὑμ.
 21 (22), 3.

ΠΟΝΤΟΥΕΝ, ἐπὶρ. (πόντος) ἐκ τοῦ πόντου, ἐκ
 τῆς θαλάσσης, Ξ 395 f.

ΠΟΝΤΟΥΑΣ, ποιητ. ἐπὶρ. εἰς τὸν πόντον,
 εἰς τὴν θάλασσαν, Ὅδ. ε 493, κ 48.

ΠΟΝΤΟΥΟΣ, ὁ (ἔχων τὸν νοῦν τοῦ εἰς τὴν
 θάλασσαν), ὄνυμα, πλαστὸν βεβῶνος, κήρυκός
 τινος παρὰ Φαίειν, η 179, θ 65 κ. ἄ.

ΠΟΝΤΟΠΟΡΕΙΑ, ποιητ. καὶ ποντοπορία (μόνον
 ἐν τῇ θηλυκῇ μεταφ. «ποντοποροῦσα» λ 44),
 διέρχομαι—διαπορεύομαι—διαπλέω τὸ
 πέλαγος, πελαγίζω, ἢ πελαγίζομαι, θα-
 λασσοπορεῖν, Ὅδ. ε 277, 278, η 267. Ἐκ τοῦ
 ΠΟΝΤΟΠΟΡΟΣ, ὅς, ποιητ. (π., πείρω), ὁ δια-
 πορευόμενος, διαπερῶν, διαπλέων τὸ πέ-
 λαγος, πελαγίζων, πελαγοδρόμος, θαλασ-
 σοπόρος, ἐπὶ τοῦ τῶν νηῶν, Ι 439, Γ 46, μ 69
 κ. ἄ., «ναῦται» Ψ μ. 8, 4.

Πόντος, ὁ, ἐπ. γενικ. ποντόφιν, ω 83· ἄ.) τὸ „πέλαγος“, ἡ ἀνοικτὴ θάλασσα, Ὁμ. πλγ. ἰδίως ι 285, ἀντιθίτως πρὸς τὸ «γαῖα» Θ 479 κ. ἄ. πλγ., «πόντος ἁλός» περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ ἡ βαθεῖα ἢ ἀχανὴς θάλασσα, Φ 59· δ'.) πέλαγος, ὡς μέρος τῆς ὅλης θαλάσσης, οἶον «Θρηῖκος π.» Φ 230, «π. Ἰκάριος» Ἰκ. πέλαγος, Β 145 (ἐνθα θεωρεῖται ὡς ἐπεξήγησις τοῦ προηγούμενου «θαλάσσης», ἀπὸ τοῦ ὁποῦ καὶ διὰ κόμματος χωρίζεται κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βεκ. Κατὰ τὸν Γοττβελον πολλὰ παρ' Ὁμ. σημαίνει τὴν βαθεῖαν θάλασσαν ἢ τὸ βάθος τῆς θαλάσσης, οἶον δ 508, 570, ε 352, λ 352, μ 253, Π 407, 746).

Ποντοτίνακτος, ὄν, ποιητ. (π., τινάσσω), ὁ ὑπὸ τῆς θαλάσσης τινασσόμενος, θαλάσσοκυπόμενος, «Σμύρνη» Ἐπιγ. 4, 6 κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Πήρσονος ἀντὶ τοῦ ποτινάνακτος.

πόποι, ἐπιφών. συγγ. τῷ παπαῖ, καὶ τῷ τῆς καθομ. „ποπῶ“, ἐκφράζον θαυμασμόν, ἀγανάκτησιν καὶ λύπην, καὶ τιθέμενον ἐν τῷ λόγῳ πάντοτε ἐπὶ ἀπροσδοκίτου τινὸς ἢ λυπηροῦ, πλὴν ἐν τῷ Β 272, ἐνθα σημαίνει περιχαρὴ θαυμασμόν καὶ ἔπαινον. (|| Πάσαι ταῦτα· τὰς σημ. ἔχει ὁ τῆς καθομιλουμένης τὸ συγγεν. ἐπιφώνημα). Τίθεται δὲ πάντοτε μετὰ τοῦ ἐπιφών. «ὦ πόποι» καὶ πάντοτε ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου (πλὴν ἐν τοῖς Ν 99, Ξ 49, Ρ 171, υ 200), σημ. φεῦ, ὦ δυστυχία, „ἄλλοιμονον“ „πωπῶ ἢ πῶ πωπῶ“, παράδοξον, περίεργον! Θ 201, ρ 454 κ. ἄ. Πολλάκις ἐπακολουθοῦσι τὰ ἑξῆς μόρια «ἦ» Υ 293, φ 131 κ. ἄ., «ἦ τε» Ρ 171, «ἦ δὲ, ἦ μέλα, ἦ μέλα δὴ, ἦ ῥα» Β 337, Π 715, δ 169, Σ 324 κ. ἄ., «ὥς» κ 38, π 364, σ 26, «ὥς ἄρα» ο 381, «οἶον» ρ 248, «οἶον δὴ νῦν» α 32 καὶ ἄλλα ὅμοια. (Κατὰ τὸν Πλούταρχ. Περὶ τοῦ πῶ· δεῖ τῶν ποιητ. ἀκούειν σ. 22 ε καὶ τὸν Σχολιαστ. εἰς α 32 οἱ Ἀρσίοις ὠνόμαζον τοὺς θεοὺς τῶν πόπους καὶ εἰς ταύτην τὴν σημ. μετεχειρίσθησαν τὴν λ. Ἀλεξάνδρινοι· τινες ποιηταί, π. γ. ὁ Λυκάφρων σ. 943 «τοὶ γὰρ πόποι φεῖηλιν ἠνδρώσαν σπῶρον»· ὅθεν καὶ ἐν τῷ Υ. Ἐρμ. 309 γράφεται κλητικὴ «ὦ πόποι» εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν. Οἱ ἄριστοι ἔμω· τῶν ἀρχαίων γραμματικῶν ἐρμηνεύουσι τὴν λ. ὡς ἐπιφώνημα).

πορ-, ἐξ οὗ ἄορ, ἔπορον, ἀναῦξ. πόρον, μετοχ. πορών, παθ. παρακ. πέπρωται καὶ μετοχ. πεπρωμένος, ποιητ. λέξις, 1) πορίζω, παρέχω, δίδω, χαρίζω, προξενῶ, περιποιῶ τινὶ τι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ πραγμάτων καὶ καταστάσεων, οἶον «ὄθωρα, φάρμακα, ξεινήρια, ἔδνα, ἑλματα, τεύχεα, ὅπλα, τόξον, μελίην, ἵππον ἔλ.» Ὁμ. πλγ. «θάνατον μαλακὸν πόροι Ἀρτεμις» νά ἐπιπέμψῃ, νά δώσῃ, σ 202, καὶ ἐπὶ κακοῦ τινος, «σῆματα λυγρὰ» Ζ 408, «ραχλοσόνην ἀλεγεινὴν» Ω 30, «κακὰ» ι 460, «πένθος»

τ 512, «φάρμακον» κ 394, καὶ ἐπὶ πρ. «πόρον οἱ ἀγαθὸν υἷον» „ἐχάρισεν“ τὴν υἷον, ὁ ἔ. ἐγένησε μετ' αὐτῆς. Π 18, ὁρῇ τινα παράκοιτιν «δίδω τινα σύζυγον εἰς» Ω 60, «θυγατέρας πόρον υἱάσιν ἀκούει» ἔδωκε τὰς θυγ. εἰς τοὺς υἱοὺς, ἵνα ἔλκωσι σύζυγους, διὰ τὰς εἰς σύζυγοι τῶν, κ 7 ἀντὶ ἐνίοτε τίθεται ἀπαρρ. «πόρε καὶ σύ Διὶ ῥησιν ἔπασθαι τιμήν» δός καὶ σὺ ὥστε λουθήσῃ τιμὴ τὰς θυγατέρας τοῦ Δι., ὁ ἔ. αἰδεσθαι, σεβάσθῃ τὰς θυγατέρας τοῦ Διός.

2) ὁ παθ. παρακειμενος «πέπρωται» ἀπροσώπως, εἶνε πεπρωμένον, δεδογ. „γραμμμένον“, προωρισμένον, πεπρ. ἀπαρρ. Σ 329. Ὡσαύτως καὶ ἡ μέτοχ. πεπρωμένος· μετὰ δοτ. πράγματος, ὁμῶς ὁ δεδομένος, ὁ προωρισμένος εἰς μοῖραν, ὁ λαχὼν ὅμοιαν μοῖραν, εἰς προωρισμένη ὁμοία μοῖρα, Θ 209, Π 44.

ΠΟΡΑΛΙΣ [ν.], ἰοε, ὁ, ἡ, ἕτερος τύπος παρδαλῆς, ὁ ἔ. πάνθηρ, λεοπάροδος, Π „καπλάν“, δ 457, Ν 103, Ρ 20, Φ 57 Ἀργ. 71. (Καὶ τοῦτο μὲν κατὰ τὸν Ὁμ. κατὰ δὲ τοῦ νεωτέρου· ἐκδότας γραπτῶν ταχὺν παρδαλῆς, καὶ ἄ καὶ ὁ ἄλλος ἔκρινεν ἐν τῇ ποικίλῃ διαφωνίᾳ τῶν γραμματικῶν. Ὁ δὲ Διονδρόφιος· ἐκ τῶν νεωτέρων φυλάττει μόνον ἐν τῇ Ὁδ. τὸν τύπον πῶρ).

ΠΟΡΕΪΝ (πόρος), μόνον ἐν τῷ μέτῳ πορεύομαι, ὑπάγω, Βατρ. 174.

ΠΟΡΕΪΣ, ὅς, ὁ (κατὰ τὸν Ἀπολλ. Περθίων) υἱὸς τοῦ Ἀγχινορος καὶ τῆς Περθίας, βασιλεὺς τῆς Καλυδωνίως, πατήρ τῆς Περθίας, Ἀγχιου κτλ., ε 115. Ἐκ τοῦ

ΠΟΡΕΪΝ, μέλ. ἡσω (πέρθω), ἐκ πορθῶ, στρέφω, κατεδαφίζω, «πόλιας καὶ πόλιν» 308, [ρῆω], λεηλατῶ, διαρπάζω, ἐρπ. «ἀγρῶς» ε 264, ρ 433, ἐξολοθρεύω, εἰς «βατράχων γένος» Βατρ. 268, 293, ἄ. «ἐνθ' ἄλλῃ πορθήσω τρίποδας» Υ 174. ΠΟΡΟΜΕΪΣ, ὅς, πορθομεύς, ὁ, «πέπρωται, βαρκαρῆς» υ 487 γ. Ἐκ τοῦ ΠΟΡΟΜΕΪΣ, ὁ (πόρος), πορθόμενος, ὁ θαλάσσης, «πέρασμα, κατὰ στενον» δ 671, ο 29.

ΠΟΡΙΖΩ (πόρος) ἐπινοῶ, ἐφευρίσκω, παρέχω, προξενῶ, τινὶ τι, Ἐπιγ. 44, πόρις, ἰοε, ἡ=ΠΟΡΙΣ, ἰδ. τ. λ.

ΠΟΡΙΚΗΣ, ἰοε, ὁ, κρίκος ὁ περὶ τὸ δόρυ συνέχεται ἡ σιδηρὰ αἰχμὴ πρὸς τὸν κρίκος, δακτύλιος, „στεφάνι“, μ 250. Ἰλ. Ζ 320, Ο 495.

ΠΟΡΟΣ, ὁ (περὶ) ἄ.) κυρ. τὸ μέρος διέρχεται τις, ἰδίως ποταμόν, πέρασμα, πορ. (οὕτως λέγεται ἰδίως τῶν ποταμῶν ὅροις), «Ἀλφειοῖα» Β 592, Ξ 433, 433, Ἐρμ. 398. β') ἐν γένει ὁδός, «πόροι ἁλός» τριῖοι θαλάσσης, μ 250.

ἄρπη, ἢ (πεῖρω) κυρ. ἢ περόνη, ἢ διαπε-
 ρισσάμενη, ἔπομ. ἢ „καρφοσελόναι“,
 περὶ τοῦ ὅτι ἡ „καρφίσα“, δι' ἧς ὡς ἐπὶ
 ἔστιν αἱ γυναῖκες συνάπτουσι „θηλυκώ-
 νων“ τὰ ἐνδύματα των, Γαλλ. broche, Σ
 †, Γ. Ἀφρ. 164. (|| Ἄλλαι ἐρμηνεύει τῆς
 καὶ διαφορὰ τῆς δῆθεν μεταξὺ πόρπης καὶ
 ἄρπης ἀπεδείχθησαν ἀνυπόστατοι).

Πόρπη, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἢ ΠΟΡΕΛΙΝΑ,
 Γ. Δῆμ. 156 (ΠΟΡ-), παρ. ἐπικ. πόρπης
 ἐκ τῶν Λαρόχ. πόρπαις), γ 403, η 317,
 ἢ ἰων. μετοχ. πορπυρεύουσα, κυρ. πορίζω,
 παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, εὐτρεπίζω,
 ἐκτρέφω· ἐν ἡντινι· παρασκευάζω ἐξ· τινα, στρώνω
 κλίνην, πάντοτε ἐπὶ τῆς συζύγου, ἥτις ἐτοι-
 μάζει τὴν κλίνην, ἕνα μεταδῶσθαι αὐτῆς καὶ τῇ
 Γ 411 (ἐνθα ὁ Σπίτζερρος καὶ Ἀρτουγγ
 π. γειρόγραφον τοῦ Ὁμ. γράφουσι πορπα-
 ρα, μετοχ. τοῦ Ἰων. μέλ. τοῦ πορπαίνω),
 Γ 411. Ἀμετάδ. „πορπαίνω κατὰ δώματα“
 καὶ οἰκονομῶ, „νοικοκυρεῦμαι“ Γ.
 166.

ΠΟΡΤΙΑΣ, ΑΚΟΣ [-], ἢ, =ΠΟΡΤΙΣ, δάμαλις
 συγχάρη, μοσχάρη, δαμαλάκι, Ρ 4 †.
 ΠΟΡΤΙΣ [-], ἰος, ἢ, ποιητ., ἢ ΠΟΡΙΣ, κ 410,
 ἢ ἰαλός, μοσχάρι, δαμάλι, Ε 162 †, Γ.
 174. (|| Ἰπὸ μὲν τῶν ἀρχαίων ἐτοίμα-
 ζαντο ἐκ τῆς ῥίζ. ΠΟΡ-, ἀλλὰ μετὰ κακῆς ἐρ-
 ρῆς, ὡς ἐκ τοῦ πορεύομαι δῆθεν καὶ τῆς
 αὐτοῦ δὲ Κούρτιος ἐκ τῆς αὐτῆς μὲν ῥίζης
 πορεύομαι ὅμως τῇ Λατίν. por-io, por-re-i,
 por-tus (=πορ-όντες, ὡς παρέχοντες, πορί-
 ζοντες, γεννῶντες), τῇ Ἑλλήν. παρ-θένος). Ἐκ

ΠΟΡΤΙΤΡΩΦΟΣ, ΑΝ, ὁ πόρτις τρέφων, μο-
 σχοτρόφος, δαματοτρόφος, μόνον ἐν τῇ
 Απ. 21.

ΠΟΡΦΥΡΕΟΣ, Π, ΟΝ, κατ' ἀρχαίαν ὁ σφόδρα κι-
 νητός, ἐπὶ δὲ θαλάσσης· κυμαίνόμενος, κυ-
 νητός· ἐπειδὴ δὲ μετὰ τῆς ἐννοίας πάσης σφο-
 δρῆς κινήσεως συνυπονοεῖται ἢ ἡ τῆς τρομώδους
 κινήσεως, μαρμαρυγῆς, ἀκτινοβολήσεως (πρὸς
 τὸν ἥλιον) καὶ μάλιστα τῆς ἐκ τῶν ζωη-
 ρωμάτων, διὰ ταῦτα σημαίνει καὶ ἐρυθ-
 ρόχρουνος (ἀνοικτός), „ἄλικοις“ ἢ
 ἄλικοις (καθὼς πολλάκις φαίνεται ἡ κυμαίνο-
 μενη θαλάσσα) ἐν γένει πορφυροῦς (Λατ.
 porphyrus) εἰς τὰς διαφόρους αὐτοῦ ἀποχρώ-
 σεις ἀπὸ τοῦ ἀνοικτοῦ ἐρυθροῦ ἢ αἱματόχρου
 τοῦ ἰσίδου ἢ βυσσίνου. Οὕτως λοιπὸν
 ἢ κύμα· τὸ πορφυροῦν κύμα οὐ μόνον
 θαλάσσης τῆς ὑπὸ κυπλησίας ἢ ἀνέμου
 ἀγμένης, Α 482, Β 428, γ 85, ἀλλὰ καὶ
 ἀνέμου καὶ ἐξαιδαινομένου καὶ πλημυ-
 ρῆς ποταμοῦ, Φ 326. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ.
 ἄρχαίους ἀρχαίους ἐπὶ κύματος καὶ θαλάσσης
 πορφυροῦς = μέλας, πρὸς οἶνον). (|| Βε-
 ρνότερα εἶνε ἡ γνώμη ὅτι τὸ „πορφ.

κύμα· οὐδεμίαν οὐδενὸς χρώματος ἐννοίαν πε-
 ριλαμβάνει, ἀλλὰ μόνον τὴν σφόδρὰν κίνησιν ση-
 μαίνει, πρὸς πορφυρὰ, ἔπομ. εἶνε παφλάζον,
 ἀφρίζον κύμα· ὡσαύτως δὲ ἢ „ἄλικοις“ Π 391).
 Ἐπὶ τοῦ οὐρανίου τόξου, πορφυροῦς, βεδαίως
 διὰ τὴν ποικιλίαν καὶ ζωηρότητα τῶν χρωμά-
 των αὐτοῦ, Ρ 517. Διὰ τὸν αὐτὸν λόγον καὶ
 „νεφέλη“ Ρ 531, „π. θάνατος“ κατὰ μὲν τοὺς
 ἀρχαίους ὁ σκοτεινός, ὁ „μαυρός“, ὅστις καὶ
 „μέλας“ λέγεται παρ' Ὁμ. (Ἰδ. τ. λ.). ὁρῶντες
 δὲ κατ' ἄλλους ὁ πορφυροβαφής, διὰ τὸ πορ-
 φυροῦν χρώμα τοῦ αἵματος τοῦ ἐν τῇ μάχῃ
 χυνομένου, καὶ οὕτως λέγεται ὁ ἐν τῇ μάχῃ
 θάνατος, Ε 83, Π 334, Γ 477· ἐπὶ πραγμά-
 των πορφυροβαφῶν ἢ ἐκ φύσεως πορφυροχρῶν,
 οἷον „φάρος“ Θ 221, „χλαῖνα“ δ 115 κ. ἀ.,
 „δίπλας“ Γ 125, „ῥήγεα“ Ω 615 κ. ἀ., „τά-
 πητες“ Ι 200 κ. ἀ., „σφαῖρα“ Θ 371, „αἶμα“
 Ρ 361. (|| Φαίνεται λοιπὸν βέβαιον ὅτι ἡ λέξ.
 ἔχει δύο παραγωγὰς καὶ σημασίας, τὴν μὲν ἐκ
 τοῦ πορφύρου (πορφυρός, -εος), ἢ σημαίνει τὴν
 ταραχὴν τῆς θαλάσσης καὶ τὴν σφόδρὰν κύμαν-
 σιν τὴν δὲ ἐκ τῆς πορφύρας, τοῦ γνωστοῦ ἐκεί-
 νου κογγυλλίου τοῦ παρῆγοντος τὰ ὠρεῖον κόκ-
 κινον χρώμα, καλουμένου δὲ καὶ ἐν τῇ καθο-
 μιλοῦ. „πορφύρα“, καὶ σημαίνει αὐτὸ τοῦτο
 τὸ πορφυροῦν χρώμα).

ΠΟΡΦΥΡΑ [-], ποιητ. μόνον κατ' ἐνεστώτα.
 1) σφόδρα κινεῖσθαι, ταράττεσθαι, κυ-
 μαίνεσθαι ἀ.) κυρ. ἐπὶ θαλάσσης, Ε 16· δ'.)
 τροπικ. ἐπὶ καρδίας, πάλλομαι ἰσχυρῶς, τα-
 ράττομαι, συγκινεῖσθαι, ἀνησυχῶ, „πολ-
 λά οἱ καρδίη πορφυρε“· πολλὰ γὰρ συνεκινεῖτο,
 ἐκυμαίνετο ἡ καρδία του, ἐπὶ μεγάλης ψυχι-
 κῆς ταραχῆς, Φ 551, δ 427, 572, κ 309. (||
 Καὶ ταῦτα μὲν οἱ πλείστοι τῶν νεωτέρων καὶ
 ὁρῶντες βεδαίως, ἐν ἀποδόσει τις ἢ εἰς τὴν
 ἐτυμολογίαν τῆς λέξεως, ἥτις εἶνε πεποιημένη,
 κατ' ἐπανάληψιν τῆς ῥίζης ΠΟΡ=ΦΟΙΡ (ἐν τῇ κα-
 θομιλοῦ. „φοῦρ· φοῦρ“, σημαίνει ποῖαν τινα
 ταχέαν ἢ ἀλληλοδιάδοχον κίνησιν) Λατ. por-
 rui, οὕτω λοιπὸν πορφυρ=πορφυρ ἢ φορφυρ,
 καὶ πορφυρίον=φορφυρί (κατὰ τὴν ὀρθο-
 τάτην παρατήρησιν τοῦ Κοραῆ, Ἀτάκτ. Τόμ.
 4, σελ. 465). Πῶς δὲ δύναται νὰ ἔχη σχέσιν τὸ
 ῥῆμα τοῦτο πορφυρὸς πρὸς τὸ κογγυλλίον ἢ τὸ
 χρώμα τὴν πορφυρὰν, τοῦτο πιθανολογεῖται ἐκ
 τῶν ἐν ἀρχῇ τῆς λ. πορφυρέας εἰρημένων. Ἄλ-
 λοι δὲ ἐπιμένουσιν εἰς τὴν ἀπὸ τῆς πορφύρας ἢ
 τοῦ χρώματος μεταφορὰν εἰς τὴν τῆς καρδίας
 ταραχὴν καὶ συγκίνησιν, ὅπερ δὲν μοι φαίνεται
 πολὺ πιθανόν· οὕτως ὁ Δοιδερλείνος, Δόδεκ καὶ
 Ἄρμεις).

ΠΟΡΕ, ἐπικ. ἐπὶ κινήσεως σημαντικῶν (ΠΟ-)
 [ΠΟΙ], εἰς ποῖον μέρος, „δὲ παρ“, Π 422,
 ζ 199.

Ποσειδάων [-], ἀνθε, ὁ, κλητ. Ποσειδάων,
 Χ 115, γ 55 κ. ἀ., ἐπικ. ἀντὶ τοῦ Ποσειδῶν

(κλῆτ. Ποσειδών), Λατίν. Neptunus, οἰδὶ τοῦ Κρόνου καὶ τῆς Ρέας, ἀδελφός τοῦ Διός, τοῦ Ἄδου κ.τ.λ., ἀνὴρ τῆς Ἀμφιτρίτης, Ο 187 ἐξ. Εἶνε δ' ἄρχων καὶ κύριος πάντων τῶν ὑδάτων καὶ ἰδίως τῆς θαλάσσης, ἥτις ἔλαχεν αὐτῷ κατὰ τὴν διανομήν, Ο 189. Ἄν καὶ κυβερνᾷ ἀνεστέρ- τήτως ἐν τῇ μεγάλῃ αὐτοῦ ἐπικρατείᾳ, ἀπονέ- μαι ὅμως τὰ πρεσβυτά εἰς τὸν Δία ὡς πρεσβύτε- ρον, Θ 210, Ν 355, ὥστε καὶ τοῦ ἥππου αὐ- τῷ ἀπὸ τοῦ ἄρματος λύει, Θ 440. Τὴν μὲν κα- τοικίαν ἔχει ἐν τῷ βυθῷ τῆς θαλάσσης παρὰ τὰς Αἰγὰς (ἰδ. τὴν λέξ.), Ν 24, ε 384· ἀνα- βαίνει ὅμως καὶ εἰς τὸν Ὀλυμπον εἰς τὰς συνε- λεύσεις τῶν θεῶν, Θ 440, Ο 461. Ὡς κύριος τῆς θαλάσσης ἐκπέμπει τὰς θυέλλας, ε 291, παρέχει εὐπλοῖαν καὶ οὐριον ἄνεμον, Ι 362, δ 500, καὶ σείει μὲν τὴν γῆν (ἴδεν «ἐννασίχλων, ἐννασίχλιος», ἰδ. τὰς λ.), ἀλλὰ ἔξ συνέχει αὐτὴν ἀκλόνητον ἐπὶ τοῦ στοιχείου τοῦ (ἴδεν «γαίη- γος», ἰδ. τ. λ.). Εἶνε κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον ὁ ποιητὴς καὶ πλάστης τοῦ ἥππου (ὡς συμβόλου τῶν θαλασσίων κυμάτων ἢ τῶν θυελ- λῶν κατὰ τὸν Πρέλλερν)· ὅθεν ἔξ ἐφευρετῆ· ἢ ἔφορος τῶν ἱπποδρομικῶν ἀγώνων, Ψ 307, δ 85, καὶ ὡς τοιοῦτος εἶνε ὁ ἐφέστιος καὶ ἐπιχώριος θεὸς τοῦ ἱππηλάτου Νέστορος κατὰ τὸν Νίτσην εἰς γ 7. Ἐν μὲν τῇ Ὀδύσει εἶνε ἐχθρὸς τῶν Τρώων (πλὴν τοῦ Αἰνείου, Ι 317 ἐξ.) ἐνεκα τῆς ὑπὸ τοῦ Λαομέδοντος γενομένης εἰς αὐτὸν βλάβης καὶ ἀδικίας, Φ 444 ἐξ· ἐν δὲ τῇ Ὀδ. κατατρέχει τὸν Ὀδυσσεά διότι ἐτύβλωσε τὸν υἱὸν αὐτοῦ Πολύφημον τὸν Κύκλωπα, α 20, ε 286 ἐξ. Τὸ σύμβολον τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἶνε ἡ τρίαινα, δι' ἧς ἐξεγείρει καὶ κατευνάζει τὴν θάλασσαν, Μ 27, δ 506. Ἐλατρεύετο ἰδίως ἐν Ὀρχηστῷ καὶ Ἐλλάτῃ (ἴδεν Ἑλικώνιος, ἰδ. τ. λ.)· θυμάτα δὲ προσεφέροντο παμμέλανα· ταῦ- ραι, γ 6, Γ 403 ἐξ., καὶ κάπροι καὶ κρινί, λ 430. Ἐκ τῶν πολυερθῶν αὐτοῦ ἀπογόνων μνημονεύονται παρ' Ὀμήρῳ ὁ Εὐρυτος· ἢ Κτεά- τος, ὁ Ναυσίθοος, ὁ Πολύφημος, ὁ Πελλας καὶ ὁ Νηλεὺς. (Ἐτυμολογεῖται πιθανῶς ἐκ τῆς αὐτῆς ρίζης, ἐξ ἧς καὶ ὁ πότος, ποταμός καὶ τὸ ποτίζω, οἷον ὁ ποτίζων θεός· κατὰ τὸν Πρέλλερν καὶ Δουβερλείνον, ἢ κατὰ τὸν Ἄρην· ἐκ τοῦ πότις, ὃ ἐ. πόσις (ποταμός) καὶ Ἀἶν ἢ Δᾶς=Ζεύς· ὅθεν ὁ τύπος Ποτιδᾶν ἢ Ποτι- δᾶς εἶνε ὁ ἀρχαιότερος καὶ σημαίνει τὸν θεὸν τῶν ὑδάτων).

Ποσειδάϊον [·υ·υ·], τό, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Πο- σείδειον, ναὸς τοῦ Ποσειδῶνος, ζ 266 f. Οὐδ, τοῦ

Ποσειδῆιος [·υ·υ·], η, οκ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Πο- σείδειος, τοῦ Ποσειδῶνος ἱερός, εἰς τὸν Ποσειδῶνα ἀφιερωμένος, Ποσειδῶνιος, «ἄλτος» Β 506 f., Γ. Ἀπ. 230. (Κατὰ δὲ τὸν Ἡρωδιανὸν Περὶ μονῆρ. λ. ἀρθ. 444 τῷ Ποσειδῶνι εἶνε οὐσιαστικόν).

4. πόσις, ιοε, ἡ (πίνω), πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ φρ. «πόσις· καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρω· καὶ μετὰ τοῦ «βρώσις» Τ 2, φαγεῖ καὶ πιεῖ·.

2. πόσις, ιοε, ὁ, ὡς ἐπὶ τῷ πόσι, λ 430, καὶ ἐπικ. πόσις ἐν τῇ Β' (πόσι), αἰτ. πληθ. πίνω, σύζυγος, κύριος, Ὁμ. τοῦ πότις=ισχυρός, δυνατός, ριπίς=κύριος, σύζυγος, καὶ τ. τοι-οῖς).

ΠΟΣΕΨΜΑΡ, ἐπικ. ἐπὶ β. (πόσις) τῶν ἀληθῶς ἀπαξ εἰρημένων κ. διγγρα συνθέσεως λέξεως ἐρωτῶ- λης τινός, κατ' ἀναλογίαν τοῦ: μαρ, ἐξήμαρ) πόσα· ἡμέρας· μέρας, Ω 657 f.

ΠΩΣΤΟΣ, η, οκ (πόσις), ἐπὶ τακτικόν, ἀμετάφραστον εἰς τὴν νην, ἀνταποθιδύμενον εἰς τὰ τέταρτος κτλ., «πώστος ἔτος· ἔτος ποτὸν εἶνε κατὰ τὴν τάξιν δεύτερον, τὸ τρίτον κτλ.; ὃ ἐ. ὅαν ἀπὸ τότε, ω 288 f.

ΠΟΤΑΜΟΝΔΕ [·υ·υ·], ἐπικ. ἐπὶ ταμόν, Φ 43, 120, κ 459.

ΠΟΤΑΜΟΣ [·υ·υ·], ὁ, ποταμός· Ὁμ. πλ.χ. ὡσαύτως καὶ ὁ Ὄμ. Προσωποποιεῖται ἐν τοῖς Ε 130, 131. Θύματα προσεφέροντο εἰς ταῦτος καὶ ἥπποι, Φ 431. (Ἐ. ὁ αὐτὸς ἐκ τῆς ρίζ. πο-, πίνω, τιμον ὕδωρ).

ΠΟΤΑΛΟΜΑΙ καὶ ΠΟΤΕΟΜΑΙ, ὁ τύπος τοῦ ΠΕΤΟΜΑΙ, ἥπαμα πτηνῶν, ἐνεστώ· «ποτῶνται» Β 558, «μέλισσαι» Β 90 (ἐνθα παρακ. «πεποτήταται» Ἰων. ἀντὶ τοῦ «πεποτήταται» ἐνεστώτος)· (ἐνθα τὸ γ' ἐνικ. τοῦ παρακ. σημασι. ἐνεστ., σημαίνοντος τ. μενον).

ΠΟΤΕ, ἐπὶ β. χρονικὸν ἐρωτη- Τ 227, δ 642.

ΠΟΤΕ, ἐπὶ β. χρον. ἐγκλιτ. ρά', πολλάκις συνάπτεται μετὰ καὶ τίθεται ἐπὶ τε τοῦ παρελ- ποτ' Ἀθήνη θράψε· Β 547 κ. μέλλοντος, «ὡς ποτε τις ἐρεῖ» «ἤδη ποτέ» Α 260, Γ 203, α 232. Ἰδ. μήποτε, οἴποτε ποτε.

ΠΟΤΕΟΜΑΙ, ἰδ. ΠΟΤΑΛΟΜΑΙ. ΠΟΤΕΡΟΣ, η, οκ, τίς τῶν δ. ποτή, ἡ (πέτομαι), πτῆσι· α 337 f.

ΠΟΤΗΣ, ἦτος, ἡ, ἐπικ. (πα-

δ.) τὸ κατώτατον μέρος ὅρου· τινός, ὑπώρεια, πρόποδες, B 824, πληθ. γ' 59· β'.) τὸ καλῶδιον, ἢ σχοινίον τὸ κατὰ τὸ ἔσχατον ἄκρον τοῦ τριγώνου ἢ τὰ δύο ἔσχατα ἄκρα τοῦ τετραγώνου ἰστίου, δι' οὗ τὸ ἰστίον διευθύνεται καὶ ἀναπετάσσονται, ἢ παρὰ τοῖς νῦν ναυτικοῖς „σκότα“, ε 260, « πόδα νηός ἐνώμων » κ 32 (ἐνθα τινές, ἄνευ ἀνάγκης ἐρμηνεύουσι τὸ « πόδα νηός » οἷακα).

ΠΡΑΚΤΙΟΣ, ὁ, ποταμός· τῆς Τροίας εἰσβάλλον εἰς τὸν Ἑλλησποντον μεταξὺ Ἀδύδου καὶ Λαυψάκου, τὴν σήμερον Μπουργάς-μενδερὲ (|| κατ' ἄλλους Μουσακιά-σου. Ἐτυμολογεῖται, φαίνεται, ἐκ τοῦ· πράσσω (πρήσσω) = διασχίζω. Τινές δὲ τῶν παλαιῶν ἐξέλαβον τὴν λ. ὡς δύναμα πόλεως, κακῶς κατὰ Στράβ. 13, 4, 21), B 835.

ΠΡΑΜΝΕΙΟΣ, « οἶνος » Α 639, κ 235 ἀνομάζεται ὁ δυνατός καὶ στυφός μέλας οἶνος· κατὰ μὲν τοὺς ἀρχαίους ἀπὸ τῆς Πράμνης (εἶνε δὲ αὕτη ὄρος τῆς νήσου Ἰκαρίας ἢ τόπος περὶ τὴν Σμύρνην ἢ Ἐφεσον) || ἢ ἐκ τῆς παλαιᾶς ἀμπέλου τῆς πραιμνίας (ἐκ τοῦ πρέμνον) λεγομένης ἢ τὸ γελοιότερον ἐκ τοῦ « πραῦναι τὸ μένος » ἢ « παραμένειν »· κατὰ δὲ τὸν Δόντζερν, ὅστις καὶ τὸν τόνον μεταθεῖται τονίζων· πραιμνίος, ἐκ τινος ἄχρ. οὐσίας· πράμνος, πράμνη ἢ πράμνον, σημαίνοντος τὸ ατυφόν ἢ τραχύ τῆς γεύσεως· καὶ παραγομένου ἐκ τῆς ῥίζης ΠΡΗ- (πίμπρημι). Οὐδεμία τούτων τῶν ἐτυμολογιῶν φαίνεται πιθανή, πλην τῆς ἐκ τοῦ πρέμνον, ἥτις ὅπως οὖν ὑποφέρεται.

ΠΡΑΠΙΔΕΙ [π.], αἰ, ποιητ., κυρ. = φρένες, ὁ ἐ. διάφραγμα, Α 579, N 412, P 349· δ.) ὡς ἔδρα τῶν αἰσθημάτων ὡς τὸ νεώτερον „καρδία“, « ἢ καὶ ἀπὸ πραπίδων ἄχος ἔλθοι » X 43, πρὸς. Ω 514, ἰδ. καὶ ἐπιψαῖν β'.) ὡς ἔδρα τῆς διανοίας (ἰδ. φρήν) ἀντὶ τοῦ φρόνησις, νοῦς, συνῆθ. ἐν τῇ φράσ. « ἰδυίῃσι πραπίδεσσιν » μὲ τὰς ἐλθόμενας φρένας, μὲ τὸν τεχνικὸν του νοῦν (πάντοτε περὶ τοῦ Ἡφαίστου) Α 608 κ. ἀ., η 92, O 547.

ΠΡΑΣΙΝ [π.], ἡ, „πρασιά“, ὁ ἐν τῇ κήπῳ πρὸς φύτευσιν λαχάνων ἀποκεχωρισμένος τόπος, *Oδ. η 127, ω 247, (ἰδ. Κορ. Ἀτάκτ. τόμ. 4, σελ. 455) ἐν Ἀθήναις τὴν σήμερον λέγεται „ἀλτία“. Ἐτυμολογεῖται δὲ ἐκ τοῦ πράσσου καὶ εἶνε περιεκτικόν· κυρ. πρασσοφόρος ἢ ἐν γένει λαχανοφόρος τόπος).

ΠΡΑΣΣΑΙΟΣ, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΠΡΑΣΑΙΟΣ, κωμικὸν ὄνομα βατράχου, οἰονεῖ „Πράσσακας“ ἢ „Πρασά“, Βατρ. 255. Ἐκ τοῦ

ΠΡΑΣΣΩ [π.], τό, „πράσσον“ ἢ πρασσοειδές τι θαλάσσιον φυτὸν, Βατρ. 54. Ἐκ τούτου

ΠΡΑΣΣΟΦΑΓΟΣ [π.], ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΠΡΑΣΟΦ., κωμικὸν ὄνομα βατράχου, οἰονεῖ „Πρασσοφαγας“, Βατρ. 238.

ΠΡΑΣΣΩ, Ἰων. ΠΡΕΣΣΩ (ἰδ. τ. λ.), Βατρ. 185, 186 ἴ.

* ΠΡΕΜΝΩΝ, τό (συγγ. τῇ πρυμνός, ἐκ πέρας), στέλεχος, κορμός, „καὶ τούτου“ γ' Ἐρμ. 238.

ΠΡΕΠΩ, κυρ. λάμπω, διαλάμπω, τροπ. « ἐπὶ τοι πρέπει ὄμμασιν αἰδώς » διαλάμπει τῶν βλεμμάτων σου ἡ αἰδώς, γ' Ἀθή. 2 συνῆθ. διαπρέπω, διακρίνομαι, ἐξέχω, „πάντων“ μεταξὺ πάντων, M 404 ἴ. Πρὸς. ΤΑΠΡΕΠΩ. (Κατὰ τὸν Βούττιμ. συγγ. τῇ πείρα)

ΠΡΕΣΒΑ [π.], ἡ, ἐπικ. θηλυκ. τοῦ πρέσβη ποιητ. ΠΡΕΣΒΕΙΡΑ (ὕπερ ἀνάγεται εἰς τι ἢ ἄρσεν. πρέσβων, ὡς τὸ πείρα εἰς τὸ πῦρ γ' Ἄφρ. 32, κυρ. ἡ γηραιά, „γερόντις“ ὅθεν ὡς τιμητικὸν ἐπὶ. σασπιτή, σεβασα « θεά » E 721, Θ 383 κ. ἀ., « Διός θυγάτηρ » T 91· εἴτι δὲ καὶ ἐπὶ θνητῆς, γ 452, ὅπου συγκριτικὴν ἔνοιαν ἔχον συντάσσεται μετὰ νικῆς, « πρέσβα θυγατρῶν ». (|| Τὸ θηλ. πρέσβα ἐσχηματίσθη κατὰ τοὺς ἀρχαίους καὶ τὸν Ἰσχυρ. ἐκ τοῦ ἄχρ. πρέσβεια θηλ. τοῦ πρέσβη. τὸ θήλειον θηλ. τοῦ θήλους, κατὰ συγκρίσιν ἢ κατὰ συναίρεσιν· πρέσβεια—πρέσβεια—πρέσβα—πρέσβη).

ΠΡΕΣΒΗΙΩΝ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ΠΡΕΣΒΕΙΩΝ, (πρέσβης), γέρας, ὁ ἐ. δῶρον πρὸς τιμὴν δέμενον εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, Θ 289 ἴ. (|| Ἐν Μακεδον. διαλέκτῳ λέγεται σήμερον „πρεσβεία“ τὸ οἰονδῆποτε δῶρον τὸ διδόμενον ὡς ἀμοιβὴ διὰ τινα ὑπηρεσίαν, (Τουρκ.) „βρυσουφέτι“, „αὐτὸς ἐπῆρε πρεσβείαν καὶ τὸ ἔκαμε“, „σήμερον βγήκε ἡ πρεσβεία σου“ παράγεται βεβαίως τοῦ πρεσβεύω=μεσιτεύω).

* ΠΡΕΣΒΗΙΣ, ἰσόρ, ἡ, ἐπικ. θηλ. = πρεσβύτις, κῆ, οἶον « τιμὴ » ἢ διὰ τὰ πρεσβεία καὶ τὸν βασμὸν διδομένην τιμὴν, γ' μ. 29, 3.

ΠΡΕΣΒΙΕ, ἡ, ποιητ. = πρεσβεία, ὁ ἐ. π. στυτικὴ ἡλικία, ἡλικία τοῦ πρεσβυτέρου γ' Ἐρμ. 431 (|| « κατὰ πρεσβίαν » κατὰ τὰ πρεσβεία, κατὰ τὸ δικαίωμα τῆς προτιμῆσεως τῆς ἡλικίας).

ΠΡΕΣΒΙΕΤΑΣ, η, ον, ἰδ. ΠΡΕΣΒΥΣ.

ΠΡΕΣΒΙΤΕΡΗΣ, ἐκ, ποιητ. (πρ., γίνωμαι), π. σβύτερος γεννηθείς, πρεσβύτερος τῇ ἡλικίαν, προγενέστερος, Α 249 ἴ.

ΠΡΕΣΒΥΣ (ἐκ τοῦ πρεσ, πραι=λατ. prius, καὶ τοῦ βυ=γυ ἐκ τῆς ῥίζ. φα, γ γίνωμαι, ἐπομ. πρότερος γεννηθείς, προγενέστερος, γέρων, γηραιός, ὅθεν σεβασμῖος, ἀσέβαστος. Ἐκ τούτου παρ' Ὁμ. μόνον θηλ. ΠΡΕΣΒΑ, ΠΡΕΣΒΕΙΡΑ, ΠΡΕΣΒΗΙΣ (ἰδ. λέξεις). Συγκρ. ΠΡΕΣΒΙΤΕΡΟΣ, η, ον, γηραιότερος, „γεροντότερος“, Α 787, O 2 καὶ ὑπερθ. ΠΡΕΣΒΥΤΑΤΟΣ, η, ον, καὶ πρεσβύτης (ὡς ἐκ τοῦ οὐσιαστ. πρέσβος, καθὼς τάχιστος, κάλλιστος ἐκ τοῦ τάχος, κάλλος γ' μ. 30, 2, πρεσβύτατος, ὁ μέγιστος καὶ τὴν ἡλικίαν, Α 59, Α 740, N 439, « πρεσβύτατος γενεῆ » Z 24, ν 142.

(πρα-). ἑτερος ποιητ. τύπος τοῦ πῆ-
 ρω, ὡς ἑτερον ὅμως τούτων ἔχει ὁ Ὅμ. ἐν τῇ
 πρῶτῃ, πλὴν τοῦ πρώτου ἐν τῇ συνθ.
 (Ἰδ. τ. λ.), ἀόρ. ἔπρησε ἃ ἀνάψ. πρῆσε,
 (Ἰδ. τ. λ.) πνέω, φυσῶ (ἀ.) ἐμφυσῶ,
 κώνω, πρήσκω, περί τοῦ ἀνέμου, «μέ-
 ρον» A 481, G 427. 6.) [ἐκπνέω], ἀνα-
 πνεύομαι «αἷμα ἀνά στόμα» Π 350.
 πρῆω, πυρπρῆω, μετὰ αἰσ. πράγματος
 πρῆ: τῆς ὕλης, οἷον «ὕρετρα πυρός»
 μετὰ πῦρ, B 415. (|| Πρὶν ἢ ἀποφασί-
 σαι τῶν ὄντων τούτων σημασιῶν εἶνε ἡ
 πρῆσις καὶ πολλὰ ἡ παράγωγος, περί τοῦ
 πολλοῦ καὶ διάφοροι εἶνε αἱ γνῶμαι,
 ὡς πρῆσις πληρέστατα πρὸς τὸν Βούττι. θεω-
 ρηται πρῆσις τὴν λέξιν καὶ συγγενῇ πρῶς
 πρῆω (ἐπραθον) καὶ πρῆω. Αἱ δὲ διαφοροὶ
 σημασιῶν εἶνε μᾶλλον παράλληλοι καὶ
 ὁ φυσικὸς ἤχος πρ—πρ ἀκούεται οὐ
 μετὰ τὴν σφοδρὴν πνοὴν τοῦ ἀνέμου τὴν
 ἰστίων καὶ σχοινίων καὶ τῶν ἀριμέ-
 νων τοῦ πλοίου, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὴν
 πρῆσιν τοῦ βόατος ἢ αἵματος εἶτε διὰ τῶν
 πρῆσις διὰ τοῦ στόματος καὶ τῶν χει-
 ρῶν κατὰ τὸν ἐμπρησμένον τῶν ὕλων καὶ
 διὰ τὸν πυρὸς. Ἐκ μιᾶς τούτων
 καὶ ἄλλων σημασιῶν τῆς τοῦ ἀναφυσῶ,
 κῆμ πρῶ, ἐκβάλλω, παράγεται ἡ τοῦ
 πρῆσις (Ἰδ. τ. λ.) δάκρυα «γύνω δάκρυα»
 πρῆσις δὲ τῆς τοῦ φυσῶ, πνέω, ἢ τοῦ
 πρῆσις ἢ τὸ τῆς καθομιλ. ῥῆμα «πρῆ-
 θω» ἀναγκὴ νὰ ἀνάγκη νὰ σχετίσῃ τις τὴν
 πρῆσις: τὰ περᾶω, καθῶς θέλει ὁ Δοιδερ-
 γῆς, ἥρως, ὁ (πρήσσω) Ἰων. ἀντὶ τοῦ
 πρῆσις (ἀ.) πράκτωρ, ἐκτελεστής, αὐ-
 τῶν «ἔργων» I 443. 6.) ἔμπορος,
 πρῆσις: ὁ 162 (ἐνθα μᾶτην ὁ Κῦ-
 κῆς νὰ διορθώσῃ πρῆσις, ὅπερ ὁ
 μὲν τὸν πρῆσις πρῆσις).
 πρῆσις, ἢ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πρῆσις[-], πρῆ-
 σις (ἐ)πίστομος, προύμωτος, κατα-
 πρῆσις (|| ἂν ἢ τὰ ἐπίθ. ταῦτα μόνον ἐν τῇ
 τῶν πρῆσις: πιστομα κτλ., εὐρίσκονται ἐν
 τῇ πρῆσις, καὶ παρ' Ὅμ. ὅμως τὸ ἐπίθ. ἐπῆσις
 (πρῆσις) Z 307, «κατὰ πρῆσις βάλ-
 λω» ἢ μὲν πρῆσις ὡς ἐπίθ. ἀνήκει
 πρῆσις, καταδοφίω τι, B 414, «πρῆ-
 σις» ἐπέσειν ἐπίστομα, κατακέφαλα, E 58,
 πρῆσις ἔπεσε, κάππεσε» M 396, Π 310,
 «O 543, «ἀλὶ κάππεσε» ε 374, «πρῆ-
 σις» B 418, τούναντιον εἶνε «ὑπῆσις»
 ἢ ἀ. (|| Μέχρι τινός: ἐλευθεῖτο παρά-
 τῆς πρῆσις (Σανσκρ. pra) καὶ συγγ. τῇ
 πρῆσις καὶ τῇ Λατ. pronnis ἀλ-
 λὰ εἶνε ἡ νεωτάτη ἐτυμολογία, καθ' ἣν
 εἶναι: ἡ λέξις ἐκ τῆς πρῆσις καὶ ἀν- (ἐν

συνθ. πρῆσις) κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον, καθ' ὅν καὶ
 τὸ ἀπ-πρῆσις, προσ-πρῆσις. Τοῦτο δὲ τὸ ἀν- ἢ
 πρῆσις εἶνε πρῆσις: κατὰ τὸν γλωσσολόγον Βένφρεϊν
 ταῦτόν τῃ Σανσκρ. āpā=στόμα ἢ ῥίς, ἐπομένως:
 πρῆσις πρῆσις, ὥς δὲ, προσέθετομεν ἡμεῖς, καὶ
 ἡ ῥίς τοῦ ἡν-ιον. Ὅθεν πρῆσις: εἶνε ὁ
 πρῆσις: τινὰ ἔχων ἐστραμμένον τὸ πρῆσις, εὐ-
 μένης: ἀπρῆσις τούναντιον πρῆσις: ὁ προκε-
 κλιμένον ἔχων τὸ πρῆσις, ὑπῆσις τὸ ὑπὸ τὸ
 πρῆσις κατερχόμενον γένειον ἡν-ιον τὸ ἐκ
 τοῦ στόματος ἀναχωροῦν, τὸ κρατοῦν τὸ στόμα).

πρῆσις, ιος, ἢ, 1) πρῆσις, ἐνεργεῖα, καὶ
 ἐπομένως τὸ ἐκ τῆς πρῆσις ἢ ἐνεργείας ἀπο-
 τέλεσμα, ὄφελος (|| ὅπως ἐν τῇ καθομιλ.
 «δουλειά» σημ. οὐ μόνον τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ
 καὶ τὸ ἐξ αὐτῆς εὐχάριστον ἀποτέλεσμα) «οὐ τις
 πρῆσις πέλαται γόσι» οὐδὲν ὄφελος ἐκ τοῦ γόσι,
 «δὲν ὄφελος ἢ δὲν εἶνε δουλειά ἀπὸ τὰ κλάμ-
 ματα» ἢ «δὲν κάμνομεν τίποτε μετὰ τὰ κλάμ-
 ματα», Ω 524. Ὡσαύτως «οὐ τις πρῆσις ἐγένετο
 μορμολόγοις» κ 202, 568. 2) ἐπιχειρήσεις
 ὑπόθεσις, «δουλειά», «ἰδίω» ἰδιωτικὴ ὑπό-
 θεσις, γ 82, «κατὰ πρῆσις» δι' ὑπόθεσιν, «ἰδί-
 α δουλειά», τούναντιον «μαψιδίως» γ 84. Ἰδίως
 ἐμπόριον, Ὑ. Ἀπ. 397. Ἐκ τοῦ

πρῆσις, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πρῆσις, ἐνεστ. -ει,
 -ουσι, ὑποτ. -ησιν, -ωμεν, μετοχ. -ων κτλ.,
 μέλ. πρῆσις, ἀόρ. ἔπρησις, ἀπαρρ. πρῆσις, με-
 τοχ. πρῆσις. 1) κυρ. περᾶω, πρῆσις: ὁ ἔχει ἢ
 ἐτυμολογικὴν συγγένειαν, διέρχομαι, διαπερῶ,
 «ἔλα» διαπλέω τὴν θάλασσαν, ι 491, διαγύνω,
 «κέλευθον» ε 282, γ 83 κ. ἀ., «ὁδόν» Ὑ.
 Ἐρμ. 203 καὶ μετὰ γεν. «ὁδοῦ» Ω 261, γ
 476, ο 47, 249. (|| Ἡ γεν. αὕτη δὲν εἶνε διαι-
 ρετικὴ: μέρος τῆς ὁδοῦ, ὡς φρονεῖ ἡ Ναιγελσδαχ,
 ἀλλὰ καθαρῶς τοπικὴ, ὡς τοιαύτη καὶ ἐν τῇ
 καθομιλ. σωζομένη, ὡς ὅταν λέγωμεν «τοῦ πέ-
 λάγου, τῆς στερεᾶς, τοῖχου-τοῖχου, τοῦ
 κάμπου»). 2) συνήθ. περᾶω, διαπράττω,
 ἐκτελῶ, κατορθώνω, «κάμνω» μετ' αἰτ.
 π 88, «ἔργον» τ 324. Ω 550, ἀπολύτως
 «ἔπρησις καὶ ἔπειτα» τέλος πάντων κατῶρθη-
 σαι, «τὸ κατὰ φερε», Σ 357, ἰδίως κατὰ μετο-
 χὴν «πρῆσις» γ 60. (|| ἀλλ' ἐνταῦθα τὸ ἀντι-
 κείμενον ἐγκρίνεται εἰς τὸ εὐθὺς ἐπόμενον, «οὐνεκα
 δεῦρ' ἰκόμεσθα»), «οὐτὶ πρῆσις» οὐδὲν κατορθῶν,
 A 562, A 552. ὁ 491. 3) τινὰ τι [πράττομαι],
 εἰσπράττω, λαμβάνω ἀντιμισθίαν, «καὶ
 πολὺ με πρῆσις» καὶ «πολλὰ μοῦ παῖρναι»,
 Βατρ. 185, «καὶ πρῆσις με τόκον» αὐτ. 186.
 Ἡ σημ. 1) ἥτις εἶνε καὶ ἡ θεμελιώδης, εἶνε
 μόνον τῆς ἐπικ. χρήσεως, ἀλλὰ μόνον κατ' ἐνε-
 στῶτα.

πρῆσις, [-], Ἰων. ἀντὶ τοῦ πρῆσις, «ἡ-
 μερεύω», εὐμενίζω, ἐξιλώνω, μετ' αἰτ., Ὑ.
 Ἐρμ. 447. Ἐκ τοῦ

πρῆσις, ἢ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ πρῆσις, «ἡμερεύω»,
 εὐμενής, Ὑμ. 7, 10.

ΠΡΙΑΣΘΑΙ, βῆμ. μέσῳ ἑλλειπτικῶν, ἐξ οὗ μόνον ὁ ὄρ. ἐν χρήσει, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ γ'. ἐνικ. ἐνάυξ· πρίατο, ἀγοράζω, «πρίατο κτεάτεσσιν ἐσθίν» ἡγήρασε διὰ τὴν ἰδίαν αὐτοῦ κτημάτων Ὀδ. α 430, ξ 115, 452.

ΠΡΙΑΜΙΔΗΣ [-ου-], Δο, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου, B 817. (Τὸ ε' τῆς ἀρχομένης συλλαβῆς ἐκτείνεται διὰ τὴν ἄρσιν).

ΠΡΙΑΜΟΣ [-ου-], ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰομέδοντος, βασιλεὺς τῆς Τροίας, ἀνὴρ τῆς ἑκάδης. Κατὰ τὸν Ὁμ. εἶχε πεντήκοντα υἱούς, ἐξ ὧν δέκα ἐνέεικ ἐκ τῆς ἑκάδης, φίλτατον δὲ πάντων τὸν Ἑκτορα, Ω 493 ἐξ. Πρὸ τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ἐισεστράτευσεν ὡς σύμμαχος τῶν Φρυγῶν κατὰ τῶν Ἀμαζόνων, Γ 181 P 184 ἐξ. Κατὰ δὲ τὴν ἀρχὴν τῆς πολιορκίας τῆς Τροίας, ὑπέργηρω; ἤδη ὧν δὲν μετέτρεψε τοῦ πολέμου, Ω 487. Ἀπὸς δὲ μόνον ἐμφανίζεται ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης, ὡς συνομολογήσῃ τὴν ἀπαιτουμένην ἀναγκωχὴν διὰ τὴν μονομαχίαν τοῦ Πάριδος καὶ Μενελάου, Γ 264. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἑκτορος παρακολουθοῦμενος ὑπὸ τοῦ Ἑρμοῦ ἐρχεται εἰς τὴν σκηνὴν τοῦ Ἀχιλλέως καὶ διὰ πολλῶν δεήσεων καὶ πλουσιῶν λύτρων ἐξαγοράζει τὸν νεκρὸν τοῦ υἱοῦ πρός ταφὴν, Ω 370 ἐξ. Κατὰ τὸν μεταγενέστερον μῦθον φονεύεται ὑπὸ τοῦ Νεσποτολέμου υἱοῦ τοῦ Ἀχιλλέως (|| Ὀνομάσθη δὲ οὕτως κατὰ μὲν τὸν Ἀπολλδ. 2, 6, 4, διὼτι κατὰ τὴν ἐπὶ Ἡρακλείου ἄλυσιν τῆς Τροίας ἡ Ἡσιόνη θυγάτηρ τοῦ Αἰομέδοντος, ὡς ἀριστέου δοθεῖσα εἰς τὸν Τελαμῶνα, εἰηγήρασεν (ἐπρίατο) τὸν πιπρασόμενον αὐτῆς ἀδελφόν, Παθάρχηην πρότερον καλοῦμενον, καὶ μετινομάσατο Πριάμον κατ' ἄλλους· δὲ ὁ Πρίαμος=Πέρραμος· Αἰολιστὴ, τοῦτο δὲ κατὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἡσυχίου= βασιλεὺς).

ΠΡΙΝ, ἐπὶρ. καὶ σύνδεσμ. Α'.) Ἐπὶρ. χρονικὸν ἐν ἀπολύτῳ λόγῳ, πρότερον, „πρωτίτερα, ἀρχήτερα, πρίν“, συνήθως ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ παρόν «νῦν» B 112, 344 κ. ἄ. πλχ., «πολὺ πρίν» δ 167· πολλάκις μετὰ τοῦ ἄρθρου «τὸ πρίν» (ὅπερ πρὸ τοῦ Σπitz. ἐγράφετο ὑφ' ἐν: τοπρίν), Z 125, Π 573, γ 265, δ 32 κ. ἄ. Καὶ ἐν τῷ ἐφεξῆς χωρίῳ δὲν εἶνε σύνδεσμος, ἀλλ' ἐπιρρήμα, διότι τὸ πάθος ἀπαιτεῖ τὸ ἀσύνδετον σχῆμα καὶ τὸ ῥῆμα ἔπρεπε νά ᾔνε καθ' ὑποτακτ., «τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν» A 29, Σ 283· ὡσαύτως «πρίν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθαι» Ω 551 (ἐνθα ἡ ὑποτακτικὴ εἶνε ἀντὶ μέλλοντος) ὡσαύτως καὶ μετ' εὐκτ. «πρίν κεν ἀνηϊθείς σὴν πατρίδα γαίαν ἴκοιο» γ 417, πρβλ. λ 330, ξ 455. Β'.) Ὡς σύνδεσμος χρονικὸς ἐν τοῖς χρονικοῖς ἀναφορικοῖς λόγοις, πρίν, πρίν ἢ, „πρὶν χρόνῳ, προτοῦ“, πολλάκις κατ' ἀναφορὰν πρὸς τὸ ἐπὶρ. «πρίν», πρότερον—πρίν, Θ 452 κ. ἄ. καὶ ἀρνητικῶς «οὐ πρίν—πρίν» A 97 κ. ἄ., «πρίν οὐ—πρίν γε, ἢ πρίν κ' ἄ.» O 72. E 288,

«οὐ πάρος—πρίν γε» δ 128 πρίν» ψ 138. 1) μεθ' ὀρισ. πλὴν ἐν τῷ Γ. Ἀπ. 357 «οὐ. Πολλάκις ὁμοῦ ἐν τῷ συνῶτε», ἴδ. ὅτε, Γ', δ'. 2) ἐν στολογικῶν λόγων, ἐν οἷς ἡ τότε ἀρνητικὴ (οὐ πρότερον ἢ ὑποτακτικῆς ἀνευ τοῦ Ἀν. δομιλουμένη) ἀρνητικῶς χρῆται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς τίθεται μετὰ τοῦ Ἀν: οὐ πρότερον τὰκτ.], κ 175, Σ 135, ν 33· δικιτέρα εἶνε ἡ πλοκή, «πρίν τῆς ὑποτακτ., δ 374, δ 477 [ιστορικῶν χρόνου ἡγουμένους Ἀττικοῖς], Φ 580· ὡσαύτως ἄλλῃ... εἶναι πρίν γ' δ' 488. 3) συχνότατα μετ' ἀπαρ. «οὐδ' ὅγε πρίν... κῆρας» α πατρί δομέναι κούρη» A ἑξῆς: ἄλλου ὀλέσθαι πρίν ἐλθ. Ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας ἐννοεῖται νον τοῦ ἀπαρσεν, τίθεται κ 82, X 156, ψ 138. Μετ' ἀπαρ. τολῆ καὶ τὸ «πρίν γ' ἢ» (ὡς quum), X 266, E 288. Ἐνὶ ὅταν συντάξω; ἀντὶ τοῦ ἀπαρ. ἔρχισαι, οἶον «οὐ γὰρ... σ' γ' ἐπ' Ἀχιλλῆος... βῆμεναι ἐνὶ πρώτοιισιν ἀλοίσῃ» P 504· γ' ὅτ' ἂν... γέννηται ἢ αὐτῇ.

4) Τίθεται κατ' ἑλλειψίν πρὸς 394, «πρίν ὥρη» (|| ἐξῆς συνήθως μετὰ τούτου τοῦ ὅτ' ἐστὶ, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἑλλ. —Συνήθως τὸ εἶναι βραχὺ ἐν τε ἄρσει καὶ θέσει (τοῦ εὐρισκείου καὶ εἰ μακρόν, Z 668, ν 113).

ΠΡΙΤΟΣ, ἡ, ὅν (πρίω), πριονίου κομματιστός, «ἐλάτ 561. (||) Τὸ ὅστιον τοῦ πριτο εἰς πολλὰ καὶ λεπτά τε μέρη, (Σανσκρ. pita, Λατ. thesi μετὰ γεν., ἐμ' πρὸς, πυλάων, ἄστρος, πύλιος, ἐπὶ πόλιν» κτλ., K 126, O 3· σπανιώτερον ἐπὶ τοπικῆς καὶ ἐγένοντο» (πρὸς τῆς ὁδοῦ ῥησαν εἰς τὴν ὁδόν, A 382. 2) «πρὸ γάμοιο» ο 524, ρ 4· τοῦ ἐνόησαν· ὁ εἰ. ὁ ἑτερον, „πρωτίτερα ἀπὸ τὸν ἄλλων ἡρμήνευσεν κακῶς ὁ Καίπενν (ἑτέρου) K 224. 3) Τροπικῆς ὑπερασπίσεως ἢ προασ. πολὺ τῆς τοπικῆς σημασίᾳ Λατ. pro, «μάχεσθαι πρὸ τῆς

πρὸ πόλεως» (ὑπὲρ τῆς πόλεως ἀπο-
 ρύματα πατρίδος μου, X 110, Περὶ τῆς φρ.
 πρὸ ἀναισθησίας, ἴδ. ἀεθλοῦν. 6.) εἰς
 τὸ εἶσιον, κατὰ τὴν ἐρμηνείαν, τὴν
 πρὸ εἰσελεύσεως εἰς τὸ χωρίον, «πρὸ φώ-
 τοῦ», P 667, ἴδ. ὁμως φόβος. Ἐνίστα-
 ῖται καὶ τῆς συντακτικῆς πτώσεως δι'
 ἡμῶν, σὺν Υ' 113, τ 435. B.) Ἐπιθ.
 ἡμῶν, «ἐμπρός, ἐμπροσθ'», A 193, N
 335, = 385, πολλάκις συνάπτεται μετ' ἄλ-
 λων, ἡμῶν πρὸ, οὐρανὸν πρὸ «ἐμπροσθ'
 ἡμῶν, εἰς τὸν οὐρανόν» (ἴδ. ἰατροῦ καὶ
 οὐ, οὐδ' εἶνε ἀνάγκη να παραδεχθῶμεν
 ἡμῶν τοῦ Ἀρεν», ὅστις ἀναίεται καὶ τοῦ
 τοιοῦτου συνδυασμοῦ καὶ διορθώνει:
 πρὸ οὐρανὸν πρὸ «ἐξῆγαγε πρὸ φώσεως»
 ἡμῶν εἰς τὸ φῶς, «ἐξῆγαγεν ἐμπρός εἰς
 π, Π 188, T 118. 2) χρονικόν, πρὸ-
 τρωτικότερα» A 70, α 37, «ἡθωλ πρὸ-
 τω», ἡμῶν τῆς αὐγῆς, «(κατὰ δὲ τὸν
 ἡμῶν τὸ πρῶτὴν αὐγῆν», ἴδ. ἡθωλ).
 ἡμῶν συντίθεται μετ' ἄλλων προθέ-
 σων ἀποφρά, διαφρά, περιφρά, ἴδ. τὰ: λ.
 ἡμῶν συντίθεται ἔχει τὴν τοπικὴν, χρο-
 νικὴν τῆς προτιμῆσεως σημασίαν.
 ἡμῶν [-], ἐς (ἄλλομαι), προσέχων,
 ἡμῶν ἡμῶν κατηφορῆς, «κατηφορικὸς»,
 P 262 ὁ.

18A, μόνον ἐν τῷ παρκ. προδιόηκα, ὑπερσυντ. προδιόηκει καὶ ἐν τῇ ἐπικ. τοῦ ἑνεστ. προδιόας, N 48, ρ 27, καὶ Π 609, ο 553, ἐνθα ὑπὸ Περικλ., Διοκλ. καὶ πάντων μετ' αὐτοῦ· ἐκδοτῶν ἀντιστή-
 19 καὶ τῶπος· ἀντί τοῦ «προδιδόν», «προδ-
 20 νουσία». 4) προβαλίνω, προχωρῶ, «προβαλῶ ἢ προπαλῶ», «ποσι»
 21 ρ 27, ἔ· ἐπὶ ἀψόχων, «ἄστρα προ-
 22 βάλει προκαχωρημένα, ἐπληθίσαντο εἰς»,
 23 K 252. 5) προσηγαύμαι, προπο-
 24 «τινός», «δοεῖν τροπικῶς, ὑπερβαλίνω
 25 ἑρπεταὶ τινος», Z 23, Ψ 890, «τινὶ»
 26 αὐτά τι. Π 54.

...ἀλλὰ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀναγν. προδίδουσα προβάλλει, ε 331, μέσ. ἀορ. προβαλομένη. 4) Ἐνεργ. ῥίπτω ἐμπρῶναι, «Νότος βορρῇ προβάλλει» ὁ Νότος τὴν (σεγδιάν) ἔρριπτε, πρὸς τὸν βορρᾶν ἵνα φέρονται ὑπὸ τῆς ἀορ., ε 331· μεταφορ. «ἔριδα» ῥίπτω προβάλλω, ὅ ἐ. ἀρχομαι ἔριδος, Α 521. 5) ἄ. ῥίπτω ἐμπρὸς μου, διασπείρω, «οὐλοχύτας» (ὕδ. τὴν λ.), Β 421, γ 447, «θεμελίαι» ῥίπτω ἐμπρὸς μου, Φ 255· 6) ῥίπτομαι ἐμπρὸς ἐ. ὑπερβάλλω τινά, ὑπερτερῶ τινά· νοήματι· Τ 218.

103, ἡ, κυρ. ἡ προγνώρησις, „προ-
γνώσις καὶ μετάν. ἀντὶ τῆς ἀπομ. λεξ., τὸ

κίνητον, ἡ κινήτῃ περιουσίᾳ, τὰ πρόθετα, ἀντι-
θέτως πρὸς τὴν ἀκίνητον, τὰ λεγόμενα «κεμῆ-
λια», οἷον «κεμῆλιά τε πρόθεσις τε» κινήτῃ
καὶ ἀκίνητῃ περιουσίᾳ, 6 75 f. Ταύτην τὴν
σημασίαν ἔχει μόνον ἐνταῦθα.

ΠΡΟΒΑΤΟΝ [...], τὸ (προβαίνω), κυρ. τὸ προ-
βαῖνον, συνήθως πληθ. τὰ θρέψιματα, τὰ βο-
σκήματα, *Πλ. Ξ 424, Ψ 500. (Παρά δὲ τοῖς
μετέπειτα ὄντι, „πρόβατον“).

ΠΡΟΒΕΒΟΛΑ, ἐπικ. παρ.κ. ἔλλειπτ. ἐξ ἀρχῆ-
στον τινός ῥήματος: προβάλλομαι, περισσύτε-
ρον θέλω, προτιμῶ, τινά τινος, A 113 †.

ΠΡΟΒΙΝΙΑΣ καὶ ΠΡΟΒΙΝΙΩΝ, ἢ ΠΡΟΒΑΙΝΑ.
 ΠΡΟΒΑΙΝΕ, ἦτορ, ὅ, ἡ (προβαλλω), κυρ. ἐμ-
 πρὸς ἐρριμμένοι, ἐπομ. προβαδβλημένοι, προ-
 βέχων, „πεταχτός“, οἷον «σκόπελος, πέτρη»
 В 396, П 407, «ἀκταί» ε 405, κ 89, γ 97,
 «σιτῆλαι» προσέχουσαι, οἰονεὶ προσκακολλημέ-
 ναι εἰς τὸ τεῖχος, αἱ λεγόμεναι ἀντηρίδες, М

ΠΡΟΒΛΕΨΑ, ποιητ., ἐκ τοῦ ἐναεστώτου; μόνον ἀπαρρ. προβολωσκέμεν, τ 25, -ειν, ἀόρ. ἀναυξ. προμολον, ο 407, προστ. πρόμολα, Σ 382, με- τοχ. -ών, -ούσα, προσεξέρχονται, προσεξι- αίνω, ,προβόλλω, ἐν γένει εξέρχεται, ἰδίως ἐκ τῆς; οἰκίας, Φ 37, «ὀραζε» = φ 249, 385.

προ-βολή, φωνάζω ἐμπρός, ὅ ἐ. φωνάζων
προχωρῶ καὶ διακηρύττω εἰς πάντα, ἡ
προτρέπων φωνάζω, M 277 f.

ΠΡΟΒΟΛΟΣ, ΟΝ (προβάλλω), προσέχων. Ὡς
οὕτως· ὁ «πρόβολος», ἡ προβολή, ἐξοχή,
ἄνω ἢ ὑψωτά προέχουσα ἐκ τῆς ἀκτῆς εἰς τὴν
ὀλίαν, λεγομένη καὶ οὕτως πρόβληξ, μ. 251 f.

ΠΡΟΓΕΝΗΣ, ἔς, πρό ἄλλου γεγεννημένος, μόνον ἄ.) συγκριτικὸν ΠΡΟΓΕΝΙΣΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ, πρότερον γεγεννημένος, παλαιότερος, πρεσβύτερος, Β 555, δ 29 κ. ἄ., «γενῆ προγ.» I 461. ὁ.) ὑπερθετικ. ΠΡΟΓΕΝΙΣΤΑΤΟΣ, Η, ΟΝ, πρεσβυτάτος, παλαιότατος, ὁ Γ. Δήμ. 440. ἔξ τοῦ

ΠΡΟΓΙΓΝΟΜΑΙ, μόνον ἐν τῇ ἀναξ. ἀορ. θ'.
προγένοντο, ἐρχομαι εἰς, ὡς, προβαίνωμαι,
„δυναίνω“, Σ 525 †, „ἐπὶ τι“ Yu. 6 (7), 7.

*προ-εἰσκήκεα, μόνον ἐν τῷ ἀπαρεμφάτῳ τοῦ ἄρ. θ'. προγνώμενοι, ἐπικ. ἀντί τοῦ προγνω-
νει, προγνωρίζω, προνοῶ, προβλέπω, Ὑ.
Δήμ. 358.

ΠΡΟΓΟΝΟΣ, ὁ. προγεννημένος, προγενέστερος, πρωτόγονος, πρωτότοκος. «πρόγονοι» (ἔξυπ. ὄϊε), τὰ „πρώϊμα“ προϊόντα, ι 221 †.

ΠΡΟΔΑΨΝΑΙ (ἰδ. ῥιζ. ΔΑ-), ἐπικ. μετοχ. τοῦ ἄορ. προδαις, προγινώσκω, προμανθάνω, προσθαύνομαι, δ 396 †.

ΠΡΟΔΕΧΟΜΕΝΗ, ἡ (προδέχομαι Ἰωαν.=προδέχομαι),
τόπος στενός· ἐν ᾧ προσδέχεται, προσμένει τις
(οἶον ὁ κυνηγός τὸ θηρίον), „καρτέρι” συνήθ.,
καὶ καθίστρα· ἄλλα καὶ „πρόδωχ”, μόνον
ἐν τῇ «ἐν προδούκῃ». Δ 107 τ.

ΠΡΟ-ΔΟΜΟΣ, ὁ, τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς οἰκίας μέχρι τοῦ «μεγάρου» ἢ «δωμάτος», ἐν ᾧ διε-
τρίβον οἱ ἄνδρες, πρόδομος, ὅστις περιλαμβάνει καὶ τὴν «αἰθούσαν» (ἰδ. τ. λ.) I 473, II 673, δ 302, ε 33 x. α.

ΠΡΟ-ΕΓΕΡΓΑ (προ-εΓέργω). ἐπ. ἀντὶ τοῦ: προ-
εἶργω, ἐμποδίζω ἄπό τοῦ νὰ προχωρή-
τις, κωλύω, «σταματῶ», μετ' ἀπαρ. μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνικ. τοῦ παρ. προεἶργε, A 569 f.

ΠΡΟΕΙΚΑ, ἰδ. ΠΡΟΪΗΜΙ.

ΠΡΟ-ΕΪΔΟΝ, ἄορ. τοῦ ΠΡΟΕΪΔΩ, μόνον ἐν τῷ γ'. πλ. τῆς ὑποτ. προΐδωσι (προΐδ.). μετοχ. προΐδων (προΐδ.), γ'. πλ. τοῦ μέσ. ἄορ. τῆς ὑποτ. προΐδωνται, παρορῶ, προβλέπω, μα-
κρόθεν βλέπω, δ 396, ε 393, τί, P 736, Σ 527, χ 275, ν 133.

ΠΡΟ-ΕΙΜΙ (εἰμί), παρὺπάρχω, μόνον ἐν τῷ., «πρὸ τ' ἐόντα» τὰ παρελθόντα A 70 x. α.

ΠΡΟ-ΕΪΠΟΝ (προΐεῖπον), ἄορ. δ' τοῦ προ-
ηγέρω, μόνον ἐν τῷ., «πρὸ οἱ εἴπομεν αὐτῷ» α 37 f.

ΠΡΟΕΜΕΝ ἰδ. ΠΡΟΪΗΜΙ.

ΠΡΟ-ΕΡΕΪΝΑ, μόνον ἄορ. α. ἐπ. προσερέσασμεν, κυρ. προκοπιηλατῶ, ὅ ἐ. διὰ τῆς κωπιηλα-
σίας προχωρῶ, «ἐς λιμένα» ν 279, μεταβ. προσορμίζω, «φέρω, ἀράζω», «τὴν (νῆα) εἰς ὄρμον προέρεσαν ἑρετμοῖς» A 433. Οὕτως ἔγρα-
ψεν ὁ Σπύτζ. ἔ. οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ συνήθ. «προέρεσαν», ὡσαύτως δὲ κατ' αὐτὸν ἔ. ὁ Βέικκ. ἐν τῷ 173 «αὐτὰς προσερέσασμεν ἡπειρόνδς» καὶ ο 497 «τὴν δ' εἰς ὄρμον προέρεσαν ἑρετμοῖς» ἐνθα ὅμως ὁ Δινδόρφ. διετήρησε τὴν συνήθη γραφὴν «προερέσασμεν» ἔ. «προέρεσαν» (ἢ, ὅχι ὁρθῶς κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Ναιγελσδαγ., διότι τὸ μὲν προσερέω, σημ. τὸ καθελκύω εἰς τὴν θάλασσαν, τὸ δὲ ἐρέω τὸ ἀνεγκύω εἰς τὴν ξηράν· τὸ δὲ προσερέσω διὰ τῶν κωπῶν προάγω, πλησιάζω, «σπρώχνω» εἰς τὸν ὄρμον, ὅπερ ἀνάγκη ἦτο νὰ γείνη μετὰ τὴν καταστολὴν τῶν ιστίων ἀπὸ τῆς εἰσόδου εἰς τὸν λιμένα μέχρι τοῦ ὄρμου).

ΠΡΟ-ΕΡΓΑ, ποι., ἄορ. α. ἐπ. προέρουσαν, ὑποτ. -όσω» α.), «σύρω ἐμπρός», καθελκύω, πάν-
τοτε ἐπὶ τῶν πλοίων τῶν ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ εἰς τὴν θάλασσαν καθελκομένων, «ἔλαδε» A 308, I 338· β') κατὰ τινες=τῷ προηγ. ΠΡΟΕΡΕΪΝΑ, ὅπ. ἰδ.

ΠΡΟΕΣ, ἰδ. ΠΡΟΪΗΜΙ.

ΠΡΟ-ΕΚΑ, συνηρ. προῦχω, παρ' Ὁμ. πάντοτε συνηρημ. καὶ μόνον κατὰ μετοχ. καὶ γ'. πλ. τοῦ ἐνεσ. προῦχουσι (πλὴν τοῦ γ' ἐν. τοῦ παρ. πρόχε, μ 44)· ἔτι δὲ καὶ γ'. πλὴθ. τοῦ μέσου παρ. προῦχοντο. 1) Ἐνεργ. μόνον ἀμετάβ. α.) προέχω, προτερῶ, εἶμαι πρότερός τινος, Ψ 323, 453· β.) προεξέχω, ἐξέχω, «πρό-
εχ' ἀκτὴ» μ 44, «ἀκταὶ προῦχουσι» κ 90, «πύργος προῦχων» X 97, «ῥιόνες προῦχουσαι»

ζ 138. Μεταφ. «δήμου προ-
διακρίνονταί ἐκ τοῦ λαοῦ,
προῦχοντες», T. Δήμ. 151.
ἐμπρός μου, «δούρατα» E
τι ἐμπρός μου, «ταύρους»
ΠΡΟΗΚΗΣ, ἐς (πρὸ, ἄχρη-
στῶς) πρόσθεν ὁξύς, εἰς τὸ
«ἐρετμόν» τὰ κωπία τὰ
πεπλατυσμένα καὶ κοπτερά,
ΠΡΟΟΛΛΙΣ [..], ἐς (πρὸ
μόνον ἐν τῷ T. Δήμ. 243
βαίνων εἰς τὴν αὐξήσαν-
θεσκε» προέκοπτε).

ΠΡΟΟΕΛΓΙΝΟΣ, οὐκ, παρη-
τῇ παρ' Ἡσυχ. θέλμενον=
ταλαιν γραμμάτων). 1) «
ρίζος» (μὲ ὅλην τὴν ρίζαν)
κατο χαίτας» προόρίζους ἀ-
κεφαλῆς του, K 45, «προ-
θένους» προόριζα ἢ σύριζα
τὰ δένδρα, I 544. 2) Ἀλλ'
τῷ N 130, «φράξαντες σά-
μνη», ἐνθα ὁ Σχολ. ἐρμη-
τῇ παρὰ τὴν φουκίαν τῶν
ταύρων ὁ λόγος· περὶ τοῦ λε-
γόμεν, καθ' ὃν ἡ ἀσπίς τῆς
ἐρπύστεως ἢ ἐπικαλύπτει ἐν
στάτου. Ἀλλὰ πῶς ἐκ τῆς
κατήνησεν εἰς ταύτην; (ἢ
ἔτι κατὰ μεταφορὰν καὶ ὅτι
ἀνήκει οὐ μόνον εἰς τὸ σάκ-
κου καὶ ἡ ἐννοία εἶναι: ἐφ' ἧς
καὶ ἀσπίδα μὲ ἀσπίδα καθ'
ἐκτασιν (ἔ. ὅχι ἐν μέρει μὲν
καὶ ἄλλεπαλλήλως. Τῇ
εὐρίσκωμεν μάλιστα παρὰ
ποιητῆς, οἷον «προθέλουμα-
ριστορ. Ἰαπ. 328). Ἄλλοι
εἰς τὴν ἀσπίδα ὡσαύτως ἀπ'
«τατραθέλουμος» (ἰδ. τ. λ.).
Πρὸ ὧς ἐπιτακτικὴν ἐξηγου-
πτύχων, πολὺ διπλῶν, στ'
λέινου ἢ ἐκ τοῦ θλάου ἐτυμ-
νῆας: ἐμπρός συμπεπι-
κνωμένη, εἶνε ἀνυπόστατος

ΠΡΟΟΚΟΕΙ, ἰδ. ΠΡΟΤΙΟΗΜΙ.

ΠΡΟ-ΟΕΠ, θαμιστ. παρ.

χω, τρέχω ἐμπρός, K 4

ἐπικ. ὑποτακτ. προθήσει),

λ' ἰδ. καὶ ΠΡΟΤΙΟΗΜΙ.

ΠΡΟΟΘΗΣΑΝ, ορος, ὁ, ὡς

ἀρχηγὸς τῶν Βοιωτῶν, B 1

ΠΡΟΟΘΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ T

γὸς τῶν Μαγνήτων, B 756

ΠΡΟΟΡΑΝ, ἰδ. ΠΡΟΟΡΑΣ

ΠΡΟΟΘΩΝ, ορος, ὁ, εἰς τ

Τεύχερον φονευθεῖς, E 515.

ΠΡΟ-ΟΡΑΣΚΑ, ἐπικ., ἄορ. ὁ

ἐμπρός, τινάσσομαι, ἥλ. 322. (πρόθυμος), προθυμία, 88 γ. (Τό ι κυρ. εἶνε βραχύ, ἀλλ' ἐκ-
πρόθυμα).

πρόθυμος, ον (πρόθυρον), ὁ πρό-
θυμος, ὁ ἐν τοῖς προθύροις. Ὡς οὐ-
πρόθυμα = τὰ προθύρα, Ἰ. Ἐρμ.

πρόθυμος, τό (πρό, θύρα), συνήθ. πληθ.
πρόθυμα, ἡ ἀύλειος (θύρα), ἡ ἐκ
τῆς αὐλῆς φέρουσα. „ἐξώπορτα,
ἐπὶ μεγάλων οικοδομημάτων, ἡ
αὐλῶν, οὐ μόνον εἰς ἐνικόν, οἶον Ο
πλ. γ. ἀλλὰ καὶ εἰς πληθ., Α 777,
μ. 220 (κατὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ
κατ' ἄλλους δὲ «εἰς θύρησι»). 2)
πρόθυμος, ὁ τόπος ὁ πρὸ τῆς θύρας,
οἷον εἰς ἐνικ., υ 355, χ 474, φ 299

πρόθυμος, μόνον κατὰ παρατ., προ-
κατέμην, ἐξαποστέλλω, «τινά-
σσομαι» Θ 365, «ἐπὶ νῆας» Α 3, «ἀ-
πρόθυμα» Ε 48. (Τό ι εἶνε
πρόθυμος, μόνον μέλ. γ' ἐν προτάσει,
πρόθυμος, ἐπομ. ἀποστέλλω,
πρόθυμος, οἶον «πολλοὺς» Ἀδ. ἥλ. Α 3,
Β, «Ἀδιδωνῆς» Ε 490. (Τό ι εἶνε

πρόθυμος, ἐνικ. προΐησι, πληθ. -εῖσι, προ-
θυμῶ 519, ὑποτ. γ' ἐνικ. προΐη, Ἰ.
πρόθυμα, τό α. ἐνικ. Ἰων. ὅ. Ἀττ.
88, κ 400, μ 9, τό β'. προΐησι,
πρόθυμα, Α 326, ω 522 (ἀνθ' ὧν
πρόθυμα, προΐην, προΐης, προΐη,
καὶ ἀνίημι), ἀορ. ἀ. προΐηκα ὅ
προΐηκα, ἀορ. β'. γ' πληθ. πρόε-
προς, πρόσ, -έτω, ἀπαρφ. προέ-
προς τοῦ: προΐναι, κ 155, κυρ. ἐλέ-
προς (ἀ.) ἐπὶ προσώπων, ἐκπέμ-
προς τινά, Α 326, ι 88, μετ' ἀπαρφ.
πρόθυμον σκοπόν, «καλήμεναι» Κ 425,
88, 563, καὶ ἐπὶ πραγμάτων προ-
θυμων, «ἐμοὶ πνοῇν Ζεφύρου προΐη-
μοὶ ἔπαυσε πνοῇν Ζεφ. ἵνα πνέη,
πρόθυμος γ 183, «ἔς τινά, ἐπὶ τινά»
342, [ἀφίημι], ἀφίνω ἐλεῖσθε-
τεῖν, Α 398, «τὴν δὲ θεῶν πρόσ»
πρόθυμος: τῷ θεῷ, Α 127, β'.) ἐπὶ
«νῆας» πέμπω, Η 468: ἐπὶ βλη-
πρόθυμος, ἐξακοντίζω, „ρίπτω“
πρόθυμος, ἔγχος Η 297, Α 270, Ρ 516,
πρόθυμος κέρως μ 253: ἐπὶ ποταμοῦ,
πρόθυμος, «ὑδωρ εἰς Πηνειόν» ἐκ-
τό ὑδωρ του εἰς τὸν Πηνειόν, Β
«ἀγγελίας, φήμην» 6 92, υ 105,
πρόθυμος ἐξάγει, ἐκβάλλει, ἐκ-

στομίζει, ξ 466, «κῦδος τινι» ἐπιπέμπω,
„δίδω“, Π 244, γ'.) „ἀφίνω, παρατιῶ“
(ἐπὶ πραγμάτων, ὡς ἀνωτέρω ἐπὶ προσώπων),
«πηδάλιον ἐκ χειρῶν» ε 316, «πόδα προΐηκε
φέρεσθαι» τ 468.

προΐκτες, λο, ὁ, ἐπικ. (προ-ίσσομαι=προ-
κινεῖσθαι=ἔρχομαι ἐμπρός, ὁ ἐ. ζητεύω), ἐπαί-
της, „ζητιάνος, ζητούλας“, Ὀδ. ρ 449,
«ἀνὴρ προΐκτης» ρ 352.

προΐξ, συνηρ. προΐξ, ἡ, γεν. προικός, δωρεᾶ,
δωρον, „χάρισμα“, μόνον κατὰ γεν., οἶον
«γεύομαι προικός» γεύομαι, ἀπολαμβάνω τὴν
δωρεάν, ρ 413. Ἐν δὲ τῷ «χαρίζομαι προ-
ικός» υ 15 οἱ μὲν ἀρχαῖοι ἐκλαμβάνουσι τὴν
γεν. ὡς ἐπιρρήμα, καθὼς καίτι συνήθως ἡ αἰ.,
πρόικα, δωρεάν, „χάρισμα“ οἱ δὲ νεώ-
τεροι ὡς γεν. τοῦ τιμήματος: ἀντὶ προικός,
ἀντὶ δωρεᾶς (τὴν ὁποῖαν δίδω) κάμνω χά-
ριν, ὁ ἐ. μετὴν ζημίαν μου κάμνω χάριν. (Η.
τῇ καθομῆλ. εὐρίσκειται ἡ λ. εἰς σημ. ὅπως εἰδι-
κὴν, „πρόικα, προικός“, ὅπερ προφ. κατὰ διὰ-
λεκτον καὶ „προικιός“, ἐπὶ τῶν γαμηλίων δο-
ρων, τῆς ἄλλως φερνῆς. Π ἐτυμολ. ἀμφόβολος.
Οὐδεμία τῶν πρωταβασῶν ἀπαρκεῖ, οὐδ' ἡ παρὰ
Κουρτίου).

προΐστυμι, ἀορ. ἀ. μετοχ. προστήσας, μεταδ.
προΐστω, „σταίνω ἢ βάλλω ἐμπρός“,
«τινὰ μάχεσθαι» τάσσω τινά ὡς πρόμαχον, Δ
456 †.

Προΐτος, ὁ, υἱός τοῦ Ἀδωντος βασιλεὺς τῆς
Τίρυνθος Διωχθεὶς ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ Ἀκρίσιου
κατέφυγε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Λυκίας Ἰοδάτην.
Οὗτος δὲ ἔδωκεν εἰς αὐτὸν τὴν θυγατέρα του
Ἄνταιαν καὶ ἐπανήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ βασίλειόν
του, Ζ 157, ἔξ.

προ-κκοίζω, προκαθήμεναι, προκαθεζομαι
|| ἐπὶ τῶν γυνῶν ὅς γεράων, οἷον καλυπτά-
μενοι καὶ μέλλοντες νά καθίσωσι πρυχωροῦν
ὀλίγον ἐμπρός καὶ ἔπειτα καθίζουσι, Β 463 †.

προ-καλέω, μόνον ἐν τῷ ἐπικ. μέσ. ἀορ. ἀ.
προκαλεσάμην καὶ ἐν τῇ ἐπικ. συνεσταλμένη
ὑποτακ. αὐτοῦ προκαλέσσεαι Η 39, καὶ πρὸς-
τακτικὴ προκαλέσσαν ἀ) προκαλῶ, ὁ ἐ. πρὸς
καλῶ τινά εἰς ἀγῶνα ἢ μάχην, ἀπολεῖ Ν 809,
0 142, «χάρμη» εἰς μάχην, Η 218, 285,
ἢ «μαχέσασθαι» Γ 432, Η 39, 50. Ἐν γένει
β'.) προσκαλῶ, καλῶ τινά πρὸς ἐμαυτὸν,
«προκαλούμενος ὕπνον» Ἰ. Ἐρμ. 244.

προ-καλίζομαι, ἑτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ προη-
γουμ. μόνον ἐν τῷ γ'. ἐν. τοῦ παρατ. προκα-
λίζετο ἀναυθ. καὶ ἐν τῇ προστ. προκαλίζεο σ
20, προκαλῶ, ὁ ἐ. προσκαλῶ τινά εἰς ἀγῶ-
να, μάχην, Ε 807, Η 150, μετ' ἀπαρφ. Γ 19,
Δ 389, 0 228, «χρῆσι» εἰς πυγμὴν, σ 20.

*προκάζ, λάος, ἡ, =πρός, Ἰ. Ἀφρ. 74.
*προ-κατέχω, μόνον ἐν τῇ μέσῃ διαθ. κρατῶ
τι ἐμπρός μου, «προκατέσχετο καλύπτειν»
Ἰ. Δήμ. 197.

ΠΡΟ-ΚΕΙΜΑΙ, ἀποθ. καίμμαι, εἴμμαι τεθει-
μένος ἐμπρός, μόνον ἐν τῇ φρ. «προκειμένα
ὄνειρατα» τὰ προκειμένα, τὰ παρατεθειμένα ἑδ-
ματα, I 91, α 149 κ. ἀ.

ΠΡΟ-ΚΑΙΤΟΣ [···], ὄκ (χλώ), πρότερον ἤδη
ἐκουστός, πάλαι θυλούμενος, παλαιός,
ἔπαα μόνον Γ 204 †.

ΠΡΟΚΡΙΣ, ἰαός, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἑρσθέως, βα-
σιλέως τῶν Ἀθηναίων, γυνὴ τοῦ Κεφαλον, λ 321.
Ἀπιστήσασα πρὸς τὸν ἄνδρα τῆς Κεφαλον κατέ-
ωγεν εἰς τὴν Κρήτην πρὸς τὸν Μίνωα, παρ' οὗ
λαβοῦσα πλοῦσια ὄψρα ἐπανήλθεν εἰς τὴν Ἀτι-
κὴν πρὸς τὸν Κεφαλον. Ἀλλ' οὗτος ἐδόνευσεν
αὐτὴν ἐξ ἀδελφίας ἐν τῷ κυνηγίῳ, ἐκλαῶν αὐ-
τὴν ὡς Θηρίον, πρὸς τὸν Ὀδιδ. Μεταμ. 7, 672 εἰ.

ΠΡΟΚΡΟΣΣΩ, μ, ὄκ (πρό, κρόσσα), «προ-
κρόσσα» ἔρυσαν νῆας· Ε 35, ἐνθα ὁ μὲν Ἀρί-
σταρχος ἐρημνεύει· κλισακηδὸν (τεταγμένας),
τούτῃστιν εἰς πολλὰς σειρὰς, τὴν μίαν κατόπιν
τῆς ἄλλης, ὥστε ν' ἀποτελῶσιν εἰδός τι κλισμα-
κος (καὶ τοῦτο διότι ἡ παραλία δὲν ἐχώρει πά-
σαι τὰς ναῦς εἰς μίαν σειρὰν τεταγμένας)· κα-
τ' ἄλλους δὲ ἐν εἰδοῖς κρησῶν (ἐπάλλεων) ἐξε-
χούσας, οὕτω δὴλ. τεταγμένας, ὥστε αἱ ὑψηλαὶ
πρόμναι τῶν ἀποτελῶν εἰδὸς τείχους μετὰ προ-
κρούτων ἐπάλλεων.

ΠΡΟ-ΚΥΑΙΝΑΙ [···], προ-κταίνω, μόνον μέσ.
πρυκυλλίνομαι, κυλλίνομαι ἐμπρός, ἐπὶ τῶν
κυμάτων τῆς θαλάσσης, Ε 18 †.

ΠΡΟ-ΛΕΓΩ, ἐκλέγω, παθ. παρακειμ. μετοχή
«προλελεγμένοι» οἱ ἐκλεκτοί, Ν 689 †.

ΠΡΟ-ΛΕΙΠΑ, ὁρ. ἀπαρφ. προλιπεῖν, μετοχ.
προλιπών, παρκ. προλέλοιπεν, κυρ. καταλεί-
πω, ἀπολείπω, ἐγκαταλείπω, «ἀφίνω»,
«νεκρόν» Ρ 275, «κτῆματ» γ 314, α 11,
«πῆυς ἔξ πατρίδα γαίαν» ψ 120. Μεταφ. «μῆ-
τις σε προλέλοιπε» ἡ φρόνησις σὲ ἀφῆκε, ε 279.

ΠΡΟΜΑΧΙΣΤΗ [···], ἐπικ. (πρόμαχος)· ἀ.) εἴ-
μαι πρόμαχος, ἐν τοῖς πρώτοις μάχομαι,
«Τρωσι» μεταξὺ τῶν Τρώων, ὑπὲρ τῶν Τρ.,
*Ιλ. Γ 46· β.) ἐξέρχομαι τῆς τάξεως καὶ
μάχομαι πρὸς τινα, «Ἀχιλλῆ·» Γ 376.

ΠΡΟ-ΜΑΧΟΜΑΙ [···], πρὸ τῶν ἄλλων, ἢ ὑπὲρ
τινος μάχομαι, προπολεμῶ, μετὰ γεν., *Ιλ.
Δ 217, Ρ 358.

ΠΡΟΜΑΧΟΣ [···], ὁ, πρόμαχος, ὁ ἐν τοῖς
πρώτοις, πρὸ τῶν ἄλλων μαχόμενος, πολλάκις
πληθ., Δ 505 κ. ἀ., σ 379, ω 526 (μόνον ἐν-
ταῦθα τῆς ὁδ.). (Ὁ Ἄρις μὴ ἀκούμενος εἰς
τὴν παραδόξωμένην ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ προ-
μάχομαι νομίζει ὅτι παράγεται ἐκ τοῦ πρό-
μος=πρῶτος, ὅθεν κατὰ τὸ νηπίαχος ἐκ
τοῦ νηπίος).

ΠΡΟΜΑΧΟΣ [···], ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀλεγήνορος, ἀρ-
χηγός τῶν Βοιωτῶν, Ε 476, 482, 503.

ΠΡΟ-ΜΙΓΓΙΜΙ [···], παθ. ὁρίσθ. β'. ἀπαρφ.
προμικγῆναι, μόνον ἐν τῇ μέσῃ διαθέσει, «παλ-
λακίδι προμικγῆναι» νὰ ἐλθῶ πρότερον εἰς μίξιν,

νὰ συγκοιμηθῶ μετὰ τὴν παλ-
3, γ'), I 452 †.

ΠΡΟΜΝΗΣΤΙΝΟΙ, αἱ, λ, μ, τὸν
τόπιν τοῦ ἄλλου, εἰς
τοὺναντίον τοῦ ἅμα πάντε
λ 233, ρ 230. (Ἡ ἐτυμολο-
μὲν τοὺς παλαιούς· γραμμ.
τοῦ μένω, κατὰ δὲ τὸν Δ.
μνηστis, οἰονεῖ· προσωρι-
σμένην τάξιν· κατ' ἄλλους
κατ' ἀναλογίαν τοῦ· ἀγγι-
πρέπει νὰ διορθωθῇ ἡ τ.
διότι ἐκ τοῦ πρόμος ἢ πρ-
νῇ πρόμνιστος, ὡς ἐκ τ-
τιστος· καὶ ἔπειτα προμν-
δὲ τότε εἰς ἕκαστος πρὸ

ΠΡΟΜΟΛΩΝ, ἰδ. προβαλῶν.

ΠΡΟΜΟΣ, ὁ, ποιητ. (πρό,
τος, προηγούμενος, πρ-
πρόμαχος, Ο 293, λ 49
Ε 533, «πρόμος τινα» πρ-
νός, Η 75, «τοῖσιν Ἑρεῦθ-
μεταξὺ αὐτῶν ὡς πρόμαχ-
Π 136.

ΠΡΟ-ΝΟΕΩ, ὁρ. ἀ. ἀναυδ-
-ῆσαι. 1) προσῶ, προ-
νομαι, «ὁδολόν» Σ 326.

επινοῶ, «ἔμμενόν τι» ε 3.

ΠΡΟΝΟΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τ.
τρώκλου φονευθείς, Π 399.

ΠΡΟΞ, ὁκός, ἡ, πιθανῶς,
κατὰ τὰ σχόλια, ρ 295 †.
εἰνε ΠΕΚ-, ΠΕΚ-, ἐξ ἧ
„πρέκνα“, Πρέκνη, καὶ
ποικιλμένη, στικτή).

ΠΡΟ-ΠΑΡΟΙΘΕΝ, πρό· συμ-
ροίθε. 1) Ἐπὶ ῥῥημα· ὁ
ἐμπροσθεν, «ἐμπροστι-
μπρός, ὁλόμπροστα»,
σεως ἡ ἡμεῖς σημαντικ-
«ἐναι» ρ 277, «ἐρρεσθαί-
Ἑρμ. 299, «παραφθάς»
ἐμπρός, προπεράτας, Χ
κ. ἀ. «Εἰ δὲ πρὸ τῶν ὁ-
δ 225· β.) χρονικόν, πρ-
ρα», Κ 476, Λ 734, κατ-
σω· λ 483. 2) Πρόθεσις
κὴν πάντοτε σημασίαν· ἀ-
προσθεν, «πόλιος, πολά-
Ζ 307, α 107, «ποδῶν
«νεός» πρὸ τῆς πώρας· τ-
ναντίον «μετόπισθε» γ· ἐ-
τὴν ἔκτασιν ἐμπρός, Γ
ἡ γενικὴ πρὸ τῆς προθέσε-
Ο 66 κ. ἀ.

ΠΡΟ-ΠΑΣ [···], ΛΕΑ [···],
λόκληρος, «πρὸς ἅμα»
Δ 601, ι 161 κ. ἀ., Γ.

ἀόρ. προῦπεμψα, προαποστέλ-
ω 360 Συνήθως ἀποπέμπω,
ἐλλω, «στέλλω» «ἐς Ἀτρείδην» ρ
ἄλκω (ἐξυπ. δόμου) στέλλω εἰς
367, ἔν τμ. «πρό μ' ἔπεμψεν»

ΙΣΤΑΙ, Ἰδ. προφαίνεσθαι.

αορ. μετοχ. προπεσών, πίπτω
368. 2) κλίνω ἐμπρός, προ-
κλίνω «ἐν τῇ φρ. «προπεσόντες»
κλίνοντες ἐμπρός ἤρχεσθαι νά κωπη-
πασαν μέ τᾶ μουστρά εἰς τὰ κου-
μετά πολλῆς σπουδῆς ἐκωπηλάτου»,
114.

αορ. κυρ. προτείνω τὸν πόδα, ἐπομ.
καύφως προβαίνω με ἀναγκά-
ζόμενα προχωρῶ, Ἰλ. B 458

αορ. ἡ (πρό, πολέω), θεράπευσα,
10.

αορ. ἔς, ποιητ. προκλινῆς, ἐπὶ
νεύων, «σκήπτρον δ' οὐτ' ὅπισθον
ἤνυσεν ἐνὶ ῥα» Γ 218 (ἐνθα τὸ ἐπίθ.
ἐπὶ ἐμπρός) ὡσαύτως καὶ χ
ἀντὶ τῆς μῆτις ἔγχος ἀνεκόμενον ἢ
ἀντὶ τῆς αἰσῆς ἢ ἐπὶ τῆς αἰσῆς
αὐτόν (τὸν Τηλέμ.), προσπα-
θεύσας τὸ ἔγχος, ἢ διατριπὴν
(κατ' αὐτοῦ ἀπ' ἐνπροσθεν) με τὸ
καὶ νενευκότα (ἐκ τῶν ὀπισθεν)
αορ. (ὣτως διωρῶσθαι καὶ περιποι-
τῶ χωρίον ὁ Δοιδερλ., Βέκκ. ἐν τῇ
ἀντὶ τῆς συνήθους γραφῆς: προ-
καταίνω δηλ.) τύψας καὶ τῆς ἐρη-
μοποιῆς, «καταβασμένον» φάσκειν
αορ. κακῶς θεωρηθῆναι ὡς ἀντίθεσις
ἐν «ἡ τοῦ ἀίψας», «Ἐκτορα προ-
καταίνω» ἐξαπλώσας ἐπίστωμα, Ω 18.
καταίνωμαι [..ν..], ἐπικ. διὰ τῆς
αορ. ἐπιτεταμένον: κυλινδομαι, ἀδια-
λύομαι, ἢ εἰς τοὺς πόδας κυλιν-
δομαι ὑποπόδιον τῶν ποδῶν «τι-
μι. Μεταφ. ἀδιακόπως περιπλα-
νῶμαι ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ», ρ

ποιητ. ἀντὶ τοῦ προῦρθε. 1) ῥέων
ῥέω, εἰσῥέω, ἐκδύλλω, γγύ-
260 κ. ἀ., ε 444, «ἔλαθε» E 598,
«ἔλαθε» κ 331, ἐκρέω ἀναβλύζω,
μεταβ. κάμνω νά βεύσῃ, χύνω,
Απ. 380 (ἐνθα ὁ Οὐδῶπιος ἔγραψε
αορ. «προχέειν»).

αορ. ὄκ (πρό, ῥίξα), πρόρριζος,
ῥιζηδόν, ἐκ θεμελίων, Ἰλ. A

αορ. ἔς ἐπικ. προτί ἔς ποτί. 1) Πρό-
στασμένη μετὰ γεν., δοτ. καὶ αἰτ.,
ἀπὸ τῆς παραγωγῆς αὐτῆς ἐκ τῆς πρό,

Σανκρ. pra (ὄθεν τὸ προτί, Σανκρ. prati =
Λατ. versus, contra) πρέπει νά θεωρηθῇ ὡς ὁ
ἀρχαιότερος τύπος) τὴν ἐπὶ τὰ πρόσω διεύθυν-
σιν ἢ κίνησιν μέχρι τινός ὠρισμένου τέρματος,
καὶ διὰ τοῦτο ἡ μετ' αἰτ. συντάξις πρέπει νά
θεωρηθῇ ὡς ἡ πρώτη καὶ θεμελιώδης, ἥτις καὶ
ἐν τῇ παλαιτέρᾳ γλῶσσῃ εἶνα ἡ συνηθεστάτη.
Ἰστέρον δὲ συνταχθεῖσα μετὰ γενικ. ἔς δοτικῆς
ἐλατὸς σημασίαν ἀμικτρον πρὸς τὴν κυρίαν ἐν-
νοίαν τούτων τῶν πτώσεων. — (Οἱ τύποι προτί
καὶ ποτί εὐρίσκονται συνήθως μετ' αἰτ. συντε-
ταγμένοι, σπανιώτερον δὲ μετὰ δοτικ. καὶ ἐκ-
τερος αὐτῶν ἀπαί μόνον μετὰ γεν., A 831, X
498. Περὶ δὲ τῆς χρήσεως τῶν τριῶν ἐν γενεῇ
τύπων παρατήρησιν ὁ Βέκκερος ὅτι τὸ μὲν πρὸς
εὐρίσκεται 20 ἄκις, κείμενον καὶ ἰδίως 14 ἄκις
πρὸ διγαμματομένων λέξεων· τὸ δὲ προτί
60 ἄκις καὶ ἰδίως 37 ἄκις πρὸ διγαμματο. λέξεων,
(οἷον 33 ἄκις πρὸ τῆς λ. ἀστῆ, 17 ἄκις πρὸ τῆς
λ. Ἰλιον, τρις πρὸ τῆς λ. ὄν ἔς δις πρὸ τῆς λ.
οἶκον ἔς οἶ) ἐξαιρουμένων τῶν ἑξῆς δύο: προ-
τιεῖν καὶ προτιεῖσθαι. Ἐν δὲ ταῖς λέξεσι προ-
τιάπτειν, προτιδᾶλλειν, προτιμυθήσασθαι ἔς ἀπρη-
τίμαστος δύναται πανταχοῦ ὅπου αὐταὶ εὐρί-
σκονται (πλὴν ἐν τῷ Ω 110) νά τεθῇ ὁ τύπος
πρὸς· τὸ δὲ ποτί, ὅπερ εὐρίσκεται 80 ἄκις ἐν
συντάξει ἔς 9 ἄκις ἐν συνήθει, διαφέρει τοῦ προτί,
καθ' ὅτι τοῦτο μὲν τὸ προτί πλέον ἢ 20 ἄκις
καθιστᾷ τὴν πρὸ αὐτοῦ βραχέαν συλλαβὴν ὅσπερ
μακράν καὶ πανταχοῦ ἀποτελεῖ συζῆμιον [..ν..],
πλὴν ἐν τῷ ω 347, ὅπου εὐκόλως δύναται νά
διωρθωθῇ εἰς τὸ ποτί· τὸ δὲ ποτί ἐν 22 χω-
ρίοις ἔχει τὴν λήγουσαν θέσιν μακράν καὶ ἐπο-
μένως ἀποτελεῖ ἰσχυρὸν [..ν..]. Τὸ τὸ ποτί
καὶ ποτί παρ' Ὀμ. μὲν οὐδέποτε, παρὰ δὲ τοῖς
Ἀλεξανδρίνοις εὐρίσκεται ἐκλιπόμενον).

Α') Μετὰ γεν. 1) τοπικῶς: α.) κυρ. εἰς ἐν-
δαίν τῆς ἀπὸ τόπου κινήσεως, ἀπὸ (τινος ἢ
τινός), ἀπὸ μέρους τινός, παρὰ τινος, ἄκα-
τη—ἢ πρὸς τῶν ἡρώων ἢ ἐσπερίων ἀνθρώπων· ἀπὸ
τῶν ἀνατολικῶν ἢ δυτικῶν ἀνθρώπων, ὃ ἐ. ἀπ' ἀ-
νατολῶν ἢ δυτῶν, θ 29. 6.) εἰς ἐνδαίν τῆς
πρὸς τινὰ τόπον διεύθυνσεως (τὴν ὁποῖαν αἱ μὲν
νεώτεροι γλῶσσαι θεωροῦσιν ἀπὸ τοῦ τόπου,
ὅθεν ἀρχεῖται ἡ διεύθυνσις, διὸ λέγουσι πρὸς τι,
οἱ δὲ ἀρχαῖοι Ἕλληνας ἀπὸ τοῦ τύπου ὅπου λή-
γει ἡ διεύθυνσις, ὅθεν λέγουσι «πρὸς τινος» ὃ ἐ.
ἀπὸ τινος. II. Ὡσαύτως δὲ καὶ ἡ καθομιλου-
μένη, ἀπὸ τὸ μέρος τινός, «πρὸς ἀλός,
πρὸς Θύβερης» πρὸς τὴν θάλασσαν, πρὸς τὴν
Θύβερην, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς θαλάσσης, τῆς Θύβ.,
K 428, 430. «πρὸς νῆον» πρὸς τὰς ναῦς, O
670, «πρὸς Βαρέας» πρὸς Βορρᾶν, ν 440, «νῆ-
σοι πρὸς Ἠλίδος» ρ 347, «πρὸς πτόλιος πέ-
τε» αἰεῖ ἐπέτα πρὸς τὴν πόλιν, πλησιάζων πάν-
τα πρὸς τὴν πόλιν, X 498. 2) Μεταφ. ἐκ-
φράζει α.) τὴν ἀρχήν, ἀφορμήν, αἰτίαν τινός.
ὅθεν τὸ πρόσωπον ἢ πρᾶγμα, ἐνάμει ἢ ἐνερ-

γεία τοῦ ὁποῦλου γίνεται τι, παρὰ ἢ ἀπό τίνος, ἀπό μέρους τίνος, ὑπό τίνος, ὅσον «ἀκούω τι πρὸς τινος» παρὰ τινος, „ἀπὸ τὸ στόμα τινός“, Z 525, «ἔχω τιμὴν πρὸς Ζηνός» παρὰ τοῦ Διὸς δεδομένην, λ 302, «οἷ τε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύεται» οἱ τινες φυλάττουσι τὰς θ. παρὰ τοῦ Διὸς λαβόντες, A 239, «πρὸς ἄλλης ὑφαίνειν» ὑπὸ ἄλλης προσταττομένη (|| ἢ παρ' ἄλλης λαβοῦσα τὸ ἔργον) νὰ ὑφαίνῃς, Z 456, «τιμὴν ἄρνυσθαι πρὸς Τρώων» παρὰ (ἀπὸ μέρους) τῶν Τρώων, A 460 ὡσαύτως «πρὸς Τρώων κλέος εἶναι» X 514, «κῦδος πρὸς Δαναῶν» Π 85, «πρὸς Διὸς εἶσι ξεῖνοι» παρὰ τοῦ Δ. εἶνε οἱ ξένοι, „ἀπὸ τὸν Δ. εἶνε ἢ ἔρχονται οἱ ξένοι“, ὅθεν ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Δ. εἶνε, ε 207, ε 57. Ἐπὶ παθητικῶν ῥημάτων ἐκφράζει τὸ ποιητικὸν αἴτιον, «διδάσκομαι πρὸς τινος» ὑπὸ τίνος, A 831, πρὸλ Z 57. β.) ἐπὶ ὅρκων καὶ ἐξορκισμῶν κατὰ μεταφορὰν ἐκ τῆς τοπικῆς σημασίας, «πρὸς θεῶν μάρτυροι ἔστων» ἔστωσαν μάρτυρες ἐνώπιον τῶν θεῶν, A 339, T 488 ὡσαύτως καὶ ἐπὶ τῶν ῥημάτων: δεῖσθαι ἱκετεύω κ.τ.τ., ἐν ὀνόματι, „δι' ὄνομα“ τινός ἢ „δι' ἀγάπην“ τινός, λ 67, κ 324.

β.) Μετὰ δοτ. μόνον τοπικῶς. 1) εἰς ἐνδείξιν τῆς παρὰ τινι ἀντικειμένης διατριβῆς, παρὰ τινι, ἐπὶ τίνος, «ποτὶ γούνασι παππάζειν» ἐπὶ τῶν γονάτων ἢ πλησίον τῶν γον., E 408, «πρὸς περὶνὴν καταμύεσθαι χεῖρα» εἰς τὴν περὶνὴν, ἐνδιατριβοῦσα κατὰ τὴν ὠπείαν περὶ τὴν περὶνὴν, E 425, «πρὸς γαίρ» κατὰ γῆς (κείμενον) λ 423, «νῆας ποτὶ σπιλάδεσσιν ἔαξαν» εἰς τοὺς βράχους συνέτριψαν, γ 298 «ἄνεμος ποτὶ ὄρουσιν ἡπύει» E 398, «πρὸς ἀλλήλοισιν ἔχονται» συνέχονται, συγκρατοῦνται πρὸς ἀλλήλους (ἢ μὴ πλησίον τῆς ἄλλης) ε 329. Ὡσαύτως καὶ μετὰ τῶν κινήσεως σημαντικῶν ῥημάτων, ὅταν πρόκηται νὰ συνεκρυσθῇ καὶ ἡ μετὰ τὴν κίνησιν ἐπερχομένη ἡρεμία, «τέκνα βαλλόμενα ποτὶ γαίρ» κατὰ γῆς, X 64. «βάλλειν τινα ποτὶ πέτρῃ» ῥίπτω καὶ κολλῶ τινα εἰς τὴν πέτρην, ε 445 κ. ἀ. «ποτὶ οἷ λαθεῖν, ἔλκειν» Y 418, Φ 507 κ. ἀ. 2) εἰς ἐνδείξιν τῆς προσθήκης, «πρὸς ποῖσι» πρὸς τούτους, ἐκτός τούτων, κ 68.

γ.) Μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς: α.) εἰς ἐνδείξιν τῆς πρὸς τι κινήσεως, πρὸς, εἰς, μετὰ τῶν κινήσεως σημ. ῥημάτων «ἵνα, ἔρχεσθαι, βαίνειν, χωρεῖν, ἀπονέεσθαι, ἀποβαίνειν, ἀπονοστεῖν, αἰρεῖσθαι, ἱκίσθαι, αἰσσεῖν, φεύγειν» κτλ. Ὅμ. πλχ. ὡτάχτως «στείχειν πρὸς οὐρανόν» ἀναδίδειν εἰς τὸν οὐρανόν, λ 17. Ἐτι δὲ μετὰ τῶν μεταβατικ. ῥημάτων, ὅσον τὸ «φέρειν, ἄγειν ποτὶ Ἥλιον, ποτὶ ἄστρ, ποτὶ οἶκον» Ὅμ. πλχ. καὶ τὸ «ἐλαύνειν, ὠλεῖν, ῥίπτειν, ἀράσσειν τι πρὸς τι» Ὅμ. πλχ. καὶ «οὐτάζω πρὸς τι» Ἰδ. λ. οὔταζω. β.) εἰς ἐνδείξιν τῆς διευθύνσεως πρὸς τι ἢ πρὸς τινα, ὅσον «ἵεν, παπταίνειν πρὸς τι ἢ τινα» μ. 233, «στῆναι ποτὶ πνοίην» A 622,

ἐπὶ τοποθεσίας, «ἵνα: πρὸς ἡμῶν» i 26, «ἡμῶν τ' ἡλιόν τε» ν 240 ὡσαύτως «καὶ οὐρανόν» Θ 364. Συχνὰ μετὰ τῶν «λέγειν, ἀγορεύειν» ὅθεν «ὀμνύναι, ἐνώπιόν τινος, κάμνω ὅρκον εἰς τινα, ἐν γένει εἰς ἐνδείξιν οἰασθήποτε σημ. Τυδείδην τεύχε' ἄμειβεν» Z 233. συζευγνύεται καὶ ἡ ἔννοια τῆς ἐναντιοῦ τινός, κατὰ τινος «ἀρῶν» Φ 303, καὶ ἐχθρικῆς διαθέσεως πρὸς Τρώας» P 474. Μεταφορ. δαίμονα «ἐναντιούμενος δαίμονι, ἐν θελήσει τοῦ δαίμονος, P 98, 101. κως, πρὸς, «κατὰ» «ποτὶ ἑσπερα» ραν, «κατὰ τὸ βράδυ», ρ 191.

Σημ. Ἐπιτασσομένη τῆς συντακτικῆς εὐρίσκεται ἡ πρόθεσις αὕτη σπανίως καίτοι μετὰξὺ αὐσιαστικοῦ καὶ τοῦ ἐπὶ θέτου, ὅσον «ἄστρ ποτὶ σφέτερον» P 474.

II.) Ἐπὶ ἀπολύτως τιθέμενον ση. σθήκην, «πρὸς δέ, ποτὶ δέ» προσεῖς δέ, ἐκτός δὲ τούτων, K 108, πρὸλ. δὲ καὶ λ. ΠΡΟΣΕΛΛΑΝ 1).

III.) Ἐν συνθέσει σημαίνει τὴν διευθύνειν, ἔτι δὲ τὴν παρὰ τινι (πλὴν διατριβῆς) καὶ προσθήκην.

ΠΡΟΣ-ΛΗΝ [..], ἐκ τοῦ ἐνεστ. μόν. προσάγειν, ἀορ. ὅ. προσήγαγε, ἐπὶ φέρω, προσφέρω, «πῆμά τινα» ρ 191, «ρά τινα» Y. Ἀπ. 272.

ΠΡΟΣ-ΛΙΣΣΗ [-..], μόνον ἐν τῇ ἀορ. προσάξαι, φέρομαι πρὸς τι, ἐπιτίπτω, ἐπιτίθεμαι, Ὅδ. χ. 365.

ΠΡΟΣ-ΛΛΕΪΦΩ [..], μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀλείφω, ἐπαλείφω, «φάρμακόν τινα» τινὰ φάρμακον, ἢ ἀλείφω τινα μὲ φ 392 f.

ΠΡΟΣ-ΛΜΪΝΩ [..], ἀορ. ἀπαρρ. α.) ἐπαμύνω, ὅ. ἐ. ἐπὶ πλέον ἀ. «ἔπειτα δὲ τ' οὐ προσάμυνει» (ἐξουπ. τολμᾷ ἐπὶ πλέον νὰ τὸν ἀπακρύνῃ) 139 β.) μετὰ δοτ., προσδοιχθῶμαι τινα ὡς βοηθός, B 238, II.

ΠΡΟΣ-ΛΝΑΓΚΑΖΩ [..], μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἐπικ. προσηγάκασσε, πρὸς κάζω, μετ' ἀπαρρ., Y. Δήμ. 413.

ΠΡΟΣ-ΛΠΤΩ, Δωρ. καὶ ἐπικ. ποτὶ προσδῖω, προσκολλῶ, μεταφορ. παρέρχω, προσέξω, «κῦδος τινα» I.

ΠΡΟΣ-ΛΡΗΡΩΣ [..], τίλ, ὅς, μετοχ. ἀμεταβ. παρ.κ. τοῦ ῥήματος προσσηρμωσμένος, προσκεκολληπίσσωτρα προσσηρρότα» E 725 f.

ΠΡΟΣ-ΛΤΑΛΩ, ποι., προσ. -άτω, π. ῥόδων, γ'. ἐνικ. προσηόδα, γ'. δούαυδήτην, A 396, X 90, προσφω

λέγω ἢ ἀποτείνωμαι πρὸς τινα, ἀπολύτ., Δ 24 κ. ἄ. πλχ., ἢ μετ' αὐτ. (πρὸς αὐτόν) «τινὰ ἐπέεσσιν» Δ 436, ο 440 (ἐπὶ μελιχχοῖσι, ἰδ. ΜΕΛΙΧΧΙΟΣ· ὅ·) «ἐπὶ ἑσπερίᾳ» Α 539· συνήθεστατα μετὰ δὴ αὐτῶν ἐπὶ 209 κ. ἄ.

προσβαίνα, ἄορ. ὅ· προσέδης, -δη, γ'. πλθ. (ἀντὶ τοῦ προσέδισαν), μετοχ. προσβαίνω, ἄορ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. προσεδήσατο, Β 292, φ 5, 43, Ὑ. Ἑρμ. 99 (ἀλλαχοῦ ἰδ. βαίνα), προσέρχομαι, μεταβαίω πρὸς ἢ εἰς τι, οἷον «πρὸς τὸν Ὀλύμπον» Ε 292, «Ὀλύμπον» ἀνέδωκεν, ὅ· «πρὸς τὸν Ὀλύμπον», Β 48 (ἰδ. ἐνθα τὸ ἔλκετο εἰς τὴν κυρίαν αὐτοῦ, διότι ἡ Ἥως εἶνε πρόσωπον), «λόγους» Ἑρμ. 520, «κνημοὺς προσέδωκεν» Ε 117, «οὐδὲν» πατὴρ ὄφελον, φ 43· ὡσαύτως «ἰλὲς προσέδωκεν» ἡκοιούθησεν ἢ, ὡς ἀποδοθεῖς ἐνταῦθα, ἀνέδωκε, ε 4· ὡσαύτως «κλήμακα» φ 5, καὶ «ὄρος» τ 434, «ὅσους τοῖς χωρίοις ἢ μὲν αἰτιατικῇ σημεῖον τῆς κινήσεως, ὡς ἐν τῷ «βή-» Ἑρμ. 262, ἢ δὲ ἰπρὸς τὴν πρὸς αὐτοῦ).

προβάλλω, ἐπικ. καὶ Ἀορ. ΠΡΟΤΙΒ., ἄορ. ὅ· «προβάλλω», μέσ. ἐνεστ. ὅ· ἐνικ. προτιβάλλει «ἀρχαιότερον καὶ ἐπικ. τύπον ἀντὶ τοῦ 1) Ἑνεργ. ὅ·) κυρ. ῥίπτω τι κατὰ τὴν ὁδὸν, «ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίη» ἐρ-» ὡς αὐτὴ τὴν γῆν, ὅ· κατὰ γῆς τὸ σκῆ-» Α 245, ε 80 (ἐνθα τὸ «ποτὶ» δύναται ὡς ἐπιρρήμα νὰ ἐκληφθῇ, οὐδέποτε δὲ ὡς ἐπὶ τῆς δοτ. «γαίῃ» συντακτικῇ) ὅ·) καὶ κατὰ τινος, κυτπῶ, προσβάλλω, ὅ·) «Ἠέλιος προσέβαλλεν ἀρούρας» ὅ·) «ἐπὶ τῇ» τούτῃ ἐφ' ὧς τοὺς ἀγρούς, τ 113. 2) Μέσ. μεταρ., προσβάλλω, ὅ·) «κυτπῶ, «κυτπῶ, ἀποκρούω», «ταύτην» ποτιβάλλει οὔτε τι ἔργω» ταύτην ἀπαρητήν σου κόρην) οὔτε διὰ λόγου ἔργου προσβάλλεις, κολάζεις, Ε 879. 1) «ἐπιτιμῶ», πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ ἐνταῦθα ὡς συμπαθείας σημαντικόν, καὶ οὐχὶ ὡς ἐπιτιμῆσαι κατ' αὐτῆς, διότι τότε ἀτο-» ἢ αὐτὴν «ταύτην»).

ΠΡΟΣΒΑΙΝΩ, ἀποθ., Ἀορ. ἢ ἐπικ. ΠΟΤΙΑ., ὅ·) ἐνεστ. ἢ παρ., προσβάλλω, «κυτ-» τὰ «μμάτια», τινά, ο 385, «πο-» 10, ρ 518. ἢ λ. ποιητικῇ.

ΠΡΟΣΒΑΙΝΩ, ἀποθ., Ἀορ. ἢ ἐπικ. ΠΟΤΙΑ., τῇ μετοχῇ τοῦ ἐπικ. συγκεκομμένου ὡς ἐπικ. ὄν, ω, οἱ, αἱ κυρ. παραδίδωμι, ἐπομ. προσδοκῶ, προσμέ-» Ἀττ. προσδέχομαι], τινά ἢ τί, Κ

423, Τ 231, ε 486, 403 κ. ἄ. τίθεται ἢ ἀπολ., προσμένω, καταδοκῶ, Β 437, ε 205, ἢ μετὰ τῆς πλαγίας ἐρωτήσεως, «ὅποτε» ἢ «εἰ» Η 415, ψ 91.

ΠΡΟΣΔΟΡΠΙΟΣ, ὄν, Ἀορ. καὶ ἐπικ. ΠΟΤΙΑ. (πρὸς, δόρπον), εἰς τὸ δεῖπνον ἀνήκων ἢ χρησιμεύων, «ἵνα οἱ ποτιδόρπιον εἴη» ἵνα τῷ χρησιμεύῃ εἰς τὸ δεῖπνον, Ὑδ. 1 234, 249.

ΠΡΟΣΕΙΛΕΩ, Ἀορ. καὶ ἐπικ. ΠΟΤΙΕΙΛΕΩ (πο-» τί· εἶλ), στενοχωρῶν τρέπω πρὸς, ἀναγκάζω τινά νὰ τραπῇ πρὸς, «αἰεὶ μιν ἐπὶ νῆας ἀπὸ στρατοῦ προτιεῖσθαι» πάντοτε νὰ τὸν στενοχωρῇ; νὰ ἀπομακρύνεται τοῦ στρατοπέ-» δου καὶ νὰ τρέπεται πρὸς τὰς νῆας, Κ 347 τ.

ΠΡΟΣΕΙΜΙ (πρὸς, εἶμι), μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεστ. προσιών, προσέρχομαι, πλησιάζω, Ε 545, Η 308, π 5.

ΠΡΟΣΕΙΠΩ, πάντοτε κατὰ τὸν ἐπικ. τύπον προσείπον (προσείπειν), γ'. ἐνικ. τῆς εὐκτικ. Ἀορ. ἢ ἐπ. ΠΡΟΤΙΕΙΠΩ (προτιεῖποι), Χ 429, προσείπον, προσηγόρευσα, προσεφώνη-» σα, ἐμίλησα πρὸς τινα, «τινὰ ἐπέεσσιν» Α 224, δ 375 κ. ἄ., μετὰ δὴ αὐτ. «μύθον τινά» Η 46, Θ 280, δ 803, ζ 21, ε 192 (ἐν τμ.).

ΠΡΟΣΕΥΕΥΟΜΑΙ, μέσ., κυρ. ἐρεύγομαι, «ἐρε-» νω» πρὸς τι, μεταφορ. ἐπὶ τῶν θαλασσιῶν κυ-» μάτων, ἐξερεύγομαι, ἐκδράσσομαι πρὸς τι, προσαράσσομαι, φέρομαι πρὸς τι, με-» τ' αὐτ., «τὰ τε προσερεύγεται αὐτῇ» Ο 621 τ.

ΠΡΟΣΘΕΝ, ποιητ. καὶ ΠΡΟΣΘΕ, πρὸ φωνήεντος ὅς καὶ «πρόσθ'»· εἶτι δὲ καὶ «τὸ πρόσθε» (ἐπὶ χρόν. σημασι.). Α') Ἐπίρ. 1) τοπικόν, «ἐμ-» πρὸς· ἐμ· προσθεν, «ἐμ· προσά·», τούναντιον «ὀπισθεν» Ζ 481, «οἱ πρόσθεν» οἱ ἐμπροσθι-» νοί, οἱ λεγόμενοι ἐν τῇ γραμματικῇ τάξει: προ-» στίχεται, Ν 719, «ὀπλὰ αἱ πρόσθε» Ὑ. Ἑρμ. 77, «πρόσθεν ἔλω» κρατῶ ἐμπρός, τινί, Δ 113, Ε 300, 345 (ἐνθα ἡ δοτ. ἀνῆκει εἰς τὸ ῥῆμα ὡσαύτως καὶ ε 452 κ. ἄ.), πρόσσω, «ἐμπρός·» πρὸς τὰ ἐμπρός, «πρὸς ἡγεμονεύειν» προ-» γαγῶμαι, Ω 98 κ. ἄ· ὡσαύτως «πρ. βαδίζειν» Ὑ. Ἑρμ. 320, «πρόσθ' ἵέναι τινί» προηγοῦμαι εἰς τινα, χάριν τινός, Υ 95 (ἐνθα ὡσαύτως ἡ δοτ. ἀνῆκει εἰς τὸ ῥῆμα), «ἵππου: πρόσθε βάλ-» λειν» ἐλαύνω τοὺς ἵππους ἐμπρός, «κυτπῶ τὰ ἄλογα ἐμπρός·», Ψ 572· ἀμετάδοτος δὲ εἶνε ἡ φρ. «πρόσθε βαλόντες» προτερήσαντες, «προ-» περάσαντες», Ψ 639. 2) χρονικόν, πρῶτε-» ρον, «πρωτίτερα, πρίν, προτού», Γ 317, Ε 851, Ψ 570, ι 370, «οἱ πρόσθεν» οἱ πρό-» γονοί, οἱ παλαιότεροι ἄνδρες, Ι 524. Β') Πρὸθ. μετὰ γενικ. 1) τοπικῶς, ἄ.) πρῶ, «ἐμπρός·» τινός, «πρ. πυλάων. θυράων, πόλιος, ἵππων κ. ἄ.» Οἱ. πλχ., «πρόσθ. ποδῶν» πρὸ ποδῶν, «ἐμπρόσθ' εἰς τὰ ποδία», χ 4, «τεύχε' ἔθηκε» πρόσθεν Ἀχιλλῆος· πρὸ τοῦ Ἀχιλ., «ἐμπρο-» σθ' εἰς τὸν Ἀχ·», Τ 43, «πρόσθε τινά: φεύ-» γω» πρὸ τινος; φ., Ε 90 κ. ἄ., «σάκος» πρόσθε

στέρνου φέρων» Π 224, «ἵστασθαι πρόσθε τι-
νός» ἵσταμαι πρό τινος, εἰς ὑπεράσπισιν αὐτοῦ,
προφυλάττω, Δ 54, πρβλ. γ. 129. Ὅθεν
6.) ὡς ἡ Πρό, Ὑπέρ, «πρόσθ. τινός· πολεμίζω»
ὑπέρ τινος, Π 834, πρβλ. Φ 587. 2) χρονι-
κῶς, πρότερον, «πρωτίτερα», πρὶν τινος,
B 359, N 66, Ω 698.—Πολλάκις τίθεται κα-
τόπιον τῆς γενικῆς, Δ 54, M 145, Υ 163 κ. α.

ΠΡΟΣΚΕΙΜΑΙ, εἶναι προσκειμένος, προσ-
κεκολλημένος, «οὐατα οὐπω προσέκειτο» τὰ
ῶτα (τοῦ τρίποδος) δὲν ἦσαν ἀκόμη προστεθει-
μένα, Σ 379 f.

ΠΡΟΣΚΛΙΝΕΣ, ἐς, ἐπ. (πρός· κλίνωμαι), ὁ περὶ
οὗ πολὺ φροντίζει τις (|| πρβλ. περὶ τῆς συνθέ-
σεως καὶ τῆς σημασίας τῆς προθέσεως τὴν λ.
ΠΡΟΣΦΙΛΗΣ), περισπούδαστος, φ 35 f.

ΠΡΟΣΚΛΙΝΩ [-], Δωρ. ζ' ἐτικ. ποτικλ. παθ.
παρακ. ποτικέκλιται, κλίνω, «πλαγιάζω, συ-
λῶνω», στήριζω, «ἀγκυροῦσθαι» (Λατ.), τί
τινι, «βέλος κορώνη» ἀγκυροῦσθαι, ἐστήριξε τὸ
βέλος πλησίον τῆς κορώνης, φ 138, «θρόνος πο-
τικέκλιται αὐτῇ» ὁ θρόνος εἶνε κεκλιμένος, στυ-
λωμένος· πλησίον αὐτῆς (τῆς κίονος). Ὅδ. ζ'
308 (κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Βεκκ. καὶ Νίσση
ἀντὶ τοῦ πρὸ αὐτῶν «αὐγῆ»).

ΠΡΟΣΛΕΓΟΜΑΙ, ἐπικ., μέσ., γ' ἐνικ. τοῦ συγ-
κεκοιμένου ἄορ. προσλέετο, κατακλίνωμαι,
«πλαγιάζω» πλησίον τινός, μ 34 f.

ΠΡΟΣΜΥΘΕΟΜΑΙ [-...], ἐπικ., ἀποθ., Δωρ.
ΠΡΟΤΙΜ, ἀπαρρ. τοῦ ἄοριστ. προτιμῆσθαι,
προσαγορεύω, προσφωνῶ τινά, ὁμιλῶ
πρός τινά, λ 143 f.

ΠΡΟΣΝΙΣΣΟΜΑΙ, ἐπ., Δωρ. ΠΟΤΙΝ, προσέρ-
χομαι, εἰσέρχομαι, εἰσάγομαι, «εἰ Ὅρχο-
μενόν» I 381 f.

ΠΡΟΣΟΨΣΟΜΑΙ, ἴδ. ΠΡΟΤΙΨΣΟΜΑΙ.

ΠΡΟΣΠΕΛΑΖΩ, προσπελάζω, πλησιάζω,
«φέρω κοντά», μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἄορ.
«ἦα ἄκρη προσπελάσας» ε 285 f.

ΠΡΟΣΠΙΛΝΑΜΑΙ [-...], ἐπικ., μέσ., μόνον
κατὰ παρατατ., προσεγγίζω, προσπελάζω,
«πλησιάζω, κοντεύω», «ἠέσθω» ν 95 f.

ΠΡΟΣΠΛΑΖΩ, προσπλήττω, «κυρπῶ εἰς»,
«κλινῶ προσπλάζω γενεῖφ» προσπλήττε, προσ-
έδρασε τὸ γένειον, «ἐκτύπα εἰς τὸ γένειον», λ
583 ὡσαύτως «κύμα προσπλάζον» M 285.
(Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. ὡς συγκεκομ. τύ-
πον τοῦ ΠΕΛΑΖΩ, ὅπ. ἴδε, ἴδε καὶ ΠΑΛΛΩ).

ΠΡΟΣΠΙΨΕΩ, κλίνω, κύπτω πρός τι, Δωρ.
καὶ ἐπ. μετοχ. τοῦ παρακ. ποτιπεπτηώς, ὡς
ὅς, «δύο πρόβλητες ἀκταὶ ἀπορρώγες λιμένοις
ποτιπεπτηύσαι» δύο ἀπότομοι ἀκταὶ προσέχου-
σαι τοῦ λιμένος καὶ (πρός ἀλλήλας) προκλινεῖς,
ν 98 f. (ἴδ. ΠΙΨΕΩ).

ΠΡΟΣΠΥΨΣΟΜΑΙ, μέσ., Δωρ. καὶ ἐπικ. ΠΟΤΙ-
ΠΤ. ὅ 77, εὐκτ. ποτιπυτσοῦμεθα, μέλ. προσπύ-
ξεται ἄορ. γ' ἐνικ. ἀναῦξ· προσπύσαστο, καὶ
ὑποκ. αὐτοῦ ἐπικ. συνεσταλμ. προσπύσσομαι, 0

478, ρ 509. κυρ. σημαίνει π-
ταφορ. δὲ ἄ.) περιπτύσσομαι,
ἀσπάζομαι, τινά, λ.
περιποιῶμαι, φιλοφρον-
εῖν· ὑποδέχομαι, θ 478 (ἴ-
δομαι εἶνε ὑποτακτικῆς ἐγκλ.
τοῦ «ὑφρά») ρ 509· ἴδως φ.
αγορεύω, «χαίρεισθαι»,
Δήμ. 199 «ἐπεὶ, ἐργῶ»·
θερμῶς παρακαλῶ ἡ ζη-
λῶμαι, «γίνομαι κολλητός»,
77, δ 647.

ΠΡΟΣΠΟΘΕΝ, ὡς=ΠΡΟΣΘΕ-
ἐπικ. ἐπὶ πρό, ἐμπρός, ἐπὶ π-
«ἔλκων ἄρματα, ἐλαδων»
(ὁ Εὐμηλος) εἰλκεν αὐτόν·
ζυγός αὐτοῦ εἶχε συντριβὴ
ἀπολυθῆ, τοῦ δὲ ἵππου· ἦλ-
(ἐμπροσθεν τοῦ), ὥστε αὐτός·
ἐλκόμενος ἄρματος καὶ τῶν ἐ-
(Ταῦτα κατὰ τὸν Φαίδρον καὶ
Δοιδεργ. ὅστις μετὰ τοῦ Σπυ-
σοθεν=πρόσωθεν, ἔε· «ἀπ'-
πράγμῃ ὡς εἴη· Τὸ ἄρμα
συντριβῆ, ὅπως λοιπὸν συντε-
οῦν) αὐτός, ἀλλὰ διὰ τῶν ἵπ-
τῶν τὰ ἡνία προπορεύεται
τεῦθεν, ἐκ τῶν ἐμπροσθεν
τοῦ ἵππου. || Τὸ πρᾶγμα
κατὰ τὴν πρώτην ἐρμηνείαν.

ΠΡΟΣΣΙΑ, ἴδ. ΠΡΟΣΣΙΑ.

ΠΡΟΣΣΤΕΙΧΩ, ποι., μόνον
προσείχιζε, προσέρχομαι,
ταδαινῶ, «Ὀλυμπον» εἰς τὸ
πρὸς τεῖχος, μόνον κατὰ
τὸν ποτιπ. παρακαθήμε-
σκεδάζω τινά, ἀσχολοῦ-
διασκεδασίν τινος, Ο 40.

ΠΡΟΣΤΙΘΗΜΙ, μόνον ἄορ.
πλησίον τινός, [ἐπιτίθημι]
μύζω, «ἔλθον ὀρέσθην» ε
τί τινι, Υ. Ἑρμ. 129.

ΠΡΟΣΤΡΕΨΩ, μόνον μέσ.

ΠΡΟΣΤΡΕΨΩ, μόνον μέσ.
μην, τρέπω γυρίζω πρός·
στρέφωμαι, γυρίζω πρό-
ΠΡΟΣΦΑΣΟΙ, ἴδ. ΠΡΟΣΦΗ-
ΠΡΟΣΦΑΤΟΣ [-...], ὄν, (πρ-
=φανερός) πρὸ μικροῦ φον-
(Ἀὕτη ἡ ἐρμηνεία καὶ ἐτομ-
πιθανωτέρα τῆς τοῦ Δοιδεργ.
φημι, οἶονεὶ εὐπροσέγορος,
καὶ μέλλον νὰ ὁμιλήσῃ).

ΠΡΟΣΦΗΜΙ, ἐπικ., μόνον
προσφάσσομαι ψ 106 καὶ παρ.
ἄοριστος αὐτοῦ εἶνε τὸ προ-
προσαγορεύω, ὁμιλῶ τ
282 κ. α. «τόν δ' οὐ τι προ-
λεῖ», K 369, Φ 212, λ 56

αὐτοῦ [···], ἐν, κυρ. πλησίον τινός· φο-
ρεῖ· ὅθεν ἐν γένει προσκεκαλλημένος,
ῥηθέντος, «ἐκ τίνος» εἰς τι, τ 58†.

αὐτοῦ [···], μόνον ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ δ'.
ὡς ἔχοντος μέσσην σημ. (|| καὶ ἐπομ. ἀνα-
φ. εἰς τὸν μέσ. ἐνεστ. ΠΡΟΣΦΥΝΑΙ) προσ-
φύων, κυρ. εἶμαι φυτρωμένος· πλη-
μυτερός· εἶμαι προσηλωμένος, προσ-
ῥηθέντος· εἰς τι, μετὰ δοτ. «τῷ προσφύ-
ῳ περὶ νυκτερίης» μ 433, ἀνευ πτώσεως
πρὸς αὐτὸν 213.

ΠΡΟΣΦΥΝΑΙ, μόνον ἐν τῷ παρατ. προσεφώ-
νῳ, προσαγορεύω, προσφωνῶ, ὁμιλῶ,
ὡς πρὸς τινὰ, μετ' αὐτ. B 22, δ 69 κ.
ε, ἐπολ. ε 459, κ 409· μετὰ δοτ. «τοί-
σιν αὖτις γ 69 (ἐνθα τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσι
τὸ παν εὐθιῶς· ὡς ὀργανικῇ, ἐξυπακού-
ονόμα «ἐπεί»· διὰ τούτων τῶν λόγων
ἐκποδίζουσιν αὐτὴν ὡς προσωπικὴν εἰς
προφώνες· ἀντὶ τῆς αἰτιατικῆς τῆς συνη-
μιθεμένης, καὶ οὕτως ἀποδέχονται σύν-
τακτικὴν καὶ μάλιστα παρὰ τοῖς μεταγενε-
στέροις χρηστοῖν. Ὁ δὲ Ἀμεῖς ἐρμηνεύει αὐ-
τὴν ὡς ἁπλοῦς· ἢ ὡς χαριστικὴ ὑπὲρ αὐτῶν,
ὑποπικὴν παρ' (ἐν) αὐτοῖς, μεταξὺ αὐτῶν,
προσεφώνων ὡς ἀπολύτως καίμενον· τέλος
τῆς καὶ νεωστὶ ὁ Δυνάτζερς διωρίσασαν
προφώνες εἰς τὸ μετὰ δοτ. συντάκτικα
προφώνες).

ΠΡΟΣΦΥΝΑΙ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, Δωρ. καὶ ἐπ. ποτι-
σσεύμενος, ἱκανὸς νὰ προσφωνῇ, νὰ
προγορεύῃ, ἐν γένει νὰ ὁμιλῇ, μόνον ἐν
ῥητὶ κατὰ τὸν Δωρ. τύπον. (Παράγεται
ἐν Ἀμεῖν οὐχὶ ἐκ τοῦ προσφωνῶ, ἐν
τῇ· πρὸς αὐτὴν φωνῇ, ὡς τὸ βαλῶδι-
ον τοῦ· βαθῦς· καὶ δίνῃ, ἀμφιγυήεις ἐκ
καὶ γυῖον, καὶ τὰ μεταγενέστερα περι-
εῖ· ὑπερηχέεις. Ἄλλοι δὲ μὴ δυνάμε-
νοι ἀποφύγειν τὸν ἀνώμαλον τοῦτον σχημα-
τισμὸν· καὶ κατέφυγον εἰς ἀτυχεῖς διορίσεις·
μὲν Ἀρεν· εἰς τὴν διαίρεσιν ποτὶ φω-
νὴν δὲ Γοῖδελο· εἰς ποτὶ, φωνήεις).

ΠΡΟΣΦΥΝΑΙ, P 598, ε 542, φ 369, συνηθεῖς· ἐπικ.
ἐπὶ (πρὸ)· α.) τοπικῶς· ἐπὶ κινήσεως,
πρὸς τὰ ἐμπροσθεν, A 572, 1512 κ. α.) β.) χρονικῶς· «ἐμπρός»,
εἰς τὸ μέλλον, μόνον ἐν τῇ
ῥητὶ καὶ ὁπίσω· ἥτις σώζεται καὶ ἐν τῇ
μετὰ τῆς αὐτῆς χρονικῆς σημασίᾳ· «ἐμ-
πρὸς ὁπίσω», A 343, Γ 409, Σ 250.

ΠΡΟΣΦΥΝΑΙ, τὸ (πρὸς, ὥς), «πρόσωπον»,
παρατ. Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ πληθ. καὶ ἐπὶ
ἀντιπρὸς (|| ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλ. ἡ
ἐπὶ λ. «τὰ μοῦτρα» ἢ ἄλλα παρ' Ὁμ.,
ὡς, μέτωπα, πόδια)· ὁ δὲ ἐνικός μόνον
ἐπὶ μ. 9, 2. 31, 42, Ἐπιγρ. 14, 22. Ὁ
ἐπὶ καὶ ἕτερον τύπον ἐπικ. «προσώπα-
ΛΕΞΙΚ. ΟΜΠΡ.)

τα» σ 492, δοτ. «προσώπατα» H 212 (|| εἰς-
χρηστον καὶ ἐν τῇ καθομιλ. «προσώπατα»,
ὡσαύτως καὶ «ἀλόγατα, ὀνειράτα»).

ΠΡΟΤΑΛΛΕΙΝ, Ἰων., μόνον μετοχ. τοῦ ἀορ. β'.
προταλύνει καὶ μέσ. ἀορ. εὐκτ. προταλύνει.

1) Ἐνεργ. κόπτω τὸ πρέχον, τὸ πρόσθιον,
ἐπομ. κόπτων προχωρῶ (καὶ ὅχι· κόπτω πρό-
τερον), ὅ ἐ. ἀποκόπτω, ἐκκόπτω, I 489
«κορμόν δ' ἐκ ρίζης· προταλύνει ἀμφέεσα χαλ-
κῷ» τὸν δὲ κορμόν, ἀφ' οὗ τὸν ἀπέκοψα
(ἀφ' οὗ δηλ. τοῦ ἔκοψα τὴν κόμην καὶ τοῦ
κλάδου) ἐκ τῆς ρίζης ἀρξάμενος· περιέεσα μὲ
τὸ χάλκον σκέπαζον (ὥστε τὸ «ἐκ ρίζης»
συνάπτειν μετὰ τοῦ «ἀμφέεσα» κατὰ τὴν ὀρθὴν
παρατήρησιν τοῦ Δυνάτζερς), ψ 496. 2) Μέσ.
δὲ· ἐλαυτὸν ἢ κατ' ἐλαυτὸν κόπτων προχω-
ρῶ, διακόπτω, διαρύπτω, «ἀνοίγω», «ὡλκα
διηγεῖα» αὐλάκα ἀπ' ἀρχῆς· μέγχι τέλους, σ 375.

ΠΡΟΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ (πρό), συγκρ. ἄνευ θετικῆς,
Λατ. prior. 1) χρονικῶς· πρότερος, «πρω-
τιτερινός», παλαιότερος, προσδύτης,
προγενέστερος, «γενεῇ» Ψ 790, «σὺ πρό-
τερος ἀρέων» Ψ 588, τ 484 «πρότ. γενεῇ»
O 166, 182, «πρότεροι ἄνθρωποι» παλαιότεροι
Ψ 790, συνηθ. οἱ πρόγονοι E 637· ὡσαύτως
«πρότεροι ἄνδρες» O 223, λ 630 καὶ μόνον
«πρότεροι» Δ 308, «πρότεροι παῖδες» οἱ ἐκ
τοῦ προτέρου γάμου παῖδες, α 22, «ἤμαρ»
προτεραια, Φ 5, «ἡώς» N 794, «τῇ προτέρῃ»
(ἐπὶ ἡμέρᾳ) τῇ προτεραιᾳ π 50, μετὰ γενικ.
«ἐλθέ προτερας» πρότερος ἡμεῶς, «πρωτίτερά
μου» E 424. 2) τοπικῶς, πρόσθιος, ἐμ-
πρόσθιος, «ἐμπροσθινός», «πῶδες πρότεροι»
τὰ ἐμπροσθινὰ πόδια, τ 228.—Ἐκ τούτου

ΠΡΟΤΕΡΩ, ἐπικ. ἐπὶ τοπικῇ ἐπὶ κινήσεως
παραιτέρω, «παράκει, παρεμπρό», ὅσον
«πρ. ἔπει» ἀκολουθεῖ παραιτέρω, Σ 387, «ἀ-
γειν» Γ 400· ὡσαύτως «ἰθέειν, ἰέναι, μαίεσθαι
κ. ἄ.» Ὁμ. πλη., «ἐτι προτέρω» Ψ 526, ε 417.
Μεταφ. «καὶ νῦν ἐτι· προτέρω ἐτι γένετο» ἢ
ἐτι· ἥθελε προχωρήσῃ ἐτι περισσώτερον, Ψ 490.

ΠΡΟΤΕΡΑΙΣ, ἐπικ. ἐπὶ τοπικ. κινήσεως ση-
μαντικῶν (πρότερος), παραιτέρω, «παρεμ-
πρό», Γ 32, 40.

ΠΡΟΤΕΥΧΩ, ἐπικ., παθ. παρακ. προτεύχμαι,
πρότερον πράττω, κάμνω, τι, μόνον ἐν τῇ
φρ. «ἀλλὰ τὰ μὲν προτεύχθαι ἐξάσωμεν» ὅ ἐ.
τὰ μὲν προτετυγμένα τετύχθαι ἐξάσωμεν, ὅσα
πρότερον ἔγειναν, ἀ· τὰ ἀρήσασθαι, ὅπως ἔγει-
ναν, νὰ ᾔνε γεγεννημένα, «ὅτι ἔγεινεν, ἔγεινεν»,
μόνον ἐν τοῖς Π 60, Σ 442, T 65.

ΠΡΟΤΙ, ΠΡΟΤΙΛΗ, ἴδ. πρὸς, πρόσλητα.

ΠΡΟΤΙΛΑΝ [···], ὄνομα, ὁ, εἰς τῶν Τρώων,
πατὴρ τοῦ Ἀστυνοῦ, O 455.

ΠΡΟΤΙΒΑΛΛΕΙΝ, ΠΡΟΤΙΒΑΛΕΙΝ, ἴδ. ΠΡΟΣΒΑΛΛΩ,
ΠΡΟΣΒΑΛΕΩ.

ΠΡΟΤΙΒΕΙΠΟΙ, ἴδ. ΠΡΟΣΒΕΙΠΩ.

ΠΡΟΤΙΘΗΜΙ, παρατ. γ'. κλ. ἐπικ. πρότιθεν

ἀντί τοῦ προστίθεσαν, α 412 (κατὰ τὸν Ἡρωδιανόν, Βέκκ. καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν ἐκδότας, κατὰ δὲ τὸν Οὐδάλριον καὶ τὴν συνήθη γραφήν: προτιθέντο), ἀόρ. ἀ'. προῦληκα, παρατίθημι, ἵσταίνω ἢ βάλλω ἐμπρός·, «τραπέζα:» α 412, ἐπὶ δὲ ῥίπτω τι ἐμπρός, [παραβάλλω] «τὶ κυσίν» Ω 409.—Ἐνταῦθα ἀνάγεται προσέτι καὶ ὁ τύπος προθέουσιν ἐν τῇ «τοῦνεκά οἱ προθέουσιν ὀνειδεα μυθήσασθαι» Α 291, τὸν ὅποιον θεωροῦσιν ὡς γ' πληθ. τοῦ ἐνεστ' ἐκ τῆς ῥίζης με- καὶ ἐκ τινος ἀρχήτου ἐνεστώτος θέω (=τίθημι, „θέτω“) καὶ ἐρμηνεύουσι μεταφρ. ἐπιτρέπω, συγχωρῶ. Ἀλλὰ καὶ ὁ παρὰ Δοιδερλ τύπος καὶ ἡ ἀσυνήγη: σημασία καθιστῶσιν ἀπίθανον ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν καὶ ἐρμηνείαν· ὅθεν ἀνάγουσιν ἄλλοι νεώτεροι τὸ ῥήμα τοῦ χοιρίου εἰς τὸ προσέειπεν ἐμπρός, προτρέχω, καὶ ἐρμηνεύουσιν ὡς ἐξή: διὰ τοῦτο τρέχουσιν, ὀρμῶσιν αὐτῷ προπετῶς τὰ ὀνειδῆ εἰς τὸ στόμα, ὥστε νὰ ἐκφωνήσῃ αὐτά; (ὁ δὲ Φαῖτος προσθέτει ὅτι ὁ τρόπος ἐλήφθη ἐκ τῶν αἰχμητῶν, τῶν προμάχων || διὰ τὸ ὅχι καὶ ἐκ παντός ἄλλου ἐπὶ τὰ πρόσω ὀρμητικοῦ, οἷον γειμάρρου κτλ.). Ἀλλὰ τότε ἀνάγκη πᾶσα νὰ γραφῇ ὑποτακτ. «προθέωσι» ὅπως καὶ ἔγραψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'.—Ὁ δὲ Νάγελσδαχ καὶ ἄλλοι τῶν νεωτέρων ἐμμένουσιν εἰς τὴν πρώτην καὶ συνήθη ἐρμηνείαν.

ΠΡΟΤΙΜΥΘΗΣΑΣΘΑΙ, ἴδ. ΠΡΟΞΗΜΥΘΕΣΘΑΙ.

ΠΡΟΤΙΘΕΣΘΑΙ, ἐπικλ. λ. κατὰ τύπ. Δωρ. ζ' ἐπικ. ἀντί τοῦ: προσθέσσομαι, προσ-εο, παρατ. γ'. ἐν. προτιθέσσο· ἀ.) προσδίδέπω, „κυστάζω“ („εἰς τὸ πρόσωπον, εἰς τὰ ἑμάτια“) τινί, η 31, ψ 365, «ἡ σ' εὖ γινώσκων προτιθέσομαι» τῇ ὅντι καλῶς γινώσκων σὲ προσδίδέπω, ὅ ἐστι ὅποιον πάντοτε σὲ γινώσκω (σ' ἐβίωσκον) καὶ τώρα τὸν αὐτὸν σὲ βλέπω, καὶ τώρα προσδίδέπω σε τὸν αὐτὸν εὐρίσκω, εἴσαι πάντοτε ὁ αὐτός, X 356. β.) κατὰ διάνοιαν προσδίδέπω, βλέπω ἐναργῶς, „βλέπω μὲ τὰ ἑμάτια μου“ (ἐπὶ ἀφηρημένων πραγμάτων), προσασθάνημαι, «καρδίῃ προτιθέσσεσθαι» ἔλεον, θάνατον, «εἶδε (τὸν ἔλεον) τὸν θάνατον μὲ τὰ ἑμάτια τοῦ», τοσοῦτον ὅγλ. ἐγγύς αὐτοῦ ἔλθοι, τοσοῦτον ἐφοδῆθι, ε 389, ε 219.

ΠΡΟΤΙΜΗΣΙΣ, ἰοσ, ἡ, ἐπ. (προτέμνω) κυρ. ἡ προσθία ἐντομή ἡ κατὰ τὴν κοιλίαν ἡ ὑπερῶν τῶν ὀσφύων, „ἡ μέση“. Κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ ὑπογαστροῦ, τὸ ἄλλως ἤτρον τὸ μεταῦ ὀμφαλοῦ καὶ αἰδοῦν, Α 421† κατ' ἄλλους δὲ παλαιούς: ἐρμηνευτάς: εἶνε ὁ σφύς ἢ ὀμφαλός. (Εἰς τὴν ἐρμηνείαν τοῦ Δοιδερλ = προτομή, πρόσωπον, μέτωπον, ἀντίκειται ὁ πρόσδοριςμός: «ὅπ' ἀσπίδος»).

ΠΡΟΤΟΧΗΣ, ὁ, ὁ ἐμπρόσθιος τόνος ἢ κάλως, τὸ ἐμπρόσθιον καλῶδιον ἢ σχοινίον, παρ' Ὀμ. μόνον πληθ. «πρότοχοι» λέγονται τὰ ὅσα ἐκείνα μεγάλα καλῶδία τὰ ἀπὸ τῆς κορυ-

φῆς τοῦ ἱστοῦ καταρχόμενα καὶ πρῶτος προσδεόμενα (κατὰ τὸν τοῦ παλαιού: ἐρμηνευτάς καὶ μὲν κατήρχετο εἰς τὴν πρῶτον πρύμνην). Ἐχρησίμευον δὲ εἰς ζεταί, νὰ ἀναγείρεται καὶ νὰ ἱσθός. (Κατὰ τὴν μετέπειτα ἐκχεν, ὡς καὶ τὸν σήμερον, ἐκαλῶδιον ἀπὸ τοῦ καταρχήτου καθήκον), Α 434, ε 425, 1 Ἀπ. 504.

ΠΡΟΤΡΕΠΑ, παρατ. γ'. πληθ. ἀόρ. δ'. ὅποι. προτρέπη ποίμην, ἀπαρφ. -εσθαι, τρέπω. Μέσα μόνον εἶνε εὐχρηστ., τρέφομαι πρὸς ἢ εἰς τι, «ἐπὶ (εἰς) φυγὴν» πρὸς τὰς ναῦς, Ε (ὁ ἄλλος) στρέφεται, „γυρίζεται“ 18. Μεταφ. «ἄχ' προτρ.» διδομαι εἰς λύπην, Z 336.

ΠΡΟΤΕΠΛΑΝΗ [-...], ἐπὶ τῇ τροπῇ, ὅ ἐστι ἐπὶ τὰ πρόσω «προβέοντα προτροπ.» ἔφευγον σιν ὀπίσω των, ἔφευγον ἀκαθέ-

ΠΡΟΤΕΠΤΗ, ἀόρ. ἀ. προῦτοκυτοῦ ἐμπρός: παρ' Ὀμ. δὲ μ. „κτυπῶ ἐμπρός“, ὅ ἐστι ἐμπρός, ἐφορμῶ, «Τρῶες 436, O 306, P 292, «ἀνὰ βένος προῦτοψεν» ἡ ὀρμῆται ὁ „ἐκτύπησεν ἐμπρός“, ἐ ὥρμητο ὡ 319. (|| Ἐν τῇ κα ἀπὸ τῶν μὲ ἐκτενέστερον τύποι ἐπὶ σωματικοῦ τινος: παλῆμα π. γ. ἡ τ. τοιοῦτου), ἀΐνη: ἢ ἄλλοθεν μὲν εἰς ἀφανισθέντος φανέντος, „ἐτύπησε“, ὅ ἐστι φάνη).

ΠΡΟΤΟΠΚΕ, ἴδ. ΠΡΟΤΙΘΗΜΙ.

ΠΡΟΤΗΜΕΦΕ, ἴδ. ΠΡΟΠΕΜΠΟ.

ΠΡΟΤΗΧΑ, ἴδ. ΠΡΟΕΧΑ.

ΠΡΟΦΑΙΝΑ, παρατ. προῦφαίνετο, παθ. παρκα. γ'. π. μεταχ. τοῦ παθ. ἀόρ. δ'. π. δοῖκα -είσα, Θ 378 (ἐνθα ὁρ. Β' καὶ Δόντσερ. καὶ Λαρόχη) ἴδ. γνωέα. Α.) Ἐνεργ. 1) φανερώνω, ἐμφανίζω, «ὁ νόμον» ἐδείκνυσεν προφανῇ σηματεί. ἐκπέμπω φῶς, „γινώσκω ἐπὶ σελήνης“, 145. Β.) ἀόρ. 1) φαίνομαι, εἶμαι κρύφην φαίνομαι, πρῶλ. τῶ ρῶ), ν 169, «οὐδὲ προῦφαίνεσθαι» ὡς, «ὡς δὲν ὑπῆρχε φῶς, ὥστε νὰ καταφαίνομαι, εἶμαι προπεύωνται ἅπαντα» ἐνταῦ-

Ε 332. Ἰδὼς ἡ μετοχ. «προφανείς»
0, ἀνὰ γερούρας πολέμοιο» Θ 378, «εἰς
P 487, «εἰς πείδιον» Ω 332.

φάσις [-ω-], ἰος, ἡ (πρό-φαι), «πρό-
φασις, πρόφασμα, κατ' αἰτ. ἀπόλ. «πρόφα-
σις, πρόφασιν, ἐπὶ προφάσει, προφα-
σισ, «οὗτ' εὐνῆς πρόφασιν κεχρημένους
ἐν ἄλλου» οὗτα εὐνῆς προφασίζομενος
ἐν χρίαν, οὗτα τινός ἄλλου, Ἰλ. T 262.
πρόφασιν «τὸν Πάτροκλον προφα-
σισ ἐχρυσται πρόφασιν, T 302.

φάσις, ἐς, παρ' Ὁμ. μόνον τὸ συγκρ.
φάσις, ὡν, καὶ τὸ ὑπερθ. -ἐντατος, η,
28, κυρ. ὁ φερόμενος ἐμπρός ἢ πρὸ τῶν
ἐπὶ. ὁ διακρινόμενος, ἐξαιρέτος,
μετὰ δοτ. πράγμ. «ἄλλατι βίη» Θ
211, φ 134, μετ' ἀπαρ. K 352. Ἐκ τοῦ
φάσις, μόνον κατ' ἐνάστ. ὑποστ. γ', ἐνικ.
φάσις, πληθ. ἄ. -ωμεν, εὐκτ. -οις, προστ.
φάσις, -ων, -ουσα -σαι, μέσ. ἐνάστ. -ονται,
-εται, φέρω μακρὰν ἢ ἐμπρός, ὅ ἐ. 4)
φάσις, ἀπομακρύνω, ἀφαρπάξω, «παίρνω
ἐγγαίνω (φύγω) μακρυνά», ἐπὶ θείλ.
φάσις, εἰς ὅρος» Z 346, υ 64. 2) προσ-
φάσις, δίδωμι, «ἔρως νεοσσότοι μά-
φ 133, P 424. Μεταφωρ. ἐπὶ κακῆς
φάσις, ἄ. ρίπτω κατὰ προσώπων τινος,
κατὰ τινος, «τὴν ἀνείδεα» B 231, 6'.)
φάσις, καταμέσσωμαι, κακίζω, «ἀ-
φάσις, «μή μοι δῶρα πρόφρα χρυσ-
φάσις, μή μοι ἀποκτοπέ», (μή με ἐπι-
φάσις) τὰ δῶρα τῆς Ἀφρ., Γ 64. 3) ἐμ-
φάσις, παρουσιάζω, «βλάξω (εἰς τὴν μέ-
φάσις) δεικνύω, «μένος» K 479, «ἐρίδα
φάσις, ἀλλήλωμαι, ζ 92.—Ἰσαύτως καὶ τὸ
φάσις, προσφάσμαι τινι» δεικνύω πρὸς τινα
φάσις, ὅ ἐ. προκαλέω τινα εἰς ἀμίλλαν,
φάσις, ἀνέλλων» θ 210.

φάσις, ἀορ. 6'. ὑποστ. -η, εὐκτ. 6'. ἐνικ.

φάσις, παρὰφασισ, χ 325, ἀπαρ. προ-
φάσις, προφωγών, -όντα, φεύγω ἐμ-
φάσις, μακρὰν, Α 340, καὶ ὡς μεταθ.
φάσις, διαφεύγω, μετ' αἰτ., «χεῖρας, μέ-
φ 302, Η 309, «κακόν» Ε 81, «θάνα-
φ 325, «πόντον» λ 107.

φάσις, ἡ, ἰδιαιτέρως ἐπικ. τύπος τοῦ θη-
φάσις, ἡρόφραν, εὐνοῦς, πρόθυμος, μά-
φ 209, ε 164, καὶ ἀντὶ ἐπὶ. προθύμως,
φάσις, ψυχῆς, «ἀπὸ τῆν καρδίαν», «κε-
φ 386, «μᾶλα πρόφ. εὐχεσθαι» ἐξ ὅλης
φάσις, ὅλην τὴν καρδίαν σου» νὰ καυχῶται
φ 300. (Ἄλλοι δὲ ἀτόπων ἐρμηνησού-
φάσις, μελέτη· ὁ δὲ Ἀδόκω. ἐναντίον τῆς
φάσις, λέξ. ἐτοιμασθαι αὐτὴν ἐκ τοῦ φρά-
φάσις, καὶ ὁ Ἀντήξερως, ὅστις νομίζει
φάσις, πρὸφρασσα=πρόφραξ, ἀλλὰ τὸ
φάσις, νὰ συγχωρευθῇ εἰς ζ, οὐχὶ δὲ καὶ

πρόφραν, ὄνομα, ὁ, ἡ, ποιητ. (πρό, φρήν—
φρονέω), κυρ. μετὰ προεκκλιμένης, ὅ ἐ. ἐτοίμης
ψυχῆς (πρὸλ. πρόθυμος), Δατ. propensio animo.
Ἰδὼν ἄ. εὐνοῦς, εὐμενῆς, εὐνοῦχος, φιλ-
κῶς διακείμενος, φιλόφρων, Α 77, Θ 475.
φ 387 κ. ἄ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἡπιος καὶ
ἀγανῆς» φ 230, 6'.) πρόθυμος, ἐτοιμος,
ὁ ἐξ ὅλης ψυχῆς, «μετὰ χαρᾶς» πράττων
τι, π 237, Ἰ. Δῆμ. 140, «κραδίη» K 244.
Εἰρωνικῶς «πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία λιτοί-
μην» μετ' ὀραίαν προθυμίαν, μετ' πολλὴν χαρὰν
ὅα παρακάλουν τοὺς τὸν Δία, τουτέστι «δὲν ὅα
εἶχε διόλου καρδίαν» νὰ παρακάλειω τὸν Δία,
ε 406. ὅθεν μετὰ σπουδῆς, μετὰ πάσης
σπουδῆς (λέγων ἢ πράττων τι), «ὅτε δὴ πρό-
φρων ἐθέλωμι ἐρύσσαι» Θ 23, «οὐ νό τι θυ-
μῳ πρόφρωνι μολέομαι, ἐθέλω δὲ τοι ἡπιος εἶ-
ναι» δὲν ὁμιλῶ σπουδάζω, κτλ., Θ 40, πρὸλ.
X 181, Ω 140.—Ἐπὶ προφρονίαν, φιλο-
φρόνως, εὐνοϊκῶς, Ἰλ. Z 473, προθύμως,
εὐχαρίστως, «μετὰ χαρᾶς», Η 160, P
224, ε 143, Ἰ. Ἐρμ. 561, ἐξ ὅλης ψυ-
χῆς, Ἰ. Δῆμ. 138. ὅθεν ἐκουσίως, αὐτο-
προαιρέτως, αὐθορυμῆτως (ἢ ἢ εἰλικρι-
νῶς). «πρ. κέλομαι» E 816, 810 (ἐνθα ἄλλοι
ἀποδίδουσι τὸ ἐπὶ. εἰς τὸ «μάχεσθαι».—Ἐν
πολλοῖς τῶν ἀνωτ. χωρίων εὐρίτκουσι τινες τὴν
σημασίαν μετὰ σταλέρως θελήσεως καὶ ἀμετα-
κλήτου ἀποράσεως, ἐπιμύνης).

ΠΡΟΦΛΑΧΩ, ἴδ. ΦΥΛΑΣΣΩ.

ΠΡΟΧΕΑ, γ', ἐνικ. -εἰς, ἀπαρ. -εἰν, παθητ.
παρὰτ. ἀναξὺς προχέοντο, ἐκχέω, ἐκβάλλω,
κυρ. χύνω ἐμπρός, ἐπὶ ποταμοῦ, «ρόον εἰς ἄλκ»
τὸ ῥέμα εἰς τὴν θάλασσαν, ὅ ἐ. χύνωμαι, ἐκ-
βάλλω εἰς τὴν θάλ., Φ 219, Ἰ. Ἀπ. 241.—
Παθ. ἐκχέομαι, «χύνωμαι», διαχέομαι,
μεταφωρ. ἐπὶ πληθὺς ἀνθρώπων σωρηδὸν ἔξερ-
χόμενων, Ἰλ. B 463, O 460, Φ 5.

ΠΡΟΧΗΓ[-ω-], ἐπικ. ἐπὶ. (πρό, γόνυ, ἢ. πρὸλ.
γνῶν, ἔγνῶν, τὸ Γερμ. knie), κυρ. ἄ. ἐμ-
πρός, εἰς τὰ γόνατα, «γονατιστά», «πρό-
χην καθέζομένη» καθήμενη εἰς τὰ γόνατα, ὅ ἐ.
γονυπατής, 6'.) Μεταφ. εἰς ἐνδεῖαν ἐσχάτης
ἀδυναμίας καὶ καταπτώσεως, (ἢ ἐφ' ἧς καὶ ἡ
καθήμενη μεταχειρίζεται τὸ ῥῆμα, γονα-
τίζω» μεταβατικῶς τε ὡς ἀμεταβάρως, ὅταν «ὁ
ὀλντος τοῦ παιδιοῦ του τὸν ἐγονάτισε» ἢ «ἀπὸ
τότε ἐγονάτισεν ὁ ἀνδρῶπις», «πρόχην ἀπολέ-
σθαι κακῶς» νὰ καταπίσωσιν εἰς τὰ γόνατα, ὅ
ἐ. νὰ περιέλθωσιν εἰς τὴν ἐσχάτην ἀδυναμίαν,
καὶ κακῶς νὰ καταστραφῶσιν, Φ 460, ε 69.

ΠΡΟΧΟΗ, ἡ, ποιητ. (προχέω, πάντοτε πληθ.,
ὁ τόπος, ἐν ᾧ χύνεται ὁ ποταμός, εἰς τὴν θά-
λασσαν, ἐκβάλλει, στόμιον, P 263, ε 453, λ
242, «προχόη πετράται» κρήνης τινὸς λέγον-
ται αἱ ἐκ τῆς πέτρας πηγαί, Ἰ. Ἀπ. 384,
«ὀρεαυτῶν» αἱ ἐκβολαὶ τοῦ ὄρους (ἐνθα καὶ
παλαιοὶ ἐφαντάζοντο τὴν εἰς Ἀδου καταρῶν),

υ 65. ("Άλλα δὲ ἐρημνεύουσιν οὐχὶ πιθανῶς· καὶ ἰταῦθα καὶ ἐν τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις· ὁ τόπος ἡ ὑπὸ τοῦ κυμαίνοντος ὕδατος προσκλυζόμενος, ἡ καταδρεχομένη παραλία).

ΠΡΟΧΟΥΣ, ἡ (προχέω), ἀγγεῖον συνήθως μεταλλινὸν χρησίμου εἰς τὸ προχεῖν ἢ ἐκχεῖν ὕδωρ πρὸ πάντων εἰς τὰς χεῖρας τῶν νικητῶν, πρόχους, „ράνι (ἐκ τοῦ· ραίνω), μπρίκι“ (Τουρκ. ibrik), „κουμάρι“ (Ἰδ. Κορ. Ἄπ. τόμ. 4, σελ. 251), „νεροκάνατον“, Ω 304, α 136 κ. ἄ., ἔτι δὲ „κρυσσοκάνατον“, α 397.

ΠΡΥΛΕΣ [υ.], αλ. οἱ. (Ἡ ἐνίκ. ὄνομα εἴς γε τὰ τὸν Ἡρωδιανὸν παρ' Εὐσταθίου· πρυλή·), δοτ. πρύλεσαι ἢ Ἰων. πρυλέσαι κατὰ τὸν Σχολιαστὴν. εἶνε πεζοί, πεζοὶ ἀπλῆται, καὶ προμαχίαι, ἔπομ. βαρέως ὠπλισμένοι, πεζοὶ μαχηταὶ κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τοὺς ἐν ἔργῳ μάχομένους· καὶ πρὸς τοὺς φιλοῦς, Ἰλ. Ε 744, Α 49, Μ 77, Ο 517, Ψ 90. (Ἡ ἔτυμολογία τῆς ἡ. ἀμφίβολος. Κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλεῖνον παράγεται ἐκ τοῦ προσιεῖν, οἰονεῖ ἐπὶ τὰ πρόσω συνωθούμενος, συσσωρευόμενος, καὶ εἰς τοιαύτην σημασίαν εὐρίσκεται παρὰ τοῖς μετέπειτα, οἷον παρὰ τῇ Ὀππιανῇ «πρυλεῖς τρώζουσι νεοσσοί»· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ πρύλλει = πυρρίχη, ἔπομ. σημαίνει τὸν ἐν ὕπλῳ χορεύοντα, ὃ ἔ. τροπικῶς· μάχομενον. Ὁ Δύν-τερος· πάλιν ἐκ τοῦ ἀχρήστου πρύλη, ὃ ἔ. ὁ πλὸν θῆθεν ὡς ἐκ τῆς ρίζης πρυ- = διαπερῶν, ἔλ· καὶ τὸ διαπερῶσις· κατ' αὐτὸν λοιπὸν σημαίνει· τοὺς ὀπλίτας. ἢ. Ἀλλά, φαίνεται, μετανόησεν ὁ Δύν-τερος διὰ τὴν περὶ τοῦ ταύτην ἔτυμολογίαν, διότι οὐδ' αὖτε τῆς ἐκδόσεως· αὐτοῦ οὐδεὶς (αν ἐκφέρει τοιαύτην). Ἡ λέξ. εἶνε ἐπιχρῆ.

ΠΡΥΜΝΕΪΣ, ἔπε, ὁ (οἶοναί Πηδαιούχος), ὄνομα ἐνός τῶν Φαιάκων, Θ 412.

ΠΡΥΜΝΗ, ἡ (χυρ. θηλ. τοῦ ἐπιθ. πρυμνός, ἐξυπακουμένου τοῦ οὐσιαστ. νηῦς) τὸ ὀπίσθιον μέρος τῆς νηός, «πρῶμνη», ὅπου ἀκόηται ὁ πηδαιούχος, Θ 475 κ. ἄ., μ 84, «πρῶμνη νηός» γ 84. (Ἡ φρ. «πρῶμνη νηός» Η 383, Θ 447, μ 414 κ. ἄ., διωρθώθη ὑπὸ τοῦ Βεκκ. ἐν τῇ Β'. «πρυμνὴ νηός», ὥστε τὸ πρῶτον ὄνομα νῆ ἦνε θηλ. τοῦ ἐπιθ. ΠΡΥΜΝΟΣ). Ἐκ τούτου ΠΡΥΜΝΗΘΕΚ, ποι. ἐπίρ., ἐκ τῆς πρῶμνης, «ἀπὸ τῆς πρῶμνης», «λαμβάνειν» Ο 716 †.

ΠΡΥΜΝΗΣΙΟΣ, η, ον (πρῶμνη), ὁ εἰς τὴν πρῶμνην ἀνήκων, «πρυμνήσιος» (κατὰ τὸ «βουνήσιος»), συνθ. «τὰ πρυμνήσια» (ἐξυπακουμένου τοῦ οὐσιαστ. πείσματα) λέγονται τὰ χονδρὰ ἐκεῖνα καλῶδια, «παλαμάρια», δι' ὧν προσδένεται τὸ πλοῖον ἀπὸ τῆς πρῶμνης εἰς τὴν παραλίαν, τὰ λεγόμενα Λατίν. relinacula, ὑπὸ δὲ τῶν σημερινῶν ναυτικῶν «πρυμάτσα», Α 476, μ 32. (Τὰ αὐτὰ λέγονται καὶ ἀπλῶς «πείσματα» Ἰδ. τ. λ., ι 436, 437), «πρυμνήσιον» (κατὰ τὸν ἀπόλλουν) β 418, ι 478, τοῦ-

ναντίον κατὰ τὴν προσόρμιν «πρυμνήσιον», ἀντίφαι· Α 436, ι 437. — Τῆς ἰων. ἔνθα ἀνωτ.

ΠΡΥΜΝΟΣ, ἡ, ον, ποιητ., ὑπερθ. -ότατος, ρ 463, ἔσχατος, τελευταῖος, κατὰ τοὺς ριζικούς, «βραχίων» τὸ ἔσχατον τοῦ χιῶνος, τὸ κατὰ τὴν ρίζαν αὐτοῦ (κατὰ τὸν μόνον), Ν 532, «σκέλος» τὸ ἀνώτατον τοῦ λους· τὸ κατὰ τὴν ἀρρωσιν τὴν ἐν τῇ ἐξ. 314, «γλῶσσα» τὸ μυχαίτατον, ἡ γλῶσση, Ε 292, «πρυμνὴ κέρα» ἡ κέρατος, ὅπου ἐκφέρεται ἐκ τῆς κεφαλῆς, Ν «δόνου» τὸ ἔσχατον τοῦ δόντος, τοῦ κονοῦ, δηλ., ὅπου προσταυρίζεται ἡ αἰχμή, Ρ (ἰ. ἔνθα ὁ Δύν-τερος διορθώνει τὸ χωρίον· ἔτι «ἐκ δ' ἄρ' ὀδόντας ὡς δόνου πρυμνὴ ἐκέρυσσε προρρίζους τοὺς ὀδόντας, καὶ ἡ ὄνται μοι φαίνεται ἐπιτυχής»). Ὡσαύτως· ταὶ καὶ περὶ τινος λήθου «πρυμνός· παλὺς τὸ κατῳάτατον μέρος τὸ κατὰ τὴν ρίζαν» Μ 416, «ἔλῃν πρυμνὴν ἐκτάμνο· τῆς» π 419, «τῶν ρίζων» ἐκκόπτοντες, Μ 449. — δέτ. ὡς οὐσιαστ. «πρυμνὸν ὀνέαρ» ἡ πρυμνὴ περὶ τὸν καρπὸν (μέρος) τῆς χειρὸς, Ε (ἔτυμολογῶνται ἐκ τοῦ πέρας, συγγ. τῇ μνον κατὰ τὸν Λοδερικ καὶ Κυόρτιον).

ΠΡΥΜΝΗΡΕΙΑ, ἡ (πρυμνός, ὄρος), τὸ κατὰ τὸν μέρος, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, ἡ ζοεύουσι· Ε 307 †.

ΠΡΥΤΑΝΕΪΣ [υ.], (πρύτανις, ἐκ τῆς συγγ. τῇ πρῶτος) πρωτεύων, βασιλεύων, μετὰ δοτ. Ἰ. Ἄπ. 68.

ΠΡΥΤΑΝΙΣ [υ.], ιος, ὁ, εἰς τῶν Λακωνικῶν τοῦ Ὀδυσσεῶς φονευθεῖς, Ε 678.

ΠΡΥΤΗΝ, ἐπίρ. (κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ πρῶτον καὶ ὥραν), πρότερον, πρὸ ὀλίγου, στί, ἔσχατως, Ἰλ. Ε 832, Ω 500.

ΠΡΥΤΗΝΗΣ, λό, ὁ (πρῶτος, ἦθη), ὁ πρῶτος ἔτη τῆς ἡμέρας εὐρισκόμενος, πρὸς ἐφημέριον, «παλλήκαράκι», «παῖδες», Ν Θ 518, Θ 263, Ἰ. Ἄπ. 450, «ἀνὴρ» 2. Τὸ θηλ. ΠΡΥΤΗΝΗ μόνον α 434 †.

ΠΡΩΙ (καθὼς ἔγραψεν ὁ Βέκκερ. καὶ αὐτὸν ἀντὶ τοῦ πρότερον πρῶι, ὅπερ οἶον ὁ Βεζυμλεῖνος) ἐπ(ρ. (πρό), «πρωί», 530, Σ 277, 303. Ὡσαύτως ἔγραψεν ὁ καὶ Λαρόχης καὶ ἐν τῇ ω 28 ἀντὶ τῆς ὁυς γραφῆς «πρωί».

ΠΡΩΙΚΑ, ἐπικ. ἐπίρ. (πρωῖος, ἐκ τοῦ πρῶην, ἐν τῇ φρ. «χολιά τε καὶ πρῶι» καὶ πρῶην, ἡ, γλῶσση καὶ πρῶι Β 303 †. Ἰδ. κοινῇ. (Κατὰ τὸν Γοῦττ. πρέπει νὰ τονίζηται πρῶιζά, καθὼς ἦδη ἔφην ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ ὁ Ἀμεῖς).

ΠΡΩΙΟΣ, η, ον (πρωί), «πρωϊνός». ΠΡΩΙΟΝ ὡς ἐπίρ. πρῶι, «πρωϊνόν» (= κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ πρῶιον) Ο 470 Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει, πρῶην συμφ.

πρῶν, ὅστις ὁμῶς μνημονεύει καὶ τὴν
 πρῶν).
 αἰ. ἄκος, ὁ, P 747, ἀλλαγῶς δὲ ἐκ τινος
 τύπου: πρῶν, πληθ. πρῶνες
 πρῶν πᾶν τὸ προέχον, πᾶσα προβολή,
 καρυστή, ὑψωμα, καὶ ἴσως τὸ εἰς τὴν
 πρῶν προέχον, ἀκρωτήριον, [ἄκρα], Θ
 M 282, Π 299. Ἡ λ. ποιητικῇ.
 πρῶν, ἴσως, ὁ (=πρωράτης), ὄνομα ἐνός
 πρῶν, θ 413. Ἐκ τοῦ
 πρῶν, ἡ, τὸ πρόσθιον μέρος τοῦ πλοίου
 αἰ. πλώρη, κυρ. θηλυκ. ἐπιθ. ἀρχήστου
 πρῶν, τὸ ὅποσον ἔγινε κατὰ συναίρ.
 ἐπίτης ἀγρ. πρόερος· τοῦτο δὲ εἶνε
 πρῶν. συγκριτικὸς τύπος τῆς Πρῶν καὶ
 πρῶν, καίτοι ἡ λ. ἐν τῇ «νηῦ: πρῶν» μ
 πρῶν [...], ὁ, οἶος τοῦ Ἰσίδου
 ἐν Θεσσαλίᾳ Φυλῆς ἀρχηγός τῶν ἐκ
 πρῶν καὶ Πυράτου Θεσσαλῶν. Ἦτο ὁ πρῶ-
 τὴν Τρωικὴν γῶραν ἀποδιδασθεὶς καὶ
 ἐκ τῶν πολέμων φανευθεὶς, B 698 ἐξ.
 Κατὰ τὴν μεταγενεστέρην παράδοσιν
 ἐκκαλεῖτο Ἰδλῶς, διὰ δὲ τὴν ἄκραν
 πρῶν πρῶν μὲν μετανομάσθη Πρωτε-
 Μιτὰ θάνατον ἐλατρεύετο ὡς ἥρωες ἐν
 πρῶν: Χερσονήσου.
 πρῶν, ἴσως, ὁ, μυθώδης τις θεὸς ὁμοῦ
 πρῶν. ὁ 365, 385, πατήρ τῆς Εὐδοθείας
 πρῶν τοῦ Ποσειδῶνος, φυλάττων αὐτῶν καὶ
 πρῶν τῶν πρῶν ἐν τῇ Αἰγυπτιακῇ πελάγει
 πρῶν δύνανται ἐπὶ προλήγῃ τὰ μέλλοντα καὶ
 πρῶν ἐκκαλεῖται εἰς οἰονδήποτε πρῶν, ὁ
 πρῶν, 365 ἐξ. Κατὰ συμβουλήν τῆς Εὐδοθείας
 πρῶν αὐτόν ὁ Μενέλαος τὸν ἡνῆγκας νά
 πρῶν αὐτόν πῶς ἐδύνάτο νά ἐπανέλθῃ εἰς
 πρῶν. Ἡ μεταγενεστέρη μυθικὴ παράδο-
 πρῶν αὐτόν καὶ βασιλέα τῆς Αἰγύπτου,
 πρῶν, 2, 112, 418, ἡ ἐκ τῆς Θράκης με-
 πρῶν εἰς τὴν Αἴγυπτον, Ἀπολλοδ. 2,
 πρῶν, Η, ὅς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποι. ὑ-
 πρῶν τοῦ πρῶτος, πρῶτιστος, πρῶτος
 πρῶν, B 228, Π 656, = 447. Ἐπιτείνεται
 πρῶν «πολύ» B 702, = 220. Εὐρίσκεται καὶ
 πρῶν «κατὰ πρῶτιστον ὀπωπὴν» κατὰ
 πρῶν πρῶν πρῶν, ἴ. Δῆλ. 157. — Τὸ οὐδ.
 πρῶν καὶ 462, υ 60, γ 491 ἐπιτείνον-
 πρῶν τοῦ «πολύ» B 702, καὶ πολὺ συ-
 πρῶν τὸ πληθ. πρῶτιστα λαμβάνονται ὡς
 πρῶν πρῶν πρῶν, πρῶτιστα πάντων,
 πρῶν, Α 105, γ 57 κ. α., «τὰ πρῶτι-
 πρῶν, ἴ. Λπ. 407.
 πρῶν, ὅς, ποι. (πρῶτος, γεν-) ὁ πρῶ-
 πρῶν, πρῶτος, πρῶτος, «ἀρῶν πρῶτο-
 πρῶν» ἴ. Δ 102, 120, Ψ 864, 873.
 πρῶν [...], ἐξ (πρῶτος, πῆγνυμι),
 πρῶν παρρησιάζομαι, νεοπολιτῶν,

καὶ οὐδ' ἄλλοι, «διφρος, ἄμαξα» μόνον ἴ. Δ.
 E 194, Ω 267.
 ΠΡΩΤΟΠΛΟΥΣ, ὅς, ποι. (πρῶτος, πλέω), ὁ
 κατὰ πρῶτον πλέων, πρωτόπλους, «πρωτο-
 τάξειδος», «νηῦ: θ 35†.
 ΠΡΩΤΟΣ, Η, ὅς, κατὰ συναίρεσιν ἐκ τοῦ ἀγρ.
 πρῶτος, ὑπερθ. τῆς: Πρῶ, «πρῶτος» α.)
 τοπικῶς τοῦναντίον τοῦ «ὑστατος» B 281 κ. α.
 Ὁθεν «πρ. ὑστέρη» ἡ μάχη τῶν πρῶτων, τῶν
 πρῶτων, O 340 Γ 395, «ὄμαδος» P 380
 «πρῶτη ἀγορῇ» ἐν τῇ πρώτῃ, τῇ πλησιεστάτῃ
 τῆς ἀγορᾶς, Γ 50, «ἐνὶ πρώτῃσι θύρῃσι» ἐν
 ταῖς προθύροις, α 235, γ 250, «οἱ πρῶτοι»
 «οἱ πρόμαχοι, E 536, M 306, 321, καὶ «πρῶ-
 τοι πρόμαχοι» α 379, «πρῶτος ῥυμός» τὸ
 ἄκρον τοῦ ῥυμοῦ, Z 60, Π 377, «πρῶτη ἀν-
 τὴ» ἡ ἐσχάτη, ἡ ἄλλως «πομπή», Γ 275.
 «πρῶται θύραι» πρόθυρα, X 66, ἴδε καὶ τὰ
 ἀνωτέρω α 235, γ 250. β.) χρονικῶς τοῦναν-
 τίον πάλιν τοῦ «ὑστατος» E 703. γ 14 κ. α.
 ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «πολύ» ι 419, «πρῶτος
 μετὰ τινα» Θ 289. γ.) κατὰ τὴν τῶν «πρῶ-
 τοι» «οἱ πρῶτοι», προῦχοντες, ζ 60, 80.
 δ.) «τὰ πρῶτα» εἰς πρῶτον, ἀρχὴν, τὰ πρῶτα
 τὰ πρῶτον βραβεῖον, Ψ 275. — Τὸ οὐδέτ. κα-
 τὰ ἐνικ. καὶ τὰ πληθ. ΠΡΩΤΟΝ, ΠΡΩΤΑ τίθενται
 πολλὰ ὡς ἐπιρρήμ., λαμβάνοντα καὶ τὸ ἀρ-
 θρον ἐνίστα «τὸ πρῶτον» Δ 267 κ. α., «τὰ
 πρῶτα» Α 6, P 612 κ. α. (Ὁ Οὐδύσιος ἔγρα-
 φεν αὐτὰ ἐν τῇ ἴλ. ὑφ' ἐν, ὁ ε. ὡς μίαν λέξιν
 τοπρῶτον, ταπρῶτα) α.) τὸ πρῶτον, κατὰ
 πρῶτον, «τὴν πρῶτην φοράν» ζ, «πρῶτα»,
 I 32 κ. α., συχνὴ ἡ φρ. «πρῶτον καὶ ὑστατον»
 πρῶτην ἢ τελευταίαν φοράν β.) εἰς τὴν ἐννοίαν
 τοῦ «ἐνωρίς», πρὶ καίρου κατὰ τὸν Εὐστάθ.
 λαμβάνουσι τινες τὸ ἐπὶ. ἐν τῇ ω 28 «ἡ π.
 ἄρα καὶ σοὶ πρῶτα παραστήσειθαι ἐμελλε Μοῖ-
 ρα» τῇ ὄντι καὶ σὲ ἐνωρίς ἐμελλε νά καταλά-
 βῃ ἡ μοῖρα· ἀλλ' οὕτως αὐτὴ ἡ σημασία ἐνυπάρ-
 χει εἰς τὴν λ. οὐτε ἡ ἐρμηνεία τοῦ «σοὶ πρῶ-
 τα» ἀντὶ τοῦ «σοὶ πρῶτω» σὲ πρῶτον ὅλη. με-
 τὰ τῶν πρῶν τὸν πόλεμον ἀποθανόντων ἡ-
 ρῶν, εἶνε ὁρμή, Ὁρμότερον λοιπὸν ἐπραξεν ὁ
 ἄλλος καὶ μετ' αὐτόν ὁ Διόνειρος, γράψαντες
 συμφῶνως μετὰ τὸν Βούττυμανον εἰς τὰ Σχόλια
 τῆς Ὀδ. σ 557 πρῶν, ἐπειδὴ μάλιστα τὸ λήμ-
 μα τοῦ Σχολιαστοῦ σέρεται τὴν γραφὴν: πρῶτη
 γ.) μετὰ χρονικοῦ συνδ. «ἐπεὶ, ἐπειδὴ πρῶτον,
 πρῶτα, τὸ πρῶτον, τὰ πρῶτα» ἀφ' οὗ ἀπαξ,
 εὐθὺς ἀφ' οὗ, Λατ. quum primum, Α 235,
 γ 183, M 420, δ 43, ε 467, «ἐπὶ τὰ πρῶτα»
 Z 489 κ. α. «ὁππότε καὶ πρῶτον» λ 406 κ. α.,
 «ἐξ οὗ δὴ τὰ πρῶτα» Α 6. Καὶ μετὰ τῶν ἀνα-
 φαρ. «ὄντινα πρῶτον» γ 320, κ 328.
 ΠΡΩΤΟΓΕΝΗΣ, ὅς (πρῶτος, γενεῖν), «μήτηρ»
 ἡ κατὰ πρῶτον γένουσα, «πρωτόγεννη, πρω-
 τάρα» περὶ ἀγαλῶδους, P 5†.
 ΠΡΩΤΑ, ὅς, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, ε 43.

πρώονες, ἴδ. πρῶν.

ΠΤΑΙΡΑ (συγγ. τῷ Λατ. sternus), μόνον ἐν εἴδ. ἀορ. β'. ἔπαρεν, „παρνίζομαι“ (προφ. φαρν.), ὅπερ ἐθεωρεῖτο καλὸς οἰωνός, ρ 541 f. (1) καὶ τὴν σήμερον δὲ θεωρεῖται καλὸς οἰωνός ὁ παρμός ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἢ τοῦλάχιστον ὡς ἐπιδοξιαστικὸς τῶν λεγομένων ὄσεν μετὰ τὸν παρμόν ἀκούεται ἡ εὐχή „γαί σου καὶ ἀλγῆσαι λέξ.“).

ΠΤΑΜΕΝΟΣ, ΠΤΑΤΟ, ἴδ. ΠΕΤΟΜΑΙ.

ΠΤΕΛΗ, ἡ, πτελέα, „πτελεά“, ptelus pompestreis, *ἴλ. Z 419, φ 212, 330.

ΠΤΕΛΕΟΣ, ἡ (πτελέα, προβλ. τὴν Γερμ. πόλιν Elm). 1) Ἀρχαῖκὴ πόλις τῆς Θεσσαλίας μετὰ τὸ Ἀντρώνο· καὶ Πυράσου ἔχουσα καὶ λιμένα (1) παρὰ τὸν Παγασητικὸν κόλπον, τὴν σήμερον Φτελιὸ τὸ χωρίον ὁπωσούν μεσογειότερον, καὶ Παλαιὸ Φτελιὸ τὸ κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἐκ τῆς καταστροφῆς ἀνασταθὲν χωρίου, τοῦ ὁποίου μόνον λειψανά τινα σώζονται ἐπὶ τῆς θαλάσσης), W 697, Στράβ. 9, 5, 8. 2) χωρίον τῆς Ἠλίδος, ἀποικία τῆς Θεσσαλικῆς Πτελεοῦ, ἐπὶ Στράβωνος (8, 3, 25, ἐνθα λέγεται γένουσι οὐδ. τὸ Πτελεῖον) ἡρημωμένη, B 594.

ΠΤΕΡΝΑ, ἡ, 1) „πτέρνα“ (προφ. φτέρνα), X 397, Βατρ. 46. 2) ποιητ. ἀντι τοῦ πέρνα, ἔλ. μῆριον, „χοιρομέρι“, Βατρ. 37.

*ΠΤΕΡΝΟΓΑΓΓΟΣ [~], ὁ, γλύπτης τῶν χοιρομερίων, ὁ ἐν τοῖς μῆριοις γλύφων, κατασκευάζων κοιλώματα, κωμικ. ὄνομα μυδὸς ἐν τῇ Βατρ. 227.

*ΠΤΕΡΝΟΤΡΕΚΤΗΣ, οἱ, ὁ, τρώγων, βοκανίζων τὰ μῆρια, χοιρομέρια, κωμικ. ὄνομα μυδὸς ἐν τῇ Βατρ. 29.

*ΠΤΕΡΝΟΦΑΓΟΣ, ὁ, ὁ μηροφάγος, κωμ. ὄνομα μυδὸς ἐν τῇ Βατρ. 230.

ΠΤΕΡΟΝ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ποιητ., πτερωτός. 1) κυρ. ἐπιθετον τῶν βελῶν, τὰ ὅποια κατὰ τὸ ἔτερον ἄκρον, τὸ ὀπίσθιον, ἔσωρον πτερὰ, Δ 117, E 471, Π 773, Υ 68. 2) μεταρ. α.) ἐλαφρός, κοῦφος, „λαισίης“ ἴδ. τὴν λ., E 453, M 426. β.) συγνός. ἐν τῇ φρ. „ἔπεια πτερόεντα“ οἱ πτερωτοὶ λόγοι, οἵτινες ἅμα ἐξεληθότες τοῦ στόματος ἀφίπτανται καὶ φεύγουσιν ἀνεπιτρέπτι, Όμ. πλγ. Ἐκ τοῦ

ΠΤΕΡΟΝ, τὸ (πέτομαι), „πτερόν“ (προφ. φτερό), „πούπουλον“, ο 527, ἔπειτα πτέρυξ, „φτεροῦγι, πλατάρι“ καὶ „πτερόν“, καὶ μάλιστα κατὰ πληθ. „πτερὰ βάλλειν, τινάσσει“ κτωπῶ, τινάσσει τὰ πτερὰ μου, Δ 454, 6 151. Ὡς σημεῖον κορυφότητος „ἦδτε πτερὰ“, ὡσάν πτερόν“, T 386, ταχύτητος „ὡκεῖται ὡφεί πτερόν“ ἢ 36 ὅθεν τροπικῶς λέγεται περὶ τῶν κωπῶν τῶν πλοίων, „ἐρατιάζ, τὰ τε πτερὰ νηυσὶν πέλονται“ λ 425, φ 272.

ΠΤΕΡΙΣ, ΓΡΟΣ [~], ἡ (πτερόν), δοτ. πληθ. πτερούγισσι, πτέρυξ, „φτεροῦγι, πλατάρι, πτερῶν“, E 310, 462. W 275, 6 449, „ὑπὸ

πτερούγων κύκνος αἰδεῖται“ κτλ, πτερυγίζων ψάλλει,

ΠΤΥΣΙΣ (ΠΤΑ-, ΠΤΑΚ-, πτῆσι, παρκαίμ. ἐπικ. μ.

1) ἀμετάβ. ὑποπτῆσις, λομαι, „ζαρώων“, „καὶ χ 362, „ὑπὸ τεύχεσι πτῆσι“, ζαρωμένοι ὑποκάτω ταῖς ὀθυσιν 2) μετὰβ. ἐν τῇ στελλῶ, κατὰβόλλω, κτλ. ζαρώση“, „θυμόν ἄλτουμένῳ στίχῳ, ἐνθα ἄλλ.

ΠΤΟΕΩ, ἐπικ. καὶ Ἰωνικ. προηγ.), παθητ. ἀορ. γ'. ποίηθεν, πτω, τρομά, ἐκπλήττομαι, „συντροβιδέης, χ 298 f.

ΠΤΟΛΕΜΑΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρυμέδοντος, Δ 228.

ΠΤΟΛΕΜΙΣΤΑ, ΠΤΟΛΕΜΙΣΤΕΛΕΜΟΣ, ἴδ. ΠΤΟΛΕΜΙΣΤΑ.

ΠΤΟΛΕΜΩΝ, τό, ἐπικ. τοτε μετὰ τὸ ὄνομα κατὰ γλίσθρον B 433 κ. α. παύτης τῆς γενικῆς Βα Ἰαν. I, στίχ. 31). Ὁ ἄχρηστος.

ΠΤΟΛΙΠΟΡΕΙΟΣ, ὁ = τῷ εἰσῶς, *Ὁδ. i 504, 530.

ΠΤΟΛΙΠΟΡΗΣ, ὁ, ἡ, ἐπὶ πόλεις καταστρέφων, ὁ τῆς, -θήτρια, ἐπὶ τοῦ Ἐννοῦς, E 333, τοῦ Ἀ τοῦ Ὀδυσσεῦς, B 278, τ 728.

ΠΤΟΛΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, ἴδ. ΠΤΟΛΙΠΟΡΗΣ, ὁ, βλαστός.

ΠΤΟΛΙΣ, ὁ, βλαστός, „κλωνάρι“, ζ 428.

ΠΤΥΓΜΑ, ΑΤΟΣ [~], τό, γή, „δίπλωμα“, „πέπ πύλου, ὁ ἐ. ὁ πυκτός, E 315 f.

ΠΥΓΙΣ, ἡ, ὅν (πύ πλωμένος“, „πίναξ“).

(ΠΥΓΙΣ, γεν. ΠΥΓΙΣ [~]) 1) κυρ. πτυχή, „κός“ αἱ πτυχαί, τὰ στρ. δερμάτινα ἢ μετάλλινα, ἴδ. λισπῆς ἐπὶ τῶν πτυχῶν πύχας“ Υ. Δ. ἡμ. ὁρέων, πτυχῆ, φάραγες Υ. Ἐρκ. 326. Ὁ ἐνικ. Υ. Ἀπ. 269, Υ. Ἐρκ. ἐνικὸς ἄχρηστος.

ΠΥΓΙΣ, ὁ, ἡ, πύ (πύ πύον, „πυάρι(ον)“

λινιστήριον (λινυτήριον), δι' οὗ „λιν-
“ (λινυθῶν), ὅ ἐ. σηκώνουσιν εἰς τὸν
ἀλινισμένον οἶτον, ἵνα χωρίσῃ τὸν
ἀπὸ τῶν ἀχύρων, N 588 f.

μα (πύξ, ὑπερ παράγεται ἐκ τοῦ πυκ,
πυκνός), μόνον ἐν τῇ μέσ. παρατ. ἐπύσ-
σας μετοχ. τοῦ ἀορ. ἄ. πτύσασα. 1)
„πιπλῶν, συμαζεού“, οἶον „χι-
ματα“ α 439, ζ 441, 232, τ 236. 2)
ἐπύσσοντο. N 134, ||. τὰ δόξα-
“ ἡγχιζον ἄλληλα, „ἐφιλοῦντο“, ἐ-
“ διλ. οὕτως, ὥστε τὸ ἐν ἀπέτελει δι-
“ ἄλλου. Οὕτως πρέπει νὰ ἐρμηνευθῇ
τὸ ῥῆμα ὅχι ἐκκαπνόντο, διότι οὐ-
κ ἔχον νὰ καπνίσῃ καὶ νὰ διπλω-
“ σασα, ἀφ' οὗ οἱ ἄνδρες ἔμενον κατὰ
καὶ δὲν ἐμάχοντο.

πύξ (πεποιημ. λέξ. τῆς αὐτῆς ῥίζης, γέ-
“ γρη. Γερμ. spreien), πτύω, „φτώ,
“ αἶμα“ W 697 f.

πύξ, ἡ, περίφοδος, περιδεής,
“ φοφαστής, „αἰθουα“ Eπικ. 8, 2.

πύξ, ὁ, ἡ, ποιητ (πτύσσω), δειλός,
“ φροφαστής, ἐπίλετον τοῦ λαγῶς,
310—Οὗα. «πτύξ» = λαγῶς, P 676.
“ αἶμα, σύς ἔλλομαι, συγκύπτω, „ζα-
“ δειλῶ, μόνον ἐν τῇ ἀπαρρ. «πτω-
“ γη, Δ 372 f. Κατ' ἔκτασιν ἐκ τοῦ
“ ἐπικ. ὅ. ἡ. (συγγ. τῇ πύξ),
“ ἐνεσι. ἡ. παρατατ. 1) ἀρετῶ. ἄ.)
“ συστήλλομαι, συγκύπτω, „ζα-
“ γῶμα, οἶον «ὑπὸ τινι» ὑποτινός
“ τινος, Π 426, «καθ' ὅδω» γυθῶμαι,
“ εἰς τὸ ὕδωρ, Φ 14, «ὑπὸ κρηναῖ»
“ ἐν γένει, ὡς τὸ τῆς καθ' ὅδω. „ζα-
“ δειλῶ, εἶμαι περίφοδος, Δ 374, Ε
“ ἐπὶ ἐπαίτου, μετὰ πόδου καὶ συ-
“ περιέρχομαι ἢ ἐπαίτω, «π. κατὰ
“ ρ 227, σ 363. 2) μεταβ. ὁ ἐ. με-
“ ρεσθῶμαι, ὑπὸ φόδου φεύγω τινα,
“ γ 427, «ὄρμεις ἐν ποταμῷ κέφα-
“ ραι ἵενται» τρέχουσιν ἢ φέρονται τῆδε
“ ἐν τῇ πεδιάδι φοδούμεναι τὰ νέφη, κ

“ ἡ. ὑποτ. -η, ἀπαρρ. -ειν, παρατ. θα-
“ γῶσκε, μέλ. μετοχ. πτωχέων“ ἄ.)
“ ἐπαίτης (πωγός) περιέρχομαι,
“ μέλω“ ἢ „ζητουλάω“, ἐπαίτω,
“ κατὰ ἄστο, ἀνὰ δῆμον“, Oδ. σ 309,
“ β'. μεταβ. ἐπαίτω, „ζητῶ“, «δαί-
“ λ, 49. Ἐκ τοῦ
“ ἡ, ὅν (πτύσσω), κυρ. ὁ κεκυρώ-
“ νος“, ἐπομ. ὁ ἐπαίτων, «ἀνὴρ» ἐπαί-
“ τῆς, ζήτητολα“, Oδ. τ 74, φ
“ τοῦ «ἀνὴρ» ὡς οὐσιαστ., ζ 208, ζ

“ οἱ, οἱ (πυγμή, οἶοναί Σπιθαμῶν, μι-

κρῶσμαι ὅσον μία πυγμή), μυθῶδες τι ναννι-
κόν θῆνος, ὅπερ κατὰ τὸν μῦθον κατ' ἔχει τὰ νή-
τια τῆς γῆς πρὸς τὴν Λιβυοπίαν ἢ Ἰνδικήν, Γ 6.

ΠΥΓΜΑΧΙΑ [-ω-], ἡ, ἡ διὰ πυγμῆς μάχη, πυγ-
μαχία, „γρονθοκοπία“, W 653, 663.
Ἐκ τοῦ

ΠΥΓΜΑΧΟΣ [-ω-], ὁ (πύξ, μάχομαι), ὁ διὰ πυγ-
μῆς, γρόνθου μάχόμενος, πύκτης, πυγμαχός,
„γρονθοκόπος“, θ 246 f.

ΠΥΓΜΗ, ἡ (πύξ, πρῶλ. pugnis, ἴσως συγγ.
τῇ πυκ, πύκα, πυκνός), „γρόνθος, γρονθία“,
ἐπειτα συνήθως ὁ ἀγών, ἡ μάχη ἡ διὰ γρονθο-
κοπημάτων, πυγμή, ὅθεν «πυγμῇ νικήσας» εἰς
τὴν πυγμῇ, εἰς τὸν διὰ πυγμῆς ἀγῶνα νική-
σας, W 669 f.

ΠΥΓΩΙΣΙΟΣ [-ω-], ἡ, ὄν. ποιητ (πυγών=πῆ-
γος), πηγυαίος, ἔχων ἐνός πήχειος μήκος,
Oδ. π 317, λ 25.

ΠΥΛΟΣ [-ω-], (ὁ) εὐφώνιον ἀντὶ τοῦ πλύε-
λος ἐκ τῆς ῥίζης πλῦ, πλύνω), ἡ, „σκάφη,
σκαφίδι“, ἰδίως ἐν ᾧ παραβάλλεται προρῇ εἰς
τὰ κτήνη, τ 553 f (ἐνθα κατ' ἐξαίρεσιν τό μ
εἶνε μακρόν, ἐν ᾧ ἀλλοχού εἶνε βραχύ).

ΠΥΘΕΣΘΑΙ, ἴδ. ΠΥΘΑΝΟΜΑΙ.

ΠΥΘΙΟΣ [-ω-], ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτως
ὀνομασθέντος διὰ τὸν ὄρον τοῦ ὀράζοντος Πύ-
θωνος κατὰ τὸν Γ. Ἀπ. 373 (ἐνθα τό ι εἶνε
μακρόν).

ΠΥΘΜΗΝ, ἑνός, ὁ, τὸ κατώτερον παντὸς βα-
θὺς πράγματος, „πάτος“ ὅθεν ἰδίως ἄ.) ἐπὶ
ἀγγείων, πυθμῆν, „πάτος“ οὐ μόνον καθ' ὅ-
σον κλείει αὐτὰ κάτωθεν, ἀλλὰ καὶ καθ' ὅσον
ὑποσπρῆζει ὁ ὑποθαλάσσιος, ὅθεν καὶ βάσις, βά-
θρον, π. γ. τρίποδος Σ 375. Οἱ δὲ περὶ ἐκπό-
ματος λεγόμενοι «ὅσο δ' ὑπὸ πυθμίνης ἦσαν»
Λ 635 πρέπει ἀπλούστατα καὶ πιθανώτατα νὰ
ἐκληφθῶσιν ὡς πυθμίνης ἢ «πάτος» τοῦ ποτη-
ρίου, τὸ ὅποτον ἄρα εἶχεν ἐκατέρωθεν πυθμῆνα,
οἷοι ἦτο «δέπας ἀμφικύπελλον», ὡς ὀνομάζει
τὰ ταῦτα ὁ Όμ. (ἴδ. τ. λ.). Καὶ ταῦτα μὲν
κατὰ τὸν Φαίην καὶ Λέρσιον ἄλλοι δὲ καὶ ἐν-
ταῦθα ἐνοοῦσι τοὺς πυθμῆνας ὡς βάθρα, βά-
σεις, ἢ κατὰ τὸν Ἀθηναῖον σ. 489 B (ἐνθα
περιγράφεται ἀργυρῶν τι ἐκπωμα ἐν Καπύῃ
εὐρισκόμενον, πρότερον ἀνῆκον δῆθεν εἰς τὸν
Νέστορα) ὡς κυλινδρῶσιδῃ ὑποστηρίγματα «ρο-
πῶν δὲ πλάγια». Τρίτην ἐρμηνείαν τῶν δύο
πυθμῆνων εὐρίσκει παρὰ τῇ αὐτῇ Ἀθηναίῳ σ.
488 F.

ΠΥΘΩ [-ω-], (πῦ, συγγ. τῇ λατ. puteo) μέλ.
γ'. ἐν. πύσει, ἀορ. ἐπικ. πύσε, παθ. ἐνεσι. πύθε-
ται, προστ. πύθω, μετοχ. -ομένω, ἐπικ. λ.

1) Ἐνεργ. σήπω, „σαπίζω“, κάμνω τι νὰ
σήπεται, «ὅστέα» Δ 474, Γ. Ἀπ. 369, 374.
2) Παθ. σήπεται, „σείπομαι“ ἢ „σαπί-
ζω“ (οὐδέτ.) Λ 395, α 461, μ 46.

ΠΥΘΩ [-ω-], οἶξ, ἡ. Γ. Ἀπ. 372, 380. Πυθῶ,
Γ 405, θ 80, αἶτ. Πυθῶ. ἔτι δὲ καὶ ἀρχαῖοι οἱ

τύπος Προῦν, πῶς, ἡ, B 549, αἰτ. Πυθῶνα, Ὑ. Έρμ. 178, ἡ Πυθῶ, τὸ ἀρχαιοτάτον ὄνομα τῆς ὑπὸ τὸν Παρνασσόν Φωκικῆς χώρας, ἐν ἣ ὑπῆρχεν ὁ ναὸς καὶ τὸ μαντεῖον τοῦ Πυθίου Ἀπολλωνος. (Κατὰ τὸν Ὑ. Ἀπ. 372 τὸ ὄνομα παράγεται ἐκ τοῦ πύθομαι=σῆποιμαι, διότι ἐκεῖ ἐσχάπη ὁ ὑπὸ τοῦ Ἀπολλωνος φονευθεὶς δράκων, ὅστις καὶ αὐτὸς διὰ τὸν αὐτὸν λόγον ὠνομαζέθη Πύθων. Κατ' ἄλλους; δὲ ἐκ τοῦ πυθῆσθαι, ὅντις εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἡρώτων οἱ βουλούμενοι τὸν θεόν. Ἀλλ' εἰς ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν ἀντίκειται τὸ βραχὺ τῆς πυθ συλλαβῆς τοῦ ῥήματος).

Πυθῶδες [-..], ἐπὶρ., εἰς τὴν Πυθῶ, λ 581. Πύκα [-..], ἐπικ. ἐπὶρ. 1) πυκνός, στερεός, πυκνός, ὅσον «πύκα βάλλειν» I 588, «π. θεωρηταί», γδ. οὐρηκτής, M 317 κ. ἀ., «πύκα ποιητός» στερεά κατωμένο, Σ 608, α 333 κ. ἀ. πλχ. Συνάπτεται πρὸς τὸ «στέαρως» M 454.

2) μεταφ. ἐπιμελῶς, «τρέφειν» E 70, συνετώς, «φρονέειν» I 554, E 217. Ἐκ τούτου πυκλῆ [-..], εὐκτ. πυκάζειν, ὁρ. ἀ. ἀναδῆ, πύκασε, ἀπαρφ. -άσαι, μετοχ. -άσαι, ἀτάσα, μετοχ. τοῦ παθ. παρακ. πεπυκασμένος, -α. 1) μεταβ. ἀ.) πυκνύνω, συσσωρεύω, «στρεπμῶν», «ἐνδοῖ σφέα; αὐτοῖς» μ 225. β.) συγκαλύπτω, κατακρύπτω, κατασκεπάζω, «νέκυν» Ω 581, «τινὰ νεφέλη» P 551, ἡ κόρυς «πύκασε κόρη» K 271. Παθ. «ἔρματα εὐ πεπυκασμένα» B 777 (| ἐρμηνεύεται: ἐπιμελῶς κεκαλυμμένα με πέπλους, οἷα τὰ ἐν E 494. Ἀλλὰ καὶ ἐγὼ ἀμφιδόλῳ μετὰ τοῦ Δυντῆρου, ὅν ὁ λόγος ἐνταῦθα περὶ καλυμμάτων τῶν ἀρμάτων ὑποπτεύω μᾶλλον ὅτι ἡ φρ. «εὐ πεπυκασμένα» δὲν διαφέρει τῆς «πύκα ποιητά», γδ. πύκα) μετὰ ὅτι. «ῥῖσι» E 289, «ἄριατα χρυσῇ πεπυκασμένα κασιτέρῳ τε» ὑπερβολικὴ ἐκφρασις: κατασκεπάζω με χρυσὸν ἔκ κασιτέρον ἀντὶ τοῦ: πλουσίως κεκοσμημένα, πεποικιλμένα με χρυσὸν καὶ κασιτέρον, Ψ 503, «ράκισιν πεπυκασμένους ὄμους» ἔχων τοὺς ὄμους με ῥάκη σκεπασμένους, γ 488. γ.) τροπικ. περιδῶλλω, καταλαμβάνω, ἐπὶ λύπης, «πυκ. τινὰ φρένας» Θ 124, P 83. 2) ὡς ἀμετάδ. φαίνεται ὅτι μεταχειρίσθη τὸ ῥ. ἐν τῇ λ 320 «πρὶν... ἰούλους ἀνθῆσαι πυκάζει τὰ γένους εὐανθεῖ λάχνην» πρὶν ἀνθῆταισι οἱ ἰούλοι ἔξ αἱ σιζγόνες σκεπασθῶσι με εὐανθεῖ λάχνην (ὑπερμῆ δεχόμενος; ὁ Γράσος διορθοῖ ἀνευ ἀνάγκης τὸ χωρίον: εὐανθεῖα λάχνην, ὥστε τοῦτο νὰ ᾔνε ὑποκείμενον τοῦ μεταβ. «πυκάζει». || Ἀλλ' ὀρθότατα ἐνόησε τὸ χωρίον, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς μεταφράσεώς του, ὁ Ἀμεῖς, ἐκλαμβάνων τὸ μὲν «πυκάζει», ὡς μεταδοτικόν, ὡς ὑποκείμενον δ' αὐτοῦ τὸ αὐτὸ καὶ τοῦ ἀνθῆσαι, τὸ «ἰούλους», ἐπομένως: πρὶν οἱ ἰούλοι ἀνθῆταισι καὶ σκεπασθῶσι με εὐανθεῖ λάχνην τὰς ἀνθῆταις).

ΠΥΚΙΜΗΔΗΣ [-..], ἐκ (πύκα, μέδω), ἔχων φρένας, συνετός, φρόνιμος, Ὑ. Δῆμ. 153 (ἐνθα παρορῶνται).

ΠΥΚΙΝΑ [-..], ἐπὶρ., κυρ. οὐδέ. πλη. ἐπὶθ. πυκινός=πυκνός, ὅπ. γδ.

ΠΥΚΙΝΟΣ [-..], ἡ, ὅν, κατ' ἐπικ. ἔκτατον τοῦ ΠΥΚΝΟΣ (γδ. τ. λ.). || Ἡ περὶ τοῦ τοῦ ι, ἦτις ἔγεινεν, ὡς φαίνεται, εὐφωγισμὸς ὅπως καὶ ἐν τῇ «πινυτός» ἀντὶ τοῦ τός, καὶ «πινύσσω» ἀντὶ τοῦ: πινύσω, καὶ σήμερον ἐστὶ ἀντὶ τοῦ καπνός: π. γ. λ. «καπινός», τὸ ἔπινε εἰς ἔγεινεν «ἐπινύς» Πάτριος κατήντησε, Πάτριος «ἔ» || Πάτριος καὶ ἐκ τούτου ἐπὶθ. «Πατινιώτικος», κατωμικτότερα «ἀτιμόπλοισιν» καὶ «ἀτιμὸν ἀντὶ τοῦ: ἀτιμόπλοισιν καὶ ἀτλάζι»). Ἐκ τούτου ΠΥΚΙΝΟΦΡΑΝ, [-..], ὅν, ἐπικ., πυκνός, φρένας, συνετός, φρόνιμος, «βουλή» Ὑ. 538.

ΠΥΚΝΟΣ, ἡ, ὅν καὶ κατ' ἐπικ. ἔκτατον νός, ἡ, ὅν (πύκα), «πυκνός», παρὰ τὸν δρῶς. 1) κυρ. ἀ.) ὡς πρὸς τὴν ὕλην, δρῶς, στερεός, «πυκινός; ὁδῶς, ἀσπίς, να» O 529, N 801, E 521 κ. ἀ. β.) ὡς τὰ συστατικὰ μέρη, πυκνός, «πυκ. λ. (κατὰ τινὰ ἐρμηνεύειν διότι ἐμελλον νὰ σῶσι πολλὰ ἐρώματα ἔσκεπάζματα) I 621 λ' ὡς κατωτ. γ.) «νέρος» E 751, «φάλαγγες, στίγες» Δ 281, H 61 κ. ἀ. ρά» Δ 454, E 53. Τὸ δὲ ἐν τῇ B 151 «ἐστὶν περὶ πυκινά» (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν καὶ ὁ Ἀμεῖς ἔγραψαν οὕτως ἀντὶ τοῦ συνεπ. πολλά) ἐρμηνεύει ὀρθότερον ὁ Ἀμεῖς λα δῶκων τὸ «πυκνά» ὡς ἐπὶρ.: πολλὰ γὰρ, ἐπανελημμένως ἐτίναζον τὰ περὶ, καὶ βέλεα, λάες» πυκνός: πίπτοντα ὡς γ. λ. Α 576, Π 612 κ. ἀ. ὡσαύτως, «πυκ. λόχη, δρυμά, ῥωπήια, ὄζοι, θάμνοι, π. Ὀμ. πλχ., «πυκνοὶ ἐφέρισαν ἀλλήλοισι» πυκνά συσσωρευμένοι, ὡς ἑνας ἐπ' ἀνὸς ἄλλον», N 433 κ. ἀ. Συνάπτεται με «θαμέες» μ 92, E 12. γ.) ὡς πρὸς τὴν ἀρμονίαν καὶ σύνθεσιν, πυκνός, ὅς ἐ. στ. συμπαγῆς, σφιγκτός, «ὁδμός» K 134, «λέχος» ψ 177 (γδ. καὶ ἀνωτέρω «ὄρα» καλῶς κεκλεισμένη, E 467, «γλ. 68, «λόχος» καλῶς κεκρυμμένος, Ω 779. ὁότερον ἀνήκει τὸ παράδειγμα εἰς τὴν δ. ὡς ὁμοίον μετὰ τὸ «πυκναὶ φάλαγγες, στ. δ.) ὡς πρὸς τὸν χρόνον, ἐπανελημμένως συχνός, «λιθάδες» E 36. (|| Ἐνταῦθα ἀνήκουσι καὶ τὰ ἀνωτ. παραδείγματα λάες» Δ 576, Π 612 κ. ἀ.). 2) Τροπ. ρύς: ἀ.) σφοδρὸς, μέγας, βαρύν, ἄτη» βαρεῖα λύπη, βαρὺ δυστύχημα, Ω 480. β.) ἐπὶ τοῦ πνεύματος καὶ τῶν τῶν αὐτοῦ, βαρύν. (|| Καὶ ἐν τῇ καλ. μένη λέγεται ὁ φρόνιμος νοῦς καὶ σφοδρ.

ἡμιζέει βαρείαι, τούναντιον, ἐλα-
φὴν φρονίμως, συνετός, σοφός,
νός, μέλας, βουλή, ἔπος, ἐφετιμή, μῦ-
θος, ὡς αὐτὸς καὶ «δόλος» Ζ 187.—
πικνός καὶ πικνῆ, πικνόν (μόνον
καὶ πικνῆ λεγόμενα ὡς ἐπὶ, ὡς
ἐπὶ πικνῆς ἄ.) κυρ. συμπαγῶς,
«συγκτάς», «θύραι, σκινίδες πυκνῶς
στερεῶς συνηρμοσμένοι, στερεαί, I
Φ 333, δ 314 κ. ἄ. «πῆρῃ πυκνῇ
πυκνὰ διεσχιγμένη, ἔχουσα πυκνὰς
ἀν 438, ρ 198, καὶ ἀναγερομένη τῆς
ῥα εἰς τὸν χρόνον, ἴδ. ἀνωτ. 4, δ.
«πυκνὸς σφοδρῶς, σφοδρῶς, πολύ, «πυκ-
νή» Γ 312 κ. ἄ. «πυκνὰ μέλας
πολύ σφοδρῶς (ἢ μάλλον πολύ
πυκνῶν Σ 318, Φ 417, «πυκνὸν
λ 88, «πυκνὰ στεναγίζων» Κ 9.
«πυκνὸς φρονίμως, «πυκνῶς ὑποψή-
σας ὁὕτως φρόνιμον συμβουλήν, α 270,
«φρονέων» πυκνὰς, βαρείας, συνετάς
ἔχων, ε 445.
ΠΥΛΑΙΜΕΝΗΣ [υ...], ΕΡΕ, ὁ, βασιλεὺς τῶν
Πυλων, σύμμαχος τῶν Τρώων Β 831,
Μενελάου φανευθεὶς, Ε 376. Ἐν τῇ
ἀνακρίσει ἐν ταῖς ζῶσι καὶ θρηνη-
θῆναι τοῦ υἱοῦ Ἀρκαδίου. Τὴν
ἐκείνην οἱ μὲν παλαιοὶ ἐξηγεῖσθαι
ἐκ τῆς ἀποδείξεως τοῦ Πυλαγονίου ὀμνυ-
νόμενος τινὲς δὲ τῶν νεωτέρων εὐρί-
σκον αὐτῇ ἀπόδειξιν τῆς ἐκ πολλῶν κατὰ
ἀναπαράχοντων ἀσμάτων συρραφῆς τῆς
Πυλαίας ὑπ' ἄλλων νεωτέρων προση-
γορευθείσης. ἴδ. Ἀγγ. Βλέου Τὸ Ὀ-
μήτευμα, καὶ ἰδίως σελ. 57).

ΠΥΛΟΣ, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. πυλῆος), υἱὸς τοῦ
Πυλαγονίου τῶν Πυλων, Β 812.
ΠΥΛΟΣ [υ...], ΑΟ [-], ὁ, ἐπικ. ὁ τὰς πόλεις
κόσμου ἀραρίσκων, ὅ, ἔ. κλειων,
τὸν Ἀπών «ὁ ταῖς πόλεις προ-
σέτις» τοῦτοστιν ὁ φύλας τῶν πυλῶν,
πυλωρός, ἐπιθ. τοῦ Ἀδου, Θ 367, Ν
77.

ΠΥΛΟΣ, ΑΟ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ
Πυλαγονίου φανευθεὶς, Α 491, Π 696.
ΠΥΛΩΡΟΣ [υ...], ΑΟ [-], ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ πυλω-
ρῶρος, ὁ φύλας τῶν πυλῶν, ἴδ. ἴδ.
Π 681, παρδ. οἱ σφραγίσαι. (ἢ. Εἶνε
ἐν τοῦ Πύλου καὶ τῆς ρίζ. ΕΡΕ, ἐπι-
πιστάτω, φυλάττω, ἐς τῆς τὸ ὄρ-
ος, ἐπί-σφρος, φρουρός (=πρ-σφρ-),
πρ-σφρ-), ὄρα, ὄραω, συγγ. πρὸς τὸ
warten).

ΠΥΛΩΡΟΣ, ἡ, Πύλη (ἡ εἰσόδος συνόλου τι-
νός) (Λατ.), πάντοτε κατὰ πληθ. ὡς
πυλωμάτων, «θυροφύλων», ἐς ὧν σύγ-
μα τῶν πυλῶν τῆς πόλεως Γ 445, Ε
ἐπὶ τῆς πόλεως τοῦ στρατοπέδου Π

339, Μ 175, «Ἀἶδα πόλιν» ἐν περιφράσει
τοῦ θανάτου, σὺν «Ἀἶδα πόλιν» περιφράσει Ε
646, «ἐχθρὸς ὅμως Ἀἶδα πόλιν» 1312, ε
136. Ποιητ. «Πύλας οὐρανοῦ, Ὀλύμπου» Ε
719, Θ 444 «πόλιν ἀνείρειαι, ἀνείρων» δ 809,
τ 362, «πόλιν Ἡελίοιο» αἱ πρὸς δυσμὰς, δὲ ὧν
ὁ ἥλιος δέσσει, ω 12.

ΠΥΛΩΡΕΝΣ, ἔς, ἴδ. ΠΥΛΩΡΕΝΣ.

ΠΥΛΩΡΕΝΣ [υ...], ὁ (Πύλη, δέχομαι), ὁ ἐν
ταῖς πόλιν δαχόμενος τοὺς εισερχομένους, πυ-
λωρός, θυρωρός, μόνον Γ. Ἐρμ. 15.

ΠΥΛΩΡΕΝΣ [υ...], ἡ, πόλιν τῆς Αἰτωλίας, ἡ με-
τέπειτα ὀνομασθεῖσα Πρύσχιον, Β 639, Στράβ.
10, 2, 6.

ΠΥΛΩΡΕΝΣ [υ...], ἡ, οὐκ (Πύλος), Πύλος, ἐκ
τῆς Πύλου, «οἱ Πύλοι» Α 248, γ 59.

ΠΥΛΩΡΕΝΣ [υ...], ἐπὶ ῥήμα, ἐκ τῆς Πύλου, π
323 φ.

ΠΥΛΩΡΕΝΣ [υ...], ἔς, ἐπικ. (Πύλος, γεν-
νίζομαι) ὁ ἐν Πύλῳ γεννηθεὶς, ἐκ Πύλου
καταγόμενος, γέννημα τῆς Πύλου, ἐπιθ.
τοῦ Νέστορος, Β 54, «ἔπποι» (οἱ τοῦ Ἀντι-
λόχου τοῦ υἱοῦ τοῦ Νέστορος), Ψ 303, «ἀν-
θρωποι» Γ. Ἀπ. 424. Ὁ τύπος Πύληγενῆς
εὐρίσκεται ἐν Γ. Ἀπ. 398.

ΠΥΛΩΡΕΝΣ [υ...], ἐπὶ εἰς τὴν Πύλον, μόνον
Α 759, ν 274.

ΠΥΛΩΡΕΝΣ [υ...], ἡ (παρὰ δὲ Στράβ. ἀρσεν. ὁ Π.),
Α 252, Β 77, α 93, δ 214 κ. ἄ. πλχ. ὁὕτως
ὀνομάζονται τρεῖς πόλεις ἐπὶ τῆς δυτικῆς παρα-
λίας τῆς Πελοποννήσου ἡ οὐ μακρὰν αὐτῆς,
πρὸς Ἀριστοφάν. Ἰππ. 4059 καὶ Στράβ. 8, 3,
7 ἄ.) πόλιν τῆς Ἡλίδος πρὸς νότον τοῦ Πη-
νιοῦ παρὰ Στράβ. ἔθθα ἀνωτ. ὁ Ἡλιακὸς
καλούμενος, ἴδ. καὶ Περσικ. 3, 3, 4. ὁ πόλιν
τῆς Τριφυλίας, πρὸς νότον τοῦ Ἀλφειοῦ παρὰ
Στράβ. 8, 3, 7 ὁ Λεπρεατικὸς καὶ ὁ Τριφυ-
λιακὸς καὶ Ἀρκαδικὸς, 8, 3, 3 κ. ἄλχ.
πλησίον τοῦ νῦν χωρίου Τσαρμπατζῆ γ.)
πόλιν τῆς Μεσσηνίας, παρὰ Στράβ. ὁ Μεσση-
νιακὸς, καί μιν ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐν τῇ ὑπερ-
βοίᾳ τοῦ Αἰγῶνος, ἀπέναντι τῆς νοτίου ἄκρας
τῆς νήσου Σφακτηρίας, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Νη-
λίου (ἔθεν καὶ «Νηλίας» ἴδ. τ. λ.) ἐν δὲ
ταῖς μετέπειτα χρόνοις καταστραφεῖσα ἀνεκτι-
σθὲν πάλιν ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Κορυφαίου (τὰ
νῦν «Παλαιὸ Νεαῦρον») ἀπέναντι τῆς βορείου
ἄκρας τῆς Σφακτηρίας, καὶ αὕτη εἶνε ἡ κατὰ
τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον τοσοῦτον ὀνομα-
στῇ γενομένη Πύλος, ἴδ. Θουκυδ. Δ'. 3 ἐξ.—
Ματαῖον τῶν τριῶν τούτων πόλεων ἡ πρώτη
ἔχει τὴν ἐλαχίστην ἀξίωσιν νὰ ᾔηται ἡ Οὐρικὴ
ὑπὲρ τῆς δευτέρας ἀποφαίνεται ὁ Στράβων, 8,
3, 27 ἐξ. καὶ τῶν νεωτέρων ὁ Μύλλερους καὶ
Ἐόνης, καὶ τῇ ὄντι πρὸς ταύτην τὴν γνώμην
συνάδει καὶ ἡ ἐν Ἰλιάδῃ διήγησις τοῦ Νέστορος
ἡ ἐν τῇ Α 671—761, ἐπὶ δὲ καὶ τὸ ἐν τῇ Ε
397 «ἐν Πύλῳ», ὅπερ ἀναφέρεται εἰς τὴν πρὸς

τὸν Νηλεῖα μάχην τοῦ Ἡρακλέους, καθ' ἣν αὐτὸς ἐπλήρωσε τὸν Ἄδην, Πaus. 6, 25, 3, Ἀπολλοδ., 2, 7, 3, Πινδάρ., Ὀλ. 9, 31. (Ὁ Ἀρίσταρχος ἐν τῇ τελευταίῃ Ὀμηρ. χωρίῳ ἀναγίνωσκον «ἐν πύλῳ», ὅπερ ἠρμήνευεν ὡς ἐτερον τύπον τοῦ πύλλου· ἐν πόλει ὁμοί. τοῦ Ἄδου, ὅπερ ἐγένετο, κατὰ τὸν Εὐστάθιον, ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἄδην μάχῃ τοῦ Ἡρακλέους, ὅτε αὐτὸς κατέβη ἵνα μετατρέψῃ τὸν Κέρβερον (Θ 367)· καὶ πρὸς ταύτην τὴν γνώμην τοῦ Ἀρισταρχοῦ συμφωνοῦσαι πολλὰ τῶν νεωτέρων, ὁ Πρέλλερς, ὁ Οὐλφρις, ὁ Σπίτξενερς, ὁ Βέικερς ἐν τῇ Ἀ'. Γουαντσίον φρονεῖ ὁ Φαίσις καὶ Βαθύμλεινος ἐν τῇ προλόγῳ τῆς ἐκδόσεως αὐτοῦ σ. 41).— Τῆς δὲ Ὀδυσσεὺς τὰ χωρία, ἐν οἷς μνημονεύεται ἡ Πύλος, ἀναφέρονται μόνον εἰς τὴν πόλιν τῆς Μεσσηνίας. Τοιαύτη δὲ ἦτο καὶ τῶν πελαίων ἡ συνήθης γνώμη, οἷον τοῦ Πινδάρ. Πυθ. 6, 35, 16. καὶ τὴν Βοικ. αὐτοῦ, τοῦ Ἰσοκράτ. Παναθην. 72, τοῦ Πaus. 4, 2, 5, 36, 4—3· καὶ ταύτην ἀσπάζονται καὶ τῶν νεωτέρων οἱ πλείστοι.— Σημειώθη δὲ ὅτι ὅπου τὸ ὄνομα τοῦτο λαμβάνει τὸ ἐπὶ ὅ. «ἡμαθίας» (16. τ. λ.) πολλοὶ ἐνόμισαν ἔκαστ' οὐ μόνον τὴν πόλιν Πύλον, ἀλλὰ καὶ ὅλην τὴν Πυλίων τὴν ἐπικράτειαν, τὴν μέσσην ὁμ. ἢ μετὰ Ἰορδανὴν Ἡλείαν καὶ μέρος τῆς Μεσσηνίας), α 9, 1 κ. α.

Πύλων [π.], πῶς, ὁ, εἰς τὸν Τρώων, ὅπῃ τοῦ Πολυπόρου φρονεούσης, M 487.

Πύματος [π.], π, οκ, ποι. ἔσχατος, τελευταῖος, ὕστατος, τοπικῶς τε καὶ χρονικῶς Δ 254, K 475, δ 30, α 369 κ. α., «ἀντι» ἢ πυμάτη θέαν ἀσπίδος· «ἦτις ἔσχατη τῆς ἀσπίδος περιέβαλλεν αὐτήν, ὅ ἐστις τὰ ἔσχατα τῆς ἀσπίδος περιέβαλλεν, Z 118· πρὸλ. Σ 608· τοῦ ναυτίου τοῦ «πρώτος» M 63. Τὸ οὐδ. ἐνικ. καὶ πληθ. ΠΥΜΑΤΟΝ καὶ ΠΥΜΑΤΑ ὡς ἐπὶ β. τελευταῖον, ἐν τέλει, ἐπὶ τέλους, «πύματόν τε ἢ ὕστατον» ἔσχατην καὶ τελευταίαν φοράν, X 203, α 116· ὡσαύτως καὶ «ὕστατα καὶ πύματα» δ 685, α 13. (Ἡ ἔτυμολογία ἀμφιβολοῦς).

ΠΥΘΑΝΟΜΑΙ (βλ. πυθ-), μόνον δ 315, παρτ. ἀναψ. πυθανόμην ν 256, καὶ ποιητ. ΠΕΪΘΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., εὐκτ. γ'. πλ. πυθόμαιο, ἀπρρ. πυθέσθαι, προσ. -έσθω, μετοχ. -όμενος, παρτ. ἐπύθετο, -όμεθα, καὶ ἀναψ. πυθέτο, -όμεθα, μέλ. πυθόμαι, -εαι, -εται, μετοχ. -όμενος, ἀόρ. β'. ἐπύθοντο, ἀναψ. πυθόμην, γ'. ὄμικ. πυθέσθην, ὑποτ. -ημι, ηται, ηταις, ὠνται, εὐκτ. -οίμην, οίτο, οίκατο, ἐπικ. ἀναψ. εὐκτ. γ'. ἐν. πεπύθοιτο Z 50, K 381, A 435, παρτα. πέπυσμαι, β'. ἐνικ. ἐπικ. πέπυσσαι λ 494, γ'. ἐν. -σται, ἀπρρ. -ύσθαι, ὑπερτ. ἐπέπυστο καὶ πέπυστο, γ'. ὄμικ. πεπύσθην. 4) ἐξετάζω, ἐρευνῶ, ἐρωτῶ, ζητῶ πληροφορίας, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' αἰτ. «νόστον πατρός» ἐρωτῶ περὶ τῆς ἐπανόδου τοῦ πατρός, δ 360, «κακὰ ἔργα» ρ 458, μετὰ γενικ. «πατρός οἰχομένου» περὶ

τοῦ ἀπόντος πατρός, α 281· γεν. τοῦ ἐρωτῶντος προσώ. θέσθαι· κ 515, λ 50, 89· ὁ δὲ, ἀκούω, πληροφοροῦμαι, α 137 κ. α., μετ' αἰτ. «κύπτον, κίλαδον» O 479· γεν. οὐ μόνον τοῦ προσώ. θέναι ἢ ἀκούει, ἀλλὰ καὶ πράγματος, περὶ οὗ, οἷον Ἀΐαντος P 402, «ξείνοισι» μανθάνω ἢ ἀκούω εἰδήσιν, 224 κ. α., «τί τινος» ἀκούω, εἰ σφῶν τάδε πάντα νοῦν· ἂν ἐμάνθικον περὶ οὗ, ὅτι ὁμ. διαμαχέσθαι, A 25· Γ 421· μετὰ μετοχῆς δ 73· νοῦντα ὁδόν· ἤκουσα ὅτι ἦτο ὅ, «πέπυστο υἱός· πεπόντο υἱός· τοῦ εἶχε πέση, N 522· ποι.—εἶπε· πυθέσθην ἡνιόχοι μετὰ τοῦ «ὅτι» N 674· ὁ δὲ τὸ «ὅτι» λόγος ἐστὶν ἄν· ὅτι «ἦτο»·—Ὁ παρακαλούμενος ἔχω ἐξ ἀκούεω, 414, 412.

ΠΥΣ, ἐπὶ β. ἐν πυγμῇ, γρονθοποιεῖ· «πύς ἀγῶν» νοῦς, πύκτης ἱκανός, Γ 237· «μάχεσθαι» Υ 621, «νικᾶν» τῇ πύκῃ, πυκνός, πυγμῇ, πύκνωσις, εἰς ἣν ἀποτελεῖται ὁλος, πρὸλ. καὶ τὸ Λατ. πυ.

ΠΥΣΙΝΟΣ [π.], π, οκ (πύσινας μένος, «πύσινος» ἢ γόν· Ω 269 κ.).

ΠΥΡ, πύρος [π.], τό, π. πλ. «πῦρ δαίειν, καίειν»· τὸς ἐστὶν· πῦρ ζ 305, ρ 37· ὁ δὲ τὸν 1 220, γ 344 κ. α· ἐρ' ἦς ἔκκινον τοὺς νεκροὺς, τὸ τῶν πύρων ἢ φανῶν, σημεῖον τῆς δυνάμεως καὶ τῆς κατατροφῆς, ὁδὸν λέγει· O 605· «μάρναντο δέμας ἐμάχοντο δίκην πυρὸς καὶ αὐτῆς τοῦ καίμενου πυρὸς» πρὸλ. P 565, Υ 371, «παροικιῶδες, ὡς τὸ τῆς καὶ ψῆς», B 310, ὡσαύτως ἐμῆνοι νοστήσαντες· «ἢ ἀφ' ὧν εἰμποροῦμεν νῆ· γλυτὰ ἀπὸ τῶν μεγίστων κινδύνων» (1) πρὸλ. τὴν ἄλλην παροιμ. καὶ ὕδατος· ὁ δὲ διὰ τῶν K 246· Ὁ πληθ. τὰ πύρα εἶνε τῶν νεκροφυλάκων τὰ 1 77, K 12· Ἐκ τούτου ΠΥΡΑΓΡΗ [π.], ἡ (πῦρ,

(Φάξ. Τόμ. Γ'. σ. 130), (Τουρκ.)
σ. 477, γ. 434.

ἐκείνῳ μέρος τι τῆς καρχαευστικῆς κα-
ταύτης ἐξέδωκεν ὁ Ἰερικανός, Φραγ-
γομεσίπτερος, ὁ δὲ Οὐόλιος «πύρ' αἰ-

ἀρχιεπίσκοπος [...], ἀρχι, ὁ (πῦρ, ἀρχή, οἶοναι
ἀρχηγός), ἀρχηγός τῶν Πασιόνων, σύμ-
μα Τρώων, ὑπό τοῦ Πατριάρχου φανερύ-
818. II 287.

πῦρ κατὰ τὸν ME καὶ Δοιδερά),
πυρακτώνω, 1328 f. (Συνήθως ἐπι-
κακῶς ἐκ τοῦ πῦρ ὁ ἄγος ἐν πυρὶ
ἐστίν).

πολ[ι-] δ, 4) εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ
πρυτανεύει, A 491. 2) ἡ (παρὰ τὸ
πυρροφόρος ἢ σιτόπολις), πόλις τῆς
ἐν τῇ Φυλῷτιδι, ἔχουσα ἄλσος τῆς
ἐν Δημήτριον καλούμενον, ἐξ οὗ
καὶ οὗτος πολλὰκι· ὀνομαζέται ὑπὸ τῶν
ἰσχυρῶν δὲ κατὰ τὸ σήμερον λεγόμενον
Ἰσχυρὸν Χωριό'', B 695.

προς [...], ἐξ, λαμπρός ὡς τὸ πῦρ,
εἰς, Υρ. 7, 6.

αὐτῶν, ἐπὶ τῷ ἐπικρ. κυρ. ὡσεὶ πύργος,
κατὰ συνησπισμένα τετράγω-
να. 'Ἰλ. Μ 43, Ν 452, Ο 618. 'Ἐκ τοῦ
δ, 4), πύργος", ἰδὼς ὁ παρὰ τὸ

Π 338, 437, ζ 262: β). τροπικ. προ-
πρὸμαχύν, ὁχρῶμαα, οὔτινα: καὶ
ἀπὸ πρῶτης: Ἀρχαῖα: λ 336, καὶ ἡ
πρῶτη πρὸς ἀλλήλους: πρῶτον. Η 219

2) πολεμική τάξις τετράγωνος
 τεταμένη, συνησπισμένον στίφος, Δ
 7, M 332. Τῆς Ὀδυσσεύς μόνον ἐν
 καταστάσει γνωρίζοις. Ἐξ τούτου

264 †, ¹Επιγ. 4, 3.

ἰσ [υ, ε], ὁ (πῶρ), πυρετός, "θερμὴ",

131, ἰδίως ἡ πυρὰ (ἦν ὁ Ὁμ. λῆγει· καὶ αὐτὴν, τὸ καίονμενον πῦρ, ἐν ἀρ. πρὸς νεκροῦς, Α 52, Δ 49, κ. ἀλλ.).

08, τὰ, Ἴων. ἀντί τοῦ πυρετον (πῦρ),
09, « πυρήνια » (||. Εἶνε δὲ ταῦτα κατὰ
10, Ἀπολλωνίου τοῦ Ῥαδίου εἰς Ἀργον.
11, τὰ προστριβόμενα ἀλλήλοις πρὸς τὸ
12, νῆν, ὡν τὸ μὲν ἔστιν ἅπτιον, ὃ καλεῖται
13, ὕατρον, ὕατρον δὲ παραπλήσιον τρυπάνν,
14, ῥιζόντες τῷ στορεῖ στρέφουσιν.) Ἰ.

Ἐρι. 111 (||. ἐνθα τὸ χωρίον εἶνε ἀκατάληπτον, ἂν δὲν ὑποθέσωμεν ὅτι ἐξέπεσον τινες στίχοι, καὶ ὅ' ἤδη πάντες ὑπονοοῦσι).

ΠΥΡΗΦΟΡΟΣ [-...], ON=ΠΥΡΟΦΟΡΟΣ, ἴδ. τ. λ.
ΠΥΡΙΚΗΣ [-...], ES (πῦρ, ἀκί), κατὰ τὸ
ἄκρον πεπυρωμένος, πεπυρακτωμένος,
«μογλός» ι 389 f.

ΠΥΡΕΛΑΣΤΟΣ [ω.], ον (πῦρ, καίω), ἐν πυρὶ κεκαυμένος, ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἐσκληρωμένος, «σκληρός» N 564 f.

* ΠΥΡΙΦΛΑΚΕΩΣ [ου...], ΟΝΤΟΣ, ὁ (πῦρ, φλέ-
γθω, οἶοναί πυρίνας φλόγας ἔχων), ποταμός τις
τοῦ Ἀδου, κ 513.

ΠΥΡΚΑΙΝ [-υ-,], ἡ (πῦρ, καίω), κυρ. τόπος
ἐνθα πῦρ ἀνάπτεται, ἰδίως πυρᾶ, *Πλ. Η 428,
Ψ 158 κ. ἀλχ. τῆς βαφφύδιας ταύτης, Ω 791.
(|) Τῆς καθομιλουμένης ἡ „πυρκαϊά“ ἔχει ἰδιαι-
τέρην σημασίαν, λεγομένη μόνον ἐπὶ ἐμπρη-
σμοῦ.

πύρρον (πυρός: ἡ, ὅθεν ἕως πρέπει νά τονι-
 ζῇ ἡ λ. πύρρον) τό, πύρινος ἄρτος, σι-
 ταρένιο ψωμί, Ὅδ. ο 312, π 12, πληθυντ.
 π 362. (Κυρίως εἶνε συγκαταλεγμένοι οὐδέτ. τοῦ
 ἐπιθ. πόρνος λαβόν ὀρμιστικόν σημαίαν).

ΠΥΡΟΣ [-], ὁ, στίτος, οὐ μόνον κατὰ πληθ.,
οἷον Α 69 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ κατὰ ἑνικ. ὡς φασγῆ
τῶν ἱππῶν, Ε 496, Θ 488, Κ 569, δ 604,
τῶν χηνῶν, τ 533, ὡς ἀνθρώπινη τροφή μόνον
υ 409 ἄλλ. γδ. τὴν προση. λ.

ΠΥΡΑΦΘΟΡΟΣ [-...], ON (πυρός, φέρω), ποιητ.
καὶ ΠΥΡΗΦΘΟΡΟΣ γ 495, ὁ γ. Ἀπ. 228, σίτο-
φόρος, σίτον παράγων, «ἀρούρα, παδίον»
M 314, Ξ 423, Φ 602.

ΠΥΡΠΑΛΑΜΑΝ | πυρ, παλάμη, διὰ τοῦ πυρπαλάμης; || ὅπερ ὁ μὲν Σουΐδας ἐρμηνεύει « ὁ ταχέως τι ἐπινοῶν καὶ παλαμώμενος ἴσα τῇ πυρί »· ὡσαύτως καὶ ὁ Ἡσύχιος « πυρπαλάμους, τοὺς διὰ τὰς χεῖρας τι μηχανάζεσθαι δυνάμενους καὶ τοὺς ποικίλους τὰ ἥλος », μηχανῶμαι, δουλεύομαι, κατὰ τὸν Εὐστάθ. κατορθοῦν, μεταχειρίζομαι μηχανεύομαι, δόλους, νόνον ἐν τῷ « διὰ πυρπαλάμην οδοῦ τὸ μὲν ἔνθα, τὸ δ' ἔνθα » μετεχειρίσθη καὶ ὁδὸν δόλους καὶ ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ, ὅ ἐ. καθ' ὅλην τὴν ὁδὸν μετεχειρίσθη παντοίους δόλους; Ὑ. Ἑρμ. 367 (ἔνθα ὅμως οἱ νεώτεροι κατὰ τοῦ Ἰλγένου τὴν διόρθωσιν γράφουσιν μίαν λ. διαπυρπαλάμην ἀντὶ τῆς ἀνοήτου γραφῆς τοῦ ἀρίστου χειρογράτου διὰ πρὸ μὲν ἀλλ' αἰτίας).

ΠΥΡΡΟΛΕΩ (πυρρόλος, πῦρ-πο/λέω), καίω πυρρῶ, „καίω φωτιάς“, ὅπως πράττουν οἱ ποι- μένες καὶ νοκτοφύλακες, κ 30 †.

πυρρός, ὁ (πῦρ), πυρρός, φανός, „φωτιᾶ“, (Τουρκ.) „μασ-αλᾶ“, ὡς σημεῖον νοκτερινὸν πρὸς μακρὰν ἀπέχοντα ἀνθρώπου, Σ 211 †.

Πᾶ, μόριον ἐγγλυτικόν, πάντοτε μετ' ἀρνήσεως
συναπτόμενον ἃ, πολλάκις αποτελούν μετ' αὐτοῦ

μίαν λέξιν, ὅσον «οὐπω, μήπω» (ἀλλ' ἴδ. ταύτας τὰς λ.) α.) χρονικόν, ἀκόμη δέν, Ὅμ. πλχ. Πολλὰκις χωρίζονται τὰ δύο μόρια διὰ τινος λεξιδίου, ὅσον «οὐ τέ τί πω» Α 408, γ 23, «οὐ γάρ πω» Α 262, «μή δὴ πω» Ο 426. β.) τροπικόν, οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, γ 226, θ 538: ὥσαύτως καὶ «μή πω» Δ 184, ι 402 (|| ἐνθα ὁ Ἀμειν γράφει ἐκ τοῦ Εὐσταθίου καὶ τινων χειρογράφων «μή πω»).
 ΠΩΛΕΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ. (ἐπικ. θαμιστικ. τοῦ: πέλομαι, β'. ἐνικ. πωλέ' (=πωλέεαι, πωλέει), δ 811, γ'. ἐνικ. -εῖται, μετοχ. Ἰων. πωλεύμενος, παρσι. ἐπικ. πωλεύμεν, -εῖτο, θαμιστικ. πωλέσκετο, Α 490, Ε 788, λ 240, μέλ. πωλήσομαι.—Κυρ. περιφέρομαι, διατρίβω περί τι, πρὸς τὸ Λατ. versor καὶ τὸ τῆς καθομιλουμ. „κλωθογυρίζω“, ἐπομ. φοιτῶ, „συχνάζω“, «εἰς ἀγορὴν, εἰς πόλεμον» Α 490, Ε 350, 788, «εἰς δόμον» γ 352, «εἰς ἡμέτερον» (ἐξυπ. δῶμα) β 35, ρ 334, «εἰς εὐνὴν τινι», Ὑ. Ἀπ. 329, «ἐπὶ ῥέεθρα» λ 240, «μετ' ἄλλους» ι 489, «δεῦρο» δ 384, 811, «ἐνθαδὸς» Ὑ. Ἀπ. 470, «ἐνθα καὶ ἐνθα» Ὑ. Ἀφρ. 80.

*ΠΩΛΕΩ, μόνον ἐν τῇ παθ. μετοχ. πωλεύμενα, „πωλῶ“, Ἐπιγ. 14, 5.
 ΠΩΛΩΣ, ἵππου νεογνόν, „πωλάρη“ (προφέρεται „πουλάρη“), συνήθ. θηλυκόν, Α 681, Ὑ 222, 225, ὡς ἄρσεν. ψ 246, Ὑ. Ἀπόλ. 231, Ὑ 31, 9 (Συγγεν. τῷ Λατίν. pullus, Γερμ. Fohlen, Füllen).
 ΠΩΜΑ, τό, „σκεπασμα, βούλωμα. (Τουρκ.) καπάκι“, ὅσον «γῆλῶ» Π 221, θ 443, 447, τῆς φαρέτρας, Δ 416, ι 314, τοῦ ἀμφορέως, β 353. (|| Ἐν ταῖς νήτοις τοῦ Αἰγαίου πελάγους λέγεται „πουμα“).
 ΠΑΠΟΤΕ, ἀπὸ τοῦ Βεχκ. καὶ ἐφεξῆς γράφεται χωριστὰ πᾶ ποτε, ἐπὶ β. 4) ποτέ, ἤδη ποτέ, „ποτέ ἕως τῶρα“, μετ' ἀρνήσεως, «οὐ πώποτε» οὐδέποτε μέχρι τοῦδε, Α 406, Γ 412, φ 123, «οὐ πώποτε ναῦται—ἀκήριοι εὐχετόωνται παρφυγεῖν σὺν νηί» οἱ ναῦται δὲν δύνανται νᾶ καυχῶνται ὅτι ποτέ μέχρι τοῦδε παρήλθον ἀδολοεῖς (ὥς τὸ «πώποτε» νᾶ ἀπο-

δίδεται εἰς τὸ «παρφυγεῖν»), μ 98, π Ἐρμ. 444. 2) ὥσαύτως μετ' ἀρνήσεως, «οὐδαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον» Βατρ. 178.

Πᾶς (ἐκ τῆς ἀντωνυμιακ. ρίζ. πο), ἐπὶ τμηματικόν „πῶς“, κατὰ τίνα τρόπον, τῶν πολλὰκις συνδυάζεται μετ' ἄλλων ῥιων, ὅσον «πῶς γάρ;» καὶ πῶς; πῶς δυνατόν; ἐπὶ προσδοκωμένης ἀρνητικῆς κρίσεως, Α 123, κ 337 κ. ἀ. (|| Ἐν ὅμως ἔχει ὁ Γάρ τὴν ἰδιαιτέραν τοῦ αἰ κὴν σημασίαν καὶ δέν εἶνε οὕτως ἀπλ. ἐρωτήσεως τροποποιητικόν): ἐπιτείνεται δὴ: «πῶς δά; π 70, Δ 351, Σ 364, «πῶς δέ» καὶ πῶς; μετ' ἀναγκαστικῆς 481, σ 32, «πῶς νῦν εἰ ἔχ.» πῶς ἀρὰ ἐφαίνετο, θὰ ἐκρίνετο τὸ πρᾶγμα), ἂν ἔχ. ἔλεγεν ἄρ' ἂν ὁ κόσμος; σ 223.—Συντ. ἀ.) μετ' ὀριστικῆς, Α 123, Κ 61. β.) ποτακτ., Σ 488, γ 22. γ.) μετ' ἐνθ. 838. δ.) «πῶς ἂν» ζ. «πῶς καὶ μετ' Ι 437, Ξ 333, α 65. εἰς ἐνδεῖν εὐχῆς: κέν μοι ὑποσχόμενος τελείσεις; μύθον πῶς εἶνε δυνατόν, (ὅ εἰ. ἂν ἦτο δυνατόν) τελείσης ἔχ., σ 195.

Πᾶς, ἐγκλιτ. μόρ. (ἴδ. τὴν προηγ. λ.), τίνα τρόπον, τρόπον τινά, κάπως, συγγεν. μετ' ἄλλων μορίων, ὅσον «ἀλλ' ἔτι βούλεται» ἂν εἶνε δυνατόν, ἂν εἶνε—νᾶ θελήσῃ, Α 66, «οὐ μὲν (μὴν) πῶς δαμῶς, κατ' οὐδένα τρόπον, Δ 468 ἂν πῶς» υ 392.

ΠΩΤΑΟΜΑΙ, ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ πῶ „πετώ“, «λίθοι πωτῶντο» „πετοῦσαν τραις“, αἱ ῥιπτόμεναι, μ 287 †, Ὑ. Ἀτ. Ὑμ. 30, 4.

Πᾶ, βοε, τό, ἐπικ., δοτ. πληθ. πῶσαι μνιον, „κοπάδι“, πάντοτε ἐπὶ προθέτω ὅλων πῶ, πῶσα οἶον, πῶσαι μήλων» Α 678, δ 413, λ 402, μ 129 κ. ἀ. (|| μολογ. συγγ. τῷ ποίμνη, ὡς ἀντιφ. τὴν ρίζαν πο-, Σανσκρ. pā, ὅ εἰ. φυλάττει ποίμνην ἐν τέλ.).

P

P

P, τὸ δεκάτον ἑβδόμον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου ὅθεν σημεῖον τῆς δεκάτης ἐβδόμης: ῥαψῳδία.

Ῥά, καὶ πρὸ φωνήεντος ῥ', μόριον ἐγκλιτικόν, ἴδ. ἌΡΑ.

ῬΑΒΔΟΣ, ῥ (ῥάβις, συγγεν. τῷ ῥέπω), ῥά-

ῥάβδος

ῥδος, „ῥαβδί“, βακτηρία, „δεκανίκος“ (ἀ. ἡ ῥάβδος τοῦ Ἑρμοῦ, δι' ἧς ἐμψε καὶ ἐξύπνιζε τοὺς ἀνθρώπους, μαγικ. ῥδος, Ω 343, ε 47, ω 2, Ὑ. Ἐρμ. 210 τῆς Κίρκης, κ 238, 349, τῆς Ἀθηνᾶς. β.) ἁλυστική ῥάβδος. „καλάμι, κα-

γάτηρ τοῦ Ὀδρανοῦ ἢ τῆς Γαίας ἀδελφῇ καὶ γυνὴ τοῦ Κρόνου, μήτηρ τοῦ Διός, τοῦ Ποσειδῶνος, τοῦ Ἄδου (Πλούτωνος), τῆς Ἑστίας, τῆς Δήμητρος καὶ τῆς Ἥρας. Ξ 203, Ο 187, Υ 446, 442. (Ἔτυμολογείται κατὰ μὲν τὸν Πλάτωνα Κρατύλ. 402 Β ἐκ τοῦ ῥέω ἐπειδὴ πάντα εἰς αὐτῆς ἐκέρχοντο, οἷον εἰς Πλουτήν κατὰ τὸν Ἑρμάννον, quod ex ea omnia effluerint ὁρθότερον δὲ κατ' ἄλλους κατὰ μετὰθεσιν γραμμῶν ἐκ τοῦ ἔρα = γῆ).

ῤέα καὶ ῤεῖα, ἐπικ. ἐπὶ ῥαδίως, εὐκόλως, εὐμαρῶς, «θεοὶ ῤεῖα ζῶντες» οἱ εὐμαρῶς, ὁπόπως καὶ ἄρροντίτως ζῶντες θεοὶ, Ζ 438, δ 805. Ἐπιτείνεται διὰ τοῦ «μάλα» (ἴδ. ταύτην τ λ. 4, 6). Ἐκ τούτου παράγεται πιθανῶς τὸ ῤηίδιος. Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος.—Παρ' Ὁμ. πολλῶν τὸ ῤέα κατὰ συνήθειαν εἶνε μονοσύλλαβον, οἷον Ε 304, Μ 381 κ. ἄ.).

ῤεορον, τὸ, Ἰων. ἢ ποι. ἀντὶ τοῦ ῤετορον, ὅπερ εὐρίσκεται ἐν Υμ. 18 (19). 9 (ῤέω), τὸ ῤέον, τὸ ῤεῦμα, τὸ ῤεθρον, πάντοτε κατὰ πληθ. «ῤεῖθρα» ποτάμια ῤεῦματα Β 461, ζ 317.

ῤεζα (ῤεργ-, κατὰ μετὰθεσιν ῤρέγ-ju) ποι., συχνὰ κατ' ἑνῆς καὶ παρὰτ., θαμισ-εσκον (τοῖς μόνον) μέλ. ῤέζω, ἀόρ. ἄ. ῤερεῖα ἢ ῤερεῖα ἢ ἀναῦξ. ῤερεῖ Α 535. Παθ. μόνον ἐν τῇ ἀπαρρ. τοῦ ἀορ. ῤεχθῆναι ἢ ἐν τῇ μετοχ. ῤεχθεῖς, πρὸς. ῤερα.

1) πρᾶττω, διαπρᾶττω, ἐκτελεῶ, «κάμνω» μετὰ ἐπὶ ῥ. ἢ μετ' αἰτιατ. οἷον «μέγα ἔργον» Κ 282, «ἔργον» Κ 51, «ἀστυλ» ἀσπερ ἔργα Ε 403 «οὐ κατὰ μοῖραν ἔρεϊας» δὲν ἔπραξας κατὰ τὸ πρέπον καὶ δίκαιον, ι 352 «τινά τι» πρᾶττω εἰς τινά τι, οἷον «μή τι ῤεῖη κακὸν οὐδ' Ἀχαιῶν» Β 195, Δ 32, σπανίως «τινὶ τι» υ 314, «εὐ ῤεζειν τινά» [εὐ ποιεῖν], εὐεργετεῖν τινα, Ε 650, τοῦναντίον «κακῶς ῤεζειν τινά» κακοποιεῖν τινά, ψ 56. Παθ. «ῤεχθὲν κακόν» Ι 250, «ῤεχθὲν δὲ τε νῆπιος ἔργω» ἀφ' οὗ γαίνη τὸ πρᾶγμα, ὃ ἀνόητος τὸ ἔννοε (ὃ δὲ φρόνιμος πρὶν γαίνη, προνοεῖ), Ρ 32, Υ 198. (ἢ) Οὕτως, νομίζω, ὁρθότερον πρέπει νὰ μεταφρασθῇ ἡ παροικιῶδης ἀλτὴ φράσις, ἣν ὁ Ἡσιόδ. τροποποιεῖ ὡς ἑξῆς «παλίων δὲ τε νῆπιος ἔργω».

2) Ἰδιῶς οὐσιάζω καὶ μάλιστα ἐν τῇ φρ. «ῤεζ ῤεζω» οὐσιᾶν προσφῶν, κάμνω, Ὁμ. πλχ. «θεῖα» Θ 250, «ἐκαστόμην» προσφῶν ἐκαστόμην Ὁμ. πλχ., «θαλύπια» τῶν κερσῶν ἀπαρχὰς προσφῶν εἰς οὐσίαν, Ι 535, «βοῦν θεῶν» Κ 292.

ῤεοσι, εοσι, τὸ, ποιητ. μέλος, μόνον κατὰ πληθ. Ἰλ. Π 856, Χ 68, 362.

ῤεῖα, ἐπὶ ῥ. = ῤέα, ἴδ. τ. λ.

ῤεῖν, ἢ ἴδ. ῤέα.

ῤετορον, τὸ, ἴδ. ῤεορον.

ῤετορον, τὸ, λιχὴν τῆς Ἰθάκης πρὸς βορρᾶν τῆς πόλεως α 186, ἴδ. Ἰούλην.

ῤερα (ῤεπ, κρηπ), κλίνω, «γέρνω», ἴδ. ἐπὶ τῆς πρὸς τὸ ἕτερον μέρος κλινούσης

πλάστιγγος, βαρύνω, «ῤέπειν αἵμα» Ἀχαιῶν» ἐδάρυνεν εἰς τὴν πλάστιγγαν οἷος ἡμέρα τῶν Ἀχαιῶν, ὃ ε. ἀπερὶ δυστοχία τῶν Ἀχαιῶν, Ἰλ. Θ 72. «ῤέπειν Ἐκτορος αἵμιον ἡμᾶρ» Χ 25. ῤεργημένους, ἴδ. ῤηπόα.

ῤεκοῖσι, ἴδ. ῤεζα.

ῤεα (κυρ. ῤέω) ὄθεν ῤεζα εἶνε ῤεῖα ῤερεῖον ἀναῦξ. ῤέον, ἀόρ. παθ. ὁ. ῤερεῖ ἀναῦξ. γ'. ἐνικ. ῤήη, γ 455. 1) ῤέω, ἐπὶ ὕδατος, αἵματος, ἰσχύος, ἐπὶ ὕδατι τοῦ ἐγκεφάλου, Γ 300. μετὰ δοτ. «πρὸς ὕδατι» «τρέχει νερό», Χ 149, «ῤεῖ γαῖα» «ἔτρεχεν αἷμα ἢ γῆ», Δ 450. 2) Μεταφ. ῤέω, «τρέχω», ἐπὶ τῇ ἀνὰ γλῶττι τῆς ἀνὰ ὁδὸν «ἔτρεχεν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ὕδωρ», Α 219, ἐπὶ τῶν βελόνων «γέρων ῤέον» ἔφρευαν, ἐπέττων, Μ 150. μελέων τρέχεις ῤερεῖον» ἐπιπτον αἱ τὰ μέλη των, κ 393.

(ῤηγμῖν) ἵνος, ἢ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄχρ. εἰς τὴν ὄνομα. (ἢ συνήθως κατὰ σπανιώτερον δὲ κατὰ γεν. καὶ αἰτ.) τοῦ κόματος ἢ ἐκρηγῆς, τὸ ἐκρηγνῆμα, τὸ ἀφρίζον κῶμα, ὅπως φαίνεται ἐκ τῆς: μ 214 ἢ Υ 229 (ἴδ. ἄνω) δὲ συνεκδοχικῶς σημαίνει καὶ τὸν τοῦ μάλιστα ῤήγνυται τὸ κῶμα, τὸν αἰγῆα «ὃ ἡ ποτὶ κομῆθῆμεν ἐπὶ ῤηγμῖνι θαλάσῃ», Δ 437, δ 430 κ. ἄ. πλχ. (ἢ) Ἀμφοτέρω μασίαις γινώσκουσιν οἱ παλαιοὶ ἐρημνῆς ἐτυμολογοῦσι κακῶς, ὅταν λέγωσιν ὅτι ἡ ἐπιρρανεῖα τῆς θαλάσσης παρὰ τὸ παῖς ῤήγνυσθαι). Ἐκ τοῦ

ῤήγνυμι [-], ἔταρος τύπος ῤύττω (Α, 2), (ἢ ῤεζα εἶνε ῤαρ, ἢ ῤρατ, Ἀπ. ῤραγμο ἢ frag-mentum). γ' -πύσι, παρὰτ. θαμιστικ. ῤήγνυσκε, ἢ ῤήζω, ἀόρ. ῤερεῖα καὶ ἀναῦξ. ῤερεῖ, πρὸς. -υσθε, ἀπαρρ. -υσθαι, μετοχ. παρὰτ. ἐπικ. ῤήγνυτο, -υντο, ἀόρ. ἄ. καὶ ῤερεῖα, ὕποτ. ἄ. πληθ. ἐπικ. ῤερεῖσθε, Μ 224. Α.) Ἐνεργ. 1) διαπρᾶττω, συντρέφω, σπᾶνω, κόπτω, οἷον «χαλκόν, ἱμάντα, νεύ» τῆς Ἰλ., «ὀκέλλα προτόνους» μ 40 ἐνέκωπα τῆς Ὀδ., «πύλας» Ν 12, Βητρ. 125, «σάκος» διατρυπῶ, διατρυπῶ, Φ 467. 6.) ἴδ. ἐν τῇ μάχῃ γὰρ, ὁμίλον, στίχας» διασπῶ, δι. διασχίζω, Ζ 6, Α 538, Ο 615. 2) τύπος «ῤήσσω» σημ. «κτυπῶ, κρούω», «πέδον ποσὶ» τὸ ἔδαφος μετὰ ἐπομ. χορεύω, Σ 574, Υ. Ἀπ. 516.

4) ἐκρήγνυμαι, ἐπὶ τῶν κυμάτων κῶμα Σ 57, πρὸς. Δ 425. 2) διασπῶ τι ἐνώπιόν μου, ἐναντίον μου μενον «τεῖχος, φάλαγγας ῤεζαντο» Ι

ῥάγων νά ἐκτραγῇ, νά „ἔσπασῃ“
 γ 55. Ἐκ τούτου
 ρ, ρος, τό, ἐπικ., κυρ. ταμάχιον ὑφάσμα-
 τισμῶν πανί, ῥάκος, συνήθως δαισι-
 κελίπασμα, πίθανος, μάλλινον, τοῦ ἐ-
 πίπτεται πρὸς τὸ „λίανον“ ρ 73. Πολ-
 πλά πληθ. „ρήγος“ „παπλιώματα,
 ῥατα“ μάλιστα ὑπεράνω τῶν στρω-
 τῶν κλινῶν, I 661, Ω 664 (μόνον ἐν-
 ῥα), γ 319 κ. πληχ., ἢ ὑπεράνω θρόνων
 (κατὰ τὸν Γράσσο, „ρήγος“ εἶνε τὰ
 κάλμα, ἐν δὲ ζ 38 τὰ καλύματα ἢ κα-
 λῶν. || Ἀπίθανος μοί φαίνεται ἡ ἐρμη-
 σι. Ὁσαύτως ἀπίθανος εἶνε καὶ ἡ ἐτυμο-
 λογία κυρία σημ. τῆς λ. ῥάκος ὁρθότερον,
 εἶνε νά παραδεχθῶμεν ὅτι ἐτυμολο-
 γία τῆς ρίζ. ῥεγ-, ἐξ τῆς ῥέζω=βάπτω,
 ῥουατίζω, ῥεγεύς καὶ ῥαγεύς καὶ ῥη-
 γεύς, ῥέγος, ῥέγμα=βάμμα, πα-
 ρα χρυσόραγις=χρυσόδαφες πρὸς τὰ
 ῥεγὰ ἔχει συγγένειαν καὶ ἡ Τουρκικὴ λ.
 ρεγ καὶ ἐν τῇ καθολικ. ὑπάρχει „ῥέγμα“
 ἀντὶ χρώμα. || Κυρ. λοιπὸν σημ. τῆς
 ῥήγος εἶνε χρωματισμένον, βεβαιωμένον
 ὅπως συνήθως εἶνε αἱ τάξεις, καὶ τὰ
 ῥα, εἶσα, ἐν, μετοχ. τοῦ παθ. ἀορ. ἀ.
 ῥη, μόνον ἐν τοῖς σ 414, υ 322 εὑρί-
 σκεται ὅτι ἐπὶ ῥηθέντι διακρί-
 σκεται δὲν πιστεύω κανεὶς νά ὀργιστῇ διὰ
 τὸ πρᾶγμα τὸ ῥηθὲν, φανερά καταδικάζει,
 ὡς φανεράν ἐνδίκαιον τοῦ δικαίου (ὡπὸ
 ῥαγῶν), οὔτως ὥστε τὸ „δικαίω“ νά
 εἶνε οὐσιαστικόν, καὶ ὅχι κατὰ τὴν συνήθη
 ὡς ἐπίθετον τοῦ „ῥηθέντι“ (διὰ τὸ
 ὅ ὅποτον εἶνε δικαίον), πρῶτον διότι
 ὁ σπάνιον παρ’ Ὁμ. ἢ μετοχὴ νά λαμ-
 βάνῃ οὐσιαστικόν ἔπεται ἡ τοιαύτη μετοχὴ
 ῥη καὶ ἐπίθετικόν προσδεδειγμένον, εἶνε
 ὁ συνήθης.

ῥ, ῥος, ἡ, ὄν, Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ῥά-
 γος. ῥήτερος, ἡ, ὄν, ὑπερβ. ῥήτατος,
 ῥατα, τ 577, φ 75 καὶ ῥήιστος, ἡ, ὄν.
 ῥυκολος, εὐχερής μετ’ ἀπαρρ. «τά
 ῥηται ῥηϊδίη» εὐδιάδατος, „εὐκολοπέ-
 « M 34 «ἔπος» Ἰδ. ταύτην τ. λ. μετὰ
 ῥήπου καὶ ἀπαρρ. «οὐ ῥηϊδί» ἐπὶ θεῶν
 ῥατα θνητοῖς δαϊόμενοι» δὲν εἶνε
 εἰς τοὺς θνητοὺς ἄνθρωποι νά διακρίνεται
 ἐκ θεῶν, ἢ ὁρθότερον: δὲν εἶνε εὐκόλον
 τὰ θεῶν νά διακρίνεται ὑπὸ θνητῶν
 ῥ, γ 263, π 211. «ῥήτεροι πολεμί-
 « Ἀχαιοί» ἀντὶ τοῦ «ῥήτερον ἦν πολε-
 « χιοί» Σ 238, πρὸλ. Ω 243.—Ἐπὶ.
 Δ 390, ο 376.

ῥ, ἡ, ὄν (ῥήγνυμι), δυνάμενος νά
 ῥῃ, νά διατρυπηθῇ, διαπέρσεται,
 ῥήκτός» περὶ ἀνθρώπου, N 323 f.

ῤήκται, ἡ, ἐπικ. ἢ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ῤήνεια
 (ῤήνεια παρ’ Ἡροδοτ., ῤήνεια παρὰ Πλουτ.), μία
 τῶν μικρῶν Κυκλάδων νήσων, διὰ στενοῦ πορθ-
 μοῦ χωριζομένη ἀπὸ τῆς Δήλου, χρησιμεύουσα
 ὡς νεκροταφίον τῶν ἐν Δήλῳ ἀποθησακόντων,
 τὴν σήμερον λεγομένη „Μεγάλη-Δήλη“, Γ.
 Ἀπ. 44.

ῤήνη, ἡ, παλλακὴ τοῦ Ὀϊλέως, μήτηρ τοῦ
 Μίδοντος. B 728.

ῤηνηορίη, ἡ, ιδιότης τοῦ ῤηνηορος, ἡ δὲ-
 ναις τοῦ διασπᾶν τοὺς ἄνδρας, τὰς φάλαγγας
 ὁπλ. αὐτῶν, πολεμικὴ τολμή, ε 217 f. Ἐκ
 τοῦ

ῤηνήκω, ὄρος, ὁ, ἐπικ. (ῤήγνυμι, ἀνὴρ), ὁ
 τοὺς ἄνδρας (ὁπλ. τὰς φάλαγγας, τὰ στῆθε
 τῶν ἀνδρῶν) διασπᾶν, ἐπὶ τοῦ Ἀχιλλεύως, II
 228, N 324 κ. ἀ., δ 3.

ῤηνήκω, ὄρος, ὁ, οὐλ. τοῦ Ναυσιθόου, ἀδε-
 φός τοῦ Ἀλκίνοῦ, φ 6.

ῤήσις, ἴος, ἡ, λόγος „δομιλίας“, φ 291 f.
 (Συγγ. τῷ 2 εἶρη, ἐκ τῆς ρίζης ῥερ, κατὰ μα-
 τήσιν ῥε, ἐξ τῆς καὶ ῥήσις, ῥήσις, ῥήσις).

ῤήσις, ὁ, 1) οὐλ. τοῦ Ἰλιονέως, βασιλεὺς
 τῶν Θωακῶν, K 435 εἰς, ἡ κατὰ τὸν Ἀπολλ.
 1, 3, 3. οὐλ. τοῦ Στρυμόνος καὶ μετὰ τῶν Μου-
 σῶν. Ἐρρίσεν αὐτὸν κατὰ τὴν περιφημίαν ἐκεί-
 νην νεκτερινὴν κατασκοπεῖαν ὁ Διομήδης καὶ
 Ὀδυσσεύς, καὶ ῥησιάν αὐτοῦ τοὺς περιδοήτους
 ῥήσις, Ἰλ. ἐνθ. ἀνωτ. 2) ποταμὸς τῆς Τροίας,
 ἐκβάλλων εἰς τὸν Ἰλῆα, M 29.

ῤήσις, ἑτερος τίς τοῦ ῥήσις, ὅπ. Ἰδ.

ῤήσις, ὄρος, ὁ, ποιητ. ῥήσις, «ῥήσις μύ-
 « θων» ἀπὸ τῆς τοῦ «ῥησις ἔργων», I 443 f.
 (Περὶ τῆς ἐτυμολογίας Ἰδ. ῤήσις).

ῤήσις, ἡ, συγκριτικὴ ὁμολογία, συνθή-
 κη, ε 311 f. (Περὶ τῆς παραγωγῆς Ἰδ. ῤήσις).

ῤήσις, ὁ, ὅς, ἐπικ. (ῤήσις), φρι-
 κτός, φρικώδης, τρομερός, συγερός. Ἐπὶ.
 τῆς Ἰλίου, T 323 f.

ῤήσις [-], ποιητ. (ῤήσις, Lat. frigus, frig-
 or), μέλ. ἀπαρρ. ῤήσις, ἀορ. ῤήσις, ἀν.
 καὶ συγκριτικὸν ἀνὰ ῤήσις, παρακ. ῤήσις με-
 σσηστικὸν ἐνισχυτικόν, H 414, P 175, ὑποτακτ.
 ἐπικ. ῤήσις, Γ 353, ὑπερβ. γ’. ἐνικ. ῤήσις,
 φ 216, κυρ. τρέχω ἀπὸ τοῦ ῤήσις ἢ ἔχω ῤήσις,
 παρ’ Ὁμ. δὲ πάντοτε τροπικ., φρίττω, τρο-
 μάζω, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ῥησις, Γ 259 κ. ἀ.
 πληχ. τῆς Ἰλ., ε 416, 171. τὸ αἴτιον τῆς φρι-
 κῆς ἐκφέρεται κατὰ μετοχ., Δ 279, M 341. ἢ
 διὰ χρονικοῦ λόγου, M 208, μετ’ αἰτ., φρέσ-
 μι, τρομάζω τι, «πόλεμον» E 331, P 175.
 Ἀντὶ τῆς αἰτ. τίθεται τὸ ἀπαρρ. Γ 333, ἢ πρό-
 τας ἔχουσα τὸ Mή, φ 216.

ῤήσις [-], ἐπικ. συγκριτ. τοῦ ῤήσις μόνον
 κατ’ οὐδέτερον γένος ἄ.) ψυχρότερον, «ἄταρ
 ποτὶ ῤήσις ῤήσις» ὅα εἶνε περισσό-
 τερον ψύχει, ρ 191. β.) μετὰ φανερώ-
 τερον, τρομερώτερον, φρικτότερον, φρι-

«ἐρῶαφεν») Ὑ. Ἑρμ. 79. [Τό ι εἶνε ἀκρόν].
ῥίος, ἡ (ὁ τύπος εἶν εἶνε πολὺ μετα-
ρρ) ρίς, «μύτη» δ 445, πληθ. «ῥίνες»
«ῥινοθύονια» Ξ 467, Τ 39, ε
1 ε.

ῥήος [-], ἡ, δοτ. πληθ. ῥίπεσαι, πλέγ-
λῆμινον ἢ λυγινον, «ψάθα ἀπὸ λυ-
γῖ, ὁ πληθ. δυνατόν νά σημαῖν καὶ τοὺς
τῆς λυγαριᾶς, «λυγόναι» (ἐν Ἀθή-
ῆς: «ἀσύναι» κλάδοι λυγαριᾶς ἢ καὶ
καὶ τὸ ἐκ τοιούτων πλέγμα, ε 236 φ.
καθομιλουμένη ἔχει τὴν λ. «ῥοπίδι,
ἀντί τοῦ ῥιπ-ἰδίου, ἀλλ' εἰς τὴν σημα-
δ' εἰδικὸς ἐκείνου πλέγματος τοῦ Γαλλ.
ou éventail).

ῥήος [-], ἡ, τὸ νῆμα τῆς κρόκης,
ῥήος, μόνον ἐν τῇ Βατρ. 183. (|| Ἐν δὲ
βατρ. λέγεται «ῥοδάνι» τὸ κλωστικόν
καὶ δι' οὗ κλώθεται τὸ νῆμα, τὸ οἰονόη-
τε ὡς κρόκη εἶτε ὡς στήμων χρησιμεύον,
μινον ἄλλως «σβίγα» καὶ Τουρκ. «τσι-
Ἐν δὲ Κύπρῳ κατὰ τὸν Σακελλάρ.
ἐν λέξ. ῥοδάνιν) μικρὰ ῥάβδος σιδηρᾶ
λεπτή, περὶ τὴν ὅποیان τίθεται τὸ
καὶ, εἰς δ' περιερίζεται ἡ κρόκη).

ῥήος [-], ἡ, ὁ, ἡ, εὐλόγιστος, «λυγε-
376 φ, «παρὰ ῥοδανόν δονακῆ» παρὰ
ῥιστον καλαμῶνα. (Οὕτως ἔγραψε κατὰ
ῥιστον ὁ Οὐόλφιος καὶ οἱ μετ' αὐτόν
ῥιστοῦ γραφῆς: ῥοδαλός, ῥαδανός,
Ἐτυμολογεῖται δὲ κατὰ μὲν τὸν Σχολ.
ῥήος ἀντί τοῦ ῥαανός· κατ' ἄλλους δὲ
ῥήος: μετὰ τὸ κραδάω. || Οἱ δὲ νεώτεροι
λόγοι ἀνάγουσι τὸ ἐπίθετον εἰς τὴν ῥίζαν
ῥήος (vrad), ἐξ ἧς ἔνθεν μὲν ῥαδα-
ῥήος, ῥαδινός, ῥαδαμνος, ῥαδίς, «ῥαδίκι»,
ῥήος, ῥοδανός, ῥοδαλός, ὁ-ῥοδαμνος· ἔνθεν
ῥήος, ῥήος=ῥήος).

ῥήος, ἡ (οἶοναι «Τριαντάφυλλιά») μία
ῥεανίδων, συμπαίκτης τῆς Παρσεφόνης,
419.

ῥήος, ἡ, ἰον, ἰδ. ῥόος.
ῥήος, ὁ, ποταμός τῆς Τροίας, πρὸς βορρᾶν
ῥήος: Δαρδανίος, Μ 20.

ῥήος, ὁ, ποιητ. (ῥόδον δάκτυλος),
ῥήος, δακτύλους ἔχουσα, ἐπίθ. τῆς
ῥήος τὸ μὲν χρῶμα τῶν δακτύλων ἔλαβε
διὰ τὸ ῥοδινον χρῶμα, τὸ ὅποτον ἔχει
πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ Ἡλίου· τὸ δὲ
ῥακτύλων χαρακτηρισμὰ κατὰ μὲν τινὰς
ῥήος διὰ τὸ παλᾶκι· ἐν ταῖς με-
ῥήος: χῶραις παρατηρούμενον φαινόμενον,
ῥήος: πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἀνέρ-
ῥήος: ἀπὸ τοῦ ὀρίζοντος ἀκτινοειδῶς πέντε ἢ
ῥήος: ῥοδόχοι· ταινίαι, ὁμοιάζουσαι θῆθεν
ῥήος: πέντε δακτύλους τῆς ἀνοικτῆς χειρός.
ῥήος: ἄλλους, ὅμως ὀρθότερον, διότι ὁ Ὁμ.

οὕτως συνηθίζει ἐκ τινος μέρους νά χαρακτηρίῃ
τὰς γυναῖκας, οἷον λευκῶλεος, ἀργυρόπεζα, καλ-
λίσφυρος, κροκόπεπλος, [«ῥοδόπηχυς: ἡὼς» ἐν
τοῖς Ἰννοίς], καλλιπάρης, γλαυκῶπις καὶ μυ-
ρία ἄλλα. Ἡ δὲ Ἡὼς ἐννοεῖται ὅτι εἶνε πρό-
σωπον παρ' Ὁμ.), Ζ 175, 6 4 κ. ἄ. πλγ.

ῥοδόεις, ἐεα, ἐν, ποιητ. κυρ. πλήρης ῥόδων,
ῥοδοι· πλήρης ὀσμῆς ῥόδων, «ἐλαιον» εὐοσμῶν
ὡς τὰ ῥόδα, ῥοδέλαιον, Ψ 186 (|| δι' οὗ ἡλει-
φον καὶ τὰ ἔϋλα θείοντες νά προφυλάττωσιν
αὐτὰ ἀπὸ τῆς σήψεως). Ἐκ τοῦ

ῥόδον, τό, «ῥάδον, τριαντάφυλλον» Ὑ.
Δήμ. 6.

ῥοδόπη, ἡ (οἶοναι: ῥοδοκρόσωπος) μία τῶν
ῥεανίδων, Ὑ. Δήμ. 422.

ῥοδόπηκτε, ὁ, ἡ, «Ἡὼς» ἡ ἔχουσα ῥοδι-
νους, ῥοδόχρους: πήχεις (πρὸς ῥοδοακτῆρας)
Ὑμ. 31, 6.

ῥόος, ἡ, περιόδοτος νῆσος τοῦ Καρπαθίου
πελάγους: πλησίον τῆς Μ. Ἀσίας, ἔχουσα τρεῖς
πόλεις: Λίνδον, Κάμειρον καὶ Ἰάλυσον, ὀνομαζο-
μένη καὶ σήμερον ἔτι «Ῥόος», Β 625. Ἐκ
τούτου

ῥόοιος, ἡ, ὁ, ῥοδιακός, καὶ ὡς οὐσιαστ.
Ῥόδιος Β 654.

ῥοή, ἡ (ῥέω), ῥέυσις, ῥοή, ῥέυμα· πάντοτε
κατὰ πληθ. «ῥοαί» τὰ ῥεύματα τοῦ Ὀκεανοῦ
καὶ ἄλλων ποταμῶν, Β 869, ζ 216 κ. ἄ., ἔτι
δὲ καὶ ἐν γένει «νίψ' ὕδατος: καλῆσι ῥοῇσι» Π
229.

ῥόοιος, ἡ, ὁ, ῥοός, ταραχώδης, ὀρη-
τικός, ῥοχθῶν ἢ ῥοχθίζων, «κῶμα» ε 412 φ.

ῥοιά, ἡ, οὐ μόνον τὸ δένδρον, «ῥοδιά», ἀλλὰ
καὶ ὁ καρπός, «ῥοδί» Ὀδ. η 445, λ 589,
Ὑ. Δήμ. 373, 412.

ῥοιᾶς, ποιητ. (ῥοιᾶς=ῥοιᾶς), ἀορ εὐκτ.
γ' ἐν. ῥοιᾶς, «ῥοιᾶς», κατὰ πίνω μετὰ
πολλοῦ θορύβου καὶ συριγμοῦ, περὶ τῆς Χαρύ-
βδεως μ 106 φ.

ῥοιᾶς, ἀορ. ἄ. γ' ἐν. ῥοιᾶς, συρίζω, «σφυ-
ρίζω» Κ 502 φ, (ἐνταῦθα, ἵνα δοθῇ σημεῖον
διὰ τοῦ συριγμοῦ). Ἐκ τοῦ

ῥοῖος, ὁ, ἰων. ῥήος, ἐν τῇ Ὀδ., συριγ-
μός, «σφύρισμα» ἐπὶ τοῦ ἤχου τῶν ἐκτο-
ξευομένων βελῶν Π 361· ἔτι δὲ ἐπὶ τοῦ ἤχου
τῆς σύριγγος, ἡ (ὀρθότερον κατὰ τὸν Ἀμείν)
ἐπὶ τοῦ συριστικοῦ ἐπιφωνήματος τῶν ποιμένων,
δι' οὗ καθοδηγοῦσιν ἢ ἐλαύνουσι τὰ πρόβατα
(σίττα ἢ ψίττα), οἷον τοῦ Κόκλωπος, ι 315.
(λ. πεποιημένη, συγγ. τῇ ῥοιᾶς).

ῥόος, ὁ (ῥέω), ῥοός, ῥέυμα, ῥέθυρον, μόνον
καθ' ἑνικ., «πλήτος ῥόος» φ 16, ε 449 κ. ἄ.
Πολλάκις μετὰ γενικ. ὀνόματος κυρίου, οἷον
«Ἀλφειοῖο, Ὀκεανοῖο» Α 726, Π 151, λ 21
κ. ἄ. «ῥ. ποταμοῖο» ζ 85, «κῶμα ῥοοῖο» τὸ
κῶμα τοῦ ῥεύματος, τὸ κυμαινόμενον ῥέυμα, λ
639, «κατὰ ῥόον» («καρ ῥόον» Μ 33), κατὰ
ῥόον, κατὰ τὴν κίνησιν τῶν ὑδάτων, οὐ μόνον

της θαλάσσης, ε 327, 461, ἀλλὰ καὶ τοῦ ποταμοῦ, M 33, «ἐπλεομεν ῥηθίδιως ὡς εἶτε κατὰ ῥόνον» ὡσεὶ κατὰ ῥόνον, ζ 254, «βομβήσαν κατὰ ῥόνον» αἱ κῶπαι (αἵτινες ἐκφυγοῦσαι τῶν χειρῶν ἐκρέμαντο μόνον ἀπὸ τῶν σκαλμῶν) ἐρρόχθησαν κατὰ μήκος τοῦ ῥέματος, τοῦ ἐκατέρωθεν τοῦ πλοίου ὡς ἐκ τῆς κωπηλασίας ἀποτελεσθέντος, μ 204.

ΡΟΠΑΛΟΝ [-], τό (ῥέπω), κυρ. ῥιπτομένη ῥάβδος (κατὰ τὸν Δοιδεραλεῖνον), ξύλον πρὸς τὰ κάτω παχύτερον ἀπολήγον, ῥόπαλον, «ματσοῦκα» ἢ «ματσοῦκι» (τῆς αὐτῆς ῥίζ. μὲ τὸ Γαλλ. massue, Κοραῖ Ἀτάκτ. τόμ. Α'. σ. 195), «τοπουζι» (Τουρκ.) A 559, 561, τὸ τοῦ Κόκλωπος ι 319, «παγχάλεον» τοῦ Ἰερίωνος, λ 575.

ΡΟΧΘΕΩ, παηγ. (ῥόχθος), βράζω, ἀφρίζω, κοχλάζω, παφλάζω, περὶ τῶν ἐκρηγνυμένων κυμάτων, Ὀδ. ε 402, μ 60.

ῬΥΑΤΟ, ἴδ. ῬΥΟΜΑΙ.

ῬΥΑΟΝ [-], ἐπὶ ῥ. (ῥέω), ἀφθόνηως, ὑπερμετρως, «ῥυδὸν ἀφηνεῖς» ὁ πλούσιος, οὐτινος ῥέουσι τὰ πλούτη, ὁ πλεὺν εἰς τὰ πλούτη, ο 426 f.

ῬΥΗ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐρρύη, ἴδ. ῬΕΗ.

ῬΥΜΟΣ [-], ὁ (ῥέω), τὸ μακρὸν ἐκτείνον ξύλον, ἐκατέρωθεν τοῦ ὁποίου ζευγνύμενα τὰ ὑποζύγια ἐλκουσι τὴν ἀμαξάν, ῥυμάς, «τιμόνι» (Γαλλ.) Ἰλ. E 729, K 503, Π 371. ἴδ. ἌΡΜΑ.

ῬΥΟΜΑΙ, κυρ. Ῥύομαι (κατὰ συγκοπ. ἀντὶ τοῦ Ῥεῦομαι, ἐπομ. συγκεκομ. μέσον τοῦ ἐρίη) ὄθεν ἢ πρὸ αὐτοῦ βραχεῖα συλλαβὴ ἐκτείνεται (ὡς καὶ πρὸ τῶν παραγῶγων: ῥυσός, ῥυστάζω, ῥυτήρ) P 645, Ω 430, ζ 107, ο 35, δὲν ἐκτείνεται δὲ ἐν τοῖς I 396, Y 195, P 645. ὁδρ. α. ἐρρύσάμην καὶ ῥυσάμην, προσ. ῥύσαι P 645, Ω 430, ἔτερος συγκεκομ. τύπος τοῦ ἐνεσ. τῆς ἀπαρρ. ῥύσθαι O 141, γ'. πληθ. τοῦ παρ. ῥύατ' ἀντὶ τοῦ: ἐρρύοντο Σ 515. Ἐξ ἑτέρου τινός: τύπου ῬΥΣΟΜΑΙ ὁ. ἐνικ. τοῦ παρ. Ἰωνικ. ῥύσκει Ω 730. (|| Ὁρλούτερον θεωρεῖται ὁ τύπος οὗτος ὡς θαμιστικός παρ. παρ. ἐκ τοῦ αὐτοῦ συγκεκομ. ἐνεστώτος, ἐξ οὗ τὸ ἀνωτ. ἀπαρρ. ῥύσθαι, καὶ ὁ παρ. ῥύατ' = ῥύντο = ἐρρύοντο). 4) σύρῃ τινὰ ἐκ τοῦ κινδύνου, ἐπομ. α.) σώζω, διασώζω, ἀπαλλάττω, «τινὰ ὑπὲρ κακοῦ» μ 107, «ὑπ' ἡέρος» ἀπὸ τῆς ὀμίχλης, P 645, πρὸλ. α 6. ε'. ἐν γένει φυλάττω, διαφυλάττω, προφυλάττω, μετ' αἰτιατ. ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων, O 257, 290 κ. α., «ὑπότινος» ἀπὸ τινος, P 224, ζῆ δὲ ζ ἐπὶ πραγμάτων ὡς ὑποκειμένων, οἷον ὀπλων, K 259 E 406, Π 799 κ. α., «ὡς ῥύσαιο μῆδεα φωτός» ἵνα σκεπάσῃ (ὁ κλάδος) τὰ αἰδοῦτα τοῦ ἀνδρός, ζ 129. 2) ἐπέχω, ἀναχαιτίζω, «ἐμπαδίζω», Ὀδ. α 244. [Τὸ ὁ δὲν ἔχει σταθερὸν χρόνον ἐν τῇ ἐνεστ. ζ παρ. α., εἶνε δὲ πάντοτε μακρὸν ἐν τοῖς παράγομένοις χρόνοις πρὸ τοῦ σ, πλην ἐν τῇ O 29]. ἴδ. καὶ τ. λ. ἐρίη B, 3).

ῬΥΠΛΑ [-], ἔχω ῥύπον, εἶμαι ῥυτῶς ἄπλutos, μόνον ἐν τῇ α. ἐνικ. τοῦ ἐπικ. «ῥυπῶ» Ὀδ. τ 72, ψ 115, καὶ ἐν τῇ τῆς ἐπικ. μετοχ. «ῥυπῶντα» ν 435, ζ 227. Ἐκ τοῦ

ῬΥΠΤΕ [-], ὁ, πληθ. κατὰ γένους μετὰ τὸν ῥύπον, ἀκαθαρσία, «ῥύποι» καὶ τὸ ῥῆμα «ἔρρύπτω», ὅρος πλῆθ. «ἔρρα», ζ 93 f. Ἐκ τούτου

ῬΥΠΟΑ [-], «λερώνω, βρωμιζώ» μετοχῇ τοῦ παρακειμ. ἀνωμάλως ἀναδιδυμμένου «ῥερωπώμενα (ἀντὶ τοῦ: ἐρρύπ.)» «ἔρρωμένα, ἄπλυτα φορέματα», ζ 59 ῬΥΘΑΙ, ἴδ. ῬΥΟΜΑΙ.

ῬΥΣΙΟΝ, τό, (ῥέω), πᾶν ὅ,τι ἔλκει, τὸ κατόπιν του, λεία, λάφυρον, «ῥύσι ἐλαῖα» A 674. (Κατ' ἄλλους: δὲ παλαιούς: τὰ κατέρω: ἐρρηγνυτά: καὶ ἐνταῦθα καίται: μεταγενεστέρων σημασι: πᾶν ὅ,τι ἀρτάζει ἴδιον διακωκυρόμενος, ἢ ἄπλως πρὸς ἐκτὸς Γαλλ. remède). ῬΥΣΚΕΙ, ἴδ. ῬΥΟΜΑΙ.

ῬΥΣΟΣ [-], ὁ, ὅς (Ῥυσός, ῥέω), κυρ. σταλμένος, «ἔαρωμένος», ἐπομ. ῥυκνῶν τιδωμένους, «Λιταί» I 503 f.

ῬΥΣΤΑΞΗ, ἐπικ. (Ῥυστάζω, θαμίζω, τοῦ μετοχ. -οντος, παρ. παρ. θαμίζω, τύπος: ῥυσκεν, ἔλκω, σύρῃ τῆδε κάκειος, «ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ» ἢ «σέρνω γῆς», αἶον «γυναίκα», π 109, υ 319, νεκροῦ τοῦ Ἑκτορος Ω 755.

ῬΥΣΤΑΚΤΙΣ, ἴος, ἡ, ἐπικ. βίαιος: ἐν τῇδε κάκειος, ἐν γένει βία, κακομετασις, σ 224 f.

ῬΥΤΗΡ [-] ἦρος, ὁ, Α') (ῥέω) κυρ. ὄθεν 1) ἐντατήρ, τοξευτής, «βιοῦσάντων» δυνάμενος νά ἐντείνῃς τὸ τόξον ῥίπτῃς τὰ βέλη, φ 173, «οἰστών» τοῖς βελῶν, σ 262. 2) Ἐν τῇ II 475 «ἐν τῇ τῆς τάνυσθεν (ἴπποι δηλ.)» οἱ ῥυτήρες φράζονται κατὰ τὴν συνήθη ἐρμηνείαν αἱ ὁ ε. τοῦ χαλινοῦ οἱ ἱμάντες, καὶ τὸ τοῦ χωρίου εἶνε ὅτι: ἐτανύσθησαν, ἤγον: πάλιν τὸν εὐθὺν δρόμον των ἐντὸς τῶν ῥῶν ἡνίων, τούτους κατὰ τὴν διεύθυνσιν ὁδῶν αὐτῶν. Εἰς ταύτην τὴν ἐρμηνείαν ἀναπαυόμενος ὁ Γράσοφ, διότι δηλὸν τὸ μεταχειρίζεται μὲν ἐπὶ τῶν ἵππων ὁ ἄλλ' ἐπὶ ταχείος δρόμου (τοῦ «ἀπὸ ῥῶν» «εἰς τὰ τέσσαρα» λεγομένου), ὅπως ἀνάρμοστον ἐν τῇ παρόντι χωρίῳ, δέχεται ταῦτα τὴν ἀνάγνωσιν ἐνός Σχολιαστοῦ ὅπερ ἐκλαμβάνει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ὁ καὶ ἐρμηνεύει τὸ χωρίον: οἱ ἴπποι ἐξέπαρ τὸν ῥυτὸν (τὸ τιμόνι), ἔως διὰ πᾶντων (ἴδ. τ. λ.), ἐπειδὴ ὁ ζυγός ἦτορ τετριμμένος. Ἀλλ' ἀμφίβολον ἂν ὁ ῥυτὸς μὲν. || Ἐπειτα τὸ ἀνωτέρω «χρίκε δὲ

ῥυτταίνει ὅτι συνεντρίβη, ἀλλ' ἐκινδύνευσε νὰ
ῥυττῇ ὁ ζυγός, ὥστε δυνατόν νὰ ἔχη τὴν εἴη-
σαν τοῦ χωρίου· ἐντὸς δὲ τῶν ὑπὸ τοῦ ζυγοῦ
ῥυτταμένων ὁρίων, εἰς τὰ ὅποια πάλιν
ῥυττῶσι διὰ διατραχθέντες ἔπποι («ἰθὺνθήτην»)
ῥυττῶσι (ἤρχισαν νὰ τρέχουσιν) διὰ τῶν ῥυ-
ττῶν (ἀπὸ ῥυττήρος). Β'.) (ῥύομαι) ἐπιστά-
μενος, «σταθμῶν» ρ 187, 223.

ῥύτιον, τό, πόλις τῆς Κρήτης· Ἰσως ἡ μετέ-
ρῳμυμία, σήμερον δὲ «Ῥέθυμνον», Β
ῥύτιον [-], ἡ, ὄν, ποιητ. ἔλκυστός, ἐπὶ
ῥύτιον λήθου, ὅστις ὑπὸ πολλῶν ὁμοῦ ἀνθρώ-
ῥυτταται, «ῥυτοῖσιν λάσσει» Ὅδ. ζ 267,

ῥύτιος [-], ἡ, ὄν, διεῤῥώγῳ, «κατα-
ῥύτιος», «χιτών» Β 447, γ 435 «πῆρη»
Ἐκ τοῦ

ῥύτιος, ὁ ἕ, ἡ, ποιητ. (ῥῥώγα, παρὰ
ῥύτιος), ῥωγμή, «σχισμάδα». Διαφοροῦ
ῥύτιος εἶνε αἱ «ῥώγες μεγάροι» χ 443 †,
κατὰ μὲν τὸν ΜΕ εἶνε βαθμίδες, κατὰ
Εὐστάθιον δίοδος, κατὰ τὸν Ἀπολλώ-
ῥυτιδες (καὶ μάλιστα κατὰ τὸν Δουδερ-
ῥύτῳ κείμεναι), κατὰ δὲ τὸν Φαῖσιν κ.
ῥυτταται τοῦ μεγάρου· ἀλλὰ δὲ πάλιν ὁ
ἐπὶ τὸ σοφώτερον μὲν, ἀλλ' ὄχι καὶ σα-
ῥον. || Ἡ πιθανωτάτη ἐρμηνεία εἶνε ἡ τοῦ
ῥου, δίοδος, δρόμος στενός, στενω-
διάδρομος, «μακρυνάρι», καὶ ἡ λέξ.
ἐπὶ τῆς αὐτῆς σημασίας ἐν τοῖς δημοτι-
ῥυτταται, «ῥούγα» (=Τουρκ. «σωκάκι»).

ῥύομαι, ἐπ., μέσ. ἀποθ., μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ.
τοῦ παρατ. ἐῤῥώνοντο καὶ ἀναῖ. ῥώνοντο καὶ ἐν
τῷ γ'. πληθ. τοῦ ἀορ. ἐῤῥώσαντο· ἀ.) κινου-
μαι [ἐῤῥώμενως] ταχέως καὶ σφοδρῶς,
«ζωηρεύω», «γούνατα δ' ἐῤῥώσαντο» τὰ γό-
νατα (τῆς γράϊας) ἔγειναν ζωηρά, ἤρχισαν νὰ
κινῶνται ταχέως, ψ 3. Ὡσαύτως «ὑπὸ δὲ κνη-
μαι ῥώνοντο» Σ 444, Υ 37, «χαῖται ἐῤῥώνοντο»
ἐκυμαίνοντο, Ψ 367· β.) ἰδίως τρέχω, σπεύ-
δω, ὀρμῶ, Δ 50, «ἀμφὶ τινὰ» Π 166, Ω 616,
«πυρὴν πέρι» ω 69· ὡσαύτως καὶ «ὑπὸ δ' ἀμ-
φίπολοι ῥώνοντο ἀνακτι» ὑπὸ δὲ τὸν κύριόν των
(τὸν Ἥφαιστον, ὃν ὑπεστήριζον χωλαίνοντα)
ἔτρεχον αἱ θεράπαιναι, ταχέως ἄρα μετέφερον
ἀπὸ τοῦ ἐργαστηρίου εἰς τὴν αἰθούσαν τῆς ὑπο-
δοχῆς, Σ 447· γ.) ἐπὶ χοροῦ, «καλὸν χορὸν
ἐῤῥώσαντο» ἐχόρευσαν ζωηρῶς, Υ. Ἀφρ.
262· ὡσαύτως βεδάζω καὶ ἄνευ τοῦ «χορὸν»
ἐν τῷ Ω 616 «νόμφαι ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώ-
σαντο». (Συγγεν. τῷ ῥτ, ῥέω, Λατ. ruo, εἰς οὗ
καὶ ἐρωτῇ, ἐρωέω, ῥώμη καὶ ῥώνυμι. || Ἐντεῦ-
θεν ἀναντιρρήτως ἕ τῶν δημοτικῶν ἀσμάτων τὸ
«ῥωβολάω», τρέχω ἡ καταβαίνω μεθ' ὀρμῆς).

ῥυπῖον, τό, ἐπικ. (ῥώψ), τόπος θάμνοι· κα-
τάφυτος, θάμνοι, «χαμὸκλαδα» κατὰ πληθ.,
Φ 359, «πυκνά» Ν 499, ε 473, Υμ. 18, 8.
Κυρίως Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ ῥωπετον.

ῥακμός, ὁ (ῥώξ), ῥωγμή, «σχισμάδα»,
χάσμα, Ψ 420 †.

ῥάν, ῥαπός, ἡ, ποιητ. (συγγ. τῷ ῥίτ), «χα-
μὸκλαδον», θάμνος, κλάδος, κατὰ πληθ., κ
466, ε 49, π 47.

Σ

Σ

σάκος

τὸ δέκατον ὀγδοὺν γράμμα τοῦ Ἑλλη-
νισμοῦ, ἐπομ. σημεῖον τῆς δεκάτης
ῥαψώδας.

1)=σέ, σπανιώτερον ἀντὶ τοῦ σάτ, Α 171
ῥίσι, Φ 422, «οἷ σ' ὠτειλὴν ἀπολιχμή-
» (ἐνθα ὁμοῦ κατὰ τὸν Φαῖσιν εἶνε δι-
τὸ σ' νὰ ἐκληφθῇ ὡς αἰτ. κατὰ τὸ σχῆ-
ῥον καὶ μέρος). 2)=σά, Ζ 490, α
2.

σάκτις, ὁ, ὁ (οἶοναί Συνθροχούσης, ἐκ
ῥα τοῖς Λεξικογράφοις σαβάξω=συντρι-
ακοποιῶς τις δαίμων, Ἐπιγρ. 14, 9.
ῥίσιος [-], ὁ, ὁ μέγιστος τῶν ποτά-
μας: Βιβυνίας, ὅστις πηγάζων παρὰ τὴν κώ-
μαγγίαν, ἐκ τῆς ὑπωρείας τοῦ Αἰδύμου ὁ-
μαρῖναι τὴν Φρυγίαν καὶ ἐκβάλλει εἰς τὸν
ῥα, τὰ νῦν «Σακάριας», Γ 487, Η 719.

*Σακάρια, ἡ, ὁρος ὑψηλὸν τῆς Μ. Ἀσίας
παρὰ τὴν Κύμην, Ἐπιγρ. 1, 3.

σαῖνα (ἰδ. ΠΕΡΙΣΑΙΝΑ), ὑποτ. -ωσι, μετοχ.
-οντες, ας, παρατ. ἐπικ. σαῖνον, ἀορ. γ'. ἐνικ.
ἔσθην, περισαῖνω, θωπεύω, «χαδεύω», ἰδίως
ἐπὶ κυνῶν, Ὅδ. κ 217, 219, π 6, «οὐρῇ» ρ
302, καὶ ἐπὶ λύκων, Υ. Ἀφρ. 70.

σακέσπαλος [-], ὁ, ἐπικ. (σάκος, πάλιν),
ὁ πάλιν, τινάσσων τὴν ἀσπίδα, ἐπὶ τοῦ
Τυδέως, Ε 426 †.

σάκος, εὐς, τό (σάττω), ποιητ., ἀσπίς, καὶ
μάλιστα τὸ μέγιστον ἢ βαρύτερον εἶδος αὐτῶν,
Δ 413, ε 277 κ. ἄ. πλχ. παρ' Ὀμ. καὶ μάλι-
στα ἐν τῇ Ἰλ. Ὅθεν πάντοτε οὕτως λέγεται ἡ
μεγάλῃ ἀσπίς τοῦ Αἴαντος, Η 249 κ. ἄ., τοῦ
Ἀργεῖου, Σ 478. Τὰ περαιτέρω ἰδ. ἐν τῇ λ.
ἀσπίς.

ΣΑΛΑΜΙΣ, ἴκασ, ἡ, 1) νῆσος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου πλησίον τῆς Ἀττικῆς παραλίας, τὸ μὲν ἐρχαῖον ἀποτελοῦσα ἴδιον κράτος, μετέπειτα δὲ περιελθούσα ὑπὸ τὴν κυριαρχίαν τῶν Ἀθηναίων, τὴν σήμερον „Κούλουρη“. Ἐξ αὐτῆς ἤγαγεν ἡ τὴν Τροίαν δώδεκα ναῦς Ἀίας ὁ Τελαμώνιος, B 557. 2) πόλις τῆς Κύπρου, κτισθεῖσα ὑπὸ τοῦ Σαλαμίνιου Τεύκρου, ὁμοπατρίου ἀδελφοῦ τοῦ Αἴαντος, τὰ νῦν „Πόρτο Κωνσταντῖνα“ Ὑμ. 9 (10), 4.

ΣΑΛΜΟΝΕΪΣ, ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἐναρέτης πατὴρ τῆς Τυροῦς, λ 236. Τὸ μὲν πρῶτον ἐβασίλευεν ἐν Θίεσσαλι, εἶτα δὲ μετοικησας εἰς τὴν Ἥλειαν ἐκτίσας τὴν πόλιν Σαλμώνην. Ἐν τῇ ἀλαζονείᾳ αὐτοῦ θείων νὰ ἐξομωθῇ πρὸς τὸν Δία ἐμμεῖτο τὴν βροντὴν καὶ ἀστραπὴν, ἐλαύνων σιδηροῦν ἄρμα ἐπὶ γαλοῦ ἐδάφους καὶ ἐλείθεν ἀνημμένος λαμπάδας ἐκασφενδονῶν. Ὁ Ζεὺς ἀγανακτῆσας κατακράβυνωσεν αὐτόν.

ΣΑΛΠΙΓΞ, ἴγρος, ἡ, σάλπιγξ „τρομπέτα“ (ἰταλ.) Σ 219 †, Βατρ. 202. Ἡ χρῆσις τῆς σάλπιγγος ἐν πολέμῳ ἢ ἐν ταῖς μάχαις οὐδαμῶς ἄλλοθι παρ' Ὀμήρῳ μνημονεύεται. Καὶ ἐν τῇ σημειωθέντι δὲ χωρίῳ παραβάλλεται ἡ φωνὴ τοῦ Ἀχαιῶος πρὸς τὸν ἦχον τῆς σάλπιγγος. Ἐκ τούτου

ΣΑΛΠΙΞ, ἄορ. ἄ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. σάλπιγξ, ἡ γ'. πληθ. ἐσάλπιγξαν, σαλπίζω, διδω σημεῖον διὰ τῆς σάλπιγγος, „βαρὺ τὴν τρομπέταν“, Βατρ. 203, τραπικ. „ἀμφὶ δὲ σάλπιγγεν Οὐρανός“ ἀντήχησε οὐ περὶ ὁ Οὐρανός, ὡς περ σάλπιγγος ἡχοῦσης, Φ 388 † μετ' αἰ. κηρύττω διὰ τῆς σάλπιγγος, Βατρ. 203.

Σάμης [-], ἡ Σάμος, ἡ, B 634, δ 671, νῆσος οὐ μακρὰν τῆς Ἰθάκης, ἀνήκουσα εἰς τὸ κράτος τοῦ Ὀδυσσεύς, κατὰ τινας μὲν ἡ μετέπειτα καὶ νῦν Κεφαλληνία, κατ' ἄλλους δὲ μέρος αὐτῆς, ἰδ. ΔΟΤΑΪΣΙΟΝ, α 245, ε 24, Ὑ. Ἀπ. 249.

Σάμος, ἡ, 1) = Σάμη, ἰδ. τ. λ. 2) Σάμος Ὀρηκίη, ἡ μετέπειτα Σαμοθράκη, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Ὀρεκτικὴν παραλίαν ἀπέναντι τῶν ἐκβολῶν τοῦ Ἑβρου, περιδύτης ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων διὰ τὰ μυστήρια τῶν Καθερίων, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον, καὶ τὴν σήμερον ὁμωνύμως καλουμένη „Σαμοθράκη“, N 12. ἀλλαγὴ δὲ καὶ ἀπλῶς „Σάμος“ Ω 78, 753. 3) νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Ἰωνικὴν παραλίαν, περιδύτης διὰ τὸν λαμπρὸν ναὸν τῆς Ἥρας, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον καὶ τὴν σήμερον ὁμωνύμως καλουμένη „Σάμος“, Ὑ. Ἀπ. 44.

ΣΑΝΑΛΛΟΝ, τό, ξύλινον ὑπόδημα (δηλ. πάτος μόνον) δι' ἱμάντων εἰς τὸν πόδα ὑποδεσνόμενον, σάνδαλον, ἀνάλογον πρὸς τὸ σημερινόν „σαῦχαρον“, Ὑ. Ἑρμ. 79, 83. (Κατὰ τὸν Λοδῆκ. παράγεται ἐκ τοῦ σανίς, κατὰ συγκοπὴν ἀντί

τοῦ ἀχρ. σανίδαλον, κατ' ἄλλους δὲ ἡ λ. Περσικῇ: sandal. ||. Ἐν τῇ καθομλ. σάνη ἢ λ. μόνον ἐν τῇ τροπικῇ καὶ παροιμιώδῃ σαι „ὀλίγα εἶνε τὰ σάνδαλά του“, τὸ ὀλίγην ἀκόμη ζωὴν ἔχει).

ΣΑΝΙΣ, ἴασις, ἡ, σανίς, „σανίδα, σανίς“, ἐπομ. τὸ ἐκ σανίδων πεποιημένον, ὅθεν ἄρα, πάντοτε πληθ. „σανίδες“ τὰ θυροφύλλα I 583, δ 344 κ. ἀ. ὅ. Ικρίωμα, σάνις (ὑψηλότερον τοῦ ἐδάφους, ἀνάλογον π. Τουρκ. „μενδέρ“, ἐνικ. φ 51.

(εἴλες) (πρόβλ. τὸ Λατ. sanus), ἄχρηστον τοῦ σώος, σώος, ἐξ οὗ ὁ συγκρ. σάνις, σάνιον, ὑγιέστερος, ἀκραϊότερος, σάνις, ἀβλαβέστερος, A 32 † „μή μ' ἐσάνις ὡς κε νῆμαι“ (ἐνθα ἐννοεῖται ὁ σάνις ὅρας συγκρίσεως τό: παρὰ ἐάν ἐπ' ἐρεθίζων με. Κατὰ τὸν Βούττμαννον ὅμοιόν ἀντί θετικοῦ, ὡς τό: ἀγρότερος || καὶ πολλὰ συγκριτικά παρ' Ὀμ. ἀντί θετικοῦ μεναι, ὅσον κἀλλιον, ῥίγιον κ. ἄ.).

ΣΑΦΟΡΕΣΝΗ, ἡ, ἐπικ. ἀντί τοῦ σωφροσύνης, ὑγιεῖς (σώαι) φρένες, φρόνησις, σκεψίς, Ὑδ. ψ 13, 30.

ΣΑΦΕΡΗΣ, ὄσος, ὁ, ἡ, ἐπικ. ἀντί τοῦ σώος (σάος, φρήν), ὑγιεῖς (σώας) ἔχων τὰ σώας, φρόνιμος, περισσευεμένος, δ 158.

ΣΑΩ (σάος), συνηρ. σῶ (δὲν εὐρίσκεται ῥ' Ὀμ.), ἐξ οὗ κατ' ἐπέκτασιν εἴδη, ἑτεροῦ τύπου τοῦ εἴδους (ἡ παρὰ μόνον παρ' Ὀμ. ἐν τῇ μετοχῇ τοῦ ἐνεσ, ε 490). Ὁ ὅς τοῦ εἴδους τύπου: 1) ἐκ τοῦ εἴδους: μέλλω σῶν ἄορ. ἐσάωσα, σπανιώ. ἀναύξει. σῶ μέσ. μέλ. σῶσσομαι, φ 309, ἄορ. παθ. σῶν. Ἐστὶ δὲ καὶ προστακ. τοῦ ἐνεργ. σῶν (=σώζε) ἀντί τοῦ: σῶος (ὅπερ σῶσσομαι, σῶ, ἡ κατ' ἐπέκτασιν διὰ τὸ α ἀντ' αἰώ. πρόβλ. τὸν τύπον ναίστάωσα) ν 230, ὡσαύτως γ'. ἐνικ. τοῦ παρατ. ἀναυξήτω (=ἐσώζε) ἀντί τοῦ: σῶος (συνηρημ. κ. ἀνωτέρω: σῶ καὶ κατ' ἐπέκτασιν: σῶσσομαι, φ 238. (Οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ τοὺς τύπους τούτους διὰ Δωρικῆς τροπῆς οὐ εἰς ω. Ἄλλοι δὲ μετὰ τοῦ Κρυγέρους αὐτοῦ: εἰς ἄχρηστὸν τινα ἄορ. ἐσῶν: ἐπλυν, ἐπλυν, μετὰ παρενθήκης.

2) ἐκ τοῦ εἴδους (ἐξ οὗ τὸ σῶζω) μετοικησάντες, ι 430, ὑποτακ. ὅ. καὶ γ'. ἐν συστολῇ τοῦ ῥιζικοῦ φωνήεντος: σῶν (ἔπερ ὁ Βέκκ. κατὰ τὸν Ἀρίσταρχ. γράφει σῶν) I 685, 424, καὶ γ'. πληθ. σῶντες (ἐνθα φέρονται καὶ γραφαί: σῶσαι καὶ παρατ. σῶεσκον Θ 363. Σημῶν. σῶζω, διαφυλάττω, διατηρῶ, τινάζω, ι 430 κ. ἄ. «ζωός» φυλάττω ζωντάς I 238, συνάπτειναι πολλάκις μετὰ τοῦ «ἐξ» σῶζω καὶ διαφυλάττω, Ὑ. Ἀργεῖους

ὑπαύτως· καὶ τὸ παθ. Ο 503, τοῦναντίον ἀπολέσθαι· Ρ 228· καὶ ἐπὶ πραγμάτων πόλιν· Ὁμ. πλχ., «σπέρμα πυρός· δια- σπέρμα πυρός, ἐναυσία, ε 490· δ'·) σά- γλυτώνων·, ἀπαλλάττω, μετ' αὐτ. «σάω- νται· εταίρους·» ἐσπυύδαζε νά σώσῃ εταίρους, Π 363, Φ 238. «ἐκ φλοίσβοιο, φλοίσβου·» σώζω τινά ἐξάγων ἐκ τοῦ κτλ. «σάωζόντων ἀπό τινος, Ε 469, Λ 752· «σάω- ζον·» ἐκ θανάτου· ἀπαλλάττω τινά τοῦ θανά- τῳ, Χ 175, «τηλόθεν ἄνδρα σάώσαι·» καὶ μα- κρὰν, ὅ ἐ, καὶ μακρὰν πλανώμενον ἄνδρα εἰς νά σώσῃ (νά ἐπαναγάγῃ εἰς τὴν πατρίδα), ὁ· «εἰς προχοάς·» σώζω τινά μεταφέροντις, ε 452· «σάώτως·» ἐπὶ νῆα· Ρ 692, ὁ· Ε 224. Τό δὲ «μεθ' ὁμίλον σάω- ζον·» ἐν τῷ ὁμίλῳ, ἐν τῇ συμπλοκῇ, Ρ 419. ὁ· «ἐπὶ·» ἀντὶ τοῦ σακήη, ἰδ. λ. εἰρη- ρακίης [···], Η, ὁ·, «μείδησε δὲ θυμῷ ὁ· μάλ' αὖτε·» ἐμείδισσε δὲ ἐκ τῆς πολὺ πικρὸν, σαρκαστικὸν (σαρδόνιον) αἶμα, υ 303 †, ἐνθα τὸ «σαρδάνιον·» εἶνε ἐνικὸν ἀντὶ ἐπὶρ. σαρδανίως, κατ' ἄλλου· ὁ· κατ' ἔλλειψιν τοῦ οὐσίας. «γέλων·» ἢ ὁ· «μειδίαμα·» (Ἡ ἔργῃ τῆς παροι- μίας τῆς φράσεως εἶνε ἀμφιβολος· κατὰ τὸν εἰδικόν, παραγομένης τῆς λ. ἐκ τοῦ ὁ·, ἀπὸ τοῦ σαρδάνι· τοῖς ἑθνοῖς ἢ τοῖς γέλοις·) ὡς λέγει ὁ Εὐστάθ. ὁ· Ἀπολ- λῶν καὶ «σαρδάζω·» κατὰ τὸν Φώτιον ἐπὶ πικρίας γέλω. Ἄλλοι δὲ γράφοντες ὁ· μόνον παράγουσι τὴν φράσιν ἀπὸ τινος φυ- σαρδανίου (εἰδος σελίνου) ἐν τῇ νήσῳ Σαρδοῖ- ανου, οὕτως· οἱ γευόντες· πάσχουσι ἀκού- σματα γέλωτα μετὰ σπασμῶν. Ὁ Εὐστάθιος ὁ· ἄλλως· ἐρμηνεύει· ἦττον πιθανός·). ὁ·, ΕΑΡΚΟΣ, ἡ, δοτ. πληθ. ἄρκεσι, ἄρρε, ἡ, ἐνικ. μόνον τ 450, ἀλλαγῶ δὲ πληθ. τοῦ κρέατος τῶν ἀνθρώπων καὶ ζώων, Θ 293 κ. ἀ.

ΕΑΡΧΑΝ, ὁ·, ἐπικ. δὲ γεν. καὶ Σαρπή- ης· Μ 379, Ψ 800 καὶ δοτ. Σαρπηδόντι Μ 237 καὶ κατὰ τὸ σύνθη· -όνος, Σαρπη- κλητ. Σαρπηδόν, Ε 633, «οὐδὲ τοῦ Διὸς ἡς Λαοδαμείας Ζ 498 ἐξ. (κατὰ δὲ τὸν ἐνέστερον μῦθον τὸν παρ' Ἀπολδ. υἱὸς τοῦ ἄρου καὶ τῆς Δηοδαμείας, ἔγγονος παλαιο- τινός Σαρπηδόνης) βασιλεὺς τῶν Λυκίων (ἴκιοι 1), σύμμιχος τῶν Τρώων, Β 876, ὁ· ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου Π 480 ἐξ. Κατὰ τὴν ἀγῆν τοῦ Διὸς ὁ· Ἀπόλλων καθαρίζει τὸν αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ αἵματος καὶ τῆς κόνεως· κτείνει αὐτὸν ἀμβροσίαν, Π 667 ἐξ. ὁ· [···], ἡ, ποιητ. (σάττω), φορτηγός· α, «ἀμάξι·», (Ἱταλ.) «κάρο·», ἴ. Ἀφρ.

ΕΑΡΧΙΩΣ [···], ἐκτος, ὁ, μέγας χεῖμαρρος· οὐσίς, Ζ 31, Ξ 413, Φ 87 (Στράβ. 7, 7, 2),

ἐπὶ τῶν μετέπειτα χρόνων καὶ Σαρνιώσις λεγό- μενος, Στράβ. 13, 1, 50.

ΣΑΤΝΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἥνοπος· καὶ μὴς νατά- δος· νόμφης, πληγῶν· ὑπὸ τοῦ Ἀϊαντος, Ξ 443.

ΣΑΥΛΟΣ, Η, ὁ·, ποιητ. (συγγ. τῷ σάλος, σαλεύω, σαλάσσω), ὁ ἐν τῇ βαδίξειν σα- λευόμενος, «σαῦλα βαίνουσα·» λέγεται ἡ χε- λώνη ἴ. Ἑρμ. 28.

ΣΑΥΡΩΤΗΡ, ἡρος, ὁ (κυρ. ἀντὶ τοῦ ἀχρήστου σταυρωτήρ, ἐκ τοῦ· σταυρώω, ὅπερ ἐκ τοῦ· στα- ρός·), τὸ κάτω οἷον ἄκρον τοῦ δόρατος, τοῦ κον- ταρίου, τὸ ἄλλως· «οὐρίαχος·» λεγόμενον, ὅπερ ἐνεπήγνυτο εἰς τὴν γῆν κατὰ τὴν ἀνάπαυσιν τοῦ στρατιώτου, Κ 133 †. (ἢ. Κατ' ἄλλου· δὲ ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ἀχρ. σαυρώω, ὅπερ ἐκ τοῦ σαῦρος=οὐρά, ὡς οὐρά· τόπον ἐπέρχοντος τοῦ σταυρωτήρος, ὅστις καὶ «οὐρίαχος·» διὰ τοῦ- το λέγεται παρ' Ὁμ., κατὰ δὲ τὸν Διονύσιον ἐκ τοῦ σαῦρα, πρὸς τὴν ὁποῖαν ὁμοιάζει κατὰ τὴν τεχνοῦτητα τὸ ἐξακοντιζόμενον δόρυ).

ΣΑΦΑ [···], ποιητ. ἐπὶρ. τοῦ σαφής, σαφῶς, βεβαίως, ἀκριβῶς, σύνθη. ἐν τῇ φρ. «σάφα εἰδέναι·» γινώσκω τι σαφῶς, «καλά·», Β 192, 252, ε 408 κ. α., καὶ ἐν τῇ «σάφα ἐπίστασθαι·» ε 730, ἦτις σημαίνει προσεῖται εἶμαι εἰδῆναι, ἐπιστήμων τινος, «γνώθω (προφ. νιώθω) ἢ καταλαβέσθω ἀπὸ·» Μ 228, α 202 (πρὸς λ. εἰσα Β·). «σάφα εἰπεῖν·» ἀκριβῶς, ὁριστικῶς εἰπεῖν, ε 34, 43 κ. α., ἐπὶ δὲ καὶ ἀληθῶς εἰπεῖν, Δ 404.

ΣΑΦΗΣ [···], ἐς, σαφής, βέβαιος, «σαφέ·» δ' οὐκ οἶδα· δὲν γνωρίζω ὁμῶς μετὰ βεβαιότη- τος, δὲν εἶμαι βέβαιος, ἴ. Ἑρμ. 208.—Ἐπὶρ. ἴων. ΣΑΦΗΣ=σαφῶς, ἴμ. Δῆμ. 149. (Συγγ. τῷ σοφός, Λατ. sapiens).

ΣΑΟ, ΣΑΨΕΙ, ΣΑΨΕ ΣΧ., ἰδ. ΣΑΨΟ.

ΣΑΨΕΡΟΣ, Η, ὁ·, ἰδ. ΣΑΨΟΣ.

ΣΕΒΕΝΝΥΜΙ, μόνον ἐν τῷ ἀορ. ἀ. ἐσέσσα, ἀπαρρ. ἐπικ. σέσσει, ἀορ. δ'. ἐσθην. 1) μεταβ. ἐν τῷ ἀορ. ἀ. ἀ.) «σθένω, σθύνω·», «πορκαίην·» Ξ 237, Ω 791· δ'.) μεταφ. καταστέλλω, δε- μάζω, κατευναζώ, κατασιγάω, «χόλον·» Γ 678, «μένος·» Π 621. 2) ἀμετάβ. ἐν τῷ δ'. ἀορ. ἀ.) «σθύνομαι·» καὶ μόνον «σθύνω·» (ἡμετάβ.), περὶ τοῦ πυρός, Γ 471· δ'.) μεταφ. κοπάζω, ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, γ 182.

ΣΕΒΛΙΖΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. ἀ. ἀναψ. σεδάσσατο, συστέλλομαι, φο- βούμαι, ἐντρέπομαι, ἀποτρέγω τι θεωρῶν αὐτὸ ἀνόσιον, «σεδάσσατο γάρ τό γε θυμῷ·» ἴλ. Ζ 467, 417. (Ταῦτην τὴν σημασίαν μόνον παρ' ἐπικοῖς ἔχει). Ἐκ τοῦ

ΣΕΒΑΣ [···], τὸ, ποιητ. (σέδομαι), μόνον κα- τ' ὄνομα καὶ αἰε εὐχρ. 1) σέδας, εὐσέδεια, αἰδώς, ἐντροπή, πρὸς τὰ θεοὺς καὶ πρὸς ἀν- θρώπους, μετ' ἀπαρρ. Σ 178· ἰδίως εὐσέδεια, ἴ. Δῆμ. 10. 2) θαῦμα, θαυμασμός, ἐκ-

πληθεις, θάμβος, «σέβας μ' ἔχει». θάμβος μὲ κατέχει, θαυμάζω, γ 123, δ 75 κ. α.

ΣΕΒΟΜΑΙ, ἀποθί, συγγέλλομαι, φοδοῦμαι, ἐντρέπομαι, ἀπολ., Δ 240 τ.

ΣΕΘΕΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σοῦ, ἴδ. εἴ.

ΣΕΪ' κατ' ἐκθλιψιν ἀντὶ τοῦ σεῖτο, ἴδ. εἴ. (|| Τοῦ τύπου· σεΪ' ἔμετ' ὁ Λαρόχης· θέλει νὰ ἐξοβελίσῃ ἐντελῶς ἀντικαθιστῶν αὐτοῦ· διὰ τῶν Ἰων. συνηρημ. σεῦ καὶ ἐμεῦ).

*ΣΕΙΛΗΝΟΙ, οἱ (κατὰ τὸν Πausan. 1, 23, 6) οἱ πρεσβύτεροι τῶν Σατύρων, ὁπαδοὶ τοῦ Διονύσου, (κυρ. δαίμονες τοῦ πηγαίου ἢ ῥέοντος ὕδατος, τοῦ διατρέφοντος καὶ γονιμοποιούντος, ἀνήκοντες μάλιστα εἰς τοὺς μύθους τῆς Μ. Ἀσίας), Ὑ. Ἀφρ. 263.

ΣΕΙΟ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σοῦ, ἴδ. εἴ.

ΣΕΙΡΗ, ἡ (1. εἴρω) = σειρά, σχοινίον, „πριγιά“, «εὐπλεκτός» Ψ 415, «πλεκτή» χ 175, 192, «χρυσείη» ἔλυσαι χρυσῇ, Θ 19. (|| Εἰς θύμον περίπου σημασίαν εὐρίσκεται τὸ ὑποκοριστ. τῆς λ. ταύτης ἐν τῇ καθομιλουμ. „σειρῦτιον“ ἢ δὲ „σειρά“ σημαίνει στίχον ἢ κατὰ μῆκος τάξιν).

ΣΕΙΡΗΝ, ὕμνος, ἡ, συνήθως κατὰ πληθ. αἱ Σειρήνες (ἐκ τοῦ παρὰ Φωτίῳ σειράω, ὅπερ ἐκ τοῦ σειρά, οἶοναι ἐμπλέκουσαι, δελεάζουσαι, κατακτείνουσαι· Κηληδόνας)· μυθολογικαὶ παρθέναι, ἐνδαιτυμέναι κατὰ τὸν Ὀμ. μεταξὺ Αἰαΐας νήσου καὶ τοῦ σκοπέλου τῆς Σκύλλης, αἵτινες διὰ τῆς ὥραιας τῶν φωνῆς καταβέβηκον τοὺς παραπλέοντας· προσελίκοντο εἰς ἑαυτάς καὶ ἐφόνεον αὐτοὺς, μ 39, 52. Ἡ μεταγενεστέρα μυθικὴ παράδοσις ἀποκαλεῖ αὐτάς θυγατέρας τοῦ Ἀχελύου καὶ μιᾶς τῶν Μουσῶν, ἴδ. Ἀπολλων. τὸν Ρόδ. Δ'. 895, ἔξ Ἀπολλοδώρ. 1, 3, 4. Ὁ Ὀμ. νομίζει αὐτάς δῶα τὸν ἀριθμὸν (ἴδ. μ 52 «Σειρήνων»), οἱ δὲ μετέπειτα τρεῖς ἢ τέσσαρες (ἴδ. Εὐστάθ. εἰς τὸ μνημονεύμ. χωρίον). Οἱ ἀρχαῖοι γεωγράφοι ἐτοποθέτουσαν αὐτάς εἰς τὴν νοτιοδυτικὴν παραλίαν τῆς Ἰταλίας, εἴτε ἐν τῇ Σικελικῇ πελάγει οἱ πλείστοι (διὸ καὶ οἱ παρὰ τὰς Καπρέρας τρεῖς ἐπικινδύνουσι σκοπελοὶ ἐκαλοῦντο Σειρήνοσσαι), ἢ περὶ τὴν Νεάπολιν καὶ τὸ Σύβρентον, ἢ ἐν τῇ γῶρᾳ τῇ μεταξὺ Παίστου (Πουσειδωνίας) καὶ Ἐλίας (Στράβ. 1, 2, 12—13). Οἱ δὲ τεχνίται οἱ ἀρχαῖοι παρίστανον αὐτάς ὡς ὄνυχας μὲ πρόσωπον γυναικεῖον. Θεωροῦνται δὲ ὡς σύμβολον τῆς ὥραιας θαλασσίας γαλήνης, ὑπὸ τὴν ὁποίαν κρύπτονται παντοῖοι ὀλέθριοι κίνδυνοι.

ΣΕΙΩ (συγγ. τῷ σεῶω), ἐνεσ. μετοχ. -ων, -οντες, -οντες· ἔξ παθ. -όμενον, α. παρ. ἀναύξ. σεῖον, παθ. γ'. ἐνικ. σεῖετο, γ'. πληθ. ἐσσεῖοντο Ὑ 59, ἀόριστος α. ἀναύξ. σεῖσε, μετοχ. -ασα καὶ μέσ. σεῖσασα. 1) Ἐνεργ. πᾶλλον, τινάσσω, σεῖω, «ἐγγείας, ἔγχοι», μελιν· Γ 345, Ν 435 (ἐνθα ὁ παθ. τύπος), Χ 433 κ. α. «θύρα» [κόπτω], κρούω, κτυπῶ, 1583,

«ζυγόν» τινάσσω τὸν ζυγόν, ἐπὶ τῶν τριῶν ἵππων γ 486, σ 484. 2) Παθ. ἔξ μέσ. κινῶμαι, τινάσσομαι, σαλεύομαι, «σειομαι» (προφ. „σιουσμαι“) Ν 805, Ξ 285, Γ 59, «στα εἰνὶ θρόνῳ» Θ 499. (|| Ἐν τῇ καθομ. εὐρίσκεται μόνον κατὰ μέσσην διάθεσιν, „σεῖσαι, δὲν σεῖσθηκε ἀπὸ τῶν τόπων τοῦ Μόνου δὲ ἐν Μακεδονίᾳ ἤκουσα τὸ ἐνεργ. „γῆσε“ (σειήσε) πάντοτε ἀναύξητον εἰς σημασίαν τοῦ σεισμοῦ· ἐγένετο, καὶ τὸν „σειγᾶει“ = σεισμός γίνεται. Ἐν τούτοις πτηρητέον πρῶτον τὴν ἑλλειψιν τῆς συλλαβ. ἐξήσεως, ὡς καὶ παρ' Ὀμ., τὴν χρῆσιν τῆς ἀσωπον τοῦ ῥήματος, ὡς καὶ παρὰ τοῖς ἀρχαῖοις τοῦ βεῖ, σεῖσι, ἀστράπτει κτλ., καὶ τοῦ ῥήματος γράμματος, εἴτε j εἴτε f εἴνε τοῦτο, τὴν ῥησιν ὡς γ, ἥτις γίνεται καὶ ἐν τῇ παρακ. ὀνόματι „σειγισμός“ = σεισμός).

ΣΕΛΛΟΣ [-υ-], ὁ, πατήρ τοῦ Ἀμφιπαισίου, Ε 642.

ΣΕΛΛΕ[-υ-], ὁ, (ἐκ τῆς ῥίζ. SEL (σε) ἥτις δὲν εἶνε διάφορος τῆς SEL, ἐξ ἧς Σείριος, ὅ ἐ. τὸ ἡλιακὸν θάλασς καὶ ὁ ἀστ. λεγόμενος ἄλλως κύων, ἴδ. τ. λ.) δοτ. σέλλω (ἢ ὅπως τινὲς συναιροῦσι· σέλαι), λὼν φέγγος, φῶς, ἀπαύγασμα, οἶον τοῦ π. Θ 509, 563, φ 216 κ. α., ὅθεν ἔξ αὐτοῦ τὸ π. 739, ἐπειτα τῆς ἀσραπῆς, τῶν ἀστέρων, Ὑ 442, Θ 76' ε'.) ἡ λαμπράς, Ὑ. 442.

ΣΕΛΗΝΗ, ἡ (συγγ. τῷ προηγουμ.), σεῖν „φεγγάρι“, Θ 555, «πλήθουσα» πανσέληνος Σ 484, ὡς ὅρας συγκρίσεως τῶν λαμπρῶν πλάτων, δ 45, ω 448.

ΣΕΛΗΝΗ, ἡ, Λατ. Luna, ἡ θεὰ· περὶ τῆς γωγῆς καὶ τῆς ὕστεως καὶ ἀνατολῆς αὐτῆς· παρ' Ὀμ. εὐρίσκεται. Ἐν τῷ Ὑμ. 31 (3) εἴ. λέγεται θυγάτηρ τοῦ Ὑπερίωνος καὶ Εὐρυπείσεως (κατὰ δὲ τὸν Ἡσίοδον Θ 375 τῆς Θεΐας). Ἐν δὲ τῷ Ὑ. Ἑρμ. 10 γάτηρ τοῦ Πάλλαντος, πρὸλ. Ὑμ. 32 (33).

ΣΕΛΗΝΙΑΔΗΣ, ὁ, ὁ υἱὸς τοῦ Σελήνου Εὐήνης, Β 693.

ΣΕΛΙΝΟΝ [-], τό, „σέλινον“, Λατ. θ. γένος φυτῶν, εἰς τὸ ὅποιον ὑπάγεται τὸ „σέλινον“ καὶ τὸ „πετροσέλινον“ ἢ „κεδονήσιον“, ὅπερ σήμερον κατὰ παρακ. ἐνιαχοῦ προφέρεται, „Μαΐθανός“, τὸ προκόπτουσι εἰς τοὺς χαμηλοὺς καὶ ἐτόπους, ἐν δὲ τῇ Ἠλιάδι μνημονεύεται ὡς τῶν ἵππων, Β, 776, ε 72, Βατρ. 54. (Κατὰ Βιλλερδέκιον εἶνε ὄνομα εἶδους τοῦ λεγομένου hipposelinum ἢ Smyrniolum olus atrium Λιν., κατὰ δὲ τὸν Ἑδνιον εἶνε τὸ arium venolus, ὅπερ καὶ ἐλαιοσέλινον καλεῖται).

ΣΕΛΛΗΒΙΣ, ΕΚΤΟΣ, ὁ, ποταμός· ὁ Ἠλίας· μεταξὺ Πηγίου καὶ Ἀλφειοῦ, τῆς „Παλασκί“ Β 659, Ο 531' ε'.) τῆς Τ. παρὰ τὴν Ἀρίσθην, Β 839, Μ 97.

της κλοπής. Ὑ. Ἐρμ. 436. Ἰδῶς δ.) τὸ ἐκ θεοῦ φανερούμενον, διόσημα, „σημετον“, οἷον βροντή, ἀστραπή, ἅπερ ἐθεωροῦντα ὡς προμηνύματα τῆς θελήσεως τῶν θεῶν, *Ζεύς... ἐναίσια (παραίσια) σήματα φαίνων. Β 353, Δ 381, Ν 244 κ. ἀ. β'.) τύμβος, τάφος, „μνημα, μνημοῦρι“, ὅθεν *σήμα χεύαι. Ζ 419, Η 86, α 291 κ. ἀ. γ'.) γραπτὸν σημεῖον, *σήματα λογρὰ *ὀλθῖρια σημεῖα (γράμματα), Ζ 168, Ἰδ. γράφα. δ'.) σημεῖον ἐνδεικτικόν, „σημάδι“, εἰς ἐνδείξειν τέματος, σκοποῦ, Ψ 326, 843, θ 192. Ἐκ τούτου

σημαίνω, ἐνεργ. ὀρίζ. -ει, οὐσι, προσ. -ε, -έτω, ἀπρφ. -ειν, μετοχ. -ων, παρτ. ἀναῖ. σημαίνω, ἰων. μέλ. σημανέω, μ 26, ἀόρ. ἀναῖ. σημήνα, μέλ. ἀόρ. ἐσημήναντο. Α'.) Ἐνεργ.

1) ἀμετάδ. σημεῖον παιδ, κάμνω σημεῖον νά γείνηται ὅθεν παραγγέλλω, προστάττω, δίδω ὁδηγίαν, μετὰ δοτ. *πᾶσι δὲ σημαίνω [καλεῖν] Α 289, Κ 58· σπανίως μετὰ γενικ. *στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν. Ξ 85, *σημαίνειν ἐπὶ δμῶσιν· νά διδῇ προσταγὰς εἰς τὰς ὑπηρετίας, υ 427. 2) μετὰδ. σημαίνω, σημειῶνω, „σημαδεύω“, μετ' αἰτ. *τέρματα. Ψ 358, 757, μ 26. Β'.) Μέσ. σημειῶνω, „σημαδεύω“ τι τῶν ἑμαυτοῦ, ἢ χάριν ἑμαυτοῦ, *κλῆρον· τὸν κλῆρον μου Η 175. Ἐκ τούτου

σημάντωρ, ὄρος, δ, ποι., κυρ ὁ σημαίνων, ὁ κάμνων σημεῖον, ὁ δίδων ὁδηγίαν, ἀρχηγός, ἀρχων, ἡγεμῶν, Δ 431, ε 314, Ὑ. Ἀπ. 542, τῶν ἱππῶν· ὁ σημάντωρ, ἡνίοχος, ἱππηγῆς, Θ 127, τῶν *βοῶν· ὁ βουκόλος, Ο 325.

σήμερον, ἐπὶ. (Ἄττ. τήμερον ἐκ τοῦ τῆ ἡμέρᾳ || = ταῦτη τῇ ἡμέρᾳ, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ τ καὶ σ, ὅαν βλέπομεν καὶ ἐν τῷ σύ-τύ-λυ) σήμερον, „σήμερα“, Η 30, ρ 186.

σήπη, παρακ. σέσηπε, ἀόρ. β'. ἐσάπην, ἐξ οὗ γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. σάπην ἀντὶ τοῦ σάπῃ, Τ 27. Τὸ ἐνεργ. σήπω, „σαπίζω“. Ὅθεν τὸ παθ. μετὰ τοῦ ἐνεργ. παρασκευάμενου ἀμετάδ. „σῆπομαι“ (προφ. σέπομαι) καὶ „σαπίζω“, ὅ ἐ. γίνομαι ἀπῖος, „χρῶς σῆπεται“. Ἰλ. Ε 27, Ω 414, *δοῦρα σέσηπε· ἐσάπησαν, εἰνε σάπια, Β 135.

*σησαμόεις [..], βεσα, ἐν (σήσαμον), ἐκ σησαμίου ἢ μετὰ σησαμίου κατεσκευασμένος, „σουσαμένιος“, οἷον *μάζα· Ἐπιγ. 15, 7. (Τὸ σησαμον μετεχειρίζοντο οἱ ἀρχαῖοι, ὡς καὶ τὴν σήμερον, εἰς διάφορα πέμματα καὶ εἰς παραγωγὴν ἐλαίου, ὅπερ σήμερον λέγεται „σαμόλαδο“).

Σήσαμος [..], ἡ, πόλις τῆς Παφλαγονίας, ἡ μετέπειτα ἀρόπολις τῆς Ἀμάστρεως, Β 853.

σησαμότιρος [..], δ, „σουσαμότιρος“, τυρός μετὰ σησαμίου, Βατρ. 36.

σιετός, ἡ, πολίχνιον τοῦ Ἑλλησπόντου ἐπὶ τῆς Θρακικῆς Χερσονήσου ἀπέναντι τῆς Ἀσια-

τικῆς πόλεως· Ἀβύδου, τὴν σήμερον „Ἰλ. ἢ κατ' ἄλλους „Ζεμενίκ-Ἰσάρ“ (Φιλόλογ. λογ. Κωνσταντινου. Γ'. σελ. 61.) Β 88.

σιεναρὸς [..], ἡ, ὄν, ποιητ. (σῆνος), ρός, δυνατός, *Ἀτῆ· Ι 505 †.

σιεκέλλος [..], δ, υἱὸς τοῦ Ἰωάννου, υἱὸς τοῦ Πατρόκλου φονευθεῖς, Π 586.

σιεκέλος, ὁ (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ λαός). 1) υἱὸς τοῦ Καπανεὺς καὶ τῆς Εὐδοκίας τῶν λεγομένων Ἐπιγόνων, στρατὸς Τροίης Β 564, Δ 367 ἐξ. Ψ 511, ἐπὶ Διομήδους Ι 48. 2) υἱὸς τοῦ Περσέως καὶ Ἀνδρομέδας, ἀνὴρ τῆς Νικίππης, πατὴρ Εὐρυσθέως, βασιλεὺς τοῦ Ἀργεῖος καὶ τοῦ κληῶν, Τ 146.

σιεός, εὐς, τό, ποι. 1) ἰσχύς, δύναμις, πρό πάντων τοῦ σώματος τῶν ἀνθρώπων καὶ τῶν ζώων, Ε 139, ε 373, Βατρ. 269· νῆας ἀψύχων πραγμάτων, οἷον ποταμοὶ καὶ τὸς Ὀκεανὸς Σ 607, ἰδίως ἐπὶ τῆς ψυχῆς, δυνάμει, θάρρος, τόλμη, *μέγα σιεὶς δάλλειν καρδίη· Β 451, Ξ 151· χρησιμεύουσι περιφρασί τολμηροῦ τινος προσώπου, μετὰ γενικ. αὐτοῦ συντασσομένη, οἷον *σῆνος μενῆος· ὁ ῥωμαλέος Ἰδομενεὺς (πρόβλ. β' ἱ, γ'). Ν 248· αἰσάτος· σθ. Ὀρίων 486, *σθ. Ἡετίωνος· Ψ 827. 2) ἐν στρατιωτικῇ, στρατός, Σ 274.

σιεός [..], ἐπ. παχύς, *σῶ· χοῖρος· εὐτραφής, σιευτός, „σρεφτάρι“ Ι 208, κ. ἀ. Πολλάκις καὶ ὡς οὐσίας. ἀνευ τοῦ σιεός Φ 363, δ 300, ι 163. (|| Ἐντεῖθεν νεταὶ ὅτι ἀληθεστέρᾳ ἐτυμολογία εἶνε ἡ σῶ· ἀντὶ τοῦ σάλαος κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ σ καὶ α, ὅαν βλέπομεν καὶ ἐν τῷ σύ-τύ-λυ) ο καὶ ἀλλαχού παρατηρούμενην, παρὰ τοῦ σιεός = „σάλα“).

σιγαλόεις [..], βεσα, ἐν, ποιητ., κυρ. ἡ, „γυαλιερός“, ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικιλοχρόων ἢ κενόδοξον, ἐπὶ ἐνδυμάτων κ.τ.τ., *γίτων, εἴματα, ῥήγαι, *μάζα· Ὀμ. πλχ. β'.) ἡνία σιγαλόεις· ὁ μόνον τῶν ἱππῶν Ε 226, 328 κ. ἀλχ. καὶ τῶν ἡμιόνων ζ 84· ἅπερ τινὲς μὲν φανερὰ ζονται ὡς στιλπνῶς μεμιλωμένα ἢ δι' ἐλαφροῦς λιπαρὰς ἐστιλνωμένα, οἷον ἐλαφροῦς αἰετῆς, τινὲς δὲ ὡς μετακοσμήμασι διαλάμποντα· γ'.) ἐπὶ οἰκίᾳ, οἰκίᾳ καὶ οἰκίᾳ αὐτῆς, *θρόνῳ σιγαλόεις 86, *ὕπερῳ σιγαλόεις· π 449, σιγαλόεις (ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σιγῆ καὶ ἀλχ. 34 κ. ἀ. πλχ. ὅθεν, λαμπρός, ὁ πνός, ἀγλαός, ἐπομ. ὥρατος, πολυτέλης, ἐπὶ πολυτέλειαν, ποικ

ἄνδρας εἵνεται· Ω 45 (ἐν στίχῳ ὑπὸ τοῦ Ἀριστάρχου ἀθετηθέντι, ὡς ἐκ τῶν Ἑργ. καὶ Ἡμ. τοῦ Ἡσιόδ. (316) ληφθέντι μετὰ μικρᾶς τινος παραλλαγῆς). Ἐκ τούτου

ΣΙΝΤΗΣ, ὁ, ποιητ. ἄρπας, ληστής, ὡς ἐπιθ. ἄρπακτικός, «λῆς, λῆων, λύκος», *Ἰλ. Α 484, Π 353, Υ 165.

ΣΙΝΤΙΕΣ, οἱ (=σίνται· λησταί) οἱ ἀρχαῖο-κατοικοὶ τῆς Λήμνου, πιθανῶς Θρακικῆς φυλῆς, Α 584, Θ 294.

ΣΙΠΤΑΟΣ [-υ-], ὁ (Δωρικ. ἀντὶ τοῦ Θεόπουλος), ὁραϊνός· κλάδος τοῦ Τρώλου, μεθόριος τῆς Λυδίας καὶ Φρυγίας, τὴν σήμερον ὠσαύτως καλούμενος· μετὰ Τουρκικὸν προσάρτημα Σίπουλι-δάγ, Ω 625.

ΣΙΣΓΕΦΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Αἰόλου καὶ τῆς Ἑναρέτης, ἀνὴρ τῆς Μερόπης, πατὴρ τοῦ Γλαύκου, θεμελιωτῆς τῆς Ἐφόρας· ἡ Κορίνθου, γνωστός διὰ τοὺς δόλους· καὶ τὴν φιλοκέρδεϊαν, Ζ 153 ἐξ. Ἐπειδὴ ἐμήνησεν εἰς τὸν Ἀσωπὸν ὅτι ὁ Ζεὺς εἶχεν ἀρπάσῃ αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἡ ἐπειδὴ ἐν γένει προέβδεν εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ μυστικὰ τῶν θεῶν, κατεδικάσθη ἐν Ἄδου νὰ κυλῇ πρὸς τὸ ἀνωφερὲς λόφου τινὸς μεγάλῃν πέτραν («λᾶαν ἄνω ὥθεσκα ποτὶ λόφον»), ἥτις πάντοτε διαφεύγουσα τὰς χειρὰς τοῦ κατεκυλιστοῦ, λ 593, Ἀπολλ. 4, 9, 3. (Παράγεται κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τοῦ σοφός· κατὰ Αἰολικὴν τροπὴν τοῦ ο εἰς υ ἢ μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ἀντὶ τοῦ σύσφυρος· κατὰ δὲ τὸν Γοῖδελον εἶνε σύνθετον ἐκ τοῦ ἐπιτατικού προθέματος σι- καὶ τοῦ σοφός, ἴδ. ΣΙΓΛ-ΛΟΙΣΙΣ. ἢ. Ἀλλὰ τοιοῦτον πρόθεμα ὅν εἶνε εἰσὶ ἀποδεδειγμένον).

ΣΙΤΕΡ, παρτάτ. θαμιστικός· μέσ. σιτέσκοντο. Ἰὸ ἐνεργ. σιτίζω, τρέφω· τὸ δὲ μέσ. σιτίζομαι, τρέφομαι, «γεύομαι», ω 209 τ. Ἐκ τοῦ

ΣΙΤΟΣ, ὁ, μόνον ἐνικ. σίτος, «σιτάρει», ἐν γένει δημητριακὸς καρπός, καὶ ἰδίως ἄ.) τὸ ἐξ αὐτοῦ πεποιημένον (ἴδ. κατωτέρω), ἰδίως ἄρτος, «ψωμί», α 147, π 54, «σίτος ἢ χρέα» ι 9, μ 49 κ. ἄ. πλχ. ὅ.) συχνότατα παρ' Ὁμ. (κατὰ τὸν Δόντζερων πανταχοῦ τῆς Ἰλιάδος, πλὴν ἐν Ι 216 καὶ Ω 625 καὶ ἐν τοῖς Ὑμνοῖς) τροφή, «φαγεῖ, φαγητόν», ἔδεσμα· ὅθεν πολλάκις «σίτος καὶ οἶνος» Ι 706, γ 497 καὶ ἄ. πλχ., «σίτος καὶ μέθυ» δ 746 κ. ἄ., «σίτος ἢ δὲ ποτὴς» Ι 306 ι 87, κ 58. Ἐπὶ δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ κυκεῶνος (ἴδ. τ. λ.), κ 235. (Ὁ Δόντζερων, ὅστις ἰδίᾳ ἐπραγματεύθη περὶ τῆς λ. ταύτης, παράγει αὐτὴν ἐκ τῆς ρίζης si ἢ sa (ἢ. πρὸλ. τὸ Λατ. se-men, κατὰ τὸ Γερμ. Sa-me) καὶ κυρίως σημ. κατ' αὐτὸν σπαρτόν. Ἐν τῇ φρ. «βροτοὶ ἢ ἄνδρες· ἐπὶ γῆνι σίτον ἔδοντες» θ 222, ι 89, κ 104 εἶνε οἱ «σιτοφάγοι», τουτέστιν οἱ «καρπὸν ἀρούρης» τρώγοντες, κατ' ἀντίθεσιν ἄλλων, οἷον λωτοφάγων κ. ἄ.

ΣΙΤΟΦΑΓΟΣ [-υ-], οὐ (σίτος, φαγεῖν). Ἀ.) σιτοφάγος, ἄρτοφάγος (ἴδ. τὴν προηγ. λ. ἐν

τέλ.) ι 491 τ. Β.). ὁ ΣΙΤΟΦΑΓΟΣ, οἷον λωτοφάγος, κωμικὸν ὄνομα μυός, Βατρ. ΣΙΦΑΛΩ (σιφλός=ἀνάπηρος), μόνον ἄορ. γ' ἐνικ. σιωλώσειεν, κυρ. πηρῶ, ἀκρωτηρ., «σακατεύω» (Τουρκ.). μεταφ. κατὰ τινὰς (ἢ. ἡ μάλλον ἀφανίζω, ἐξολοθίζω) ε 442 τ.

ΣΙΩΠΛΩ, ἄορ. εὐκτ. γ'. πλ. σιωπήσειεν, σιωπήσαι, σιωπῶ, «σιωπαίνω» ὅ. σιωπ. Β 280, Ψ 560, ρ 543. Ἐκ τοῦ

ΣΙΩΠῆ, [-υ-] ἡ «σιωπή», παρ' Ὁμ. μόνον δοτικὴν ὡς δοτικόν. ἐπὶ δ. ΣΙΩΠῆ ἄ.) πηλῶς, «σιωπηλά» Δ 442, Ζ' 403, κ. ἄ. πλχ. «ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῆ» ἴδ. «σιωπῆ ἐπινεύειν» σιωπηλῶς· κάμνω νεύω τῆς κεφαλῆς, Ι 620, «σ. κατανεύειν» ὅ.) σιωπηλῶς, τουτέστι κρυφίως, μ. κῶς, ε 310, κ 140.

ΣΚΛΑΧΧΩΛΑΙΝΩ, «κουτσαίνω» ἴδ. Α 47, Βατρ. 251.

ΣΚΑΙΛΑΙ ΠΙΛΑΙ, αἱ, ὁ μόνον ΣΚΑΙΛΑΙ (ἴδ. ἐκ Οὕτως ὀνομάζονται παρ' Ὁμ. αἱ πρὸς τὴν πόλιν τῆς πόλεως Τροίης, ἡ γούνη αἱ δυτικαὶ αἱ, αἵτινες ἦσαν ἡ κυριωτάτη εἰσόδος τῆς πόλεως καὶ εἰσῆγον εἰς τὸ Ἀγατικὸν στρατόν· Ἐκ τοῦ ὑπερβεν αὐτῶν πύργου ἐκείνου φηρός, ἡ σκαπιά, ὁ ἐρινός· καὶ τοῦ Ἰλίου ἴδ. Ι' 445, Ζ 237, Α 470. πρὸλ. τρωαῖκόν τ. λέγονται καὶ «Δαρδάνιαι πύλαι» Ε' Χ 194, 413, αἵτινες ἂν δὲν ἦσαν αἱ ἐκεῖνο ὅμοις βεδαῖες πρὸς τὸ πεδῖον τῆς χῆς, ὅ ἐ. πρὸς δυσμάς, ὡς φαίνεται ἐκ σημειωθέντων χωρίων. (Ὁ Βοίττινγερ αὐτὰς ὡς τὴν κυριωτάτην ἀνατολικὴν πύλιν).

ΣΚΑΙΟΣ, ἡ, ὅν (Λατ. scaevus) 1) ἀρ. πρὸς, «ξερβός», «σκαῖη» (ἐξυπακούεται ἡ ἀριστερά· ὅθεν «σκαῖη» διὰ τῆς ἀριστερᾶς, Α 501, Π 734. 2) ἐσπερίος, δυτικός· γ 295. ἴδ. τὴν προηγ. λ.

ΣΚΑΙΡΩ, γ'. πλθ. — ουσι, μετοχ. — σκίρτω, «πηδῶ», κ 442 «ποσι» χροῖς Σ 572, καὶ ἄνευ τοῦ «ποσι» σημ. τὸ χροῖς Ὑμ. 30 (31), 15.

ΣΚΑΛΛΩΣ, ὁ (σκάλλω=σκάπτω, «σκαλίζω») «σκαρμός», τὸ ἐπὶ τῆς κούρας τοῦ πλοίου κοίλωμα ὅπου ἐμβαλίνουσα πλένεται ἡ κώπη, Ὑμ. 6 (7), 42.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΙΟΣ, ἡ, οὐ, 1) Ἐπιθ. Σκαμανδρίου, τοῦ Σκαμάνδρου, «πεδῖον» ἡ τὸ Σκαμάνδρου=τὸ Τρωϊκὸν πεδῖον τῆς Β 465· ταῦτόν τ. «Σκαμ. λαμν. 467. 2) Οὐσίας. ἄ.) ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ ποταμοῦ Ζ 402, ἴδ. λ. ΑΣΤΓΛΑΞ ὅ.) υἱὸς Στροφίου, εἰς τῶν Τρώων Ε' 49 ἐξ.

ΣΚΑΜΑΝΔΡΟΣ, ὁ (τὸ σκ κατὰ τὸν Θόρην δέποτε κάμνει τὸ προηγούμενον φωνῆεν λέγον· εὐρίσκεται δὲ ἡ γραφὴ Σκάμανδρος ὁ Σκάμανδρος τὴν σήμερον Μενδερ

πτόν μέρος τοῦ Τουρκικοῦ τούτου ὀνό-
 με παραθορά κανονική μετ' ἀποκοπῆς
 συλλαβῆς τοῦ Σκάμανδρος), κα-
 τὰ τὸ Μπουνάρ-μπασιί, ποταμός·
 ὑπὸ τῶν Θεῶν Ἐάνος, ὀνομαζόμενος·
 καλεῖται Θεοί, ἄνδρες δὲ Σκάμανδρον·
 134. Πηγάζων κατὰ τὸ Χ 147 ἐξ.
 τῆς πόλεως Ἰλίου ἐκ δύο πηγῶν, τῆς
 ἑκ τῆς δὲ ψυχροῦ ὕδατος, διαρρέει
 νοτιοδυτικὰ τῆς πόλεως τὴν πεδιάδα,
 μετα τὸ Σιμόεντος Ε 774, καὶ
 Ἰλίου βορειότερον τοῦ Σιγείου εἰς τὸν
 Ὑπερνον, Φ 125. Πρὸς τὸ ἐν τῷ Χ 147
 πηγῶν τοῦ Σκαμάνδρου φαίνεται ὅτι
 κατὰ τὸ Μ 21 χωρίον, καθ' ὃ πηγάζει
 τὸν ποταμὸν ἐκ τῆς Ἰδης, καθὼς καὶ ὁ
 3, 1, 43 λέγει. Νεώτεροι ὅμως περιη-
 γοὶ Γάλλοι, Λεσσεδαλιέρ καὶ ἄλλοι, βε-
 βῶται αἱ δύο πηγαὶ αἱ ἐν τῷ Χ 147 εἶ-
 ναι ἀπάρχουσιν, ἀλλ' ὁ ἀτμός, ὁ ἐκ τῆς
 ὀνόν τὸν χειμῶνα εἶναι ὁρατός. 2) Ἰπ'·
 τὰ ὀνόματα ὁ ποταμός οὗτος προση-
 γαζέται, καὶ λέγεται υἱὸς τοῦ Διὸς, μετέχει
 ὀρχιζ, Υ 74, μάχεται πρὸς τὸν Ἀχιλ-
 36 ἐξ. 223.

καὶ ἐπὶ τὰς πόλεις ἐπιθαλάσσιος κατὰ τὰ
παράλια τῆς νήσου τῶν Κυθήρων,
καὶ ἡ σκάπτω^ς (προρ. σκάπτω) Ὑ.
καὶ ἡ σκαλλέω, σκαλίζω^ς Ὑ. Ἐρμ.

ή, πολίχνη της Λοκρίδος, ού μα-
θηρμπούλων B 532. (Κατά τόν Στράβ.
όπου ονομάζεται Σκάρφεια καθώς και
ἐξηρανίσθη ὑπό κατακλισμοῦ).

ἰδοῦς, ἡ (σκάπτω), „σκαφίδι“, ἰδὼς
 δάρι“, „ἀραγὸς ἢ ἀρμεγός“
 σοί, Πανδ. Τόμ. IB', σελ. 384),

ΝΥΜΗ [...], (ρίξα: σκεδ-) μόνον ἐν
ἐσκέδασε καὶ ἀναυξ. σκέδασε, προστ.
διασκεδάξω, „σκορπίζω“, δια-
κίπτ. «λζόν» Υ 171, Ψ 162, «ἡέρκ»
352, «ἀχλὺν ἀπ' ὀρθαλμῶν» Υ 311.
ῥίμα» χύνω, Η 330, πρβλ. ΣΚΙΑΝΑ-

τοῦ [·], τοῦ, ἡ, διασκεδάσεις, δια-
σκορπισμός, σκορπιδίον, ἐν τῇ περι-
σκέδασιν θεῖται = σκεδάσαι, "Ὁδ.
228.

γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. ἀ. τῆς εὐκτ. σκῆ-
αίνω, ἀποξηραίνω, «χρόα» Ψ

ΕΩΣ, σκέλος, „σκέλι“: ὅθεν «πρυ-
» τὸ ἀνώτερον μέρος τοῦ σκέλους,
σκέλους, Π 314 f. Πρὸς. λ. ΠΡΥΜΝΩΣ.
ΝΩΝ, τὸ, σκέπαρνον, „σκεπάρνι“

*Ὁδ. ε 237, ι 391. (||. Ἡ ἐτυμολογ. ἀμφι-
βολος· κατὰ τινας· μὲν ἀπιθάνως· ἐκ τοῦ καεῖω,
ἐπομ.=κίεαρνον, ὅ. ἔ. πέλεκυς· κατὰ τὸν Κούρ-
τιον ἐκ τοῦ κάπτω· πιθανώτερον κατὰ τὸν Βένφει
ἐκ τοῦ σκάπτω, διότι τὸ σκίεαρνον κατὰ τὸ
σχῆμα ὅν διαφέρει τῆς σκαπάνης, εἰ μὴ μόνον
καθ' ὅτι εἶνε κοπτερώτερον καὶ σκάπτει ξύλα καὶ
ὄγι γυναι).

ΣΚΕΠΑΣ [·], ΛΟΣ, τό, ἐπικ. (σκέπω), „σκέ-
πασμα“ καί „σκέπος“, προφύλαξις, „ἀνέ-
μοιο = τύπος ὑπὲνέμοιο, „ἀπάντιο“ (προφ.
ἀπάγγι¹⁴) καί „ἀπανεμιά“ *Οδ. ε 443, ζ
219 κ. ζ.

ΣΚΕΠΛΗ, ποιητ. (σκέπη=σκέπες), γ'. πληθ. σκεπόωσι κατ' ἐπικ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ σκεπῶσι, „σκεπάζω“, προφυλάττω, ἐπὶ ἀκτῶν ὅτι «ἀνέμων σκεπόωσι μέγα κῶμα» προφυλάττουσιν ἀπὸ τοῦ μέγα κῶμα (τὸ διεγερθῆν ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἡ ζευγματικὴ: σκεπάξουσιν (τὸν λιμένα) ἀποκρούουσιν τὸ μέγα κῶμα Σκ., ν 99 f.

ΣΚΕΠΤΟΜΑΙ (ῥίξα σκέπ., Λατ. spec-io), μέσ.
ἀποθ., προστακτ. -εο, μετοχ. -ομένων, παρτα.
ἀναύξ. σκέπτετο, ἀόρ. ἐσκήψατο, μετοχ. -άμε-
νος. 1) [σκοπῶ], περισκοπῶ, παρατηρῶ,
„κυττάζω“, «ἐς νῆα καὶ μεθ' ἑτέρους· εἰς τὴν
ναῦν καὶ πρὸς τοὺς ἑταίρους· ἢ περὶ τῶν ἑταί-
ρων, ποῦ εἶνε, μ 247, «ἐκ θαλάμοιο· *Υ. Δήμ.
246, μετὰ τοῦ ἀπορηματικοῦ «ἀλκν· ἔσω·
μεθ' ὑποτακτ., Ρ 652. 2) Μεταβ. παρατη-
ρῶ, „κυττάζω“, προσέγω εἰς· «ὅστων ῥοι-
ζον· Π 361, «τινά· *Υ. Ερμ. 360.

*ΣΚΕΥΑΣΗ (σκευος), τὰ σκεύη διευθετῶ, „συγυρίζω, (Μακεδόν.) διαρρυθζῶ“, μόνον κατὰ μέτρον. -οντα, *κατ' οἶκον. *Γ. Εομ. 285.

ΣΚΗΠΆΝΙΟΝ [..], τό, ἐπικ. (ὑποκοριστ. τοῦ σκηπάνη ἐκ τοῦ σκήπτω), σκήπτρον, βα-
χιτροία* Ἰλ. N 59. Ω 247.

ΣΚΗΠΤΟΪΣΟΣ, ΟΝ (σκηπτον=σκήπτρον, ἔχω),
ὁ κρατῶν σκήπτρον, σκηπτροφόρος, ἐπιθ.
τῶν βασιλέων, Β 86, ε 9 κ. ἀ. πλ.χ. Ὁ; οὐ-
σιαστ.. Ξ 93.

σκῆπτρον, τὸ, 1) βᾶκτρον, βακτηρία, „δεκανίκι, (Ἰταλ.) μπαστουνι“, ἵνα στηριζοῖται τις ἐπ’ αὐτοῦ, Σ 416, ρ 199 κ. ἀ., ἐπὶ τῆς βακτηρίας τοῦ οὐδοπόρου ἢ ἐπαύτου, ν 437, ξ 31, σ 403. 2) Ἰδίως ὡς σύμβολον οὐδοῦς ποτέ τινος ἀξιώματος, σκῆπτρον, ἔχον σχῆμα καὶ μήκος κονταρίου καὶ κατὰ τὸ Α 246 διὰ χρυσῶν καρφίων κεκοσμημένον, * χρυσεῖαις ἦλοι·σι πεπαρμένον». Ἐπειδὴ ἦτο πρὸ πάντων σύμβολον τοῦ βασιλικοῦ ἀξιώματος, φέρουσιν αὐτὸ οἱ βασιλεῖς, λεγόμενοι διὰ τοῦτο σκῆπτροῦχοι, Α 234, γ 412 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ οἱ ἱερεῖς, καὶ μάντιες, Α 145, λ 91, ο κήρυκες, Η 277, Σ 505, καὶ οἱ δικασταί, Σ 505, λ 569. Ἐν γένει δὲ ἦτο τὸ σύμβολον τῆς ἐπισήμου δημοσίας ἐνεργείας, ὅθεν ὁ ἀνιστάμενος ἐν τῇ ἀγορᾷ ἵνα ὁμιλήσῃ ὤφειλε νὰ κρατῇ τὸ σκῆπτρον, τὸ ὁ-

ποτον λαμβάνει ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κήρυκος, Γ 218, Ψ 568, β 37 κ. ἀ. Ὁρκιζόμενος δὲ τις ἀνατείνει τὸ σκήπτρον, Η 412, Κ 319. 3) τροπικ. ἡ βασιλικὴ ἐξουσία, τὸ βασιλικὸν ἀξίωμα, Β 206, Ζ 159, Ι 38, «σκήπτρον καὶ θέμιστας» σημαίνει τὴν ἑνωσιν τῆς βασιλικῆς καὶ δικαστικῆς ἐξουσίας, Β 206, Ι 99. Ἐκ τοῦ

ἐκῆπτο, στηρίζω, παρ' Ὁμήρ. μόνον μέσ. κατὰ μετοχ. ἐνεστ. -όμενος, -όμενον, στηρίζομαι, ἐρείδομαι, „ἀκκουμῶ“ (Λατ.) εἰς σκήπτωνα ἢ βακτηρίαν, περὶ γερόντων καὶ ἐπαίτων, ρ 203, 338, μετὰ δοτ. «καὶ μιν οἷω αὐτῶν (ἔκοντι) σκηπτόμενον κατῆμεν δόμον Ἄιδος εἴσω» καὶ πιστεύω ὅτι θά καταθῇ εἰς τὸν Ἄδην στηριζόμενος· εἰς τὸ ἀκόντιόν μου, ὃ ἐ. σαρκαστικῶς· θέλει ἀποθάνῃ διατροπῆσθαι· ὑπὸ τοῦ ἀκοντίου μου, Ξ 457. Ἐκ τούτου

ἐκῆρίπτο, ἐπικ., μόνον κατὰ μέσσην διὰ θέσιν, ἀπαρ. -εσθαι, μετοχ. -όμενος, στηρίζομαι, ἐρείδομαι, „ἀκκουμῶ“ (Λατ.), ἀπολελ., Ὀδ. ρ 196, περὶ τοῦ Σισύφου, ὅστις ἀνακυλίζει τὸν μέγαν λίθον, «χερσὶν τε ποσὶν τε σκῆρ.» μὲ χεῖρας· καὶ μὲ πόδας· στηριζόμενος, λ 595.

ἐκιάζειν [v.], ὑποτακτ. τοῦ ἰορ. σκιάζω, σκιάζω, διὰ σκιάς καλύπτω, ἐπισκιάζω, ἡ δύσις τοῦ ἡλίου τὴν ἄρουραν· Φ 232 †. (|| Ἐν τῇ καθομῇ, „σκιάζω“ σημαίνει τὸ διὰ σκιάς ἐκφοδῶ, καὶ „σκιάζομαι“ ἐκ τῆς σκιάς φοβοῦμαι, καὶ ἐν γένει τρομάζω (ἐνεργ. ἢ οὐδέτ.)).

ἐκιάω [v.], ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σκιάζω, μόνον παθ. σκιάζομαι, κατα(ἐπι)σκιάζομαι, μόνον ἐν τῇ φρ. «σκιδνάντο» (ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐσκιδνάντο) πᾶσαι ἀγυαί· Ὀδ. β 388 κ. ἀ. πλχ.

ἐκιδναμαι (ρίζα ἐκιδ-), παθ. μόνον κατ' ἐνεστ. -αται, προστ. -ασθε, ἀπαρφ. -ασθαι, παρ. σκιδνάντο, πληθ. ἐσκιδνάντο (ὃ δὲ ἀόρ. εὐρίσκειται παρ' Ἱπποκρ. «ὁπότεν σκιδνασθῇ κατὰ φλέδας»). ἕτερος τύπος τοῦ (παρ' Ὁμ. ἀχρήστου) σκεδάννυμαι, ὃ ἐ. διασκεδάζομαι, διαλύομαι, „σκορπίζομαι“, ἐπὶ ἀνθρ., «κατὰ κλισίας» Α 487, «ἐπὶ ἔργα» β 252, πρὸς α 274, «ἐπὶ νῆα ἕκαστος» Γ 277, «πρὸς δώματα» β 258, μετ' ἀπαρφ. τελικοῦ «ἵεναι ἐπὶ νῆας» Ω 2, ἐπὶ τοῦ ἀφροῦ τῆς θαλάσσης, «ὑψόσε δ' ἄχνη σκιδνάται ἐξ ἀνέμου» Α 308, «ὑψὶ δ' ἄελλα σκιδνάται» ὑπὸ νεφέων· ὑψηλὰ δὲ διεσκορπίζετο ὑπὸ τὰ νέφη ὁ (μετὰ κοινορτοῦ) ἀνεμοστρόβιλος, ὃ ἐ. ὑψούμενος μέχρι τῶν νεφῶν ἐκεῖ διελύετο, Π 375, «(κρήνη) ἀνά κῆπον ἅπαντα σκιδνάται» διαδίδεται, η 130.

ἐκιερός [v.], ἡ, ὄν, σκιερὸς, κατάσκοπος, σύσσειος, «νέμος» Α 480, «ἄλσος» υ 278. Ἐκ τοῦ

ἐκίη [v.], ἡ, σκιά, „σκίος“ (ἀ.) κυρ. «ἔζετο ἐν σκίῃ» Γ. Δῆμ. 100· β.) σκιά, φυγὴ τῶν ἀποθανόντων, ἐν Ἄδου, (ἴδ. νῆκῃ), Ὀδ. κ 495, λ 207. Ἐκ τούτου

ἐκίεις [v.], ἐςσα, ἐν, ποιητ. ἀ.) σκίε-

ρὸς, κατάσκοπος, σύσσειος, «οὐρα» ἐν αὐτοῖς ἔχουσα, Α 157, ε 279, η 26. δὲ τὸν Γοῖόελον· τὰ μακρὰν σκίαν π. ἐπομ. ὑψηλὰ. || Ὁ δὲ Ἄμεις κατακρίτην τὴν ἐρμηνείαν περιπίπτει εἰς ὅχι ὁ σκιδνῶν, φαινόμενα δηλ. ὡς σκιερὸν παρ' ὡσαύτως· δὲ ἐρμηνεύει ἢ τὸ «νέφρα» Ὅθεν β.) σκοτεινός, οἷον «μέγαρον» δ 768 κ. ἀ. πλχ. (ἐπειδὴ ἡ οὐδὲν ἢ ὑψηλὰ κείμενα παράθυρα, „φεγγίτα“ φωτιζόμενα διὰ τῆς θύρας ἐκ τοῦ κατὰ τὸν Δύντζερν) ὡσαύτως καὶ σκοτεινὰ νέφη, Ε 525, Α 63, Μ 11 λ 592.

ἐκίρτα, εὐκτ. γ. πληθ. σκιρτῶν· πηδῶ, «ἐπὶ ἄρουραν, ἐπὶ νῶτα θαλάσσης» Γ 226, 228, «σκιρτῆσαι κατὰ γῆν» (|. Παράγεται ἐκ τοῦ σκαίρ-ω, ὡς ἐκ τοῦ sal-to).

σκολιός, ἡ, ὄν, στρεβλός, λοῖζός, «βόσ», μεταφ. «σκολιάς κρίνειν θέμις» φέρω στραβάς, ἀδίκους κρίσει· τὸ δίκαιον, στρεψοδικῶ, Π 387 †.

σκολῶν, ονομαζ., ὁ, πάσσαλος, ἐκ τάλαντων χρήσιμος, „παλαῦκι“, Σ δὲ πάλος [σταυρός, ἡ χάραξ ἀρχαίως], εἰς κατασκευὴν χαραινῶν (ρώματος) πρὸς ὀχύρωσιν, Η 444, Θ τῆς δὲ Ὀδ. μόνον η 45. (Ἐτυμολογίαν ἐκ τοῦ κόλος, συγγ. τῇ κολῶ σημαίνει κολοβός, καλοβωμένος).

σκοπέλος, ὁ, ποιητ., σκόπελος, Β 396, Ε 770, μ 73, 95, 401 κ. τὴν συνήθη, ἀλλ' ἀμφίβολον ἐτυμολογ. σκοπός, κυρ. «σκοπιῶ»).

σκοπιᾶν, ἐπικ., ἐκ τοῦ ἐνεστ. μ. -ζέμεν, καὶ μετοχ. -ων, παρ. κυρ. ἐκ περιωπῆς τινος ἢ σκοπιᾶς περισκοπῶ, Ξ 58, κ 260, ὡσαύτως ἀνθρ. δυσμενέας σκοπιάζωμεν οἷον (ἐὰν ἀποδοθῇ τὸ «ἄνδρας» εἰς τὸ ἐὰν δὲ εἰς τὸ «σκοπιάζωμεν», τότε τασκοπεύω).

σκοπιή, ἡ (σκοπός), 4) πᾶς τὸ περιωπῆ, ὅθεν δύναται τις μακρὰν πῆλ. σκοπιᾶ, παρ' Ὁμ. πάντοτε ἀκρόρεια, Δ 275, Ε 771, δ 524, εἶνε σκόπελος τις ἢ βράχος. Ἰδίως τόπος τις ἔξω τοῦ Ἰλίου παρὰ τὸν Αἰσούτου ὑπερθεῖν τοῦ ἔρινος, Χ περισκοπή, κατασκοπεῖα, Γ. «σκοπιὴν ἔχειν» = σκοπιάζειν, θ 30 εἶνε περιττὴ ἢ 2) σημασία, διότι τὸν χωρίον, ἂν καὶ νοθεύεται, δὲ ταύτην τὴν ἐρμηνείαν ἐν δὲ τῇ θ 3 πῆλν ἔχω τινί· δύναται νὰ ἐρμηνεύσῃ τὴν σκοπιάν, ὃ ἐ. κατασκοπεύω,

σκοπός, ὁ ἢ ἡ (ἴδ. κατωτ. 2) (

σκότος, ὁ ἐκ τίνος σκοπιᾶς περισκοπῶν· σκότος, φύλαξ, B 792, δ 524 κ. ἄ. πλχ. λέγεται ὁ ἥλιος, T Δήμ. 62. Ὁθεν σκοποῖς, K 324, 526, 561, ὁ πα-
τεων τι, «τῶν δὲ σκοποῖς ἦεν ἀμεί-
νεται δὲ παρεφύλαττεν ἄλλος καλλίτερα, 2) ἔφορος, ἐπιστάτης, ἐπιμελη-
399. Ὁλοκ. «ἡ σκοπός» ἐπιστάτης, ἡ
ρία, «σκοποῖς θυμῶν», οἶονεῖ ἀρχι-
α, γ 396. 3) ἐν τῇ Ὁδ. καὶ σκο-
μαζοῦ, πρὸς δ σκοπεύουσιν οἱ τοῖοι.
Μεταφορ. τέλει, «σκοποῖς», πρὸς
ἀπὸ σκοποῦ· ἐναντίον τοῦ σκοποῦ,
πρόθεσις ἡμῶν, λ 344.

κ, η, ον (σκότος), κυρ. σκοτεινός, ἐπομ.
οἱ γινόμενος, μυστικός, κρύβιος,
δὲ ἐ γίνετο μήτηρ· κρυφά τὸν ἐγέν-
μήτηρ, Z 24 †.

σκότιος, ON (σκότος, μήνη=σελήνη),
τοσέληνος, ὁ ἑ. ἀσέληνος, σκο-
νός, E 457 †.

σκότος, ὁ (συγγ. τῷ σκιά, πρὸλ. τὸ Γερμ.
σκότος, ζόφος, «σκοτιδὶ»
ἀδὲ, τ 389 (μόνον ἐνταῦθα τῇ
δ') μεταφορ. τοῦ θανάτου τὸ
«σκοτάδι»· συνήθως ἐπὶ τῶν ἀπο-
ν ή φρ. «τὸν δὲ σκότος ὅσσε κά-
σκότος ἐκάλυψε τοὺς ὀφθαλμοὺς του, Δ
11 κ. ἄ. «μὴν σκότος εἶλε· τὸν
τὸ σκότος, E 47 κ. ἄ. πλχ. (πανταγοῦ
ταύτην τὴν μεταφορ. σημασ.), T.
(Ἐντεῦθεν καὶ τῇ καθομιλουμ. τὸ
ω=φονεύω).

σκότος, ἕτερος τύπος τοῦ ἐπομ., ἀπαρρ.
θυμάνεον, ὀργίζομαι, «θυμῶνο-
Ω 592 †.

σκότος, ποιητ. ἀπομ., μόνον κατ' ἐνεσ. καὶ
ργίζομαι, θυμῶνομαι, ἀγανα-
μονῶ, ἀπολ. Θ 483, I 198, «τινί»
Δ 23, Θ 460, Ω 113, 134, ψ 209.
σκότος παράγεται ἐκ τοῦ κύων=«σκόλ-
σημαίνει κατὰ τὸν Ἡσύχ. τὸ «ἡσυχῇ
μαι, ὥσπερ κύων», ὅπερ λέγεται κυρ.
«γρυπιάζω», ἐν δὲ τῇ καθομι-
αύθῃ εἰς ἐνεργ. τύπον «σκούζω»
φωνάζω εἴτε ἐκ τῆς λύπης εἴτε ἐκ
ἄλλοι δὲ σχετίζουσι τὸ ῥῆμα πρὸς
ἐπιεκίνιον· ἀλλ' εἰς τὸ αὐτὸ κα-

τὸν Ῥόδ. Δ, 828 θυγάτηρ τοῦ Φόρκυος καὶ
Ἐκάτης· Ὑαλάσιον τι τέρας διαιτῶμενον ἐν τινι
σπηλαίῳ τῆς Ἰταλικῆς παραλίας τῆς περὶ τὸν
Σικελικὸν πορθμὸν ἀντικρὺ τῆς Χαρυόδεως καὶ
περιγραφόμενον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ἐν τῇ μ 85
εἶ. Εἶνε προσωποποίησις τῆς θαλασσίας δινῆς.
Κατὰ τὴν μεταγενεστέρην μυθικὴν παράδοσιν
μεταμορφώθη εἰς βράχον, ὅστις κεῖται ἀπέναντι
τῆς Πελωριάδος ἄκρας τῆς Σικελίας· πρὸς τὰ
βορειανατολικά αὐτῆς οὐ μακρὰν τοῦ Ῥηγίου,
ὠνομάζετο δὲ ἐπὶ τῶν Ῥωμαίων Σκύλλαιον,
πλησίον δ' αὐτοῦ ὑπάρχει σήμερον ἡ πόλις
Seilla ἢ Sciglio.

σκύμνος, ὁ (κύω, κύων, κύν-, σκύν-, «σκόλ-
λος») πᾶν νεογέννητον θηρίον, ἰδίως δὲ τὸ τοῦ
λεόντος νεογνόν, σκύμνας, «κουτάδι», Σ
319 †.

σκύρος, ἡ, 1) νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους,
κεκλήνη βορειοδυτικῶς τῆς Χίου, ἔχουσα ὁμώνυμον
πόλιν, ἐν ᾗ ἐγεννήθη ὁ Νεοπτόλεμος, ἢ τὴν σή-
μερον «Σκύρος», T 326, λ 509. Ἐκ τούτου
ἐκτὸρ. ΣΚΥΡΘΕΝ ἐκ τῆς Σκύρου, T 332. 2) πό-
λις τῆς μικρᾶς Φρυγίας, I 668 ἢ τὸν Σχολιαστ.
αὐτόθι.

σκύτος, βοε, τό, λατ. culis, δέρμα καὶ
μάξις τὸ κατεργασμένον, E 34 †. (Ἡ ῥίζα
εἶνε σκν- (Σανκρ. ska)=καλύπτω, || ἐξ ἧς
σκεῦος, σκευή, λατ. scutum, culis, ob-scú-
tus καὶ τῆς καθομιλ. τὸ «σκουτί»=ἐνδυμα).

σκυτοτόμος, ὁ (σκῦτος, τέμνω), κυρ. ὁ κό-
πτων δέρματα, ἐπομ. σκυτοτόμος, «σαρά-
της» (Τουρκ.), Η 221 †.

σκύτιον, ὁ, ποτήριον ἐξ ὕλινον, ἀγροτικόν
καὶ ἰδίως ποιμενικόν, «καυτί», E 412 † (ἐνθα
Ἀριστοφ. ὁ Βυζάντιος ὑπολαμβάνει οὐδέτερον
τὸ σκύφος. ||. Θεωρεῖται συνήθως ὡς συγγ. τῷ
σκάφη καὶ ὁ Κούρτιος φαίνεται ἀποκλίνων εἰς
ταύτην τὴν ἐτυμολογίαν. Ἀλλὰ, νομίζω, ὀρθό-
τερον σχετίζεται πρὸς τὴν ἀσθενεστέρην ῥίζαν
κνν-, ἐξ ἧς κύπη, κύπ-πελον, «κουπά»
σημαίνοντα ποτήριον, «γούπα» μικρὸς λάκκος
ἢ ὄρυγμα, «γούπατος» τόπος κοίτης. Ἐσώθη
δὲ καὶ μετὰ τοῦ ἐν ἀρχῇ σ ἐν τῇ τῇ καθομιλ.
«σκούφος», ὅπερ εἶνε αὐτὸ τὸ «σκύφος»
ἀλλ' εἰς ἄλλην, ἀνάλογον ὅμως, σημασίαν·
bonnet, Mütze).

σκῶληξ, ηκος, ὁ, σκῶληξ, «σκουληξ», N
654 †.

σκῶλος, ὁ=σκόλωσ (ἴδ. τ. λ.), πάσσαλος,
πάλος, «παλοῦκι», N 564 †.

σκῶλος, ἡ, χωρίον Βοιωτικόν, B 497, (|| «κῶ-
μη τῆς Παρασωπίας ὑπὸ τῇ Κιθαιρῶνι, τρα-
γεῖα τις καὶ δυστοίχητος, ὅθεν καὶ παροιμιακῶς
λέγεται εἰς Σκῶλον μὴ τ' αὐτὸς ἔμεν μὴ τ'
ἄλλῃ ἐπεσθαι». Εὐρ.).

σκῶν, σκῶπος, ὁ, εἶδος σκαυτικοῦ ἢ μμη-
τικοῦ πτηνοῦ, ἀνέχοντο· εἰς τὸ γένος τῆς γλαυ-
κός, κατὰ τινες μὲν ἡ σίγix αἰετοῦ τοῦ Αἰνν.

[κ-], ακος, ἡ (κύω, κύων, κύν-,
κύλλος), πᾶν θηρίον νεογέννητον,
ν νεογέννητος, «σκυλλάκι, κου-
Οδ. i 289, μ 86, υ 14.

σκῶν, μ 235, συνήθως παρ' Ὁμ. Σκῶληξ
μὲν ἐκ τοῦ σκύλλω=«γδέρνω, ξε-
οναίει διασπαρτίτουσα, κατὰ δὲ τὸν
νιν: ὑλακτοῦσα, γαυγίζουσα) θυγάτηρ
αἰδοῦς μ 424 (κατὰ δὲ τὸν Ἀπολλών.

κατὰ δὲ τὸν Σνείδερον εἰς Ἄρις. Ζ. 75. 9, 49, 11 ἢ σινίχ σκορπ τοῦ Λιν., ε 66 f.

ΣΜΑΡΑΓΕΩ [σ.], ἐπικ. (πεποιημ. λ.), μόνον ἑνερ. -εἰ καὶ ἀορ. ὑποτ. γ'. ἐνικ. σμαραγήσῃ, παταγῶ, βροντῶ, μυκῶμαι, ἐπὶ θαλάσσης καὶ βροντῆς, Ἰλ. Β 210, Φ 499, ἐπὶ τοῦ λειμῶνος τοῦ ἐκ τῆς κρηυγῆς τῶν γεράων ἀντηγούοντος, Β 463. (Ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος νομίζει ὅτι ἡ κυρία τῆς λ. σημασία εἶνε: λάμπω).

ΣΜΑΡΑΓΟΣ [σ.], ὁ, οἰονεῖ „Βρόντος“, εἰς τῶν κακοποιῶν δαιμόνων, Ἐπιγ. 14, 9.

ΣΜΕΡΔΑΛΕΟΣ [σ.], ἐμ, ἐόν, ποιητ. δεινός, φοβερός, στυγερός, φρικώδης, φρικαλέος, ἰδίως κατὰ τὴν ὄψιν, ὅσον „δράκων“ Β 309, ζ 137, „λέων“ Σ 379, „κεφαλὴ“ μ 91, „οἰκία“ τὰ τοῦ Ἀδου Γ 65. Ὅθεν καὶ ἐπὶ τῶν ὀπλων „χαλκός, αἰγίς, σάκος“ Ν 464, Υ 260 Φ 401, λ 609. Τὸ ἐνικ. καὶ πληθ. οὐδ. ΣΜΕΡΔΑΛΕΩΝ, ΣΜΕΡΔΑΛΕΑ, ὡς ἐπὶ δ. δεινῶς, φοβερώς κτλ. ἐπὶ μὲν τῆς ὄψεως μόνον „δέδορκεν“ Χ 95 ἐπὶ δὲ τοῦ ἤχου συχνότατα μετὰ τῶν ῥημάτων „βοᾶν, κοναβίζειν, λάγειν, κτυπεῖν, τινάσσεσθαι“ Θ 92, Β 334, 465, Ε 302, Η 479, Ο 609, „οἰμῶζειν“ Σ 35 κ. ἀ. Κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ

ΣΜΕΡΑΝΟΣ, ἡ, ὄν, ποιητ. = τῷ προηγ. μόνον ἐν τῷ „Γοργεῖν κεφαλὴ“ Ε 472. — Τὸ οὐδ. ΣΜΕΡΑΝΩΝ ὡς ἐπὶ δ. μετὰ τοῦ „βοᾶν“ Ο 687, 732, „δέρκεσθαι“ Υμ. 31, 9. (ἴσως παράγεται ἐκ τοῦ σμέρδος, ὅπερ κατὰ τὸν Ήσυχ. = ἄλμα, δύναιμι, ῥώμη, ὀρμημα κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀμέρδω καὶ ζα=διά).

ΣΜΗΧΑ, ἐπικ. καὶ παρὰ τοῖς μεταγενεστέροις πεζογράφοις εὐχρ. ἕτερος τύπος τοῦ σμάω, ὃ ἐ. σπογγίζω, „σφογγίζω“, ἀποπλύνω, καθαρίζω, „ἀλός χυδόν ἐκ κεφαλῆς“ ζ 226 f.

ΣΜΙΚΡΟΣ [-], ἡ, ὄν, Ἰων. καὶ κατὰ τοὺς ἀρχ. Ἀττικ. ἀντὶ τοῦ μικρός, „μικρός“, παρ' Ὁμ. ἄπαξ μόνον διὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρου Ρ 737 f, Υμ. Ἀφρ. 415.

ΣΜΙΝΘΕΪΣ, ἡ, ἐπὶ δ. τοῦ Ἀπόλλωνος, Α 39, κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον ἐκ τῆς Σμίνθης, πόλεως Τρωικῆς, ἐν ᾗ ὑπῆρχε ναὸς τοῦ θεοῦ, ἢ ἐκ τοῦ Αἰολικοῦ σμίνθος, ὃ ἐ. μῦς ἀρουρατός, ἐπεὶ δὲ καὶ οὗτος καὶ ἄλλα ὀνομαζόμενα ὑπὸ γῆν διαιτώμενα ζῶα ἦσαν σύμβολα μαντικῆ κατ' ἄλλους δὲ, ὅσον Ἀπίωνα, Εὐστάθιον, ἐκ τῆς αὐτῆς μὲν Αἰολικῆς λ., σημαίνει δὲ τὸν μυοκτόνον, ὅστις ἀπὸ τῆς τῆς χώραν ἀπὸ φοβερᾶς τινος πληγῆς τῶν ἀρουραίων μυῶν, τῶν ἐξαφανιζόντων τοὺς καρπούς, Ἰδ. Στράβ. 13, 4, 48. Συμφωνεῖ πρὸς ταῦτα ἐκ τῶν νεωτέρων καὶ ὁ Πρέλλερς ἐν τῇ μυθολογίᾳ του.

ΣΜΙΤΡΗΝ, ἡ, περιδόντος παράλιος πόλις τῆς Ἰωνίας παρὰ τὸν Μελίητα ποταμὸν, καὶ τὴν σήμερον „Σμύρνη“ καλουμένη, Ἐπιγρ. 4, 6.

ΣΜΙΧΑ [-], ποιητ., ἀορ. ἐπιούσα, παθ. ἑνερ. τύχῃ. -οίτο, καίω, πυρπολῶ, Ἰδ. ΚΑΤΑΣΜΙΧΑ.

Παθ. καίωμαι, πυρπολοῦμαι, 411 f. (||. Ἐνθα τὸ «πυρὶ» δύναται ρηθῆ ὡς πλεονασμός, ἢ νὰ θεωρηθῇ ὡς ναυστικόν, ὡς τὸ «πυρός» πρῆται. Β 411 δὲ τὸν Δούτζερον τὸ σμύχω=ἀπόλινίζω. ὅθεν «πυρὶ σμύχω» καίω, γερὸς=δολέριος, ἐξ οὗ τὰ ἐπὶ δ. «ἐπιούσα» ΣΠΩΔΙΞ, ἸΓΓΟΣ, ἡ, ἐπικ., οὐδὲν ἔχει «ἡ ἐπανισταμένη ἅμα τῇ σαρκὶ ἐκ μελανίας», μῶλωψ, πρῆσμα μελάνιαν, κατ' ὄνομα. ἐνικ. Ἰλ. Β 411 «σμύδιγγες» Ψ 716.

ΣΟΗ, Ἰδ. ΣΛΟΗ.

ΣΟΪΟ, Ἰδ. ΣΟΣ.

ΣΟΛΟΣ, ὁ, δισκος σιδηροῦς ἢ χυτός (πρὸς Αἰτοκόνητος), Ἰλ. Ψ 392 (Κατὰ τὸν Ἀπίωνα καὶ Τρύφωνας λαίους γραμματικούς δὲν διέφερε τὸ εἶναι κατ' ὅτι αὐτὰς μὲν ἦτο λίθινος, μεταλλινός. Ἐτυμολογεῖται δὲ καὶ παλαιούς γραμματικούς ἐκ τοῦ αἰετὸς ὅπερ πιθανῶς κατὰ τὸν Αἰδωκ. ἐκ σείω. || κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον εἶναι σάλος, σαλεύων. ἴσως ὑποκομπέται ῥίξα).

ΣΟΛΙΜΟΙ [-], οἱ, ἔθνος τι πολὺ τῇ Μ. Ἀσίᾳ Λυκίας Ζ 484, ε Στράβ. 14, 3, 40). Κατὰ τὸν Ἰλ. εἶνε οἱ ἀρχαῖοι κάτοικοι τῆς Λυκίας τὸν Στράβ. 13, 4, 46 ὑπετίθεντο τὰ περὶ τῆς Τερμησσού.

ΣΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἀσυναίρ. ἀ. (Ἰδ. τ. λ.). 1) σῶος, ὁδολογία, „ζωντανός, σωστός“, Η 340, „σῶος τὸν ἀνθρώπον τοῦ ὁλέσθαι“ ἢ „παρῆναι“ Ε 631, δ 98 κ. ἀ., „οὐδὲ καποτ' ἤελιον σόνον ἔμμεναι οὔτε σελήνηλιος οὔτε ἡ σελήνη ἦσαν εἰς τὸν δὲν εἶχε πάθῃ τι, Ρ 367. ἔτι δὲ τῶν πραγμάτων, Ω 382, ν 364.

ΣΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. ἀσυναίρ. ἀ. (Ἰδ. τ. λ.). 2) σῶος, ὁδολογία, „ζωντανός, σωστός“, Η 340, „σῶος τὸν ἀνθρώπον τοῦ ὁλέσθαι“ ἢ „παρῆναι“ Ε 631, δ 98 κ. ἀ., „οὐδὲ καποτ' ἤελιον σόνον ἔμμεναι οὔτε σελήνηλιος οὔτε ἡ σελήνη ἦσαν εἰς τὸν δὲν εἶχε πάθῃ τι, Ρ 367. ἔτι δὲ τῶν πραγμάτων, Ω 382, ν 364.

ὅταν συμβουλευώμεν τινα νὰ μὴ μετα-
νὰ μὴ μετατοπισθῇ, νὰ μὴ μεταβάλῃ
εἰκάσω ὅτι καὶ ἐνταῦθα ὡς καὶ ἐν τῇ
ἐξομῇ παροιμιώδῃ τινὰ φράσιν, εἰλημ-
κ τῶν πτηνῶν, τῶν ἐν τῇ ἰδίᾳ αὐτῶν
ἐπωαζόντων καὶ ἐπὶ τοῖς ἐαυτῶν ὡσεύ-
ων. Τὴν παροιμιώδῃ ταύτῃ φράσιν
καὶ παρὰ Δημοσθένει, παρεμφαρμένην
ἐν τῇ περὶ τῶν ἐν Χερρόν. πραγμάτων
47 λέγεται «μένειν ἐπὶ τῇ: αὐτοῦ
ἀναγκάστες» τοῦτο δὲν εἶνε ὀρθόν,
ἐρηκνέεται, ἀντὶ τοῦ ἐν τῇ αὐ-
τῇ δηλ.). Γράφει λοιπὸν «ἐπὶ τοῖς αὐ-
τοῖς νὰ κάθεται ἔς ταύτ᾽ αὐτοῦ καὶ νὰ μὴ
ἐκκατακτῇ ξένας χώρας).

ἰον, τό, τὸ νοτιανατολικιώτατον ἀκρω-
νίδος: Ἀττικῆς, ἐφ' οὗ καὶ μέχρι τῆς σή-
μῃς ὡρίζεται ναὸς τῆς Ἀθηνᾶς, ὅθεν καὶ τὸ
ὄνομα «Κάδο Κολώναις», γ 278,
ἰον ἱερὸν» ὡς εἰς θεὸν τινα, ἐπὶ τῶν
ἁγίων χρόνων τὸν Ποσειδῶνα, καθιερω-
μεν, ἢ, σοφία, ἐμπειρία, ἐπιτη-
ρεσις, ὅσον ἢ περὶ τὴν ναυπηγίαν O 412 f.,
μουσικὴν ἴ. Ἐρμ. 483, 514. Ἐκ τοῦ
ἰον, ἢ, ὅν (τῆς αὐτ. ῥίξης μὲ τὸ Λατ.
καὶ μὲ τὸ Ἑλλ. σαφ-ής) σοφός, ἐμ-
πειδέσις, φρόνιμος, Ἀποστ. 3.

ΤΑΚΙΩΤΗΣ [..], οἱ, ὁ, «ἐσπάργα-
ν», ὁ ἐν τοῖς σπαργάνοις ἔτι ὢν, «φα-
νός», μόνον ἴ. Ἐρμ. 301. Ἐκ τοῦ
ΤΑΝΟΝ [..], τό, «σπάργανον, ψασκιά
ἢ περιτύλιγμα τῶν βρεφῶν», ἴ. Ἐρμ.
7. Ἐκ τοῦ

ΤΑ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. σπάρξαν «τυ-
περιτυλίσσω, «ψασκιάων», «τὶ ἐν
μόνον ἴ. Ἀπ. 121. (ἢ. ἴδ. σπάρτον).
ἢ, πρωτεύουσα τῆς Λακωνίας ἢ
ἰονος, καθέδρα τοῦ Μενελάου, κειμένη
ὑπὸ τοῦ ὄχθους τοῦ Εὐρώτα ποταμοῦ ἐν
οὐλοῦ πανταχόθεν σχεδὸν ὑπὸ ὄρεων
ἀνομνήν, τὴν σήμερον εἰρείπια πρὸς
τῆς Μαγούλας (ἴδ. ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝ), B
93. Ἐκ τούτου ἐπὶ. ΣΠΑΡΤΗΘΕΝ ἐκ
ἀρτης, δ 327, δ 40 καὶ ΣΠΑΡΤΗΝΔΕ
Σπάρτην, α 285.

ΟΝ, τό, σχοινίον, καλῶδιον «σχοι-
νία ἀράττα λένονται» B 133 f. (Κυρίως πᾶν
ἀμύμον, «ῥεφύμενον», ἐκ τοῦ σπείρω
= τυλίσσω, συστρέφω, «στρέφω»,
καὶ σπείρω, καὶ σπάργω, ἢ σπάρ-
κατὰ τροπὴν τοῦ j εἰς γ, ὅποιον βλέ-
ται ἀλλὰ τοῦ μὲν, μάλιστα δὲ ἐν τῇ
«σπέρνω» (= Λατ. spargere). Δὲν εἶνε
ἀμφιγύει ὅτι σπάρτον ὠνομάσθη παρ' Ὀμ.
ἐκ τοῦ «σπάρτου» (παρὰ τοῖς ἄρ-
στοῦ ἢ τῆς σπάρτου) τοῦ φυτοῦ, ἐξ οὗ
καὶ κατσκευάζον σχοινία ἀλλὰ τοῦ-

ναντίον φαίνεται ὅτι ἐκ τοῦ Ὀμ. σπάρτου (= σχοι-
νίου ἀπλῶς) ὠνομάσθη τὸ πρὸς αὐτὸ χρησιμὸν
φυτόν· εἶνε δὲ τοῦτο θάμνος τις ἔχων εὐλογί-
στους καὶ δυσδιασπάστους κλάδους, spartium
scorarium τοῦ Λινν. ἢ genista τοῦ Πλινίου ἢ
τὸ Ἰδριχὸν spartum (stipa tenacissima τοῦ
Λινν.), Ἰσπανικ. Esparto. Τὸ τῆς καθομιλου-
μένης «σπάρτον» εἶνε spartium junceum τοῦ
Λινν.).

ΣΠΛΩ, ἀορ. ἔσπασε, ἴ. Ἐρμ. 85, μέσ. ἀορ.
ἐσπασάμην ἢ ἀναύξ. σπασάμην, ἐπικ. σσ, προσ.
σπάσασθε, μετοχ. σπασάμενος, ἀορ. ἀ. παθ.
ἐσπάσθην. (Τὸ ῥιζικὸν σ πρὸ τοῦ ἐνός σ εἶνε βρα-
χύ). 1) Ἐνεργ. σπῶ, ἀποσπῶ, ἴ. Ἐρμ. 85,
πρόβλ. ἐκσπῶ. Ὅθεν παθ. «σπασθέντος» (δηλ.
ἔγχεος) ἀφ' οὗ ἐξεσπάθη, ἐξετύρθη τὸ δόρυ,
A 458. 2) Μέσ. ἑμαυτῷ ἢ χάριν ἑμαυτοῦ
ἢ τὶ τῶν ἑμαυτοῦ ἐκσπῶ, ἐκρίζω, «ῥῶπας
καὶ λόγους» κ 166, «χεῖρα ἐκ χειρὸς τινος»
τὴν χεῖρά μου ἐκ τῆς χειρὸς τινος ἀποσπῶ,
δ 321, «ἀορ παρὰ μηροῦ» ἔλκω τὸ ἕφος μου,
Π 473, κ 439, λ 231, «φάσανον» γ 75, «ἐκ
σύριγγος ἔγχεος» T 387. (ἢ. Τῆς καθομιλουμέ-
νης τὸ «σπῶ, σπάνω» σημαίνει: θλῶ, συν-
τρίβω).

ΣΠΕΙΩ, ἴδ. ἔΠΟΜΑΙ.

ΣΠΕΙΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΣΠΕΩΣ, ὅπ. ἴδ.

ΣΠΕΙΡΩ, τό, ποιητ. (σπεῖρω = τυλίσσω, ἴδ.
σπάρτον), κυρ. ὕψωμα, χρησιμεύον εἰς περι-
τύλιν, περιεῖλημα, περικάλυμμα, ἔνδυ-
μα, Ὅδ. ζ 179, «κακὰ σπεῖρα» πενιχρὰ ἐν-
δύματα (ἐπαίτου), δ 245. Ἰδίως, ἀ.) τὸ νεκρι-
κὸν περιεῖλημα, «σάβανον», δ 102, τ 147-
6.) ἱστίον, «πανί» (τοῦ πλοίου), ε 318, ζ
269 (κατ' ἄλλους ἐνταῦθα σημαίνει σχοινία,
καλῶδια).

ΣΠΕΙΣΕ, ΣΠΕΪΣΑΤΕ, ἴδ. ΣΠΕΝΔΩ.

ΣΠΕΙΩ, ὄν, ἢ (οἶονεῖ: «Σπηληώτισσα»), μία
τῶν Νηρηίδων, Σ 40.

ΣΠΕΝΔΩ, ἐνεσ. γ'. ἐνικ. -ει, β'. ἐνικ. τῆς ὑποτ.
ἐπικ. σπένδωθα, δ 591, γ'. ἐνικ. -η, μετοχ.
σπένδων, θαμιστικ. παρ. σπένδεσκε, σπένδε-
σκον, Π 227, η 138, ἀορ. ἀναύξ. γ'. πληθυντ.
σπείσαν, καὶ μὲ τύπον θαμιστικ. σπείσατε, θ
89, προστακτ. σπείσαν, Ω 287, ὑποτ. -ης, ἐπικ.
συνεσταλμ. -ομεν, η 165, 181, ἀπαρφ. -αι,
μετοχ. -ας, -αντες, σπένδω, κάμνω (προσ-
φέρω) σπονδῇν (τουτέστι χύνω ἐκ τινος πο-
τηρίου μέρος ἀκράτου οἴνου κατὰ γῆς ἢ κατὰ
τῆς τραπεζῆς ἢ τοῦ βωμοῦ πρὸς τιμὴν τῶν
θεῶν, Λατ. libare), συνήθως ἀπολ., I 177, γ
45 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ ἀ.) μετὰ δοτ. τῆς θεότη-
τος, εἰς ἣν προσφέρεται ἡ σπονδή, «Διὶ» Z
259 κ. ἀ., «θεοῖς» γ 334, η 137 κ. ἀ. β'.)
μετ' αἰτ. τοῦ σπενδομένου πράγματος, «οἶνον»
A 775, ε 447, καὶ μετὰ δοτ. τοῦ αὐτοῦ πράγ-
ματος, οἶον «ὑδατι» κάμνω σπονδῇν μετ' ὕδα-
τος, γ 363 γ'.) μετὰ δοτικῆς ὀργανικῆς, «δέπαί»

διὰ τοῦ ποτηρίου ἢ ἐκ τοῦ ποτηρίου, Ψ 196, η 137.

ΣΠΕΟΣ, τό, ἐπικ. ΣΠΕΙΟΣ, γενικ. σπέιους, ε 68 κ. ἀ., δοτ. σπῆι, Σ 402, Ω 83, β 20, μ 210, αἰτ. σπέτος, ε 194, γενιν. πληθ. σπείων, Τ. Ἀφρ. 264, δοτ. σπέσαι, α 15 κ. ἀ. καὶ σπῆσαι, ι 400 κ. ἀ. (Λατ. specus), σπῆλαιον, „σπῆλαιά“ (|| ἢ ὁρθότερον „σπῆληά“ ἀντὶ τοῦ ἄφρ. σπῆλαια, καθὼς „ἐλῆά“ ἀντὶ τοῦ ἐλαία· τὸ δὲ σπῆλαιά εἶνε θηλ. οὐσιαστικωθέντος ἐπιθέτου, τοῦ ὁποίου ἡ μὲν καθομιλ. ἔσωσε καὶ τὸ ἀρσενικόν, ὡς κύριον ὄνομα, „Σπῆληος“=Σπῆλαιος, ἡ δὲ ἀρχαία μόνον τὸ οὐδέτ. σπῆλαιον). Τὸ πληθ. σημαίνει μέγα σπῆλαιον, περιλαμβάνον πολλὰ κοιλώματα, π 232. (Τὸ «σπέος» φαίνεται περιεκτικώτερον τοῦ «ἄντρου», πρβλ. Τ. Ἑρμ. 234).

ΣΠΕΡΜΑ, ΑΤΟΣ [-], τό (σπείρω), „σπέρμα, σπάρος“ (ἀ.) κυρ. σπάρος τῶν φυτῶν, Τ. Δήμ. 308, πρβλ. 354· β.) μεταφ. «σπέρμα πυρός» ἐνυσμα, ε 490 †. (|| Ἐν τῇ καθομιλ. ἔχει σαφὴν σημασίαν, ὅθεν αἱ φράσ. „σπέρμα τοῦ διαβόλου“ ἢ „διαβολόσπερμα“ κ. ἀ.).

ΣΠΕΡΚΕΙΟΣ, ὁ (οἶονεῖ „βιαστικός“). 1) ποταμός· τῆς Φθιώτιδος, καταρρέων ἀπὸ τοῦ Τυμφορητοῦ ὄρους καὶ ἐκβάλλων εἰς τὸν Μαλιακὸν κόλπον, τὴν σήμερον Ἑλλάδα (|| ὑπὸ τῶν ἐγχωρίων μόνον Ἀλαμάνια, συνωνύμως πρὸς τὴν παρακείμενον χωρίον), Ψ 142. 2) ποτάμιος θεός, πατήρ τοῦ Μενεσθίου, Π 174. Ἐκ τοῦ

ΣΠΕΡΣΑ, ποι. ᾱ παρ' Ἡροδ., μόνον κατ' ἑνός. καὶ παρατ., ἐνεργ., κυρ. ἀμετάβ., τρέχω, σπεύδω, „βιάζομαι“, ἐπιπίπτω, ἐφορῶ, „ὁ-δ' ὑπ' ἀνέμων σπέρχωνσιν ἄελλαι“ ὅταν ὑπὸ τῶν ἀνέμων κινούμεναι ἐπιπίπτωσιν αἱ θύελλαι, Ν 334, πρβλ. Τμ. 33, γ 7, ἴδ. ἈΕΛΛΑ. — Συνήθως μέσ. μὲ τὴν αὐτὴν ἀμετάβ. σημασίαν, ἐπὶ ἀνθρώπων, μετ' ἀπαφρ., Τ 317, ἀπολύτ. πολλάκι· κατὰ μετοχήν, «σπερχόμενος εὐδία τεύχεα» σπεύδων, μετὰ σπουδῆς, Α 110, ι 101 κ. ἀ., «σπέρχεται ἔρετμοις» σπεύδω διὰ τῶν κωπῶν, ὃ ε. μετὰ σπουδῆς· κωπηλατῶ, ν 22· ἔτι δὲ ἐπὶ νηός, «ἡ μὲν σπερχομένη ἐπέκυλσεν» καθὼς ἐδιὰζετο, ἔπλεε ταχέως, ν 115, καὶ ἐπὶ θυέλλης, «ὅποτε σπερχοίατ' ἄελλαι» γ 283.

ΣΠΕΡΟΑΙ ἴδ. ΕΠΟΜΑΙ.

ΣΠΕΪΔΟ, γ'. πλ. -ουσι, προφ. -ετον, ἀπαφρ. -ειν, ἐπικ. -έμεν, μετοχ. -ων, ἀορ. γ'. ἐνικ. σπεύετε, οὗ ἢ ὑποτ. σπεύσομεν κατ' ἐπικ. συζολ. ἀντὶ τοῦ σπεύσωμεν, Ρ 121, προσ. σπεύσατε μέσ. μέλ. σπεύσομαι, Ο 402, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. ἐνός. 1) ἀμετάβητον ἀ.) σπεύδω, τρέχω, „βιάζομαι, εἶμαι βιαστικός“, ἀπολ. Θ 191, Α 119 κ. ἀ. -ἐς μάχην» Δ 225, «σπεύσομαι εἰς Ἀγυλλᾶ» ὁά τρέξω εἰς τὴν Ἀγυλλᾶ, Ο 402. β.) πράττω τι μετὰ σπουδῆς, προθυμοῦμαι, «τί με σπεύδοντα ὀτρύνει;» Θ 293, «τόν δ' εὖρυν

ἰδρῶντα... σπεύδοντα» ἐκ τῆς σπουδῆς, (μεγάλην) προθυμίαν, Σ 373 κ. ἀ. περὶ τῇ μάχῃ προθυμίας, Δ 232 κ. ἀ., μετὰ «σπεύσας πονησάμενος τὰ ἄ' ἔργα» μετὰ (προθύμως) ἐπονθήσατο, ἐξεπόνθησε τάς αὐτοῦ· ε 230, «δεῦρα περὶ Πατρόκλοιο θανόντος· μὲν ἄς· τρέξωμεν (ἵνα ἀγωνισθώμεν) περὶ τοῦ Πατρόκλου, Ρ 121. 2) μεταβ. ἐπισ. ἐπιταχύνω, μετὰ σπουδῆς· ἐπιδιώκω μόν· τ 137, «ταῦτα» Ν 236.

ΣΠῆΙ, ΣΠῆΙΕΙΣΙ, ἴδ. ΣΠΕΟΣ.

ΣΠΙΔΗΣ [-], ἐς, (σπίζω=ἐκτείνω), ἐ μακρός, «διὰ σπιδέος· πεδίοιο» διὰ ταμῆνης· πεδιάδος, Α 754 †. Ταῦτα καὶ Ζηνοδοτὸν· ἄλλοι δὲ γράφουσι «δι' ἀσπιδοχόμενοι ἐπιθετόν τι ἀσπιδῆς, ὅπερ ἀσπιδιοδῆς· ἀλλ' αὕτη μὲν ἡ διόρθωσις· τινὰ ὑπόστασις· οἱ δὲ Σχολιασται. καὶ ὁ Εὐφρόνιος εἰς ὑποστήριξίν τοῦ προκειμένου ἐκ μὲν τοῦ Αἰσχύλου (Ἀποσπ. 4) τὴν ἐκδ. τοῦ Ἑρμ.) τὸ σπιδίος=μετὰ τοῦ Ἀντιμάχου (σ. 408 παρὰ Σχολ.) σπιδόθεν=μακρόθεν. (|| Ἡ ῥίζα τοῦ ἐπὶ σπιδ (σπας) φαίνεται ὅτι εἶνε συγγ. srai-iun, καὶ τῷ σπιθ-αμή· πρβλ. παρ' Ἡσυχίου σπιδνός=μακρός).

ΣΠΙΛῆΣ [-], ἴδωρ, ἢ, πέτρα, βράχ· λιστά εἰς τὴν θάλασσαν προέχων, Ὅδ. ε 401, 405. (|| Ἐν τῇ καθομιλ. „σπ(ι) ἢ ἀλλαχού „σβ(ι)λάδα“ εἶνε ὁ ἐκ πόρων βράχων ἐπιπίπτων αἰφνίδιος ἀνέμ· γαννάκι“ ἄλλως).

*ΣΠΙΘΑΡΙΣ [-], ἴδωρ, ἢ, μόνον ἐ Ἄπ. 442,=τῷ ἐπομ.

ΣΠΙΝΟΨΡ, ἦρος, ὁ, σπινθήρ, „σπινθὴρ“ 77 †.

ΣΠΛῆΓΚΗΝΟΣ, τό, μόνον κατὰ πλ., τὰ σπλῆγνα, ἐντόσθια, καὶ μάλιστα τὰ σπλῆγκαρδία, ἦπαρ, πνεύμων, Α 464, Β 460, 461 κ. ἀ. (Τὰ σπλῆγνα κατὰ τὴν συνήθειαν ἀπεκόπτοντο εὐθὺς μετὰ τὴν τοῦ θύματος καὶ ὀπώμενα ἐπὶ τῶν ἡ ὁδελίσκων, ἐπρώγοντο ὡς τι πρόγευμα· τὰ θύματα ἐκαίοντο ἐπὶ τοῦ βωμοῦ· λοιπὰ μέρη τοῦ θύματος ἐψήνοντο. ταῦτα ἐπικολούθει τὸ κύριον γεῦμα || Ὅμοιος καὶ τὴν σήμερον οἱ τὰ ἦρα διασώσαντες Ἕλληνες πρὸ τοῦ ψητοῦ καὶ ἐν ὅσῳ τοῦτο ψήνεται, τρώγουσι σπλῆγνα, τεχνικῶς πῶς πάντα συμπεπλεγμένα ἀποτελοῦντα τὸ λεγόμενον „κοκορέ“.

ΣΠΟΓΓΟΣ, ὁ (ὁ ἀρχαῖος τύπος ἦτο ἐκ τῆς ῥίζ. svan), ἐξ ἧς καὶ τὸ Γασθ. καὶ τὸ Γερμ. Schwamm, ἔπειτα δὲ σφόγγος, ἐξ οὗ τὸ „σφουγγάρι“ ἢ γος, ἐξ οὗ τὰ Λατινικά καὶ Ρωμανικά γας, „σφουγγάρι“, πρὸς καθαρίναι τὰ Σ 414, τῶν τριχητῶν καὶ θρονίων, α

μά, ἢ, σπώρος σποδοῦ, τέφρας, =

μάς, ἢ, σποδός, τέφρα, „στάκτη“ (σπίκτη), 1375 f, γ. Έρμ. 238.

καί, ἢ (σπένδω), Λατ. libatio· α.) τὸ πρὸς τιμὴν θεοῦ τινοῦ καταχέομενον, (ἐκείνῃ β.) ἡ διὰ σπονδῆς καθιερούμενη θυσία μάλιστα κατὰ πληθ. „σπονδαὶ“ ἐπιστήμως διὰ σπονδῆς ἀκράτου οἴνου συνθήκη, σπονδαί, Πλ. Β 341, 1. Τὸ ἔθος τῆς σπονδῆς, οὐχὶ δὲ καὶ ἐκείνη, ἐσώθη. Οὕτως π. γ. ἀπερχομένης τῆς ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, γύνεται, κατὰ παραγωγὴν ὁπωστοῦν ἔθους τοῦ γάμου, ἀποπίν αὐτῆς· ὡσαύτως καὶ ἀπερχομένου ἡ ξενίτιαν, γύνεται, πρὶν ἢ ἐξέλθῃ τῆς ἐκ τοῦ ἵππου τοῦ ξενιτευομένου, πρὸ ποδῶν ἐκίνα πλήρης ὕδατος, ἢ οἶνος κ. α.)

καλῶς, π. ον, ἐπὶ πραγματίων, σπου-
δοσφόρος, προσοχῆς ἡ λόγου ἀξίας,
α. γ. Έρμ. 332. Έκ τοῦ
μά, ἢ (σπεύδω), 1) σπουδή, ταχύ-
προθυμία, „γρηγοράδα, βία“· οὐδὲν
μόλθοι, ὡς „ἀτες σπουδῆς“· ἀ-
του, ἀπάνως, φ 409. 2) σπουδαιότης,
ἐκείνη, „τὰ σωστέα“, ὡς „ἀπό-
μα“· μετὰ σπουδαιότητος, σπουδαίων, „με-
44“, Η 359, Μ 233. 3) ἴδιος ἡ δοτικ.
πολλάκις ὡς ἐπὶ β. α.) μετὰ σπου-
πευσμένης, „βιαστικά“ ν 279, ο
ἐπ’ ἄλλους δὲ καὶ ἐν τούτοις τοῖς γω-
τὴν ἐπομένην σημασίᾳ β.) μετὰ πολ-
του καὶ μόλθου, ὃ ἐ. μόλις, „μόλις
τὰ βίας“, Β 99, Α 562, Ν 687, Ψ 37,
φ 419.

μά, ἢ, σπώρος σποδοῦ, τέφρας, =
μάς, ἢ, σποδός, τέφρα, „στάκτη“
(σπίκτη), 1375 f, γ. Έρμ. 238.
καί, ἢ (σπένδω), Λατ. libatio· α.) τὸ
πρὸς τιμὴν θεοῦ τινοῦ καταχέομενον,
(ἐκείνῃ β.) ἡ διὰ σπονδῆς καθιερού-
μενη θυσία μάλιστα κατὰ πληθ. „σπον-
δαι“ ἐπιστήμως διὰ σπονδῆς ἀκράτου
οἴνου συνθήκη, σπονδαί, Πλ. Β 341,
1. Τὸ ἔθος τῆς σπονδῆς, οὐχὶ δὲ καί
ἐκείνη, ἐσώθη. Οὕτως π. γ. ἀπερχο-
μένης τῆς ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, γύ-
νεται, κατὰ παραγωγὴν ὁπωστοῦν ἔθους
τοῦ γάμου, ἀποπίν αὐτῆς· ὡσαύτως καί
ἀπερχομένου ἡ ξενίτιαν, γύνεται, πρὶν
ἢ ἐξέλθῃ τῆς ἐκ τοῦ ἵππου τοῦ ξενιτευο-
μένου, πρὸ ποδῶν ἐκίνα πλήρης ὕδατος,
ἢ οἶνος κ. α.) καλῶς, π. ον, ἐπὶ
πραγματίων, σπουδοσφόρος, προσοχῆς
ἡ λόγου ἀξίας, α. γ. Έρμ. 332. Έκ τοῦ
μά, ἢ (σπεύδω), 1) σπουδή, ταχύ-
προθυμία, „γρηγοράδα, βία“· οὐδὲν
μόλθοι, ὡς „ἀτες σπουδῆς“· ἀτου,
ἀπάνως, φ 409. 2) σπουδαιότης, ἐκεί-
νη, „τὰ σωστέα“, ὡς „ἀπομα“· μετὰ
σπουδαιότητος, σπουδαίων, „με-44“, Η
359, Μ 233. 3) ἴδιος ἡ δοτικ. πολλάκις
ὡς ἐπὶ β. α.) μετὰ σπουπευσμένης,
„βιαστικά“ ν 279, ο ἐπ’ ἄλλους δὲ καί
ἐν τούτοις τοῖς γωτὴν ἐπομένην σημα-
σίᾳ β.) μετὰ πολλοῦ καὶ μόλθου, ὃ ἐ.
μόλις, „μόλις τὰ βίας“, Β 99, Α 562,
Ν 687, Ψ 37, φ 419.

μά, ἢ, σπώρος σποδοῦ, τέφρας, =
μάς, ἢ, σποδός, τέφρα, „στάκτη“
(σπίκτη), 1375 f, γ. Έρμ. 238.
καί, ἢ (σπένδω), Λατ. libatio· α.) τὸ
πρὸς τιμὴν θεοῦ τινοῦ καταχέομενον,
(ἐκείνῃ β.) ἡ διὰ σπονδῆς καθιερού-
μενη θυσία μάλιστα κατὰ πληθ. „σπον-
δαι“ ἐπιστήμως διὰ σπονδῆς ἀκράτου
οἴνου συνθήκη, σπονδαί, Πλ. Β 341,
1. Τὸ ἔθος τῆς σπονδῆς, οὐχὶ δὲ καί
ἐκείνη, ἐσώθη. Οὕτως π. γ. ἀπερχο-
μένης τῆς ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, γύ-
νεται, κατὰ παραγωγὴν ὁπωστοῦν ἔθους
τοῦ γάμου, ἀποπίν αὐτῆς· ὡσαύτως καί
ἀπερχομένου ἡ ξενίτιαν, γύνεται, πρὶν
ἢ ἐξέλθῃ τῆς ἐκ τοῦ ἵππου τοῦ ξενιτευο-
μένου, πρὸ ποδῶν ἐκίνα πλήρης ὕδατος,
ἢ οἶνος κ. α.) καλῶς, π. ον, ἐπὶ
πραγματίων, σπουδοσφόρος, προσοχῆς
ἡ λόγου ἀξίας, α. γ. Έρμ. 332. Έκ τοῦ
μά, ἢ (σπεύδω), 1) σπουδή, ταχύ-
προθυμία, „γρηγοράδα, βία“· οὐδὲν
μόλθοι, ὡς „ἀτες σπουδῆς“· ἀτου,
ἀπάνως, φ 409. 2) σπουδαιότης, ἐκεί-
νη, „τὰ σωστέα“, ὡς „ἀπομα“· μετὰ
σπουδαιότητος, σπουδαίων, „με-44“, Η
359, Μ 233. 3) ἴδιος ἡ δοτικ. πολλάκις
ὡς ἐπὶ β. α.) μετὰ σπουπευσμένης,
„βιαστικά“ ν 279, ο ἐπ’ ἄλλους δὲ καί
ἐν τούτοις τοῖς γωτὴν ἐπομένην σημα-
σίᾳ β.) μετὰ πολλοῦ καὶ μόλθου, ὃ ἐ.
μόλις, „μόλις τὰ βίας“, Β 99, Α 562,
Ν 687, Ψ 37, φ 419.

μά, ἢ, σπώρος σποδοῦ, τέφρας, =
μάς, ἢ, σποδός, τέφρα, „στάκτη“
(σπίκτη), 1375 f, γ. Έρμ. 238.
καί, ἢ (σπένδω), Λατ. libatio· α.) τὸ
πρὸς τιμὴν θεοῦ τινοῦ καταχέομενον,
(ἐκείνῃ β.) ἡ διὰ σπονδῆς καθιερού-
μενη θυσία μάλιστα κατὰ πληθ. „σπον-
δαι“ ἐπιστήμως διὰ σπονδῆς ἀκράτου
οἴνου συνθήκη, σπονδαί, Πλ. Β 341,
1. Τὸ ἔθος τῆς σπονδῆς, οὐχὶ δὲ καί
ἐκείνη, ἐσώθη. Οὕτως π. γ. ἀπερχο-
μένης τῆς ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, γύ-
νεται, κατὰ παραγωγὴν ὁπωστοῦν ἔθους
τοῦ γάμου, ἀποπίν αὐτῆς· ὡσαύτως καί
ἀπερχομένου ἡ ξενίτιαν, γύνεται, πρὶν
ἢ ἐξέλθῃ τῆς ἐκ τοῦ ἵππου τοῦ ξενιτευο-
μένου, πρὸ ποδῶν ἐκίνα πλήρης ὕδατος,
ἢ οἶνος κ. α.) καλῶς, π. ον, ἐπὶ
πραγματίων, σπουδοσφόρος, προσοχῆς
ἡ λόγου ἀξίας, α. γ. Έρμ. 332. Έκ τοῦ
μά, ἢ (σπεύδω), 1) σπουδή, ταχύ-
προθυμία, „γρηγοράδα, βία“· οὐδὲν
μόλθοι, ὡς „ἀτες σπουδῆς“· ἀτου,
ἀπάνως, φ 409. 2) σπουδαιότης, ἐκεί-
νη, „τὰ σωστέα“, ὡς „ἀπομα“· μετὰ
σπουδαιότητος, σπουδαίων, „με-44“, Η
359, Μ 233. 3) ἴδιος ἡ δοτικ. πολλάκις
ὡς ἐπὶ β. α.) μετὰ σπουπευσμένης,
„βιαστικά“ ν 279, ο ἐπ’ ἄλλους δὲ καί
ἐν τούτοις τοῖς γωτὴν ἐπομένην σημα-
σίᾳ β.) μετὰ πολλοῦ καὶ μόλθου, ὃ ἐ.
μόλις, „μόλις τὰ βίας“, Β 99, Α 562,
Ν 687, Ψ 37, φ 419.

μά, ἢ, σπώρος σποδοῦ, τέφρας, =
μάς, ἢ, σποδός, τέφρα, „στάκτη“
(σπίκτη), 1375 f, γ. Έρμ. 238.
καί, ἢ (σπένδω), Λατ. libatio· α.) τὸ
πρὸς τιμὴν θεοῦ τινοῦ καταχέομενον,
(ἐκείνῃ β.) ἡ διὰ σπονδῆς καθιερού-
μενη θυσία μάλιστα κατὰ πληθ. „σπον-
δαι“ ἐπιστήμως διὰ σπονδῆς ἀκράτου
οἴνου συνθήκη, σπονδαί, Πλ. Β 341,
1. Τὸ ἔθος τῆς σπονδῆς, οὐχὶ δὲ καί
ἐκείνη, ἐσώθη. Οὕτως π. γ. ἀπερχο-
μένης τῆς ἐκ τῆς πατρικῆς οἰκίας, γύ-
νεται, κατὰ παραγωγὴν ὁπωστοῦν ἔθους
τοῦ γάμου, ἀποπίν αὐτῆς· ὡσαύτως καί
ἀπερχομένου ἡ ξενίτιαν, γύνεται, πρὶν
ἢ ἐξέλθῃ τῆς ἐκ τοῦ ἵππου τοῦ ξενιτευο-
μένου, πρὸ ποδῶν ἐκίνα πλήρης ὕδατος,
ἢ οἶνος κ. α.) καλῶς, π. ον, ἐπὶ
πραγματίων, σπουδοσφόρος, προσοχῆς
ἡ λόγου ἀξίας, α. γ. Έρμ. 332. Έκ τοῦ
μά, ἢ (σπεύδω), 1) σπουδή, ταχύ-
προθυμία, „γρηγοράδα, βία“· οὐδὲν
μόλθοι, ὡς „ἀτες σπουδῆς“· ἀτου,
ἀπάνως, φ 409. 2) σπουδαιότης, ἐκεί-
νη, „τὰ σωστέα“, ὡς „ἀπομα“· μετὰ
σπουδαιότητος, σπουδαίων, „με-44“, Η
359, Μ 233. 3) ἴδιος ἡ δοτικ. πολλάκις
ὡς ἐπὶ β. α.) μετὰ σπουπευσμένης,
„βιαστικά“ ν 279, ο ἐπ’ ἄλλους δὲ καί
ἐν τούτοις τοῖς γωτὴν ἐπομένην σημα-
σίᾳ β.) μετὰ πολλοῦ καὶ μόλθου, ὃ ἐ.
μόλις, „μόλις τὰ βίας“, Β 99, Α 562,
Ν 687, Ψ 37, φ 419.

ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

341, „κορμόν· ψ 197, „οὐδόν· φ 44. Έν δὲ
τῷ φ 121 „ἐπὶ στάθμην ἴθουν·“ ἐννοεῖται ἐκ
τῶν ἀνωτέρω ἀντικείμενον τὸ „πελίκνας·“ ἔστησε
κατ’ εὐθεταν γραμμὴν.

ΣΤΑΘΜΟΣ, ὁ (ἴστημι), τόπος ἐπιτήδεως εἰς δια-
μονὴν ἢ ἀνάπαυσιν ἀνθρώπων καὶ πρὸ πάντων
ζώων. 1) ἵππο(βου)στάσιον, „στάθλος,
μάνδρα, στάνη, ἀχούρι“, συνουπονοούμενης
πολλάκις καὶ τῆς τῶν ποιμένων κατοικίας, Β
470, Ε 440, π 45 κ. α., Τ 377 (ἐνθα βεβαίως
ἐννοεῖται „ἡ στάνη“ μετὰ τῶν ποιμενικῶν πυ-
ρῶν, ὅποια πολλάκις καὶ ἐκ τῆς θαλάσσης βλέ-
πομεν καίόμενα εἰς τὰ ὄρη).—ΣΤΑΘΜΟΝΔΕ ἐπὶ β.,
εἰς τὸν σταθμόν, εἰς τὴν μάνδραν ζῇ, 1351 f.

2) παραστάς, „παραστάτης, παραστά-
ρι“, τὸ πλαγινόν δηλ. ξύλον τῆς θύρας, Ε 167,
339, δ 838, ζ 49 κ. α. πλγ. Ἀλλαχοῦ δὲ ἐρ-
μηνεύεται ἡ λ. ὡς ὁ κυριώτατος κίων, στύ-
λος, ὁ στηρίζων τὴν στέγην, ὅθεν καὶ λέγεται
„σταθ. τέγος·“ α 333, θ 458, π 415, σ 209,
φ 54, γ. Δῆμ. 185, ἢ „σταθ. μεγάρου·“ ρ
96 κ. α. (Τὴν τροποποίησιν ταύτην τῆς 2) ση-
μασίας δὲν παραδίδονται ὁ Ροῦμπφ ἢ Ἀμερ.).

3) τὸ βάρος (τὸ ὀριζόμενον), „τὸ βαρετόν“,
τὸ εἰς τὴν ἐτέραν πλάστιγγα τῆς ζυγοῦ τιθέμε-
νον ἢ ὀρίζον τὸ βάρος τῶν ζυγισσόμενων πραγ-
μάτων, Μ 434.

ΣΤΑΜΕΝ, ΣΤΑΜΕΝΑΙ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΣΤῆΝΑΙ.

ΣΤΑΜΙΝ [-], ἴνος, ὁ (ἴστημι), ε 252 f, μό-
νον πληθ. „σταμίνες·“ κατὰ τινας μὲν τὰ ἐγ-
κοίλια, „στραβὸξυλα“, τὰ ὀρθ(ως) πω: ιστά-
μενα καὶ ἀποτελοῦντα τὰ πλευρὰ τοῦ σκάφους,
(κατ’ ἄλλους δὲ, περιορίζοντα τὴν σημαίαν ταύ-
την, ὅχι πάντα τὰ ἐγκοίλια, ἀλλὰ μόνον τὰ
ὑποστηρίζοντα τὰ δὺα καταστρώματα τοῦ Ὀμη-
ρικοῦ πλοίου, καὶ κατὰ τὴν πρῶραν ἢ πρῶμνην,
τὰ ὑποκάτω λοιπὸν τῶν ἱκρίων), κατ’ ἄλλους
πάλιν εἶναι πλάγιὰ τινα ξύλα, ὅτι καὶ ἀντηρίδων
ὑποστηρίζοντα ἔσθθεν τὰ ἐγκοίλια, ἵνα ἀντέγωσιν
εἰς τὴν ὀρμὴν τῶν κυμάτων. (Π. Οἱ δὲ παλαιοὶ
ἐρμηνεύται παραδίδουσι καὶ ἄλλας σημασίας,
οἷον „τὰ ξύλα τὰ ἐπιμήκη τὰ ἔσθθεν περιτιθέ-
μενα τοῖς ἐγκοίλοις τῶν νεῶν“, οἷον εἰ „παγι-
δόξυλα“, ἢ „τὰ ἐν τῷ χεῖλει τοῦ πλοίου ἐξέ-
χοντα ὀρθὰ ξύλα τοῦ κατὰ τὸ περίπτερον (ἢ πε-
ριτόναιον=μέρος τῆς πρῶμνης) τόπου καὶ φέρε-
ται ἡ λέξις μέχρι νῦν ἐν Λυκίᾳ, ἐνθα „στημι-
νάρια“ τὰ τοιαῦτα λέγονται).)

ΣΤΑΝ, ἴδ. ἸΣΤΗΜΙ.

ΣΤΑΞ· ἀντὶ τοῦ ἔΣΤΑΞΕ, ἴδ. ΣΤΑΞΩ.

ΣΤΑΣ, ἴδ. ἸΣΤΗΜΙ.

*ΣΤΑΣΙΣ [-], ἰος, ἡ (ἴστημι), στάσις, σύ-
στασις, ἀνταρσία, πόλεμος, Βατρ. 135.

ΣΤΑΤΟΣ [-], ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπὶ θ. τοῦ ἴστημι),
ιστάμενος ἢ σταθεὶς πολὺν χρόνον, „στα-
κούμενος“, „ἵππος·“ ὁ ἐν τῷ ἵπποστασίῳ (στά-
θμῳ) πολὺν χρόνον διαμείνας, ἴλ. Ζ 506, Ο
263.

ΣΤΑΥΡΟΣ, ὁ (ἱσθημι), πάσσαλος, [σκόλοψ, χάραξ], πάλος, „παλουκί“, Ω 453, Ξ 41. (II) Ὁ Εὐστάθιος σημειώνει ὅτι ἐπὶ τῶν χρόνων αὐτοῦ ἐλέγοντο „στάδαρα“ οἱ σταυροί, „σταβάρι“ καὶ σήμερον ἐτι λέγεται ὁ ἱσθοδούς τοῦ ἀρότρου· οὐδὲ· α ἀμφιβολία ὅτι καὶ τὰ σταύαρα καὶ τὸ σταυάρι (διότι οὕτως ὀρθογραφοῦνται) εἶνε ἄλλος τύπος τοῦ σταυρός, τὸ μὲν κατὰ μεταπλασμόν γένους, τὸ δὲ ὀρθογραφικόν).

ΣΤΑΦΥΛΗ [-], ἡ, σταφυλή, „σταφύλη“, ἐνικ. καὶ πληθ., Σ 561, ε 69, η 121 κ. ἀ.

ΣΤΑΦΥΛΗ, ἡ, τὸ μολύβδινον βαρείδιον, „βαρείδι“ τοῦ ἐκκρεμοῦς ἢ τῆς στάθμης τῶν τεκτόνων, διότι κρέμαται ἐκ τοῦ λεπτοῦ σχοινίου ὅπως ἡ σταφυλή ἐκ τοῦ λεπτοῦ μίσχου (λέγεται καὶ μολυβδῖς καὶ μολύβδαινα)· ἔπειτα καὶ αὐτὴ ἡ στάθμη ἢ ὁ (μολύβδινος) κανὼν, δι’ οὗ οἱ τέκτονες ὀρίζονται τὴν εὐθεταν γραμμὴν, „ἴπποι σταφύλη ἐπὶ νῶτον εἶσαι“ μὲ στάθμην ἵσαι κατὰ τὸν νῶτον, δηλ. τοσοῦτον εὐθεῖται κατὰ τὴν ῥάχιν, ὥστε νὰ δύναται ἐπ’ αὐτῆς νὰ ἐκκρεμοθῇ στάθμη, Β 765 f.

ΣΤΑΧΙΣ [-], κορ., ὁ, στάχυς, τὸ „στάχυς“, Ψ 598 f.

ΣΤΕΛΡ, ΑΤΟΣ [-], τὸ (ἱσθημι) τὸ στερεόν ἢ πενήγος λίθος. „ἀλειμμα, ἑύγγι“ (Λατ.), Ὁδ. φ 178, 183 (ἐνθα κατὰ συνίζησιν τὸ „στεινός“ εἶνε δισύλλαβον).

ΣΤΕΙΝΩ, μόνον κατ’ ἐνεστώτα -ουσι, μετοχ. -οντες· ἢ παρὰτ. ἀναῦξ. στεῖδον, πατιῶ, καταπατιῶ, „πασαλαπατιῶ“, „νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας“ Α 534, Υ 499, „εἴματα ἐν βόθροισι“ τὰ φορέματα εἰς τοὺς λάκκους, εἰς τὰς σκάφας, πρὸς καθαρισμόν, ζ 92.

ΣΤΕΙΛΑ, ἀντὶ τοῦ ἑστέιλα, ἴδ. ΣΤΕΛΛΩ.

ΣΤΕΙΛΑΙΝ, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στελεῖα, ἡ ὁ πῆ ἢ „τρυπα“ τοῦ πελέκως ἢ τῆς „ἀΐλινης“, εἰς ἣν εἰσχωρεῖ τὸ στελεόν, τὸ „στελεῖαρι“, φ 422 f.

ΣΤΕΙΛΑΙΩΝ, τὸ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στελεόν, „σελεῖαρι“ ἢ „στελεῖαρι“, τὸ ζύλον τὸ εἰς τὴν ὀπὴν τοῦ πελέκως ἐμβαλλόμενον, ε 236 f. (II) Αὕτη τε καὶ ἡ προηγ. λ. συγγ. τῇ στελεῖαρι.

ΣΤΕΙΝΟΣ, ΚΟΣ, τὸ, ἐπικ. 1) „στενός“ ἢ „στενωῦρα“, στενός τόπος, γένωμα, „γενόν“, Θ 476, Μ 66, χ 460, „στεῖνος ὁδοῦ“ τὸ στένωμα τῆς ὁδοῦ, Ψ 419, „στ. μάχης“ στενωχώρα τῆς μάχης, Ο 426. 2) μεταφ. στενωχώρα, ἀγωνία, ἀδημονία, Γ. Ἀπ. 533. Ἐκ τοῦ

ΣΤΕΙΝΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στένω (στενός), γεννῶ, „στενεύω“, παρ’ Ὁμ. μόνον παθ. ΣΤΕΙΝΟΜΑΙ· ἄ.) γίνομαι γενός, γενοῦμαι, „γενεύω“, „θύρετρα φεύγοντι στείνονται“ αὕτη ἡ θύρα γίνεσθαι στενή, στενοῦται (δηλ. φαίνεται στενή) εἰς τὸν φεύγοντα („δὲν τὸν χωρεῖ“, σ 386. Καὶ μετὰ γενικ. „στείνοντο σηκοὶ ἀρνῶν ἢ ἐρίφων“ ἦσαν πλήρεις, ἐγίνοντο στενοὶ

ὅπρ τοῦ πλήθους τῶν ἀρνῶν καὶ τῶν ἐρίων 219 δ’.) στενωχωροῦμαι, δὲν μέγ. ὁ τόπος, „στείνοντο δὲ λαοί“ Ξ 34 ὁδ. στενωχωροῦμαι, παρεμποδίζομαι, θαρύνομαι, „στεινόμενος νεκύεσσι“ Ψ „λάχνην στείνόμενος καὶ ἐμοί“ ι 415.

ΣΤΕΙΝΑΠΟΣ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στενός (στενός, ὦψ), στενός, στενωχώρα, ὁδός· στενός, ὁδός, „στενόν, στενωτό“ Η 443, Ψ 416, 427, „στενωπός“ (ἐπὶ πόντος), στενόν θαλάσσης, πορθμῆς, ι 2.

ΣΤΕΙΟΜΕΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στένωμεν, ἴδ. ι 2. 1. ΣΤΕΙΡΗ, ἡ (στεῖρος), ἡ μεγάλη ἐρημία καθ’ ὅλον τὸ μήκος τοῦ πυθμένου τοῦ διήκουσα, τρόπις, (Λατ.) „καρίνα“, Α 6 428.

2. ΣΤΕΙΡΗ, ἡ, κυρ. θηλυκ. ἰδιοσημασία στερεός, στερεός· ὅθεν μεταφ. ἀκαχεῖνος, „στεῖρα“ (ἐπὶ γυναικεί), „στῆ ἢ „στέρπα“ (ἐπὶ ζώου, ἐκ τοῦ γέριφοι, „βοῦς· στεῖρη“ Ὁδ. κ 522, λ 30, υ 180. II ὅζα εἶνε στεῖρη, εἰς ἣς κατὰ γλωσσολογικὰ κανόνας ἀναντιρρήτως ἔγεινε τὸ στερεός, ῥός, στεῖρος, καὶ κατ’ ἐπέκτασιν· στεῖρος, sterilis).

ΣΤΕΙΧΑ, ποιητ., ὑποτ. -ησι, ἀπαρρ. -ων, -ων ἄνδρ., παρὰτ. ἔστειχε· ἢ ἀναῦξ. στεῖχος, δ’ ἔστιχον, Π 258, βαδίζω, „πείρω“, πορεύομαι, „ἄμα τινὶ στείχω“ σ 10, βαδίζω, ἀκολουθῶ μετὰ τινος, Ι 86, Π 258, γένει ἐργομαι, ὑπάγω, „θύραζε“ ἐξέρχω, ι 418, „πρὸς οὐρανόν“ ἐπὶ τοῦ ἀνατέλλω, λ 17, „ἐς πόλεμον“ ἐξέρχω, ὑπάγω εἰς τὸν πόλεμον, Β 833, „ἀνὰ ἐξέρχεται (ἐκ τῆς οἰκίας) εἰς τὴν πόλιν, σ 10.

ΣΤΕΛΛΩ (ΣΤΕΛ, ΣΤΑΛ), εὐκτ. -οίμαι, -οντα, -οντας, μέσ. προστ. -εσθε, μέλ. α. Ἰων. ἀντὶ τοῦ στελῶ, ἀόρ. ἀναῦξ. στεῖλα μετὰ στεῖλαντο. 1) Ἐνεργ. ἄ.) τάττω τάττω, παρατάσσω (ὅμοιον εἰς τὰς σημεῖαι μετὰ τὸ Γερμ. stellen), „εἰτάρος“ ὅθεν παρασκευάζω, ἐτοιμάζω, ἀπλῆς τρεπίζω, „νῆα“ 6 287, ε 248· δ’.) πῆ, „στελλῶ ἢ στελνῶ“ „τινὰ εἰς μάχην“ 325, „ἀγγελῆν ἐπὶ“ Α 384, ἴδε περὶ γραφῆς καὶ τῆς ἐρμηνείας τὴν λ. ἀγγελίαι· ἰστιά· συστέλλω, „μαζεῦω τὰ παν“ 44, π 353. 2) Μέσ. ἄ.) τάττομαι, τάτσομαι, ἐτοιμάζομαι εἰς μάχην, Ψ 6’.) ἰστιά· συστέλλω, „μαζεῦω“ τὰ ἱερὰ πλοῖον μου, Α 433.

ΣΤΕΜΜΑ, ΑΤΟΣ [-], τὸ (στέφω), κυρ. φανός, στέμμα, „στεφάνι“, Βατρ. 1. πληθ. „στέμματ’ (Απόλλωνος)“ καὶ ἐνικ. μα θεοῦ· Α 14, 28 εἶνε ὄχι, καθὼς μαρτυρημένως ἐρμηνεύουσι, τὸ ἱερατικόν ἢ ἱερατικὴ μίτρα (insula τῶν Ῥωμαίων κατὰ τὸν Εὐστάθιον ἢ τοῦ ἀρίστου· ἐρμ.

μεταφ. ἄλλως ἱκετηρία, κλάδος (δάφνης: Ὁμήρ., ἐπεὶ δὴ τοῦτο τὸ δένδρον εἶνε ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος) ἐρίσαστεπας, ἐρεμνέας δηλ. μετὰ φῖα, ὡς σύμβολον τοῦ ἐκείνου.

ΣΤΕΝΑΧΕΙΣ' ἀντὶ τοῦ στενάχεσκε πρὸ δακρύων φωνήεντος, ἴδ. ΣΤΕΝΑΧΩ, Τ 432.

ΣΤΕΝΑΧΙΖΩ [..], ἐπικ., μόνον κατ' ἐνεστ. ἔχει. στενάζω, „ἀναστενάζω, βογκῶ“, 304, α 243 κ. ἄ. πλγ. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ μέσ., Η 95, κ 451. Μεταφ. ἐπὶ τῆς γῆς: „ὅπου δὲ στεναχίζεται γὰρ“ ὅπῃ δὲ τοῦς ἐκείνων ἐστίνανεν ἡ γῆ, Β 95. (Τὸν τύπον στεναχίζω, ὅςτις πρότερον πολλὰ καὶ τῶν Ὁμήρ. ἐνέφερετο, ἐξήλειψε μὲν κατὰ τὴν χειρὸς γραφὴν ὁ Βούττμαννος, συμπαρακολουθοῦντος ἔτι τοῦ Σπιν-κου, ὑπερασπίζεται δὲ ὁ Βούττμαννος). Καταλείπειν ἐκ τοῦ

ΣΤΕΝΑΧΩ [..], ποι., ἐκτενέστερος τύπος τοῦ κατ' ἐνεστ. ἔχει. ἔχει κατὰ τὸν τύπον στενάχεσκε, Τ 432. 1) Ἐνεργ. ἀντιπρὸς στενάζω, „ἀναστενάζω, βογκῶ“, ἐπὶ ἀνθρώπων, Θ 334, Ν 423, ι 306 κ. ἀντιπρὸς μετὰ τῶν προσδιορισμῶν: „ἀδινά, βαρὺ, μεγάλα, πυκνά“ „βαρυαναστενάχων“ „ἀναστενάχων“, ἐπὶ ζώων, οἷον ἱπποφάτω, Π 393: ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ταύ-ρων, Π 489. Μεταφ. ἐπὶ ποταμῶν καὶ χειρῶν μετὰ βοῆς: ἔχει κατὰ τὸν τύπον στενάχων, Β 391, καὶ ἐπὶ τῆς κυμαίνου-σας θαλάσσης, „πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρων με-τέστεναχοντα“ δ 516, ψ 317 (ἀν καὶ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ἀναφέρεται τὸ „στενάχοντα“ ὡς προηγουμένον „μιν“) δ'). μεταβ. με-τέστεναζω, κλαίω (διὰ) τι, „ἀτὴν στε-νάχων“ „ἐκλαίει τὴν ἁμαρτίαν του“, Τ 2) Μέσ. = τῇ ἐνεργ. ἀντιπρ., Τ 304, κ 55, καὶ μεταβ. „τοῦς δὲ στενάχοντα“ α 467.

ΣΤΕΝΑΧΩ, οὐκ, ὁ, εἰς τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀ-χαιῶν, περὶ δὴ τοῦ διὰ τὴν μεγαλοφονίαν (ὅθεν ὁ στεναχέωνος λέγεται), „ὅς τὸσον ἀδύναστον“ ὅσον ἄλλοι πενήτηντα“ Ε 785. κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀρκάς τὸ γένος: ἐρίσας τὸν Ἑρμῆν περὶ μεγαλοφονίας ἐφονεύ-σας αὐτοῦ).

ΣΤΕΝΑΧΩ, ἴων. ΣΤΕΙΝΩ (ἴδ. τ. λ.), μόνον κα-τὰ τὸν τύπον στενάζω, ἔχει κατὰ τὸν τύπον στενάχων, Β 391, καὶ ἐπὶ τῆς κυμαίνου-σας θαλάσσης, „πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα φέρων με-τέστεναχοντα“ δ 516, ψ 317 (ἀν καὶ κατὰ τὴν ἐρμηνείαν ἀναφέρεται τὸ „στενάχοντα“ ὡς προηγουμένον „μιν“) δ'). μεταβ. με-τέστεναζω, κλαίω (διὰ) τι, „ἀτὴν στε-νάχων“ „ἐκλαίει τὴν ἁμαρτίαν του“, Τ 2) Μέσ. = τῇ ἐνεργ. ἀντιπρ., Τ 304, κ 55, καὶ μεταβ. „τοῦς δὲ στενάχοντα“ α 467.

ΣΤΕΡΕΟΤΕΡΟΣ, ἡ, ὅς, τῶν ἐπὶ Τροίαν Ἀ-χαιῶν, περὶ δὴ τοῦ διὰ τὴν μεγαλοφονίαν (ὅθεν ὁ στεναχέωνος λέγεται), „ὅς τὸσον ἀδύναστον“ ὅσον ἄλλοι πενήτηντα“ Ε 785. κατὰ τὸν Σχολιαστὴν Ἀρκάς τὸ γένος: ἐρίσας τὸν Ἑρμῆν περὶ μεγαλοφονίας ἐφονεύ-σας αὐτοῦ).

δῆρος: τ 494, „βοή“ Ρ 493. 2) μεταφ. σκληρός, ἀκαμπτος, ἀμείλικτος, „ἐπεα“ Ν 267 (ἐνθα τοῦναντίον „μελίσχια“), „κρα-δίη“ φ 403. — Ἐπὶ στερεός, στερεῶς, ἀ-κλονήτως, ἀμετακινήτως, Κ 263, ε 346, ἰσχυρῶς, Ψ 715, μεταφ. σκληρῶς, ἀμει-λίκτως, ἰσχυρογνώμωνως, „ἀποσιπῶν, ἀρ-νεσθαι“ Ι 510, Ψ 42, Τ. Ἀφρ. 25. (Ἡ ἐτυ-μολογία ἀμείλικτος: κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ στα-τῆται κατὰ δὲ τὸν Κούσιον ἐκ τῆς ῥίξης στερ-, ἣν εὐρίσκει ἐν τῇ Σανσκριτ. sthira = στερεός: καὶ τῇ Ἑλλήν. στεῖρος, στέριφος, ἔ-λατ. sterili-, καὶ Γερμ. starr).

ΣΤΕΡΕΩ, ἀφ. ἀ. ἀπαρρ. στερεῶσαι, ἐπικ., ἀντὶ τοῦ στερεῖν, στερεῶ, ἀπαστερῶ, τινά τινος, ν 262 ὁ.

ΣΤΕΡΕΩ, τὸ, „στήθος“, ἰδίως τὸ ἐξωτερικόν, Β 479, Η 224, ε 346 κ. ἄ. Πληθ. „τά στήθη“, Γ 494 κ. ἄ., καὶ ἐπὶ ζώων, Δ 406, Ψ 365, ι 443. (Ἡ ἐτυμολογία ἀμείλικτος: κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ στερεός, ἔτι δύναται νὰ παρα-βληθῇ πρὸς τὸ στήθος: (ἴδ. τ. λ.): κατ' ἄλλους δὲ παραβιάζοντας τὸ Γερμαν. sterna, Stern = μέσπον καὶ δεχομένους ὡς κυρίαν ἔννοιαν τῆς λέξεως τὴν ἐκτεταμένην ἐπιφάνειαν = Σανσκριτ. sthira, ἐκ τοῦ στερεῖν, στερεῶναι, Λατ. sternere).

ΣΤΕΡΟΠΗ, ἡ, ποιητ. = ἈΣΤΕΡΟΠΗ (ἀστράπτω) ἀ.) „ἀστράπη“, τὸ γνωστὸν μετεωρολογικὸν φαινόμενον, Α 66, 184, δ'). ἡ ἀστραποειδὴς λάμψις στυλινῶν πραγμάτων (περὶ ὧν καὶ ἡ κα-θαρολογία λέγει ὅτι „ἀστράπτουν“), λάμψις, στίλβη, ἀπαύγασμα, λαμπηδών, Τ 363, δ 72 κ. ἄ. πλγ.

ΣΤΕΡΟΠΗΓΕΡΕΤΑ [....], ἀφ. ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ στεροπὴγερέτης (στεροπὴ, ἀγείρω, πρὸλ. ΝΕΦΕΛΗΓΕΡΕΤΑ), ἐπὶ τοῦ Διός, ὁ τὰς ἀστρα-πὰς ἐγείρων, συσσωρεύων, ἐπαλλήλως ἐπιφέρων, ἡ κατὰ τὸν Ἀπολλῶνα (ἐκ τοῦ στ. καὶ ἐγείρω) ὁ τὰς ἀστραπὰς ἐγείρων, ἐπι-πέμπων, Π 298 ὁ.

ΣΤΕΥΜΑΙ, ποιητ. (συγγ. τῇ ἴσταμαι), παρ' Ὁμήρ. μόνον τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνεστ. στεύεται ἔτι γ'. ἐνικ. τοῦ παρ. στεύτο. ἀ.) ἴσταμαι οὕ-τως ἢ ἄλλως, παρίσταμαι ὡς, λαμβάνω ταύ-την ἢ ἐκείνην τὴν στάσιν, φαίνομαι ὅτι (ἢ κατὰ τὸν Ἀπολλῶνα κατὰ δὲ τὸν ἴσταμαι, διορίζομαι, „στεύτο διψῶν“ ἴστατο ὡς διψῶν, εἶχε τὴν στάσιν τοῦ διψῶντος καὶ θέλοντος νὰ πῇ, λ 584, „στεύεται ἔπος ἐρέειν Ἐκτωρ“ φαί-νεται ὅτι μέλλει νὰ εἴπῃ, δεικνύει τὴν πρόθεσιν τοῦ, ἐτοιμάζεται νὰ ὁμιλήσῃ, Γ 83. Ὅθεν δ') ὑπισχνοῦμαι, διαβεβαίω, διατείνωμαι, διισχυρίζομαι, καυχῶμαι, ἀπειλῶ, μετὰ μέλ. ἀπαρρ., Β 597, Γ 241, Σ 191, φ 455: „ἐμοὶ τε καὶ Ἡρῇ στεῦσ' ἀγορεύων“ πρὸς ἑμὲ καὶ τὴν Ἡρᾶν ὑπισχνεῖτο, λέγων, διισχυρίζο-μενος, Ε 832, καὶ μετ' ἀορίστ. ἀπαρρ. „στεύ-ται ἀκούσαι“ διαβεβαίω, διατείνωται ὅτι ἀκούσει,

p 525. (||. 'Ετυμολογείται ἐκ τῆς ῥίζης **ΣΤΕΡ**, **ΣΤΑΡ**, ἐξ ἧς καὶ ὁ σταυρός=ὁ πάσσαλος ὁ μακρός, καὶ τῆς καθομιλ. τὸ „σταυάρι“ (τὸ μακρὸν ξύλον τοῦ ἀρότρου, ὁ ἰσθοῦς), καὶ σημαίνει κυρίως τὸ ἱσθαί, λαμβάνω εἰς αἶμα. Ἀλλὰ καὶ ὁ τύπος στεύομαι ἢ στεύομαι εὐρίσκειται ἐν τῇ καθομιλῳ. ἐν τῇ φρ. „καλοστευγόμενος· ἀνθρωπος“, ταῦτόν τῳ „καλοσταυόμενος“, ὃ ἐ. καλῶς ἔχων).

ΣΤΕΦΑΝΗ [-υ-], ἡ (στέφω), κυρ. πᾶν ὅ, τι περιλαμβάνει, περικυκλῶναι τὰ ἀνώτερα μέρη παντός πράγματος. Ὅθεν ἁ.) στέμμα ἢ διαδήμα γυναικεῖον, οὐ μόνον ὡς κόσμημα τοῦ μετώπου, ἀλλὰ καὶ πρὸς συνοχὴν τῆς κόμης φερόμενον, ὅλ. Σ 597, Ὑμ. 5, 7, πρὸλ. ἐπὶ στέφανος· β') γυρσὶ, „στεφάνι“ τῆς περικεφαλαίας, Η 42, Α 96· συνεκδοχικῶς δὲ καὶ αὐτὴ ἡ περικεφαλαία, Κ 30· γ') μεταφορ. προσέχουσα ἄκρα, ὅφρ' ἐς βράχου τινός, Ν 438.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ [-υ-], ὁ (στέφω). 1) στέφανος, „στεφάνι“ (πληθ. „στεφάνια“, καὶ „στεφανα“, στέμμα, Ὑμ. 6, 42. 2)=κίρκλος· ὅθεν κατὰ ποιητικὴν μεταφ. „πάντη σε περὶ στέφανος· πολέμοιο δέδωκεν“ πανταχοῦ περὶ σὲ ἦναψεν ὁ πόλεμος καὶ σὲ περικύκλωσεν ὡς στέφανος, Ν 736 ἄ.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ [-υ-], παθ. παρακ. ἐστεφάνωμα, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῳ παθ. παρακ. καὶ ὑπερσυντελ. ἁ.) Παθητ. καίμαι περὶ τινός ἐν εἶδει στεφάνου, ὃ ἐ. περιλαμβάνω τι, περιστεφῶ, περιθέω, περικυκλῶ, „τριγυρίζω“, ὅσον „πόντος περὶ νῆσον ἐστεφάνωται“ κ 195, „ἀμφὶ δ' ὁμίλος ἐρεφάνωτο“ Ὑ. Ἀφρ. 420, „τῇ (ἀσπίδι) ἐπὶ Γοργῷ ἐστεφάνωτο“ ἐπ' αὐτῆς περιέστερε (τοῦ ἐν τῳ μέσῳ ὁμφαλοῦς) ἡ Γοργώ, Α 36· ὡσαύτως „ἦν (αἰγίδα) περὶ πάντη Φόδος ἐρεφάνωται“ τὴν ὁποίαν πανταχόθεν περιέστερεν ὁ Φόδος, ὥς δὴ λ. νά θεωρεῖται ὁ Φόδος ὡς γραφικὴ παράστασις ἐπὶ τῆς ἀσπίδος, καὶ ὅχι καθ' ἃ τινες θέλουσι νά ἐκλαμβάνωσι τὴν φράσιν ὡς ποιητικὴν εἰκόνα τῆς ὑπὸ τῆς αἰγίδος ἐμποιουμένης εἰς τοῦς πολεμικοῦς φυγῆς, Ε 739, „ἀμφὶ δὲ μιν νέφος ἐστεφάνωτο“ νέφος περιεκάλυπτεν αὐτόν, Ο 453. β') Μέσ. ἔχω τι περὶ ἐμαυτὸν ὡς στέφανον, [περικείμεναι, περιδεδημέναι τι], εἶμαι διὰ τινος ἐστεφανωμένος, „τά τ' (τείρεα) οὐρανὸς ἐρεφάνωται“ δι' ὧν εἶνε ὁ οὐρανὸς ἐστεφανωμένος, περιδεδημένος, Σ 485.

ΣΤΕΦΑΝ, ποι. **ΣΤΕΦ**, **ΣΤΕΠ**, Λατ. *stipo*, συγγ. τῳ στείβω, ὅθεν κυρ. στοιβάζω, συμπυκνῶ, συσσωρεύω, περιβάλλω, „ερεφανώνω“, περιστεφῶ, πρὸλ. ἀμφιστέφα. Μεταφορ. „θεός μορφὴν ἔπεισι στέφει“ κατὰ τινος μὲν „ὁ θεὸς χαρίζει εὐμορφίαν εἰς τὰ λόγια του“ κατ' ἄλλους δὲ ὁρθότερον· ὁ θεὸς περιστέφει, κοσμεῖ, ὡραίζει τὴν μορφὴν διὰ λόγων (διὰ τῆς περὶ τὸ λέγειν χάριτος). θ 470.

ΣΤΕΟΜΕΝ, **ΣΤῆ**, **ΣΤῆ**, ἰδ. **ἸΣΤΗΝΙ**.

ΣΤῆΘΟΣ, **ΕΟΣ**, τὸ (**ΣΤΑ**-, **σῆ**ναι, κυρ. τὸ πρῆξον ἢ προϊστάμενον ||. ἢ μᾶλλον τὸ σταθερὸς· τὸ μόνον τοῦ σώματος μάλιστα ἀκίνητος ἐπικ. γενικ. καὶ δοτ. στήθεσφι. 1) „στήθος“ (τὸ σαρκαῶδες ἐπικάλυμμα τοῦ θώρακος) ἀνδρ. ἢ γυναικός, οὐ μόνον ἐνικ. ἀλλὰ ἢ πληθ. „στήθεα“, Β 218, 544, Ψ 761 κ. ἄ. ἔτι δὲ ἰζῶου, Α 282 κ. ἄ., Χ 404. 2) Ὁ πληθ. πῆται καὶ τροπικῶς ὡς ἰδρα τῆς καρδίας, ἔθω δρεῦουσιν „ἦτορ, καρδίη, κῆρ“, ὅσον ἐν δὲ ἦτορ στήθεσσι λαοίοισι· Α 189, Κ 95, Ε 1 κ. ἄ., ὡς πηγὴ τῆς φωνῆς, Γ 221 κ. ἄ., ἰδρα τῶν αἰσθημάτων, παθῶν καὶ διανοημάτων Α 83, Β 442, Γ 63, Ζ 51, θ 304, γ 18 ἄ. Ὅθεν „βουλήν ἐν στήθεσσι τιθέναι, ὁρᾶν ἐνείκων κ.τ.τ.“ Ρ 469, 570 κ. ἄ. (||. Π καθ' ἡμῶν μεταχειρίζεται τροπικῶς τὴν λ. μὴ ὡς ἰδραν τῶν αἰσθημάτων ἢ τοῦ θάρρους, μεταφορικῶς δὲ καὶ ἀντὶ τῆς τόλμης, οὐχὶ δὲ καὶ ἰδραν τῶν διανοημάτων, διότι ὡς τοιαύτην ἔχει τὴν κεφαλὴν).

ΣΤῆΛΗ, ἡ (**ΣΤΑ**-, **σῆ**ναι)· ἁ.) στήλη, κλῶνα· Ν 437, Ρ 431. ἰδῶς· β') ἡ νίκη καὶ ἡ στήλη, ἡ (ὀρθία ἱσταμένη) „πλάκα τῆς τάφου“, Α 471, Π 457, 673, μ 41· γ') ἡ λῶς, στήριγμα εἰς τείχος προσκεκολλημένον ἰδῶς λεγόμενον ἀντηρίξ. Μ 259 (||. εὐθὺς θανῶς αἰ „στήλαι αἰ προβλήτες“ ἐστήριζον τοὺς προεξέχοντας τοῦ τείχους πύργους).

ΣΤῆΜΕΝΑΙ, ἰδ. **ἸΣΤΗΝΙ**.

ΣΤῆΜΗΝ, **ΟΝΟΣ**, ὁ (**ΣΤΑ**-, **ῖσθημι**), „τὸ ἐσθῆναι τὸν ἱσθῶ (τοῦ „ἀργαλίου“), Βατρ. || ἰδ. **ἸΣΤΟΣ**.

ΣΤΗΡΙΞΑ, ἄορ. ἁ. ἐστήριξα καὶ ἀναύξ. στήριξα, ἀπαρρ. μέσ. ἄορ. ἁ. στηρίσθαι, ὑπερσυντελ. ἐνικ. ἐστήρικτο. Ἀ') Ἐνεργ. 1) μεταβ. στηρίζω, στερεῶς ἰδρύω, „σταίνω, στυλῶν στερεῶ“, Ὑρίδας Κρονίων ἐν νέφεϊ στήριξεν ἰδρυσεν, ἐρερέωσεν, ἔστησεν, Α 28, (Ἐρι)· β') Ἐνικ. ἐστήριξε κάρη καὶ ἐπὶ χροὶ βαίνει· λωσεν, (λατ.) „ἀκκοῦμῃσεν“ τὴν κεφαλὴν εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ πατεῖ εἰς τὴν γῆν, Δ 1 (||. Εἰκονικὴ παράστασις τῶν φοβερῶν διατάξεων, τὰς ὁποίας πολλάκις λαμβάνει ἡ ἔρις μικρῶν ἀπορρηθείσα). 2) ἀμετάβ. στηρίζω, ἱσταμαι στερεῶς, „οὐκ εἶχον ποσσὶς εἶμαι ἔμπεδον“ „δὲν εἶχα νά πατήσω ερεῖα τὰ πόδια μου“, μ 434. β') Μέσ. ἁ.) στηρίζομαι, ἱσταμαι, ἐπιδείκναι „οὐδὲ πόδεσσιν εἶχε στηρίσθαι“, „δὲν εἶχα πατήσῃ στερεά μὲ τὰ πόδια“, δὲν ἰδύνατο στηρίχθαι εἰς τοὺς πόδας του, Φ 242· β') Πικ. „κακὸν κακῷ ἐστήρικτο“ κακὸν ἐπὶ κακῷ ἐπιδείκναι, ἐπεσσωρεύετο, Π 411, „δέκα μὴ· οὐρανῷ ἐστήρικτο“ δέκατος μὴν εἶχε περὶ θῆ, καθ' ὃν χρόνον δεκάκις ἡ ἀσλήνη εἶχε στηρίχθαι, ὃ ἐ. σταθῆναι ἐν οὐρανῷ, Ὑ. Ἐρμ.

γράφεται κατά τινες μὲν ἐκ τῆς ῥίξης ΣΤΑ-, ἄλλοι δὲ συγγεν. τῇ στερεός, ὅπ. 18.)
 ΣΤΙΒΑΡΩΣ [-ω-], ἡ, ὄν, μᾶλλον ποι. (στείδω),
 κυρ. -ΡΑΤΕΡΟΣ, ἡ, ὄν, κυρ. „πατημένος, σφι-
 γμένος“, ἐπημ. στερεός, πυκνός, δυνατός,
 γυρός, βαρύς, στιβαρός, ἐπὶ τῶν μελῶν
 ἀνθρώπου σώματος, «ῥωμ»: E 400, ε
 28, «αὐγὴν» Σ 415 κ. ἄ. τ., ἐπὶ ὀπλων, «σά-
 ρκα» Γ 353, «ἔγχεα» E 746, α 400 κ. ἄ.,
 «ἔργον» X 307 κ. ἄ., «δίσκος στιβαρότε-
 ρος», ὁ 187.—'Επιβρ. ΣΤΙΒΑΡΩΣ,
 «ἐπὶ τοῦ ἀραρυτοῦ» στερεώ, πυκνῶς συνηρ-
 γμένοι, M 434 φ.

ΣΤΙΒΩ [-], ἡ, ἐπικ. (στείδω, πρὸλ. πλῆρες
 τοῦ πηγνυμι) στερεά πεποιημένη, πεπηγμένη,
 «πυλὴν» ὁρότος, ὅ ἐ. πύχνη, ἰδίως ἡ
 «παγωνιά», «Ὀδ.» ε 467, ρ 25.

ΣΤΙΒΩΣ, ὁ, ποιητ. (στείδω): α.) πύχημα,
 «πατημασίαι», 'Υ. 'Ερμ. 353· β.)
 πεποιημένη ἄδός, τρίδος, πρὸλ. «μονο-
 τρις», 'Υ. 'Ερμ. 352.

ΣΤΙΛΩ, ἐπὶ λείω, λάμπω, „γυαλιζω“,
 «λαμ.» ἐξ ἐλαίου, Σ 596. Μεταφ. ἐπὶ ἀνθρώ-
 πῳ κλέει καὶ εἴμασιν· Γ 392, «καὶ χέρι-
 ος» ε 237, «ἀπὸ τινος» 'Υμ. 31, 11. (C) II
 «ἀνθρώπου διετήρησι παράγων ἐξ αὐτοῦ ῥή-
 ματος» ὑπὸ τῶν νῦν Ἀθηναίων προ-
 κείμενον „στὶλ (ι)βίων“ (ὅ ἐ. στιλδίων),
 μεταχειρίζονται οὐ μόνον ἐπὶ τῶν ὀμαλῶς
 «λαμ.» διαλευκένων ὑφασμάτων ἢ ἐνδυμά-
 τιν, ἀλλὰ καὶ ἡ καλλιπυσιμένη γυνὴ λέγεται „σι-
 τωμένη“, Περὶ δὲ τοῦ περμεσδελήμενου (C)
 αἰκῆς). 'Εκ τούτου

ΣΤΙΛΩΣ, ἡ, ὄν, ποιητ. στιλπνός, λαμ-
 πνός, „γυαλιστερός“, «ἔρσαι» E 351 φ.
 (C) α.) λ. ποιητ. ἄχρ. ἐν τῇ ἐνικ. ὄνομας,
 «ὅς ὁ πεζὸς λόγος μεταχειρίζεται τὴν στι-
 λην ἢ γεν. στιχός, πληθ. ὄνομ. καὶ αἰτ. στι-
 λῆς, στιχῆς, σείρᾳ τάξις, «κατὰ
 «ῥυθμόν» κατὰ τάξεις, εἰς σειρὰς ἐκθῆναι»
 Γ 326, ἐπὶ χορευτῶν, Σ 602. Ἰδίως ἐπὶ
 πεποιημένου στρατοῦ, τάξις, τάγμα, ἐνικ.
 13, Γ 362. Συνήθως πληθ. «στιχῆς ἀνδρῶν,
 ὄντων, Δαναῶν» τάξις, στίχη, 'Ὀμηρ. πλχ.,
 «ἐπὶ στιχῆς» ἐν τάξει, Π 820 κ. ἄ. πλχ. Τῆς
 ὁδ. μόνον α 400. 'Εκ τούτου

ΣΤΙΛΩΜΑΙ [-ω-], ἐπικ., μέσ., μόνον ἐν τῇ γ'.
 ὁ τοῦ παρτι. ἐστιχῶντο μετ' ἐπικ. ἐπεκτε-
 ῖν ἀντὶ τοῦ ἐστιχῶντο, ἐν τάξει ἢ κατὰ τά-
 ξιν βαδίζω, πορεύομαι, χωρῶ, προχωρῶ,
 τῶν πολεμιστῶν, 'Υλ. Δ 432, «εἰς ἀγο-
 ράν» B 92, «εἰς μέσσην» Γ 266, ἐπὶ ποιη-
 τῶν, Σ 577, ἐπὶ πλοίων, «τοὺς δὲ τριήκοντα
 ἐστιχῶντο» παρηκολούθουν, συνέπλεον, B
 602 κ. ἄ.

ΣΤΙΛΩΣ [-ω-], ὁ, εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἀ-
 χαιῶν ἐν Τροίᾳ, ὑπὸ τοῦ Ἑκτόρου φονευθείς,
 195, O 329 εἰς.

* ΣΤΟΙΧΕΪΩΝ, τὸ (ὑποκοριστ. τοῦ στοιχείου),
 κυρ. ῥάβδος, ἔπειτα γράμμα τοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν
 τὰ ἀπλούστερα συστατικά μέρη τῶν πραγμά-
 των, τὰ στοιχεῖα, «διττά» ὕδωρ δηλ. καὶ γῆ,
 Βατρ. 61. (C) Ὁρθότερα περὶ τῆς λ. γνωματεύει
 ὁ Μάξ-Μύλλερ, ὅτι τὸ στοιχεῖον ὅθεν εἶνε ὑπο-
 κοριστικὸν τοῦ στοιχείου, οὐδὲ σημαίνει κυρίως
 τὴν ῥάβδον, ἀλλ' ἡ κατάληξις εἰς ἓν σημαίνει τὸ
 ἀνῆκον εἰς τὴν στοιχείων λοιπὸν εἶνε τὸ ἀνῆκον
 εἰς στοιχόν ἢ σειρὰν τινα, ἐπομ. τὸ μετ' ἄλλων
 συναποτελοῦν τὴν σειρὰν· ὅθεν στοιχεῖα τοῦ ἀλ-
 φαβήτου εἶνε τὰ γράμματα τὰ συναποτελοῦντα
 τὴν σειρὰν τοῦ ἀλφαβήτου καὶ οὕτω καλεῖται.
 'Εν τῇ καθομῶ. „στοιχεῖοι“ εἶνε διαισθημα-
 τικὸν τι πλάσμα τῆς φαντασίας, θεωρούμενον ὡς
 τὸ κυριώτατον συστατικὸν καὶ ἐπομένως τὰ μά-
 λιστα συντελοῦν εἰς στήριξιν καὶ στερεώσιν τῶν
 οἰωνόηποτε οἰκοδομημάτων).

ΣΤΟΜΑ, ΑΤΟΣ [-ω-], τὸ, 1) „στόμα“, 'Ὀμ.
 πλχ., ἐπὶ τε ζῶων καὶ ἀνθρώπων, τροπικ. «στό-
 μα πολέμοιο, ὑμῖνης» ἡ καταστροφικὴ δύνα-
 μίς τοῦ πολέμου, ἐπειδὴ ὁ πόλεμος καὶ ἡ μάχη
 θεωροῦνται ποιητικῶς ὡς ἄγρια τινα καὶ ἀβή-
 φηγα θηρία, καταδύροχθίζοντα πᾶν τὸ τυχόν, K
 8, T 313 Γ 359. (Κατ' ἄλλους δὲ, ἐν οἷς καὶ
 ὁ Δοιδερλ., «στόμα πολέμ.» εἶνε τὸ ἐμπροσθεν
 τῆς μάχης, τὸ μέτωπον τῆς φάλαγγος· ἀλλ' ἡ
 ἐρμηνεία αὕτη ἀρμόζει μᾶλλον εἰς τοὺς μετέ-
 πειτα ἢ εἰς τοὺς ἡρωικοὺς χρόνους): «μῦθον διὰ
 στόμα ἄγομαι» ἔχω ἢ φέρω τι διὰ στόματος, ἢ
 ἀνὰ στόμα, ἐκστομίζω, „βγάδω ἀπὸ τοῦ
 στόμα“, E 94, «ἀνὰ στόμ' ἔχων ἀγορεύω» ἔχω
 εἰς τὸ στόμα μου, ὅ ἐ. διασύρω, καὶ ὁμιλῶ εἰς τὸ
 πλῆθος, B 250, «ἀπὸ στόματος ἀγορεύω» ἐκ
 στόματος, „ἀπ' ἔξω“ ὁμιλῶ, Βατρ. 77. 2)
 στόμιον, εἴσοδος ἢ ἐξοδος, ἐπὶ ποταμῶν,
 M 24, ε 441, λιμένας, κ 90, «στόμ. ἡνίοχος»
 ὁρῶν· ὀνομάζεται ἡ παραλία ἐκεῖνη, ἥτις ὡς κυ-
 νιστομα ἐκτείνει· ἡ ὀρίζεται ἐκἀπέσθην ὑπὸ
 δὴν ἀκρωτηρίων, ἡ κολπώδης παραλία, E 36·
 «στόμα λαύρης», ἰδ. λαίρη. 3) ἐν γένει πᾶν
 τὸ πρόσθιον, τὸ ἐμπροσθεν, ἐπημ. τὸ πρό-
 σσωπον, Z 43, Π 410, ἐπὶ τοῦ δούρατος, «κατὰ
 στόμα» κατὰ τὸ πρόσθιον ἄκρον ὅπου ἡ
 αἰχμή, „ἐμπρός“, O 389.—'Εν τῇ Βατρ. 301
 λέγονται «στόματα» αἱ ἐντομαὶ τῶν χηλῶν ἢ
 ψαλιδιοειδῶν χειρῶν τῶν καρκίνων, οἵτινες διὰ
 τοῦτο καὶ αὐτοὶ ὀλίγον ἀνωτέρω λέγονται «ψα-
 λιδόστομοι». (C) Ἐτυμολογία πολὺ ἀμφίβολος·
 περιέργως, ἀλλ' ὅχι καὶ πολὺ πιθανή· εἶνε ἡ τοῦ
 Δοιδερλείου ἐκ τοῦ τέμνυς παραγωγὴ, καθ' ἣν
 σημαίνει ἐντομήν εἰς τὸ πρόσσωπον καὶ ὑποδιαί-
 ρεῖται εἰς τὰς εἴς· ὅπως σημασία: α.) παθ. στόμα,
 στόμιον, πρόσσωπον, καὶ β.) ἐνεργ. στόμα
 („κόψη“) μαχαίρας, ἀκμή, αἰχμή, ἀκκῆ, ἐπομ.
 πᾶν τὸ πρόσθιον, ἄκρον).

ΣΤΟΜΑΧΟΣ [-ω-], ὁ (στόμα). κυρ. στόμαχον· ὅθεν
 φάρυγξ, λαιμός, 'Υλ. Γ 292, P 47, T 200.

ΣΤΟΝΑΧΕΩ [·...], ποιητ., μόνον ἐν τῷ ἀπαρφ. τοῦ ἀορ. στοναχῆσαι, στενάζω, θρηνῶ, ὁδύρομαι, „βογκῶ“ Σ 124 †. (|| Οἱ μὲν ἀκολουθοῦντες τὴν γραφὴν: στεναχῆσαι ὑπάγουσι τὸν τύπον εἰς τὸν ἐνεστώτα στενάχω, ὡς ἐκ τοῦ καθευδῶ—καθευδήσω, καὶ ἐκ τοῦ μέλλω—μελήσω· οἱ δὲ παράγουσι τὸ ρ.) ἐκ τοῦ

ΣΤΟΝΑΧΑ [·...], ἡ, ποιητ. (στενάχω), στεναγμός, ὁδυρμός, „βογκητός“, πολλάκις κατὰ πληθ., Β 356, ε 83 κ. ἀ. Συνάπτεται μετὰ τοῦ „γός“ π 144.

ΣΤΟΝΑΧΙΖΩ, ἴδ. **ΣΤΕΝΑΧΙΖΩ**.

ΣΤΟΝΟΕΙΣ, **ΕΣΙΑ**, **ΕΝ**, ποιητ., πλήρης στεναγμῶν, ὁ ἐ· ἀ.) ὑπὸ πολλῶν στεναγμῶν παρακολουθούμενος, θρηνώδης, θλιβερός, γοερός, „αἰοδῆ“, „μυρολόγι“, θρηνώδες ᾄσμα, θρήνος, Ω 721. β.) πολλῶν στεναγμῶν αἴτιος, θλιβερός, πολυώδυνος, περιαλγής, „βέλεα“ Θ 159 κ. ἀ., „οἰστοί“ ψ 60, „κῆδεα“ ε 12, „αὐτῆ“ λ 382, „εὐνή“ ρ 102, „παγίς“, Βατρ. 50. Ἐκ τοῦ

ΣΤΟΝΟΣ, ὁ, ποιητ. (γένω), στεναγμός, „βογκητός“, ἰδίως ὁ τῶν ἀγωνιούντων καὶ ἀποθυσκόντων, Δ 445, Κ 483, ψ 40 κ. ἀ.

ΣΤΟΡΕΝΝΥΜΙ [·...], ὁ ἐνεστώ· ἀχρηστος, καὶ κατὰ συγκοπ. **ΣΤΟΡΝΥΜΙ** (ἐν τῷ συνθέτῳ καταστ.), ἀορ. ἀ. ἐστόρεσε, -αν, καὶ ἀναύξ. στόρεσα, -αν, προστ. -ον, ἀπαρφ. -αι, μετοχ. -ας· ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου τύπου **ΣΤΡΑΝΝΥΜΙ**, παθ. παρακκ. ἐστρωμαι, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. ἐσρωτο, Κ 155, ἐν τιμ., ἴδ. **ἸΠΟΛΤΟΡΕΝΝΥΜΙ**. 1) „στρώνω“, (ἐξ)ἀπλώνω, Λατ. sternō, „λέγος“, „στρώνω τὸ κρεβάτι“, Ι 621. η 310. Παθ. ἐν τῷ ὕ. Ἄορ. 159, „δέμνια, τάπητας“ Ω 644, δ 301, ν 73 κ. ἀ.· ἐτι δὲ „ἀνθρακίνη“ ἐκτείνω, ἀπλώνω, „στρώνω“, Ι 213. 2) κάμνω τι ὁμαλόν, ἐξομαλίζω, „στρώνω“, καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν ὁδῶν, ἔπειτα δὲ καὶ „πόντον“ κατευναζώ, „καταλαγίζω“, γ 158. (Ἐκ τῆς ρίζ. **ΣΤΩΡ**, ἐξ ἧς καὶ τὸ Λατ. sternō καὶ τὸ Σανσκρ. sthṛnōmi).

ΣΤΡΑΤΙΗ [·...], ἡ, πόλις τῆς Ἀρκαδίας ἐπὶ τῶν χρόνων τοῦ Στραδῶνος (8, 8, 2) ἔρημος, Β 606. Κατὰ τύπον θηλυκ. τοῦ

ΣΤΡΑΤΙΟΣ [·...], ὁ (γράτιος=γρατιώτης, γρατιωτικός), υἱός τοῦ Νέστορος καὶ τῆς Ἀναξίβιας, γ 413.

ΣΤΡΑΤΟΣ [·...], ὁ (στορέννυμι, οἶον· στρωτός, Λατ. stratus, ὅθεν καὶ Αἰολ. στροτός), ἐπικ. γεν. στρατόφιν, Κ 437, κυρ. στρατόπεδον, κατεστρωμένος ἢ στρατοπεδευμένος στρατός, καὶ ἐν γένει στρατεύμα, στρατός, Α 10, δ 30 κ. ἀ. πληγ. Ἐκ τούτου

ΣΤΡΑΤΟΣΜΑΙ [·...], ποιητ., μέσ., μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ παρ. ἐστρατώμεντο, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐστρατοῦντο, στρατοπεδεύω, Ὑλ Γ 487, „πρὸς τείχεα“ Δ 377. (|| Εἰς τὴν γ'. συζυγίαν τῶν περισπωμ. ἀνάγουσι τὸν ἐπικ. τύπον οἱ νεώτεροι γραμματικοὶ Βούττμ. καὶ Κρύγερς

εὐρίσταντες; τὸ ῥῆμα στρατόω παρ' Αἰγυπτ. ἐν ᾧ ἄλλοι ἀνάγουσιν αὐτὸν εἰς τὸ ἄλλω; ἀντὶ τὸν στρατῶν).

ΣΤΡΕΒΛΟΣ, ἡ, ὅν (στρέφω), διεστρωμένος, „στραδός“, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν στραβίς, „ἄλλοιθωρος, στραβός“, Βατρ. 297.

ΣΤΡΕΠΤΟΣ, ἡ, ὅν (στρέφω), ἐπὶ θ. ῥηματ. συνεστραμμένος, πλεκτός, „σφριμμένος“ οἶον „χιτών“ κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον θύρα· τάλινος, ἀλυσιδωτός ἢ κρικωτός, Ε 4 (Ὁ δὲ Πάσσαυος ἀποδέχεται τοῦ Σχολιαστῆς τὴν ἐρμηνείαν ὅτι ἦτον κλωστός ἢ πλεκτός).

2) εὐστραφος, εὐκίνητος, εὐλόγιστος, „γλώσσα“ γ 248· ὅθεν εὐκαμπτος, εὐτάτρεπτος, „φρένες“ Ο 203, „θεοί“ Ι 1.

ΣΤΡΕΪΓΟΜΑΙ, ἐπικ. ἀποθ. παθητ. (|| στρέφω) ὅθεν στράγγω, „στραγγίζω“, σφραγγάλη, „στραγγιζώ“, Λατ. stringo, Γερμ. strang, streng, Σημειωτέον δὲ καὶ ὅτι ἐν τινι τῶν ἀντιγράφων καὶ παρ' ἐνὶ τῶν Σχολιαστῶν εὐρίσκεται ἡ φη· στρίγγομαι), κυρ. κατὰ στράγγειν ἢ γόναξ ὑποβρέω, „στραγγίζομαι“ ἢ ἀμειβόμενος „στραγγίζω“, ὅθεν μεταφορ. ἐξαντλοῦμαι, ἀποκάμνω, ἀπαυδῶ, „στραγγίζω“ (ἐν τῇ φρ. „ἐστράγγισαι τὰ πόδια σου“), δηλοῦντι· Ο 512, κατατήκομαι, „λύεσθαι βρασνίζομαι“, οἶον „στρ. εὖν ἐν νήσῳ μῦ“ μ 351.

ΣΤΡΕΦΕΔΙΝΕΩ [·...], (σρέφω, δινέω), „στροφουρίζω“. Παθ. „στρεφογυρίζομαι“ καὶ „στρεφογυρίζω“, οἶον „στρεφόμενος“ (ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ ἐστρεφεδινέωσθαι οἱ ὄρασε· „ἐστρεφογύρισαν τὰ ῥμάτια τοῦ“ 792 †.

ΣΤΡΕΦΩ, ἐνεστ. -ει, παρ. ἐστρεφον, ἀναύξ. στρέψε, -αν, ἀπαρφ. -αι, μετοχ. -ας καὶ θαμῆς· σρέφασκον, Σ 546, μέσ. ἐνεστ. -όμεθα, παρ. ἐστρέφετο, μέλ. μόνον ἐ· ἀπαρφ. στρέψομαι, παθ. παρακκ. μόνον ἐ· ἐστραμμένος, γ. Ἐρμ. 414· ἐκ δὲ τοῦ ἀορ. ἀ. μόνον ἢ μετοχ. στρεφθεῖς στρ. Ἀλ. νεργ. 1) μεταβ. „στρέφω, γυρίζω, γέρω· ἐπιστρέφω, μεταστρέφω, μετατρέπω“ πους· Θ 468, α 205 κ. ἀ., „ὅτι εἰς Ἐρμ. στρέφω ἢ γέρνω“ τὸν λαίμον ἢ τὴν καρδίαν τοῦ κριοῦ πρὸς τὸ καταγθόνιον ἀκότος, καὶ „ἂψ δὲ θεοὶ οὐρὸν στρέψαν“ ἐγύρισαν αὐτὸν (τὸν καιρὸν καὶ ἔδωκαν) πάλιν οὐριον αὐτῷ, δ 520. 2) ἀμετάβ. ὅπως καὶ ἐν τῇ κατὰ τὸ „στρέφω“ καὶ „γυρίζω“, στρέφω κάμνω στροφὴν, ἐπιστρέφω, Σ 544, φασκον ἀνὰ ὄγκους· Σ 546 (ἐνθα τινὲς λόγους ὑπονοοῦσιν ὡς ἀντικείμενον τὸ ζῆλον).

β.) Μέσ. 1) „στρέφομαι“, μεταστροφή, „γυρίζω, σφρογυρίζω“ (ἀμειβόμενος), Ε 40, Σ 488, ε 274 κ. ἀ., „ἐνθα καὶ στρέφομαι“, „σφρογυρίζω ἀπ' ἑδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ“, Ω 5, „κάπριο; τῆς λέων στρέφεται ἐν κυ-

ἀπόρροια αὐτοῦ). 2) ὡς νόμῳ, θυγάτηρ τοῦ Ἰησέανου καὶ τῆς Τηθύος (Ἡσιόδ. Θεογ. 361), Ὑ. Δῆμ. 423.

ΣΤΥΡΑ, τὴ πόλις τῆς Εὐβοίας (|| τὴν σήμ. Στουρά), Β 539.

ΣΤΥΦΕΛΙΣΤΑ [-...], ποιητ. καὶ Ἰων. (δὲ αὐτὸς στυφέλος = συφλός, συφός ἤγουν τραχύς, ἐκ τοῦ στύφω), ἐνσφ. προστ. -ετε, ἀπαρφ. -ειν παθ. μόνον μετοχ. τοῦ ἐνεσθ. -ομένου, ἀορ. ἐστυφέλιξε ἢ ἀναψύ. στυφέλιξε, ὑποτ. -η, ἀπαρφ. -αι.

1) κτυπῶ, κρούω, τινάσσω, «ἀσπίδα» τοῦ ἐτίναξεν ἢ ἐκτύπησε τὴν ἀσπίδα (εἰς σημεῖον ἀποτροπῆς), Ε 437, «στυφέλιξε δὲ μιν μεμαῶτα» Η 261 κ. ἀ., «νέφεα» ἀποδιώκω, Α 303.

2) ἐκβάλλω, ἐκκρούω, ἐκτινάσσω, ἀποβάλλω, ἐκδιώκω, «τινὰ ἐξ ἐδῶν, ἐκ δαιτύας, ἐκτὸς ἀταρπιτοῦ» Α 581, Χ 496, ρ 231. 3) ἐν γένει ἐνθεν κἀκεῖθεν ἀποβάλλω, «ἀποκρούω, ἀποπαίρνω», κακομεταχειρίζομαι, ἐξυδρίζω, τινά, Φ 380, 512, σ 416, ο 324. — Παθητ. π 408, κ 318 κ. ἀ.

ΣΥ [-], προσώπ. ἀντωνυμία 6^η. προσώπ., καὶ ἐπικ. ΤΙΝΗ [-], Ὑλ. Ε 483, Ζ 263, Η 237, Η 64, Τ 40, Ω 465, γεν. σοῦ (παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται ἀντ' αὐτῆς δὲ) ἐπικ. σέο (ὀρθοτονοῦμενόν τε καὶ ἐγκλινόμενον), Ζ 328, 6 180 κ. ἀ., σεβ (ὀρθοτονοῦμενόν τε καὶ ἐγκλιτικόν), Γ 206, τ 489 κ. ἀ. πλχ., σεῖο (πάντοτε ὀρθοτονοῦμενον), Γ 137, λ 482 κ. ἀ., σέθεν (ὀρθοτονοῦμενον καὶ ἐγκλιτικόν), Δ 427, τ 377 κ. ἀ. ἔτι δὲ καὶ κατὰ τινα ὅλως ἀνώμαλον τύπον τεοῖο ἐν τοῖς καὶ ὑπὸ τῶν ἀρχαίων ἀθετουμένοις στίχοις Θ 37, 468 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' παραδέχεται ὡς ὀρθότερον τύπον τὸν τεοῖο), δοτ. σοί (πάντοτε ὀρθοτονοῦμενον), Δωρ. καὶ ἐπικ. τοι (πάντοτε ἐγκλιτικόν), Α 28, 39, 6 286 κ. ἀ. πλχ., ἔτι δὲ ἢ τείν (πάντοτε ὀρθοτονοῦμενον), Α 201, δ 619, 829, λ 560, ο 419, αἰτ. σέ (ἢ ἐγκλινόμενον σε), «σύ» ἢ «σού» (|| Τὸ ε εἶνα πρόσθετον ἐν τε τῇ ὀνομαστ. καὶ αἰτιατ. «ἐσένα» κατ' ἀναλογίαν πρὸς τὸ «ἐγώ, ἐμένα» εἶνε δὲ κατὰ τὸν Μαυροφύδην Ἰστορ. Ἑλλ. γλώσ. σ. 583 δεικτικόν). Ἐπιτείνεται προσλαμβάνουσα τὸ Γέ, ὅθεν «σύγε, σοῦγε» ἔξ. (ἄπερ σήμερον γράφονται κατὰ διάστασιν: σύ γε, σοῦ γε ἔξ.), Ζ 412, κ 486 κ. πλχ., ἢ τὸ Πέρ. «σύπερ» τὴν σήμερον σύ περ), Ω 398, Ὑ. Δῆμ. 416. Συναπτομένη μετὰ τῆς Αὐτὸς εἰς ἔκφρασιν τῆς ἀντιδιαστολῆς, Γ 51, Τ 416, ζ 60, κ 300 πάντοτε ὀρθοτονεῖται ὅθεν γράφεται «σοὶ αὐτῷ» ἀντὶ τοῦ «σοὶ αὐτῷ» δ 604, ε 487, ζ 39. — Περὶ τοῦ δούκου σφῶι ἢ σφῶ ἢ τοῦ πληθ. ὅμεις, ἴδ. τὰς λ. ἰδιαιτέρως.

ΣΥΒΟΣΙΟΝ [-...], τό (σῦς, βόσκω), ἀγέλη, «κοπάδι» χοίρων, «σῶν» Α 679, ξ 401. (Τὸ ε εἶνε μακρὸν διὸ καὶ ὁ Δίνδορφ γράφει κατὰ τι ἀντίγραφον: συβόσια).

ΣΥΒῆΤΗΣ [-...], ἀο, ὁ (σῦς, βόσκω), «χοί-

ροδοσκός, γουρουνοδοσκός κ. ἀ. πλχ.

ΣΥΓΕ, ἴδ. ΣΥ.

ΣΥΓΓΑΛΛΕΩ, μετοχ. τοῦ ἀορ. καλῶ, προσκαλῶ πολλοῦς: συναθροίζω, συγκροτῶ, 55, Κ 302.

ΣΥΓ-ΚΑΛΙΠΤΩ, ἴδ. ΣΥΝ Α'.

ΣΥΓ-ΚΑΘΕΩ, ποιητ., μόνον νεοί, συγκαλῶ, συνταράττω 722 f.

ΣΥΓ-ΚΥΡΕΩ, ποιητ., γ'. πληθ. εὐκτ. συγκύρσειαν, συμβάλλω, συγκροῦμαι, συναντῶ.

ΣΥΓ-ΚΕΩ, προστακτ. 6^η. ἐνικ. ἀνάψ. σύγγει, ἀόριστ. ἀπαρφ. συγγεῖναι, ἢ δὲ μετοχ. 6^η. συγκακομένου γ'. ἐνικ. χέω, τούτῃς χώνω ὅμοι δύνω μινύω, «ἀνακατάνω», συμαθῶν Ο 364, ἢ παθ. «ἡνέκην» πλάκησαν ἢ περιεπλάκησαν, κατὰ τὸν Γράσοφ, εἰς τὴν ἐπ.

2) Μεταφορ. α.) ἐπὶ πραγμ. ῥω, «χαλῶ», «ὄρκια» ἀθετοματαιώνω, «κάματον, ἰού» 6^η. ἐπὶ ψυχικῶν ἐνεργειῶν ῥάττω, θορυβῶ, «συγχύω» 808, καὶ ἐν ταῖς «σὺν δὲ γ.», ἐδύλωσαν ὁ νοῦς του, ἢ τ 358, «ἀνδρα» ζαλίζω, θ 437.

ΣΥΓΚΗ ἢ συνηρ. συγκή, ω 2^η. Ὅδ. η 416, λ 590 (ἐνθα π. ἀμφοτέροις ταῖς χωρίοις ἐγρ. τύποις), ω 341. (Οἱ τύποι συκατὰ συνίξιν εἶνε δισύλλαβοι καθομιλουμένη).

ΣΥΚΟΝ, τό, «σῦκον», η 41. ΣΥΛΛΑ [-...], μέλ. -ήσαστε, τοχ. -ων, ἀόριστ. γ'. ἐνικ. τῶν. ὑποτ. συλήσω, -ωσι, μετοχ. δὲ συχόν τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ παύλα καὶ δούκ. συλήτην, Ν 20.

τὸν Δουδερλ. καὶ Κούρτιον ἀντὶ τοῦ σκυλῶν = τὸ ἀφαιρούμενον φονευθέντος: πολεμιστοῦ. 1^η θέντος πολέμιου ἀφαιρῶ τὰ «γυμνῶν» α.) μετ' αἰτ. χε' ἀπ' ὤμων. Ζ 28 κ. ἀ. τ. ἔντα. Ν 641, καὶ μόνον 6^η. μετ' αἰτ. προσώπου, «τινὰ» 387 γ'. μετὰ διπλῆς αἰτιατ. τὰ νεκροῦς συλήσατε Ζ 71, τεύχεα συλήσωσι Ο 428, πρὸς 2^η ἐν γένει ἀφαιρῶ, «πα», «ἐβόλαζω», αἶον «πῶμα φ. αὐτῆς» ἐσὺλα τῶν. Ε 448 ἐν (ἐξήνεγκεν ἐκ τοῦ γωρυτοῦ,

ἄλλου· δὲ καθέβλεπεν, κατεβίβασεν ἀπὸ
ἑαυτοῦ διότι τὸν γωρυτὸν δὲν ἔφερε βεβαίως
ἐκ τοῦ ὁ Πάνδαρος), Δ 405. *Ιλ.

συλεύω [-], ἑτερο· ἐπικ. τύπος τοῦ στελά, ἀπαρρ. -εῖν, παρσι. γ'. πληθ. ἐστέλεον, ἐστέλιν, ἐκδύω, γυμνώνω τινά, *Ιλ. Ε
ἄλλος τινός ἀφαιρῶ τι, ἐξαιρῶ, κλέπτω
ἐν ἀγνοίᾳ τινός· λαμβάνω ὄρα εἰς αὐ-
τοῦ ἡγεμονία, Ω 436 (καὶ ἄλλοι οὐδαμοῦ).

συλεύω, ἀορ. μετοχ. συλλέξας, μέσ. μέλ.
συλλέξας, μέσ. ἀορ. ἄ. μόνον γ'. ἐνικ. ἀ-
πικ. συλλέξατο, συλλέγων, συναθροί-
σκω, μαζεύω, ὅσον «(κτετά) συλ-
λοῦσι δότω» ἄ· τα μαζεύσθαι καὶ ἄ· τα
ἔ· τα δώσθαι ὅλα ὁμοῦ, Σ 301. —
συλλέγω τὰ ἑαυτοῦ ἢ δι' ἑαυτοῦ, ἐξ
ἐξ ἑαυτοῦ συλλέξατο. Σ 413 (ἐνθα ὁ
ἐν τῇ Β'. ἔγραψε· συλλ.). ἔτι δὲ καὶ ἐπὶ
ἀνθρώπων, «ἐγὼ δ' ἀνὰ ἄνθρωπον ἐταίρους συλλέ-
ξω συλλέξω δ' ἑαυτόν, Θ 292.

συλεύω, καὶ συχνότερον ὅπως παρὰ τοῖς
Ἀττικοῖς, ΣΥΜΒΑΛΛΩ (ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
μετρικῆς ἀνάγκης, πλὴν ἐν τοῖς Ξ 27, 39,
τὸν τύπον ΣΥΜΒ., ὅστις εὐρίσκεται ἐν
70, Δ 453, Ε 774, Π 565, Γ 55, 315,
μετέτρεψεν ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' εἰς ΣΥΜΒ.,
ἐν τοῖς Ε 774, Π 565, Γ 55, πρὸς, εἰς),
συμβάλλον ἐν τμ., ἐπικ. σύμβαλον, προσ-
μέσ. ἀορ. β'. συνεβάλοντο ἐν τμ. ἐκ δὲ
ἐπικ. συγκεκομμέν. ἐνεργητ. ἀορ. γ'. συλκ.
πλην, φ 15, ἀπαρρ. συμβλήμεναι, φ 578.
τοῦ ἐπικ. συγκεκομμέν. μέσ. ἀορ. γ'. ἐνικ.
το, Ξ 39, 231, ζ 54, καὶ γ'. πληθ. ἐμ-
νέω, Ξ 27, Ω 709, κ 405, ὑποτ. γ'. ἐνικ.
ται (κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐμ-
νέω, η 204, μετοχ. συμβλήμενος, λ 127, ο
274, ω 259, μέλ. β'. ἐνικ. Ἰων. συλ-
κ. Γ 335. Α'). Ἐνεργ. 1) μεταβ. ρί-
στις ἐν μέρος, συμβάλλω, συνενώνω,
π, «ποταμοὶ ἐς μισγάκειν συμβάλλε-
σθαι» Δ 453, «ῥόας» Ε 774. Ἰδιῶς ἐν
συγκρούω, συγκτυπῶ, συγκρο-
νῶναι, ἔγχεα ἀσπίδας, δόρατα πρὸς ἄλ-
Δ 447, Ω 61. μεταφ. «πολεμον συμβ-
τω, συγκροτῶ μάχην, Μ 181 (ἐν
β'). ἐπὶ προσώπων, συγκρούω, ἐμ-
εἰς ἔριδας, διερρεθίζω, κατὰ τινος,
ἔρους θεοὶ σύμβαλον» Γ 55, μετὰ τελικ.
«μάχεσθαι» ἵνα πολεμήσω, Γ 70. 2)
εἰς τὴν αὐτὴν σημασίαν ὡς καὶ τὸ μέσον
πληθάνω, [ἐντυγχάνω], συναντῶμαι,
μυνόμεναι, ἐν Μεσσήνῃ συμβλήτην ἄλ-
φ 15. Ἰδιῶς ἐν πολέμῳ, συγκρούο-
σθαι, συναντῶμαι, συμπλέκομαι, Φ 578,
ἀπαρρ. Π 565. Β'). Μέσ. ἀπαντῶ, «ἀν-
τὶ», ἀπολεῖν, Ξ 39 κ. ἄ. πλγ., μετὰ
ἡμέτεροι δὲ ἐπικ. συγκεκομμένος ἀορ. β',
ἡμέτεροι δὲ συμβλήτην. Ξ 27, *Γινφ

ἐμβλήτω» Ξ 231. Ἰδ. καὶ ζ 54, κ 103 κ. πλγ.
ἔτι δὲ συμπλέκομαι, συγκρούομαι, εἰ
χεῖρας ἔρχομαι, μετὰ τοῦ ἀπαρρηφέντος «μά-
χεσθαι», ὅσον «σὺν δ' ἐβλήοντο μάχεσθαι ἐναν-
τίον» συνεπλάκησαν δὲ ἵνα μάχωνται πρὸς ἄλ-
λήλους, ἢ συμπλακέντες δ' ἐμάχοντο, Μ 377.
Ἐκ τοῦτου

ΣΥΜΒΟΛΟΝ, τό, κυρ. φ συμβάλλεται τις, τό
συνάντημα· ἔποι. τό σημεῖον, οἰωνός, Λατ-
ομεν, Γ. Ἐρμ. 30.

Σύμμη, ἡ, νῆσος μεταξὺ Ῥόδου καὶ Κνίδου
παρὰ τὴν Κερικὴν παραλίαν, καὶ τὰ νῦν ὠσαύ-
τως «Σύμη» καλούμενη. Ἐντεσθεν ἐπὶρ. ΣΥ-
ΜΗΕΝ ἐκ Σύμης, Β 671.

ΣΥΜΜΑΡΤΗ, ποιητ. ἀορ. ἄ. μετοχ. συμμάρ-
ψας, συναρπάξω, συλλαμβάνω, «δύω» ι
289, 311, 344 (ἐν τμ.), «δόνακα; μυρίκας τ'
ἄλκους» συναρπάσας, ὅ ἐ. μετὰ σπουδῆς· συλλέ-
ξας, Κ 467 f. (Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. γράφει
συμμ.).

ΣΥΜΜΗΤΙΟΝΑΙ, ἀποθ., ἐνεστ. ἀπαρρ. συλ-
μητιάσθαι κατ' ἐπικ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ -σθαι,
συμβουλεύομαι, συσκέπτομαι, Κ 197 f.
(Ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. συμμ.).

ΣΥΜ-ΜΙΓΝΥΜΙ [-ν-] (παρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκε-
ται) καὶ ΣΥΜ-ΜΙΓΝΩ, μετοχ. -ων, ἀορ. συνέμι-
ξα, -ε, παθ. ἐνεστ. -εται, ἀορ. ἰδ. κατωτ. 1)
Ἐνεργ. συμμιγνύω, ἀναμιγνύω, συνενώ-
νω, «σμίγω», «μυρίκας καὶ μυρσινοειδέας ὀ-
ζους» Γ. Ἐρμ. 81. Ἰδιῶς δὲ ἐπὶ τῆς ἐρωτικῆς
μίξεως, «θεοὺς γυναιξί» Γ. Ἀφρ. 50, 52, 251.

2) Παθητ. συμμιγνύομαι, συνεννοῦμαι,
συμβάλλομαι, ἐπὶ ποταμῶν, «Τιταρῆσιος Πη-
ναιφ» Β 753, ἐπὶ πυγμαχίας, συνέρχομαι
εἰς ἀγῶνα, Ψ 687 ἐν τμ. ἐνθα καίται ὁ Δωρ.
καὶ ἐπικ. συγκεκομμένος ἀορ. «ἐμιχθεν» (ἀντὶ
τοῦ ἐμιχθησαν) πρὸς ΜΙΓΝΥΜΙ.

ΣΥΜ-ΜΙΩ, παρὰκ. συμμέμικτα, συγκλειομαι,
κλείομαι, «κλείω», ἐν τμ., «σὺν δ' ἔλκεα
πάντα μέμικεν» «ἐκλείσαν ὅλαι αἱ πληγαὶ τοῦ»,
Ω 420.

ΣΥΜΠΛΑΣ, ΠΛΑΣ, ἄν, καὶ ὅπως οἱ ἀρχαῖοι Ἀτ-
τικοὶ, ΣΥΜΠΛΑΣ, η 214, ε 198, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ.
ἐν τῇ Β'. ζ γ 59 ἀνευ μετρικῆς ἀνάγκης, ὅλος
ὁμοῦ, Α 90, 241, γ 59 κ. ἄ.

ΣΥΜ-ΠΛΗΓΝΥΜΙ [-ν-], ἀορ. ἄ. συνέπηξα, κά-
μνω τι πηκτόν, συμπληγνύω, «πηξω», ὅσον
«γάλα» Ε 902 f.

ΣΥΜ-ΠΙΠΤΩ, πίπτω μετὰ τινος ἄλλου εἰς τὸ
αὐτὸ ἐν τῇ μάχῃ, συγκρούομαι, συμπλέ-
κομαι, μόνον ἐν τῇ ἀορ. β'. ἐν τμῇσι, «σὺν
ρ' ἔπασον» Η 256, Γ 387, Ψ 687. ἔτι δὲ καὶ
ἐπὶ ἀνέμων ἀντιπνεόντων, ε 295, πρὸς ΠΙΠΤΩ.

ΣΥΜ-ΠΛΑΤΑΓΕΩ [-ν-], ἐπικ., ἀορ. ἐπικ. ἀναύτ.
συμπλατάγησα, κροτῶ, κτυπῶ, «χεροί» ἐκτύ-
πησε τὰ χεῖρα εἰς σημεῖον ἀπορίας, ἀμηχανίας,
ἀδημονίας, Ψ 102 f. (|| Τὸ ἀπλοῦν ῥῆμα πα-
ρ' Ὀμ. δὲν εὐρίσκεται ἐν δὲ τῇ καθομικῇ. ἔχει ζ

τύπον καὶ σημασίαν ὁπωσούν διάφορον, „πλαν-
τάζω“, μέλ. -ξω, συνώνυμον τοῦ „σκάζω“
πρὸλ. τὸ ἀνάλογον „ψοφῶ“).

ΣΥΜΦΕΡΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ., συμπεφορημένος·
ἔθεν συνηγμένους, συνηγμένους, συνελη-
λυθώς, N 237 f, «συμφερετὴ δ' ἀρετὴ πέλει
ἐνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν» κατὰ λέξιν: συνηγ-
μένη ἀρετὴ καὶ σφόδρα κακῶν ἀνθρώπων ὑπάρ-
χει, ἢ ὀρθότερον κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον: ἡ σφό-
δρα κακῶν ἀνθρώπων εἰς ταῦτο συνελθόντων γί-
νεται τις ἀρετὴ, ὅ ἐ. ὅταν καὶ ἀδύνατοι ἄνθρω-
ποι συνεισφέρωσιν ἕκαστος τὴν δύναμιν του, συν-
αποτελεῖται ἀρετὴ. Αἱ ἄλλαι ἐρμηνεύσαι εἶνε ἀνυ-
πόστατοι. (||. Ἄξιος παρατηρήσεως εἶνε ὁ ἐκ
τῆς ῥίξης φερ σχηματισμὸς τοῦ ῥηματικοῦ, ὅ
καὶ ἐν τῇ καθ' ὁμοιοπαλίαν εὐρισκόμενος ἐν τῇ λ.
„ὑπο-φερότος“). Ἐκ τοῦ

ΣΥΜ-ΦΕΡΩ, μόνον τοῦ παρτ. τὸ ἀ. πληθ. ἀ-
ναῦς. συμπεφρίσθαι καὶ μέλ. μέσ. συνοίσασθαι,
κυρ. φέρω εἰς τὸ αὐτό. Τὸ δὲ μέσον, ὅπερ καὶ
μόνον εὐρίσκεται, συνέρχομαι (εἰς μάχην),
συμπλέκομαι, συγκρούομαι, λατ. con-
gruere, «οὐ γὰρ καλὰ συνοισόμεθα πόλεμόνδε»
οὐκ ἔστι καλὸν νὰ συναντηώμεν εἰς τὸν πό-
λεμον, Ἰλ. Θ 400, «μάχη» Α 736.

ΣΥΜΦΕΡΛΑΜΑΝ, ὄνος, ὅ, ἡ, ἐπικ., σύμβου-
λος, B 372 f. Ἐκ τοῦ

ΣΥΜ-ΦΕΡΛΑΜΑΙ, μέλ. ἐπικ. -σσομαι, ἀόρ. ἐπικ.
συμφράσσομαι. 1) συμβουλεύομαι, συσκέ-
πτομαι, «βουλὰς τινι» συνεξετάζω μετὰ τινος·
τάς σκέψεις μου, βουλευόμεθα μετὰ τινος περὶ τῶν
σκοπῶν μου, ἢ συμβουλευόμενος, συσκεπτόμε-
νος: ἐμβάλλω εἰς τινα γνῶμα, Α 537, 540
(ἐνθα ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β' γράφει ξυμφ.), I
374, Δ 462. 2) κατ' ἐμαυτὸν βουλευόμεθα,
σκέπτομαι, «θυμῷ ὅπως» ο 202.

ΣΥΜΦΩΝΟΣ, ὄν (σύν, φωνή), εἰς μουσικὴν ἔν-
νοιν σύμφωνος, ἁρμονικός, «ἐπτά συμφῶ-
νους χορδὰς ἐτανύσαστο» Ὑ. Ἐρμ. 51.

ΣΥΝ, καὶ ἀρχαιότερος, μάλιστα τῆς ἀρχ. Ἀτ-
τικ., τύπος εἶν, παρ' Ὁμ. τότε μόνον εὐχρη-
στος, ὅταν ἀπαιτῆται θέσει μακρὰ συλλαβή, Z
372, O 26, Π 248, 861, ο 268, ο 410, ἐν
συνθέσει ὅμως πολλάκις καὶ ἄνευ τινὸς μετρικῆς
ἀνάγκης, πρὸλ. **ΣΥΝΒΑΛΛΩ**, **ΣΥΝΠΑΣ**, **ΣΥΝΑΓΓΕ-
ΜΙ**, **ΣΥΝΔΕΩ**, **ΣΥΝΙΣΤΗΜΙ** (ἴδ. καὶ εἶν), συγγενεῖς
πρὸς τὸ κοινός, πρὸλ. τὸ λατ. cum, καὶ ση-
μαίνει κοινωνίαν καὶ σύνδεσιν ἢ συνάφειαν κατὰ
πολλὰς ἢ διαφόρους σχέσεις, σύν, ὁμοῦ, „μα-
ζί, μέ“. Α') Πρόθ. μετὰ δοτ. 1) κυρ. ἐπὶ
προσώπων· ἀ) εἰς ἐνδείξιν κοινῆς πρὸς τινα κα-
ταστάσεως καὶ πράξεως, ὅ ἐ. συνυπάρξεως καὶ
συμπράξεως, οἷον «ἔρχομαι, ἐφίσηκα, ἦμαι σύν
τινι» ἔρχομαι, ἐφίσταμαι, κήλημαι μετὰ τινος,
ὁμοῦ μετὰ τινος, Γ 206, Z 372, ζ 52 κ. ἄ. πλη-
ῶθεν ἰδίως β') εἰς ἐνδείξιν παραστάσεως, ταυτέ-
στι βοηθείας, οἷον «σύν θεῷ, σύν θεοῖσι, σύν
Ἀθῆναις» μετὰ τὴν βοήθειαν τοῦ θεοῦ ἤ, I 49,

Ω 430, γ 439 κ. ἄ., «σύν σοὶ»
τὴν συμπραΐν σου, K 290, ν
πραγμάτων· ἀ) εἰς ἔκφρασιν τοῦ
ἢ συναφείας πρὸς τι πρᾶγμα, οἷον
ὅπλα κ. ἄ. τ., «σύν τεύχεσιν ἀλ-
τὰ ὅπλα του ἐπὶθήσεται κάτω, Γ 9
σύν δουρί» O 541, «ὅθεν σύν
πρὸλ. I 80, Π 864, ν 418, 258
τινὰ σύν νηϊ» στέλλω τινὰ μετὰ
πρὸλ. T 331 ὡσαύτως «κατελθ-
ναι, φεύγειν, νέεσθαι, οἴχεσθαι»
γ 61, 323, A 479, B 74, 140,
ἀ· ὅθεν «ἄκοιτιν σύν μεγάλῃ
σύζυγον με (ἔχουσαν) μεγάλῃν
πολλάκις συνεκφραζομένης καὶ ἡ-
ρωείας, οἷον «οὐκ αὐτὴς μυθήσασθαι
ὄρκον» ἀλλὰ μετ' ὄρκου, ἐπισυν-
νως καὶ ὄρκον εἰς τοῦς λόγους με-
τέπειθ' οὗτο καὶ πρᾶγμα, μετ' οὗ
φαια, δύναται νὰ χρησιμεύῃ καὶ
μέσον, διὰ τοῦτο ἡ Σύν μετὰ
θεωρηθῇ καὶ ὡς ἐκφράζουσα τὸ
σύν, ἀλλὰ μόνον εἰς τοιαύτας περι-
πτώσεις μετὰ τοῦ μέσου συνοισίται καὶ
τὸ ὑποκειμενον, οἷον «σύν ἔντεσι
719, «ἀντίθειον σύν τεύχεσι ἢ σὺν
οἰνῇ» E 220, A 386 κ. ἄ., «
μαίροντες» Π 279. Σπανιώτερον
στᾶται, ἐν αἷς τὸ ὄργανον ἢ με-
τ' αὐτοῦ θεωρούμενον, ἐκφράζεται
τικῆς ἢ τῆς Διὰ μετὰ γενικῆς
μεγάλῃ ἀπειτασί, σύν σφῆσιν
μεγάλῃν ζημίαν, μετὰ κεφάλια
Δ 161. Ἐν δὲ τῇ πλοκῇ «σύν
λυφην γαῖαν ὁμοῦ καὶ πάντων»
314 ὀρθότερον εἶνε νὰ ἀποδοθῇ
«σύν» εἰς τὸ ῥῆμα (συνεκαλύφειν
κλῆριαν ἐκάλυψε γῆν ὁμοῦ καὶ
πολλάκις σημαίνει ὅτι ἀντικειμέ-
στασι: συμπαράκολουθετ' ἕτερον
κατάστασιν ἑτέραν, οἷον «ἐλθὼν
λαπὶ» P 57, «ἀνήραξ δὲ χα-
πλήκη κάρη» ἡ κεφαλὴ ὁμοῦ
φαλαίαν, μετὰ ὅλην τὴν περικεφαλὴν
Σημ. Σπανίως ἐπιτάσσεται ἡ
τακτικὴ πτώσις, οἷον Ἀπόλλων
ο 410, πρὸλ. K 19 (||. «εἰ τι
τεκτῆναιτο» ἀλλ' ἐνταῦθα, ὅπως
λαχοῦ, ὀρθότερον ἔχει χάραν
πρόθεσις «σύν» ἀνήκει εἰς τὸ ῥῆμα
ὅμως τίθεται μετὰ τὴν οὐσιαστικὴν
μίαν: ἡ ἐπιθέτου, «χρήμασι σύ
238, «αὐτῇ σύν φόρμυγι» I 4
σύν χειρὶ» λ 359 κ. ἄ.

Β') ὡς ἐπιρῥημα, ὁμοῦ, ἅμα
«νισσόμεθα κενὰς σύν χεῖρας ἔχ-
οῦμεθα ἔχοντες ἅμα κενὰς τὰς
||. Κατὰ δὲ τὸν Δυνάμερον καὶ

ἡ πρόθεσις εἰς τὸ «ἔχοντες» σημαίνει συνδεδεμένης ἢ ἐπαιτωμένης τὰς ἐνέας). «σὺν τε δὴ ἔρχομένων» ὅταν δῶω (κ. 224, «σὺν δὲ περὶ λίανθεν» πρὸς τὴν χιτῶν. Πολλὰκις διὰ τῆς ἑξῆς ἀπὸ τοῦ ῥήματος εἰς ὃ κυρίως ὡς ἂν Α 579, Δ 269, 447, Θ 61 κ. α. ἐν συνθέσει ἔχει καὶ παρ' Ὁμ. τὴν συνθεσίν, ὁμοῦ, συγχορῶνως, «μαζί»· «καὶ τὰς συνθέτους; λ. ἰδιαίτως».

[illegible]

κί, καὶ **ΣΙΝΑΓΗ**., μόνον ἐν τῷ γ'.
 πληθ. τοῦ ἐπικ. ἀορ. **Συνέ(Φ)αίε** N
 14, **Συνέ(Φ)αίαν** ξ 383 (ἐνθα ὁ Βέκ-
 τη Β'. ἀνευ μετρικῆς ἀνάγκης ἔγραψε:
 ντρίδω, συνθηραύω, «ἔγγος» N 466,
 383, «ἄρματα» Ψ 467 (ἐν τυ.) = τί-
 σον, συνθλῶ. Ξ 114.

καὶ εἰνᾶτ. διὰ μετρικὴν ἀνάγκην
B 381, E 861, Z 87, Ξ 149, T
ὁ δὲ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. καὶ Γ 269,
συνάγωμεν, εὐκτ. ἐν τμ. συν-ἄγοιμι,
ἀνάγουσα, -οντες, παρὰτ. ἀναύξ. συνα-
γ'. πληθ. συνάξουσι, ἀόρ. β'. συντή-
ναθροαίξω, „συναῶξω“, συγκαλῶ,
„γεραίας νηόν“ Z 87, „ὄρκια θεῶν
ἔφερον ᾧ ὠδήγονον ἐπὶ τὰ αὐτὰ τὰ ὀρ-
θῶιν, τὰ ὀρμάτα, ἐφ' ὧν ἔμελλον νά-
πριν συνάψωσι τὴν συνθήκην, Γ 269,
σὺν φόρτον ἄγοιμι· ἵνα τῷ συλλέγω
296 (|| ἢ κατ' ἄλλους: ἵνα τοῦ συνο-
μαρτίου, ἵνα βοηθῶ αὐτὸν εἰς τὴν ἀ-
νὰ διὰ πλοῦν τοῦ φορτίου), „νεφέλα:“
β') τροπικ. ὡς καὶ τὸ συμβάλλω,
συγκροτῶ, συνάπτω μάχην, B
3, „ἔριδα Ἀρηος“ E 861. Ὡσαύτως;
Ξ 448, Π 764, „πόλεμον καὶ φύ-
λ. Δτμή. 267.

πρ., ποιητ. ἀντί τοῦ συναίρω, ἀόρ.
μ. σύν-ῆιρε, -αν, ἀπαρφ. σύν-αίρει,
τ. ὑποτακτ. συνεσταλμένη συναίρεται
-ηται). 1) σηκώνων ὁμοῦ (μετά
ου), *Πλ. Ω 590 (ἐν τιμ.) μετά δοτ.
μοχλὸν αἰράσας (332 (ἐν τιμ.)

2) συμπλέκω, συνάπτω, συζευγνύω
« σύν δ' ἤειπεν ἱμασί· ἔππου; δηλ., Κ 499.
Ἰσαύτως καὶ τὸ μέν. «πίστους συναίρεται ἔπ-
πους» συζευγνύει, συνδέει πρὸς τὸν σκοπὸν του,
Ο 680. (Οὕτως· ἔγραψε τὸ χωρίον ὁ Σπιτζνε-
ρος καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτὸν ἀντὶ τοῦ « συν-
αίρεται· » ὁ δὲ Εὐστάθ. ἐρμηνεύει ἐνταῦθα τὸ
ῥῆμα διὰ τοῦ συμπλέκω, συζευγνύω, ὡς ἐκ
τοῦ Ἀθροιστ. 4 (ἄμα) καὶ ἔργω συνήθου ὄντος
τοῦ ἀπλ. αἰίρω, καὶ σημαίνοντος· ὁμοῦ εἰρω,
συνείρω. προβλ. ΠΑΡΗΟΡΟΣ, ΣΥΝΗΟΡΟΣ).

ΕΙΝ-ΑΙΝΥΜΑΙ, συλλέγω, „συναίζω, μα-
ζεύω“, μόνον κατά παρ. „συναίνυτο καμ-
πύλα τόξα“ Φ 502 f.

ΣΥΝΑΙΡΕΩ, ἀόρ. δ'. ἐπικ. ἀναυξ. σύνελε, μετοχ.
συνελών. 1) [συλλεμβάνω], στήκνω (πολ-
λά) ὁμοῦ, συναρπάζω, «χλαίναν καὶ κίεζε»
ο 95 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ἐνοσφε ἐυν-1)

2) συντριβή, συνθλίβω, «ὀφρῦς» Π 740.

ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΛΗ, Ἰων. — ἔω, παρταται. ἀναύει. θυσι.
συναντήτην, μέσ. ἀορ. ἀ. ὑποτακτ. συναντήσαν-
ται, συναντῶ, συναπαντῶ, „ἐνταμύνω ἢ
ἐνταμύνομαι“, « λείποντι ἀνέρες: » P 134: « τῷ
δὲ συναντήτην κήρυξ καὶ ὑποφθόος » συνηντήθησαν,
ἐνταμύθησαν, π. 333.

ΣΥΝ-ΑΝΤΟΜΑΙ, ἑτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ προηγ., ὅπερ 18., μόνον ἐν τῇ μετοχ. συναντόμενος καὶ ἐν τῇ παρατατ. γ'. ἐν. συνήντετο καὶ γ'. δοῦν. ἀναυξ. συναντέσθην II 22, δ 367, ο 538 κ. ἀ. ἐπὶ συναντήσεως ἢ συγκρούσεως; τῇ; ἐν τῇ μά-χη, Φ 34. (Τῇ; Ὀϊάδ. μόνον ἔ. ἀνωτέρω).

ΣΤΗΝ-ΑΡΛΕΣΣΩΝ [·~·], μόνον ἐν τῇ ἀρ. α. ἀναβύ;.
ἐν τη. σὺν-ἀρᾶ; ἐξ ὑποπακ. σὺν-ἀρᾶ; σὺγ-
κρούω, συντριβίω, μετ' αἰτ. M 384, μ 412 x. α.

ἵσταν· ἀπαρίσκει [·ω·], μόνον ἐν τῷ παρακ.
συνάρηρε, ἀμετάβ. εἶμαι συνηρμωσμένως,
εἶμαι ἐν ἀρμονίᾳ, Ὑ. Ἀπ. 164.

* ΣΥΝ-ΑΡΘΡΟΣ [ω.], ὁ, ἐπικ. βοηθός, συμ-
βοηθός. Ἰμ. 7 (8), 4.

ΣΥΝ-ΔΕΩΝ, καὶ ΣΥΝΔ. κατὰ τὸν Βεχκ. ἐν τῇ
Β'. ἀνευ μετρικῆς ἀνάγκης ἐν τῷ Α 289 καὶ κ
168, παρ. γ'. πληθ. ἐν τμ. σύν-δεον, ἀφ.
ἀ. συνέδρασα, καὶ ἀπαρ. ξυνῶδσαι. 1) συν-
δέω, δεσμεύω, 'δένω', τινά, Α 399, *πό-
δα· κ 168, 'Υ. Ἑρμ. 82 ἐν τμ., χ 89. 2)
ἐπιδέω δ' ἐπιδεσμοῦ, σὺν τὴν πληγωμένην
γέτρα, Ν 599.

Εἰς αὐτό, οὕτω, δὴ αὐτοῦ, ἀνὰ δὴ αὐτοῦ, Ὁ
 Ἀφρ. 74 (ἰδ. εἰς Β'). || ἐν τῇ καθομιλ. σὺ-
 ζεται ἡ τοιαύτη σύνθεσις παρὰ μὲν τοῖς Ἀθη-
 ναίοις „συνδύω“ προφερομένη, ἐν δὲ τινι μυρο-
 λογίῳ Λακωνικῷ „συνδυώ“, ὅσον „ἐκεῖ (ἐν τῇ
 Ἀθῆν.) συνδυῶ δὲν περπατοῦν, συντρεῖς δὲν
 κουδενταῖζουσιν“. Οὕτως πρέπει νὰ γραφῇ ἡ λ. ἐν
 τῇ συλλογῇ τῆς Κ^α: Στ. Π. Ῥαζέλου: Προοίμια
 μυρολογίων Λακωνικῶν σ. 5).

ΣΥΝ-ΕΔΡΑΜΟΝ. Ὡς. ΣΥΝΤΡΕΨΩ.

ΣΥΝ-ΕΡΓΩ (συνε'ργω), ἐπικ. ἀντὶ τοῦ συν-

είργω μόνον ἐν τῇ παρτατ. συνέργον καὶ ἐν τῇ ἀπαξ εἰρημένῳ ἐπικ. ἀορ. ΣΥΝΕ(Ρ)ΕΡΓΑΘΟΝ Ξ 36 †, (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει: συν), κυρ. συγκρατῶ, ἔπειτα συνάπτω, συνδέω, συσφίγγω, «τοὺς (ὕτας) συνέργον λύγοις» ι 427, μ 424, «χιτῶνα ζωστήρι» ξ 72· ἐτι δὲ περικλείω, ἐμπεριλαμβάνω «ὅσαν συνέργαθον ἄκραι» Ξ 36.

ΣΥΝ-ΕΪΚΟΙΣΙ, διὰ μετρικὴν ἀνάγκην μόνον ΕΥΝΕΪΚ., εἵκοσιν ὁμοῦ, ξ 98 †.

1. ΣΥΝ-ΕΙΜΙ (εἶμι), καὶ Εἴνεμι, μέλ. ἀπαρφ. ξυνέσεσθαι, συνδιατρίβω μετὰ τινος, συζῶ, «ὅζοι πολλῇ» μετὰ πολλῆς θλίψεως συζῶ, ἐν πολλῇ θλ. εἶμι, η 270 †.

2. Εἴν-ΕΙΜΙ (εἶμι), καὶ Εἴν-, μετοχ. ξυνιόντες, παρτατ. γ'. πληθ. ξύνισαν, γ'. οὐκ. συνίτην Z 120 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ξυν-), Π 476, Γ 59 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β'. ξυν-), Ψ 811, συνέρχομαι, συμβαδίζω, «ἐς γῶρον ἕνα συνιόντες ἴκοντο» *Ψλ. Δ 446, Θ 60. Ἰδίως ἐν πολέμῳ συνέρχομαι, συγκρούομαι, Ξ 393, «ἐς μέσον» Z 120, «περὶ ἔρδος» ἵνα ἀγωνισθῶσι (ἄριζι ἀκριδέστερον τὴν συμπλοκὴν) Π 476· ὡσούτως «ἔριδι συνιέναι» Γ 66, Φ 390.

ΣΥΝ-ΕΛΛΙΝΟ, ὡς ἐπὶ τῷ πολὺ ΣΥΝΕΛ. (συνελ. μόνον ἐν τῇ Δ 677) ξυνελαύνεις, ἀπαρφ. ἐπικ. ξυνελαυνόμεν X 129, ἀορ. ἀ. ἐπ. γ'. ἐν. ξυνέλασσε, ξυνελάσσαμεν, ὑποτακτ. ἐπικ. συνεσταλμένη ξυνελάσσομεν σ 39, ἀπαρφ. ἐπικῶς ξυνελάσσαι.

1) μεταβ. ἐλαύνω ὁμοῦ, συναπάγω, μετ' αἰτ. «ληίδα ἐκ πεδίων» Δ 677, «βοῦς ἐς αὐλίον» Γ. Ἐρμ. 106, ἐπομ. συμπεριστέλλω, «συμμαζεύω», «κάρη χειρᾶς τε πόδας τε» Γ. Ἐρμ. 244, «σὺν δ' ἤλας» ὀδόντας· συνέφυγε τοὺς ὀδόντας, σ 98, «ἔριδι ξυνελαύνω τινάς» συμβάλλω, συγκρούω, φέρω τινάς εἰς ἀγῶνα, μάχην, ἐρεθίζω κατ' ἀλλήλων, Γ 134, Φ 394, σ 39. 2) ἀμετάβ. συνέρχομαι, συγκρούομαι, «ἔριδι» εἰς μάχην, X 129.

ΣΥΝΕΛΑΘΟΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ συνελθόν, ἴδ. ΣΥΝ-ΑΙΡΕΘ.

ΣΥΝΕΟΚΜΟΣ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ συνοχμός (συν-έχω), συνάφεια, συνοχή, σύνδεσις, μόνον Ξ 465 †.

ΣΥΝ-ΕΡΕΪΔΩ, «στόμα» συνερεῖδω, ἐρεῖδω (ἐκ-κουμῶ) πρὸς ἄλληλα τὰ χεῖλη, ὁ ἐ. συγκλείω τὸ στόμα, λ 426 ἐν τμ. †.

ΣΥΝ-ΕΡΙΘΟΣ [...], ὁ, ἡ, συνεργός, συνεργάτης, -τις, μόνον ἐν τῇ θηλ., ζ 32 †.

ΣΥΝΕΞΕΙΕ, ἴδ. ΣΥΞΕΙΕ.

ΣΥΝΕΞΙΣ, ἡ, καὶ Εἴν- (συν-ίημι), συμβολή, συνάντησις, «ποταμῶν» συρροή, συμβολή, κ 515 †.

ΣΥΝΕΧΗΣ, ἐς (συν-έχω), συνεχής, ἀδιάκοπος, ἐπὶ χρόνου τε καὶ τόπου. Τὸ οὐδ. ΣΥΝΕΧΕΣ ὡς ἐπὶ χρόν. συνεχῶς, ἀδιαλείπτως, Λατ. continenter, M 26· ἐτι δὲ «συνεχῆς αἰεὶ» ι 74. [Π συν- ἐν ἄρσει μακρά].

ΣΥΝ-ΕΚΩ, καὶ ΣΥΝ-, γ'. πλ. ξυνέχου ἐν τμ. συν-έχουσιν, συν-έχοντες, παρ. συνεχόν, κυρίως συγκρατῶ, ὅθεν ἀπ. συνέρχομαι, συγκρατούμαι, συνδέομαι «ὅθι ζωστήρος ὄχηται» ι 433, Γ 415, 478 (ἐνθα διὰ τὸ μέτρον ξύν-)· παλαιός παρακείμενος ἐπὶ τῷ δὲ οἱ ὦμα ἐπὶ στήθος συνήκωλοι τοῦ ἦσαν συγκεκλιμένοι (ἐπὶ κλητό στήθος, B 218. (Ὁ παρακείμενος οματίσθη ἐκ τοῦ ἀπλοῦ ὄχα, ὡς ἂν Ἀττικ. ἀναδιπλασιασμοῦ ὄκωχα καὶ λαγὴν τοῦ πνεύματος συνήθη εἰς πύλας ὄκωχα. || Ταύτην ὁμοῦ δὲν παραδίδωκετος Nonac. lectt. σ. 468 ἐξ., ἀπὸ τὸν ὁμαλὸν τύπον συνοκωχότες).

*ΣΥΝΗΘΕΙΑ, ἡ (συνήθης), συνήθησις, ἡ τρόπος, «συνήθεται μαλακαὶ τὸν Φράγχε τὸ σνήθης μαλακὸν κιθά· νώτερον δὲ κατὰ τὸν Βασιμῆς. ἡ οἰκειότης, dulcis familiaritas, Γ. Ἐρμ. 244, ἐπομ. συνήθησις, συνήθησις, X 261 †.

ΣΥΝΗΘΟΣ, ον (συν-αἶρω), συνασύντροφος, συνηρμοσμένος, «συνήθος», «φόρμης δακτὶ συνήθος» σ 9.

ΣΥΝΘΕΪΗ, ἡ, ἐπικ. (συν-τίθημι) φωνία, συνθήκη, σύμβασις, *Ψλ. B 339· 6.) ἐντολή, παρτατ. 319.

ΣΥΝ-ΘΕΩ, μέλ. συνθεύσεται, συντρεφῶν, «ὅχ' ἡμῖν συνθεύσεται ἴδε βουλή» λέγειν δὲν θά τρέψῃ μαζί μας εἰς ἐπομ. δὲν θά ἐπιτύχῃ (οὕτως ὁρᾷ τὸν Ἀμείν ἡ) δὲν θά ἀποθῇ καλὸν γῆ πὲ καλόν), υ 245 †.

ΣΥΝ-ΙΗΜΙ, παρ' Ὁμ. ὡς ἐπὶ τὸ πολλὰκι· μάλιστα ἀνευ τινός μετροῦσιν Α 273, δ 76, πάντοτε διὰ τὴν τύποις «ξύνες, ξυνίει» τῶν ὁποίων πολὺ προηγείται ν' ἐν δὲ τῷ «συν-κατω. Β), δὲν εἶνε δυνατόν νά τεθῇ τρικλὴν ἀνάγκην» ἐνεγ. προσ. ξυνίει 289, θ 244, ι 390, τ 387· παρτατ. νιεν ἀντὶ τοῦ: ξυνίσταν (ὁ δὲ Σπύρ μετ' αὐτόν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον 273, ἀορ. ἀ. ξυνήθη ἐπικ. ἀντὶ ἀορ. β'. προστ. ξύνες, B 26, 63, ἀορ. β'. γ'. ἐνικ. ξύνετο, ὑποτ. ἀ. μεθα. Α'.) Ἐνεργ. 1) κυρ. πέμπ. συμβάλλω, συνάπτω, συγκρούω τῶν ἐν πολέμῳ εἰς ἀγῶνα συνερχέσθαι, «τίς τ' ἄρ σφῶς ἐριδι ξυνήθη» A 8, H 210. 2) ἐννοῶ, μανθάνω καταλαμβάνω (πρὸς τὸ Λατ. ἀποκελ. O 442, α 271 κ. ἀ. συνήθη τοῦ πράγματος καὶ γενικ. τοῦ π.

πνός· B 182, ζ 289 κ. ἀ· ἔτι δὲ
μόνη· γενικ. τοῦ πρώτου. B 26, Ω
μετὰ γενικῆς τοῦ πράγματος, * καὶ
βούλειον ζῴον· ἤκουον τὰ γνώμας·
273. B') Μέσ. 1) συνέρχομαι, ὁ ἐ.
συμψωνῶ, συνυμολογῶ, * συν-
ερχομαι· N 381. 2) Ὡς τὸ ἐνεργ.
σηματίζ, ἐννοῶ, ἀκούω, * τὸν ζῴ-
76.

ἡμῶν, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ παρακ.,
ὡς γνωστόν, μέσθην σημασ., συν-
ἵπομέν. συγκροτοῦμαι, ἄρχομαι,
οὐ συνεστῆτο; • 2 96 f.

ΟΜΕΘΑ, Ὅ. ΣΥΜΦΕΡΩ.

κα, ἐπικαι, συνδιεγείρω, συγκινῶ,
οἰκτον, μετ' αὐτ., «θυμῶν» 18 167
ἀν-ἀρήνη:). — Μέτ. συνδιεγείρομαι,
[ὀρμώματι], «πάλαγγες συνορνῶ-
Békk. ἐν τῇ Β'. Ξυν.). Δ 332 †.

ἡ, καὶ SYN. (συν-έχω), συνέχεται·
 πτωσις, συμβολή, „ἐντάμωσις“·
 ἔκτοισι ὁδοῦ· κατὰ λέξ. εἰς τὰς
 τῆς ὁδοῦ, ὅε· εἰς τὸ μέρος ὅπου περι-
 κλάμπεται ἡ ὁδὸς τοῦ σταδίου, ἢ
 ὡς ὁδοὶ τοῦ σταδίου συνέρχονται κατὰ
 τὸν Ψ 330 †. (||. Εἰς τὴν ἐπικρατοῦ-
 σιν ἐρημνην, ὅχι ἄμοιρον δυσχερειῶν,
 ἐν τῇ τοῦ Δουτέρου εἰς τὴν ἄκραν
 σ. κολλητὰ εἰς τὴν ὁδόν).

ΚΟΤΕ. Ὁ ΣΥΝΕΣΩ.

ἄλιστα [ι.υ.], συνταράσσω, συγχέω,
ὥνω, ταραζώ“, μόνον ἐν τμ. συν—
—ταράξῃ, “ἔππου:” I 86, “δαῖτα”
A 579.

ΕΝΑΙ, μόνον ἐν τῇ ἀορ. 6'. γ'. ἐνικ.
 σύνθετο καὶ συχνότερον ἐν τῇ προ-
 νοῦο, σύνθεσθε, κυρ. συντίθημι ἤ
 τι ἐν ἐμαυτῷ ὅθεν μετὰ ἡ ἀνω
 ῶ, ὡς τὸ Λατ. animum componere,
 ἀνομαί, ἐννοῶ, καταλαμβάνω,
 ἐτ' αἰτ., «βουλὴν, αἰοίην, μῦθον» II
 ρ 153' ἀπολελ. παρατηρῶ, προ-
 μβάνω κατὰ νοῦν, «σύ δὲ σύνθεο»

27 κ. ἀ., «σύνθεσθ' Ἀργεῖοι» T 84.
28 οὐδ. ΣΥΝΤΡΙΑ, τρεῖς ὁμοῦ, ἀνὰ
29 †. (||. Ἡ λ. ἐσώθη ἐν τῇ καθο-
δ. ΣΥΝΔΑΤΟ).

κα, μόνον ἐν τῷ ἀορ. 6'. συνέδραμον,
ω' ἰδίῳ εἰς ἐχθρικὴν σημασ., πληθ.
κατ' ἀλλήλων, ὁρμῶμεν ὁ εἰς
τοὺς ἄλλους. *Ἰλ. Π 335, 337.

9. Ψ , IPOS [~], δ , η (συντρίβω), ὄνομα
νο; δαίμονος; συντρίβοντος; τὰ σκευή
9.

α, ὁ, συνήμι.

ΙΠΡΟΣ (ἀντί τοῦ σφάριγγ· ἐκ τῆς Σαν-
 ΣΥΝΗ. || ὅθεν καί τῆς παθομιλουμ
 κτρα¹⁴ καί τό ῥῆμα „σφουρίζω“, ἡ

κνρ. πζ: αὐλός, σωλήν· ὅθεν α.) αὐλός, τὸ μουσικόν ὄργανον, ἰδίως ὁ ποιμενικός αὐλός, „σφυρίκτρα, φλογέρα, σφυραυλί“, *Il. K 13, Σ 526, *Γ. Έρμ. 512' β.) θήκη τοῦ δόρατος, ἐν ᾗ περιεκλείετο τὸ δόρυ ἐν καιρῷ ἀχρηστίας, ὅ,τι εἶνε διὰ τὸ τόξον ὁ γωρυτός, T 387.

*εργίζω [-..], συρρίζω, „σφυρίζω“, ἐπι-
ἐξακοντισθέντο; δόρατος. Ἀποσπ. 72.

ΣΥΡΙΗ [-υ.], ἡ, κατά τὸν ποιητὴν μυθική τις νῆσος, ἄνωθεν (τούτέστι πρὸς βορρᾶν) τῆς Ὀρτυγίας· κειμένη κατὰ τὰ δυτικώτατα πέρατα τῆς οἰκουμένης; (πρὸλ. τροπή), ο 403. Ἄλλοι δὲ τινες· ἐκλαβάνουσι τὴν Συρίην ταύτην ἀπὸ τῆς Σύρου, μίᾳ τῶν Κυκλάδων, τῆς νῦν „Σύρα“· λεγομένης, ΣΥΡΙΔ. 10, ὅ, 8. Ἄλλοι δὲ ἀναζητοῦσιν αὐτὴν ἐν τῇ Ἀσολικῇ παραλίᾳ τῆς Σικελίας. Ἰδε καὶ τὰ ἐν λ. ΚΥΚΛΩΝ σημειωθέντα.

ΣΤΡΩΡΗΝΥΜΙ, μέλ. συρρήτω, κυρ. συντριβω,
„τασιζω“ μεταφ. καταβάλλω, ἐξασυνα-
τίζω, (||, ὅπως καὶ ἡ καθομιλ. μεταχειρίζεται
μεταφ. τὸ ῥήμα, „τασιζω“, αἶον ἐν τῇ φρ. „ὁ
ὀλιγὸς τοῦ υἱοῦ τὸν τὸν ἐτάκισε“), «κακοῖσι
συνεβόηται» ὑπὸ τῶν δυστυχημάτων εἶνε κατα-
εβδλημένοι; 0 137 †.

* ἔργα [-], παρέλκω, σύρω, „σέρνω“
μετ' αὐτ., Βατρ. 75.

εἶς, εἶς [·:·], ὁ καὶ ἡ, δοτ. σου, πληθ. ὄν.
 σὺς πάντοτε ἀσυναίρετος, δοτ. σου, ἐπικ. σὺςσι,
 αἱ. τῶς ἢ σὺς, (Λατ. sus, Γερμ. Schw-ein,
 πρβλ. ζ ἔς ζ εἰλαος) γούτρος, „γροῦνι“, (ζ
 „γροῦρυνι“) οὐ μόνον ἐπὶ ἡμέρου ἀλλὰ ζ ἐπὶ
 ἄγριου, ὅστι· λέγεται τότε ·σὺς· ἄγριος, ἀγρότε-
 ρος· Θ 338, Μ 146 κ. ἀ., ἔτι δὲ ·σὺς· κά-
 προς, κέπριος· (Ἰδ. τὰς λ.), ἐπομ. κέπρος,
 ἀγριοχίτρος, „ἀγριογούρουμ“· ἀλλὰ καὶ
 ἄνευ τῶν ἀνωτέρων προσδιορισμῶν σημαίνει πλῆχ-
 παρ' ὅμ. ἡ λ. τὸν κάπρον. Ἰδ. θηλυκ. ·ἡ σὺς·
 ἡ „σχροφά“, εὐρίσκεται ἐν τῇ Ξ 407.

ΕΥΕ-ΛΕΪΑ, ἀόρ. α. συνέσσευε, συνελαύνω.
πάντας ὁμοῦ ἐλαύνω, •βοῦς: *Υ. Έρω. 94.

ΣΕΙΤΟ, ΕΠΙΚ. ΑΝΤΙ ΤΟΥ ΉΣΟΥΤΟ, ΥΔ. ΣΕΙΩ.

ΕΥΦΕΙΟΣ [υ.], ἐπιθ., κ 389, καὶ ΣΥΦΕΙΟΣ, δ
(ἀντί τοῦ συφεός; ἐκ τοῦ συ-), χοιρέων, χοι-
ρομάνδρα, τόπος, ἐν ᾧ διακίβνται χοῖροι.
Ὁδ. κ 238, εἰ 43, 73.—Εὐφεί. ΣΥΦΕΙΟΝΔΕ εἰ-
τὴν μάνδραν τῶν χοίρων, κ 320.

ΣΥΦΟΡΒΟΣ [υ.], ὁ (σῦς, ψέρδιω), χοιροβο-
σκός, π 154 κ. ἀ., *πατὶς συφορβός· Ψ 283
(μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.)· πρὸλ. ἴφορβός.

ἐφαζα, γ'. πλ. σφάζουσι, ἀπαρρ. -ειν, παρτ.
ἐσφαζον, ἀορ. ἐσφαζαν ἢ ἀναύξ. σφάζε, παθ. μετοχ.
τοῦ ἐνεσ. σφαζόμενοι, -ων ἢ τοῦ παρκ. ἐσφαγ-
μένα· (κυρ. τοῦ θύματος· ἢ σφακτοῦ πληγέντο·
πρότερον γ' φονευθέντος· κόπτω τὸν λαμόν, ἵνα
ἐκρυσθῇ τὸ αἷμα, πρβλ. γ 449, 454, ε 425, 426
ἐν γένει δ' ἐπειτα), σφάζω', σφαγιάζω, κό-
πτω τὸν λαμόν, -βοσν, μῆλα· 1 466, α 92

κ. δ. παρ' Ὁμ. πάντοτε ἐπὶ σφακτῶν καὶ συγνό-
τερον ἐπὶ θυμάτων A 459 μ 359 κ. δ. Παθ.
Ψ 31, κ 352 κ. δ.

ΣΦΑΪΡΑ, ἡ, σφαῖρα, ἐν γένει πᾶν στρογγύλον
σῶμα. (Ἰταλ.) „μπάλα, (Τουρκ.) τούπι“, Ὀδ.
ζ 115, υ 372 κ. δ. «σφαῖρη παίζειν» παίζω
μὲ τὸ τόπι, ζ 400.

ΣΦΑΙΡΗΔΟΝ, ἐπικ. ἐπὶ βρ., κατὰ τὸν τρόπον τῆς
σφαῖρας, „ὡσάν σφαῖραν“ N 204 † (ἐνθα ὁ
Βέκκ. χάριν τοῦ διγύμνατος γράφει: σφαῖρηδα).

ΣΦΑΛΛΗ, (συγγ. τῷ Λατ. fallo, Γερμ. fallen)
ἄορ. ἄ. ἀναῦξ. σφῆλα, ἀπαρσ. σφῆλαι, κλονῶ,
κλονίζω, κάμνω τινά νά πέσῃ, „πεδικλώ-
νω“, ἰδίως ἐπὶ τῶν παλαιστών, ὡς τὸ Λατ.
supplante, Ψ 719: ἐν γένει δὲ καταβάλλω,
„ρίπτω κάτω“, ὅσον «οὐ βέλος σφῆλεν Ἀντί-
νοον» ρ 469.

ΣΦΑΡΑΓΙΣΜΑΙ, μέσ., μόνον ἐν τῷ γ'. πληθ. τοῦ
ἀναῦξ. παρὰτ. σφαραγεῦντο, 1) ἐκρήγνυμαι,
„σκάζω“, κροτῶ, «σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίξαι»
ἔσκαζον, ἐπρίζον, ι 390. 2) (μέχρις ἐκρήξεως)
εἴλαι πλήρης, σφριγῶ, σπαργῶ, „σπαρ-
γώνω“, «οὕατα σφαραγεῦντο» ι 440. Μόνον
ἐν τοῖς εἰρημένους χωρίοις: εὐρίσκεται. (|| Νο-
μίζω ὅτι πρώτη καὶ κυρία σημασία τῆς λ. εἶνε
ἡ 2), ἐξ ἧς πολὺ φυσικώτερον παράγεται ἡ
πρώτη, καὶ ὅτι ἐπομένως ἡ λ. ἔχει συγγένειαν
πρὸς τὸ σπαργῶ, σφριγῶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ
σπ καὶ σφ ἔχοντες πλεῖστα παραδείγματα ἐν τῇ
τῇ ἀρχαίᾳ καὶ καθομλ.).

ΣΦΑΣ, ΣΦΕ, ἴδ. ΣΦΕΙΣ.

ΣΦΕΔΑΝΟΣ [-υ-], ἡ, ὄν, ποιητ. σφοδρός, λά-
βρος, ὀρμητικός, ἀκρόθετος, μόνον ἐν τῷ
οὐδ. ΣΦΕΔΑΝΟΝ εἰς ἐπὶ ῥήματ. σημασι. σφόδρα,
μετὰ τοῦ «ἐπομαι, ἐφέπω» Ὅδ. II 372, A
465, Φ 542. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τὸν Κούρ-
τιον ἐκ τινος ῥίξης σφλα, Σανσκριτ. spand, ἐξ ἧς
οὐ μόνον τὸ σφαδάζω καὶ σφοδρός, ἀλλὰ καὶ
ἡ σφενδόνη παράγεται κατ' ἄλλους: δὲ ἤτερον
πιθανόν: ἐκ τοῦ σπεύδω).

ΣΦΕΙΣ, ὄνομ. πληθ. τῆς γ'. προσ. προσωπι-
κῆς: ἀντωνυμίας ἄρσεν. καὶ θηλ., γεν. σφῶν
παρ' Ὁμ. ἐν τῇ συνθέτῳ ἀντων. σφῶν αὐτῶν,
M 155, T 302, καθ' ἑαυτὴν δὲ ἔχει τὸν Ἰων. τύ-
πον σφέων ἢ ἐπικ. σφείων (μόνον ἐν τῇ πλοκῇ
«ὥσαν ἢ ὥσαι ἀπὸ σφείων» Δ 535, E 626, N
448, 688): δοτ. σφίσι καὶ μετὰ τοῦ ἐφελκυσ. ν
σφίσιν καὶ κατὰ συγκοπ. σφίν, κατὰ δὲ τὴν
ἐκαστοτε μετρικὴν ἀνάγκην ἢ σφί (πλὴν ἐν τῷ
N 713, ὅπου ἄνευ μετρικῆς ἀνάγκης κεῖται
σφί) καὶ κατ' ἐκθλιψιν σφ' Γ 300, Θ 442,
A 415 (ἐνθα δύναται νά ᾔηται καὶ αἰτ.) 807, Ξ
205, 304, O 388, Σ 375, Ω 283, 423, γ
440, δ 623, 784 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ B' γρά-
φει σφίν), ζ 266, θ 300, σ 57, π 326, υ 175,
254, ω 99, 439: αἰτ. σφέας (κατὰ συνίζησιν
μονοσύλλαβον ἐν τοῖς B 96, 704, θ 315 κ. δ.)
ἐπικῶς σφάς: (ἐγκλιτικόν) μόνον ἐν τῷ E 567,

ἔτι δὲ καὶ σφέας (ἡ ὅπως ὁ Βέκκ.
οἶλε σφετα:) ν 213 (ὁ δὲ Διόδωρος
μετὰ τοῦ Ἄρεως γράφουσι σφέας),
σφέ, καὶ κατ' ἐκθλιψιν σφ' Σ 165, T
λαχοῦ δὲ τὸ σφέ ἀναφέρεται πάντοτε
ὥστε ἐπὶ τὸν δούκοῦ (ὅπως ἔχουσι
καὶ τὸ σφίν δ 65), A 411, θ 271, α
«Ὅθεν καὶ τινες τῶν γραμματικῶν ἐκ-
τὸς τύπου τούτου (σφέ, σφίν) ὡς
δούκων σφῶε καὶ σφωίν κατὰ συγ-
μένους. Τὸ σφί εὐρίσκεται καὶ ὡς
τοῦ οἰ, Ὑμ. 18, 49, 30, 9: τὸ δὲ σ
τοῦ ὁμνι αὐτοῖς ἔκειτο πρότερον ἐν τῇ
ἐξέλιπαι δὲ ἡ τοιαύτη ἐκδοχὴ ἀφ' ὅτου
διώρθωσε κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ
οἰτε» εἰς «βουλευούσαι». Πάντες οἱ τύ-
πουσι τὸν τόνον, πλὴν τοῦ σφῶν, σφ-
μὲν ὀνομαστικῇ (τὴν ὅποιαν ὁ Ὁμη-
οῦτε εἰς ἄρσεν. οὔτε εἰς οὐδέτ. γένος,
εἰς X 410) ἔχει σημασίαν τριτοπροσώ-
νυμίας, οὕτοι, «αὐτοί», αἱ δὲ πλὴν
νομασιν αὐτοπάθειαν, «ὥσαν ἀπὸ σφεί-
ων» ἀφ' ἑαυτῶν, A 535, E 626, ἴδ. α
μὲ εὐ δάσαντο μετὰ σφίσιν» ἐν τῷ
368, K 208 κ. δ., «κατὰ σφέας μάχ-
366, η 40 κ. δ. Πολλὰκις ἐπιτείνεται
πάθεια διὰ τῆς προσθήκης τῆς ἀντωνυ-
μίας, ὡς «σφῶν αὐτῶν, σφέας αὐτῶν»
Συνηθέστερον ὅμως κεῖται ἀντὶ τῆς
ἀντωνυμίας αὐτῶν, αὐτοῖς κτλ., ὡς
σφενων φρένας εἴλετο Παλλὰς: Ἀθήνη
Σ 344, γ 134, υ 318, ω 381, «μετὰ
πότινα Ἥδη νέκταρ ἐφνοχόει» ἐν αὐ-
«ἐννέα δὲ σφεα: κήρυκες ἐρήτουν» E
δ 284 κ. πλχ. συγνότατα δὲ καὶ
ταύτην τὴν σημασίαν εὐρίσκεται ὁ τὸν
ἰδίως ἐν ταῖς φράσεσι «παρὰ δὲ σφ-
σφι, ἐν δὲ σφιν». Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
τίθεται ἐπὶ προσώπων ἐπὶ δὲ πραγμ.
ι 70 «ἰστία δὲ σφιν (ταῖς ναυσὶ) διέει-
κ 355, «ἐπὶ δὲ σφιν (ταῖς τραπέζαις)
ναϊα» ἐπὶ ζώων A 415.

ΣΦΕΛΛΕ, ΛΟΣ, τὸ, ἐπικ., πληθ. σφέ-
[θρηνυς], θρανίον, ὑποπόδιον, Ὀδ. σ 394. (|| Ἡ ἐτυμολογία εἶνε
ἴσως δὲν εἶνε ἀπίθανος τοῦ Βουττιμάν-
μη, καθ' ἣν παράγεται ἐκ τοῦ ῥήμα-
ὅπερ εὐρίσκεται ἐν τῷ συνθέτῳ πρ-
προπηλακίζειν, ὑδρίζειν, ἢ σημαίνει
δοπατῶ, Ὅθεν ὁ ἀληθὴς τύπος τῆς
σφέλας, ὅπερ δύναται κάλλιστα νά
μὲ τὸ Γερμ. Schwelle=κατώφλιον,
solum=δάπεδον, ἔδαφος, solea=σά-

ΣΦΕΝΔΟΝΗ, ἡ, σφενδόνη, „σφ-
600 †. (Τὸ ὄπλον τοῦτο ἦτο σπάνιον
Ἑλληνιστὶ μόνον οἱ Λοκροὶ μνημο-
σφενδονῆται ἐν τῷ N 712—721. ||
φότερα ταῦτα τὰ χωρία ἐπιδύχοντα

ην, ἢν καὶ ἀκολουθοῦσι τινὲς τῶν νεωτέρων. Ἡ σφενδόνη κατ' αὐτοὺς ἡ ἐν ἑαυτῇ χωρὶς εἶνε οὐχὶ ὄπλον, ἀλλ' ὅπως ἵπποκράτει, ἐπίδεσμος, μάλλινος φυλάκις κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν, τὸν οἱ ὑπερέβαινε τῶν ἡρώων καὶ οἱ κατώτεροι ἐφ' ἑαυτῶν πρὸς ἐκπλήξεως πρῶτιστος χρείας τοῦ πληρωθέντος· ἐν τῇ δευτέρῃ χωρὶς μνημονευόμενοι Λατίνους καὶ σφενδονῆται, ἀλλὰ μόνον τοιαῦτά ἐν εἰχ. 716 «οἷός ἐυστρεφές ἄωτον» νευρά, ὑπερ ἄτοπον· ἴσως ὀρθότερον (μάστιξ, «φλοκκάτα», ἴδ. ἕλκον).
 ἱεροσ, η, οη (σφεῖς), ἀντωνιμ. κτητικ. ὡς πλῆθ. ἴδιος ἑαυτῶν, «εἰδικός» Δ 409, I 327 κ. ἀ., ἴμ. 19, 7· ἐπιτελεί τῆς «αὐτός», ὅσον «αὐτῶν γὰρ σφενδονοῦσιν ὄλοντο» α 7, «ἐπὶ σφενδοῦσιν»· οὐσιαστ. εἰς τὰ ἴδια, Λατ. ad sua, α 91.

σφῆ (σφῆς), παθ. παρακ. ἐσφῆκμαι, σφῆκατ' αὐτὸ σχῆμα τῶν σφῆκων, τούτῳ εἰς ἐν μόνον μέρος, ἀφίνων τὰ λοιπὰ, «πλοχομοὶ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ» οἱ πλόκαμοι ἦσαν συνδεδεμένοι, συνῶναι διὰ χρυσοῦ ἢ ἀργύρου, τούτεστι χρυσοῦ ἀργυρῶν ταινιῶν ἢ δακτυλίων, P 52 f. σφῆ, ὁ, υἱός τοῦ Βουκόλου, Ἀθηναῖος,

ἀντὶ τοῦ ἐσφῆλε, ἴδ. σφῆλλο.
 σφῆ, ὁ, «σφῆκα», ἡ, Λατίν. vespa, 1407, II 259 (Κατὰ τὸν Βόθην εἶνε ἡ σφῆ τοῦ Λινναίου).

σφῆ, ἴδ. σφεῖς.
 σφῆ, «σφίγγω», συμπίεζω, «γεῖρας» ὁ, «πόδας κατὰ γαστέρας» αὐτοῦ τῶν ποδῶν πρὸς τὴν γαστέρα, Βάτρ. 71. σφῆ, ἐπὶ. ἐκ τοῦ ἐπὶ. σφῆδρος (ἴδ. σφῆδρος, ἰσχυρῶς, «δυνατά»,

σφῆ, ἴδ. σφῆ, ἐπὶ. ἀντὶ τοῦ σφόν-
 ἐ. σφόνδρος, ὅσπου ἐκ τῶν ἀπο-
 τὴν σπονδυλικὴν στήλην, τὴν ῥάχιν, σπονδυλικὴ στήλη, «τὸ ῥαχοκόκκα» 483 f. (ἢ «Ἡ καθομιλούμενη ἔχει ἐν «σφονδύλι», εἰς τὴν σημασίαν τοῦ σφῆ κατὰ τὴν ἄτρακτον).

σφῆ, σφῆ, κτητικ. ἐπὶ. ἐπὶ. (σφεῖς),
 «των», [σφέτερος], πάντοτε εἰς
 ἡμέτερα ἀναφερόμενον, Α 534, 6 237
 «ὅν σφοῖσι τεκέσσι» Τ. Ἀπ. 148 κατὰ
 ὅσον ὁ σφῆδρος γραφὴν ἀντὶ τοῦ «αὐτοῖς».

σφῆ, «σφῆρα, σφῆρι», γ 434 f. (Ὁ
 σφῆρα εἶνε ἡμαρτημένος).

σφῆ, τὸ, ὁ ἀστράγαλος, τὸ «κό-
 ποδός», Δ 518, πλῆθ. Δ 147, Z 117

σφῆ, δὴ καὶ αἰτ. τοῦ σφεῖς, ἐκαῖνοι οἱ δύο,
 αὐτοὶ οἱ δύο, Α 8, θ 317 κ. ἀ., κατ' ἐκδι-
 ψιν καὶ ἐκκλινῶν τόνου σφῆ, P 531, γενικ. καὶ
 δοτ. σφῆιν, αὐτῶν τῶν δύο, Α 338, θ 402,
 δ 28 (ἐνθα εἶνε δοτικῇ) κ. ἀ., «σφῆιν ἀμφοτέ-
 ροιν» (γενικῆς), υ 327.—Ἀμφοτέραι οὗτοι οἱ
 τύποι εἶνε ἐκκλιντικοί· ἡ δὲ ὀνομαστ. ἀχρηστα.
 Ἀλλ' ἀντὶ τούτων ἐνίοτε μεταχειρίζεται ὁ Ὀμη-
 ρος τοὺς πληθυντικοὺς τύπους, ἴδ. σφεῖς. Ὁ
 τύπος σφῆ εἶνε μόνον ἐπικός.

σφῆ, ὄνομα καὶ αἰτ. δὴ καὶ τῆς προσωπικῆς
 ἀντωνυμίας Σὺ, ὑμεῖς οἱ δύο, ὑμεῖς τοὺς
 δύο, ὡς ὀνομαστ., Α 776, Γ 113, Ψ 403, ὡς
 αἰτ., Α 436, Ε 287 κ. ἀ., γ 173. Ἐπιτείνεται
 διὰ τοῦ συνωνύμου «ἀμφοτέρω σφῆ» Η 280,
 Κ 552. Ὁ μονοσύλλατος τύπος εἶνε σφῆ (καὶ
 ὄχι σφῆ διότι κατ' ἃ δοξάζουσι πολλοὶ τῶν πα-
 λαιῶν καὶ νέων γραμματικῶν δὲν εἶνε συναίρε-
 σις, ἀλλ' ἀποκοπὴ τοῦ τελικοῦ ι), Α 574 κ. ἀ.,
 γενικῇ ἢ δοτ. σφῆιν, ὑμῶν τῶν δύο, εἰς ὑμᾶς
 τοὺς δύο, ὡς γενικ. Α 257 κ. ἀ., ὡς δοτικ. Ψ 411, φ 209, ψ 52 (ἐνθα ὁ Φαῖς τὸ «σφῆ»
 ὡς ὀνομαστικὴν ἐρμηνεύει, ἴδ. κῆ), συνηρημ.
 σφῆν, δ 62. Οἱ τύποι σφῆ καὶ σφῆιν εἶνε
 πάντοτε ἐπικοί καὶ ὀρθοτονοῦνται. Ἐκ τούτου
 σφῆτερος, η, οη, εἰς ὑμᾶς τοὺς δύο ἀνῆ-
 κων, «εἰδικός» σφῆς τῶν δύο, Α 216 f.

σχεδὸν, ἡ, σχεδία, ὁ ἑ. πλοῖον ἐλαφρὸν αὐ-
 τοσχέδιον, ἐκ τοῦ προχείρου κατασκευασμένον,
 κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸ κατὰ τοὺς κανόνας τῆς
 τέχνης ναυπηγούμενον, (Τουρκ.) «σαλί», οἷα
 μάλιστα τὰ ἐν τοῖς ποταμοῖς χρήσιμα, Ὁδ. ε
 33, 163 κ. ἀ. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινος μὲν
 ἐκ τοῦ σχεδίου, οἰονεῖ αὐτοσχέδιασμα· κατὰ
 δὲ τὸν Κούρτιον πιθανώτερον ἐκ τῆς ρίζ. σκε-
 σκεδ-, σχέδη, σχεδάριον, ὅ ἑ. σπινθίς, φύλ-
 λον, οἰονεῖ: σπινθίμα, καὶ κατ' ἄλλους· ἐκ τοῦ
 ἔχω, ὡς συνεχόμενον τι ἢ συνέχον).

σχεδῖον, ἐπὶ. ἐπὶ. (κυρίως αἰτ. θηλ. οὐσια-
 στικοῦ, γενομένου ἐκ τοῦ σχεδίου) = σκεδῖον,
 πλησίον, «σιμά, κοντά», «τύφον δὲ σχε-
 δῖον» ἐκ τοῦ πλησίον, δι' ἀγγεμάχου ὄπλου,
 Ε 830 f. (Ἄλλοι δὲ θεωροῦσι τὴν λ. ὡς αἰτιατ.
 θηλυκὴν τοῦ ἐπιθέτου, ἐξυπακούοντες τὸ οὐ-
 σιαστ. πληγῇ). ἴδ. καὶ αὐτοσχέδιον.

Σκεδῖος, ὁ, 1) υἱός τοῦ Ἰφίτου ἢ τῆς Ἰπ-
 πολύτης, ἡγεμὼν τῶν Φωκίων, ὑπὸ τοῦ Ἐκτο-
 ρος φονευθείς, Β 517, Ρ 306. 2) υἱός τοῦ Πε-
 ριμήδους, ἄλλος ἡγεμὼν τῶν Φωκίων, Ο 515.

σχεδόθεν, ἐπὶ. ἐπὶ. ἐκ τοῦ σύνεγγυς,
 ἐκ τοῦ πλησίον, «ἀπὸ κοντά», «βάλλειν,
 μάχεσθαι» Π 807, Ρ 359, «σχεδόθεν ἔλθειν
 τινι» κυρίως μὲν ἔρχομαι ἐκ τοῦ πλησίον, ὅ ἑ.
 προσέρχομαι, πλησιάζω, ὅπως ἐν τῇ καθομι-
 λούμενῃ «ἐρχομαι ἢ ὑπάγω ἀπὸ κοντά»
 τινος, 6 267 κ. ἀ. πλγ., «εἶναι τι» Π 800, καὶ
 μετὰ γενικῆς, «σχεδ. στήναι τινος» ε 417.

σχεδόν, ἐπὶ. (σχε-, ἔχω). 1) τοπικόν,

πλησίον, „κοντά, σιμά“, „εἶναι, στήναι, τῷ-
φαι, οὐτάξιν, ἐλαύνειν“. Ὁμ. πλχ., μετὰ δοτικ.,
„νῆσοι σχεδὸν ἀλλήλησι“ ι 23, πρὸλ. δ 284
ἐπιτείνεται „μάλα σχεδόν“. Α 416, ι 23 κ. ἀ.
πλχ., συγνότερον μετὰ γεν., „σχεδὸν εἶναι τι-
νος“ ζ 125, πρὸλ. ε 288, κ 156 κ. ἀ., „σχε-
δὸν ἔλθεῖν τινος“ πλησιάζω, προσεγγίζω, προσ-
έρχομαι εἰς τινα ἢ εἰς τι, Ε 607, δ 439 με-
τ' ἀπαρφ., ὅσον „(ἐν)ερα) οὐ σχεδὸν ἐστὶν ἐλ-
σθαι“ δὲν εἶνε τόσοσιν πλησίον ὥστε νὰ τὰ λάβῃ
τις, Ν 268. Ἐν δὲ τῷ Μ 53 „τάφος· εὐρεῖ-
σθ' ἄρ' ὑπερβυρρεῖν σχεδὸν οὔτε περῆσαι ῥη-
δίη“ κατὰ μὲν τινα ἐρμηνείαν ἐξαρτᾶται τὸ „ὑ-
περβυρρεῖν“ ἐκ τοῦ „ῥηδίη“ καὶ προσδιορίζε-
ται ὑπὸ τοῦ ἐπιρρήματος „σχεδόν“ μετ' ἡν ἐ-
ἔννοιαν· ἀπέτροπεν ἡ εὐρεῖα τάφος, τὴν ὁποίαν
οὔτε νὰ ὑπερπηδήσῃ τις ἐκ τοῦ πλησίον ἦτο
εὐκόλῳ οὔτε νὰ περάσῃ· κατ' ἄλλην δὲ ὀρθοτέ-
ραν, νομίζω, ἐξαρτᾶται καθὼς τὸ „περῆσαι“ ἐκ
τοῦ „ῥηδίη“ ἢ τὸ „ὑπερβυρρεῖν“ ἐκ τοῦ „σχε-
δόν“, ὅπερ ἐπέχει τόπον κατηγορουμένου, με-
τ' ἡν ἐξῆς ἐννοιαν· ἦτις (τάφος) οὔτε πλησίον
ἦτο, τοῦτέστι πλησιάζοντα εἶχε τὰ χεῖλη, ὥστε
νὰ τὴν ὑπερπηδήσῃ τις, οὔτε πρὸς διάδοσιν ἦτο
εὐκόλῳ· διὰ τὸ ἀπόκρημον καὶ ὀχυρὸν τῶν χει-
λέων τῆς. Μεταφορικῶς ἐπὶ συγγενείας, „καὶ
πηρὶ περ ἰόντι μάλα σχεδόν“ ἀν καὶ ἦτο πολὺ
στενός συγγενής, κ 441. 2) χρονικόν, οὐκ εἰς
μακράν, ἐντὴς ὀλίγου, „τῶρα κοντά“, Ν
817, Ρ 262, δ 284, ζ 27.—Ταῦτα· τὰς ση-
μασίας ἔχει ἡ λ. μόνον παρὰ ποιηταί.

ΣΧΕΘΕΙΝ, ἐπικ. ΣΧΕΘΕΙΝ, ἀπαρφ. τοῦ ποιητ.
ἐπεκτεταμ. ἀορ. ἔσχεθον, ἴδ. ἔχα.

ΣΧΕΙΝ, ΣΧΕΜΕΝ, ΣΧΕΑ, ἴδ. ἔχα.

ΣΧΕΡΙΝ, ἢ, ΣΧΕΡΙΑ, ἡ εὐδαίμων χώρα τῶν
Φαιάκων ε 34, 280. Ὡς τοιαύτην ὑπολαμβά-
νουν κατὰ τοὺς παρ' Ὀμήρῳ ὑπάρχοντας γεω-
γραφικοὺς ὁρισμούς, ζ 204, 279, βορειοτάτην
τινὰ ὑπὲρ τὴν Ἰθάκην νῆσον οὐ μακράν τῆς χώ-
ρας τῶν Θεσπρωτῶν, ἴδω; δὲ κατὰ τὴν ἐρμη-
νειαν τῶν παλαιῶν τὴν Κέρκυραν, πρὸλ.
Θουκυδ. 1, 25, Στράβ. β, 2, 4, 7, 3, 6. Τὰ
αὐτὰ φρονοῦσι καὶ πολλοὶ τῶν νεωτέρων. Ἄλλοι
δὲ μεταθέτουσιν αὐτὴν εἰς τὴν Θεσπρωτίαν ἢ
Καμπανίαν. Τὸ πιθανώτερον εἶνε νὰ ἐκληφθῇ
ὡς μυθώδης χώρα (πρὸς ἣν τινες παραβάλλουσι
τῶν Γάλλων τὸ Pays de Coccagne καὶ τῶν
Γερμανῶν τὸ Schlaraffenland) πλησίον τοῦ
Ἠλυσίου, καὶ μάλιστα μέρος τι τῆς στερεᾶς,
ἐπειδὴ ποτὲ δὲν λέγεται νῆσος, ἀλλὰ πάντοτε
γὰτα (καὶ ἡ λ. δὲ σγερὸς κατὰ τὸν Δοιδερ-
λεῖνον οὐδὲν ἄλλο εἶνε ἢ χέρσος). Περί αὐτῆς
ἐν ἰδιαίτερᾳ διατριβῇ ἐπραγματεύθη ὁ Οὐέλκερος.

ΣΧΕΤΙΟΣ, ἰμ, ἰον, (ε)χε-, ἔχω, τὸ θηλ.
μόνον ἐν τῷ Γ 414, δ 729, ψ 150· κυρίως ὁ
ὑπομένων τι ἢ ἀνεχόμενος ἢ ὑπιστάμενος· ὅθεν
1) ἐπὶ προσώπων ἰσχυρός, καρτερός,
τολμηρὸς, εὐθαρσής, ὡς ἐπὶ τῷ πολὺ δὲ ἐπὶ

κακῆς σημασίας, παράτολμος, εὐθ-
σκληρὸς, ἀπάνθρωπος, ἐνόσιος, ἐπὶ
τῶν θηλ. ἀνθρώπων, οἵτινες ἀκόλαστον
ψυχὴν καὶ τῆς δυνάμεως αὐτῶν ἀδίκου
ποιούμενοι, σκληρὰ ἢ ἀπάνθρωπα διαπρα-
ξοῦν, Ε 403· ὅθεν λέγεται περὶ τοῦ Ἀλ-
έκτορος, Ὀδυσσεύς, Ἡρακλῆς (ἢ καὶ
ἐνεργοῦσιν οὕτως καὶ οὐχὶ ὡς σταθεροὶ
ἐπίθετον), Ι 630, Π 203, Ρ 450, ι 331
κ 293, φ 28 κ. ἀ. ἡπιωτέρων ἐννοιαν·
τῷ Κ 464, ὅπου λέγεται περὶ τοῦ Νίσι-
τῆς ἀνάκτορον αὐτοῦ δραστηριότητα (ἐν-
τῶν ἐρμηνευτῶν παραδίδονται τὴν ση-
μολίαν, δυστυχή, ὡς καὶ ἐν τῷ Σ 43
279, λίαν παραδόξως). Πολλάκις δὲ καὶ
θεῶν, ἰδὼς δὲ τοῦ Διὸς, σκληρὸς, ἀδύ-
τος, φουδερὸς, Β 111, Ι 49, γ 461, ἐ-
ν γένει Ω 433, ε 418. 2) ἐπὶ ἀφύμων
ἐν τῇ Ὀδυσσεΐ, ὅσον „ἔργα“ ἀπ' ἀν-
δρόσια, ἀνδρουργήματα, ι 295, ε 83, γ
„ὑπνο“ ὀλέθριος, κ 69. (Κατὰ τὸν Δ
λεῖνον παράγεται ἐκ τοῦ σχετός· δὲ τὸ
σχετάλιος κατὰ συγκοπὴν, καὶ σημαίνει
τὸν κατειλημμένον ἢ συνεχόμενον ὑπὸ ἐν-
δαμνιῶντα „δαμνισμένον“· ἀλλὰ πᾶσι
ἐννοια τοῦ δαίμονος; Τὸ θηλ. „σχετλή-
σκειται ἐν τῷ μέσῳ τοῦ στίχ. Γ 414 μ
χεῖαν τὴν πρώτην συλλαβὴν ἢ ὡς δια-
κατὰ συνίζησιν).

ΣΧΕΤΟ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἔσχετο, ἴδ. ἔχα.
ΣΧΙΖΑ, ἡ, „σχίζα“, ἀπεσχισμένον
Α 462, Β 425, γ 459, „δρυός“ ε 425.

ΣΧΙΖΑ, ἀορ. ἀ. ἔχισα, „σχίζω“, ἴδ.
ΣΧΙΖΑ, ἐν γένει διαχωρίζω, διαίρω, Ι
428.

ΣΧΟΛΙΟ, ἴων. ἀντὶ σχολόντο, ἴδ. ἔχα.
ΣΧΟΛΙΟΣ, ὁ, „βούρλιον ἢ βρουλόν“
σχολίω· Βατρ. 213. Ὡς περιληπτικόν
νιζ], τόπος σχολίων (βούρλιον) κατὰ
463 f. (1. Ἐντεθεν τῆς καθομλ. τὴν
νίον). Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας.

ΣΧΟΙΝΟΣ, ἡ, πόλις τῆς Βοιωτίας πρὸς
ὁμώνυμον ποταμὸν οὐ μακράν τῶν Θ
497. Ὁ Στράβων 9, 2, 22 ὀνομάζει τὴν
„χώραν“ καὶ τὸν δι' αὐτῆς ποταμὸν Σχ-
ομένον, η, ον, ἴδ. ἔχα.

ΣΧΟΜΕΝΟΣ, η, ον, ἴδ. ἔχα.

ΣΧΟΝ, ὁ (σῶμα, σῶμα) πιθανῶς=σω-

βητον τοῦ Ἑρμοῦ Γ 72 f· κατὰ δὲ τὴν
ἐρμηνείαν=σῶος, ἀκέραιος, λατ. im-
τοῦ σίος, σῶς)· ὅθεν ἰσχυρός, κρα-

ΣΧΟΝ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, υἱὸς τοῦ
ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθείς, Α 427
κλιτ. Σχ'· πρὸ δαδνομένου φωνήεντος
450.

ΣΩΜΑ, ἁπλ., τὸ, σῶμα, „κορμὴ“ ἀ-
τε καὶ ζῶμα, παρ' Ὁμ. δὲ πάντοτε τ
σῶμα, πτῶμα, νεκρὸν, „λεψάνον

παρ' αὐτῶν «δέλας»), Γ 23, Η 79,
 'Οδ. λ 53, ω 487.

ἐκ τοῦ αἵος, παρ' Ὁμ. μόνον
καὶ αἰτ. ἐνικ. σὼν A 417, Θ 246,
ἐνθα πανταχοῦ ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'.
τεταπὲς τὴν γραφὴν σόων. Ἐν δὲ τῇ κ
ὅτι τιν' ἄξει· σὼν ἐταίρων· ἀρσιότερον
ἐνταῦθα τῆς γνῶμης· τοῦ Ἀριστάρχου
σὼν· σὼων) γὰρ ἐκληφθῆ τὸ σὼν· ὡς

κτητική ἀντωνυμία καὶ ἀντὶ τοῦ «σῶς»
ὅπου ὑπάρχει βουκολική τομή, γράφει ὁ Βέκκ. ἐν
τῇ Β'. σόος. 1) σῶος, ἀκέραιος, ἀβλαβής,
X 332, ο 42, π 431. 2) βέβαιος, ἀναντίρ-
ρητος, ἢ κατὰ τὸν Σχολ. πλήρης, ἐντελής
«νῦν μοι (τοί) σῶς αἰπὺς ὤλεθρος» N 773, ε
305, γ 28· περὶ. σόος.

* ΣΠΤΗΡ, ΠΡΟΣ, Θ, ΣΩΤΗΡ, Ὑμ. 21, 5. 33, 6.
ΣΩΝ, Ἰδ. ΣΛΩΝ.

T

T

τὸ δέκατον ἔνατον γράμμα τοῦ Ἑλλη-
σμήτου, ἐπομ. σημείον τῆς δεκάτης
ἐκδοδίας.

ἐπιβλῖν 1) ἀντὶ τοῦ Τέ. 2) σπανίως τοῦ Του. ἁ.) τοῦ βεβαιωτικοῦ μορίου ὁδοσμφ. μὲν τ' ἢ μὲν τ'· Ἰδ. ΜΕΝ ἐν τῷ γάρ τ' αἴψα· ἀντὶ τοῦ γάρ τοι 317 (ἐνθα ὁμῶς ὁρθότερον ἐκλαμβάνε- τοι γάρ τε). ὅ.) = σοί, τῆς δοτικ. τῆς ὁδ. ἀντωνυμ. Σδ, Ψ 310, α 60, 347. ὁ μ' καὶ δ'.

[...], (τάσσω) κοσμητής, κοσμητῶρ, τάξεως. Ἐν τῷ Ψ 160 ὁ Ἀρί- γραφεν «οἱ ταγοί» ἀντὶ τῆς συνήθους ἑὶ τ' ἀγοί». Ὁ δὲ Βόθης, Σπύτκνερος μετ' αὐτοῦ ἀποκατεστήσαν τὴν συνήθη τῶν ἡ. ταγῶς ἔχει μακρόν τὸ α. ἐν ὅν ἀπαιτεῖ βραχύναν τὴν συλλαβὴν τῶν Δύντζερος, διότι ἡ λ. δὲν εὐρίσκεται ἀλλάχου καὶ διότι παρὰ τοῖς μετέπειτα ὅν τὸ α, δὲν θεωρεῖ ταῦτα λόγους ἀπο- ἀπορρίψωμεν τὴν ἄλλω; ὀρθοτάτην χωρίον ἀρμοδιωτάτην ἀνάγνωσιν τοῦ ου.

ΤΑΟΗ, ΨΩ. ΤΕΙΝΩ.

ΡΟΝ [v.], τὸ (παρὰ τοῖς μετέπειτα,
 καὶ ἐξ Σκύλακι καὶ ὁ T., παρὰ δὲ Πινδ.)
 Ταῖναρον, ἀκρωτήριον τῆς Λακω-
 νης πρὸς νότον ἀκρὰ τῆς Πελοποννή-
 σης· σημερινὸν Ματαπὸν, ἔχον τὸ πάλαι
 Ποσειδῶνος ὑπεράνω σπηλαίου, ὅπερ
 καλεῖται Ἀδου κατὰ δασιν, Υ. Ἀπ. 412.
 Τῶν [v.] (ταλαφ.), ὄν, ἐπικ. (ταλ,
 καὶ τῇ ἐργασίᾳ ἀντέχων, ὑπομένων,
 ὅς, φερέμενος; ἐπιθ. τῶν ἡμούνων,
 62, 666 ὁ 636, φ 23.

ΕΝΗΞΕ, ΕΟΣ, ὁ, πατήρ τῶν δύο ἡγεμό-
λαιόνων, B 865.

ΝΙΔΗΣ [Ψ-Υ.], ΛΟ, ὁ, ἐπικ. πατρων-
 /ηλιατισθὲν διὰ τοῦ συνδυασμοῦ ἀμφο-

τέρων τῶν πατρωνυμικῶν καταλήξεων ἐκ τοῦ
Ταλαός ἀντί τοῦ Ταλαίων ἢ Ταλαΐδος, υἱός τοῦ
Ταλαοῦ, ὁ Μηχιστερός. B 566, Ψ 678.

ΤΑΛΑΝΤΟΝ [ν.], τό (ΤΑΛ=φῆρω, ἰδ. ΤΑΨΝΑΙ).

1) ἡ πλάστιγγε, πληθύν. «τάλαντα» αἱ πλάστιγγες, ἡ τρυπάνη, ἡ ζυγός, „ζυγαριά“, M 433. Ἰδίως τροπικῶς πλάστιγγε ἀντὶ τοῦ ἀπόφασις τοῦ Διός (διότι ὁ Ζεὺς ἐπὶ χρυσῆς τρυπάνη; ζυγίζει τὰς τύχας τῶν ἀνθρώπων) O 69, P 658, T 223, «δική»· τῆς δικαιοσύνης ἡ πλάστιγγε, T. Έρμ. 324. 2) τὸ ζυγασιέν ἡ ζυγισμένον τι βάρος πιθανῶς μικρόν (διότι ἐν τῷ Ψ 269 τίθενται δύο χρυσᾶ τάλαντα ὡς τέταρτον ἀθλον) τὴν σήμερον ὕμῳ; μὴ δυνάμενον νᾶ ἐξακριβωθῇ, τάλαντον, πάντοτε μετὰ τῆς γενικ. «χρυσοῦ» ἐνικ. O 393, πληθ. I 422, Σ 507, Ψ 269, δ 429. (Ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις; ἦτο ἐν ἄλλαις; τῶν Ἑλληνικῶν πολιτειῶν ἄλλο τὸ τάλαντον).

ΤΑΛΑΠΕΪΡΙΟΣ [υ.υ.], ΟΝ, ΕΠΙΚ. (ΤΑΛ, πα-
ράομαι), τρύπὸν τῷ ταλαίπῳρος, ὁ ἐ. πολυ-
παθής, δουτυχής, βατανισμένος, ἐξέ-
τος. *Οδ. η 24, ρ 84, τ 379, γ. Ἀπ. 168,
ἐκείτης. ζ 193, ξ 511.

ΤΑΛΑΠΕΝΘΗΣ [υ-], ἑς (ΤΑΛ, πένθος), πρὸς
πάθη καρτερικός, καρτερόπονος, ὑπομε-
νετικός, «θυμός» ε 222 †.

ΤΑΛΑΡΟΣ (ΣΥ.), ὁ (ΤΑΛ., Ἰδ. ΤΑΥΝΑΙ), „κάνη-
 ρον“ κάλαθος, καλαθίσκος, εἰς ὑποδοχὴν
 τοῦ ἐκ τῆς ἡλακότης κατερχομένου νηματος,
 * ἀργύρεος· δ 125, 131, ἔτι δὲ εἰς ὑποδοχὴν
 καρπῶν ἢ εἰς πῆξιν τοῦ τυροῦ· ὅθεν * πλεκτός·
 ὡς ἐκ πλεξίμων κλάδων συγκεῖμενος, Σ 568, ι
 247. (||. Ἐν τῇ καθομιλουμένῃ λέγεται „τάλα-
 ρος“ ἀγγεῖον, ἐν ᾧ κτυποῖται τὸ γάλα εἰς ἐξα-
 γωγὴν τοῦ βουτύρου· ἔπειτα δὲ καὶ εἰς ὑποδο-
 χὴν τυροῦ καὶ ἄλλων πραγμάτων συνωνύμως
 πρὸς τὸ „κάδην“).

ΤΑΛΛΑΣ [-], ΛΙΝΑ, ΑΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ.
(ΤΑΛ. Ἰδ. ΤΛΗΝΑΙ), μόνον ἐν τῇ κλητικῇ ΤΑ-

ΑΑΝ [υ-], δ.) ταλαίπωρος, ἄθλιος, δυστυχής, Ὑ Ἑρμ. 160: 6.) προπέτης, αὐθά-
νης, σ 327, τ 68. (|| Νομίζω ὅτι δὲν ὑπάρχει
ἀνάγκη τῆς δευτέρας ταύτης σημασίας, διότι καὶ
ἐν τοῦτοις τοῖς Ὀμηρικοῖς χωρίοις ἀρμόζει κάλ-
ιστα ἢ 1) σημασία ταλαίπωρος, ἄθλιος,
„κακόμοιρος“, μετὰ περιφρονήσεως λεγομέ-
νου τοῦ ἐπιθέτου).

ΤΑΛΑΣΙΦΡΩΝ [υ-], ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. (ΤΑΛ,
φρήν), καρτερόψυχος, καρτερικός, ἀνέν-
δοτος, ὑπομενατικός, Δ 421, περὶ τοῦ Ὀδυσ-
σέως: Δ 466, γ 84, δ 244 κ. ἀ.

(ΤΑΛΛΩ), ἐνεσθ. ἄχρηστος (ΤΑΛ, ἴδ. ΤΑΨΝΑΙ),
ἐξ οὗ μόνον ἄορ. ἀ. ἐτάλασται: Ρ 166, ὑποτ.
ταλίσσης, ἡ Ν 829, Ο 164, τολμῶ, ἀπο-
τολμῶ, „(ἀπο)κόπτω“, μετ' ἀπαρρ., *Ψ. ἐνθ.
ἀνωτ. (ἴδ. καὶ ΤΑΨΝΑΙ).

ΤΑΛΑΪΡΙΝΟΣ [υ-], ὁ, ποιητ. (ΤΑΛ, ῥίνος,
Γρινός), ἐπιθ. τοῦ Ἀρσως «ταλαύρινος, πολεμι-
στῆς» ὁ τὴν ὀρμὴν τῶν ῥίνων ἤγειν ἀσπίδων ὑπο-
δεχόμενος, ὑριστάμενος, ἐπομ. καρτερικός,
ἀνένδοτος, ἀτρόμητος, ἀκαταμάχητος
πολεμιστής, *Ψ. Ε 289, Υ 78, Χ 267. Τὸ
οὐδέτ. ΤΑΛΑΪΡΙΝΟΝ ὡς ἐπὶρ. «τὸ μοι ἐστὶ ταλαύ-
ρινον πολεμίζειν» διὰ τοῦτο δύναιται καρτερι-
κῶς νὰ πολεμῶ, Η 239. (Ἄλλοι δὲ καὶ τῶν
ἀρχαίων καὶ τῶν νεωτέρων ἐρμηνευτῶν ἄλλας
ἐρμηνείας παρέχουσιν, ὅσον ἰσχυρόχρως, ὅ ἐ.
ἰσχυρὸν δέρμα ἔχων (Σγολ. καὶ Δοιδερλ.) ἢ
ἀπλῶς καρτερικός, εὐτολμος ὡς οὐχὶ κατὰ
σύνθεσιν, ἀλλὰ κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ ταλαυρός
= ταλαϊρός: σχηματισθείσης τῆς λέξεως (Ἀρί-
σταρχος καὶ Φαίσις). Ὁ δὲ Κούρτιος παραδε-
χόμενος τὴν σύνθεσιν τὴν ἀνωτέρω σημειωθεῖσαν
ἐρμηνεύει: ὁ τὴν ἀσπίδα ὑπομένων, τούτῳ φέ-
ρων, ἀσπίδοφόρος. Τὸ δὲ οὐδέτερον τότε ὡς
ἐπὶρ. ὁ ἀ ἐσημειαν: μετὰ τῆς ἀσπίδος).

ΤΑΛΛΗΡΩΝ [υ-], ΟΝΟΣ, ὁ, ἡ (ΤΑΛ, φρήν)
= ΤΑΛΑΣΙΦΡΩΝ Ν 300 f. (Κατὰ τὸν Δυντέρων
τὸ α εἶνε συνδυετικὸν φωνῆεν).

ΤΑΛΟΓΒΙΟΣ [υ-], ὁ, κῆρυξ τοῦ Ἀγαμέμνονος
ἐν Τροίᾳ, Α 320 κ. ἀ., μετέπειτα ὡς ἥρως ἐν
Σπάρτῃ τιμώμενος. (Κατὰ τινὰ νεωτέραν ἐτυμο-
λογίαν ἐκ τοῦ θαλέθω καὶ βλος σημαίνει τὸν
πολυκτήμονα, πλούσιον),

ΤΑΛΛΑ, ΤΑΛΛΑ κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ τὰ ἄλ-
λα, ἴδ. ἌΛΛΟΣ 6').

ΤΑΜΕ, ΤΑΜΕΙΝ, ἴδ. ΤΑΜΝΩ.

ΤΑΜΕΣΙΧΡΟΣ [υ-], ΟΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. (τάμνω,
χρῶς), τοῦ σώματος ἢ τῆς σαρκὸς κοπτικός,
οἷονεὶ σαρκοτόμος, κοπτερός, *χαλκός,
ἐγγχείη. *Ψ. Δ 511, Ν 310, Ψ 803.

ΤΑΜΙΝ [υ-], ἡ, οἰκονόμος, „κελλᾶρισσα“,
ἡ διαφυλάττουσα καὶ παρέχουσα ἐν τῇ οἰκίᾳ τὰ
ἐπιτηδεύματα, Ζ 381, α 439 κ. πληχ. ἔτι δὲ «γυνὴ
ταμὴν» Ζ 390, ε 345, γ 479 καὶ «ἀμφίπολος
ταμὴν» ὡς ἀνήκουσα βεβαίως εἰς τὴν τάξιν τῶν
δούλων, Ω 303, π 453. Ἐπεὶ θηλυκὸν τοῦ

ΤΑΜΙΝΕ [υ-], ΛΟ, ὁ, κυρ. ὁ ἐκ τῶν
τάμνων καὶ τὰ διάφορα ταῦτα τεύχη
περὶ αὐτὸν διανεμένων, παρέχων, οἰκο-
τροφοδότης, „κελλᾶρις“ (λατ.),
Τ 44. Τροπικῶς ὁ Ζεὺς λέγεται «ταμ-
μοιο» διοικητής, διευθυντής τοῦ πολέμου
Τ 224. Ὡσαύτως ὁ Ἄλλος «ταμ-
κ 21. Ἐκ τοῦ

ΤΑΜΝΩ, ἐπικ., Ἰων. καὶ Δωρ. ἀντὶ τῆς
ΜΗΝ, προσ. -ετι, ὑποτ. -η, μετοχ. -ων
ἐταμνῶν, -ε, ἀναῦξ. τάμνε, μέσ. ἐνεργ.
-ομένη, -ου, παρ. ἀναῦξ. τάμνετο,
ἄορ. 6'. ἐπ. τάμε, πληθ. τάμον, εὐκτ. -ο-
ωμεν, -ητε, ἀπαρρ. ταμέειν, μετοχ. -ών-
-όντες, μέσ. ἄορ. ἀπαρρ. ταμέσθαι Ι 58
μόνον μετοχ. τοῦ παρ. τεταμμένον.
Ἐκ τοῦ τύπου ΤΕΜΝΑ εὐρίσκεται μόνον τὸ
τὸ ἀπαρρ. τάμνειν γ 475 (ἐνθα ὅμως ὁ Β
τῇ Β' ἐξ εἰκασίας διώρθωσε. τάμνειν),
τάμνον Τ. Δῆμ. 384 καὶ μέλ. ταμέειν
(κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Οὐολφίου ἐκ
γραφῆς τῶν ἀντιγράφων: τάμνει. Οἱ δὲ ν.
ἀπὸ τοῦ Σπιτζνέρου καὶ ἐφεξῆς, πληθ. τ.
δερρίου, κατ' ἔγκρισιν τοῦ Βουττμάννου
δέχθησαν τὴν ἐν τοῖς Ἑνεατικοῖς σχολί-
οις φησὶ ΤΕΜΕΙ, ὡς τύπον ἐνεστώτος). Δι'
τάμνω, „κόπτω“, ἀπο(δια)κόπτω.

1) κατακόπτω, τεμαχίζω, „κο-
ζῶ“, ὅσον κράς: Ι 209, πρὸλ. Β', 1) ἀ-
μα „χωρίζω“, ἵνα κατασκευάσω ἐκ
πέδιλα, ε 21, „χρῶς χαλκῷ“ κόπτω.
τίζω, πληγῶναι, Ν 103, «μελίσσι τάμ-
μελίζω. Ω 409: 6'. „κόπτω“, ὁ ἐ.
ζῶ, ἵνα θυσιῶ «κάπρον» Τ 197: ἴδω
τάμνω ἴδ. ὄρκιον. 2) ἀποκόπτω,
μνῶ, «κεφαλὴν ἀπ' ὤμων» Ρ 26,
177, «ἐκ κεφαλῶν τριχῶς» Γ 273, ε 28
ὁ ἐ. κόπτω ἐξάγω, «γλώσσας» γ 332
ἐκ μηροῦ Ἀ 844. Ὅθεν ἐπὶ δένδρων
λων „κόπτω“, «δένδρα» Α 83, α
119, πρὸλ. μ 41. Παθ. «μελὴ χαλκῷ
μένη» Ν 180, «ρόπαλον τεταμμένον»
μετὰ διπλῆς αἰτίας. «ἐρίνεον νέου» ὁ
ἀπὸ τῆς ἀγρίσουκῆς νέου: κλάδου ἀπὸ
Φ 38' ἐν γένει ἀποχωρίζω, ἀπονέ-
μενός τι· Ζ 194, Υ 184. 3) „κο-
δοῦρατα» ε 162. 4) διακόπτω, δι-
διέρχομαι, ὡς τὸ λατ. secare, ὅσον
κύματα γ 175, ν 88, «ἡέρα» Υ. Δ.
ῶσαύτως ἐπὶ τοῦ ἀρότρου «τέμει δὲ τ.
ἀρούρης» Ν 707, ὅπου ὡς ὑποκείμε-
νοῦται ἐκ τῶν παρακειμένων τὸ «ἄρο-
δὲ πρότασις ὅλη πρέπει νὰ νοηθῇ ὡς
τικτὴ, πρὸλ. λ. ΤΕΛΕΩΝ. (Ἀρχαιότεροι
νευταί, ἐν οἷς καὶ ὁ Δοιδερλίνος ἀναφ.
«τέμει» εἰς τὸ «ζυγόν», τὸ ὁποῖον εἰς
σύνταξιν φαίνεται εὐκολώτερον, εἰς δὲ
νοίαν εἶνε ὅλως ἀνάρμοστον. Ὁ δὲ Οὐδός

τὴν διήρθωσιν τοῦ Παρνεσίου· τὰ μὲν, ἔτι (ὡς βόες) διατίμουνσι τὴν αὐλάκα (τοῦ ἀγροῦ). Β'. Μέσ. 1) (ἀπο)-
ταναύω, δι' ἐμαυτὸν, «κρέα» ω
243. 2) ἐν γένει ἀποχωρί-
σιν ἐμαυτοῦ, «οἶον· τὰ μὲν οὖν»
ἀνέλας· ἐξεχώρισαν περὶ αὐτοῦ, ὁ. ἔ.
καὶ ἀπῆλθαν ὅσον ἕκαστος· ἐδυήθη
ἡ, Σ 528, πρὸλ. ΠΕΡΙΤΕΜΝΩ. Ὅθεν ἔ.
ἀρσιν πεδίον· ταμεία· ἀφύετον γῆν
ἐκτείναν ἐν τῇ πεδίον· νά χωρὶς δι' ἐ-
κτείνω καὶ νά λάβω, 1 580.

ΤΑΝΥΩ [ν...], βε, γεν. εὐς, ἐπικ. (ταναός,
ἔχων μακρὰν καὶ εὐθείαν ἀκμήν ἢ
ἐπομ. ὁξύς, «σουδερρός», ἢ μακρὰν,
καὶ εὐθείαν ἔχων κόψιν (ἐπομ.
λεπίδα) μακρόλογος, «γλῶσσος» ὡς
πολύ ἐπὶ ξίφους ἢ δόρατος, Π 77, Ω 754,
ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πελίκῳ, Π 418.

ΤΑΝΥΩ, ὅν, ποιητ. (ΤΑ-, τείνω) ἐκτενής,
ἐκτενέας, εὐμήκης, μακρός, «αἰγανή»
ἢ «ἀστράχης». Γ. Δῆμ. 454. (Κυ-
πρ. ἀναγνώ, ἴδ. τὴν ἐπομένην λ.). Ἐκ

ἰπίνης [ν...], ὁδός, ὁ, ἢ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
πύου (ταναός, πούς), ὁ ἐκτείνων τοὺς πό-
δες· τοὺς πόδας ἔχων (ἠρθότερον κατὰ
δερλεῖνον, ὁ ἐκτενεῖς· τοῦτέστι εὐμή-
κης· ἔχων τοὺς πόδας, ισχνόπους,
πύς), «μῆλα» 1 464 f, Γ. Ἀπ. 304.

ΤΑΝΥΩ [ν...], ἐς, ἐπικὴ λ. ἀμφιόλου
ταῖας καὶ σημασίας μόνον ἐν τοῖς «ταν-
» καὶ «μοῖρα τανηγέας θανάτοιο»
X 210, Ε 100, γ 238, λ 174, 398, π
133, κατὰ τὴν συνήθη, ἀλλ' ἀμφιόλου
ταῖαν ἐκ τοῦ ταναός· καὶ λέγω I, εἰς
ἢ ἐπὶ μακρὸν ἐκτείνων ἢ πλαγιά-
σπλύνων. Ὅχι ὀλίγην δυσκολίαν ἔχει
Δοιδερλεῖνον ἢ ἐτυμολογία ἐκ τοῦ ἀλ-
ταν ἀλγεινός· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ
πάνυ ἀσφαῖς. (||. Προτιμότερα φαίνεται
Δοιδερλεῖνον ἢ ἐτυμολογία, ἣν καὶ ὁ Δύν-
ω ἀπεδείχεται).

ΤΑΝΥΩ [ν...], ὁ (κυρ. ὁ Παράτομος,
ἐκ τοῦ ΤΑΛ-, παράβαλε ΤΑΨΝΑΙ),
ἡ δὲ καὶ τῆς Πλουτοῦς, ἢ τοῦ Τρω-
αίως τῆς Σκύλλου τῆς Φρυγίας, πατήρ
τοπος, πάππος τοῦ Ἀτρέως καὶ Θυέ-
σοῦτον Θεοφίλης ὑπῆρξεν, ὥστε οὐ μὴ
πλουτος ἔγενεν, ἀλλὰ καὶ συνδαιτυμὼν
αὐτῶν· ἀπεδείχθη ἀνάξιος τῆς τοσαύτης
καταπροδίδων εἰς τοὺς θνητοὺς τὰ ἀπόρ-
ρυν ὁσῶν. Προέβη δὲ εἰς τοσαύτην ἀσε-
βείαν ἀκολασίαν, ὥστε, ἵνα δοκιμάσῃ τὴν
ἐν τῶν θεῶν πανδαημοσύνην παρέβηκεν
εἰς βρώσιν τὸν ἴδιον υἱὸν Πέλοπα. Διὰ
τοῦ· τιμωρίαν ἐπέθη ἐν Ἀδου μέχρι
τῶν μαστῶν εἰς ὕδωρ βασανιζόμενος

ἐν αὐτῷ ὑπὸ δίφῃ· ἀσέστου, λ 382 ἐξ. Κα-
τ' ἄλλον δὲ μῦθον (ὃν ἀκολουθοῦσιν οἱ Λυρικοὶ
καὶ Τραγικοὶ) ἐπεκρέματο ἐπ' αὐτοῦ μέγα· βρά-
χος· ἐτοιμόρροπος. Ὅθεν καὶ ἐτυμολογεῖται τότε
τὸ ὄνομα τοῦ κατ' ἀναγκραμματισμὸν ἐκ τοῦ τά-
λαντον· βάρος, ὅθεν καὶ τανταλῶ, ταντα-
λίζομαι. Παρὰ Πλάτωνι δὲ ἐν Κρατύλῳ σ 395
παράγεται ἡ λ. ἐκ τοῦ τάλας = ὄλιος.

ΤΑΝΥΓΛΩΣΣΟΣ [ν...], ὄν, ἐπικ. (ΤΑΝ-, τείνω,
γλῶσσα), ὁ ἔχων ἐκτεταμένην (ἐκτείνων) τὴν
γλῶσσαν, ἐπομένως· συγγὰ κρώζων κατὰ τὸν Δοι-
δερλεῖνον, ἢ μᾶλλον ὁ ἔχων ἐκτενῆ, μακρὰν
καὶ λεπτήν τὴν γλῶσσαν, «κροῦναι» 1
66 f. (|| βίβλ. ΤΑΝΥ- προϋποθέτει Διολικόν τι
ἄλλο ἐπίθετον τανύς = ταναός, ὡσαύτως καὶ τὰ
ἐπόμενα σύνθετα, πλὴν τοῦ ΤΑΝΥΣΙΠΤΕΡΟΣ).

ΤΑΝΥΓΛΩΧΙΝ [ν...], ἴνος, ὁ, ἢ, (ΤΑΝ-, γλω-
χίν), μακρογλώχιν, μακρὰν αἰχμὴν ἔχων,
«ὄϊστοι» Θ 297 f.

ΤΑΝΥΚΗΣ [ν...], βε, ἐπικ. = ΤΑΝΑΪΚΗΣ, ὅπ.
ἴδ. «ἄος» Ξ 383, κ 439, π 473, «ὄζοι»
μακροκρόσοι (κατ' ἄλλους· ἐκτενεῖς, ὥστε τὸ
τελευταῖον μέρος τῆς λέξεως· δὲν εἶνε συνθετικόν,
ἀλλὰ παραγωγικόν) κλάδοι, Π 768.

ΤΑΝΥΠΕΛΟΣ [ν...], ὄν, ποιητ. (ΤΑΝ-, πέ-
πλος), μακρόπεπλος, ἢ ἔχουσα μακρὸν πέ-
πλον ἢ ἐπανωφόριον, ἐπίθετον ἐπιφανῶν γυναι-
κῶν, Γ 228, μ 375 κ. ἀ. πλχ., «πλακοῦς» ἐπὶ
τῷ ἀσπεύοντι τὸ πάλυ ἐπίχρυσμα, Βατρ. 36.

ΤΑΝΥΠΤΕΡΟΣ [ν...], ὄν, ποιητ. (ΤΑΝ-, πτε-
ρόν) = τῷ ἐπομένῳ, ὅπ. ἴδ., «οἰωνοί» Γ.
Δῆμ. 89.

ΤΑΝΥΠΤΕΡΙΣ [ν...], ὄν, ποιητ. (ΤΑΝ-,
πτέρυξ), μέ ἐκτεταμένους, ἀνοικτάς πτε-
ρυγας, «οἰωνοί, ἄρπη» Γ. M 237, T 350.

ΤΑΝΥΣΙΠΤΕΡΟΣ [ν...], ὄν, ποιητ. (τανύω,
πτέρον), ὁ τανύων, ἐκτείνων, ἀπλώνων τὰ
πτερά, Ὅδ. 1 65, γ 468, Γ. Ἑρμ. 213.

ΤΑΝΥΣΤΗΣ [ν...], ὄν, ἢ (τανύω), τάνυστις,
«τάνυσμα», ἔντασις, «τέντωμα», ὅσον τῆς
νεύρας· τοῦ τόξου (ἴδ. λ. ΤΑΝΪΩ) φ 412 f.

ΤΑΝΥΣΦΥΡΟΣ, ὄν, ποιητ. (ΤΑΝ-, σφυρόν),
βαδινόπους, Γ. Δῆμ. 2, 77.

ΤΑΝΥΤΑΙ, ἴδ. ΤΑΝΪΩ.

ΤΑΝΥΦΑΙΟΣ, ὄν, ποιητ. (ΤΑΝ-, φλοῖος) «κρά-
ναι» Π 767 f, κατὰ τινας· μέν ἢ ἐπιμήκη
τουτέστι κατὰ μακρὰς ταινίας· ἀπολεπιζόμενον
φλοῖον ἔχουσα, κατ' ἄλλους δὲ ἢ φλοῖον κατὰ
μακρὰς ταινίας διεβρωγὸτα ἔχουσα, ὅπως δὲ
ἀπιθάνως· ἢ βαδινὴ ἢ ὑψηλὴ, καὶ κατὰ τὸν
Δοιδερλεῖνον· ἢ μακροῦς κλῶνας ἔχουσα. || τέ-
λος κατὰ τὸν Δύντῃ· ἢ ισχυρόν· τουτέστι
σκληρόν φλοῖον ἔχουσα.

ΤΑΝΥΦΑΛΛΟΣ [ν...], ὄν, ποιητ. (ΤΑΝ-, φύλ-
λον), ἐπιμήκη («στενόμακρος») φύλλα ἔχων,
στενόφυλλος, ὅσον «ἐλαίη» Ὅδ. ν 402, 346,
φ 195, «ὀάμνος ἐλαίης» φ 190.

ΤΑΝΪΩ [ν...], ἐπικ. καὶ ἰωνικ. (ἴδ. ΤΕΪΝΩ),

ένες. -ω, -ουσι ρ 391, φ 174 (ἐν τῷ δ'. χωρίῳ κατὰ τινα· εἶνε μέλλ. ἄνευ σ'· ἀλλ' ὀρθότερον κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον καὶ Ἡρωδιανὸν ἐνεστώς με σημασ. μέλλ., ἴδ. Κρουγ. περί Διαλέκτ. 29, 2, 4 τῆς Ἑλλην. μεταφρ.) ἀπαρρ. -ειν, μετοχ. -ων, μέσ. παρτατ, γ'· πληθ. ἀναύς. τανύοντο, ἀόρ. ἀ. ἐάνυσσε, τάνυσσε καὶ τάνυσε, πληθ. τάνυσσαν, ὑποτ. τανύσῃ καὶ -σῃ, εὐκτ. -ύσεις, ἀπαρρ. -σαι, μετοχ. -σαι, μέσος ἀόρ. ἀ. ἐτανύσαντο Ὑ. Ἑρμ. 54, μετοχ. -σάμενος, παθ. παρακ. τετάνυσται, ὑπερσ. -στο· ἐκ τοῦ παθ. ἀόρ. ἀ. ἐτανύσθην τὸ γ'. πληθ. ἐπικ. καὶ Δωρικ. τάνυσθην, ἴδ. Β'. 4), καὶ μετοχ. τανυθεῖς. «Εἰ δὲ καὶ ὁ κατὰ τὰ εἰς με ἐσχηματισμένος ἐνεσ. ΤΛΝΥΤΑΙ Ρ 393. Α'») Ἑνεργ. «τανύζω». 1) κυρ. ἀ.) ἐπεντείνω, «τεντώνω, τανύζω», ὅσον «βοσείν» Ρ 391, Ρ 391, «δέριμα βοός» Ὑ. Ἑρμ. 49, «χορδὴν ἐπὶ κόλλοπι» φ 407· β'.) ἐκτείνω, ἀναπετάννυμι, «τρίν» Ρ 547· γ'.) καταβάλλω τινὰ ἐκτάδην, «ἐξαπλώνω», «τινὰ ἐν κόνις, ἐπὶ γαίῃ» ψ 25, σ 92· ὡσαύτως (κατὰ) παρατίθημι τι μακρόν ἢ πλατὺ πρᾶγμα, ὅσον «ἐγγος» σ 283, «ὄδε-λούς» Ι 213, «τράπεζαν» α 438, δ 54 κ. ἀ. δ'.) ἐντείνω, ὁ ἐ. τεντώνω τι χαλαρόν, ὅσον «τόξον, βιὸν» (ἴδ. λ. ἘΝΤΑΝΙΝ), φ 409, ω 177.

2) μεταφ. ἀ.) κλίνω τι νὰ λάβῃ ἔκτασιν, νὰ κινηθῇ εἰς μῆκος, ὅσον «ἵππου· ἡμῶν» ἐλαύνω, ψ 324, «κανόνα» «πετῶ τὴν σάϊτταν», ψ 761· β'.) διεγείρω, κινῶ, «ἔριδα πολέμοιο» Ξ 389, «μάχην» λ 336, «πόνον» Ρ 401. γ'.) «ἔριδος πέτραρ ἐπ' ἀμφοτέρωσι τάνυσαν» Ν 359, ἴδ. ἐπ' ἀλλήλεσσιν. Β'.) Παθ. τανύομαι, «τεντώνομαι», ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, «σύς τανύοντο διὰ φλογός» Ι 468. ἴδ. ὡς 4) ἐντείνομαι, λαμβάνω ἔντασιν, «φουσκώνω» «γναβοὶ τάνυσθην» π 475. 2) ἐλαύνομαι, τρέχω, δρομαίως φέρομαι, Π 375 «ἡμίονοι ἄμωτον τανύοντο» ἀπαύστως ἔτρεγον, ζ 83, «ἐν βρυτῆρι τάνυσθην» Π 475, ἴδ. ῬΥΤΗΡ.

3) ἐκτείνομαι, ἐξαπλοῦμαι, ἀναπετάννυμαι, «ἐπλώνω» (ἀμετάδ.) «τάπησ τετάνυστο» Κ 456, «περὶ σπείους ἡμερὶς τετάνυστο» ἦτο ἐκτεταμένη, «εἴχεν ἀπλώσῃ» Ε 68. β'.) κεῖμαι ἐκτάδην, «ἐξαπλώνομαι, ἔξαπλωρῶμαι» «κεῖτο τανυσθεῖς» Ν 392, Υ 483, «νῆσος τετάνυσται» ἐκτείνεται, ι 416, πρβλ. δ 435. Γ'.) Μέσ. 1) ἐμαυτῷ ἢ τί τῶν ἐμαυτοῦ ἐντείνω, ὅσον «χορδὰς» Ὑ. Ἑρμ. 54, «τόξον» Δ 112. 2) ἐξαπλώνομαι, ἐκτείνομαι, «κεῖτο τανυσσάμενος» ι 298. (|| Πολλὰ τῶν εἰς τὴν σημ. Β'. 3) ὑπαχθέντων παραδειγμάτων ὀρθότερον ὑπάγονται, νομίζω, εἰς τὴν σημ. Γ'. 2).

ΤΑΠΗΣ, ΗΤΟΣ, ὁ, τάπησ, «σχέπασμα», ἐξαπλούμενον ἐπὶ θρόνων καὶ κλινῶν, Ι 200, δ 424 κ. ἀ.

ΤΑΠΡΕΤΑ, ἐπίρ., ἴδ. ΠΡΩΤΟΣ.

ΤΑΡ, μῆριον κατὰ τινα· τῶν γραμμῶν κραμένον ἐκ τοῦ τοῖ ἄρ. ὅθεν ὁ Βούττιος τάρ. Ὁ δὲ Οὐόλοφος, συμφωνοῦντος καὶ Βουττιάννου καὶ Σπιτζένου καὶ Ναιφ. γράφει τ' ἄρ, ὁ ἐ. τὲ ἄρ. ἴδ. καὶ ἄλλ.

ΤΑΡΑΣΣΕΙ [···], (ΤΑΡΑΧ, ΤΡΑΧ, τραχύνει, ἐτάραξε, ὑποτ. ταράξῃ μόνον ἐν τμ., ἴδ. Ρ 452, β'. παρακ. ἐπικ. ἀμετάδ. τέτρωκατω.) ἐκ τοῦ ἐτέρου τύπου θράττω θρήττω (ἢ κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ραχα). 1) ταράττω, συνταράσσω, «κατώνω», ὅσον «πόντον» ε 291· διαταράττω, ἐμβάλλω εἰς ταράχην, ἄνω κάτω, «φρένας» Βατρ. 145, λ Α 579, ἴδ. ΣΥΝΤΑΡΑΣΣΕΙ. 2) Ὁ ἐ. κείμενος· ΤΕΤΡΗΧ ἔχει ἀμετάδοτον ση. εἶμαι τεταραγμένος, εὐρίσκομαι ἐ. ραχῇ, εἶμαι θορυβώδης, περὶ τῆς ἄγρο δῆμου, Β 95, Θ 316.—(Ὁ ἕτερος τύπος τῶ ἐσχηματισθῇ κατὰ τὸν Βούττιαννον· πρῶτος ταράσσω κατὰ μεταθέσιν—τραχύνω κατὰ τροπὴν τοῦ τ πρὸ τοῦ ρ εἰς ὁ· ὅθεν τὸ α' ἔχει μακρόν. Οἱ δὲ παλαιοὶ γραμματεῖς καὶ ὁ Δόδεκις παραδέχονται συγκοπὴν κατὰ τῆσιν· ταρχ-, ταρχ-, τραχ-).

*ΤΑΡΒΑΛΕΟΣ [···], ΕΗ, ΕΟΝ, ποιητ. (τεταρβένος, ἐντρομος, δειλός, Ὑ. Ἑρμ. 54, ἴδ. τὰς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. (τάρβος, ἀ. ἀναύς. τάρβητα, παρ. θαμιστ. τάρβος, Ὑ. Ἀφρ. 251· ἀ.) ἀμετάδ. φοβοῦμαι, «μαὶ περιδεῖς, ἐκπλήττομαι, τρομαίνω» Β 268 κ. ἀ., «θυμῷ» εἶνε περίφοβος, μου, φ 575, η 51, σ 331· εἰ δὲ καὶ φόβου τοῦ ἐκ σεδασμοῦ, Α 331· β'.) φοβοῦμαι, «τρομαίνω» τινὰ, μετ' αἰτ., Α 405, Ρ 586.

ΤΑΡΒΟΣ, ΕΠΕ, τό, ποιητ. [δέος], φόβος, ἴδ. Ω 452, 481.

ΤΑΡΒΟΥΣΙΝ [···], ἡ, ἐπικ.=τῷ πρόσωπῳ, σ 342 τ.

ΤΑΡΝΗ, ἡ, πόλις τῆς Λυδίας, εἰς τὴν ἔκειτο τοῦ Τμήλου, μετέπειτα Σάρδεες.

ΤΑΡΝΗΜΕΝΑΙ, ΤΑΡΝΗΝΑΙ, ἴδ. ΤΕΡΝΗ.

ΤΑΡΙΟΣ, ὁ (τέρω). 1) «πλεκτόν, μωτή», πᾶν οἰονδήποτε πλέγμα, ἐφ' ὃ νεται τι, καὶ ἴδιως τὸ (ἐκ βρύων) ἐφ' ὃ γίγεται ὁ τυρός, τὸ νῦν «τυρόθυλον» νον, ι 219. 2) πᾶσα ἐπίπεδος ἐπιφάνεια «ταρός ποδός» τὸ μέρος τοῦ ποδός ἐπὶ τῶν δακτύλων καὶ τῶν σφυρῶν, τὸ «κτύγόμενον ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, Α 377.

ΤΑΡΤΑΡΟΣ, ὁ, χάσμα σκοτεινὸν ὑπὸ τοῦ Ἄδου, ὅσον ἀπέχει ὁ οὐρανός ἀπὸ τῆς γῆς. ἴδ. Ἰασηρ καὶ γάλλεον οὐδόν, Θ 43· ἸΑΙΔΗ. Ἐκεῖ οἰκοῦσιν οἱ Τιτάνες, ὁ Κ. Ἰαπετός κ. ἀ., Θ 480, Ὑ. Ἀπ. 336, 256, 371. (|| ἴσως εἶνε πεποιημένη

ταρ-, ἐξ ἧς τὸ [ταρταρίζω] καὶ ταυρίζω, ὅ ἐ. φρικῶ, ριγῶ, διὰ τὸ αἰετῶν καὶ ἀνῆλιον, ἐπομένως κατάψυχρον τοῦ (ταρ-).

ταρ-, οἱ, ΤΑΡΦΕΑ, τὰ (τάρφος, τρέφω), ἄλλοι. ἐπὶ θ. μόνον κατὰ πληθ. εὐχρη-
σται ὑπάγεται καὶ τὸ θηλυκὸν ΤΑΡΦΕΙΑΙ
ἵκονταν ὁ Βούτμαν. καὶ Βέκκερ. ἐν τῇ
ἐκ τοῦ συνήθους: ταρφαί, πυκνοί, συ-
σπασμένοι, «τοί» Α 387, Ο 472,
«δράγματα» Α 69, «ταρφέαι νηάδες»,
Μ 158, Γ 357, 359. Τὸ οὐδ. ΤΑΡ-
φαί, «συχνά, πυκνά», ἄλλοι. πολλὰκις, Μ 47, Ν 748, χ 142, θ
0 ἐπιθετικὸς τύπος: ταρφῆς δὲν εὗρίσκει-
ται ὅμως ὁ ταρφῆς παρ' Αἰσχύλῳ
ἐπὶ Ο. 517 καὶ ἡ γενικὴ ἐν τινι χρησμοῦ
σοικαν. Ζ. Τραγῳδ. 31).

ταρ-, ἡ, πόλις τῆς Λοκρίδος, πρὸς δυσμὰς
τῆς, κατὰ τὸν Στράβ. 9, 14, 6 αἰ μετέ-
ταρφαί, Β 533.

ταρ-, ἀντὶ τοῦ ἐκέρφθη, ἴδ. ΤΕΡΡΑ.
ταρ-, εὐς, τό, ἐπικ. (ἐκ τοῦ τρέφω κατὰ
πληθ., τὸ πυκνὸν φύλλωμα, ἡ λαχμη,
ταρ-, Ε 555, Ο 606.

ταρ-, οἱ, μόνον μέλ. γ'. πληθ. -ύσουσι,
ταρ-, ἀφορ. ταρχύσσω, ἐνταφιάζω, κη-
νέκων «τὸν» Η 85, «τὸν δὲ τε στήλην
456, 674. (ἴσως συγγ. τῷ ταρχεύω
ταρ-, ΤΕΡΕ, τερσαίνω, ταρσός).

ταρ-, οἱ, οὐ, ποιητ. ὁ ἐκ ταύρου, του-
ταρσεύω ἢ βοεῖου δέρματος, «κυνέη»
258, «ἀσπίς» Ν 464, 463, Π 360.

ταρ-, ὁ, «ταυρός», βοῦς. Ὁμ. πλχ. Ἐτι
«βοῦς ταυρός» καὶ «ταυρός βοῦς», ἐνθα
ὑπέρτερον «ταυρός» προσδιορίζει τὸ γενι-
«βοῦς», Β 480, Ρ 389. Ταυροὶ ἐθου-
συνήθως εἰς τοὺς οὐρανίους θεοὺς ἀλλὰ
ταυροτάτους, Α 728, Φ 434.

ταρ-, οἱ, οὐ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ
ταρφεῖτος (τάφος), ἐντάφιος, νεκρι-
ταρ-, «ἀδάδανον», Ὁδ. δ 99, 144,

ταρ-, οἱ, ὅλόν τι τοῦ ἔθνους τῶν
ταρ-, τὸ μὲν ἐπὶ τῆς δυτικῆς ἀκτῆς τῆς
ταρ-, τὸ δὲ ἐπὶ τῶν μικρῶν νήσων τῶν
ταρ-, τῆς χώρας καὶ τῆς Λευκάδος,
ἐν οὕτως ἀπὸ τῆς μεγίστης αὐτῶν, τῆς
ταρ-, κατὰ τὸν Οὐδύσιον ἔκειτο περὶ τὰς
ταρ-, Ἀχελώου, ἢ κατ' ἄλλους δὲ ἦτο τὰς
ταρ-, ἄλληλνία, ἴδ. καὶ τὴν ἐπομ. λ). Οἱ Τά-
ταρ-, ἀπὸ τῆς ναυτιλίας καὶ πειρατείας, α
ταρ-, ε 452, ο 427. ὠνομάζοντο δὲ καὶ
ταρ-, Ἀπολλ. 2, 4, 5.

ταρ-, ἡ, νῆσος παρὰ τὴν δυτικὴν ἀκτὴν
ταρ-, τὴν σήμερον Μεγανῆσαι, α
καὶ τὴν προηγουμ. λ.

1. ΤΑΦΟΣ, ὁ (θάπτω). 1) ταφή, [τάφος],
κηδεία, τούτῃσιν ἡ ἐνταφίαισι: καὶ πάντα τὰ
κατ' αὐτὴν νομιζόμενα, «τ. Πατρόκλοι» Ψ
619, 680, «τάφ. τελέσαι» Ω 660 υ 307 κ.
ἀ. 2) ἰδίως [περίδειπνον], ἡ «μακαριά»,
τὸ νεκρικὸν δεῖπνον, τὸ μετὰ τὴν ταφήν προσ-
ερχόμενον εἰς τοὺς περιλειπομένους, «δαίνονται
τάφον» προσφέρειν περίδειπνον Ψ 29, γ 309.

2. ΤΑΦΟΣ [υ.], τὸ, μόνον κατ' ὄνομα, ἐπ. (οὐκ-
ταρ-, ὅδε, τέθηκα) θάμδος, ἐκπληξίς, θαυμά-
σμός, Ὁδ. φ 422, ψ 93, ω 441, Ἰμ. 6, 37.

ΤΑΦΟΣ, ἡ (συγγ. μετὰ τὸ τάφος), ὄρυγμα,
τάφος, χάνδαξ, «χανδάκι», φ 210 (μόνον
ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.) «ὄρύσσω, ἐλαύνω τάφον»
σκάπτω, ἀνοίγω, τραδῶ χανδάκι, Η 341, 450,
Ι 349 κ. ἀ. Ἰδίως δὲ ἡ τάφος ἡ παρὰ τὰ
τείχη καὶ τὰ προχώματα, Θ 479, Ι 349.

ΤΑΦΩΝ, ἴδ. ΠΛΩ-.

ΤΑΧΑ, ἐπὶ (ταχύς), ταχέως, εὐθὺς, ἀμέ-
σως, «γλήγορα, γοργά», Ὁμ. πλχ. «τάχα
δὴ» α 251, «ἡ τάχα» σ 73, τ 59, «τάχα ποτέ»
θὰ ἔλθῃ καιρὸς καὶ δὲν ἄργει, α 205, ἢ ση-
μασία ἴσως, πιστεύω, εἶνε τῶν μετ' Ὁμηρον
χρόνων.

ΤΑΧΕΩΣ, ἐπὶ (ταχύς) ταχέως, «γλήγορα,
γοργά», Ψ 365 τ, Ἰμ. Ἀπολ. 408.

ΤΑΧΙΣΤΟΣ, ἡ, οὐ, ἴδ. ΤΑΧΙΣ.

ΤΑΧΟΣ, εὐς, τό, (ταχύς) τὸ τάχος, ἡ τα-
χύτης, «γλήγοράδα», Ἰλ. Ψ 406, 515 κ. ἀ.

ΤΑΧΙΠΛΑΝ [υ.], οὐ, ἐπικ. (ταχύς, πῶλος),
ὁ ταχεῖς ἔχων ἵππους, ἡ ταχέως ἐλαύνων τοὺς
ἵππους, ταχύῃππος, Ἰλ. Δ 232 κ. ἀ. πλχ.,
«Μυρμιδόνες» Ψ 6.

ΤΑΧΥΣ, Εἶα, ὦ, συγκριτ. ὀλέσων, οὐ μόνον
κατ' ὄνομα. Ο 570, καὶ αἰτ. πληθ. θάσσωνας Ν
819, συγκριτότερον δὲ τὸ οὐδέτερον ὡς ἐπὶ, ἴδ.
κατωτέρ., ὑπερθετ. ΤΑΧΙΣΤΟΣ, ἡ, οὐ, ἴδ. τὸ τέ-
λος: ἀ.) ταχύς, τοὺς πόδας, εὐκίνητος, «γορ-
γῶς, γλήγορος», ἐπὶ ἀνθρώπων τε καὶ ζώων,
Ὁμ. πλχ., ἔτι δὲ καὶ «πόδες ταχέες» Ζ 514,
ν 261, «ταχύς πόδας» ταχύπους, Ν 249 κ. ἀ.,
καὶ μετ' ἀπαρρ. «θέειν» Π 186, γ 112.
β.) κατεσπευσμένος, δρομαίος, «ἄγερ-
λος» Ω 292, ο 526. γ.) ἐπὶ πραγμάτων κη-
νουμένων, «ἴος, ὀϊστός» Δ 94, χ 3 κ. ἀ.
Ἐνίοτε τίθεται τὸ ἐπὶ ἀντὶ ἐπιρρήματος, ὅταν
κατὰ τινας «ταχέες δ' ἵππης ἐγερθεν» (οὕτως
ἔγραψεν ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλην τοῦ
Διόδωρου. ὁ Δυντζέρου, ἀντὶ τοῦ συνήθους «ἄγερ-
θεν») ταχέως ἠγέρθησαν, ἐξηγέρθησαν οἱ ἵπποι-
«ἵπποι» Ψ 287. Τὸ οὐδέτ. τοῦ συγκρ. ὀλέσων
(«θάπτων» ἐν τῷ Ἰμ. Ἐρμ. 255) πολλάκις ὡς
ἐπὶ τὸ ταχύτερον, τὸ «γλήγορώτερον»,
ὅσον οἶόν τε ταχέως, Β 440, ε 357, κ. ἀ.
Βατρ. 28. Ἐκ τοῦ ὑπερθετ. μόνον τὸ οὐδ. πλχ.
ὡς ἐπὶ. ΤΑΧΙΣΤΑ, ΤΑΧΙΣΤΑ, ταχύτατα, «ὅτι
τάχιστα» ὡς τάχιστα, ὅτι τάχιστα, Δ 493,
412 κ. ἀ. Ἐκ τούτου

ΤΑΧΥΤΗΣ [ου], ἦτορ, ἡ, ταχύτης, „γλῆ-
γοράδα“, Ψ 740, ρ 315.

Τέ, μόριον ἐγκλιτικόν, ἐκ τινος: πτώσεως τῆς
δεικτικῆς ἀντωνυμίας. Τό παραθὲν, ἐκ τῆς τοπι-
κῆς: δηλ. πτώσεως τῆς ἢ τῇ κατὰ συστολήν, ὅπως
τὸ Δέ ἐκ τοῦ Δῆ, Μὲν ἐκ τοῦ Μῆν σημαίνει δὲ
σχέσιν ἢ ἀναφορὰν πρὸς τι εἴτε ἡγοούμενον εἴτε
ἐπόμενον, ὅθεν κυρίως οὕτως (ὅπερ ἐν τῇ
ἀρχαιοτέρᾳ γλώτῃ ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ὡσαύ-
τως, ὁμοίως, ἐπίσης, καί, προσέτι. (|) Καὶ
ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Ἀρτουγγ ἢ ἄλλου: κατὰ δὲ
τὸν Βαυρλεῖνον, ἐπικρίνοντα ταῦτα τε καὶ ἄλλα:
θεωρίας καὶ ἐτοιμολογίας—ὧν ἀξία σημειώσεως
ἡ νῦν μάλιστα ἐπικρατούσα τοῦ Κουρτίου: Σανσκρ.
ka=Lat. que=Τέ—καὶ ὁραώμενον ἐκ μόνης
τῆς σταθερᾶς χρήσεως τοῦ μορίου ἐπὶ τοῦ Ὁμ.
καὶ ἐφεξῆς, «ὁ μὲν ἀπλοῦς Τέ ἐπισυνάπτει πράγ-
ματα ἐσωτερικῶς καὶ κατ' οὐσίαν συνανήκοντα,
ὁ δὲ διπλοῦς ἀμειβομένως ἢ στενῶς συνδέει πολλά
ὡς εἰς ἐν ὅλον ἀνήκοντα»). (Ὁθεν 1) ὁ ἀπλοῦς
Τέ α.) ἰδίως ἐν τῇ ἀρχαιοτέρᾳ γλώτῃ, καὶ
μάλιστα τῇ ἐπικῇ, μετὰ τῶν ἀναφορικῶν ἀντωνυ-
μιῶν καὶ ἐπὶ καὶ μετὰ τῶν συνήθων τῶν
χρονικῶν, τελικῶν, αἰτιολογικῶν καὶ ὑποθετικῶν
τίθεται μόνον ἵνα συνάψῃ στενωτέρον τὴν πρό-
τασιν πρὸς τὴν ἀπόδοσιν, ὅθεν προκύπτουσιν οἱ
ἐξῆς συνδυασμοί: «ὅς τε, ὅτε, ὅσπερ τε, ὅσοι
τε, οἷός τε, ἐνθα τε, ἵνα τε, ὅτε τε, ἐπεὶ τε, γάρ
τε, εἴπερ γάρ τε, ὥς τε, ὥσπερ τε, τ' ἄρα, κ. ἄ.»
(ἴδ. τὰς λ. ταῦτα), ἐν οἷς ὁ Τέ εἶνε ἀμετάφρα-
στος. Ἀντὶ τοῦ «γάρ τε» εὐρίσκαται ὁ συν-
δυασμός: «τέ γάρ» Ψ 277. Τινεὶ τοῦτων τῶν
συνδυασμῶν ἐσώθησαν καὶ ἐν τῇ μετέπειτα χρή-
σει, οἷον τὸ «ὥστε, οἷός τε, ἄτε κ. ἄ.» (Ὁ Τέ
ἐν τοῖς ἀναφορικοῖς λόγοις,—||, ὅστινες ὁμῶς
κατὰ τὴν παρατήρησιν τοῦ Βαυρλεῖνου πολὺ
πλεονάζει εὐρίσκονται παρ' Ὁμήρου ἄνευ τοῦ Τέ
—σημαίνει κατὰ τὸν Κλάσσαν τὸ διαρκές
ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ ἐφήμερον, καὶ τὸ γενικόν
πρὸς τὸ μερικόν: β.) συνάπτει πρὸς τὰ προη-
γούμενα λέξεις καὶ προτάσεις: «κύνεσσιν οἰωνοῦ-
σί τε πᾶσι» Α 4, «δόμεναι κούρην ἄγειν Ὁ Ίερὴν
ἐκατόμωρον» Α 99, «οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν ὁμή-
γερες: τ' ἐγένοντο» Α 57. 2) Ἐν ἀνταποδόσει
εὐρισκόμενος εἴτε πρὸς ἄλλον Τέ, εἴτε πρὸς
ἄλλο μόριον, συνδέει οὐ μόνον λέξεις, ἀλλὰ καὶ
προτάσεις πρὸς ἀλλήλας: α.) «τέ—τέ» κυρίως
ὅπως—οὕτως, τόσον—ὅσον, ὅε καί—καί,
οὐ μόνον—ἀλλὰ καί, Ὁμ. πλχ., πολλάκις
ὁμῶς καὶ ὅπου ἡ σύνδεσις δὲν εἶνε πολὺ στενή,
τίθεται ὁ διπλοῦς τε—τέ ἰσοδυναμῶν πρὸς τὸν
καί, οἷον «δύσετό τ' ἐλπίος σκιδώοντό τε πᾶσι
ἀγροίαι» Ε 388 κ. πλχ. Ἐν τῇ ἐπικῇ χρήσει
τοῦ διπλοῦ Τέ παρατηροῦνται τὰ ἐξῆς ἰδιώμα-
τα: Ἐνίοτε τίθεται κατ' ἀνταπόδοσιν ὁ διπλοῦς
Τέ, ὁ μὲν εἰς τὴν πρότασιν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἀπό-
δοσιν ὑποθετικῶν λόγων, ὥς φαίνεται, ἀπλῶς
εἰς ἐνδείξιν τῆς στενῆς ἀνταποδόσεως: τῶν δύο

προτάσεων, ὅτε καὶ μένει ἀμετάφραστος
«εἴ περ γάρ τε χόλον καὶ αὐτῆμαρ κατὰ
ἀλλὰ τε ἢ μετόπισθεν ἔχει κότον» Α 81
Α 160, ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' γράφει
τὴν ἀπόδοσιν) Κ 225. Δύναται δὲ καὶ νῦν
ὁ Τέ ἐκ τῆς προτάσεως, «εἴπερ γάρ τε
μενοινάσ' πολεμίζειν, ἀλλὰ τε λάθρη γυ-
νεται» Τ 164, πρὸλ. Γ 25, Ε 350, Ε 62
δύναται δὲ καὶ μεθ' ὅλης τῆς προτάσεως
πρ., «ἢ τέ καν ἤδη λαΐνον ἔσσο χιτῶνα»
Ε 201, 885: ἄλλοτε λαίπει ἐκ τῆς ἀπο-
δοσιν «ἔσιναι εὐχόμεθ' εἶναι, εἴπερ τε γέ-
ρηαι» α 188. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἀντι-
τίθεται καὶ εἰς ἀναφορικοῦς λόγους: «τό-
ς τ' ἐπιλεύσει, ὅσον τ' ἐπὶ λαῶν ἦται»
πρὸλ. Τ 221: πολλάκις δὲ καὶ ἐνταῦθα
λαίπεται ὁ ἕτερος Τέ, «ὅς κε θεοῖς ἐπι-
μάλ' ἐκλυον αὐτοῦ» Α 218, πρὸλ.
Ἐνίοτε τίθεται ὁ διπλοῦς Τέ μετ' ἄλλων
παθιζομένων μορίων, οἷον τῶν Μέν—Δέ,
τε—δέ τε» Β 90, Φ 260 κ. ἄ., ἢ τῶν
Ἄλλ' α., «μὲν τε—ἀλλὰ τε» μ 62, ὅπου
ὁ Τέ μένει ἀμετάφραστος. Καὶ ἐν
δύναται ὁ ἕτερος Τέ νὰ λείπῃ Ι 508 κ. ἄ.,
δύναται νὰ ἀνταποδίδωνται οἱ ἐξῆς συν-
δυασμοί: «μὲν τε—αὐτάρ» α 215 κ. ἄ. «μὲν τε—
Ε 138, «μὲν—δέ τε» Ι 593. Ἐπειδὴ δὲ
Μέν δύναται ἐν τοιοῦτοις λόγοις νὰ λεί-
πῃ τοῦ Τέ, ἢ ὅλη ἡ ἡγουμένη πρότασις, οὕ-
τως εὐρίσκεται πολλάκις ὁ Δέ (καὶ ἄλλα ὅμοια)
μετὰ τοῦ Τέ ἄνευ ἀνταποδομένου Μέν
Α 403, Β 210, Ε 277 κ. ἄ., πρὸλ.
ὡσαύτως τίθεται καὶ «ἀλλὰ τε» Β 754,
«αὐτάρ τε» Δ 184, «οὐδέ τε» Α 406, κ.
σεως προηγουμένης, Ρ 42' β.) «τέ
ὅπως καὶ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς παρ' Ὁμή-
ρου μετὰ τὸν «τέ—τέ» Α 293 κ. ἄ. πλ.
τοῦ Καὶ τίθεται τὸ «ἤδέ» Β 206, Ι 1
«ἰδέ» Ζ 169, Θ 162 (κατὰ τὸν Σπέρζιν
τοῦ μετ' αὐτὸν πλὴν τοῦ Δινδορφ. ὁ
συνήθους: «ἤδε») γ.) ἀνταποδίδεται ὁ
πρὸς τὸν Δέ, Γ 366, Ψ 178 κ. ἄ., καὶ
ἢ, οἷον «ὥστε γάρ τε καὶ παῖδες—χῆραι
ναῖκες» Β 289. (Ὁ Ναίγελος παρὰ τὸν
ἀλλὰ χωρὶς ὅμοια ἐκ τοῦ Αἰγύλου κα-
φῶντος κ. ἄ.)

Κανονικῶς τίθεται ὁ Τέ εὐθὺς μετὰ
ξιν, ἥτις πρόκειται νὰ συναφῇ ἡ ὅλη
σχετιομένη πρὸς ἄλλην τινά, ἀλλ' ἐνίοτε
ταὐτῆς διὰ μορίων ἢ ἄλλων μικρῶν
οἷα ἡ Τίς, «τόσον τίς τ' ἐπιλεύσει»
«ὥς δ' ὅτε τίς τε» Γ 33. (|| Ἐνταῦθα
ἀντικεινὰ καὶ τινες: μὲν εἰς τὸ «ὅτε»,
τὸν Ναίγελος παρὰ τὸν Δινδορφ. εἰς τὸ
δὲ Δύντ' ἀπορρίπτων ταῦτα: τὰς ἐ-
νομίξει ὅτι ἐνταῦθα τε καὶ ἄλλοι πολ-
Τέ ἐξαιρεῖ τὴν ἐννοίαν τοῦ «τίς» καὶ
τούτου, ἀλλὰ ἢ ἄλλων λέξεων, οἷον τοῦ

παι, πω» ὅπου κατ' αὐτόν δὲν ἔχει οὐδὲ
 ῥατὴν συνδυατικὴν ἔννοιαν ὁ Τέ. Καὶ ὁ
 παραδέχεται ὅτι ὑπάρχουσι παρ' Οἰ.
 ῥατὰ, ἐν οἷς ὁ Τέ κείναι ἀνευ συνδυ-
 ατικῆς ἔννοιαι, περὶ δὲ τὴν ἑρμηνείαν αὐτοῦ
 εἴη, ὡς εἶ τε « I 314, « τὰ μὲν τε » Β
 ἡ πλῆ, ἄλλοτε παρεντίθεται μεταξὺ ἀρ-
 αμ. οὐσιαστικοῦ, οἷον « τὰ τε δῶρα » Γ
 αὐτὴν κτητικῷ ἐπιθέτου καὶ οὐσιαστικοῦ,
 αὐτὴ ἄλλοι. Β 436 Ἐνίοτε δὲ ἐπὶ
 ῥατὰ μὲν λέξεων τίθεται καὶ πρὸ τῆς
 εἰς ἣν κυρίως ἀνήκει, οἷον « ἐγγυθὶ τε
 ὁ ἵππορος » ἀντὶ τοῦ ἐγγυθὶ Πριά-
 κων Ἐκτ., Ζ 317 κ. ἄ.

ἡ Τεγέη, παλαιὰ πόλις τῆς Ἀρκα-
 νου περιόχουσαν ναὸν τῆς Ἀθηνᾶς, ἥς
 ἑρεμικὰ σώζονται μεταξὺ τῶν χωρίων
 Σώστης, Ἱμπραῖμ Ἐφέντη ἡ Πια-
 07.

α, οκ. Ἰων. ἀντὶ τοῦ τέγους, ἑσπε-
 ροῦ. ἰδίως δὲ (ὡς τὸ « ποιητὸς » ἢ « τυ-
 πὸ ποιητὸς καὶ εὐ τυκτός) καλῶς ἑρε-
 ροῦ. εὐκαπέης, εὐσεγῆς, εὐώροφος
 ὀδύσσας. Ζ 248 ἢ λέγονται οἱ ὀδύσ-
 σοντες τῶν Πριάκων, οἷτινες πρίπει
 σιν ὡς ἀπὸ τοῦ μεγάρου κεχωρισμένοι
 οἱ. Οἱ Σχολιασταὶ ἐρμηνεύουσιν ὑπε-
 ρε. ἀνώγειοι, οἷτις ἐν γένει παρ' Οἰ. αἱ
 τὰ ὑπερῶα κατοικοῦσιν· ἀλλὰ τότε θά-
 ῶς ἀδιανόητος καὶ περιττὴ ἡ προσθή-
 « ἐν αὐτῇ ».

εος, τό, 4) στέγη, « σκεπή », ὄρο-
 9, λ 64. 2) πᾶν ἐστεγασμένον, σκε-
 πῆρος τῆς οἰκίας, θάλαμος, δωμά-
 θουσα, α 333, θ 458 κ. ἄ., ἴδ. ὁδ.
 ἴδ. εἴ.

ῥα, τέοναα, ἴδ. ὀάλαα.

οι, τεοναίην, τεονάμεναι, τεονᾶσι,
 τεονῆας ἢ τεονεῖας, ἴδ. ονηέκκα.

Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σοῖ, ἴδ. εἴ.
 ὁρ. ἄ. ἔτεινεν, ὑποτ. τείνη, εὐκτ. -εἰς,
 εἰς, ἐκ τοῦ παθῆν. παρκα. τέταμαι, γ'.
 ται (μόνον ἐν τμ.), ὑπερσ. γ'. ἐνικ. τέ-
 θυικ. τετάσθην, γ'. πληθ. τέταντο, παθ.
 ναυῖ. τάθη, μετοχ. ταθείς. (Οἱ παθ.
 ἵκοντι ἔχουσι τὸ α βραχύ). 4) ἐκτείν-
 ῶ, ἐντείνω, «τεντώνω» ἄ.) κυ-
 ῖον» Δ 124, « ἡνία ἐξ ἄντρος » τεν-
 (τέως χαλαρὰ) ἡνία προσδένων αὐτὰ
 τυγα (ἵνα σταθῶσιν οἱ ἵπποι), Ε 262,
 « ὄχρεῖς τέτατο ὑπ' ἀνθρώπων » ἦτο
 ὑπὸ τὸν πύγωνα τεντωμένος, δεδεμε-
 72, « ἐνὶ δεσμῷ » χ 200, « δὴ τέτα-
 ῖα στήθεσι τετάσθην » Ξ 404, « φάσα-
 ο ὑπὸ λαπάρην » κρεμᾶμενον ἐξετείνε-
 ῖν λαπάρην, Χ 307, «τεντώνω, ἀ-
 « ἰστία τέταται » λ 41 ὁ 6.) μεταφορ.
 τείνω » ἐξαπλώνω, διαχέω, διε-

γείρω, Π 365, « ἐπὶ νῦξ τέταται βροτοῖς », ἴδ.
 ἑπιτεῖνα, « ἴσον πολέμου τέλος τείνω » ἴσον
 ἐκτείνω, παρέχω τὸ τέλος τοῦ πολέμου, ἰσθ-
 ῥοπον καθιστᾷ τὴν μάχην, Υ 401. Παθ. « τὼν
 ἐπὶ ἴσα μάχῃ τέτατο » Μ 436, « ἐπὶ Πατρό-
 κλον τέτατο κρατερὴ ὑσείνη » περὶ τὸν Πάτρο-
 κλον ἡγέρθη, συνεκροτήθη σφοδρὰ μάχῃ, Ρ 543,
 « ἵπποισι τάθη δρόμος » ἐτανύσθη, τούτῳ μετὰ
 σπουδῆς καὶ ἀγωνίας ἔγεινεν ὁ δρόμος, ὁ ἑ. οἱ
 ἵπποι ἔτρεξαν μετὰ πάσης αὐτῶν τῆς ἐνδύμεως,
 Ψ 375 ὡσαύτως περὶ ἀνθρώπων, « ἀπὸ νύσ-
 σης τέτατο δρόμος » θ 421, Φ 758. 2) ἐκτείν-
 νω, ἐξαπλώνω. ἰδίως κατὰ γῆς, « ἐπὶ γαίῃ κεί-
 το ταθείς » Ν 655, Φ 419, « τετάσθην ἐν κο-
 νίῃσιν » Δ 536, 544. (Ἡ ῥίξα τῆς ταν, τεν,
 συγγεν. πρὸς τὸ Λατίν. tendo, πρὸλ. τὸ «τεν-
 τώνω»).

τείος, ἴδ. τέος.

Τειρεσίης, αο, ὁ (κυρ. τερατοσκόπος), Τει-
 ρεσίης, υἱὸς τοῦ Εὐήρου· καὶ τῆς νόμης· Χα-
 ρικλοῦ, περιδότης· Οἰδῆος μάντις, ὅστις ὑπὸ
 μὲν τῆς Ἥρας ἐτυρλώθη ὡς διαλύσας διαφορὰν
 τινὰ τῶν θεῶν οὐχὶ κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν αὐτῆς,
 παρὰ δὲ τοῦ Διὸς ἔλαβε τὸ δῶρον τῆς μαντικῆς·
 καὶ μακροβιότητι ἐννέα γενεῶν ἀνθρώπων, κ
 492, λ 32, 267, φ 251. Ἐκ τοῦ

τείρος, εοκ, τό, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τέρας, μόν-
 νον κατὰ πληθ. τέρατα, σημεῖα (ἐν οὐρανῷ),
 ἄστρα. ὑπ' ὧν ὁ ῥοῦνται οἱ ναυτιλλόμενοι καὶ
 οἱ γεωργοί. Σ 485 ἢ, Ὑα. 7, 7.

τείρα, μόνον κατ' ἐνιστ. καὶ παρτα. (ἡ ῥίξα
 τερ-, συγγ. τῷ Λατ. tero), κυρ. τρίδω, κατα-
 τρίδω, μόνον τροπικ. κατατρίδω, ἐξαντλῶ,
 ἐξαδυνατίζω, τείζω, κατατρώγω, κατα-
 πονῶ, «τρώγω», οἷον τὸ σῶμα διὰ τῆς ἡλι-
 κίας, τοῦ πόνου, τῆς πείνης, τοῦ καμᾶτου κ.τ.τ.,
 μετ' αἰτ., Δ 345, Ε 153, 796 κ. ἄ., ἐπὶ ἐχθρῶν,
 Ω 489· ἀλλὰ ἡ τὴν ψυχὴν διὰ λύπης ἢ φρον-
 τίδων, βασανίζω, στενοχωρῶ, πιέζω, κατα-
 τρώγω, «τινὰ κατὰ φρένας» Ο 61, «κῆρ» α
 312. Πολλάκις παθητικ. «τείρεσθαι γῆρα» Ε
 453, «ὕπ' εἰρεσίης» κ 78, «καμάτω καὶ ἰδρῶ»
 Ρ 745, «πένθει» 6 71· καταπονοῦμαι, ἐξαν-
 τλοῦμαι ἐν μάχῃ, Ζ 387, Ι 248, Βατρ. 473,
 «χαλκῷ» Ρ 376, «πνοιᾷ Ἡφαιστοῖο» Φ 355,
 366.

ΤΕΙΧΕΣΠΛΗΜΗΣ, αο, ὁ (τείχος, πελάω, πε-
 λάζω), ὁ εἰς τὰ τεῖχη πλησιάζων, προσ-
 πελάζων, ἐφορμῶν, ὁ ἑ. τολμηρὸς πα-
 λιορκετής, « Ἀρης » μόνον ἴλ. Ε 34, 455.
 ΤΕΙΧΙΖΩ, ἐγείρω τεῖχος, ὀχυρῶ. Μέσ. ἐγεί-
 ρω ἑμαυτῷ τεῖχος, «τεῖχος ἐταίχισσαντο» Π
 449 ἢ.

ΤΕΙΧΙΟΚΕΙΣ, ΕΞΕΑ, ΕΝ, ἐπικ. (τείχιον, τεῖχος), ἡ
 ἔχουσα περὶ ἑαυτὴν (μεγάλα, ὀχυρά) τεῖχη,
 ὀχυρά, περιτεταγισμένη, οἷον Ἱέρων,
 Γότρως· μόνον ἴλ. Β 559, 646.

ΤΕΙΧΙΟΝ, τό, κατὰ τύπον ὑποκοριστικὸν τοῦ

τείχος, ἀλλ' οὐδέποτε τίθεται ἐπὶ τείχους πό-
λεως ἢ φρουρίου, ἀλλὰ πάντοτε ἐπὶ τοῦ τοίχου
οἰκοδομῆς τινος ἢ περιβολίου μικροῦ τινος χώ-
ρου, ὅστις δύναται ὡς τοιοῦτος καὶ μέγας· νᾶ
ἦνε, ὅθεν «μέγα τείχιον αὐλῆς», Ὀδ. π 163,
318. (Κατ' ἄλλην δὲ ἐρμηνείαν δὲν εἶνε ὑποκο-
ριστικόν καὶ μὲ διάφορον σημασίαν, ἀλλ' ἕτερος
τύπος τοῦ τείχους, ἔχων ἐπομ. τὴν αὐτὴν ση-
μασίαν, καθὼς τὸ θηρίον καὶ θῆρ, οἰκίον ἔξ οἴ-
κος· ἀλλ' ἰδ. οἰκίον. || Σημείωσας ὅτι ἡ λ. εὐ-
ρίσκεται ἐν τῇ καθομιλῳ. «τὰ τειχία» ἐπὶ
τῶν τοίχων οἰκοδομῆς τινος).

ΤΕΪΧΟΣ, ΕΟΣ, ΤΟ, ΤΕΪΧΟΣ, ἰδίως πόλεως πε-
ρίβολος, περιτείχισμα, N 764 κ. ἀ., ἐν γέ-
νει δὲ πᾶν ἀχύρωμα, φρούριον, [ἔρυμα],
πρόχωμα, οἷον τὸ πρὸ τῆς Τροίας· ἀμφίχυ-
τον τείχος· Υ 145, «τείχος ἐλαύνω» «τρα-
θῶ», ὅ ε. ἐγείρω κατὰ μήκος τείχος, ζ 9, «τετχ.
ρήγνυσθαι» διαρρήγνυσθαι (κάμνω ῥήγματα εἰς)
τὸ τείχος, M 257, 440. (Παράγεται ἐκ τοῦ
τεύχω, καὶ σημ. κυρ. ἔργον γενικῶς ἀντὶ τοῦ
εἰδικοῦ· ὁχυρωματικόν ἔργον. || Ἄλλης γνώ-
μης· εἶνε ἐν τῇ β'. ἐκδόσει ὁ Κούρτιος, ὑπάγων
μετ' ἄλλων τὴν λ. εἰς τὴν ῥίζαν οἰγ-, ὀίγω,
οἰγγάνω. Οὐχὶ μάλλον πιθανῶς).

ΤΕΪΩΣ, ἐπὶ β'. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ΤΕΩΣ, ὅπ. ἰδ.

ΤΕΚΕ, ΤΕΚΕΒΙΝ, ἰδ. ΤΙΚΤΑ.

ΤΕΚΜΑΙΡΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., ἐνεσ. -ομαι, -εται,
ἀορ. ἀ. ἀναύητ. τεκμήρατο, -αντο, κυρ. θέτω
τέρμα (τέκμαρ)· ὅθεν 1) ὀρίζω, προσορίζω,
διατάσσω, διορίζω, ἰδίως ἐπὶ θεῶν καὶ τῆς
τύχης, «κακὰ τινι» Z 349, H 70, καὶ ἐπὶ τοῦ
Ἀλκινόου, «πομπῇ τινι» η 317, καὶ ἐπὶ τῆς
Κίρκης, «ὁδόν τινι» προδιαγράφω, κ 563. Ἐν
γένει δὲ μὴνύω, ἀναγγέλλω, προλέγω, «ὁ-
λεθρόν τινι» λ 112, μ 139. 2) παρὰ τοῖς με-
τέπειτα, ὀρίζω κατ' ἑμαυτόν, ἀποφασίζω,
Υ. Ἀπ. 285. (|| Ἐντεῦθεν δ' ἔπειτα καὶ ἡ ἔτι
μεταγενεστέρα σημασία συμπεραίνω).

ΤΕΚΜΑΡ (ἐκ τῆς πολυσήμου ῥίζης τεκ), τό,
ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τέκμαρ, μόνον κατ' ὄνομ. καὶ
αἰτ. 1) τέλος, τέρμα, ὄριον, «ἔκετο τέκμαρ»
N 10, «εὑρεῖν τέκμαρ» εὑρίσκω τέλος, διέξο-
δον, ἐκδασιν, H 30, I 47, δ 373, 466, ὡσαύ-
τως «τέκμ. εὑρέσθαι» Π 472, «τέκμαρ Ἰλίου»
εἶνε τὸ τέλος, ἢ ἐκδασίς τοῦ περὶ τὸ Ἴλιον ἀ-
γῶνος, ἢ καταστροφή τῆς Τροίας, H 30, I 47.
2) ἐν γένει δὲ σημεῖόν τι ἐπισήμως ὠρισμέ-
νον, δι' οὗ βεβαιουταί τι, τεκμήριον, ἀπόδει-
ξις, «μέγιστον τέκμαρ ἐξ ἐμέθεν» ἡ μεγίστη
παρ' ἐμοῦ διαβεβαίωσις, A 526· ἡ σελήνη λέ-
γεται ὅτι «τέκμαρ βροτοῖς τέτυκται» τεκμή-
ριον, σημεῖον, ἐξ οὗ εἰκάζουσιν, ὀρίζουσι τι, Υμ.
32, 13.

ΤΕΚΝΟΝ, ΤΟ (ΤΕΚ-, ΤΙΚΤΩ), τὸ γεγεννημένον
ἀ.) γόνος, τέκνον, «παιδῆ», Ὀμ. πλχ. Πολ-
λῆς εἰς φιλοφρονητικὰς προσηγορίας λαμβάνει ἔξ
ἐπιθετον ἀρσενικόν· οἷον «φίλε τέκνον» X 84,

6 363 κ. ἀ. β'.) ἐπὶ ζώων, τὸ νεογνόν,
«μικρόν», Θ 298, B 311, A 113, π.

ΤΕΚΟΝ, ἀντὶ τοῦ ἔτεκον, ἰδ. ΤΙΚΤΑ.

ΤΕΚΟΣ, ΕΟΣ, ΤΟ, ποιητ. = ΤΕΚΝΟΝ, ὅς
τέκεσι καὶ τεκέσσι, «Διὸς τέκος» B
178 κ. ἀ. πλχ. ἀ.) ἐπὶ υἱοῦ τε καὶ θυγα-
τρὸς ἐπὶ φιλοφρονητικῆς προσηγορίας, «φίλος
I 437, σ 470 κ. ἀ. β'.) ἐπὶ ζώων, τὸ
νεογνόν, τὸ «μικρόν», Θ 248, M 222,
P 113.

ΤΕΚΤΑΙΝΟΜΑΙ, ἀποθ. (τέκτων), ἀορ. ἀ.
ἔκτισ τεκτῆνατο, εἴκτ, -αίτο, κατασκε-
[ποίη], «μασσορεύω», «νήας» ναυπηγῶν
E 62, «χέλυν» Υ. Ἐρμ. 25· τροπικ. ἐκ-
παρτακτεύω, τεχνάζομαι, χαλκάζω,
ἐπινόω, K 49.

ΤΕΚΤΟΝΙΑΝΣ, ΑΟ, ὁ, υἱὸς τοῦ Τέκτονος,
ἰδ. καὶ Ὑπερίων.

ΤΕΚΤΟΝΙΝΗ [-ων], ἡ, ποιητ., ἡ ἐνέρι-
τέχνη τοῦ τέκτονος, τεκτονική, κατα-
πληθ. ε 250 f. Ἐκ τοῦ

ΤΕΚΤΟΝ, ΟΝΟΣ, ὁ (ΤΕΚ, συγγ. πρὸς
κτεῖν, τεύχω), πᾶς ὁ ποίῳν καὶ κατα-
τι, ἐργάτης, τεχνίτης, «μῶστορας
κτων κερατοῦς» τεχνίτης κερατοῦς, κε-
γός, Δ 140. Ἰδίως ξυλουργός, κτε-
315 κ. ἀ., «δούρων» ρ 384, ναυπηγός
«νηῶν» ι 126, ἀμαξοπηγός, Υ. Ἀ.
«τέκτονες ἄνδρες» Z 315.—Ως κώριον
ἐθεώρητε τὴν λ. ἐν τῇ E 59 ὁ Φαίσιος
λοῦς πρὸ αὐτοῦ ἀντὶ τοῦ πρότερον προσ-
τιθέμενον.

ΤΕΛΑΜΑΝ [-ων], ἄνος, ὁ (ΤΑΛ-, ΤΕΛ-
ναι), κυρ. ὁ βαστάζων ἢ κρατῶν τι, ἰδ.
ὁ τελαμών, ὁ ἱμάς δηλ., οὐ μόνον
κρέμαται τὸ ἔξω, H 304, Ψ 825, καὶ
χειρὰ, Σ 598, ἀλλὰ ἔξ ὁ δι' οὗ φέρεται
B 388, E 796, 798· μνημονεύονται ἀ-
«ὁ μὲν σάκεος, ὁ δὲ φαργάνου» E 40,
λάκις πολυτελῶς· ἐξαιργασμένος, A 38,
β'.) ἐν γένει ἱμάς, λωρίον, πρὸς δεξιὴν
καὶ ἀριστερὰν.

ΤΕΛΑΜΑΝ [-ων], ἄνος, ὁ, υἱὸς τοῦ
ἑδελφοῦ τοῦ Πηλέως, βασιλεὺς τῆς Σα-
πατρὸς τοῦ Αἰάντος καὶ Τεύκρου, P 293.

ΤΕΛΑΜΟΝΙΑΝΣ [-ων], ΑΟ, ὁ, υἱὸς
λαμώνος, ὁ Αἴας, Θ 267, I 623, N 1.

ΤΕΛΑΜΑΝΙΟΣ [-ων], Η, ΟΝ, τοῦ Τ.
νος, 1) «Αἴας Τελαμώνιος» πρὸς
τοῦ υἱοῦ τοῦ Ὀδυσσεύς, B 528, λεγόμε-
«Αἴας Τελαμώνιος υἱός» N 67, 470. 2)
κρος Τελαμώνιος· ὁ ὁμοπάτριος ἀδελ-
Αἰάντος, Θ 281.

ΤΕΛΕΟΣ (τέλλω) μόνον κατ' ἐνεσ. -ει-
μετοχ. -οντες καὶ παρατατ. θαμιστικῶς
θεσπε Υ. Δήμ. 242, κυρ. εἶμαι τετε-
ῶθεν εἶμαι, ὑπάρχω, «νὺξ ἤδη τελε-
ῆδη νύξ, H 282, 293, πρὸλ. I 441,
486.

ΤΕΛΕΙΟΣ, ΟΝ (τέλος), ὑπερθ. ΤΕΛΕ-

ON, τέλειος, ἐντελής, ἄρτιος, περί των
ων (ουράτων), τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ ἦνε
α, ἀλασθῇ, ἄνευ τινός ἐλαττώματος, Α 66,
Π, «τελειότατος πειτηνῶν» δηλ. των μαν-
ων ὁρνέων λέγεται ὁ ἀετός, διότι τοῦτου τὸ
πῶμα ὡς κατ' εὐθεῖαν ἀπὸ τοῦ Διὸς προ-
μένον ἦτο ἀσφαλέςτατον (πρὸλ. ΤΕΛΕΗΣΙΣ),
Π 17, Ω 315.

ΤΕΛΕΙΩ, κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ἀντί τοῦ ΤΕΛΕΩ,
Π 17.

ΤΕΛΕΩΣ, Η, ΟΝ, Ἰων. = τέλειος, Ὑ. Ἑρμ.

ΤΕΛΕΥΦΟΡΟΣ, ΟΝ, ὁ εἰς τέλος φέρων, του-
οῦ ἐκτελεστής, ὁ ἐκτελῶν, φέρων εἰς πέρας
ἢ παραμελῶν τὰς ἐαυτοῦ βουλάς, Ὑμ. 2,
Ἰδῶς «τελ. ἐνιαυτός» ὁ τὰ πάντα εἰς
τουτέστιν ἀκμῇ ἢ ὠριμότητι φέρων ἐνιαυ-
τῷ τυπικῇ φρ. «τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν»
2, η 86 κ. ἀ. πλχ.

ΤΕΛΕΥΤΗ, ἡ (τελέω) [τελευτή], τέλος, ἐκ-
σεις, Βατρ. 308.

ΤΕΛΕΥΤΑ, ἑνες. Ὑ. ἐν. -α, μέλ. -ήσω, -ήσεις,
α 524, -ήσουσι, ἀπαρφ. -ήσιν, μέσ.
ἀπαρφ. -ήσεσθαι μέ παθ. σημ. Ν 100, Θ
111, ἀόρ. ἀναυξ. τελευτήσῃ, -αν, εὐκτ.
-εις, ὑποτακτ. -ω, ης, ἀπαρφ. -ήσαι,
α, παθ. ἀόρ. ἀπαρφ. τελευτηθῆναι.

Ἰ) Ἑνεργ. 1) τελῶ, ἐκτελῶ, κάμνω,
εἰς τὰ τελευτήσεν τὰ τὸν ὅρκον· ἐξέτελεσεν
αὐτῷ καθ' ὅλους αὐτοῦ τοὺς τύπους, Ξ 280,
8 κ. ἀ., ἐκτελῶ, περατῶ, «τελειώνω»,
279, «ἔργα» Θ 9 κ. ἀ., «γάμον» τελῶ,
6, «κακὸν ἡμάρτιν» παρασκευάζω εἰς τινα
ἡμέραν, θυρυλίαν, ο 524. 2) ἐκπληρῶ,
λαί ἐπὶ ὑποσχέσεων καὶ εὐχῶν, ἐπιθυμιῶν,
55, «ἐέλδωρ» φ 200, πρὸλ. γ 56, 62, ἀν-
ι νοήματα Σ 328. Β') Παθ. μετὰ μέσ.
ἐκτελοῦμαι, ἐκπληροῦμαι, περατοῦ-
μαι, «τελειώνω», γίνομαι, Ο 74, ε 171.

ΤΕΛΕΥΤΗ, ἡ (τελέω)· ἀ.) περάτωσις τέ-
περας, «βιώτοιο» Η 104, Π 787, «τε-
ιν ποιῆσαι» φέρω εἰς πέρας, α 249, π 126,
τελευτήν· ἐν τέλει, τέλος, Ὑμ. 6, 29,
τέλος, σκοπός, «μῦθοιο» Ι 625.

ΛΕΩ, ἐπικ. ΤΕΛΕΩ κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ
ου (τέλος), ἑνες. τελῶ, -εἰ καὶ -εἴει, εὐκτ.
-ω, ὑποτ. -έωμεν, μετοχ. -έοντες, παρτ.
τέλεον καὶ ἐτέλειον, παθ. ἑνες. -εῖται,
αι, παρτ. ἐτέλετο, μέλ. ἐπικ. καὶ Ἰων.
-εἰ, -έουσι, μέσ. μέλ. με παθ. σημασ.
α, ἀπαρφ. -εῖσθαι ἢ -έεσθαι, ἀόρ. ἀ. ἐπικ.
σα, ας, ε, αν, ἀναυξ. τέλεσε, -σαν, προς.
ον, εὐκτ. -αίμ, -εἰς, εἰς, -αίμεν, ὑποτ.
ω, -η, -ωσι καὶ -σω, -σῃ, -σῃ,
α τελέσαι, -σαι· παθ. παρτ. Ὑ. ἐν. τε-
ται, μετοχ. -σμένος, ον, α, ὑπερτ. τετέλε-
α· παθ. ἐτέλεσθη. 1) ἐκτελῶ, φέρω εἰς

πέρας, περατῶ, «τελειώνω», «δρόμον» Ψ
373, 768, «ὁδόν» διανύω, κ 490, «πόνον» ψ
250 μετὰ μετοχῆς «οὐδ' ἐτέλεσε φέρων» [οὐδὲ
διέτελεσε φέρων] δὲν τὸν ἔφερε μέχρι τέλους,
Μ 222, «λατῖμα διατημένης ἐτέλεσσα» διέσγισα
μέχρι τέλους τὸ κύμα, ε 409. 2) ἐκτελῶ,
διαπράττω, ἐκπληρῶ, πράττω, «κάμνω»
Α 523 κ. ἀ., «νῆς, αἵ κεν τελοῖεν ἕκαστα»
αἵτινες νὰ ἐκτελῶσιν ἕκαστον των δεόντων, ι
127, «ἤμαρ τέλεσ' Ἡώς» ἐξέτελεσεν ἡ Ἥώς
τὴν ἡμέραν, ἐπήγαγεν, ε 390 κ. ἀ., «μὴ τοῦτο
θεὸς τελέσειεν» νὰ μὴ τὸ ἐκτελέσῃ, νὰ μὴ τὸ
δῶσῃ ὁ θεός, ρ 399, «κότον, χύλον» ἐκπληρῶ,
εὐχαριστῶ, κορέννυμι τὴν ὀργὴν κτλ. Α 82, Δ
178· ἐπὶ εὐχῶν ἐπιθυμιῶν ἢ ὑποσχέσεων, πλη-
ρῶ, ἐκτελῶ, «ὑπόσχεσιν, ὅρκια» κ 483, η 69,
«μῦθον» δ 776, -ἔπος· τινί· Α 108. Παθ.
ἐκπληροῦμαι, ἐκτελοῦμαι, περατοῦμαι,
γίνομαι, -ἔργον· Η 465 κ. ἀ., «τὰ δὲ νῦν
πάντα τελεῖται» ε 176, ε 302 κ. ἀ., «τὸ καὶ
τετελεσμένον ἔσται» τὸ ὅποσον ἐξ ἅπαντος θὰ
ἐκτελεσθῇ, θὰ γείνη, Α 212 κ. ἀ., «τετελεσ-
μένος» λέγεται ἢ ὁ ἐκτελεστής, δυνάμενος
νὰ ἐκτελεσθῇ, «εἰ δύναμαι τελέσαι γε καὶ εἰ
τετελεσμένον ἔστιν» Ξ 196, Σ 427, ε 90.

3) παρασκευάζω, προξενῶ, παρέχω,
«κάμνω», τινί τι, Ι 157, 598, «ἀγαθὸν γῆραι»
ε 34, ψ 286, «νόστον» ο 112, «δῶρα» προ-
φέρω Ὑ. Δήμ. 370. Ἰδῶς ἀπονέμω, ἀπο-
δίδω, ἐπὶ ὀρισμένου φόρου ἢ τέλους, «θέμι-
στας» Ι 156, 298.

ΤΕΛΗΣ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, ἐπικ. (τέλος) ὁ ἔχων τέ-
λος, ὁ ἐ. τελεσφόρος, ἀποτελεσματικός,
«τελ. ἐκατόμβαι» Α 315, Β 306, Δ 582, Ρ
50, 59, ἐκατόμβαι αἱ φέρουσιν τὸ ποθοῦμενον
ἀποτέλεσμα, αἵτινες δηλ. εἶνε θεάρεστοι. Αὕτη
εἶνε τοῦ Γοιδέλου ἡ ἐρμηνεία· κατὰ δὲ τὸν Δοι-
δερί. εἶνε: αἱ πλήρεις, αἱ σωσταί, αἱ κατὰ τὴν
συνήθη ἐρμηνείαν = τέλειοι (ἴδ. τ. λ.), τουτέστιν
ἐκ τελείων ἱερῶν συνιστάμεναι.

ΤΕΛΛΗ, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τμήσει, ἴδ. ΕΠΙ-
ΤΕΛΛΗ.

ΤΕΛΟΣ, ΕΟΣ, τό, 1) ὡς ἀφηρημένη ἔννοια·
ἀ.) «τέλος», πέρας, «τέλος ἔχω» εἶμαι ἐντε-
λής, τελειωμένος, Σ 378, «τέλος μύθων ἵκεσθαι»
φθάνω εἰς τὸ τέλος τοῦ λόγου, Ι 56, «νόστοιο»
τέλος, πραγματοποιήσεις τῆς ἐπανόδου, χ 323,
ὡσαύτως καὶ «τέλος θανάτοιο» τελεία, ἐντελής
πραγματοποιήσεις τοῦ θανάτου (ἢ ἢ κατ' ἄλλως
τὸ ἐκ τοῦ θανάτου τέλος τῆς ζωῆς), ὁ ἐ. θάνα-
τος, Γ 309, ε 326 κ. ἀ. πλχ.· β.) τέλος, τέρ-
μα, σκοπός, «τ. πολέμοιο» σκοπός τοῦ πο-
λέμου, νίκη, Γ 291, «ἐν χερσὶ τέλος πολέμου
ἐπέων δ' εἰς βουλῇ» τοῦ μὲν πολέμου ὁ σκο-
πός, τὸ τέλος, ἐγκτεται ἐν ταῖς χερσὶ, των δὲ
λόγων ἐν τῇ βουλῇ, ὁ ἐ. ἡ δὲ νίκη ἢ ἐν τῇ
βουλῇ ἐγκτεται ἐν τῇ λόγῳ, Π 630, ὡσαύτως
«τέλος μύθου» Π 83, «οὐ τέλος χαριέστερον

ἢ ὅταν» δὲν ὑπάρχει σκοπὸς ἄλλος εὐχαριστότερος, οὐδὲν ἄλλο εἶνε εὐχαριστότερον ἢ ὅταν ἔσθ' (5. γ') ἐκπλήρωσις, ἐκτέλεσις, «γάμοιο» u 74, «τέλος ἐπιτιθέναι μύθῳ» ἐκτελεῖω πραγματοποιῶ τὸν λόγον, T 107, Y 369, «εἰ γὰρ ἐπ' ἀρχῇ τέλος γένοιτο» εἴθε αἱ κατάραι νὰ ἐξπληροῦντο, p 496 δ.) τέρμα χρονικὸν ὠρισμένον, προθεσμία, «μισθοῦ» Φ 450. ε.) τέλος, ἐκδοσις, (ἡ σημασία αὕτη δὲν εὐρίσκεται παρ' Ὁμ. καθ' ἃ παρετήρησεν ὁ Νίτσης καὶ Δουδερλεῖνος) «ἐς τέλος οὐκ ἀπατήσω» μέχρι τέλους δὲν (οὐδέποτε) θὰ ἀπατήσω, Y. Έρμ. 462. 2) συγκεκριμ. οὐσίας, ἐντελές, ἀπρητισμένον πλῆθος, ὁ. ἔ. στίφος, ἀπόσπασμα, τάξις, τάγμα πολεμιστῶν, H 380, K 56, 470, Δ 730, Σ 298.

ΤΕΛΟΣΔΕ, ἐπικ. ἐπὶ ἄντ. ἀντὶ τοῦ εἰς τέλος, «θανάτοιο τέλοςδε» εἰς τὸ τέλος τοῦ θανάτου, εἰς τὸν θάνατον, (ἰδ. ΤΕΛΟΣ 4, α), *Il. I 444, N 602.

ΤΕΛΟΣΝ, τό, ἐπικ. = ΤΕΡΜΑ, ὅ. ἔ. τέλος, ὅριον, «ἀρούρης» τὸ τέλος, τὸ ὅριον τοῦ ἀγροῦ, *Il. Σ 544, 547. Ἔτι δὲ ἔ. περιωρισμένον τι τεμάχιον ἀγροῦ, «χωράφι», N 707.

ΤΕΛΦΟΪΣΑ, ΤΕΛΦΟΪΣΙΟΣ, ἰδ. ΤΙΛΦ.

ΤΕΜΕΝΟΣ, εὐς, τό (τέμνω ἐκ τῆς ρίζ. ΤΕΜ, ἐξ ἧς ἔ. τὸ Λατ. templum), τεμάχιον γῆς, ὅ. ἔ. ἰδίως α.) τοιοῦτον, ὅπερ ἀποχωρίζομενον τῆς δημοσίας γῆς ἐδίδετο εἰς τὸν βασιλέα, βασιλικὸν κτῆμα, κτῆμα τοῦ στέμματος, Z 194, Σ 550, ζ 293 κ. ἄ. πλχ. β.) τεμάχιον γῆς ἀφιερωμένον εἰς θεόν τινα, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἄλλοις περὶ ἱερὸν τι, B 696, Θ 48, θ 363.

ΤΕΜΕΣΗ, ἡ, πόλις περιδότης διὰ τὰ χαλκεία μεταλλεῖά της, α 184, πιθανῶς ἡ περὶ τὸ μέσον τῆς Κύπρου Τεμέση ἢ Τάμασσος (Ταμασσός), ἥτις ἦτο περιδότης διὰ τὰ χαλκούργεα της. (*Ἄλλοι δὲ ἐν οἷς ὁ Οὐδύσιος, ἐννοοῦσι τὴν Τέμψαν, Στράβ. 6, 4, 5, Temsa παρὰ Κικέρ. π. Οὐδέρ. 6, 16, Αἰδ. 34, 45 κ. ἄ., τὴν ἐπὶ τοῦ Τεριναίου κόλπου, τὴν σήμερον ἐρείπια παρὰ τὸ Torre del Lari ἐν Καλαβρίᾳ).

ΤΕΜΝΩ, ΤΕΜΩ, Ὡ. ΤΑΜΝΩ.

ΤΕΝΕΔΟΣ, ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους παρὰ τὴν Τρωικὴν παραλίαν, ἔχουσα πόλιν ὁμώνυμον, ἔ. τὴν σήμερον Τένεδος, A 38, 452, γ 159.

ΤΕΝΟΥΡΑΩΝ, ὄνος, ὁ, πατὴρ τοῦ Προθύου τοῦ ἡγεμόνος τῶν ἐκ Θεσσαλίας Μαγνήτων, B 756.

ΤΕΝΩΝ, ΟΝΤΟΣ, ὁ (τείνω), κυρ. ὁ τεντώνων ὅθεν τένων, «νεῦρον», καὶ ἔπειτα σύμπλεγμα μυῶν ἰδίως δὲ ὁ αὐχένιος μῦς, αὐχὴν μόνον κατὰ δοῦκον καὶ πλῆθ. Δ 521 κ. ἄ., γ 449.

ΤΕΣΑ καὶ ΤΕΣΟΜΑΙ, ἰδ. ΤΙΚΤΩ.

ΤΕΟ, ΤΕΟ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ τίνος, τινός, ἰδ. ΤΙΣ καὶ ΤΙΣ.

ΤΕΟΙΟ, ἰδ. Εἶ.

ΤΕΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ σός, «εἰδ. κός σου» A 438, α 299 κ. ἄ. πλχ.

ΤΕΡΑΣ [..], ΑΤΟΣ, ἐπικ. ΑΟΣ, τό, (πλῆθ. τῆς αὐτῆς ἀρχῆς: μετὰ τὸ ἀστήρ, ἀστερ, πλῆθ. ἀστήρ) ὄνομ. πλῆθ. ἐπικ. τέρας, μ. γενικ. τεράων, δατ. τεράεσσι, ἑκτακτόν τι φαινόμενον, μάλιστα οὐράνιον, μετέωρον, «σημεῖον», διοσημεῖα (διοσημία), Lat. prodigium, portentum, καλὸν ἢ κακόν, εὐαγὲς ἢ δυσμενές, ἰδίως περὶ φυσικῶν τινῶν φαινομένων ὅσον βροντῆς, ἀστραπῆς, οὐρανίου τοῦτου ἢ ἄλλου ἐκθεωρουμένου ὡς σημεῖα τῆς θείας θέλησιν προσμαίνοντα τὸ μέλλον, Ὁμ. πλχ., ὅθεν τῆς Τερέας Διός» τὸ ἐκ τοῦ Διὸς προερχόμενον σημεῖον, M 209, π 320, τὸ δὲ «τέρας ἀνθρώπων» τὸ περὶ τῶν ἀνθρώπων, Δ 28, «τέρας φανερῶν» τὸ φανερῶν, ἴημι» σημεῖον πέμπω ἢ φανερώω, Ὁμ. πλχ. 2) πλάσμα ἢ ὄν τι τερατώδες, τερατόμορφον, τέρας, «σημειωμένον», «ἄγριον τέρας» λέγεται ὁ δράκων Πύθωνος, *Ap. 302, «τέρας Διός» ἡ Γοργώ, E 742, καὶ ΤΕΪΡΟΣ.

*ΤΕΡΑΤΟΠΟΣ [..], ὄν (τέρας, ὦψ) τερατοδου: ὠψεως, τερατόμορφος, μόνον 48 (19), 36.

ΤΕΡΕΪΡΩΝ, τό (τερῆω παρ' Ἡσυχ. = τέρω ἐκ τοῦ τεῖρω), τρύπανον, «τρυπάνι», τὸ διὰ μόνης τῆς χειρὸς ἐνεργεῖον, *Og. ε 198.

ΤΕΡΗΝ, ΕΙΝΑ, ΕΝ, ποιητ. (τεῖρω), γεν. π. κυρ. τετριμμένος, (|| ἢ μᾶλλον εὐτριπτος: θρυπτος), ὅθεν ἀσθενής, λεπτός, τρυφερός, ἀπαλός, «ἄνθος, φύλλα» ι 449, μ 357, τὸ ἄρσεν. μόνον ἐν τῷ «τέρενα χροά» N 1 κ. ἄ., μεταφορ. «τέρεν δάκρυ» Γ 142, π 332, «ἄνθος ἥδης» Y. Έρμ. 375, τὸ «τέρενα γλήχων» Y. Δήμ. 209 (ἄλλοι ἀποδίδουσι εἰς τὴν λ. τὴν σημ. λείος ἢ σπληνωμένος, κυκλοτερής, ὅθεν στρογγυλωτός, μαζος, Lat. leres).

ΤΕΡΜΑ, ΑΤΟΣ, τό (τέλ-ος, πρὸλ. τὸ Λατ. terminus), τέρμα, ὅριον, ἰδίως ἀπὸ τῆς ἑσπ. ὅπ. ἰδ., Φ 323 καὶ κατὰ πλῆθ. περὶ τέρματος προκειμένου, Φ 309, 333. ὁ τέρμα, τὸ τέλος, ἐν τῇ ἀρματοδρομίᾳ Φ 757 (ἐν ἀθλοποδίστῳ) καὶ ἐν τῇ δισκοβολίᾳ θ 193.

ΤΕΡΜΙΟΕΙΣ [..], ΕΣΣΑ, ΕΝ (τέρμις: κατὰ τὸν Ἡσυχ.) = ΠΟΔΗΝΕΚΗΣ, ποδήρης, ὁ κατὰ τὸν ποδῶν καθικνούμενος, «χιτῶν» ἢ «ἀσπίς» ἡ ὅλον τὸ σῶμα καλύπτουσα Π. Τὴν συνήθη ταύτην ἐρμηνείαν ἀπορρίπτει ὁ βέλτος ὡς ἀπάδουσαν εἰς τὴν γενικὴν σημερινήν, ὡς ἐπιθετικὴν, ἐρμηνεύει δὲ αὐτὸς λ. κροσσώτης, θυσανώτης, ὡς ἐκ τοῦ τέρμις = τέρμα: τὰ δὲ τέρματα τῶν χιτῶνων ἀσπίδων εἶνε κροσσοὶ καὶ θυσανοί. (|| Ταῦτα Γοβέλου φαίνονται μοι πάνυ ὀρθά. Ἄλλ' κατὰ τὸν Ἡσυχίον ἡ τέρμις εἶνε ποδὶς ὄχι τέρμα, ὡς ἀναγκάζει αὐτὸς, νομίζω.)

τὸ ἐπιθετον νὰ παραχθῇ ὅχι ἐκ τοῦ τέρ-
μιλλ' ἐκ τοῦ τέρμιον=ἐταχον κατὰ τὸν
Πλούτων).

τερπιάδης [..], αο, ὁ: υἱὸς τοῦ Τερπίου,
μετοχ., γ 330. Ἰδε καὶ τὴν λ. Ὑπερίων.
τερπικέραυνος [..], ὁ (τέρπω, κεραυνός),
ἐν τοῖς κεραυνοῖς τερπόμενος, ὡς οὐρανὸς
ἐκέραινος, ἐπιθ. τοῦ Διὸς, Α 419, ξ 263
πλχ.

τερπια, συγχὸν κατ' ἐνεστ. καὶ παρატ. ἄορ. ἄ.
Υμ. 18 (19), 47, μέσ. μέλ. τέρφομαι,
ἄορ. ἄ. εὐκτ. γ' ἐν. τέρφεται, Ὑ. Ἀπόλ.
μετοχ. τερφάμενος, μ 188. Πλὴν δὲ τοῦ-
τοις ὅτι Ὁμ. τὸν μέσ. ἄορ. β'. ἐταρπόμεν
ἐν τῷ ἄ. πληθ. τῆς ὑποτακτ. τερπώμεθα
β', ὁ 293) καὶ μετ' ἀναδιπλ. τεταρπόμεν
παρ. Τ 19, Ω 513, ὑποτ. τεταρπώμεθα
γ', 98, λ 213, μετοχ. τεταρπόμενος, 1701,
ξ 244, ἔπειτα τὸν παθ. ἄορ. κατὰ τρι-
τύπον ἄ.) παθ. ἄορ. ἄ. ἐτέρφθηεν ρ 174,
πληθ. ἐτέρφθησαν θ 431, καὶ ἐπικ. καὶ
ἐτέρφθεν ἀντὶ τοῦ ἐτέρφθησαν, Ὑμ. 18
18, εὐκτ. τερφθεῖν ε 74, ὑποτ. τερφθῇ
γ', 27 (28), 44. β'. τάρφθη τ 213, 251, φ
πληθ. τάρφθεν ἀντὶ τοῦ ἐτάρφθησαν ζ
(1) συγχρότερον τὸν παθ. ἄορ. β'. ἐπικ. ἐταρ-
πλήθ. τάρπημεν, τάρπησαν, ἀπρφ. ταρ-
πῆται, τάρπησιν, ὑποτ. ταρπίομεν, ἰδ.
Α' Α') Ἐνεργ. „χορταίνω, ὀρεσί-
εὐφραίνω, ἀναπαύω, εὐχαριστῶ,
ἐδάξω, τινά, καὶ μετὰ δοτ. ὄργαν, ὅσον
Ο 393, «θυμὸν φόρμιγγι» I 489,
«πρὸς πρὸς» α 107, (προσπαθῶ νὰ) φαι-
νη παρηγορῶ, «ἀναχήμενον» T 312,
κατὰ μετοχῆς «θείδων τέρπω» ρ 385. Β')
1) μετὰ μέσ. ζ παθ. ἄορ. „χορταίνω,
ἐξομαί, εὐφραίνομαι, εὐχαριστοῦμαι,
ἐδάξω, ἀπαύω, μ 52, μετὰ γενικ. «ἐδοτύς
ἐπὶ τῆς» Α 780, γ 70, «ὑπνοῦ, εὐνῆς»
ψ 316, «φιλότῃς» ψ 300, «ἥβης» ἀπο-
παύω, „χαίρομαι“, ψ 212 τροπικ. «γόοιο»
ἐξομαί, «ἐξομαί τὰ κλαύματα», εὐχαριστῶ τὴν ψυ-
χὴν κλαίων, Ψ 10 κ. ἄ. 2) ἐν γένει τέρ-
πει εὐχαριστοῦμαι, ἡδύνομαι, διασκε-
δαίνω (αὐδ.). μετὰ δοτ. πράγματις «φόρμιγγι,
ἀνθρ. αὐδῇ, δαυτὶ, δισκοῖσι κ. ἄ.» Ὁμ. πλχ.,
καὶ τὸν συνήθη παρ' Ὁμ. προσδιορισμὸν
ἐρρεῖν T 313, 19 κ. ἄ. καὶ κατ' αἰ-
φροῦνα, ἥτορ, θυμὸν εὐχαριστῶ τὴν ψυ-
χὴν τὴν καρδίαν μου, Α 474, I 705, Φ
310. Κατὰ τοὺς πλείστους τῶν ἐρμη-
νευτῶν ὑπάγεται καὶ τὸ ΤΡΑΠΕΙΟΜΕΝ,
παρ. τοῦ β' παθ. ἄορ. κατὰ μετὰθεσιν
τοῦ ταρπίομεν, τοῦτο δὲ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
τέρπμεν, ὅσον «φιλότῃς ἢ ἐν φιλότῃς τρα-
πὴν εὐνηθέντες» ἢ «λέκτρονδὲ τραπίομεν
οἱ» Γ 441, Ξ 314, θ 292, ὅτε τὸ «λέκ-
τρον» ἐν τῷ χωρίῳ τῆς Ὀδύσσειας. πρέπει νὰ

ἀποδοθῇ εἰς τὸ «εὐνηθέντες» (Βούτμαν. καὶ
Ναίγελσδαχ) ἢ κατὰ τὸν Βένκερ. ἐν τῇ Β'. καὶ
ἄμειν εἰς τὸ προηγούμενον «δαῖρον», τὸ δὲ
ἐπόμενον «τραπίομεν εὐνηθέντες», χωρίζομενον
διὰ κώλου ἀπὸ τῶν προηγούμενων, ἐπισυνάπτε-
ται ἀσυνδέτως. Ἄλλοι δὲ ὑπάγουσι τὸν τύπον
εἰς τὸ τρέπω· ἀλλὰ τότε εἶνε σχεδὸν ἀνεμνη-
νευτος ὁ ἄορ. «εὐνηθέντες».

ΤΕΡΠΟΛΩ, ἢ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., τέρ-
ψις, εὐφροσύνη, εὐχαρίστησις, διασκεδά-
σις, σ 37 f.

ΤΕΡΣΑΙΝΩ, ἐπικ., ἄορ. ἄ. ἀνακῶντος τέρσιναι,
μεταθ. ξηραίνω, ἀποξηραίνω, «αἶμα» Π
549 f. Ἐκ τοῦ

ΤΕΡΣΟΜΑΙ, ἐπικ., ἐνεστ. -εται, παρ. ἐτέρ-
στο, γ'. πληθ. τέρσοντο, ἄορ. β'. ἐτέρσην. ἔξ
οὗ ἀπαρφ. τερσῆναι καὶ τερσήμεναι, Π 519, ξ
98, ξηραίνομαι, „στεγνώνων“ ἢ εἶμαι ξη-
ρὸς, «ἔλκος ἐτέρσεται» Α 267, 848, «εἶματι
ἡέλιου τερσήμεναι αὐγῇ» ζ 98, «θειλόπεδον
τέρσεται ἡέλιω» ξηραίνεται ὑπὸ τοῦ ἡλίου, η
124· μετὰ γεν. «ὅσσε δακρυόφιν τέρσοντο»
ἐστεγνώνων ἀπὸ τὰ δάκρυα, ἐπαυον δακρύοντα,
ε 152.

ΤΕΡΝΙΜΒΡΟΤΟΣ, ὄν, ἐπικ. (τέρπω, βροτός,
περὶ δὲ τοῦ μ. ἰδ. λ. Ἄμβροτος), ὁ τοὺς βρο-
τοὺς τέρπων, εὐφραίνων, εὐχαριστῶν, ἐπιθ.
τοῦ Ἥλιου, Ὅδ. μ 269, 274, Ὑ. Ἀπ. 441.

ΤΕΣΑΡΑΒΟΙΟΣ [..], ὄν, τεσσάρων βοῶν
ἀξίαν ἔχων, τέσσαρας βόας ἀξίζων, Ψ
705 f.

ΤΕΣΑΡΑΚΟΝΤΑ, ἄκλ. τεσσαράκοντα, „σα-
ράντα“, Ἰλ. πλχ., ω 341.

ΤΕΣΑΡΑΚΤΙΚΛΟΣ, ὄν, ἰδ. ΤΕΤΡΑΚΤΙΚΛΟΣ.

ΤΕΣΑΡΕΣ [..], οἱ, αἱ, ΤΕΣΣΑΡΑ, τὰ, τέσ-
σαρες, „τέσσερες“, Β 618, κ 349 κ. ἄ. πλχ.
ἰδ. ΠΙΣΥΡΕΙ.

ΤΕΤΑΓΩΝ [..], ἔλλειπτ. μετοχ. τοῦ β'. ἄορ.
μετὰ ἐπικ. ἀναδιπλ. «ποδὸς τεταγών» λαδών,
συνλαδών, „πίτσας“, Ὑλ. Α 591, Ο 23.
(Ἐκ τινος ῥίξης ΤΑΓ-, συγγενοῦς πρὸς τὸ Λατ.
tango, teligi).

ΤΕΤΑΜΑΙ, ἰδ. ΤΕΙΝΩ.

ΤΕΤΑΡΗΕΤΟ, ΤΕΤΑΡΠΟΜΕΘΑ, ΤΕΤΑΡΠΟΜΕΝΟΣ,
ἰδ. ΤΕΡΠΩ.

ΤΕΤΑΡΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικ. καὶ ΤΕΤΡΑΤΟΣ κατὰ
μεταθ., Ε 438, Φ 177, θ 107 κ. ἄ. (τέσσαρες)
τέταρτος, Ὁμ. πλχ. Τὸ οὐδ. ΤΕΤΑΡΤΟΝ καὶ
τὸ ΤΕΤΑΡΤΟΝ (ΤΕΤΡΑΤΟΝ) ὡς ἐπὶ (τὸ) τέταρ-
τον, „τετάρτην φοράν“, Ε 438, Ν 20, Π
705, φ 128.

ΤΕΤΑΣΘΗΝ, ἰδ. ΤΕΙΝΩ.

ΤΕΤΕΞΟΜΑΙ, ἰδ. ΤΕΙΧΩ.

ΤΕΤΕΙΧΑΤΑΙ, ΤΕΤΕΙΧΕΤΟΝ, ἰδ. ΤΕΙΧΩ.

ΤΕΤΕΥΧΕΣΘΑΙ, ἐπικ. ἀπαρφ. τοῦ παθ. παρ. κ.
ἐκ τοῦ ἄορ. ΤΕΥΧΕΩ (τεύχεα) παραγομένου, εἶ-
μαι ὠπλισμένος, „εἶμαι ἄρματωμένος“, Ψ
104 f.

ΤΕΤΗΚΑ, ἴδ. ΤΗΚΩ.

ΤΕΤΙΜΗΜΑΙ [..], ἐπικ. παθ. παρακ. μὲ σημασι. ἐνεσιτικός (ἐκ τῆς ρίζ. ΤΙΚ-, τίω), β'. οὐκ. τε-
τίησθον, Θ 447, μετοχ. τετιημένος· ἐνταῦθα
ὕπαιγεται καὶ ἡ μετοχ. τοῦ ἐνεργ. παρακ. ΤΕ-
ΤΙΗΑΣ, εἶμαι τεθλιμμένος, περίλυπος,
ἔουμος, I 30, 695 κ. ἄ. συνήθ. «τετιημένος
ἄτορ» περίλυπος εἶνε ἡ ψυχὴ μου, Θ 437, α 414,
κ. ἄ. Τὴν αὐτὴν σημασι. ἔχει καὶ ὁ ἐνεργ. τύπος
«τετιήστε», I 13, 30, καὶ «τετιήοι θυμῷ»
Λ 555. κ. ἄ. πλχ.

ΤΕΤΑΛΟΙ, ΤΕΤΑΛΙΝ, ΤΕΤΑΛΜΕΝ, ΤΕΤΑΛΜΕ-
ΝΑΙ, ΤΕΤΑΛΩΣ, ἴδ. ΤΗΝΑΙ.

ΤΕΤΗΜΜΕΝΟΣ, Η, ΟΝ, ἴδ. ΤΑΜΝΩ.

ΤΕΤΜΩΝ, ΤΕΤΜΗΣ, ΤΕΤΜΗ, ἴδ. ΕΤΕΤΜΩΝ.

ΤΕΤΡΑΓΙΟΣ, ΟΝ, ἐπικ. (τέτταρα, γύα, γύη,
ἴδ. ΠΕΝΤΗΚΟΝΤΓΙΟΣ), περίπου τετράπλε-
θρος, «τεσσάρων στρεμμάτων», «ὄρχατος»
ἴδ. η 413. ἴδ. οὐσίας, τὸ ΤΕΤΡΑΓΙΟΝ τεμά-
χιον ἢ μέτρον γῆς τεσσάρων πλέθρων ἢ στρεμ-
μάτων, τὸ ἐν τῇ καθομῇ. «σπορεῖα», σ 374.

ΤΕΤΡΑΘΕΛΙΤΜΝΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (τέττ. θέλυμνον),
τετράπτυχος, «τετράδιπλος», «σάκος»
ἀσπίς ἐκ τεσσάρων βοείων δερμάτων συγκεκλιμένη
(οἶοναί τετραδοεῖσι), μόνον Ο 479, χ 122. ἴδ.
ΛΣΠΙΣ.

ΤΕΤΡΑΙΝΑ, ἕτερ. τύπος τοῦ ΤΙΤΡΑΝ, μόνον
κατ' ἀόρ. ἀναύητον τέτρηνα, «τροπῶ», δια-
τροπῶ, τι, Χ 396, «τερέτρω» ε 247, ψ 198.

ΤΕΤΡΑΚΙΣ [..], ἐπιρ. τετράκις, «τέσσαρες
φοραί», ε 306 †.

ΤΕΤΡΑΚΥΚΛΟΙ [..], ΟΝ, μὲ τέσσαρας κύκλους,
δηλ. τροχούς, τετράτροχος, «ἀπῆνη, ἄμαξ»
I 324, ι 242 (ἐνθα ἀνάγκη νά ἐκληφῇ τὸ α
μακρόν· ὅθεν πρὸς ἀποφυγὴν τοῦτου ὁ Φαίσις ἔ-
«Αμεῖς ἀκολουθοῦσι τὴν διόρθωσιν τοῦ Βαρνε-
σιου· τεσσ(τ)αράκυκλοι»).

ΤΕΤΡΑΟΡΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (τέττ-, αἶρω), εἰς
τέσσαρας συνηρμοσμένος, συνεζευγμένος,
«ἄρσενες ἵπποι τετράοροι» τέσσαρες ἄρσενικοὶ
ἵπποι συνεζευγμένοι, τέθριππον. (Κατ' ἄλλους
δὲ τέσσαρες καθ' ἑαυτοὺς συνεζευγμένοι ἵπποι, ὑπὸ
ἐνός ἱππικοῦ ἀνδρός ἀλληλοδιαδόχως ἱππεύονται)
ν 84 †.

ΤΕΤΡΑΠΛῆ, ἐπιρ., τετραπλῶς, τετραπλα-
σίως, Α 128 †.

ΤΕΤΡΑΠΤΟ, ἴδ. ΤΡΕΠΩ.

ΤΕΤΡΑΣ, ἄδος [..], ἡ, ἡ τετάρτη ἡμέρα τοῦ
μηνός, «τετράδι τῇ προτέρῃ» (δηλ. τοῦ μηνός
ἱσταμένου, ἴδ. ἸΣΤΗΜΙ Β', 2)), τῇ τετάρτῃ τοῦ
μηνός, γ. Ἐρμ. 49.

ΤΕΤΡΑΤΟΣ [..], Η, ΟΝ, ἴδ. ΤΕΤΑΡΤΟΣ.

ΤΕΤΡΑΦΑΛΗΡΟΣ [..], ΟΝ (τέττ., φάληρον),
«κυνὴ τετραφ.», ἴδ. Ε 743, Α 41, κατὰ τὸν
Ἑδώνιον καὶ Καίππενον ἢ ἔχουσα τέσσαρας φά-
λους, ὄμφαλους· δηλ. ἡ ἀσπίδισκος· κατ' ἄλλους
δὲ ἡ ἔχουσα τέσσαρας κρίκους ἢ ἀλυσίδα. Ὁ
Σχολ. Α εἰς τὸ πρῶτον τῶν ἀνωτέρω χωρίων

παρέχει ταύτην τὴν ἐρμηνείαν, «φάλοι αἱ
τὸ μέτωπον ἀσπίδισκος, φάλαρα δὲ αἱ ἐν τα-
ραγναθίοι κρίκοι, δι' ὧν αἱ παραγναθίδες κα-
θάνονται τῆς περικεφαλαίας». Ὁ δὲ Βούτ-
τινος ὅστις ἐκλαμβάνει τὸ «φάληρον» ὡς
τοῦ λόφου τῆς περικεφαλαίας ἢ ὡς ἐπίθετον
τοῦ, ἀναφέρει τὸ προκειμένον ἐπίθετον
τέσσαρας κώνους τοὺς ἐν τῷ φάλῳ (ἴδ.
εἰς ὑποδοχὴν ἄλλων τοσούτων λόφων). Ἀ-
θεωροῦσι τὴν λ. συνώνυμον ἢ περαιτέρον
ματισμὸν τοῦ τετράφαλος, καὶ ἐρμηνεύ-
ουσι· ἡ ἔχουσα τέσσαρας φάλους,
προδολάς ἢ γέσσα εἰς προφυλάξιν τοῦ μετώ-
που τραχήλου καὶ τῶν κροτάφων ἢ γνάθου,
δὲ παρακείμενον ἐπίθετον «ἀμφίφαλον»,
φαίνεται ἐναντιούμενον εἰς τὴν τοιαύτην
νείαν, ἐκλαμβάνει ἄλλως· ὁ Δυντῆρος (ἴδ.
ΦΑΛΟΣ). Τὸ ὀρθότατον, φαίνεται, εἶνε νά
νεύσωμεν τὰ φάληρα παραγναθίδας, ὡς
τέρα πρὸς πλειοτέραν καὶ εὐκολωτέραν πε-
μογὴν διηρητο εἰς δύο τεμάγια. Ἡ
λοιπὴν φάλαρα ἔχουσα κυνὴ ἐλέγετο
«φάληρος». Πρὸς τὸν Σχολ. Β εἰς Π 40
φάλα δὲ τὰ κατὰ τὰς παρειὰς ἐπιπίπτουσα
ρη». ἴδ. καὶ ΦΑΛΑΡΑ.

ΤΕΤΡΑΦΑΛΟΣ [..], ΟΝ (τέττ., φάλος)
κυνὴ. ἴδ. Μ 384, Χ 315, κατὰ μὲν
νῆθη ἐρμηνείαν· περικεφαλαία ἔχουσα
φάλους, τουτέστιν ὄμφαλους ἢ ἀσπίδισκι-
ας· ὁ δὲ τὸν Βούττιμαννον· περικεφαλαία ἔχου-
σας κώνους εἰς ὑποδοχὴν λόφων (ὅσοι
ἐν Ταυρίῳ χαλκῆς μικρᾶς Παλλάδος). Γ
τερον κατὰ τὸν Ρύσταυον καὶ Κοίχλυν
κεφαλαία ἔχουσα τέσσαρας φάλους, τουτέ-
στις ἢ γέσσα εἰς προφυλάξιν τοῦ μετώ-
που τραχήλου καὶ τῶν παρειῶν, ἐν ἄλλαις
ἢ πανταχόθεν καλῶς προφυλάττουσα.
ΦΑΛΟΣ.

ΤΕΤΡΑΦΑΤΟ, ἴδ. ΤΡΕΠΩ.

ΤΕΤΡΑΧΘΑ, ἐπ. ἐπιρ. ἀντί τοῦ· τέτραχα,
χῶς, εἰς τέσσαρα μέρη, μόνον Γ 36.

ΤΕΤΡΑΧΥΤΡΟΣ [..], ΟΝ (τέττ., χύτρος),
σας· χύτρας χωρῶν, ἡ τεσσάρων
τῶν μέγεθος ἔχων, «τροφαλαίαν ἢ
τετράχυτρον» Βατρ. 258 (ἢ ἐνθα βεβ-
ἐπίθετον εἶνε παρωδία τοῦ Ὀμηρικοῦ
φάληρον ἢ τετράφαλον).

ΤΕΤΡΗΝΑ, ἴδ. ΤΕΤΡΑΙΝΑ.

ΤΕΤΡΗΚΑ, ΤΕΤΡΗΚΕΙ, ἴδ. ΤΑΡΑΣΣΩ.

ΤΕΤΡΙΓΑ [..], ΤΕΤΡΙΓΓΙΛΑΣ, ἴδ. ΤΡΙΖΩ.

ΤΕΤΡΟΦΑ, ἴδ. ΤΡΕΦΩ.

ΤΕΤΤΑ [..], φιλοφρονητικὴ προσφώνη,
πρεσβυτέρους, «πατέρα μου, μπά-
(Λατ.), Δ 412 †. (Συγγενὲς πρὸς τὸ
Ιαῖναι, ἢ τὸ Λατ. Ιαῖναι, τὸ «τάτας» τῆς
μιλουμένης, ὅπερ εἶνε τῆς παιδικῆς· γλῶ-
σσωπαικὸν ἀντὶ τοῦ πατρός, καὶ τὸ
ἐν Μακεδονίᾳ Ρωμάνων = θεῖα).

πρ. ιγος [-], ὁ, ἐπικ. δοτ. πληθ. τέτι-
τέτις, „τίττις“ (τὴ καθομιλουμένη)
ἐπὶ πιστοτέρῃ τὴν ὀνοματοποιίαν),
ἰοῦνις τοῦ Λιν. ἢ eisada plebeja, πε-
πρωτομον διατρίβον ἐπὶ τῶν δένδρων καὶ
προστρίβει τῶν κάτω περυγίων εἰς τὸν
παραγόν τόνον ὅζυν καὶ λιγυρόν, τὸν
οἱ ἀρχαῖοι τοσοῦτον ἦδὺν ἐνόμιζαν, ὥς
ἐπὶ τὸν παρέβαλλον τὴν ἀνθρωπίνην φωνὴν
ἦσαν νὰ χαρακτηρίσωσιν αὐτὴν ὡς ἡ-
β. 151 f. (II. Πρὸς ταύτην τὴν οὐκ ὀλίγον
ἔρμηνειαν τῆς παραβολῆς δύναται τις
ῥηθῆναι νὰ ἀντιτάξῃ τὴν παρ' Εὐραβίου περι-
τὴν τῶν ἀρχαίων «Σημειῶσαι δὲ ὅτι ὠκη-
θῆναι πλατύνει τὴν παραβολὴν τῶν τε-
τιῶν τὸ μὴ πάνυ σημνῶς αὐτὴν ἔχειν πρὸς
τὴν λαμπράν· τί γὰρ ἡδὺ τέτις ἦν;
ἐπὶ μόνον συνέχειαν λαλίας ἢ ῥοῖτον ἀδου-
εῖτο ἦχου καὶ φωνῆς τορότητα εἰλη-
ποιητικῇ παραβολῇ).

ΤΕΤΥΚΑΙ, ΤΕΤΥΚΕΙΝ, ΤΕΤΥΚΕΣΘΑΙ, ΤΕΤΥΚΟΪ-
ΕΤΕΙΣΘΑΙ, ΤΕΤΥΧΟΑΙ, ἴδ. ΤΕΤΙΣ.

ΤΕΥΧΑ, ἴδ. ΤΥΓΧΑΝΗ.

ΤΕΥ, ἴδ. ΤΙΣ καὶ ΤΙΣ.

ΠΡΑΝΙΔΗΣ [-], ΛΟ, ὁ, υἱὸς τοῦ Τεύ-
φους, ὁ Ἀξυλος, Z 13. (Ἐσχηματίσθη εἰς
τοῦ Τεύφρανος, πρὸλ. ΤΕΥΦΡΑΝΙΑ, καὶ
Τεύφρας, τοῦ ὁποίου τὸ πατρωνυμικόν ὀνόματι
Πραντιδῆς).

ΤΕΥΡΑΣ [-], ΑΝΤΡΑΣ, ὁ, 1) Ἑλλήν ἐκ τῆς
Βοιωτίας, ὑπὸ τοῦ Ἐκτορος φονευθεὶς, E 705.
2) ἀπὸ τοῦ Ἀξυλου, ὅπ. ἴδ.

ΤΕΥΡΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Τελαμῶνος, ὅθεν «Τε-
υρός», καὶ τῆς Ἡϊόνης, Σαλαμίνιος, ὁμο-
ἄδελφός τοῦ μεγάλου Ἀλάντος, ὁ ἄριστος
τῶν κατὰ τῆς Τροίας Ἀχαιῶν, Z 31,
ἔξ. N 170. Κατὰ τὸν μεταγενέστερον
ἐπειδὴ ἐπανήλθεν ἄνευ τοῦ ἀδελφοῦ ἀπε-
κρίθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς, ἀπέπλευσεν εἰς τὴν
ἰθάκη καὶ ἐκεῖ ἐκτίσας τὴν Σαλαμῖνα, Πινδ.
46.

ΤΕΥΡΟΣ, ὁ, χωρίον τῆς Βοιωτίας· οὐ μα-
κρὸν ἀπὸ τῆς Ἡϊόνης, ὅπου ὁ Ζεὺς ἐκρύψε τὴν Ἄρ-
ην ἐν Εὐρώπῃ, Γ. Ἀπόλ. 46 ἔξ., 224.

ΤΕΥΤΑΔΗΣ [-], ΛΟ, ὁ, υἱὸς τοῦ Τευτά-
δου, B 834.

ΤΕΥΧΕΑ, ὁ, σκευὸς, «σύνεργον», ἰδίως
ἐμικόν ὄργανον, ὄπλον, πάντοτε κατὰ
πλά. πανοπλία, «ἄρματα», «τεύχεα
καλά, κλυτά, ποικίλα κ.τ.τ.». Ἰλ. πλγ.,
ἀρχία, πολεμῖα. Z 340, II 193· ὡσαύ-
τως, λ 74, μ 13, ο 218 (ἐνθα βεβαίως
τῶν δὲν δύναται νὰ ᾖ ὁ λόγος· κατὰ
Νίτσην καὶ Γράσοφ ἐννοοῦνται ἐφόδια ἢ
ἀσκήματα, II. καὶ κατὰ τὸν Ἀμείν οὐδὲν
πρόφανος· τὰ κωπία, τὰ ὅποια δὲν βλέπω
γον διὰ τί νὰ χωρισθῶσι τῶν ἄλλων
τῶν «νῆος», περὶ τῶν κατωτέρω σ. 288 ἔξ.

γίνεται ὁ λόγος. Ἀλλὰ διὰ τί νὰ μὴ ἐννοοῦνται
τὰ ὄπλα ὅσα ἔλαβεν παρὰ τῶν ξένων «ἐσθλῆτα ἢ
χρυσόν», τὰ ὅποια βεβαίως θὰ ᾖσαν ὄπλα καὶ
σκεύη, καὶ τὰ ὅποια μάλιστα ἔπρεπε νὰ ἐγ-
κουσμηθῶσι, νὰ εὐλογηθῶσι πρὸς τὴν δόξαν, «κατὰ
κόσμον.»; π 326, 360. (Τούτων τὸ μὲν πρῶ-
τον δικαίως ἀθετεῖται, ἐν δὲ τῷ β'. χωρίῳ εἶνε
μᾶλλον ὄπλα, παρὰ σκεύη νῆος, καθὼς ὁλεῖται δὲ
Εὐστάθιος).

ΤΕΥΧΑ (ΤΥΧ-, ΤΥΚ-), ποιητ., συν. ὁ ἐνεστ.
καὶ παρτ., μέλ. τεύξω, ἀορ. ἔτευξα, ἀναύξ.
τεύξα, ἐκ τοῦ παρακ. τέτευχα μόνον μετοχ.
τετευχώς· (εἰς ἀμετάβ. ἢ παθ. σημασίαν, ἴδ.
κατωτ. Β', α.), μ 423, μέσ. μέλ. μόνον ἀπαρφ.
τεύξεσθαι (ἢ μέ παθ. σημασ., ἴδ. κατωτ.), τοῦ
μέσ. ἀορ. ἀ. ἀπαρφ. τεύξεσθαι, Γ. Ἀπ. 76,
221, παθ. παρακ. τέτυγμαι, γ'. πληθ. ἐπικ.
ἢ Ἰων. τετεύχεται, N 22, σ 63 κ. α., ἀπαρφ.
τετύχθαι, ὑπερσυντ. ἐτετύγμην, γ'. πληθ.
ἐπικ. καὶ Ἰων. ἐτετεύχατο, A 808, καὶ τε-
τεύχατο, Σ 574, παθ. ἀορ. ἀ. ἐτύχθην, με-
τ' ὀλίγον μέλ. τετεύξομαι, M 345, 358, Φ
322, 585. Ἐπὶ δὲ καὶ οἱ μόνον ἐπικοί καὶ Ἰω-
νικοί ἀορ. μετ' ἀναδπλασιασμὸν καὶ ψιλῶσιν τοῦ
δασιεύς· ἀορ. ἐνεργ. β'. ἀπαρφ. τετυκεῖν, σ 77,
94, μέσ. ἀορ. β'. τετύκοντο, A 467, σ 61 κ.
α., α. πληθ. τῆς εὐκτ. τετυκοίμεθα, μ 283,
ξ 408, ἀπαρφ. τετυκέσθαι, φ 428.—Ἀντὶ τοῦ
ἀνυποστάτου τετεύχεται (ἀλγέα), N 346, τὸ
ὅποσον κατὰ τὸν Σχολ. εἶνε διπλῶν γ'. διτλ. τοῦ
παρτ., παρέλαθεν ὁ Σπ. Ἰζερος καὶ οἱ μετ' αὐ-
τὸν τὴν γραφὴν ἐτεύχετον (ἀντὶ τοῦ ἐτευχέ-
την, καθὼς τὸ διώκετον καὶ λαρούσετον ἀντὶ
τοῦ ἐδιωκέτην ἢ ἐλαφρούσετην, K 364, Σ 583).

Α') Ἐνεργ. [ποιῶ], κατασκευάζω, παρα-
σκευάζω, παράγω, «φθεινῶ, κάμνω» κατὰ
πρῶτον ἐπὶ τῶν ἔργων τῶν δι' ἀνθρωπίνων χει-
ρῶν κατασκευαζομένων· α.) μετ' αἰτ., «δώμα-
τα, σάκος, τεύχεα, εἰδωλον, νηόν, θάλαμον, θαί-
δαλα πάντα», Ὁμ. πλγ., «θεῖπνον» σ 77, 94
(πρὸλ. κατωτέρω Γ'), «κυκεῖω» A 624, «ὄμ-
βρον» (ὁ Ζεὺς παράγει), K 6. Ἐν γένει πα-
ρασκευάζω, προξενῶ, περιποιῶ, ἐπιφέρω,
εἰς τινα, «ἀλγέα, κηδεά τινα» A 440, α 244 κ.
α., «φύλοπιν, πόλεμον» ω 476, «παλίωξιν»
O 70, «θανάτον τινα» λ 409 κ. α., «δόλον» O
276, «γάμον» α 277, «βοὴν δι' ἄστεος» διε-
γείρω βοὴν (βοῶ) διὰ μέσου τῆς πόλεως (ἵνα
θορυβήσῃ αὐτήν), κ 418, «γέλω» κινῶ τὸν γέ-
λωτα, σ 350. β.) μετὰ διπλῆς αἰτ. [ποιῶ τι-
νά τι], καθιστῶ, «κάμνω», «αὐτοὺς ἐλώρια
τεύχε κύνεσσιν» A 4, ω 497. Β') Παθ. (μετὰ
μέσ. μέλ. εἰς παθ. σημασίαν, E 653), κατα-
σκευάζομαι. Πολλάκις ἐν τῷ παρακειμένῳ,
ὑπερσυντ. καὶ ἀορ. α.) παρασκευάζομαι,
κατασκευάζομαι, «φθεινίνομαι», «δώμα-
τα τέτυκτο» ἦσαν ἐκδομημένα, A 77· ὡσαύ-
τως «νῆος (ναὸς) ἐτέτυκτο» E 416 κ. α. πλγ.

Μετά γενικ. τῆς ὕλης, ἐξ ἧς κατασκευάζεται τι, « χρυσοῦ » Σ 574, « κασσιτέρου » τ 226. ἔτι δὲ καὶ μετά δοτ., « πῦλα κεράσσει τετύχεται » μέ κέρατα, ἐκ κεράτων, τ 563, « δόμος αἰθούσῃσι τετυγμένος » μέ αἰθούσας ψυχοδομημένος, κεκοσμημένος, Ζ 243. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ ἡ ἐνεργ. μετοχή, οἷον « ἐπίτονος βοῶς ῥινοτο τετυγῶς » ἐκ δέρματος βοῶς κατασκευασμένος, πεποιημένος, μ 423. — Ἡ μετοχή τοῦ παλ. παρακ. « τετυγμένος » τίθεται πολλάκις ὡς ἐπιθετον μέ τὴν σημασίαν εὐτυκτος, εὐποίητος, καλῶς καὶ τεχνικῶς κατασκευασμένος, Ξ 9, Π 225, δ 615, ε 223 κ. ἄ. πλγ., « ἀγρός » καλῶς ἐξεργασμένος, « δουλευμένος », ω 206, καὶ μεταφορ. « νόος ἐν στήθεσι τετυγμένος, οὐδὲν ἀεικέλις » ἔχω νοῦν εἰς τὰ στήθη μου (εἰς τὴν καρδίαν μου θὰ ἐλέγομεν σήμερον) καλῶς πεποιημένον (ὀργανισμένον), ὅστις δὲν εἶνε διόλου κακός, υ 366. β'.) ἰδίως τὸ γ'. ἐνικ. τοῦ παρακειμ., ὡς, ἀρίστ. καὶ μετ' ὀλίγ. μέλ. γίνονται, ἔγεινα, εἴραι, Δ 84, Ε 78, 402, Τ 224, « οἷον ἐτύχθη » Β 320, « γυναικός ἀντί τέτοιο » ἔγεινας, ἀπεδείχθη ὡς γυνή, Θ 463, « θαυμ' ἐτέτυκτο πελώριον » εἶχε πλάσθῃ, ἦτο, ε 490, καὶ μετά δοτ. τοῦ προσώπου, « Κενταύροις καὶ ἀνδράσι νεῖκος ἐτύχθη » διηγήθη μεταξύ ἡμ., φ 303, « Ἀργείοισι νόστος ἐτύχθη » ἐγένετο τοῖς Ἀργείοις, Β 455, Ρ 690, « εἰ δὴ μοι ὁμοίη μοῖραν τέτυκται » ἂν ἔχω καὶ ἐγὼ τὴν αὐτὴν μοῖραν, Σ 120. Γ'.) Μῆτρ. παρασκευάζω ἐμαυτῷ, ἐτοιμάζω, κάμνω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, κατὰ παρατατ. « τεύγοντο δαῖτα » κ 182 κ. ἄ. πλγ., μέλ. « δόρπον » Τ 208, καὶ ἀόρ. β'. « τετόκοντο δαῖτα » Α 467, Θ 64 κ. ἄ.

Τέφρη, ἡ, κυρ. ἡ θερμὴ τέφρα, σποδός, θερμοσποδιά, „χόβολη“, Ἰλ. Ψ 251. ἐν γένει τέφρα, „στάκτη“, Σ 25 (ἐνθα ὁ Ἀχιλλεύς εἰς ἐνδελῖν ὀλίφῃς ῥίπτει ἐπὶ τὴν κεφαλὴν του τέφραν). (Συγγεν. μέ τὸ Λατ. terpidus καὶ τὸ Σανσκρ. tarī, ἄπερ σημ. τὸ χλιαρόν).

ΤΕΧΝΑ, ἐκ τοῦ ἐνεργ. τύπου μόνον ὁ ἀόρ. τεχνῆσαι, η 110. ἄλλ' ἰδ. καὶ λ. ΤΕΧΝΗΣ, Συνηθέστερον εὐρίσκεται τὸ ἀποθ. ΤΕΧΝΑΟΜΑΙ, μέλ. τεχνήσμαι, ἀόρ. ἀναύθ. τεχνήσμαι, τεχνῶμαι, φιλοτεχνῶ, τεχνικῶς κατασκευάζω, μετ' αἰτ. ε 259, λ 613. μεταφορ. μηχανῶμαι, μετὰ τεχνάσματος διαπράττω, Ψ 415 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλιάδος), μετὰ τοῦ « ὥς κεν » Ὑ. Ἀπ. 326 Ἐκ τοῦ

ΤΕΧΝΗ, ἡ (συγγ. τοῦ τεκνῆν). 1) „τέχνη“, μηχανικὴ ἐπιδεξιότης, Γ 61 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.) γ 433, ζ 234 λ 614. πληθ. (φιλο)-τεχνήματα, τεχνικά ἔργα, θ 327. 2) πνευματικὴ ἐπιδεξιότης, „τέχνη“, τέχνασμα, ἰδίως πονηρία, πανουργία, δ 455, 529. πληθ. τεχνάσματα, Ὑ. Ἑρμ. 317. Ἐκ τούτου

ΤΕΧΝΗΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ποιητ. τεχνικός, ἐν-

τεχνος, θ 297 †. Ὁ δὲ Βέκκερ. ζυγί μετ' ἔγραψαν ἐξ εἰκασίας καὶ ἐν τῇ η 110. γὰρ ἰστόν (ἀνθ' οὗ ὁ Ἀμείβ. θέλει νὰ διορθώσῃ) ἐν δὲ τῇ νεωτάτῃ ἐκδόσει παρεδέρχῃ τοῦ Λατὴν διορθωσιν ἰστών, ἦτις καὶ ἐν πηρ. ἀντιγράφων φέρεται) τεχνῆσαι (« κατὰ ῥασις ἀντὶ τοῦ τεχνήσσαι, ἐν ᾧ πρῶτον φετο ἀπαρφ. τεχνῆσαι) τεχνικά: εἰς τὴν ἰδίαν, „εἰς τὸν ἀργαλειόν“, (|| Κατὰ τῆς ὁμοσεως ταύτης ἀντιτάσσεται ὁ Γοῖδελοφ. οὗ δὲ οἷον παρ' Ὀμ. ἡ συλλαβὴ εἰς ἔχει πρὸς τὸ Γ καὶ δὲν ὑποβάλλεται ἐπομ. εἰς συνάντησιν ἀλλὰ καὶ διότι τὸ ἐπιθετον « τεχνῆσαι » δεξιόκειται παρ' αὐτῷ εἰς πρόσωπα, ὥστε νὰ στῇ τὸν ἐμπειρότεχνον, ἀλλ' εἰς πράγματα ἡ συμμετρία δὲ τῶν κώλων ἀπαιτεῖ τὸ σπ. Ἐπιρ. ΤΕΧΝΗΝΤΑΣ, τεχνικῶς, ἐν τέχνῳ 270 †.

ΤΕΡ, ΤΕΛΩ, ἰδ. τίς.

ΤΕΛΟΣ (ἐξ ἀντωνυμικῆς τινος ῥίξης: τὸ) καὶ Ἰων. ΤΕΛΟΣ, δ 91, α 427, π 439. χρονικόν. 1) ἕως τότε, μέχρι τούτου ἐπὶ τούτου, ἐν τούτῳ, πάντοτε ἐπὶ τούτου. ἀ.) κυρ. ἀνταρσινόμενον εἰς τὸ ἀντικλόν « ἕως », Γ 42, δ 91. β'.) ἀπολ. ἐν τοῖς, ἐν τούτῳ, Τ 489, Ω 658, κ 323, π 439, 370, κ. ἄ. γ'.) μέχρι τίνος τινα χρόνον, ω 162. 2) ποιητ. ἀντὶ τοῦ εἰς ἀποφωγὴν γασφωδίας. Ὑ. Ἀφρ. 226, Δημ. 438. (Κατὰ συνήθειαν λαμβάνεται ὡς μονοσύνθετον τὸ « τέως » κ 348, α 231, π 370 τῷ Γ 42 (ὅπου ἦδη ὁ Βέκκ. καὶ οἱ μετ' ἔγραψαν τέφρα) εἶνε μετρικὴ ἀνάγκη νὰ φθῇ τὸ τέως ἐν ἀρχῇ στίχου ὡς τροχαῖον ἐάν ἦτο τέτος, καὶ οὕτως ὀϊλουσί τινες νὰ ψῶσι καὶ ἔγραψαν ἦδη ὁ Δυντξερς· ὁ δὲ Κίος καὶ Κούρτιος προτιμῶσι τὴν γραφὴν ἰδ. ἔας).

Τῇ, ἀρχαία ἐπικ. προστακτ. ἐκ τῆς ῥίξης ἐξ ἧς τὸ τεῖνω, κυρ. „ἀπλως (τὸ χέρι). τει, βάστα“, 3 εἰς λάβε, „νά“, εἴτε ἐπὶ προστακτικῆς, οἷον « τῇ νῦν... ἐγκάτῃ » 219, « σπείσον » Ω 287, « τῇ, πῆε » „νά « 317, πρὸλ. καὶ ε 346, θ 477, εἴτε ζ ἡ « τῇ νῦν, καὶ τοῦτο κειμήλιον ἔστω » Ψ. ἀλλ' οὐδέποτε μετ' αἰτ., διότι, ἡ ἐν τῷ εὐθύ: ἐπομένη « τότε φάρμακον » εἶνε ἀμεινον τοῦ « ἔχων ». (Τινὲς ἀνάγουσι τὴν τὴν ἀντωνυμικὴν ῥίζαν το, ὥστε νὰ σ ἀπλως δεῖξιν, ὡς τῆς καθομιλουμένης τὸ ἀλλὰ ταύτην τὴν γνώμην ἀναίρει τὸ Σώφρονι πληθυντικόν « τῆς » Ἀποστ. 10. ἐκδ. Ἀρεν. ἐν τῷ Περί Δωρικῆς Διαλ.).

Τῇ, ἐπιρ. 1) δεικτικόν (κυρ. δοτ. τοῦ ὁ). ἀ.) ἐνταῦθα, αὐτοῦ, ἐδῶ, ε 858 κ. ἄ. πλγ. σπανίως πρὸς τοῦτο ἡ τὸ μέρος, ἐκεῖσε, Ε 752. β'.) κατὰ τὸν τὸν τρόπον, οὕτως, Δ 415 Ι

2) ἀναφορικ. Ἰων. καὶ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ἥ, ὅπως, M 148, Φ 554, Ψ 775, δ 229. ἐπὶ δ. ἴδ. ὅδε B').

3) ποιοῦ, εἶδος, τό, ὅστις, «στρεῖδι», ἀγνω-
στοῦ εἶδους, κατὰ πληθ. «τῆθεα» Π
† (Ὁ Δοιδερλ. νομίζει κατὰ τινα νεώτερον
ὅτι εἶνε ἡ ἐν τῇ ζωολογίᾳ καλοῦ ἐν-
θὺς ἢ θέτις, εἶδος δηλ. θαλασσίου κοιλίου,
προσκαλλᾶται εἰς τοὺς λίθους· ἢ τὰ φύτα, ἢ
τοῖμα ὅμοιον μὲ θηλὴν μαρσῦ, παράγει λοι-
πὴν λ. ἐκ-τῆς ῥίζ. θα-, θῆσαι=θηλάζει).
4) ποιεῖ, τοῦ, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Οὐράνου ἢ τῆς
ἡγεμένης τοῦ Ὀκεανῶ, μήτηρ τῶν ποταμῶν
καὶ τῶν Ὀκεανίδων, Ξ 201, 302. Κατὰ
Ξ 11 ὁ μὲν Ὀκεανὸς εἶνε «θεῶν γένεσις»
πατήρ, ἡ δὲ Τηθύς μήτηρ τῶν θεῶν. (Πηλα-
γὰς γένετα ἐκ τοῦ τῆθης, ὁ ἔ. μάμμη «καὶ
ῥεῖνε κατὰ μετὰθεσιν τοῦ πνευματισμοῦ
τῆς θη-τύς»).

5) πικρὰν, ὀνός, ἡ, τῆξις, «λυώσιμον»
μαρσμός, λ 201 †. Ἐκ τοῦ
πικρὰ, παρατατ. τῆκε, μέσ. ἐνεσ. μετοχ.
πικρῶς, ης, παρατατ. τῆκετο, παρακ. ὅ. τέ-
λε με σημ. ἐνεσ. 1) Ἐνεργ. μεταβ. τῆκω,
λύω, μεταφ. παραλύω, μαρσίνω, «θυ-
λάττω, κατατῆκω, κατατρώγω τὴν καρδίαν διὰ τῆς
πικρίας, τ 264. 2) Μέσ. μετά ἐνεργ. ὅ. πα-
ραμεταβ. τῆκομαι, «λυώνω», διαλύο-
μαι· ἐπὶ γένος, τ 207, μεταφ. κατατῆκομαι,
λύνομαι, φθίρομαι, «λυώνω», ἔξ ἀπλε-
τῆ πόθου, ε 396, ο 522, τ 204 «τέττηκα
ὕστα» «ἐλυωσα ἀπὸ τὰ κλαύματα, ἐλυωσα
τὰ δάκρυα», Γ 476.

6) πηλαγίης, ἔς, ποιητ. (τῆλε, αὐγὴ) μακρό-
λάρυγγος, «πρόσωπον» Ὑμ. 31 (32), 43.
7) πηλε, ποιητ., ἰδίως ἐπικ. ἐπὶ δ. ὡς τό τηλοῦ.
8) [πόρρω], μακρὰν, μακρ(ι)ά, Ρ 490,
ἔνθα, Κ 483, ρ 312, εἰς μεγάλην ἀπό-
στην, Κ 453, ρ 482 κ. ἀ. 2) μετὰ γεν.
9) πόρρω, μακρὰν τινος, «φίλων» Δ 817,
10) κ. ἀ. πληγ., ἔτι δὲ καὶ ἐμπροθέτου, οἷον
ἐκ ἀπὸ τινος· Π 117, γ 313 κ. ἀ., «ἐκ τινος»
11) 63. Ἐκ τούτου

12) τηλεκλῆπος [..υ.], ἡ, ὅν, (πρβλ. ἀλλοκλῆπος).
13) πόρρωθεν καταγόμενος, μακρὰν οἰ-
κῆς, «μακρινός», «ἄνδρες, ξένοι» ζ 619, τ
κ. ἀ. 2) μακρὰν κείμενος, ἀπόκεν-
τος, «μακρινός», «νῆσος» Φ 454.

14) τηλοῦ, κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. ἀντὶ τοῦ θάλασ-
τος, εὐχρηστον μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ
τηλεθάω, -άοντας, θηλ. τηλεθῶσα (ἐπικ.
τοῦ τηλεθῶτα) -αν, -αι καὶ -άουσαι, Ὑ.
ρ 266, οὐδ. τηλεθάω, πληθ. -όοντα, θάλλω,
πῶ, ἀκμάζω, εἶμαι εὐθαλής, ἀνθηρός,
πῶ, Ζ 448, «ἔρνος» Ρ 55, «δένδρεα, ἐλαταί»
14, 446 ἀ. «κισσὸς ἀνέστι τηλ.» κισσός· ἐξ
τῶν εὐθαλῆς, Ὑμ. 6 (7), 41· μεταφ. «παῖδες»
23, «χαίτη» εὐθαλής, πλουσία, Ψ 442.

15) τηλεκτενίτης, ὅν, περιδῶντος, πόρρω ἐν-
δοξος, μακρὰν ἐξάκουστος, ἐπὶ θ. περιφώνων
ἀνδρῶν, Ξ 321, λ 308, ἔτι δὲ καὶ τῶν
Τρωικῶν ἐπικούρων, Ε 491, Ζ 411, Α 564,
M 408, ἐπὶ τῶν ὁποίων ὁ μὲν Ἑῶνιος· ὁ Οὐδῶ-
νιος ἀκολουθοῦσι τὴν γραφὴν τηλέκλητος,
οἰσινε τηλόθεν κλητός, μακρόθεν προσκεκλη-
μένος· ὁ δὲ Βούτυμαννος καὶ Σπίτζενρος διὰ
λόγους ὁρθοῦς ἀποκατέστησαν τὴν ἄλλην γρα-
φὴν (ἴδ. Σπίτζενρ. Excurs. ad Iliad. XI.).

16) τηλεκλῆτος, ὅν, (τῆλε κλυτός)=τῷ προη-
γουμ. Τ 400, α 30.

17) Τηλέμαχος, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπὶ θ. τηλεμάχος=πόρ-
ρωθεν μαγόμενος). υἱὸς τοῦ Ὀδυσσεύς· καὶ τῆς
Πηνελόπης, α 215 ἐξ., ὀνομασθεῖς οὕτως κατὰ
τόν Εὐστάθ. εἰς δ 44 αὐτὴ ἐγεννήθη κατ' ὄν
χρόνον ὁ πατήρ αὐτοῦ ἐμελλε νὰ ἐκατρατεύσῃ
εἰς τὴν Τροίαν. Ἡλικιωθεὶς ἐπαρῆθη εἰς ἀνα-
ζήτησιν τοῦ πατρὸς, ὁδηγούμενος ὑπὸ τῆς Ἀθη-
νῆς· εἰς τὸν Μέντορα μεταμορφωθείσης, α—δ.
Ἐπανελθὼν δὲ μετὰ ματαίαν ἐρεύαν εὔρεν αὐ-
τὸν ἐν Ἰθάκῃ, καὶ μετ' αὐτοῦ ἐφόνευσε τοὺς
μνηστῆρας, ο—ω.

18) Τηλεμος, ὁ, υἱὸς τοῦ Εὐρύμου, περίφημος
μάντις, ε 507 ἐξ.

19) Τηλέπυλος [..υ.], ἡ (τῆλε, πύλη) «Λαι-
στρυγονίη Τηλ.» ἡ πόλις τῶν Λαιστρυγόνων
Τηλέπυλος, κ 82, ψ 318. Ὁ Οὐδῶνιος· ἐκλαμ-
βάνει τὴν λ. ὡς ἐπίθετον τηλέπυλος (καὶ
τὴν λ. Λαιστρυγονίη ὡς τὸ κύρ. ὄνομα τῆς πό-
λεως) ἀντὶ τοῦ εὐρύπυλος, μεγάλος πύλος·
ὡσαύτως δὲ καὶ ἄλλοι μετὰ τοῦ Εὐσταθίου, ὅστις
ἐρμηνεύει μακρόπυλος, προσθέτων «οὐ τῷ
διαστήματι ἀπ' ἀλλήλων, ἀλλὰ τῷ πλάτει τῶν
πυλῶν ἢ τῷ μήκει». Κατὰ δὲ τὸν Νίτσην εἶνε·
ἡ πόρρω εἰς πύλας ἀπολήγουσα, ταυτέστιν εἰς
μικρὸν πλάτος καὶ μέγα μήκος ἐκτετατομένη.
Ἐπίσης ἀπίθανος εἶνε καὶ ἡ τοῦ Δοιδερλ. ἐρμη-
νεύει· ἡ πόρρω κειμένη καὶ πύλας ἔχουσα. Κατὰ
τὴν γνώμην τῶν μετέπειτα Ἑλλήνων, οἷον Θουκ.
β, 2, ἔκειτο ἐν Σικελίᾳ, κατὰ δὲ τὴν τῶν Ῥω-
μαίων ἐν Ἰταλίᾳ, ὅπου ἦσαν αἱ Φορμίαι (τὴν
σήμερον Mola di Gaeta), ἴδ. Κικέρ. Ἐπισ. πρὸς
Ἀττικ. 2, 43.

20) Τηλεφανῆς [..υ.], ἔς, ποιητ. (τῆλε, φαίνο-
μαι), μακρόθεν φαινόμενος, πόρρω φανε-
ρός, «τόρβοι» ω 83 †.

21) Τηλεφίδης [..υ.], ὁ, υἱὸς τοῦ Τηλέφου,
ὁ Εὐρύπυλος, λ 519.

22) τηλικός [..υ.], ὅν, ποιητ. ἰδίως ἐπικ. δεικτι-
κὸν ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀνερ. ἡλικίος, [τηλι-
κοῦτος], εἰς τοσαύτην ἡλικίαν, τοσαύτος
τὴν ἡλικίαν, ἐπὶ νεωτέρων τε καὶ πρεσβυτέρων,
Ω 478, α 297, σ 475, τ 88, Ὑ. Δῆμ. 416.
μετ' ἀπαρφ. «οὐ γὰρ ἐπὶ σταθμοῖσι μένειν ἐτι
τηλικὸς εἶμι· δὲν εἶμαι εἰς τοιαύτην (εἰ· ἐκείνην
τὴν) ἡλικίαν, ὥστε νὰ μένω κτλ., ρ 20.

23) τηλόθεν, ποιητ. ἐπὶ δ. (τῆλε), πόρρωθεν,

μακρόθεν, „ἀπὸ μακρά“, *%κω = E 478, 273 κ. ἀ. πλγ. «σημηνε δὲ τέρματα τηλόθεν» ἐσημείωσεν, ἐδείξε μακρόθεν τὸ τέρμα, Ψ 359, «εἰ καὶ μάλα τηλόθεν ἐσσί» καὶ ἂν εἶσαι (καταγασαί) ἀπὸ μακράν, καὶ ἂν εἶνε μακράν ἢ πατρί σου, ζ 312· εἰ δὲ πόρρω, μακράν, «ἀπὸ τινος» Γ. Ἀπολ. 330.

ΤΗΛΟΘΙ, ἐπικ. ἐπὶρ. (τῆλε)· ἀ.) πόρρω, μακράν, „μακρ(ι)ά“, *εἰμ = Θ 285, α 22 κ. ἀ. β.) μετὰ γεν. πύρρω, μακράν τινος, Α 30, ε 365 κ. ἀ.

ΤΗΛΟΣΕ, ποιητ. ἐπὶρ. (τηλοῦ) εἰς μεγάλην ἀπόστασιν, μακράν, Ἰλ. Δ 455, Χ 407.

ΤΗΛΟΤΑΤΑ, ἐπὶρ. ὑπερθ. τοῦ ΤΗΛΟΤ, ἀπωτάτω, πορρωτάτω, εἰς μεγίστην ἀπόστασιν, η 322 f.

ΤΗΛΟΤ, ἐπὶρ. ἀ.) μακράν, πόρρω, „μακρ(ι)ά“, E 479, κ. ἀ. πλγ. β.) μετὰ γενικ. «τηλοῦ Ἀχαιῶδς» ν 249, ψ 68.

ΤΗΛΙΓΕΤΟΣ, Η, ΟΝ, ἐπίθετον παρ' Ὁμ. τῶν παίδων, ἀμφιδόλου ἐτυμολογίας καὶ σημασίας· κατὰ μὲν τοὺς παλαιούς γραμματικούς (ἐκ τοῦ τῆλε ἢ τηλοῦ καὶ ΓΛ-, γέγραα) κυρ. ὁ εἰς προοδευτικὴν ἡλικίαν τῶν γονέων γεννηθεὶς, ὀφίγονος, ὅθεν πολλὸ ἔχραπητός, „ἔκριδός“, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπὶ οἰῶν, E 153, I 143, 285, 482, δ 11 π 19, Γ. Δήμ. 164, ἀλλὰ καὶ θυγατρός Γ 175, καὶ ἐπὶ κακοῦ ἐνίοτε τρυφερός, τρυφηλός, διατεθρομμένος, «τηλύγετος ὥς» N 470. Ὁ δὲ Βούττιαν. τὰς μὲν σημασίας ἀποδέχεται, ἐτυμολογεῖ δὲ μετὰ τοῦ Ἰβρίωνος ἐν τῷ Γουδ. Ἐτυμολ. σ. 619 Στουρζ. ἐκ τοῦ τελευτή καὶ ΓΛ-, «ὁ τελευταῖος· τῷ πατρὶ γενόμενος»· Εὐκολώτερον καταντιῶσιν εἰς ταύτην τὴν θεμελιώδη σημασίαν οἱ νεώτεροι ἐτυμολόγοι, οἵτινες παραδέχονται ἄχρηστόν τι ὄνομα τῆλυς=τέλος, συγγενὲς πρὸς τὴν Σανσκριτ. ῥίζαν tal=τελευτᾶν. Ὁ δὲ Δοιδερλ. παράγων τὸ πρῶτον μέρος ἐκ τοῦ ἀταλός, οἰονεῖ ἀταλόγετος, ἀνευρίσκει ὡς θεμελιώδη σημασίαν τὴν τρυφερός, τρυφερογέννητος, νεαρός· Ἀπίθανα μοι φαίνονται τὰ τοῦ Σάφελσβεργ, ἅπερ ὀλίγον παρηλλαγμένα παρεδέχθη καὶ ὁ Ἀμεῖς, ὅτι τὸ πρῶτον μέρος εἶνε τηλο-, ὅπερ ἐκ τῆς ῥίξης ΤΛ-, τείνω, ἐξ ἧς καὶ τῆλε, τηλοῦ καὶ τηῦς=μέγας, πολλός· κατὰ τὸν Ἡσύχ., καὶ σημαίνει τὸ ὅλον· ὁ μέγας γεγεννημένος, ἡλικιωμένος, adolescens, νεανίας ὅτλ. 13—20 ἐτών.

Τῆμος, ἐπικ. ἐπὶρ. χρόνου δεικτικόν· ἀ.) ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ ἀναφ. «ῆμος» (ὅπ. Ἰδ.), τότε, κατ' ἐκείνον τὸν χρόνον, «ῆμος δὲ δρυτόμος... τῆμος» κ. ὡς· ὅτε... οὕτως τότε, Α 90, ὡσαύτως Ψ 228· ἄλλοτε ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «εὔτε», οἷον «εὔτ' ἀστήρ ὑπερέσχε φαάντορας... τῆμος· προσεπλινάτο νηὸς» ὅτε ὁ φαινότατος ἀστήρ... τότε προσήγγισεν ἡ ναῦς, ν 95· ἐνίοτε λαμβάνει καὶ τὸ «ἄρα» Η 434, δ 401 ἔξ τὸ «δὴ» μ 441· β.) ἀπολ. ἄνευ ἀνταπο-

δόσεως, τότε, κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν, Ἑρμ. 101.—Τὸ ἐν η 318 πρὸ τοῦ Βεν. ἀναγινωσκόμενον «ἐς τῆμος» ἔως τότε, ὠθήθη πλέον, ἀποδοθείσῃ τῆς προόδου ἐπὶ προηγούμενον ἐπὶρ· «αὐρίον ἐς τῆμος».—τὸν Βούττιανον εἶνε κυρίως, ἀντὶ τοῦ τῆμαρ ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ· ὁρρότερον δὲ κατ' ἄλλους γέται ἀμείως ἐκ τῆς δεικτικῆς ἀντωνυμίας το.

Τῆπερ (τὰ νῦν κατὰ διάστασιν τῇ περ), καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἡπερ, ὅ ἐ. ὅπου, Ω 60 510.

Τῆρεϊα, ἡ, ὄρος ὑψηλὸν τῆς Μυσίας τὴν Ζέλειαν, «Τηρείης ὄρος» Β 829.

Τῆρέω, ἐπιτηρῶ, φυλάττω, μετ' αἰ. ματα· Γ. Δήμ. 142. (ἢ. Τῆς καθομιλουμένης «τηρῶ» σημαίνει ἀπλῶς τὸ βλέπω ἢ πατηρῶ).

Τῆγεςον, τὸ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Ταίγε Ταῦγεςος (ἢ. «λέγεται καὶ ἀρσενικῶς καὶ λυκῶς καὶ οὐδετέρως» κατὰ Στέφ. τὸν Βυζ. ὄρος τῆς Λακωνίας πρὸς τὰ Μεσσηνιακά μ. ριζ, ὑψηλὸν μέχρις 7500 ποδῶν καὶ φαεινός, ἐκτεινόμενον ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον καὶ λήγον εἰς τὸ ἀκρωτήριον Ταίναρον, τὴν ὁρον ὑπὸ τοῦ λαοῦ ὀνομάζεται ἄλλως ἄλλῃ οὐχὶ δὲ διὰ γενικοῦ ὀνόματος, ἀπὸ δὲ τῶν περὶ τῶν ἡδὴ τὸ ὑψηλότερον αὐτοῦ μέρος ἐλόντων Πεντεδάκτυλον, «Τῆγ. περιμήκετον»· ἢ. προβλ. τὸ σημερινὸν ὄνομα «Μακρινόν»· μολογείται ἐκ τοῦ τηῦς, ταῦς=μέγας, κατὰ τὸν Ἡσύχ., καὶ τῆς ῥίξ. ΓΛ-, γέγραα, «μεγαλοκωμωμένος», τὸ Μέγα ὄρος.

Τῆτιος, Η, ΟΝ, ἐπικ., μάταιος, κενόνημφής, «ὁδός» Ὅδ. γ 316, ο 13, Γ. Ἀπολ. 540. (Κατὰ τινὰς μὲν εἶνε Ἰων. ποῖς ἀντὶ τοῦ ταύσιος, αὔσιος, τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ αὐτῶς=μάτην· κατὰ δὲ τὸν Δόν. περαιότερος σχηματισμὸς τοῦ· τηῦς, ταῦς, καὶ σημαίνει· ὑπερμεγέθους, ὑπέρμετρος, ἀνόητος;).

Τίεσκον, Ἰδ. τίω.

Τίη, κατὰ ποιητ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ τίνος ἔνεκα, «διὰ τί», καὶ μόνον «τί», Α Φ 106, 153 κ. ἀ., τ 482, «τίη δέ» Ο 2 α., π 421, ρ 375, τ 500, «τίη δὴ» Φ 326, «ἀλλὰ τίη» Γ 251. Τῆς Ὀδυσσεύς ἐνθά ἀνωτ. (Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε παρὰ τοῦ τί καὶ ἦ, καθὼς τὸ ἐπειὴ (Ἰδ. τ. λ.) καὶ ὁ μὲν Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. καὶ Ἀμεῖς φουσι κατὰ διάστασιν τί ἦ, ὁ δὲ Λαρόχ. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς ποιηταῖς γράφεται.

ΤΙΘΑΙΒΑΣΣΕΙΝ [...], ἐπικ., «ἐνθα τιθαίβωσι μέλισσαι» ἐμφωλεύουσιν, ἐνδίαττω [σιμβλοποιουσί], χρησιμοποιοῦσι, ν (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφιδόλος· κατὰ τινὰς ῥίχεται ἐκ τοῦ θάω, ἐξ οὗ τιθήνη, τιθαίβω, διὰ τινος ἀχρ. τύπου τιθαβός,

πομ. κυρίως σημαίνει: τρέφω, περιθάλ-
μα. κατὰ τὸν Διοδωρ. εἰσημεροῦμαι, τιθα-
μαι. Νηαίξω ὅμως πιθωνώτερον τὴν ἐτυμο-
λογίαν τοῦ ἄγγρ. θάω ἢ θάφω (θάσσω, θαύ-
σασθαι, ἐξ οὗ ὁ θάκος, Λακωνικ. θά-
ρη) διὰ τοῦ ἄγγρ. θαυθ-ός, μετ' ἀναδιπλα-
σῆς καὶ τῆς καταλήξεως: ὡσπου, τιθαυθ-ώσω,
πομ. σημαίνει: ἐγκ. ὀημαι, ἐμφωλεύω).
πομ. [~] (οκ-), ἐνεργ. ὁ. ἐνικ. ἐπικ. τιθη-
μι, 104, ω 476, γ' πληθ. τιθεῖσι, Π 262,
ζ' ἐκ τοῦ τιθέει γ' ἐνικ. τιθεῖ, Ν 732
ἐπράβην ὁ Οὐδωφρος καὶ οἱ μετ' αὐτόν
τοῦ τιθεῖ, πρὸς τὸ παρτιθεῖ, α 192),
α τιθόμεναι, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τιθέμεναι, Ψ
217, ἐκ τοῦ παρταται. μόνον τὸ γ' πληθ.
αὐτοῦ, γ 449, 456· ἐκ δὲ τοῦ ἐτέρου τύπου
καὶ ἐπὶ τοῦ καὶ τιθεῖ (ἀνθ' ὧν ὁ Βέκκ. ἐν
ἐπὶ τοῦ, τιθῆ), μέλ. ὀησω, ἀπαρρ. ἐπικ.
αὐτοῦ, ἀόρ. ἀ. ἔθηκα καὶ ἐπικ. ὀθηκα,
ἐν τῷ ἐνικῷ καὶ ἐν τῷ γ' πληθ., ἔθη-
κα, Ζ 300, ἐκ τοῦ ἀορ. ὁ. ἔθην γ' πληθ.
αὐτοῦ, συχνώτερον ὅεσαν, ὑποτ. ὀω, ἐπικ.
αὐτοῦ, Π 83, 437, α 89, α 73, ὁ. ζ' ἐνικ.
αὐτοῦ, θείη, κ 344, τ 403, α 51, τ 301, ἀπό
θουλόω. καὶ ἐπειδὴ ἐν τῷ Ζ 432 καὶ Π
αὐγινώσκεται κατὰ τὸν Ἀριστοφάνη ὁ ἄνθρωπος
ἐπιπνέου Εὐκλεῖς, αἰ Παιδ. Ι. 11· ζ' οὕτως
αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις χωρίοις: νὰ ἀνα-
σπῶν, ὅπου φέρεται τὸ θείης ζ' θείη, ὥστε
νὰ μείνῃ μόνον διὰ τὸν πληθ. ἀριθμὸν καὶ
ἀκτινῶν, ἀ. πληθ. θέωμεν, ω 483 (ὅπερ
ἐξ ἑωρεῖται ὡς κακὴ ἀνάγκησιν ἀντὶ τοῦ
αὐτοῦ, ὁ ἔ. θεώμεν, ἀλλ' ἰδ. Κρυγέρ. π. Διαλ.
16 τῆς ἑλλην. μεταφρ.) καὶ θεώμεν ἀντὶ
θέωμεν, Ψ 244· εὐκτ. θείην, ἀ. πληθ.
αὐτοῦ, συγκοπὴν θεῖμεν, μ 347, γ' πληθ.
αὐτοῦ, προσ. ὀές Ζ 273, θ 423, ἀπαρρ. θεῖ-
ται, α 26, Ζ 92, ν 156, συχνώτερον ἐπικ. ὀέ-
ται καὶ θέμεν, λ 314, φ 3, 84, μετοχ.
αὐτοῦ, εἰσα φ 55, ἀρσεν. πληθ., θέντες. Μίσ-
μετοχ. τιθήμενος ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τιθε-
μεν, μέλ. ὀησομαι, ἐκ τοῦ ἀορ. ἀ. μόνον
αὐτοῦ, ὀηκατο Κ 31, Ξ 186· ἀόρ. ὁ. ἐθέ-
γω, ἐνικ. ἔθετο θ 274, συχνώτερον ὀέτο,
πληθ. (μετ' αὐξήσεως) ἔθεσθε θ 449,
θεῖσθε, δ 729, γ' πλ. ἔθεντο, ὑποτ. ὁ.
αὐτοῦ, τ 403, γ' ἐνικ. τῆς εὐκτ. θεῖτο, προ-
τ. ὀέο κ 333 καὶ Ἰων. συνηρημ. θεῖ, ἰδ.
αὐτοῦ, ἀπαρρ. ὀέσθαι, μετοχ. ὀέμενος, η, ον.
αὐτοῦ, ὀέω: σημ. [τιθῆμι], θέτω, „βάλλω,
βάνω“. Α.) Ἐνεργ. 1) κυρ. ἐπὶ τό-
κῳ καὶ κατὰ τὰς διαφόρους πλοκάς, ἐν αἷ-
τι, καταθέτω, παραθέτω, ἐμβάλλω,
ἐκβάλλω κτλ., μετ' αἰτ. πράγματος, „λθόν·
ὁ κ. ἀ., εἰς προσδιορισμὸν τοῦ τόπου συν-
ταί: ὡς ἐξ ἧς: μετὰ μόνης δοτικῆς ν 364,
ὑπερὸν μετὰ τῆς Εἰς: ζ' αἰτ., συνηθέστερον
τῆς Ἐν καὶ δοτ. ὡς τὸ Λατ. ponere in
(ΛΕΞΙΚ. ΟΜΗΡ.)

αἰθήρα γε (ὅτε συνεκράζεται καὶ ἡ μετὰ τὴν
θέσιν ἡρεμία, χάσις) μετὰ τῆς Ἐπὶ καὶ δοτ. ἡ
γενικ. Μετὰ μετὰ δοτ., Ἀμφὶ μετὰ δοτικ.,
Ἄνὰ μετὰ δοτικ. καὶ αἰτ., Ἰπὸ μετὰ δοτικ. καὶ
αἰτιατ., ὅσον «τὶ ἐν πυρὶ» Ε 215, «τὶ ἐν χει-
ρσσί τινι» Κ 529 κ. ἀ., «ἐς διφρον» Ρ 344,
«ἐς λάρνακα» Ω 795, 797, «κυνέην ἐπὶ κρατί-
» Ο 480, «τὶ ἐπὶ γούνασι» Ζ 92, «ἐπ' ἀπηνή-
» Ζ 232, «τὶ ἀμ. βωμῶσι» Θ 441, «ἀνὰ μυρί-
κην» Κ 466, «τὶ ὑπ' αἰθοῦσῃ» Ω 614, δ 297,
«ὑπὸ ῥίνα» δ 445. 2) μεταφωρ. ἐπὶ ψυχικῶν
καταστάσεων «μένος τινὶ ἐν θυμῷ» ἐμβάλλω,
ἐμπνέω δύναιμι, ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν ψυχὴν, α 324,
«Πυλόν τινι» Ω 49, «νόον, βουλὴν ἐν στήθεσιν»
Ν 732, Ρ 470, «ἔπος τινὶ ἐν φρεσὶ» βάλλω
εἰς τὸν νοῦν τινος, εἶδω νὰ ἐκνοήσῃ λόγον,
πράγμα, λ 446, «μύθου τέλος ἐν φρεσὶ» ἐμβάλλω
εἰς τὸν νοῦν τινος τὸν τελειωτικὸν λόγον,
τὴν τελείαν ἀπόφασιν (ἰδ. τέλος), Π 83, «ἔσιν
μετὰ τισιν» ἐμβάλλω, γ 136. 3) Ἰδίως
ἀ.) [ἐπιτιθῆμι], „βάλλω“, ὀρίζω, ἐπὶ τῶν
ἀποφασιστικῶν, «ἀέθλα» Ψ 263, «ἔπαρ· βῶν» Ψ
616, 750, λ 546 κ. ἀ.: ὁ. ὀρίζω, διορίζω,
«ἐπάρματα» Ψ 333, «τινὴν τινι» Ω 57, εὐδο-
κῶ, «οὕτω Ζεὺς θεῖη» νὰ ὀρίσῃ, νὰ δώσῃ ὁ θεός,
θ 465, α 180· γ.) [ἀνατιθῆμι], ἀφισπῶ,
«ἀγέλατα» μ 347, πρὸς Ζ 92· ὁ.) [κατα-
τιθῆμι], ὀάπτω, ἐνταφιάζω, „(παρα)χῶ-
νω“, «ὅστια» Ψ 83. 4) [περιτιθῆμι], προ-
ξενῶ, περιποιῶ, ἐν γένει [ποιῶ], κατα-
σκευάζω, «κάννω», ὅσον ἐπὶ τεχνιτῶν Σ
541, 550, 561, «ὀρυμαγδόν» ι 235, «ἀλγεα
τινὶ» Α 2, «φῶς: ἐτάροισι» Ζ 6, Γ 95 «ἔργα
μετ' ἐμφοτέροισι» Γ 321, «κλέυθον τινι» ἀνοίγω,
Μ 399, «σκεῖδαισι τίθημι» διασκευάζω, α 416.
5) μετὰ δόω αἰτιατ. [καθίστημι, ποιῶ],
καθιστῶ, «κάννω», ὅσον «τιθ. τινὰ ἱέρειαν»
Ζ 300. «τιθ. τινὰ ἄλογον» Τ 298, ν 163, καὶ
μετὰ ἐπιθετικῆς τῆς ἐτίρας αἰτιατ., ὅσον «τιθ.
τινὰ πηρόν» κάνω τινὰ τυρόν, Β 599, πρὸς.
Ε 122, ι 483 κ. ἀ. πλχ. Β.) Μίσ. ὅπως καὶ
τὸ ἐνεργ. ἀλλὰ πάντοτε μετ' ἀναστροφῆς πρὸς τὸ
ὑποκειμενον. 1) ὀέτω, βάλλω, κ., ἐμαυτῷ,
εἰς ἐμαυτόν, ἢ τὶ τῶν ἐμαυτοῦ, ὅσον «διφρον
θεμένη» υ 387, «ἐς διφρον ἄρνας θέτο» εἰς τὸν
ἐαυτοῦ διφρον Γ 310, «κολαῖφ ἄορ.» τὸ εἶδος
σου εἰς τὴν θήκην, κ 333, «ἀμφὶ ὧμοισιν ἔντα»
περιτιθεμαι (περὶ τοῦ: ὧμους μου) τὰ ὄπλα, Κ
34, 149, «ἔξω» θ 446 κ. ἀ., «τίθεμαι τι ἐν
φρεσὶ» διαλογίζομαι τι ἐν ἐμαυτῷ, δ 729,
«τίθεμαι τινι κότον» βάλλω εἰς τὴν καρδίαν μου
ὀργὴν ἐναντίον τινός, Θ 449· ὡσαύτως: «αἰδῶ
ἐν στήθεσσι» Ν 412. 2) παρασκευάζω,
κατασκευάζω, «κάννω», περιποιῶ ἐμαυ-
τῷ τι, ὅσον «δαῖτα» Η 475, «δῶρον» ι 88,
«εὖ τίθεμαι ἀσπίδα» διευθετῶ τὴν ἀσπίδα μου,
Β 382, «οἰκία δῶτα» οἰκοδομῶ ἐμαυτῷ, Β
750, α 211, «αὐλιν» ι 232, «μάχην» συγ-

κροτώ, Ω 402, πρβλ. P 158, «ἐλέγχεα» φ 333. 7δ. καὶ ἐπιγογνίς. 3) μετὰ διπλῆς αἰτίας. «τι-θεμαί τινα γυναῖκα» κάμνω, λαμβάνω τινά γυ-ναϊκά μου, φ 72, «Ἀχιλλεύς ἄγχιον ἐν στήθεσσι. Οἷτο μεγάλητορα θυμόν» ἔκαμε τὴν μεγάλην ψυχὴν τοῦ ἄγγιαν, I 629.

ΤΙΘΗΝΕΟΜΑΙ, ἀποθ., μόνον εὐκτ. τιθηνοίμην, τρέφω, ἀνατρέφω, περιθάλπω, περιποι-οῦμαι, «παῖδα» Γ. Δῆμ. 142. Ἐκ τοῦ

ΤΙΘΗΚΗ [-..], ἡ (θίω, θῆσαι=θηλάσαι), κυρ. τίθη, «βυζάστρα», τροφός, Ψ. Z 289, 467 κ. ἄ., «Διωνύσοιο τιθῆναι» εἶνε αἱ νόμω αἱ ὁρεῖδες, αἱ ἐπὶ τοῦ ὄρους Νύτῃς ἀναθρέψα-σαι τὸν Διόνυσον, αἱ μετέπειτα καλούμεναι Βάκ-χαι, Z 132, πρβλ. Ἀπολ. 3, 4, 4.

ΤΙΘΗΜΕΘΑ, Δωρικ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τίθης, 7δ. ΤΙΘΗΜΙ.

ΤΙΘΗΣΚΟΣ [-..], ὁ, υἱὸς τοῦ Λαομέδοντος, Γ 437, ε 1, τὸν ὅποιον διὰ τὴν καλλονὴν ἀπή-γαγε καὶ ὑπανδρεύθη ἡ Ἥως. Κατὰ παράκλη-σιν τῆς Θεᾶς ἔλαβε μὲν τὴν ἀθανάσιαν, οὐχὶ δὲ καὶ διαρκῆ νύκτητα, Γ. Ἀφρ. 219—239.

ΤΙΚΤΑ (ΤΕΚ-), ἐξ ἑτῆς τέχνην, τέκτων, ἐνερ. -ει, παρτ. ἐτίκτον, ε, ἀναύξ. τίκτε, μέλ. τέξω λ 219, Γ. Ἑρμ. 493, καὶ ἀπαρρ. τέξσθαι, Γ 99, Γ. Ἀπ. 401, ποιητικ. καὶ τεκέσθαι Γ. Ἀφρ. 127 (περὶ οὗ ἀμφιδέλλει ὁ Βούτυαννος ἂν ἔχει ὄρθω), ὁρ. 6', ἐτεκον, καὶ ἀναύξ. τέκον, ἀπαρρ. τε-κεῖν, ἐπικ. τεκέειν, μέσ. ὁρ. 6'. ἐπικ. τεκόμην, τέκετο, ἀπαρρ. τεκέσθαι, παράγω, γεννῶν. ἄ.) ἐπὶ ἀνθρώπων, οὐ μόνον περὶ τῆς μητρός [τίκτω], «γεννῶ», ἀπολ. 3 μετ' αἰτ. «παῖδα, υἱόν» Ὁμ. πλχ., 3 μετὰ δοτ. χαριστικῆς «τινί» Z 22 κ. ἄ., «ὑπὸ τινί» ἔκτινος, B 714, 728 κ. ἄ., ἀλλὰ 3 περὶ τοῦ πατρός, [γεννῶ], «γεν-νῶ» E 875, Z 206, η 63, π 118 κ. ἄ., καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων, X 485 κ. ἄ. Ὡσαύ-τως καὶ τὸ μέσον, περὶ τε τῆς μητρός, B 712, O 187, X 48 καὶ τοῦ πατρός, B 744, δ 887 κ. ἄ., καὶ ἐπ' ἀμφοτέρων τῶν γονέων, ψ 61, ω 293. 6'.) ἐπὶ ζώων, «γεννῶ», οἷον περὶ ἵπ-που, Π 150, Γ 225, ἐπὶ προβάτου, δ 86, τ 413, περὶ πετηνῶν, B 313.

ΤΙΛΛΑ, μόνον παρτ. ἐπικ. τίλλε, ον, καὶ μέσ. τιλλέσθην, -οντο, ἀπο(ἐκ)σπῶ, «ξερρίζων», μαδῶ, «κόμην» X 406, «τρίχας ἐκ κεφαλῆς» X 78, Βατρ. 70. «πέλειαν» καταμαδῶ, «σω-ρομαδῶ» ἐπὶ ἀρπακτικοῦ ὀρνέου, ο 527. Μέσ. ἀπο(ἐκ)σπῶ τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς μου, «μαδοῦμαι», «χαίτην» κ 567 (ὡς σημεῖον τῆς λύπης) ὅθεν καὶ ἡ ζευγματικὴ σύνταξις «πρώται τὸν γε ἄλλοχος καὶ μήτηρ τιλλέσθην» = τιλλόμεναι ἐθρήνουν, Ω 711.

ΤΙΛΦΟΨΣΑ, ἡ, ἄ.) πηγή τις τοῦ Ἀπόλλω-νος ἱερὰ ἐν Βοιωτίᾳ παρά τὴν μεσημβρινὴν ὁχθὴν τῆς Κωπαΐδος ὑπὸ τὰ ὀρνυμοῦν ὄρος (Τιλφω-σιαῖον ἢ Τιλφώστιον ὄρος, τὴν σήμερον «Πέ-τρα» λεγόμενον) ὑπερῶν τῶν Ἀλαλχομένων,

Γ. Ἀπόλ. 244, 377, 387. 6'.) ἡ ν. ἀνωτέρω πηγῆς, Γ. Ἀπόλ. 217, 2 (ὅπου φέρεται ἡ διάφορος γραφὴ Τε-ψῆν ὁ Βαουμ. παρεδέρχθη εἰς τὸ καίμενον μάλιστα πασῶν αἰσίοπιστον. Ἐτομολ. τὸ ὄνομα τινὲς μὲν ἐκ τοῦ τίλφη Ἀτ-σίλφη, ὅθεν ἡ Τιλφώσσα κατὰ συναν-τοῦ Τιλφώσσης, ἄλλοι δὲ ἐκ τοῦ Δε-Δελφύνη (ὀνομασία τοῦ ὕψους Πύθω-τος Ἀλεξάνδρινοῦ κατὰ πρῶτον ἀπα-).

ΤΙΛΦΟΨΙΟΣ, ὁ, ἐπίθετον τοῦ Ἀ.

Γ. Ἀπ. 386 (ὁ Βαουμ. γράφει Τελψ-).

ΤΙΜΛΟΣΟΣ [-..], ον, ποιητ. ἀντι-μοῦχος (τιμή, ἔχω) ὁ τιμὴν ἔχων,

Γ. Ἀφρ. 31, Δῆμ. 269.

ΤΙΜΛΑ [-..], ἐνερ. καὶ παρτ. τιμῶ, συνηρημένοι, μέλ. -ήσω, ὁρ. ἐτίμησα, τιμήσμαι με παθ. σημ. Γ. Ἀπόλ. ὁρ. ἄ. ἐτίμησάμην, X 235, παθ. πα-μῆμαι, τιμῶ. 1) ἐπὶ προσώπων, θεῶν πολλοῦ ἄξιον, τιμῶ, ἢ προσφέρω τιμὴν, γαράρω, «τινὰ δωτήνῃ» διὰ δώρων, I 155 κ. ἄ. πλχ. Ὅθεν παρακ. ἔχω τιμὴν, τιμάς, εἴμαι «τετιμησθαι σκήπτρῳ» νὰ ἔχη τὴν πρῶτον (βασιλικὴν) τιμὴν, I 38, «ἔδρη-σιν» M 310. (ἢ ἢ γενικὴ ἢ ἐν τῇ «τιμῇ, ἣς τὸ μ' εἶκοι τετιμησθαι» δὲν τακτικὴ τοῦ «τετιμησθαι» ἀλλὰ τῶν «ὡς μευ αἰετὶ μέμνησαι, οὐδὲ σε λή-ποτα μὲ ἐνθυμῆσαι καὶ ποτὲ δὲν λησ-τιμῇ, ἣν πρέπει νὰ ἔχω» τὸ δὲ ἄ. «ἡς τε» δυνάμει τῆς ἐλπίδος ἐπέθη καὶ ἀντὶ δοτικῆς, εἰς ἣν καὶ ἔτρεψεν αὐτὴ ἂν 3 ὁ Κρύγερος πιστεύει μᾶλλον ὅτι τῆς ἐλπίδος δὲν ὑπάρχει παρ' Ὁμ.). 2) μᾶλλον τιμῶ, ἐκτιμῶ, ἀποδίδω αἰ-«ἀοιδόν» Γ. 24 (25), 6. Τὸ Μέ-νεργ., ἀλλὰ πάντοτε μετὰ τινος ἀναφο-ρὰς ὑποκειμένου, τιμῶ τινα παρ' ἐμαυ-τ' ἐμαυτόν, «τινὰ» X 235, «περὶ 280, υ 129. Ἐκ τοῦ

ΤΙΜΗ [-..], (τίω), 1) ἐκτίμησις, τι-μολογία, ὁ ἀξιολογισμὸς τινος ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς ἀποκειμένῳ ὅθεν ἄ.) πρὸς τι-μολογία, ἀποζημιώσεις, «πληρώω ἐξίλεωσιν», «τιμὴν ἀρνούμαι τινί» ζητῶ ἀποζημιῶσιν ὑπὲρ τινος, A 159, E 53, τως «τίω, ἀπατίνω τιμὴν τινί» πρόστιμον, πληρώνω, Γ 286, 288, 41, προσάγω, προσφέρω, χ 37. 6'.) π. μωρία, ἐκδίκησις, ταῦτ' ὅν τῃ τί-117, πρβλ. P 91. 2) προτίμησις, σεβασμός, ὡς ἐντιμὸς θέσις, «ἀξία», οἷον τῶν θεῶν I 498, O 18, τῶν βασιλέων B 197, α 417 κ. ἄ., τιμή» Z 193. Ἐκ τούτου

ΤΙΜΗΕΙΣ [-..], εἰσα, ἐν, ποιητ.

τις (δ)ολύτερον κατ' ἄλλους: τιμῆς ἄνευ ὑπο-
γραμμένου, αἰτ. τιμητῆς, I 605, Σ 475 (οὕτως
σημαίνον ἐξέδωκε τὸ ἐπιθετον ἐν τοῖς δοσι-
γράφοις: ὁ Οὐάλογος: ὁ δὲ Γοῖδελας νομι-
νῶν ὁ θάνατον παρ' Ὁμ. τὴν συναίρεσιν τῶν εἰς
ἐκείνην, ὡς ἔχουσι: τὸ F τῆς καταλήξεως
ἀπὸ τοῦ προτείνει καὶ νομῶν: ἐπιθετον τιμῆς
ἐν τῇ ἀρχῇ, ἀδομή, ἀδολή, ἀκμή:) ἐν τῇ πρώτῃ
ἐκ τῆς τιμητῆς ἐν τῇ δευτέρῃ Συγκριτ. τι-
μητῆς, α 393, ὑπερθ. τιμητῆτος δ 614,
114. 1) ἐπὶ προσώπων, πλήρης τιμῆς, ἐν-
τιμος, ἀξιοτίμος, ὑπερτίμος, I 605, ν 129,
101. 2) ἐπὶ πραγμάτων, ἔχων ἀξίαν,
ἐκτίμος, βαρύτιμος, «χρυσὸς καὶ ἀργυ-
ρὸς» Σ 475, O 394, λ 327, «δῶρον» α 312.
πίσιος [-υ-], η, ον (τιμή), ὁ ἔχων τιμὴν,
ἐπὶ ὑπόληψιν, ἀξιοτίμος, ἐντιμος, ἐπὶ
πρόσωπων, κ 38 ῥ, «νηός» ὑπὸ πάντων τι-
μηνοίς, Γ. Ἀπολ. 482, «γῆρας τίμιος» ἐν-
τιμος, («τίμιαις χαραῖς» λέγεται ὁ «τίμιος»
τιμος ἐν τῇ καθομιλουμένῃ, ἀλλὰ μόνον ἐπὶ
τῇ), Γ. Ἀφρ. 143.

τίκασσι [-υ-], ποιητ., ἐνεστ. μετοχ. -ων,
καί, παρτα. ἐπικ. τίνασσαι, παθ. ἐνεστ. -εται,
παρ. -ετο, ἀόρ. ἀ. ἐτίνασε, ὑποτ. τινάξῃ μέσ.
π. ἀ. δοῖται, ἀναλύξ. τινάξασθην, παθ. ἀορ. γ'.
π. τινάχθην ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐτινάχθησαν. 1)
μετ. «τινάζω», σείω, πάλλω, «δοῦρε, ἔγ-
γρ, ὡς ἀγανον» M 298, Γ 163, X 311, ἐπὶ
ἀγροπῆν, αἰγίδα» N 243, P 595, «τινά»
π. ἀ. «κουντῶ, τραδῶ», τινά, ἵνα ἐλύσω
τὴν προσοχὴν του, Γ 385, «θρόνον» ἀνατρέ-
ψ. γ 88, ἐπὶ τῶν ἀνέμων, (δια)σκορπίζω,
ῥῶν θημῶνα» ε 368. 2) Παθ. τινάσσει-
ται, O 609, ζ 43, πρὸλ. ἐκτικίνασεν. 3) Μέσ.
ἐτινάσθην περὶ ἀ. ἐτίναζαν τὰ περὶ τῶν, O
πρὸλ. πικρὸς.

τίσιμα [-υ-], ἕτερος ποιητ. τύπος τοῦ τί-
ματι, μέσ. ἐνεστ. -εται, ὑσθ. παρτα. -οντο,
τοχ. -όμενος, λαμβάνω δίκην, ἀποζη-
τοῦν παρὰ τινος, τιμωρῶ τινα, Γ 279,
260, ν 214, «λῶδην» διὰ τὴν ὕδριν, ω 326.
ἡ γραφή τίνουμαι ἀποδοκιμάζεται ὑπὸ τοῦ
δοκ.

τίω (τίω), ἀπαρρ. τίνειν, μετοχ. τίνων, μέλ.
π. ἀόρ. ἐτίσα, ἀπαρρ. τίσαι, μέσ. μέλ. τίσο-
μαι, ἀόρ. ἐτίσαμεν [πανταχοῦ τὸ ἐμάκρον].
Α') Ἐνεργ. καταβάλλω ἀποζημιῶσιν ὅθεν
1) [δίδωμι δίκην], «πληρώνω» (ἀποζη-
μιῶσιν, πρόστιμον), ἐν γένει τιμωροῦμαι,
ἐπὶ τινι «καταβάλλω πρόστιμον ἢ ἀποζη-
μιῶσιν εἰς τινα, ἴδ. τιμή, «θαῖν» δ 193, «ποι-
ν» Βατρ. 98, μετ' αἰτ. τοῦ πράγματος ἢ τῆς
τίας, δι' ἣν τιμωροῦμαι, «δάκρυα» «πληρώ-
ω τὰ δάκρυα», ὁ ἐ. τιμωροῦμαι διὰ τὰ δά-
κρυα, A 42, ὡσαύτως «ὑδριν, φόνον» ω 352,
134, «τοῦ πατρὸς τίσατε λῶδην» θὰ πληρώ-
ω (θὰ τιμωρηθῆτε διὰ) τὴν ὕδριν τοῦ πατρὸς

σας, ἣν δηλ. ὁ πατήρ σας ὕδρισε, A 112. Σπα-
νιώτερον μετ' αἰτ. τοῦ προσώπου, οἷον «τίσαις
γνωτὸν ἐμόν» θὰ μοι πληρώσῃς τὸν ἀδελφόν, ἢ
ἐ. τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφοῦ, θὰ τιμωρηθῇ. διὰ
τὸν θάνατον τοῦ ἀδελφ. I 31, μετὰ δοτικ. τοῦ μέ-
σου, δι' οὗ οὐ δίδεται ἡ δίκη, οἷον «κράτι» «μέ-
τὸ κεφάλι σου θὰ πληρώσῃς», γ 218
6) ἐπὶ καλῶς, καταβάλλω, «πληρώνω»
(τὴν ἀξίαν, τὸ ἀντίτιμον), «ζωάγρια» Σ 407,
«αἵματα πάντα» O 318, «ἀμοιβὴν βαῶν» μ
382, ἐπὶ δὲ «πληρώνω», ἀνταμείβω, «εὐαγ-
γέλιον» τινὰ διὰ τὴν καλὴν εἰδῶσιν, ε 166.

Β') Μέσ. 1) «πληρώνομαι», ἀποζη-
μιουῦμαι, ἀπολ. ν 15, ὅθεν συνήθως 2) [δι-
κὴν λαμβάνω, ζητιῶ], τιμωρῶ, ἐκδικου-
μαι, ἀπολ. ν 203, ο 111. ἀ.) μετ' αἰτιατ. τοῦ
τιμωρουμένου προσώπου, «Φῆρα: ἐτίσατο» B
713, «τίσασθαι ἀλεῖτην» Γ 28, γ 197 κ. ἀ.
6) μετ' αἰτ. τῆς τιμωρουμένης πράξεως, «ρό-
νον τινός» O 116, «βίην, λῶδην» ψ 31, T 208
κ. ἀ. γ') συνήθως μετ' αἰτ. προσώπου καὶ γε-
νικῆς τῆς αἰτίας, δι' ἣν γίνεται ἡ ἐκδίκησις, [λαμ-
βάνω παρὰ τινος δίκην τινός], «τινὰ κακοτη-
τος» τιμωρῶ τινα διὰ τὴν κακοσυγίαν του, Γ
366, ὡσαύτως «τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερδασίης»
γ 209, δ.) ἑαυτῶς μετὰ διπλῆς αἰτίας, «ἐτί-
σατο ἔργον ἀεικής: Νηληῆα» ἐτιμώρησε τὸν N.
διὰ τὸ ἔργον, O 236.

τίπτε, κατ' ἐπικ. συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ τί ποτε,
πρὸ φωνήεντος δασυνομένου -τιπ- A 244, καί,
διὰ τί, (διὰ) τί ἄρα γε, A 202, α 225 κ. ἀ. πλγ.

Τίτρε, κος, ἡ, ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Ἀρ-
γολίδος, κτισθεῖσα κατὰ τὴν μυθικὴν παράδοσιν
ὑπὸ τοῦ Προΐτου καὶ ὀχυρωθεῖσα ὑπὸ τῶν Κυ-
κλώπων διὰ πελώριων τειχῶν («ὅθεν «τειχίστα-
σα»), καθέδρα τοῦ Περσέως, B 559. (Κατὰ τὸν
Ε. Κούρτιον, τὸν ἐν τῇ περιηγήσει τῆς Πελο-
ποννήσου ἀκριβῶς περιγράφοντα τὰ μέχρι καὶ
τῆς σήμερον σωζόμενα ἀποδοῦναι λείψανα, μά-
λιστα τῶν Κυκλωπέων τειχῶν, ἐτυμολογεῖται
τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ τύρις, τύραις (Λατ. turris),
ὁ ἐ. πύργος, ἀκρόπολις).

τίς, τί, ἄριστος: ἀντωνυμία ἐγκλιτικῇ, γενικ.
παρ' Ὁμ. πάντοτε Ἰων. τευ, B 388, γ 348 κ.
ἀ. πλγ., καί τεο, π 305, δοτ. τινί (ἐν τῇ «οὐ
τινι», ἀλλὰ ὅς) τεφ, Π 227, λ 502, υ 114,
καί Ἀττικ. τῇ, A 299, M 328, N 327, αἰτ.
τινά, τί, δοῖται, τινέ, δ 26, εἰ τοῦ πληθ. μόνον
τινάς, Π 735, λ 371, τὸ οὐδ. πάντοτε ἄσσα
(ὅπ. ἴδ.) ἀντὶ τοῦ τινά, ἴδ. καί ὁ τις. 1) τίς,
«τινάς, ἕνας, κάποιος», εἰς τίς, «ἕνας: κά-
ποιος», ὡς οὐσιαστικὸν τε καὶ ἐπιθετον, πλγ-
λάκις μετὰ γενικ. διαιετικῆς, «θεῶν τις» κ. ἀ.,
μετὰ δεικτικῆς ἀντωνυμίας, «ἄλλος δ' αὖ τέ τις
οὗτος» υ 380. (1) Ἀλλ' ἐνταῦθα συνάπτεται ἡ
ἀόριστος ἀντωνυμία μάλιστα μετὰ τοῦ «ἄλλος»
καὶ τοῦτο τοῦ συνδυασμοῦ ἐπεξηγήσαι: εἴς ἢ
«οὗτος», μετὰ τῆς «οἷος» ὁ αἰετὶς τις, «οὗτος

τι λογιζέσθαι, Ε 638, ι 348, υ 377. 2) ἐπὶ ἀορίστου τινός μερικοῦ προσώπου ἀνήκοντος· εἰς μέγα τι πλῆθος, „ἐνας, κανένας, κάποιος“, Δατ. aliquis, Ζ 459, 479, 632 κ. ἀ., ἡ περιληπτικῶς ἀντὶ τοῦ πᾶς, ὅσον «εὐ μέν τις ὄρου θηγάσθω» Β 382, Π 209, Ρ 227, 254, α 302· ὅθεν διὰ ταύτην αὐτῆς τὴν περιληπτικὴν σημασίαν τίθεται ἐνίοτε ἡ εἰς αὐτὴν ἀναφερομένη ἀναφορικὴ πληθυντικῶς «τῶν κέ τερψοσύμμι, οἳ καὶνόν βιώνονται» λ 502 (ὅπου ἄλλοι ἀνεῦ ἀποχρῶντος λόγου ἐξυπονοοῦσι τὴν ἐκτικὴν ἀντωνυμίαν τῶν, εἰς ἣν ἀναφέρουσι τὴν ἀναφορικὴν «οἱ»). 3) Συντασσόμενη μετ' ἐπιθέτου (ἢ καὶ οὐσιαστικῶν ἐνίοτε) ἀοριτεύει τὴν ἐννοίαν αὐτῶν οὕτως, ὥστε ἀναλόγως τῆς συναφείας ἀποδίδει ἀπὸ μὲν ἐπιτακτικῆς, ἱκανῶς, „ἀρκετά, πολὺ“, ἄλλοτε δὲ ἐλαττωτικῆς, ὁπωσοῦν, „κάπως“, εἴτε προτασσόμενη εἴτε ἐπιτασσόμενη, αἶον «ζάκοτος τις» Γ 220, «ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδέης» ρ 449, πρβλ. σ 382, υ 440, «πολλὸς τις ἐκείτο» μέγας καὶ πολλὸς ἐξηπάδθη, Η 156. Τὴν αὐτὴν σημασίαν ἔχει καὶ τὸ οὐδέτι, τί, ὡς ἐπὶ ῥήμα λαμβανόμενον μετὰ ῥημάτων ἢ ἐπὶ ῥημάτων, „ἀρκετά, πολὺ“ ἢ ὁπωσοῦν, ὀλίγον, «τόσσα τί μοι περιδίδεται Τρώων φίλτερον ἦεν» Φ 404, Χ 382 κ. ἀ., «οὔτε τι λῆν ταρβέι» οὔτε φοβεῖται τόσον πολὺ, Ν 284, «ἦρά τί μοι καχλῶσται» Ε 421 κ. ἀ. Ἐνίοτε ἡ «τις» ἐξυπακούεται ὡς ὑποκείμενον, Ν 237, «ὥς δ' ἐν ὀνείρῳ οὐ δύναται φεύγοντα κῶκειν» Χ 499.

τίς, τί, γὰρ· τίνος, ἀντωνυμ. ἐρωτηματικῇ (πάντοτε ὀρθοτονουμένη), ἐπικῶς καὶ ἰωνικῶς γὰρ, πάντοτε τέο Β 223, Ω 128, δ 463 καὶ τες Σ 192, ο 509, ω 257, γ· πλῆθ. πῶν Ω 387, υ 291 (κατὰ συνίζησιν μονοσύλλαβος ζ 449, ν 200). 1) ἐν εὐθείᾳ ἐρωτῆσαι ὡς οὐσιαστικόν τε καὶ ἐπιθετον, „τίς, ποῖος“ καὶ τὸ οὐδ, „τί, ποῖον“ Ὀμ. πλχ. μετὰ γενικ. «τίς θεῶν» Σ 482· ὡς κατηγορούμενον «τίς δ' οὗτος ἔργεαι» ὡς τις ἔργεσαι σὺ ἐδῶ, ὃ ἐ. τις εἴ σὺ ὁ ἐργάμενος ἐνθάδε, Κ 82. «εἰς τί» ἕως πότε, Ε 465, «τί μοι ἔριδος καὶ ἀρωγῆς;» [ἔξυπακ. ἐστί] τί (ὄρεος, συμφέρον) ἔχω ἐγὼ ἐκ τοῦ πολέμου καὶ τῆς βοήθειας; Φ 360. 2) σπανίως ἐν πλαγίᾳ ἐρωτῆσαι «οὐκ οἶδα τες ἂν κλυτὰ τεύχεα ὄλω» Σ 192, ο 423, ρ 386. 3) Τὸ οὐδ, τί, ὡς ἐπὶ ῥήμα, ὡς καὶ ἐν τῇ καθημερινῇ τὸ „τί“, ἀντὶ τοῦ διὰ τί, πρὸς τί, πῶς, τίνος· ἔνεκα, Α 362, α 346 κ. ἀ., πρβλ. καὶ τίποτε. 4) περὶ τῆς φρ. «τί παθῶν» Α 313, ἰδ. πλῆκτα.

τίσις [νυ], ιος, ἡ (τίω), κυρ. ἀπότισις, ἰδίως ἀ.) ἀποζημίωσις, ἱκανοποίησις, „πληρωμή“, Ε 76. δ.) συνήθως, ἀνταποδόσεις, ἐκδίκησις, τιμωρία, ποινή, Χ 19, «τινός» περὶ τίνος, διὰ τί, Ὑ Δῆμ. 368, «ἐκ γὰρ Ὀρέσταος τίσις ἐσσεταί Ἀτρεΐδης» ἐκ τοῦ Ὀρ. θὰ ἐπὶ ἰδῶν

ἐκδίκησις τοῦ Ἀτρεΐδου, ὃ ἐ. ὑπὲρ τοῦ Ἀτρεΐδου α 40, ν 144.

ΤΙΤΑΙΝΗ, ἑτερος μετ' ἀναδιπλασμοῦ τύπος τῆς (νω (τα-, ταν-), κατ' ἐνεργ. ἢ παρατατικῶν ἀορ. μετοχ. τινῆας. Α') Ἐνεργ. 1) ταυρὸς ἐντείνων, „τεντώνων“, ὅσον «τόξα» Θ 29.

2) ἰδίως ἐκτείνων, „ἀπλώνων“, ὡς ἐν Ε 334, «τάλαντα» κρατῶ τεταμένα, Θ 69, «τῆς πεῖξαν» (πρβλ. τανῖα, 1, γ) παρατεταμένην (ἐκτεταμένην) τράπεζαν, κ 354. 3) ἐλατύνω, „σύρω, τραβῶ“ (εἰς μήκος) «ἄρμα, ἄρματι» Β 390, Μ 58, Ν 704, ἀπολ. Ψ 403 (ἡ τινεὶς ἀμεταβάτως ἐκδέχονται τὸ ῥῆμα: ἐλάνετε, τρέχετε). Β) Μέσ. 4) τανύω, ἐντείνω, „τεντώνω“ τι τῶν ἑαυτοῦ, «ἐπὶ Τυδῆ ἐπινάινετο καμπύλα τόξα» κατὰ τοῦ Τυδ. ἐπινάειν τὸ τόξον του, Γ 97, Α 370, ὡς καὶ ρ 259 «τις δὲ κε τόξα τιταίνονται: τίς ἢ τανύσῃ καθ' ἑαυτὸν (σπέρῃ νὰ τανύσῃ) τὸ τόξον;»

2) τανύσμαι, „τανύζμαι, τεντώνομαι“ (εἰς ἐνδεδίχον τῆς τῶν δυνάμεων ἐντάσεως; πολυμόχθου ἐργασίας), λ 599. ἐπὶ πτηνῶν γέλω: ἱπταμένων «τετανομένων πετερόγεσσιν» τεινοντες τὴν δύναμιν τῶν πετερόγων των, δ 1. Ἰδίως: ἐπὶ τῶν ἀπὸ ρυτίδας ἐλαυνόντων πων, „τρέχω μετὰ τὰ τέσσαρα“, Χ 23, Ψ 1.

ΤΙΤΑΝΟΚΤΟΝΟΣ [-...], ὁ, ὁ τῶν Τινῶν φονεὺς, μόνον Βατρ. 282.

ΤΙΤΑΝΟΣ [νυ-], ὁ, ὄρος τῆς Θεσσαλίας, ὡς μακρὸν οὕτως ἐκ τῆς πολλῆς ἐν αὐτῇ τιτῆς («λευκόχρουν γὰρ τὸ χωρίον» λέγει ὁ Στ. 9, 5, 48) Β 735.

ΤΙΤΑΡΧΙΟΣ [νυ-], ὁ, ποταμὸς τῆς Θεσσαλίας, οὐ μακρὰν τοῦ Ὀλύμπου, παραποταμὸς τοῦ ποταμοῦ ἐν τοῖς μετέπειτα χρόνοις: ἰδ. πρὸς ἀνομασθεῖς, τὴν δὲ σήμερον Σαρανταπόρος, Β 754.

ΤΙΤΗΝ [-], ἦνος, ὁ, ἐπικ. καὶ ἰων. ἀντὶ τοῦ Τιδαν, πλῆθ. οἱ ΤΙΤΥΝΕΣ, οἱ Τιτῆνες, τοῦ Ὀδρανῶν καὶ τῆς Γαίας, προγενέστερον θεῖον γένος, εἰς δ' ἀνήκον οἱ ἐξῆς: Κοῖτος, Κεῖνος, Ὑπερίων, Ἰαπετός, Κρόνος, Ἐχοντες ἀρχὴν τὸν Κρόνον ἐξεθρόνισαν τὸν πατέρα των ἐβαλίσκουν ἀπὸ κοινοῦ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ ἐξ οὐρανῶ. Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατεκρήμνισεν αὐτοῦ ὁ Κρόνος εἰς τὸν Τάρταρον. Ἐνταῦθα ὀργισθεὶς ἡ Γαία ὑπεκίνησε τὸν υἱὸν τοῦ νου Διὸς, ὅπως ἐκθρόνισας τὸν πατέρα καὶ ἔας αὐτὸν εἰς τὸν Τάρταρον, ἔλαβε τὴν λείαν. Κατὰ πρῶτον μνημονεύονται ὑπὸ ὄνομα «Ὀδρανῖνες» Ε 898 (ἰδ. καὶ Οἰνῖαν), ἔπειτα καὶ «Τιτῆνες» Σ 279, Ὑ 333, Βατρ. 283 (ἐνθα ὁ τύπος: Τιτῆνες). τὰ σύμβολα τῶν βιαιῶν, τὸν κόσμον μεταπλάσαν δυνάμειν τῆς φύσεως. (Ἡ ἐτυμολογία ἐμφανεία τῆς λ. εἶναι ἀμφίβολος: ἡ ἀρχαία εἶνε ἢ παρ' Ἡσιόδῳ, Θεογ. 207, ἐκ τοῦ τανύω, οἰοῦνται οἱ τὰς ἰδίας αὐτῶν δυνάμεις ἐντείνω)

Κατὰ δὲ τινος νεωτέρους παράγεται ἐκ τοῦ
τι, καὶ σημαίνει τοὺς ἐντίμους).

τιτός [-], ἡ, ὄν, ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ τίνω,
καποδοσόμενος, «πληρωμένος», «τιτὰ
» ἔργα ἀνταποδοῦσας, ἐκδικήσεως,
ἐκδικήσεις, Ω 213 f. Οὕτως: («ἀν τιτὰ»)
ἐπὶ ἐνταῦθα ὁ Βέκκερος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν
ἄλλοι, πλὴν τοῦ Φαίσιος καὶ Δυντζέρου, κατὰ
τὴν παρὰ τῷ Σχολ. γραφὴν ἀντὶ τοῦ συνήθους
ἡμεῖς ἔκτιστος.

Τιτὸς [-], ὁ, υἱός, τῆς Γαίας, πελώριος
κατακείμενος ἐν Ἀθῇ καὶ κατέγων ἐνθάδε
ἐκ τῆς Φελήσας νὰ παραβῇ τὴν Λητώ
ἐκ τῆς ὑπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς καὶ γὰρ κατέ-
γων ἀπαύτως ἐν τῷ Ἀθῇ τὸ ἦπαρ αὐτοῦ,
376 εἰ. Κατὰ τὸ η 324 κατέχει ἐν ἑξέσει
τὴν δὲ τοῦ ματαγενεστέρου ἐν Παναθεῖ. Οὕτως
ἔχουσιν αὐτὸν καὶ ὡς υἱὸν τοῦ Διὸς καὶ τῆς
Λήτης, Ἀπολλοδ. 3, 42.

Τιτίζομαι [-], ἐπικ. (τετυκέσθαι, τεύχω)
κατ' ἐνερ. καὶ παρτατ. 1) παρασκευά-
σκειν, «καύνω», «πῦρ» ἀνάπτω, Φ 312, «πῦρ
ὕπ' ὄρεσσι» ὑποζευγνύω τοὺς ἔππους εἰς
ἔργατα, Θ 41, Ν 23. 2) συνηθέστερον
ἀνδίζω νὰ ἐπιτύχω, δ.ε. σκοπεύω, «σημα-
νῶ» ἄ.) κυρ. «θυρέων δ' ἀνεκοπτοῖν ὄγῃ»
τὰ τιτυσκομένη «σημαδεύουσα κατ'» — ἀν.
ὅπως δὲ οἱ ἀνεκοπτοῖν ὄγῃ νὰ ἀντι-
πῶσιν εἰς τὰς ἀπέναντι εἰσόδους, εἰς τὰς μέλ-
εις νὰ εἰσδράσῃ) φ 48, ἰδίως ἐπὶ τῶν πό-
λεων θαλλομένων ὄγῃ, ἀπολ. φ 421, γ 418,
181 κατὰ γενικὴν τοῦ σκοποῦ, «τιτυκόμενοι
ἐλπίσιν» σημαδεύουσι τὴν κεφαλὴν, Α 350,
159, 498 κ. ἄ. μετὰ ὅπου τοῦ ἔππου «δοῦσι»
159, 370, Βατρ. 219, «ἐρχέτη» Φ 582,
ὅπου Γ 50. β.) μεταφ. «φρεσὶ» σπου-
δῶς ἐπιτύχω τι κατὰ νοῦν, δ.ε. διανοοῦ-
μαι, προτίθεσθαι, «σκοπεύω» Ν 558, εἶτι
καὶ ἐπὶ τῶν νεῶν τῶν Φαίαικων, «τίνας πα-
ύου. ἔχουσιν ἀνθρωπίνης τινὰς ἐξουσίας
ἐκ τῆς πέμπωσι τιτυσκομέναι φρεσὶ νῆας»
«ἐκ παραπέμπωσιν ἐκείσε σκοπεύουσαι δι-
νοῦναι», θ 556 (ἢ ὅπου προτιμότερον νὰ ἀπο-
τῇ τὸ «τῇ» εἰς τὸ «τιτυσκομέναι» εἰς ἑ-
καστοῦ τοῦ σκοποῦ, ἢ εἰς τὸ «πέμπωσι»).

τίτος ἴδ. τίπτε.
τία, ποιητ., ἀπαρρ. ἐπικ. τίμεν, ο 543,
κατὰ. θαμιστικ. τίσκον καὶ παθ. τίσκετο,
«τίσω, ἄρ. ἄ. εἶτις καὶ ἀναύξειτι τίς, παθ.
«εἶτις», ἐκτιμῶ, θεωρῶ ἀντάξιον, «τρί-
ε δωδεκάδοιον» ἐκτιμῶ ἀντὶ (νομίζω ἀντά-
ξιον) δώδεκα βοῶν, Ψ 703, πρὸς γ- 705,
καὶ ἐν καρδῇ αἴση» 1378, ἴδ. κλέ. β.) μετα-
φ. τιμῶ, ἐκτιμῶ, θεωρῶ τινα ἀξιώσιμον,
«τίς» Ὁμ. πλγ. «θεοὶ δίκην καὶ αἴτις ἐρ-
οῦν ἢ ἰτά τι» Ε 467, Ν 476 κ. ἄ., λ 483,

«ὁμῶς τι» Ε 535, ἴμ. 1, 5, «τινὰ θεὸν
ὡς» 1302, «περὶ τινος» περισσώτερον τινος,
ὕπερ τινα, Σ 81. Παθ. τιμῶμαι, «τινὶ» ὑπό
τινος Ε 78, ξ 205 κ. ἄ. μετοχ. «τετιμμένος» ἀξιώ-
σιμος, ὑπὸ πάντων τιμώμενος, «τετιμμένος»,
Γ 426, ν 28 κ. ἄ., ἴμ. Ἀπ. 479. [Τὰ ἐπανα-
χρῶς μακρὸν, πλὴν ἐν τῷ ἐνερ. καὶ παρτατ.].

ΤΑΥΜΑΤΕΥΝΗ [-], ἡ (τλήμων), πολυπά-
θεια, κακοπάθεια, δεινοπάθημα, ἴμ. Ἀπ.
491.

ΤΑΥΜΑΝ, οὐκός, ὁ, ἡ, ποιητ. ἄ.) ὑπομενετι-
κός, ἀνεκτικός, ἀνένδοτος, ἐπομ. καρτερικός,
εὐτολμος, ἐπιθ. τοῦ ὀδυρσίου, ἴμ. Κ 231,
498, περὶ τοῦ αὐτοῦ, «τλήμονα θυμὸν ἔχων»
καρτερόψυχος ἢ εὐτολμον ἔχων ψυχὴν. Ε 680
εἶτι δὲ δεινὸς (πολὺ) παύλης, ἐλπεινός, ἀθλιός,
Βατρ. 107. β.) θρασύς, παράτολμος, ἀναι-
σχύντος, Φ 330. ὡσαύτως δὲ καὶ «γαστρός
ἐσθλὸς τλήμων» ἴμ. Ἐρμ. 296 (κατ' ἄλλους δὲ
ἀθλιός, αἰσχρός). Ἐκ τοῦ

ΤΑΥΝΑΙ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ἄλλειπρ. ῥη-
μα (ἐκ τῆς ῥίζ. ΤΕΛ-, ΤΑΛ- καὶ κατὰ μετέθεσιν
ΤΛΑ-, εἰς τὴν μέλ. τλήσσομαι, ἄρ. β.) ἐτλήναι
γ' ἐνικ. ἀνάστ. τλή, ἄ. πληθ. τλήμεν, Ε 383,
γ', πληθ. ἐτλαν, ἀντὶ τοῦ ἐτλήσαν, Φ 608,
πολλὰ καὶ κατ' ἐντὶ τλάττην, γ' πληθ. τλάτην,
Ρ 310, ἐκ τῆς προστακτ. τλήθι, γ' ἐνικ. τλή-
τω, Τ 220, λ 350, β' πληθ. τλήτε, Β 299
εἶτι δὲ ἄρ. ἄ. ἐτάλασα, ἐπικ. ἐτάλασσα, Ρ
406, ὑποτ. ταλάσσης, -η, Ν 629, Ο 164. (Ὁ
ἄρ. οὗτος εἶπε μόνον ἐπικώς), παρὰ μὲ ση-
μασίαν ἐκαστώτος τέτληκα, α. ε. Α 228,
543, τ 347, ἄ. πληθ. συγκαμ. τετλαμεν, υ
311, ἴμ. Ἀθμ. 448, 217, προστακτ. τέτλαθι,
Α 586, Ε 382, υ 48, γ' ἐνικ. τετλάτω, π
275, εἶκτι, τετλάτῃ, 1 373, ἀπαρρ. τετλά-
μεναι, μ 307, καὶ τετλάμεν, γ 209, ξ 490,
ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τετλάναι, μετοχ. τετληώς,
-ότος, Θηλυκ. -ηυῖς, υ 23. ἄ.) ὑπομένω,
«ὑποφέρω», ἀνέχομαι, ὑφίσταμαι, «τί,
τόσα, πολλὰ», Ὁμ. πλγ., «δίστόν» Ε 395,
«εὐνήν» Σ 433, «τινὰ» θέχομαι τινα (ἐν τῇ
μάχῃ), ὑφίσταμαι τὴν ὁρμὴν τινός. Ρ 490 ἀπο-
λλ. ἀντέχω, καρτερῶ, Α 586, Τ 308, ν
307 κ. ἄ., «τετληότι θυμῷ» μετὰ καρτερίας ψυ-
χῆς, δ 447, λ 181, «κραδίη τετληυῖα» ἡ καρ-
τερικὴ καρδία, υ 23. Ὡσαύτως καὶ μετὰ μετο-
χῆς συντασσόμενον, «τλήσομαι ἄλγος πάσχων»
ε 352, «τάδε ἢ τέτληεν εἰσφρόνως» υ 311.
(Οὕτως ἔχει ἡ ἀρχαία γραφή τέτλαμεν χρό-
νου ὑπερσυντ. μὲ σημασίαν παρατακτικῆς, — ἂν
καὶ δύναται ἴσως ὀρθότερον νὰ ἐρμηνευθῇ
παρακείμενος μὲ σημασίαν ἐνεστώτος, καθ' ἃ
καὶ ὁ Δυντζέρους φρονεῖ. — παρεδῆχθησαν δὲ
αὐτὴν πάντες σχεδὸν οἱ ἐκδοταί, πλὴν τοῦ
Ὑδολφίου καὶ Δινδορφίου, οἵτινες κατὰ τὸν Σχολ.
καὶ τὴν ἐντίγραφον ἔγραψαν τετλάμεν, ἀπαρρ.
ὅγλ. μὲ σημασίαν προστακτικῆς). Εἶτι δὲ καὶ

μετά τοῦ «ὅτι» Ε 385. (1. Ἡ περίστασις αὐτὴ ἀνήκει μάλλον εἰς τὴν ἀπόλυτον χρῆσιν τοῦ ῥήματος: ὅτι) μετ' ἀπαφ. ὑπομίνω, τολμῶ, ἀποφασίζω, «βασταῖ ἡ ψυχὴ μου», δύναμαι. Α 228, Δ 94 κ. α., Α 343, Γ 421, Χ 430, δ 716, λ 423.

Τληπόλεμος, δ. 1) υἱὸς τοῦ Ἰσρακλίου καὶ τῆς Ἀστύτης (Ἰσραὴλ εἰς κατὰ τὸν ἱερεῖα ἡ ὕψις κατὰ λαλοῦ τὸν θεὸν αὐτοῦ τὸν υἱὸν κατέσχευεν εἰς τὴν ἰσχυρίαν καὶ γεννηθὲν ἐνταῦθα βασιλεὺς ἐστρεψέτω καὶ αὐτὸς κατὰ τῆς Γροίας ἄγων τοὺς Ροδίους μετὰ ἐννεά νεῶν, Β 653 εἰ. Ἐφρονέθη δὲ ὑπὸ τοῦ Σαρπηδόου, Ε 659. 2) υἱὸς τοῦ Λαμάρορος, Τρώς, ὑπὸ τοῦ Πατρόκλου φονευθεὶς, Π 416.

ΤΑΝΤΟΣ, ἢ, ὄν, ποι. (τλήναι), ὑπομενετικός, ἀνακτικός, καρτερικός, «θυμός» Ω 49 f.

ΤΜΗΓΗ, ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ ΤΕΜΝΗ, κόπτω, εἰς οὗ τὸ γ'. πληθ. τοῦ παθ. ἀορ. τιμάγειν Δωρ. κ. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐτυμώσαν, «ἐπεὶ ἄρ τιμάγειν» ἀφ' οὗ ἀπεχωρίσθησαν ἡ διασκεδάσθησαν, Π 374. Ἰδ. ἔς ΑΠΟΤΜΗΓΗ ἔς ΔΙΑΤΜΗΓΗ.

ΤΜΗΔΗΝ, ἐπικ. ἐπὶρ. (τέμνω), τιμητικός, κοπιτικός, «κοπτά, κοπερά», «ἐγγεῖη τιμῆδην αὐχέν» ἐπὶρ. «κοπερά ἐπέραςεν ἐπάνωθεν τοῦ αὐχένος, ἔκοψεν ὀλίγον ἐπάνωθεν τὸν αὐχέν», Η 262 f.

ΤΜΗΔΑΣ, ὁ, ὄρος τῆς Λυδίας: πλεῖστον τῶν Σάρδεων, παράγον ἄφθονον οἶνον, κρόκον καὶ χρυσόν, τὴν σήμερον Βοσ-Δάγ. Β 866, Γ 385.

ΤΟΟΙ, ποιητικόν, ἴδιος: ἐπὶνόν ἐπὶρ. τοπικόν (α.) δεικτικόν ἐκεῖ, αὐτοῦ, Ο 239 f., Γ. Ἀπόλ. 224. ὅτι) ἀναφορικόν=οὗτος, ὅπου Ὑμ. 18, 25.

1. τοί, Δωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ σοί, ἴδ. 17.

2. τοί, μόριον ἐγκλιτικόν, περὶ τῆς ἐτυμολογίας καὶ κυρίας σημασίας τοῦ ὁποίου διχογνωμοῦσιν οἱ ἐρμηνευταί. Πιθανώτατα κατὰ τὸν Δάμμιον καὶ Ναιγελσδοχ εἶναι ἡ δοτικὴ τοί (σοί), ἥτις ἐκ τῆς ἡλικίης (χαριστικῆς ἢ ἀντιχαριστικῆς) λεγομένης σημασίας αὐτῆς μετέπεσαν εἰς ἐπιρρηματικόν μόριον, κυρ. λοιπὸν σημαίνει πρὸς σέ χάριν σου (λέγω τι), «σοῦ λέγω». (Κατ' ἄλλους δὲ καταγωγὴν μὲν ἔχει τὴν αὐτὴν μὲ τὴν δεικτικὴν ἀντωνυμίαν τῷ, καὶ κυρίαν σημασίαν τοπικὴν. Κατὰ δὲ τὸν Κλόττιον ὑπάρχουσι δύο τοί, τὸ μὲν δεικτικόν ὡς ἀνωτέρω· τὸ δὲ ἕτερον ἴσον πρὸς τὸ τῷ ἢ τινί, ὑπερ' αὐτὸ: ἐρμηνεύει τροπικῶς: aliquo modo, nescio quo modo: ἀμφότεραι αὗται αἱ γνώμαι εἶναι ἀπίθανοι). Ἐκφράζει λοιπὸν βεβαιότητά ἢ ἀπαιτήσιν πίστεως περὶ τῶν λεγομένων, ὅτι σχεδὸν τῆς καθομιλουμένης τὸ «σοῦ λέγω, σὲ βεβαιῶ», καὶ τὸ εὐαγγελικόν «ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν». Ὅθεν τίθεται (α.) ἐπὶ βεβαιώσεων, πιστευέ με, σὲ βεβαιῶ, ἀναμφιδόλως, «καὶ τοί ἐμοὶ παρὰ τε κλισίῃ καὶ νηὶ μελαίνῃ πόλλ' ἔναρα Τρώων» ἔς ἐγώ, σὲ βεβαιῶ, ἔγωγ. Ν 267, «αὐτὰρ τοί καὶ κέλφ ἐγώ παραμυ-

θησαίην» ἀλλ' ἐγώ δύναμαι νὰ σὲ βεβαιώσω καὶ ἐκείνον ἤθελα μεταπέσῃ. Ο 117 ὡσάυτως καὶ ἐπὶ ἰσχυρῶν ἀντιθέσεων «ἐλπίσιν τοί καὶ ἐμοὶ θάνατος» Φ 410, πρβλ. «μέν τοί, ἥτοι, οὐ τοί» ὅτι) ἐπὶ ἀντιθέσεων γνωμῶν ἐναντὶ ῥήτου ἀληθείας, βεβαιῶς: «τιρρήτως, εἰς ἅπαντος, οὐκ ἔρετ' ἀλλὰ κινέει τοί βραδύ· ὡκύν» Θ 329, πρβλ. π 199, ρ 172. Β 298, Γ 158, Μ 412 γ') ἐπὶ πραγμάτων, ὧν ἡ βεβαιότης ὡς ἐπὶ προηγουμένων ἐξαγομένη παρίσταται ἀναμνηστικῶς, εἰς ἅπαντος· λοιπὸν, βεβαιῶς λέγει «ταῦτα τοί γενεῆς καὶ αἵματος εὐχομαι» Ζ 211 (ἀλλ' ἐνταῦθα δύναται τὸ «τοί» καὶ ἡλικιῇ δοτικῇ) δ') ἐπὶ ἐρωτήσεων τοί ἀπειλαὶ ὀφρονταί: Ν 219. (Ἄλλ' ἐνταῦθα προτιμώτερον νὰ ἐκληφθῇ τὸ «τοί» δοτικῇ ἡλικιῇ: ποῦ εἶνε αἱ ἀπειλαὶ σου; πᾶν οἱ φροδερμοὶ σου;).

3. τοί, ἀντὶ τοῦ οἱ, ἴδ. δ, ἡ, τό.

ΤΟΙΓΑΡ, ποιητ. μόριον, συνήθ. ἐν ἀρχῇ προτάσεως τιθέμενον, διὰ τοῦτο σωστά, λοιπὸν. «τοιγάρ ἐγὼν ἔρεω» Α 76, κ. α. (Ὅπου εὐρίσκεται «τοιγάρ τοι» τὸν τόνον τοί καίτοι ἀντὶ τῆς ἀντωνυμίας οἱ, Ν 413, α 241 κ. α. πλγ. || Τὸ δὲ πρῶτον διαφέρει τοῦ ἀνωτέρω 2. τοί, ἰσοδυναμοῦν τὸ δεικτικόν τῷ=διὰ τοῦτο, τὸ δὲ γὰρ εἶναι ἡ εἰσαίρεσις μᾶλλον τὴν ἐκ τῶν ἀνωτέρω λουθῆσαν τὴν ὑπὸ τοῦ τοί σημασιολογίαν).

ΤΟΙΟΣ, ἢ, ὄν (ἐκ τῆς ἀντωνυμίας, ῥίξ τ' ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἀναπόδοτος δεικτικὴ νομία ποιότητος σημαντικὴ τοιοῦτος, τοίος; (ἴδ. τοιοῦτος), Λατ. talis, ἀνταμνήναι εἰς τὴν ἀναφορ. «οἷος» Α 262 κ. «ὁποῖος» Γ 250, ρ 421, ἡ «ὅς» Η 286 κ. α., σπανίως εἰς τὴν «ὅπως» Πολλάκις δὲ καὶ ἄνευ ἀνταποδόσεως ὅπως εὑπακούεται ἐκ τῆς συναφείας τοῦ Δ 289 κ. α., ΙΙ: ἀκριβέστερον προσδιορ. καταδόπισιν τῆς ἀκρίβειας λαμβάνει (α.) τὴν δοτικ. «τεύχεσι τοίον» κατὰ τὰ ὅπου οὗτον, ὁμοῖον, ὁ. ἐ. ἔχοντα τοιαῦτα. ὁμοῖον Ε 450: ἄλλοτε δὲ τὴν αἰτ. «τοίος: ὅς τε» Τ 359. ὅτι) μετ' ἀπαφ. τοιοῦτος: «πέτοιος ποῦ», ὅ. ἐ. ἱκανός, ἐπιτελής: ἡμεῖς δ' οὐ νύ τι τοιοῖα ἀμυνόμεν· δὲν τοιοῦτος ὥστε (ἱκανοὶ) νὰ ἀποκρούσωμεν γ') μετὰ ἐπιθέσεως τοῦ αὐτοῦ γένους καὶ τῆς πτώσεως ἔχει πως ἐπιρρηματικὴν σημεῖωσιν, ἀπλῶς, τοσοῦτον, «ἔτσι δὲσαν δά» (πολὺ ἢ ὀλίγον ἀναλόγως τῆς φείας, ἐν ἣ εὐρίσκεται), «τῦμαθον οὐ μάλ' ἴον... ἀλλ' ἐπεικεία τοίον» ἐπεικὴ τοιοῦτον ὅποιο: ἀρμόζει (εἰς τὸν ἀποθανόντα 246, «πέλαγος μέγα τοίον» τοσοῦτο πέλαγος, «πέλαγος ἔτσι δὲ μεγάλο», πρβλ. ο 451: ὡσάυτως καὶ λ 133 καὶ

ἐν τῷ προσκειμένῳ «μάλα» προσδιορίζει
πλεονάζον καὶ ὅχι τὸ «τοῖσι», ἐν δὲ τῷ ἐν
τοῖσι ἀνὴρ ὥριστος· τὸ ὑπερθετικὸν ἐπε-
τιγνῆν ἀντωνυμιάν, ἥτις ἀναφέρεται εἰς τὰ
προσθέντα). Τὸ οὖν τοῖσιν ὡς ἐπὶρ οὕτως,
«τόσον, τόσον πολὺ, ἔστι δὲ»,
ὡς ὑποτρομέουσιν ἅπαντες· X 241, γ 496
ὡς αὐτῶς καὶ κατόπιν ἐπιθῶτων καὶ ἐπιρ-
ῶτων ὡς προσδιοριστικὸν αὐτῶν, «ὅχα
219, «σιγῇ τοῖσιν» η 30 κ. ἀ. ||. Ἐν-
αὐτῶς δύναται ὀρθότερον νὰ ὑπαρῶσι τὰ
ἐν παραδείγματι, «ἐπικαῖα τοῖσιν» Ψ
καὶ «μέγα τοῖσιν» γ 321 καὶ ο 451.

τοῖσδε ἡμέτεροι, ὅσαδε (τοῖσι, ἐγγλ. δε) = τῇ
ἐννοουμένη, πλὴν ὅτι εἶνε ἐντονωτέρα δεικτική
ἐννοία, τιθεμένη μάλιστα ἐπὶ πραγμάτων
τοῦ λέγοντος εὐρισκομένων. B 309, ο
κ. ἀ. ἀλλὰ καὶ ἐν γένει = τοῖσι ἀντα-
νίσταται εἰς τὸ «οἷος» Ω 375, ι 41 κ. ἀ.
καὶ ἡ δεικνυομένη ποιότης ἐκ τῆς ὁλῆς
ἐκείνης ὑπερφανίζεται, ὅθεν σημ. τόσον μέγα,
«ἰσχυρὸς κτλ. B 420, Γ 457 κ. ἀ. ἡ
ἐντελής, υ 206 λαμβάνει περαιτέρον καὶ
περισσότερον προσδιορισμὸν κατ' αἰτίαν. «τοι-
σάδε καὶ ἔργα» τοιοῦτος, κατὰ τὸ σῶμα
ἔργου, ρ 313. Μετ' ἀπαρρ. ὅ, τι καὶ ἡ
δ, Z 463.

τοῖσδε, λίγη, οἷτο, ζ, οἷτον η 309 ν 330,
πέπτασιν ἐκ τοῦ τοῖσι, τοιοῦτος, «τε-
» (|| ἐν τῷ καθομιλουμένῳ ἀντὶ ἐπεκτα-
σθῆναι ἀναδιπλασιασμοῦ) τοῖσι καὶ
τοῖσδε, Κοραῖ Ἀττικ. 2, 353), Π 847, δ
κ. ἀ.

τοῖσδε καὶ τοῖσδε, ἴδ. ὅδε.
τοῖσδε, ὁ, «τοῖσδε», ἀλλ' οὐδέποτε εἰς τὴν
τοῦ τοῖσδε (ὅπ. ἴδ.), ἰδίως: ἀ.) ὁ τοῖσδε,
καὶ τῆς αὐτῆς, I 219, Π 212, δ 312,
δ 312, δ.) τὸ τοῖσδε τοῦ πλοῦτος, πληθ.
ἀνδρα, αἱ παρειαὶ τοῦ σκάρου, μ 420.
«κῆμα... νηὶς ὑπὲρ τοῖσιν καταβήσεται»
τὸ κῆμα καταβάνει ἀπὸ (ἀφ' οὗ ὕψους)
πάν τοῖσιν τῆς νηὶς, O 382.

τοῖσδε, ἴδ. ὅδε, ἡ (τεκ-, τίκτω), ἡ γεν-
νῆσθαι ἡ γεννήσασθαι, «οὗς τοκάδες» δυνάμεναι
γεννῶσι καὶ ἐπὶ τούτῳ τρεφόμεναι, γόνι-
καὶ ἀντίθεσιν πρὸς τὰς στειράς, ε 16 f.
τοῖσδε, γεν. Ἰων. ἦος, Ἀτ. ἐπ. δ., (τεκ-,
γονεῖς, παρ' Ὁμ. πάντοτε πληθ.), «το-
γεν. «τοκήων» καὶ «τοκέων», γονεῖς,
κ. ἀ. πλχ. Γ. Δῆμ. 137 καὶ δυῖκ «το-
» 312.

τοῖσδε, δ (τεκ-, τίκτω), 1) τοκάτος,
«α», γέννησις, P 5, T 419, Γ. Δῆμ.
2) τὸ τεχθῆναι, γόνος, γέννημα, «γέν-
γενετὴ τὸ τόκος τε» H 428, O 441 κ. ἀ.
πλείων νουσῶτων (τοῦ ἀετοῦ), ο 175.
«ἀεταρρ. τόκος», «διὰ φαρὰν», Βατρ. 186.
τοῖσδε (τόλμα, ἐκ τῆς ῥίζ. τελ-, τέλλω, εἰ

ῆς καὶ τὸ τελλῆναι), παρτατ. ἐτόλμας, -α, ἐπικ.
τόλμων, μέλ. τολμήσω, ἀορ. ἀναύξ. τολμήσα-
α) ὑπομένω, ἀνέχομαι, καρτερῶ, ἀπολ.,
υ 20, μετὰ μετοχῆς «ἐτόλμα» βαλλόμενος καὶ
ἐνισπόμενος· ω 162, μετ' ἀπαρρ. ὑπομένω, ὅ ε.
ἔχω τὴν ὑπομονὴν νὰ κᾶω τι, λαμβάνω τὴν
κόπον ω 261. β.) ἔχω θάρρος, τολῶ,
«θαστῶ, θαστῆ ἡ καρδία μου», μετ' ἀπαρρ.
Θ 421, ι 332 κ. ἀ. πλχ., ἀπολ. «θυμὸς μοι
ἐτόλμα» K 232, P 68, μετ' αἰτ. «πόλεμον»
μετὰ πολλῆς τόλμης ἀναλαμβάνω, θ 319.

ΤΟΛΜΗΕΙΣ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, ποι. (τόλμα), ἀ.) ἀνε-
κτικός, ὑπομενετικός, καρτερικός, ρ 281 f.
β.) τολμηρός, εὐτολμος, «θυμὸς» K 205.

ΤΟΛΜΗΕΩ [···], ποιητ., ἐνεσ. -ω, ἀπαρρ.
-ειν, μέλ. εὐσω, ἀορ. ἀναύξ. τολύτιστα (το-
λύπη = «τουλούπα», ὅ ε. σύστραμμα κατεργα-
σμένου ἐρίου) κυρ. μεταποιῶ τὸ ἔριον εἰς: τολύ-
πας, «κάνω τουλούπας», ὅθεν μεταφορ. παρα-
σκευάζω, πλέκω, «δούλους» τ 137· εἰ δὲ
διαπράττω τι ἐπινοήθον, κατεργάζομαι, ὅθεν
«πόλεμος» διαπολεμῶ, ε 86, α 238, δ 490,
«ὅποσα τολύπιστα σὺν αὐτῷ» διέπραξε κατώρ-
θωσε, Ω 7.

ΤΟΜΗ, ἡ (τεμ, τέμνω), τομή, «κόψη», τὸ
μέρος ἐνθα τέμνεται τι καὶ συνεκδοχ., τὸ μετὰ
τὴν ἀποκοπὴν ὑπολειπόμενον, κορμός (δένδρου)
A 235 f.

ΤΟΜΟΣ, ὁ (τεμ, τέμνω), τεμάχιον, «κομ-
μάτι», «τόμος» ἐν πτόνῃς· Βατρ. 37.

ΤΟΞΑΖΟΜΑΙ, ἐπικ., μέσ. ἀποθ. (τόξον), εὐκτ.
γ' πληθ. Ἰων. τοξάζοιτο, μέλ. ἐπικ. ἀσσεται,
χ 72, ἀορ. εὐκτ. γ' ἐνικ. τοξάτω γ 131.
τοξεύω, διὰ τοῦ τόξου ῥίπτω (βέλη), «κυ-
πῶ», ἀπολ. θ 220 κ. ἀ., μετὰ γενική: τοῦ σκο-
ποῦ ἢ τέρματος, Ὅδ. θ 218, γ 27.

ΤΟΞΕΥΤΗΣ, ὁ, τοξότης, Ψ 800 f. Ἐκ τοῦ
ΤΟΞΕΥΩ = ΤΟΞΑΖΟΜΑΙ, μόνον ἀπαρρ. -ειν, μετὰ
γενικ. τοῦ σκοποῦ ἢ τέρματος, Ψ 855 f.
Ἐκ τοῦ

ΤΟΞΟΝ (ἐκ τῆς ῥίζης τεκ), τό, ἀ.) τὸ τό-
ξον, «δοξάρι» (ὅ ε. τοξάριον, ἀν καὶ ἐν τῇ
καθολογίᾳ περιωρίσθη ἡ σημασία τῆς λέξ. εἰς
ὄργανά τινα ὅχι πλέον πολεμικά), πολλάκις
ποιητ. κατὰ πληθ. «τὰ τόξα» A 45, Γ 47 κ.
ἀ. πλχ., διότι τὸ τόξον συνέκειτο ἐκ πολλῶν
μερῶν. Τοῦ Πανδάρου τὸ τόξον κατὰ τὸ A 109
εἰς συνέκειτο ἐκ δύο κεράτων αἰγάγου, ἐγόν-
των δεκαεὶ παλαμῶν μήκος ἑκατέρου ζ' δι' ἐνός
πήχεος (ἴδ. τὴν λ.) συνδεδεμένων τὸ δὲ τοῦ
Ὀδυσσεὺς συνέκειτο ὡσαύτως ἐκ κεράτων, ὡς
ἐξάγεται ἐκ τοῦ φ 478 εἰς. καὶ ἐκ τοῦ στιχ.
395. Ἡ νευρά, ἐκ συνεισπραμμένου βοείου ἐν-
τέρου παρσκευασμένη (ἴδ. νεῖρον), ἦτο στε-
ρεῶς συνδεδεμένη πρὸς τὸ ἔτερον μόνον ἄκρον
τοῦ τόξου· πρὸς δὲ τὸ ἔτερον τὸ ἀπολῆγον εἰς
μετάλλινόν τι κοράχιον, τὴν λεγομένην κορῶ-
νην, προτεθέντο διὰ τῆς βάρους, καὶ οὕτως

ἐντεινόμενον τὸ τόξον ἦτο ἐτοιμὸν εἰς τόξουιν (ἴδ. ταξίω. ἐνταγῆαι μέλους ὁ τὸ ἄτη· νά το-
ξοσύνη ἐκείνη τα τὸν καλὸν ἀπὸ τοῦ πη-
γῆ· ἐπὶ τὸν δὲ ἐγὼν οὐ ἐλπίσκειν εἰς
τὸν ἄνθρωπον· τὸν ποῦν οὐταί· ὅτε
ἡ ἐλπίς τοῦ ποῦν οὐκ ἐπὶ τὸν ποῦν
πλῆγην· καὶ ἐπὶ τὰ παρὰ τὴν ἐλπίδα· τῆς νεύσεως,
ἀσπίδα τὸ βέλος, Δ 40, ἐπ., Α 375, 582, τ
572. Ἐκρυπτόμετο δὲ ἐντὸς θήκης· «γυρωτοῦ»
καλουμένης (ἴδ. γαργίος ἢ στελέα). Οἱ ἐξ ἐπαγ-
γέλματος τοῖσι παρὰ παραδιδόμενοι πρὸς τοὺς διὰ
τοῦ ξίφους καὶ τοῦ δόρατος μαχητάς, ἐθεωροῦν-
το ὀλιγώτερον ἐντιμοί, Δ 242, Α 385, 61.)
ποιητὴ ἡ ἐνέργεια καὶ ἡ τέχνη τοῦ τοξοῦιν, τοξ-
εἶα, τοξική, «τόξων εὐ εἰδώς»· εἰδήμων τῆς
τοξικῆς, Β 718, Μ 350, «περὶ τόξων ἐρίζειν»
περὶ τοξείας διαγωνίζεσθαι, Θ 225, γ.) ἡ πληθ.
«τόξα» πάντα τὰ πρὸς τοξείαν ἐπιτήδεα, τό-
ξον καὶ βέλη, Η 140, Θ 206, Φ 502 κ. ἀ.
δ.) βέλος, «τόξων αἰκή» ἡ φορὰ τῶν βελῶν,
Ο 709. Ἐκ τούτου

ΤΟΞΙΝΗ [ι.ν.], ἡ, ἡ τέχνη τοῦ τοξοῦιν,
τοξεία, τοξική, Ν 314 †.

ΤΟΞΗΤΗΣ, ὁ, μόνον κλητ. τοξότα (τόξον), ὁ
φέρων καὶ μεταχειριζόμενος τόξον, τοξότης,
Α 385 †.

ΤΟΞΟΦΩΡΟΣ, ὁ (τόξον, φέρω), ὁ πάντοτε φέ-
ρων τὸ τόξον, τοξοφῶρος, ἐπὶ θ. τῆς Ἀρτέμι-
δος, Φ 483 †, τοῦ Ἀπόλλωνος, Ὑ. Ἀπόλ. 43,
426.

ΤΟΞΡΗΝ, ἴδ. ΠΡΗΝ.

ΤΟΠΡΩΟΕΝ, ἴδ. ΠΡΩΟΕΝ.

ΤΟΠΡΩΤΟΝ, ἴδ. ΠΡΩΤΟΝ.

ΤΟΡΕΩ (τείρω), ἀόρ. β'. ἔτορας, καὶ μετοχ.
τοῦ ἀ. ἀόρ. τορήσει, Ὑ. Ἑρμ. 119, τρυπῶ,
διατρυπῶ, «ζώνην» Α 236 †.

ΤΟΡΝΩ (τόρνω=διεθῆτης, τείρω), παρ' Ὁμ.
μόνον τὸ γ'. πληθ. τοῦ μέσου ἀόρ. ἐπικ. ἀναυξ.
τορνώναντο, καὶ ὑποτ. ἐπικ. συνεσταλμ. τορνώ-
σεται, ἀντὶ τοῦ τορνώσεται, κύκλον ἐμαυτῶ
διαγράφω, «σῆμα τορνώναντο» προθυμῶς διέ-
γραφον ἐν κύκλῳ, κυκλοτερῶς περιέγραφον, «ἔνα
γυρὸν ἐσημάδουσεν» τὸ μνημεῖον, τὴν ἔκτασιν
δηλ. αὐτοῦ, Ψ 255. «ἔδαφος νηός» τὴν βᾶσιν,
ἐφ' ἧς μέλλει τὸ πλοῖον νὰ ναυπηγηθῇ, κυκλο-
τερῶς περιορίζω, σημειῶνω, ε 249.

ΤΟΙΛΑΚΙ [ι.ν.], μόνον ἐπικ. ΤΟΙΛΑΚΙ, καὶ πρὸ
φωνήεντος· δασυνομένου τοιλάκ', λ 586, ἐπὶ β.
τοσάκις, «τόσας φοράς», ἀνταποδιδόμενον
εἰς τὸ «ὅσας» Φ 268, Χ 197. Ἐκ τοῦ

τόσος, η, ον. ἐπικ. καὶ τόσος, η, ον (ἐκ
τῆς ἀντωνυμ. ρίζ. το-), «τόσος», τοσοῦτος,
[τηλικόστος], δηλ. κατὰ τὸ πλῆθος, τὸ μέγε-
θος, τὸν χρόνον κ.τ.τ. ἔτι δὲ κατὰ τὴν ἀνάστη-
μα καὶ τὴν ἡλικίαν, α 207, κυρίως μὲν ἀντα-
ποδιδόμενον εἰς τὸ «ὅσος» Β 528 κ. ἀ. πολ-
λάκις ὁμοῦ καὶ ἄνευ τοιαύτης ἀνταποδόσεως.
Ἐνίοτε σημαίνει γνωστὸν τι πλῆθος ἢ μέγεθος,

Δ 430, ε 28, «τρίς τόσα»· τριπλάσια,
φοραίς τόσα», Α 213, Φ 80. 2) Τὸ οὐδ.
τον ἢ τόσον ἢ πληθ. τόσα, φ 49, πολ-
ύς· ἐπὶ ῥήματι, «τόσον», τοσοῦτον, ἐπὶ
τῶν τὰ καὶ ἐπιθέτων, ἀνταποδιδόμενον εἰς
«ὅσον» Γ 42, Ζ 430 κ. ἀ., σπανιωτέρην
«ὡς» Δ 130, Χ 424· προηγουμένης δὲ
συνων. καὶ εἰς τὸ «ἀλλά», «ἄλλος δ' οὐκ
αἴτιος, ἀλλὰ φίλη μήτηρ» Φ 275, «ἀλλ-
σον» ἄλλως καθ' ὁλοκληρίαν, τὸ
ὅλον, ὅσον τοῦ δὲ καὶ ἄλλο τόσον ἢ
χρόα γίλκα τεύχη» αὐτοῦ δὲ τὸ μὲν ἄλλ-
μα ὁλοκληρὸν ἐκλυπτῶν τὰ γαλκὰ ἐπὶ
322, «τὸ μὲν ἄλλο τόσον φοινῆς ἦν» ἄλλ-
καθ' ὁλοκληρίαν ἦτο φοινικοῦς, Ψ 454,
τόσον· τόσον πολὺ, δ 371, «οἱς τόσον»
πλασίαν ἀπόστασιν, «οὐδὲ φοραῖς τόσον»,
τοσοῦτε, τοσάδε, τοσούδε, ἐπικ. καὶ
σώδε τῶς=τόσος, πλὴν ἐντονώτερον αὐτὸ
τὸ δεικτικὸν Δε, ἀνταποδιδόμενον εἰς τὸ
φορικόν «ὅσος» Ξ 91· συνάπτεται με-
«τοῖόςδε» Β 120, 799, πληθ. Ω 367.
Τὸ οὐδ. τοιόσδε καὶ τοσιόσδε ὡς ἐπὶ β.
φ 253.

ΤΟΣΟῦΤΟΣ, Αἴτιη, τοσοῦτο, παρ' Ὁμ.
τον, ἐπικ. καὶ τοσιότος κτλ. (κατ' ἐπὶ
τοῦ· τότος), τοσοῦτος, «τόσος» κατὰ
μέγεθος καὶ τὸ πλῆθος, Ξ 299 κ. ἀ.
«τοσ. ἔτια, χρήματα» Β 328, γ 258,
τοσοῦτον ἔτηκα» «σ' ἔκαμα τόσον με-
σὲ ἀνέθρεψα μέχρι ταύτης τῆς ἡλικίας»,
Τὸ οὐδ. τοσοῦτον ἢ ἐπικ. τοσιότος, ὁ
ἐπὶ β. «τόσον», «ἀδύρομαι» φ 250, τ
τὸ μήκος, θ 203, μετὰ ὑπερθετικοῦ «ν
ἔσαι τοσοῦτον» τόσον παρὰ πολὺ νέος,
τοσιόκις, τοσιός, τοσιότος, ἴδ. τ
τόσος, τοσιότος.

ΤΟΤΕ, ἐπὶ β. χρόνου ἀ.) ἐπὶ ὠρισμένῳ
τοῦ παρελθόντος, «τότε» ἢ «τότε»· Ὁ δ.
«οἱ τότε» οἱ ἄνθρωποι τοῦ καιροῦ ἐκείνου
β.) ἀναφορικῶς πρὸς προηγουμένον τι
τότε, τούτου γενομένου, Α 400
πλχ. Εἰς ἀμφοτέρως τὰς σημασίας συν-
μετὰ μορίων «τότε γε» Γ 224, «καὶ
τότε (ὡς καὶ ἄλλοτε) Π 690, «καὶ τ
Α 92 κ. ἀ. «καὶ τότε δή ῥα» ι 52·
ἐπιστα· Α 426, γ.) ἰδίως ἐν τῇ ἀποδό-
νικῶν λόγων ἐκφραζόμενων διὰ τῶν συν-
«ὅτε, ὁπότε, ὁπότε ἄν, ὁπότε κεν, ἡ
οὐς ἀνταποδίδεται, ὅτε ἡ ὅταν—τότε,
Τ 115, Φ 4, 341 κ. ἀ., ὡσαύτως ἢ τὸ «δ
Α 476, Μ 17, κ. ἀ. «καὶ τότε δὴ»
59, δ 461, «καὶ τότε ἔπειτα» Α 478·
δὲ καὶ προηγουμένου τοῦ «ἐπει» Α 49
«εἰ, εἴθε», Δ 36, 36, λ 112, ρ 83.

ΤΟΤΕ, ἐπὶ β. χρόνου, ἀόρ. ἐνίοτε, πο-
ποτε, συνήθως ἐν ἀνταπόδοσι «το-
τότε δὲ» ἐνίοτε μὲν—ἐνίοτε δὲ, «πότε—

118, ἡ καὶ ἐξυπακουσμένου τοῦ ἐτέρου
μεταβληθέντων, «ὅς· ἐκ νεφίων ἀναβαί-
ουσι· ἀστὴρ πεμπαίων, τοτὰ δ' αὖτις·
ἐκ· Α 63 (ἐνθα ὁ μὲν Οὐδολφιος· καὶ οὐ
δὲν ἔγραψεν τότε· ἡρόδοτος δὲ εἶνε εἰς
τοὺς καλὸν νὰ ἐξυπακούεται τὸ τοτὰ μὲν).
πρὸς, ἴδ. ΤΡΙΤΟΣ.

γενεῖ, τοῦ ὁ καὶ τίς (ἐντὶ τοῦ τίνος),
ἐπὶ ἀγγλικοῦ ἀντὶ τοῦ τίνος.

NEKA, κατ' ἐπικ. ᾠδᾶς ἐκ τοῦ τοῦ ἔνεκα,
ἐ τοῦτο, τοῦτου ἔνεκα, Α 96, ν 194

ROMA, ἴδ. ὄΝΟΜΑ.

RA [··], ἐπικ. ἐπὶ χρόνου. 4) ἐν τοῦ-
τοσούτῳ, κατὰ τοῦτον τὸν χρόνον.
ἐν τῇ ἀποδοσί· καὶ ἀνταποδίδεται εἰς τὸ
ἐπὶ τῷ προηγούμενῳ ἢ ἐπόμενῳ «ὄρα»
τοῖς ἀναρπένοντο — τόρα σίγῃς ἡλύον·

1 550, πολλάκις· δὲ ἀνταποδίδεται εἰς
ἐνόςω, K 507, O 390 392, G 77,
κ. α., εἰς τὸ «ὅτε δὴ» κ 571, εἰς τὸ
Φ 100, εἰς τὸ «εὔτε» ω 77. Πολλάκις
ἀποδοῖται ἔχει καὶ τὸν Δε, ὅσον «ὄρα»
ἐ· Δ 220, κ 125 κ. α., ἐπὶ δὲ σημαίνει
ἐπὶ τοσούτον χρόνον, ἀνταποδίδό-
εἰς τὸ ἐπόμενον «ὄρ' ἄν» Α 509, K
α., Γ. Δὴμ. 37, ἡ «ἔως» ε 122. 2) ἐν
ἐφ' μεταξὺ, ἐν τοσούτῳ, ἐν τῷ με-
Α 498, N 83, P 79, γ 303, 464 κ. α.
[··], ὁ, τράγος, «τραγί», ι 239 γ.
[··], ἡ, (κατ' ἀποκοπὴν ἀντὶ τοῦ
ἐξ·, ὁ ἐ. τέσσαρας πόδας ἔχοντα),
ἐξ·, τραπέζι, «Οἶμ. πληγ., «τραπέζι
ἐνενική τραπέζι, ὡς σύμβολον τῆς φιλο-
ε 158, ρ 155, υ 230.— Συνήθως· πᾶς
ἐν ἰδίᾳ ἐαυτῷ παρακειμένην τραπέζαν,
ο 466, ρ 333, καὶ μάλιστα γ 74, ἐνθα
ἐπὶ τῇ τραπέζῃ ἀντὶ ἀσπίδων μετα-
ταί. Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἐγένετο πάντοτε,
τῷ δ 54 πρὸς. Α 628, ὅν· ἐνθα ἔχουσι
ἐπὶ, ἐνίστα δὲ καὶ περισσύτεροι μίαν,
216, α 438. Ἐκ τούτου

ἐκείνῃ, γεν. Ἰων. ἦος· Ἀτ. ἔως, ὁ, τρα-
εἰς τὴν τραπέζαν ὁ ἰχθύων, μόνον
ἐν τῷ «κύνες τραπέζης» (ἡ οἱ λεγό-
ἄλλως· τραπέζιται διὰ τοῦ εἰ, ἴδουκ.
ατμ. 60 (40)) οἱ παρὰ τὴν τραπέζαν
οἱ κύνες κατ' ἀντίθεσιν τῶν θηρευτικῶν,
ρ 309· οἱ αὐτοὶ λέγονται ἔ· «θυραῖοι»

ΕΙΟΜΕΝ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τραπέμεν, ἴδ.

ΕΠ, ἐπικ. (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ τρέπω),
ἐπὶ σταφυλᾷ· ἐν τῷ ληνῷ, ληνοπατῶ,
«σταφύλια εἰς τὸν ληνόν», η 123 γ.
ἐπὶ καθομῖ. λέγεται τὸ θριῦς ὅς· «τρα-
προφ. καὶ «δραπέτι»).

ΕΜΕΝ, ΤΡΑΦΕΝ, ἴδ. ΤΡΕΦΩ.

ΤΡΑΦΕΡΟΣ [··], ἡ, ὅν (τρέπω=πῆγνυμι),
«πηκτός», στερεός· ὅθεν ὡς οὐκ· «τρα-
φερή» ἡ «στεραά», ξηρά, «ἐπὶ τραφερῇ τε
καὶ ὑγρῇ» [κατὰ γῆν καὶ θάλασσαν], διὰ ξηρᾶς
καὶ θαλάσσης, E 308, υ 98, Γ. Δὴμ. 43.

ΤΡΑΧΗΛΟΣ [··], ὁ, τράχηλος, «λατμός,
σνίχι, στέρκος»· (Ἡ ἀρχαία λ. σώζεται ἐν
τῇ καθομῖ. μόνον ἐν τοῖς παραγῶσι,
«τραχηλῖ, πατραχηλῖ») Βατρ. 83.

ΤΡΕΪΣ, οἱ, αἱ, τρία, τὰ, (Σανσκρ. trais, Λατ.
tres), «τρεῖς, τρία», 1 114, «οἱ τρεῖς» οἱ
τρεῖς (ἐκ τῶν τεσσάρων), E 20, πρὸς. ΤΡΙΣ.

ΤΡΕΜΩ (Λατ. tremo), μόνον κατ' ἐνεστ. καὶ
παρατατ. τρέμων, ε, «τρέμω· σείσμαι, «τρέ-
με δ' οὐρεα ποσσὶν ὀπ' ἀθανάτοισιν» N 49 ἐπὶ
ἐκείνου Φ 507. Ἰδου· ὑπὸ φόβου τρέμω, «τρέ-
με, τρέμων γυῖα» ἔτρεμον τὰ μέλη, K 390, λ
527.

ΤΡΕΠΩ (ΤΡΕΠ. Λατ. torquere), ἔτερος· ἐπεκτε-
τα. τύπος ΤΡΑΠΕΩ (ἴδ. τὴν λ. ταύτην καὶ ἐπι-
τραπέω) καὶ ΤΡΟΠΕΩ (ἴδ. τ. λ.), μέλ. τρέψω,
ἀόρ. ἀ. ἐτραψα, ἔ· τρέψα, ἀόρ. β'. ἐτραπον,
ἐπικ. τράπον E 487, τ 479, κ. α. (ἐνίστα
ἀμεταδότως, ἴδ. Α', 2), μέσ. ἀόρ. ἐτρέψατο,
Γ. Δὴμ. 203, καὶ μετοχ. τρεψάμενος, α 422,
σ 305· συγνότος· ὁ ἀόρ. β'. ἐτραπόμην καὶ
τραπόμην· παθ. παρακ. τέτραμμαι ἔ· μά-
σα ἡ μετοχ. τετραμμένος, προσ. τετράφθω,
M 273, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. τέτραπτο ἔ· γ'. πληθ.
τετράφθ' ἀντὶ τοῦ· ἐτετράφατο, K 489 (ἴδ.
ἐπιτρέπω), παθ. ἀόρ. ἀ. μετοχ. τρεφθέντες,
Ἐπιγρ. 44, 7, ὅρις· Ἰων. ἐτράφθην, ἐξ οὗ
ἀπαρσ. τραφῆναι, ο 80. (Περὶ τοῦ τραπέω-
μεν ἴδ. ΤΕΡΝΑ). Α'. Ἐνεργ. τρέπω, «γυ-
ρίζω, στρέφω», διευθύνω ἔ· τί ἡ τινὰ ἀνα-
λόγως· δὲ τῶν παρακειμένων ἐπιρρήματων καὶ
προθέσεων· α.) τρέπω, «γυρίζω», διευθύνω,
«ἔς τι» N 7 κ. α., «πρὸς τι» E 605 κ. α.
«παρὰ τι» κατὰ μέγος· τινός, Φ 60· «κατὰ τι»
E 676, «ἀνά πρόθυρον τετραμμένος» με τῷ
πρόσωπον πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένος (ἡ ὁ
νεκρός· δηλ. τοῦ Πατρόκλου κατὰ τὴν καὶ τότε
καὶ νῦν ἐπὶ ἐπικρατούσαν συνήθειαν νὰ ἐκρέ-
ρωνται οἱ νεκροὶ πρὸς τὴν θύραν ἐστραμμένοι τὸ
πρόσωπον), T 242, «ἐπὶ τινι» πρὸς τινὰ ἐπιγρέ-
φομαι, N 542, «τέτραπτο πρὸς τοὺς οἱ» ἦτο
πρὸς αὐτὸν κατ' εὐθείαν ἐστραμμένος, E 403,
«τινὰ εἰς εὐνὴν» στέλλω, φέρω, ὀδηγῶ τινὰ εἰς
τὴν κλίνην, δ 294, «μῆλα πρὸς ὄρος» ἐλαύνω
τὰ πρόβατα πρὸς τὸ ὄρος, ι 315, «θυμὸν κατὰ
πληθύν» παρατρέπω τὸν νοῦν, τὴν προσοχὴν
τινος πρὸς (κατὰ) τὸ πληθύν, E 676, «τῇ γάρ
Ἀθηναίῃ νόον ἔτραπε» τ 479· ὡσαύτως· «ἄλλη
βέλος» E 487, «ἵππους φύγαδς» τοὺς ἵππους
τρέπω εἰς συγῆν, Θ 157· ἐπὶ δὲ καὶ ἄνευ τοῦ
«ἵππους»· II 657· περὶ δὲ μάχης· προκειμένου
καὶ μόνον τὸ «τρέπω» σημαίνει· τρέπω εἰς
φυγὴν, «βᾶζω ἢ παίρνω μ. πρὸς α'», «τρέ-

ὑπὸ τείχεσσι· μεύω ὑπὸ τὸ τείχος, X μετὰ αὐτὸν μετ' αὐτ. τρέμω, τρομάζω, αὐτ. φοβοῦμαι τι, A 554, P 663. ἔπειτα καὶ ταῦτα τὰ χωρὶς ὑπάγει εἰς τὴν αὐτὴν τοῦ φεύγω, ἀποφεύγω). Ἐκ

αὐτοῦ, ὁ, ἡ, ποιητ. (τρέω) δειλός, αὐτ. περίφοδος, ἐπιθ. τῶν περιστερῶν; ἀγρίων, E 778, μ 63 κ. α., Γ' Ἀπ. 144. αὐτ. ὄν (ῥηματι ἐπιθ. ἐκ τοῦ: τιτράω), αὐτ. ἀτροπητός, «λίθος» ὁ διάτρη- ὁ κατὰ τὴν παραλίαν, ἐξ οὗ ἐδένοντο ἄλλα, v 77, «τρητὰ λῆξα» περὶ τῶν κλιῶν, πλῆθος = καλῶς; διατε- εὔτρητα, «καλοτροπημένα», τοῦ- αὐτοῦ μὲν πρὸς στερεὰν σύμπλην ἡ ἄλλους ἵνα διαπεράσῃ τοὺς ἱμάντας, ἀσπάζοντας τὰ στεῦματα (πρόβλ. ψ 418, Ω 720, α 440 κ. α.). (Κατὰ δὲ λαϊκὸν «τρητός» εἶνε ὁ τετρημένος, ὁός).

ἰσθός, ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ παραλίου πόλεως τῆς Θεσσαλίας: παρὰ τὸν κόλπον, οὐ μακρὰν τῶν Θερμοπυλῶν, αὐτὴ ἀπὸ τῆς παρακειμένης τρα- χυῆς χώρας, B 682. Ἐπὶ τοῦ Πελοπον- νησίου ἐπεμψαν ἀποικίαν οἱ Σπαρ- τανῶντες 6 σταδίων ἀνατολικῶς τῆς πόλεως: τὴν Ἡράκλειαν τὴν ἐν τῇ ἐν Τραγινίᾳ κατὰ τὸν Θουκυδ. ἡ κατὰ τὸν Κλάσσην προτιμῶντα τῶν ἐπιτροπῶν τὴν γραφὴν: ἐν Τραχι- αῖς: δηλ.).

ὁ, εἰς τῶν Αἰτωλῶν, ὑπὸ τοῦ Ἐκτο- ρίς, E 706.

Εἶα, ἡ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ τραχύς, ὁ ε. ἀνώμαλος, πετρώδης, οἷον «ἀ- ὄ», «ἀτραπός» E 1, «γαῖα» v 242, Γ' Ἐρμ. 273, «βήσσα» Γ' Ἀπ. 144: ἀνώμαλος, E 308 κ. α., ἔτι δὲ καὶ νήσων, «Ὀλιζών» B 717 ἰδίως 27, κ 417, v 242.

ἡ (τρεῖς, τρία), τρίαίνα, ὁ ε. κο- μαὶς τριπλὴν ἔχων αἰχμήν, σύνθηες Πυρριδῶνος, M 27, δ 506 κ. α.

[υ.], ὁ (τρίδω), κυρ. τριδῆ· ὅθεν με- δῆ, ἐμπειρία, ἐπιτηδεύτης, δε- ρ. Ἐρμ. 418.

[υ.], ἀπαρφ. ἐπικ. τριδόμεναι, Γ 496, αὐτ. ἀπαρφ. τριψαι. 1) κυρ. «τρι- ἐπὶ δημητριακῶν καρπῶν, ἀλωνίζω το διὰ πατήματος τῶν βοῶν», οἷον 96: ἔτι δὲ ἐντρίδω, ὁ ε. τρίδων τὰ ν, ἐμπήγω, «μοχλὸν ἐν ὀφθαλμῷ» αὐτ. μεταφορ. κατατρίδω, ἀδυνατίζω. αὐτ. κακοῖσιν· κατατρίδω, κατανα- δυνάμεις μου ἐν τοῖς κακοῖς, ἐν τῇ καὶ κόπον, Ψ 735.

ΤΡΙΓΛΗΝΟΣ, ὄν, τριόφθαλμος, «ἔρματα τρί- γληνα» ἐνώτια τρεῖς ἔχοντα πολυτίμους καὶ ἀφθαλμοειδεῖς λίθους, ἡ κατὰ τὸν Γαίθελον, τρεῖς ἔχοντα στυλποῦς καὶ ἀπαυγάσσοντας λίθους, E 183, σ 298. Ἰδ. καὶ ΜΟΡΕΙΣ.

ΤΡΙΓΛΑΪΝ [υ.], ἰσθός, ὁ, ἡ, ποιητ. (τρεῖς, γλῶχιν), τρεῖς γλῶχιναι, τρεῖς ἀκωκᾶς ἡ ἀγκί- δας ἤσαν ἀγκίστρα ἔχων, οἷον εἰς τριάγκιστρος, ἐπιθ. τοῦ «ὄντος», Ἰλ. E 393, A 507.

ΤΡΙΕΤΗΣ, ἐκ (τρ., ἔτος), τριετής, «τριῶν χρόνων», μόνον ἐν τῇ οὐδετέρῳ ἐπιρρήματι- κῶς ἐκλαμβάνομένη καὶ ἀναδιόζοντι τὸν τόνον ΤΡΙΕΤΕΣ (||. πρόβλ. τὸ Αἰτιόετες, καὶ τῶν Ἀτ- τικῶν τὸ ἀληθές), ἐπὶ τῷ α ἔτη, «τρεῖς χρό- νους», Ὁδ. δ 106, v 377.

ΤΡΙΖΑ, μετοχ. -οῦσαι, παρικ. τέτριγα μέ ση- μασ. ἐνεστ. μετοχ. ἐπικ. τετριγῶτας ἀντὶ τοῦ τετριγῶτας, θηλ. -οῦα, -οῦαι, ὑπερσ. τετριγίει (πε- ποιημένη λ., πρόβλ. τὸ Λατ. strideo), «τρίζω, τσιρίζω». (||. Τὰ δύο ταῦτα ῥήματα, τὰ ὅποια ἐτυμολογικῶς ἀνάγονται εἰς τὴν αὐτὴν ἀρχήν, ἔχουσιν ἐν τῇ καθολικῇ διαφορᾷ, καθότι τὸ μὲν πρῶτον σημαίνει τὸν ἦχον τὸν ἐκ τῆς βίαιας τριδῆς ἀφύγων πραγμάτων ἐξερχόμενον· τὸ δὲ δεῦτερον τίθεται ἐπὶ ἐμφύγων, οἷον) ἐπὶ νεοσ- σῶν, B 314· ἐπὶ νεκτερίδων καὶ τῶν ἀποικο- χομένων καὶ ἀρισταμένων ψυχῶν τῶν ἀνθρώ- πων, ω 7, δ, 9, Ψ 101 (ἀν καὶ τινες ἐκλαμ- βάνουσιν ἐνταῦθα τὸ ῥήμα εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἡχοῦ τοῦ ἐκ τῆς συρφετώδους πηΐσεως προερ- χομένου). ἔτι δὲ «τρίζω» ἐπὶ τῶν νῶτων τῶν παλαιστῶν, Ψ 714.

ΤΡΙΗΚΟΝΤΑ, ἀκλιτον, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ τριάκοντα, «τριάκοντα», Ἰλ. B 516, 680, 733.

ΤΡΙΗΚΟΣΙΟΙ [υ.υ.], λι, α, ἐπικ. ἡ Ἰων. ἀντὶ τοῦ τριακόσιοι, A 697, v 390.

ΤΡΙΚΗ [υ.], ἡ, A 202 (ἡ παρὰ Στράβ. πολ- λάκις), καὶ ΤΡΙΚΗ, B 729, πόλις τῆς Θεσσα- λίας ἐπὶ τοῦ Πηνειοῦ, ἥτις εἶχε περιδότητον ἀρ- χαϊώτατον ναὸν τοῦ Ἀσκληπιοῦ, Στράβ. 9, δ, 47, τὴν σήμερον τὰ «Τρίκαλα».

ΤΡΙΛΙΣΤΟΣ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἀγρ. τρίλι- στος (τρεῖς, λίσσεται), τρεῖς (ὁ ε. πολλὰκις) εὐ- κτός, τριπόθητος, πολυεукτος, Θ 488 f, πρόβλ. τρεῖς.

ΤΡΙΟΠΗΣ, ἐκ, ὁ, Ἰωνικ. ἀντὶ τοῦ Τριόπας (τρεῖς, ὦψ), οἷον εἰς Τριόφθαλμος, υἱὸς τοῦ Φόρ- βαντος, Γ' Ἀπ. 211.

ΤΡΙΠΕΤΑΛΟΣ [υ.], ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ τρι- πέταλος, ὁ ε. τρία πέταλα (φύλλα) ἔχων, τρί- φυλλος, Γ' Ἐρμ. 530.

ΤΡΙΠΛΑΣ, λεός [υ.], ὁ, ἡ, τριπλοῦς, «μὲ τρεῖς δίπλας, τριδίπλος», «ἀντὺς» Σ 480. (||. Περὶ τῆς ἐτυμολογίας ἴδ. δίπλας ἐν τέλει).

ΤΡΙΠΛῆ, ἐπὶ β. (τριπλοῦς), τριπλῶς, τριπλα- σίως, A 428 f.

ΤΡΙΠΟΛΟΣ, ὄν, ἐπικῶς, (τρεῖς, πολέω) τρεῖς

ἐστραμμένους (ἡγυρισμένους), τουτέστιν ἡροτριωμένους, «νεός» Σ 542, ε 127.

ΤΡΙΠΟΥΣ, οδοῦ, ὁ, ἡ, καὶ ποιητ. τρίπος X 164, κυρ. ἐπιθ.: ὁ τρεῖς ποδὰς ἔχων. Συνήθως δὲ οὐσίας. ὁ τρίπους, λέξης δηλ. τρεῖς ἔχων πόδας, χρησίμος εἰς μαγειρεῖν ἢ θερμανεῖν ὕδατος, Σ 344, θ 434 κ. ἄ. πλγ., ὅθεν λέγεται «ἐμπυριδότης» Ψ 702, ἡ καὶ εἰς ἄλλην χρῆσιν, ὡς ἀντι κρατῆρος εἰς κράσιν οἴνου καὶ ὕδατος καὶ μόνον ὡς κόσμος τῶν οἰκημάτων, Σ 373-76. λ. ἁπλως. Πολλάκις μνημονεύεται ὡς ἐπαθλὸν τῶν ἀγωνιζομένων, Α 700, Ψ 264, 485, 514, 718, καὶ ὡς γέρας, ὄφρον πρὸς τιμὴν διδόμενον εἰς προσδύτιον («προσδύτιον»), Θ 290, I 422, ν 43, ο 84.

*ΤΡΙΠΤΟΛΕΜΟΣ, ὁ, (ὁ τρεῖς ἀροτριῶν, ὡς ἐκ τοῦ τρίπολος) κατὰ τὸν Γ. Δῆμ. 153 ἡγεμὼν τῶν Ἐλευσινίων. Κατὰ δὲ τὴν Ἀθηναϊκὴν παράδοσιν υἱὸς τοῦ Κελεῦς καὶ τῆς Μετανείρας, λαβὼν ὄφρον παρὰ τῆς Δήμητρος ἄρμα δρακόντων, ἵνα διελάσας ἐπ' αὐτοῦ πᾶσαν τὴν γῆν διδάξῃ τοὺς ἀνθρώπους τὴν γεωργίαν. Ὅθεν καὶ ὡς θεὸς ἐλατρεύετο ἐν Ἀττικῇ καὶ πάσαις ταῖς Ἰωνικαῖς πόλεσι διὰ τὴν εἰς αὐτὰ εἰσαγωγὴν τῆς γεωργίας.

ΤΡΙΠΤΙΚΟΣ [-υ-], ον, ποιητ., τρεῖς ἔχων πτυχάς, «τρίδιπλος», ὁ ἐ. «μὲ τρεῖς δίπλαις», «τρυφάλεια» περικεφαλαία ἐκ τριῶν ἄλλεπαλλήλων συγχειμένη πτυχῶν, Α 353 f.

ΤΡΙΣ [-], ἐπιθ. (τρεῖς), τρεῖς, «τρεῖς φοραίς», Ὁμ. πλγ., «τρεῖς τόσσον, τόσσα» τριπλάσιον, -α, «τρεῖς φοραίς τόσον, -α», Α 213, Ε 436 κ. ἄ. Ὁ ἀριθμὸς τρία φαίνεται ὅτι ἦδη παρ' Ὁμήρου ἦτο λέξις, καὶ σημαίνει πολλάκις ἀόριστόν τι πλῆθος, Ε 436, Ζ 435, Χ 165 (ἢ ἡ μάλλον ἀριθμὸν τινα μὴ δυνάμενον μὲν νᾶ ἐξακριβωθῆ, ἀλλὰ παριστώμενον ὑπὸ τοῦ ποιητοῦ ὡς ὁρισμένον, ἔχει δηλ. τινὰ ἀναλογίαν πρὸς τοὺς τῶν δημοτικῶν ἡμῶν ἀσμάτων ἀριθμούς, «τρία πολυλίκια κάθουσαν κτλ.», «τρεῖς χρόνους τὸν ἀκαρτερω», «τρεῖς χρόνους κἄνω ξεπλεγη, τρεῖς χρόνους καὶ τρεῖς μῆνας», «ὅθεν σοῦ εἶπα μὲν, ὅθεν σοῦ εἶπα θυῶ, ὅθεν σοῦ εἶπα τρεῖς καὶ πέντε» κ. ἄ. τ.).

ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑ, ἄλλ., δεκατρεῖς, Ε 387, ω 340. Ἐκ τούτου

ΤΡΙΣΚΑΙΔΕΚΑΤΟΣ, η, ον, δέκατος τρίτος, η, ον, Κ 495, 564, θ 394, «τῇ τρισκαίδεκάτῃ» (ἐνυπ. ἡμέρᾳ) τ 202.

*ΤΡΙΣΚΟΠᾶΝΙΣΤΟΣ, ον, «τρεῖς φοραίς κοπανισμένος», «ἄρτος τρισκ.» ὁ ἐκ λαπτοῦ αλεύρου κατεσκευασμένος ἄρτος, μόνον Βατρ. 35.

ΤΡΙΣΜΑΚΑΡ [-υ-], αρος, ὁ, ἡ, ποιητ. τρισμακάριος, ὁ ἐ. πανευδαίμων, πανευτυχής, Ὁδ. ζ 154, «τρισμάκαρες καὶ τετράκις» τρεῖς καὶ τετράκις μακάριοι, ε 306. (Ἐκ τοῦ χωρίου τούτου εἶνε καταφανές ὅτι ἡ λ. πρέπει νᾶ γρά-

φεται διηρημένως: τρεῖς μάκαρες, ὅπως ἔφην ὁ Βέγκ. ἐν τῇ Β., ὁ Ἀμεί. καὶ ἄλλοι.)

*ΤΡΙΣΕΪΣ, ἡ, ὄν, (τρεῖς), κυρ. τριττοπλοῦς, τριῶν εἰδῶν πλῆθος, δὲ ποιητ. τοῦ τρεῖς, Γ. Ἀφρ. 7.

ΤΡΙΣΤΟΙΧΙ [-υ-], ἐπιθ. εἰς τρεῖς στοιχεῖς τρεῖς σειράς, Κ 473 f. Ἐκ τούτου

ΤΡΙΣΤΟΙΧΟΣ, ον (τρεῖς, στοιχοῦς), ὁ στοιχοῦς ἢ σειράς ἀποτελῶν, «τρεῖς ὁδόντες» μ 91 f.

ΤΡΙΣΧΪΛΙΟΙ, αἱ, α, «τρεῖς χιλιάδες» 221 f.

ΤΡΙΤΑΤΟΣ [-υ-], η, ον, κατ' ἐπικ. ἐπὶ τοῦ τρίτος, ὅπ. ἴδ., Α 252, θ 97 κ. ἄ.

ΤΡΙΤΟΓΕΝΕΙΑ [-...υ-], ἡ, Τριτογενέοντος τοῦ Ἄθηνᾶς, ὅπερ συνήθως τίθεται κύριον αὐτῆς ὄνομα, Α 515, Θ 39, Χ 378. Ὡνομάσθη δὲ οὕτως κατὰ τινες μὲν Τρίτωνος, ποταμοῦ τινος παρὰ τὰς Ἰωνίας (πρὸς Ἀλαλκομενίαν), ὡς ὁ ἄθην αὐτοῦ γεννηθεῖσα κατ' ἄλλους δὲ λίμνης Τριτωνίδος τῆς ἐν Διῶνι (περὶ σφαινοῦσιν οἱ νεώτεροι περιηγηταὶ μαζέται σήμερον) Ἀπολλ. 1, 3, 6, Παρ. 33, 7. Κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν ὡς ἐκ τῆς τοῦ πολυκυμάντου, ἤσαν τοῦ γεννηθεῖσα (ὅθεν καὶ οἱ Τρίτωνες), ὁ τρεῖς νομίζει μετὰ τινων ἐκ τῶν ἀρ. ὀνομάσθη οὕτως ἡ Ἀθηνᾶ ὡς τρίτη θεῖσα, ἢ δηλ. μετὰ τὴν Ἀρτεμιν καὶ Ἀθηνᾶ, ἢ δι' ἄλλους λόγους, καὶ παρὰ αἰθέρα. Κατὰ δὲ τοὺς πλείους τῶν γραμματικῶν ὡς ἐκ τῆς κεφαλῆς τῆς, ἵτις διαλεκτικῶς ἐλέγγοτο τριτῶν μῦθος ὅτι ἐκ τῆς κεφαλῆς τοῦ Διὸς ἐγενήθη ἡ Ἀθηνᾶ εὐρίσκειται μάλιστα ἐν τῇ Γγμ. 2.

*ΤΡΙΤΟΓΕΝΗΣ [-...υ-], ἑος, ἡ, ἑτερος Τριτογένεια, Γγμ. 28 (29), 4.

ΤΡΙΤΟΣ [-υ-], η, ον (τρεῖς), τρίτος, θ 89, ω 185 κ. ἄ. Τὸ οὐδέτερον «τρίτος» ὁ Ἀδελφός γράφει ὅτι ἐν ποταμῷ δύνεται ὡς ἐπὶ ῥῆμα τρίτον, Ζ 186, α, ἢ τρίτην φοράν, Γ 225.

ΤΡΙΧΑ [-υ-], ἐπιθ. (τρεῖς), τριχῶς, (μέρη), θ 506, ι 157, «διὰ τριχῶς τρεῖς», ὁ ἐ. τριχῶς διακοσμηθέντες, εἰς τρεῖς εἰς τρία μέρη ταχθέντες, Β 65 «τρίχῃ νυκτὸς ἔην» ἦτο τὸ τρίτον (τὸ μέρους τῆς νυκτὸς, μ 312, ε 483).

ΤΡΙΧΑΪΚΕΣ [-...υ-] «Δωριεῖς» τ 477 βόλου ἐτυμολογίας καὶ ἐρμηνείας. Κατὰ Εὐστάθιον: οἱ τριχῇ (τρίχῃ) διηρητὴν ἐν Εὐδοίᾳ, ἱελοποννήσῃ καὶ Κρήτῃ πιθανώτερον ὅμως ὡς εἰς τρεῖς φυλάδας τοὺς Ὑλλεῖς, Δωριεῖς καὶ Παμφυλῆς, ὡς καὶ ὁ Φαῖσις, οἱ δὲ ὅσοι ὁμητικοί (ὡς ἐκ τοῦ ἀΐεσθαι) αἰετοὶ δὲ παλαιοὶ, τε καὶ νεώτεροι, εἰ-

οὐκ οἱ τὰς τρίχας κινῶντες, κοματί-
μοιο δὲ πρέπει νά νοηθῇ ἢ περὶ τῆς
κατὰ τὴν Δουιδερλεϊνον) ἢ περὶ τοῦ λό-
κου περὶ αἰσθημάτων, πρὸς κορυφαίαν. Ἄλλας
τρίχας ἴδε παρὰ Στράβ. 10, 4, 6. Τέ-
λειος εἰκάζει ὅτι εἶνε ἡ λ. σύνθετος
καὶ γὰρ, ὅπως ἐν τῇ Λακωνικῇ
ἐκμαίνε τὸν εὐγενῆ, ὅθεν τρισευ-
τὸ δὲ ἐξ τότε ὅα ἦτο μόνον κατάληξις
αἱ ὀνομα. πληθ. τοῦ ὀριζ.

ἐπικ. ἐπὶ ἀντὶ τοῦ τρία, τριχῶς,
(μῆρη), B 668, Γ 363, O 189, ι 74.
ἡ, πόλις τῆς Ἀργολίδος, οὐ
παράλλιος τοῦ Σαρωνικοῦ κόλπου,
ἴσως τὸν Πύργον, B 561.

ἡ, οὐδὲ τοῦ Κέου, πατὴρ τοῦ Εὐ-
847.

ἡ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ Τροία,
α. 1) ἡ Τρωικὴ γῶρα, ἡ Τρωάς,
ωστεύσαν τὸ Ἴλιον, γῶρα τῆς Μι-
τις παράλλιος, ἐκτεινόμενη ἀπὸ τοῦ Αἰ-
μαῖο μέχρι τοῦ Καίκο, ἡ κατὰ τὸν
ἀπὸ τοῦ Αἰκτοῦ ἀκρωτηρίου μέχρι
πόντου, B 162, Γ 74, α 62 κ. α.
ωστεύουσα τῆς προειρημένης γῶρας, ἡ
ὡς λεγομένη, B 144 κ. α. ἐτι δὲ ἡ
οἴη A 429, λ 510, ὅπου τινες τὸ
ὡς ἐπιθετον ἐκλαμβάνοντες ἀντὶ τοῦ
γράφουσιν ὁ μὲν Νίση, μετὰ τοῦ
Τροίην, ὁ δὲ Ἄραν Τρώην. —
ἐπὶ ῥήματα α.) Τροίηθεν, καὶ
κατὰ τῆς Τροίας, ἀπὸ τῆς Τροίαν·
ὁ ἐν τῇ Ω 492 «ἀπὸ Τροίης μο-
ρῶνται ὁ Σπείτηρος διὰ τὸν λόγον
μὲν ἐπὶ ῥήματα ἐξ οὐσιαστικῶν παρα-
ἀποδίδουσι τὸ ν παρ' Ὁμ. ἡ προ-
αἰσθημάτων γραφὴν «ἀπὸ Τροίης ἐν-
νοιοῦσι δὲ καὶ ὁ Δόδεκ καὶ Ἄρεος ἡ
δ.) Τροίηθεν, εἰς τὴν Τροίαν,
269.

ποητ., μόνον κατ' ἐνест. ἡ παρὰ.
γ'. πληθ. τοῦ μέσ. ἐνест. τῆς εὐκτ.
Ἰων. ἀντὶ τοῦ τρομέοντο. K 492.
γ. «τρέμω, τρεμουλιάζω» ὑπὸ
54, Γ. Ἀπ. 47, «τρομέει ὑπὸ γυῖα»
οἰόμενοι φρένα· τρέμει ἡ καρδία των,
αἰτ. «τρέμω» τινά, ὅ ε. κατ' ὑπερ-
οἰμαί, «τρεμάζω» ἐνώπιόν τινος,
μέουσι καὶ ἄλλοι· P 203, α 78, Γ.
2) Μέσ. = τῇ ἐνεργ. (ἢ ὅπως καὶ ἐν
συμμενῇ οὐ μόνον «τρέμω» λέγε-
ται «τρέμομαι», οἷον «τρέμετ' ἡ
)», «τρομέοντό οἱ φρένες» K 10,
492, μετ' αἰτ. «θάνατον» π 416.

α (τρέμω), τρόμος, «τρεμουλά»,
52, α 88. Ὅθεν ὁ ὑπερβολικὸς φό-
μος, τρομάρα, Z 137 κ. α.

* ΤΡΩΠΑΙΟΝ, τό (τροπή), τροπαιον, σημεῖον
τροπῆς τῶν πολεμίων, Βατρ. 159.

ΤΡΩΠΕΑ, ἑτερος ποιεῖν τύπος τοῦ ΤΡΕΠΟ,
«στρέφω, γυρίζω», «ὄγεα» Σ 221 †.

ΤΡΩΠΗ, ἡ, τροπή, στροφή, «γύρισμα», ο
40 † «νῆσός τις Συρίη... Ὀρτυγίη: καθύπερ-
θαν, ὅθι τροπαὶ ἡλείου» ὅπου εἶνε αἱ (καθ' ἐκά-
στην) στροφὰι τοῦ ἡλίου, ὅπου ὁ ἥλιος δῶκε
δηλ. καὶ (ζοράτως) ἐπιστρέφει πρὸς τὴν ἀνατο-
λήν, σημαίνει λοιπὸν τόπον ἐν τῇ ἐσχάτῃ δύσει
εὐρισκόμενον. Ὅθεν καὶ τινες τὴν μὲν Ὀρτυγίην
λαμβάνουσιν ἐπὶ τῆς πρὸ τῶν Συρακουσῶν καὶ
εἰς αὐτὰς ἀνηκούσης νήσου Ὀρτυγίας, τὴν δὲ
Συρίην ἐπὶ τῆς γῶρας ἐκείνης, ἐπ' ἧς μετέπειτα
ἐκτίσθη τὸ λοιπὸν τῆς πόλεως Συρακουσῶν.
Ταῦτα φρονεῖ καὶ ὁ Φαίτης. Ἄλλας γνώμας ἴδ.
ἐν λ. Ὀρτυγίη καὶ Συρίη. Ἄλλοι δὲ ἐκλαμβάν-
ουσι τὰς «τροπὰς ἡλείου» εἰς τὴν συνήθη ση-
μασίαν ὡς τροπὰς τοῦ ἡλίου. Ὁ Κ. Ο. Μόλ-
λερο: ἀθετεῖ τὰς λέξεις «ὅθι τροπαὶ ἡλείου» ὡς
μεταγενέστερον παρεμβλημα.

ΤΡΩΠΙΣ, ἰοσ, ἡ (τρέπω), τὸ κατώτατον μέρος
τοῦ σκάφους, ἡ μακρὰ ἐκείνη δοκός, εἰς ἣν
προσαρτῶνται αἱ πλευраί. (Λατ.) «καρίνα»,
ἴδ. α 130, η 252, μ 421, τ 278. (ἢ. Εἰς
τὴν ἀνωτέρω σημασίαν εἶνε ἀληθές: ὅτι ἐπεκρά-
τησεν ἡ Λατ. λ. καρίνα, ἡ δὲ Ἑλληνικὴ ἐσώθη
εἰς ἄλλας σημασίας, οἷον «σωτρόπι» λέγεται
ἡ μακρὰ ἐπίσης ἐπὶ τῆς τρώιδος προσηλωμένη
δοκός, ἀλλ' ἐσώθεν τοῦ σκαφους, καὶ «τροπι-
δία» αἱ ἐκατέρωθεν τῆς καρίνας καὶ παραλλή-
λως πρὸς αὐτὴν εἰς τινὰ σκάφη τιθέμεναι μικρό-
τεροι τρώιδες).

ΤΡΩΠΟΣ, ὁ (τρέπω), συνεστραμμένος τις ἱμάς
ἢ λωρίον, δι' οὗ ἡ κώπη προσδέετο εἰς τὸν
σκαλμόν καὶ ἐν αὐτῷ ἐκινεῖτο [τροπωτήρ],
«τροπωτήρα» (κατὰ τὸν Σκ. Βυζάντιον ἐν
τῇ Λεξ. τῆς καθ' ἡμᾶς Ἑλλην. ἐν λ.), πρὸς
«στρόπος, στρόμπος», Γερμ. Stropp, Ὁδ.
δ 782, θ 53.

ΤΡΩΦΙΣ, ΤΡΩΦΙ, γεν. ἰοσ, Ἰων. καὶ ἐπικ. = τῇ
ἐπομ., «τροφή κῆμα» μέγα (κυρ. «ὀρεμμένον»)
κῆμα. A 307 †.

ΤΡΩΦΕΙΣ, ΕΞΕΛ, ΕΝ, ἐπικ. (τροφή) εὐτρα-
φής, «ὀρεμμένος», ὅ ε. χονδρὸς, παχύς,
μέγας, «κύματα» O 621, γ 290.

ΤΡΩΦΟΣ, ἡ (τρέφω), ἡ τροφός, «βυζάστρα,
παραμάννα», Ὁδ. δ 361, δ 742 κ. α.

ΤΡΩΦΑΝΙΟΣ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἑργίνου, βασιλεὺς
τῆς Ὀρχομενοῦ, ἀδελφὸς τῆς Ἀγαμήδης, κτίτωρ
τοῦ πρώτου ἐν Δελφοῖς ναοῦ τοῦ Ἀπόλλωνος,
μετὰ θάνατον δὲ ὡς ἥρω· ἡ χρησιμοδότης τιμώ-
μενος, Γ. Ἀπ. 296.

ΤΡΩΧΛΗ, ἴδ. ΛΥΑΤΡΩΧΛΗ (ὅπου σημειώτεον
ὅτι ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ οἱ μετ' αὐτόν, πλὴν
τοῦ Δυντζέρου, ἐξέδωκαν διηρημένως: «ἄμα τρο-
χῶντα» ἢ «ἄμα τρωχῶντα»).

ΤΡΩΧΟΣ, ὁ (τρέχω), κυρ. ὁ τρέχων ὕδην

ος, ὅδε, ξ 289, ο 416. (Κυ-
τρώγων, „δὲ βοκτανίζων“ τι-
τεσθεν πηγάζει ἢ ἐννοια τοῦ φι-
πτης καὶ ἀπατεῶν, ἦν καὶ οἱ
μας εἰς τὴν λέξ., ἐπιλογῶν ὅτι
Δοιδερλείων ὄνομα ἢ ἐτυμολο-
π., Τρεκ- (πρὸδ. ἀ-τρεκ-ης=
ληθής), καθ' ἣν τρώκτης θά ἦτο
εὐτράπελος, Λατ. versutus,
τὰ ὑπὲρ αὐτῆς).

τοῦ, ὁ (τρώγω, ἄρτος), ὁ τρώ-
ων τὸν ἄρτον, κοινικὸν ὄνομα
ο. 28, 104, 409, 233.

Τρωικός· 1) εἰς τὸν Τρωῶ-
ν ἱππο- „οἱ ἐκ τῶν ἱππων τοῦ
νοιο, Ψ 291. 2) εἰς τὸ Τρωι-
ον, οἷον «Τρωαὶ ἱπποι» Π 414,
Σ 179, «στῆχε» Ε 461. 3)
(ἐξυπακ γυναῖκες), αἱ Τρωά-
11 κ. ἀ. «Τρώας καὶ Τρωαί»
Ζηρος θέλει νά γράφῃ Τρωαί·
ὁ μόνον τὸ ὑπογεγραμμένον·
καὶ τὸν τοιμητὸν Τρῶος ἀπα-
- δὲ καὶ ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'.)
· θηλυκ. εἶνα Τρωαί, οἷον «Τρ-
φρ. 414· μάλιστα δὲ ὡς οὐσιζ-
42, X 103, Ω 704. (Κατὰ δὲ
Βέκκ. ἐν τῇ Β'. πρέπει νά ὑπο-
ρφάς).

ος ἐπικό· (κατὰ τινας δὲ θαι-
οῦ Τρέπα, μετοχ. -ῶσα, μέσ.
αφρ. -ᾶσθαι, παρτ. -ῶντο, καὶ
το, Α 568. 1) Ἐνεργ. στρέ-
ω, „γυρίζω“, οἷον περὶ τῆς
ε τρωπώτα χρεῖ φωνήν· τ 321.
ἐφρομαι, ἐπιστρέφω, „γυρί-
ωπᾶσθαι“ νά ἐπιστρέφῃς ὀπίσω,
όλιν· ω 536, «φοδανός» τρέ-
ν, Ο 666· ὠτάτως μετ' ἀπαφρ.
38.

1) υἱός τοῦ Ἑριχθονίου καὶ
ἔγγονος τοῦ Δαρδάνου, ἀνὴρ
·, μεθ' ἧς ἐγέννησε τὸν Ἴλιον,
Γανυμήδην. Τὸ μέρος τῆς φρου-
- ἑδασίλευεν, ὠνομάσθη ἐ αὐτοῦ
ἔξ. 2) υἱός τοῦ Ἀλάστωρος, ὁ
Τρῶας, γέν. Τρώου (κατ' ἐξαι-
- ρός· διακρίσιν ἀπὸ τῆς γενι-
- ρωαί), οἱ Τρῶες, οἱ κίτιοι
32 κ. ἀ. πλ. Κατὰ τινας ἦσαν
τῆς ἀποικίης, Στράβ. 13, 1, 48,
δ, 122, ὅπερ ἄλλοι ἀρνοῦνται
οὐδ' ἐλάχιστος περὶ τούτου ὑπαί-

κ, ῥηματ. ἐπίθ. τοῦ τρῶα, τρω-
ος· νά τρωθῇ, νά πληγωθῇ,

ος ἐπικό· (κατὰ τινας δὲ θαι-

στικός) τύπος τοῦ τρέχω, τρέχω, X 163, ζ
318.

τρῶα, μόνον ἐν τῷ ο 293 εὐρισκόμενος θαι-
τικός τύπος τοῦ παρ' Ὁμ. ἀχρήστου τιτρώ-
σκω, εἰς ὃν ὑπάγονται αἱ ἐξῆς χρονικοὶ τύποι
ἀόρ. ἀ. ἀναύξ. τρώσεν, ὑποτ. -ης, -ησε, μέσ.
μέλ. ἀπαφρ. τρώσεται μετ' παθ. σημασι, παθ.
ἀόρ. ὑποτ. τρωθῇ, Βατρ. 195, τραυματίζω,
„πληγώνω, λαδώνω“, μετ' αἰτ. «ἀλλήλους»
π 293, «ἱππους» Ψ 341, «δοι τρώσεται (ἱπ-
πους) ὁῶ» ὅπου φοδοῦμαι ὅτι θά λάδωσι πολλὰ
τραύματα, M 66· μεταφ. „κτυπῶ, πιδάω, ζα-
λιζῶ“, οἷον «οἷνός σε τρώει» ο 293, (Συγγ. μετ'
τὸ τορέω, κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ρίζ. τρε-, τρώω).

ΤΥΓΧΑΝΩ, παρτ. ἀναύξ. τύχχανα, ξ 231,
μέλ. τεύξῃ, ἀπαφρ. τεύξεται· ὡς δὲ ἔτυμον,
ἀναύξ. τύχαν, ὑπάταται. ἀ. ἐνικ. ἐπικ. τύχχανι
H 243, ψ 7, γ' ἐνικ. τύχχει, Α 416, Ὑ Ἐρχ.
556· ἐπικ. ἀόρ. ἀ. ἐτύχχεν, καὶ ἀναύξ. τύχχεν,
παρτ. τετύχχεν, μόνον ἀμετάβ. ἐν τῇ μετοχ.
τετυχηκώς, τὴν ὁποῖαν νεώτεροί τινες διορθώ-
νουσι εἰς τετυχηώς κατ' ἀναλογίαν τοῦ πεπτη-
ώς, τεθνηώς, κεκμηώς. 4) μετὰ γέν. τυγ-
χάνω, ἐπιτυγχάνω, („ἐπι-)τυχαίνω, λα-
χαίνω“· ἀ.) διὰ τῶν βελῶν ἢ ἄλλων ἐπιθετικῶν
ὀπλων, «τινός» Π 609, Ψ 857 κ. ἀ. Πολλάνης·
δὲ κατὰ μετοχ. μετὰ τῶν ῥημάτων «βάλλω,
οὐτάω, νόσσω κ.τ.τ.» (ὅπου ἡ αἰτ. ἀποδοτέα εἰς
ταῦτα τὰ ῥήματα καὶ ὅχι εἰς τὴν μετοχὴν τοῦ
τυγχάνω) «ὃν βα... ὑπὸ στέφανοι τυχῆσαι...
βεβλήκει» Δ 406, «Μόλιον βάλ'... χειμαδὴρ
ἀγκῶνα τυγῶν» τυγῶν αὐτοῦ κατὰ τὸν ἀγκῶνα,
Ε 582, πρὸδ. M 394, N 371, Ο 581, Ψ 726·
ἀπολ. Ε 287, H 243, μετὰ προθέσεως· «κατὰ
ῶλον» Ε 93, 579, M 189, τ 452· δ') ἐν γένει
ἐπιτυγχάνω, καταλαμβάνω, „εὐρίσκω,
λαχαίνω“, ἐπὶ προσώπων, «τὸν τύχης βα-
λών» Ο 581, ἀπολ. φ 13, καὶ ἐπὶ πραγμάτων
μετὰ γενικῆς· «τόγες ἀμάθοιο βαθείης» Ε 587,
«πομπῆς» ζ 290, «φιλότῃτος παρὰ τινας» ο
458· γ') ἐπιτυγχάνω (τοῦ σκοποῦ), εὐ-
τυχῶ, «καὶ οὐκ ἐτύχῃσεν εἰλεῖν» Ψ 466.

2) ἀμετάβ. τυχαίως εἰμαι, τυγχάνω, τυ-
χαίνω, λαχαίνω· Α 416, «μή σῶγε καθὶ
τυχῆς, ὅτε βροδῶσαι» μ 403 μετὰ μετοχῆς,
ὡς καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ, συντάσσεται μὲν σπα-
νίως, σημαίνει δὲ ὠπαύτως δευτερεύουσαν ἐννοίαν
ἐπισηματικῶς δυναμένην νά ἐκτασθῇ τυχαίως,
κατὰ τύχην, ἢ δὲ κυρίᾳ ἐννοία ἐκφράζεται ὑπὸ
τῆς μετοχῆς, «τύχῃσιν ἐργασμένη ναῦς» ἔτυχε
νά ἀποπλῆῃ πλοῖον, τυχαίως ἀπέπλεε πλοῖον,
ξ 334, τ 291· δ') ἐπὶ πραγμάτων, λαγαίνω,
λαχαίνω, πέφτω, μετὰ δοτ. «τινί» Α
681, ξ 231· γ') ὁ παρακείμενος «τετύχχεν»
σχεδὸν συνώνυμος πρὸς τὸ «ἐτύχχεν», ἴδ. ταῖς
B, 6), «πρὶν πεδίον τετυχηκώς» τυγανί·
ὑπάρχων, ὅστις, «ἔτυχε νά ᾔνην» ἐν τῇ πεδίον
P 748, κ 88.

Τραείας [-..], αο, δ, υἱός τοῦ Τυδείας, δ Διογ. Λ. 1, 281, Ε 380.

Τραῖς [-..], ο, γυν. Ἰων. ἥος καὶ ποιητ. ἑός, αἰτ. Τυδῆ, Α 384, δ, υἱός τοῦ Οἰνείας, βασιλέως τῆς ἐν Αἰτωλίᾳ Καλυδῶνος, πατήρ τοῦ Διομήδους. Φονεύσας τὸν θεῖον αὐτοῦ Ἀλκίθοον, κατέφυγεν εἰς τὸ Ἄργος πρὸς τὸν Ἀδραστον, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Δηϊπύλῃ. Ἐστράτευσε μετὰ τοῦ Πολυνείκου· ἐπὶ Θήβας καὶ ἐκεῖ ἐροναύθη ὑπὸ τοῦ Μελανίππου, Β 406, ἰδῶς Δ 372 ἐξ., Ε 801 ἐξ. (Κατὰ τὸν Κούρτιον ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς ρίζ. ττα, συγγ. πρὸς τὴν Σανσκρ. तुल, Λατ. tundo, ἥτις σημαίνει τύπτω).

ΤΥΚΤΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπὶ ρ. ῥημ. (ἐκ τοῦ τεύχω) κυρ. ποιητός, πεποιημένος, „καμωμένος“, „κρήνη τυκτῆ“ ἢ χειροποίητος, ἢ διὰ τῆς τεύχης κατασκευασμένη καὶ εὐχευτος κατασκευαστὰ βρύσι (πρὸς δίκρισιν ἀπὸ τῆς φυσικῆς) ρ 206. Συχνότερον = ΕΥΤΥΚΤΟΣ (πρὸς ποιητῆς, ΤΕΤΥΓΜΕΝΟΣ) ἐπὶ ποιητός, ἐνταχνας, „καλοκαμωμένος“, Ω 105, „θάπτον“ δ 627, ρ 469, „κακὸν ἐπιμαλῶς ἢ ἐντέχνως πεποιημένον κακόν“, δ ἐ. τέλειον κακόν λέγεται ὁ Ἀρης Ε 831 (κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἶνε· τὸ ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων αὐτῶν ἑαυτοῖς πεποιημένον κακόν).

ΤΥΜΒΟΣ, ὁ, „τοῦμπα“ (δ ἐ. λόφος), ἰδῶς δὲ τὸ ὑψωμα ἢ ὁ σωρός τοῦ χώματος ὁ ἐπὶ τῆς τέφρας τοῦ κατακείμενου νεκροῦ, ἐπὶ ὁ τοιοῦτου εἶδους τάφος, „μνημα“, ὁ μόνος συνήθης κατὰ τὴν ἡρωικὴν ἑποχὴν, Η 336, 435, δ 584, λ 77 κ. ἀ. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ τύφω = καίω, ὥστε νὰ σημαίνῃ τὴν πυράν. Ὁρθότερον ὅμως ἀνεντιφρόντως ἐκ τῆς ρίζ. ττ-, ἐξ ἧς καὶ τύλος, καὶ Λατ. tumulus, tuber καὶ τὰ ὅμ., καὶ τῆς καθομιλοῦμ. τὸ „τοῦμπα“, καὶ „τοσοῦμπα“, ἐν οἷς ἅπασι διακρίνεται ἡ ἔννοια τῆς ἐξοχῆς, τοῦ φουσκώματος, τοῦ πρήσματος). Ἐκ τούτου

ΤΥΜΒΟΚΛΕΑ (τυμβοχόος, ἐκ τοῦ τύμβος, χέω), χύνων ἢ σωρεύων χῶμα ἀποτελῶ τύμβον, ἐγείρω, κατασκευάζω τύμβον, Φ 323 †, ἐνθα κατὰ μὲν τὸν Ἀρίσταρχον, ὃν ἠκολούθησεν ὁ Βέκκερος (ἦν πρὸ αὐτοῦ ὁ Ἐύριος) καὶ πάντες οἱ μετ' αὐτόν, γράφεται „τυμβοχοῦσα“ ὁ ἐ. κατὰ παράδοξον ἔκλιψιν ἀντὶ τοῦ τυμβοχοῦσαι κατὰ δὲ τὸν Κράτητα ἔγραψαν ὁ Οὐόλιος· καὶ Σπέρτινερς μετὰ τοῦ Βουττμάννου „τυμβοχόης“ ἐκ τοῦ ΤΥΜΒΟΚΛΗ, ὅπερ ὁ ἐστῆμαινε τὴν συσώρευσιν τοῦ τύμβου.

ΤΥΝΔΑΡΕΟΣ [-..], ὁ, ἐπικ., ὁ Τυνδάρεως, υἱός τοῦ Περιήρους ἢ κατ' ἄλλους τοῦ Οἰδάλλου καὶ τῆς νόμφης Βατείας. Διωχθεὶς ἐκ τῆς Σπάρτης ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ ἀδελφῶν κατέφυγεν εἰς τὴν Αἰτωλίαν πρὸς τὸν Θεστίον, ὅστις ἔδωκεν εἰς αὐτὸν γυναῖκα τὴν θυγατέρα τοῦ Λήδαν. Μετέπειτα δ' ἐπανήλθε συνεργεῖν τοῦ Ἡρακλέους εἰς τὴν Σπάρτην καὶ ἐδασίλευσεν ἐν αὐτῇ.

Ἐγέννησε δὲ ἐκ τῆς Λήδας τὴν Κλυταιμνήστραν καὶ (κατὰ τὸν Ὀμ.) τὸν Κάστωρα ἢ τὸν Δευκλῆν, λ 299 ἐξ. Ἡ δὲ Ἑλένη ἔγεννητὸν Διότι καὶ τῆς Ἀφροδ. (Ἐτυμολογεῖται τῆς αὐτῆς ρίζ. μετὰ τὸ Τυδαῖς, ὅπερ ἐτυμολογεῖται ἀμέσως ἐκ τοῦ ἄγρ. ἐπὶ τῶνδε).

ΤΥΝΔΑΡΙΔΗΣ [-..], αο, υἱός τοῦ Τυνδάρεως κατὰ πληθ. οἱ Τυνδαριδαί, δ καὶ Πολυδαεύκης, Ὑμ. 16 (17), 2, 3, 2 καὶ 48.

ΤΥΝΗ, ἐπικ. καὶ Δωρ. ἀντὶ τοῦ αἵ, ὅπερ ἔστιν ἡ ΤΥΠΑΝΟΣ [-..], τὸ (τύπτω), πεποιητὸν ἢ τὸ μπάνον, „τοῦμπανον“, Ὑμ. 13 (14).

ΤΥΠΗ, ἡ, ἐπικ. [πληγῇ], „κτύπημα“, „τύπος“, κατὰ πληθ. Ε 887 †. Ἐκ τοῦ

ΤΥΠΤΑ (τυπ, πεποιημ. λ.) συχνὸν καὶ καὶ παρτιτ., ἀδρ. ἀ. πάντοτε ἀναστὰς παθ. παρτιτ. μετὰ τῶν πεποιημένων, ἀδρ. ἐτόπη, Α 433, Μ 250, Ω 421, π. „κτυπῶ, βαρῶ“. ἀ.) κυρ. διὰ τῆς ῥ. „τυπίζω, δέρνω“, Α 561 ἰδῶς δὲ ἀγγεμάχων ὀπλων (κατ' ἀντιθέσιν πρὸς τὸν ἄλ Α 191, Ν 288, Ο 493) [πληγῇ], „κτυπῶ“, ἐπομ. „πληγῶν“, „τινὰ ἄρρι, δοῦρι, ξίφεϊ κ.τ.τ.“ Α 531, Ν 102, ω 527 κ. ἀ., „λόγχῃ δέμας“. Βατ. μετὰ διπλῆς αἰτ. „τινὰ λαίμον“ κτυπῶ τὸν λαίμον, Ν 542, πρὸς Φ 480 ἐπὶ κατὰ γαστέρα Ρ 313 ὅ. μετὰ τῶν ὀύ κατὰ φρένα τύψα βαθείας τὸν ἐβαθεία εἰς τὴν ψυχὴν, Τ 425 γ. „δέρνω“, ἐπὶ τῆς ἐπανειλημμένης πρὸς ἡ ἐπαφῆς, „δέρμα τύπτει σφυρά“. Ζ 1 συντρίβω, Ἐπιγ. 44, 49. Παθ. „τυπῶμαι“, πληττομαι, „ἐγχεῖσιν“ Ν 7 λὰ καὶ μετ' αἰτίας. „ἔλκεα ὅσσ' ἐτόπη, ὕτα· ἐπληγῶθη, ἐκτυπῆθη, ταυτέστιν ὅ φαν, Ω 421. 2) ἰδῶς εἰς τὰς ἐξῆς φράσεις, „τύπτω ἄλ ἐρετμοῖς“ κτυπῶ λασάν μετὰ τὰ κωπία, δ ἐ. κωπηλατῶ, ἀ. πληγ., „χθόνα μετώπη“ ἐπὶ τοῦ νεκροῦ καὶ ἀγωνιῶντος, χ 86, „ἔγχεα κτυπῶ τὰ ἔγχεα (τινός) μετὰ τοὺς πόδας μετέστι πατῶ ἢ βαδίζω εἰς τὰ ἔγχεα (τινός)“, 764, „Ζέφυρος βαθείη λαίλαπι τύπτει κτυπῶ διὰ τῆς Οὐέλλης ὡς διὰ μάστιγι δώκει, τὰ νέφη, Α 306.

ΤΥΡΑΝΝΟΣ [-..], ὁ (Δωρ. ἀντὶ τοῦ τυρανός, συγγ. τῆς κύριος), κύριος, ἀρχισιλεύς, περὶ τοῦ Ἀρεως, μετὰ δοτ. „τυρανός“, Ὑμ. 7 (8), 5.

ΤΥΡΟΓΛΥΠΤΗΣ [-..], ὁ (τυρός, γλύφω) Τυρογλύπτῃς, ὁ κοιλαινὼν ἢ σκαλὼν τυροῦς, κωμικὸν ὄνομα μῦθ· ἐν τῇ Β.

ΤΥΡΟΣ [-..], ὁ, „τυρί“, δ 88, „αἶμα τυρὸς“, νεόπηκτος· χλωρὸ τυρὶ, Βατρ.

ΤΥΡΟΦΑΓΟΣ [-..], ὁ (τύρος, φαγεῖν) Τυροφάγος, κωμικὸν ὄνομα μῦθ· ἐν τῇ Β.

ΤΥΡΗΣΝΟΣ, ὁ, Τυρρήνωνος, κάτοικος τῆς Τυρ-
ρηνίας (Tyrrēnia) τῆς Ἰταλίας, Τυρ.
18.

ΤΥΡΡΗΝΟΣ, ὁ, οἷς, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Σαλμωνέως
ἡ Αἰχιδίχης, θυγάτηρ τοῦ Κρηθέως. Ὁ Πο-
σειδῶν τὴν μορφήν τοῦ ποταμοῦ θεοῦ
αὐτοῦ, τοῦ ὁποῖον αὐτὴ ἡγάπα, συνήλθε με-
τὰ καὶ ἐγέννησε τὸν Πελίαν καὶ Νηλέα,
ἡ λ 235 εἰς. Μετὰ δὲ τοῦ ἀνδρός αὐτῆς
καὶ ἐγέννησε τὸν Λέονα, Ἀμυθάνον καὶ
ἄλλους.

ΤΥΡΡΗΝΟΣ, ὁ, (παρὰ δὲ τοῖς μετέπειτα καὶ τρι-
τάκτον), ποιητ., μικρός, νέος, Z 222, α
εἰς, «τυτθός· εἶδον» X 480· ἐτι δὲ ἐπὶ
ἄλλων, «τυτθὸ διττάλῃαι, κεῖσαι» μικρά
ἀπομακρυνάζω, μ 174, 388. Τὸ οὐδέτερον
ὡς ἐπὶ, ὀλίγον, μικρόν, «λιγάκι,
ὁ δ' αὖ α.) ἐπὶ τόπου, «τυτθὸν ὀπίσω»
β.) «τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν» Η 334, «μετό-
πιστος» ε 539· δ.) ἐπὶ ποσότητος, «οὐδὲ
ὅσον ἔτις» οὐδὲ μικρόν μ' ἐτίμησε, «οὐδὲ
ὅσον, οὐδὲ τὸ παραμικρόν», A 354, «τυτ-
θὸν θανάτοιο φέρονται» παρὰ μικρόν, ὅ εἰ.
ἀπομακρύνουσι τὸν θάνατον. O 628, «τυτ-
θόμαι» χαμηλῇ τῇ φωνῇ ὁμιλῶ, Ω
γ.) ἐπὶ χρόνου, ἐπὶ μικρόν, βραχύν
ον, «ὀλίγον», T 335, X 494, πρὸς Π
11. II ἐτυμολογία τῶν ἀρχαίων, καλ' ἦν
αὐτὸ ἡ λέξις συγγενῆς τοῦ τίτθου, φαίνεται
ἀπὸ ἀποθανῶς. Εἶνε βεβαίως ὑποκοριστι-
κῶν ἐπιθετὸν ἐκ τῆς ρίζ. το-, εἰς τῆς
ἐπίστασις, τύννος, τυνν-οῦτος, καὶ ση-
μαίνει, ὅτι τῆς καθουλι. τὸ «τοσοῦτοι-
τόσους δ' αὖ», ὅπου λέγεται μετὰ δείξεως
ἢ μικροῦ δακτύλου τῆς χειρός).

ΤΥΡΡΗΝΟΣ, ὁ, ὅς, «τυρρῶς», Z 139 τ, Τυρ.
172. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τὸν Δοιδερ-
νὸν τοῦ τύφω=καίω, καπνίζω, ὥστε κα-
πνίζον σημαίνει τὸν καπνισμένον, ἔπειτα δὲ
ἀπομακρυνόμενον, ὀλωμένον).

ΤΥΡΡΗΝΟΣ, ὁ, παρ' Ὁμ. γεν. Τυρρῶς,
Τυρρῶς, B 782, 783· ἕτερος τύπος: Τυρ-
ρῆς οὗ ἡ αἰτ. Τυρρῶνα Τυρρῶνα. Aπ. 306, 352·
ἐπὶ τῷ λόγῳ Τυρρῶν, ὧνας, κυρ. ὁ καπνί-
ζων ἢ ἀχνίζων (ἐκ τοῦ τύφω, ἡδ. τὴν προηγ.
ἀποδοχὴν τῶν ὑποχθονίων ἀτμῶν καὶ
κατὰ τὰς ἡφαιστείους ἐκρήξει· καὶ τοὺς
ὅλους ὀλεθρίων αὐτῶν ἐνεργειῶν. Κατὰ τὸ
δὲ εἶνε γίγας τις ἐν Ἀρίοις τῆς Κιλικίας
τὴν κατακείμενος. Ἐν δὲ τῇ Ἡσιόδ. Θεογον.
ἐπιγράφεται ὡς τέρας τὴν πελώριον, ἔχον
ὀδρακοντοεῖς καὶ πυριπνοὺς κεφαλὰς,
ὅσον ἐγέννησεν ἡ Γαῖα ἐκ τοῦ Ταρτάρου,

καὶ ἔπειθε κατὰ τοῦ Διὸς καταπολεμήσαντος
τοὺς Τιτᾶνας καὶ κρημνίσαντος αὐτοὺς εἰς τὸν
Τάρταρον. Μετὰ μακρὸν ἀγῶνα κατεκραύνασεν
αὐτὸν ὁ Ζεὺς καὶ ἔρριψεν ὡσαύτως εἰς τὸν Τάρ-
ταρον. Μεταγενέστερος δὲ τις μῦθος ὀνομάζει
πατρίδα τοῦ τὴν Κιλικίαν, ὅθεν νικηθεὶς ὑπὸ
τοῦ Διὸς κατέφυγεν εἰς τὴν Σικελίαν, ὅπου ὁ Ζεὺς
ἐξασπενδόνησε κατ' αὐτοῦ τὴν Αἴτναν, Πινδ. Πυθ.
4, 32· πρὸς λ. ΑΡΙΜΑ.

ΤΥΡΡΗΝΟΣ, ἡ, «τύχη», ὅ εἰς ἰδίῳς εὐτυχία,
Τυρ. 10 (11), 5. Προσωποπ. Τύχη, ἡ, θυγά-
της τοῦ Ὠκεανοῦ, Τυρ. Δῆμ. 420.

ΤΥΡΡΗΝΟΣ, ἡ, ΤΥΡΡΗΝΟΣ.

ΤΥΡΡΗΝΟΣ, ὁ, κυρ. ὁ τέκτων, τεχνίτης (ἐκ
τοῦ τεύχω), περιδότης τεχνίτης ἐκ τῶν Ἰλίων
τῆς Βοιωτίας, Η 220.

ΤΥΡΡΗΝΟΣ, ὁ, κυρ. ὁ ἐνικ. δοτ. τοῦ τό, πολλάκις ἐκλαμ-
βανόμενος ὡς ἐπὶ ῥῆμα α.) οὕτως, τότε, ἐν
τοιαύτῃ περιπτώσει, πάντοτε ἐν ἀποδόσει
ὑποθετικοῦ λόγου εἴτε ῥητῶς προηγουμένης τῆς
ὑποθέσεως εἴτε εὐκόλως εὐπακουομένης, ὡς ἐπὶ
τὸ πολὺ δὲ προσλαμβάνει τὸ Ἄν ἢ Κέν, ὅσον
«τῷ κα τυχ' ἡμῶσις πόλις» (ἂν δηλ. εἰση-
κούετο ἢ ἐν τοῖς πρόσθεν εὐχῇ) B 373, Δ 290,
«τῷ κέν οἱ τύμβον μὲν ἐποίησαν» (ἂν δηλ.
συνέβαινε ἢ ἀνωτέρω ὑποθέσει) α 239, πρὸς
καὶ B 250 (ὅπου δύναται νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ διὰ
τοῦ εἰδῆ μή, ἄλλως)· ἐτι δὲ καὶ ἐν ἀποδόσει
χρονικοῦ λόγου «ἐπεὶ ἔκιν ἐμόν ποτὶ χαλκοδα-
τῆς ὥν, τῷ σ' οὔτι παλιμπλαγχθέντα γ' ὅλω ἀψ
ἀπανοστήσειν» ν 4, 5· β.) ὅσον, διὰ τοῦτο,
A 418, B 296, 6 281, η 25 κ. α· γ.) εἰς
τὴν σημασίαν τοῦ Δατ. αἰκίῳ, ἀλλ' ὅμως,
ἀλλ' ἐν τοῦτοις, εἶνε δὲ βέβαιον, «τῷ κρείσ-
των μὲν Ζεὺς ποταμῶν ἀλιμυρήντων» Φ 490.
(II. Ἀλλ' εἶνε περιττὴ ἡ γ' σημασία διότι ἐν-
ταῦθα κεῖται εἰς τὴν προηγουμένην β' σημασίαν,
ὅταν τὸ χωρίον ἐννοηθῇ ὡς ἐξῆς: ὅθεν καθὼς ὁ
Ζεὺς εἶνε κρείστων τῶν ποταμῶν, οὕτως καὶ ἡ
γενεὰ τοῦ Διὸς, τουτέστιν ἐγώ, εἶμαι κρείστων
τῆς γενεᾶς τοῦ ποταμοῦ, τουτέστι σου).

ΤΥΡΡΗΝΟΣ, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ B· τῆς (ἐκ
τῆς ἀντωνυμικῆς ρίζ. το-), ποιητ. ἐπὶ ρ.=ἄς, οὕ-
τως, τοιοῦτοτρόπως, «ἔτσι», B 330, Γ 415,
Ξ 48, σ 271, τ 234. Κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον
Περὶ ἐπιρρήμ. σελ. 582, 47, τὸ «τῶς» τότε
μόνον εἶνε ὀρθόν, ὅταν εὐρίσκεται ἐν ἀνταπο-
δόσει πρὸς τὸ «ὧς», ὅταν ἐν τῷ Γ 415· ἐν
δὲ τοῖς ἄλλοις χωρίοις πρέπει νὰ γράφεται «ὅ· ὧς»
καθ' ὃ ἐγράψεν ἡδὲ ὁ Σπίνζερους ἐν τοῖς χω-
ρίοις τῆς Ἰλιάδος, ἢ ἄλλη τις νὰ γείνη διόρθωσις,
ὅποια φέρονται παρὰ τοῖς παλαιοῖς γραμμα-
τικοῖς.

Υ, τὸ εἰκοστὸν γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου, διὸ καὶ σημεῖον τῆς εἰκοστῆς ῥαψωδίας.

Ἰάδες [υ.] αν, αι, Ἰάδες ἐκ τοῦ υω, οἰανσι Βροχεραί, Λατ. Pluviae, ἀστερισμός τις συγκείμενος ἐκ 4 ἀστέρων τρίτου καὶ τινῶν ἄλλων τετάρτου μεγέθους πλησίον τῆς κεφαλῆς τοῦ Ταύρου, διὰ τῆς ἐπιτολῆς αὐτοῦ μηνύων τὴν ἀρχὴν τῆς ὑετώδους ὥρας τοῦ ἔτους, Σ 486. Κατ' ἄλλους δέ, ἐν οἷς καὶ ὁ Νίσσης, παράγεται ἐκ τοῦ υς, διότι ἐφ' ἡντὶς τὸν ἀστερισμόν ὡς χοιρίδιον ἀγέλην, ὅθεν καὶ τὸ Λατινικὸν ὄνομα Suculae. Ἰδε περὶ τούτων Α. Γέλλιον Ν. Α. 13, 9.

Ἰακίνθινος [υ.υ.], η, ον, ὑακίνθινος, ἔχων τὸ χρώμα τοῦ ὑακίνθου, «ἄνθος» *Ἰδ. ζ 231, ψ 158. (|| Ὁρθότερον εἶνε κατὰ τὸν Δυντῆρον νὰ θεωρηθῇ τὸ «ὑακίνθιον ἄνθος» ὡς περιφρασὶς ποιητικὴ μιᾶς ἐννοίας: τὸ ἄνθος τὸ λεγόμενον ὑακίνθος, ὅπως ἔξ «ἄνθα ποιῆς» ἀντὶ τοῦ: πόα). Ἐκ τοῦ

Ἰακίνθος [υ.υ.], ὁ, ἄνθος πάντη διέφορον τοῦ σήμερον οὗτω καλουμένου, ἀναβλάσθησαν, ὡς λέγεται, ἐκ τοῦ ἄματου: τοῦ Ἰακίνθου, τοῦ ὡραίου ἐκείνου νεανίου, ὅστις διὰ τοῦ δίσκου ἐπροεῦθη εἰς ἀμελείας ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος παίζοντος μετ' αὐτοῦ. Ἐπὶ τῶν φύλλων αὐτοῦ διακρίνεται, λέγουσι, τὰ γράμματα Υἱ ἢ Αἱ, τὰ ὅποια ἡρμηνεύον διὰ τοῦ Ἰακίνθου, ἢ τοῦ σχελιαστικοῦ αἰ, ἢ διὰ τοῦ Ἀἴαντος. Ἰδὲ δὲ πιθανῶς ὁ παλαιοὶ ὑακίνθος τὸ κυανόεν κρινον (Iris Germanica τοῦ Λιν.) ἢ τὸ δελφίνιον «κρυπταστίνος» (Delphinium ἢ τοῦ Λιν.) Σ 348†, Υ. Αἴμ. 7, 426, Υμ. 48, 25. Ὁ Θεόκριτος ὀνομάζει τὸ ἄνθος μέλαν 49, 28, ὡσαύτως καὶ ὁ Βεργίλιος Ἐκλογ. II, 48, 40. 39. Ὅθεν ἐν ζ 231 παραβάλλεται πρὸς αὐτὸ ἡ μέλαινα κόμη τοῦ Ὀδυσσεύς.

Ἰάμπολις [υ.υ.], ιος, ή, πόλις τῆς Φωκίδος ἐπὶ τοῦ Κηριστοῦ μεταξὺ Ὀπούντου καὶ Ὀρχομένου, Β 521. Κατὰ τὸν Σχολιαστὴν ἐσχηματίσθη κατὰ σύνθεσιν ἔξ συγκοπῆν ἐκ τοῦ «Ἰάντων πόλις» ὡς κτισθείσης τῆς πόλεως ὑπὸ τῶν Ἰάντων τῶν παλαιῶν κατοίκων τῆς Βοιωτίας, οἵτινες ἐξεδιώχθησαν ἐκείθεν ὑπὸ τοῦ Κρόνου εἰς τὴν Φωκίδα. (|| Ἰχνη αὐτῆς ὀλίγα λεπτὰ βορειότερον τοῦ χωρίου Βογδάνης).

Ἰνβάλλειν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑποβάλλειν.

Ἰνρίνα, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἐνεστώτος. 1) ἀμετάβ. εἶμαι ὑδριστής, αὐθάδης, βίαιος (ἐν ἔργῳ τε καὶ λόγῳ), βίατοπραγῶ,

α 227, γ 207, ρ 588. 2) μεταβ. εἶμαι, ἀτιμάζω τινά, φέρομαι βίαια, Δ 695 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ. 370. (|| Ἐν τῇ καθομ. τὸ ῥῆμα περιωρίσθη εἰς τὴν διὰ λόγων μόνον τοῦ ἄλλου, εἰς τὴν σημασ. ὅηλ. τοῦ ὡσαύτως: ἔξ τὸ ῥηματικὸν „δριστά“ Ἐκ τοῦ

Ἰνρις, ιος, ή (συγγ. τῆς ὑπέρ), αὐθαίρεσία, αὐθάδεια, βία, ὁ τ. ἐκ τῆς συναισθήσεως τῶν ὑπερεχουσῶν μιν ἢ ἐκ τοῦ πλεονασμοῦ τῶν σαρκ. μιν ἐκπηγάζων, Σ 262. Ἰδὲ ἐπὶ τῷ τῆς Πηνελόπης, α 368, δ 321, 627. ὡς καὶ μετὰ τῆς «βίης» ο 329, ρ κακοπραγία, βίατοπραγία, Α (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.).

Ἰνριστής, ἄο, ὁ (ὕδριζω), ὑπερβαίτης, αὐθάδης, βίαιος, «ἄνθος» (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), τοῦναντίον φιλόνομος: ζ 420, ι 475, Υ. Ἀπ.

Ἰνρίης [υ.υ.], ἐς, ἐος, ὑγίης, ὑγ. τερ. «ὑσθός» σωτήριος, ὡφέλιμος.

Ἰνρός, ή, ὁκ (ὕω), ὑγρός, «ὕδυστός» «ἔλαιον» Υ 281, ζ 79, «γὰρ ὕδωρ» δ 458, «ὕδρα κέλευθα» ἢ ποιητ. ἢ ὕδατα, γ 71, «ἄνθρωποι ὑγροί, ὑγρασίαν μετὰ τῆς πνοῆς ἀνέμοι, γ 478. Ὡς οὖσιαστ. Ἰνρίαν τοῦ Ἰνρά, «στεραά»), ποιητ. α, τὸ «πέλαγος» K 27, κατ' ἀντὶ τὸ «πυρρετή» ἢ «γατα» K 27, Σ 97, α 15, α 98. 2) τροπ. τακερόκων, «πόθος» Υμ. 48 (19), 33.

Ἰαλατοτρεφής, ἐς, γεν. ἐος (ὕω) ὑπὸ τοῦ ὕδατος τρεφόμενος, ὅθεν ὕδατα προκόπτων, «ἀλγαιρός».

Ἰαν [υ.], ή, πόλις τῆς Λυδίας ὑπὸ τὸν Σχολ. αἰ μετέπειτα Υ 385.

Ἰανρία, ποιητ. (ὕδωρ), μόνον ἐν τοῖς μεσ. ἀορ. ἢ ὑδρηναίην, ὑγρῶν ὅθεν τὸ μέσον βρέχομαι, ὅ ἐν. ν. λοῦσθαι, ἐν τῇ στερεοτέρῳ φράσει μὲν, ἢ «ἡ γὰρ χροὶ εἶμαθ' ἐλοῦσα» Υ 58, ρ 18.

Ἰαν (ἢ ὕδωρ), παρ' Ὁμ. μόνον μετοχ. ὑδρευούση καὶ μέσ. παρτα

1) Ἐνερῶ. ἀντὶ τῷ ὕδωρ, «παρτα 405. 2) Μέσ. ἀντὶ τῷ ὕδωρ, «νερό», δι' ἐμαυτὸν Ὁδ. η 131,

καὶ ὡς, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ὡς ὕδατος, ὡς ὕδρος, καθ' ὕδατος, «λει-
μα» 133 τ, «Σάμος» Γ. Ἀπ. 41. (|| πρβλ.
ἐν κατάληξιν καὶ τὴν αὐτὴν σχεδὸν σημα-
σις καθομιλ. τὸ «νερουλοῦ» ἀντὶ τοῦ
ἕως κατὰ τροπὴν τοῦ ἡ εἰς οὐ οὐχὶ σπα-
νίᾳ τῇ καθομιλ.).

Υδρομέλαινα, ἡ (ὕδωρ, μέδουσα) οἰονεῖ
ὡς σιλίσσα, κωμικὸν ὄνομα βασιλέως ἐν
Βατρ. 19.

ὕδωρ, ὁ (ὕδωρ), ὕδατος ἢ ὑδροῦτος ὄψις,
ὡς ὕδατος, Β 723 τ, Βατρ. 82. (|| Ἐν τῇ
κατὰ τὴν ὑπάρχει λέξις «βύδρα», ὅ ἐστι ὕδωρ
ἢ ὑδροῦτον τι ζῶον ὁμιλῶν μὲν πρὸς τὸν
ὕδατος, λεγόμενον δ' ὡς ὑπὸ τῶν ἀρχαίων
ἐστίν.).

Υδροκάρης [-...], ὁ (ὕδωρ, χαίρω), οἰονεῖ
ὡς χαροῦμενος, κωμικὸν ὄνομα βασιλέως
ἐν Βατρ. 230.

ὕδωρ, ἡ (ὕδωρ, χαίρω), τὸ, ὕδωρ, «νερόν»
ἀντὶ τῆς. Ὁρ. πλγ. ἐπὶ τε τοῦ γλυκέος καὶ
τοῦ ὕδατος, Π 385, καὶ ἐπὶ τοῦ «ἀλμυροῦ»
θαλάσσιου, τῆς θαλάσσης, ι 227. Πληθ.
«νερά», μόνον ν 109. Περὶ τῆς
κατὰ τὴν ὄψιν. «ὕδωρ καὶ γαῖαν γενέσθαι»
ἡλία. (Ἐτυμολογεῖται συνήθως μὲν ἐκ τοῦ
ὑδρὸς, καὶ σημαίνει ἐπομ. κυρίως τὸ ὕ-
δωρ. Πιθανώτερον ὅμως κατ' ἄλλους ἐκ
ἀνισκρ. ud-, udam = ὕδωρ, ὅθεν καὶ τὸ Λατ.
Τὸ υ εἶνε μὲν κυρ. βραχύ· ἐν ἀρσεν. δ' εὐρί-
σθαι καὶ μακρόν Γ. Δῆλ. 381, ἀλλὰ καὶ ἐν
Βατρ. 97).

ὕδωρ [-...], ὁ (ὕδωρ), «βροχή», ψιλὴ ἢ ῥα-
μα, Π 133 τ.

ὕδωρ, ἡ, ὕδωρ.

ὕδωρ, ὁ, ἐξ οὗ εὐρίσκονται παρ' Ὁρ. πλγ.
ὡς ὕδατος. καὶ ἡ αἰτ. υἱὸν καὶ ἡ κλητ. υἱέ
ἢ ὕδατος· σπανιώτερον δὲ ἡ γεν. υἱὸς, γ 238,
κατὰ τὴν ὕδωρ, Φ 387, Χ 44, ω 223, δοτ.
υἱὸς, π 448· ἐπὶ δὲ καὶ ἡ δοτ. υἱός, ἥτις ἐν
177 ἐκ τῶν Ἑνετικῶν σχολίων καὶ τοῦ
ἀντικατεστήθη ὑπὸ τοῦ Βεγκέρου καὶ
μετ' αὐτὸν ἐκδοτῶν ἀντὶ τοῦ υἱί. Ἐκ δὲ
τοῦ τύπου ρίειν εὐρίσκονται ἡ δοτ. υἱέ
ἢ (ὡς Σπίτζ. εἰς Δ 791), αἰτ. υἱέα. Ν
ὄνομα. πλθ. υἱέας ἢ υἱέας· μόνον α 248,
7, 497 (ὅπου ὁ Βέγκ. ἔγραψεν: υἱέας), ὡς
Ε 464, αἰτ. υἱέας· ἐπὶ δὲ αἱ μόνον ἐπι-
ποιοί· γεν. υἱάς, δοτ. υἱί, αἰτ. υἱά, υ 35,
τῷ ρ 144 ἀντικατεστήθη διὰ τοῦ υἱόν,
υἱέ, πλθ. ὄνομα. υἱάς, δοτ. υἱάσι, Ε 463,
7, αἰτ. υἱάς. Τοῦ τύπου υἱός καὶ υἱοί
εἰς ὁ Ὁρ. (|| ὡς ὅμως ἀνωτ. ἐν ἀρχῇ), ὁ δὲ
εὐρίσκεται ὡς διάφορος γραφὴ ἐν τῷ Ε 459.
ἐν τῇ καθομιλῳ. λέγεται «υἱός», (προφ. δὲ
ὡς «ἡγιδός»), συχνόν ἐν τῇ φράσι. «υἱός»
ἀντὶ τοῦ Ἀχαιοί. (Ἐτυμολογεῖται
μὲν τὸν Δοιδερλί. ἐκ τῆς ρίξ. φη-, φῶω κατὰ

δὲ τοὺς νεωτέρους γλωσσολόγους· ἐκ τῆς Σαν-
σκριτ. ρίξ. su-, ἐξ ἧς su-nus = υἱός, καὶ Γερμ.
Sohn καὶ Σλαβ. syno. — Ἡ εἰσφορὰ οὐ εὐρί-
σκειται ἐνίοτε ἐν τοῖς τύποις «υἱός» Ζ 130, Ρ
575 κ. ἀ., καὶ «υἱόν» Δ 473, Ε 612, Ρ 59,
καὶ «υἱέ» Η 47 συνεσταλμένη).

ὕδωρ, ὁ, ὁ υἱός τοῦ υἱοῦ, ἔγγονος, Β 666
κ. ἀ. πλγ., ω 613.

ὕδατος [-...], ὁ (ὕδατος, ὕδατος), ὕδατος,
ὕδατος, «ἀλύκτωμα, γαυγισμα» τῶν
κυνῶν, Φ 575 τ.

ὕδατος [-...], ὁ, ὁ υἱός τοῦ ὕδατος,
πλάτων ὄνομα, ὅπερ ὁ Ὀδυσσεὺς κρυπτόμενος
ἀποδίδει εἰς ἑαυτὸν, Ε 204.

ὕδατος [-...], ὁ, ὁ υἱός, πάντοτε ἡ
συνήθως ὕδατος, μόνον ὡς ἐπὶ τῶν «κυ-
νῶν», Ὁδ. Ε 29, π 4. (Περὶ τοῦ δευτέρου
συνθετικοῦ μωρος καὶ περὶ τῆς σημασίας ὅ.
ἐγκειμένους || ὅπου, νομίζω τώρα, πρέπει νὰ
προσημειῖται καὶ τῆς ἡμετέρας γνώμης ἡ τοῦ Δυν-
τέρου. διότι τοῦ μὲν μωροῦ ἡ κυριώτερα ἰδιότης
εἶνε ὅτι ἐσφαλῶς γίνεταί· ἐπὶ ὅτι ἀήποτε, τοῦ δὲ
συνετοῦ τὸ ἐφεκτικόν. — Τὸ υ εἶνε μακρόν ἐν
ἀρσεν.).

ὕδατος [-...], ὕδατος, «ἀλύκτω, γαυ-
γισμα», περὶ κυνῶν, Σ 580 τροπ. ἐπὶ τῆς συμ-
νασχετοσύνης καρδίας, «καρδίη οἱ ἐνδον ὕδα-
ται» υ 13, 16. Ἐκ τοῦ

ὕδατος, καὶ ὡς ἀποθ. ἡλῶμαι, π 162, μόνον
ἐν τῇ ἐννεστί· ἢ παρὰ = τῷ προηγούμενῳ, ὕδα-
τος «ἀλύκτω», Ὁδ. π 9, ἢ μετ' αὐτ. ὡς
μεταδ. «τινὰ» π 5, υ 15. (|| ὡς μεταδ. μετα-
χειρίζεται τὸ ῥῆμα καὶ ἡ καθομιλουμένη).

ὕδατος [-...], ἡ, ἀ. Λατ. sylva, σύνδεστος· τό-
πος, δρυμός, δάσος, Ε 52, ε 63· ἐπὶ δὲ καὶ
τὰ κεκοσμημένα, ἑύδα, εὐδα, Ψ 50, 111, ι
234, κ 104· ὅ· ἔρμα, «σαδοῦρα» (Λατ.) τοῦ
πλοίου, κατ' ἀρχαί· εὐδα, κλαδί, ἔπειτα πέτρα
καὶ γῶματα, ε 257.

ὕδατος, ἡ, ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ αἱ ὕδατος. 1)
πολίχνη τῆς Βοιωτίας παρὰ τὴν Κωπαῖδα λί-
μνην, ἐπὶ Στράβωνος· ἡδὴ κατεστραμμένη, Β
500, Ε 708 κ. ἀ. [Τὸ υ εἶνε μακρόν, ἐν δὲ τῷ
Ε 708, Η 221 βραχύ· ὅθεν τινὲς τῶν ἀρχαίων
γράφουσιν ἐν τούτοις Ὑδῆ].

ὕδατος [-...], ἑσπ. ἐν, ποιητ. (ὕδατος), δασώ-
δης, σύνδεστος, κατάφυτος, «χῶρος» Κ
362, «ῥίον» ι 491, «Νήιον» α 186, «νῆος»
κ 308 κ. ἀ., Ὑμ. 13 (14), 5· ὡς δικατάληκτον,
α 246.

ὕδατος, ὁ, ποταμός τῆς Ἰωνίας, πηγάζων ἐν
τῇ Λυδία ἢ ἐμβάλλων εἰς τὸν Ἑρμῶν, Γ 392.

ὕδατος [-...], ὁ (ὕδατος, τέμνω), εὐλοκό-
πος, εὐλευτικός, «πέλεκτος», Ὑλ. Ψ 414,
«ὕδατος» ὡς οὐσιαστ. εὐλευταί, εὐλοκό-
ποι, Ψ 423.

ὕδατος [-...], προσωπ. ἀντων. ὅ· προσ. πλθ.,
γεν. πάντοτε παρ' Ὁμήρ. Ἰων. ὕμεῖων (κατὰ

συνίζησιν διούλλαθος) ἡ ἐπικ. ὁμείων, Δ 348, Η 495, Τ 453, δοτικ. ὁμῖν καὶ ἐγκλινόμενον ὁμῖν (ἐάν δὲ τὸ ἴηεν βραχύ, ὁμῖν), Ε 482, α 376, δ 94, γ 41, 65. (Ὁ δὲ Διὸς υἱός, ὅστις ἀποφύγει τὴν ἐγκλίσιν, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Βαθυμεινός γράφουσι καὶ ἐν τούτοις ὁμῖν ἴδ. ἡμεῖς), αἰτ. πάντοτε ἴων. ὁμέας (κατὰ συνί-
ζησιν διούλλαθος). Ἐκτός δὲ τούτων εὐρίσκον-
ται καὶ οἱ Αἰολικοὶ τύποι: ὁνομαστ. ὁμῶες, Α 274, 335, 469, φ 231, δοτ. ὁμῖαι, Ζ 77, Η 387, Ν 625, Ο 409, ε 346, καὶ κατ' ἐκθλιψιν ὁμῶ, Κ 551 ἔξ μετὰ τοῦ εὐφωγέως ὁ ὁμῖν, Δ 249, Κ 380, ε 320, λ 336, 340, ο 306, υ 307. Ἰδὲν ταῦτα πῶς τοῦτον τύπον τῆς δοτ. διαμεισθῆται ὁ Διὸς υἱός, νομίζων ἐπὶ οἱ ἐπικ-
καὶ ἔχει μόνον κατέφυγον εἰς τοῦ Αἰολικοῦ τύπου, ὅπου ἠναγκάσθησαν εἰς τοῦ μέτρου, ἔξ γράφει ἀντ' αὐτοῦ ὅπου μὲν ἀπαιτεῖται σπον-
δαῖος ὁμῖν, ὅπου δὲ τροχαῖος ὁμῖν, ἴδ. τὰ εἰς τὴν ἔκδοσιν τοῦ Ὁμ. προλεγ. σ. XI), αἰτ. ὁμα-
με, Ψ 412, καὶ κατ' ἐκθλιψιν, Α 781, ν 357 κ. ἄ. || Ἡ καθομιλουμένη ἀπώλεσε τὸν τύπον ἐξ ἀνάγκης μετὰ τὴν ἐν τῇ προφορᾷ ἐξίσωσιν τοῦ η καὶ υ, ἵνα ἀποφύγῃ τὴν πρὸς τὸ ἡμεῖς σύγχυσιν, καὶ ἀντ' αὐτοῦ ἐπλάσε τὸν νέον τύ-
πον „σεῖς, σᾶς“ κατ' εὐθείαν ἐκ τοῦ σῶ).

ἸΜΕΝΑΙΟΣ, ὁ, γαμήλιον ἄσμα, ἀδόμενον ὑπὸ τῶν νυμφαγωγῶν κατὰ τὴν μετέδωσιν τῆς νόμφης εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ νυμφίου, Σ 493 f. (Κατὰ τινες μὲν ἐτυμολογεῖται ἐκ τοῦ ὕμνος κατ' ἄλλους δὲ εἶναι κυρίως ἐπιθετον παραγόμενον ἐκ τοῦ Ὑμῆν, -ένος, τοῦ θεοῦ τοῦ γάμου. Τοῦ-
του δὲ τὸ ὄνομα παράγεται κατὰ τινες ἐκ τῆς Σανσκριτικῆς ῥίζης ju-, ἥτις σημαίνει σύνδεσιν, συναρτάν, συζεύειν, εἶναι λοιπὸν κυρίως: συζευ-
γνῶν).

ἸΜΕΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ (ὁμεῖς) ὁμέτερος, „εἰδι-
κός σας“ (ἰδικός σας, ὀδικός σας), Ὁμ. πληγ. „ὁμέτερος αὐτῶν θυμός“ ἡ ψυχὴ ὁμῶν αὐτῶν, ε 138, πρὸλ. λ. Ἀΐτος Α, 3) „ὁμέτερος ἐκά-
στου θυμός“ τὸ θάρρος ἐνός ἐκαστοῦ ὁμῶν, Ρ 236. Ἐπικ. ἐπὶρ. ἸΜΕΤΕΡΟΝΔΕ εἰς τὸν ὁμέτερον οἶκον, φ 86.

ἸΜΜΕ, ἸΜΜΕΣ, ἸΜΜΙ, ἴδ. ἸΜΕΙΣ.

ἸΜΝΕΩ, γ'. πληθ. τοῦ ἑνός. Ἰων. ὁμνεῖσι, Ὑ. Ἀπολ. 190 κ. ἄ., μέλ. ἤσω, ἀορ. ὁμνησα, ὁμνῶ, ἐξυμνῶ, δοξαλογῶ, μετ' αἰτ. Ὑ. Ἀπ. 19, 209, Ὑ. Ἑρμ. 4 κ. ἄ. πληγ. Ἐκ τοῦ ἸΜΝΟΣ, ὁ, ἄ.) μέλος, μελωδία, „σκο-
πός“, ὅσον „ὕμνος αἰοδῆς“ = „οἶμος αἰοδῆς“ (ἴδ. οἶμος) Ο 429 f. β'). ἄσμα, ὕμνος. ψαλ-
μός, „πραγοῦδι“, Ὑ. Ἀπ. 161, Ὑμ. 8(9), 9 καὶ ἀλγ. τῶν Ὑμνων. (Ἐκ τοῦ ὕδω=αείδω. || Ὁρθότερα ἐτυμολογία εἶναι ἡ ἐκ τῆς ῥίζ. γφ-, ἐξ ἧς ὕψη, ὕψος, ὅθεν ὀρθότατα ἐρμηνεύεται τὸ „ὕμνος αἰοδῆς“ διὰ τοῦ: ὕψος τοῦ ἄσματος).

ἸΜΟΣ [-], ἡ, ὄν, Ἀωρ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὁμέτερος, „εἰδικός σας“, μόνον ἐν τῷ θηλ.

βη E 489, Ν 845, ι 284 καὶ ἐν τῷ αὐτῷ α 375, ε 140.

ἸΠ-ΛΗ [..], μόνον κατὰ παρατ. ὕπαλ-
1) ἄγω, ὁδηγῶ ὑποκάτω, „ἵππους φέρω τοὺς ἵππους ὑπὸ τῶν ζυγῶν, ὁ α. ζε-
„ζεῦγαι“, Π 148, Ψ 291, Ω 279. ἐκ-
ἀνευ τοῦ „ζυγῶν“, ὅσον „ἡμίονους“ Ε 73
Ἰπρ Α, 1). 2) λεληθότως ἐξάγω, ὁ
„τινὰ ἐκ βελῶν“ ἔξω τῶν βελῶν, Α 10.
ἸΠ-ΛΕΙΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑπέδω, ὁ ἐ-
χρονως ψάλλω, προσψάλλω, μόνον
„ἴνον δ' ὑπὸ καλῶν ἁείδεις“ Σ 570,
δ' ὑπὸ καλῶν ἁείδεις“ ὑπήχησε, προσή-
φ 411, ἴδ. ΛΕΙΩ.

ἸΠΑΪ, ἴδ. ἸΠΩ.

ἸΠΑΪ-ΛΕΪΣΙΚΑ, ἴδ. ἸΠΟΛΕΪΔΑ.

ἸΠΑΙΩ, ἐκ τῆς προθ. ὑπαῖ κατ' ἐπικλ.
κτασιν διὰ τοῦ ὁα, ὑποκάτω, πλαγίως·
παρά τι, „παράμερα“, ὡς ἐπὶ τὸ πολ.
τῶν κινήσεων σημαντικῶν βημάτων ἄ.)
„ὑπὸ λιάζομαι“ κλίνω ὑποκάτω, σκύ-
παρεκκλίνω, Ἰλ. Ο 520, Ψ 255, „ὑπαίθε-
ται (ἡ πέλεια)“ κόπτουσα φεύγει, Χ
„ποταμὸς λάβρος ὑπαίθα βέων“ βέων ὁ
Φ 274. β') ὡς πρόθεσις μετὰ γεν.
τοῦ λιαστέος· πλαγίως· ἀπὸ τῶν κλινῶν
„αἱ μὲν ὑπαίθα ἀνακτος ἐποίησαν“
καὶ εἰς τὰ πλάγια τοῦ κυρίου ἡσθμαινον-
τινες μ' ὁ ὑποστηρίζουσι αὐτὸν χωλῶς
κατ' ἄλλους, δὲ τρέχουσιν, ἵνα συναρτῶ-
σ' αὐτοῦ) Σ 421.

ἸΠΑΪΩ, ποιητ. μέλ. ὑπαΐσω, ἀορ. ἄ.
ὑπαΐξας ἄ.) μετὰ γεν. κάτωθεν τινος
ἀναπλῆδω, „βωμῶ“ ὑποκάτωθεν τοῦ
ἐφορμήτας, Β 310 (ἐνθα τὸ α εἶναι μ.
β') μετ' αἰτ. ὑποκάτω τινὸς ὄρμω,
„φορῆ“ (=φορῆς) ὑπαΐξει λχθός· ὁ ἐ-
τρέψῃ ὑποκάτω τῆς φορμώτης (ἐλαφρῶς
νομίστης) ἐπιφανείας τῆς θαλάσσης (ἵ-
κασθ' τὸ ἐπιπλέον πτόμα), Φ 426 (ἐν
βραχύ), πρὸλ. λ. ΦΡΕΞ.

ἸΠΑΚΟΪΩ, ἑνεστ. μόνον γ'. ἐνικ. -ει,
ἀναύξ. γ'. πληθ. ἐν τμ. ὑπό-ἄκουον,
ἀναύξ. ὑπάκουος, ἀπαρρ. ὑπακούσαι· ὁ
εἴς τι ἀκρόασιν, ἀκροῶμαι τι, „ἀφ-
μαι, βάλλω αὐτῷ“, Θ 4 (ἐν τμ.), Ε
Ἀπρ. 181. β') δίδω ἀκρόασιν, ἐπομ.
τῷ, δ 283, κ 83.

ἸΠ-ΛΕΪΟΜΑΙ [..], ποιητ. ἀποθ. μ.
ἄ. μετοχ. ὑπαλεῦμαι, ὑπεκφεύγω
φεύγω· θάνατον· ο 275 f.

ἸΠ-ΛΥΞΙΣ [..], ιοε, ἡ, ἐπικ., ὑπε-
ἀποφυγῇ, Χ 270, φ 287. Ἐκ τοῦ
ἸΠ-ΛΥΣΚΩ, μέλ. -λύσεις, Βατρ. 98,
ναυτ. ὑπάλυξε, ἀπαρρ. -αι, μετοχ. ὑπά-
λυξας, ὑπεκφεύγω, ἀποφεύγω, ἐκ
„τέλος θανάτοιο“ Α 451, „Κῆρας“ Μ
512, καὶ ἐν τμήσ. Μ 113, „μόρον“ Β

Πα· τ 189, «κῦμα» ε 430, «χρεός» ἀπὸ γράσας, ὅ ἐστι δὲν τὸ πληρώνω, θ 335. ΠΑΝΤΙΑ [·····], ἀορ. ἀ. μετοχ. ὁπαντιάζω, ἀπὸ ἀπὸδοκῆτος ἀπαντῶ, «ἐδγαί-
[μ]πρὸς», ἀπολ. Ζ 47 f.

παρ, τὸ, μόνον κατ' ὄνομα καὶ αἰτ., πραγ-
ματ., ἀλλ' ὅτι ἐμφάνισις, πραγματικό-
····· ὄναρ, ἀλλ' ὅτι παρ, «Ὅδ. τ 547, ο

πάρκα, γ' ἐνικ. τοῦ ἀορ. τῆς ὑποτ. ὑπόρρη,
παρκα ἀρχομαι, προσηγοῦμαι εἰς τινά
ἐν, ω 286 f.

παπιδίαι [·····], οκ, (ὕπο, ἀσπίς), ὁ ὑπό
ἀσπίδα, ὁ ὑπό τῆς ἀσπίδος κεκαλυμ-
μεν. Τὸ οὐδ. πληθ. ἵπασπιδία ὡς ἐπὶ β.
«ὕπασπ. προποδίζω, προδιδῶ» Ν 458,
Π 609.

παῖς [···], η, οκ (ὕπερθετικὸν ἐκ τῆς ὑπέρ
παῖς ὑπέρτατος), ὑπέρτατος, ἀνώτατος,
παῖς, συγγενὸν ἐπὶ τοῦ Διός, Ε 756· ἰδίως
παῖς. «ὕπατος θεῶν, ὕπ. κρείοντων». Ὅμ.
«ἐν πυρὶ ὑπάτη» ἐπὶ τοῦ ἀνωτάτου,
αὐτοῦ μέρους τῆς πυρᾶς, Ψ 465, Ω 787.
παῖς, τὸ ὑπεῖναι.

ΠΑΡΚΙΣΑΝ, ἴδ. ἱπποδείκω.

ΠΑΡΚΟ, ἴδ. ἱπποδέχομαι.

ΠΑΡΚΑΝΟΝ, ἴδ. ἱπποερλίκω.

ΠΑΡΚΑ, ὅ ἐστι συνήθ. ὑποεἰκω (ὕπο-φαίλω)
Π 266 κ. ἀ. παρ. ὑπόεικα, ἀπαρ. -εἰν,
ὁ ὑπόεικον, μέλ. ὑποεἶω, -ομεν Δ 62,
ἄλλως δ' ἐνταῦθα εἶναι ὑποτακτικὴν τοῦ ἀορ.
παρκαλμένην) α 211, ἀορ. ὑποεἶω α 227,
μετ. μέλ. (ταυτοσημία τῷ ἐνεργ.) ὑποεἶω-
α 294, -εαι μ 417 (ὅπου ὁ Βέκκερος, ἵνα
τὸ δίχαμμα, διορθώσιν· ὅσοις ὑποφαί-
λω καὶ ὑποεἶωμαι (ὕποφαίλω). Ψ 602, ὑπο-
εἶω, 1) κυρ. ὑπεξέρχομαι, ἀποσύρο-
μαι μετὰ γεν. «νεῶν» ἀπὸ τῶν νεῶν
Π 3, καὶ μετὰ δοτ. προσώπων καὶ γενικ. «τῶν
ἐπὶ τὸν πατὴρ ὑποεἶω» ἐνώπιον αὐτοῦ
παρκα ὑπεχώρησεν ὁ πατὴρ ἀπὸ (ἐκ) τῆς
Π 3· ἐ. παρκαώρησεν τὴν ἑδραν εἰς αὐτὴν, π
Π 3) μετὰ αἰτ. «γεγῆρας τινος» ἀποφεύγω,
παρκαώρω, Ο 227. 2) τροπ. ὑποχωρῶ,
παρκαώρω, ὑποεἶω, μετὰ δοτ., μ 417, (Π 311)
παρκαώρω καὶ αἰτ. ὑποχωρῶ εἰς τινά ὡς πρὸς
Π 3, Α 294, Δ 62· μετὰ μετοχ. (·····) ὡς
παρκαώρω ἐν αὐτοῦ τῇ ἐννοίᾳ τῆς λήξεως· «ὕπο-
εἶω ται γωδόμενος» ὑποχωρῶν εἰς σὲ ὅτι
παρκαώρωμενος, Ψ 602· ἐπὶ ἀφύγῳ ὑπο-
εἶω «οὐ βῆδ' ἐστὶ θεῶν δῶρα ὀνητοῖται
εἶναι οὐδ' ὑποεἶκειν» δὲν εἶναι εὐκολόν· τὰ
τῶν θεῶν (ὅπλα) νὰ διαμασθῶσιν ὑπὸ ὀνη-
τοῦ νὰ ὑποχωρήσωσιν εἰς αὐτοὺς, τουτέστι
παρκαώρωσιν ἢ διαβράχωσιν, Γ 266.
ΠΑΡΚΑ (εἶμαι), γ' πληθ. ἴων. ὑπάσαι, εἶμαι,
παρκαώρωμαι ὑποκάτω τινός, μετὰ δοτ. «με-
τὰ ὑπὸ τῇν στέγην τινός εἶμαι, Ι 204,

«πολλῇσι (ἵπποις) πῶλοι ὑπῆσαν· πολλὰ εἶχον
καὶ πῶλους ὑπὸ κάτω των, ὅ ἐστι ὀηλάζοντας,
Α 684· ἐν τμήσ. «ὕπὸ δὲ ὀρήνους ποσὶν ἦεν»
α 134.

ὑΠΕΙΡ, ὑΠΕΙΡΕΚΩ, ὑΠΕΙΡΟΣΟΣ, ἴδ. ὑΠΕΡ, ὑΠΕΡ-
ΕΚΩ, ὑΠΕΡΟΧΟΣ.

ὑΠΕΙΡΟΧΟΣ, ὁ ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὑΠΕΡΟΧΟΣ,
εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθεὶς· Α
335.—Πατρωνομ., ὑΠΕΙΡΟΧΙΔΗΣ, λα, ὁ ἱτυ-
μονεύς, Α 673.

ὑΠΕΙΡΩΝ, ΟΝΟΣ, ὁ, εἰς τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ
Διομήδους φονευθεὶς, Ε 444.

ὑΠΕΚ, ἀνθ' ὅ ἐστι Ὀδύς, ἐν Ἰλ. ἔγραψε διηρη-
μένως ὑΠ' ἐκ. (Π 3) ὡσαύτως ὅ ἐστι νεώτατος ἐκδοτης
Λαρόχης· ὁ δὲ Σπύρτζερος· ὅ ἐστι μετ' αὐτὸν ὕΠ' ἐν
ὑΠ' ἐκ ὅτι πρό φωνήεντος ἵΠ' ἐκ, ἐΠ' ἐκ, ὑΠ' ἐκ ὡς
Π' ἐκ, κατὰ τὴν ἐξω, ἐν γένει ἐκ, ἀπὸ· ἀ) ὡς
ἐΠ' ἐκ ὡς κατὰ τὴν λαγομένην τμήσιν ἀνέκον εἰς
τὸ ῥῆμα, «ὑΠ' ἐκ κακότης φεύγω» ὑΠ' ἐκφεύ-
γω τὴν κακ., γ 475· β) ὡς πρὸς μετὰ γε-
νικῆς, «ὑΠ' ἐκ αἰφύρα» Ε 854, «ὑΠ' ἐκ κακοῦ»
Ν 89, Ο 628, λ 37, μ 107, «τεῖχος αἰεὶ
ὑΠ' ἐκ . . . ἐσέοντο» πάντοτε ὑΠ' ἐκ· τὸ ἐν τοῦ
τεῖχους ἔτρεχον πρὸς τὰ ἐξω, πρὸς τὰ ἀνοικτά,
X 446.

ὑΠ' ἐκ-ΠΡΟ-ΦΕΩ, ἐΠ' ἐκ, μόνον ἐν τῷ ἐνεστώτι
ἀ) ἐπὶ τὰ πρόσω ὑΠ' ἐκτρέχω, τρέχω ὀλί-
γον (παρ) ἐμπρός, Φ 604, θ 425· β) με-
τ' αἰτ., τρέχων προλαμβάνω, [φθάνω] τι-
νά, Ι 506.

ὑΠ' ἐκ-ΠΡΟ-ΛΪΩ, κατὰ τὴν τινος ἀπολύω,
«ὑΠ' ἐκπροέλυσαν ἡμίονους ἀπίνης» ἐξέλευσαν
τὰς ἡμίονους ἀπὸ τῆς ἀπίνης, ζ 88 f.

ὑΠ' ἐκ-ΠΡΟ-ΤΕΩ (διὰ τὸ μέτρον δὲν διπλασι-
άζεται τὸ ρ), ἐκρέω περαιτέρω, ἐκχειλίζω
καὶ ῥέω (παρ) ἐμπρός, ζ 87 f.

ὑΠ' ἐκ-ΠΡΟ-ΦΕΙΓΩ, ἐΠ' ἐκ, ἀορ. β'. εὐκτ. ὑΠ' ἐκ-
προφύγομαι, μετοχ. ὑΠ' ἐκπροφυγών, ὑΠ' ἐκφεύ-
γω, κρυφίως ἢ ἐπιτηδεύω διαφεύγω καὶ
τρέχω (ἐμπρός), ἀπολ., Γ 447, Φ 44, υ 43,
μετ' αἰτ., «Χάρυβδιν» μ 413.

ὑΠ' ἐκ-ΦΕΛΩ, ἐΠ' ἐκ, ἀορ. ἀ. ὑΠ' ἐκφέλασε, λα-
θραίως ἢ ἐπιτηδεύω σάβω τινά ἐκ τινος,
Ψ 292 f.

ὑΠ' ἐκ-ΦΕΥΓΩ, παρ. ὑΠ' ἐκφεύρον, -ε, ὅ ἐστι ἀναβῆ.
ὑΠ' ἐκφερον. 1) μετὰ β. κρυφίως ἢ ἐπιτηδεύω
ἢ ὅτι ἀπλῶς μεταφέρω ἐκ τινός, «τινὸς -οἰέ-
μας» μεταφέρω τινά ἐκ τῆς μάχης, Ε 318,
317, 883, ὀλίγον ἀποσύρω, «σάκος» Π 268.

2) ἀμετάβ. (πρὸς ἐκφύγῳ) 2) τελευτῶ, μετὰ
σπουδῆς τρέχω, ἐπὶ τῶν ἵππων, γ 496.

ὑΠ' ἐκ-ΦΕΥΓΩ, ἀορ. β'. ὑΠ' ἐκφεύγον καὶ ἐΠ' ἐκ.
ὑΠ' ἐκφυγον, εὐκτ. ὑΠ' ἐκφεύγοι καὶ ἐν τμ. ὑΠ' ἐκ-
φεύγομαι, γ 475, ι 489, κ 429, ἴων. ἀπαρ.
ὑΠ' ἐκφεύγειν, ἐκ τινος ἢ ἀπὸ τινος (κακῆς
μάχης) καταβάσκει· διαφεύγω, ὑΠ' ἐκφεύγω,
ἀποφεύγω, Θ 243, Γ 494, φ 320, μετ' αἰτ.,
«Κῆρα, ῥέεθρα, ὀλεθρον» Ε 22, Ζ 57, Η 657,

Χ 202, ι 286, «αὐτὴν» λ 383· συνδυάζεται
ματὰ τοῦ «ἀλλόθεν» μ 216, Θ 243.

ὑΠΕΡΜΝΗΜΙΚΕ, ἴδ. ἱΠΗΜΝΙΑ.

ὑΠΕΡΜΕΡΕΩΣ καὶ ὑΠΕΡΕΡΕΩΣ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
ποιεῖται, ἐπὶ β. 1) κάτω, ὑποκάτω, Δ 417, Ν
30, κ 242 κ. α. τοῦναντίον «καθ' ὑπερθεον» κ
353. Ἰδίως, «κάτω», εἰς τὸν κάτω κόσμον,
ἐν τῷ Ἀδῳ, Γ 278, Γ 61. 2) μετὰ γεν., «πο-
δῶν ὑπὲν» ὑπεκκίω τῶν ποδῶν, ὑπὸ τοῦ πό-
δος, Β 150, «ὑπὲν Ἀλοιο» πρὸς νότον τῆς
Ἀλοιο, γ 172.

ὑΠΕΞ, ἴδ. ὑΠΕΠ.

ὑΠΕΞΑΓΩ, μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ.
τῆς ἐσκέ. ὑπεξαγαγοί, ἐπιτηδεύω· ἢ ἔξ ἀπλῶς
ἐξάγω τινὰ ἐκ τίνος, μάλιστα δὲ κινδύνου,
«ὑλγυτώνω», «ἀλλὰ σε δαίμων οὐκ ἔδ' ὑπεξα-
γάγοι» ὁ θεὸς νὰ σὲ ὑλγυτώσῃ καὶ νὰ σὲ φέρῃ
εἰς τὸν οἶκόν σου, σ 147 f.

ὑΠΕΞΑΛΕΘΟΜΑΙ, ἐπικ., ἀορ. ἀπαρρ. ὑπεξαλέα-
σθαι, ὑπεκφεύγω, δια(ἀπο)φεύγω, «χέιρας»·
Ο 180 f.

ὑΠΕΞΑΝΑΔΙΩ, μοτοχ. τοῦ ἀορ. β'. ὑπεξανα-
δῶς, ἀμετῶς, ὑποκάτωθεν τινος ἐξέρχουμαι,
«ἐδ' ὑπ' αἰνῶν», μετὰ γεν., «ἀλλ' οὐ» ἀναδύω, ἐδ' ὑπ' αἰ-
νῶν ἀπὸ τῆς θάλασσαν, Ν 352 f.

ὑΠΕΡ, ἐπικ. ἔξ ὑΠΕΙΡ (ὅταν ἡ τελευταία συλ-
λαβὴ ᾔνε ἀνάγκη πρὸ φωνηέντος νὰ ἐκταθῇ,
οἷον «ὑπὲρ ἄλλα»), πρὸθ. μετὰ γεν. καὶ αἰτιατ.
συντασσόμενη, συγγεν. τῷ Λατ. super καὶ τῷ
Σανσκριτ. उपरि, ὑπεράνω. Α'.) Ματὰ γενικ.

1) τοπικῶς· α.) σημαίνει τὴν ὑπεράνω τινός
κίνησιν, ὑπεράνωθεν, «ἀπ' ἐπάνω», «ὑπὲρ
τοίχων καταβάνω» ὑπερβάς τοὺς τοίχους κατα-
βαίνω, «ἀπ' ἐπάνω ἀπὸ τοῦ τοίχου», Ο 382,
πρὸλ. Γ 279· ὡσαύτως· «ὑπὲρ οὐδοῦ βαίνω»
ὑπερβαίνω τὸ κατώφλιον, ρ 575· β.) τὴν ὑπε-
άνω τινὸς στάσιν, ὑπεράνω, «ἐπάνω», «ὑψοῦ
ὑπὲρ γαίης ἔχω» ὑψηλὰ, ὑπεράνω τῆς γῆς κρα-
τῶ, Ν 200, «ὑπὲρ πόλιος ἦα» ἤμην ὑπεράνω
τῆς πόλεως, δ ε. ἐπὶ τοῦ λόφου τοῦ ὑπὲρ τῆς
πόλεως, π 471, ὡσαύτως· «ὑπὲρ μαζοῖα» Δ 528,
α 137· δὲν «στῆ ὑπὲρ κεφαλῆς τινι» ἐστάθη
ὑπεράνω τῆς κεφαλῆς, «ἐπάνω ἀπὸ τοῦ κεφάλι»
τινός, Β 20, δ 803· γ.) πέραν, ἐπέκεινα,
«ὑπὲρ τάρρον» Σ 228, Ψ 73, ν 357. 2) με-
ταφ. σημαίνει σχεδὸν ὅτι ἔξ ἡ Παρ! α.) τὴν
πλείων, τὸ τέλος εἰς τὰς βοηθείαν καὶ ὑπεράσπι-
σιν σημαίνουσας φράσεις, ὅπου σχεδὸν ἀκόμη
τηρεῖται ἀμυδρὰ ἡ τοπικὴ ἔννοια, ὑπὲρ, χ ε-
ριν, οἷον «τελχος ἐτερχίσαντο νεῶν ὑπὲρ» πρὸς
ὑπεράσπισιν, χάριν τῶν νεῶν (ἀλλὰ καὶ ὑπερά-
νω), Π 449, Μ 5, «ῥέξιν τι ὑπὲρ Δαναῶν» Α
444· β.) ἐπὶ τῶν δεήσεων καὶ ἱκεσίαις σημαν-
τικῶν ῥημάτων σημ. ὅτι ἡ Πρὸς· πρὸς χά-
ριν, «οἶ ὄνημα, οἶ ἁγάπην» τινός, «ἰσσομαι
ὑπὲρ τοκέων, ὑπὲρ ψυχῆς καὶ γούνων» Ο 660,
665, Χ 338, Ω 460, ο 261· γ.) ἐν γένει μίαν
ἀντιθέσιν ὀχλήν, περὶ, «διὰ», «ὑπὲρ σέθεν

ἀσχε' ἀκούω» ἀσχη ἀκούω περὶ σοῦ, «διὰ
να», Ζ 521. Β'.) Μετ' αἰτ. 1) τοπικῶς,
μαίνει α.) τὴν ὑπεράνωθεν τινος κίνησιν,
περάνωθεν, «ἀπ' ἐπάνω», «ὑπὲρ ὤμων»
46, «ὑπὲρ οὐδὸν ἐδήσετο» ὑπερέβη τὸ κα-
τώφλιον, γ 133, «ὑπὲρ ἄλλα κίνεσθαι» Π
444· β.) ἀλλήλοισι· γ 73 κ. α. ὅμ., «ἡὼς φαινοί-
ται ὑπὲρ ἄλλα» διαχέουσα τὸ φῶς τῆς ὑπεράνω
θαλάσσης, Δ 13, «δόρυ ἀντετόρησε» π
μόνον ὑπὲρ θέναντος· διετρώπησε τὴν σάρκα
ἄνω τοῦ ἐσθλάτου θέναντος, Ε 339· δ.) ὑπὲρ
βολήν, ὑπερβολῶς, ὑπὲρ, πέραν, ἐναντίον
μεταφρ. «ὑπὲρ αἶσαν» ὑπὲρ τὸ δίκαιον, Γ
«ὑπὲρ μοῖραν» ἐναντίον τοῦ εἰμαρμένου,
336, «ὑπὲρ θεῶν» ἐναντίον τῆς θελήσεως
θεοῦ, Ρ 327. Πρὸλ. καὶ ὑΠΕΡΜΟΡΟΝ.

Σημ. Ἡ ὑΠΕΡ τίθεται ἐνίοτε καὶ κατόπιν
οὐσιαστικοῦ, ὅτε τονίζεται κατ' ἀναστροφὴν
Ε 339, Μ 289, Ν 616 κ. α.

Ἐν συνθέσει πλὴν τῶν σημασιῶν τῶν ἐν
τάξει ἔχει πρόστι καὶ τὴν τῆς ὑπερβολῆς
ὑπερμετρίας.

ὑΠΕΡΑΙΣ [-.-], ἐς (ὑπὲρ, ἄημι), ὑπερ-
τρως· πνένων, δ ε. σφραδός, λάβρος, καὶ
ἐν τῷ 0ηλ. «ἀελλα» Α 297 f.

ὑΠΕΡΑΛΛΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., ἀορ. ἐπικ. συγ-
κομμ. ὑπερᾶλτο ἔξ μετοχ. ὑπεράλμενον, ὑπ-
πηδῶ, πηδῶ πέραν τινός, οἷον «ὑπὲρ
ἐντός τῆς αὐλῆς», Ἰλ. Ε 138, καὶ μετ' αἰτ.
ἀντικειμένου, «στίχας» Γ 327.

ὑΠΕΡΒΑΙΝΩ, ἀπαρρ. -ειν, ἀορ. β'. ὑπερ-
βαίω, ἐνικ. ἀναυδ. ὑπερβῶ, γ'. πληθ. ὑπερβάν
ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑπερέβησαν Μ 469, γ'. ἐνικ.
ὑποτ. ὑπερβῆν ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὑπερβῆ 1 δ
α.) κυρ. ὑπερβαίνω, ὑπερπηδῶ, «(προ-
περνῶ», οἷον «τεῖχος» Μ 468 ἐξ., «οὐδὸν»
80, π 41, Γ. Ἐρμ. 23· β.) μεταφ. πε-
ρβαίνω, ἀπολ. ἀμαρτάνω, μεθ' οὗ καὶ ἐ-
πίπτεται ἐν τῷ Ι 501.

ὑΠΕΡΒΑΛΛΩ, ἐπικ. ἔξ ὑΠΕΙΡΒ, ἀορ. β'. ὑπερ-
βαλλω, Ρ 637, καὶ ὑπερβαλε ἀναυδ., ἀπ-
-έειν. 1) ῥίπτω τι πέραν τινός, ὁθ. ῥίπτω
ὑπερβαίνω τι, «ἔαπερνῶ», οἷον «ὑπὲρ
σημάτα πάντων» ἔβριψεν ὑπεράνω τῶν σημ-
μάτων πάντων, δ ε. ὑπερέβη πάντων τὰ σημεῖα 4
περὶ τῆς πέτρας τοῦ Σίσυφου «ἀλλ' ὅταν μέ-
(ὁ Σίσυφος) ἄκρον (λόφον) ὑπερβαλέειν»
τὸν ῥίψῃ ἢ περάσῃ πέραν τῆς ἄκρας, τῆς κ-
φῆς τοῦ λόφου, λ 597. Σπανίως μετὰ
κῆς· «τόσον παντός ἀγῶνος ὑπερβαλε» τὸν
τόσον πέραν παντός τοῦ ὁμίλου ἔβριψε (τὸν
λον), Ψ 847. 2) ὑπερβαίνω, ὑπερβαίω
«(ἔα)περνῶ», «τινὰ δουρί» ὑπερακοντίζω
637.

ὑΠΕΡΒΑΣΑΝ, ἴδ. ἱΠΕΡΒΑΣΙΝ.

ὑΠΕΡΒΑΣΙΝ [-.-], ἡ (ὑπερβαίνω), πα-
χυρ. ὑπερβασί· πάντοτε δὲ μεταφ. ἐπὶ ὑπερ-
σεως οἵου τινός ἢ ἀνθρωπίνου νόμου, δθ. π

ἀμαρτία, ἀσέβεια, ἀνοσιουργία, γὰρ πλθ. Ψ 389, χ 168 κ. ἀ. πλχ.

Ἰδ. ὑπερβία.

ὑπερβία, ὄν, (ὑπέρ, βία) ὑπερβύριον· ἐπὶ κακοῦ, βίαιος ὕβρις, παράτολμος ἀβέλεια, «θυμός» Σ 262· ἐπὶ τῶν μνη-

στικῶν ὑπερβίον ὄντων· αὐτοὶ δὲ ὄντες ἐπὶ τῶν ἀβελειῶν ἔχοντες, α 31, π 410.

ἐν γένει σφοδρὸς, ἐμπάθη· ἡ ἐπὶ α 212. Τὸ οὐδ. ὑπερβίον ὡς ἐπὶ ὀδύσσειᾳ, ὑπερμέτρως, Ρ 19· ἀνοσίως, ρ 92 κ. ἀ.—Τῆς Ἰλ. μόνον ἐνθα ἀνωτ.

ὑπερβύριοι, οἱ, Ὑπερβύριοι, μυθικὰ καὶ κατοικοῦν τὰς πέραν τοῦ Βορρᾶ χώρας ἀπὸ τινος πέραν τῶν ὀρέων, ὡς ἐκ τῆς καὶ ὄρος), τὰς ὁποίας ἐφρατίζοντο ὡς περδείον, Ὑμ. 6 (7), 29. Ὁ Πίνδαρος 14 εἰς, Πυθ. 10, 49 τοποθετεῖ αὐτοὺς τὴν Ἰστρον, ὃ δὲ Ἡρόδοτος 4, 13, 34—τῇ Σκυθίᾳ.

ὑπερβία, ἐν, (ὑπέρ, δέω) μόνον ἐν τῇ οὐρανῇ, κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ τοῦ ὑπερβύριον, τούτῳ ὑπερμέτρως ὡς λίαν ὀλιγάρητος, «ἄθμος» Ρ 1 ἐνθα ὁ «καί» εἶνε ἐναντιωματικὸς—καὶ Β' 4, ἀ. β', 6'). Καὶ ταῦτα μόνον Ἀπολλῶν, καὶ ἄλλοι· ἄλλοι δὲ ἐκ τῶν τῶν Εὐστάθιον παράγουσι τὴν λ. ἐκ τῆς καὶ ἐρανηύουσιν· ὑπέρτερος τοῦ ὑπερβύριον, ἀφροδῆς, ἀτρόμητος.

ὑπερβία, ἡ, 1) κρήνη τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ πόλεως Β 734, Ζ 451. 2) ἡ παλαιότερη, ἡ γῆ τῶν Φαίλων, πλησίον τῶν Κωνσταντίνων, πρὶν μετακινήσασθαι εἰς τὴν Σχερίαν, ζ 1· κρήνη, ἄλλως· μὲν μεταβίβη· καταβάλλω ἐν ὄρ. β'. ὑπέρβιον ποιητ. ἀμετάβητος· ἀπὸ τῆς κλίνω πρὸς τὰ κάτω, Ψ 691 ἢ, μᾶλλον «ὑπέρβιος γυῖα» κατέπεσον ὑπὸ τὰ μέλη, τὰ γόνυα).

ὑπερβία, ἐπικ., παρατ. ἀνὰ, ὑπέρβιος, μὲν ὀρέπω ἢ ἀποσπῶ, ἀπὸ κάτω ὡς, μεταφορ. ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ κάτωθεν ὀρέποντι· παρασύροντός τε, οἷον «κονίην» ἐξέπλυνεν ἢ κατέρωθεν κάτωθεν τῶν τῶν ὕδατος, ὥστε νὰ μὴ εὕρισκῃ νὰ πατῇ Φ 274 ἢ.

ὑπερβία, Ἰδ. ὑπερβία.

ὑπερβία, ἐπικῶς ὑπερβία ἐν τῇ παρατ. ὄν, -ε, Β 426, Γ 210, Σ 433, ὄρ. β'. ὑπερβία καὶ κατ' ἐπὶ. ὑπερβία, ὄν, ἡ 735, Ω 374, ὄντα, ὑπερβία, κρατῶ, κρατῶ ὑπερβία τί τινος, οἷον γῆ γῆ Ἡρακλίου· Β 426· ἰδίως πρὸς ὑπερβία τινος, ὅτε καὶ συντάσσεται μετὰ δοτικῆς, οἷον «χεῖρα, χεῖράς τινι» κρατῶ τὰς ὑπερβία τινός, προστάτεω, ὑπερβία, Α 249, Ε 433, εἰ 184· ἀλλὰ καὶ μετὰ Α 420, 687, Ω 374. 2) ἀμετάβ. ὑπερβία,

ἔχω, ἐξέχω, μετὰ γενικ. «στάντων ὤμους» ὅτε ἴσταντο, ἐξέχευε κατὰ τοῦ, ὤμους (ὁ Μενέλαος τοῦ Ὀδυσσεύς) Γ 210. β') ἀναβίω, ὑψοῦμαι, ἐπὶ τοῦ ἀνατέλλοντος ἡλίου, «γαίης» Α 735· ὡσαύτως καὶ ἐπὶ ἀστέρος, ν 93.

ὑπερβία, ἡ (ὑπέρ), ὑπερβία, κεραυόχως (κάλως), «ἀπλῆ», πλθ. «ὑπερβία τὰ καλῶς δια τὰ συνάπτοντα τὰ ἀκρα τῆς κεφαλῆς (τοῦ «ἐπικρίου») πρὸς τὸ κατὰ τρωμα, δι' ὧν σπένεται τὸ ἰστίον τὸ ἀπὸ τοῦ ἐπικρίου κρεμάμενον, ε 260 ἢ.

ὑπερβύριον, ὁ, μετοχ. ἐνεσ. (ὡς ἐπὶ τὸ πλθ. κατὰ πλθ. εὐρισκομένη, ἐνικῶς δὲ μόνον Π 258) ἀχρήστου τινός ῥήματος ὑπερβύριον (ἐκ τοῦ ὑπερβύριον, ὃ ἐ. ἄγαν ἀνὴρ, ὡς ἐκ τῆς ὑπέρ καὶ ἀνὴρ) κυρ. ὑπερβύριον· ἐπὶ κακῆς μόνον σημασι, ἡγουν ὑπερβύριον, ἀλάζιον, ὑβριστής, Δ 476, Ν 258 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ἰλ.), ἰδίως ἐν τῇ Ὀδυσσεΐᾳ ἐπὶ τῶν μνηστῆρων δ 769, ρ 581 κ. ἀ. πλχ. Ἐπιτίθεται ἡ κατὰ σημασίαν τ. λ. ἐκ τῆς προσθήκης «κακῶς» δ 769, δ 766, καὶ ἐπὶ τῶν Κουκλώπων ζ 5.

ὑπερβύριον, ὄν, οὐδ. τοῦ Πάνου ὑπὸ τοῦ Μενέλαου φωνεῖται, Σ 510, Ρ 24.

ὑπερβύριον, ἡ, Ἀττ. ὑπερβύριον πόλιν τῆς Ἀργείας, μετὰ τῇ Ἀργεΐ, νῦν δὲ Παλαιόκαστρον, Β 578, ο 254.

ὑπερβύριον, ὁ, μετοχ. ἐνεσ. ἀλλ. ἀχρήστου τινός ῥήματος ὑπερβύριον (ἐκ τοῦ ὑπερβύριον, τοῦτο δὲ κατ' ἐπικ. ἔκτασιν ἀντὶ τοῦ ὑπερβύριον, ὃ ἐ. ὑπέρμετρος φαινόμενος ἢ ἐμφανιζόμενος, κατὰ τὸν Κούρτιον· κατὰ δὲ τὸν Δύντζερν ἐκ τοῦ ἀχρ. ἄφηνος—ὅτι ἐκ τοῦ ἐπιτακτικοῦ α καὶ τοῦ φαίνω—καὶ τῆς ὑπέρ· ἐπὶ ἀπλοῦς τῶν ἐτυμολογῶν ὁ Δοιδεῖλ. ἐκ τοῦ ἄφηνος καὶ τῆς ὑπέρ, οἰονεῖ· ὑπέρβιος, καὶ ἐπομ. ὑπερβύριον), ὑπερβύριον, ἀλάζιον, ὑπερβύριον, «ὑπερβύριον», ὑπερβύριον, Α 694 ἢ.

ὑπερβύριον, ποιητ. καὶ ὑπερβύριον, ἐπὶ. (ὑπέρ), ὑπερβύριον, «ἀπ' ἐπάνω», ἰδίως ἐκ τοῦ οὐρανοῦ. Π 101, ω 344, Γ 22, π 47, χ 173 κ. ἀ., τούναντιον «ἐνερθεν» Ν 75.

ὑπερβύριον, μόνον ἐν τῇ μέλλοντι γ'. πλθ. ὑπερβύριον· Ἰων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὀρέποντι· ἐν τῇ ἐπικ. ὄρ. β'. ὑπερβύριον, ἀχρ. ἐπικ. χ' Ἰων. ὑπερβύριον, ὑπερβύριον, πλθ. ὑπερβύριον, ὑπερβύριον, «τάχυν», Ἰλ. Θ 479, Π 380 κ. ἀ., «ἐρκίον» Ι 456, ἀπολ. Μ 53.

ὑπερβύριον, ὄν, μεγάλθυμος, μεγαλόφυλος, γενναῖος (ὃ δὲ Γ.Μ. Οὐόσιος λαμβάνει αὐτό ἐπὶ κακοῦ· ὑπερβύριον, ὑπερβύριον ἐν τοῖς Δ 365, Ε 881, λ 289), ἐπιθετον τῶν ἡρώων, Ἰλ. πλχ.· ἐπὶ δὲ «Τρῶες ὑπερβύριον» Ζ 111, «ἔταροι» Ψ 512, «Γίγαντες» η 59, «θεράποντες» δ 784, π 326.

ὑπερβύριον, ὁ (ὑπέρ, ὄρ), ὑπερβύριον,

θυρον, τῆς θύρας τὸ ἀντιπάλιον, τὸ ἀντίθετον «οὐδός» η 90 ῥ.

ὑΠΕΡΊΜΗ, μέλ. γ' ἐνικ. ὑπερήσει, ὑπεράνω τινός ῥίπτω, ῥίπτων ὑπερβάλλω, ὑπερβαίνω τι, «τοδὲ (σημα)» ῥίπτω πέραν τούτου τοῦ τέρματος τὸν δίσκον, θ 198 ῥ (ἐνθα ὁ Βέκκερος ἐν τῇ Β'· καὶ Ἀμεῖς ἔγραψαν κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον οὕτως ἀντὶ τοῦ συνήθους: «τόν», ὁ ἐ. δίσκον).

ὑΠΕΡΙΚΑΪΝΩΜΑΙ, ῥῆμα ἀμφιδούλου ἐτυμολογία: μόνον ἐν τῷ ψ 3 ῥ, «γούνατα ἐρῶσαντο, πόδες δ' ὑπερικαίνοντο» ἐπὶ τοῦ βαδίσματος τῆς γραίας Εὐρυκλείας, ἥτις σπεύδει μὲν, ἀλλ' οἱ πόδες αὐτῆς δὲν ἐπακολουθοῦσι προθύμως, οἰσάνει: κλονοῦμαι, [σφάλλομαι], τρέμω, «πεδικλῶνομαι, ἐμπερδεύομαι, τρικλῶνω» ἢ κατὰ τινες: τῶν παλαιῶν ἐρμηνευτῶν: ὑπερικνουμαι, ὑπερπηδῶ, ὑπὲρ τὸ δεῦν βαδίζω. (Κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον «ἀνεπιλλοντο»—||. ἴσως: διορθωτέον: ἀνεσφάλλοντο—χ ἐκινου—to—||. ἴσως: χ *ἐκινου—to—προθυμουμένης αὐτῆς βαδίζειν ταχέως, μὴ θουαμένης δέ, ἀλλὰ κατὰ βραχὺ διὰ τὸ γῆρας·. Ὁ δὲ Κράτης ἡρμήνευσε: ὑπερεξετείνοντο—||. μὴ πως καὶ ἀνεγίνωσκον: ὑπερεκαίνοντο;—Ἐάν ἦνε σύνθετον ἐκ τῆς ὑπέρ, τὸ δευτέρον συνθετικὸν κατὰ τὸν Λόδεκκ εἶνε συγγενές τοῦ ἀίστω, ἀκτάζω, ἀκταίνω, ὅτε πρέπει νὰ προτιμηθῇ ἡ γραφή ὑπερεκαταίνοντο: κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἰκίσθαι: θέλω νὰ φθάσω εἰς τὸν σκοπόν. Κατὰ δὲ τὸν Δόντζερν πιθανώτατα ἐκ τῆς ῥίψης: ικ, ἐξ ἧς ἴκτης (προέκτης), ἴχνας, ἴκταρ, διὰ τοῦ ἀχρήστου ἰκτάς: ἰκταίνω, καὶ σημαίνει ἄγαν προθυμουμαι, τρέχω, ὅπερ δὲν ἀντιτίθεται πρὸς τὰ ἀνωτέω «γούνατα ἐρῶσαντο», ἀλλ' ἐκ παραλλήλου καὶ ἐπεξηγητικῶς παράκειται).

ὑΠΕΡΙΟΝΙΩΣ [..-.-.], λόγ. ὁ, υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος ἢ τοῦ Ὑψους, ὁ Ἥλιος, μ 476. Ἰδ. τὴν ἐπομ. λ. 1).

ὑΠΕΡΙΩΝ [..-.-], ἴσος (ὑπέρ), ὁ, 4) ἐπώνυμον τοῦ Ἥλιου, «Ὑπερίων Ἡέλιος» Θ 480, α 8, φ 42, 263, ἢ «Ἡέλιος Ὑπερίων» μ 133, καὶ μόνον δὲ «Ὑπερίων» ὡς ὄνομα τοῦ Ἥλιου, T 398, α 24, Ὑ. Ἀπ. 369. Πιθανῶς εἶνε πατρωνυμικὸν ἐκ τινος ἀχρήστου ὀνόματος Ὑπερος (ἐκ τῆς ὑπέρ, πρὸλ. τὸ Λατίν. superius) σχηματισθὲν κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν καὶ ὁ Τεκτονίδης ἐκ τοῦ τέκτων, Ἡκυτίδης ἐκ τοῦ ἡκύτα, καὶ σημαίνει ἐπομ. υἱὸς τοῦ Ὑψους. (Καὶ ταῦτα μὲν κατὰ τὸν Πλεγον, Νίτσην καὶ Ἀμεῖν· κατὰ δὲ τὸν Δόντζερν παρᾶγεται ἐκ τινος ἀχρήστου ὀνόματος Ὑπερον ἢ ὑπέρη (=ὑψος) καὶ σημαίνει τὸν κάτοικον ἢ ἄρχοντα τοῦ Ὑψους: κατὰ τὸ οὐρανίωδες. Κατὰ δὲ τὸν Εὐστάθιον εἶνε πατρωνυμικὸν ἐκ τοῦ κατωτέρου κυρίου ὀνόματος, καὶ Ὑπερίων εἶνε ὁ υἱὸς τοῦ Ὑπερίονος κατὰ συγκοπὴν ἀντὶ

τοῦ Ὑπεριονίων, Ἰδ. Μολίων. Ἀλλὰ τὸν Ὑρίονα τοῦτον ἀγνοεῖ ὁ Ὅμ. Τέλος ὑπέρη ἀλλῇ ἐτυμολογία καὶ ἐρμηνεία ἐκ τοῦ ἰών, ὁ ἐ. ὑπεράνω πορευόμενος, ἀπίθανο δι' ἄλλους λόγους: καὶ διὰ τὸ μακρὸν ι. || δὲ τοῦ ὅτι ὁ αὐτὸς λέγεται καὶ Ὑπέρη (Ἰδ. τὴν λ.) μὲ διπλὴν πατρωνυμικὴν καὶ δὲν πρέπει νὰ θαυμάζωμεν ἀναλογισμέναι καὶ ἄλλα τοιαῦτα ἐπέκτατα: μὲν πατρὸς εὐρίσκονται, οἷον Ἰαπετιονίδης, Ταλαϊονίδης, Κριασινιάδης ἐκ τοῦ Ἰάπετος, Ταλαῦς, ἢ Ἰασίς, ὡς καὶ τὸ ἀνάπαλιν συγκεκολλημένα Δευκαλίδης, Ἡετίδης ἐκ τοῦ Δευκαλίων τίων. 2) εἰς τῶν Τιτάνων υἱὸς τοῦ Ὁμήρου καὶ τῆς Γαίας, ὅστις μετὰ τῆς Θείας ἐγένοντο Ὁλιον, τὴν Σελήην καὶ τὴν Ἥω (Θεογ. 374), Ὑ. Δῆμ. 26, πρὸλ. Ὑμ. 31 (Ἰδ. τὴν λ.).

ὑΠΕΡΚΑΤΑΒΑΙΝΩ, ἀόρ. ὁ, γ'. πληθ. ὑπερκαταβήσονται, ὑπεράνω τινός, ὁ ἐ. ὑπερβαίνω τι, καταβαίνω, μετ' αὐτ. «τεῖχος» 50 87.

ὑΠΕΡΚΥΔΑΝΤΑΣ [..-.-], καθ' ὃ ἐξέδου ὀδοφῶς, ποιητ. αἰτ. πληθ. ἐλλειπτικὸν ὄνομα, ὑπερκύδας, αὐτός, (||. ἐκ τῆς κyd—κύδος, κυδρός—κατὰ τὴν αὐτὴν ἀναλογίαν, καθ' ἣν ἐκ τῆς κyd—ἐκαμον—ἐγκάμας, καὶ ἐκ τῆς dkm—ἐδαμον—ἐδάμας) ὁ ὑπερένδοξος, ὑπερευκλείης.

Δ 66, 74. (Παρ' Ὅμ. μόνον ἐνταῦθα εἶνε καὶ παρ' Ἡσιόδ. Θεογ. 510 ἡ ἐνικ. αἰτ. «κύδαντα». Εἶνε δὲ κατὰ μὲν τὸν Σχολ. τοῦ ἀορ. ἀ. ἐκ τινος ῥήματος κύδω (μὲ δαδειγμένους) κυδαίνω. εἰς οὗ ἔγινε τοῦ κατὰ τὸ γῆμας: κατ' ἄλλους δὲ ἐπὶ θ. ὑπὸ δα: Δωρ. ἀντὶ τοῦ: ὑπερκυδῆς, ὑπερκαύδης ἐκ τοῦ: ὑπερκυδῆς: ὅθεν πρέπει νισθῇ, λέγουσιν, ὑπερκυδῆντας. Ἀλλὰ π. διαφορά: τοῦ τόνου καὶ ὁ Δωρικὸς τύπος τοῦ ὑπερκυδῆντας: εἶνε ὑποπτος).

*ὑΠΕΡΚΥΠΤΩ, ὑπεράνω τινός: κύπτω, πυρ. 14, 23.

ὑΠΕΡΜΕΝΕΤΗΣ, ὁ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ Ἡνῆς (ὅπ. Ἰδ.), μόνον Ὑμ. 7 (8), 4, ἐν τῇ ὑπερμενέτα.

ὑΠΕΡΜΕΝΕΩΝ, μετοχ. τοῦ ἄλλως ἀχρημάτος: ὑπερμενέω, μόνον ἐν τῇ πληθ. «μενέοντες». ὑπερδύναμοι, πανίσχυροι 62 ῥ. (||. Φαίνεται ὅτι ἔχει μᾶλλον ὀψήμας, ὡς τὸ «ὑπερνωρόντες» ὅθεν ὑπερόπται). Ἐκ τοῦ

ὑΠΕΜΕΝΕΩΣ, ἐς. γεν. ἐος, δοτ. εἰ Α 72 (ὑπέρ, μένος) ὑπερίσχυρος, παντοδύναμος ἐπὶ θ. τοῦ Διός, B 115, 330, H 315 καὶ ἐπὶ δὲ καὶ «βασιλῆς». Θ 236, ν 205 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), καὶ «ἐπίκοι» 362.

ὑΠΕΡΜΩΡΟΝ, ἐκτὸς ἐνικ. (ὑπέρ, μόρον) πέραν τοῦ πεπωμένου, περισσότερον

ἢ μῖτρα· ἐνὶ ἐκάστῳ προωρισμένου. ἴσχυ.
τὸ πεπωμένον, Υ 30, Φ 317, 31 κ. ἄ.
καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδοται ἔγραψαν
τὴν διηρημένωσ «ὑπὲρ μῖτρον» κατὰ τὸ
ἔστιν, ὑπὲρ μῖτρον». Ἀπαὶ δὲ μόνον
ἐστὶν ὑΠΕΡΜΟΥΡΑ, ὡς ἐκ τοῦ ἐπὶ οὐτ. ὑΠέρ-
μ., Β 455. Πρὸς μῖτρα.

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ [...], ἡ, ἐπικῶς (ὑΠερόπλος),
ὑΠίστια, [ὑΠίρις], ἀλαζονεία, αὐθαίρε-
τοσύνη, αὐθάδεια, πληθ. Α 205 f.
ὑΠΟΠΛΙΖΟΜΑΙ, ἐπικ., μέσ., ἀποθ., ἀλαζο-
νέω, ὑΠεροπτικῶς φέρομαι, ὑΠερη-
φανομαι, ὅθεν μετ' αὐτ. ὑΠερηφάνιος, ὑΠερ-
αυταγχερίζομαι, περιφρονῶ μόνον ἐν τῷ
ἔστιν τὸ μὲν ἀνὴρ ὑΠεροπλίστατο· οὐδεὶς
ἔβηε τὰ περιφρονήσῃ, ἐν τῇ ὑΠερηφανεῖα
ἡ φέρη (τὰ ἀνάκτορα, τὴν οἰκίαν), ρ 268 f.
ἔστιν τὰ μὲν ὁ Βούττιανος· κατὰ τὸν Ἀπαλ-
λῶν τὸν Σχολ. καὶ τὸν Εὐστάθ. «ὑΠερη-
φανος». Ὁ δὲ Ἀριστοταρχος καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ
ἐναντί τοῦ «νικήσειεν», διότι, ὡς φαί-
νεται τοῦ Ἀπολλωνίου, ἐξέλαβε τὴν λ. ὡς
ἡ ὑΠερίφω παραγομένην, ἴσχυ. σημαίνει
ἀπὸ τῶν ὀπλῶν κυριεύω, καθ' ἣν
ΓΜ. Οὐόσσιος μετέφρασε, κατὰ δὲ τὸν
ἐν τῇ ὑΠεροπλίᾳ κυριεύω). Ἐκ τοῦ

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ, ὅς (κατὰ τὴν ἀρχαίαν ἐτυμολο-
γίαν τοῦ ὀπλον: ὁ ἐπὶ τοῖς ὀπλοῖς αὐτοῦ
κυριεύμενος, θρασυόμενος· κατὰ δὲ τὴν
ἐν ἀντὶ τοῦ ὑΠεράπλους, ὅς ἔστι ὑΠερί-
φω· τὸ Ἀπαλλῶς) ὑΠερήφανος, ἀλαζών,
αὐτοῦ, θρασύς, βίαιος, μόνον ἐν τῷ
ἔστιν ὡς ἐπὶ ῥήματι: «ὑΠερόπλος εἰπεῖν»
ἴσχυ. εἰπεῖν, ἴλ. Ο 485, Ρ 470.

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ, ὅς (ὑΠερίφω) μόνον ἐν τῷ ἐπικ.
ὑΠερίφωρος, ὑΠέρτερος, ἀνώτερος, ἐξέ-
τερος, [ὑΠερίφωρος], μετὰ γεν. «ἄλλων»
Α 208, Α 784, «εἶδος» ἴλ. 44 (12), 2.
ὑΠερίφωρος, μέσ., ἀποθ., ἀορ. γ'. ἐνικ.
ὑΠερίφωρος (ἐκ τοῦ ἑτέρου τύπου ὑΠερίφωρος),
ὑΠερίφωρος, ὑΠερίφωρος πετώ, «πετώ ἀπ'
ὑΠερίφωρος». ὑΠερίφωρος ἔγχος· Ν 408,
ὑΠερίφωρος, γ 280· μετ' αὐτ. «σῆματα (λίθος)»
ἐν ὑΠερίφωρος, ὅς. πέραν τῶν σημείων (τοῦ
ὑΠερίφωρος), θ 492.

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ, ἴδ. ὑΠΟΡΡΗΓΝΥΜΙ.

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ, ἴδ. ὑΠΕΡΕΧΑ.

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ, ἡ, ὅς, ποιητ. (κυρ. ὑΠερόπλος τῆς
ὑΠέρτατος, ἀνώτατος, ὑΠίστατος,
ὑΠέρτατος· ἴλ. Μ 381, «ἦτο.... ὑΠέρ-
τῳ ἐν περιωπῇ» Φ 451.

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ, ἡ, «τὸ ἐπὶ τῶν ἀμαζῶν τετρα-
πλινθιον, ἐν ᾧ τὰ φορτία ἐπιτίθενται»
(Καὶ ταῦτα μὲν οἱ ἀρχαῖοι ζ' ὁ Ἀμεῖς
ὑΠερίφωρος ὑΠοπτεῖται ὅτι εἶναι στέγασμά τι
τῆς ἀμάξης εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ
ὑΠερίφωρος τῆς βροχῆς).

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ, ἡ, ὅς (κυρ. συγκριτικ. τῆς ὑΠέρ).

1) ἀνώτερος καί μενός, ὑΠέρτερος, ἀνώ-
τερος, «κρέ' ὑΠέρτερος» τὰ ὑΠερίφω, ἴσχυ.
ἑωτερικά κρέατα (κατ' ἀντίθεσιν τῶν ὑΠοκίτω
«σπλάγγων»), γ 65, 470, υ 279 (ἐν τῇ Ὀδ.
μόνον εἰς ταύτην τὴν σημ.). 2) ὑΠέρτερος,
ἀνώτερος, «κῶδος, εὐχός» Α 290. Μ 437,
Ο 491, 614, «γενεῇ ὑΠέρτ.» κατὰ τὸ γένος
ἐξισχῶτερος, Α 786.

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ [...], ὅς, ποιητ. (ὑΠερίφω: ἐκ
τῆς ὑΠέρ καὶ φτ, φύομαι) κυρ. ὑΠερίφωρος,
ὑΠερίφωρος, ὑΠερίφωρος, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
ὅμως μετὰ φύομαι, βίαιος, παρὰ τὸ λῆμα, αὐθά-
δης, θρασύς, ὑΠερίφωρος, συγγόν ἐπὶ φάτον τῶν
μνηστήρων, α 434, β 310 κ. ἄ., τῶν Κυκλώ-
πων, ι 406, τῶν Τρώων Γ 406, Ν 621 κ. ἄ.
ἔτι δὲ «θυμός» ἀγέρωχος ψυχῇ, Ο 94, Ρ 611,
«ἔπος, μῦθος» δ 503, 774· ἐπὶ καλῶς δὲ μόνον
φ 289, ὅπου ὁ Ἀντίφωρος μετὰ φερίζεται τὸ ἐπὶ
φάτον περὶ ἐκείνου καὶ τῶν ἄλλων μνηστήρων,
ἐπὶ φάτον: ὑΠερίφωρος, ῥωμαλέος, καὶ εἰς
τοιαύτην σημασίαν ἐξέλαβε ζ' ὁ Ἀρίσταρχ. τὴν ἐν
τῷ Ε 881 ἀνάγνωσιν «ὑΠερίφωρος Διομήδεα».

—ὑΠέρ. ὑΠερίφωρος ὑΠερίφωρος, ὑΠερίφω-
ρικῶς, διαφερόντως, «νεμεσίφωρος, νεμεσῶν» Ν
293, ρ 481, φ 285, «ἀνιέφωρος» Σ 300, «ἀγά-
σασθαι» π 71, «δαίνυσθαι» α 227 θρασείως,
μετ' αὐθάδεα, δ 663, π 346. Ὁ δὲ Βούτ-
τιανος ἐν τούτοις ἐρμηνεύει: ὑΠερίφωρος,
δὲ ὑΠερίφωρος βοήθειαι. (Τὴν ἀνώτερον
ἐτυμολογίαν ἀσπάζονται ὁ Βούττιανος, Νίτσης,
Δοῦσερλίνος καὶ Κούρτιος, ὅστις καὶ παραδείγ-
ματα πολλὰ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ υ καὶ ι συνέλε-
ξεν, οἱ δὲ παλαιοὶ γραμματικοὶ παράγουσι τὴν
λ. ἐκ τοῦ φιάλη, οἰονεῖ: ὑΠερίφωρος τὴν
φιάλην, ἄρα ὑΠερίφωρος. Κατὰ δὲ τὸν Πάσ-
σωνον ζ' ἄλλου: τῶν νεωτέρων ἀντὶ τοῦ ὑΠέρ-
φωρος, ὅς ἔστι ὑΠΕΡΙΦΩ. Ὁ δὲ Ἀμεῖς καὶ τινες
τῶν νεωτέρων παράγουσι τὴν λ. ἐκ τοῦ φιάλλω
(ἐξ οὗ καὶ φιάλη), ὅς ἔστι τριδῶ, στιλδῶ, ἐπομέ-
νω: ὑΠερίφωρος, ἔκλαμπος, ἄρα ὑΠερίφωρος).

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ, ἀποθ., ἀορ. β'. γ'. ἐνικ. ποιητ.
ὑΠερίφωρος, β' πληθ. ὑΠερίφωρος, ὑΠερίφωρος γ'. ἐνικ. ὑΠερίφωρος.
1) ἔρχομαι, ὑΠερίφωρος ὑΠοκίτω τινος,
μετ' αὐτ. «Θάμνος, δῶρα, μέλαθρον» ε 476, μ
21, σ 450, «γαῖαν» ἴλ. 30 (31), 3 (ὅπου
ὁ Οὐόλφιος καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἔγραψαν ἐΠερίφω-
ται). 2) μεταφ. ἐπὶ ψυχικῶν καταστάσεων
ὑΠερίφωρος, ὑΠερίφωρος, (λεληθότως) εἰσ-
δύω, «Τρώας τρώος: ὑΠερίφωρος γαῖα» εἰς τοὺς
Τρώας εἰσῆλθε τρώος: εἰς τὰ μέλη των, Η 215,
Υ 44. (ἴλ. ἴσως ἡ ὑΠὸ ἐνταῦθα δὲν σημαίνει τὸ
λεληθότως, ἀλλὰ τὸ ὑΠοκίτω, ὅγλ. τὰ κάτω
μέλη, τὰ γόνατα καὶ τοὺς πόδας).

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ, ἀορ. γ'. πληθ. ἐπικ. ὑΠερίφωρος,
ὑΠοχωρῶ, ἀποσύρομαι ὀπίσω, ἴλ. Η
422, 314, Ο 452.

ὑΠΕΡΟΠΛΙΗ, ἡ (κυρ. θηλ. τοῦ ὑΠερίφωρος) ὑΠερίφωρος,
ὑΠερίφωρος, Χ 495 f.

ὑΠΕΡΑΙΟΘΕΝ, ἐπικ. ἐπὶ. ἐκ τοῦ ὑπερφύου, ἀπὸ τοῦ ἐπ' αὐτῷ πάτωμα, α 328 f. Ἐκ τοῦ ὑΠΕΡΑΙΟΝ, τῷ, ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὑΠΕΡΑΙΟΝ, κυρ. οὐδ. τοῦ ἐπὶ ὑπερφύου, ἐκ τῆς ὑΠΕΡ, τῷ ἀνώγαίον τῆς οὐλίας, τῷ ἀνω πάτωμα, ὃ δωματίον ἐν τῷ ἀνω πατώματι, τὸ σύνθηρ: ἐνδοκίτημα τῶν γυναικῶν, ἐνικ. B 514, α 302, ο 547, τ 594, πληθ. κατ' ἀφροτέρους τοῦ: τόπου: π 449, σ 206 κ. ἀ. Ἐνδοθεὶν εὐδελήγητος ἡ φρ. «εἰς ὑπερφ' ἀναβαίνω». H 184, δ 353, δ 754. — Τῆς Ἰαῖδ. μόνον ἐνθα ἀνωτ. (Ἡ ἐτυμολογ. εἶνε ἀντιθέλου: κατὰ τινες τὸ τελευταῖον μέρος τῆς λ. θεὸν εἶνε καταλήγει, κατὰ τὸ πατρφοσ, ἀλλὰ παρέρχεται ἐκ τινος ῥίζης OF=AF, ιαῖω, αὐλή).

ὑΠΕΣΤΗΝ, ἴδ. ὑΠΕΣΤΗΝΙ.

ὑΠ-ΕΞΑ, ἀφρ. ὑΠέσχον, γ'. ἐνικ. ποιητ. ὑΠεσ-τατα. ὑΠέσχεσθε H 188, μετοχ. ὑΠεσχών, «κρατῶ, βαστάω» ὑποκάζω τινός: «χέω». Ἰλ. II 188, «οὐλέα; ἵππους» ὑποβάλλω εἰς ὄγειαν, E 269.

ὑΠ-ΗΜΙΑ, ποιητ., παρικ. γ'. ἐνικ. ὑΠενηήμευε (ὁ τύπος οὗτος: ἐξηγῆται ὡς: ἐξῆς ἐκ τοῦ ἡμοκε γίνεται διὰ τοῦ ἀναδοχασιασμοῦ ἐμήμυκε, χάριν δὲ τοῦ μέτρου ἐκτείνεται διὰ παρανόηκης τοῦ ν: ἐμνήμυκε, πρὸλ. ΝΑΝΤΗΝΥΝ, ΠΑΛΑΜΝΑΙΟΣ. Ἐκ τῶν λοιπῶν ἀναγνώσεων καὶ ἐρμηνειῶν, δεῖ παρὰ Σπικτίνερν Eucher. ad Huid. XXVIII, ἀξιοσημειώμενους: εἶνε μόνη ἡ διόρθωσις: ὑΠη-μήμυκε), νεώω, ῥέπω, κύπτω, κλίνω πρὸς τὰ κάτω, «πάντα δ' ὑΠενηήμευε» «εἶνε πάντα σκυφτός» ἡ βλέπει πάντοτε κατὰ γῆς, X 491 f. ὑΠΗΝΕΙΚΑ, ἴδ. ὑΠΗΦΕΙΑ.

ὑΠΗΝΗΤΩ, ἀφρ. ὁ (ὑΠήνη, ὁ ἔ. τὸ μέρος: τὸ ὑπὸ τὸ στόμα, ἡ τὸ κάτω μέρος: τοῦ προσώπου: πώγων, ἐκ τινος ῥίζ. ΠΗ=Σανσκριτ. ἀπα, ἴδ. ΠΗΝΗΣ), πώγωνοφόρος, γενειῶν, «γενεῶ-τος», «πρόσθον ὑΠηνήτης» [ἄρτι γενειῶν], Ω 318, κ 279.

ὑΠΗΟΙΟΣ, ὄφ (ὑΠό, ἡώ), ὁ ὑπὸ τὴν ἡώ, κατὰ τὴν ἡώ γινόμενος, ἐωθινός, πρωι-νός, ἐπὶ. ἀντὶ ἐπὶ. «ὑΠηοῖσι ἐγείραμεν Ἀρηα» [ἄρ. ἡμέρα], ἀπὸ πρωίας, «τὴν-αὐγή, τὰ χαράγ-ματα» Θ 530, Σ 277, 303, δ 636, «στῆθι ὑΠηοῖη» πρωινή πάχνη, «παχυνία», ρ 25.

ὑΠ-ΙΕΧΝΕΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ., ἀνθ' οὗ πάντοτε Ἰων. καὶ ἐπικ. ὑΠίεχομαι, ἐνεσθ. 0 347, γ'. Ἐρμ. 275, δ 91, ν 380, ἀφρ. ὁ. ἐνικ. ὑΠέσχο, γ'. ἐνικ. ὑΠέσχετο καὶ ἐν τμ. ὑΠό...εσχετο, προσ. ὑΠόσχο, ὑΠοι-σχωμαι, ἀφρ. -σχεσθαι, μετοχ. -όμενος, κυρ. κρατῶ ἐμαυτὸν ὑποκάζω, ὁ ἔ. [ὑΠίσταμαι], ἀναλαμβάνω ὅθεν 4) ὑΠισχυοῦμαι, «ὑΠοσχωμαι», ὁμολογῶ, συγκατατίθεμαι (νὰ πράξω τι), τί τι, I 261, K 303, M 236 καὶ ἀνθ. δοτ. δ 523, «ἔων» ο 463 (ὅπου πρότερον κακῶς: ἐγράφετο «ἐπι-σχομέναι»), «θυγάτρα» μυηστέω, ἀρραβω-νίζω, N 268, 273, δ 6, ἐπὶ δὲ καὶ περὶ τῆς

Πηνελόπης: ὑΠισχυομένης ἐαυτὴν ἐπὶ στήθεσ, δ 91, ν 380. Ἰδίως: ὑΠισ-τῶζω εἰς τοὺς θεοὺς, «ἱερά, ἐκ», 93, 113, Ψ 209 κ. ἀ. Συντάσσεται μετὰ αἰλ. ἀπαρρ. Z 93, N 367, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἐνεσθ. ἀπαρρ. «ἀπο», 412, I 49. (I. Ἀλλ' ὁ ἐνεσθῶς: τοῦτου ἔχει σημασι. μέλλοντος). βαίνω, ὁμολογῶ, μετ' ἐνεσθ. ἀπαρρ. 273.

ἸΠΗΚΟΣ, ὁ (κατ' ἀρχαί: εἶχεν ἐν σώματι, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ Λατ. som. καὶ τοῦ Σανσκριτ. svarnas) «ὑΠνος» «ἡδύς»: Δ 431, «γλυκύς»: Γ. Ἐρμ. 47 (18), 8, «λουσιμῆς»: υ 56 ψ. δοῖτος: B 2, Ψ 62, «πανδαμάτω» 372 κατὰ τινες: δὲ ἡ ἐπιθυμία τοῦ σταγμῶς, ἴδ. Λάδα, μ 281, «χάλη» ποιητ. ὁ αἰώνιος ὑΠνος, ὁ θάνατος: B.) προσωποποιῶ ἸΠηκος, ὁ, θεός: E 242, 270, 286, διδυμος ἀδελφῶς: του, E 231, Π 672, 682, «ἀναξ πάντων τ' ἀνθρώπων» E 233, «242, Π 454. (Ἐδρεύει δὲ κατὰ μέν. Ομογ. 758 ἐν τῇ Ἀδῇ παρ' Ομ. Ἀπηνος μεταβάλλει ἡ Ἡρα, ὅπως: E 230). Ἐκ τούτου

ἸΠΗΚΩ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἸΠηκόη, ἀμε-τω, κοιμώμαι, μόνον ἐν τῇ μετ-οντι: Ω 344, ε 48, ω 2.

ἸΠό, καὶ ἐπικ. ἸΠαί (Λατ. sub, Σ I.) Πρὸθεσις μετὰ γεν., δοτ. ἡ Ουριεωδῆ σημ. ὑΠοκάζω. Α'.)

1) τοπικῶς: ἀ) εἰς δὴλωσιν τῆς τινὲν τινος κινήσεως, «ἀπὸκάτω κῆτω» μόνον ποιητ. καὶ μάλιστα ἐπὶ ὑΠέκ), «ἀνίσταμαι ὑΠὸ ζῆρου» ἀνι-βαίνω ἐκ τοῦ σκοτούς: (τοῦ καλύπτον-κάτω ἀπὸ τὸ σκοτεῖν, Φ 56, «ὑΠ' Αἴαντος» σῶω (σώζω) τὸν νεκρ-θεν (ἐκ τῶν χειρῶν) τοῦ Αἴαντος: (τὸ ζοντο: αὐτόν) P 233, πρὸλ. I 248, N ὑΠὸ θρόνου» ἀνιστήθησεν ὑΠοκάτωθ-νου, ὑΠὸ τὸν ὁποῖον εἶχεν εἰσδύ-ωταύτως: «ῥέει κρήνη ὑΠὸ σπεί-» «ἔχω ἀνδροκτατίας» ὑΠο «ὑΠεῖα» αἰεταροχυσίας, Ψ 86, «λύω ἵππους» Ω 513, δ 39. β') εἰς δὴλωσιν τῆς καίμενον ἡρεμίας καὶ διατριβῆς, «ἡ γῆνός: βέρεθρον» Θ 44, «μοχλὸν ἐποδοῦ» εἰσώθησεν τὸν μοχλὸν ὑΠὸ ὥστε νὰ μένη ὑΠ' αὐτήν, ε 375: ὡς ὅλκτο ὑΠὸ γῆνός: λ 52: πολλὰκι τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, ὅσον «ὑΠὸ γέβ: τέτατο» Γ 372, «κρήδεμνο-νοισ τανύσσαι» ε 346 κ. ἀ. Ἰδίως: ῥημάτων: βαλλῶ, τυγχάνω, οὐτά: «τόν βῆλ' ὑΠὸ γυναι, το» N 671,

177, «ὕπὸ σπέρνοισι τυχεῖν» Δ 406, «ὕπὸ ἀνθερωσίνων ἐλκεῖν» Σ 493, «ὕπ' ἀνθερωσίνων ἐλκεῖν» κ. ἄ. πλ.χ. 2) μεταφορ. α.) εἰς δόξαν ποιητικοῦ αἰτίου ἐπὶ παθητικῶν ῥημάτων ἀμεταβάτων (ἀλλὰ μὲ παθητικῶν ῥημάτων, «ἀπό», «ἐδάμην ὑπὸ τίνος» ἐδάμην τινός, ἐπομ. ὑπὸ τίνος, «ἀπὸ» Δ 436, Δ 479, Z 434, Π 434, «θυή-» ὑπὸ τίνος» Α 212 (|| ἂν καὶ ἐναυθία δό-» ῥησις μετὰ τῆς γενικῆς νὰ ἀποδοθῇ «πίπτωσι»), «πίπτω ὑπὸ τίνος» Ρ ῥησιν ὑπὸ τίνος» καταδιώκομαι ὑπὸ 169, ὡσαύτως ἔξ «φοβουμαι ὑπὸ τίνος» κ. ἄ. πλ.χ. 6.) εἰς δόλῳσιν πάσης ἀλ-» ῥης παρὰ τὴν ποιητικὴν, ἀφορμῆς, ἐπ-» ῥης, συρροῆς ἢ καὶ ἀπλῶς συμπαρομο-» ῥησις, ἐξ αἰτίας, ἔνεκα, ἐκ, ὡς ῥησιν «ἔργον ἀεικὲς ἔχειν ὕπ' Ἑβρυ-» ῥησις ἔνεκα τῶν ἄλλων τοῦ Εὐρ. T 276, «κατὰ δ' ἔπειξαν ποτὶ γαίῃ λῆος» ῥησιν ὡς ἐκ ἢ ἔνεκα τῆς ῥήτης, θ 492, ὑπὸ τελαμώνος» παραγόμενος ἐκ (τῆς τοῦ τελαμώνος, E 796, «ὕπ' ἀνάγκης» ἐξ ἀναγκαζόμενος, θ 410, τ 436, «ὕπὸ» ῥης ἐκ τῆς χαρᾶς, «ἀπὸ τῆν χαράν», 372, «νῆες κοινάδοιεν αὐστάντων ῥησιν» ὑπὸ τῆς βοῆς τῶν Ἀχαιῶν, B ῥησιν ἀγγελίας» ἔνεκα τῆς παραγγελίας, ῥησιν ἔναν, η 263, «πέλεια ὑπ' ἱρῆκος» ὑπὸ τῆς ῥησιν ἔνεκα τοῦ ἱερακος, θ ἐ. διὰ ῥησιν (καταδιωκομένη ὑπὸ) τοῦ ἱερα-» ῥησις «ἔλαχε σάλπγιγ' ὀρίων ὑπο» ῥησιν ὑπὸ τῶν πολεμίων σαλπίζοντων, Σ ῥησιν ὑπὸ λαμπόμενων» ὑπὸ τῆς ῥησιν ὀρίων, Σ 492, τ 48, ψ 290, «ὕπὸ» ῥης κατὰ τὴν φοικίαν (τὴν ἐλαφρὰν κύ-» ῥησις 492.

εἰς δοτικῆς. 4) τοπικῶς πολλάκις μετὰ ῥησιν ἡμερίας ἔξ διατριβῆς σημαντικῶν, ἰδίως ῥησιν προσδιορισμῶν, οἷον «ὕπὸ βρυῖ δι-» ῥησις Σ 588 κ. ἄ., «ὕπὸ Τρώλῳ» εἰς ῥησιν τοῦ Τρώλου, B 866, πρὸλ. X ῥησιν ὡς «ὕπὸ Νηίῳ» α 486, «Ἰλίῳ τεί-» ῥησις ἔμμεσθαι ὑπὸ τῇ τείχῃ, τούτῃς πρὸ ῥησιν τοῦ Ἰλ., P 404 κ. ἄ. πλ.χ. ῥησιν «ἔτι δὲ» ῥησιν κινήσεως σημαντικῶν, ὅταν πρὸ-» ῥησις ἐκφραστῇ ἢ μετὰ τὴν κίνησιν ἐπερο-» ῥησις, οἷον «τίθημι τι ὑπὸ τινι» χ 449, «ἔσαν ὑπὸ φηγῷ» E 693, «ὕπ' ἄρσι» ῥησιν Π 378 κ. ἄ. τ. 2) μεταφορ. ῥησιν τοῦ ποιητικοῦ αἰτίου, ὡς καὶ ῥησιν τίσσεται μετὰ γενικῆς, μᾶλλον ποιη-» ῥησις, «ἀπό», «δαμῆναι ὑπὸ τινι» E 616, ῥησιν «ὕπὸ χερσὶ τίνος» B 860, θ 359, ῥησιν «ὕπὸ τινι θανέειν, φθίσει, ὀλέσθαι» ῥησιν O 289, N 763, Ω 638 «τύ-» ῥησις ὑπὸ δουρί» A 433, «ἐλκεσθαι ὑπὸ τινι» ῥησιν ὀλέσθαι ὑπὸ γαμφηλῆς» Π 489, «φέ-

δεσθαι, φοδῆσθαι ὑπὸ τινι» A 421, «τίσσεται, γένεσθαι ὑπὸ τινι», ῥησιν τὰς λ., «δαμῆναι ὑπὸ πληγῆςιν ἱμάσθης» ν 82, «γῆραι ὑπὸ ἀρῆς-» ῥησις λ 436 καὶ εἰς πολλὰς ἄλλας φράσεις, θ.) εἰς δόλῳσιν τῆς παραμαρτυροῦσης περιφράσεως, «ὕπὸ πομπῇ» ὑπὸ τὴν συνοδείαν, ἐν συνοδείᾳ, Z 471, «πνοῇ ὑπο» ὑπὸ τὴν πνοήν, μετὰ τῆς πνοῆς, θ 402 γ.) εἰς δόλῳσιν ὑποταγῆς, ὑποτέλειαι, «δεδμητο λαὸς ὑπ' αὐτῷ» γ 304, «καὶ οἱ ὑπὸ σκῆπτρῳ τελέουσι θέμιστας» I 456, 298, πρὸλ. η 68, «ὕπ' ἡνιόχῳ» E 231 ὡσαύτως «ὑπὸν ὑπο κοιμηθέντες» ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ ὑπνου, 12 636, θ 293. (|| Ταύτην τὴν σύνταξιν νομίζω ὀρθοτέρην παρὰ τὴν ἄλλην, καὶ ἢν ὁ ῥησιν ῥησιν συνάπτει τὸ «ὑπὸν ὑπο» πρὸς τὸ «ταρπόμεσθαι»).

Γ.) Μετ' αἰτιατικῆς. 1) τοπικῶς: α.) εἰς δό-» ῥησις λῳσιν κινήσεως (καταβάσεως) πρὸς τὰ ὑποκάτω ῥησιν ἐντός τινός, ὑπὸ τι, ὑποκάτω τινός, «ἔ-» ῥησις καὶ ὑπὸ γαίαν» Σ 333, «δύναι ὑπὸ κύμα» Σ 445, «ἐλθεῖν, νέεσθαι ὑπὸ ζυγόν» λ 57, ψ 51, «ὕπ' ὀστέον ἤλυθ' ἄκων» E 67, «πεπτηώς ὑπὸ ὀρόνον» χ 362, «ἀγειν ὑπὸ ζυγόν», ῥησιν ἄγα Α', 4) κ. ἄ. πολ. τ. ῥησιν καὶ εἰς δόλῳσιν κινήσεως πρὸς τὰ πλησίον ὑψηλοῦ τίνος πράγ-» ῥησιςματος παρακείμενα, «ὕπὸ τείχος ἔναι, ἔκείσθαι» A 481, M 264, «ὕπὸ Ἰλίου, ὑπὸ Τροίην ἐλ-» ῥησις θεῖν» ὑπὸ τὰ τείχη τοῦ Ἰλίου, εἰς τὴν πολιορ-» ῥησιςκίαν τῆς Τροίας, B 216, 673, θ 446. ῥησιν δὲ εἰς δόλῳσιν τῆς ἐκτάσεως ὑπὸ τι ὑψηλότερον ἢ ὑπερκείμενον πρᾶγμα, «Ἀρκαδίη ὑπὸ Κυλλή-» ῥησιςνης ὄρος» ἐκτετασμένη ὑπὸ τὸ ὄρος τῆς Κυλ., B 603, πρὸλ. ς. 824. 6.) ἐπὶ ἡμερίας ἔξ δια-» ῥησιςτριβῆς ὑπὸ τι, ὅπου συνήθως τίθεται ἡ δοτικὴ, «στάς ὑπὸ ὄγγυν» (κυρίως ἐλλῶν καὶ σταθεῖς ὑποκάτω) ω 234, «βᾶλε λαῖον ὑπ' ἀνθερω-» ῥησιςνα» N 388, πρὸλ. γ 374, γ 307, «ζῶειν ὑπ' αὐ-» ῥησιςγάς ἡελίοιο» ο 349, πρὸλ. θ 481, λ 498, 619, «αἶνει ὑπ' ἥῳ τ' ἡελίον τε» E 267, «Ἐρινός» ῥησιν τίνονται ὑπὸ γαίαν» T 259. (|| Αἱ ἐρμηνεῖαι αἱ γινόμεναι ὑπὸ τινων, μὴ παραδεχομένων ἐπὶ ῥησιν ἡμερίας καὶ διατριβῆς τὴν σύνταξιν ταύτην, φαί-» ῥησιςνονται μοι βεβηλωμένοι ἔξ ἀνεπαρκείας). 2) χρο-» ῥησιςνικῶς ὑπὸ, κατὰ, περί, ῥησιν sub, «ὕπ' ὅρ-» ῥησιςθρον» Βατρ. 103, «πάνθ' ὑπὸ μηνιῶν» κα-» ῥησιςθ' ὅλον τὸν χρόνον τῆς μῆνης, Π 202, «νόχθ' ὑπο τήνδ' ὀλοήν» X 402.

Σημ. Πολλάκις ἡ πρόθεσις αὕτη ἐπιτάσσεται ἐκάστης τῶν τριῶν πτώσεων, μεθ' ὧν συντάσ-» ῥησιςσεται, καὶ τότε τονίζεται κατ' ἀναστροφὴν ὑπο, N 498, Σ 220, E 559, P 677, γ 275, X 444 κ. ἄ.

Π.) ῥησιν ἐπίρρημα: α.) ὑποκάτω, συγχόν ἐν τῷ «ὕπὸ δὲ» A 486, Σ 240, α 431, θ 636, τ 57, φ 23, ἐντεῦθεν, ὡς ἐκ τούτου, «πο-» ῥησιςλύς δ' ὑπὸ κόμπος ὀρώρει» θ 380 (ὡσαύτως ἔξ ἐν συνθέσει, ῥησιν ἱπὸρρημι, ἱπὸρρήγνιμι). 6.) λεληθότως, ἀνεπαίσθητως, ψ 453, Ω 507. —Πολλάκις τίθεται καὶ ἐν τμήσει, ῥησιν τὰ μετὰ

της Ὑπὸ σόνοντα ῥήματα· καὶ ἐν τοιαύτῃ δὲ περιπτώσει ἐνίοτε ἐπιτίσσεται ἡ πρόθεσις, K 93 (ἀλλὰ δὲν ἀναγράφεται ὁ τόνος, ἴδ. ὑποτραμεία), Π 803, Ψ 513. Ἰβδλ. ὑποκείτω, ὑποκεία.

III.) Ἐν συνθέσει ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ἐπιβ-
ρήματος· ἐνίοτε δὲ ἐκφράζει καὶ τὸ ὁπωσσοῦν,
ὀλίγον τι, κατ' ὀλίγον, πρβλ. ὑποτρομεία,
ὑπότροπος, ὑπτιος.

ὑποβάλλω, ἀπαρρ. ἐπικ. ὑδβάλλειν, T 80
ἀ.) ῥίπτω, βάζω, στρώνω ὑποκάτω τι-
νός, «ὕπεδωλλεν λίτα» κ 353· β.) μεταφορ.
ῥίπτω εἰς τὸ μέσον, παρεμβάλλω (παρεμ-
βαίνω) εἰς τὸν λόγον, διακόπτω, διατα-
ράττω τὸν λόγον T 80. (Κατ' ἄλλους δὲ
«ἄλλω ὑποτιθέναι ἐρμηνεῖ τὸν λόγον, ὅν αὐ-
τός τις λέγειν βούλεται... ὡς ὅθεν ἄρτι τοῦ
βασιλέως· μὴ δ' ἑαυτοῦ λαλοῦντος, ἀλλὰ δ' ὑπο-
βολέως». Εἰσαγ. II. Μήπως τὸ υποβάλλω ση-
μαίνει τὸ ῥίπτω κάτωθεν (ἐνταῦθα τοὺς
λόγους), τοιούτοις καθήμενος («αὐτόθεν ἐξ
ἔδρας») ὁμιλῶ, ὅπερ ἐν ταῖς συνελεύσεσι γίνε-
ται μάλιστα ὅταν τις διακόπῃ τὸν ἀγορεύοντα;
Ἡ τοιαύτη σημασία καὶ τοῦ παρόντος χωρίου
τὰς δυσχερεῖας ἤθελεν ἄρῃ, ἧ τὸ «ὕποβλήθη»
τοῦ A 292 ἤθελεν ἐπίσης ὀρθῶς ἐρμηνεύσθαι περὶ
τοῦ Ἀχιλλέως ἀπὸ τῆς ἔδρας τοῦ διακόπτοντος
τὸν ἀγορεύοντα) Ἐκ τούτου

ὑποβλήθη, ἐπὶ ῥ. ἐπικ. 1) κυρ. παρεμβλη-
τικῶς, ὅ. ε. διακόπτων (παρεμβαίνων εἰς)
τὸν λόγον (κατ' ἄλλους δὲ ἐκφραστικῶς)
«ἀμειβομαι» A 292 f. (II. ἴδ. ὑποβάλλω ἐν
τέλει). 2) πλαγίως, λοῖω, «ἐκέψατο γυ-
ρον» T. Ἑρμ. 415. (Κατὰ τινες καὶ ἐνταῦθα
ἐκφραστικῶς· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖνον, πα-
ράγοντα τὸ βλέπω ἐξ ἀγρήστου τινός· βέλω=
βάζω, σημαίνει τὸ ὑποβλέπων, τὸ ἄλλως πα-
ρ' Ὀμ. ὑπόδρα, ὑποδερκόμενος, limis oculi.
Ὁ δὲ Πάσσωρος διώρθωνε τὸ ἐπὶ εἰς τὸ
ὕποβλήθη. II. Ἐν τοιαύτῃ τοῦ χωρίου δια-
φορᾷ ὑσκόλον εἶναι αὐτὴ ἐννοήθη· ἀσφαλῶς
τὴν ἐννοίαν τῆς λ., ἀλλ' εἰάν τις παραβῇ τὸ
χωρίον τοῦτο πρὸς τὸ T. 7 (8), 13 «καὶ δε-
σμός· ἔθελον δεῖν ἀργαλείοις, τὸν δ' οὐκ ἴσχανε
δεσμὰ· λόγοι δ' ἀπὸ τηλόσε πίπτον χειρῶν ἡδὲ
ποδῶν» ὁ δὲ μειδιῶν ἐκάθητο ὄμμασι κυ-
νέοις, ἴσως καὶ ἐνταῦθα παραδεχθῇ τὴν ἀνω-
τέρω σημασίαν τοῦ καθήμενος ῥίπτω (ἐν-
ταῦθα τὰ βλέμματα).

ὑπόβριχα [..], μετάπλατος· αἰ. τοῦ ἀγρ.
υπόβρυχος=ὑποβρίχιος, ὡς· ἐξ ὀνομαστικῆς·
υπόβρυξ σχηματισθεῖσα, «τὸν δ' ὑπόβρυχα θη-
κε» κατέστηεν αὐτὸν (τὸν Ὀδυσσεύα) ὑποβρύ-
χιον, τὸν ἐκράτησεν εἰς τὴν θάλασσαν βυθισμέ-
νον, ε 319 f. (ἐνθα ὡς ὑποκείμενον πρέπει νὰ
νοηθῇ οὐχὶ ἡ «σχεδία» κατὰ τὸν Βούτμαν-
νον, οὐδὲ τὸ «μέγα κύμα» σίγ. 313, κατὰ τὸν
Νίτσην, ἀλλὰ τὸ πλησιέστατον καὶ φανερώτατον
ἡ «θύελλα» κατὰ τὸν Ἀμείν).

*ὑποβρίχιος [..], II. α. α. (κατὰ τὸν
τιον ἐκ τοῦ βρέχω· Αἰολικῶς· ἀντὶ τοῦ
βρίχιος, κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ β-
=βροχί(σας), ὁ ὑπὸ τὸ ὕδωρ, ὁ ἐν τῇ
τι βεδυθισμένος, «ἔθκαν ὑποβρυχίην»
βύθισαν, T. 33 (34), 12.

*ὑποβρίχματα, μόνον ἐν τῇ ἀπαρρ. τοῦ
υπογνάμψαι, κατὰ μικρὸν κάμπτω,
γῆ· ὀρυθν· μεταβάλλω, μετατρέπω
8 (9), 13, ἴδ. ἐπιβρίσματα.

ὑποδαια, μόνον ἐν τῇ παρρ. ἐν τῇ
δαίον, κάτωθεν, ὑποκάτω ἀνάντιον,
βάλλω πρὸ εἰς, «ἔδρα» Σ 371, θ 430.

ὑποδάμνημι, ἑτερ. ποιητ. τύπος τοῦ ὑ-
μάζω, μόνον ἐν τῇ β'. ἐνικ. τοῦ μέ-
σοιο ὑποδάμνασαι, ὑποτάσσομαι, ὑποκ-
άναρχομαι, T. 214, π 95, καὶ
παρ. ἀορ. «ἰάορη ὑποδαμνέσσα Κρονίον»
μαστέσσα ὑπὸ τοῦ Κρονίοντος, συναλθ-
ε' αὐτοῦ (ἴδ. δαμάζω 2), T. 16 (17),
ἴδ. ὑποδάμνημι, ἴδ. ὑποδάσσομαι.

*ὑποδαρῶμεν, ἴδ. ὑποτρέχω.

ὑποδαίω, ποιητ. γ'. πληθ. τοῦ ἀορ.
ὑπέδεισαν, A 406 (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ β'. ἔγρα-
ψεν), συγχόν ἐν τῇ μετοχ. ὑποδείσαν-
πληθ. ὑποδείσαντες (ὁ Βέκκ. ἐν τῇ β'. ἔ-
γραψε), πρβλ. δαίω, ἀλλὰ τὸ β'. πρ-
σος. ὑποδείσατε θ 66, ἐπικ. παρακ.
δαίδια ρ 564, γ'. πληθ. τοῦ ὑπερσυντ.
δείσαν E 321, γ'. ἐνικ. τοῦ παρακ. ἐπικ.
δοικεν, T. Ἑρμ. 165, φοδοῦμαι, εὐ-
μαι, [δύνω], ἀπολ. ι 377· μετ' αἰ. πρ-
καὶ πράγματος, τινα, τί, A 406, E 321
κ. αἰ. θ 66, κ 296, π 425, ρ 564, B
(Συνήθως ἐρμηνεύεται τὸ β'. τοῦτο ἐν τοῖς
στοις τῶν Ὀμ. χωρίων ἀτόπως· ὁ
ὀλίγον τι φοδοῦμαι. Φαίνεται μάλ-
ὑπὸ ἐκφράζει τὴν ἐννοίαν τῆς ὑποτα-
ὑποκύψεως τῆς ἐκ τοῦ φόβου, πρβλ.
ταρβέη, καὶ ἰπνοτήσας (μεταφορ.). Ὀμ.
ἐν τοῖς ὑποδαίω, ὑποδαιεῖν, ἰθυσίω.

ὑποδαεῖν, ἡ, ὑποδοχή, ἰδίως ἡ
νῆσις, μόνον I 73 f. [Τὸ ἰ ἐκτείνεται].

ὑποδέχομαι, μέσ. ἀποθ., μέλ. ὑπο-
Σ 59 κ. αἰ. ἀορ. α. ὑπέδεξάτο, ν 54,
ρον τὸ γ'. ἐν. ὑπέδεκτο θ 387, ξ 52,
υποδέγμενος, ἀπαρρ. ὑποδέχουαι H 93.
δέχομαι· α.) ἰδίως· δέχομαι τινα εἰς τὴν
μον, Σ 59, π 257, ὡς· ξένον, I 480, θ
κ. αἰ. πλχ. «ὁ κῆρ» π 70· ἐν γένει περὶ
φιλικῆς· καὶ προστατευτικῆς· ὑποδοχῇ
«Θέτι· δ' ὑπέδεξάτο κόλπον» Z 136
β.) μεταφορ. ἐπὶ ἀψύχων ὑποκειμένων,
τινὰ προσωποποιουμένων, οἷον ἐπὶ τῆς
«ὑπέδεξάτο κοῖτος» γ 470, «ἐμὲ πρ-
δεκτο» ξ 275. 2) ἀναδέχομαι, ὁ. ε.
μένω, «δέχομαι», ὑφίσταμαι, ἀν-
«βία· ὑποδέγμενος· ἀνδρῶν» ν 310,

παύεσθαι, ἀναλαμβάνω, ὑψίστα-
 ὑψίστασθαι, τι, II 93, ε 387, ζ με. α
 παρρ. Υ. Δήμ. 443, 461.

ὑπὸ (1 δέω) κατὰ μέσση διὰ, δένονται
 ὑπὸ, „ποδένονται“, μόνον ἐν τι.
 ὑπὸ... ἐδήσατο πέδιλα», ὑπὸ δὲ τοῦ
 τῶν ἐδῆσε τὰ πέδιλα, „ποδέθηκα“, ὁ ε.
 ὑπὸ ὑποδήκατά του, B 44, πρὸλ. 1 Δία
 ἐκ τούτου

ὑΠΗΛΑΤΟΣ, τό, κυρ. τὸ κάτωθι ὑποδε-
 ὑπὸ ὑπὸ ὑπὸ (ἀν καὶ σήμερον δὲν
 ἐμὴ τὸ „τσαροῦχι“), στανδάλιον,
 ὑπὸ, Ὅδ. ο 369, σ 361.

ὑΠΗΛΕΙΑ, ὅδ. ὑΠΗΛΕΥΜΗ.

ὑΠΗΛΕΙΑ, ὅδ. ὑΠΗΛΕΙΑ, ὑΠΗΛΕΤΗΣ (κυρ.
 ὑΠΗΛΕΤΗΣ, ὑΠΗΛΕΤΗΣ, ὑΠΗΛΕΤΗΣ, ὑΠΗ-
 ὑΠΗΛΕΤΗΣ δ 386 f.

ὑΠΗΛΕΙΑ, ἐπικ. ἐπὶ. κατὰ τὴν συνήθη ἐρη-
 ὑΠΗΛΕΙΑ ἢ πλῆγῳ, λοῖω; θλίπων, ἐπικ.
 ὑΠΗΛΕΙΑ, ὀργίλῳ, ἀγρίῳ, πάντοτε ἐν τῇ
 ὑΠΗΛΕΙΑ ἰδῶν. ῥίψαι; βλέμμα ἀγρίου,
 B 245, 0 165, τ 70 κ. α. πλῆ. (Ετυ-
 ὑΠΗΛΕΙΑ κατὰ μὲν τὸν Ἰσχύιον, ME. Λοδίκ.
 ὑΠΗΛΕΙΑ=ὑΠΗΛΕΙΑ, κατὰ δὲ τὸν Δύν-
 ὑΠΗΛΕΙΑ τὸ ὑΠΗΛΕΙΑ=ὀλίγον πράττω, ἐπικ.
 ὑΠΗΛΕΙΑ=μὲ ἡμικλειστον ὕμῳ, μὲ θολόν,
 ὑΠΗΛΕΙΑ, τὸ ὅποσον ἐκφράζει πάντα τὰ
 τῆς ψυχῆς, ὀργήν, ὑΠΗΛΕΙΑ, ἐρωτα κ.τ.λ.
 ὑΠΗΛΕΙΑ; κλίνει εἰς τὴν παραδοχὴν ῥίψης
 ὑΠΗΛΕΙΑ, ἀπλουστεράν τῆς ΔΕΡΚ, δέρεκο-
 ὁ δὲ Δέων Μένερ παράγει ἐκ τῆς ὑΠΗΛΕΙΑ
 τὸ ἀρχαίου προσχηματισμοῦ ὑΠΗΛΕΙΑ, ὅστις
 ὑΠΗΛΕΙΑ εἰς δὲ).

ὑΠΗΛΕΙΑ, γ', πλῆθ. τοῦ ἑνός. ἐπεκτετ. ὑΠΗΛΕΙΑ
 ὑΠΗΛΕΙΑ τοῦ ὑΠΗΛΕΙΑ, ὑΠΗΛΕΙΑ τινος ὑΠΗΛΕΙΑ
 ὑΠΗΛΕΙΑ τινός, ο 333 f. Ἐκ τούτου
 ὑΠΗΛΕΙΑ, ὑΠΗΛΕΙΑ, ὁ, ἐπικ. ὑΠΗΛΕΙΑ, ὑΠΗΛΕΙΑ
 ὑΠΗΛΕΙΑ, ο 330 f.

ὑΠΗΛΕΙΑ, μέσ., μέλ. ὑΠΗΛΕΙΑ, ἐπικ. ὑΠΗΛΕΙΑ
 ὑΠΗΛΕΙΑ, ε 486, ζ 127, ἐπὶ δὲ ἀορ. ὅ. ἐπικ.
 ὑΠΗΛΕΙΑ, μετοχ. -ὑΠΗΛΕΙΑ, -ὑΠΗΛΕΙΑ. 1) κα-
 ὑΠΗΛΕΙΑ, „βουτῶ“, χώνομαι ὑΠΗΛΕΙΑ,
 ὑΠΗΛΕΙΑ, ἐπὶ χωρῶ, μετ' αἰτ. „θαλάσσης: κόλπον“
 S 145 κ. α., „θαλάσσης:“ ε 481, ἀπολύτ.
 ὑΠΗΛΕΙΑ, ἐμβαίνω ἢ ὑΠΗΛΕΙΑ ὑΠΗΛΕΙΑ,
 ὑΠΗΛΕΙΑ τινος ἐπὶ τῶν ὤμων, Θ 332, N
 P 717, μεταφ. μετὰ δοτ. „πᾶσιν ὑΠΗΛΕΙΑ
 ἐπὶ πάντας εἰσερχομένης, πάντα: κατέλαβεν
 ὑΠΗΛΕΙΑ 398. 2) ἐκ τῶν κάτωθι τινος ὑΠΗΛΕΙΑ
 ὑΠΗΛΕΙΑ, ἐξέρχομαι, ἐξέρχομαι, μετὰ γεν.
 ὑΠΗΛΕΙΑ, ζ 127, „κακῶν ὑΠΗΛΕΙΑ ἤδη“ ὁ α.
 ὑΠΗΛΕΙΑ (ὁ α. ἀπαλλαγῆς) τῶν κακῶν, υ 53.
 ὑΠΗΛΕΙΑ, ὅδ. ὑΠΗΛΕΙΑ.

ὑΠΗΛΕΙΑ, μέλ. ὑΠΗΛΕΙΑ, ζευγνύω
 ὑΠΗΛΕΙΑ, „ζεύγω“, „ἔπνομι“ O 81 f, πρὸλ.

ὑΠΗΛΕΙΑ, παθ. ἀορ. ὑΠΗΛΕΙΑ, θερ-
 ὑΠΗΛΕΙΑ, παθ. ὅπως οὖν θερμαίνονται,

„αἵματι“ ὑΠΗΛΕΙΑ τοῦ αἵματος, Ὅδ. II 333, Υ 476.

ὑΠΗΛΕΙΑ, αἰ, χωρὶν τῆς Βοιωτίας, B 505.
 (Περὶ αὐτοῦ ὑΠΗΛΕΙΑ καὶ παρὰ τοῖς παλαιοῖς
 διαφωνία. Κατὰ τὸν Στράβ. 9, 2, 32 ἐνόμιζόν
 τινες, ὅτι εἶνε ἡ μετέπειτα πόλις Πιστινί; ἄλλοι
 δὲ γράφοντες: ὑΠΗΛΕΙΑ ὀνόμαζον τὴν κάτω
 πόλιν τῶν Θηβῶν, διότι ἐπὶ τοῦ Τρωϊκοῦ πο-
 λέου ἡ Καδμεία, τούτεστιν ἡ ἀκρόπολις καὶ
 ἀνωτέρα πόλις, ἦτο ἤδη ὑΠΗΛΕΙΑ τῶν Ἐπιγόνων
 κατεστραμμένη).

ὑΠΗΛΕΙΑ [...], ἡ, ὡς ἐπὶ τὸ πλ. ποιητ.
 (ὑΠΗΛΕΙΑ, ὑΠΗΛΕΙΑ), ὑΠΗΛΕΙΑ, διδασκα-
 λία, παραίνεσις, νομοθεσία, συμβουλή, μόνον
 κατὰ πλῆθ. O 412, π 233.

ὑΠΗΛΕΙΑ, λαθραίως; ὀπλιζῶ. Μέσ. λα-
 θραίως ὀπλιζομαι, „λόγω ὑΠΗΛΕΙΑ“
 πρὸς ἐνέδραν λαθραίως ὀπλιζόντο, Σ 513 f.

ὑΠΗΛΕΙΑ, κάμπω, γυρίζω ὑΠΗΛΕΙΑ,
 ἐν τι. „ὑΠΗΛΕΙΑ—ἐκκλῖψαι“ Ω 274 f.

ὑΠΗΛΕΙΑ, κεῖμαι ὑΠΗΛΕΙΑ, εἶμαι ὡς
 βᾶσις, ἐν τι. „ὑΠΗΛΕΙΑ—κεῖται“ Φ 364 f.

ὑΠΗΛΕΙΑ [...], μετοχ. τοῦ ἀορ. α. ὑΠΗΛΕΙΑ
 κινήσας, ὑΠΗΛΕΙΑ, μετρίως, ὀλίγον κινῶ,
 περὶ τῆς πνοῆς τοῦ Ζεφύρου, Δ 423 f. (Ἄλλ' ὁμο-
 τερον ἐνταῦθα γράφουσιν οἱ νεώτεροι ἐκδύται
 „Ζεφύρου ὑΠΗΛΕΙΑ“).

ὑΠΗΛΕΙΑ [...], ἀορ. παθ. ὑΠΗΛΕΙΑ, ὑΠΗΛΕΙΑ
 κατακλίνω. Μέσ. ὑΠΗΛΕΙΑ, „σχοί-
 νο“ κατεκλίνθη, „ἐγυρεν“ ὑΠΗΛΕΙΑ σχοίνον, ε
 463 f.

ὑΠΗΛΕΙΑ, ἐπικ., μόνον ἐν τῇ μέσ. „ὑΠΗΛΕΙΑ
 κλινέομαι τινι“ ἐνώπιόν τινος, ὑΠΗΛΕΙΑ
 τρέπομαι, φεύγω, Ψ 556 f.

ὑΠΗΛΕΙΑ (ὑΠΗΛΕΙΑ—ὑΠΗΛΕΙΑ),
 ὑΠΗΛΕΙΑ, μένω (εἶμαι) ὑΠΗΛΕΙΑ,
 μόνον ἐν τῇ „ὑΠΗΛΕΙΑ“ χ 382 f.

ὑΠΗΛΕΙΑ [...], ἀορ. α. προτ. ὑΠΗΛΕΙΑ
 ναι, εὐκτ. -αίτο, ἀπαρφ. -αθαί. 1) κυρ. εἰς
 ἐρώτησιν τινος ὑΠΗΛΕΙΑ τὴν κρίσιν μου, ἐπομ.
 ἀποκρίνομαι, ἀπαντῶ, τινί, II 407, ε 411,
 ο 470, Υ. Ἀπ. 171. (Τὴν σημασίαν ταύτην
 ἀπορρίπτει ὁ Σόμμερρόδτ, ἐρμηνεύων πανταχοῦ
 ἐρμηνεύω, ἐξηγῶ τι προτεινόμενον ὑΠΗΛΕΙΑ εἰς
 ἐρμηνείαν, Δατ. interpretari). 2) ἐρμηνεύω,
 ἐξηγῶ, „ἔξδιαλύω“, „ἀνερπον“ τ 535, 555,
 καὶ ἄνευ αἰτ. „ᾧ δὲ χ' ὑΠΗΛΕΙΑ θεοπρόπος“
 M 228, πρὸλ. E 150.

ὑΠΗΛΕΙΑ, ἀορ. παθ. γ'. ἐνικ. ὑΠΗΛΕΙΑ,
 κούπτω τι ὑΠΗΛΕΙΑ τινός, καλύπτω, „ἡ
 δὲ (νηῦς) πᾶσα ἄχνη ὑΠΗΛΕΙΑ“ O 626 f.

ὑΠΗΛΕΙΑ, ὅν, ὁ ἔχων ὑΠΗΛΕΙΑ κύκλα,
 τούτεστι τροχοῦς, ὑΠΗΛΕΙΑ, τροχήλατος,
 („περιφορητός: τοῖς ὑΠΗΛΕΙΑ τροχίλοις“ κατὰ
 δὲ τὸν Εὐστάθιον καὶ ἄλλους κυκλοτερῆς, ὁ ε.
 ὑΠΗΛΕΙΑ στρογγυλεμένος), „τάλαρος“ μόνον δ
 431 f.

ὑΠΗΛΕΙΑ, ἐπικ., μέσ. (κύω, νύειν), μόνον
 ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. α. ὑΠΗΛΕΙΑ, ὑΠΗΛΕΙΑ

μεναι [ὅπου τὸ υ εἶνε μακρόν, ἢ δὲ παρ' Οὐολ-
φω γραφῇ: ὑποκυσσ. ἀτοπος], μένω ἔγκυος,
συλλαμβάνω (ἐκ τινος), Z 26, λ 254, καὶ
ἐπὶ ζώων, Γ 225.

ὑπολαμβάνω, μόνον ἐν τῇ β'. ἀορ. ἐν τμη-
σει, καταλαμβάνω κάτωθεν, „πιάνω ἀπὸ
κάτω“, μεταφρ. «ὕπὸ τε τρόμος ἔλλαβε γυῖα»
τρόμος: κατέλαβε κάτω τὰ μέλη, ἔτρεμον τὰ γό-
νατα, Γ 34, E 406, σ 88, ω 29. Ἀλλ' ἐν τού-
τοις ὁρρότερον λαμβάνεται ἡ πρόθεσις ὡς ἐπίρ-
ρημα. Ἰδὲ καὶ ἀμφάκω A', 4, β').

ὑπολείπω, παρ.τ. ὑπέλειπον, παθ. ὑπελείπε-
το, μέλ. λείψομαι. 1) Ἐνεργ. καταλείπω,
„ἀφίνω“ (ὑπόλοιπον), τι, π 50. 2) Παθ.
μετὰ μέσ. μέλ., ρ 276, καταλείπομαι, μέ-
νω ὑπόλοιπος, ὑπολείπομαι, Ψ 615. ἔτι
δὲ ἀπολείπομαι, μένω ὀπίσω, η 230, ρ
276, 282, τ 44.

ὑπολεικνίσκω, παθ. γίνομαι ὀπωτοῦν,
ὀλίγον λευκός, „ἀσπρίζω“, «ὕπολευκαίνον-
ται ἀχυρμαί» E 502 f.

ὑπολίαν, ον, γεν. ονος (ὀλίγων=ὀλιγών,
συγκριτικ. τοῦ ὀλίγου), ὀλίγον τι μικρότε-
ρος ἢ ὀλιγώτερος, «λαοί» μόνον Σ 319 f.
(Ἐν τούτοις ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ β'. καὶ Λαρόχης
γράφουσιν ὑπ' ὀλίζονες, ὥστε ἡ πρόθεσις νὰ
ἀνήκῃ εἰς τὸ ῥῆμα, ἔξ ἐν γένει δὲ ὁ τελευταῖος
νομίζει ὅτι ἡ Ὑπό παρ' Ὁμ. αὐδέποτε ἔχει τὴν
ἐλαττωτικήν σημασίαν).

ὑπολίαν, παρ.τ. γ'. ἐνικ. ἐν τμ. ἔλυεν ὑπ',
Ψ 513, ἀορ. ἀ. ὑπέλυσα, -ει, καὶ ἐν τμ. ὑπό-
ελυσε, μέσ. ἀορ. ἀ. β'. ἐνικ. ὑπέλυσα, μέσ. ἀορ.
β'. γ'. πληθ. ὑπέλυντο, Π 341. 4) Ἐνεργ. ἀ.)
λύω ἀποκάτω ἢ λύω τι τῶν κάτω, ι 463.
β'.) μεταφρ. παραλύω, «γυῖά τινος» παρα-
λύω τινός τὰ (κάτω) μέλη (γόνατα), τούτῃσιν
ἀραιῶ αὐτῶν τὴν δύναμιν, ὥστε νὰ κλονῶνται,
συνὰ ἐπὶ βαρέως πληγωμένων πολεμιστῶν, O
581 κ. ἀ., ἢ ἐπὶ φονευθέντων, A 579, N 442,
ἐν τμ. E 236, ὡσαύτως «μένος καὶ γυῖά τινος»
Z 27. Ἐτι δὲ καὶ ἐπὶ παλαιστοῦ, ὅστις κατα-
βάλλει τὸν ἀντίπαλον κτυπὸν αὐτοῦ τὴν ἰσχύαν
καὶ παραλύων τὰ γόνατα, Ψ 726. Πρὸλ. λίαν
A', 2, γ'). 2) Μέσ. λαθραίως ἀπολύω, ἐλευ-
θερῶ τινα (πρὸς ὃν συμπαθῶ), «σὺ τὸν γ'...
ὑπολύσας δεσμῶν» ἀπέλυσας, ἀπῆλλαξας αὐτόν
ἀπὸ τῶν (ἐπαπειλούντων) δεσμῶν, A 404.

ὑπομένω, ἀορ. ὑπέμεινα· ἀ.) ἀμετάβ. μένω
δπίσω, μένω κατὰ γῶραν, „μένω εἰς τὸν
τόπον μου“, κ 232, 258, μετ' ἀπαρρ., «οὐδ'
ὑπέμεινε γνώμεναι» δὲν ἔμεινε, δὲν περιέ-
μεινε νὰ τὸν γνωρίσῃ τις, α 410. Ἰδίως (ἐν τῇ
μάχῃ) ἔμμενω, ἔγκαρτερῶ, E 498, O 342-
6'.) μεταβ. [ὑπομένω], ὑφίσταμαι, δέχο-
μαί τινα ἐν τῇ μάχῃ, Π 844, P 25, 474, «ἐ-
ρῶν τινος» E 489.

ὑπομιννύσκει, μέλ. μετοχ. ὑπομνήσουσα,
ἀορ. γ'. ἐνικ. ὑπέμνησε, ὑπομιννύσκω, „ἐν-

θυμίζω“, «τινὰ τινος» τινὰ περι-
τινὰ τι, Ὁδ. α 321, σ 3.

ὑπομνάσκει, β'. πληθ. τοῦ παρρ.
σθε κατ' ἐπικ. ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ
ἐπιέκτω τινὰ γυναῖκα, γίνομα-
τινος, «γυναῖκα» γ 38 f.

ὑπομνήσκει, ον, ὑπὸ τὸ Νῆσον
ὑπώρειαν αὐτοῦ κείμενος, «Ἰθάκη»
γ 81 f.

ὑποπεπνῆσται, ἰδ. ὑποπνῆσται.

ὑποπερλάω, μόνον ἐν τῇ γ'. π.
κατὰ μικρὸν μελανοδυναί. ...
ἰδίως περὶ τῶν ὀφθαλμῶν σταφυλῶν, ...

ὑποπλάκωσι [...-], η. ον, ὑπὸ
κόν τὸ ἥρος, εἰς τὴν ὑπώρειαν αὐ-
τοῦ ὄφθῃ» Z 397. Ἰδ. Πάλλωσι.

ὑποπνῆσκει [...-], εἰς ἀπλ.
κάτω, «λίτα» μόνον ἐν τῇ μετοχ.
«ὑπὸ ... πετάσας», α 430.

ὑποπνῆσκει, μόνον ἐν τῇ πληθ.
παρ.τ. ὑποπνῆσται· ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
χρῆτος, κυρ. ὑποπνῆσται, «ὑπὸ κόν-
τῶν» (μάλιστα διὰ φρόν), «περὶ
κάτω τῶν ὀφθαλμῶν εἰσδύω, «χρῶν»
περὶ τῶν, B 312 f.

ὑποπνῆσκει [...-]. 4) Ἐνεργ. (κινῶ,
μόνον ἐν τῇ ἀορ. ἀ. ἐν τῇ
ὑπ' ἡμερον ὥρσε γόοιο» Ψ 408,
καὶ ἐν τῇ ἐπικ. ἀορ. β'. «τοῖον ὑπὸ
σα» οὕτως (τοσοῦτον) συνεκίνησεν
62. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀρμεν εἶνε παρρ.
τίδατος: οὕτως ἐσηκώθη, τούτῃσιν
2) Μέσ. ἐκ τινος ἐγείρομαι, τ.
ἐγγίνομαι, «τοῖσιν ὑπ' ἡμερας ὥρ-
ῃ»

ὑποπνῆσκει [...-], ἐκρηγνύ-
γνῶν παθ. ἐκρηγνύομαι, διαβρῆγνύ-
πῶ, ἑσχατικῶς: διὰ βρῆεως ἐ-
φῶς, διεκρηγνύομαι, «οὐρανὸς
αἰθήρ» κατὰ τὸν Σχολ. «τῶν νεφῶ-
των ὤφθῃ ὁ αἰθήρ», διεκρηγνύη, ...
αἰθήρ, Ὑλ. Π 300, πρὸλ. Θ 555
ταῦθα).

ὑποπνῆσκει, ον (ὑπὸ, ῥῆν, ἀρῆν
ἔχων ἀρῆν ὑποκάτω (θηλαζον). μὲν
ὑποπνῆσκει, ἐπικ. ὑποπνῆσκει, κινῶ,
ὑποκάτω, μόνον ἐν τῇ γ'. πλ. τοῦ
σείουσι τρύπανον» I 385 f.

ὑποσταίην, ἰδ. ὑφίσταμαι.

ὑποσταχίζω (ὑπὸ, στάχυς),
γῶν ἐκφύομαι, πολλαπλασι-
πολλαπλασιάζομαι, μεταφ. ἐπὶ
πλαστίζοντων βουκολῶν, μόνον
«ὑποσταχίζοιτο» υ 212 f.

ὑποστεινάζω [...-], ὑποστ-
νάζω ὑποκάτω, μεταφ. ἐπὶ τῇ
δοπατομένης ὑπὸ τοῦ στρατοῦ,
784 f.

ὑποστορέννυμι [...-], ἀορ.

ἀορ. ὅ. ὑποφθάς, καὶ τοῦ μέσ. ἀορ. ὑποφθάμενος, (λαθραίως) προλαμβάνων, πράττω τι πρότερος, «ὑποφθάς παρόνησεν» Η 114, «κατενεν ὑποφθάμενος» δ 547, μετ' αὐτ. «τὸν δ' ὑποφθαμένῳ φάτο μῦθον» προλαβούσα τὸν ἀνδρα τῆς εἴης, ο 171. Πρβλ. φάλακρ.

ὑπο-χάζομαι, γ'. πληθ. τοῦ ἐπικ. ἀναδιπλάσας, ἀορ. ὑποκεκάζοντο, ὑποχωρῶ, μόνον ἐν τμ., Δ 497, Ο 574.

ὑποχειρίως, ον (ὑπό, χεῖρ), ὑπὸ τὴν χεῖρα εὐρισκόμενος, «χρυσός, ὅστις ὑποχειρίως ἔλθῃ» ὅστις δὴποτε ἔλθῃ ἀπὸ τὴν χεῖρά μου, «εἰς τὸ χεῖρ μου», εἰς τὴν ἐξουσίαν μου, ο 448.

ὑπο-χίω, ἐπικ. ἀορ. ἄ. ὑπέχυσεν, ὑποκάζω τινός, χύνω, ἐπὶ δὲ ξηρῶν πραγμάτων, ὑποσπείρω, ὑποκάζω σκροπίζω, «ῥώπας» ξ 49, καὶ ἐπιτασσόμενης τῆς προθέσεως, «χευεν ὑπο ῥώπας» π 47, ὑπεκτείνω, ἀπλώνω ὑποκάζω, «βοσίστα» Α 813.

ὑπο-χάρειν, παρτ. ὑπεχώρει, καὶ ἀορ. ὑπεχώρησαν καὶ ἐν τμ. χώρησαν ὑπα, ὑποχωρῶ, ἀποσύρομαι, Ἰλ. Ζ 407, Ν 476, Δ 503.

ὑπόψιος, ον, ἐπικ. (ὑποπτος), ὁ κάτωθεν (ἴδ. ὑπόπαρα), τουτέστι πλάγιως, λοξῶς, βλοσυρῶς, ἀγρίως καὶ ὀργίλως ὀρώμενος, ἐπομ. μετασφύς, ἀπεχθής, «ὑπόψιος ἄλλων» ὁ τοῖς ἄλλοις ἀπεχθής, Γ 42 † (κατ' ἄλλους δὲ: τὸ ἀντικείμενον τῆς περιφρονήσεως τῶν ἄλλων.—Ο Ἡρωιδανός καὶ Ἀριστοφ. ἔγραψαν: ἐπόψιος, τὸ ὁποῖον μεταφράζει ὁ Γ. Μ. Οὐόστιος: θέαμα τῶν ἄλλων ἄλλ' ἢ ἔρημνεῖα αὕτη ἀντιβαίνει εἰς τὴν ἔννοιαν, διότι ἡ λ. εὐρίσκεται μόνον εἰς καλὴν σημασίαν).

ὑπτιος, η, ον, (συγγεν. μετ' τὴν ὑπό, ὑπαί, κατὰ δὲ τὴν σημ. μετ' τὸ Λατ. supinus) ὁ πίσω κατακεκλιμένος, τουτέστιν ἀνάσκελα πλαγιασμένος, τούναντιον τοῦ πρηγής, Α 479, Ω 11, «ὑπτιος πῖσας» ἔπασεν ἀνάσκελα, Δ 408, Ο 434 κ. ἀ., ι 371, σ 398 (μόνον ἐνταῦθα τῆς ὁδ.), Βατρ. 87, «ὑπτι ἐστανύσθη» Η 271, «οὕτως ἐρείσθη» Η 443, Δ 444, Μ 492.

ὑπόπιον, τό (ὑπό, ὦψ) τὸ ὑπὸ τοῦ ὀρθαλμοῦ μέρος τοῦ προσώπου, ἐν γένει δὲ πρόσωπον, ὄψις, «νυκτὶ ἀτάλαντος ὑπόπια» μετ' τὴν νύκτα ὁμοῖος κατὰ τὴν ὄψιν, τουτέστι σκοτεινός, ὀργίλος, Μ 463 †. (Κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. καὶ Λαρόχ. «ὑπόπια» εἶνε τὰ σκοτεινὰ βλεμματα τοῦ «ὑπόδρα ὀρώντος»).

ὑπόρεια, ἡ (ὑπό, ὄρος), κυρ. οὐσίας. Θηλ. τοῦ ἐπὶ ὑπώρειος, ἡ ὑπὸ τὸ ὄρος γῶρα, οἱ πρόποδες τοῦ ὄρους, ὑπώρεια, Γ 218 †. ὑπόρρεα, ἴδ. ὑπόρρυμι.

ὑπορόφιος, ον (ὑπό, ὄροφ), ὁ ὑπὸ τὴν ὀροφὴν, ὑπὸ τὴν στέγην τινός, εὐρισκόμενος, «ὑπωρόφιοι δέ τοι εἰμεν» εἴμεθα ὑπὸ τὴν στέγην σου, ὃ ἐ. ὑπὸ τὴν φιλοξενίαν σου, ξένοι σου, Ι 640 †.

ὑρις [-], ἡ, πλῆθυνον τῆς Βοιωτίας περὶ

τὴν Τάναγρον, ἐπὶ τοῦ Εὐδρίπου, οὐ μ. Αὐλίδος, Β 496, Στράβ. 9. 4, 12.

ὑρμίνη [-], ἡ, παράλιος ποταμός. Ἰλιδος, παρὰ τὸ Βουπράσιον (ἴδ. Στράβωνος, ἡδὲ (8, 3, 40) ἐπὶ τῇ ἐκείνῃ).

ὑρτακίης [-], ἄο, ὁ, υἱός τοῦ δ' Ἀστος, Β 837.

ὑρτακος [-], ὁ, εἰς τῶν Τρώων Ἀρισδης, Ν 759, 771. Ἀπολλ. 3, 12.

ὑρτιος, ὁ, υἱός τοῦ Γυρτίου, Μουσ. 72, ἴσας, ὁ καὶ ἡ (σὺς, Λατ. sus).

δοτ. πληθ. μόνον ἐπικ. ἔσται ἀντὶ τοῦ χροῖος, οὐ μόνον ὁ ἄγχιος, ὁ κάπ καὶ ὁ ἡμερος καὶ μέγιστα οὗτος, ὁ γ. γ(ου)ροῦντι. Ὁ Ὀμηρος μεταχειρ. ἔν χ' εἰς κατὰ τὴν ἀνάγκην τοῦ μέτρος σότερον ὅμως τὸ σὺς, Κ 264, Ψ 3 κ. ἀ. πλχ. [Τὸ σ εἶνε βραχὺ ἐν ταῖς βραχὺ πύωσιν].

ὑρμίνη [-], ἡ, (συγγ. πρὸς τὸ ἵμνημα) μάχη, ἀπὸ τῆς ὁδ. κατὰ θεολ. ἐκ τοῦ ἀγρ. ὑπομονή=ὑπομονή, ὑπομένω, ὥστε νὰ σημαίνει: μάχη ἐσταδῆν, pugna statum, ἐπικ., δοτ. στος ὑρμίνη Β 863, Θ 56, μάχη, σ. Ἰλ. πολλὰ, τῆς δὲ ὁδ. μόνον λ. (ὅπου συνάπτεται πρὸς τὸ «μάχη») «κρατερὴ ὑσμ.» πεισματώδης μάχη, «ὑσμ. ὀμοιότητος» συμπλοκὴ τῆς μάχης, «πρώτῃ ὑσμ., σταδῇ ὑσμ.» ἴδ. πρὸς Διοσκ. Ἐπὶ ἐπικ. «ὑρμίνην» ἔναντι σιν εἰς μάχην, Β 477.

ὑστάτιος [-], η, ον, ἐπικ.=ὑστατός, 634, ι 44.—Τὸ οὐδ. ὑστάτιον ὡς ἐπὶ ἐν τοῖς ἐσχάτοις, Θ 353.

ὑστατος [-], η, ον, ὑπερθ. τ. ὑστερος, ὅπ. ἴδ., ὑστατος, ἐσχάτος ταῖς, τούναντιον: πρῶτος, τοπικῶς ὁμίλου Ν 459 κ. ἀ. «λάχ' ἔλκονάμεν» ἔλαχε νὰ τρεῖς ὁ τελευταῖος κατὰ τὴν 356, πρβλ. ι 444, «ὑστατοι» οἱ ἐστέ ἀντιθέσει τῶν «πρώτων», Β 281, Ε 703, Α 299, Π 692.—Τὸ ἐνικ. οὐδ. ὡς ἐπὶ, «τὴν τελευταίαν φέραν» λευταῖον, μ. 250, «πύματον καὶ ὑσπανύστατον, τὸ πάντων τελευταῖον, πάντων, Χ 203, υ 116, Ὡσαύτως ἐπὶ εἶνε καὶ τὸ πληθ. ὙΣΤΑΤΑ Α 2 κ. ἀ., «ὑστατα καὶ πύματα» δ 685.

ὑστερος, η, ον (κατὰ μὲν τὸν Ἰ. τῆς ὑπό, κατὰ δὲ τοῦς νεωτέρους γους συγγ. πρὸς τὸ Σανσκρ. ultimus) ὑπερθ. εἶνε ὑπὸ τῶν συγγεν. ὑστερος, «ὑστερώτερος», συνήθως καὶ τάξως, ὅθεν ὁ ἐπόμενος, πιν, ὑστερώτερος, ὁ μετέπειτα ἔλθων Ε 17, Σ 320, «ὑστερος ἔκαστος μετὰ γεννι.» «σὺ ὑστερος» κατόπιν α

«κατὰ τὴν γέννησιν ὑστερώτερος, ἢ νεώτερος, Γ 215.—Τὸ ἐνικ. οὐδ. ἔτε-
ρονώτερον δὲ τὸ πληθ. ἔτερον π 319,
ἔτερον, ὑστερον, κατοπιν, μετέπειτα,
ἔτερον, ὑστερώτερα», Ὁμ. πλη., τούναν-
τιςμερον» II 30, Γ 127, «ἐς ὑστερον»

ἔτερον (το=Σανσκρ. vāhi & Γερμ. web-en),
ὁ ἐνεστ. καὶ παρ. τούτου θαμιστικ.
ὁφαίνεσκον β 104 κ. ἀ., ἀόρ. ὑφῆνα,
ὑφῆν, ὑποτ. ὑφῆνω, μετοχ. -ήνας, ασαι
καὶ ἕτερος ἐπικ. τόπος ἴφλω, γ'. πληθ.
ἐπεκτετ. ὑφώσων, η 103. 1) ὁφαίνω,

ἔτερον, Βατρ. 187· μετ' αἰ. «ἰστόν» Γ 125,
ὁ 517 κ. ἀ., ἔπει. 15, 10, «φάρεα»
2) μεταφ. ἐπὶ θυλίων βουλευμάτων καὶ
πλέκω, χαλκεύω, μηχανώμαι, ἐξυ-
ῶ, «μῆτιν» Η 324, I 93, δ 678, ν 303
«δόλον» Z 187, ε 356, «ἐνὶ φρεσὶ μῆ-
τιν» I 422, «μύθους & μῆθεα» Γ 212.
ἔτερον, κατὰθεν ἀφαίρω, μόνον ἐν τιμ.
ἔτερον» B 154.

ἔτερον, ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: ὑφαί-
νεσκον, ὑφαίνεσθαι, «ἐσθῆς, εἶμα»
I 136, 218, π 231.

ἔτερον, ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: ὑφαί-
νεσκον, ὑφαίνεσθαι, «ἐσθῆς, εἶμα»
I 136, 218, π 231.

ἔτερον, ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: ὑφαί-
νεσκον, ὑφαίνεσθαι, «ἐσθῆς, εἶμα»
I 136, 218, π 231.

ἔτερον, ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: ὑφαί-
νεσκον, ὑφαίνεσθαι, «ἐσθῆς, εἶμα»
I 136, 218, π 231.

ἔτερον, ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: ὑφαί-
νεσκον, ὑφαίνεσθαι, «ἐσθῆς, εἶμα»
I 136, 218, π 231.

ἔτερον, ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: ὑφαί-
νεσκον, ὑφαίνεσθαι, «ἐσθῆς, εἶμα»
I 136, 218, π 231.

ἔτερον, ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: ὑφαί-
νεσκον, ὑφαίνεσθαι, «ἐσθῆς, εἶμα»
I 136, 218, π 231.

ἔτερον, ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: ὑφαί-
νεσκον, ὑφαίνεσθαι, «ἐσθῆς, εἶμα»
I 136, 218, π 231.

ἔτερον, ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: ὑφαί-
νεσκον, ὑφαίνεσθαι, «ἐσθῆς, εἶμα»
I 136, 218, π 231.

ἔτερον, ἡ, ὅν (ῥηματ. ἐπιθ. ἐκ τοῦ: ὑφαί-
νεσκον, ὑφαίνεσθαι, «ἐσθῆς, εἶμα»
I 136, 218, π 231.

ἀπαρρ. φ 273· γ'. ὁποχωρῶ, ἐνδίδω, ὑπα-
τάσσομαι, ὑπακούω, μετὰ δοτ., «καὶ μοι
ὑποστήτω, ὅσων βασιλεύτερός εἰμι» I 160.

ἴφορμος [ν.], ὁ (ὅς, φέρω), κατὰ τὴν ἀνάγ-
κην τοῦ μέτρου ἀντὶ τοῦ σφωρμός, χοιροδο-
σκός, ἰδίως «δοτ. ὑφορμός» ὁ Εὐμαίος, Ὁδ. ε
3, 48, 401, 413 κ. ἀ., «ἀνέρες ὑφορβοί» ε 410.

ἴφορμος, ἰδ. ἴφαίνα.
ἴφαγόςτης [ν.], ἄο, ὁ, (ὕψι, ἀγορεύω),
ἰλητ. ὑφαγόρη, ὑψήγορος, κομπορόχημων,
κομπαστής, μεγάλαιχος, Ὁδ. α 385, β 85,
303, ρ 406.

ἴφηρεφής, ἔς (ὕψι, ἐρέφω), ἐπικ. & ἴφηρε-
φής, ἔς, ἐξ οὗ γεν. ὑφηρεφός I 582, Ὑ. Ἑρμ.
23, ὑψηλὰ σκεπασμένοις, τουτέστιν ὁ ὑψη-
λὰ ἔχων τὴν στέγην, ὑψώροφος (καὶ ἔτι
κατὰ τὸν Δοιδερλ.: ὁ ἔχων ὑψηλὴν, μεγάλην
στέγην), «ὑψηρεφές δῶμα» E 213, δ 15 κ. ἀ.
πλη., «δῶματα ὑψηρεφέα» (μετὰ συνιζήσεως τοῦ
εα) δ 737, «ὀζλαμος» I 582.

ἴψηλός, ἡ, ὅς (ὕψος), ὑψηλός, «ὑψηλός»,
ἐπὶ ὄρεων, δένδρων, οἰκοδομημάτων καὶ ἀκτῶν,
Γ 384, E 560, M 282, α 426 κ. ἀ., «θρόνος»
O 422.

ἴψηνος, ὅρος, ὁ (ὕψος, ἀνὴρ), 1) υἱὸς τοῦ
Δολοπίωνος, εἰς τῶν Γρῶν, E 76. 2) υἱὸς
τοῦ Ἰππάσου, εἰς τῶν Ἑλλήνων, ὑπὸ τοῦ Δι-
φόβου φονευθείς, N 411.

ἴφηρεφής, ἔς, ἰδ. ἴφηρεφής.

ἴψηλός, ἔς (ὕψος, ἥχος), γεν. ἔος, ὑψηλὰ
ἔχων, τουτέστι ὑψηλὰ (μετ' ἀντιστάμενην τὴν
κεφαλὴν) χρεμετίζων ἐπὶ τοῦ ἵππου, ση-
μαίνειν τὸ θυμοειδές τοῦ ζώου, Ὑλ. E 772, φ
27. (Ταῦτα κατὰ τὸν Δοιδερλῆινον κατ' ἄλλους;
δὲ: ὁ ὑψηλὰ ὁ εἰς δυνατὰ χρεμετίζων ἢ
ποδοπατῶν).

ἴψι [ν.], ἐπικ. ἐπὶ ἴψι, «ὑψηλὰ», του-
τέστι ἀ.) ἐπὶ ἡρμῆας, ὑψοῦ, «ὑψηλὰ», «ὕψι
ἔχοντος» ὁ Ζεὺς, Γ 155, ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἀθηνᾶ,
π 264· «οἱ ἀπὸ νηῶν ὑψι... ἐπιδάκντες (μᾶ-
χοντο)» ἐμάχοντο ἀπὸ τοῦ ὕψους τῶν νεῶν,
ἐφ' ὧν ἐπέβαινον, O 387, «ὕψι ὀρμίζω» Ὑδ. λ.
ἴψι· β.) ἐπὶ κινήσεως εἰς ὕψος, πρὸς τὰ
ἄνω, «ὑψηλὰ», Π 374, «ἀναθρόσκω» N 140,
«ὕψι βιδᾷ» ὑψηλὰ βηματίζων, ὁ εἰς κατὰ τινας
μέν: ὑψηλὰ σηκῶνων τοῦ πόδα· ἐν τῇ βαδί-
σει, ἐπομ. ὄχι πολὺ διάφορον τοῦ «μακρὰ βι-
δᾷ», κατ' ἄλλους δέ: ἀγερῶχας βαδίζων) N
371, Ὑ. Ἀπ. 201.

ἴψιβόας [ν.], ὄρ, ὁ (ὕψι, βοᾶν), Ὑψι-
βόας, κωψικὸν ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατρα-
χομομ. 205.

ἴψιβρεμέτης, ἄο, ὁ (ὕψι, βρέμω), ὑψηλὰ
βροντῶν, ἐπὶ τοῦ Διός, A 354, M 68 κ. ἀ.,
τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ε 4, ψ 331.

ἴψιζυγος [ν.], ὄν, ἐπικ. (ὕψι, ζυγόν), ὑψη-
λὰ ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ (τοῦ ἐρετικῶς ὀρτανίου) καθι-
μενος· ὁθεν μεταφ. ὁ ὑψηλὰ ἐν γένει καὶ ὁ

μενος, ὑψίθρονος, ἐπιθ. τοῦ Διός, *Ψλ. Δ 466, Η 69, Α 544, Σ 183.

ΨΥΙΚΑΡΗΝΟΣ [..], ΟΝ, ποιητ. (ὕψι, κάρη-
νον) ὑψηλὰ ἔχων τὴν κεφαλὴν, τουτέστι τὴν
κορυφὴν, ὑψικάρυφος, «δρύς ὑψικ.» Μ 432 †,
*Τ. Ἀφρ. 265.

ΨΥΙΚΕΡΩΣ [..], ΟΝ, ἐπικ. (ὕψι, κέρα), ὑψη-
λόκερως, «(ὕ)ψηλοκέρατος», «ἐλαφος» κ
458 †.

ΨΥΙΚΟΜΟΣ [..], ΟΝ, ποιητ. (ὕψι, κόμη),
ὕψικομος, ὑψηλὰ ἔχων τὴν κόμην (τὸ φύλ-
λωμα), ἐπομ. ὅχι πολὺ διάφορον τοῦ ΨΥΚΛ-
ΡΗΝΟΣ, «δρύς» Ξ 398, μ 357 κ. ἀ.

*ΨΥΙΚΕΡΗΜΝΟΣ, ΟΝ, ποιητ. ὁ ὑψηλοὺς ἔχων
κρημνοὺς, *Ἐπιγ. 6, 5.

*ΨΥΙΜΕΔΩΝ [..], ΟΝΤΟΣ, ὁ, ποιητ. ὁ ὑψη-
λὰ βασιλεύων, ὁ ἐξ ὕψους βασιλεύς, *Ἐπιγ.
8, 3.

*ΨΥΙΜΕΛΛΟΡΟΣ [..], ΟΝ, ποιητ. (ὕψι, μέ-
λαθρον), ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὸ μέλαθρον (Ψ.
τ. λ.), σχεδόν=ΨΥΗΡΕΦΗΣ, «αὐλιον» *Τ. Ἑρμ.
403, 434, 399.

ΨΥΠΕΤΗΣ, ΕΣΣΑ, ΕΝ, ποιητ.=ΨΥΠΕΤΗΣ,
«αἰετός» Χ 308, ω 538. (Συνήθως θεωρεῖται
ὡς ἕτερος ἐπεκτεταμένος τύπος τοῦ ὑψιπέτης,
ὅπερ ἀντιβαίνει εἰς πᾶσαν ἀναλογίαν. Διὰ τοῦτο
ὁ Γοῖβελος, ὅστις ἐπραγματεύθη ἰδιαιτέρως περὶ
τῶν εἰς εἰς ἐπιθέτων, εἰκάζει ὅτι ὁ ἀληθὴς τύ-
πος τοῦ ἐπιθ. εἶναι ὑψιποτήεις, ἐκ τοῦ ὕψι
καὶ ἀχρ. ποτήεις, ὅπερ [ἐκ τοῦ ποτή=πιτή-
σις].

ΨΥΠΕΤΗΛΟΣ, ΟΝ, Ίων. καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ
ὕψιπέταλος (ὕψι, πέταλον), οἰονεὶ ὑψιφύλ-
λος, ὁ ἔχων ὑψηλὰ τὸ φύλλωμα, σχεδ.=ΨΥΙΚΟ-
ΜΟΣ, «δένδρεον» Ν 437, δ 458, λ 588.

ΨΥΠΕΤΗΣ [..], ΛΟ, ὁ, ποιητ. (ὕψι, πέτο-
μαι) εἰς ὕψος ἱπτάμενος, ὑψηλὰ πετών,
«αἰετός» Μ 204, 219, Ν 822, υ 243.

*ΨΥΠΙΓΗ [..], ἡ, θυγάτηρ τοῦ Θόαντος,

Βασιλέως τῆς Αἰθήνης, γυνὴ τοῦ Ίάσονος,
Ίήσον, Η 469.

ΨΥΠΙΛΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (ὕψι, πύλη), ὑψη-
λὸν πύλας, «μέ ταις ψηλαῖς ταις»
ταις», *Θήδη *Ψλ. Ζ 416, *Τροίη *Π
Φ 544.

ΨΥΠΟΕΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. ἐπὶ.
ἐξ ὕψους, «ἀπὸ ψηλά», «ὕψοθεν ἐξ αὐ-
τῆς ἐέρσας» Α 53, «ἐμβάλλειν» Μ
«ὕψοθεν ἐκ κορυφῆς» β 447, υ 404, χ 298.

ΨΥΠΟΙ, ποιητ. ἐπὶ.
ΨΥΠΟΙ, ποιητ. ἐπὶ.
μετὰ τῶν ἡρεμίας σημαντικῶν ῥημάτων, «ἐπὶ
περὶ τοῦ Διός, *Ψλ. Κ 46, περὶ τοῦ αἵματος
676, «ὕψοθεν ὄρεσφι» Τ 376.

ΨΥΠΟΡΡΟΣ, ΟΝ, ποιητ. (ὕψι, ὄροφ), ὁ ἐξ
ὕψηλὰ τὴν ὀροφὴν,=ΨΥΗΡΕΦΗΣ, ὅπ. Ψδ.,
λαμός» Γ 423, Ω 192, 317, β 337, δ
«οἶκος» ε 42, κ 474.

ΨΥΠΩΣ, ἐπικ. ἐπὶ.
ΨΥΠΩΣ, ἐπικ. ἐπὶ.
λα, πρὸς τὰ ἐπάνω, Κ 464, θ 375 κ. ἀ.
ΨΥΠΩΣ, ἐπὶ.
Ν 42, «ὕψοθεν ἐν νοτίῳ νῆα ὤρμισαν» δ
θ 55, ὑψηλὰ ἐν τῷ ὕδατι [μετέωρον] προ-
μισαν τὴν ναῦν, τουτέστιν ἐντελῶς ἐτοίμην
ἀπόπλουν, ὄρθιον μὲν ἔχουσιν τὸν ἱστὸν,
κεφαλαὶν ἀνυψωμένην, τὴν πρύμνην διὰ τοῦ
μνησίου εἰς τὴν ξηρὰν προσδεδεμένην, ἐν
πρώτῳ διὰ τῶν «ἐνὶ νῶν» (ἀγκυρῶν) ἐκρατεῖτο
τὴν θάλασσαν ἐστραμμένην, πρβλ. «ὕψι ἐπὶ
νῶν ὀρμίζω», Ξ 77.

ΨΥΠΩΣ, ἀορ. ἀ. μετοχ. ὑψώσας, ὁ
νω, «σηκῶν ψηλά», «δέμας» Βατρ. 8.

ΨΥ, μόνον ἐν τῷ παρατ. ὡς καὶ ἐν τῇ
μετοχ. ὕμενος, ἀ.) κυρ. ἀμετάβ. «βρέ-
στέλλω βροχὴν», «Ζεὺς ὕς» ὁ Ζ. ἔδραχ
25, ε 437. β.) μετὰβ. «βρέχω» τινά, κα-
τὰ βραχὺ ὄθεν παθ. «βρέχομαι», «λέων
μενος καὶ ἀήμενος» λέων εἰς βροχὰς καὶ
μοῦς ὑποκείμενος, ζ 431.

Φ

Φ

φάε

Φ, τὸ εἰκοστὸν πρῶτον γράμμα τοῦ Ἑλ-
ληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν σημεῖον τῆς εἰκοστῆς
πρώτης ραφιδίως.

ΦΑΛΑΝΘΕΝ, Ψδ. ΦΑΙΝΩ.

ΦΑΛΑΝΤΑΤΟΣ [..], Η, ΟΝ, ἐπικ. ἀνώμαλον
ὑπερθ. τοῦ ΦΑΕΙΝΟΣ ἀντὶ τοῦ φαεινότητος, ὁ
ἐ. λαμπρότατος, μόνον «ἀστήρ» ν 93 †. (Κα-
τ' ἄλλους δὲ ὑπερθετ. μετοχικοῦ τινος ἀχρ. τύ-
πον τοῦ ΦΑΙΝΩ).

ΦΑΓ-, ἐξ ἧς μόνον ὁ ἀορ. ἔφαγον, ἀντὶ
φάγην, ἀπαρρ. Ίων. φαγέειν, π 429, πολλὰ
ἐπικ. φαγέμεν, ὑποτακτ. γ'. ἐνικ. ἐπικ. φα-
γόντι τοῦ φάγη, Φ 427, θ 477, ὅστις ὑπάρ-
χει εἰς τὸ ἐσοῖα ἢ ἔδω, (κατα)τρώγω, βλ.
σκω, ἀορ. «ἔφαγα», μετ' αἰ., Ω 411,
κ. ἀ. μετὰ γεν. τοῦ ὅλου, ἐξ οὗ μέρος τῆς
ται, ι 402.

ΦΑΕ, Ψδ. ΦΑΙΝΩ ἐν ἀρχῇ.

φάεα, γδ φάος.

ΦΑΕΟΨΙΣ [φ...], ἡ (οἶον: Φέγγουσα), θυγάτηρ τοῦ Ἥλιου καὶ τῆς Νεαίρας, μ 132.

ΦΑΕΘΗ [φ...], ΟΝΤΟΣ, ὁ (κυρ. μετοχ. ἐπεκταμένου τινός τύπου τοῦ ἄχρ. φάω, ἐκ τῆς φαι, φαίνω), φωτεινός, φαεινός, λαμπρός, φέγγων, φωτοβόλος, φεγγοβολῶν, κεινοβόλων, ἐπιθ. τοῦ Ἥλιου, Δ 735, ε 79, λ 16 κ. ἀ. Ἐκ τούτου

ΦΑΕΘΗ, ΟΝΤΟΣ, κύρ. ὄνομα τοῦ ἐτέρου τῶν τῶν τῆς Ἡοῦς, ψ 246.

ΦΑΕΙΝΟΣ [φαι, φάος], ποιητ. συγκριτ. ἡμιπρόθετος, Σ 610, γ. Ἄφρ. 86, ὑπερθετ.

ΦΑΙΝΑΤΟΣ (ὑπ. γδ.), φαεινός, φωτεινός, λαμπρός, στιλπνός, ἐξαστράπτων, ἀκτινοβόλος, συχνόν ἐπὶ μετάλλων καὶ μεταλλίνων ὀργανῶν, οἷον «θωρήξ, πῆληξ, κρητήρ, θρόνος» η 169 κ. ἀ. ἔτι δὲ ἐπὶ πυρός, Ε 215, ἐπὶ ἀστέρων, Θ 555, ἐπὶ τῶν ὀφθαλμῶν, Ν 3, ε 79, Ἡοῦς, δ 188, ἐπὶ ὀφθαλμῶν καὶ ἐπαπλωμάτων διὰ τὸν ζωηρὸν αὐτῶν χρωματισμόν, Γ 19, Ε 515, Κ 136, ζ 74 κ. ἀ. ἔτι δὲ «μάστιγες» Κ 500, ζ 316, «πλόκαμοι» Ξ 176, «φοινίκας» Ξ 19, Ο 538.

ΦΑΙΝΩ [φ...], ἕτερος ἐπικ. τύπος τοῦ φαίνω ἀπὸ τὸν Βούττιμαννον εἶνε ὁ ἀρχαιότερος τύπος, ἐξ οὗ διὰ συναίρεσιν προέκυψε τὸ φαίω ἀλλ' ὀρθότερον θεωρεῖται τοῦτο ὡς κατ' εὐδαιμόνιαν ἐκ τῆς ρίζ. φα σχηματισθὲν, ὅπως ἐκ τῆς φάω (τὸ φαίνω), μόνον ἐν τῇ ἐνεστί. φαίνω, μ 84 (ὅπου κατὰ τινὰς θεωρεῖται ὡς ὑποτακτ.), ἐστ. -ε, εὐκτ. -οι, -οιεν, μετοχ. -ων (κατ' ἀλλοίωσιν) δὲ καὶ ἐν τῇ ἀορ. φαάνθη, γδ. φαίνο, φαι. ἀ.) παρέχω φῶς, παρασκευάζω, τρέφω τὸ φῶς, «φαίνων ἐστήκει παρ λαμπτήρος» σ 345. β.) ἀμυστὰ. παρέχω ἐξ ἐμαυτοῦ φῶς, φέγγω, λάμπω, φωτίζω, περὶ τοῦ Ἥλιου, «ἀθανάτοισι, ἐν νεκύεσσι, μετ' ἀθανάτοισι» γ 2 (ἐνθα κεῖται ἡ εὐκτ. φαίνοι, γδ. ἡ; ὁ Οὐδός. ἔγραψε: φανείη) μ 383, 385. γ) τῶν λαμπτήρων, τῶν πυρῶν σ 308.

ΦΑΕΙΝΗΡΟΤΟΣ [φ...], ΟΝ, ποιητ. (ἄχρ. φάω= φαίνω, βροτός), ὁ εἰς τοὺς βροτοὺς φέγγων, φωτίζων τοὺς θνητούς, ἐπιθ. τῆς Ἡοῦς, Ω 85, τοῦ Ἥλιου, κ 138, 191.

ΦΑΙΑΞ, ΑΚΟΣ, ὁ, γδ. ΦΑΙΗΞΕΣ.

ΦΑΙΔΙΜΟΙΣ [φ...], ὁ, ἕτερος παραδόξως ἐσχηματισμένος ἐκτενέστερος τύπος τοῦ ἐπομένου, ἐπιθ. τῶν Ἐπειῶν μόνον ἐν τῇ Ἰλ. Ν 686 φ. Ὁ Γοῖδελο; θεωρεῖ τὸ ἐπιθ. παράγωγον ἐκ τοῦ φάιδιμον=λάμψις, ζ ἐρμηνεύει: πλήρης λάμψεως, τοῦτέστι λαμπρῶς ὡπλισμένος. Ὁ δὲ Δόδεκκ. νομίζει τὴν λ. μεταγενέστερα; ἡλικίας).

ΦΑΙΔΙΜΟΣ [φ...], ΟΝ, ποιητ. (ἀντὶ τοῦ φαίματος τῆς ρίζ. φα) κυρ. λαμπρός, φωτεινός, ὡς ὅταν μεταφ. ἀ.) ἐπὶ παχέων καὶ εὐτραφῶν

(γδ. ΛΙΠΑΡΟΣ 2, ἀ.) μελῶν τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος, λαμπρός, εὐτραφής, εὐσαρκός, «γυῖα, ὤμος» Ζ 27, λ 128. β.) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐνδοξος, εὐκλεής, περιφανής, ἐπὶ ἡρώων, Δ 505, ε 386, κ 251 κ. ἀ. πλγ.

ΦΑΙΔΙΜΟΣ [φ...], ὁ, βασιλεὺς τῶν Σιδονίων, δ 647, ο 117.

ΦΑΙΔΗ, ἡ (οἶον: Φωτεινή), θυγάτηρ τοῦ βασιλέως τῆς Κρήτης Μίνως, γυῖα τοῦ Θησέως. Περιπεσοῦσα εἰς ἔρωτα πρὸς τὸν προγονὸν αὐτῆς Ἰππόλυτον καὶ δυστυχίσασα ἐν αὐτῇ, διὰ τῶν διαβολῶν τῆς ἑγενεν αἰτία τοῦ θανάτου τοῦ ἐναρέτου νεανίου, Δ 321, Ἄπολλ. 3, 4, 4.

ΦΑΙΝΕΣΚΕΤΟ, γδ. ΦΑΙΝΩ.

ΦΑΙΝΟΛΙΞ, ἡ, ποιητ. (φαίνω), ἡ φωτοβόλος, φωσφόρος, ἐπιθ. τῆς Ἡοῦς, γ. Δήμ. 51.

ΦΑΙΗΚΕΣ, οἱ, Φαίαιες, οἱ μυθολογικοὶ εὐδαίμονες κάτοικοι τῆς Σχερίας, γδ. Σχερία. Κατοικοῦντες πρότερον ἐν Ὑπερείᾳ οὐ μακρὰν τῶν Κυκλάδων, πρὸς ἀποφυγὴν τῆς παρὰ τούτων βίας μετέκρησαν ὑπὸ τὸν Ναυσίθοον εἰς τὴν Σχερίαν, ζ 7, 8. Δώδεκα βασιλεῖς βασιλεύουσιν ἐν αὐτοῖς, καὶ τρισκαίδεκατος, ἀρχηγός πάντων, εἶνε ὁ Ἀλκίνοος, θ 390 ἐξ. Εἶνε λαὸς ναυτικῶς εἰρηνικός, ἀποστρεφόμενος τὰ ἔργα τοῦ πολέμου, εὐεργός καὶ εὐθυμός, ἀγαπῶν τὴν εὐωχίαν, τὰ ἄγρια καὶ τὸν χορὸν, θ 244 ἐξ. Ἡ ἐντολή αὐτῶν εἶνε νὰ παραπέμπωσιν ἀκινδύνως εἰς τὴν πατρίδα τῶν πάντας τοὺς πρὸς αὐτοὺς πλέοντας. θ 556, ὅπερ κατορθοῦσι διὰ τῶν θαυμασίων αὐτῶν πλοίων, τὰ ὅποια οἰχῶν κώπῃ καὶ πηδάλιου διαπλέουσιν ὡς πτερωτὰ τὴν θάλασσαν, η 34, ἔχουσι δὲ νοῦν καὶ φρένας ἀνθρώπων («ἴσασι νόηματα καὶ φρένας ἀνδρῶν») θ 557 ἐξ. (Ἡ ἐρμηνεία τοῦ περὶ τῶν Φαίαικων μύθου εἶνε ποικίλη. Ὁ μὲν Οὐκερτος καὶ Μάννερτος φρονοῦσιν ὅτι ἀμυδρά τις παράδοσις περὶ τῶν Τυρρηνῶν ἔδωκεν ἀφορμὴν εἰς τὸν σχηματισμόν τοῦ μύθου τῶν Φαίαικων. Ὁ δὲ Οὐέλκερος θεωρεῖ αὐτοὺς ὡς πορθητὰς τοῦ θανάτου, ἐξ ἀλλοσεθνοῦς ὀρησκείας μετενεχθέντας εἰς τὴν Ἑλληνικήν. Παράγει δὲ τὸ ὄνομα αὐτῶν ἐκ τοῦ φαίος=σκοτεινός, ἐπομένως Φαίαιες εἶνε τρύπον τινὰ οἱ Ζοφεροί. Κατὰ δὲ τὸν Πρέλλερν εἶνε τὸ σύμβολον τῶν οὐρίων ἀνέμων. Ὁμοίως μὲν, ἀλλ' ἐπὶ ἐπαγωγότερον ἐρμηνεύει ὁ Ἀρτουγγ, ὅστις τὰ μὲν πλοῖα τῶν Φαίαικων θεωρεῖ ὡς σύμβολα τῶν οὐρίων ἀνέμων, αὐτοὺς δὲ ὡς δαίμονας πομποῦ καὶ προστατευτικοῦ, οἱ οἱ Διόσκουροι, ὅθεν καὶ παράγει τὸ ὄνομα ἐκ τοῦ φαίνω, οἶον: Φαεινοί, εἰδός τι «τελωνίων»).

ΦΑΙΝΟΜΕΝΗΦΙ(Ν), ἐπικ. ἀντὶ τοῦ φαινομένου, γδ. φαίνο β', 4).

ΦΑΙΝΩ, ὅπου, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀσίου, Ἀδουδηνός, πατήρ τοῦ Ξάνθου καὶ Θόωνος, Ε 152, Ρ 312, 583.

ΦΑΙΝΩ (ΦΑΝ, ἥτις γίνεται κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τῆς φα, καὶ φαι, ἐξ ἧς σχηματίζεται τὸ γλ.

ἐνικ. φάε με σημασι. ἀορ. ἐν τῇ «φάε ἡώ» ἐφράξεν, ἐφώτισαν, δ 502, καὶ ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. πεφρήσεται (ὁμόφρωνος· πρὸς τὸν ἐκ τῆς ῥίξ. φέν) ἐν τῇ «πεφρήσεται ὁλεθρός» ὁ ἀ γένει φανερὸς· δ ὁλεθρός, P 155, ἐπικ. ἀπαρρ. φανέμεν, ὁ 237, γ'. ἐνικ. τοῦ ἀορ. ἐφηνε, εὐκτ. φήνεις, ὑποτακτ. φήνωσι, ἀπαρρ. φήναι, μέτ. μέλ. ἀπαρρ. φανέσθαι μ 230· παθ. παρατ. ὁμις· φανέσκετο, ν 194, ἀορ. 6', ἐφάνην, ἀναύς· φάνην, γ'. πληθ. φάνεν ἀντί τοῦ ἐφάνησαν (ὅπερ μόνον Ὑμ. 33 (31), 42) Π 299, σ 68, προσ. φάνηθι Σ 498, φανήτω υ 101, εὐκτ. φανείη, ὑποτακτ. φανῇ, I 707, καὶ ἐπικ. φανῇ Ὀμ. πλχ., ἀπαρρ. φανῇναι, ἐπικ. φανήμεναι, I 240, μετοχ. φανείς, παθ. ἀορ. 6'. ἐπικ. ἀναύς (τὸν ὅποσον ὁ Δοιδερλεῖνος ὑπάγει εἰς τὸ φανένω) φανέσθην, κατ' ἐπέκτασιν ἀντί τοῦ φάνθην, P 650, γ'. πληθ. φάνθεν ἀντί τοῦ ἐφάνθησαν, Α 200· ἐκ τοῦ παρακ. πέρασμαι γ' ἐνικ. πέφανται, Β 122, Π 207 (ἴδ. ἔ. προφάινω), μετοχ. πεφασμένος, Ξ 427 (ἴδ. ἔ. κατωτ. Α', 1, 6'). τὸν θαμισκὸν τύπον φανέσκον Α 64, λ 587, μ 241 κ. 2. θεωροῦσιν ὁ μὲν Βούττιμ. καὶ Θήρσιος ὡς ἐκ τοῦ ἐφάνην ἐσχηματισμένον, ἄλλοι δὲ, ἐν οἷς καὶ ὁ Ἀμεῖς, ὡς ἐκ τινος (οὐχὶ εὐαποδείκτου) ἐνεργητ. ἀορ. 6'. ἀμεταβ. ἔφανον (ὅπερ μόνον ὡς διάφορος γραφὴ εὐρίσκεται ἐν τῇ Π 299). Α'.) Ἐνεργ.

1) μεταβ. φέρω εἰς φῶς, «φανερώνω», ἀφένω νά φανῇ, δεικνύω, ἐμφανίζω· α.) κυρ. μετ' αἰτ. «μηροῦς, ἐπιγουνῖα» σ 67, 74, «αὐτὸν Ἀρην» αὐτὸν τὸν Ἀρην· παριστῶν, ὡς αὐτὸς ὁ Ἀρην· ἐμφανίζομενος, Βατρ. 265, «ὁδὸν τινι» δεικνύω τὴν ὁδὸν εἰς τινα, μ 334, «τέρρας τινί» ἐπὶ τῶν θεῶν· ἐπιπέμπω, φανερώνω σημεῖον εἰς τινα, Β 324, γ 173, ὡσαύτως· σήματα· Β 353· «γόνον τινί» ἐπὶ θεῶν· δίδω γόνον («παιδί») εἰς τινα, δ 42, ὡσαύτως· «ἄκοιτιν» σ 26· 6'.) μεταβ. ἀποδεικνύω, (ἐκ)δηλῶ, «φανερώνω», «νοήματα» σ 295, «φαίνε ἀοιδὴν» ἐξέδωκεν, ἐξεφώνησε τὴν ᾠδὴν, ὁ 499, «ἀεικεία» ἀποδεικνύω, διαπράττω, υ 309, «ἀρετὴν» ἐπιδεικνύω, ὁ 237, ὅθεν καὶ μετὰ τοῦ Σχολ. καὶ ἄλλων τὸ «μῦθος πεφασμένος» ἀποδοδεγμένος, ἐκπεφωνημένος, ἐκπεφρασμένος· λόγος, Ξ 427, ἐν τῷ αὐτῷ μᾶλλον ἀνήκει ἢ εἰς τὸ φημί, καθὼς λέγει ὁ Βούττιμ. 2) ἀμεταβ. «φάγγω», φέρω εἰς τινα φῶς, μετὰ δοτ., η 102, τ 25. Β'.) Παθ. 1) φαίνομαι, ἐμφανίζομαι, ἐξέρχομαι εἰς φῶς, [ἐπιφαίνομαι], «φανερώνομαι», δεικνύομαι, Δ 561 κ. 2. μετὰ δοτ. Α 498, Η 7, η 201 κ. 2. «μάχη δ' ἐπὶ πάσῃ φανέσθην» ἔγινε φανερά (καταφανής), καταφάνη, P 650· ἡ μετοχ. «φανόμενοι» παρουσιαζόμενοι (οἱ προσφερόμενοι νά πράξωσι τι) K 236, «φαίνεται (ὁ ἔκτωρ ἢ ὁ χρῶς) λευκανίην» διεφαίνετο, ἦτο γυμνός· κατὰ τὸν λαμόν, X 324· μετὰ

μετοχῇ· προτὶδορυστικῇ τοῦ ὑποκειμένου· ὡς ποτ' οὐροὶ πνέοντες· φαίνοντο· οὐδ' ἐφαίνοντο, «πλουθέντ' ἀν' ἐφαίνοντο» οὐροὶ ἀέμενοι, 361· «θεὸς φαίνετο θαρσύνων» ἐπεφάνετο, ἐν φαίνετο, ἐνεφανίζετο, ω 448· ἐν τῇ Δ 278· δὲ τ' ἀνευθεὶς εἶναι μελάντερον... φαίνεται· ἡ κατὰ πόντον· ἡ μετοχὴ («νέφος») τὸν κατὰ πόντον· σημ. καθ' ὅσον ἐκτείνεται εἰς τὴν ἐπιφανείαν τῆς θαλάσσης, τῇ δὲ «μελάντερον» ἐπὶ κατηγορούμενον τοῦ φαίνεται· ἴδ. ἡ ἴτε, ἴδ. ἐπὶ τῶν ἀνατελλόντων οὐρανίων σωμάτων· «φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἥώς» Α 477, Θ 55 κ. 2. πλχ., «ἄλ' ἡὲ φανόμενῃσι· ἄμα φανῇ, ἐφάνη ἡ Ἥώς, I 618, δ 407, ζ 31. 2) μετὰ περαιτέρων κατηγορηματικῶν προσδιοριστικῶν φαίνομαι, παρέχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην ὁδὸν· «σιερόδαλός δ' αὐτοῖσι φάνη· ἐφάνη εἰς αὐτὸν φοδερὸς, ἡ ὁψις αὐτοῦ ἐνεποίησε φόδον, ζ 137· «τοῖος Διομήδεϊ Ἀρης φαίνετο» E 866 κ. 2. μετ' ἀπαρρ. «πῶς ὕμνιν ἀνὴρ ὅδε φαίνεται εἶναι» λ 336, ε 355, σ 25. 3) φαίνομαι, τούτεστι λάμπω, «πυρά φαίνετο» Θ 561, «δαίνω δὲ ὅσσοι φάνοντο» φοδερά δὲ ἐλαχίψαν οἱ ὀφθαλμοί, Α 200.

Ἔ. Φαικά, οἷς, ἡ, μία τῶν Νουφῶν, μετ' ὧν συνεπαίξεν ἡ Περσεφόνη, Ὑ Δῆμ. 418.

Φαίστες, ὁ (ἐκ τοῦ ἐπιθ. φαίστος = φαίνω) υἱὸς τοῦ Βώρου ἐκ Τάρνης τῆς Μαιονίας, ἐπὶ κούρας τῶν Τρώων, ὑπὸ τοῦ Ἰδομενείου φονεῖται, E 43.

Φαίστος, ἡ, πόλις τῆς Κρήτης, πλησίον τοῦ Γόρτυρος, ὑπὸ τοῦ Μίνως κτισθεῖσα, Β 648 γ 296.

ΦΑΛΑΓΓΗΣΔΩΝ [ω...], ἐπιρ., ἐν εἴδει φάλαγγος, Ο 360 f. Ἐκ τοῦ

Φάλαγγ [ω...], ἀγροῦ, ἡ, φάλαγγ, τάξις, στρατός (εἰς μάχην) παρατεταγμένος, ὁ ἐκ τῆς ὁδ. Ζ 6, ἀλλαγῶ δὲ ὁ πληθύνει, οἶον· 254, 281, 333, «φάλαγγες Τρώων» Γ 77 «ἀνδρῶν» T 458 κ. 2. α., «φάλαγγες, ἐλπίομενοι (σχῆμα· κατὰ σύνεσιν), Π 281.

Φάλαρα [ω...], τὰ, Π 406 f., «βάλλετο δ' αὖτε καὶ φάλαρ' εὐποίηθ'» (ἐνθα ὁ Σπύτιζνερος ἔγραψε μετὰ τοῦ Ἀρισταρχοῦ καὶ ἄλλων παλαιῶν καὶ φάλαρ' εὐπ., ὅπερ τότε συναπτεόν πρός τὸ «δαινῆν καναχὴν ἔχε» τοῦ ς. 404), κατὰ μὲν τὴν συνήθη ἐρμηνείαν = φάλας (ἴδ. τ. λ.), τοῖς τῆσιν ὁμαλοῖ τινες ἢ ἀσπίδισκία, κοσμοῦν τὸ ἔμπροσθεν μέρος τῆς περικεφαλαίας, ἢ, ὡς λέγει εἰς τῶν Σχολιαστῶν, «τὰ κατὰ μέσον τῆς περικεφαλαίας μικρὰ ἀσπίδισκία». Ὁρθότερον· κατὰ τὸν Βούττιμάνον καὶ ἑτερόν τινα Σχολαστῆν· E 743, «οἱ ἐν ταῖς παραγναθίαις κρήναις Λατίν. anuli ἢ fibulae» ἱμάντες· φολεῖσθαι· ἀλυσίδωτοί ἦγουν μὲ φολίδας ἢ ἀλυσίδας κεικλυμένοι, χρησιμεύοντες εἰς τὴν προφύλαξιν τῶν γνάθων καὶ εἰς στερῶσιν τῆς κόρυθος ἐπὶ τῇ κεφαλῇ· ἢ κατὰ τοῦ, τὰ πολυτελῆ τῶν ἀρχαίων

μενησαντας. Ρύστωσαν καὶ Κοίχλων: παρα-
καθίδες, τούτεστι μετάλλινα ἐλάσματα, καλὸν
ποινὰ τὰς γνάθους. Πρὸλ. ΤΕΤΡΑΦΑΛΛΟΣ. (Ἐκ
τοῦ φαληρός=φαλός: τῷ παρὰ τοῖς Γραμμα-
τικοῖς, ὅ ἐ. λαμπρός, στιλπνός, λευκός, ἐκ τῆς
φ. φλ. Διόφορα τούτων προνεῖ ὁ Γοῖδελος, ὅ-
τι: «φάλαρα» ἔννοσι τοὺς τέσσαρας ἄλλε-
σάλλους φάλους τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν τε-
τρατάληρον περιεσφαλαίαν).

ΦΑΛΗΡΙΩΝ, ἐπικ. (φαληρός: Ἰων. ἀντὶ τοῦ: φα-
λός, ἴδ. τὴν προηγ. λ. ἐν τέλ.). μόνον ἐν τῇ
ἐπιχ. φαληριῶν ἐπικ. ἐπεκτ. ἀντὶ τοῦ φαλη-
ρίου, κυρ. εἶμαι λευκός, «ἀσπρίζω», «κύ-
α» ἐκ τοῦ ἀφροῦ λευκά, ἀφρίζοντα, Ν 799 ἱ
Σπίζινερν αὐτόθι. (Ὁρρότερον ἴσως κατὰ
τὸ Γοῖδελον: τὰ ἐν εἶδει βράχως ἐσοχκοῦμενα
κατὰ, διότι κατ' αὐτὸν φαληρός εἶνε ὁ ἐν εἶδει
βράχως ἐσοχκωμένος).

ΦΑΛΚΗΣ, λα, ὁ, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ἀν-
δραυ φονευθεῖς, Ξ 513.

ΦΑΛΟΣ [φ.], ὁ (φαλός, ἴδ. ΦΑΛΑΡΑ ἐν τέλ.). ἡ
ἐκ τὸν Γοῖδελον ἐκ τῆς ῥίζης: φελ=ῥχες),
λαφός: ἡ τῆς περιεσφαλαίας προβολῆς ἡ
ἐπὶ καὶ μάλιστα τὸ κατὰ τὸ μέτωπον (ἴδ.
ὁ Σχολιαστ. Α. εἰς Κ 258), *ἴλ. Γ 362, Δ
99, Ζ 9, Ν 132, Π 216 κ. ἄ. (Κατὰ δὲ τὸν
Ὀψιμαννον καὶ Γοῖδελον εἶνε μεταλλινὸν τι
ὄν ἢ βράχης, διήκουσα ἄνωθεν τῆς περιεσφα-
λαίας ἀπὸ τοῦ μετώπου μέχρι τοῦ τραχήλου,
πυροδομένη κατὰ κορυφὴν τὸν λόφον ἢ κατ' ὅ-
τι αὐτοῦ τὴν ἐκτετατὴν λοφίαν, ἀπολήγουσα κατὰ
τὴν κορυφὴν καὶ ὀπισθεν εἰς μικράν τινα προ-
βολήν, σκεπάζουσαν τὸ μέτωπον καὶ τὸν τρά-
χηον. Κατ' ἄλλους δὲ ὁ ἄλλως λεγόμενος κύ-
α ἢ κατὰ κορυφὴν σπόνδυλος, εἰς ὃν εἶνε ἐμ-
πλεγμένος ὁ λόφος). Πρὸλ. ΦΑΛΛΟΣ, ΛΗΦΙΦΑ-
ΛΟΣ, ΤΕΤΡΑΦΑΛΟΣ.

ΦΑΝ, ἴδ. ΦΗΝΙ.

ΦΑΝΕΝ, ΦΑΝΕΣΚΕ, ΦΑΝΗΗ, ΦΑΝΗΜΕΝΑΙ, ἴδ.
ΛΙΣΗ.

ΦΑΡΟΣ [φ.], ΕΡΟΣ, τό (ἐκ τῆς ῥίζης φαφ, κα-
τέπεκτασιν τῆς φα), ἀρχαιότερος ποιητ. τύπος
τοῦ φῶς, καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἐπικ. φῶς,
ὅ, ε 2 κ. ἄ. πλγ., δοτ. φάει, αἶτ. φᾶος, φῶς
(φῶσδε), πληθ. ΦΑΕΑ, ἴδ. κατωτ. 2, ἄ). 1)
φῶς, ὅσον τὸ τῶν λαμπάδων, τ 24, 34, σ
17, ἴδιως τὸ φέγγος, φῶς τῶν οὐρανίων σω-
μάτων, συχ. «φᾶος ἡλείου» τὸ φῶς τοῦ ἡ-
λίου, τὸ φῶς τῆς ἡμέρας, Α 605 κ. ἄ., πολ-
λαίς «ὄραν φᾶος ἡλείου» ἀντὶ τοῦ ζῆν, ἴδ.
ἴδ. 6'), καὶ «λείπειν φᾶος ἡλείου» ἀντὶ τοῦ
ἡσχεῖν, Σ 11. Παλλὰς: δὲ ἡ μόνον «φᾶος»
19, γ 335 κ. ἄ., «ἰέναι φῶσδε» πέμπω,
ἔγω εἰς φῶς, Β 309, «φῶσδε λιλαιόμεαι»
πυρρῶ (νὰ ἀνέλθω ἐκ τοῦ Ἄδου) εἰς τὸ φῶς
τῆς ἡμέρας), λ 223, «ἐκφαίνω φῶσδε» τ 103,
ἐξαγαγε πρό φῶσδε «ἐκπροήγαγεν εἰς τὸ φῶς»
188, Τ 118, Ὑ. Ἀπ. 119, ἐνθα ἡ «πρό»

ἀνῆκει εἰς τὸ ῥῆμα, «ἐν φάει» εἰς τὸ φῶς, τὴν
ἡμέραν, Ρ 617, φ 429, αἰθρία, τὸ καλορὸν
φῶς, τοῦναντίον τῆς «ἀχλὺς». Ο 669. 2)
ποιητ. ἄ.) τὸ (λάμπων) φῶς τῶν ὀφθαλμῶν, ὁ
ὀφθαλμός, μόνον κατὰ πληθ. «φᾶες» μινον
ἐν τῷ π 15, ρ 39, 95, τ 417. (Ἐν τῇ κα-
θολικῇ «φῶς» λέγεται ἡ ὀπτική δύναμις τῶν
ὀφθαλμῶν, ὅσον «τὸ φῶς τῶν ὀφθαλμῶν μου»,
εἰ δὲ καὶ ὅπου συνάπτεται μετὰ τοῦ συνωνύ-
μου ἐν τῇ φράσει «φῶς μου, μάτια μου» δ.)
μεταφ. «φῶς», εἰς ἐνδείξιν τῆς χαρᾶς, σωτη-
ρίας, εὐτυχίας, νίκης: Ζ 6, Θ 282, Α 797,
10 741, Π 39, 95, Ρ 615, Φ 538, «Πατρό-
κληφ γενόμεν φᾶος» Σ 102: ὡσαύτως καὶ ἐν τῇ
προσφωνήσει «γλυκερὸν φᾶος» γλυκὺ φῶς μου,
π 23, ρ 41.

ΦΑΡΕΤΡΗ [φ.], ἡ (ΦΕΡ, ΦΑΡ, εἰς τὸν τὸ φέρω
καὶ φέρο), φαρέτρα, ἡ θήκη δηλ. τῶν βέλων,
Α 45, Κ 260, ζ 270, «ἰοδόκος» φ 41, «κοί-
λη» φ 417 κ. ἄ. πλγ.

ΦΑΡΙΣ, ΙΟΣ, ἡ, παλαιὰ πόλις τῆς Λακωνίας
ἐπὶ τοῦ Φελλίου ποταμοῦ, νοτίως τῶν Ἰαμ-
πλῶν, Β 582, Πυσ. 3, 20, 3, 4, 16, 8. (Ἡ
ἔκειτο κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ὅπου τὸ τὴν
σήμερον ἔρημον χωρίον Βαφειῶ: ἐκαλεῖτο δὲ
τὸ παλαι καὶ Φαραί).

ΦΑΡΜΑΚΟΝ [φ.], τό, (ἐκ τοῦ: φέρω, φέρω
ὄθεν) πιθανώτατα κατ' ἀρχὰς ἐσημαίνει πᾶσαν
βοτάνην (κατὰ δὲ τὸν Δοῖδερλ. ἐκ τοῦ: φέρω,
φύραμα, ὅ ἐ. μοσχεύω, μόσχευμα): ἔπειτα δὲ
μέσον πρός παραγωγὴν φυσικῶν μεταβολῶν,
ὄθεν ἄ.) φάρμακον, μέσον ἱαματικόν, «ἱα-
τρικόν», αὐ μόνον ἐξωτερικῶς παρεχόμενον,
διὸ «φάρμ. ἐπιτίθημι» Δ 191, «φ. ἐπιπάσσω»
Δ 218 κ. ἄ., «φ. προσάλειψω» κ 392, ἀλλὰ
καὶ ἐσωτερικῶς. Ἰδίως δὲ αἱ ἱαματικαὶ βοτάναι
αἱ ἐπὶ τῶν πληγῶν ἐπιτίθενται, Δ 191 κ. ἄ.
ὄθεν ἢ λέγονται «ἡπια» Δ 218, Α 515, «ὀδυ-
νήφατα» Ε 401, 900, «ἐσθλά» Α 831, Ο 391
κ. ἄ. β.) δηλητηρίον, «φαρμάκι», ἴδιως
τὰ φαρμακερὰ φυτὰ: ὄθεν λέγονται «κακὰ, θυ-
μοφύρα» Χ 94, β 329: χρησιμεύει εἰς φαρ-
μακείαν ἡ δηλητηρίασιν τῶν βέλων, ὄθεν λέγε-
ται «ἀνδροφόνον» α 261 γ.) μαγικόν μέ-
σον, φίλτρον, γοήτευμα, μαγγάνευμα, Α
741, δ 220. Ἰδίως περὶ τῶν φαρμακείων τῆς
Κίρκης, κ 292, 326, 392, 384, καὶ τοῦ Ἑρ-
μοῦ, Κ 287, 302. Ἐκ τούτου

ΦΑΡΜΑΣΙΑ, ἐμβάπτω εἰς φάρμακον, ἴδιως
ἐπὶ μεταλλοτεχνηματῶν, [βάπτω, στομῶ],
σκληρύνω, μόνον κατὰ μετοχ. «φαρμάσσω
πέλεκυν» ι 293 ἱ.

ΦΑΡΟΣ, ΕΟΣ, τό, (φέρω), ποιητ. καὶ Ἰων.,
ὅσον δὴποτε μέγα τεμάχιον ὑφάσματος, οὐδὲν
«πανί», ε 258: ὄθεν ἄ.) συνδῶν νεκρικῇ,
σάβανον, Σ 353, Ω 580, 588, ω 117 καὶ
(ὅπου ἀκριδέστερον προσδιορίζεται διὰ τοῦ «τα-
φίον») β 97, τ 112, ω 132: β.) ἐνδύμα ἄνευ

χειρίδων, φορούμενον καθῶς ἡ «χλαῖνα» ἐπένυθεν τῶν ἄλλων ἐνδυμάτων, [ιμάτιον], ἐπενδυτής, μανδύας, „ἐπανωφόρι“, οὐ μόνον τῶν ἀνδρῶν, οἷον B 43, Θ 221, γ 467, θ 84, 88 (ὅπου ὁ Ὀδυσσεὺς συγκαλύπτει δι' αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν του), ἀλλὰ καὶ τῶν γυναικῶν, οἷον ε 230, κ 543, Γμ. θ, 5, πρὸλ. ν 108. (Κατὰ τὴν ἀνωτέρω παραδεδειγμένην ἐτυμολογίαν ἡ κυρία ἔθιμιελιώδης σημασία τῆς λέξεως εἶνε ἡ δευτέρα: φύρεμα, ἱμάτιον· κατὰ δὲ τὸν Δοίτερλ. ὅστις παράγει τὴν λ. ἐκ τοῦ παρ' Ἑουγίφ «φῆραι = ὑφαίνειν», ἡ πρώτη σημασία εἶνε ἡ κυρία: ὑφαίνα).

Φάρος [-], ἡ, μικρόν τι νησιδίον ἑμπροσθεν τῆς γλώττης· ἐκείνης· τῆς Αἰγύπτου, ἐφ' ἧς μετέπειτα ὁ μέγας Ἀλέξανδρος ἐκτίσε τὴν Ἀλεξάνδρειαν, δ 355. (Ἐπὶ τῶν ὑστέρων χρόνων ἡ νῆσος αὕτη ἠνώθη μετὰ τῆς ἡπείρου διὰ χώματος· καὶ ἔφερε τὸν περιδύχτον φάρον, ||. ὅστις ἐξ αὐτῆς ἔλαβε καὶ τὸ ὄνομα, τὸ ὅποσον μετέδωκεν ὡς προσηγορικόν εἰς πάντας τοὺς φανού· τοὺς πρὸς φωτισμὸν τῶν ναυτιλλομένων ἐγερομένους.).

Φάριγγ [-], γίγος, καὶ ποιητ. γρος, ὁ καὶ ἡ (τὸ γένος· παρ' Ὁμ. ἀδιάνγνωστον), φάρυγξ, Ὀδ. ι 373· ἐν γένει δὲ λαϊμός, ι 480. Παράγεται· ἐκ τῆς ρίζης φαρ=σχίζω, διαρύντω, ἐξ ἧς καὶ φάρος=ἡ ἄροσις καὶ φάραγξ=ἡ διεσχισμένη γῆ κατὰ τὸ ME.).

Φάσιγανον [-], τό, (ἐκ τοῦ σφάζω κατὰ μετὰθεσιν τῶν γραμμάτων ἀντὶ τοῦ σφάγιανον), ποιητ., ξίφος, μάχαιρα, σπάθη, „σπαθίον“, (ὅχι διάφορον ἴσως τοῦ «ξίφος» καὶ «ἀορ»), E 84, «ἀμφηκε»· K 236, κ 445, γ 74 κ. ἄ., «Θρηϊκίον»· W 808, γδ ξίφος.

Φάσκεν (φημί) μόνον ἐν τῇ ἐνίκ. τοῦ παρὰτ. ἑρασικόν, ες, κ καὶ β', πληθ. ἐράσκετε γ 35, σπανίως ἀναού. γ' ἐνίκ. δ 191 (ὅπου πρὸ δασυνομένου φωνήεντος: φάσχ') κ 331, λ 305, ω 75, λέγω, διεσχυρίζομαι, προφασίζομαι, μετ' ἀπρφ. δ 191, θ 365 κ. ἄ. [ἐπαγγέλλομαι], ὑπείχνομαι, μετὰ μέλ. ἀπρφ. Γ 297, ε 135, η 236· νομιζω, πιστεύω, N 400, γ 35 (πρὸλ. φημί 2). Τῆς ἱλ. μόνον ἐνθα ἀνωτέρω. (Ἐπειδὴ τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν μὲν τῇ ἀρχαιοτάτῃ γλώσσῃ μόνον κατὰ παρατατ. εὐρίσκεται, ἐν δὲ τῇ μεταγενεστέρῃ καὶ κατ' ἐνεστώτα οὐχί· τῆς ὀριγ. πλὴν ἐνὸς ἢ δύο παραδεγμάτων, ἀλλὰ τῆς μεταρχῆς μάλιστα καὶ τῶν ἄλλων ἐγκλ., δύναται κυρίως νὰ θεωρηθῇ ὡς θαμιστικός τύπος τοῦ παρατατ., ἐξ οὗ μετέπειτα ἐσχηματίσθη τύπος· ἐνεστώτος· τοῦτο δὲ τοσαύτην μάλλον, καθ' ὅσον ἐν πολλοῖς τῶν Ὀμηρικῶν χωρίων ἀρμόζει ἡ θαμιστικὴ σημασία: ἐπανελημμένως λέγω).

Φασσοφόκος, ον (φάσσα, φεν-, φονεύω), φασσοκτόνος, ἡ φονεὺς· τῶν φασσῶν (εἰδους τινός· ἀγρίας· περιστερῆς)· Ἰρῆς· ὁ ἱεραὶ ἐν γένει

(κατὰ τὸν Δοίτερλον), οὐχί δὲ εἰδός· ἱερακῶς νομίζει ὁ Σχολ., O 238 f.

Φάτις [-], ιος, ἡ (φημί), ἱων. καὶ ποιητ. = φήμη, δ. ἄ. ἀ.) λόγος, εἰδήσεις· ἀδελφότης, ἡ μεταξὺ τοῦ πλῆθους· τῆδε κάκιστος φηρμένη, ψ 323, «μνηστήρων»· ἡ περὶ τῶν μνηστήρων, ψ 362· β'.) ὄνομα, φήμη, ἐπικαλῶν, ὅθεν «ἐσθλή»· ζ 29, ἔ· ἐπὶ κακοῦ· δυσφημία, «δήμου»· I 460· γ'.) ἀγγελία, εἰδήσεις, «πολέμοιο κακή»· Βατρ. 138.

Φάτνη, ἡ (ἐκ τοῦ πατέομαι, κατὰ μετὰθεσιν πνευματισμοῦ ἀντὶ τοῦ παθῶναι, „παχύνειν“· δ. ἄ. παθῶν), φάτνη, „παχύνει“, E 271, «ἡ πείη»· K 568, δ 535, λ 441 κ. ἄ. πλγ.

Φαιλιάδης [-], ἄο, ὁ, υἱὸς τοῦ Φαυσίου· A 578.

Φεαί, αἱ, γδ. Φεαί.

Φεύομαι, ἀποθ., μόνον ἐν τῇ ἐνεστ. ὑποτακ. καὶ ἀπαρφ. -ωμαι, -εσθαι, καὶ ἐν τῇ παρακ. ἐφέθοντο καὶ φέδοντο, = φοβεόμαι, παρ' Ὁμ. σκιάζομαι, τρομάζω· ὅθεν φεύγω τρέπομαι (εἰς φυγὴν), τὸνναντίον τοῦ «ἰσθῶ»· E 223 κ. ἄ. πλγ., τῆς δὲ Ὀδυσ. μόνον· 299, «ὕπὸ τινι»· καταδιωκόμενος ὑπὸ τινος· φεύγω, A 121· β'.) μεταδ. μετ' αἰτ., (ἀπο)φεύγω, τινά, μόνον E 232.

Φέγγος, εος, τό (φάος), φέγγος, φάλαμψις, Γ. Δήμ. 279. (||. Ἐν τῇ καθομῇ «φέγγω, φεγγίτης, φεγγάρι, ἀστρο-φεγγιά»).

Φεαί, ἡ, H 435, καὶ Φεαί, ὁ 297, πόλις τῆς βορείου Ἠλίδος· ἐπὶ τοῦ Ἰαρθάνου ποταμοῦ κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Πισατίας. Κατὰ τὸν Σερβωνα 8, 3, 12, ὑπῆρχε ἔν τοις ὑστερον χρόνοις ἀκρωτήριον καὶ πολίχνη Φεαί, τῆς ὁποίας ἡ θέσις πρέπει νὰ ζητηθῇ οὐ μακρὰν τοῦ σημερινοῦ Ποντικοκάστρου, ὅπερ κεῖται πλησίον τοῦ Κατακόλου. Ἰδ. καὶ ἸΑΡΘΑΝΟΣ.

Φεῖδαι, ἄντορ, ὁ (φείδομαι, ὁσινεῖ Φεῖδων, εὐδωλός), εἰς τῶν ἀρχηγῶν τῶν Ἀθηναίων, N 601.

Φεῖδαιππος, ὁ, υἱὸς τοῦ Θεσσαλοῦ, ἄγων τοῦ Ἡρακλέους, ἡγεμὼν τῶν Ἑλλήνων τῶν ἐν τῶν Νοτίων Σποράδων, B 678.

Φεῖδομαι, μέσ. ἀποθ., προσ. ἐνεστ. -εσθαι, ἀ. ἐπικ. ἀναού. φείσασθαι· ἔτι δὲ ἐπικ. ἀορ. ἡ μετ' ἀναδιπλ. εὐκτ. περιδοίμην, -οίτο, Γ 40, ι 277, ἀπαρφ. περιδέσθαι, Φ 101, ἔ· μέλ. ἐπικ. περιδοίσεται, O 215, Ω 158, 187, φείδομαι· προφυλάττω, „ψήφω, λυποῦμαι“, μετ' γεν., E 202, O 215, ι 277, «δέπας»· Ω 233· Ἐκ τούτου

Φεῖδῶ, ὄος—οῖς, ἡ, φεῖδῶ, κατακράτης, φειδωλία, «οὐ γάρ τις φεῖδῶ νεκρῶν γίνεται παρὸς μελιτάμεν ὥκα» [οὐδεὶς φθόνος μελίσσειν τῇ], οὐδέμη κατακράτης· τῶν νεκρῶν γίνεται, οὐδεὶς ἐμποδίζει τοὺς νεκρῶν ὥστε νὰ εὐμενίσῃ τις αὐτοὺς διὰ τῆς πυρᾶς, 409, φεῖδῶ, „λάπη, εἰκονομασία“, οὐδ' ἡ φεῖδῶ· ἀφειδῶ· ἀπανώσι, ξ 92, π 315.

ΜΑΛΛ', ἡ, ἐπικ.=τῷ προηγ. «δοῦρων» X
 ΜΑΝΣ, ἄνθρωπος, ὁ, βασιλεὺς τῶν Θεσπεριῶν,
 τ. 287.

α- θεματικός τύπος, ἐξ οὗ σχηματίζεται
καὶ συγκεκριμέν. καὶ ἀναδιπλασ. ἀόρ. ὅ-
νον, ες, ε, καὶ ἀνάϛ. πέφνη, ὑποτακτ.
α- γ. 316, πέφνη, γ 472, λ 435, ψ
α- παρρ. ἐπικ. πεφνέμεν, Z 480, μετοχ.

αὐτὸν (πάντες· οἱ πρὸ τοῦ Βακχεῖου, καὶ αὐτὸν δὲ ὁ Δίνδορος καὶ Φαῖσις ἀκολουθοῦσι βασιλεῖον τινέζοντες· πέφνοντα), Π 827, καὶ τῇ συνθ. καταπεφνών, Ρ 539. Ἐν-
υπάγεται καὶ ὁ (ἐκ τῆς ῥίξ. φα) παθόν.
γ. πέφαμαι, γ'. ἐνικ πέφαται, Ρ 689,
γ. ὑψ. καὶ κατ' ἐξολ. πέφατ'. Ο 440.

... πεφάνται, Ε 531, Ω 563,
... πεφάνται, N 447, Ε 471, Ω 254,
... μετ' ὀλίγ. μέλ. πεφήσομαι ἔ-
... πεφήσει, N 829, χ 217, καὶ γ'. ἐνικ.
... (τοῦτο καὶ τό: πεφάνται δὲν πρὸς

[illegible]

22: ἐπὶ τοῦ φοβήτου προσώπου σου, ἐν τῇ λ 135, «θάνατος· ἀδελφός· ἐξού-
σα· καὶ σε πέφυκε γῆρᾶ... ἀρνημένον».
23: «ἐκ δ' αἰῶν πέρατα· ἐξηρανίσθη ἡ ζωή,
(1805)· ἡ συνήθ. φανερός· πόλις· πᾶς· Ἰσραήλ·

ἐπὶ τῆς ὁμωνύμου λίμανος, τὰ νῦν Φονιάζ.
 ΠΡΑΪ. ΠΝ. ΑΙ. ΔΟΤ. Φερρής, πόλις τῆς ἐν Θεσ-
 σ. Χαλσαγιώτιδος, καθέδρα τοῦ Ἀρχιεπί-
 σκοποῦ τῆς Παναγίας. Β 713. 798.

των ἐξουσιῶν ταύτης· Περσέας, B 713. 1995
τῷ Γ. Ἀπ. 427, χωρίῳ εἰλημμένῳ ἐκ
297, πρέπει βεβαιῶν· νά γραφῇ Φεράς,
καὶ ἐν τῇ Ὁδ., ἀντὶ τοῦ Φεράς),
ΓΡΑΨΙΝ, ΙΔΟΣ, ὁ, ἡ, ποιητ. ἀσπιδιοφό-
γμ. 7 (8). 2

11. 1 (8), 2.
 ἔσθω, ποιητ., γ'. ἐναι. -ει, παθ. -εται, γ'.
 τοῦ ὑπερσ. ἐπεγορθεῖ, 1. Ἐρμ. 105, βῆ-
 τρέψω « πάντα ». Τμ. 30 (31), 2, « βου-
 λης » τρέψω τοῦ βουῖ; διὰ βοτάης, 1.
 105. « τὰς πρὸς τὸν ἐκ σέθεν ὀδόν »

105, «ταὺς φέρονται ἐκ θαλάσσης ὁλοοὺς»
καὶ τρέπονται ὑπὸ σοῦ διὰ τῆς εὐδαιμονίας,
εὐδαιμονία, Ὑμ. 30 (31), 4.
Ἐρεκλος, ὁ υἱὸς τοῦ Ἀρμονίδου, ναυπηγὸς
πολεῖου, ἐφ' οὗ ὁ Πάρις ἀπήγαγε τὴν Ἑλένην,

ΦΕΡΕΙΒΙΟΣ [...], ΟΝ (φέρω, βίος), ζωηφό-
ροτροφότης, «γατα» Γ. Ἀπ. 341.
οὐρα = Γμ. 30 (31), 9, οὐθαρ ἀρούρης.
Δήμ. 450.

ΛΕΥΣ, ΗΤΟΣ, Ο, ΟΙΟ: ΤΟΥ ΚΡΗΘΕΩΣ: ΚΑ: ΤΗΣ
ΟΥΣ, ΠΑΤΗΡ ΤΟΥ 'ΑΘΜΗΤΟΥ, ΘΕΜΕΛΙΩΤΗ: ΤΩΝ
ΩΝ, λ 259. 9

ΦΕΡΙΣΤΟΣ, Η, ΟΝ (ἐκ τῆς ῥίζ. ΦΕΡ. || ἦτις ἐξ ἀπλῆ σημαίνει ὅ,τι τὸ σύνθ. διαφέρω, ὑπερ-
φέρω, ὅπως τὸ ἀπλοῦν «ὄχα» σημ. τὸ ἐξό-
χω, ὑπερόχω;) ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ. =
ΦΕΡΙΣΤΑΤΟΣ, ὅπ. Ἰδ., I 410, Ψ 409, ἰδίως ἐν τῇ
προσφωνήσῃ «φερίστα» Z 423 κ. ἀ. πλ. τῆς;
δρ᾽ Ὁδ. μόνον α 405, ι 269.

ΦΕΡΙΣΤΟΣ, ἡ, μία τῶν Νηρηίδων, Σ 43.
ΦΕΡΙΣΤΟΣ [-], η, ον, (τὸ ΦΕΡΙΣΤΟΣ) ποιητ.
ὑπερβ. εἰς τὸ ἀγαθὸς ὑπαγόμενον, κράτιστος;
ἄριστος, ἀνδριότατος, γενναϊότατος, Ο
526 κ. ἀ. Ἐπαινεῖται διὰ τοῦ «πολύ» ἢ «μέ-

«κατὰ τὰς χειρᾶς καὶ τὴν ἰσχύν, μ 216, B 289, «κακῶν φέρτατος» τὸ βέλτιστον (προ-
τιμότερον) τῶν κακῶν, P 103.

ΦΕΡΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ (Ψδ. ΦΕΡΙΣΤΟΣ), ποιητ.
συγκριτ. ὑπαγόμενον εἰς τὸ θετ. ΛΓΑΘΟΣ, καὶ
ἔχον ὅλον τὸ ΦΕΡΙΤΑΤΟΣ καὶ ΦΕΡΙΣΤΟΣ, ὅπ.
ἔδ., „καλλίτερος“, ὑπέρτερος, ἀνώτερος
[κρείσσων]. ἴδιος ἀνδρείοτερος, γενναίος

89 κ. ἀ., μετά δοτ. ἀβιβη φέρτερος· ἀνώτερος, ἀπὸ κατὰ τὴν δύναμιν, Γ 431, α 234 κ. πλχ. V. ἀπ. 339, Δήμ. 448, καὶ μετ' ἀπαφρ. φέρτερος· ἀνώτερος νοῦσαί τε κοῦναί τε· εἰς τὸ νῆ κτλ. ε 470.

πολύ φέρτερόν ἐστι· εἶνε πολύ καλλίτερον, προτιμότερον, Δ 169, Δ 307, μετ' ἀπαρφ. μ 109, φ 154.

ΦΕΡΙΤΡΟΝ, τὸ, κατὰ συλλογὴν ἀντὶ τοῦ ΦΕ-
ρετρον (φέρω), Λατ. feretrum, φορετρον, Σ
236 f.

ἀφ' ἑρμητι, τ 111 (τοῦτο ὁμοῦ· ο βασιλ. καὶ ο μετ.) αὐτὸν πλην τοῦ Βαυβυλωνίου γράφουσι ὑποτ. φέρησι, ὅπου καὶ ἡ ἔννοια μᾶλλον ἀπα-
τεῖ), προσ. ἐπικ. φέρτε, ὡ· καὶ ἐν τῇ καθολικῇ
φέρτε'· ἀντί τοῦ· φέρετε, I 471, ὑποτ. γ'
ἐνικ. φέροσσι ἀντί τοῦ· φέρον. S 308, s 164

ἐν τῇ φέρῃ ἀντὶ τοῦ φέρῃ. 2 300, 2 104
 3 007, ἐπὶ ἀπάρ. φερῇ ἀντὶ τοῦ φερῇ
 1 411, 2 419, 496, παρτ. 0αμῖ φέρεσκον
 εἰ, ε, 2 429, 4 108, 'Γ. Δ'α. 306. Ἐκ τοῦ
 0άρματος οἱ μέλ. 0σσω, μέσ. μέλ. 0σσομαι 'Ιλ
 πλν. 2 504. ἔτι δὲ τοῦ ἐπὶ ἀρ. 6. προ-

οἷος. χ 406, 481, γ. ἐνικ. οἷσάτω, T 473
0 255, 6'. πληθ. οἷσατε, Γ 103, O 718, ι
454, ἀπαρρ. οἷσέμεν, Σ 491 γ 429 καὶ οἷσέ
μεναι, Γ 420, Ψ 565, ο 399 κ. ἀ. Ἐκε δ
τοῦ θεοῦ. ἐνεκ ἐνικ. καὶ Ἰων. ἀπο. ἀ. ὄνικαι

καί ἐνεῖκα πλ_χ, γ'. ἐνικ. ἡνεῖκα καί πληθ_ο
ἡνεῖκαν, ἐνεῖκα, ἀ. πληθ. ἐνεῖκαμεν ω 433
ἀπαρρ. ἐνεῖκαί Σ 334, σ 286, μετοχ. ἐνεῖκα
Ρ 39, προσ. β'. πληθ. ἐνεῖκατε ο 393, ὅπου
ἐνεῖκα Ζ 258, γ 139 487, γ' ἐνικ. ἐνεῖκα

6 329, μέσ. ἀπορ. α. γ. πληθ. ἡγεῖσθαι
427. Ἐκ τίνος Ἰων. ἀπορ. δ. ἐργ. ἐπιδέσθαι

τώρα μόνον ἀπαρτ. ἐνεκείμεν T 194. Τὸ δὲ γ' ἐνικ. τῆς εὐκτ. ἐνε(κοι, ὅπερ πρότερον ἐγράφετο ἐν τῷ Σ 147 καὶ φ 196, διωρθώθη ἥδη ὑπὸ τοῦ Σπιτζ. καὶ Βεκκ. εἰς ἐνε(καί (εὐκτ. τοῦ μέσ. ἀορ. ἀ.).

Κυρία καὶ θεμελιώδης σημασία εἶνε· φέρω, λατ. ferre. Α'.) Ἐνεργ. 1) φέρω, φέρω, ὃ ἐ λαμβάνω ἢ ἔχω τι ἐπάνω μου. α.) βασιτάζω, „κρατῶ, βασιτῶ“, „χερμάδιον, δὸ οὐ δύο γ' ἂν ὄρε φέροιεν“ E 303, „σάκος, λᾶαν“ H 219, M 455 κ. ἀ., „τί ἐν ταλάροισιν“ Σ 568, „ἐν ἀγ-καλίδεσσι“ φέρω ἐν ἀγκάλαις, „κρατῶ εἰς τὴν ἀγκυλιᾷ“, Σ 555, „κοῦρον γαστέρι“ ἔχω ἐν γαστρὶ, „βασιτῶ“, Z 58, „δράκοντα ὀνύχαισι“ M 202. β.) μεταφορ. ὑπομένω, ὑποφέρω, [φέρω], „λυγρὰ“ σ 135. 2) „φέρω“, ἐπικρατούσης· τῆς ἐννοίας· τῆς μετακινήσεως ἢ μεταφορᾶς, „ὡς· δ' ὅτα ποιμήν ῥεῖτα φέρει πό-κον οἴος... ὧς· ἔκτορ' ἰθὺς· σανάδων λᾶαν φέ-ρει“ M 453 κ. ἀ., ποιητ., ἐπὶ τῶν ποδῶν καὶ γονάτων, φερόντων τὸ λοιπὸν σῶμα, „γοῦνα φέρει, πόδες φέρον“ Z 511, 514, O 405 κ. ἀ. Ὡσαύτως· ἐπὶ τῶν ἱππῶν καὶ ὑποζυγίων, φέρω, μεταφέρω, σύρω, „τινὰ“ B 838, A 283, N 820, ζ 83, „ἄρμα“ Ψ 304, καὶ ἐπὶ πλοίων, μεταφέρω, I 306, O 705, π 323 κ. ἀ., „τινὰ ἐπὶ πόντον“ ε 164, ἐπὶ τῶν ἀνέμων, „κνίσην οὐρανὸν εἴσω“ Θ 549, „σχεδίην φέρον ἔνθα καὶ ἔνθα“ ἔφερον, ὥθουν τῆδε κἀκείσε, ε 330, ὥσαύτως· „τοῦς· δὲ φέρεν πάντονδε θύελλα“ κ 48, „ἐπὶ πόντον“ T 378 κ. ἀ., μεταφ. μετα-(δια)δίδω, „οἷσσι κλέο· εὐρὺ καὶ ἑσσομένοισι“ γ 204. Ἰδίως· δὲ τροποποιεῖται ἡ σημασία τοῦ ῥήματος· τοῦτου ἀναλόγως τῶν προθέσεων μεθ' ὧν συντάσσεται καὶ τῆς συναφείας ἐν ἣ καί-ται, οἷον „κλῆρον ἂν ὁμίλον ἀπάντη“ περι-φέρω πανταχῶς εἰς τὸ πλῆθος τὸν κλῆρον, H 183. Ὅθεν α.) μεταφέρω, „φέρων“, „εἰ τις θεὸς αὐτὸν ἐνείκει“ „ἂν τὸν ἔφερον κανένας θεός“, φ 196, „ἄποινα, δῶρα κ.τ. φέρω“ προσ-φέρω, Ὀμ. πλγ., „φέρω τεύχεά τινι“ μεταφέρω, „φέρω“ ὅπλα εἰς τινά, Σ 147, „τεύχεα παρὰ τινος“ Σ 137, 191, „τεύχεα οἴσω προτὶ Ἴλιον“ ὁ δὲ φέρω τὰ ὅπλα εἰς τὸ Ἴλιον, H 82, „τινὰ ἐπὶ νῆας“ N 423, „τινὰ ἐς Τροίην“ O 705, „μυθὸν, ἀγγελίην τινί“ K 288, O 175, α 408, „φῶς· τινί“ φέρω φῶς (φέγγω) εἰς τινά, A 2 κ. ἀ., „ἰθὺς· τινος φέρω“ φέρω τι κατ' εὐθείαν κατὰ τινος, καταφέρω, Ἰδ. ἀνωτ. 2) ἐν ἀρχῇ, „μένος· χειρῶν ἰθὺς· φέρω“ τὴν δύναμιν τῶν χειρῶν διευθύνω, E 506. Μεταφ. „γάριν τινί“ κἀμυν χάριν, χαρίζομαι εἰς τινά, E 214, ε 307, „ἦρα φέρειν“, Ἰδ. ἄνωτ., „φόνον καὶ κῆρὰ τινι“ ἐπιφέρω φόνον ἔχ., B 352, δ 273, ὥσαύτως· „κακόν, κακὰ τινι“ B 304 κ. ἀ., „κακότητα“ M 332, „δηιοτήτά τινι“ ζ 203, „πῆμα“ μ 231. β.) ἐκφέρω, ἀπομακρύνω, ἀφαιρῶ, „τινὰ ἐκ πολέμοιο, ἐκ πόνου“ N 515, Z 429,

„ἀπάνευθε μάχης“ A 283, „τῶν οὐκ ἀ-ροῖς“ ἐκ τούτων οὐδὲν δύνασαι νὰ ἀφαι-301, παροιμιώδως· ἔπος· φέροιεν ἀνα-ἄλλαι· οἱ ἄνθρωποι νὰ ἀρπάξουν τὸν λαόν· νὰ φύγουν, νὰ ματαιώσωσι καὶ διαλύ-λόγον, θ 409· ἰδίως δὲ περὶ τῶν λαφύ-ἐν πολέμῳ διαρπαζομένων, B 302, μ 1· λᾶκας δὲ „φέρω καὶ ἄγω“ λαφυραγωγῶ-τε καὶ ἔμψυχα, E 484, Ἰδ. ἄνωτ. Α'. 1) γίνεαι ἀποφέρω, λαμβάνω, κερδίζω-τος· Σ 308. 3) παράγω, „δίδω, κ-περὶ τῆς γῆς ἢ τῶν ἐξ αὐτῆς κυομένων“ ι 110, „τρώγην“ T. Ἀπ. 55. 4) ἢ „φέρων“ τίθεται πολλάκις ἐν τῷ λόγῳ ἢ „ἄγων“ καὶ „ἔχων“ (Ἰδ. ἄνωτ. Α' ἐ-ἔκα Α'. ἐν τέλ.) μετ' ἄλλων ῥημάτων, πρᾶσι ἐναργέστερον τὸ γινόμενον, οἷον φέρων· ἔφερε καὶ ἔδωκε, H 303 κ. ἀ., φέρων· α 127 κ. ἀ. Πρὸς τὸν αὐτὸν συ-ἔσται πολλάκις καὶ τὸ ἀπαρτ. „φέρειν“ φεσθαι μετὰ τοῦ „δίδωμι“ ἢ τῶν ὁμο-μάτων, τὸ ὁποῖον εἰς τὸν νεώτερον τῶν διανοεσθαι φαίνεται πλεονασμός, οἷον ἄγειν ἐτάροισι γυναῖκα καὶ τρίποδα φ-513, „ἔξινω δομεναὶ τὰδε τόξα φέρε-349, πρὸς A 317, O 83 κ. ἀ. (H K καθομιλουμένη δὲν θεωρεῖται παντάπα-ναστική ἢ προσθήκη τοιούτου τινὸς ἀ-του, „δίδω νὰ πάρῃ“, οὐδὲ „φράσειω-ὡς· ἔλεγον οἱ παλαιοὶ γραμματικοί, ἀλ-λον συμπληρωτική τῆς ἐννοίας τοῦ· δίδ-

Β'.) Παθητ. (παρ' Ὀμ. μόνον κατ' ἐ-παρτι.) οὐ μόνον εἰς κυρίαν παθητική-σιαν φέρομαι, ὥθομαι, „οἱ δ' ἐφέρο-λη“ κ 54, „φερούην ἀνέμοισιν“ ι 82-η 253, ε 314, ἀλλὰ καὶ εἰς μέσην τινὰ-τοπαθητ. φέρομαι, ἐφορμῶ, καταπί-χω, πετῶ (ἐξ οἰκείας ἢ ἀλλοτρίας· Ἰδ. A 592, „ἦκε ποταμόνδε φέρεσθαι“ τὸ-εἰς τὸν ποταμόν, ἵνα παρασύρηται ὑπὸ-Φ 120, „ἦκε πόδας καὶ χεῖρας φέρε-ἱμνι Α', 1, δ'.)· „ἰθὺς· φέρομαι“ ὁρμῶ-οεταν, „πρέχω ἴσια ἐπάνω“, T 172, „-σιν“ O 743.

Γ'.) Μέσ. φέρω ἢ λαμβάνω τι δ-τὸν ἢ μετ' ἑμαυτοῦ, „δῶρα παρὰ τ-ρομαι“ Δ 97, „ἦία· λαμβάνω, φέρω-ἐφόδια, 6 410, „δῶρο“ N 168, „ἐναρ-εντα“ λαμβάνω μετ' ἑμαυτοῦ, φέρω-οἰκόν μου, X 245. Ἰδίως λαμβάνω-ἐπαθλον, „δέπας, τεύχεα κ.τ.τ.“ Ψ-· ἀέθλια μοι ἠνεύκοντο· βραβεῖα ἐφερα-οἰκόν μου (οἱ ἱπποί), I 127 κ. ἀ. „φ-φέρομαι· λαμβάνω τὸ πρῶτον βραβεῖον-538, ἢ μετὰ τοῦ περαιτέρου προσδιορι-κόνδε· Ψ 856. Ὅθεν μεταφ. „κράτο-ἀποκτῶ, λαμβάνω δόξαν ἔχ., N 180-φείγω, (φίγ-, λατ. fug-10, κατα-

πῆτον πιθανῶς συγγ. τῇ φίδουκα) ἀπαρ-
φευγέμεν καὶ -έμεναι, παρ. παρ. θαμν-
μακρον P 461, μέλ. φεύδουμαι, ἀόρ. β'
ἀναύς, φύγον, θαμν-έπικ. φύγεσκε,
ὁ, ὑποτ. γ' ἐνικ. φύγη καὶ ἐπικ. φύγησι,
ἐπικ. καὶ ἰων. φυγέειν, ἢ φυγεῖν ἐκ
παρ. πέφυγα μόνον εὐκτ. γ' ἐνικ. πε-
ροι. Φ 609, καὶ μετοχ. πεφευγότες, α
ἐκ τῆς ὁποίας ἀλλαγῆς εὐχρηστὸς εἶνε ὁ
ἐπικός τύπος πεφυζότες (ἐντρομοί.
εργέμενοι) Φ 6, 528, 532, X 4, καὶ ἡ
τοῦ ἐπικ. παθ. παρ. πεφυγμένους
ἐκτε μετά τοῦ «εἶναι, ἔαμεναι» ἢ «γενέ-
σθαι» Z 488, X 219, α 48, ι 455. γ' Ἄρ-
κατωτ. περί τὰ τέλη. 1) ἀμετάδ. «φεύ-
(διωκόμενος), διαφεύγω, ἀποφεύ-
καταφεύγω, πολλάκις ἀπολ., «ὕπο τινος»
μαι ἢ τρέπομαι εἰς φυγάν, Σ 450, Φ 23,
«ἐκ πολέμοιο» Η 418, «ἐκ θανάτοιο»
Θ, π 21, «ὕπεκ κακοῦ» Ν 89, «φεύγω
τινος» φεύγω μακράν τινος, ἀποφεύγω τι,
Θ, «ἐς πατρίδα» Β 140 κ. ἀ., «ἐς νῆας»
Θ, «πρὸς ἄστει Β 446 β'») εἴμαι φυ-
[φεύγω], I 478, ν 259, α 224, 267, ψ
«ἐκ τῶν φεύγων» ἤλθεν ὡς φυγὰς, π 424.
μετάδ. μετ' αἰτ., ἀποφεύγω, διαφεύ-
ειν, Α 327, «χερὰς τινος» Φ 91, «ὁλ-
κόν, πόλεμον, κακόν» Α 60, Μ 322, Σ 80
«Κῆρα» Σ 117, «Θάλασσαν, πόντον» α
ζ 170 κ. ἀ. «Ἰσάτωρ» «Νέστορα ἐκ χει-
ρὸν ἦντα» ἐξέφυγον ἐκ τῶν χειρῶν
Νέστορος τὰ ἦντα, «τοῦ ἔφυγον ἀπὸ τῶ
α', Θ 137, Ψ 463, μετά ὅσων αἰτ. «ποτόν
τος φύγεν ἔρκος ὀδόντων» ποτός λόγος, «σοῦ
α' ἀπὸ τὸ στόμα, Δ 330, α 64 κ. ἀ. πλγ.
αθ. μετοχ. «πεφυγμένοις» [διαπεφυγώς],
ἀλλαγμένος, συντάσσεται μετ' αἰτ., «μοτ-
θεύον» Z 488, I 455 κ. ἀ., μόνον δὲ
μετὰ γεν., «ἀέθλων» ἀπληλαγμένοις τῶν
ἡντων.
2) Ἴων καὶ ἐπικ. ἀντί τοῦ ἔφη. ἰδ. φημί.
3) (φή) κατὰ τὸν Σχολ. εἶνε ἀρχαῖον τὸ ἐπικ.
ον=ἦν, καθώς, ὡσάν, ἢ «άν». Ὁ Πέικ.
οἱ μετ' αὐτόν πλην τοῦ Βαυμλίνου γρά-
ναι κατὰ τὸν Ζηνοδότον «φή κόματα» Β
(ὁ δὲ Ἀρίσταρχ. καὶ αἱ συνήθεις ἐκδ. ὡς
τα-) ὡσαύτως καὶ «ὁ δὲ φη κώδειαν ἀνα-
πέρραδ' ἐς Τρώεσσι» καὶ σηκώσας αὐτήν
ἡκίμως κεφαλῇν, Ε 499 κατὰ δὲ τοῦς νεω-
τέρους ἐκδότας καὶ ἐν τῇ γ' Ἑρμ. 241. Καὶ
ἰταρμαννός δὲ ἢ Θήρσιος ἢ Οὐδύσιος ἀπο-
κατα τοῦ Ζηνοδότου τὴν γραφήν καὶ ἐρμή-
νιστον τοῦ μορίου. (Παραγούσι δὲ αὐτὸ ὁ μὲν
ταρμαννός ἢ Δουιδερλ. ἐκ τοῦ ἦ, πῆ, Γερμ.
Ο δὲ Οὐδύσιος, παραβάλλων αὐτὸ πρὸς
Γερμανικὴν κατάληξιν sam καὶ πρὸς τὸ
ceu, νομίζει ὅτι τὸ κατ' ἀρχαίαν ἦτο οὐσια-
στικὸν ἔκ τοῦ ἀρχ. φάω, καὶ ἐσῆ-

μαιναι: τὸ φαινόμενον, τὸ εἶδος (πρόδλ. τὸ λατ.
iuslar). Κατὰ δὲ τὸν Καφῆριον ἐκ τοῦ σφῆ=
Γατθ. sve, Γερμ. wic, κατ' ἀφαίρεσιν τοῦ σ,
ὁ ἂν βλέπομεν καὶ ἐν τῇ Λακωνικῇ φίν=σφίν.
κατ' ἄλλους ἦτο κατ' ἀρχαίαν: φῆ, τοῦτο δὲ εἶνε
ἐ-ἰδ. ἐκ τῆς ἀναφορικῆς ἀντωνυμίας σχηματι-
σθέν, ἥτις εἶχε δῆλιν ἀρκτικόν τὸ β. Ὁ Ἀρί-
σταρχος ἀπορρίπτων ἐν γένει τὸ ἐπὶ β. τοῦτο
ἔγραψεν ἐν τῇ Ε 499 «φῆ»=εἶπε, καὶ ἐξηλπε
τὸν ἐπόμενον στίχον, ὡσαύτως καὶ ἐκ τῶν νεω-
τέρων ὁ Βαυμλίνος: ἀλλ' οὕτως προκύπτουσι
σπουδαίοντα δυσχέρεια. ἰδ. ἐν τοῖς Σπιτζ-
νέροις Exkurs. ad IIad. XXV).

Φηγεῖν, ἦος, ὁ, υἱὸς τοῦ Δάρητος, ἱερεὺς τοῦ
Περκίτου ἐν Τροίᾳ, ὑπὸ τοῦ Διομήδους φονευ-
θεῖς, Ε 41.

φήγικος [..], η, ος, ἐκ φηγοῦ, ἐκ ξόλου
φηγοῦ (ἰδ. τ. λ.), «ἄζων». Ε 838 τ. Ἐκ τοῦ
φῆγος, ἡ (λατ. iugus, ἀρχ. Γερμ. buohila,
Σανσκρ. bhaḡ') εἶδος τι θρύος φέρον ἐδωδίκου
βαλκανοειδὲς καρπούς, καὶ ἄγρια δρυ: λεγό-
μενον, πιδαν. Quercus esculus τοῦ Ἰων., Π
767 ἰδίως περὶ τῆς τοῦ Διὸς ἱερᾶς φηγοῦ τῆς
παρὰ τὰς Σκαῖας πόδας τοῦ Ἰλίου, ἴδ. Ε 693,
Z 237, Η 22, I 354 κ. ἀ.

φῆαντεῖν, μέλ. φσω, ἀπατῶ, κλέπτω,
μόνον γ' Ἑρμ. 159. Ἐκ τοῦ

φῆαντής, λα, ὁ (σφαλ, λατ. fallo) ποιητ.,
ἀπατῶν, κλέπτων, ὄνομα πληθ. «φηληται»
γ' Ἑρμ. 67, ἐνικ. κλητ. «φηλητα» γ' Ἑρμ.
446.

φῆμι, ἡ, κυρ. δῆλωσις, φανέρωσις, ἰδίως
δὲ ὁ λόγος ἡ λέξις ἡ ἡ φωνή ἡ ἀγαθόν τι προ-
σημαίνουσα, καλὸν σημεῖον, καλὸς οἰωνός,
λατ. omen, *Οδ. δ 35, υ 100, 105. Ἐκ τοῦ

φημί (ἐκ τῆς ρίζ. φα, ἐξ ἧς καὶ τὸ φαίνω,
λατ. fari) β' ἐνικ. φῆς Δ 351, α 391 κ. ἀ. ἢ
φῆσθα, Φ 486 (ἐνθα ὁ Σπιτζ. καὶ οἱ μετ' αὐ-
τόν, πλην τοῦ Δινδορφ., ἔγραψαν παρ.τατ. φῆ-
σθα, ὁ ἐ. ἐφῆσθα) ε 449, β'. πλ. φατέ, π 93,
ὕποτ. γ' ἐνικ. φῆ, τ 122, ἐπικ. φῆσιν, α 168,
καὶ φῆη, λ 428, ψ 275, εὐκτ. φαῖην, ης, ἀ.
πληθ. φατμεν ἀντί τοῦ φαίμεν, Β 81, Ω 222,
μετοχ. φάς, φάντες: ἀπαρρ. ἔφην καὶ ἀναύς.
φῆν Σ 326, δ 474, β'. ἐνικ. ἔφης X 280, 331,
ἀναύς, φῆς Ε 473, η 239 καὶ ἐφῆσθα Α 397,
γ 357 κ. ἀ. καὶ φῆσθα Φ 486, γ' ἐνικ. ἔφῃ
καὶ φῆ πλγ., ἀ. πληθ. φάμεν ἀντί τοῦ ἔφαμεν,
Θ 229, δ 664 κ. ἀ., γ'. πληθ. ἔφασαν καὶ
φάσαν, πολλάκις δὲ ἔφην καὶ φάν Z 408, δ
337, η 343, σ 342, μέλ. γ' ἐνικ. φήσει Θ
418. Μέσα. ἐνεσ. προσ. φάο π 468, σ 474, γ'.
ἐνικ. φάσθω υ 100, συγνόν τὸ ἀπαρρ. φάσθαι
(τὸ δὲ ἐνεργ. ἀπαρρ. φάναι ἄχρηστον παρ' Ὀμ.),
μετοχ. φάμενος Ε 290, συγνόν τὸ θηλ. φα-
μένην παρ.τατ. ἐφάμην πλγ., ὁ ἀναύς. φά-
μην μόνον ν 134, τούναντιον δὲ τὸ γ' ἐνικ.
ἔφατο συγχύματα εὐρίσκεται ἀναύς. φάτο, β'

πληθ. φάσθε, ζ 200, κ 562, γ'. πληθ. ἔφαντο, Ζ 401, δ 638 κ. α., ἀναυξ. δὲ μόνον ω 460, (ἄλλοι δέ, ἐν οἷς ὁ Ἄρειν, ὑπάγουσι πάντας τούτους τοὺς μέσους: τύπους εἰς β'. τινα ἀόρισ. ἔφάμην). Περί τοῦ πεφασμένου, Ξ 127, ἰδ. φαίνα Α', 4, β'. Ὁ παρτατ. ἔχει σημ. ἀορ. ὡσαύτως καὶ ἐν τῷ ἀπαρρ. Εἰς τὸ ῥῆμα τοῦτο ὑπάγεται ὡς μέλ. μὲν τὸ ἐρέω, ἰδ. 2 εἴρω, ὡς ἀορ. δὲ τὸ εἶπον, ὅπ. ἰδ. Ὁ ἕνας τῆς ὀρις., πληθ. τοῦ φῆς, ἐγκλίνεται. Τὸ μέσ. εἶνε ἐντελεῶν ταῦτοστέμαντον πρὸς τὸ ἔνεργ.—Ἡ θεμελιώδης αὐτοῦ σημασία εἶνε δηλῶ, φανερώων καὶ μάλιστα διὰ τῆς φωνῆς: ὅθεν α.) λέγω, ὁμολογῶ, ἐξηγοῦμαι, ἐκφράζομαι, τοῦναντίον τοῦ «κεῖθω» καὶ «κρύπτω» φ 194, λ 443, ζ ἐν γένει λέγω, ὁμιλῶ, διηγοῦμαι πολλάκις: μὲν ἀπολ., πολλάκις δὲ καὶ μετ' αἰτ., οἷον «ἔπος, μῦθον» Ὀμ. πλχ., «ἀγγελίην» Σ 47, «ψευδος» Β 81, «τινὰ κακόν» λέγω, ὄνομα ζω τινὰ ἀνανδρον, Θ 453· ἀποτεινῶ, ὁμιλῶ πρὸς τινα «πρὸς τινα ἔπος» ρ 584, «φασίν» λέγουσι, dicunt, ἐπὶ προφορικῆς παραδόσεως, Β 783, γ 84 κ. α. Πορομαιώδης: «ἴσον ἐμοὶ φάσθαι» «νὰ ὁμιλῇ ἴσα με ἐμένα», νὰ μὴ ὑποχωρῇ δηλ., ἀλλὰ νὰ θέλῃ νὰ εἶνε ἴσος: πρὸς ἐμὲ ἐν τοῖς λόγοις (ἰ. ὅπερ ἴδιον τῆς δημοκρατικῆς ἰσηγορίας, οὐχὶ δὲ καὶ τῆς βασιλείας), Α 187, Ο 467 (κατ' ἄλλους δὲ ἀπὸ τῶν: νὰ φαντάζεται (ὅτι εἶνε) ἴσος με ἐμέ). Πολύλακις δὲ καὶ β') ὁριστικώτερον διισχυρίζομαι, βεβαιῶ, «καὶ μ' ἔφατ' ἐλέγχιστον πολεμιστὴν ἔμμεναν, οὐδὲ ἔφημι εὐφρῆναι ἄλογον» Ρ 26 κ. ε., πρὸλ. Κ 51, Σ 432, δ 493, ε 290 κ. α. γ') κυρ. λέγω τι ἐν νῷ, ὃ ε. νομίζω, πιστεύω, φαντάζομαι, Β 37, Γ 220, Θ 238, Ξ 265, α 391, β 238 κ. α. «ὅγ' ἀνὴρ ὃν φημι» οὗτος: εἶνε ὁ ἀνὴρ τὸν ὁποῖον λέγω, ἐννοῶ, Ε 484. Συντάσσεται δὲ τὸ ῥῆμα τοῦτο παρ' Ὀμ. πολλάκις: μὲν μετ' αἰτ., πολλάκις δὲ μετ' ἀπαρρ. καὶ αἰτιατικῆς ἐπὶ ἑτεροπροσωπίας, ἢ ὀνομας. ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας, οἷον «οὐδὲ κε φαίης: ἀνδρὶ μαχησάμενον τὸν γ' ἔλθεῖν, ἀλλὰ χαρόνδ' ἐρχεσθαι» Γ 392, πρὸλ. Β 429, 330, Ε 403 κ. α. «ἔωσθα Κρονίωνι οἷη λοιγὸν ἀμύναι» Α 398, πρὸλ. Ο 408· ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ταῦτοπροσωπίας τίθεται ἢ αἰτιατ., οἷον «τῶν ἄλλων ἐμέ φημι πολὺ προφερέστερον εἶναι» Θ 221, ὡσαύτως καὶ Ν 269, Υ 361. Συνήθως τίθεται μόνον τὸ ἀπρρ., ἐξυπακουομένου τοῦ ὑποκειμένου κατὰ τὴν ἀρμυδιαν πτωσιν, Δ 351, Ο 220 κ. α. πλχ.

Φήμιος, ὁ (φήμη) υἱὸς τοῦ Τερπίου (κατὰ τὸν Ἀμείν υἱὸς τῆς τέρψεως) περιδοῦτος αἰνός: ἐν Ἰθάκῃ, α 454, 337, ρ 263, γ 330, 331. Φῆμις, ἰος, ἡ, ἐπικ.=φήμη, εἰδῆσις, λόγος (ἀδέσποτος) Κ 207, ὄνομα, καλὸν ἢ κακόν, «ἀδευκής» ζ 273, «χαλεπή» ω 204, «δήμου φῆμις» ἡ τοῦ λαοῦ (ἢ παρὰ τῷ λαῷ) φήμη, ἡ κοινὴ γνώμη Ε 239, πρὸλ. π 75. Ἡ δὲ ἐν τῷ Ο 468 εἶνε ἐκκλησία τοῦ δήμου (ἀγορά)

συνεδρίασις, σύσκεψις (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς αἰα, συνέδριον.).

Φῆν, ἀντὶ τοῦ ἔφην, ἰδ. φημί.

Φῆναι, φήνει, ἰδ. φαίνα.

Φῆνη, ἡ, εἶδος ἀετοῦ, κατὰ τὸν Βιλ. θαλάσσιος ἀετός, falco ossifragus τοῦ Ὁδ. γ 372, πληθ. π 217.

Φῆρ, γεν. φήρος, ὁ, Αἰολ. ἀντὶ τοῦ θήρ (τὸ Λατ. fera ἢ καὶ περὶ τῆς Αἰολ. ἐναλ. τοῦ θ καὶ φ τὸ τῆς καθομιλ. «φηχάρι»=θηρ, «φλιθερή»=Ολιθερή) ζῶον, ἔπειτα δὲ θηρ, «ἀγρίμι», ἰδῶς: περὶ τῶν Κενταύρων, Ψ 268, Β 713.

Φηραί, αἱ, Ἰων. ἀντὶ τοῦ Φαραί, ἐπὶ καὶ ἐνικ. ἡ Φηρή Ε 543, πόλις τῆς Μεσσηνίας ἐπὶ τοῦ Νέδοντος ποταμοῦ, τὰ νῦν Καλὰ «Καλαμάτα». Ἐπὶ Ὀμήρου ἀνῆκεν ἐπὶ ἐπικράτειαν τῆς Λακωνίας, Ι 454, 293, γ.

Φηρητιάδης [-υ-], ἄο, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ Φερητιάδης, υἱὸς ἡ ἔγγονος τοῦ Φέρη Εὐμολίου, Β 763, Ψ 376.

Φῆ, φῆς, φῆρα, ἰδ. φημί.

Φοάκ, ἰδ. φοάνα.

Φοάνα [-], τοῦ ἕνας· μόνον γ'. ἐνικ. 506, Φ 262, μέλ. γ'. πλ. φθάνονται, Ψ ἀόριστος β'. ἔφθην, ἡ ζ. ἀναυξ. φθῆ, Α γ 91, γ'. πλ. φθάν Αἰολ. καὶ ἐπικ. ἀντὶ ἐφάσαν Α 51, ὑποτ. φθῶ, γ'. ἐνικ. ἐπικ. Π 861 ζ φθῆσιν ἀντὶ τοῦ φθῆ, Ψ 805, π 383. Ἰων. φθῆμεν ἀντὶ τοῦ: φθῶμεν, π 383 πλ. φθῆωσι ἀντὶ τοῦ: φθῶσι, ω 437, εὐκ. ἐνικ. φθαίη Κ 368, Ν 845, (τὸ ἀπαρρ. εὐρίσκεται παρ' Ὀμ.), μετοχ. φθᾶς ἐν τῷ ὑποφθᾶς, καὶ ὁ μέσ. τύπος ἐπικ. φθᾶνός, ἰδ. κατωτ. ζ ΠΑΡΑΦΟΛΗ: προλαβὼν πράττω τι πρότερος ἢ πρότερον ἄλλ. «προφθάνω, προκᾶμνω» α.) μετ' αἰτ. π. «φθάνει τὸν ἄγοντα» ῥέει πρὸ τοῦ ἀγοντοῦ 262 β'). συνηθέστερον μετὰ μετοχ. τοῦ ἔντος: τοῦ ἐκωρῶντος τὴν κυρίαν ἐννοίαν, ὡς «φθάνω» ἀποδίδεται ζ δι' ἐπὶ πρότερον. «φθῆσε τέλος: θανάτου κιχήμενον» σὲ πρὸ τέλαθε τὸ τέλος: τοῦ θανάτου. ὃ ε. πρὸ τῆς ἐμὲ σὲ κατέλαθε τὸ τέλος: τοῦ θανάτου, Δ «ἀλλ' ἄρα μιν φθῆ Τηλέμαχος: βαλὼν» ἐπὶ λαθε καὶ τὸν ἐκτόπησεν ὁ Τηλέμαχος, πρὶν λῆσθαι (ὁ Ἀμφίνομος) τὸν σκοπὸν τοῦ, γ πρὸλ. Κ 368, Π 314, Ψ 805, π 383, «φθάνει πᾶσαν ἐπ' αἶαν βλάπτουσα» ἀνθρώπων Ἄτη προλαβάνουσα (τάς Λιτάς) φέρει βλάψιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους: ἀνά πᾶσαν τὴν γῆν, Ι (ὁ δὲ Οὐδύφιος: στίζων κόμμα μετὰ τὸ «αὐθαρεῖ τὴν μετοχ. «βλάπτουσα» οὐχὶ συνήκην τοῦ «φθάνω», ἀλλὰ προσδιοριστικὴν ὑποκειμένου: ἡ Ἄτη, βλάπτουσα τοὺς ἀνθρώπους, τρέχει πρὸ τῶν Λιτῶν ἀνά πᾶσαν γῆν). Πολύλακις ἔπεται τὸ «πρὶν», οἷον «ὀρεσάμενος πρὶν οὐκίσται» Π 322. Ἐνικ.

ἐν τῇ συγκριτικῇ ἐννοίᾳ συντάσσεται μετὰ τοῦ «*ἦ*», οἷον «*φθίσονται τούτοις ἐπὶ γούνα καμύοντα ἦ ὑμῖν*». θά ἀποκλιθεὶς πόδες· καὶ τὰ γόνατα πρότερον τὰ τοῦ ἐπὶ ὕψερα, W 444, ὡσαύτως λ 38, μετὰ γενικ. οἷον «*φθάν δὲ μέγ' ἱππῶν κωκυθιέντες*» παρατάχθησαν πολὺ τῶν ἱππέων ἐπὶ τῇ τάφρῳ, A 51, εὐκλείδ. Σπανίως μετὰ παθ. μετοχῆς πολὺ φθαίη πόλις· ὑμῆ ἀλοῦσά τε περὶ πολὺ πρότερον ἤθελε κυριευθῇ ἡ μεσσηνία (ἐξυπακ. ἦ αἱ ἡμέτεραι νῆες), N 10, οἷον «*οὐδὲ εἴ κε φθῇ ἔμφ' ὑπὸ δουρὶ τοῦ θυμὸν δλέσσαι*»· τίς οὐδὲν ἂν δὲν προέκτυπηθῇ ὑπὸ τοῦ δόρατός μου καὶ ἀποφυγὴν του, Π 861 (ἐνθα τινὲς ἐξαρῶ ἀπαρεμφ. ἐκ τοῦ «*τυπείς*» ἀντὶ τοῦ ἰδὼν ἀπολέσαι, || ὁρρότερον δὲ νομίζω εἶναι ἐκ τοῦ «*φθῇ*», ὅπερ κατ' ἐξαιρέσιν συντάσσεται μετ' ἀπαρεμφέτου) πρόβλ. 137 γ'·) «*Ἡ μέστῃ μετοχ. «φθάμενος» ἀπὸ μόνον «ὑποφθαμένη» ο 171 ζ «παράφθαι» W 513* τίθεται πάντοτε προσδιοριστὸς φήματος τοῦ ἐκπράζοντος τὴν κυρίαν ἀπομεινῶς ἐπέγει τόπον χρονικοῦ προσδιοριστῶν οἷον «*ὅς μ' ἔθαλε φθάμενος*» προλαβούσης, πρότερός μ' ἐκτύπησε, E 449, W 576, W 779. (Κατὰ τὸν Ἀμεῖν ἡ ἀναρχία, ἥτις εἶνε καὶ μόνῃ συνήθης, πλὴν ||, σημαίνει· πρὸς τὸ γόδιον αὐτοῦ τὸν προλαβάνων, ἢ ἀπεύδων καθ' ἐμὴν προλάβῃ).

φθίνω (κατὰ τὸν Χρῖς ἔχει σχέσιν πρὸς τὸ φθῖναι τὸ φέγγω πρὸς τὸ φαίνω), φθῖναι, μέλ. φθέγγομαι, ἀόρ. ἐφθεγγάμην, ἀναούς. φθέγγατο, ὑποτακτ. συνεσταλμ. φθῖναι, φ 341, παράγω φθόγγου, ἐκφώνησιν, παρ' Ὁμ. μόνον ἐπὶ ἀνθρώπων, φθῖναι, λαλῶ (πρόβλ. φθόγγος), K 67, φθέγγομενος κέρη κονίησιν ἐρίχθη· ἐν φθῖναι, ὁμίλει, K 457, χ 329, «*φθῖναι*» ὁμίλω μὲ χαμηλὴν φωνήν, «*σιγανὰ*» ὡσαύτως· «*φθ. τυτθόν*» Ω 470. Ὅθεν περαιτέρον προσδιορισμὸν κατὰ μετοχὴν ἐφθέγγοντο καλεῖσθαι, ὁμίλουν κατὰ τούτους· φωνάζοντες ἐκάλουν, κ 229, «*φθέγγομαι λάχουτα*» ὁμίλῃσω μεγαλοφώνῃ, φ 341, «*φθεγγόμενος προσηύδα*» φθῖναι καὶ λαλῶ, «*φωνάζω*», Σ 218, κ ἀνίσταται μετὰ τοῦ «*αὐδάω*», ὅπερ τότε φθῖναι ὁμίλω, ἐν φθῖναι τὸ «*φθέγγομαι*» φωνάζω, «*φθέγγος*» ὁμίλει, K 67· «*τοῖην φωνήν*» τοιαύτην φωνήν ἐξέπεμψεν, 272, φάλλω γ'. Ἀπ. 164, «*Εὐε δὲ καὶ ἐκιδάρας*», γ'. Ἐρμ. 484.

φθῖναι, μόνον ἐν τῇ γ'. πληθ. τοῦ ἐνεσ. -ουσι τῇ παθ. προσ. -εσθε (ἀλλ' ἴδ. καὶ δια-

«*χαλῶ*», οἷον «*μῆλα*» ρ 246. Παθ. καταστρέφομαι, «*χάνομαι*», ἀφανίζομαι», «*φθείροσθε*» φ 428.

ΦΘΙΝΩΝ ὄρος, τό, (οἶονεῖ πιτυοφόρον ὄρος, ἐκ τοῦ φθεῖρ, ὃ ἐ. κατὰ τὸν Σχολ. καρπὸς πίτυος) ὄρος τῆς Καρίας, κατὰ τὸν Στράβ. 14, 1, 8 ὁ Λάτμος ἢ τὸ Γρίον, B 668 (ἐνθα ὁ Βέκκ. ἐτ τῇ B' καὶ Ἀμεῖς καὶ Λαρόχης, κατὰ τὸν Ἡρωδιανὸν καὶ τινα τῶν ἀντιγράφων ἐξέδωκαν Φθιρῶν διὰ τοῦ τ).

ΦΘΕΕΜΕΝ, ΦΘΕΕΡΙΝ, ἴδ. ΦΘΑΝΟ.

ΦΘῖ, ΦΘῖΗ, ΦΘῖΕΙΝ, ἴδ. ΦΘΑΝΟ.

ΦΘΙΝ [-], ἡ, δοτ. ἐπικ. Φθίηφι, ὃ ἐ. ἐν Φθίῃ, T 323. 1) ἀρχαιοτάτη πόλις τῆς Θεσσαλίας ἐπὶ τοῦ Σπερχειοῦ, πρωτεύουσα τῶν Μυρμιδόνων, καὶ καθέδρα τοῦ Πηλέως, B 683. 2) ἡ χώρα ἢ περὶ τὴν ἀνωτέρω πόλιν, ἥτις πολλάκις συναπτομένη μετὰ τῆς Ἑλλάδος σημαίνει τὸ κράτος τοῦ Ἀχαιῶν, A 455, I 355, λ 396 — Ἐπικ. ἐπὶρ. ΦΘΙΗΝΔΕ, εἰς τὴν Φθίαν, A 469.

ΦΘΙΜΕΝΟΣ, ἴδ. ΦΘΙΝΟ.

ΦΘΙΝΩ [-], ἔτερ. ἐπικ. τύπος τοῦ ΦΘΙΝΟ, μόνον ἐν τῇ ἐνεσ. -ει, -ουσι καὶ ἐν τῇ παρ. ἀναούς. φθίνω, P 364 καὶ θαμῆς. φθινύθεις A 491. 1) ἀμετάβ. φθίνω, φθείρομαι, μαραινόμεαι, «*φθινύθει χρώς*» π 145, «*παρεκαί φθινύθουσιν*» θ 530· διαφθείρομαι, [ἀπόλλυμαι], «*χάνομαι*», ἐπὶ ἀνθρώπων, Z 327, P 364, φ 466 καὶ ἐπὶ ζώων μ 431, «*τούτῃ δ' ἔα φθινύθην*» «*ἀφῆσέ τους νά (πᾶν νά) χαθοῦν*», B 316. 2) μεταβ. (δια)φθείρω, καταστρέφω, «*χαλῶ*», «*οἶκον, οἶνον*» α 250, ε 95, π 127 κ. ἀ. «*κῆρ*» κατατρώχω, κατατρίχω τὴν καρδίαν μου ἐκ τῆς λύπης, η 485· ὡσαύτως· «*αἰῶνα*» φθείρω τὴν ζωὴν, σ 204.

ΦΘΙΝΑ [-], ἡ, ἔτερ. ἐπικ. τύπος ΦΘΙΝΑ [-] (κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον τὸ φθίνω ἀντιθετικῶς πρὸς τὸ φθῖναι ἔχει τὴν ἐννοίαν τοῦ κατ' ὀλίγον καὶ διαρκῶς φθείρω), μόνον Σ 446 [ὅπου ὁ παρτακτ. ἔχει τὸ ἰ βραχύ], δ 268 [ὅπου ἡ ὑποτακτ. ἔχει τὸ ἰ μακρόν], μέλ. φθίσει, ἀόρ. γ'. πληθ. φθίσαν, ὑποτ. φθίσωμεν, ἀπαρρ. φθίσαι. Παθ. καὶ μέσ., μέλ. φθίσονται, A 821, ἀπαρρ. -εσθαι, T 329, ν 384, καὶ κατ' ἐκθλιψιν φθίσεσθ', Ω 86, παρτακ. γ'. ἐνικ. ἐφθίται, υ 340, ὑπερρ. ἐφθίμην, γ'. πληθ. ἐφθίσθ' ἐπικ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ ἐφθίντο, A 251, ὁμόφωνος πρὸς τοῦτον ὁ δ'. συγχεομ. ἀόρ., τοῦ ὁποῦ το γ'. ἐνικ. ἐφθίτο, Σ 400, ὑποτ. φθίσωμαι, γ'. ἐνικ. ἐπικ. συνεσταλμ. φθίσεται, T 173, καὶ ἀ. πληθ. ὡσαύτως φθιόμεσθα, Ξ 87, εὐκτ. φθίμην, φθίτο (κατ' ἐκθλ. φθίτ'), λ 330, ἀπαρρ. φθίσθαι, I 246, N 667, ε 417 (διαφορ. γραφή· φθίσθαι), ο 354, μετοχ. φθίμενος ἔχ., Θ 359, λ 558, υ 436. Ἐκ τοῦ παθ. ἀόρ. ἐφθίθη γ'. πληθ. ἐπικ. καὶ Δωρ. ἐφθίθεν, φ 334 (ἐν τμ.) καὶ ἐν τῇ ἀπὲφθίθεν ἴδ. λποφθίνο. 1) ἀμετάβ. ἐν τῇ ἐνεσ. φθίνω

πάντοτε, παρ' Ὅμ. δὲ καὶ ἐν τῷ: φθίω (ὅθεν ἔν τῷ Σ 446, «φρένας ἐφθίεν» ἢ οἷτ. «φρένας» δὲν εἶνε ἀντικείμενον τοῦ ῥήμ., ἀλλ' ἐρμηνεύεται: κατὰ τὰς φρένας. Ὑπάρχουσιν ὁμοίαι: ἄλλοι, οἵτινες ἐκλαμβάνουσιν ἐνταῦθα τὸ ῥήμα μεταθ., ὅ δὲ Δοιδερλεῖν. καὶ χρόνου ἀορ., ὡς τὸ ἐπιον, θεωρῶν τὸν τύπον ἐρμηνεύει: ἤρχισεν νὰ φθίῃ (τὴν καρδίαν του). ἔτι δὲ καὶ ἐν τοῖς παθ. καὶ μέσοις τύποις εἶνε ἐπίσης ἀμετάθ., φθίνω, φθείρομαι, κατατήκομαι, γράνομαι, λυώνω κ.ά.) ἐπὶ ἀνθρωπῶν, «εὐχεται θυμὸν ἀπὸ μελέων φθίσθαι» α 354 ἐν γένει δὲ [ἀπολλύμηναι], ἀφανίζομαι, διαφθείρομαι, ἀποθνήσκω, Α 231, Ι 246, Α 821, Τ 329 κ.ά. ὅθεν «φθίμενος» ὁ ἀποθανών, ὁ νεκρός, Π 581, λ 558, «δόλω φθίειν» δ 368, «ὑπὸ νόσφω φθίσθαι» Ν 667, «φθίσσθαι κακὸν οἶτον ἐμελλον» ἐμελλον νὰ ἀποθάνω (νὰ λίσσω) κακὸν θάνατον, ν 384. β'.) ἐπὶ χρόνου, πατέρχομαι, λήγω, μάλιστα ὁ ἐνεστί, οἷον «νύκτες καὶ ἡμέραι φθίνουσι» λ 183, ν 338, «νὺξ φθίτω» ν 330, «μηνὼν φθινόντων, μηνὸς φθίνοντος», ἴδ. ΜΕΙΣ, «μηνὸς τε αἰὼν φθίντω» ε 164. (·) ἀν' ἑξ. τοῦτο δύναται καὶ ἄλλως: νὰ ἐρμηνευθῇ: νὰ μὴ μαραινεταί, νὰ μὴ φθείρεται ἡ ζωὴ σου, ἴδ. ΦΘΙΝΩΝ ἐν τέλ.). 2) μεταθ. ἐν τῷ ἐνεργ. μέλ. καὶ ἀορ. φθείρω, διαφθείρω, ἀφανίζω, καταστρέφω, κατατήκω, κατατρώγω, τινά, Ζ 407, Π 461, Χ 61, δ 744, π 369, 428, ο 67, Ὑ. Δήμ. 332.

Φοῖος, ὁ, κάτοικος τῆς Φθίας, Φθιώτης, Ν 686.

ΦΘΙΣΗΝΕΡ[-], ΟΡΟΣ, ὁ, ἡ, ἐπικ. (φθίω, ἀνὴρ), ὁ τῶν ἀνδρῶν ὀλεστήρ, διαφθορεύς, οἰονεὶ ἀνθρωποδόρος, λαοφθόρος, «πόλεμος» Ὑλ. Β 833, Ι 604, Κ 78, Ξ 43 κ.ά.

ΦΘΙΣΙΜΒΡΟΤΟΣ, ΟΝ (φθίνω, βροτός· περὶ δὲ τοῦ μ ἴδ. λυμβροτός), ἐπικ., ἀνθρωποκτόνος, λαοφθόρος, «μάχη» Ν 339, «αἰγί» γ 297.

ΦΘΟΓΓΗ, ἡ (φθέγγομαι) = ΦΘΟΓΓΟΣ, ὅπ. ἴδ., φωνὴ ἀνθρώπων, Β 791, Ν 246, Π 508, ἀνθρώπων καὶ ζώων, ε 167.

ΦΘΟΓΓΟΣ, ὁ (φθέγγομαι), ἡχος, φθόγγος, φωνή, λαλιά, ἴδιος: τῶν ἀνθρώπων, Ε 234, τοῦ Κῦκλωπος, ε 257, τῶν Σαιρήνων, μ 41, 459, «ἀμφίπολοι φθόγγω ἐπερχόμεναι» φωνάζουσαι ἢ μετὰ φωνῆς ἐπερχόμεναι, σ 199, ὅπου ἐννοεῖται οὐχὶ ἄλλος τις θόρυβος, ἀλλ' ἡ μεγαλόφωνος λαλιά. (Ὁ Δοιδερλεῖνος διακρίνει τὸν φθόγγον ἀπὸ τῆς φθογγῆς: οὕτως, ὥστε ὁ μὲν φθόγγος σημαίνει κατ' αὐτὸν τὴν ἔναρθρον φωνήν ἢ λαλιάν, ὡς καὶ τὸ ἔπος, ἡ δὲ φθογγὴ τὴν φωνήν τῶν ζώων καὶ ἀνθρώπων ὡς ἀπλοὺν ἤχον, ἀν καὶ ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία προσκρούει εἰς τὴν σημασίαν τοῦ φθέγγομαι, τὸ ὅποιον ἔχει τὴν ἐννοίαν τοῦ ἤχου οὐχὶ τοῦ ἐνέριθρου. || Ὑπὸ τῆς αὐτῆς κατὰ τῆς διακρίσεως τοῦ Δοιδερλεῖνου δὲν μοι φαίνεται

τοσοῦτον ἰσχυρά, ὅσον ἡ ἐξῆς, ὅτι ὁ χειρίζεται περὶ τῆς φωνῆς τῶν Σαιρήνων τοῖς ἀνωτέρω χωρίοις τὸ «φθόγγος» μ 198 τὸ «φθογγή» ἀνευ τινὸς φθόγγου).

ΦΘΟΚΙΑ (φθόνος, ὅπερ συγγ. τοῦ φθίνω) σημαίνει κυρίως ἐλάττωσιν τὴν διὰ τῶν κατ' ἐνέρος [φθονῶ], ἀρνοῦμαι, ἀφαιρῶμαι, ἐμπωδίζω, συνάπτεται μετὰ τῶν ἐξ. Δ 54 ἐξ, μετὰ δοτ. προσ. κατὰ τὸν τύπον (σημαίνουσι: τὸ ὅλον) οὕτως: φθονέω· οὕτως τινὰ τῶν ἡμῶν σοφῶν, ζ 68, ρ 400, σ 48· μετ' αἰτ. ἔξ. ἀπαρρ. α 346, σ 46, τ σημασία αὕτη φαίνεται: ὅτι εἶνε ἡ ἐξουσία, ἀν καὶ ὁ Διόνυσος παραδέχεται τὴν σημασίαν: φθονῶ ἐν τῷ σ 1 ἐξ, δὲ καὶ ὁ Ἀμείν.).

ΦΙ καὶ πρὸ φωνήεντος: ΦΙΝ, ἐπικ. τισμός, προσκριπόμενος εἰς τὸ τέλος: σπανιώτερον ἀντανουμῶν (οἷον «αὐτὸς καὶ κτητικ, ἀντανουμ.» ἤρι.), ἐπιφθονόφι, δεισιφθ, κρατερῆφι) ἔξ. μετὰ τῶν «φαινομένων», δι' οὗ σχηματίζονται: τὸν ἐπὶ ἔχοντες γενικῆς: καὶ κτῆ: καὶ πληθ. Ὅθεν εἰς ὀνόματα πρώτης κλίσεως λήγουσιν οἱ μετὰ τῆς φθόγγου τύποι εἰς: -ηφι, -ηφ, ὅσοι ὑπογράφουσι τὸ η τῆς καταλήξεως ἀπαιτεῖται δοτικῆ), οἷον «ἐξ. τοῦ: ἐξ. εὐνῆς, «ἀγέληφι» ἀντὶ τῆς πληθ. τοῦ «ἐσχαρόφι» ὅπερ κατὰ τὴν ἐσχηματισθῆ οὕτως: ἀντὶ τοῦ «ἐσχαρῆ» β'.) τῆς δευτέρας κλίσεως: π. γ. «ἐκ πασσαλόφι» ἀντὶ τοῦ: ἐξ. «αὐτόφι» ἀντὶ τοῦ: αὐτῶ, «δακρύοφι» ἀντὶ τοῦ: δακρύων, «θεόφι» ἀντὶ τοῦ: θεῶν, τῆς τρίτης κλίσεως: (εἰς ὀλίγα μόνον εἰς -εσφι, οἷον «ὄρεσφι» ἀντὶ τοῦ: ὄρεσι, «ὄχεσφι» ἀντὶ τοῦ: ὄχεων ἢ ὄχων, «θεσφι» ἀντὶ τοῦ: θεῶν ἢ θεῶν, «εἰρεσφι» ἀντὶ τοῦ: εἰρήνης, «ἐρέδεσφι» ἀντὶ τοῦ: ἐρέδων, «ναῦφι» ἀντὶ τοῦ: ναῶν ἢ ναυῶν, «κοτυληδόφι» ἀντὶ τοῦ: κοτυληδόνων, παραδείγμα μετὰ τοῦ προσχηματισμοῦ ἐν μόνον μνημονεύεται ἐκ τοῦ Ὁμήρου, ἐπ' ἀριστερόφι» ἀντὶ τοῦ: ἐπ' ἀριστερά, Ν 308 (ὅπου τινὲς ὕμνοι τοῦ τύπου: οὕτως ὡς γενικῆς ἀναντίον θεωροῦντες: μετὰ τῶν προσχηματισμῶν φινόνων νὰ προσαρτηθῇ εἰς πᾶσαν πτωχίζουσι νὰ ἐκλάδωσι τοὺς ἀνωτέρω ἀιτιατικῆς). Ὁ τόνος: τῶν εἰς: -φι τίς προηγῆται αὐτοῦ η, εσ ἢ ο τονοῦται ἀμετάδελτος, οἷον «ἀγέληφι, ἀγλαῖφι, κρατερῆφι, αὐτόφι», ἐάν δὲ προηγῇ

παύεται τὸν τόνον, ὡς «δακρυόφι, κρυόφι, Ἰλιόφι, ἔλ.»—Σημασίαν δὲ ἔχει ἡ συλλαβὴ αὕτη ἐπιφώνηματικὴν τοπικὴν, ἥτις πολλάκις ἀκριβέστερον διὰ προσθήκης καταλλήλου προθέσεως νεωτέρων Γερμανῶν εὐρίσκειται ὅτι τὸ -φι ἔχειν πρὸς τὸ Οὐδωρικόν finis, ὅπερ ἐν εἰς finis ἀναγνωρίζεται ἐν τῷ Λατ. (fin) καὶ ἐν τῷ istim, illim, ὡς θεμελίωτος σημασίαν ἀποδέχεται τὴν τοπι- καὶ ἀνευρίσκειται εἰς 113 χωρία ἐκ τῶν ἐν γένει ἀπαντάται· Σημαίνει δὲ ἀνευ κείμενον οὐ μόνον τὴν ἐν τόπῳ στά- σιν (68, T 323), ἀλλὰ καὶ τὴν ἀπὸ τόπου (Γ 367, K 458) καὶ τὴν εἰς τόπον κί- σιν (30, 257). Ἐκ δὲ τῶν προθέσεων τίθενται τὰ σχέσις ἐκφράζουσιν ὅθεν καὶ τὰ «ἐπὶ ἐπ' ἀριστερόφιν» N 308 ἐκφράζει τὴν κίνησιν. Ἐκ τῆς τοπικῆς ἐπήγαγεν ἡ σημασία, «ἐπ' ἡσὶ φαινομένηφι» κατὰ τὴν τῆς ἡσὶς. Ἐκ τῆς τοπικῆς ὡσαύ- τως, καὶ μάλιστα τῆς ἀπὸ τόπου κίνη- σιν ἀποδείχεται ἐπήγαγεν ἡ αἰτιατικὴ καὶ ἡ σημασία, ἥτις εὐρίσκειται εἰς 72 γω- νισμῶν ἀγέλλομαι, ἵπρ ἀνάσσω κ. ἄ. . χωρία, τὰ ὅποια πρὸς ταῦτα διαφω- ρίζονται 293 «κατὰ Ἰλιόφι» καὶ τὸ μ 45 «ἀντ' ὀστεόφιν θίς ἀνδρῶν πυθομένων» καὶ, ἐάν τὸ μὲν γραφθῇ μετὰ τοῦ κατὰ Ἰλιόφι, τὸ δὲ ἕτερον (ὅπου καὶ φη φαίνεται ὅτι ἔχει καθαρὰν γενικὴν ἐρμηνευθῆ ὡς τὸ «ὀστεόφιν» τοιοῦτ' εἰς τὸ «θίς» ὡς γενικὴ, ἀλλ' ὡς ἀκριβὲς προσδιορισμὸς εἰς τὸ «πυθομένων» τῶν (μέχρι τοῦ μυελοῦ τῶν ὀστέων) καὶ, Λατ. medullitus· διότι δὲν ἐννοεῖται ὀστέων, ἀλλὰ πτωμάτων σηπομένων τῶν, ὡς φαίνεται ἐκ τοῦ ἀμέσως ἐπο- μενίου δὲ ῥίνοι μινύθουσιν» (Π. Ἡ θερά- πειαν δὲν μοί φαίνεται πολὺ ὑγιεινὴ· ἡ δὲ αἰτιολογία δὲν συμμιδίζεται πρὸς τὴν ἐρμηνείαν διότι ἂν ὁ σωρὸς ἦτο σω- μένων μέχρις ὀστέων σηπομένων (κυρ- τῶν ἀπόρων), διὰ τί δὲν εἶδοντο νὰ εἶνε καὶ τῶν;).

Π. Ἡ, εἶδος ἀγγεῖου, ἔκπωμα ἢ βραθύ, ἢ μᾶλλον ἴσως ἀγγετόν τι ὡς ἀνωθεν πεπλατυσμένον, λε- γόμενο· τι λέδητος· ἐκπέταλον» κατὰ τὸν ἀμφίβοτος·, Ἰδ τὴν λ., Ἰλ. Ψ 270, αὐτὴ Ψ 243, 253, ὅπου χρησιμεύει ῥινὴν ὑποδοχὴν τῶν ὀστέων τοῦ Πα- ρίδου (Ἡ ἐτυμολογία ἀμφίβολος· Ἡ συνή- ρξις πι-, πίνω, ἀντὶ τοῦ πιφάλη ὡς αἰσθάναι πρὸς τοὺς ἄλλους καὶ εἰς τοῦτο ἀλλ' ἀπ' Ὀμ. δὲν χρησιμεύει ὡς πο- τῆρος, ἀλλ' ὡς λέδης ἐπὶ τοῦ πυρὸς ὅθεν ἀπόρωτος· Ψ 270).

ΦΥΛΛΑΙ, ΦΥΛΑΤΟ, Ἰδ. ΦΙΛΕΩ.

ΦΙΛΕΩ (φίλος), συχνὸν ἐν τῷ ενεσ. 3 παρὰ. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἀσυναίρετον, συνηρη. δὲ μόνον τὸ γ'. ἐνικ. -εἰ (ἀλλὰ ἡ -εἰ), ἀπαξ ἡ μεταγ. Ἰων. φιλεῦντας καὶ τὸ ἀπαρρ. -εἶν ἀντὶ τοῦ -εἶν μόνον ἐν τῷ ἀθετοῦ. ρίγ. ο 74, παρὰ. γ'. ἐνικ. ἐφίλει καὶ φίλει, ἀπαρρ. ἐπικ. φι- λήμεναι, ὑποτ. γ'. ἐνικ. φιλέησι, ο 70, θα- μιστ. τύπος τοῦ παρὰ. φιλέεσκε πλχ., μέλ. ἀπαρρ. ἐπικ. φιλησέμεν, δ 171, ἀορ. ἐφίλη- σα ἡ ἀναστ. φίλησα, παθ. ἀορ. γ'. πληθ. Δωρ. καὶ ἐπικ. φίληθεν (ἀντὶ τοῦ ὁποίου ἄλλοις: ἐφί- ληθεν). Ἐκ τοῦ μέσου τύπου πληθ. τοῦ μέλ. φιλήσεαι εἰς παθ. σημασίαν (Ἰδ. 2, α.) εὐρί- σκονται καὶ ἔκ τινος ἐπικ. ἀορ. ἐφίλησεν (ὡς ἐκ τοῦ ἀορ. φίλλω) τὸ γ'. ἐνικ. ἐφίλατο, E 61 καὶ ἀναστ. φίλατο, Γ 304, καὶ προστ. φι- λαι, E 117, K 280, καὶ γ'. πληθ. ὑποτ. φι- λωνται, Γ. Δῆμ. 117. Α'.) Ἐνεργ. 1) ἀγα- πῶ εὐνοῶ, «τινά», Ὁμηρ. πλχ., τοῦναντίον «ἐχθαίρω» δ 692, ο 70, «ἀτιμάζω» I 450· λαμβάνει τοὺς προσδιορισμοὺς «περὶ κήρι, ἐκ θυμοῦ, κηρόθι» I 486, N 430, ο 369. Πηλ. λάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ «κηδομαι» I 312, «αἰδέομαι» ε 388, «τίω» ο 542, «ἀγαπᾶζο- μαι» η 33 καὶ ἄλλων συνωνύμων ῥημάτων. Τί- θεται καὶ ἐπὶ θεῶν τῶν εὐνοούντων, προστα- τεύόντων, βοηθούντων, «φιλεῖ δὲ ἡ μητέρα Ζεὺς» B 197, II 204 κ. ἄ., καὶ μετ' αὐτ. πρίγκυτος, «σχέτλια ἔργα» ε 83, καὶ μετὰ διπλῆς αἰε., «τινά παντοίην φιλότητα» ἀγαπῶ τινα (δαιμόνιο εἰς τινα) παντοίην ἀγάπην, ο 215. Παθ. «ἐκ τινος» ὑπό τινος ἀγαπῶμαι, εὐνοοῦμαι, B 668. 2) Ἰδίως α) φιλοφρονητικῶς προσ- φέρομαι, φιλικῶς ὑποδέχομαι, «φιλεῖω», «φιλοξενῶ, ἐπὶ ξένων, Γ 207, Z 15, δ 29, 171, ε 135 κ. ἄ. πλχ. Ὅθεν συνάπτεται μετὰ τοῦ «ξενίζω» Γ 207, ε 323 κ. ἄ., μετὰ τοῦ «κομῶ» μ 450. Παθ. «φιλέομαι παρὰ τινι» φιλοξενοῦμαι, ξενίζομαι παρὰ τινι, N 627, «πα- ρ' ἡμῖν φιλήσεαι» παρ' ἡμῖν ὁ ξενισθῆς, α 121, ο 281. β') ἐπὶ σαρκικοῦ ἔρωτος, I 450, ο 325. β'). Μέσ. μόνον ἐν τῷ ἐπικ. ἀορ., ἔχει τὴν σημασίαν τοῦ ενεργ., ἀγαπῶ, εὐνοῶ (μόνον ἐπὶ θεῶν), τινά, E 61, 117, K 280, «περὶ πον- τῶν» Γ 304, Γ. Δῆμ. 117. (Π. Ἡ καθορ. ἡ ἔσωση τὸ ῥῆμα εἰς τὴν εἰδικωτάτην σημασίαν τοῦ κτῆνα, «φιλέω»).

ΦΙΛΗΡΕΤΙΜΟΣ, ὄν, ἐπικ. (φίλος, ἐρετμός), φι- λος τῶν ἐρετμῶν, τῶν κωπῶν, φιλόκω- πος, ἐπὶ τῶν Ταφίων καὶ Φαιάκων, Ὁδ. α 181, ε 386, θ 96 κ. ἄ.

ΦΙΛΗΤΟΡΙΔΗΣ, λη, ὁ, υἱὸς τοῦ Φιλήτορος, δ Δημόφωτος, Γ 457.

ΦΙΛΟΠΟΙΟΣ [ι.ι.], ὁ, πιστός ποιμὴν τοῦ Ὀ- δυσσεύς, υ 185, φ 189 ἐξ.

ΦΙΛΟΚΕΡΤΟΜΟΣ, ὄν, φιλόψυχος, φιλοκέρ- τος, χ 287 φ.

*ΦΙΛΟΚΡΟΤΟΣ, ΟΝ, ὁ ἀγαπῶν τὸν κράτον, φίλος τοῦ κράτους, τοῦ κατὰ τοῦ χοροῦ, ἐπιθ. τοῦ Πανός, Ὑμ. 18 (19), 2.

ΦΙΛΟΚΤΕΑΝΟΣ, ΟΝ (φιλ., κτέανον), υπερθετ. -ΚΑΤΑΤΟΣ, φιλοκτημάτων, φιλοκερδής, ἐπομ. πλεονέκτης, μόνον Α 422 f.

ΦΙΛΟΚΤΗΤΗΣ, ΑΘ, ὁ υἱὸς τοῦ Ποιάντος ἐκ τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ Μελιόβια, περιδότης ταύτης, κάτοχος πῶν τόξων τοῦ Ἡρακλέους, ἀνευ τῶν ὑποίων ἀδύνατος ἦτο ἡ ἀλυσίς τῆς Τροίας· Ἐπὶ τῆς μετέπειτα ἐξαφανισθείσης· νήσου Χρύσης τῆς παρὰ τὴν Λήμνον, μέλλων νὰ ἐπιδείξῃ εἰς τοὺς Ἑλληνας τὸν αὐτοῦ ὑπάρχοντα βωμόν τῆς Χρύσης Ἀθηνᾶς ἢ Ἀρτέμιδος, ἐφ' ᾧ ἔπρεπε νὰ θυσιάσωσιν, ἐδήχθη ὑπὸ φαρμακεροῦ ὕψους ἐπικινδύνως, καὶ ὡς ἐκ τούτου νοσῶν ἐξετέθη ἔγκυρτος ἐν Λήμνῳ, (κατὰ δὲ τὴν μεταγενεστέραν παράδοσιν λαθεῖς ὑπὸ τοῦ Μαχάονος προσήχθη ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς τὴν Τροίαν) Β 718 ἐξ., γ 190, θ 219.

*ΦΙΛΟΚΤΗΣ [-ς-], ἔς (φιλ., κῆδος), φιλόδοξος, φιλότιμος ἢ φίλος τῆς χαρᾶς, εὐφροσύνης ἢ ἐπιδείξεως, «ἦδη, κῆμος» μόνον Ὑ. Ἑρμ. 375, 481 (ἢ ὅπου μάτην ἠθέλησάν τινες νὰ διορθώσωσι τὴν λ. εἰς τὴν ἀλλαχόθεν γνωστὴν φιλομειδῆς ἢ ἐρικυδῆς, ἴδ. Βαουμ. εἰς τὰ ἀνωτ. χωρία).

*ΦΙΛΟΛΗΙΟΣ [-ς-], ΟΝ (φιλ., λήϊα=λεία), φίλος τῆς λείας, φιλόρπαξ, μόνον Ὑ. Ἑρμ. 335.

ΦΙΛΟΜΕΔΟΥΣ, ἡ, ἴδ. ΦΙΛΟΜΕΔΟΥΣΙΑ.

ΦΙΛΟΜΗΕΙΔΗΣ, ἔς, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ φιλομειδῆς (ἐκ τοῦ φιλ. καὶ μειδιά=μειδιάω. Τὸ δὲ διπλοῦν μ τὸ παρὰ ταῖς ἐπικοῖς προέκυψε κατ' ἀφομοίωσιν ἐκ τοῦ φιλο-σμειδῆς· διότι τὸ μειδιάω εἶχε κατ' ἀρχὰς ἐναρκτικὸν σ, ὡς φαίνεται ἐκ τῆς Σανσκριτ. ῤῖξ. smi ἔξ τοῦ παλαιοῦ Γερμ. smielen), φιλόγελως, ἀγαπῶν τὰ μειδιάματα, τοὺς γέλωτας, σύνηθες ἐπιθ. τῆς Ἀφροδίτης, ὡς φαίδρας, εὐφροσύνου καὶ φιλαρέσκου, Γ 424, Ε 375, θ 362 κ. ἀ.

ΦΙΛΟΜΗΛΕΙΔΗΣ (ὁ δὲ Βέκκ. ἐν τῇ Β' καὶ Ἀμεῖς ἔγραψε: Φιλομηλειδῆς), ΑΘ, ὁ, κατὰ τὸν Εὐστάθιον πασιλεύς τῆς Λέσβου, προκαλῶν πάντας τοὺς παραπλέοντας· εἰς πάλιν, ὡσαύτως δὲ καὶ τοὺς ἐκεῖ προσορμισθέντας Ἀχαιοὺς, δ 343, ρ 134. Ὁ Ἀμεῖς θεωρεῖ τὸ ὄνομα κατὰ τύπον μόνον πατρωνυμικόν· ὁ δὲ Γράσοφ ὄντως πατρωνυμικόν, σημαῖνον τὸν υἱὸν τοῦ Φιλομηλέως.

ΦΙΛΟΞΕΙΝΟΣ, ΟΝ (φιλ., ξείνος), Ἴων. καὶ ποι. ἀντὶ τοῦ φιλόξενο, ὁ ἀγαπῶν τοὺς ξένους, νὰ ὑποδέχεται καὶ νὰ ξενίζῃ αὐτοῦς, *Ὁδ. ζ 121, θ 576, ν 202.

ΦΙΛΟΠΑΙΓΜΩΝ, ΟΝ, γεν. ΟΜΩΣ (φιλ., παίζω), ἀγαπῶν τὰ παίγνια, τὰς παιδιὰς, φιλοπαίγμων, «παίγνιδιάρης», «ὀρχηθμός» ψ 134 f.

ΦΙΛΟΠΤΟΛΕΜΟΣ, ΟΝ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ φιλοπόλεμος, Ὑλ. II 63, 90 κ. ἀ. πλχ.

ΦΙΛΟΣ, Η, ΟΝ (ἐτυμολογ. ἀμφιβολοῦς) ΦΙΛΤΕΡΟΣ, Η, ΟΝ. Ὁμ. πλχ., ἐπικ. φίλ μόνον τ 351, ω 268, ὑπερθ. ΦΙΛΤΑΤΟΣ Ὁμ. πλχ. 1) Παθ. ἀγαπητός, προσ. ἀ) ἐπὶ προσώπων, Ὁμ. πλχ., συνάπτει τοῦ «αἰδοτός» Σ 386 κ. ἀ., μετὰ τοῦ κ 38, κ. ἀ. ὁμ., προσδιορίζεται διὰ τοῦ κῆρι· Ω 423· συντάσσεται μετὰ δοτ. τινί· Α 384, Γ 402 κ. ἀ., εἰρωνικῶς· ἀ· ἐχθρός, Χ 44. Συχνόν εἶνε εἰς τὰς προα. «φίλες ἐκυρέ» Γ 172 κ. ἀ. «φίλον τέκνον» ἔ· «φίλε τέκνον» δ 363, γ 184, ο 125, ὡς σόμενον κατὰ τὸ νοούμενον, ἀντὶ τοῦ «φίλ· Ἀντὶ κλητικῆς· τίθεται ἔ· ὄνομα, οἷον· Μενέλαε» Δ 189 κ. ἀ. πλχ., «καὶ σὺ, φίλ» 301, πρόσλ. 1601, Φ 106 κ. ἀ. Ὡς ὀνόματι, «φίλος», ἔ· θηλ., «φιλινάδα», «νόστιμα φιλων» Ξ 286, θ 333 κ. ἀ. πλχ., συχνόν προταγορεύσει· «φίλε, φίλος» ἴδ. ἀνωτ., φίλοι· Β 299, «δεῦτε φίλοι» Ν 481 κ. ἀ. θ 722· Ὡ· ἐπὶ πραγμάτων· ἔρις· Ε 891, θ 218. «γέρας, δῶρα, δόσις κ.τ.τ.» Ὁμ. γ·) ἰδίῳ· τὸ οὐδέτι· ἐνικ. «φίλον ἐστὶ τινα εἰς τινα, ἀγαπητόν, ἀρεστόν, ἀρεσκίον τινα, ἀγαπᾷ τις, [δοκεῖ, λατ. place] τοῦτο φίλον διὰ πατρὶ γένοιτο» μὴ τὸ (ἐπομ. μὴ τὸ δώρη) ὁ Ζεὺς, η 316, «εὐμαι φίλον γένοιτο» Η 387, (ὅπου πεταται μετὰ τοῦ «ἡδύ»), «φίλον ἐπὶ μῦ· ν 145, 335· μετ' ἀπαρφ., ὑπερ. ἐπελήγησεν· εἶνε προσηγορικῆς δεικτικῆς· μίς, «εἰ μὲν δὴ νῦν τοῦτο φίλον μεθεοῖσι, νοστήσαι Ὀδυσῆα» α 82. Κατὰ τίθεται εἰς τὴν φράσιν ταύτην καὶ ὁ πληθ. «αἰεὶ τοὶ τὰ κακὰ ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντι» πάντοτε ἀγαπᾷ ἢ ψυχὴ σου τὰ κακὰ γὰ μὲν Α 106, «ἐνθα φίλ' ὀπταλῖα κρέα ἐθμ» 345, πρόσλ. καὶ ρ 15· κατ' ἄλλους ὁμοιότρονον θεωρεῖται τὸ ἀπαρφ. ὅχι ὡς ὑποκ. ἀλλ' ὡς ἐκφράζον τὴν σχέσιν τὴν ὑπὸ τῆς κλητ. ἐκφραζομένην ἐν τοιαύτῃ πλοκῇ, τῶν τοῦ· κατὰ τι, ἢ ὡς ἐλλειπτικὸν τοῦ ὅ·) ποιητικῶς εἰς περιφρασιν τῆς κτητικῆς νυμίας, διότι πᾶς τις ἀγαπᾷ τὰ εἰς αὐτὸν κοντα· ἔ· πρῶτον ἐπὶ τῶν πλησιεστάτων ὡς ἢ στενωτάτων φίλων, οἷον· «φίλη μητρί» «φίλη ἐταίρῳ», Α 345, πρόσλ. Χ 408, λ 327· ἔπειτα ἐπὶ τῶν μελῶν τοῦ ἀνθρώπου σώματος, «φίλον κῆρ» δ 270, «φίλα γόνατα» Η 274, «φίλα γυῖα» θ 233 κ. ἀ., ὡσαύτως «φίλα εἴματα» Β 261, «φίλης αἰώνος» Χ 38· μίζω ὅτι ἐν τοῖς ἀνωτέρω τὸ ἐπιθετικὸν δὲν χρησιμεύει ἀπλῶς· εἰς περιφρασιν τῆς κῆς ἀντωνυμίας, ἀλλὰ ταυτοχρόνως ἐκφράζει τοιαύτην τινὰ συμπάθειαν, ὅταν ἐν ὁμιλίᾳ τῆς καθομιλουμένης τὰ ὑποκ. ὄθεν· «φίλον ἦτορ, φίλον κῆρ» ἴσοδον τὸ «καρδοῦλα μου» ἔ· τὰ «φίλα γόνατα

γονατικά μου" κ. οὐ καθξ.)· ἐ.) τὸ οὐδέτ.
 ὡς οὐσιαστικόν, «φίλα ἐργάζομαι τι»·
 εἴ τινα, ἵνα ἀρέσκω εἰς τινα, πρὸς εὐχα-
 ρίαν τινος, ὡς 210. 2) Ἐνεργ. ἀγαπῶν·
 ἐρμηνεύεται τὸ α 313 «φίλοι ξένους ξεί-
 νόδους», ἀλλ' εἶνα δυνατόν νά ἐρμηνευθῇ·
 καπητοὶ ξένοι (|| καὶ αὕτως ἐρμηνεύει ὁ
 ὅστις τὴν ἔννοιαν τοῦ ἐπιθέτου προσυ-
 νῆκε καὶ εἰς τὸ ἕτερον οὐσιαστικόν: φίλοι ξεί-
 νοι: ξένοι, τουτέστιν οἱ ξένοι ἐν ἀμοι-
 ροῦ ἀλλήλους ἀγάπῃ)· φιλικός, εὐμε-
 νονόκος, συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἡπίος»
 75, «φίλα μῆδεα εἰδώς»· ἔχων φιλικὴν
 τινα διάθεσιν, φιλικὰ φρονῶν, P 325. Τὸ
 πλθ. ὡς οὐσιαστ., «φίλα φρονῶ τι»·
 φιλικὴν γνώμην ἢ διάθεσιν πρὸς τινα,
 εὐνοϊκός πρὸς τινα, Δ 219, E 116· πρὸς
 1) ὡσαύτως καὶ «φίλα εἰδώς» γ 277. [Τὸ
 βραχύ· ἀλλὰ καὶ μακρόν τὸ τῆς κλητ.
 ἐν τῇ πρώτῃ ἄρσει, Δ 155, E 359, Φ 308,
 ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'· τονίζει κατὰ τὸν
 ἁμαίον τὸν Ἀσκαλωνίτην παρ' Εὐστάθ. εἰς
 59· φίλε].

ΦΙΛΟΣΤΕΦΑΝΟΣ [φ.σ.], ΟΝ (φίλος, στέφανος),
 ὁ τῶν στεφάνων, ὁ ἀγαπῶν τοὺς στεφάνους,
 τῆς Ἀφροδίτης ὡς φίλης τῶν ἑορτῶν καὶ
 ἀγῶνων. Ὑ. Δῆμ. 102.

ΦΙΛΟΤΗΣ [φ.λ.], ΗΤΟΣ, ἡ (φίλος), ἁ.) «φιλία,
 τῆς», Π 282 κ. ἁ. «φιλότητι»· φιλαί· ἔνεκα,
 ἀγάπῃ, Γ 453, γ 363, «χαριζόμενος
 ὑπὸ φιλαί· χαριζόμενος, κ 43· ὡσαύ-
 καὶ ἐπὶ τῆς ἀμοιβῆς τῶν ἐθνῶν φιλαί,
 ποιητὰ τάνω· συνάπτει φιλιαν, Γ 73, 94,
 τῶς· βάλλω· Δ 4, «τίθημι»· Δ 83· ἰδίως
 φιλοξενία, φιλικὴ ὑποδοχὴ ἢ, «φίλε-
 υ»· Γ 354, ο 55, 197· γ.) ἐρωτικὴ διά-
 θεσις, ἀγάπη, συνουσία, ὅθεν συνάπτεται
 τοῦ «εὐνή»· Γ 445, Ξ 209, ο 267 κ. ἁ.,
 ποιητὴ μιγῆναι, ὁμωθῆναι, μιγάζεσθαι· ὁ.
 ἡμίματα, «ἐν φιλότητι μίγχεσθαι»· B 232 κ. ἁ.
 τοῦτου

ΦΙΛΟΤΗΣΙΟΣ [φ.λ.], Η, ΟΝ, εἰς τὴν φιλότητα,
 ἡρώτα, τὴν συνουσίαν ἀνέκων, «φιλοτήσια
 Ἀφροδίσει, λ 246 f.

ΦΙΛΟΦΡΩΝ [φ.φ.], ἡ (φιλόφρων), φιλικὴ
 εἰς, εὐμένεια, ἐπιεικεία, πρᾶξις,
 6 f.

ΦΙΛΟΦΡΩΝΕΙΑ [φ.φ.], ΕΣ, γεν. ἐός, φίλος τοῦ
 φροῦ, τῆς ἀπάτης, «καὶ σὺ φιλοψευδής
 εἶ» καὶ σὺ ἀγαπᾷς τὰ ψεύματα, M 164 f.

ΦΙΛΑΤΟΣ, ΦΙΛΙΤΕΡΟΣ, ὁ. φίλος.

ΦΙΛΑΤΡΟΣ, ὁ (φίλτρον, ὃ ἐ. σταφυλίνος,
 ὅτι συγγενὲς πρὸς τὸ καρωτὸν ἢ δαυκίον,
 ὡς διεγερτικόν πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἐκκαλεῖτο
 τοῦτον τοιαύτην αὐτοῦ χρῆσιν καὶ φίλτρον
 κοῦρδ. 3, 59· 4, 75, τὴν σήμερον ἐν Κρήτῃ
 φυλτῶν), κωμικὸν ὄνομα μυθεῖ ἐν τῇ
 ραχ. 229.

ΦΙΛΗΣ, ἐπὶρ. ἡδέως, ἀσμένως, εὐχαρί-
 στως, «ὄρω» Δ 347 κ. ἁ., κατὰ δὲ τὸν Ἀμείν
 καὶ ἐν τῇ τ 464 (|| «χαίροντα φίλως χαίροντες»
 ἔπεμπον· ὅπου, νομίζω, ὀρθότερον εἰκασεν ὁ
 Δόντζερτος διορθῶν τὸ τῶν ἀντιγράφων φίλως
 εἰς φίλοις· ἄλλοι δὲ γράφουσι φίλην).

ΦΙΤΡΟΣ (κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ἄχρ. φιτυρός,
 ὅπερ ἐκ τοῦ φιτώ, φῖτω) δένδρου κορμῶς,
 στέλεχος, «κούτσαυρο», M 29, Φ 314, Ψ
 123, τῆς δὲ Ὁδ. μόνον μ 41.

ΦΛΕΓΕΘΑ (κατ' ἐπέκτ. ἐκ τοῦ: φλέγω), ἑτε-
 ρος ποι. τύπος τοῦ φλέγω, μόνον ἐν τῇ ἐνεστ.
 τῇ ἐνεργ. -ει, -ουσι, μετοχ. -οντι, καὶ τῇ παθ.
 γ'· πληθ. εὐκτ. φλεγεθίατο· ἁ.) μεταθ., «καίω»,
 καταφλέγω, πυρπολῶ, «πῶν», *Π. P 738,
 παθητικ. Ψ 197· 6') ἀμετάβατ. φλέγομαι,
 «καίω», Σ 211, Φ 358.

ΦΛΕΓΜΑ, ΑΤΟΣ, τὸ (φλέγω), φλόξ, πυρ-
 κατὰ, πῦρ, Φ 337 f.

ΦΛΕΓΓΑΙ [φ.γ.] καὶ ΦΛΕΓΓΕΣ, οἱ (γεν. Φλε-
 γγῶν, Ὑ. Ἀπ. 278), φύλον πολεμικόν καὶ λη-
 στρικόν κατοικοῦν κατὰ τὸν Στράβωνα, Στέ-
 φανον τὸν Βυζάντιον καὶ τὰ Ἐναιτικὰ ἀγῶνι ἐν
 Θεσσαλίᾳ παρὰ τὴν Γυρτώναν, ὅθεν ἐν τοῖς με-
 τέπειτα χρόνοις μετενάστευσαν εἰς τὴν Βοιω-
 τίαν, N 302.

*ΦΛΕΓΓΑΣ [φ.γ.], ΟΥ, ὁ, υἱὸς τοῦ Ἀρσῆος, βα-
 σιλεὺς τῶν Λαπιθῶν, πατήρ τῆς Κορωνίδος,
 Ὑμ. 15 (16), 3.

ΦΛΕΓΑ (συγγ. τῇ Λατ. fulgeo, flagro), γ'.
 ἐνικ. τοῦ παθ. ἄορ. τῆς εὐκτ. φλεγθεῖν Ἐπιγ.
 14 (15), 23· μεταθ. καταφλέγω, «καίω»,
 «πῦρ φλέγει» (ἐξυπακ. ἀκρίδας), *Π. Φ 43.
 Παθ. «ρέεθρα πυρὶ φλέγεται»· κατεφλέγοντο ὑπὸ
 τοῦ πυρός, Φ 365.

ΦΛΕΨ, ΒΟΣ, ἡ (φλέβ=φλεβ, ὅπερ ἐκ τῆς ρίζ.
 φλγ, Λατ. fluo), φλέψ, «φλέβα», N 516 f
 (ὅπου ὁ ποιητὴς ἐννοεῖ κατὰ μὲν τὸν Σχολιαστ.
 «τὴν κοιλίην φλέβα, τὴν ἐκ δεξιῶν τῆς ῥάχης·
 ἀνερχομένην ἀπὸ τοῦ ἥπατος καὶ κατὰ τὸ διά-
 φραγμα γυροῦσαν ἐπὶ τὴν καρδίαν ἢ ἀπὸ ταύ-
 τῆς ἐπὶ τὸν τράχηλον», κατ' ἄλλους δὲ φυσι-
 κώτερον τὴν μεγάλην ἀρτηρίαν ἢ ἀορτήν).

ΦΛΙΑ [φ.], ἡ, παραστάς, παραστάτης, ὁ
 ἄλλως λεγόμενος σταθμός, τὸ μεταξὺ ἀνωφλίου
 καὶ κατωφλίου ξύλον τῆς θύρας, τὸ ἐκατέρωθεν
 αὐτῆς, ρ 221 f.

ΦΛΟΓΕΟΣ, Η, ΟΝ (φλόξ), κυρ. φλογερός· ὅθεν
 ἐξαστράπτων, λαμπρός, φαεινός (κατὰ δὲ
 τὸν Εὐστάθ. = δίζυς, ταχύς) «δχεα», *Π. E 745,
 Θ 389.

ΦΛΟΙΟΣ, ὁ, φλοῖος, «φλούδα, φλοῦδι» (ἐκ
 τοῦ φλοῦ· ἑτέρου τύπου τοῦ φλοῖος) τοῦ δέν-
 δρου, A 237, Ὑ. Ἀφρ. 272.

ΦΛΟΪΣΘΟΣ, ὁ, ποιητ., κυρίως ὁ κυματισμός,
 ταραχὴ τῆς (διὰ τοῦτο «πολυφλοῖσθου» λε-
 γομένης) θαλάσσης, ὅθεν κυμαινόμενον πῆλ-
 υος ἀνθρώπων, ὁμιλος, καὶ ἰδίως τὸ πῆλ·

μαχομένων, *Ψλ. E 322, 469, K 416, Y 377.

Φλόξ, φλογός, ή (φλέγω), φλόξ, „φλόγα“, I 212 κ. ά., *Ψφαιστοίο * ή φλόξ του Ψφαιστου, τουτέστι μεγάλη πυρά, κατ' αντίθεσιν πρὸς τὸ μικρόν πυρ τῆς Ἑστίας, P 88, Ψ 33. ὅθεν ἡ φλό τῆς νεκρικῆς πυρᾶς, Ψ 228 κ. ά., ὡς σημειὸν ταχυῆτος, N 39, Y 423 κ. ά. Τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ω 71.

Φλόα (φλέω, ἴδ. φλοῖός, φλοῖνοι), κυματίζω, ἴδ. ἀναφλόα.

Φομέω, -εἶ, -έουσι, παθ. -εῖται, ἀπαρρ. -έσθαι, μεταχ. Ἰων. -όμενος, παρ. Ἰων. καὶ ἐπικ. γ'. πληθ. φοδεῖντο, Z 44 κ. ά., ἀορ. ἐφύθησα, ἀναύξ. φόθητα, μέσ. μέλ. φοθήσομαι, ἴδ. κατωτ. 2), παθητ. ἀορ. γ'. πληθ. ἐφόθηθεν, E 498 (κατὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ B' φόθηθεν) καὶ ἀναύξ. φόθηθεν, π 463, Δωρ. ἔ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ἐφοδήθησαν, μεταχ. -θείς, ἐκ τοῦ παθ. παρακ. πεφοδήμαι γ'. πληθ. τοῦ ὑπερσ. ἐπικ. καὶ Ἰων. πεφοδήατο, Φ 200, καὶ μεταχ. πεφοδημένος, K 510. 4) Ἑνεργ. „σκιάζω“, ἀπαδεικνύω, ἔτομ. τρέπω εἰς φυγὴν καὶ μόνον τρέπω, Λατ. fugare (ταύτην τὴν σημασ. ἔχει πανταχοῦ παρ' Ὁμ.), μετ' αἰτ., A 473, 406, N 300, H 689 κ. ά., μετὰ δατ. ὄργ., „δουρί“ Y 487, τρομάζω, „φοβίζω“, Βατρ. 291. (Εἰς ταύτην τὴν σημασίαν λαμβάνουσι τινες τὸ ῥῆμα ἔ ἐν τῇ O 91, 230 ἀνευ τινός ἀνάγκης). 2) Παθ. τρέπομαι εἰς φυγὴν, τρέπομαι, φεύγω ἔντρομος. (Τὴν δὲ σημασ. [δέδια], φοβοῦμαι, ἀγνοεῖ ὁ Ὁμ., διὸ καὶ οὐδέποτε συντάσσεται τὸ ῥῆμα τοῦτο μετὰ τοῦ Μῆ), E 440, K 510 κ. ά., *φοβ. ὑπαιθα, προτροπάζον, ἀνά νῆας κατὰ μέσον πεδίον· πλχ. τῆς Ἰλ., „διὰ σταθμοῖο“ π 463 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), *φοβ. ὑπὸ τινος· A 449 καὶ *ὑπὸ τινι· O 637· ἀλλὰ καὶ *φοβ. τινά· φεύγω τινά, X 250 (ἐνθα κεῖται ὁ μέσ. μέλ. φοθήσομαι εἰς παθ. σημασίαν). Ἐκ τοῦ

Φόβος (φέδ-ομαι) φυγῇ, τροπή (οὕτως αἰετοῦ παρ' Ὁμ. κατὰ τὴν ὁρὴν παρατήρησιν τοῦ Ἀριστάρχου) Ἰλ. πλχ., τῆς δὲ Ὁδ. μόνον ω 57, *μήστωρ φόβοιο· E 272, Θ 408, ἴδ. μήστωρ, *φόβος Ἀρης· ἡ φυγὴ τοῦ Ἀρείως, τουτέστιν ἡ ἐν τῇ μάχῃ, B 767, *φόβον ποιεῖν Ἀχαιῶν· τρέπειν εἰς φυγὴν τοὺς Ἀχαιοὺς, M 432. Ἐπίρ. φόβονας εἰς φυγὴν, *φοβόνδ' ἔχειν ἵππους· κρατῶ, διευθύνω τοὺς ἵππους εἰς φυγὴν, Θ 439, *φόδ. τρωπάζομαι· O 666, *φόβονδε ἀγορεύω· εἰς φυγὴν συμβουλεύω, ὅ ἐ. διὰ τῶν λόγων μου προτρέπω, E 252. Εἰς τὴν σημασ. τοῦ φόβου, [δέουσι], τρόμου ἐκλαμβάνουσι τὴν λ. ἐν τῇ I 2, *φύζα, φόβου ἑταῖρη· Ἀλλ' ἐνταῦθα ἡ *φύζα· δὲν εἶνε ἡ φυγὴ, ὥς νά εἶνε ἀνυπόφορος ἡ ἔννοια· φυγὴ τῆς φυγῆς ἑταῖρα, καὶ νά καταφύγωμεν εἰς τὴν μετέπειτα συνήθη σημασίαν τοῦ *φόβου, ἀλλὰ σημαίνει

καθ' ἃ ὁρθῶς παρατήρησεν ὁ Ἀριστάρχος· ἐκπληξίν, τὴν κατάπληξιν, ἣτις ἐν τῇ καταλαμβάνει τοὺς ἡττηθέντας καὶ διὰ ὁρθῶς λέγεται *φόβου ἑταῖρη· Ἐνταῦθα P 667 *πρὸ φόβοιο· ἀλλὰ καὶ ἐνταῦθα ἐρμηνεύεται παρὰ τοῦ Σχολ.: ὑπὸ τοῦ ὅ ἐ. ἐνεκα τῆς φυγῆς, ὡς τραπέντες εἰς ἰσχυρότατον ἐρμηνεύειν καὶ A 514 *Ζεύς τ' ἐν φόβον ὄρσεν· ἐνέδωκεν εἰς αὐτὸν τουτέστι προέτρεψεν αὐτὸν εἰς φυγὴν, πρόλ. 546 *τρέσσε πατήννας· ἴδ. τρέψα. H') σωποποιῖα Φόβος, ὁ, υἱὸς ἔ ἀπαδὸς τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ Δαίμου, A 440, N 299. Ἐν 419 προστάσσεται μετὰ τοῦ Δαίμου νά τοὺς ἵππους τοῦ Ἀρείως.

Φοῖβος, ὁ, ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος, συ. *Φοῖβος Ἀπόλλων· A 43, E 314 κ. ά., *Ἀπόλλων Φοῖβος· μόνον ἐν τῇ Y 68. λίκης δὲ καὶ μόνον *Φοῖβος· A 443, O κ. ά. πλχ. (Πιθανῶς κατὰ τὸν Σχολ. ὁ Φοῖβος, καθαρὸς, ὡς θεοῦ τοῦ φωτός ὄντος Ἀπόλλωνος. Εἶνε δὲ συγγεν. τοῦ φάος, ὁ φῶς λέγεται· ὥστε Φοῖβος=φύβιος, καὶ Κούρτιον. Κατ' ἄλλους δὲ εἶνε ὁ περὶ φωτός διὰ τὴν προφητικὴν ιδιότητα τοῦ. Κατὰ δὲ τὸν Ἑρμάννιν παράγεται οὐχ ἡ φῶς, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἄορ. ἔνεργ. φέδω=ἀποσῶ· ὁ Τυρρηνικὸς θεὸς Febrinus, ὅ ἐ. τερμνοχία, ἀλεξίκακος, οἷος ἐβλαπτετο ὁ ἄνθρωπος. Τέλος κατὰ τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ἀντὶ τοῦ φόβου, ὅ ἐ. κομήτης, εὐχ. Λατ. caesariatus.

Φοινίαις, εἶσα, ἐν, ἐπικ. (ἄορ. φοινῆ· κατὰ τὸν Γοῖτσελον), ἐρυθρός, αἵματός, „κόκκινος“ (ὡσάν τὸ αἷμα), Ἰλ. M 220. (|| Κατὰ τὸν Σχολ.: αἰμοδαφής, ὁ ἰδίῳ αἵματι βεβαμμένος, καθημαγμένος· καὶ ὁρθότερον· διότι ὁ ἐν τῇ B 308 *δαφονό μόνον *ἐπὶ νῶτα·).

Φοινίκες [-ι-], (κατὰ τὸν Δοιδερλ. φοῖνις 4)=πορφύρα οἱ, ἐνικ. Φοῖνις, κ. τῆς Φοινίκης, ἴδ. τ. λ., O 415, Ψ 744, τῆς Ὀμήρου γνωστοῦ ὡς ἔθνος· ἐμπορικόν, σκοπικόν καὶ πανοῦργον (εἰ 288 κ. ά.), ἐκ ναυτιλίαν καὶ τὰ τέχνας περιόητον, ἀπὸ διὰ τὴν πειρατείαν οὐχ ἥττον διαβόητον, 84, ν 272 εἰς.

Φοινίκη (συνήθ. ἐκ τοῦ φοῖνις 2)=μάς·), ἡ χώρα ἐπὶ τῆς δυτικῆς παραλίας Ἀσίας, πρὸς βορρᾶν τῆς Ἰουδαίας, μετὰ ποταμοῦ Ἐλευθέρου καὶ τοῦ ὄρους Καρπρωτεύουσιν ἔχουσα τὴν Σιδῶνα, δ 83.

Φοινικίαις, εἶσα, ἐν, ἐπικ., μόνον παρ' Ὀμήρ. (φοῖνις 4)), πορφύρεος, τῶν ῥόχρους, „κόκκινος“ (ὡσάν τὸ αἷμα), νά· K 433, εἰ 500, φ 418, *σμώδιγγες φοιν· Ψ 747 (|| κοκκινίζουσαι ἐκ τοῦ σπιντοῦ αἵματος, πρόλ. *σμωδῆς αἵματος).

—Τὴ ἰεῖνε μακρόν· ὅθεν εἶνε ἀνάγκη τὸ
έσσεα νὰ ἀναγνωσθῇ κατὰ συνίτησιν.

ΦΟΙΝΙΚΟΠΑΡΗΟΣ [-...], ΟΝ, ἐπικ. (φοῖνιξ,
καί), πορφυρόχρους· ἔχων τὰς παρειάς,
κόκκινον ἀγούλον·, μόνον «νηδ»· με πορ-
φύρεα πλάγια, Ὅδ. λ 124, ψ 274. Πρβλ.
ΦΟΙΝΙΚΟΣ.

ΦΟΙΝΙΞ, ΙΚΟΣ [-], ὁ, 1) ὁ Φοῖνιξ, ὁ κάτοι-
της Φοινίκης, ἴδ. ΦΟΙΝΙΚΕΣ. 2) υἱὸς τοῦ
ἡνρορ, ἀδελφός τοῦ Κάδμου καὶ τῆς Εὐρώ-
πης, κατὰ δὲ τὸ Ξ 321 πατήρ τῆς Εὐρώπης, ἄν-
θρωπος ὁρθότερον νὰ ἐκκληφῇ ἐνταῦθα τὸ ὄνομα
Φοινίκων. 3) υἱὸς τοῦ Ἀμύντορος, παιδαγωγ-
οῦ Ἀχιλλέως καὶ ὁπαδός αὐτοῦ ἐν Τροίᾳ·
ἐπὶ τῶν ἀντικειμένων τινά ἔρωτα λαβὼν τὴν κατάραν
πατρός· ἔφυγεν εἰς τὴν Φθίαν πρὸς τὸν Πη-
λεῦτα· κατέστησεν αὐτὸν ἡγεμόνα τῶν Δολό-
ν, I 168, 427, 432 ἐξ. Π 196, Ρ 555 ἐξ.
31.

ΦΟΙΝΙΚΕ, ΙΚΟΣ, ὁ, Α') Οὐσίας. 4) πορφυ-
ρόχρως πορφυροῦν, κόκκινον δηλ. ὡς τὸ
κατὰ τινος ὡς ἐπινόημα τῶν Φοινίκων·
ἴδ. ὁ ΦΟΙΝΙΚΕΣ, Δ 141, Ζ 219, Η 305, Ο
ψ 201 κ. ἀ. 2) φοῖνιξ, «χοιρμαδιὰ»,
ἴδ. Γ. Ἀπ. 117. Β') Ὡς ἐπὶ πορφυ-
ροῦ, πορφυρόχρους, ἐν γένει πυρρόος, κόκ-
κινος, περὶ ἵππου, Ψ 454.

ΦΟΙΝΙΚΟΣ, Η, ΟΝ, ποιητ. (ΦΕΝ, φόνος), ἐρυ-
θρός, αἱματόχρους, «κόκκινος βαθύς»,
α. σ 97 †.

ΦΟΙΝΙΣΣΑ, θηλ. τοῦ Φοῖνιξ (ἀντὶ τοῦ Φοινικ-
ῆς ἐκ τοῦ ἔθνους τῶν Φοινίκων, Ο 447,

ΦΟΝΟΣ, ἢ, ὄν (φόνος)· ἀ.) ἐρυθρός, αἱμα-
χρός, «κόκκινος βαθύς», «αἷμα» Π
†. β.) φοινικός, Γ. Ἀπ. 362.

ΦΟΙΝΙΣΣΑ (ἀμφιδόλ· ἐτυμολογ.)· παρ' Ὁμ. μόνον
ἐνερ. καὶ παρὰ μετὰ ἡ ἀνευ αὐτῆς, ὡς
ἐξ ἑξῆς τύποις· φοιτᾷ, φοιτῶσι, ἐφοίτα,
ἐφοίτων (ἀ. ἐνικ. καὶ γ' πληθ.), φοίτων,
φοίτῃ· ἀντὶ τοῦ ἐφοιτᾶται Μ 266,
γ. οὐκ. φοιτῶντες, ἐτι δὲ καὶ κατὰ μετοχ.
φοιτῆσασα Γ 6, ὑπάγω ἢ ἔρχομαι
ἐπανάληψιν, μετὰ σπουδῆς, τῇδε κάκεισε
ῶ, περιφέρομαι, περιέρχομαι, Ν 760,
19 κ. ἀ. «ἐνθα, πάντοτε, πάντη» Β 779,
206, Γ 6, «φοιτῶντες εἰς· εὐνήν» Ξ 296,
ἐνθά· ἐφοίτων· ἔτρεχον ἄνω καὶ κάτω ἐν
πλοῖν, μ 420· ἐπὶ τῶν πτηνῶν περιέπτα
τῇδε κάκεισε πετώ, δ 182.

ΦΟΙΝΙΣΣΑ ἐπικ. = φοιτᾶ, μόνον ἐν τῇ θαμι-
νῷ τοῦ παρατατ. «φοιτῆσσε» Γ. μ.
(26), 8.

ΦΟΝΟΣ, ὁ, μόνον ἐν τῇ Β 247 † ὡς ἐπὶ
τοῦ Θεορίτου. Σημαίνει δὲ κατὰ τὸν Βούτ-
νον (ὅστις ἰκανῶς ἀνεσκεύασε τῶν ἀρχαίων
ἐντυμολογίαν παρὰ τὸ φάεα ἔλκω καὶ
φηνεῖαν· παραβλῶψ, στρεβλός, ἀλλοίωσος)

τὸν στρεβλόπουν [βραϊδόν, βραϊδοσκελῆ],
στρεβλόπουν, αὐγεν. πρὸς τὸ Λατ. valgis
καὶ παράγεται ἐκ τοῦ ἔλκω, Félkω, ἀντὶ τοῦ·
Γολικός· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖνον καὶ Κούρτιον
σημαίνει μὲν τὸ αὐτό, παράγεται δὲ ἐκ τῆς
ρίξης ΦΑΛΚ, ἥτις ἀναφαίνεται μὲν κάλλιστα εἰς
τὰ Λατ. falx, falcatus, falco, οὐχ ἥτιον δὲ καὶ
εἰς τὸ φάλκης (=στραβοῦλον) καὶ τὸ παρὰ
Σουίδᾳ ἐμφαλκούμενοις = περιπεπλεγμένοις.

ΦΟΝΕΪΣ, ἐπικ. καὶ Ἰων. γεν. ἦος, ὁ (φονεύω,
ΦΕΝ), φονεύς, «φονεὺς» I 632, Σ 335, ω 434.

ΦΟΝΗ, ἡ (ΦΕΝ) = φόνος, «φονικό, σκότω-
μα», μόνον κατὰ πληθ. δοτικ. «φονῆσι» (ὅπερ
κατὰ τὸν Δοιδερλεῖνον σημαίνει τὰς φονικάς
θανατηφόρους πληγὰς) Ἰλ. Κ 521, Ο 633.

ΦΟΝΟΣ, ὁ (ΦΕΝ), 1) φόνος, «φονικό»,
Ὁμ. πληρ. συνάπτεται μετὰ τοῦ «κῆρ» Β 352,
δ 273 κ. ἀ. ὅθεν αἱματοχυσία, σφαγή, «σκο-
τωμός» γ 376 κ. ἀ., συνάπτεται μετὰ τοῦ
«νέκυες» Κ 298, «φόνος ἀνδροκτασίαις» λ
612. 2) ποιητ. ἀ.) τὸ ὄργανον τοῦ φόνου, τὸ
δόρυ, Π 144, Τ 391· β.) ἡ αἰτία τοῦ φόνου
(ὡς καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη, αὐτὸ ἦτον ὁ
Θάνατος τοῦ· τουτέστιν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου
τοῦ) φ 24· γ.) τὸ διὰ φόνου χυθὲν αἷμα,
«κεῖσθαι ἐν φόνῳ» Ω 610, ὅθεν καὶ «φόνος
αἷματος» φόνος· αἱματοεῖς, ὁ ἔ. ἀφρονον φονικόν
αἷμα, περὶ τοῦ ἐκρέοντος αἵματος τοῦ πληγω-
μένου θηρίου, Π 162.

ΦΟΞΟΣ, ἢ, ὄν μόνον ἐν τῇ Β 219 †, ἐπί-
θετον τοῦ Θεορίτου, «φοξός· ἔην κεφαλὴν», ὅξυ·
τὴν κεφαλὴν, ὅξυκέφαλος, οἰονεῖ, «πεπνο-
κέφαλος»· κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν κεραμικῶν
ἀγγείων τῶν ἐν τῇ καμίνῳ ὑπὸ τοῦ φωτός (πυ-
ρός δηλ.) ἀποξημαμένων· καθὼς λέγει ὁ Σχολ.
Παράγεται δὲ κατὰ μὲν τὸν Βούττιανον καὶ
τὸ ΜΕ., μεθ' ὧν καὶ ὁ Κούρτιος συμφωνεῖ, ἐκ
τοῦ φώγω, φώζω, ὁ ἔ. φήνω, διὰ τοῦ πυρός·
ξηραίνω, καὶ ἔγεινε κατὰ συστολήν ἀντὶ τοῦ
φωξός· κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλεῖνον ἐκ τοῦ φυσᾶω
(φύσκη, φύσκος, φύσκων, «φούσκα»), οἰονεῖ
«φουσκοκέφαλος».

ΦΩΡΒΑΣ, ΑΝΤΟΣ, ὁ, 1) βασιλεὺς τῆς Λέσβου,
πατήρ τῆς Διομήδεως, I 665. 2) πατήρ τοῦ
Ίλιονέως, εἰς τῶν Τρώων, Ξ 490. 3) υἱὸς τοῦ
Τριόπα, πατήρ τοῦ Πέλληνος, Γ. Ἀπ. 211,
πρβλ. Πισα. 7, 26, 12.

ΦΩΡΒΗ, ἡ (φέρβω, Λατ. herba), βοσκή, τρα-
φή (τῶν ἀλόγων ζώων), Ἰλ. Ε 202, Α 562.

ΦΟΡΕΪΣ, Ἰων. γεν. ἦος, ὁ (φέρω), ὁ κατὰ τὸν
τρυγητὸν μεταφέρων τὰς σταφυλάς, φορτηγός,
Σ 566 †.

ΦΟΡΕΑ (φέρω) ἕτερος τύπος τοῦ φέρω, ὡς ἐπὶ
τὸ πλείστον κατ' ἐνερ. ἢ παρὰ, ὑποτ. γ' ἐνικ.
ἐπικ. φορέῃσι ἀντὶ τοῦ φορῇ, ε 328, ι 40,
ἀπαρφ. φορέειν καὶ φορήναι Β 107, Η 149, Κ
270, ρ 224, καὶ φορήμεναι Ο 310, παρὰ τὸ
θαμῆς· τόπος ἀποθέσεως Β 779, Φ 34, Ν 372

κ. α., γ 185. ἀνὰ. ἀνά. φόρησεν T 11. δ' ἐνε-
στῶ; εἶνε πάντοτε ἀσυναίρ. φορέεις, εἶ. εἰσὶν ἔχ.
πλήν ἐν τῇ εὐκτ. φοροῖη ι 320. τοῦ δὲ παρατ.
τὸ μὲν γ'. ἐνικ. συνηρημ. ἐφόρει καὶ ἀναύ. φόρει
ζ 171, φ 41, οἱ δὲ εἰς εὐν χ' ἔοντο τύποι πάν-
τοτε ἀσυναίρτοι, = φέρω, ἀλλ' ἐντονώτερον αὐ-
τοῦ, ὅθεν 1) ἐπανειλημμένους φέρω, μετα-
φέρω, [κομίζω], «ὕδωρ» περὶ τῶν θεραπα-
νίδων, κ 358, πρὸλ. Z 457, «ὁ πολλὸν ἐρίφοιτι»
ρ 221, «μέθυ» περὶ τῶν οἰνογόνων, ι 40, ὡσαύ-
τως ν 308, «νέκυας» χ 448. Ἰδίως ἐπὶ τῶν
ἐνδυμάτων καὶ ὑπλων, «φορῶ», Δ 137, 144,
H 149, κ. α. «σκηπτρον» A 238. Μεταφ.
«ἀγλαίας φορέω» ἀλαζονεύματα, ἦθη ἀλαζονικά
φορῶ, ρ 245 (ἴδ. ἀγλαίη). 2) φέρω τῆδε
κακείας, παρα(φέρω)σύρω, ἐπὶ ἀνέμου καὶ
κυμάτων, E 499, Φ 337, ε 328, ζ 171, μ 68.
ἐπὶ ἵππων, «φόδον Ἀρης φορεύσας» τὴν
πολεμικὴν φυγὴν μεθ' ἑαυτῶν φερούσας, ὁπαδὸν
ἐχούσας, B 767, K 323. ἐπὶ πλοίων B 390.

ΦΟΡΗΜΕΝΑΙ, ΦΟΡῆΝΑΙ, ἴδ. ΦΟΡΕῖΝ.

ΦΟΡΚΥΝΟΣ ΔΙΜῆΝ, ὁ, λιμὴν τις ἐν Ἰθάκῃ κατὰ
τοὺς πλείστους τῶν ἐρμηνευτῶν κείμενος ἐν τῇ
βορειανατολικῇ (κατ' ἄλλους δὲ ἐν τῇ δυτικῇ ἢ
βορείῳ) παραλίᾳ τῆς νήσου, ν 96.

ΦΟΡΚΥΣ, ἴκος ζ γος, ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Πόν-
του καὶ τῆς Γαίης, ὅστις μετὰ τῆς ἀδελφῆς του
Κητοῦ; ἐγέννησε τὰς Γραίας καὶ Γοργόνας,
ἔτι δὲ πατὴρ τῆς νόμφης Θωώτης, α 72. 2)
υἱὸς τοῦ Φαίνοπος, εἰς τῶν Φρυγῶν, B 862, P
312 ἐξ.

ΦΟΡΜΙΞ, ἴγρος, ἡ (λ. παπορημένη κατὰ μετά-
θεσιν γραμμῶν ἐκ τῆς ῥίζ. ΦΡΕΜ, Λατ. frem-o,
συγγεν. πρὸς τὸ βρέμ-ω) κατὰ δὲ τὸν Ἡσύχ.
ἀπιθάνως ἐκ τοῦ φορέω, οἰονεῖ: κιθάρα, ἡ τοῖς
ῥυθμοῖς φερομένη), μουσικὸν ὄργανον ἔγχορδον,
διαφέρον τῆς κιθάρας (ἴδ. τ. λ.) μόνον κατὰ
τὸ μέγεθος, κιθάρα. Ὁ Ὀμηρὸς ἐν τῷ I 187
μνημονεύει τὸ ζυγόν, δι' οὗ συνεδέοντο οἱ δύο
πῆλεις, καὶ ἐν τῷ φ 406, 407 τοὺς στρόφιγγας
ἢ «κόλλοις», δι' ὧν ἐνετεινόντο αἱ χορδαί.
Ὀνομαζέται «γλαυρὴ» θ 257, φ 144, καὶ
ἐπειδὴ πολλάκις ἦτο κεκοσμημένη, «περικαλλής»,
δαίδαλη» A 603, I 186. Εἶνε δὲ κατ' ἐξοχὴν
τὸ ὄργανον τοῦ Ἀπόλλωνος A 603, Ω 63, Γ.
Ἄπ. 184, 505. ἀλλὰ καὶ οἱ αἰοδαὶ αὐτὴν συν-
ήθως μεταχειρίζονται, θ 67 ἐξ., γ 332, φ 133
κ. α. ἔτι δὲ ζ ὁ Ἀγχιλλεύς I 186. Εἶνε ἡ συνήθεια
ὁπαδὸς τῶν συμποσίων καὶ τῶν ἐορτῶν («δαίτι
συνήθως, ἐταίρη») Σ 495, ρ 273, φ 430 κ. α.
ἴδ. καὶ ΛΓΒ. Ἐκ τούτου

ΦΟΡΜΙΞΗ, μόνον κατὰ μετοχ. -ων (τετράκις),
παίζω τὴν φόρμιγγα, κιθαρίζω, Σ 605.
Τὸ ῥῆμα λέγεται καὶ ἐπὶ τῆς κιθάρας, α 155,
δ 18, θ 266.

ΦΟΡΤΙΣ, ἰσός, ἡ (φόρτος), φορτηγὸς «νηῦς»
Ἰ 62, ε 250, ι 323.

ΦΟΡΤΟΣ, ὁ (φέρω), τὸ φερόμενον ἄχθος, φορ-

τίον, «φόρτωμα, φορτίον», ἴδ. ὁπ. 0 163, ε 296.

ΦΟΡΙΝΗ (φύρω), βρέχω, μολύνω, «πα-
σαλείφω», «στὸς τε κρέα τε φορύνετο»
τοῦ αἵματος δηλ., εἰς τὸ ὅποσον ἔπαιον
(ἔχ. κατ' ἄλλους: ἀνέμιγνόντο, «ἦσαν ἀνα-
τωμέναι»), χ 21 f.

ΦΟΡΙΣΙΑ, ἑτερος: ἐπικ. τύπος τοῦ προηγ.
μένου, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. ἀ. «φο-
ρῖς αἵματι πολλῷ» ἀφ' οὗ σὲ πασσαλείψῃ
(αἷμα πολὺ, σ 336 f.

ΦΟΡΣ, ΦΟΡΣΑΔΕ ἐπίρ., ἴδ. ΦΛΗΞ.

ΦΡΑΔΗΣ [-], εἰς, γεν. ἑος, ποιητ. (φράζω)
συνετός, νοήμων, φρόνιμος, «νόος»
354 f.

ΦΡΑΣΜΟΤΕΚΝΗ, ἡ, σύνεσις, φρόνησις, νο-
μοσύνη, Γ. Ἀπ. 99. Ἐκ τοῦ

ΦΡΑΣΜΗΝ, οκ, γεν. οκος, ποιητ., νοήμη
φρόνιμος, συνετός, Π 638 f. Ἐκ τοῦ

ΦΡΑΖΩ (ὁ ἐνεργ. ἐνεστώ: παρ' Ὀμήρ. ἀρ-
στοί), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., ἀορ. ἀ. ἐφρ-
σε, Γ. Ἐργ. 442, Γ. Ἀφρ. 128, καὶ αὐτ.
φράσε, λ 22, ἀορ. β'. ἐπικ. πέφραδον καὶ
ἐπέφραδον (ὁ Θῆρσιος θεωρεῖ τὸν δευτε-
ρεύον ὡς ἐκ τοῦ ἐπιφράζω), συχνότερον κα-
τὰ γ', ἐνικ. πέφραδε καὶ ἐπέφραδε, προσ-
τέφραδε, α 273, θ 142, εὐκτ. πεφράδοι,
335, ἀπαρρ. πεφραδέειν, τ 477, καὶ πεφρ-
δέμεν, η 49. ὁ μέσ. ἐνεστ. φράζομαι καὶ
παρατατ. ἐφραζόμην εἶνε συχνός, προστε-
ῖων καὶ ἐπικ. φράζεις, E 440 κ. πληγ. φρ-
ζειν, I 251 κ. α., ἀπαρρ. φράζεσθαι, μ
φράσομαι, O 334, τ 501, καὶ ἐπικ. φρά-
σομαι, I 619, καὶ τῆς Ὀδ. πληγ. ἀορ. ἀ.
φρατάμην, ρ 161, ἐφράσατο, ἐφράσαντο
ψ 450, γ 289, α 671, καὶ ἀναύ. φρασάμην
φ 75, φράσατο, K 339 καὶ ἐν τῷ συνήθ.
ἐπιφράζομαι, E 665, Φ 440, συχνά τὰ γ' ἐπ.
ἐπικ. ἐφράσσατο, ἐφράσαντο καὶ ἀνα-
φράσσατο, φράσαντο, ψ 126, 453, γ 289,
ω 390, προστ. φράσαι, A 83, π 260, χ 11,
ω 231, ὑποτακτ. ἐπικ. συνεσταλ. φράσεται
217. παρατ. θαμιστ. τύπος: φραζέσκετο,
Ἄπ. 346. παθ. ἀορ. ἐφράσθη, τ 485, φ 2
πρὸλ. ἐπιφράζομαι. Α.) Ἐνεργ. δεικνύω
πιν(κατα)δεικνύω, «δείχνω», «(κάρη) Τρώ-
σιν» ἐπέδειξε (τὴν κεφαλὴν) εἰς τοὺς Τρῶας
Ξ 500, «δόμον» η 49, κ 111, μετ' ἀπαρρ.
«ἐπέφραδε χερσὶν ἐλέσθαι (φόρμιγγα) κτλ»
ἐδείξεν εἰς αὐτὸν (τὸν τυφλὸν Δημόδοκον),
ὡδήγησεν αὐτὸν νὰ λάβῃ (τουτέστι νὰ ξεκρί-
σῃ—τὴν φόρμιγγα) μετὰ τὰς ἰδίας αὐτοῦ χερ-
ας 68. συνήθως δηλῶ, φανερώσω, σημαί-
ειξηγῶ, «ὁδόν, τὴν πέφραδ' Ἀθήνη» ὑπὸ
συνεδούλευσε, α 444, λ 22, «σημάτα» τ
συνάπτεται μετὰ τοῦ: δεικνύμι, «αὐτὰρ ἐπὶ
δείξε καὶ ἔφρασε» Γ. Ἀφρ. 128, «μυθὸν
φραδε» φανέρωσον, ἐκδηλώσον, εἰπέ, α

αἰσθάν· διδάσκω, Ὑ. Ἑρμ. 442, μετ' ἀπαρφ. ἡ σφιν ἐπέφραδον ἡγερέσθαι· ἐκεῖ ἐμήνυται εἰς αὐτοὺς νά συνέλθωσι, K 127, «πέφρα-
σ' ὅπως τελείει» ἐξήγησε πῶς θά ἀποδῇ, τ 557, ἡ ἀπ' αὐτοῦ, ὅτι σφίσι πέφραδ' Ἀχιλλεύς· ὁ τόπος, ὅπου ἐπέδειξεν εἰς αὐτοὺς ὁ Ἀχιλλεύς (ἐξυπακ. κατὰ θέσιν τὸν νεκρὸν), Ψ 138, ἀπολελ. μόνον K 549, «δὴ γάρ μοι πέφραδε Κίρκη· ἡ δὲ ἔδωκεν ὁδήγ' ἡ Κίρκη (περὶ τῆς ὁδοῦ, ἣν ἐλλομένη νά ἀκολουθήσωμεν) — Σημειωτέον ὅτι κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον τὸ «φράζω» ποτὲ δὲν σημαίνει τὸ λέγω, ἀλλὰ τὸ δηλῶ, δεικνύω, B.) Μέσ. 1) κυρ. δεικνύω ἑαυτῷ, ἐπομ. βιβανῶμαι, ἀναλογίζομαι, συλλογίζομαι, [σχοπῶ], σκέπτομαι, ἀπολ. ἐν τῇ τελεωχρητικῇ φράσει «φράζω καὶ χάζω» «συλλογίζομαι, ἔλα εἰς τὸν νοῦν σου καὶ γύρισε π' ἐμὲ», E 440, μετ' αἰτιατ. πράγματος, A 554 κ. α. Πολλὰκι λαμβάνει τοὺς προσδιορισμούς, «θυμῷ, ἐνὶ φρεσὶ, κατὰ φρένα, κατὰ θυμὸν», Ὁμ. πλγ., καὶ ἐπομένου τοῦ ἀπορηματικοῦ Eἰ, A 81, κ. 192 κ. α., ἢ τοῦ «ἢ... ἢ (ἢ)», I 619, π 238, χ 158. Ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ἐπομένου τοῦ ὀπίω, συνήθως μὲν μετὰ μέλ. ὀριστ., Δ 14, I 251, ν 376 κ. α. πλγ., πολλὰκι δὲ καὶ μετὰ τοῦ Κέν καὶ τῆς ὑποτακτ., I 680, α 269, 295. Ἐν δὲ ἐπομένου τοῦ Μή, σκέπτομαι, φοβέσθαι, προσέχω μὴ (Λατίν. videre ne), E 111, O 163, Π 446, ρ 596, «ἀμφὶ φράζομαι» ἀπογνωμῶ, B 14. 2) βουλεύομαι, διαβουλεύομαι, ἐπινοῶ, μελετῶ, ἀποφασίζω, «βουλὴν, μετίν» Σ 313, P 634, λ 510, «κα-
κὲ τινα» B 367, «ἄλεθρον» ν 373, π 371, «θ-
έκατον» γ 242, υ 127, «τινὶ ἥριον» μελετῶ νά ἐνείρω μνημεῖον εἰς τινα, Ψ 126, «στυγερὴν ὁδὸν ἐφράσατο Ζεὺς» ἐμελέτησεν, ἀπεφάσισε, γ 288, ε 236. 3) ἐν γένει παρατηρῶ, βλέπω, [εἰσθάνομαι], ἐννοῶ, μετ' αἰτ., O 671, Ψ 150, δ 71, ρ 161, «τινὰ προσιόντα» K 339, «ὀρθαλμοῖσιν» ω 217, «ἐσάντα» κ 453. Συνάπτεται μετὰ τοῦ «ἰδεῖν, ἰδέσθαι, εἶσεσθαι» τ 501, φ 221, Ὑ. Ἀπ. 415· παρατηρῶ, ἔχω πρό ὀρθαλμῶν, προσέχω, φυλάττω, «τὴν (ὁδὸν) Ὀ-
δυσσεὺς φράζεσθαι ἀνώγει» γ 129, μετ' ἀπαρφ. «οὐ γάρ ἔτ' ἄλλον φράζετο τοῦδε τί μοι χαλε-
πώτερον εἶναι ἄεθλον» διότι εἶδεν, ἐνόησεν ὅτι ἐν ὑπέρχον ἄλλος ἐπικινδυνώτερος τοῦτου ἀγών, λ 621.

Φράσσω (κατὰ τινὰς μὲν ἐκ τῆς ῥίζης φρακ, ἥτις ἀναφαίνεται ἔν τῳ Λατ. farcio, —||— πρὸς τὸν Ἀττικὸν τύπον τοῦ ῥήματος: φάργ-νυμι— κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἔργω (Ἑέργω) κατὰ μετα-
θεσιν), παρ' Ὁμ. μόνον ἀόρ. α. ἐνεργ. ἀναόξ. φράζε, μετοχ. φράζαντες, μέσ. ἀόρ. ἀναόξ. φρά-
ζαντο, καὶ μετοχ. παθητ. ἀόρ. φραχθέντες. 1) Ἑνεργ. φράττω, «φράζω», περιφράττω, διὰ φραγμοῦ περικλείω, πρό πάντων εἰς προφύλαξιν, «σχεδὴν μίπεισι οἰσύνθησι προφυ-

λάττω τὴν σχεδίαν μὲ πλέγματα λύγινα, ψα-
θοειδῇ, ἐσωτερικῶς δηλονότι, ἵνα μὴ εἰσέρχεται
τὸ θαλάσσιον ὕδωρ «κύμα» κατὰ δὲ τὸν Εὐσά-
θιον καὶ ἄλλους ἦτον πιθανῶς: εἰς ὕψος ἐπεκ-
τείνω διὰ τῶν ἀνωτέρω πλεγμάτων τὰ πλῆγνα,
ε 256 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.), «ἐπάλξεις ῥι-
νοῖσι βροῶν» σκεπάζω τὰς ἐπάλξεις μὲ ἀσπίδας
αὐτῶς, ὥς δὲ αὐτῶν προφυλαττόμενοι νά προσ-
βάλλω τοὺς εἰς τὸ τεῖχος προσερχομένους πο-
λεμίους, M 263. Ὅθεν παθ. «φραχθέντες σά-
κεσσιν» περιγαρκωθέντες διὰ τῶν ἀσπίδων, P
268, «δόρυ δουρὶ» συμπλησιάζω, προσπε-
λάζω, προσκαλλῶ, N 430. (||) Εἰς τὴν αὐτὴν
περίπου σημασίαν ἀκούεται καὶ τῆς καθομιλου-
μένης: τὸ «σφράζω» ἀμεταβ., ἀντὶ τοῦ «φι-
λιάζω» (Κορ. Ἀττ. 4, 648), οἷον «ἡ θύρα, τὸ
παράθυρον δὲν σφράζει».) 2) Μέσ. α.) περι-
χαρκαίνω τι τῶν ἑαυτοῦ, οἷον «νῆα» ἔρ-
κει· O 566· β.) συνασπίζομαι, πυκνῶς
παρατάττομαι, Βατρ. 166.

Φρέαρ, ατομ. [-], τὸ, Ὑ. Δῆμ. 99, ἔ φρεῖαρ,
φρέαρ, «πηγάδι», «φρέατα» Φ 197 f. (||) Ἐν
τῇ καθομιλουμ. ἐσώθη ἡ λ. μόνον ὡς πρῶτον
συνθετικὸν μέρος ἐν ταῖς λ. «φρώστομα» =
φρεατόματομα, καὶ «φρώχειλον» = χεῖλος τοῦ
φρέατος.)

Φρήν, ἡ, γυν. φρενός, πληθ. φρένες. 1) πα-
ρ' Ὁμ. καὶ τοῖς ἀρχαιοτέροις τῶν συγγραφέων,
τὸ διάφραγμα, Λατ. praecordia, τὸ ὅποτον
διαχωρίζει τὴν καρδίαν καὶ τοὺς πνεύμονας ἀπὸ
τῶν λοιπῶν ἐντοσθίων, μόνον κατὰ πληθ. (εἰς
τὴν τὴν σημασίαν), K 10, Π 481, 504, ι
301, «φρένες ἀμφελέσθαι» ἰδ. τὸ ἐπίθ. 2)
ἰδίως ὡς ἔδρα τοῦ πνευματικοῦ βίου καὶ τῆς
συνειδήσεως, συναίσθησις, [συνείδησις], λο-
γισμός, ὅποτον δὲν ἔχουσιν αἱ σκιαί, τὰ εἰδωλα,
Ψ 104, κ 493, ἐπὶ τῶν ζώων: ἡ ἔδρα τῆς δυ-
νάμεως τῶν Δ 245, Π 157, P 111. Εἰς τὰς
«φρένας» ἐδρεύουσιν αἱ παντοῖαι πνευματικαὶ
ἐνέργειαι, ὅθεν «θυμός, ἦτορ, κραδίη» εἶνε πάν-
τοτε «ἐνὶ φρεσὶ», Θ 202, 413, Π 242, 435.
Ὅθεν ἰδιαίτερος α.) ἐπὶ τῆς διανοητικῆς δυνά-
μεως, ψυχῇ, πνεύμα, νοῦς, διάνοια, ἐν ταῖς
εἰς: φράσσει· φρεσὶ νοεῖν, φράζεσθαι, κατὰ φρένα
εἰδέναι, μετὰ φρεσὶ βλάσθαι, μερμηρίζειν, ἐνὶ
φρεσὶ γίνωμαι, θεῖναι τινὶ τι ἐν φρεσὶ ἢ ἐνὶ φρεσὶ·
A 55, 297, Θ 218, Π 83, α 89, «φρένες
ἐσθλαί» φρένες ἀγαθαί, ὑγιῆς νοῦς, P 470, B
117, η 111, «φρένας βλάπτω τινί» διαστρέφω,
βλάπτω τινὸς τὸν νοῦν, O 724, «φρ. ἐλεῖν, ἐξε-
λέσθαι» ἀφαιρῶ «παίρνω τὸν νοῦν» τινος,
Π 805, Z 234· β.) φρόνημα, γνῶμη, θέ-
λησις, «φρένας τρέπειν, πείθειν» ἰδ. τὰ ῥήμ.,
«Διὸς ἐτρέπετο φρήν» K 45, «κεχρήσθαι φρε-
σιν ἀγαθῇ» ἔχω καλὰ φρονήματα, γ 266· γ.)
ἐπὶ αἰσθημάτων, ψυχῇ, καρδίᾳ, «φρένα τέρπε-
σθαι, φρεσὶ χαίρειν» A 474, B 609, «κατὰ
φρένα δεδοικέναι» A 555 κ. α. πλγ., «ἄχος μιν

φρένας ἀμφιδέσσειεν, ἔλεν· λύπη κατέλαθε τὴν ψυχὴν, τὴν καρδίαν του, θ 541, τ 471. (Ἡ ἐτυμολογία εἶνε ἀμφιδέσσειν).

ΦΡΑΤΕΡ, ἡ, Ἰων. ἀντί τοῦ φράτρα (φράτηρ, δὲ κυρ. ἀδελφός, Λατ. frater, Σανσκρ. brāh̥ma, Γερμ. Bruder), ἑπικ. δοτ. φρήτηριν, ἄθροισμα οἰκογενειῶν διὰ συγγενικοῦ δεσμοῦ συνδεδεμένων, ἀποτελοῦν μέρος φυλῆς, σχεδὸν τῆς αὐτῆς σημασίας μὲ τὸ πατριὰ, γένος, παρ' Ὁμ. μέρος τοῦ «φύλου» Ἰλ. B 362, 363.

ΦΡΙΚΑΝ [-], ἄνθρωπος, δ, θεμελιωτής: τῆς ἐν Αἰολίδι τῆς Μ. Ἀσίας Κύμης, Ἐπιν. 4, 4.

ΦΡΙΞ, ἰκός [-], ἡ (ἀμφιδέσσειον ἂν εἶνε τῆς αὐτῆς ρίζης μὲ τὸ ῥίγος, Λατ. frigus), κυρ. ἡ τράχυνσις θαλάσσης: τινος ἐπιφανεῖας καὶ ἡ ἐντεθειθεν προκύπτουσα ἀνωμαλία, ἰδίως δὲ ἡ τῆς ἐλαφρῶς κινουμένης ἐπιφανεῖας τῆς θαλάσσης ἀσθενεστάτης κύμανσις, φρικίσσις, τρόπον τινὰ «ἀνατριχίασμα, ἀνατριχίλα» τῆς θαλάσσης, «Βορέω» ἡ ὑπὸ τοῦ Βορρᾶ ἐπιφερομένη, Ψ 692, «μέλαινα φρίξ» μαύρη ἀνατριχίλα, διὰ τὴν ἐκ τῆς φρικιάσεως ἐπιγεομένην εἰς τὴν θάλασσαν μελανίαν, Ψ 426, δ 402, «ᾧ Ζεῦ· ῥοιο χεῖρο πόντον ἐπιφρίξ ὀρνυμένοιο», καθὼς, ὅταν ὁ Ζεῦφορος ἐξεγερθῇ, γύνεται φρικίσσις ἐπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, Η 63. Ἐκ τοῦ

ΦΡΙΞΙΣ (ἴδ. φρίξ), ἑνεργ. -ει, οὐσι, ἄορ. ἄ. Ἐφρίξεν, μετοχ. φρίξας, παρακ. γ'· πληθ. πεφρίκασι, μετοχ. -ύται, παρέχω (ἔχω) ἀνώμαλον ἐπιφάνειαν, «εἶμαι ἀνατριχισμένος, ἀνατριχιάζω» ἄ.) κυρίως μὲν ἐπὶ τῶν ἐμφύγων, ὅσον τοῦ κάπρου, τοῦ ἀνορθοῦντος τὰς τρίχας τῆς λοφιδῆς ἢ τῶν νώτων, «φρίσσει νώτων ὑπερθεῖν» ἀνατριχιάζει ὑπεράνω τοῦ νώτου, Ν 473, ὡσαύτως· «φρίξας εὖ λοιπὴν» τ 446 (ἐνθα δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκληφθῇ μεταβιβατικῶς, ὡς φαίνεται καὶ ἐκ τοῦ Πινδάρ. Πυθ. 4, 483 «πετροῖσι νῶτα πεφρίκοντας»)· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐσπαρμένων ἀγρῶν, ὅτινες κατὰ τὸ θέρος ἀνορθοῦσι τοὺς στέχους· «φρίσσουσιν ἄρουραι» οἰοεὶ «εἶνε ἀνατριχισμένα τὰ χωράφια», Ψ 599, καὶ ἐπὶ τῶν εἰς μάχην παρατεταγμένων ἀνδρῶν, ὧν αἱ ἀνορθούμεναι λόγχαι ὁμοιάζουσι πρὸς τὰς ἀνορθούμενας τρίχας, «μάχη ἔφριξεν ἐγγχείησι» Ν 339. β'.) «ἔχω ἀνατριχίλα, ἀνατριχιάζω», κυρ. ἐκ τοῦ ρίγους, ὅθεν καὶ ἐκ παντὸς φοβεροῦ, φοικαλίου, φρίττω, φρικῶ, «τρομάζω», «ὥς σε πεφρίκασι λέοντόω· μηκίδες αἶγες» Α 383, «πάντες δὲ με πεφρίκασι» Ω 775.

ΦΡΟΝΕΩ (φρήν), παρ' Ὁμ. μόνον κατ' ἑνεργ. καὶ παρατ. καὶ πάντοτε ἀσυναίστητον. 1) εἶμαι ἐμφρων, ἔχω (σώας) τὰς φρένας μου, συναίσθανομαι, ἔχω συναίσθησιν, «ἐμέ... ἐπιφρονέοντ' ἔλεησον» ἐν ὅσῳ ἀκόμη ἔχω τὰς φρένας μου (μὴ καταδιθῆναι· ἐντελῶς ὑπὸ τοῦ γήρατος) καὶ δύναιμαι νὰ ἐνοήσω τὴν συμφορὰν τοῦ θανάτου σου, Χ 59. 2) ἐπὶ τῶν ποικίλων

τῆς ψυχῆς ἐνεργειῶν, ἰδίως δὲ τῶν τῆς διανοίας καὶ θελήσεως· ἄ.) βουλευομαι, σκέπτομαι, «ἄριστοι μάχεσθαι τε φρονέειν τε» ἄριστοι εἰς τὸ μάχεσθαι καὶ βουλευέσθαι, ἐν τε τῇ μάχῃ καὶ ἐν τῇ βουλῇ, Ζ 79· ὅθεν «φρονέων» φρόνιμος, συνετός. Ψ 305, 343· περὶ τινος σκέπτομαι, διαλογίζομαι, «συλλογίζομαι», Ω 30 καὶ μάλιστα ἐν τῷ συγνῷ στίχῳ «ὧς δὲ αἱ φρονέοντι δοῖσάτο (ἴδ. τ. λ.) κέρδιον εἶναι» ἔπομ. «ἔχω τὸν νοῦν μου», «γινώσκω, φρονέω», «καταλαμβάνω, ἔχω τὸν νοῦν μου», π 436, ρ 493, 281, «ὄπιθα» ἐνθυμοῦμαι, ἀναλογίζομαι τὴν θέαν δικτῆν, ξ 82· β'.) ἔχω γνώμην, φρονῶ, νομίζω, «χρὴ ἀποσιπνέην περ φρονέω» πρέπει νὰ εἴπω φανερὰ καθὼς φρονῶ, τὴν γνώμην μου, Γ 310, «φρονέων τετραγύθησι» Γ 608· γ'.) διανοοῦμαι, ἔχω κατὰ (εἰς τὸν) νοῦν (μου), ἔπομ. θέλω, ἐπιθυμῶ, «φρονέον (Πάτροκλον) ἄστυ πότι ἐρύειν» Ρ 287, «φρονέω διακρινόμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας» ἔχω κατὰ νοῦν, ἐπιθυμῶ νὰ συνδιαλλαγῶσι πλέον οἱ Ἀργεῖοι καὶ οἱ Τρῶες, Γ 98· (κατ' ἄλλους δὲ ὑπάρχει τὸ παράδειγμα τοῦτο εἰς τὴν προηγούμενην σημασίαν· νομίζω ὅτι πρέπει, ὅτι εἰς πλέον καιρὸς νὰ συνδιαλλαγῶσι οἱ), «ἄλλα φρονέων, τὰ οἱ οὐκ ἐτέλεσσα Κρονίων» γ 51, «εὐδοκᾷ ὅτι φρονέεις, τελέσαι δὲ με θυμὸς ἀνώγει» ὅτι θέλεις, ὅτι ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου, Ξ 193, Σ 426, ε 89, «ὅς φρονέων» ἴδ. ἰοῖς 2, β'.) δ'.) φρονῶ, ἔχω φρόνημα (τοιοῦτον ἢ τοιοῦτον), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ μετοχ., «τὰ γὰρ φρονέεις ἄτ' ἐγὼ περ» ἔχεις τὰ αὐτὰ φρονήματα, τὰ ὅποια καὶ ἐγὼ, Δ 361, «ἴσον ἐμοὶ φρονέουσιν» Ω 50· τοῦναντίον «ἀμφί φρονέω» ἴδ. κατωτέρω· «ἀγαθὰ φρον.» ἔχω ἀγαθὰ, εὐγενῆ φρονήματα, Ζ 462 (ἐν δὲ τῇ α 43 σημαίνει· ἔχω καλὴν γνώμην, καλὴν διάθεσιν πρὸς τινα, ἢ κατ' ἄλλους· φρονῶ, ἔπομ. συμβουλεύω ἀγαθὰ, σωτήριον), ἔχω τοιαύτην ἢ τοιαύτην γνώμην, ψυχικὴν διάθεσιν πρὸς τινα, «φιλα φρον.» Δ 219, Ε 416, ζ 313, «κακὰ φρον.» ἔχω κακὴν διάθεσιν ἢ μέλειώ κακὰ ἐναντίον τινός, μετὰ δοτ. Η 70, Μ 67 κ. ἄ., ἐπὶ θηρίων Κ 486, γ 264, «ὁλοῦ φρον.» Π 701, «ἀταλά φρονεῖσιν», φιλοπαίγμονα διάθεσιν ἔχω, εἶμαι ἐν εὐθυμίᾳ, Σ 567, «πύκα, πυκινὰ (ἴδ. τὰ λ.) φρον.» εἶμαι συνετός, «μέγα φρονέω» μεγαλοφρονῶ εἶμαι ὑπερήφανος, Θ 553, Ν 156, γ 21, ποικίλως δὲ καὶ ἐπὶ θηρίων συναίσθανομένων τὴν δύναμιν αὐτῶν, Α 325, Π 758. Μετὰ ἐπιφύλακτων «εὖ (εἰς) φρον.» μετὰ δοτ.: ἔχω καλὴν πρὸς τινα γνώμην, διάθεσιν, η 74, ἴδ. κ. ἐπ' ὀνόματι τοῦναντίον «κακῶς φρονέω» ἴδ. ὀπίθεσις· «ἀμφί φρονέω» διχονοῶ, διχογνωμῶ, Ν 343.

ΦΡΟΝΙΣ, ὁ (οἰονεὶ Φρόνιμος), πατήρ τοῦ Νοήμονος, δ 386, δ 630.
ΦΡΟΝΙΣ, ἰος, ἡ, ἐπ. φρόνησις, Ὀδ. γ 211, δ 258, «κατὰ δὲ φρόνιν ἤγαγε πολλήν» ἔφερε

ἔλθω, ἐπανηλθε φέρων πολλὴν φρόνησιν (ὁ ὀδυσσεὺς ἐκ τῆς ἐν Τροίᾳ κατασκοπέας), ὁ ἐκ πολλῆς γνώσιν τῶν ἐκεῖ πραγμάτων, δ 258.
ΦΡΟΝΤΙΣ, ἰδοὺ, ἡ, γυνὴ τοῦ Πάνθου, Ρ 40.
(κατὰ δὲ τὸν Λοδεκι πρέπει νὰ τονισθῇ Φρον-
τις).

ΦΡΟΝΤΙΣ, ἰοε, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὀνήτορος, κυβερ-
νήτης τοῦ Μενελάου, γ 279 ἐξ.

ΦΡΥΓΙΣ [-], ἡν (ἐνικ. ΦΥΓΙΣ, τῆς), οἱ, Φρύ-
γες, κάτοικοι τῆς Φρυγίας, κατὰ τὸν Ἡρόδ. 7,
ἐκ τῆς Θράκης ἀποικίσαντες, ἰδ. τὴν ἐπομ.
λ. Β 862, Γ 485, Κ 434.

ΦΡΥΓΙΩΝ [-], ἡ, Φρυγία, χώρα τῆς Μ. Ἀ-
σίας, περιλαμβανούσα τὸ μὲν στενὴν τινα ται-
νίαν παρὰ τὸν Ἑλλήσποντον («Φρυγίη καθύ-
περ» 11 513), τὸ δὲ μέρος τῆς μετέπειτα Βι-
θυνίας τὸ παρὰ τὸν Σαγγάριον, καὶ τῆς μετέ-
πειτα Μεγάλης Φρυγίας, Γ 484, Π 749, Σ 291.
Ἐπὶ τῶν Περσικῶν χρόνων διηγεῖτο εἰς Με-
γίστην Φρυγίαν, ἦσαν τὰ ἐνδοτέρα τῆς Μ. Ἀ-
σίας, καὶ Μικρὰν Φρυγίαν, τὴν παρὰ τὸν Ἑλ-
λεσποντον χώραν).

ΦΥΓΑ [-] (συγγ. τῷ Λατ. Frigo), μόνον ἐν
ἀπαρφ. τοῦ παθ. ἀορ. ἀ. φρυγθῆναι, ἐν πυρὶ
πυρραίνω, «ψῆνω», ἐπὶ τῶν κεράμων, Ἐπεγ.
λ. 4.

ΦΥΓΕΤΙΚ. ἀντὶ τοῦ φου, ἰδ. φῆν.

ΦΥΓΑΣ [-], ἐπικ. ἐπὶρ., εἰς φυγὴν, ἐξ
βίαιου τινὸς ἀπηργαιωμένης ὀνομαστ. φύ-
γη (πρὸλ. οὔκασε), Θ 457, Α 446, Π
97.

ΦΥΓΗ [-], ἡ (φεύγω), φυγή, «φευγετό,
ευγάλα», Ὀδ. κ 147, χ 306, πρὸλ. φύγα.
ΦΥΓΟΠΤΟΛΕΜΟΣ (φεύγω, πτόλ.), ὁ φεύγων τὸν
ἔλεμον, φυγοπόλεμος, δειλός, ξ 213 φ.

ΦΥΓΑ, ἡ, ἐπικ. = φυγή, ἄτακτος φυγή,
κατὰ τὸν Ἀρίσταρχον: ἡ μετὰ δειλίᾳ: ἡ
φόβος φυγή, Ι 2, Ρ 384, Ξ 440, «φύζαν ἐνό-
ουσι» Ὁ 62 = «φύζαν ἐμβάλλω» ξ 269, ρ 438

ἰόντων ἐνταῦθα τῆς Ὀδ.). Πρὸλ. καὶ φόβος.
Ἑτυμολογ. ἐκ τῆς ρίζ. φηγ ἀντὶ τοῦ φύγια.
ὀμιλεῖται δὲ ὑπὸ μὲν τοῦ Οὐλοφίου, Βουττιμάν-
ου καὶ ἄλλων φύζα, ὑπὸ δὲ τοῦ Σπιτζνέρου ὃ
ἐν μετ' αὐτὸν φύζα). Ἐκ τοῦτου

ΦΥΓΑΚΙΝΟΣ [-], ἡ, ὅν, ῥαδίως εἰς φυγὴν
ἐκφεύγοντες, δειλός, φοφοδεής, ἐπίθετ. τῶν
ἄνθρωπων, μόνον Ν 102 φ.

ΦΥΓΗ [-], ἡ (φύω), λ. ἰδιόζουσα παρὰ τοῖς ἐπικ. ὃ
ἐπικ., τοῦ σώματος μέγεθος, ἀνάστημα,
μόνον κατ' αἰτ. παρ' Ὁμ., συνάπτεται μετὰ τοῦ
ἑξῆς: Α 445, ε 212, «μέγεθος» Β 58, «εἴ-
δος» Χ 370, ζ 16: ἔτι δὲ μετὰ τοῦ «μήδεα»
208, «φρένας» θ 468.

ΦΥΚΙΟΙΣ [-], ἡ, ἐπικ. ἐν, ἐπικ., πλήρης
ῥόχους, «γεμαῖος φύκια», «θί»: Ψ 693 φ.
ἵππος τὸ τειχιόεις ἐσηματίσθη ἐκ τοῦ τει-
φός, (ἢ διὰ τί ὄχι ἐκ τοῦ τειχίονος; ἐπομένως
τὸ φύκιοις ἐκ τοῦ φύκιον, ὅπερ ὡστὺ-

τως εὐρίσκεται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις: ὄχι ὡς ὑπο-
κοριστικόν) οὕτως τὸ φύκιοις ἐκ τοῦ

ΦΥΚΟΣ, ΕΟΣ, τό, «φύκι», Λατ. fucus, Ι 7 φ.
ΦΥΚΤΟΣ, ἡ, ὅν (ῥηματι τοῦ φεύγω), φευ-
κτός, ὃν δύνανται τις νὰ ἀποφύγῃ, «οὐκέτι φυ-
κτὰ πέλονται» τὰ πράγματα δὲν δύναται νὰ
ἀποφύγῃ τις, εἶνε ἀναπόφευκτα, ἔδ. δὲν ὑπάρχει
ἀπαλλαγὴ, ὑπεκφυγή. Π 428, ο 299, ε
489 (πρὸλ. τὴν φρ. «οὐκέτι» ἀνεκτὰ πέλονται»
υ 223).

ΦΥΛΑΚΗ [-], ἡ (φυλάσσω), φυλακή, φρου-
ρά, ὁ ἐ. ἀ.) φύλαξις, ἡ ἐνέργεια τοῦ φυλάτ-
τειν, «φυλακά: ἔγω» φυλάττω, Ι 4: ἰδίως ἡ
νυκτοφυλακή, Π 371, Σ 299: ὁ.) οἱ φύλα-
κες, φρουρά, Κ 446: γ.) ὁ τόπος ἐνθα φυ-
λάττει τις, Κ 408. (ἢ. Εἰς ταύτην μόνην τὴν
σημασίαν εὐρίσκεται ἡ λ. ἐν τῇ καθομιλουμένη
«φυλακή» = εἰρκτή).

ΦΥΛΑΚΗ [-], ἡ, πόλις τῆς ἐν Θεσσαλίᾳ
Πηλιωτίδος, ἐπὶ τῆς βορείῳ κλιτύος τῆς Ὀθρύας,
ἀνέκρουσα εἰς τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Πρωτεσιλάου,
Β 696, λ 289, ο 236.

ΦΥΛΑΚΙΔΗΣ [-], ἀο, ὁ, υἱὸς τοῦ Φυλάκου,
ὁ Ἴφικλος, Β 705, Ν 697.

ΦΥΛΑΚΟΣ [-] (κατὰ δὲ τὸν Ἀρίσταρχον φυ-
λακός), ὁ, ἐπικ. = φύλαξ, κατ' αἰτ. πληθ., Ι 1
566 φ.

ΦΥΛΑΚΟΣ [-], ὁ, 1) υἱὸς τοῦ Δηϊονος καὶ
τῆς Διομήδης, πατήρ τοῦ Ἴφικλου, θεμελιωτῆς
τῆς Φυλάκης, Β 705, ο 234. 2) εἰς τῶν εὐ-
γενῶν Τρώων, Ζ 35.

ΦΥΛΑΚΤΗΡ [-], ἡρος, ὁ, = τῷ ἐπομ. πάντοτε
κατὰ πληθ. ὄνομα, μόνον Ἰλ. Ι 66, 80, Ω 444,
445.

ΦΥΛΑΣ [-], ἄκος [-], ὁ (φυλάσσω), δοτικ.
πληθ. ποιητ. φυλάκεσσι, Κ 58, 427, 480, φύ-
λας, «φύλακας», φρουρός, «φύλακες» οἱ ἐν
πολέμῳ, Ἰλ. ἔτι δὲ καὶ «φύλακες ἄνδρες» Ι
477.

ΦΥΛΑΣ [-], ἄντος, ὁ, πατήρ τῆς Πολυμή-
νης καὶ Ἀστυόχης, βασιλεὺς τῆς ἐν Θεσπρωτίᾳ
Ἐφύρας, Π 191 ἐξ.

ΦΥΛΑΣΣΗ, ἐπικ. ἀπαρφ. φυλασσόμεναι Κ 312,
418, μέλ. -ζω, -εις, μετοχ. -ων, ἀορ. ἀ. ἀναύξ.
φύλασεν, ὑποτ. ἐπικ. συνεσταλμένη φυλάσσωμεν
Θ 529, μέσ. ἐνεσ. -ονται, μετοχ. -ομένοισι,
παρὰ παθ. μετοχ. πεφυλαγμένοις, ἰδ. κατωτ.
περὶ τὰ τέλη, μέσ. ἀορ. ἀ. φύλασαι Ἰ. Ἀπ.
544. Α'.) Ἐνεργ. 1) ἀμετάδ. φυλάττω, «φυ-
λάγω», γρηγορῶ, υ 52, «περὶ μέλα» περὶ τὰ
πρόσθια, «εἰς τὰ πρόσθ.» Μ 304, «νύκτα φυ-
λάσσω» φυλάττω τὴν νύκτα, ὁ ἐ. κατὰ τὴν νύ-
κτα, ε 466, χ 195: ἰδίως φρουρῶ ἐν πολέμῳ,
Λατ. excubias ago, Κ 192, 312, 399. 2)
μεταδ. ἀ.) φυλάττω, «φυλάγω», φρουρῶ,
διαφυλάττω, προφυλάττω, μετ' αἰτ. «στρα-
τόν» Ξ 417, παθ. «νῆες φυλάσσονται» Κ 309,
«τινὰ» Ε 800, ν 301, υ 47, «πάντα κατ' ἔχοντα»

6 227, τ 23 κ. α., «δῶμα» «φυλάγω τὸ σπίτι», ὁ ἑ. οἰκουρῶ, ε 208, πρβλ. κ 434, «οἶνον» ε 350, πρβλ. ς. 346. β'.) παραφυλάττω, «παραφυλάγω», ἐνεδρεύω, «λοχτήσομαι ἡ δὲ φυλάξω αὐτόν» δ 670, «νάσταν» ἀνυπομόνω; περιμένω, B 251. γ'.) τροπικ. διατηρῶ, «φυλάγω», «χόλον» διατηρῶ τὴν ὀργὴν (ὅπως ἐν τῇ καθομῖλ. «σοῦ τὸ φυλάγω, τοῦ τὸ φύλαξε»), Π 30. φυλάττω, «φυλάγω», τοῦ-νάντιον τοῦ: ἀθετῶ, παραδιδῶ, «ὄρκια» Γ 280, «ἔπος» Π 686, «αἰδῶ καὶ φιλότιτα» Ω 411.

β'.) Μέσ. 1) ὡς τὸ ἐνεργητικόν, «νότα φυλασσομένοισι» K 188 «νηὸν δ' εὖ πεφύλαχθε» Γ. Ἀπ. 538 (οὕτως ἔγραψεν ὁ Βαουμ. κατὰ τὴν διόρθωσιν τοῦ Στεινδεδίνου ἀντὶ τοῦ συνήθους δὲ προφύλαχθε. Τὸν τύπον τοῦτον ὁ μὲν Βούττιαννος; ἐθεώρησε συγκεκομ. τοῦ ἐνεργ. ἐνεγ. ἐκ τοῦ θέματος φυλακ κατὰ τὸ φέρτε καὶ μὲ τροπὴν τοῦ κτε εἰς γθε, ὡς ἐν τῇ ἀνω-γθε—|| ἐθεώρησε δηλ. ὁμοίως συγκεκομμένον, ὅπως συνήθιστα συμβαίνει ἐν τῇ καθομῖλ. «φυλάγτε, πλέγτε» ἀντὶ τοῦ: φυλάγεται, πλέκεται, ὁ δὲ Λόδοικ. ὡς παρακείμενον ἄνευ ἀναδιπλασιασμοῦ) τροπικ. «φρεσὶ» Γ. Ἀπ. 544. 2) φυλάττομαι, προφυλάττομαι, «πεφυλαγμένοι: εἶναι» πάντοτε μὲ σημασ. προστακτ.: ἔσο προφυλακτικός, Ψ 343.

ΦΙΛΕΪΔΗΣ [-], ἄο καὶ ἐα, ὁ, πατρωνυμ. οὐδ. τοῦ Φυλῆως, ὁ Μέγης, B 628, N 692, O 519, 528.

ΦΙΛΕΪΣ [-], ὁ (φυλῆ), γεν. ποιητ. -έας, K 410, 475, αἰ. Ἰων. -ῆα Ψ 637, οὐδ. τοῦ Αὔγειου καὶ πατὴρ τοῦ Μήγης, Ἡλείος: Ὅτε ὁ πατὴρ τοῦ ἤρνετο νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὸν Ἡρακλῆ τὸν μισθὸν διὰ τὴν καθάρσιν τῆς κόπρου, ἐκλεγετο: ὡς διαιτητής, ἀπεφάνθη ὑπὲρ τοῦ Ἡρακλέους. Ὅθεν ἐδιώχθη ὑπὸ τοῦ πατρὸς καὶ κατέφυγεν εἰς τὸ Δουλίχιον, B 628, O 530.

ΦΙΛΙΝ [-], ἡ, ἄγρια ἐλαία, ἀγριελαία, κατὰ τὸν Ἀπολλών. ἀγριέλαιος, «ἀγριελαίος» κατ' ἄλλους; δὲ εἶναι ὁ lentiscus ἢ rhamnus alaternus τοῦ Λιν. (|| Ἰδ. καὶ Κοραῖ Ἀτ. 5, 355, ὅπου διακρίνεται ἀπὸ τῆς «φιλύκας» ἢ φιλύκης τοῦ Θεοφράστου), μόνον ε 477.

ΦΙΛΛΟΝ, τό, (ἀντὶ τοῦ φύλιον, Λατ. folium) «φύλλον» συγνὰ κατὰ πληθ. Βατρ. 161, «φύλλων γενεή» Z 446, Φ 464, ε 483, ζ 428, ι 51 κ. α.

ΦΙΛΑΡΜΕΔΟΣΤΑ [-...], (οὕτως ἔγραψεν ὁ Σπίτζ-νερὸς καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκ τινος χειρογράφου ἀντὶ τοῦ πρότερον: Φιλομέδουσα), ἡ, γυνὴ τοῦ Ἀρηιόου ἐν Ἀρην, Η 10.

ΦΥΛΑΨ, τό (φύω). 1) γένος, φύλον, εἰς τὴν ἐδρυτάτην σημασ. τῆς λ. «φύλον θεῶν» E 441. ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. ἐπὶ πληθού: τοῦ αὐτοῦ γένους; ἢ εἶδους, οἶον «φύλα θεῶν, ἀνθρώπων, ἐπικούρων, γυναικῶν, αἰδῶν» E 54, ε 361, I 130, P 220, γ 282, θ 481, ἐπὶ ζῶων,

«ἄγρια φύλα» λέγονται αἱ μυῖαι T 30. 2) ἐν πολιτικῇν σημασ. φυλῆ, ἔθνος, «Πελοποννη 206, Βατρ. 285. 3) εἰς περὶωρισμένην σημασ. φυλῆ, γενεά, γένος, οἰκογένεια, ε 481. «κατὰ φύλα» B 362, «φύλον Ἑλένης» ε 68.

ΦΥΛΟΠΙΣ [-], ἴσοι, ἡ, ποιητ., ἰδίως ἐπικ., μόνον ἐνικῶς (ἢ δοτ. παρ' Ὁμ. ἄχρηστος) αἰ. συνήθ. φύλοπιν, μόνον δὲ λ 314 φύλόπιδα: πῦλον στίφος ἀνδρῶν (πολεμιστῶν), στρατός Δ 6. ἔπειτα συνήθ. ἡ τὸρβη, ὄχλοσθή, ἀλαλαγμός, πρὸ πάντων ὁ κατὰ τὴν μάχην ἀλάλαγμός, ἐπομ. μάχη Ἰλ. πλ., τῆς δὲ Ὁδ. πλ. τοῦ ἀνωτ. παρατεθέντος χωρίου καὶ π 268, 475. συνήθ. λαμβάνει τὰ ἐξῆς: ἐπιθέτα «αἰὶν» Δ 15, 65, 82, E 379, ἔτι δὲ «ἀργαλέη» κωτερή. A 278, ε 242, π 268. «φύλοπ. πολέμου» N 635, λ 314, «πόλεμός τε καὶ φύλοπις» Ἰδ. ΠΟΛΕΜΟΣ, «νεῖκος; φύλόπιδος» Ἰδ. κ. κ. «φύλοπιδα στήσας» νὰ συνάψωσι μάχην λ 314. (Ἐτυμολογεῖται πολλαχῶς: κατὰ τιν. μὲν εἶναι οὐσιαστικὸν λαμβανόμενον θηλυκὸν ὁ ἄχρηστ. ἐπιθέτου φύλοψ, ὅπερ ἐκ τοῦ φύλ. καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλήξεως: οψ ἡ κατ' αἰ. λου: ἐκ τοῦ φύλον καὶ ὁψ=ὥψ, πρβλ. οἶκος ἐπομένως: ὁ ἔχων τὴν ὥσιν τοῦ φύλου, τοῦ σφους. Συνήθ. δὲ ἐκ τοῦ φύλον ἢ ὁψ=ὥψ ὁ ἑ. βοή, ἐπομένως: ὄχλοσθή, ἀλαλαγμός, ἔπειτα μάχη, ἐν δὲ τῇ Δ 65: εἰς μάχην παρατεταγμένος στρατός. Ὁ δὲ Κούρτιος εἰκάζει δυνατόν νὰ παράγεται ἐκ τοῦ φύλον καὶ οπις, ἐπομένως: ἔργον τῶν φύλων, τουτέστι μάχη).

ΦΥΛΑ, οἷς, ἡ, μία τῶν θεραπευνίδων τῆς Ἑλένης, δ 425, 433.

ΦΥΞΗΛΙΣ, ἴος, ὁ, ἡ, (φύξις), ῥάδιος εἰς φυγὴν, δειλός, φοφοδής, P 443 f.

ΦΥΞΙΜΟΣ [-], ον (φύξις), πρὸς δυν. δύναμις νὰ φύγῃ: «ὅθι μοι φάτο φύξιμον εἶναι» εἶναι δυνατόν νὰ καταφύγω, ὅτι ὑπάρχει εἰς καταφύγιον, ε 359 f.

ΦΥΞΙΣ, ἴος, ἡ (φυγ, φεύγω) ἕτερος ἐπικ. πο: ἀντὶ τοῦ φεῦξις, φυγῆ, Ἰλ. K 311, 314 f.

ΦΥΡΑ [-], παρ. ἔφυρον, ἐκ τοῦ ποιητ. ἔφυρσα ὑποτ. φύρω σ 21, μετοχ. παθ. παρ. πεφυρμένος, -η, κυρ. βρέχω, καταδρέω, «μουςχεῶν» (ἔπειτα ἀναμιγνύω, ἀνακτώνω, ἢ παρὰ τοῖς μετέπειτα συνήθη; σημασι. συντάσσεται συνήθως μετὰ δοτ. «δάκρυσιν ἔμαται» Ω 162, ἀλλὰ καὶ μετὰ γενικ. «στήθος αἵματι» σ 21, Παθ. «πεφυρμένος αἵματι» αἵματόφωτος, ε 397, «εὐνὴ δάκρυσι πεφυρμένη» δακρύβρεκτος, ρ 403, τ 596, «(Πηνελόπη) δακρύ πεφυρμένη» δακρυομένη, σ 473.

ΦΥΣΑ, ἡ (λ. παποιημ.), φύσα, «φυσού-συν», ἰδίως τοῦ χαλκῆως (παρ' Ὁμ. τοῦ φέζου) τὸ «φυσερύν, μυχαίν» (μυχαίν. Ἰλ. ε 372, 409, 412, 468, 470. Ἐκ τοῦ

μελά [-...], μόνον κατ' ἐνεστ. μετοχ. -όντες· παρατ. ἐφύσων, „φυσῶ“, ἰδίω· ἐπὶ τῆς φύ-
“ἰλ. Σ 470· ἐπὶ τοῦ ἀνέμου πνέω, W 218.
τούτου

μελά [-...], ἐπικ., ἐναγωνίως φυσῶ, πνεύ-
ω, „βουλοῦνίω“ ἐπὶ τῶν ἵππων, μόνον
ἐμετοχ. φυσιόωντας κατ' ἐπικ. ἔκτ. ἀντὶ τοῦ
πνέω, “ἰλ. Δ 227, Π 506.

μελά [-...], ὄν, οἰονεῖ· φυσικοῦ-
αἰ, κωμικόν ἐπίθ. βατράχου ἐν τῇ Βα-
χ. 17.

μελά [-...], ὄν, ποιητ. (φύω, ζωή), ζω-
οῦμαι, ζωογόνος, ζωοτρόφος, „αἶψα“ Γ
ψ 63, τῆς δὲ Ὀδ. μόον ἅ 304.

μελά [-...], ἰοε, ἡ (φύω) (ἐξωτερικὴ) ποιότης,
ἐκτετριπτικόν γνώρισμα, „φαρμάκον“
103 γ' φύσις, φυσικὴ ἰδιότης, Βατρ. 82.

μελά [-...], ἡ, ἐπικ. (φυτόν), φυτεία,
τετατῆ, τούτῃς τόπος· δένδρων ἢ ἀκπέλων
ἐνταῦθα, συνάπτεται μετὰ τοῦ „ἔρουρα“ “ἰλ.
Θ, Μ 314, Γ 183.

μελά [-...], ἐνεστ. -ει, -οοσι, μετοχ. -ων,
πρὸ ἀναφῆς· φύτευεν, ἀόρ. ἀ. ἐφύτευσαν, ὑπο-
πτεῖν, ἀπαρφ. -εῦσαι, „φυτεύω“, ἀ.) κυρ.
ὄν· „πτελέα“, δένδρεα“ Z 419, ι 108,
“ἰλ. β'“ μεταφ. παρασκευάζω, προῖενω,
“ἰλ. γ'“ „κακόν, πῆμα τινι“ O 134, δ 668
πρὸς τοὺς οἱ νεώτεροι μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου
ἀποσώσκει· „πρὶν ἢ ὅς· μέτρον ἰκέσθαι“ ἀντὶ
ἐνέπλου· „πρὶν ἢ αὐτὸν πῆμα γενέσθαι“, ὅπερ
καὶ ἤθελε νά γραφῇ „πρὶν ἢ π. φυτεύσαι“),
“ἰλ. ζ'“ „κακὰ τινι“ δ 163, ρ 82, „κακὰ τινι“
Θ, ε 110 κ. ἀ. Ἐκ τοῦ

μελά [-...], τὸ (φύω), φυτόν (ἢ ἐν τῇ κ-
αἰ μόνον ἐν συνθέσει „ἐλαίσφυτον“), ὅ, τι
φύει ἢ φυτεύεται, ἐπομ. καὶ δένδρον, ἐνικ.
πληθ. Σ 423, ι 108, w 316, κ. ἀ. „οὗτόν“
ἐν τῇ ἐπισημειωτικῇ ἀντὶ τοῦ φυτεῖα, ὅ ἐ, δένδρεα φυ-
τέα, w 227, 242. (ἢ Κατ' ἄλλους· ὅμως
ἕτερον ἐνταῦθα εἶνε νά ἐκληρωθῇ ὡς περὶ ἐνός
ἐκτετριπτικόν, ἀγνωστον ὁποῖον ὑποπτεῖται
ἀλλοτρίως οὕτως πᾶν νεόφυτον, τὸ ἐν τῇ
μελά ὑποκοριστικῶς λεγόμενον „φυτάνιον“
προφέρ. φυτάνι· ἐν δὲ τῇ w 216 εἶνε τῇ
περιληπτικόν καὶ τὸ „φυτόν“ ὡς καὶ τὰ
ἀπὸ φυτὰ τὰ ἐν τῇ αὐτῇ καὶ τῇ ἐπομένῃ
ψ).

μελά [-...], ἐνεστ. -ει, παρατ. ἀναφῆς· φύειν, μέσ.
αἰ, φύοντο, μέλ. φύσει, ἀόρ. ἀ. ἐφύον, ὅ.
ἐφυν, γ' ἐνικ. φῦ ἀντὶ τοῦ ἐφυν, καὶ
πληθ. ἐφυν ἀντὶ τοῦ ἐφυσαν, ε 481, με-
φύοντες, παρακ. πέφυκα, γ' πληθ. πε-
φύκασι, [μετὰ συνεσταλμ. τοῦ α ὡς καὶ ἐν τῇ
“ἰλ. γ'“], παλαιὰ γραφὴ ὑπὸ τοῦ Βακχ. ἐν τῇ
“ἰλ. γ'“ Ἀμφί· πάλιν ἀποκατασταθεῖσα ἐν τῇ
ἀντὶ τῆς συνήθους „πεφύκει“, τὴν ὁποίαν
πάλιν ἐβόλησε νεωστὶ νά ἐπαναβῇ ὁ
ἔτι δὲ πεφύκασι, Δ 484, η 128, ὑποτ.

γ'. ἐνικ. πεφύκη, Δ 483, μετοχ. θηλυκ. πε-
φύκα, Σ 288 κ. α., ἄρσεν. αἰτ. πεφύκας
ἀντὶ τοῦ πεφύκατος, ε 477, ὑπερσ. γ' ἐνικ. πε-
φύκει [Τὸ α ἐν μὲν τῇ ἐνεστ. ἢ παρατ. βρα-
χύ, ἐν δὲ τῇ μέλ. ἀορ. ἀ. καὶ παρακ. μακρόν,
πλήν ἐν τοῖς συγκεκομμένοις τύποις τοῦ παρακ.
πεφύκασι, πεφύκα, πεφύκατος· τοῦ δὲ ἀορ. β'.
μακρόν ἐν παντὶ τῇ ἐνικῇ καὶ ἐν τῇ συγκε-
κομ. γ'. πληθ. ἐφυν]. 1) μεταβ. ἐν τῇ ἐνεστ.
(ὅστις ὅμως ἀπαξ εὐρίσκεται καὶ εἰς ἀμετάβητον
σημασ., ἴδ. κατωτ.), μέλ. καὶ ἀ. ἀορ., παρὰ-
γω, γεννώ, „βγάζω“, ἀναδίδω, „φύλλα,
ποίηται“ A 235, Z 448, Σ 347, η 149, „τρί-
χας“ κ 393· ὅθεν «ὁ φύτας» ὁ γονεὺς, ὁ γεν-
νήτωρ, Βατρ. 13, μετὰ διπλῆς αἰτ. καὶ δοτ.,
«ὅν ἔφυσεν δόλον κούρη» ἀνεβλάστησεν ὡς δά-
λωμα εἰς τὴν κόρην, Γ Δῆμ. 8. 2) ἀμεταβ.
ἐν τοῖς παθητ. τύποις καὶ ἐν τῇ ἐνεργ. παρακ.
καὶ ἀορ. β', φύομαι, γεννώμαι, βλαστάνω,
„φυτρώνω“ (ἀμεταβ.), πρὸ πάντων ἐπὶ τῶν
φυτῶν, ι 109 κ. ἀ. πληθ., ἀπαξ μόνον εὐρίσκε-
ται ὁ ἐνεργ. ἐνεστ. μετὰ ἀμεταβ. σημασ., «ἀνδρῶν
γενεὴ ἡμῶν φύει» γεννᾶται, (ἢ ὅπως ἐν τῇ κα-
θαίλουσ. τὸ „φυτρώνει“ καὶ πληθος ἄλλων ῥη-
μάτων), Z 449. Ἰδίως εὐχρηστος ὁ παρακ. καὶ
ὑπερπρυντ., Δ 483, Σ 84, Σ 288, πρὸς, ε 63, η
143, 128 κ. ἀ., «κῆρα πεφύκει» Δ 109· ὁ ἀορ.
β' εἰς τὴν κυρίαν σημασ. μόνον ε 481, ψ 190,
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ τροπικῶς ἐν ταῖς φρ. «ἐν δ' ἄρα
οἱ φῦ χειρὶ, ἐν χεῖρεσσι φύοντο, οὐδ' ἐν χεῖ-
λεσι φύντες», ἴδ. ἐμφθ.

Φύκαλα, ἡ, πόλις τῆς Ἰωνίας ἐπὶ τοῦ Ἐρ-
μου ποταμοῦ, τὴν σήμερον ὠσαύτως Φώκαλα
ἢ Φώκαϊς, Γ. Ἀπ. 35.

Φακεῖς, οἱ, ἐνικ. Φακεῖς, ἦος, κάτοικοι τῆς
Φωκίδος, χώρας τῆς στερεᾶς Ἑλλάδος, ἐπικ.
γεν. «Φωκῆων» B 517, O 516, P 307.

Φάκη, ἡ, „φώκη, φώκα ἢ φώκις“, ζῶον
θαλάσσιον τοῦ γένους τῶν ἀμφιβίων, “ἰλ. δ
404, 436, 448, ο 480, Γ. Ἀπ. 77.

Φωνέω, ἀορ. μετὰ ἢ ἀνευ αὐτῆς· ἐφώνησε ἢ
φώνησε, μετοχ. φωνήσας, ἐκπέμψω ἤχον ἐκ
τοῦ στόματος· ἰδίως (καὶ παρ' Ὁμ. μόνον) ἐπὶ
τῆς φωνῆς τῶν ἀνθρώπων· ἀ.) ἀναφωνῶ, „φω-
νάξω, σύρω ἢ βγάλλω φωνήν“, συχνόν ἐν
τῇ τυπικῇ φράσει, «καὶ μιν φωνήσας ἔπεα πτε-
ρόεντα προσηύδα» A 201, α 122 κ. ἀ., «καὶ
φωνήσας ἔπος· ἴδου» Ω 307 ἢ «καὶ μιν φω-
νήσας προσέφη» Σ 41, ε 439. Ἡ μετοχὴ ἐν
τῇ τοιαύτῃ φράσει κατὰ τὸν Κλάσσαν δὲν εἶνε
τις ἀσήμαντος πλεονασμός, ἀλλ' ἡ ἀναδεικνύει
ἐμφατικῶς τὴν πρώτην προσηγορίαν, δι' ἣς ἄρ-
χεται διάλογός τις, ἢ μετὰ τινα διακοπὴν ἐμφε-
ζωηρῶς τὴν προσηγορίαν, ἢ παρέχει ἐπίσημόν τινα
χαρακτῆρα εἰς τοὺς ἐπομένους λόγους· (ἢ ἀντι-
στοιχεῖ δὲ πρὸς τὰς νεωτερικωτέρας φράσεις·
ἔλαβε τὸν λόγον, „ἄνοιξε τὸ στόμα σου“, ἢ
„ψηλὴ φωνήσα ἔσσυρε, ἔβγαλε“ τῶν δημοτικῶν

ἁσμάτων), «θεᾶς ὅπα φωνησάσης» = φωνήν φωνησάσης, ὅ ε. τῆς θεᾶς ἀναφωνησάσης, ω 535. Ἐν δὲ τῷ «ξυνέθηκε θεᾶς ὅπα φωνησάσης» Β 182, Κ 512 τὸ «ὅπα» ἀποδίδεται εἰς τὸ «ξυνέθηκες», καθὼς καὶ ἐν τῷ Γ 380 εἰς τὸ «ἄκουσε» (β'.) ὁμιλῶ, λέγω, «ὦς ἄρα φωνήσας ἀπέδωκε οὕτως (ταῦτα) εἰπὼν ἀπὸ τῆς, Ζ 416, πρὸς Α 333 κ. ἀ. Πολλάκις συνάπτεται πρὸς συνωνύμου; φράσεις, οἷον «ἔπο; φάτο φωνησέν τε» δ 370, Ἰ. Δῆμ. 53, «ἀπαμείβετο φωνησέν τε» η 298 κ. ἀ. τῆς Ὁδ. Ἐκ τοῦ

ΦΑΝΗ, ἡ (ρίζ. ΦΑ, ἐξ ἧς φημί)· ἀ., «φωνή», κυρ. ὡς μέσον συνεννοήσεως, συνομιλίας, ὅθεν ἰδίως ἡ ἔναρτος; φλογγὴ τῶν ἀνθρώπων, Ρ 696, δ 705 κ. ἀ. πλχ., «αὐτῷ εἰκὺς φωνήν» ὁμοιάζοντα πρὸς αὐτὸν κατὰ τὴν φωνήν (|| ὅχι κατὰ τὴν γλῶσσαν, τουτέστι φωνήν τε καὶ φράσιν), Ψ 67, πρὸς Γ 81, δ 279 κ. ἀ., «ἄειδεν λεπταλέη φωνή» Σ 571. Ἰδίως δὲ ἡ μεγάλη φωνή, «Ἐλένην ἐκαλέσσατο φωνῇ» ἐκάλεσε τὴν Ἐλένην μεγαλοφώνως, Γ 461, πρὸς ω 530, κραυγῇ, Ξ 400, Ο 686· ἔτι δὲ ἢ ἐπὶ ἀνθρώπου φωνῇ; τῶν ἀλόγων ζώων, «συῶν» κ 239, «σκύλακος» μ 86, «βοῶν» μ 396, ἐπὶ τῆς ψῆς; τῆς ἀηδόνος, «χέει φωνήν» τ 521· ἐπὶ τοῦ ἤχου τῆς σάλπιγγος, Σ 219· β'.) λόγος, ὁμιλία, «τοῖον ἐφθέγγετο φωνήν» τοιοῦτον λόγον εἶπε, Βατρ. 272.

ΦΑΡΗ, ἡ (φῶρ, λατ. fur, ἐκ τῆς ρίζ. ΦΕΡ), κλοπή, Ἰ. Ἑρμ. 136 (ἐκ διορθώσεως τοῦ Γ. Ἑρμάνου ἀντὶ τοῦ φωνῆς).

ΦῶΡΗ, ἡ (φῶρ, φωράω), ἀναζητήσιμος, ρευνα, ἰδίως πρὸς εὑρεσιν τῶν κλοπιμαίων (πρᾶν: τὰ κλεψίματα ζητεῖν» Ἡσυχ.), «φῶ τὴν κατ' οἶκον ἔρουναν» Ἰ. Ἑρμ. 385 (ὁ ἔγραψεν ἐξ ἐνός χειρογράφου ὁ Γ. Ἑρμάν Βαουμ. ἀντὶ τοῦ συνήθους: φωνήν ἄλλοι ἐνεύουσι τὸ «φῶρην» κλέπτειν, ὡς ἐξ ἐστιακῆς; ὁ φῶρης).

ΦΑΡΙΑΜΟΣ [φω.] (ἡ, παρ' Ἀπολ. τῷ ῥα κιδωτός, κιδωτίον, ἰδίως ὡς ἱματίον θήκη, «σενδοῦκι» (Τουρκ. σανδύκ, ἄλλοι «σάνδους: κιδωτός» Ἡσυχ.), «κασσέλι» (Ἰταλ.), Ω 228, ο 404. (Ἡ ἐτυμολογ. ἀμφίβολος· || κατὰ τινες μὲν ἐκ τοῦ φέρω, ρέω, κατὰ δὲ τὸν Λόδεκκ. διαλεκτικὸς τύπος τοῦ παρ' Ἡσυχ. φαριαμός, ἐκ τοῦ φαρ κατ' ἄλλους; ἐκ τοῦ φᾶρος ἀντὶ τοῦ: φαρ κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. ἀπιθάνως; ἐκ τοῦ φρ (ρίζ. ΦΑΡΓ), ἐξ οὗ δῆθεν καὶ φορμός).

ΦῶΣ, ΦΩΤΟΣ, ὁ, ὄνομα πληθ. φῶτες, ἀντὶ τοῦ ἀνῆρ· ἀ.) ἀνῆρ, ἄνθρωπος, Β «παλαιός» Ξ 436, «δέκτης» δ 247, «κίς» ζ 186, «ἄλλοτριος» Ἰδ. τ. λ., κατ' ἀντίθεσιν θεῶν Ρ 98· β'.) πολλάκις ἐμφαντικῶς τουτέστιν: ἀνδρεῖος; ἄνθρωπος, «ἀνδρα» τιμητικῇ ὀνομασίᾳ, «Μαχάονα φῶτ' Ἀσκληπιοῖον» Δ 194, Φ 516, φ 26. (Ἡ ἐτυμολογ. ἀμφίβολος· κατὰ τινες μὲν ἐκ τῆς ρίζ. ΦΤ, ἡ ὡς γεννητῶρ καὶ παραγωγός, ἡ ὡς γενεὴ πλάσμα· κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τῆς ρίζ. ΦΑ, ὡς ὁμιλῶν).

X

X

χάζομαι

X, τὸ εἰκοστὸν δεύτερον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφαβήτου· ὅθεν σημεῖον τῆς εἰκοστῆς δευτέρης; ῥαψωδίας.

ΧΑΛ, Ἰδ. ΦΕΙΔ.

ΧΑΛΕ, ΧΑΛΕΕΙΝ, Ἰδ. ΧΑΝΔΛΗΝ.

ΧΑΖΟΜΑΙ (ἐκ τῆς ρίζ. ΧΑ, ἐξ ἧς καὶ χαίνω, καὶ χάσκω, καὶ χίσσο, συγγεν. μὲ τὸ σχάζω, σχίζω), ἐνεσ. προσ. χάζεο, -εσθε, ὑποτ. -ώμεθα, ἐπικ. -ώμεσθα, Ε 34, παρ. ἐχάζετο, ἐπικ. χάζετο καὶ χάζοντο, μέλ. ἐπικ. χάζσονται, Ν 453, ἀορ. ἐπικ. χάζσατο, Ν 193, ἀπαρ. ἐπικ. χάζσασθαι, Μ 472, μετοχ. ἐπικ. χάζσάμενος, Δ 535, Ε 626, Ν 448 (ἔτι δὲ γ'. πληθ. ἐπικ. κοῦ τινος β'. ἀορ. ἀναδιπλασιασμ. κεκάδοντο—ἀντὶ τοῦ κεχάδοντο—ὅπερ ἄλλοι παράγουσιν ἐκ τῆς ρίζης ΚΑΔ, καὶ ἀπαγούσιν εἰς τὸ κῆδν, Δ 417, Ο 574 ἐν τμήσει, Ἰδ. ὑποχάζομαι). 4)

ὑποχωρῶ, [ἐγκλίνω], ἀποσύρομαι, χωρῶ, ἀναχωρῶ, ἀπέρχομαι, ἀπέχω τοῦ «ἄψ, ὀπίσω» Γ 32, Ε 702 κ. ἀ., γεν. πράγματος· «κελεύθου, πυλῶν» ἐκ τῆς ὁδοῦ χᾶ, Α 504, Μ 472, «νεκρὸς» 357, «μάχης» Ο 426, «μίνυνθα χάζετο» ὁλίγον χρόνον ὑπεχώρει τῆς προσ. ὁ ε. ἐπὶ βραχὺν χρόνον ἀπέχετο, Α 539· προθέσεως, «ἐκ βελῶν» ἐκτός; βολῆς Π 122, «ὑπ' ἔγχρους» εἰς τὸ δόρυ ὑπὸ Ν 453, πολλάκις «ἐτάρων εἰς ἔθνος» Α 585. Τὸ δὲ Π 736 «οὐδὲ δὴν χάζετο» τινὲς μὲν ἐρμηνεύουσι: καὶ δὲν ἐμελύν χρόνον μακράν (ὁ λίθος) τοῦ ἀνθ. ἀλλὰ ταχέως ἐκτύπησεν (ὅν τινα ἐκτύπησεν τὸν σκοπευθέντα). Ἄλλ' ὀρθότερον βεβαίως: οὐδὲ ἐνέμενε πολὺ (ὁ Πάρις).

ἐν ὑποχωρήσειν τὴν πρό τοῦ ἀνδρός (τοῦ πατρὸς) (· εἰς τὴν δηλ. ἀπαρ. ὁ τῶν Ἀργείων πολεμίων, ἐπομένους καὶ αὐτός ὁ Πάτροκλος, εἶχε κατ' ἐνέργειαν τοῦ Ἀπόλλωνος. Τὸ μόνον ἄλλο ἐν ταύτῃ τῇ ἐρμηνείᾳ εἶνε ὅτι τὰ ἑλπίδια γὰρ φωτός, ὥστε κατὰ τὴν ἔννοιαν νὰ τεθῇ μετὰ τὸ «ἀφ' ἵππων ἄλτο χαλῶν» (Π 733, ἐτέθη μετὰ τρεῖς στίχους καὶ ἑξῆς ἐν ἱσχυράν, ἧς καὶ ἄλλα παρ' Ὁμ. παραδείγματα εὐρίσκονται).

ἡ ἐνέργ. τύπου εὐρίσκεται μόνον ὁ ἐπικ. ὁ κεκαδὼν ἔ μὲλ. κεκαδήσω (οἵτινες ὅμως ἄλλοι; ὑπάγονται εἰς τὴν ῥίζ. κλα, καὶ τὸ κλησιπ, ὑπ. ἴδ.), κυρ. κλάνω τινά νὰ ὑποχωρῇ νὰ ἀπέλθῃ τινός, ὁ ἔ. (ἰππο)σερῶ τινά ὅσον «τινά θυμὸς καὶ ψυχῆς». Α 331, 33, 170. Περὶ τοῦ ἐν τῇ Θ 353 «κεκαδῶν» ἴδ. κλησιπ.

ἡ κλησιπ ἢ κλῆσιπ (κλ, ἴδ. κλῶμαι), παρ' Ὁμ. ἐν ἀόρ. εὐκτ. γάνοι καὶ μετοχ. γανών, ἐκ παρκα. μόνον μετοχ. κεχηνότα· τοῦ ἀορ. γάνε. Υ 146. α.) χαίνω, ὁ ἔ. ἐλῶ χέσμα, ἀνοίγομαι, «ἀνοίγω, χάνω» (μετὰδ., ἄλλο παρὰ τὸ μετὰδ. «χάνω» ἄλλοι). Υ 146, «τότε μοι γάνοι», «τότε ν' ἀνοίξῃ ἡ γῆ καὶ νὰ μὲ κατα-» Α 182, Z 284, Θ 150. β.) ἰδίως ἀνοί-
ξω ἀνοικτόν τὸ στόμα, «χάσκω», ὑπὸ ῥῶπων καὶ ζώων Π 350, 409, Υ 168. «πρὸς κῆμα» ἀνοίγω τὸ στόμα πρὸς τὸ «να καταπῶ ἔ ἀποπνιγῶ, μόνον μ 350. 100 (χαρ, ἴδ. χαροπόρ), παρκα. ἀναύξ. ὡν δ 35, ἔχαίρε, Α 73, χαίρε Ὁμ. πλγ., χαίρεσκεν Σ 259, -ον, μ 380, μὲλ. χαίρησεν Υ 363, ἀορ. ἐχάρη, -ημεν, (σημασιθεῖς κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς με-
των.) σπανιώτερον ἀναύξ. χάρη Ε 682, 9, Υ 1. Ἐρμ. 506, εὐκτ. γ' ἐνικ. χαρεῖη ἡ μετοχ. χαρέντες Κ 544, παρκα. κεκαδῶ μόνον ἐν τῇ ἐπικ. μετοχ. κεχαρηότα δ, καὶ τοῦ μέσ. παρκα. μετοχ. κεχαρη-
ται Υμ. 6 (7), 10, ὑπερσ. γ' πληθ. κεχά-
ται Υ 1. Δῆμ. 458. Πρὸς τοῦτοις δὲ καὶ οἱ ἐπικ. ἀναδιδπλ. τύποι: μὲλ. ἐνεργ. ἀπαρφ. ἀρρησέμεν Ο 98, μέσ. μὲλ. γ' ἐνικ. κεχα-
ται ψ 266, μέσ. ἀορ. α. χῆρατο Ξ 270, δ. ἀναδιδπλ. κεχάροντο Π 660, δ 344, εὐκτ. κεχάροτο δ 249, γ 438 καὶ γ' κεχαροῖατο Α 256. [Π συλλαβὴ χαρ (20) ἅπαντας τοὺς χρόνους; βραχέα]. 1) χαίρω, ἔχω χαράν, «χαίρομαι», πληθ. Πολλὰκι λαμβάνει τοῦ: προσδιο-
ν; «θυμῷ, ἐν θυμῷ, φρεσὶ, φρένα» Ὁμ. «χαίρει μοι ἦτορ, κῆρ» Ψ 647, δ 260, «Τὸ δὲ «νόψ χαίρω» ἐνδομύχως χαίρω, κρυφὴν χαράν» θ 78· ὡσαύτως καὶ τὸ «ἐν χαίρω» χ 411. Ἡ μετοχ. «χαίρων» ὡς μετὰ χαρῆς, Α 446, ο 428 κ. α., «χαίροντι

φέρω χαίρων» ρ 83. 2) συντασσόμενον α.) μετὰ δοτ. χαίρω ἐπὶ τινι, ἀγάλλομαι, εὐχαρι-
στοῦμαι εἰς (διὰ) τι, οἷον «νίκη» ἄρνιθι, εἰ-
μη» Π 312, Κ 277, δ 35 κ. α. β.) μετὰ δοτ. καὶ μετοχ. «τῷ χαίρον νοστήσαντι» διὰ τῆς ἐπ' ἀνδρὸς του, τ 463, «χάρη δ' οἱ προσόντι» ε 682, «εἴποτε καὶ ζῶντι» (Ἐκτορι) μάχῃς ἐκ-
νοστήσαντι χαίρετε» Ω 706· μετ' αὐτ. «χαίρει δέ μιν (ἄλωήν) ὅστις ἐθείρη» φ 347. (Π. Ὁρθέ-
τερον ὁ Εὐνὴς καὶ ἄλλοι δὲν παραδέχονται τὴν σύνταξιν ταύτην, ἀποδίδοντες: καθ' ὑπερβολὴν συνηθεσάτην τὸ «μιν» εἰς τὸ «ἐθείρη»). γ') μετὰ μετοχ. τοῦ ὑποκειμένου προσδιοριστικῆς, «χαίρει ἀκούτα» μετὰ χαρῆς ἤκουσα, Γ 76, Τ 185, πρδλ. Σ 259, ε 377. (Ἡ μετοχ. δὲν εἶνε συντάκτικὴ τοῦ ῥήματος ἐν τῷ Α 73, μ 380). δ.) μετὰ τοῦ «οὐνεκα» ἢ «ὅτι» θ 200, ε 52. 3) ἰδιαιτέρα χρῆσις α.) τοῦ μὲλ. μετὰ τῆς ἄρνης. (Π. ἢ καθ' ἑαυτὸν ἢ μετὰ μετοχῆς) «οὐ χαίρησαι» δὲν θὰ χαρῆς, ὅχι μετὰ χαρῆς, ὁ ἔ. κατὰ λιτότητα φράσεως: «κακὰ θὰ τὴν πάθῃς», κατὰ δυστυχίαν σου θὰ..., οἷον «οὐδὲ τιν' οἶω Τρώων χαίρησιν, ὅστις κτλ.» Υ 363. β.) τῆς προστάξ. «χαίρε» ἐν ταῖς προσηγορίαις ἢ προσφωνήσεσιν ἀναλογούσης πρὸς τὰς τῆς καθομιλ. «χαίρε σου, καλῶς τον» κ. τ. τ., Ι 497, α 423 κ. α. ἢ πρὸς τὰς εὐχὰς «χαροῦ-
μενος, -οι, εἰς ὑγείαν» κ. τ. τ. τὰς τῶν προ-
πόσεων, δ 60, σ 422, υ 499, ἐπὶ δὲ πρὸς τοὺς θεοὺς, «εὐχολῆς χαίρετε» ν 358, «χαίρε ἀοι-
δῇ» δέχθητι τὴν φθόγην, εὐπρόσδεκτος ἔστω σοι ἡ φθόγῃ, Υμ. 8 (9), 7.

χαίτη, ἡ μακρά, κυματίζουσα κόμη Κ 43, Ξ 175, δ 450, κ 567· ἐπὶ ἵππων ἡ χαίτη, «χιούτη», ἐνικ. καὶ πληθ. Ζ 509, Ρ 439 κ. α.

χάλλα [·...] (Π. ἀντὶ τοῦ χαλασ-, -αράγ-
ται δὲ ὅχι ἐκ τοῦ χαλᾶν, ὡς ἐφρόνουν οἱ πα-
λαιότεροι, ἀλλ' εἶνε τῆς αὐτῆς ῥίζης μὲ τὸ Λατ.
grando, Σανσκρ. hirad-unī, Σλαβικ. grad-ur
ὥστε τὸ πρῶτον α εἶνε εὐρυνικὸν ἐπένθημα),
χάλαζα, «χαλᾶζι», Πλ. Κ 6, Ο 470, Χ 451.

ΧΑΛΛΑ [·...] (διὰ τοῦ ὀνομαστικοῦ θέματος
χαλα, ἐκ τῆς ῥίζ. χα, ἴδ. κλῶμαι), ἀορ. α. ἐπ.
ἐχάλασσε, μετοχ. χαλάσασα, χαλαρώνω, ὁ ἔ.
(παρα)λύω τὸ πρότερον σφικτὰ δεδεμένον, ἐντε-
ταμένον «βιόν, τόξα» Υ 1. Απ. 6, Υμ. 27 (28),
42. (Π. Ἐντεθεῖν τῆς καθομιλ. τὸ «χαλᾶν ἢ χαλ-
νῶ» ἔλαβε τὴν σημ. τοῦ διαλύω πᾶν ὅτι συν-
τεταγμένον, παραλύω, διασπείρω, καταστρέφω).

ΧΑΛΕΠΑΙΝΩ [·...] (χαλεπός), ἐνεργ. ὀρις. -ει,
προς. -ε, εὐκτ. -οι, ἀπαρφ. -ειν, μετοχ. -ων,
παρκα. ἀναύξ. χαλεπαίνω, ἀορ. ὑποτ. γ' ἐνικ.
χαλεπήνη, ἀπαρφ. χαλεπήναι, ἀμετάδ., κυρ. εἴ-
μαι χαλεπός, βαρύς, ἀγριός, ἐπομ. βαρέως
ἐπιπίπτω, «ἀγριεύω», ingravesco, ἐπὶ ἀνέ-
μου, θυέλλης, Ξ 399, ε 485, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
ἐπὶ θεῶν καὶ ἀνθρώπων ὀργίζομαι, ἀγανα-
κτῶ, «θυμῶνῶ», ἰδίως φέρομαι δυσμενῶς,

„μαλῶν“, ἀπολ. Ξ 256, Γ 483, π 72 κ. ἀ.,
 „ὅτε ἀνδρεςσι κοτεσσάμενοι χαλεπήνῃ“ Π 386,
 ε 147, τ 83, πρὸλ. λ. ἀπεχθάνομαι. Ἰδ. καὶ
 ἑνθεῖε.

ΧΑΛΕΠΟΣ [υ-], ἢ, ὄν, συγκρ. -ήτερος, βα-
 ρύς, δύσκολος, ὁ ἔ. 1) ὁ μετὰ πόνων καὶ
 κινδύνων συνδεδεμένος, ἐπίπονος, ἐπίμοχθος,
 ἐπικίνδυνος, „ἀεθλος“ λ 622, „λιμὴν“ δυσ-
 πρόσitos, τ 189 μετ' ἀπαρφ. „χαλεπή τοι ἐγὼ
 μένος ἀντιφέρεσθαι“ σοὶ εἶμαι δύσκολος (προσω-
 πική σύνταξις ἀντὶ ἀπροσώπου, ὡς ἐν τῇ Α 546)
 ὁ ἔ. εἶνε δύσκολον νὰ ἀντιταχθῇ· εἰς ἐμέ, Φ
 482, ὡσαύτως· „χαλεποὶ θεοὶ ἐναργεῖς φαίνεσθαι“
 εἶνε ἐπικίνδυνον νὰ ἐμφανίζωνται οἱ θεοὶ ἐναρ-
 γεῖς, Γ 431, πρὸλ. Α 589, δ 397, Γ. Δῆμ.
 110, μετὰ δοτ. „χαλεπός τινα“ Α 516 πολ-
 λάκις ἐν ἀπροσώπῳ συντάξει τὸ οὐδέτερον „χα-
 λεπόν τοι παισὶν ἐριζέμεναι“ Φ 181, δ 651, κ
 305 κ. ἀ. ἐτι δὲ μετ' αἰτ. καὶ ἀπαρφ. Π 620,
 υ 313, ψ 81 κ. ἀ. „χαλεπόν γὰρ ἐπιστάμενόν
 περ ἔοντα“ ἐνθα ἐξυπακούεται ἐκ τῶν προηγου-
 μένων τὸ „ὕδ' ἄλλῃεν τινά“ Τ 80. (||. Ἄλλοι
 ὅμως τῶν νεωτέρων ἐκδοτῶν ἢ πρῶτος ὁ Σπίτζ-
 νερος ἔγραψαν μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου „ἐπιστα-
 μένῃ περ ἔοντι“ καὶ ἐξυπακούει ὁ Λαρόχ. οὐχὶ
 τὸ „ὕδ' ἄλλῃεν“ ἀλλὰ τὸ „ἀκούειν“ ἐκ τῶν
 ἀνωτέρω· εἶνε δύσκολον καὶ εἰς τὸν ἐμπειρότα-
 τον καὶ πᾶν γεγυμνασμένον νὰ ἀκούῃ ἐν τῇ
 μέσῃ τοσοῦτου θερμότητι. Ἰδ. καὶ λ. ἵπνοβάλλω).

2) ὁ προξενῶν βάρος καὶ κίνδυνον, βαρὺς,
 ἐπίμοχθος, ἐπικίνδυνος, τραχύς, σκλη-
 ρός, „κεραυνός, θύελλα, γῆρας, δεσμός, ἄλγος,
 μόχθος, ἄλγος“ Ὁμ. πλχ., „ἀμυχλαί“ ρ 189,
 „ὄνειδος“ Γ 438, „μῦθος“ Β 215. ὡσαύτως·
 „ἔπεα“ Ψ 489, „φῆμι“ κακὴ φήμη, Ξ 249,
 ω 201 ἐπὶ „προσώπων, δυσμενῆς, δύσκολος,
 σκληρός, „κακός“, ὀργίλος, α 198, δ 232
 κ. ἀ. „δαίμων“ τ 201, „τινί“ κατὰ τινος, πρὸς
 τινά, ρ 388.

ΧΑΛΕΠΤΩ (χαλεπ-ός), ποι. ἢ ἰδιῶς ἐπικ. τύπος·
 = ΧΑΛΕΠΑΙΝΩ, ἀλλὰ μεταβατ., μόνον ἐν τῇ γ'.
 ἐνικ. τοῦ ἐνεσ. -ει, βαρύνω, καταπιέζω, τινά,
 δ 423 †.

ΧΑΛΕΠΩΣ, ἐπὶρ., δυσκόλως, ἐπιπόνως, Ἰλ.
 Η 423, Γ 486.

ΧΑΛΙΝΟΣ, [υ-], ὁ, χαλινός, „χαλινάρι“,
 πληθ. Τ 393 †.

ΧΑΛΙΦΡΟΝΕΑ [υ-...] (χαλῖφρων), εἶμαι εὐή-
 θης, μωρός, βλάξ, μόνον ἐν τῇ μετοχ. -έοντα,
 ψ 43 †.

ΧΑΛΙΦΡΟΣΙΝΗ [υ-υ-], ἡ, χαλαρότης, χαυνό-
 της φρενῶν, ὁ ἔ. εὐθιεία, μωρία, βλακεία,
 κατὰ πληθ. μόνον π 340 †. Ἐκ τοῦ

ΧΑΛΙΦΡΩΝ [υ-], ὄν, ἐπικ. (ἐκ τῆς ρίζ. κλ.
 χαλι- καὶ φρήν) κυρ. ὁ χαλαρός, χαυνός,
 ἄδρανής τὰς φρένας, ὁ ἔ. εὐθιῆς, μωρός,
 βλάξ, ἡλίθιος, συνάπτεται μετὰ τοῦ „νήπιος“
 Ὁδ. δ 371, τ 530.

ΧΑΛΚΕΟΦΡΗΣ, ὁ, ἡ, ποιητ., χαλκοφῶς
 χαλκοῦν θώρακα φορῶν, Ἰλ. Γ 448.

ΧΑΛΚΕΟΣ, ἡ, ὄν, ἐπικῶς καὶ χάλκει
 ὄν, Γ 380, Δ 464 κ. ἀ., ἐτι δὲ καὶ ὡς
 ληκτον Σ 222 (χαλκός). 1) χαλκοῦς,
 κινός, πολλάκις ἐπὶ ὅπλων „ἄορ“ τ 241
 ρῆξ, γιγών, ἔγχοις, ἔντεα· Ὁμ. πολλὰ
 ἐπὶ χαλκός, χαλκοσκέπαστος, „κλῆρ“
 723, „σάκος“ Η 220, „Ἄρης“ Ε 701.
 ὁ ἐκ χαλκοῦ προερχόμενος· „χαλκίη“ αὖ
 ἐκ τοῦ χαλκοῦ ἀναλαμπή, στίλβη, Ν 31.
 μεταφ. ὡς χαλκοῦς, σιδηροῦς, τουτέστιν
 ῥός, σιερὸς, σκληρὸς, „ἥτορ“ Β 490.
 φωνή δυνατή, Σ 222, „ὑπνος“ Δ 241.
 ρανός·, Ἰδ. ταύτην τὴν λ.

ΧΑΛΚΕΟΦΩΝΟΣ, ὄν, ἐπικ. (χάλκειος,
 χαλκίφωρος, ἰσχυρόφωρος, ἐπὶ θ. το-
 τορος Ε 785 †.

ΧΑΛΚΕΪΣ, γεν. Ἰων. ἦος (Ἀττικ. ἑως)
 τὸν χαλκὸν κατεργαζόμενος, χαλκεύς,
 κεῖς·, Μ 295, Ο 309, „χαλκεύς ἀνὴρ“
 216, ἐν γένει μεταλλουργός, ὅθεν, χρῆ-
 γ 432, καὶ σιδηρουργός· 394. Ἐκ τοῦ

ΧΑΛΚΕΪΝ (χαλκός), μόνον ἐν τῇ ἀναφ.
 γάλκευον, κατασκευάζω τι ἐκ χαλκοῦ
 λου ἐν γένει, Σ 400 †.

ΧΑΛΚΕΩΝ, ὄντος, ὁ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χαλ-
 ὁ ἔ. τοῦ χαλκέως· τὰ ἐργαστήριον, θ 273 †.

ΧΑΛΚΗΙΟΣ, ἡ, ὄν (χαλκεύς) εἰς τὸν
 ἀνίκων, χαλκευτικός, „ὄπλα“ τοῦ
 τὰ (χαλκευτικά) ἐργαλεῖα, Ὁδ. γ 43
 μοι· = ΧΑΛΚΕΩΝ, χαλκεῖον, σ 328.

ΧΑΛΚΗΡΗΣ, ἦρες, γεν. ἑος, ποιητ. (χαλ-
 ἀραρίσκω) χαλκῶ ἡρμισμένος, τουτέστιν
 χαλκός, χαλκοσκέπαστος, -σκεπῶν
 χαλκῶν μερῶν συγκεῖμενος, ὅθεν χαλκοῦς
 κινός, κυνή, κόρυμβος· Γ 316, Ν 714.
 ἰός· Ν 650, α 262, -σάκος· Ρ 268,
 δόρυ, ἐγχεῖν· Α 469, Ε 445, Γ 258.
 „τεύχεα“ Ο 544.

ΧΑΛΚΙΣ, ἰδός, ἡ, Ξ 291 † οὕτως ὡς
 ὑπὸ τῶν θεῶν ἡ κίμιναις, ὅπ. Ἰδ.

ΧΑΛΚΙΣ, ἰδός, ἡ, 1) πρωτεύουσα
 Εὐβοίας, „Χαλκίδα“, Β 537. 2) τὴν
 Αἰτωλίας οὐ μακρὰν τοῦ στομίου τοῦ
 ποταμοῦ ὑπὸ τὸ ὁμώνυμον ὄρος (τὸ λ.
 σημερον Βαράσσος), ὅθεν ἢ παρὰ
 10. 2, 4 Ἰπποχράτους, τὴν σήμ. Γα
 650. 3) μικρὰν χωρίον τῆς νοτίου Ἰ.
 μακρὰν τῶν Κρουῶν (ὅπ. Ἰδ.), τὰ νῦν
 μοχώρι, Γ. Ἀπ. 425, (ο 295).

ΧΑΛΚΟΒΑΡΗΣ [υ-υ-] ἔς, γεν. ἑος
 (χαλκός, βάρος) ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ
 βρυονόμενος, ὁ ἔ. χαλκοῦς, „ἰός“
 μ 423, „δόρυ“ λ 532. Ἰδιαίτερος ἐπὶ
 τοῦ θηλ. ΧΑΛΚΟΒΑΡΕΙΑ, ὅσον „στεφάνη“
 96, „μελή“ Χ 328, γ 259, 276.

ΧΑΛΚΟΒΑΤΗΣ, [υ-υ-], ἔς, γεν. ἑος ποιητ.

χαλκοβατές δὴ ἐπὶ τῇ κατοικίᾳ τοῦ
126, Ε 473, κ. ἀ., τοῦ Ἡρακίτου, θ
τοῦ Ἀλκινόου, ν 4, ὁ ἔχων χαλκοῦν
χαλκοῦν κατ'ὀφλιον (κατὰ τὸν Σχολ.
πρὸς ὃν συμφωνεῖ καὶ ὁ Δούτζερς;
ὡς; θεώτερον συνθετικὸν μέρος τὸ
τοῦ, ὅ ἐ κυρ. τὸ πεπατημένον, ἐπομ.
πρὸν, πρὸλ. η 83, κατ' ἄλλους; δέ: ὁ ἐπὶ
τοῦ, χαλκοῦσθαι, ὅ ἐ στερεός;
ἄλλος; ὁ χαλκοῦν ἐδαφος ἔχων,
ἐπατος:).

ΧΑΛΚΟΓΛΩΧΙΝ [...], ΙΝΟΣ, ὁ, ἡ, χαλκῆν
ἀνωκτῆν, λόγγην ἔχων, χαλκό-
μελις μόνον X 235 f.

ΧΑΛΚΟΝΙΜΙΑ [...], ΙΔΟΣ, ὁ, ἡ, χαλκῆς κνη-
μὴ περικνημίδας ἔχων, *Ἀχαιοί μόνον
f.

ΧΑΛΚΟΡΡΗΤΗΣ, ἄο, ὁ, ποιητ. (χαλκός, κο-
ρρητῆς ἔχων πανοπλίαν, οἰονεὶ
πρακτοῦ, ἐπὶ τῶν ἡρώων, *Ἰλ. Ε
199, 398, N 720 κ. ἀ. πλχ. καὶ τοῦ
Ἰμ. 7 (8), 2 (ἐνθα κεῖται ἡ κλητικὴ
προσῆ).

ΧΑΛΚΟΡΡΗΤΗΣ, ὄν, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ -ΠΑΡΕΙΟΣ
(παρεῖα), ὁ χαλκῆς ἔχων παρείας, τούτε-
στι περιγεφυλαγμένος, οἰονεὶ *χαλκομαγούλας;
περικεφαλαίας, ἡ: ἐκατέρωθεν εἶχε
κατὰ τινὰ τῶν κροτάφων καὶ παρειῶν,
P 294, Γ 397, τῆς δέ *Ὁδ. μόνον ω

ΧΑΛΚΟΡΡΗΤΗΣ, ΠΟΥΝ, γεν. -ΠΟΛΟΣ, ὁ ἔχων χαλ-
κῆς, τούτεστι χαλκῆς πέταλα εἰς τοῦς πό-
δες, χαλκοπέταλος, ἐπὶ τῶν ἵππων τῶν
Ἰλ. Θ 41, N 23.

ΧΑΛΚΟΣ, ὁ, ἐπικ. γενικ. χαλκόφιν, χαλκός;
ἄλλος, ἐν τῇ καθομιλοῦ. τὸ μὲν *χαλ-
κός (Γουρμ.) *μπακίρι, τὸ δὲ (ἐν.)
*χαλκός, α 181 κ. ἀ. *Ἰδίως καταργα-
σθέντος ἢ ὅτι ἐξ αὐτοῦ κατασκευάζεται,
χαλκῆς, *χαλκῶμα, χαλκῶματα, δ 338 κ. ἀ.,
πολλάκι; προσεφέρετο ὡς
*χάμα, ἡ δῶρον, Η 473 (ὅπου εὐνα-
ντα καὶ ἀκατέργαστος χαλκός), χ 50,
δ 38 κ. ἀ. Τὰ δὲ σκεῦη τὰ οὕτω σημαί-
ναι: τρίπους, Σ 319, Θ 426, ἄγκιστρον,
πύλεκος, N 180, θ 507, μάχαιρα θυ-
μῆς, 532. Ἰδιαιτέρον δὲ ὅπλα χαλκῆς, Α
301 κ. ἀ., ὅσον κόρυς, Α 351, θώραξ,
κ. ἀ., δόρυ, Γ 348 (οὐδέποτε ὅμως ἡ
Π 77, χ 278, καὶ μάλιστα τὸ ξίφος, Β
38, ν 271. *Ἰδ. καὶ χλῆκος καὶ πάντα
τὰ χαλκός συνθετὰ. (Προσκούσαντες
ἐρμηνευτῶν εἰς τὴν μαλακότητα τοῦ
ὡς ὕλης πρὸς κατασκευὴν κοπτερῶν ὁ-
ρεῖσθαι ὅτι ὁ χαλκός τίθεται πα-
ροικτικῶς ἀντὶ τοῦ σιδήρου. Ἀλλὰ πρῶ-
τον ὅτι *Ὁμ. διακρίνει ἀκριβῶς τὸν χαλκὸν
σῆδρον, πρὸλ. Δ 510, Ζ 48, Ε 723,

Α 433, καὶ τὸν μὲν ἱκανῶς χαρακτηρίζει διὰ
τοῦ ἐπιθέτου *ἐρυθρός: (*Ἰδ. τ. λ.), τὸν δὲ σί-
δρον διὰ τοῦ *πολιός, ἐπειτα ἡ χρῆσις τοῦ
χαλκοῦ εἰς κατασκευὴν κοπτερῶν ὅπλων δὲν εἶνε
λόγος: ἰσχυρὸς νὰ ἐκλάθωμεν τὴν λέξ. εἰς ἄλλην
σημασίαν, διότι καθ' ὃν χρόνον ἐγίνωσκον οἱ
ἄνθρωποι νὰ σκληρύνωσι τὸν σῆδρον, δὲν εἶνε
ἀπὸ ἄνθρωπον νὰ εἶχον καὶ τὴν τέχνην τῆς τοῦ χαλ-
κοῦ σκληρύνσεως διὰ συγκράσεως ἄλλου τινοῦ;
μετάλλου, ὅσον κασιτέρου, καὶ τοῦτο ὑπεμφαί-
ναι ἡ περίστασις ὅτι ἡ ἐφεύρεσις αὕτη ἀποδίδεται
εἰς τοῦς *Ἰδαίους Δακτύλους. Ἀλλ' ἐκτὸς τοῦτο
δύναται τις νὰ παραδεχθῇ ὅτι πρὸς τὸν ἀνωτέ-
ρω σκοπὸν μεταχειρίζοντο καὶ τὸν διὰ φυσικῆς
οἰοῦ ἀπεσκληρυνμένον, τούτεστι μετ' ἄλλων με-
τάλλων ἐκ φύσεως συγκρατημένον χαλκόν. Τοῦ-
τοι; προσθετέον ὅτι καὶ ἄλλα ἔθνη κατὰ τοῦς
ἀρχαιοτάτους χρόνους μεταχειρίζοντο χαλκῶ
ὅπλα εἰς ἐπιθεσίαν, ὅσον οἱ Μασσαῖται κατὰ τὸν
*Πρόδοτον 4, 215: οἱ Ἀσσύριοι ἔφερον πλῆν
τῶν σιδηρῶν ἢ χαλκῆς ἡ χειρίδια, ὡς ἀπέδειξαν
αἱ ὑπὸ τοῦ Λαύαρδου ἀνασκαφαὶ παρὰ τὸ Νι-
βυρῶν: οἱ Πέρσαι εἶχον βέλη ἢ μετ' χαλκῆς ἢ μετ'
σιδηρῆς αἰχμῆς, ὡς ἀποδεικνύουσι τὰ ἐν Τσίλ-
μινάρ (Περσέπολει) εὑρεθέντα. Ὡσαύτως καὶ τῶν
βορείων ἔθνων πολλὰ ἔφερον κατὰ τοῦς ἀρχαιο-
τάτους χρόνους χαλκῶ ὅπλα, ὅσον οἱ Ἰρῆι
(*Ἰρλανδοί) καὶ ἐν γένει οἱ Κέλται ξίφη χαλκῆς,
ὡς ἀποδεικνύουσιν αἱ συχναὶ τοιοῦτου εἶδους
ἀνακαλύψεις, ὡσαύτως καὶ οἱ Οὐγγροι καὶ εἰς
πάσαις ἐν γένει τὰς ἱστορικὰς συλλογαῖς εὑρίσκον-
ται χαλκῶ ἐπιθετικά ὅπλα. Εἶνε λοιπὸν πεί-
νωτάτων ὅτι καὶ παρ' *Ὁμ., ὅπου εἶνε ὁ λόγος
περὶ ἐπιθετικῶν ὅπλων, ὁ χαλκός σημαίνει τὸν
ὄρειχαλκον, καὶ ὄχι τὸν σῆδρον, ὡς φρονεῖ ὁ
Σχοίμαννος).

ΧΑΛΚΟΤΥΠΟΣ [...], ὄν (χαλκός, τύπτω), χαλ-
κόπληκτος, *χαλκοκτυπημένος, μόνον
*ὤπτελαι T 25 f.

ΧΑΛΚΟΚΙΤΩΝ [...], ὄν, ἐπικ. ὁ φορῶν
χαλκοῦν χιτῶνα, θώρακα δηλ., τούτεστι
χαλκοθώραξ, *Ἀχαιοί, Τρῶες: Α 371, Ε
480 κ. ἀ. τῆς δέ *Ὁδ. μόνον α 286, δ 496,
*Βοιωτοί O 330.

ΧΑΛΚΟΔΟΝΤΙΑΔΗΣ [...], ἄο, ὁ, υἱός τοῦ
Χαλκιδόντος, βασιλέως τῶν ἐν Εὐβοίᾳ Ἀδαν-
των, ὁ Ἐλεφάνωρ, Β 544, Θ 464.

ΧΑΛΚΑΝ, ἄνος, ὁ, εἰς τῶν Μυρμιδόνων, Π
595 εἰ.

ΧΑΜΑΙΣ [...], ἐπὶ. (χαμαί), ποιητ. καὶ
μάλιστα ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χαμάζε, ὅ ἐ *κατὰ
γῆς, κάτω, χάμου μετὰ τῶν κινήσεως ση-
μαντικῶν ῥημάτων, Γ 300, δ 414, τ 63, 599 κ. ἀ.

ΧΑΜΑΙΣ [...], ἐπὶ. (χαμαί) = τῷ προηγουμ.,
Γ 29, π 191 κ. ἀ. πλχ.

ΧΑΜΑΪ [...] (τοπικὸς τύπος, δηλ. παλαιᾶς τινος
πτώσεως λεγομένης τοπικῆς ἐκ τοῦ ἀγρ. χαμά,
Λατ. humi, ἢ. πρὸλ. τῆς καθομιλ. τὸ *χάμου,

δ. ἐ. ἐπὶ. ἀντὶ τοῦ χάμω, κατὰ τὸ ἄνω, κάτω, ἔξω κτλ.), ἐπὶ. κατὰ γῆς. χάμου, κάτω· ἐπὶ τῇ κινήσει· καὶ ἡρεμία· σημαντικῶν βημάτων. «ἐρχομαι» Ε 442, «ἔμαιν» η 160, «ἐσ-
ναρίζω» Δ 145, «ἐν δαπέδῳ χαίαι» χ 188,
«πίπτω» Δ 482, «βάλλω» ρ 190 κ. ἄ.

*ΧΑΜΑΙΓΕΝΗΣ [υ...], ἐς (χαμαί, γίγνομαι) ὁ ἐκ τῆς γῆς ἢ μάλλον κατὰ γῆς γεγεννη-
μένος, ὁ χαμαὶ τοὔστις χαμαὶ γεγεννη-
μένος, οἷον· «χαμαίγεννημένος», «ἄνθρωποι
χαμαί» (|| πρὸς ἀντιπατοῦν των ὕψι, ἢ
ἀπὸ ἐπὶ γεγεννημένων θεῶν) Γ. Ἀφρ. 108, Δτήρ.
353.

*ΧΑΜΑΙΓΕΝΗΣ [υ...], λό, ἄ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ
ποιητ. (χαμαί, εὐνή) ὁ χαμαὶ εὐναζόμενος
ἢ κοιταζόμενος, κοιμώμενος, χαλαροῦ-
ται, ἐπὶ. των Σελίων (κατὰ τὸν Ὀβελκερον
ὡς δὲ ὄνειρομαντείας χρησμοδοτήτων, ἢ δὲ ἱ
εἶνε ἡ μήτηρ των ὄνειρων || πιθανώτερον μοί
φαίνεται ὅτι ἔλαβον τὸ ἐπιθετον τοῦτο διὰ τὴν
σκληρὴν καὶ ἀσκητικὴν βίον των, ὅθεν οἱ αὐτοὶ
καὶ ἀνιπτόποδες ἐλέγοντο) Π 235 f. Τοῦτου
Θηλ. ΧΑΜΑΙΓΕΝΗΣ. ἄσπε, ἐπὶ. των «σώων»
*Ιδ. κ. 213, ε 15. [Τὸ αὖ λαμβάνεται ὡς βραχύ.]

*ΧΑΝΔΑΝ [υ...], ποιητ., ἰδίως ἐπικ. (ἐκ τῆς
ρίζ. χαν, ἥτις κατὰ τὸν Κούρτιον ἀναφέρεται
ἐν τῷ Αττ. ρε(-hendo) παρὰ ἐχάνδανον, ἢ
αναύξ. χάνδανε, μέσ. μέλ. γ'. ἐνικ. χεῖσεται
σ 17, ἴδ. ἢ κατωτ., ἀορ. β'. ἔχαδε καὶ χάδε
Δ 21, Θ 461, Δ 462, ἀπαρρ. ἐπικ. χαδέειν
ἀντὶ τοῦ χεῖσθαι, Ε 34. Ἐκ τοῦ παρὰ κέ-
χανδα (μέ σημ. ἐνεστώτος) μετοχ. αἰτιατ. κε-
χανδότα Ψ 268, δ 96, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. κεχάν-
δει Ω 192. 1) ἀμετάδ. χαίνω, χάσκω, εἶμαι
ἀνοικτός, «οὐκέτι μοι στόμα χεῖσται» δὲν ἴδ.
ἀνοικθῇ τὸ στόμα μου, Γ. Ἀφρ. 253, καὶ ἄ
ἐγραψεν ὁ Βαουμ. ἐξ ἄλλων διορθώσεως). 2)
μεταδ. χωρῶ, περιλαμβάνω, περιέχω, με-
τ' αἰτ. ἐπὶ ἀγγελίῳ «ἐξέμετρα» Ψ 742, πρὸλ.
ὡς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ρ 314, «οἶκον κεχάν-
δότα πολλὰ» δ 96, πρὸλ. Ω 192, «αἰγιαλὸς
νῆα: χαδέειν» Ε 31, «οὐδὸς ἀρφατέρους ὁδὸς
χεῖσται» σ 17. Τροπικ. «ἦσαν ὅσον κεφαλὴ
χάδε φωτός» ἀνεδόκησεν ὅσον εὐνῆθη νὰ χω-
ρίση ἡ κεφαλὴ τοῦ ἀνθρώπου («ὅσον ἡ κεφαλὴ
ἴσχυσε χωρῆσαι μέγεθος φωνῆς» Σγολ.) τοὔ-
στιν ὅσον εὐνῆθη νὰ ἀνθέξη ἡ κεφαλὴ. Α 462,
«Πρὸ οὐκ ἔχαδε στήθος· χόλον» τῆς Πρας δὲν
ἐγώρει τὸ στήθος τὴν ὀργήν, ὁ. ἢ ἡ Πρα δὲν
εὐνόητο νὰ κρατήσῃ τὴν ὀργήν, Δ 21, Θ 461.

*ΧΑΝΔΩΝ, ὡς ἐπὶ τὸ πολ. ἐπικ. ἐπὶ. (χαίνω),
μέ ἀνοικτὸν τὸ στόμα, χάσκων, ὁ. ἢ ἀπλή-
στως, «οἶνον ἐλεῖν» φ 294 f.

*ΧΑΝΟΙ, ἴδ. ΧΑΙΝΟ.

*ΧΑΡΑΔΡΗ, ἡ (χαράσσω) α.) χαράδρα, ὁ ἢ
χάσμα γῆς ὑπὸ ὀρμητικῆς ῥοῆς ὕδατος δια-
νοχθέν, ὅθεν καὶ ἐν τῇ καθομῇ «ῥεμματιαῖ»,
δ. β. βρυγαιά, «κυλῆ» ἴλ. Δ 131. β.) ὀρμη-

τικὸς ῥόας, χεῖμα ῥόας, ῥέμαα,
μα, Π 390.

*ΧΑΡΕΪΗ, ΧΑΡΗ, ἴδ. ΧΑΪΡΟ.

*ΧΑΡΙΔΩΤΗΣ [υ...], ον, ὁ, ποιητ. (χ.
ἰδωμι), χαριτοδότης, ἡ χαροποι-
τοῦ Ἑρμοῦ, Γμ. 47 (18), 12. (||
ἀνέκοντι, καὶ ἄ καὶ ἄλλοι πρὸ πολλοῦ
εἰς ἄλλον Ἵμνον).

*ΧΑΡΙΕΙΣ [υ...], ΕΣΣΑ, ΕΝ (χάρις), ὁ
φιλέτατος, η, ον, πλήρης χάριτος,
εὐχάρις, ἐπομ. κομψός, ὠρατός,
καλός, «νόστιμος», ἐπὶ μελῶν τοῦ ἀν-
σώματος, Π 798, Σ 24, Χ 403, ἐπὶ
των, Ε 905, Φ 511, ε 231, Κ 514.
εὐχάριστος, εὐπρόσδεκτος, εὐχάρι-
στατος, «δώρα, ἔργα, αἰδοῖ» Ω 20,
ω 198, «νῆος» Α 39 ὡσαύτως καὶ
ἔσων. «ἀμοιβή» ἐπιθυμητὴ ἀνταμοιβή
«χαριεργάτη ἦδη» κ 279. Τὸ οὐδέτι. ὡς
«οὐ πάντες οἱ θεοὶ χαρίεντα διδοῦσι» δ
σιν εἰς ὅλους οἱ θεοὶ (ὅλα, τοὔστιν
τὰ «χρίσματα», Θ 467.

*ΧΑΡΙΖΟΜΑΙ [υ...], μέσ. ἀποθ., ὡς ἐπὶ
κατ' ἐστ. καὶ παρ. (ἀναύξ.), ἐκ δὲ
ἀ. μόνον εὐκτ. χαρίζαιτο, ἀπαρρ. χα-
ρίζομαι, κεχαρισμένος ἔμ. καὶ
ἐνικ. κεχάριστο. 1) πράττω τι εὐχά-
ριστα, χαρίζομαι, «κάμνω χάριν
ριστῶ τινα, μετὰ δοτ. καὶ πολλάκις
τοχ». Ε 71, Α 23, κ 43 κ. ἄ., «οὐ
χαρίζομαι· τὸ δ' αἰδοῖ» δὲν χαρίζεται
εὐχαρίσται πάντα, ψάλλον τοῦτο τὸ
338, ἰδίως εὐχαριστῶ θεόν τινα διὰ
61 ἐν γένει εἶμαι πρὸς τινα εὐνο-
νῆς, Ν 633 κ. ἄ., «τινὶ ψεύδεται» γ
τινα εὐχάριστος διὰ ψευδῶν εἰδήσεων.

2) μετ' αἰτ. πράγματος, εὐχαρίσ-
τω προσφέρω, δωροῦμαι τι, ὅπερ ἰδί-
ως καθομῇ. λέγεται «χαρίζω»,
= 283, «ἀποινά τι» Ζ 49, Κ 380, Α
γενικῆς τοῦ ὅλου ἐξ οὗ μέρος· χαρίζω
δω, ὅτον «ἄλλοτρίων» ρ 452, ἰδίως
μαι παρεόντων ἐκ των ἐνόντων, «ἀ-
ρισκόμενα», α 440, δ 56 κ. ἄ., ἀπ.
πρὸλ. προῖε. 3) ἐν τῷ παθ. παρακ.
εἶμαι εὐάρεστος, εὐχάριστος, ἀ-
ἐπιθυμητός, προσφιλής, μετὰ δοτ.
ριστο θυμῷ ζ 23, «ἐμῷ κεχαρισμέ-
νῳ Ε 243 κ. ἄ., «κεχαρισμένος ἐρχομαι
«κεχαρισμένα δώρα» εὐχάριστα, προσ-
Γ 298, ὡσαύτως «ἱερὰ» π 184 κ. ἄ.
ρισμένα τίθημι τι» = [χαρίζομαι τινι
χάριν εἰς τινα, Ω 661, «κεχαρισμέ-
νων χαριστικῇ, φιλόφρονι, φιλικῇ
Θ 584. Ἐκ τοῦ

*ΧΑΡΙΣ [υ...], ἴτος [υ...], ἡ (χαρ, ἴδ.
αἰε. χάριν. 1) πᾶν ὅ, τι προδίδει χά-
ριστησιν, «χάρις», γλυκύτης

αρεμὰ δα΄, ἰδίως σωματικῇ, ὅταν «χάρ-
μῃσι» τινι. 6 12, ζ 235, θ 19 κ. α.,
θ 17, γ 237, καὶ ἐπὶ πραγ-
ματικῇ ἐννοίᾳ, 183, σ 298, ἐπὶ
τοῦ ὅτι χάρις ἀμφὶ περιστάσεται ἐπίστα-
ται ἔχον χάριν τὰ λόγια του, θ 175,
καὶ χάριν καὶ κῶδος ὀπαζώ. σ 320. 2) ἡ
ἀξίον χαρᾶς ἢ εὐχαριστήσεως, ὅθεν
ἐυχαριστῶν, εὐχαριστήσις, εὐχαρι-
στῶν ἀντιμετατινέ. λαμβάνω παρὰ τινος
ἐάν, Δ 95, μετὰ γεν. τῆς αἰτίας, «οὐδέ
χάρις μετόπισθ' εὐεργέων» δὲν ὑπάρχει
ὁδὸς εὐγνωμοσύνης διὰ τὰς εὐεργε-
σίας, γ 319, καὶ μετ' ἀπαρρ. ἐπέχοντος
τῆς ἡσυχίας εἰρημένης γενικῇ, «οὐτις χάρις
ἐσθλῇ» δὲν ὑπῆρχε χάρις, εὐγνωμοσύ-
νῃ μάχεσθαι, ἢ πᾶλλον: τὸ μάχεσθαι
ἀπὸ τῶν ἔργων, I 316, P 147, «διδώμι
ἀντὶ τίνος» ἀνταποδίδω εἰς τινὰ χά-
ριν, P 650, «οἷδά τι χάριν» ὁμολογῶ
χάριν, γ 235 (|| ἐν-
νοεῖται καὶ τὸ Δ 243, «ἢ οὐ τι χάριν
ἰδὼ δ' ἔδωκε» εἰς τὴν πολλὰ μὲν ἔδωκεν,
δὲ χάριν (ἡδονήν) παρ' αὐτῆς ἀπῆλυν-
ε) εὐμένεια, φιλοφροσύνη, εὐερ-
γίαν φέρω τινί «ἀποδεδειγμένη, παρέχω
εὐχαρίστησιν, «χάμνω χάριν», γ 2-
4, E 211, 874, I 613, Φ 458, σ 307.
ΧΑΡΙΝ τίθεται ἀπολύτως μετὰ γενικῆς:
ἀντὶ τίνος, πρὸς χάριν τίνος, μόνον O
185. B.) Προσωποποιία, ΧΑΡΙΣ,
ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. ὄνομας.
δοτ. ἐπικ. Χαρίτεις. 1) ἐνικ. οὐα
ἐν συζυγῷ τοῦ Ἰφαισίου, Σ 382 (ἦτις
ἐν ὁδῳ Θεογ. 945 ὀνομάζεται Ἀγλαΐα),
φ 267 συζυγῷ αὐτοῦ εἶνε ἡ Ἀφρο-
δίτη ἀντιφάσις μετὰ τῶν
ἐν ἑαυτῇ ἀφαιρείται, ὅταν παρατηρήσωμεν
ἐν αὐτῇ τὰ χωρὶς ὑπόκειται ἡ αὐτὴ
ἡ δὲ ἰδέα ὅτι ἡ ὑπὲρ τῆς χάριτος γίνεται
τοῦ Θεοῦ τῆς καλλιτεχνίας. 2) συ-
κατὰ πληθ. αἱ Χάριτες, αἱ θεαὶ δηλ.
τοῦ, αἱ παρέχουσαι χάριν καὶ θέλη-
σιν, ζ 18. Ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν παρ' Ὁμ.
ὑπομένοντος, ὀνομάζεται δὲ μία μόνον
ἐν 269, 275. Ἐκ τοῦ σ. 267 «χα-
ρὶν ὀπλοτερέων» καταφαίνεται ὅτι ἦσαν
καὶ διαφόρου ἡλικίας. Εἶνε ὀπαδοὶ καὶ
αἱ τῆς Ἀφροδίτης, θ 304, σ 194, ἀν-
τιφάσαι καὶ τὸν πέπλον αὐτῆς, E
ἐν τῷ Γ. Ἀφρ. 95 λέγονται «Χάριτες
Θεοῖσιν πᾶσιν ἐταιρίζουσιν». (Παρ' Ἡ-
ρακλ. 907 λέγονται θυγατέρες τοῦ Διὸς
Εὐρυνόμης καὶ ὀνομάζονται Ἀγλαΐα,
Ἡφαιστία, Θάλια).

τῇ καθολογίᾳ, «εἶνε μὲν ἡ χάρις», «χάρμα
βροτοῖσι» χαρὰν εἰς (διὰ) τοὺς θνητοὺς, πρὸς χα-
ρὰν τῶν θνητῶν, E 325, P 636, Ω 706, Γ. 15
(16), 4, πληθ. ζ 185, ἰδίως χαρεκακία: ἀντι-
κείμενον, περιγελως, «χάρμα τινὶ γίγνομαι,
ἔσομαι» Γ 51, Z 82, K 193, P 342. 2) γα-
ρὰ, εὐχαρίστησις, ἡδονή, τοῦναντίον «ἐλ-
γος» τ 474, «ὑπὸ χάρματος» ὑπὸ τῆς χαρᾶς,
Γ. Δῆμ. 372.

ΧΑΡΜΗ, ἡ, ἐπικ. (συγγ. τῷ χαίρω, ἴδ. ΧΑΡΟΠΟΣ),
κυρ. μὲν χαρὰ, ἰδίως δὲ α.) ἡ πρὸς μάχην
ἄρεσις, πολεμικὴ χαρὰ, προθυμία, «χάρ-
μης γηθόσυνον, τὴν σφιν θεὸς ἔμδαλε θυμῷ» N
82, «ἀνάκλιδες οὐδ' ἐπὶ χάρμῃ» ἀνδρῶν, ἀνευ
πολεμικῆς προθυμίας: ζ 185, N 104, «μνή-
σασθε χάρμης» ἐνθυμηθῆτε τὴν πολεμικὴν σας
ἄρεσιν καὶ προθυμίαν, Δ 222, Θ 252 κ. α., γ
73 (μόνον ἐνταυθα τῆς Ὀδ.), τοῦναντίον «ἀλ-
θεσθαι χάρμης» M 203, «εἴκω τινὲ χάρμης»
ὑποχωρῶ εἰς τινὰ ἦγουν εἶμαι τινος κατώτερος ὡς
πρὸς τὴν πολεμικὴν προθυμίαν, Δ 509 κ. α.,
«ἔρωεν χάρμης» χαλαρῶ τὴν πολεμικὴν μου προ-
θυμίαν, E 101, «παύω τινὰ χάρμης» M 389: εἰ
δὲ ζ ἐπὶ θηρίων «σὺν λέων ἐδίησας χάρμῃ» ἐν
τῇ πολεμικῇ του ζήσει, διὰ τῆς πολ. του τόλμης,
P 283, πρὸς N 104. β.) μάχη, ἀγὼν, «πό-
λεμος», «καὶ μιν ἐρυσσάμεθα χάρμης» P 161
(ἴπου δ' Δοιδερλ. ἀπὸ τῆς θέλει νὰ γράψῃ δοτ.
«χάρμῃ», ἵνα σημαίῃ: διὰ τοῦ πολεμικοῦ μας
θάρρους), ὡσαύτως: «φῶτε εἰδότες μάχης» ἄνδρες
εἰδήμονες τῆς μάχης, E 605 (κατ' ἄλλους δὲ:
συναισθανόμενοι τὴν πολεμικὴν των προθυμίαν)-
ὡσαύτως: ἴσως ἐρμηνευτέον καὶ τὸ «προκαλοῦμαι
τινα χάρμῃ» προκαλῶ τινὰ εἰς μάχην, H 248,
285 (κατ' ἄλλους δὲ: προκαλῶ τινὰ ὑπὸ τῆς
ἐπιθυμίας τοῦ μάχεσθαι. Πλὴν τῶν παρατεθέντων
καὶ ἄλλα χωρὶς ὑπάγουσι τινες εἰς τὴν β.) ση-
μασίαν. Ὁ Φαῖσις μάλιστα πανταχοῦ ἐλαμ-
βάνει τὴν λ. εἰς τὴν τελευταίαν σημασίαν, πλὴν
ἐν τῷ N 82, παρὰ τὴν αὐτὴν ἐκ τοῦ I κρᾶν ζ
ὡς θεμελιώδη σημασίαν παραδεχόμενος: τὴν
συμπλοκὴν καὶ ἄλλοι ἄλλως ἐτυμολογοῦσι καὶ
ἐρμηνεύουσιν).

ΧΑΡΜΟΦΡΗΝ, ὄν, γεν. ΟΧΡΟΣ, (χάρμα φρήν)
ὁ ἐνδομύχως χαίρων, εὐφρόσυνος, περι-
χαρής, «χαρούμενος», μόνον Γ. Ἑρμ. 127.

ΧΑΡΟΠΟΣ [-], ἡ, ὄν. (πιθανῶς ἐκ τοῦ χαρᾶ
καὶ ὄψ), χαροπός, περιχαρής, φαίδρως ὁ
ἔχων θάρραλέον, φιλόμαχον βλέμμα, «χαρο-
ποί λέοντες» διὰ τὴν ἀγρίαν καὶ εἰς μάχην
πρόθυμον ὄψιν, λ 644, Γ. Ἑρμ. 569, «κύνες»
Γ. Ἑρμ. 193. (|| Ἡ ἐρμηνεία αὕτη δικαίως
δὲν ἀρέσκει εἰς πάντας: διὸ καὶ πολλοὶ κατέ-
ργον εἰς ἄλλας ἐτυμολογίας καὶ ἐρμηνείας: ὅχι
πολύ πιθανώτερας. Ὁ Κοῦρτιος ἐπέτυχε, νομίζω,
τοῦ ὀρθοῦ, παραδεχθεὶς ὡς θεμελιώδη σημασίαν
τῆς ρίζ. ΧΑΡ (Σανσκρ. ghar) ἀφ' ἐνὸς μὲν τὸ
λαμπρῶ, φαίδρύνομαι, ὅθεν χαίρην, χαρὰ,

ΧΑΡΜΑ, **ΧΑΡΙΣ**, Λατ. *gratulus, gratia* καὶ **ΧΑΡΟΠΟΣ**: ὁ ἔχων λαμπρόν, σπινθηροδόλον ὄμμα· ἀφ' ἑτέρου δὲ τὸ καλοῦμαι, φλέγομαι, μεταφορ. διακαῶς ἐπιθυμῶ, ὄθεν **ΧΑΡΜΗ**).

ΧΑΡΟΠΟΣ [·.], ὁ, κύρ. ὄν., βασιλεὺς τῆς νήσου Σύμης, πατὴρ τοῦ Νιρέως, Β 672.

ΧΑΡΩΝ [·.], ὁπός, ὁ, υἱός τοῦ Ἰππάρκου, εἰς τῶν Τρώων ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φονευθεὶς, Α 426.

ΧΑΡΓΙΔΗΣ [·.], ἴος, ὡς καὶ ἡ Σκύλλα (ἴδ. τ. λ.) προσωποποιᾷ ἐπικινδύνου τινός· θαλασσίας δίνης, κειμένης ἀπέναντι τῆς Σκύλλης, καὶ καταβροχθιζούσης πᾶν τὸ εἰς αὐτὴν προσπελάζον, μ 104 ἐξ., 260, 441, ψ 327. (Οἱ ἀρχαῖοι ἔθετον ἀμφοτέρως ταύτας τὰς δίνας· ἐν τῇ Σικελικῇ πορθμῷ, τὴν δὲ Χάρυδιν ἰδίως πλησίον τῆς σημερινῆς Μεσσηνίας, ὅπου καὶ τῶρα παρὰ τὸν φάρον παρατηρεῖται δίνη τις (ὀνομαζομένη *Chargilla, Remo, Calofaro* ἢ *Gargalo*), ἥτις θαλῶ· οὐδαμῶς ὁμοιάζει πρὸς τὰς τῶν ἀρχαίων περιγραφάς· ἐν καιρῷ γαλήνης· ἡ περιστροφικὴ κίνησις τῶν ὑδάτων εἶνε μάλις ὁρατὴ, καὶ τὰ ἐλάχιστα δὲ ἀλευρικά πλοῖα ἀκινδύνως διαπλεύουσιν ὑπεράνω αὐτῆς· ἐν καιρῷ ὅμως τροχυμίας· εἰς τὰ μικρὰ πλοῖα εἶνε λίαν ἐπικίνδυνος καὶ κατὰ τὸν σεισμόν τοῦ 4783 ἐπήνεγκε, λέγουσι, φοδερὰς καταστροφάς· Κατὰ τὸν μετέπειτα μῦθον ἦτο ἡ Χάρυδς· Οὐγᾶτηρ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς Γῆς).

ΧΑΤΕΩ [·.], ἐπικ. (**χα**, ἴδ. **κάζομαι**), μόνον κατ' ἑνός. γ' πληθ. -έουσι, μετοχ. -έοντα, -έουσα, -έουσι, κυρ. πρὸς τι χάσκω, εἶμαι κενός· τινος, ἢ στεροῦμαι τινος, ἐπομ. ἄ.) ἐπιθυμῶ, ζητῶ, ὀρέγομαι, ποθῶ, ἀπολ. I 548, O 399, β 249, μετ' ἀπαφρ., γ 280, ο 376· β'.) [δέομαι], „χρειάζομαι, ἔχω χρεῖαν“, „πάντες θεῶν χατέουσι“ ἄνθρωποι· γ 48.

ΧΑΤΙΖΩ [·.], ποιητ. = **ΧΑΤΕΩ**, ἑνός. -εις, -ει, μετοχ. -ων, ἄ.) ἐπιθυμῶ, ἐπιζητῶ, ποθῶ, μετὰ γεν. Β 225, θ 156, λ 350, χ 50· ἀπολ. χ 351· β'.) [δέομαι], „χρειάζομαι, ἔχω χρεῖαν“, μετὰ γεν. Σ 392, „οὐ πληθὺν διζήμενος οὐδὲ χατιζών“ (πληθὺς δηλ.) Ρ 221.

ΧΕΙΡῆ, ἡ, (χε -ιά, ἐκ τῆς ρίζ. **χα**, ἴδ. **κάζομαι**) χεῖρά, ὁ πῆ, „τρύπα“, ἰδίως ἡ φωλεὰ τῶν ὕφνων, ἴλ. Χ 93, Ρ 55.

ΧΕΙΛΟΣ, **ΕΟΣ**, τό (πιθανῶς ἐκ τῆς ρίζ. **χα**, ἴδ. **κάζομαι**) 1) **χεῖλος**, „χεῖλι“, „ὁδὸς ἐν χεῖλεσι φύντες“· ἴδ. λ. ὁδός, „χεῖλεσι γελᾶν“· ἴδ. **ΓΕΛᾶΝ**· „χεῖλεα μὲν τ' ἔδωκεν, ὑπερψῆν δ' οὐκ ἔδωκεν“· τὰ μὲν χεῖλη ἔδωκε (ἐδωκόσας), τὸν δὲ οὐρανίσκον δὲν ἔδωκε, παραινιδώδης φράσις ἐπὶ τῶν μικρὰ καὶ γλίσχρα διδόντων, Χ 495, 2) ἐν γένει τὸ **χεῖλος**, ἡ ἄκρα τινῶν πραγμάτων, οἷον κανίστρου, ποτηρίου, τάφρου κ. ἄ. τ., δ 432, β 616, Μ 52, Βατρ. 154.

ΧΕΙΜΑ, **ΛΤΟΣ**, τό (κατὰ τινα· μὲν ἐκ τοῦ χέω· κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον καὶ ἄλλους· συγγεν. τῇ **Σανερ**. *hiim* = ψυχός, *hiimas* = χιών, *hiemantis*

= χειμῶν, Λατ. *hiems*), χειμερινός· χειμερινὸν ψῦχος, κακοκαιρία, 487· ὡς ὦρα τοῦ εἶναι, χειμῶν, „χειμῶν τούναντιον τοῦ «θέρος», κατὰ γενικ. «χειματος» [χειμῶνος], ἐν ὥρᾳ χειμῶν χειμῶνα“, ἡ 418, „χεῖμα“ διακρινεὺς χειμῶνος, „τόν χειμῶνα“, λ 190.

ΧΕΙΜΑΛΥΡΟΣ, ὄν (χεῖμα, βέω), σινημάλυρος, Α 493 καὶ κατ' ἐπικ. συγολ. ῥος, Δ 452, Ε 88, ὁ κατὰ τὸν χειμῶνα τοῦ πολλοῦ ὕετος ἢ τῆς ἀναλυομένης πλήθων, πληροῦμενος, ἐπομ. ὄν· βέων, „ποταμός“, ἴλ. Α 493, Ν 13 (κατὰ δὲ τὸν Δουδερλ· ὁ μόνον τὸν βέων, τὸ δὲ θέρος ἐξηρινόμενος).

ΧΕΙΜΕΡΙΟΣ, ἡ, ὄν (χεῖμα), χειμῶν, „χειμῶνιαιτικός“, „ἄλλα“ χειμερινῇ Β 294, „νεφάδες“ Γ 222, „ἡμαρ“ Δ 493, „ὑδωρ“ Ψ 420, „ὥρη“ χειμῶνος· ὦρα.

ΧΕΙΜᾶΝ, ἄνθρωπος, ὁ (περιληπτικόν τοῦ καιρός· θυελλώδης, ὑετώδης, κακοκαιρία· ταιγίς, θύελλα, „ἀνεμοδροχὴ, ἀνεμολαγία“, (Λατ.) „φουρτούνα“ Γ 4, Ρ 549, Ψ 506.

ΧΕΙΡ, ἡ (χεν, παλαιολατ. *hiir* = manus, σκρ. *haganum* = χεῖρ, ἐκ τῆς ρίζ. **χα** = γεν. χειρός. Ἐκτός τῶν ὁμαλῶν τύπων εἶναι καὶ οἱ ἐξῆς· Ἰωνικ. καὶ ποιητ. σχηματ. **χερί** Θ 289, Ω 401, αἰτ. **χέραι** (19), 40, δοτ. πληθ. **χεῖρες**σι Ὀμ. πλ. **χεῖρες**σι μόνον Γ 468. 1) **χεῖρ**, „χεῖρ“ ἢ ἀνοικτὴ καὶ ἢ κλειστὴ, Ὀμ. πλ. χ. π. συνάπτονται „χεῖρες καὶ πόδες“, „χεῖρες δάρι“, Ν 61, O 364, δ 419 κ. ἄ., πρὸς τῶν ζώων, Βατρ. 88, ὁ βραχίον, Δ 466· ὄθεν „ἐν χεῖρεσσιν πίπτω τινός“· πρὸς τὰ ἀγκάλας τινός, Ζ 81, „ἐπ' ἀρισερὰ πρὸς τὰ ἀρισερὰ τῆς χειρός, ὃ ἐ. πρὸς τὴν στερὰν χεῖρα, ε 277. Πολλάκις τίθηται πλεονασμὸν „χεῖρὶ λαβεῖν, χερσὶν ἐλάττω“· δὲ τῶν φράσεων „χεῖρας ἀνασχεῖν θεοὺς ἀεῖρειν, ὀρέξαι, πετάσαι τινί“, ἴδ. τὰ 2) ἰδίως κατὰ πληθ. τροπικ. ἀντὶ τῆς γαῖας, δύναμει, ἰσχύος, βώμης, βίης, ὁ λᾶκος συνάπτεται μετὰ τοῦ „μένους, βίης“, Μ 435 κ. ἄ., „σθένος“ φ 282, „δύναμις“, 237, „ὅσον ἐγὼ δύναμαι χερσὶν τε ποσὶν τε“· ὅσον δύναμαι „μέ χέρια καὶ πόδες“· τούτεστι μὲ ὅλας μου τὰς δυνάμεις, Ὅθεν „χεροὶ πεπορθῶ“, Π 624 κ. ἄ., τῶν ἢ „μελιχλίη“, οἷον „ἐν χερσὶν μελιχλίῃ πολέμοιο“· εἰς τὰς χεῖρας ἢ βραχίονας· ἐγκρατεῖα ἢ σωτηρία, καὶ ὅλως χαλάρωσιν, ἀδράνειαν τοῦ πολέμου, ἴδιαίτερ. ἄ.) ἐπὶ φιλικῆς ἐννοίας, „ἐν χερσὶν ἀρήγω“· λόγῳ καὶ ἔργῳ βοηθῶ· „χεῖρα ὑπερέχω τινί“· κρατῶ ἢ βάλλω· ῥα ὑπεράνω τινός, τούτεστι προστατὴν

καθ' ὅσον. φράσει, ὁ θεός· νὰ βάλλῃ τὸ
 πῦρ σου, ὁ ἔ. ὁ θεός· νὰ τὸν προφυλά-
 σῃ, Δ 219, «χέρης ἀμύνειν εἰσι καὶ ἡνι-
 κῆς ἐχόμεν χέρης νὰ βοηθήσωμεν τὸν ἐν-
 οῦν, X 814, ὁ' ἐπὶ ἐχθρική· ἐννοίας, «χει-
 ρὶν τινὶ ἐπιβάλλω χεῖρα εἰς τινα, «χέ-
 ρις ἐπάνω τοῦ», A 89 κ. α., ὡσαύτως
 «ἐφ' ἡμῶν τινί», A 567, α 254 κ. α., «χει-
 ρὶν τινί», ι 288, «ἐπεὶ ἔκω χεῖρας ἐς
 ἐφ' οὗ ἤλθες (ἐπεσες) ἀπαῖ εἰς τὰς χει-
 ρῶν, K 448, «φίλος ὅτι χεῖρας ἔκοιτο»
 ὅθεν 270η (πέση) εἰς τὰ χεράκια τῶν, μ
 κ. α., «ἐν χερσὶ τίθημι, βάλλω τινός» ρί-
 πει τὰς χεῖρας, εἰς τὴν ἐξουσίαν τινός, Φ
 2, 103.

χειρὶς ἰσως, ἡ (χείρ, ὡς κνημὶς ἐκ τοῦ
 ἡ, ὅτι ὑποκορισμ.), περιχάλυμμά τι τῆς
 ἡ τοῦ βραχίονος, κατὰ τινος· μὲν εἶδος
 τοῦ χειροκτύπου (χειροκτύου, Κοραὴ Ἄν.
 B. σ. 429), χειρῖδος, «μανικίου», δε-
 ῖον περὶ τὸν βραχίονα καὶ τὴν χεῖρα καὶ
 ὅλκτον αὐτό κατὰ τὴν ἀδριότεραν γεωργι-
 νάσιον ἀπὸ τῶν ἀκανθῶν καὶ τῶν τοισύ-
 ατ' ἄλλους δὲ χεῖρις τοῦ χιτῶνος, «μα-
 μέρι τῆς χειρὸς καθικνούμενον (ὑπερ-
 ῖπλες δυσχερὴν τὴν ἐργασίαν) ω 230 ὁ.
 ὑποτέταν, οἷτος, ὁ (χείρ, τάνω) ὁ τὰς
 ἐκτείνων, οἷονεῖ «ἀπλοχέρης», μό-
 νος, 299.

χειρότερος, ἡ, οἷ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κείραν,
 ὁ ἔ. ὁ χειρότερος, ἡ, O 513, Γ 436.

κείραν, οἷ, γεν. οἷος, κυρ. συγκρ. τοῦ κα-
 κιστικῆν ἀγρ. χέρης (ὅπ. ἴδ.) ἀντὶ τοῦ
 κείραν, συνήθως ὅμως λαμβάνεται ὡς ἀν-
 τισυγκριτικὸν τοῦ κακός, «χειρότερος»,
 κείρος, μάλιστα κατὰ τὴν ἀνδρείαν καὶ
 μαχητικὴν δύναμιν, E 377, O 641 κ. α.,
 κ. α., τοῦναντίον «ἀρείων» O 541, υ
 πὶ ἥπων, Ψ 572, 577, «τοὶ αὐτῶ χεῖ-
 ρεσσι παρ' ἑσται» εἰς (διὰ) σὲ αὐτὸν χειρό-
 τος ἦν, ο 515. Πρὸλ. κείραν, κείρου-
 χειρότερος.

κείραν, οἷος, ὁ, υἱός· τοῦ Κρόνου καὶ τῆς
 ἡ εἰς τῶν Κενταύρων, περιόχτος διὰ τὰς
 ἡ καὶ μαντικῆς γνώσεως του. διδάσκαλος
 σκληροπύθ, Ἀχιλλεύς· καὶ ἄλλων, Δ 219,
 Π 143, Γ 390.

κείραν, ἴδ. κελάνον.
 κείραν [-], ὄνος, ἡ (Λατ. hirundo), «γε-
 ρα, χελιδόνι», Ὅδ. φ 411, χ 240,
 43, 44.

κείραν [-], ρος [-], ἡ, α.) χελώνη, «γε-
 ρα, ἐκ τοῦ σκληροῦ δέρματος τῆς ὁποίας
 ἡς κατεσκεύασε τὴν πρώτην λύραν, ἐν-
 ἐπ' αὐτῆς χορδαί, Ὑ. Ἑρμ. 25, 153.

κείραν (χέλυς), ἡ, χελώνη, «χελώνη»,
 μ. 42, 48.

κείραν [-], εος, τό, ἡ ἀκαθαρσία ἡ τὰ

ἀκαθάρτα τὰ ὑπὸ τῆς ὀρμῆς τῶν ποταμῶν παρα-
 συρσέντα, ἄμμος, ὄστρακα, λίθοι, ξύλα κ.τ.τ.,
 «χάλεκε», «χέραδος μυρίον» Φ 319 f. (Τινεῖς
 τῶν γραμματικῶν τονίζουσι· χεράδος, ὡς ἐξ
 οὗν αὐτ' χεράς, ὅπως· εὐρίσκεται ἡ λέξις παρὰ
 Πινδ., ὅς συνάπτουσι τὴν γενικ. πρὸς τὸ ἄλκις·
 () ὁ δὲ Δόντις· τονίζει μὲν χεράδος, ὑπολαμ-
 βάνει δὲ τὸν τύπον τοῦτον ὡς σχηματισμὸν γε-
 νικῆς ἐξ ὀνομαστ. τὸ χέρα·). Ἡ ἐτυμολογία
 ἀντιβολος· κατὰ τινος· συγγεν. μὲ τὸ χαρά-
 δος, κατ' ἄλλους· μὲ τὸ χερρόος, ξηρός· κατὰ
 τοῦ ἀρχαίου ἐκ τοῦ χεῖρ, συγγ. μὲ τὸ χερ-
 ματ, χερμαδίου, ἡ ἐκ τοῦ χεῖω).

χειρείτερος, ἡ, οἷ, ἐπικ. συγκριτ. ἀντὶ τοῦ
 χείρων, ὁ ἔ. χειρότερος, ἡ, B 248, M
 270.

χειρίων, οἷ, γεν. οἷος, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χεί-
 ρων, ὁ ἔ. χειρότερος, κατώτερος, κατὰ τὴν
 αἰσθ. ἡ ἀρετὴν, O 585, ἡ κατὰ τὴν ἀνδρείαν,
 σωματικὴν δύναμιν, P 539, υ 45 κ. α. Τοῦναν-
 τίον «ἀρείων» K 237 κ. α. Παρτίτερον προσ-
 ὀφισιὸν λαμβάνει κατ' αἰτ. «δέμας, φυτὴν» A
 114, ε 214 κ. α. Οὐδ. πληθ. «τὰ χερείονα» τὰ
 χειρότερα, ἡ χειροτέρα διάθεσις, A 576, σ 404.
 Τὸ ἐνικὸν οὐδέτ. μετ' ἀπαρρ. «οὐτι χερείον ἐν
 ὅρῃ δειπνῶν ἐλέσθαι» δὲν εἶνε χειρότερον εἰς
 τὴν (πρατήκουσαν) ὥραν νὰ δειπνήσῃ τις, ὁ ἔ.
 κατὰ λιτῆτητα· εἶνε καλλίτερον δὲ, (παρὰ τοῦ-
 ναντίον δηλ.)· ὅθεν συχνὰ μεταφράζεται ἡ τοῦτο
 ὡς καὶ ἄλλα συγκριτικὰ, ὡς θετικόν· δὲν εἶνε
 κακόν (ὅπως· συχνότατα καὶ ἐν τῷ πεζῷ λόγῳ·
 οὐ χείρων), ρ 176, πρὸλ. φ 262.

χέρης (κατὰ τὸν Κούριον ἐκ τοῦ κερ, χείρ,
 οἷονεῖ ὑποχείριος), θυμ. ὄγρ. ὑποτίθεσθαι ὑπὸ
 τοῦ Βουτῆ. εἰς παραγωγήν τῶν εἰρη· ἐπικὸν
 τόπων, δοτ. χέρης, αἰτ. χέρηα, ὀνομαστ. πληθ.
 χέρης, αἰτ. τοῦ οὐδ. χέρηα (ἀνθ' οὗ ἐν τῷ σ
 229 καὶ υ 310 πρὸ τοῦ Βεκκίρου ἐγράφετο
 χέρηα, ὡσαύτως καὶ ὑπὸ τοῦ Λαρόχ. ἐπ' ἐ-
 σχατῶν), ἐτι δὲ καὶ ὡς θετικόν τῶν συγκριτι-
 κῶν· χείρων, χερείων, χειρότερος, χειρείτερος,
 καὶ κακός, ἀδύνατος, φαῦλος, εὐτελής,
 «πρόστυγος», κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὸν βασι-
 λῆα καὶ τοῦ ἀριστῆα, «κρείστων βασιλεύς ὅτε
 χῶται ἀνδρὶ χέρη» A 80, «οἷα τοῖς ἀγαθοῖς
 παραδῶται χέρης» ο 324 (ἐν ἀμφοτέροις
 τοῖς τοῖς· χωρίοις· δύναται, ἀν γένηται χέρηα,
 καὶ ὡς συγκριτικὸν νὰ ἐκλήσθῃ τὸ ὄνομα), τὸ
 οὐδ. πληθ. «χέρηα» ἐναντίον τοῦ «ἐσθλὰ» σ
 229, υ 310. Ἐξ ἀνάγκης ἔχει συγκριτικὴν ση-
 μασίαν ἐν τοῖς εἰρη· «γίνατο εἰς χέρηα μάχη,
 ἀγρῇ δὲ τ' ἀμείνω» Δ 400, καὶ «οὐ τι χέρηα
 παρ' ἑ» E 476 καὶ «ἐσθλὰ μὲν ἐσθλός· εἶνε,
 χέρηα δὲ χείρωνι δόσκει» E 382 (Τοῦ ἀνωτέ-
 ρου τύπου· οἱ μὲν ἀρχαῖοι γραμματικοὶ ἐθεώρουν
 οὐ μόνον κατ' ἐννοίαν ὡς συγκριτικόν, ἀλλὰ
 καὶ κατὰ σχηματισμὸν ὡς συγκεκριμένον· ἐκ τῶν
 πληθίων πτώσεων τοῦ συγκριτικοῦ χερείων,

γράφοντες μάλιστα τινές αὐτῶν (ὡς ὁ Ἑρωδιανός· καὶ Ἀρισταρχος, Ἰδ. Σχολ. εἰς Α 80 καὶ ε 476) χέρειες, χέρεια, τὴν δὲ δοτ. μόνον χέριν εὐφωρία· χέρις ἀντί τοῦ χέρεϊ. Τῆς αὐτῆς γυνώμης· εἶνε ἐκ τῶν νεωτέρων, πλὴν τοῦ Πασσώβου καὶ Λόδεκκ, οὗ Δοιδερλέινος· καὶ Ἀμεῖς, γράφοντες οὗτοι πανταχοῦ χέρει-. Ὁ δὲ Βούττιμαννος καὶ ἄλλοι μετ' αὐτοῦ καὶ κατὰ τύπον καὶ κατ' ἔννοιαν θεωροῦσι τὴν λ. θετικὴν ὅπου δὲ συντάσσεται μετὰ γενικῆς, ὁ μὲν Βούττιμαννος νομίζει ὅτι κατὰ τινὰ συντάξεως ἀπλότητα, ὑπολειφθεῖσαν ἐκ τῆς ἀρχαιοτάτης γλώσσης, ἢ προσθεμένη ἐκεῖνη γενικὴ ἔχει τὴν δύναμιν νὰ μεταβάλλῃ τοῦ θετικοῦ τὴν ἔννοιαν εἰς συγκριτικὴν· ἢ ὁ δὲ Κόνερος ἐν τῇ νεωτάτῃ ἐκδίδει τῆς διοδοκῆς αὐτοῦ γραμματικῆς σ. 436 φρονεῖ ὅτι κατὰ τύπον μὲν εἶνε θετικὸν τὸ ὄνομα, κατὰ δὲ τὴν ἐτυμολογικὴν τοῦ ἔννοιαν (ὡς χεῖρις) δύναται νὰ συνταχθῇ μετὰ γενικῆς καὶ νὰ μεταπέσῃ εἰς συγκριτικόν).

ΧΕΡΜΑΔΙΟΝ [~], τό, ἐπικ. λίθος χειροπληθής, δηλ. τοσοῦτον μέγας, ὥστε νὰ δύναται τις νὰ περιλαμβάνῃ αὐτόν διὰ τῆς χειρὸς τοῦ (πρόλ. Π 735), ὅποιοι εἶνε οἱ κατὰ τοὺς ἀγροὺς εὐρισκόμενοι, „πέτρα“, (ἢ ἄλλως λεγόμενοι· τροχμαλός, „τροχαλιός“, κατὰ τὸν Δουκάγγιον, ὅπερ ὁ Κοραῆς θέλει νὰ τονίξῃ τροχάλος, ἴδεν καὶ ὁ σωρὸς αὐτῶν „τροχαλιός“ λέγεται ὡσαύτως καὶ „κοχλάκι“ ἐκ τοῦ ἀρχαίου κάγληξ), Δ 518, Ε 302, 582, Α 265, 541, κ 121, φ 375 (μόνον ἐνταῦθα τῆς Ὁδ.), Βατρ. 231.

ΧΕΡΝΗΤΙΣ, ἰδος, ἡ, ποιητ. θηλ. τοῦ **ΧΕΡΝΗΤΗΣ** (χεῖρ), ἀποχειροθίωτος, ἢ ἐκ τῆς ἐργασίας τῶν χειρῶν ἔωσα, „γυνή“ ἢ ἐπὶ μισθῷ νήσουσα, Μ 433 †.

ΧΕΡΝΙΒΟΝ, τό (χεῖρ, νίπτω, „νίδω“, λεκάνη πρός ὑποδοχὴν τοῦ χερνίβου, τοῦ πρός νίψιν τῶν χειρῶν ὕδατος· πρό τῆς θυσίας, νιπτήρ, Ω 305 †.

ΧΕΡΝΙΠΤΟΜΑΙ, μέσ. ἀποθ. (χεῖρ, νίβω, „νίβομαι“, νίπτομαι), ἀορ. γ'. πληθ. ἀναυδ'. χερνίψαντο, νίπτομαι τὰς χεῖρας, μάλιστα πρό τῆς θυσίας, Α 449 †. Ἐκ τούτου

ΧΕΡΝΙΨ, ἰδος [~], ἡ, νίπτρον, ὕδωρ πρός νίψιν τῶν χειρῶν, „χερονίψιμον“, δι' οὗ πρό τοῦ γεύματος καὶ πάσης ἄλλης θρησκευτικῆς τελετῆς· ἐνίπτοντο τὰς χεῖρας, (ἢ ὅπως καὶ σήμερον ἐν τῇ Ἀνατολῇ παρὰ μὲν τοῖς Ἑλλήσι· πρό τοῦ γεύματος, παρὰ δὲ τοῖς Μωαμεθανοῖς καὶ πρό πάσης προσευχῆς), μόνον κατ' αἰτ. „χερνίβας“ Ὁδ. α 136, γ 440, 445, η 172 κ. α.

ΧΕΡΣΙΑΛΜΑΣ [~], ἀντοξ, ὁ, υἱὸς τοῦ Πριάμου ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεύς φανευθείς, Α 423.

ΧΕΡΣΟΝΑΕ, ἐπικ. ἐπὶ τὴν χέρσον, ὁ εἰς τὴν ξηράν, „εἰς τὴν σερεάν“, Φ 238 †. Ὦ. Ἀπ. 28. Ἐκ τοῦ

ΧΕΡΣΟΣ, ἡ (συγγεν. τῇ σχερός, „ξερός“), ἡ

ξηρά, „ἡ στερεά“, ἀντιθέτω· πρός τὴν ὕδριν θάλασσαν, Δ 423, κ 459 κ. α., „πρὸς τὴν ξηράν, πρὸς τὴν ἀκτὴν“, ε 147, ε 394. (ἢ. Ἐν τῇ καθομικῇ. „χέρσον“ ἢ ἀκαλλήγητος· γῆ).

ΧΕΪΤΑΙ, **ΧΕΪΤΑΝ**, **ΧΕΪΤΕ**, Ἰδ. χέω.

ΧΕΪΜΑ, **ΛΤΟΣ**, τό, **ΧΕΪΜΑ**, **ΧΩΜΑ**, **ΧΥΜΑ**, **ΧΕΥΣΤΟΝ** τι περιχεόμενον, „καταπτε περιχευόμενος καταίτερος“, Ψ 501 †. Ἐκ τῆς

ΧΕΡ (χέρ, βίξ. κτ), τό ἀπλόν ὡς ἐκ πολλῶν ποιητ., ἐνεσ. χέει, μετοχ. χέων, χέται· μέσ. ἀπαρρ. χεῖσθαι, παρ. χέω· χέοντο· ἀορ. α. ἐνεργ. Ἄττ. ἔχεα, ἐξ οὗ γ'. πληθ. ἔχεαν Σ 317, Ω 799, ἄλλα γ'. ἐπικ. ἔχεα καὶ ἀναυδ'. χεῖα (ἐχέϊα)· ἐχέσθαι, ὅπου· χέω με σημασι· μέλ. δ. γ'. ἐνικ. χεύθω, α. πληθ. χεύσμεν ἐπικ. τοῦ· χεύωμεν Η 336, γ'. πληθ. χεύοιτο· Π 303· γ'. πληθ. χεύαντων δ 214· μέσ. α. γ'. ἐνικ. ἐχάυατο, χεύατο, παθ. πείχεται· γ'. πληθ. κέχυνται, ὑπερσ. γ'. ἐνικ. κέχυντο, κέχυντο· ἐκ τοῦ παθ. ἐχύθη· μόνον εὐκτ. χυθεῖν τ 590. Ἐκ τούτων ὑπάρχει καὶ τις ἐπικ. συγκεκομμένη κατὰ τὸν Ἀρεν· κατ' ἀναλογίαν τῶν εἰς μὲν μᾶτων σχηματισθεῖς· μέσ. ἀορ. β'. μεσ. παθ. ἐχύμην, ἐξ οὗ γ'. ἐνικ. ἔχυτο γ 88· χύτο Ψ 385, η 143, γ'. πληθ. ἔχυντο καὶ χύντο, Ἰδ. ἐκπέα, μετοχ. χυμένη τ 0 527. Ὁ ἐνεσ. καὶ παρ. εἶνε πάντοτε ναίρεται, πλὴν ἐν τῇ ἀπαρρ. χεῖσθαι καὶ Θεμελιώδης σημασι· „χύνω“. Α') Ἐνεργ. κυρ. ἐπὶ ὕδρων πραγμάτων, χέω μετὰ προσηκουσῶν προθέσεων σύνθετον, ἐκχέω, χέω, καταχέω, „χύνω ἐπάνω, καταχέω, σά εἰς“, μετ' αἰτ. πράγματος, „ὕδωρ, δάκρυα“ Ὁμ. πλχ. „οἶνον ἐν ἀσφῷ“ ζ 17, Σ 347, 6 354, 380, ἐπὶ τοῦ Διός· „χέει βρέχει, Π 385· ὅθεν καὶ ἀπολ. „χέει“ (ἐκκούεται καὶ τὸ ὑποκειμενον· Ζεὺς καὶ τὸ καίμενον· χιὼνα ἐκ τῆς συναψίας τοῦ Λητοῖνιζει, ἢ ὅπως λέγει ἡ καθομικῇ· χνεῖ, Μ 281. 2) ἐπὶ ξηρῶν πραγμάτων, νω, ῥίπτω, πετώ, „ῥώπα·“ ἔρριψε γῆς, ἔστρωσε π 47, „(ἄνεμοι) φύκος ἔχ' ἐξήνεγκαν, „ἔχυσαν“, εἰς τὴν παραλίαν ὡσαύτως· „ἄνεμοι· φύλλα χέει χαμάδι·“ ἀποκαίει κατὰ γῆς, Ζ 147, „σῆμα“ ἐπὶ χέων χῶμα, Η 86, α 291 κ. α., ὡς „τύμβον“ Η 336, δ 584, ω 81· ποιητ. λάμην γθανί· ὑερίζων ἐξαπλάνω, ῥίπτω γῆς, τ 232, „δοῦρα“ σωρηδόν, „ὡσάν βρ· ῥίπτω, Ε 618, „ἐλάτα ἐράζε·“ χύνω τὰ ματα ἀπὸ τῆς τραπίζης κατὰ γῆς, γ 20· „κρέας εἰν εἰλεοῖσιν·“ χύνω τὸ κρέας ἐπὶ ὀδελῶν εἰς τὰ πινάκια, ι 215, „δασματὶ κρατός·“ ῥίπτω κάτω, σκορπίζω, γ 468 (αἱ νεώτεροι ἐκδίδουσι· φέρουσι· βάλει· ἀν

α), « δένδρεα χέε καρπόν » ἔχονον τὸν καρ-
 πόν· τ. ε. τοσοῦτον ἀφθονος κατεκρέματο, ὥστε
 ὡσεὶ χυνόμενος· λ 588, γδ. ΚΑΤΑΚΕΝ.
 μεταφ. διαχέω, ἐκτείνω, ἐξαπλώνω,
 « διαχέει, διαδίδει τὴν φωνὴν τῆς ἡ ἀη-
 τῆς » 521, « αὐτῆμενα κατὰ τινος » ψ 765.
 « ἡέρα » P 270, η 45, « ἀγλὺν κα-
 τεβαλῶν » T 321, « ὕπνον ἐπὶ βλεφάροις »
 65, πρβλ. Ω 445, 6 395, ε 492, μ 318
 « κάλλος καὶ κεφαλῆς » ψ 156. B') Π20.
 αὐτοῦ συγκεκομμένου μέσ. ἀορ. 6'. α.) χέο-
 μετὰ τῶν προσθηκασῶν προθέσεων σύνθε-
 « χύνωμαι », ἐπὶ τε ὑγρῶν, οἷον θαλάσσης,
 85, δ 523, καὶ ἐπὶ ξηρῶν, οἷον « χύων » M
 « κόπρος » ι 330, ρ 298, « ὄνθος » ψ 775.
 ἐπὶ ὁμίχλης « αὐτοῖτο πάλιν γύτο ἀήρ »
 10, ὁπίσω, ἀπεσύρθη, η 443. β.) διαχέο-
 « ἐξαπλοῦμαι, ἐκτείνωμαι, « κατ' ὄριον »
 « χέμετ' ἀχλὺς » E 696 κ. α. ἐπὶ θανάτου
 14, ἐπὶ ὕπνου τ 590, « ἀντ' αὐτῶν γυμ-
 χύσεται περὶ αὐτόν, ὃ ἐ. ἐναγκαλισθεῖσα
 284, θ 527 τὴν αὐτὴν σημ. ἔχει καὶ
 ἀ. « ἐχέυατο πότον ἐπὶ προῖ » H 63.
 ὡ παρακ. σημαίνει ἐμμελὲς ἐξήλωμένος,
 « ἀκίμαι ἢ περικίμαι, οἷον τ 539, ἐπ' ἀλ-
 100, « χ 387, 389, « ἀγχιστῖναι (γδ. τ. λ.)
 « ἀντὶ τῆς χέονται » E 444. γ.) μεταφ.
 « ἐξήλκην, διαχέομαι, διασχυρπίζομαι,
 « ἐκτείνωμαι, χύνωμαι », οἷον ἐπὶ ἀνθρώπων
 « ἔχοντο Μυρμιδόνες » Π 267, T 356,
 « ἐχέοντο πρὸς ἐμὲ, ἐπάνω μου, κ 415.
 « Μὲς μετὰ τοῦ ἀ. ἀορ. χέω, « χύνω »
 « ἐμαυτὸν, ἢ κατ' ἐμαυτοῦ, ἢ τὶ τῶν
 αὐτοῦ, « χοήν χεῖσθαι πᾶσιν νεκύσας » κ
 λ 26, « κύνιν καὶ κεφαλῆς » ῥίπτω κατὰ
 κεφαλῆς μου, Σ 24, κ 317. « βέλεια » χύνω
 ἐμὲ μου, ὃ ἐ. ῥίπτω αὐτὰ ἐν ἀφθονίᾳ, Θ
 590, « ἀμφὶ υἱὸν ἐχέυατο πήχει » ἐξή-
 100, « περὶ τὸν υἱὸν τοῦ βραχίονός της, E
 100, « ἡ, ἐπικ. (κα, χάλινω), κιδωτός,
 « ἐκτείνω, κατεσέλλα » (ἴταλ.) εἰς ὑποδοχὴν
 « ἐκτείνω ἐνδομάτων καὶ ἄλλων σκευῶν,
 « ἐκτείνω » κεκοσμημένη, ὅθεν « καλή,
 « ἐκτείνω », ἐπὶ δὲ « πυκνὴ » Π 221,
 234, 6 339, θ 424, ν 40, 68 φ 51.
 « ἐκτείνω, κατὰ κράσιν ἀντὶ τοῦ καὶ ἡμεῖς,
 100.
 « ἐκτείνω, ὃ, ἡ (συνήθ. ἐκ τῆς ρίζ. κα,
 « ἐκτείνω », ὃ ἀρσεν. « ἐκτείνω », B 460,
 100, P 460, ἀρσ. τ 552, θηλ. ο 461, 474.
 « ἐκτείνω » (κα, χάλινω), χάσμεα, ῥωγ-
 « ἐκτείνω », τρύπα, Φ 495 τ. (II. « ἐκ-
 100, « κατὰ τὸν Δουκάγιον τὸ στήλαιον »
 « ἐκτείνω » εἰς τὸν Εὐστάθ. εἰς ἴλ. Φ, σ. 4248 « Καὶ
 « ἐκτείνω » πολλοὶ τῶν Ἑλλαδικῶν καὶ μά-
 « ἐκτείνω » τῶν κατὰ Πελοπόννησον χηλαμοῦς τὰς

περὶ θάλασσαν ῥωγάδας πέτρας φασι κατὰ τινὰ
 παραφθοράν.).
 ΧΗΡΑΤΟ, γδ. χλῖρα.
 ΧΗΡΕΥΩ (χῆρος), μόνον κατ' ἑνας. -ει, ἀμε-
 τάβ. εἶμαι χῆρος, ἐστερημένος, κενός,
 μετὰ γεν. « χ. ἀνδρῶν » ι 424 τ. (II. « χηρεῖω »
 μόνον περὶ συζύγων).
 ΧΗΡΗ, ἡ, ἐπὶ θ. τοῦ χῆρος (κα, χάλινω, « χά-
 νω », κυρ. ὅστις « ἐχάσεν » τι), « χῆρα », « ἡ-
 τῆρ » ἴλ. X 499, « γυναῖκες » B 289, « λείπεις
 ἐπὶ χῆρην ἐν μεγάροις » « μετ' ἀφίνας χῆραν
 εἰς τὸ σπίτι », X 484, πρβλ. Z 432, καὶ μετὰ
 γεν. « χῆρη σεῦ ἔσται » Z 408.
 ΧΗΡΩΝ (χῆρος), μόνον ἐν τῷ ἀορ. ἀ. ἀναού.
 χῆρως, -ει, μεταβ. ἐρημώων, κενώνω, γυ-
 μνώνω, « ἀγυιάς » ἴλ. E 642. ἴδως κάμνω
 τινὰ χῆραν, « ἀφίνας χῆραν », P 36.
 ΧΗΡΩΣΤΗΣ, ἄο, ὃ, ἐπικ. μόνον κατὰ πληθ.
 « χηρωσται » E 158 τ, κατὰ μὲν τὸν Σχολ. « οἱ
 ἄλλοι τοῦ γένους κληρονόμοι », ὁλοῦν ἐπι-
 τροποὶ χηρῶν, διαχειρίζεται τῆς περιουσίας
 αὐτῶν, πρβλ. ὀρφανιστής· κατὰ δὲ τὸν Ἀπολ-
 λῶν. « οἱ μακρόθεν προσήκουσι κατὰ γένος » αἱ
 « μακρινοὶ συγγενεῖς ». Τοῦ Σχολ. ἡ γνώμη
 εἶνε πιθανωτέρα.
 Χῆρος, ποσ. τὸ (χατέω, κα, γδ. χάζομαι),
 στέρησις, ἔλλειψις, μόνον κατὰ δοτ. « χῆται »
 ἡ « χῆται » δι' ἔλλειψιν, μετὰ γεν. Z 463, T
 324, τῆς Ὁδ. μόνον π 35, γ. Ἀπ. 78.
 ΧΟΛΜΑΛΟΣ [-ω], ἡ, ὅς (χαμα-ι, χαμηλός·
 μετὰ παρενθέτου θ, Λατίν. humilis) συγκριτ.
 -ότερος, ὑπερθ. -ήτατος, « χαμηλός », τα-
 πεινός, « ταῖχος » N 683 (ἐνθα τὸ ὑπερθ.),
 « σκοπεῖλος » μ 408 (ἐνθα τὸ συγκριτ.), « ἐνὶ »
 λ 194, « νῆσος » χαμηλή, τοῦτέστι χαμηλὰς
 ἔχουσα τὰς ἑτάδας, ι 25, κ 496.
 Χοῆς (Σανσκρ. hjas, Λατ. heri) χρον. ἐπὶ θ.
 χθές, « ἐχθές » γ. Ἑρμ. 273. Ἐκ τούτου
 χοῖζος, ἡ, ὅς, « χθασινός », « χθιζὼν χρεός »
 τὸ χθασινὸν χρεός, N 745· συχνότατα ἀντὶ
 ἐπιβόρηματος, οἷον « χθιζὼς ἔδη » χθές ἀπῆλθε,
 A 424, πρβλ. T 441, 6 262, δ 656, κ 379
 κ. α. Τὸ οὐδέτ. ἐνικ. χοῖζος λαμβάνεται ὡς
 ἐπὶ θ. χθές, T 495, ὡσαύτως καὶ τὸ πληθ.
 χοῖζι, « χθιζά τε καὶ πρῶϊα » κυρ. χθές καὶ
 προχθές, B 303. (Ἑρμηνεύεται ὅμως τὸ χω-
 ρὸν ποικιλοτρόπως· ὁ μὲν Φαῖσις καὶ ἄλλοι
 μετ' αὐτοῦ στίζοντες ἰσχυρὰν στίζιν μετὰ τὸ
 « πρῶϊα » ἀναφέρουσι τὰ ἐπιβόρηματα εἰς τὰ
 προηγούμενα « κῆρες ἔδαν θανάτοιο φέρουσα »
 καὶ ἐννοοῦσι τὸν πρό ὀλίγων ἡμερῶν γενόμενον
 λοιμόν, ὅστις πολλοῦς τῶν Ἀχαιῶν διέφθερε·
 κατ' ἄλλους δὲ παραδύλλοντας τὸ τοῦ πεζοῦ
 λόγου « χθές καὶ πρῶτην, γθές τε καὶ πρῶτην,
 πρῶτην τε καὶ γθές » ἐπεξηγοῦνται μὲν τὰ ἐπιβό-
 ρηματα διὰ τοῦ ἀμέσως ἐπομένου χρονικοῦ
 λόγου « ὅτε ... ἠγερέθοντο », ἀποδίδονται δὲ εἰς
 τὸ πολὺ κατωτέρω « ἐφάνη μέγα σημεῖα » ἀλλὰ

πότε ανάγκη τὸ «χθίζα καὶ πρῶιζα» τὸ ὁποῖον ἀρμόζει νὰ λέγεται περὶ χρόνου σχετικῶς πρὸ ὁλίγου παρελθόντος, νὰ κεῖται ἐπὶ γεγονότος πρὸ ἐννέα ἐτῶν συμβάντος. Διὰ ταῦτα οἱ πλεῖστοι καὶ ἐσώτατοι τῶν ἐρμηνευτῶν ἀναπαύονται εἰς τὴν τοῦ Ναυτελδοῦ ἐρμηνείαν, καθ' ἣν μετὰ τὸ «χθ. ἢ πρῶιζα» ἐννοεῖται τὸ «ἦν» (ἦγουν «χθίζα τε καὶ πρῶιζα ἦν, ὅτε ἐς Αὐλίδι νῆες ἡμερῆθοντο»): χθές καὶ πρῶην ἦτο ὅτε, ὃ ἐ. ὁλίγοι ἡμέραι ἦσαν ὅτε συνῆλθον τὰ πλοῖα ἐν Αὐλίδι, καὶ τότε ἐφάνη τὸ μέγα θαῦμα, τοῦτέστι δὲν εἶχαν ἀκόμη παρέλθῃ πολλαὶ ἡμέραι, ἀφ' οὗ ἤρχισαν νὰ συνέρχωνται τὰ πλοῖα ἐν Αὐλίδι, καὶ τότε ἐφάνη τὸ μέγα θαῦμα. || Οὐχ ἔτιον νομίζω ὅτι ἡ ἐρμηνεία αὕτη δὲν ὑγιαίνει, ἡ δὲ συνάφεια τοῦ λόγου ἀπαιτεῖ νὰ ἐρμηνευθῇ καὶ ἡ Ὀμηρικὴ φράσις ὅπως καὶ τοῦ πεζοῦ λόγου τὸ «χθές καὶ πρῶην». Ἡ ἐννοια εἶναι ὑπομείνεται, φίλοι, ἵνα ἴδωμεν ἂν ἀληθῆς εἴναι τοῦ Κάλχαντος τὰ μαντεύματα. Ταῦτα δὲν εἶναι «παλαίφρατα θέσφατα», ἀλλὰ ζῶντα ἐπὶ ἐν τῇ μνήμῃ πάντων ὁμῶν, ὅσοι ἐσώθητε: χθές καὶ πρῶην, ὅτε συνελέγοντο οἱ Ἀχαιοὶ ἐν Αὐλίδι, συνέδῃ τὸ μέγα ἐκείνο θαῦμα κτλ. Κατὰ ταύτην λοιπὸν τὴν ἐννοίαν τὸ χθίζα τε καὶ πρῶιζα ἐκφράζει τῷ ὄντι βραχὺν τὸν παρελθόντα χρόνον σχετικῶς πρὸς τὰ παλαίφρατα θέσφατα. τὰ ὅποια πολλὰκις διείπον τὰς πράξεις τῶν ἀνθρώπων ἢ παρελθόντων εἰς ἐξήγησιν τῶν γιγνομένων, ἴδ. ι 507 ἐξ., ν 172 ἐξ.).

ΧΘΩΝ, ΟΝΩΣ, ἡ, ποιητ. ἄ.) γῆ, ἔδαφος: τῆς γῆς, «ἐξ ἡπῶν ἐπὶ χθόνα ἀποβαίνω, ἐπὶ χθονὶ κατατίθηναι κ.τ.ε.» κατὰ γῆς χθ. Ὀμ. πλχ. ἔτι δὲ γῆ κατ' ἀντίθεσιν τοῦ οὐρανοῦ, Δ 413 κ. ἄ. πλχ., ὅθεν «πάγκαρπος, πουλυδοτέραι» Γ 89, μ 491 κ. ἄ. Ὅθεν οἱ ἄνθρωποι ἐν ὧν διαμένουσιν ἐπὶ τῆς γῆς, λέγονται «ἐπὶ χθονὶ δερκόμενοι» Α 88, «ἐπὶ χθονὶ σίτον ἔδοντες» θ 222, ὅταν δὲ ἀποθνήσκωσι λέγονται «χθόνα δύνονται» χώνονται εἰς τὴν γῆν, Ζ 411 β'. γ) χώρα, „τόπος“, ν 352.

ΧΙΛΙΟΙ [-ω-], αι, α, „χιλίοι“ κτλ. Ὀμ. Η 471, Θ 562, «χίλι' ὑπέστη» χίλια ὑπεσχέθη (ἔπειτα μετὰ τὸ ὑπέστη ὁρῶν ἐστὶν ὁ Βέκκερ, καὶ οἱ μετ' αὐτόν, τὸ δὲ ἐπόμενον «αἶγας καὶ δῖε» εἶναι ἐπεξηγήσεις τοῦ χίλια—„κεφάλια“ τρόπον τινά—) Α 224.

ΧΙΜΑΙΡΑ [-ω-], ἡ (χίμαρος), (|| κυρίως μὲν ἡ περυσινή αἶψ· ἔπειτα δὲ ἐν γένει παρά ποιηταῖς) ἡ αἶψ, γρίδα, κατακαί, Ζ 181 ἱ.

ΧΙΜΑΙΡΑ [-ω-], ἡ, φασιδιόν τι τέρας θείας καταγωγῆς (κατὰ τὸν Ἡσίοδον Θεογ. 321 θυγάτηρ τοῦ Τυφῶνος καὶ τῆς Ἐχιδνῆς) ἐν Λυκίᾳ, τοῦ ὁποίου τὰ μὲν ἐμπροσθεν εἶχον μορφήν λέοντος, τὰ δὲ μετὰ αἰγῶν, καὶ τὰ ὀπίσθεν δράκοντος· ἦτο δὲ πρὶν πῦρον καὶ ἐφανεύθη ὑπὸ τοῦ Πηλεοφόντου Ζ 179 ἐξ., Π 328, Γ. Ἀπ. 368. (Κατὰ πᾶσαν πιθανότητα ἡ Χίμαιρα εἶναι

ἀλληγορικὴ τις εἰκὼν τοῦ ἡφαιστιῶδους: ἴδ. τῆς Λυκίας, ἀφορμὴν λαβοῦσα (κατὰ τὸν Λακά) ἐκ τινος ἡφαιστιῶδους ὄρους οὗ μετῆς Φασήλιδος, ὅπερ καὶ σήμερον ἐκτενέρεται ἀέρι καὶ διὰ τοῦτο Γιαννὰ-Δα—=καίόμενον ὄρος ὑπὸ τῶν Τούρκων καλεῖται κατὰ δὲ τὸν Στράβωνα 14, 3, 5, ἐκ τινος ὄρους σταίου χαράδρας τοῦ ὄρους Κράγου. Ἡ δὲ τῶν συνθέσεων τῶν διαφόρων ζῴων εἴρη ἐκ τοῦ πλῆθους αὐτῶν ἐν Λυκίᾳ).

ΧΙΟΣ [-ω-], ἡ, νῆσος τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐμπροσθεν τῆς Ἰωνικῆς παραλλῆας, καὶ τὴν μερὸν Χίος, ὑπὸ δὲ τῶν Τούρκων Σακίς πασί, δ ἐ. Μαστιχόντης, Γ 470.

ΧΙΤΩΝ [-ω-], ὁνος (λέγεται σημερινῶς ἐν Ἑβραϊστῇ καταναετ, Χαλδ. κιτάν) ὁ, ἄ.) ὁ ὅς τις, ὑπένδυμα, Ὀμ. πλχ. ἦτο διακρινόμενον κατὰ τὰ διάφορα ἔθνη καὶ τὰς ἐποχάς: ἐπὶ ἀρχαιότερων χρόνων ἦτο ἐνδυμα βραχὺ, πῶς μάλλινον (ὅθεν «μαλακός» Β 42, α. ἄνευ χειρῶν, ἀναλογοῦν πρὸς τὰ ἡμέτερα κέμισα, φερόμενον ὑπὸ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν) (παρ' Ὀμ. μόνον ὑπ' ἀνδρῶν) κατάσχευα, διὰ ζώνης συσφιγγόμενον περὶ τὴν σφύραν, ε 368 κ. ἄ. Ἐπὶ τοῦτου ἐφόρου τὸ ἵμάτιον ἐπενδύτην, τὸ «φάρος» παρ' Ὀμ. Β γ 467, ο 60. Μνημονεύονται ὁμῶς καὶ ἄλλοι ποὶ φέροντες μακροῦς χιτῶνας (ἴδ. ΤΕΡΜΙΝΟΙ) μάλιστα οἱ Ἴωνες, οἵτινες διὰ τοῦτο καὶ ἐκ χιτῶνες (ἴδ. τ. λ.) λέγονται. Συνήθως δὲ χιτῶν τὸ φυσικὸν χρῶμα τοῦ ἐρίου, ἦτο λευκόν: καὶ ἔπρεπε νὰ πλύνεται, θ 392. «λαμπρός» τ 231, τούναντιον «βυρῶν» 227· εἶχον δὲ πολλοὺς εἰς ἀλλαγὴν, «ἐπημῶς» Ε 513, πρβλ, ψ 131, 142. Τοιοῦτος χιτῶν ῥαιτο καὶ ὑπὸ τὸν θώρακα, Β 416, Α 100, 841. Διάφορος τοῦτου εἶναι β'. ὁ χιτῶν, ραξ ὡς ἀμυντικὸν ὄπλον, πιθανῶς δερματὶ μεταλλίνα: ἔχων φολιδας, Ε 736· ὅθεν λέγεται «χάλκεος» Ν 439, «στρεπτός» ἴδ. τ. λ. τῆς παροιμιῶδους φράσεως «λάϊνον ἐννομαί τῶνα» ἴδ. ΕΝΝΥΜΙ.

ΧΙΩΝ, ὄκος, ἡ, χιών, «χιόνι», Κ 7, κ. ἄ., «λευκότερος χιώνος» Κ 437, «νιχίονος», ἴδ. ΝΙΦΛΣ, Μ 278.

ΧΛΑΪΝΑ, ἡ, πιθανῶς, ὡς τὸ ἱμάτιον μεταγενεστέρων Ἑλλήνων, τετραγώνον ἢ κυτρερές τι τεμάχιον ὠφέματος χονδρὸν καὶ στρογγύλον. ἄ.) ἐπενδύτης, χλαμύς, «νιχωφόρι», χρήσιμον εἰς προφύλαξιν ἀπὸ τοῦ χιου: καὶ τῆς βροχῆς, Β 183, Κ 433 κ. τῆς ὁδῆς· ὅθεν λέγεται «ἀνεμοσκήπης, ἀλέμος» Π 224, ε 529 διὰ δὲ τὴν δασύτητα «οὐλή, πυκνή» δ 50, ε 520 κ. ἄ., εἶναι φαρὰ, Κ 433, δ 115, 154, ε 500, τ 2: 418. Εἶναι δὲ ἡ διπλῆ ἢ ἀπλῆ, «διπλῆ, διὰ ἀπλοῦς», ἴδ. τὰς λ. β'. ἡ αὕτη χρῆσιμος ὡς σκέπασμα, «πάπλωμα», ἵνα σκεπῇ

κα κοινώμενος, Ω 646, γ 319 351, δ 299, 189 κ. ά. (||. 'Αναλογεῖ πρὸς τὴν νεωτέραν μάπαν ἢ φλοκκάταν'.—Συνήθως μὲν θεωρεῖται ἐτυμολογικῶς συγγενὲς πρὸς τὸ λάχνη, λανός· (||δ. Φιλίστ. τ. 3, σ. 210), λάσιος, γλαυός, γλανίς. Ὁ δὲ Κούρτιος διὰ γλωσσολογικοῦ λόγου νομίζει ὅτι ἡ χλαῖνα, χλαυός, χλανίς, συγγενὴ πρὸς ἄλληλα, πρέπει νὰ θεωρηθῶσιν ἀπὸ τῶν ἄλλων).

*ΧΛΕΥΗ, ἡ, χλεῦη, χλευασμός, περιγέωσις, πληθ. Ὑ. Δήμ. 202.

*ΧΛΟΕΡΟΣ, ὁ, ὄν (χλόη), ποιητ. ἀντὶ τοῦ γλωρός, ὅ ἐ. χλοερός, πράσινος, Βατρ. 54, 123, 162.

ΧΛΟΪΝΗΣ, ΛΟ, ὁ, ἐπιθ. τοῦ κάπρου, *χλ. σῶς ἔπος· 1 539 †, ἀμφιβόλου ἐτυμολογίας ἢ ση-μασίας. Κατὰ τὸν Ἀπολλώνιον, Εὐστάθιον καὶ Ἡρόδοτον (μεθ' ὧν συμφωνεῖ καὶ ὁ Ἑρμάννος πρὸς Δίσχ. Εὐμέν. 187) εἶνα πιθανῶς οὐκ ὄντων τὰ τοῦ χλόη καὶ κύνη ἀντὶ τοῦ χλοεύνης· ὁ ἐν χλόη εὐναζόμενος. (Κατὰ δὲ τὸν Ἀρί-στιππαρχον=μονιάς, ὁ ἐ. μονήρης, κατὰ τὸν Σχολ. =ἀριστής, διότι θῆκεν τὸ χλουδεῖν Δωρικ =ἀρριζειν, ὡσαύτως δὲ καὶ ὁ Δοιδερλ., ὅστις ἐκ τοῦ χελούω τοῦ Λακωνικοῦ ἢ τοῦ χελύσσω τοῦ Ρωτικοῦ, τὰ ὅποια σημαίνουν τὸ βήχω, ἀπαρτίζει τὴν ἔννοιαν τοῦ γρύζω, λίαν χαρακтерιστικὴν τοῦ κάπρου, κατὰ δὲ τὸν Ἀριστο-τέλην Περὶ τὰ ζῷα ἱστορ. 6, 28=τομία; ὁ ἐ. ἐκτομία; εὐνούχισμένος, ἥτις εἶνε ἡ συνήθης ἀπὸ τῶν τοις μεθ' Ὑμ. ποιηταῖς σημασία· κατ' ἄλλους τέλος πάλιν ἐκ τοῦ χλόη, οἶονεὶ χλω-ρός, δυνατός, ἄγριος).

ΧΛΟΡΗΣ, ἰδος, ἡ, ἰδίως ἐπικ. θηλ. τοῦ χλω-ρός (||δ. τ. λ.), ὁ ἐ. πρασινωπός, κιτρινω-πός, πρασινοκίτρινος, χλωμός, ἐπιθ. τῆς ἐξουσίας, τ. 518. ('Ἄλλοι δὲ, ἐν οἷς ἢ ὁ Ἀμείν, ἀποφασίζουσιν ὅτι χλωρῆς εἶνε ἡ ἐν τοῖς χλοε-ροῖς φυλλώμασι τοῦ ἔαρος ἐνοικησῶσα· ὁ Σιμωνίδης ἐν Ἀποσπάσμ. 73 Bergk ὀνομάζει αὐτὴν «χλωράχυνα». ||. Νεώτεροι ὀρθολόγοι ἀνε-κρίθησαν ὅτι ὑπάρχει πρασίνη ἀηδὼν).

ΧΛΩΡΗΣ, ἰδος (κατὰ τὸν Ἀπολλόδ. 3, 5, 6 Ἀλφωρίς), ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἰασιδίου Ἀμφίονος, ἀδελφῆς τοῦ Ὀρχομενοῦ, γυνὴ τοῦ Νηλέως, ἀγαπήσασα μετ' αὐτοῦ τὸν Νέστορα, Χρόμιον, Περικλόμενον καὶ τὴν Πηρώ, λ. 284.

ΧΛΩΡΟΣ, ὁ, ὄν (χλοερός, χλόη), ὁ ἔχων τὰ χρώμα τῆς νεφύτου χλόης, ὁ ἐ. κίτρινος κίλινος πρασίνον, πρασινοκίτρινος, πρασινω-πός, κιτρινωπός, χλωμός, [ξουθός, ὁ ἐ. μετὰ τὸ πύρρον καὶ ξανθός], *μέλι· Α 631, κ 234, *χλωρός ἄπαι δέου· χλωμός, K 376, O 10, ἰδίως ἄ.) *χλωρόν δέος· Η 479, λ 43, 633, γ 12 κ. ά., Ὑ. Δήμ. 190, 6.) *χλωρός, ἀνδραντιόν τοῦ ξηροῦ, *ρόπαλον, μοχλός· α 20, 397, *ρόπες· π 47.

ΧΛΩΟΣ, ὁ (κνώω, κόνει), κυρ. τὸ ἐπὶ τῆς ἐπι-

φανείας εὐρισκόμενον καὶ εὐκόλως ἀποτριβόμε-νον, ἀποκρίπτον, *ἄχνη, ἀφρός·, *άλός γνόος· ἄλμη, ζ 226 †. (||. Τῆς καθομιλουμ. ἡ ἄ-χνη (||δ. ἄκνη) εἶνε, νομίζω, τῆς αὐτῆς ῥίζης πρὸς τὸ γνόος, ἀλλ' ἐν αὐτῇ ὑπάρχει ἢ ἕτερον ὄνο-μα πλησιέστερον πρὸς τὸ Ὀμηρικόν τὸ ὑποκα-ριστικόν, *γνόουδι, τὸ ὅποτον ὅμως περιωρί-σθη εἰς τὸ νὰ σημαίνει τὸ βραχὺ τρίχωμα τὸ ἐπὶ πάσης μὲν ἐπιφανείας, ἰδίως δὲ τῶν ὑφα-μάτων καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος).

ΧΩΑΝΟΣ [·ω·], ὁ (χέω), =ΧΩΝΟΣ, χαάνη, χωνευτήριον, βόθρος ἢ κάμινος, ἐνθα χω-νεύονται μέταλλα. Σ 470 †. (Ὁ Δοιδερλ. νομί-ζει ὅτι χῶανος εἶνε ὁ σωλὴν τῆς φύσης, τοῦ φυσικοῦ, πρὸς Ἡσιόδ. Θεογ. 865, ἄλλος δὲ τι· ὅτι εἶνε εἶδος χωνευτηρίου πηλίνου πυρομά-χου, ἀντέχοντος· ὁγλ. εἰς τὸ πῦρ).

ΧΩΗ, ἡ (χέω), κυρ. χύσις· ἰδίως ἡ σπονδή, libatio, ἡ προσφορά ὑγρῶν οὐσιῶν εἰς νεκροῦ· ἢ καταχθονίου· θεοῦ· Ὁδ. κ 518, λ 26.

ΧΩΙΝΙΣ, ΙΚΟΣ [·ι·], ἡ, μέτρον σιτηρῶν (περιέ-χον 4 κατύλας· ἡ ὅσον εἰς τροφήν μιᾶς ἡμέρας χρειάζεται ὁ ἄνθρωπος, πρὸς Ἡρόδ. 7, 187), ἐν τῇ παροιμιώδεϊ φράσει *ὅς κεν ἐμῆς χοίνι-κος ἄπτηται·, ὅστις τρώγει τὸ ψωμί μου, εἶνε εἰς ὑπηρεσίαν μου, τ. 28 †. (||. Μετὰ τὴν τῶν μέτρων τῶν σιτηρῶν ὑπάρχει τι λαγόμενον, *σι-νίκε·, Τουρκ. σινίχ· ὑποπίπτει ὅτι οἱ Τοῦρκοι παρέλαβον μικρὸν μεταποιήσαντες, (*χοινίκε=σινίκε) καὶ ταύτην τὴν λ. ὡς· καὶ πολλὰς ἄλλας τοιοῦτου εἶδους, παρὰ τῶν Ἑλλήνων).

ΧΟΪΡΕΑΣ, Η, ΟΝ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ χοίρειος, ὁ ἐ. χοιρινός, *χοιρουνήσιος·, *χοίρεα· (ἐξουπακ. κρέα), Σ 81 †. Ἐκ τοῦ

ΧΟΪΡΟΣ, ὁ (λέξ. πεποιημ.), κυρ. χοιρίδιον, *χοιρουνάκι·, Σ 74 †. (||. Ἡ καθομιλουμένη λέγει καὶ *χοτρον·).

ΧΟΛΑΣ, ἰδος, ἡ (συγγ. τῷ χορδή), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ κατὰ πληθ. τὰ ἐντόσθια, τὰ ἐντε-ρα, Ὑλ. Α 526, Φ 181, Ὑ. Ἑρμ. 123.

ΧΟΛΟΣ, ὁ (Λατ. fel, παλ. Γερμ. galla). 1) ποιητ. καὶ Ἰων. ἀντὶ τοῦ χολῆ, *χολή·, Η 203. 2) τροπικ. ὀργή, θυμός, μῖσος, *χό-λιασμα·, Ὀμηρ. πλχ., συνάπτεται μετὰ τοῦ *μῆνις· Ο 122, *χόλος τινός· ὀργή, ἣν ὀρ-γίζεται τις, οἶον· Ἡρῆς· Σ 419, α 433, δ 583, καὶ ἡ κατὰ τινος ὀργή, οἶον· Τρώων· Z 335, καὶ μετὰ δοτικ. *τινὶ κατὰ τινος, Ὑ. Δήμ. 351, 410. Ὅπου παρ' Ὑμ. εὐρίσκεται δοτικῇ, πρέπει νὰ ἀποδοθῇ εἰς τὸ ῥῆμα ὡς· δοτ. χαρι-στικῇ ἢ ἀντιχαριστικῇ, οἶον· μεθινημί τινι χό-λον, χόλοιο· Α 283, φ 377, *λήσσεσθαι τινι χόλου· λ 554, *χόλον ἐν θυμῷ βάλλεσθαι τινι· Σ 50. Τίθεται καὶ ἐπὶ θηρίων, ἐξαγρίωσις, *ἄγρια μῦθος·, X 94, Βατρ. 102. Ἐκ τοῦτου χολός, μέλ. ἀπαρφ. ἐπ. χολώσμεν, Α 78, ἀρ. ἐχολώσεν, Σ 111, -ατε, θ 205, ὅπου χολώσας, α 20· μέλ. ἐνεργ. -σῶμαι, Θ 407, -οῦται, Θ 421,

μετοχ. -όμενος. Ὑ. Ἑρμ. 308. Βατρ. 109. μέλ. χολώσεται. Ξ 310, συχνότερος ὁ μετ' ὀλίγ. μέλ. κεχολώτομαι, -εαι, -εταί μετ. ἀόρ. ἀ. ἐχολώ-σάμην καὶ πολλάκις ἀναστ. χολωτάμην, παρακ. κεχολώται, ἀπαρρ. -ώσθαι, -ωμένος ἔχ. ὑπερσ. κεχολώσω, -ωτο, -ώατο, παθ. ἀόρ. ἐχολώθη ἢ χολώθη, ὑποτακτ. χολώῃς, μετοχ. -ώεις. 1) Ἐνεργ. διεγείρω τινός τὴν χολήν, ὅ ἐστι ὀργίζω, παροργίζω, „θυμώνω, χολιάζω“ (μετὰ β.), ἐρεθίζω, ἰδ. τὰ ἀνωτέρω χάριν τῶν τύπων παρατεθέντα χωρία. 2) Συχνότερον εἰς μέσ. ἢ παθητ. διάθεσιν, ὀργίζομαι, ἀγανακτῶ, „θυμώνομαι, χολιάζομαι“ καὶ (ἀμεταβ.) „θυμώνω, χολιάζω“, ἀπολ. Ξ 282, ο 214 κ. ἀ. Παλλάκις δὲ μετὰ τῆς προσθήκης „θυμῶ, ἐνὶ σπλάχνῳ, κηρόθι“ καὶ κατ' αἰτ. „θυμῶν, ἥτορ“ ἀ.) μετὰ δοτ. προσωπ. „τινί“ κατὰ τινος, Α 9, Β 629, ο 276, ο 524 κ. ἀ. β.) μετὰ γεν. „τινός“ ἕνεκά τινος πράγματος ἢ προσώπου, Δ 494, 504, Α 703, Π 320, Φ 446. α 69 ἔτι δὲ ἢ μετὰ προσέσεων „ἕνεκα νίκης“ λ 511, „ὅμοι τινι“ Ψ 88, „εἰς ἀρέων μετὰ τῶν“ Ι 566, „ἐπὶ τινι“ Βατρ. 109. Ἐκ τούτου

ΧΟΛΩΤΟΣ, ἡ, ὅς, ἐπικ. ἐπιθ. ὀργίλος, „θυμώδης“ ἔπεια Δ 244, ο 240, γ 26, 22.

ΧΟΡΑΪ, ἡ (συγγεν. τῇ χόλος, χολή), ἑντερον, Βατρ. 225, χορδή, κρόδα, φ 407 τ, „οἶων“ Ὑ. Ἑρμ. 51.

ΧΟΡΟΨΗΝ, ΕΣ, γεν. ΕΠΣ (χορός, ἦθος). εἰς τὸν χορὸν συνηθισμένος, οἶον ἐκ „χορομαθήμενος“, „Νόμφαι“ Ὑμ. 18 (19), 3.

ΧΟΡΟΪΤΗΝ [..], ἡ, παθ. (χορός, τύπτω), τὸ πάτημα τοῦ ἐδάφους κατὰ τὸν χορὸν, „χοροπάτημα, χοροπήδημα“, κατὰ πληθ. Ω 251 τ.

ΧΟΡΟΪΤΗΣ [..], ὅς, ποιητ. (χορός, τύπτω), κατὰ τὸν (ἢ πρὸς) χορὸν κτυπούμενος, παιζόμενος, „ἄλρα“ Ὑ. Ἑρμ. 31.

ΧΟΡΟΣ, ὁ, 1) ὁ τόπος, ἐν ᾧ χορεύουσιν, Σ 590, ο 260, μ 4, 318. 2) χορός, ὅ ἐστι ἀ) ἡ ἐνέργεια τοῦ χορεύειν, „χορός“, „ἔρχεται χορόνδε, εἰς χορόν“, „πηγαίνω εἰς τὸν χορόν“, Γ 391, ο 508, ζ 65, ὡσαύτως „χορόν εἰσοιχένω“ ζ 157, „χορὸς καλὴ“ Π 480, „ἐν χορῷ μέλπομαι“ φάλλω ἢ χορεύω ἐν ταύτῳ, Π 183. Περὶ τοῦ „πέπληγον χορόν θετον ποσίν“ ο 263, ἰδ. πάλιν β.) τὸ ἄθροισμα τῶν χορευτῶν, χορός, Ὑ. Ἑρμ. 418. Ὑμ. 5 (6) 43. (Ἡ ἑτυμολογ. ἀμφιβολία κατὰ τὸν Δοιδερλ. συγγεν. τῇ χράω, σκαίρω κατὰ δὲ τὸν Κούρτιον ἐκ τῆς ῥίζ. κερ, ἥτις σημαίνει περιλαμβάνω, πείνω, καὶ κυρ. σημαίνει ἡ λ. τὸν τόπον τὸν περιλαμβάνοντα τοὺς χορευτάς).

ΧΟΡΤΟΣ, ὁ κυρ. περιβάλλας, μάνδρα, καὶ ὁ τόπος ὁ περιδεδωμένος, κατὰ τὸν Σχολ. „περιφραγμά, τεγος“, οἷον „οὐλῆς ἐν χόρτῳ“ Ἰλ. Α 773, πληθ. Ω 640. (Συγγ. τῇ Λατ. hortus = „περιβάλλας“, ἐκ τῆς ῥίζ. κερ, Σανσκριτ. har, ἥτις σημαίνει περιλαμβάνω)

(ΧΡΑΙΣΜΕΨ ἂντι τοῦ χραισμέω, ἐκ τοῦ σμῖος τοῦ ἐκ τοῦ χράομαι), ἐπικ. λ. ἡς ὁ ἄχρηστος, εὐρίσκονται δὲ ἐξ αὐτῆς μόνον τύποι: συχνά ὁ ἀόρ. β'. ἔχραισμε καὶ χράισμε, ὑποτ. χράισμῃ, ἐπικ. χράισμῃ 387, χράισμωσι, ἀπαρρ. χραισμεῖν μέλ. σμῖσω, χραισμήσαι, Ὑ 296, καὶ ἐπικ. ἀ. χραισμησάμεν, φ 316, ἐκ τοῦ ἀόρ. ἀ. χραισμήσας Π 837, ἀπαρρ. χραισμήσαι 2443, ὠφελῶ, χρησιμεύω, βοήθῳ, μετὰ προσώπου, Α 28, Γ 51, Α 147 κ. ἀ., συνηομένης καὶ τῆς ἐννοίας τοῦ ἀμύνω, κρούω, ὅθεν καὶ μετ' αἰτ. „χραισμ. τινὸς ὄραν“ ἀπομακρύνω ἀπὸ τινος τὸν ὄλεθρον 114, Α 420, Ὑ 296. Σπανίως ἄνευ δοτ. δυνάσκει χραισμεῖν οὐδέποτε ὠφέλειαν (νηΐη; νὰ ὠφέλησῃ, Α 242, 589, φ 493 ἀπολ. Ξ 66, ο 552. Τὸ δὲ Α 566 „μή οὐ χραισμωσιν ὅσοι θεοὶ εἰσὶ ἐν Ὀλύμπῳ ἰόν“ ἔρμηνεύουσιν ὁ Εὐστάθιος ἢ ὁ Σχολ. λαμβάνοντες κατὰ τὸν Ζηρόδοτον τὸ „ἰόν“ διττὸν ἀντὶ τοῦ πληθ. ἡ μάλλον ὡς ἕτερον πληθ. ὁμαφύονον μὲ τὸν διττὸν (καθὼς καὶ „ἀλόντες“ Ε 487, „κρινέιντες“ θ 48), πρ. 404 ἔξ., Ι 508. (Ὁ Εὐστάθιος: ἔχει καὶ γινώσκῃ ὅτι „δύνανται (τὸ „ἰόντες“) καὶ εἶναι διττὸν διὰ τὸ διγενῆς τῶν τε θεαινῶν τῶν ἐν αὐταῖς ἀρρέωνων“). Ἄλλοι δὲ ἐκλόνουσι τὸ „ἰόν“ ὡς αἰτ. = ἰόντα, ἐξυπονοῦν τὸ „εἶμι“ μὴ δὲν μὲ ἀποκροῦσθαι ἀπὸ τῶν ἐπιπέσω.—Π λ. εὐρίσκεται μόνον Ἰλ. καὶ μάλιστα μόνον ἐν ἀρνητικῇ προτ. διότι καὶ ἐν τῇ σαρκαστικῇ ἐκφράσει „καταί τι χραισμεῖν“ φ 493 ὑπολαμβάνεται ἡ ἀρνητικὴ = οὐ τι χραισμεῖν δύναται Δοιδερλ. ἐκλαμβάνει τὸ μὲν „χραισμεῖν“ ἀπαρρ. τοῦ ἑνός, τὸ δὲ „ἔχραισμε καὶ χράω“ ἀποκρίνομ. παρτ., ἀντὶ δὲ τοῦ „χράω καὶ χραισμωσι“ θέλει νὰ τοῖσι χραισμεῖν χραισμεῖν).

ΧΡΑΪΟΜΑΙ (κατὰ τὸν Δοιδερλ. καὶ Κούρτι τῆς ῥίζ. κερ, χείρ, κυρ. λαμβάνω ἀνὰ χεῖρ, χερρίζομαι, μεταχειρίζομαι), μέσ. ἀποθ. ρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ ἐπικ. μετοχ. τοῦ χραισμέω (τρισύλλαβ. διὰ τὴν συνίζ.) Ὑ πολλάκις δὲ κατὰ μετοχ. τοῦ παρακ. κεχραῖμαι ὑπερσ. γ' ἐνικ. κέχρητο, ἰδ. κατωτ. Α.) [χρῶμαι], μεταχειρίζομαι, μόνον Ὑ

Β.) Παρακ. (μὲ σημασ. ἑνός.) 1) διαμεταχειρίζομαι, ὅ ἐστι ἔχω, μόνον ἐν „φρεσὶ κέχρητ' ἀγαθῶν“ εἶχε καλὴν γένεσιν γ 266, ζ 421, π 398. 2) ἔχω χρεῖαν, ζῶ, χρειάζομαι, ἐπομ. ἐπιθυμῶ, ἐπὶ τῷ, μετὰ γεν. „εὐνῆς“ Γ 262, „γάμου“ „οἴτου καὶ οἴνου“ ο 378, „γάμου, νόστου γυναικός“ α 43, ζ 424.—Μετοχ. τοῦ ἀπολ. ὡς ἐπιθ. ἐνδεής, ἐσταρτημένος, φ 317. Ταύτην τὴν σημασίαν ἔχει μόνον

ἐνεργ. τύπος διατηρήθη μόνον ἐν τῷ ἰδ.).

(ἐκ τῆς ρίζ. κρι) κυρ. χράβω Ἀπολ. χράω, μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνικ. τῆς ὑποτ. ἁ. χράσθω, κυρ. [οἰγγάνω], ψάω, ἔπομ. ἰζουγρανίζω, ἰεγδέρνω, πληγώνω, «τινά» E 138 f. ἰδ. ἔπομ. λ.

ἁ, ἐπικ., ἔλλειπτ., μόνον ἐν τῷ γ'. ἐνικ. ατ. ἔχρας, δ'. πληθ. ἐχράετο, φ 69 (οἱ τοὶ θεωροῦνται ὑπὸ ἄλλων, ἐν οἷς καὶ α καὶ Λαρόχη; ὡς σχηματισμοὶ δ'. α βραῖα, τίνανπαλιν δὲ ὁ Δοιδερλεῖνος τὸ χραύω ὡς ἄορ ἁ τοῦ χράω) [οἰγγάνω] ψάω, ἐγγίζω, ἰδίως ἐπὶ κα- ὁμ. ἐπιπίπτω, ἐπιτίθεμαι, κατα- καταδρέω, μετὰ δότ. «στυγεροὶ οἱ ἰμῶν» ε 396, κ 61 δ' μετ' ἀπαρρ. ὡ, ἐπιζητῶ, ἀγωνίζομαι, «τίπτε ἐμὸν ῥόον ἔχρας κήδεις» φ 369 (ἵπου ῥόον· ἐξαρτᾶται ἐκ τοῦ ἀπαρριπτότου, καὶ ἐν τῷ ἐπομένῳ χωρίῳ) «οἱ πόδε ράετ' ἐσθίμεν καὶ πινέμεν» φ 69, ὅπου α· ἀποδίδεται εἰς τὸ «ἐσθίμεν».

ἁ, ἰων. κρέω, ἐπικ. κρεῖω, εἰς οὐ μόνον τοῦ ἐνεσ. κρεῖω φ 79, κρέων Γ. Ἀπ. γ. κρήω Γ. Ἀπ. 132, ἐκ δὲ τοῦ μέσ. ἐστογ. τοῦ μέλλοντος χρησόμενος (ἰδ. 4) Ἐνεργ. παρέχω τὸ ζητούμενον, ἰδ. μαντείων [ἀναίρω], δίδω χρησάμεν, δότω, ἀποκρίνομαι, προλέγω, ἀπολ. θ 79, Γ. Ἀπ. 393, «χρήσω» Γ. Ἀπ. 132. 2) Μέσ. ζητῶ ἢ ὡ χρησάμεν, ἐρωτῶ τὸ μαντεῖον ἐόν, ἀπολ. θ 81, Γ. Ἀπ. 252, 292, α. «ψυχὴ τινος» ζητῶ παρὰ τῇ ψυχῇ ἀπὸ τῆς ψυχῆ; τινος χρησάμεν, κ 492, 65, φ 323, 'Ω3.

ἁ, θεματικόν τοῦ κίεσθμι, ὅπ. ἰδ. α, τό, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κρέω, ὅπ. ἰδ. ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κρεῖω, ἰδ. 4. κρήν. οὔς, ἡ, ἐπικ. ἀντὶ τοῦ κρεῖω, ὅπ. ἰδ. κτίζω (λ. πεποιημ. ἐκ τῆς ρίζ. κρεμ., εἰς ῥέμπτω, καὶ χρομάδω, ἔ παρ' Ἡ- ρεμίζω κ. ἄ.) χρεμετίζω, «χλι- ῖω», ἐπὶ τῶν ἵππων, μόνον γ' πληθ. ἰδ. «χρεμετίζον» M 31 f.

α, τό, θ 353, λ 478, Γ. Ἐρμ. 138, ἐπικ. κρεῖος (χράομαι), παρ' Ὀμ. μό- ὄνομ. καὶ αἰτ. ἐνικ. (Ὁ Βρούχμανν ὁ Ὀμ. ἀντὶ τοῦ χρεῖος (καὶ χρεῖω) ἡ χρεῖος (καὶ χρεῖω) καὶ ἀντὶ τοῦ τοῦ ἐν τῷ θ 353, καθὼς ἔγραψεν ἡδὴ α, καὶ τοῦ ἐν τῷ γ 367, ὅπως ἀνέγνω- ρίσταρχος, νὰ ἀποκαταστήσῃ τὸ χρεῖω, ἵνα αἶνετ' ἐκ τοῦ χράβω, κατ' ἀναλογίαν ὡς ἐκ τοῦ ἀπάβωρου). 1) χρεῖα, «ἐμὸν αὐτοῦ χρεῖος» ἰδίαν ἐμαυτοῦ

χρεῖαν, θ 45, «ἐὼν αὐτοῦ χρεῖος ἐλεδόμενος» ἰδίαν αὐτοῦ χρεῖαν ἐπιθώκων, α 409, «κατὰ χρεῖος τινὸς ἔρχομαι» κατὰ χάριν, πρὸς χάριν τινὸς ἔρχομαι (κυρ. δι' ἀνάγκην τινός), λ 479. 2) ὅ,τι ὀφείλει τις νὰ ἀποδώσῃ ἁ), «χρεῖος», «χρεῖος ὀφείλω τινὶ» ὀφείλω εἰς τινα χρεῖος ἢ ἀποζημίωσιν, A 688, φ 17. Παθ. «χρεῖος ὀ- φέλλεται μοι» ἔγω νὰ λάβω, A 686, γ 367, «χρεῖος καὶ δεσμὸν ἀλόξας» ἀποφυγὼν τὴν ὑπο- χρεῶσιν (ποινήν) τοῦ καὶ τὰ δεσμά, θ 353, «χρεῖος ἀποστήσασθαι», ἰδ. ἀφίπταμαι B', 2) δ' «χρεῖος», καθήκων, πρέπον, «κατὰ χρεῖος» Γ. Ἐρμ. 138.

ΚΡΕῖΗ καὶ ΚΡΕῖΩ (ἀμφότεροι οἱ τύποι συχνοὶ παρ' Ὀμ.), ἡ, ἐπικ. (χρή), γεν. χρεοῦς, δότικ. χρεῖος, θ 57. 1) χρεῖα, ἀνάγκη, K 172, I 197, θ 312, λ 161, «χρεῖοι ἀναγκαῖη» εἰς ἀ- ναγκαῖα χρεῖας, ὅ ἐκ μεγάλῃ ἀνάγκῃ, θ 57 ἁ) μετὰ γενικ., «χρεῖω ἐμεῖο γίγνεται» γίγνεται χρεῖα ἐμοῦ, με χρειάζονται, A 311, «χρεῖω πείσματός ἐστι» ε 136, μετ' ἀπαρρ. φ 308 δ' «χρεῖω ἱκάνεται, ἵκει, ἱκάνειν χρεῖα ἔρχεται, καταλαμβάνει, εἶνε χρεῖα, ἀνάγκη, K 418, 442, A 610, ζ 136, μετ' αἰτ. προσώπου, «ἐμὲ χρεῖω τόσον ἵκει» χρεῖα με καταλαμβάνει σφόδρα, (ὅ ἐ σφόδρὰ, μεγάλη), ε 189, πρὸλ. θ 28· ἡ φράσις «χρεῖω γίγνεται, ἐστὶ» κατὰ περιφρασιν ἀντὶ τοῦ χρή (ὅπ. ἰδ.), συντάσσεται μετ' αἰτιατ. προσώπου, ὅσον «ἐμὲ δὲ χρεῖω γίγνεται νηὶ» ἔγω χρεῖαν νηός, θ 631, «οὐδὲ τί μιν χρεῖω ἔττει τυμδοχοῆς» φ 322. 2) καὶ μόνον δὲ τὸ «χρεῖω» (ἐξυπακουομένου τοῦ «ἐστὶ») τίθεται ὅπως καὶ τὸ χρή (ὅπ. ἰδ.) μετ' αἰτ. προσώπου, ὅσον «τί- πτε δὲ σε χρεῖω;» πρὸς τί δὲ σὲ χρειάζονται ταῦτα; α 225, K 85 ἁ) μετὰ γενικ. πράγ- ματος, «οὐτι με ταύτης χρεῖω τιμῆς» δὲν ἔχω χρεῖαν ταύτης τῆς τιμῆς, I 608, βουλῆς· I 75, K 43, πρὸλ. A 606 δ' μετ' ἀπαρρ. πολλῶς μετὰ τῆς ἐπιτάσεως «μᾶλα», ὅσον «τόν μᾶλα χρεῖω ἐστάμεναι κρατερῶς» οὗτος ἔχει μᾶ- λιστα χρεῖαν νὰ ἔσται σθερῶς, A 109, ὡταύ- τως; Σ 406, φ 308, θ 707, α 201. Τὸ I 197 «χαίρετον, ἡ φίλοι ἄνδρες ἱκάνετον, ἡ τι μᾶλα χρεῖω, οἱ μοι σκυζομένω παρ' Ἀχαιῶν φίλτατοι ἐσσιον» πολλὰ ὡς ἡρμηνεύθη· χρεῖστα πάντων διέστυξε καὶ ἡρμηνεύσεν ὁ Δοιδερλεῖνος, ὅστι· ἀγνωσὶ πόθεν ἀνεκάλυψε ὅπως ἐρωτήσῃ; ὁ δὲ Δοιδερλεῖνος, Φαῖτος καὶ Λαρόχη θεωροῦσι τὸ «ἡ τι μᾶλα χρεῖω» ὡς παρενθετικόν· βεβαίως· εἶνε μεγάλη χρεῖα—ἄφ' οὗ δηλ. ὁμᾶς τοὺς φίλτατους μοι ἀποστελλοῦσι (||, Ἀλλὰ τότε εἶνε ἀδύνατον ὁρῶς νὰ συνάπτεται τὸ «ἡ φίλοι ἄνδρες ἱκάνε- τον» πρὸς τὸ «οἱ μοι... φίλτατοι ἐσσιον». Νο- μίζω ὅτι ὁ ἀναφορικός λόγος περιέχει τὴν πε- ρίστασιν, εἰς ἣν ὁ Ἀχιλλεὺς εἰκάζει ὅτι εἶνε με- γάλῃ ἀνάγκῃ, καὶ πρέπει νὰ συναφθῇ πρὸς τὸ «ἡ τι μᾶλα χρεῖω» κατὰ βραχυλογίαν ὡς εἴη· συμπληρουμένην· «ἡ τι μᾶλα χρεῖω» (ἡ χρεῖω)

ἰκάνει) ὅτι ἡμεῖς ἰκάνετον, οἱ μοι σκυζομένῃ περ' Ἀχαιῶν φίλτατοι ἔσονται, ὥστε παρενθέσεως ἀνάγκη δὲν ὑπάρχει. — [Τὸ χρεῶ λαμβάνεται πάντοτε κατὰ συνίτησιν ὡς μονοσύλλαβον, ἀπαξ δὲ καὶ ὡς βραχὺ πρὸ φωνήεντος, Λ 606] — Κατὰ τὸν Δοιδερλίεινον τὸ μὲν χρεῶ εἶνε πάντοτε οὐσιαστικόν, τὸ δὲ χρεῶν, γινόμενον κατ' ἀποκοπὴν ἐκ τῆς μετοχῆς χρεῶν (κυρ. χρεῶν), μετὰ τοῦ εἰσπακουοῦ. ἔστι, ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ χρή.

ΧΡΕΩΜΕΝΟΣ Ἰων, ἀντὶ τοῦ χρώμενος, ἴδ. ΧΡΑΙΟΜΑΙ.

Χρή, μόνον ἐν τούτῳ τῇ γ'. ἐνικ. τοῦ ἐνεσ. τῆς ὁρισ. ἐκ τοῦ ἄλλως ἀχρήστου ἐνεργ. τύπου τοῦ χράομαι, ἐπομ. ἀπρόσπον, εἶνε χρεῖα, „χρειάζεται, πρέπει“, εἶνε ὀρθόν, ὡφέλιμον, χρησιμεύει, ἀ.) μετ' ἀπαρφ. Α 216, γ 299 κ. ἀ. ἢ μετ' αἰτ. προσώπ. ἢ ἀπαρφ. οἷον «χρή σε πόλεμον παῦσαι» πρέπει νὰ καταπαύσης τὸν πόλεμον, Η 331, Ι 409, Ψ 644, α 296, ἰδίως δὲ ἐν τῇ τυπικῇ φράσει «οὐδὲ τί σε χρή» „δὲν σοῦ χρειάζεται, δὲν σοῦ πρέπει“ μετὰ ἐπομένου ἀπαρφ., οἷον «νηλεῆς ἦτορ ἔχειν» Ι 496, «νηπιὰς ὀχέειν» α 296 κ. ἀ., πολλάκι; δὲ κατὰ τὸ φαινόμενον ἀπολ., εἰσπακουομένου ἐκ τῶν ἀνωτέρω τοῦ ἀπαρφ., οἷον «τίπτε μάχης ἀποπαύει; οὐδὲ τι σε χρή» (ἐξυπ. ἀποπαύεσθαι) Π 724, πρὸλ. Γ 67, 420, τ 500 «τί σε χρή ταῦτα λέγεσθαι;» „τί σοῦ χρειάζεται“, τίς ἡ χρεῖα νὰ λέγῃ; ταῦτα; Ν 275, β'.) μετὰ αἰτ. προσώπου καὶ γενικ. πράγματος, οἷον «χρή μέ τινας; ἔγω χρεῖαν τινός;» „μοῦ ἢ μέ χρειάζεται αἱ τί“, «ὅττις σε χρή» α 124, πρὸλ. γ 14, φ 110, «οὐδὲ τί σε χρή ταῦτα; ἀφροσύνης;» δὲν ἔχει; χρεῖαν ταύτης; τῆς ἀφροσύνης, δὲν πρέπει νὰ ἔχῃ; ταύτην τὴν ἀνοησίαν (νὰ ἀναλάβῃς δηλ. ἄνισον β-ῶνα) Η 409.

Χρηίζη Ἰων, καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ χρήζω, ἔγω χρεῖαν, „χρειάζομαι“, μετὰ γεν. Λ 835, ρ 121, 558, ἀπολ. κατὰ μετοχ. «μηδὲ τὰ δῶρα οὕτω χρηρίζοντι κολούετο» λ 340 (ὀρθότερον κατ' ἄλλους; δὲν κεῖται ἀπολύτως ἡ μετοχή, ἀλλ' εἰσπακούεται ἡ γεν. ἐκ τοῦ «δῶρα»).

Χρήμα, ἄτομ. τό, (χράομαι), 4) κυρ. πράγμα τι χρήσιμον. ὅθεν κατὰ πληθ. «χρήματα» περιουσία, ἀγαθὰ, βίος, κατὰστασις, „καλὰ“, Ὅδ. ε 78, 203, ν 203 κ. ἀ. πλχ. 2) ἐν γένει πρᾶγμα, Γ. Ἑρμ. 332.

Χρησάμενος, ἴδ. κίχρημι.

Χρηστήριον, τό (2 κράη), μαντεῖον, τόπος ὅπου δίδονται χρησμοί, Γ. Ἀπ. 81, 214.

Χρηστός, ἄ, ὄν (χράομαι), χρήσιμος, ὡφέλιμος, «καλός», «μελίτωμα» Βατρ. 39.

Χρίμνη (κατ' ἐπέκτασιν ἐκ τοῦ χρί-ω), μέσ. ἄορ. ἀ. ἐχρίμψατο Γ. Ἀπ. 439 ἢ μετοχ. τοῦ παθ. ἄορ. χριμψθεῖς, κυρ. ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος. Παθ. „ἐγγίζω“ (ἀμετάβ.), πρὸς ἐγγίζω, προσψάύω, πλησιέστατά τι-

νος διέρχεται, ἀπολ. «χριμψθεῖς πέλας» 516 τ, μετὰ δοτ. «ἀμάθοισιν ἐχρίμψατο νηῖ;» προσετρίβη, προσήραξεν εἰς τὴν ἄμμον, „ἄραξε“ Γ. Ἀπ. 439.

Χρίω [-] (ρίζ. χρι, Λατ. grī-o, grī-c-o), παρὰ ἀναού. χριον, -ε, μέσ. ἐνεσ. -εται, ἀπαρφ. -εσθαι, ἄορ. ἀ. ἐχρισε καὶ χρίσε, -αν, προστ. χρίον, ἀπαρφ. -αι, μέσ. μέλ. χρίσομαι ζ 220, μέσ. ἄορ. χρισάμεναι κυρ. ψαύω ἢ ἐγγίζω τὴν ἐπιφάνειαν πράγματός τινος; ὅθεν ἀ.) ἀλείφω, χρίω, „μυρώνω“, ἰδίως μὲ ἐλαιον ἢ μάλιστά μετὰ τοῦ λουτροῦ, ὅθεν συνάπτεται πολλάκι; μετὰ τοῦ «λούω», γ 466, δ 252, κ 364, Γ. Ἀπρ. 61 ἐπὶ νεκρῶν «τινὰ ἐλαίω» Ψ 186, Ω 587, «ἀμβροσίη» Π 670. Μέσ. χρίομαι, ἀλείφομαι, «ἐλαίω» ζ 96, 220, «καλλεῖ» τ 494 (πρὸλ. κάλλος) β'.) ἐν γένει χρίω, ἀλείφω, μετ' αἰτ. «ιοῦς (φαρμάκῃ) χρίομαι» ἀλείφω τὰ βέλη μου μὲ φάρμακον „πασσαλείφω“, «μέτωπον πληρ» Πατρ. 241. (ἢ. Ἐν τῇ καθομῇ. τὸ „χρίω“ λέγεται ἐπὶ τῶν τοίγων καὶ εἰς κακὴν σημασίαν ἀντὶ τοῦ „πασσαλείφω“).

Χροίη, ἡ (συγγ. τῇ χρώς, οὐχὶ ἐκ τῆς ρίζ. χρι) ἡ ἐπιφάνεια πράγματός τινος, ἰδίως τοῦ ζωικοῦ σώματος, ὅθεν δέρμα, ἐπὶ δὲ καὶ αὐτὸ τὸ σῶμα, Ξ 164 τ. πρὸλ. λ. κράς.

Χρόμαλος (ἴδ. κρεματίζω), τριγμός, βρυγμός, οἷον «γενῶν» Ψ 688 τ.

Χρομίος [-], ὁ, 1) υἱός τοῦ Πριάμου, ὑπὸ τοῦ Τεύκρου φονευθείς, Ε 460 ἔξ. 2) υἱός τοῦ Νηλεῶς καὶ τῆς Χλωρίδος, Δ 295, λ 286. 3) εἰς τῶν Λυκίων, ὑπὸ τοῦ Ὀδυσσεῶς φονευθείς, Ε 677. 4) εἰς τῶν Τρώων Ο 275. 5) ἄλλος τις τῶν Τρώων, Ρ 218, 494.

Χρόμις, ἰοε, ὁ, υἱός τοῦ Μιδωνοῦ, ἀρχηγὸς τῶν Μυσῶν ἐν Τροίᾳ Β 858 (ἢ. Ὁ Σχολ. εἰς τοῦτο τὸ χωρ. σημειώνει «νῦν μὲν Χρόμιν, ἐν ἄλλοι; δὲ Χρομίον τὸν αὐτόν, Ρ 218, 494).

Χρόνιος [-], ἡ, ὄν, χρονίσις, μετὰ παρέλευσιν πολλοῦ χρόνου, «χρόνιος ἐλθών» ρ 112 τ. Ἐκ τοῦ

Χρόνος, ὁ, χρόνας, χρονικὸν διαστήμα, (βραχὺ ἢ μακρόν), „καιρός“, Ὅμ. πλχ. Σύνθεσις ἐν ταῖς ἐξῆς φράσεσι «πολὺν χρόνον» Α 157, «δὴρὸν χρόνον» Ξ 206, «ὀλίγον χρόνον» Ψ 418, καὶ ἁπλῶς «χρόνον» ἐπὶ πολὺν χρόνον, δ 599, «μῆναι χρόνον, εἰς ὃ κεν» τοσοῦτον χρόνον, εἰς ἃν, ζ 295, ι 438, ὡσαύτως ἢ «μῆναι» ἐπὶ χρόνον, ὅρα» ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον, εἰς οὗ, Β 299, πρὸλ. ξ 493, «πολλὸν ἐπὶ χρόνον» μ 407, «ἕνα χρόνον» ἀπαξ, „μῖαν φορὰν“, Ο 511.

Χρόος, χροῖ, χροά, ἴδ. κράς.

Χρυσάρεος [-], ἡ, ὄν, χρυσάρεος, ὁ, ἡ, ποιητ., χρυσὸν ἄμψυκα ἦγον στεφάνῃν φορῶν, χρυσοστέφανος; «ἔπιποι» Ὅλ. Ε 358, 363, 720 Θ 382, «ὦραι» Γμ. 5 (6), 5, 12. (ἴδ. ἄμνησις)

Χρυσάρεος [-], ὁ, ἡ, ἢ «χρυσάρεος, ὁρος» ὁ, Γ. Ἀπ. 423 (χρυσός, ἄορ), σύνθεσις ἐπὶ τοῦ

πλῶνας, *Π. Ε 509, Ο 256, *Υ. 'Απ. καὶ τῆς Δήμητρος, *Υ. Δήμ. 4. Ἐρμηνεύει κατὰ μὲν τὸ ΜΕ. ὅς τὸν Ἡσυχίον χρυσεοστέφανος, *χρυσὸν ἄσρ' ἔχων, ὃ ἐ. φάσμα, κατ' ἄλλους; δὲ τινὰς τῶν παλαιῶν μαθητῶν, ἐπειδὴ ἄσρ σημαίνει δῆθεν τὴν ἡσυχίαν, τὸν ὀπισμόν, εἶνε ὅτε μὲν χρυσοστέφανος, ὅτε δὲ χρυσοκίθαρις (Σουδάς, Σχολ. Ο 256), περὶ δὲ τῆς Δήμητρος προκειμένου, χρυσοστέφανος. Ἄλλ' αὕτη μὲν ἡ σημασία ἡ ἄσρ παρ' Ὁμ. δὲν εὐρίσκεται, ἐξ ἐναντίας ὁμοίαι καὶ θεοὶ καὶ θεαὶ μνημονεύονται ἕως περιεφραλαίαν φερόντες, ὅσον καὶ ἡ Ἀρτεμὶς χρηστέα παρ' Ἡρόδ. 8, 77. Ἐν *Υ. Δήμ. καὶ τοῦ *χρυσόσφου διώρῳσεν ὁ Ροῦδαν ὁ Ἐρμάνος ἀπεδόχθη τὴν διώρῳσιν χρυσοσφόνου.

ΧΡΥΣΕΟΠΗΛΗΣ, ΗΚΟΣ, ὁ, ἡ, χρυσοῦν περιέχον ἔχων, ἐπίθ. τοῦ Ἀρεως μόνον 7 (8), 1. Ἐκ τοῦ

ΧΡΥΣΕΟΣ [-...], Η, ΟΝ, ἐπικ. ΧΡΥΣΕΙΟΣ (ἀμφότεροι τοὺς τύπους μεταχειρίζεται ὁ Ὁμ. κατὰ ἀνάγκην τοῦ μέτρου), 1) χρυσοῦς, *χρυσός, ὃ ἐ. ἐκ χρυσοῦ πεποιημένος, *δέπας χρυσεύς, φιάλη κ. τ. τ. * ἡ μὲ χρυσὸν κεκοσμημένος, *δῶματα, ἱμασθλή, ἀσπτήρ, τελακ. κ. τ. τ. * ἰδίως δὲ περὶ πάντων τῶν εἰς θεοὺς ὄντων πραγμάτων, πρβλ. Δ 2, Ε 724, Θ 2, ἐπομ. λαμπρός, θεῖος, ἔσχατος, ὅσον χρυσοῖτη (*κατ' ἄλλους ὅμως μόνον χρυσοῦ, ὃν χρυσὸν αὐτῆς κόσμον ἢ τὴν χρυσεύουσαν) Γ 64, Χ 470, Θ 337, 342, ι 44, ι 54 κ. ἄ. 2) χρυσοειδής, χρυσεύων, χρυσεύης, *χρυσός, *ἐθαιρεῖται Θ 42, Ν 2, *νέφεα Ν 423, Ο 351, Σ 206. [Οἱ χρυσεῖν, χρυσεῖν, χρυσεῖν καὶ οἱ ὅμοιοι κατὰ συνίτησιν διασύλλαβοι].

ΧΡΥΣΕΙΝ [-...], ἡ, Χρῦσα, πόλις παράλιος τῆς ἡλίου, πλησίον τῆς Θήβης, ἔχουσα νόον τοῦ ἑως Ἀπόλλωνος καὶ λιμένα, Α 27, 390. Στραδόνος ἦδη (13, 4, 63) ἔρημος. ΧΡΥΣΕΙΣ, ἴσος, ἡ, 1) θυγάτηρ τοῦ Χρύσου, στεφανώμη (κατὰ τὸν Σχολ. εἰς) Α 111. μία τῶν Νηρηίδων, *Υ. Δήμ. 421.

ΧΡΥΣΕΛΕΚΑΤΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ. (χρυσός, ἔλεος), σύνθετος ἐπιθετον τῆς Ἀρτεμίδος, Π Υ 70, δ 422, *Υ. Ἀφρ. 16, 148, *Υμ. 28), 1, κατὰ μὲν τοὺς πλείστους τῶν ἐρωτικῶν (Εὐστάθ., Σχολ. Ἑνετικά, Ἀπολλών. ἑρμην. νεωτέρων τὸν Ἀμειν) *χρυσὸν βέλει ἐλεῖται, ἡ χρυσὰ βέλη ἔχουσα, κατ' ἄλλους, ἐπειδὴ ἡ ἡλεκάτη παρ' Ὁμ. δὲν σημαίνει τὸ βέλος, ἀλλὰ τὴν *λεκάτην, τὸ γνωστικὸν ὄργανον, εἶνε ἡ χρυσοῦν ἡλεκάτην ἔχουσα, *μὲ τὴν χρυσοῦν λεκάτην, μὲ χρυσοῦν ῥόκαν, τὸ δὲ ἐπιθετον τοῦτο σημαίνει τὴν παραγωγικὴν καὶ φιλόπονον ἐνέργειαν ἡλεκάτων.

ΧΡΥΣΗΝΙΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ. (ἡνία), ἐπίθ. τοῦ Ἀρεως, Θ 285, καὶ τῆς Ἀρτεμίδος, Ζ 205, κατὰ τινὰς μὲν χρυσοῦς, ὁ χρυσὸς ἡνίας; ἔχων (ἀνά χειράς, ὅταν διερρηλατῇ), χρυσοχαλινός, ὃ ἐ. διὰ χρυσῶν χαλινῶν κυβερνῶν τοὺς ἵππους, κατ' ἄλλους; δὲ, ἐν οἷς ὁ Ἀμειν, χρυσαυγής, ὡς ἐκ τοῦ χρυσοῦ καὶ ἡνις (ὅπ. ἴδ.) συγκειμένου τοῦ ἐπιθέτου.

ΧΡΥΣΗ [-...], ΛΟ, ὁ, κλητ. Χρῦση, ἱερὸς τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Χρῦσῃ, πατήρ τῆς Ἀστυνομένης, ὅστις ἦλθεν εἰς τὸ στρατόπεδον τῶν Ἀχαιῶν ἵνα ἐξαγοράσῃ τὴν αἰχμαλωτισθεῖσαν θυγατέρα του. Ἄλλ' ὁ Ἀγαμέμνων, ὅστις εἶχε λάβῃ αὐτὴν ἱέρα, σκληρῶς τὸν ἀποπέμπει. Ὅθεν ὁ Ἀπόλλων πέμπει λοιμόν, ἵνα ἐκδικήσῃ τὸν ἱέρα του. Κατὰ δὲ τὴν μαντείαν τοῦ Κάλχαντος ἀποδίδει αὐτὴν ὁ Ἀγαμέμνων εἰς τὸν πατέρα καὶ οὕτως ἐπαυσεῖν ὁ λοιμός, Α 41 ἐξ., 430 ἐξ.

ΧΡΥΣΟΖΥΓΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ. (χρυσός, ζυγόν), χρυσοζυγός, χρυσὸν ζυγόν ἔχων, *ἔρμα *Υμ. 31 (32), 15.

ΧΡΥΣΟΘΕΜΙΣ [-...], ἴσος, ἡ, θυγάτηρ τοῦ Ἀγαμέμνονος καὶ τῆς Κλυταμένηστρας, Ι 445, 287.

ΧΡΥΣΟΘΡΟΝΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ. χρυσοθρόνος, ἐπὶ χρυσοῦ θρόνον καθήμενος, ἐπίθ. τῆς Ἥρας, Α 611, Ε 453, Ο 5, τῆς Ἀρτεμίδος, Ι 533, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσεῖα σύνθετος τῆς Ἥρας, κ 511, μ 442, Ε 502, ε 250, τ 319, ἀλλὰ καὶ τῆς Ἀρτεμίδος, ε 123.

ΧΡΥΣΟΠΕΔΙΛΟΣ [-...], ΟΝ, ἐπικ. (χρυσός, πέδιλον), ὁ ἔχων χρυσὰ πέδιλα ἢ σανδάλια, χρυσοσάνδαλος, *Ἥρη λ 604† (ἐν ἀθετουμένῳ στίχῳ).

ΧΡΥΣΟΠΛΟΚΑΜΟΣ [-...], ΟΝ, ἐπικ., μὲ χρυσοῦς πλοκάμους, *μὲ ταῖς χρυσαῖς πλεξούδασι, *Ἀητώ *Υ. Ἀπ. 205.

ΧΡΥΣΟΠΤΕΡΟΣ [-...], ΟΝ, ἐπικ., ὁ ἔχων χρυσὰ πτερὰ χρυσοπτερός, *μὲ τὰ χρυσὰ πτερά, *Ἥρη *Π. Δ 398, Α 485, *Υ. Δήμ. 315.

ΧΡΥΣΟΡΡΑΝΙΣ [-...], ἴσος, ὁ, ἐπικ. (χρυσός, ῥαβδος, ἢ ῥάβδος, ῥόπαλον), χρυσοῦς ῥαβδος, ἐπίθ. τοῦ Ἑρμοῦ, *Ὀδ. ε 87, κ 277, 331, *Υ. Ἑρμ. 539, *Υ. Ἀφρ. 117, 124.

ΧΡΥΣΟΣ [-...], ὁ, χρυσός, *χρυσόφι, μάλαμμα, συγχόν παρ' Ὁμ. καὶ ὡς ἀκατέργαστον μέταλλον πρὸς ἀνταλλαγὴν χρήσιμον, *χρυσὸς τάλαντα Ι 122, 264, τ 247, δ 429, καὶ ὡς κατεργασμένον, Ζ 48, Θ 43 κ. ἄ. (Ἡρώ πάντων τῶν τῶν θεῶν ὡς ἡρώων σκευὴ εἶνε χρυσά, οἷον-ποτήρια, φιάλα, κρατήρες, περιδέραια τῶν γυναικῶν ἐτι δὲ ὄπλα ἢ μέρη αὐτῶν, τελαμῶνες, ζῶναι, θώρακες, σκεπητρα εἶνε διὰ χρυσῶν ἡλῶν ἢ φολίων κεκοσμημένα, Α 246, Β 268 ἐξ.

ΧΡΥΣΟΤΕΦΑΝΟΣ [-...], ΟΝ, ποιητ., ἡ χρυσοῦν στεφανώμενος, ἡγουν διάδημα, ἔχουσα, ἐπίθ. τῆς Ἀφροδίτης, *Υμ. 5 (6), 4.

* χρυσοχόος [-...], ὁ (χρυσός, χέω), ὁ ἀναλόμενος καὶ χέων, ἐν γένει κατεργαζόμενος τὸν χρυσόν, χρυσοχόος, „χρυσοφόος“, ὅδε χρυσοχός, γ 425 f. (Πραγματικὴν χώνευσιν ἔχει χρυσοῦ δὲν πρέπει ἐνταῦθα νὰ φαντασθῶμεν, ἀλλ' ἀπλὴν ἐπιχρύσωσιν τῶν κεράτων τοῦ ἱερείου διὰ φύλλων τινῶν ἢ πετάλων χρυσοῦ πρός τοῦτο ᾗδ' ἐπεσκευασμένον).

κράσις, ὁ, γεν. χρωτός, K 575, αἰτ. χρώτα, σ 172, 179, συνήθ. ἐπικ. ἔξ Ἰων. γεν. χροός, δοτ. χροῖ, αἰτ. χροῖα, Δ 137, H 207, E 351, 6 376. 1) κυρ. ἐπιφάνεια σώματος τινος καὶ μάλιστα τοῦ ἀνθρωπίνου, ὅθεν α) δέρμα, Δ 510, π 145, τ 204, „πάντα δ' ἀπὸ πλευρῶν χροῖα ἔργαθεν“ ἀπέσπασεν ὅλον τὸ δέρμα ἀπὸ τῶν πλευρῶν, Δ 437, 457. β) ποιητ. σῶμα, ἀλλ' οὕτως ὥστε νὰ ἐκφάνηται μᾶλλον ἢ ἐννοεῖται: ἐσωτερικῆς αὐτοῦ ἐπιφανείας ἥγουν τοῦ δέρματος, Δ 437, Θ 43, Ξ 170, φ 568, Ω 411.

2) τοῦ δέρματος τὸ χρῶμα, χροῖά, „τρέπεται χρώς“ ἀλλοιοῦται τὸ χρῶμα, περὶ τῶν ὑπὸ τοῦ φέδου ὠχρίωντων, N 279, P 733, φ 412.

ΣΤΙΜΕΝΗ, ΚΙΝΤΟ, ἴδ. ΚΕΝ.

κίσις, [-...], ιοσι, ἡ (χέω, ρίζ. κι), κυρ. ἡ χύσις: ὅθεν τὸ κεχυμένον, „φύλλων“ σωρός: φύλλον, *Οδ. ε 483, 487, τ 443.

ΚΥΤΛΟΣ (κύτλον, χέω) γ'. ἐνικ. τῆς εὐκτ. τοῦ μέσ. ἀορ. α. χυτλώταιτο: καθαρίζω, πλύνω, λούω: ὅθεν τὸ μέσ. λούομαι, καὶ μετὰ τὸ λουτρόν ἀλείφομαι, ζ 80 f.

ΚΥΤΟΣ, ἡ, ὅν (κι, χέω), κεχυμένος, ἐπὶ δὲ ξηρῶν συσσωρευμένος, „σωρισμένος“, παρ' Ὁμ. μόνον ἐν τῇ φρ. „χυτὴ γὰρ“ ἐπισσώρευμένη γῆ, ἥγουν τύφος, τάφος, Z 464, (Ξ 114), Ψ 256, τῆς δὲ Ὀδυσ. μόνον γ 258.

* ΚΥΤΡΗ, ἡ, χύτρα, „τσουκάλι“, Βατρ. 41, ἐνθα κεῖται ὁ πληθ. κατὰ μετωνομίαν ἀντὶ τοῦ ἐδέσματα, „φαγητά“.

ΚΑΛΕΪΝ, εἶμαι χλωρός, χωλαίνω, „κουτσαινῶ“, κατὰ μετοχ. τοῦ ἐνεσ. *Ἰλ. Σ 444, Δ 17, Γ 37. Ἐκ τοῦ

ΚΑΛΟΣ, ἡ, ὅν, χλωός, „κουτσός“, I 503, Σ 397, Θ 308, 332, „χλωός ἕτερον πόδα“ χλωός τὸν ἕτερον πόδα, „κουτσός ἀπὸ τὸ ἕνα πόδι“, B 217.

ΚΑΠΟΜΑΙ, (συγγ. πρὸς τὸ χέ(F)ω, πρὸς δ' ἔχει τοιοῦτον λόγον, οἷον τὸ πλώω πρὸς τὸ πλέ(F)ω), ἐπικ., μέσ. ἀποθ., ἐνεσ. γ'. ἐνικ. -εται, προσ. -εο, μετοχ. -όμενος, παρτ. γ'. ἐνικ. ἀναύξ. χῶετο, ἀορ. γ'. ἐνικ. ἐχῶετο ἔξ ἀναύξ. χῶετο, ὑποτ. γ'. ἐνικ. χῶσεται ἐπικ. συναελαμ. ἀντὶ τοῦ χῶσεται, A 80, μετοχ. -άμενος, η, δυνάμ. (οἰμαι, -θυμῶναμαι), ἔτι δὲ εἶμαι

ὠργισμένος, θυμωμένος, λυποῦμαι κινῶν· Δ 406 κ. ε., ε 80· πολλάκις προσδιορισμῶν „κῆρ, θυμόν, κατὰ θυμόν κ. τ. τ.“ μετὰ δοτ. τοῦ προσώπου, καθ' ἑκάστην, A 80, I 555, Φ 306· μετὰ γ' ὀνόματος ἢ πράγματος, ἔνεκα τοῦ ὁποῦ ζομαι A 429, B 689, N 165, Ξ 266· δὲ μετὰ τοῦ „ὅτι“ ι 238, λ 103, ν 3· νίως: „περὶ τινι“ Γ. Ἑρμ. 236· μετὰ μόνον ἐν τῇ „μή μοι τὸδε χῶεο“ σθῆς ἐναντίον μου διὰ τοῦτο, ε 245. (1. Ἐν ταῦτοις ἡ αἰτ. ἐρμηνεύεται ἀπὸ ἐξυπακουομένου συστοίχου ἀντικειμένου τὴν παραγωγικὴν λεγομένην σύνταξιν, ὁργισθῆς ἐναντίον μου ταύτην τὴν ὀργὴν θέσσετον δ' ἐν τῇ καθομιλοῦμαι „μή μ' ἐν ταύτῃ τὴν κάκῃ“. — Τῆς Ὁδ. μό. ἀνωτέρω.

ΚΑΡΕΝ, μέλ. γ'. πληθ. χωρήσουσι, πληθ. ἐχώρησαν, γ'. ἐνικ. ἀναύξ. γῶρη γ'. ἐνικ. -ειαν, μετοχ. -αντα, -αντες, κυρ. παρέχω, „κάμνω τόπον“, ἐπομ. ὑπὸ ἐνδίδω, ἀπολ. „γὰρ ὑπερθεὶν χῶρησε“ χῶρησε κάτωθεν, ἐνέδωκεν ἡ γῆ, 430. Ἰδίως ἐπὶ προσώπ. ὑποχωρῶ, ρομαι, „τόσον ἐχώρησαν Τρῶες“ Π α.) μετὰ γεν. τοῦ τόπου ἢ πράγματος ἀποσύρομαι, οἷον ἐπ᾽ ἄλλιος· M 406, O 655, „νεκρὸς“ Π 629, ἔτι δὲ προσθ., οἷον „ἀπὸ νηῶν προτὶ Ἰλιον“ ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης· Σ 244· β.) μετὰ προσώπου, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ὑποσθῶν οἷον Ἀχιλλῆι· N 324, P 101. *Ἰλ.

ΚΑΡΗ, ἡ, (ρίζ. κα, χαίνω) α.) γ' ὑπὸ τινος κατεχόμενος, θέσις, τόπος Ψ 49, π. 352. κ. ε. β.) χῶρα, „χωραὶ ἀνθρώπων“ θ 573.

ΚΑΡΙΣ, ἐπὶ β. (συγγ. πρὸς τὸ χῶρος, νῶ), κυρ. εἰς ἀποχωρισμένον τόπον „χωριστά, ἀχώρια“, H 470, δ 430· τῶν „μυγδα“ ω 78, „χωρίς μὲν, χωρὶς“ 221 εἰς.

ΚΑΡΟΣ (ἐκ τῆς ρίζ. κα, χαίνω, κυρ. τόπος) ὁ, α.) χῶρος ὁ ὑπὸ τινος κινῶν, θέσις, τόπος, Γ 315, Δ 416, α Βατρ. 133, 154, 200· β.) χῶρα, „ὕλησις“ ε 2. (Κατὰ τὸν Δοιδερλ. διαφ. ρος καὶ χῶρη καθ' ὅτι ὁ μὲν σημαίνει τῶν χῶρον, δυνάμει: δύναται νὰ βῇ, ἡ δὲ χῶρη, καθ' ὅσον κατέχεται προσώπου, ἐπομ. θέσις, τόπος. Κατὰ Λόδεκκ εἶνε στενωτέρος: τις καὶ μᾶλλον ὁμῶς: „augustius quiddam circumscriptum“).

Ψ

Ψ

Ψ, τὸ εἰκοστόν τρίτον γράμμα τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀλφάβητου· ὄθεν σημεῖον τῆς εἰκοστῆς τῆς βασιλείας.

ΨΑΛΙΔΙΣΤΟΜΟΣ [ψ...], ὄν (ψαλίς, στόμα), ποιητὴς· ἔχων τὸ στόμα, ψαλιδοστόμος, ὁ ἐπὶ τοῖς ἐπίθετον τῶν καρκίνων ἐν τῇ Βατραχ.

ΨΑΛΙΔΙΣΤΟΜΟΣ [ψ...], ἡ, ποιητ. (ψάμμος), „ἄμμος“ E 587· ἐπὶ τῆς ποταμίας ἄμμου, Φ 202, „ἔβω; ὁ σωρὸς τῆς ἄμμου ὁ παρὰ τὸν ἄμμον“, „ἄμμουδι“, O 362, ἐπὶ δὲ καὶ τῆς αἰγιάδος, ν 419. Συνήθως κατὰ πληθ., „ἄμμοι“, Π 462, γ 38, ν 284 κ. ἄ. Παραλαμβάνεται ἐν ταῖς παραβολαῖς εἰς ἔνδειξιν τοῦ πολλοῦ τῶν ἄμμων, „λίην γὰρ φύλλοισιν ἐοικότας ἢ ἄμμοισιν ἔρχονται“ B 800, I 385.—Πρὸς. ἕως τοῦτο.

ΨΑΛΙΔΙΣΤΟΜΟΣ [ψ...], ἐν, πλήρης ψαμμοῦ, ὡς ὁ ψαμμός, „χώρα“ Γ. Ἑρμ. 75. 347.

ΨΑΛΙΔΙΣΤΟΜΟΣ (συνγ. τῇ Λατ. sabuluni καὶ τῇ Σμδ), ἡ, „ἄμμος“, μ 243 f.

ΨΑΛΙΔΙΣΤΟΜΟΣ [ψ...], ὁ (Λατίν. STURNUS, παρὰ τὸν Starn), ἰων. καὶ ἐπικ. ψῆρ, „μαυροπτερί, ψαρῶν“, „ψαρῶν“ Ἰλ. P 755, „ψῆρ“ Π 583.

ΨΑΛΙΔΙΣΤΟΜΟΣ (ἀντὶ τοῦ ψάψω ἐκ τοῦ ψάω), ἐνεργ. πληθ. -ουσι, παρὰ, ἀναύτ. ψαῦον, ἐκ τοῦ ψάω, ἔψαυα, ὑποτ. ψύσση, ψηλαψῶ, ἐγγ. μετὰ γενικ. „ἐπιστάτρου“ Ἰλ. Ψ 518, „ἄλτης“ Γ. Ἑρμ. 125, „ψαῦον κόρυθος“ N 132, Π 216 (ὅπερ κατὰ τὴν μὲν ἐρμηνεύεται ὡς ποιητικὴ βραχυλογία τοῦ ψαῦον κόρυθος νευόντων φάλοισι φάλοισι τούτεστιν αἱ περικεφαλαῖαι τῶν νευόντων φάλων) ἔψαυον διὰ τῶν φάλων τοὺς φάλους (τοὺς ὀπισθοῦς τῶν περικεφαλαίων τῶν προ-), ὅ δὲ Πάσσωος συντάσσει τὸ „ψαῦον“ ἐπὶ τῆς δοτικῆς· „φάλοισιν“ καὶ μεταφράζει· „περικεφαλαῖαι ἡγγίζον τοὺς φάλους, καὶ φέρει ἄλτης“ τῆς τοιαύτης τοῦ ψαῦω μετὰ δοτ. φάλοισι τὸ ἐκ τοῦ Πινδ. Πυθ. 9, 42, καὶ τοῦ Σμυρν. 8, 349. Ὁρθότερον ὁ Φαῖσις, ὅτι τὴν μετοχὴν „νευόντων“ ὡς ἀπόλυτον, κείμενον δὲ τοῦ „ψαῦον“ ἐννοεῖ τὸ ἐξυπακούον „τῶν πρόσθεν“· ἢ φυσικώτερον μοι εἶναι νὰ ἐννοηθῇ τὸ „ἀλλήλων“, ὥστε ἡ μετοχὴ νὰ εἴναι ἡ ἐξῆς· αἱ κόρυθες ἔψαυον ἀλλήλων διὰ τῶν λαμπρῶν φάλων, ὅσῃς ἐνεον ὑπερβαίνει εἴτε πρὸς τὰ ἐμπροσθεν εἴτε πρὸς τὰ ἐπὶ πρὸς ἀριστεράν).

ΨΑΛΙΔΙΣΤΟΜΟΣ [ψ...], ὄν (ψαφαρός, θρίξ), ὁ ὑπαρδόθριξ ἢ οὐλόθριξ, ἀόχμηρόθριξ, μόνον „ψαφ. μῆλα“ Γ. 18 (19), 32.

ΨΑΛΙΔΙΣΤΟΜΟΣ, ἡ, ὄν (ψέω=ψάω; μαδῶ), κυρ. μα-
δαρός, „μαδημένος“ ὄθεν ἀραιός, σπανός,
„λάχνη“ B 219 (κατὰ δὲ τὸν Δοιδερλ. „ψε-
δνός“ εἶνε ὁ ξηρός, ἐπομ. ἐνταῦθα περὶ τῆς κό-
μης τοῦ Θεραίου ἀόχμηρός).

ΨΕΥΔΑΓΓΕΛΟΣ, ὄν, ψευδῆς ἄγγελος, ὁ ψευ-
δῆ ἀγγέλλων, „μετὰ ψευδῶν ἔλεος εἶναι“ καὶ
νὰ μὴ ἀναγγεῖλαι ψευδῆ, O 459.

ΨΕΥΔΗΣ, ἐν, γεν. ἔορ (ψεύδω), ψευδῆς,
ψεύστης, ἀπατεῶν, „οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι
πατὴρ ἔσσει ἀρωγός“ (καθ' ἃ ἔγραψαν ὁ Οὐόλ-
φιος, Σπίτζενρο; ἢ ἄλλοι τῶν μετ' αὐτοὺς ἐκδο-
τῶν μετὰ τοῦ Ἀριστάρχου) ὁ πατὴρ δὲν θὰ
ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τῶν ψευστῶν, Δ 235 f. (τὴν δὲ
παλαιότεραν γραφὴν ψεύδεσσι—ἐκ τοῦ ψεύδος
—ἡκολούθησαν ὁ Βόθης, Πέκκερ. ἐν τῇ Β' καὶ
Οὐόσσος, καθ' ἣν ἡ ἐννοα εἶνε· ὁ πατὴρ δὲν θὰ
ἔλθῃ εἰς βοήθειαν τοῦ ψεύδους. ἢ. Ὁ Ἀπόρχης
παρατηρεῖ ὅτι τὸ ἐπὶ. „ἀρωγός“ καὶ τὰ συγ-
γενῆ ῥήματα δὲν συντάσσονται μετὰ δοτικ. πράγ-
ματος).

ΨΕΥΔΟΣ, ἐορ, τὸ, ψεύδος, „ψεύμα“, ἀ-
πάτη, B, 81, 349, γ 20· „οὐ τι ψεύδος ἐμάς
ἄτας κατέλεξα“ οὐχ ὡς ψεύδος (ψεύδω) διη-
γῆθης τὰ συμφορὰς μου, I 415, πληθ. Ψ 576,
λ 366, ξ 296, 387. Περὶ δὲ τοῦ τ 203 τὸ λ.
ἴσκει 3). Ἐκ τοῦ

ΨΕΥΔΟΣ, παρ' Ὁμ. μόνον ὡς μέσ. ἀποθ. ΨΕΥ-
ΔΟΜΑΙ, γ'. πληθ. -ονται, προστ. -εο, μετοχ.
-όμενοι, μέλ. ψεύδομαι, ἀορ. ἄ. μετοχ. ψευδά-
μενοι, -μένη ψεύδομαι, „λέγω ψεύματα“,
ἀπατῶ, Δ 404, K 534, δ 440, Γ. Ἑρμ. 369,
κατὰ μετοχ. E 635, Z 463, μετ' αἰ. „ὄρκια“
διαψεύδω, τούτεστιν ἀπατῶ, παραδαίνω τοὺς
ὄρκους, τὴν συνθήκην, H 352.

ΨΕΥΔΕΤΑΙ, μέλ. ὅ. ἐνικ. -ήσεις, εἶμαι ψεύ-
στης, ψεύδομαι, μόνον T 107 f. Ἐκ τοῦ

ΨΕΥΔΕΤΑΙ, „ψεύτης“, ἀπατεῶν, Ω 261 f.

ΨΗΛΑΦΑΝ [ψ...], μετοχ. ψηλαφῶν κατ' ἐπικ.
ἐπέκτασιν ἀντὶ τοῦ ψηλαφῶν, ψηλαφῶ, „πα-
σπατεύω, σαχουλεύω“, ὅ ἐ. πασπατεύω,
„χερσὶ“ ι 416 f. Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινὰς
μὲν ἐκ τοῦ ἀγρ. ἐπὶθ. ψηρός, ὅπερ ἐκ τοῦ ψάω,
καὶ ἀφή, ἄπτω, οἶον· ὁ διὰ τῆς ἀφῆς περι-
ψύων, ἐπιζητῶν τι, κατὰ δὲ τὸν Λόβεσκ τὸ
αφῶν εἶνε μόνον κατάληξις· κατὰ δὲ τὸν Κούρ-
τιον ἐκ τῆς ρζ. ψαλ ἥτις ἀναφίνεται ἐν τῇ
Λατ. palpare ἢ. τὸ δὲ τῆς καθομιλουμένης
„πασπατεύω“ κατὰ μὲν τὴν ἐννοίαν ὑπάγεται

ἐνταῦθα, ἐτυμολογικῶς δὲ ἀνήκει εἰς τὸ ψαῖω, εἰς οὗ ἐκτενέστερος τύπος μετ' ἀναδιπλασιασμοῦ ὅς ἦτο ψαψατεύω ἢ παψατεύω, εἰς οὗ εὐφρονέστερον πασπατεύω).

ΨΗΡ, ΗΡΟΣ, ὁ, ἴδ. ΨΑΡ.

ΨΗΦΙΣ, ΤΑΟΣ, ἡ, ὑποκορ. τοῦ ψήφου, ψηφίον, „πετραδάκι, χαλ(κι)“, πληθ. Ψ 260 †.

ΨΙΛΟΣ [-], ΛΙΟΣ, ἡ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ψακάς, ψεκάς, σταγών, πληθ. Π 459 †.

ΨΙΛΟΣ [-], ἡ, ὅν (ψίω=ψάω: μαδῶ), κυρ. μαδάρος, „μαδημένος“, ὅθεν ψιλός, γεγυμνωμένος, ἐστερημένος, ἔρημος, τινός, πρὸ πάντων τριγῶν, οἷον „δέρμα ψιλόν“ γ 437, ἐτι δὲ καὶ ἄλλων πραγμάτων, οἷον „ἄροσι: ἀφύτευτος, ἄδενδρος, καλλιερησίμος γῆ, I 580, „τρόπις“ ἔρημος: τῶν ἐκατέρωθεν τοίχων, μ 421 (κατ' ἄλλους: δ' ἐνταῦθα καὶ εἰς τὸ „τὴν“ καὶ εἰς τὸ „ψιλήν“ παραδόξως ὑπονοεῖται ἐκ τῶν ἀνωτέρω τὸ „νῆα“).

ΨΙΧΑΡΨΑΣ [-], ΛΙΟΣ, ὁ (ψίξ, „ψίχα“, ψιχίον, καὶ ἀρπάζω) ὁ τὰς ψίχας, τὰ ψιχία, τὰ „ψιχουλά“ ἀρπάζων οἰονεῖ: Ψιχούλης, κωμικ. ὄνομα μῦθος ἐν τῇ Βατραχ. 24, 105, 141, 237.

ΨΟΛΟΕΙΣ, ΕΙΣΑ, ΕΝ (ψόλος=καπνός: πιθανῶς συγγεν. πρὸς τὸ Γερμ. schwelen schwül, || καὶ εἰτι πιθανώτερον πρὸς τὸ ἄ-σβολος, ἄ-σβόλη) καπνώδης, ἀτμώδης, „κεραυνός“ καθ' ὅσον ἐνσκήπτων καίει καὶ διαγείρει καπνὸν καὶ ἀτμόν, ἢ ἐκπέμπει ψόλον, ἤγουν θεαῖωδῃ ἀτμόν, μόνον *Ὁδ. ψ 330, ω 539, Βατρ. 287, Γ. Ἀφρ. 289.

ΨΟΦΟΣ (ἀντὶ τοῦ σφόφος ἐκ τῆς Σανσκριτ. ρίξ: sphu=φυσῶ) ὁ, κρότος, θόρυβος, Γ. Ἑρμ. 285 (||. Περὶ τοῦ ἐν τῇ καθομιλ. „σφός“ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ: θάνατος, ἴδ. λ. ΔΟΓΜΕΑ).

ΨΥΡΙΝ [-], ἡ, νησιδίου τοῦ Αἰγαίου πελάγους: μεταξὺ Λέσβου καὶ Χίου, παρὰ μὲν Στράβ. 14, 1, 35 τὰ Ψύρα λεγομένη, τὴν δὲ σήμερον „τὰ Ψαρά“, γ 171.

ΨΥΧΗ, ἡ (ἐκ τῆς Σανσκριτ. ρίξ. spu, sphu=φυσῶ, πρὸλ. τὰ anīma=ἄνεμος, spiritus), κυρ. ἡ πνοή, ἀναπνοή, καὶ ἐπειδὴ αὕτη εἶνε τὸ σημεῖον τῆς ζωῆς, 1) ζωικὴ δύναμις, ζωή, „ψυχή“, „τὸν ἔλιπε ψυχή“ τὸν κατέλιπεν ἡ ψυχή, „τοῦ ἐφυγεν ἡ ψυχή“, ὁ ἐ. ἐλιποθύμησεν, Ε 696, ἀλλὰ καὶ τὸν κατέλιπεν ἡ ζωή, ὁ ἐ. ἀπέθανεν, ξ 426 (ὅπου καίται ἐπὶ ζώου).

πολλάκις συνάπτεται μετὰ τοῦ *μένο: Ε 29, Θ 123, *αἰών Π 453, *θυρός Α 33, *ψυχῆς ὄλεθρος Χ 325, *περὶ ψυχῆς μάχουμαι μάχομαι περὶ τῆς ζωῆς μου, γ 245, *θίον πλ. ψυχῆς Ἑκτορος Χ 161, ι 423, κατὰ πλ. *ψυχῆς παρθέμενοι τὴν ζωὴν τῶν διακινῶν νεύσαντες, γ 74, ι 255, ἴδ. ΠΑΡΑΤΙΘΗΜΙ 2, 6, *ψυχῆς ὀλέσαντες Ν 763. Τὴν ζωικὴν ταύτην δύναμιν ἐφαντάζοντο ὡς πραγματικὴν τινα οὐσαν ἔτι, ἀποθνήσκοντες τοῦ ἀνθρώπου, ἐξέρχεται ἐκ τοῦ στόματος (||. ὅθεν ἡ τῆς καθομιλουμένης ἡ εἰς „βγαίνει ἡ ψυχὴ τοῦ“=ἀποθνήσκει), ἢ δὲ τινος τραύματος, Ξ 518, Π 505.—Ὅθεν 2) διὰ τοῦ θανάτου ἀπὸ τοῦ σώματος κεχωρισμένη „ψυχή“ (τῶν ἀποθανόντων), ἡ ἐν Ἄδου σκιά, εἴδωλον, ὅπερ εἶνε μὲν αἶψον ἢ μάλιν ἄσωμον, ἀλλὰ διατηρεῖ τὴν μορφήν τοῦ σώματος, Ψ 65, 106, λ 84, 205 κ. ἄ. πλ. Ἐκ τῆς τοιαύτης ψυχῆς λείπει ἡ πνευματικὴ δύναμις καὶ ζωή, αἰ *φρένες (ἴδ. ΦΡΗΝ), 104, (μόνον ἡ ψυχὴ τοῦ Τειρεσίου διατηρεῖται τὰς κατὰ τὸ κ 493). Ἦτο λοιπὸν αὐτὸ τοῦ εἴδωλον, ὅθεν καὶ συνάπτονται ἀμφοτέρω *ψυχὴ καὶ εἴδωλον Ψ 104, ω 14, εἰς τὴν τοιαύτην δὲ σημασίαν εἶνε ἀντίθετον πρὸς τὸ ζῶν, ὅπερ ἀπατέλει τὸ ἐγὼ τοῦ ἀρχαίου Ἑλλήνων Α 3. Ἡ ψυχὴ ἐν Ἄδου δὲν ἔχει συνείδησιν ἑαυτῆς, λ 476, μόνον δὲ ὅταν ποτισθῇ αἵμα λαμβάνει πρὸς καιρὸν ζωὴν τινα καὶ συνείδησιν λ 153, 232 ἐξ. (Καταστάσεις τῆς ψυχῆς: δὲ μνημονεύονται παρ' Ὁμ.). Ἀξία σημειώσεως εἶνε ἡ κατὰ σύνασιν σύνταξις *ψυχὴ Τειρεσία, σκῆπτρον ἔχων λ 90.

ΨΥΧΟΣ, ΕΟΣ, τὸ (ψύχω), ψύχος, „ψύχος κρύος“, κ 555 †.

ΨΥΧΡΟΣ, ἡ, ὅν, „ψυχρός, κρύος“, *ὕδωρ ι 392 κ. ἄ., *χαλκός Ε 75, *χάλαζα, γῶν Ο 171, Χ 452, κ. ἄ. Ἐκ τοῦ

ΨΥΧΑ [-], (ἐκ τῆς Σανσκριτ. ρίξ. sphu=πνέω, φυσῶ), φυσῶ, πνέω, μόνον ἐν τῇ μετοχ. τ. ἄορ. *ἦχα ψύξασα Γ 440 †.

ΨΥΜΟΣ, ὁ (ψίω), τεμάχιον, ὅσον χωρὶς τοῦ σώματος τοῦ ἀνθρώπου „δακτυνιά“, *ψωμί ἢ δρόμοις τεμάγια, „δακτυνιά“, ἀνθρωπίνου κρέατος, ι 374 †. (||. Ἐκ ταύτης τῆς σημασίας εὐκόλως ἐννοεῖται πῶς μετέπεσεν ἐν τῇ καθομιλ. ἡ λ. „ψωμί(ον)“ εἰς τὴν σημασίαν τοῦ ἄρτου).

κειμένων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰς ἐχθρικὴν στρα-
τίαν, «τινὰ ἀφ' ἑππων» κρημνίζω, καταβάλλω
τινὰ ἀπὸ τοῦ ἄρματος, E 49, 835, A 143, 320,
«ἀπὸ σφείλων» ἀπέκρουσαν ἀφ' ἑαυτῶν, A 535,
E 616, «τοὺς ἐκ Πηλίου ὄρε» ἀπέκρουσαν,
ἀπεδίωξεν, B 744, «ἰοὺς τάρροιο ὄσαν Ἀχαι-
οὺς» κατ' εὐθείαν πρὸς τὴν τάρρον ὤθησαν,
ἀπέκρουσαν, Θ 336, «προτὶ ἄστρ» Π 43,
6') ἐπὶ ἀψύχων, ἀντικειμένων, «ἕξρος ἐς κου-
λεόν» ὤθησε τὸ (ἐν μέρει ἐξελικυμένον) ἕ-
ξρος εἰς τὴν θήκη, A 220, «λαῶν ἄνω ὤθη-
σε ποτὶ λόφον» ἀνῶν, ἀνεκύλιε τὸν λίθον
πρὸς τὸν λόφον (ὁ Σίσυφος), λ 596, «ἔγχε-
ῶσεν ὑπὲκ ὀϊστοῦ» ἀπώθησεν, ἀπέκρουσεν ἔκ-
τω ὀϊστῶν, E 854, «ἐκ μηρῶ ὀρου» ἐξέσπασε
τὸ ὄρου ἐκ τοῦ μηρῶ, E 694, «ἀπ' ὀφθαλμοῦ
νέφος ἀγλῦσε» ἀπέσυρεν, ἀπαμάκρυνε, O 668,
«ῶσα παρὲς (νηα)» παρὲς ὤθησα, ἐξώθησα αὐ-
τὴν ἀπὸ (πλησίον) τῆς ἑρῆς πρὸς τὴν θάλασ-
σαν, ι 488 γ') ἐπὶ ἀψύχων ὑποκειμένων, οἶον
κυμάτων, ἀνέμων κ.τ.τ., N 138, Φ 241, γ
295. 2) ὠθῶ, ἀπωθῶ, ἀποκρούω τινὰ
ἀπ' ἑμαυτοῦ, «ὤσαντο Ἀχαιοί» (ἐβουκκ.
Τρῶες) Π 592, E 694, «ἀπὸ ἔθεν ὤσατο
Ἀργεστον» Z 62, «ἀπὸ νεῶν» A 803, καὶ
μετὰ μόνης γενικῆς, «τείχεω» M 420, «προτὶ
Ἴλιον ὤσάμεθ' αὐτοῦς» ἀπεκρούσαμεν αὐτοῦς;
ἀφ' ἡμῶν αὐτῶν πρὸς τὸ Ἴλιον, Θ 295, Π 655.
οἶετο, οἶεσθαι, ἴδ. οἶομαι.

ὠκα, ἐπικ. ἐπὶ. ἐκ τοῦ ἐπιθ. ὠκύς (|| ἀνα-
λόγως τοῦ τάχα ἐκ τοῦ ταχύς, σφόδρα ἐκ τοῦ
σφοδρῶς, Αἰολ. σφοδρῶς), γοργῶς, μετὰ σπου-
δῆς, ταχέως, «ὀγλήγορα, γοργά», A 402,
δ 8 κ. ἀ. πλγ., Βατρ. 245. Ὑπερθ. ὠκίστα, ἴδ.
ὠκῆς ἐν τέλ. (Ἀντί τοῦ «ζόνες ὠκα» B 26,
63, Ω 133 ὁ Νόουκ *Mélanges Gréco-Romains*,
v. 41, θέλει νὰ γράψῃ «ζόνες ἦκα»).

ὠκαλέη [-υ-], ἡ, χωρίον τῆς Βοιωτίας μετὰ τὸ
Ἀλιάρτου καὶ Ἀλαλκομενῶν, B 501.

ὠκεανόνας, ἐπὶ. εἰς τὸν ὠκεανόν, Ὑ.
Ἑρμ. 68, Ὑμ. 31 (32), 16.

ὠκεανός [-υ-], ὁ, 1) ὁ μέγας καὶ εὐρύς
τοῦ κόσμου ποταμός, ὁ πανταχόθεν τὴν γῆν
περιβρέτων, πρβλ. Σ 609, ὅθεν καὶ μνημονεύε-
ται ἐξαπλούμενος εἰς τὰ τέσσαρα σημεῖα τοῦ
ὀρίζοντος: πρὸς ἀνατολὰς μὲν ἐξ αὐτοῦ ἀνατέλ-
λουσιν ἡ Ἥως, ὁ Ἥλιος ἔξ οἱ ἀστέρες, H 422,
T 4, χ 197 πρὸς δυσμὰς δὲ εἰς αὐτὸν κατα-
βυθίζονται ὄοντες, Θ 486 πρὸς νότον ἐπὶ τῶν
ὀχθῶν αὐτοῦ κατοικοῦσιν οἱ Πυγμαῖοι, εἰς οὓς
ἐπιφέρουσι φόνον αἱ γέραναι, φεύγουσαι τοῦ
χειμῶνα, Γ 2—7· περὶ δὲ τῆς πρὸς βορρᾶν
Ἀρκτου λέγεται ὅτι μόνη αὐτὴ εἶνε ἀμειρος τῶν
λουτρῶν τοῦ ὠκεανοῦ, Σ 487 ἐξ., ε 275. Τι-
θεταί, ἐκ παραλλήλου μετὰ τῶν περάτων τῆς
γῆς, Σ 200, δ 563. Διακρίνεται δὲ πάντοτε ἀπὸ
τῆς «θαλάσσης» («πόντου, ἀλός»), ἔξ ὀνομά-
ζεται ὑπὸ τοῦ Ὀμήρου «ποταμός» Σ 607, T

7, «ρόος ὠκεανοῦ» Π 151. Πέραν μὲν
πρὸς δυσμὰς καίται ὁ ζοφερός Ἄδης, κ.
ἐντεῦθεν δὲ τὸ ἀΐσιμακάριστον Ἥλυσιον π.
δ 568. 2) ὠκύς θεός: ὑποχωρεῖ κατὰ τὴν ἐξ-
μόνον εἰς τὸν Δία, T 7, ε 245, Φ 195.
νάγκα ἔχει τὴν Τηθῶν, ἐξ ἧς ἐγέννησε π.
υἱὼν καὶ θυγατέρων (προσωποποιήσαι: τῆς
νῆας, τοῦ συνόλου τῶν ὑδάτων), εἶνε μάλιστα
πατὴρ ὅλων τῶν θεῶν, Φ 196, ε 201,
(παρ' Ἡσιόδω Θεογον. 133 εἶνε υἱὸς τοῦ
ρανοῦ καὶ τῆς Γαίης.—Ἡ ἐτυμολογία τ.
ἀμφιδοῦλος: κατὰ μὲν τὸν Σχολ. ἐκ τοῦ
καὶ νᾶω, οἰονεῖ: ὠκύρρους, ταχύρρους: κα-
τοῦς νεωτέρους: γλωσσολόγους: συγγ. πρὸς
Σανσκριτ. nughā, ōgha, ὁ ἐ. ὁρμητικὸν ἔρ-
ος.)

ὠκισίμης [-υ-], οἱ, ὁ (ὠκισμός= «βί-
εὶ δώδεξ, τὸ λεγόμενον βασιλικόν» κατὰ
Ἡσύχιον. *ocium basilicum* «βασιλ. κα-
ὄνομα βατράχου ἐν τῇ Βατραχ. 213.

ὠκιστός, ἡ, οἷ, ἴδ. ὠκῆς.

ὠκτεῖρα, ἴδ. οἰκτεῖρα.

ὠκίλλος οἷ, ποιητ., ταχύς, ταχύπλ.
μόνον ἐπὶ θ. τῆς νηός, O 705, μ 182, ο.
(ἐτυμολογεῖται συνήθως ἐκ τοῦ ὠκύς καὶ
οἰονεῖ: ταχύ: ἐν θαλάσσῃ, ταχύπλους: κατὰ
τὸν Δοιδερλ. ἐκ τοῦ ὠκύς καὶ ἄλλομα-
χίως: πηδῶν πιθανώτερον κατὰ τὰ Ἑν-
σχόλια καὶ τὸν Λόδεκκ εἶνε μόνον ἑτερο-
παραγωγικός τοῦ ὠκύς).

ὠκίτਾਲος, ὁ, εἷς τῶν Φαιάκων, θ 111.

ὠκίμορος, οἷ, (ὠκύς, μόρος), ποιητ., συ-
-ράτατος, ἡ, οἷ, A 505, ὁ ταχέως μὲν
θάνατον ἔχων, ταχυθάνατος, ἡγούμ. 1)
ὁ ταχέως τούτῳ μετ' οὐ πολὺ μέλλει
ἀποθάνῃ, βραχύβιος, A 447, Σ 95, 4
266, δ 346, ρ 137. 2) ἐνεργ. ὁ ταχὺν
τὸν ἐπιφέρων, «λοί» O 441, χ 75 (|| Ὁ
δὲν παραδίδεται τὴν ἐνεργητικὴν σημ.
προσωποποιῶν ἐπὶ τὸ σκοτεινότερον τὴν
τηρόρον ιδιότητα τῶν βελῶν).

ὠκινέτης [-υ-], αὐ, ὁ, ποιητ. (ὠκύς, πί-
πρβλ. τὸ Λατ. *accipiter*=, «εἰφτέρ»), π.
πέτης, ὁρμητικός, βραγδαίος, ἐπὶ θ. τῶ
πων, Ὑλ. Θ 42, N 24.

ὠκίνορος [-υ-], οἷ, ταχύπορος, ἐπὶ
πλοίων, ταχύπλους, A 421, B 351, δ

ὠκίνορος [-υ-], ὁ, ἡ, γεν. ποδος, ποιη-
χύπους, ἐπὶ θ. τῶν ἑππων, B 383, E
732 κ. ἀ. τῆς Ὑλ., τῆς δὲ Ὀδ. μόνον α
φ 245, Ὑ. Ἀπ. 265.

ὠκίπτερος, οἷ, ποιητ., ταχύπτερος, ἴδ.
N 62 τ.

ὠκίρῳη [-υ-], ἡ, μία τῶν ὠκεανίδων
Δῆμ. 420.

ὠκίροος [-υ-], οἷ, ποιητ. ἀντὶ τοῦ ὠκύς
(ὠκύς, ῥέω), ταχύρρους, ὁρμητικός, «
μός» Ὑλ. E 598, «Κελάδων» Π 133.

ὠκῆς, εἷα, ἴ (ακ, ἐξ ἧς ἀκῆ, ἀκωνῆ, ἀκρο-

δογ, κυρ. λοιπόν σημ. διαπεραστικῶς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., τὸ θηλ. ἐπικ. π. πάντοτε «ὠλέα ἱρι» B 786, 790, E 368, Θ 425 κ. ἀ. ἔτι δὲ «ὠλέα 374» τὸ ὑπερθ. συνήθως ἄκιστος, φ 253, X 325, τὸ δὲ ἄκίτατος ταχύς, δροματός, ὀξύς, «γορραῖ», ἀ.) ἐπὶ ἐμφύχων 329 κ. ἀ. «πόδας ὠκύς» ταχύς τοῦ πόδας, 58, 84 κ. ἀ. πλχ. «ἤρηξ» ταχύς, «ἦποι» Γ 263 κ. ἀ., «ἔλαφος» ἐπὶ 0. καίτοι ἀντὶ ἐπὶ β. «ὠκύς... φ 880. 6.) ἐπὶ ἀφύχων «βέλους» 2, 395, A 478, φ 138 κ. ἀ. «νόη» 43, «νήες» Θ 497, ι 101 κ. ἀ. 325.—Τὸ οὐδ. πληθ. ἄκιστα ὡς στα, γ 77, 133. Τὸ θετ. οὐδέτι μεταχειρίζεται ἐπιβόηματικῶς ὁ καὶ ἄλλων ἐπιθέτων τὰ οὐδέτερον ὀλλάκις παρ' αὐτῶν ἐπὶ β. Ἐν τῷ ἐν ὁ Ἀρίσταρχος ὠκύς ἀντὶ τοῦ ἀτέλιπεν ἀδιάνγνωστον ἂν ὡς ἐπὶ β. ν).

(Λατ. plna), τοῦ ἐπικαμπτομένου ἐσωτερικόν, ἰδίως δὲ τοῦ πύχους ὠλένη ὅθεν ἔ ο πῆχυν· Γ. Ἑρμ.

ἔτρη, ἡ. Ὀλένια πέτρα. κατὰ 8, 3, 10 ἡ κορυφὴ τοῦ Σκολλίου ὄρους· κατὰ τὰ μεθόρια τῆς Ἠλίδος, «Πόρταις ἡ Σανταμείρι» (ἐκ St. Omer) B 617, A 756.

ἡ, πόλις τῆς Αἰτωλίας ὑπὸ τὸν τὸ πάλαι ἤδη κατεστραμμένη, B 40, 2, 22.

ος [...], ον (ἄλλοι, καρπός), ἀποδόλλων. ἐπὶ θ. τῶν ἰσθμῶν, καρπός ἀποδόλλεται πρὸ τῆς ὠρι- 10 τ.

όνον ὑπὸ τῶν γραμματικῶν σχη- νομαστικῆ τῆς ἐνικ. αἰτιατ. ὅπως, κατὰ συγκοπ. ἐκ τοῦ ὠλοκα=αὐ- ἄχρ. αὐλοξ=αὐλαξ (ἐλκω, κυρ. αἶς, «αὐλάκι», N 707, σ 37ῃ, καὶ ὅχι ὠμῆστος κατὰ τὸν Ἀπὸ- (ὠμός, ἔδω), ὠμάς, σάρκα· τῶ- γος, σαρκοφάγος, σαρκοδόρος, ἰχθύς· Ἰλ. A 454, X 67. 11 σαρκοδόρος, ἀπάνθρωπος, «ἀνήρ»

οντός, ὁ, ὠμός, ἡγουν ἄωρος· ἔστι ζωηρός, ἄκματος γέρον, ἡρως· εἰσέτι μὴ καταβληθείς, Ψ

ς [...], ὁ τὰ ὠμά δαμάζων, κα- ἰμων τῶν κεραμῶν, Ἐπιγ. 14, 10. ἐπικ. (ὠμός, τίθημι), μόνον ἐν τῷ ὠμοθετεῖτο ἔν τῷ ἀορ. ἀ ὠμοθέ-

τησαν, ὠμά τεμάχια κρέατος ἐπιτίθημι· εἶνε δὲ ἡ πράξις αὕτη μέρος τῆς ἐν τῇ ουσίᾳ ἱεροτελεστίας, καθ' ἣν ἐπὶ τῶν διὰ τῆς κνίσσης ἡγουν σκέπης περιτυλιγμένων μερῶν ἐτίθεντο ὠμά τεμάχια κρέατος (ἐκ πάντων τῶν μελῶν τοῦ ἱεροῦ ἀποκεκομμένα «ὡς δοκεῖν ὅλα τὰ μέλη τοῦ ἱεροῦ καρποῦσθαι· κατὰ τὸν Σχολ.) ἵνα μετ' αὐτῶν συγκαθῶσι καὶ προσφερῶσιν εἰς τοὺς θεούς, πάντοτε ἐν τῇ σταθερᾷ φράσει «ἐπ' αὐ- τῶν δ' ὠμοθέτησαν» A 461, B 424, γ 458 μ 361.—Τὸ ἐν τῷ ξ 427 «ὠμοθετεῖτο... ἐς πίσνα δημόν» ἐρμηνεύεται· διέταξε νὰ ὠμοθετησῶσι (ἢ ἀλλ' ἴσως ἔνταθῃ, ὡς ἔ ἀλλαχοῦ τὸ μέσον ἐκφράζει τὴν κατὰ τὸ ἔργον προθυμίαν καὶ συμπάθειαν τοῦ εὐσεβοῦς γέροντος· ἔλαμψε τὴν ὠμοθέτησίν του, τὴν οὐσίαν του).

ἡμος, ὁ, (Λατ.umerus), γεν. καὶ δοτ. τοῦ δοτικ. κατ' ἐπικ. ἐπέκτ. ὠμου B 622, E 277 κ. ἀ. πλχ., ὠμος, τὸ μέρος δηλ. τοῦ σώματος· τὸ ἀπὸ τοῦ λαιμοῦ μέχρι τοῦ ἄνω βραχίονος, συχνόν παρ' Ὁμ. ἐνικῶς καὶ πληθ., Βατρ. 298, καὶ ἐπὶ ζώων Z 540· «νεῖατος, προμνός» Ἰδ. ταύτας τὰς λ. (ἢ Ἐν τῇ καθομιλουμ. λαμβάνει ἐν ἀρχῇ τὸ ἐκ τῆς ἐνικ. αἰτ. ἐπελκυσθὲν νι «νῶμος», ὅπερ κατὰ παραδόξον ἀναλογίαν ἡ σύμπτωση ἐπαθε καὶ ἡ Λατ. λ., λεγομένη ὑπὸ τῶν Ῥωμάνων humeri).

ἡμός, ἡ, ὄν, ἄδραστος· ἡ ἄψητος, «ὠμός», ἐπὶ κρέατος X 347, μ 396, κ. ἀ., τοῦναντίον «ὀπταλέος» μ 396· «ὠμόν βεδρώθω τινά» παροιμιώδης φρ. σημαίνουσα τὴν ὑπερτάτην ὀργήν, ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομιλ. «ὅθ' τὸν φάγω ὠμόν, νὰ τὸν εἴχα, ὠμόν τὸν ἔτρωγα», Δ 35. Ἐπὶ β. «ἡμὰ δάσασθαι» ὠμῶς νὰ τὸν φάγωσι, νὰ τὸν σπαράξωσι, Ψ 21· ἐπὶ δὲ καρπῶν, ἄωρος, «ὠμός, ἄγουρος», ὅθεν μεταφορ. «ὠμόν γῆ- ρας» πρῶμον, πρόωρον γῆρας, α 557.

ἡμοφάγος [...], ὄν, ὠμοφάγος, σαρκο- φάγος, σαρκοδόρος, ἐπὶ θ. τῶν ἀρπακτικῶν θηρίων, Ἰλ. E 782, H 256, A 479, O 592, Π 157 κ. ἀ., Γ. Ἀφρ. 424.

ἡμοσα, Ἰδ. οἰμῶσι.

ἡνατο, Ἰδ. ὄνομαι.

ἡνήμην, ἡνήσα, Ἰδ. ὀνίημι.

ἡνήτος, ἡ, ὄν, ἐπὶ θ. ῥῆμ. τοῦ ὠνέσθαι, «ἀγοραστός», ἀργυρωνήτος, ξ 202 τ.

ἡνός, ὁ (Λατ. venum), τιμὴ, ἀξία, Φ 41, ξ 297, ο 388, 452 κ. ἀ., μετὰ γεν. «Λυκίονος ὠνον ἔδωκε» περὶ (ἀντὶ) τοῦ Λυκίονος· ἔδωκεν ὡς τιμὴν, Ψ 746, «ἐπαίγετε ὠνον ὀδαίων» ἐπι- σπεύσατε τὴν τιμὴν τῶν πραγμάτων, ὡς ἔ. σπεύσατε νὰ φορτώσητε (δι' ἀνταλλαγῆς τῶν ἐμπορευμάτων σας), ο 445.

ἡνοσάμην, Ἰδ. ὄνομαι.

ἡνοκῶει, Ἰδ. οἰνοκοέω.

ἡνε, Ἰδ. οἰγνῆμι.

ἡρεσιν, Ἰδ. ὄλε.

ἡρετο, Ἰδ. ὄρηνμι.

ἦρῃ, ἡ. Α'.) κυρ. πᾶς ὠρισμένος χρόνος, χρονικὸν διάστημα, ὅθεν 1) ὥρα τοῦ ἔτους, συνήθως κατὰ πληθ. εἰς ἐνδοκίαν τῆς ἐνιαυσίας περιόδου, «περὶ δ' ἔτραπον ὥραι» ἐξετέλεσαν τὴν περιστροφὴν των αἱ ὥραι τοῦ ἔτους, τουτέστι τὸν κύκλον τοῦ ἐνικυτοῦ πάλιν ἤρχισαν νὰ διέρχωνται, κ 109, «ὅτε ἐπύλυθον ὥραι» ἐπύλυθον αἱ ὥραι, ὅ ἐ. ἤρχισαν πάλιν τὴν (ἐνιαυσίαν) περιόδον των, δ 107 κ. ἀ. «Διὸς ὥραι» ιω 314. Ἰδίως σημ. ἔαρ, «ἄνοιξις», Β 468, ι 51.—Ο Ὀμηρὸς ὀνομάζει τρεῖς ὥρας τοῦ ἔτους, «ἔαρ» ἢ «εἶαρος ὥρη» Ζ 148, ἢ «ὥρη εἰαρινή» Β 474, σ 367. «θέρους» συμπεριλαμβανομένης καὶ τῆς «ὀπώρας» (ἴδ. τ. λ.), καὶ «χειμῶν» ἢ «ὥρη χειμερινή» ε 485 «αἰεὶ εἰς ὥρας» ἐκάστοτε τὰς ὠρισμένας ὥρας, τουτέστι τὸ θέρους, ι 135. 2) ὥρα (ήμερονυκτίου), «καιρός», «νυκτὸς ἐν ὥρῃ» ἐν ὥρᾳ (ἐν καιρῷ) νυκτός, Ἰ. Ἐρμ. 67, 135. 3) ἐν γένει ὁ ἀρμόδιος χρόνος ἵνα γένηται, «ὥρα, καιρός», «ὥρη κοίτοις», «ὥρα (καιρός) νὰ πλαγιάσωμεν», γ 334, «ὥρη γάμου» σ 126, «μύθων, ὕπνου» λ 379, «δάρπητος» ε 407. Ἀντὶ τῆς γενικῆς τίθεται καὶ ἀπαρ. «ὥρη εὔδειν» λ 373, λ 330, φ 428, «πρὶν ὥρῃ» πρὶν ἔλθῃ ἡ ὥρα, πρὸ τῆς ὥρας, σ 394, «ἐν ὥρῃ» ἐν καιρῷ, ἐγκαίρως, ρ 176. Β'.) Προσωποπ. Ὦραι, αἱ, Λατ Ποιητ., εἶνε παρ' Ὀμ., ὅστις οὔτε ὄνομα οὔτε ἀριθμὸν αὐτῶν μνημονεύει, αἱ θυρωροὶ τοῦ Ὀλύμπου, τοῦ ὁποίου τὴν νεφέλειον πύλην ἀνοίγουσι καὶ κλείουσιν, ὅ ἐ. μεθερμηνευόμενον εἶνε αἱ ἐφοροὶ τοῦ «καιροῦ», τῶν ἀτμοσφαιρικῶν μεταβολῶν, ὡς ἐπιφέρουσαι βροχὴν ἢ εὐδίαν, Ε 719 εἰ., Θ 393. Ἐπειδὴ δὲ αἱ τακτικαὶ καὶ περιοδικαὶ μεταβολαὶ τοῦ καιροῦ ὀρίζουσι τὰς ὥρας τοῦ ἔτους, διὰ τοῦτο εἶνε καὶ θεαὶ τῶν ὥρῶν τοῦ ἔτους ἢ τῆς διαδοχῆς αὐτῶν, κ 469. Διὰ δὲ τὰ ἀγαθὰ τὰ ὅποια ἐκάστοτε συνεπιφέρουσι, λέγονται «πολυγηθεές» Φ 450. Εἶνε καὶ θεράπαιναι ἢ ἀκόλουθοι τῆς Ἥρας, Θ 433.—Κατὰ τὸν Ἰ. Ἀπ. 191 συγχωρεῖται μετὰ τῆς Ἀφροδίτης, τῆς Ἥθης καὶ τῶν Χαρίτων, κατὰ δὲ τὸν Ἡρόδοτον Θεογ. 901 εἶνε θυγατέρες τοῦ Διὸς ἢ τῆς Θέμιδος, τρεῖς τὸν ἀριθμὸν, Εὐνομία, Δίκη καὶ Εὐφροσύνη. (Ἐτυμολογεῖται κατὰ τινες μὲν ὡς συγγ. πρὸς τὸ Γοτθ. jōr, Γερμ. Juhr κατ' ἄλλους δὲ ἐκ τοῦ ἔαρ (=Féar) ὡς ἐκτενέστερος τύπος Ῥοσάρα ἢ κατ' ἐκκλησίαν τοῦ σ μεταξὺ δύο φωνηέντων ἢ συναίρεισιν Ἐώρα, ἢ κυρ. σημαίνει τὴν καλοκαιρίαν, εἴτα πᾶσαν ὥραν τοῦ ἔτους, ἔπειτα τὸν ἀρμόδιον καιρὸν, καὶ ἐν γένει τὸν καιρὸν).

Ὦρεινγία, ἡ (ὄρος, θύω: iurens in monte, ἡ ἐν τῷ ὄρει ὡς μανιώδης τρέχουσα), μία τῶν Νηρηίδων, Σ 48

Ἄρρηφόρος, ον (ὥρη, φέρω), ὠροφόρος, ἡ τὰς ὥρας (τοῦ ἔτους) ἡγουν τὴν ὠριμότητα τῶν καρπῶν φέρουσα, ἐπιθ. τῆς Δημήτρως, μόνον Ἰ. Δῆμ. 54, 192, 492.

ἀρίζεσκε, ἴδ. ἁράζην.

Ἄριος, η, ον, ποιητ. (ὥρη), εἰς τὴν ὥραν, ὑπὸ τῆς ὥρας παραγόμενος, ὅθεν πάντα «πάσης ὥρας προτόντα, ι 131 ἄριστος, Ἰων. ἀντὶ τοῦ ὁ ἀριστοῦ, ὅπ. ὁ Ὠρίαν [-], ονος, ὁ, υἱὸς τοῦ Ὠρίαν τῆς ἐν Βοιωτίᾳ Ὠρίας, ἀνὴρ ἐξοχὸς βῶμα καλλοῦντος καὶ δεξιωτάτος κυνηγός, ἐρώμενος Ἰούς, ε 121 εἰ., λ 310. Φαγευθεῖς ἐν ὑπὸ τῆς Ἀρτέμιδος, δὲν ἐπαυσεν αὐδ' Ἀθῆν' ἀγαπῶν τὰ κυνηγέσια, λ 572. Εὐμεν δὲ αὐτὸν παρ' Ὀμ. καὶ ὡς ἀστεριῶν 486, 488, X 29, ε 274, ὕπερ Ἰάω· ἀφορμὴν εἰς τὸν ἀνωτέρω μῦθον. (Κατὰ μεταγενεστέρους ἦτο υἱὸς τοῦ Ποσειδῶν τῆς Εὐρυάλης θυγατρός τοῦ Μίνως, λαδὼν τοῦ πατρὸς τὴν δύναμιν τοῦ νὰ βαδίξῃ ἐν θαλάσσει. Ἡ δὲ Ἀρταμις τὸν ἐφόνευσεν ὡς κληθεῖσα ὑπ' αὐτοῦ εἰς δυσκοβολίαν ἢ διότι ἦν τὴν ἑλπίν τὴν ἀκόλουθον αὐτῆς, Ἀπολλοδ. 1 ἄριος, ἴδ. ὄρνιμι.

Ἄριος, ὁ, εἰς τὴν Ἀχαιῶν, ὑπὸ τοῦ Ἰ. φονευθεῖς, Α 303.

ἄρει, ἄρτο, ἀράρει, ἴδ. ὄρνιμι.

1. ὥς (ἢ ὥς, καθ' ἃ γράφει ὁ Βέκκ. ἐν καὶ Ἀμεῖς ἐν τῇ Β', ἐν ᾧ οἱ παλαιοὶ ἔρ. οὕτως μόνον μετὰ τὸ «οὐδέ» ἢ «καὶ» πρ. συμφωνεῖ ὁ Βέκκ. ἐν τῇ Α'. καὶ ὁ Φαίτος Δινδορφ. Παύλας καὶ Δοιδερλίνος φυλάττει τὴν γραφὴν ὥς) ἐπὶ τῆς δευτικῆς ἀντὶ ὅς II), ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ ποιητ., συχνὸν παρ.

4) κατὰ τοῦτον τὸν τρόπον, ὅς τοιαυτοτρόπως, «ἔστι», «ὡς φάτο» εἶπε, ταῦτα εἶπε, «ὡς εἰπὼν» Ὀμ. πλὴν γὰρ ἄμεινον Α 217 κ. ἀ. πλχ., «καὶ ὥς» καὶ οὕτως, οὐχ ἥττον, καὶ μ' ὅλα τοῦ 116, Γ 159 κ. ἀ. «οὐδ' ὥς (ὥς)» καὶ ὁ δὲν, καὶ πάλιν δὲν, II 263, I 351, α β

2) ἐν τοῖς ὁμοιωματικοῖς λόγοις, «ὥς—οὕτως—ὅπως», ἢ «ὥς—ὥς» ὅπως—οὕτως μόνον κατὰ τρόπον, μάλιστα ἐπὶ εὐχῆς, ι 538 εἰ. Υ' 629 εἰ., γ 218 κ. ἀ., ἀλλὰ καὶ χρόνος καθ' ὅς—εὐθύς, ἅμα—καί, ὅταν ἴψατο γούνα, ὥς ἔχει ἐμπαφύτα Α «ὥς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρωσ φρένας ἀμφακλῆ» Ε 294, Γ 16, Υ 424 «ὥστε—ὥς» Γ 176. 3) οὕτως, ὅ ἐ. οὕτως ἐχόντων πραγμάτων, ὥστε, ἐκφράζει δηλ. π. τινα συνέπειαν, «ὥς οὐ τοῦτον ἐγὼ ποιεῖν ἔνιψα» δ 137, δ 93, ε 306, ω 93 (οὕτως ἐν ἐνταῦθα τὸ μόριον πάντες οἱ νεώτεροι ἐν πλην τοῦ Δινδορφίου, ὅστις μετὰ τοῦ ὀβ. ἐξέδωκεν αὐτὸ ἄτονον: ὥς). 4) οὕτως παραδείγματος χάριν, ε 121, 125. Ἰ. Ἀφρ. 219 (ἄλλοι δὲ δὲν τονίζουσι τὸν ῥιόν, ὡς ἀναφορικῶς ἐπισυναπτομένων τῶν δειγμάτων, δι' ὧν ἀποδεικνύεται τῶν θεῶν λοτυπία), ||. ἴδ. ἡ ἐν τίλει.

λ' ἀντωνυμία ἀναφορική, ἔχουν πλαγία ἐρωτηματική, σημαίνουσα τὸ τί νι τρόπῳ, quia ratione. 4) εὐκτικός, τιθέμενος ἐν ἀρχῇ προτάσεων εὐκτικῶν, καὶ ἰσοδυναμῶν μετ' τὸ Λατ. utinam, εἴθε, „ἀμποτε, ἔτσι νά“, ὅσον «ὥς ἀπόθοιτο καὶ ἄλλος», „ἔτσι νά χαθῇ καὶ ἄλλος“, α 47, πρὸλ. Σ 407, X 286, ἐπὶ δὲ μετὰ τοῦ Κέ, «ὥς καὶ οἱ αὐτοὶ γὰρ γάνοι», Z 282, καὶ μετ' ἀρνήσεως: «ὥς μὴ θάνοι», ὅπως (= καὶ πῦτος) νά μὴ ἀποθάνῃ, ο 359· περὶ τοῦ «ὥς ὁφείλον» ἴδ. ὀφείλων.

ἢς, πρόθεσις μετ' αἰτ., „εἰς“, πρὸς, Λατ. ad, μόνον ἐπὶ προσώπων, «ὥς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεός: ὥς τὸν ὁμοῖον» ρ 218 f. (|| καὶ ἐν τῇ καθομιλουμένη ὑπάρχει ἡ παροιμία αὕτη, „ὁ ὁμοῖος τὸν ὁμοῖον“ (ἀγαπᾷ δηλ.), ἀλλὰ πληρεστέρα διὰ τῆς γνωστῆς προσούτης „καὶ“ ἢ κοπιᾷ τὰ λαχανα“). Πολλοὶ διατάσσουσι νά παραδεχθῶσι τὴν πρόθεσιν ταύτην παρ' Ὁμ., ὥς μνηστικῇ, ὅθεν διώρθησαν αὐτὴν εἰς τὴν πρόθεσιν: ἔς. ἢς ἄν, ἴδ. 1. ἢς.

ἢς δ' αἴτιος, ἴδ. αἴτιος 1).

ἢσει ἢ οἱ εἰ (καθ' ἃ ἔγραψεν ὁ Βέκκερς καὶ οἱ μετ' αὐτὸν ἐκδόται, πλὴν τοῦ Δινδόρφου, πανταχοῦ, ὁ δὲ Οὐόλφιος καὶ Δινδόρφος: εἰς μὲν τὴν 2) σημασι. ὥσει, εἰς δὲ τὴν 1) σημασίαν ὅτε μὲν διηρημένως, X 410, κ 416, ὅτε δὲ ὑφ' ἑνὸς ὥσει. 1) ὥς: ἑάν, „ὥσαν νά“ ἀ.) μετ' εὐκτ. A 389, 467· ἐπισυναπτομένου καὶ τοῦ Τέ, «ὥς εἴτε» (Βέκκ.) ἢ «ὥσει τε» καὶ «ὥς εἴτε» (Οὐόλφ. καὶ Δινδόρφ.) B 780, κ 314, κ 420· β.) μεθ' ὑποτακτ. I 481 (ὅπου ἐπισυναπτεται ἔξ ὁ Τέ). γ.) μετὰ μετοχ. «ὥς εἴτε κακὸν βέξουσιν»: ὥς: ἑάν ἔπρατες: κανὲν κακόν, E 374 (Φ 510), Ω 328, Ὑ. Δῆμ. 238, «ὥς: εἴτε» Π 192. 2) = ὥς περ ὅς ὥσαν, „ὥσαν“, μετὰ οὐσίας. Π 59, η 36, τ 211 κ. ἀ., ἐπισυναπτομένου καὶ τοῦ Τέ, A 474, ξ 254 κ. ἀ. «ὥσει πέρ τε» Ὑ. Δῆμ. 215.

ἢσπερ, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. ἔξ τοῦ μετ' αὐτὸν (πλὴν τοῦ Δινδόρφ.) διηρημένως: ἢς περ (ὅθεν πολλάκις παρ' Ὁμ. διαίρεται διὰ μιᾶς ἢ δύο παρεμπιπτούσων λέξεων, ὅσον «ὥς οὐ περ» τ 385 κ. ἀ., «ὥς τὸ πάρος περ» E 806 κ. ἀ. «ὥς νύ περ» B 258, «ὥς ἔσται περ» A 211, «ὥς καὶ ἐγὼ περ» Z 477). Ἰσοδυναμεῖ πρὸς τὸ ὥς, ἀλλ' εἶνε ἐπιτακτικώτερον αὐτοῦ (πρὸλ. λ. ἢσπερ), ἀπαρραλλάκτως: καθὼς, ἀκριβῶς ὥσαν, „ὥς καθὼς“, ἐνίοτε ἀνταποδίδεται εἰς τὸ «ὥδε» ἴδ. τ. λ. ἀ.) εἰς λόγους ὁμοιωματικούς, ὅπου πολλάκις ἀνάγκη, ἐκ τῆς συναφείας τοῦ λόγου νά ἀναπληρωθῇ ἀρυσδίως: τὸ εἰς τὸ «ὥς περ» ἀνέχον ῥήμα, ὅσον «ὅσον πλείον δέπας αἰεὶ ἔστιν» ὥς περ ἑμοί· Δ 262, «ὅσοι, δότε καὶ τόνδε γενέσθαι: ὥς καὶ ἐγὼ περ (εἰμὶ ἀριπρεπής): ἀριπρεπέα Τρώεσσι, ὥδε βίην ἀγαθόν» Z 477, πρὸλ. Ω 398, «νοῦν τὴν ἔμπεδον: ὥς τὸ πάρος περ» κ 240· «εἰς δ' οὐδ' εἴ κε αὐτός: ἀπό-

λῆται, ὥς περ Ὀδυσσεύς (ἀπώλεται)» πρὸλ. σ 19 κ. ἀ. πλ. β.) εἰς λόγους θετικούς: χρησιμεύοντας: εἰς περιορισμὸν ἐλήγησιν τῶν προηγουμένων, «οὐ μοι ὥς περ ὑπέστης» καθὼς δὲ μοι ὑπ 365, «οὕτως φασίν... μάλ' αὖ εἰκέλω ἔμμεναι, ὥς: οὐ περ αὐτὴ ἀγορεύει (γ.) εἰς λόγους ἀναφορικούς: καθὼς, ὅπως: ὥς ἔσται περ» ἐπιπληρῶν, καὶ βαιῶς, ἀναμφιβόλως: ὅθ' αἰνῇ, A 21 ὅς Ναιγελσδαχ ἐρμηνεύει ἐνταῦθα καὶ τὸ «ὥς ἔσται περ» ὥς πλῆριαν ἐρωτῶμεν ἐκ τίνος προηγουμένου ῥήματος ἐνταῦθα ἐκ τοῦ «ὁνειδίζον», ὅπερ αὐτὸς νεύει διὰ τοῦ: εἰπέ εἰς αὐτόν κατὰ πρῶς: ὅθ' αἰνῇ, τί ὅθ' αἰνῇ. Καὶ πρὸς λογιῆσαι τις ὅτι ἡ τοιαύτη ἐρμηνεία εἰς ἐπιμνηνα συμφωνιότερα), «μοὶ ὥς» ὅτιται, ὥς ἔσται περ» τ 312, πρὸς ὡσαύτως: καὶ ρ 586 «οὐκ ἄφρων ὁ ἔσται, ὥς περ ἂν εἴη» καθὼς: δυνατόν (δυνητικός) τρόπος τοῦ λέγειν ἀντὶ τοῦ «ὥς ἔσται περ». Διωρίθωσαν δὲ τὸ χροσῶς ὁ Ἀμείης καὶ Ναιγελσδαχ ἀντὶ τῆς: «ὅσπερ ἂν εἴη».

ἢτε, ἐπὶ, κατὰ δὲ τὸν Βέκκ. καὶ τ' αὐτὸν ἐκδότας (πλὴν Δινδόρφ. ἔξ Η διηρημένως: ἢς τε, πρὸλ. ἢτε. 1) ὥς καθὼς, ὥσαν, „ὥσαν“ ἀ.) εἰς παρμερικῶν ἐννοιῶν, B 289, K 154 κ. με πρῶτων ἀμφήλους ὁπλῶν: αὕτη «ὥς οἷον γυναικεῖα φωνή, ξ 122. Ὁμοίως μοι ἀθανάτοι: ἐνθάλλεται εἰσερχάσθαι: νάτος: μοὶ φαίνεται κατὰ τὴν ὀψιν, γ 2 α 227. Περὶ τοῦ «ὥστε—ὥς» ἴδ. χωρίζεται διὰ λέξεως «ὥς τίς τε λέγει: λέων, P 61· «ὥς τε περὶ ψυχῆς: ὥς προκειμένου περὶ ζωῆς, ι 423. (|| τερὸν ὑπάρχει τὸ παράδειγμα τοῦ κατωτέρω γ' σημασίαν). β.) εἰς οὐ καλῶν προτάσεων ἐν ταῖς παραβολαῖς: ὁρίστικῆς, ὅσον B 459, Γ 23, Π μεθ' ὑποτακτικῆς, ὅσον B 474, Π Σπιτς. Exkurs. ad II. XXVI σελ. 4. ἢς 1, B, 2). γ.) εἰς ἐκφρασιν ἢ συμφωνίας: πρὸς τινὰ ἰδιότητα, ὥς οἶα δὴ], «ὥς τε θεός», „ὥσαν θεός“ ἐπειδὴ ἦτο θεός, Γ 381. (Τινὲς θέλουσιν καὶ ἄλλην χρῆσιν τοῦ ὥστε ἐκφρασθῆναι, καὶ οὕτως ἐρμηνεύουσι γ' ὅσον τὸ α 227, γ 246, ξ 122. Ἀλλὰ διέχονται καὶ ἄλλην ἐρμηνείαν, αἷα ἐδοκίμασαν ἀνωτέρω). 2) ὥς σύνδεσμος συμπεριπλοῦς, μετ' ἀπαρρ., μόνον I 42 καὶ σημασίαν ταύτην ἀπορρίπτουσι τινες ὡς ἁπλοῦς, ὅθεν ὁ Λέρισος ἐν μὲν τῇ πρῶτῃ ἀνωτέρω χωρίῳ διορθῶναι τὸ «ὥς» εἰς τὸ: ἀπονέεσθαι: τὸ δὲ ἕτερον

οὐ δὲ παραδέχονται τὴν ἐν τοῖς ἄνω-
ις χρῆσιν τοῦ ὧς τε ὡς ἀρχὴν τῆς
συνηθεστάτης συμπερασματικῆς αὐτοῦ
- (H 4) σημειωσ. εἶνε μόνον ποιητικὴ

ἡ, τραῦμα, ,,πληγὴ, λαβω-
163, ἰδίως δὲ ἡ ἀνοικτὴ πληγὴ καὶ
ἐκ τοῦ πλησίον διὰ τῶν ἀγγεμάχων
ἐχθεῖσα, πρβλ. οἰτάν (μόνον Δ 140,
περὶ τραύματος ὑπὸ βέλου; ἐπενεχ-
οῦταμένη ὠτειλή. Ξ 518, P 86 κ. ἄ.
νευ τοῦ «οὔταμένη» τ 456, ω 189.
εἴται συνήθως ἐκ τοῦ οὔτάω, καὶ
λωτικῶς ὁ σχηματισμὸς ἀντὶ τοῦ ἄχρ.
περὶ διστάζει νὰ παραδεχθῇ ὁ Δοιδερ-
ὰ δύνανται ἀμφοτέραι αἱ λ. νὰ παρα-
τῆς ρίζ. FOT, FAT, καὶ ἡ ὠτειλή εἶνε
ατειλή, πρβλ. τὸ τοῦ Ἡσυχίου: Γα-
αί).

5, 4) υἱὸς τοῦ Ποσειδῶνος καὶ τῆς
ἀδελφῆς τοῦ Ἐφιάλτου, E 385 ἐξ.,
της. 2) ἀνὴρ Κυλλήνιος, ἐταῖρος
ος, O 518.

ΕΣΣΑ, ΕΝ, ἐπικ. (οὐς), ἔχων ὦτα
64ς, «τρίπου;» *Ἰλ. Ψ 264, 513.
νομίζει ὅτι ἐν τοῖς χωρίοις τού-

τοῖς τὸ «ὠτώεντα» ἀνεγινώσκετο «οὔατό-
εντα».

αἰτός (κατὰ τὸν Βέκκ. ἐν τῇ Β'. αὐτός) Ἰων.
καὶ ἐπικ. ἀντὶ τοῦ ὁ αὐτός, ,,ὁ ἴδιος“, E 399.
ἄφελλον καὶ ἄφελον, ἴδ. ὀφείλω.

ἄχρην, ὠχρίω, γίνομαι ὠχρός, ,,κιτρι-
νίζω“ μόνον ἐν τῇ μετοχ. τοῦ ἀορ. «ὠχρή-
σαντα» λ 529 f. Ἐκ τοῦ

ἄχρος, ἡ, ὄν (κατὰ μὲν τὸν Δοιδερλ. ἀντὶ
τοῦ ἄχροος ἐκ τοῦ χροά, κυρ. ἄχρους, κα-
τ' ἄλλους δὲ συγγ. πρὸς τὸ χλωρός), ὠχρός,
,,κίτρινος“, ἰδίως δὲ κίτρινωπός, πρασινο-
κίτρινος, ἐπὶ τοῦ βετράχου, «ὠχ. δέμας»
Βατρ. 84.

ἄχρος, ὁ, ὠχρία, ὠχρίαις, ,,κίτρινάδα“,
ἰδίως τοῦ προσώπου, Γ 35 f.

ἄψ, ἄπος (οπ, ὀπωπα) μόνον κατ' αἰτ. ἐν τῇ
φρ. «εἰς ὦπα», ὄμμα, ὄψις, πρόσωπον, «εἰς
ὦπα ἰδέσθαι» [εἰς ὀφθαλμοὺς ἰδεῖν], βλέπω
κατὰ πρόσωπον, χ 405, ψ 407, μετὰ δοτ.
«ἐμοιγε.... εἰς ὦπα ἰδέσθαι» νὰ μὲ ἰδῇ κατὰ
πρόσωπον, I 373, καὶ μετὰ γενικῆς «Διὸς εἰς
ὦπα ἰδῆσθε» O 147, «εἰς ὦπα ἔοικε» ,,ὁμοιά-
ζει εἰς τὸ πρόσωπον“, Γ 158, πρβλ. α 411.

Ἦψ, Ἦπος, ὁ, υἱὸς τοῦ Πεισῆγορος, πατὴρ
τῆς Εὐρυκλείας α 429, ε 347, υ 148.

Τ Ε Λ Ο Σ

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΡΟΣΘΗΚΑΙ.

- 'Εν λ. Α ς. 22 ἀντί: λέξεως γραπτέον: λέξων
 " " ΑΓΙΝΕΝ ς. 2 μετά τὸ ἄγω προσθετέον: ὅπως καὶ ἐν τῇ καθομῇ. ἐκ τοῦ ἄρχ. ματίσθη τὸ „ἀρχινῶ“
 " " ΑΓΝΥΜΙ ς. 7 ἀντί: 1) ἐνεργ. γραπτ. 'Ενεργ.
 Μεταξύ των λ. ΑΓΝΩΣΤΟΣ καὶ ΑΓΝΟΣΟΣ νά παρεντεθῇ: ΑΓΕΝΗΡΑΙΝΟ=ΑΝΕΝΗΡΑΙΝΟ, ὅπ. 18.
 'Η λ. "ΑΕΘΛΟΝ γραπτέα ΑΕΘΛΟΝ.
 'Η " " ΑΕΙΚΕΛΙΩΣ " ΑΕΙΚΕΛΙΩΣ.
 'Εν " " ΑΙΓΙΑΛΟΣ ς. 3 μετά τὸ παραλλ. προσθ. „γιαλός“,
 " " ΑΙΓΥΠΙΟΣ ἐν τέλει προσθετέον: Πιθανώτερον δὲ εἶνε ἡ λ. ἕτερος τύπος τοῦ γλ. ΑΙΓΥΠΤΟΣ καὶ γίνω (καὶ τὰς εἰς ταύτην προσθήκας).
 " " ΑΙΕΤΟΣ ς. 3 γραπτ. „αἰετός“
 'Η λ. ΑΙΝΟΜΟΙΡΟΣ γραπτέα ΑΙΝΟΜΟΡΟΣ
 'Εν " " ΑΙΜΗ ς. 7 μετά τὸ: στιγμὴν προσθ.: ἀνάλογος πρὸς τὴν τῆς καθομιλουμένης τὴν μύτην τῆς βελόνας.
 " " ΑΛΕΚΤΩΝ τοὺς τέσσαρας τελευταίους στίχους διόρθωσον ὡς ἐξῆς: Μαρπήσσης διὰ τοῦ Ἀπόλλωνος γενομένην αὐτῇ: ἀρπαγὴν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ὅπου γάτηρ Κλεοπάτρα ἐπωνομάσθη ὑπὸ τῶν γονέων αὐτῆς Ἀλκυόνη.
 " " ΑΛΗΘΕΑ ς. 2 προσθ. μετά τὸ ἄμαξα: „ἀμάξι“,
 " " ΑΛΜΑΤΡΟΧΑΝ ἐν τέλ. προσθ.: 18. ΤΡΟΧΑΝ.
 " " ΑΜΙΝΟ ς. 2 ἀντί τοῦ: ἡμυνάμην γραπτ. ἡμυνάμην,
 " " ΑΜΦΙΒΑΛΛΟ ς. 27 " " Ὀδυσηῖ " Ὀδυσηῖ
 " " ΑΜΦΟΤΕΡΟΣ ς. 12 " " νά σου " νά σοῦ
 " " ΑΝΑΒΑΙΝΟ ς. τελευταίῳ ἀντί τοῦ. ἐπεδιδάσθημεν γραπτ.: μᾶς ἐπεδίδασαν (βαίνο ἐν τέλει).
 " " ΑΝΑΣΕΪΝ ἐν τέλ. προσθ.: 18. Κρυγέρου Περί Διαλέκτων 32, 1, 5 τῆς: Ἑλλ. μετ.
 " " ΑΝΤΗΝΟΡ ς. 14 μετά τὸ: Δίκτυς, προσθ.: ὁ γράψας τὰ Τρωικά,
 " " ΑΝΤΙΣ ἐν τέλει προσθ. (||. Κατὰ τὸν Meunier ἐν τῷ Annuaire de l'Association pour l'encouragement des études Grécques en France τοῦ 1872, ἡ λ. ἄν-τυς ἐτυμολογεῖται ἐκ τῆς ἀνά ᾧ τεύχω, οἰονεῖ: ἄνω πεπ. κατ' ἀναλογίαν τοῦ κατατ-τυς, ὅπ. 18.).
 " " ΑΝΥΣΙΣ ς. 4 ἀντί τοῦ προκοπή γραπτ. „προκοπή“,
 " " ΑΠΑΪ ς. 1 " " ἐν τέλει " ἐν ἀρχῇ
 " " ΑΠΟΔΙΕΜΑΙ ἐν τέλει ἀντί τοῦ ΕΞΑΠΟΔΙΕΜΑΙ γρπ. ΕΞΑΠΟΔΙΟΜΑΙ.
 " " ΑΠΟΔΙΧΜΑΝ ς. 1 ἀντί τοῦ „γλύφω“ γρπ. „γλείφω“, καὶ ς. 3 γλείψουν
 'Η " " ΑΠΟΛΛΗΞΕΙΣ γρπ. ΑΠΟΛΛΗΞΕΙΣ
 'Εν " " ΑΡΑΡΙΣΚΑ στήλ. β'. ς. 7 ἀντί τοῦ ταιριάζω γρπ. 'τεριάζω καὶ ς. 46 ἐτέρω
 " " ΑΡΓΟΣ ς. 2 γρπ. „Ἀργος“,
 " " ΑΡΚΤΙΟΣ ς. 1 ἀντί τοῦ ἀρκουῶδα γρπ. ἀρκουῶδα
 " " ΑΡΜΟΖΩ ς. 3 " " ταιριάζω " 'τεριάζω
 " " ΑΣΦΟΔΕΛΟΣ στήλ. β'. ς. 9 ἀντί τοῦ σπερδοῦκλα γρπ. σπερδοῦκλα
 " " Α. Αῖν ς. 2 ἀντί τοῦ: „ἀνάω (ἢ καὶ „ἀνάβω“) γρπ. μόνον: „ἀνάβω“,
 " " ΑΨΟΨΕΩ ς. 1 μετά τὸ: ὄρνυμι προσθ. || ἀντί τοῦ κακοφώνου ἄψ-ορσ-ος, ὅπως νυμον παλιν-ορσ-ος, πρβλ. θάρρος ἀντί τοῦ θάρσος
 " " ΒΑΣΚΕ ς. 12 μετά τὸ (||. προσθετέον: Διὰ τί ὄχι; πρβλ. περὶ τῆς θέσεως τοῦ λευσαματικοῦ 101 τὸ Ὀμηρικόν «εἶπ' ἄγε μοι» = ἄγε ἡ 101 εἰπέ μοι.
 " " ΒΙΗ ἐν τέλ. προσθ. (||. 'Εν τῇ καθομ. ἡ „βία“=σπουδή).
 'Η " " ΒΛΕΠΩ γραπτ. 'ΒΛΕΠΩ
 'Εν " " ΓΑΛΗΝΗ ς. 2 μετά τὸ γαλήνη προσθ. „καλοσύνη“,
 " " ΓΑΥΡΩΝ ς. 3 μετά τὸ τύπον: προσθ. „γαυρώνω, γαυριάζω“
 " " ΓΕΛΑΝ στήλ. β'. ς. 8 ἀντί τοῦ καρδοῦλά γρπ. καρδοῦλα
 " " ΓΕΛΟΙΩ ς. 1 μετά τὸ γελᾶω προσθ. (||. παράγωγος ἐκ τοῦ „γέλοισιν“, πλ. λοισα, τοῦ ἐν τῇ καθομ. μόνον περισωθέντος).
 " " ΓΕΝΕΗ ς. 2 ἀντί τοῦ: γενιά γρπ. κατὰ συνίλησιν.
 " " ΓΗΘΟΥΣΙΝΟΣ ς. 5 ἀντί τοῦ: οἶον γρπ. οἶον.

ΓΛΗΝΗ ς. 3 ἀντὶ τοῦ κοῦκλα γρπτ. κούκλα

ΓΟΜΦΟΣ ς. 3 μετὰ τὸ γόμφος προσθ. (ἀρθότερον „γόμφος“).

ΓΥΨ ἐν τέλ. προσθ. (||) παρὰ τοῖς Λιγαιοπελαγίταις ἀκούεται λ. „ἀγιοῦ παρ“, ἔτι πρέπει νὰ θεωρηθῇ ὡς μεσολαβῶν τύπος μεταξὺ τοῦ γύψ καὶ αἰγυπιδός).
ΔΕΛΤ' ς. 9 μετὰ τὸ δολάζομαι προσθ.: ἢ δοκάζομαι καὶ μετὰ τὸ: ὅπ. ἴδε τὸ: ἐν τοῖς ἀρχαιοτέροις λεξικοῖς

ΔΕΣΛΟΣ ἐν τέλ. προσθ. ||. Ὁ δὲ Δύντιξρος ἐκλαμβάνει ἐν τῇ προκειμένῃ χωρίῳ τὸ „δέσλον“ ὡς οὐσιαστ. παράγωγον ἐκ τῆς ρίζ. ΔΕ ἢ ΔΕΣ, ἐξ ἧς δεσμὸς ἀντὶ τοῦ δέσελον· σημ. ἐπομ. κατ' αὐτὸν φακέλον, „δεμάτι“.

*ΔΕΙΜΑΙΝΩ ἐν τέλ. προσθ.: μετ' αἰτ. „κρά-ος“ Γ. Ἑρμ. 407, ὡς ἔγραψε κατὰ τὴν διορθώσιν τοῦ Ἐ. Στεφάνου ὁ Βασμ. ἀντὶ τοῦ συνήθους· θαυμάζω.

ΔΕΥΩ ἐν τέλ. προσθ. (||. Ἡ καθομ. διέσωσα τὸ β. τοῦτο μόνον ἐν συνθέσει: „ἀναδεύω“=ἀνακατώνω, καὶ παρὰ τοῖς νυν Ἀθηναίοις „σουδεύω“, ὃ ἐ. συνδεύω=ἀνακατώνω, μεταφορ. ῥαδιουργῶ, ἐξ οὗ καὶ „σουδευτής“ καὶ „σουδεύτρα“).

ΔΟΥΛΗ ς. 2 ἀντὶ τοῦ δοῦλα γρπτ. δούλα

ΔΡΑΓΜΑ ς. 3 „φοῦκτα“ „φοῦκτα“.

ΔΥΝΑΜΙΣ ς. 1 „δύναμις“ „δύναμη“ ὡσαύτως καὶ πᾶν ἄλλο εἰς -ις ὄνομα περισπῶν ἐν τῇ καθομιλ. μετετρέπη εἰς πρωτόκλιτον εἰς—η.

ΔΥΣΠΛΕΓΗΣ ς. 4 ἀντὶ τοῦ Ἀμείξ γρπτ. Δύντιξρος, καὶ ἐν τέλ. προσθ.: Ὁ δὲ Ἀμείξ ἐκ τοῦ δυσ καὶ ἀλέγω, οἰονεῖ· βαρύνωνται, κακομέριμος.

ΔΥΝ ς. 2 μετὰ τὸ ἔδω, προσθ.: γ'. πλ. ἔδω ἀντὶ τοῦ: ἔδυσαν Δ 222, Λ 263.

Εἰς λ. ΔΥΩΔΕΚΑ καὶ τῶν προηγούμενων προσθ.: 2 Δύω, ἴδ. Δύο.

ΕΙΛΕΙΘΥΙΑΙ ς. 6 μετὰ τὸ: Π 187 προσθ.: καὶ Γ. Ἀπ. 97 ἐξ.

ΕΚΑΤὸΝ ς. 4 ἀντὶ τοῦ: φοραῖς γρπτ. φοραῖς

ΕΛΠΙΣ ς. 1 μετὰ τὸ ἐλπίς προσθ. „ἐλπίδα“

ΕΝΑΝΤΙΑ ς. 1 μετὰ τὸ ἀπέναντι, προσθ. „ἀγνάντια“,

ΕΝΑΝΤΙΟΣ ς. 7 μετὰ τὸ κατὰ πρόσωπον, προσθ. „ἀγνάντια“,

ΕΝΑΡΙΟΜΙΟΣ ς. 11 ἀντὶ τοῦ: Θερσίτην γρατπ. Θερσίτην

ΕΞ-ΕΙΝΣ γρπτ. ΕΞΕΙΝΣ.

ΕΞΕΙΜΙ „ΕΞΕΙΜΙ“.

ΕΠΑΙΝΕΩ ἐν τέλ. προσθ. (||. Τῆς καθομιλ. τὸ „(ἐ)παινῶ“ ἔχει τὴν σημ. τοῦ ἐγκωμιάζω).

ΕΠΙΣΤΡΟΝ ς. 3 ἀντὶ τοῦ: περιφερίας. γρπτ.: περιφερίας (ἄνευ στίξεως).

ΕΠΟΣ ς. τελευτ. ἀντὶ τοῦ: ἡ λ. καὶ γρπτ. ἡ λ. „λόγος“.

ΕΡΙΖΩ ς. 11 μετὰ τὸ „παραβγαίνω“ προσθ.: καὶ διαλεκτικῶς „συνε(ο)ρίζομαι“,

ΕΡΕΩ στήλ. β'. ς. 4, ἀντὶ τοῦ: δροσισαί γρπτ.: δροσισαί

ΕΣΠΕΡΟΣ ς. 4 μετὰ τὸ ἐσπέρα προσθ. „βραδεῖά“, καὶ „ἐσπέρα“ (μόνον ἐν τῇ εὐχῇ „καλὴ ἑσπέρα“)

ΕΤΟΣ ἐν τέλ. προσθ.: Σώζεται προσέτι καὶ ἐν τῇ εὐχῇ „εἰς ἔτη πολλά, εἰς πολλά ἔτη“, ὅπερ προφ. καὶ „ῥε πολλά ἔτη“.

ΕΥΩΝ λ. ΕΥΠΥΓΜΝΟΣ καὶ ΕΥΠΥΓΟΣ προσθ.: ΕΥΠΥΓΚΤΟΣ, ἴδ. ΕΥΤΥΚΤΟΣ.

ΕΥΤΥΚΤΟΣ ς. 4 μετὰ τὸ 123 προσθ.: (ἐνθα ὁ Βέκκερ. ἐν τῇ Β'. ἐξ εἰκασίας καὶ ὁ Ἀμείξ γράφουσιν: εὐπυκτον, ὃ ἐ. καλῶς συμπτυσσομένην, ἄνευ ἀποχρῶντος λόγου).

ΕΥΧΙΝΑΙ ς. 21 ἀντὶ τοῦ Ὁξείαις γρπτ. Ὁξείαις

ΕΥΣ στήλ. β'. ς. τελευτ. ἀντὶ τοῦ μαρτυρεῖ γρπτ. ἐπιμαρτυρεῖ

ΖΕΩ ς. 2 διαγραφτέον τὸ „ζένω“

ΖΥΓΩΝ ς. 3 μετὰ τὸ ζυγός, προσθ. „ζυγός“

ΖΩΛΤΡΙΑ ς. 10 ἀντὶ τοῦ: συχαρίκια γρατπ.: συχαρίκια.

ΙΥΚΑ ς. 1 ἀντὶ τοῦ: σιγά γρατπ. „σιγα“

ΙΥΛΛΕΚΑ ς. 3 ἀντὶ τοῦ: μελισσῶν γρατπ.: μυῖων.

ΙΥΡΩΝ ἐν τέλ. προσθ.: (||. Ἐν Ἀττικῇ λέγεται „βρύος“ φωτόν τι τελ. τῷδε: μέν. ἀλλὰ διάφορον τοῦ βρούλου, φύλλα ἔχον κοπτερὰ ἕτερον αὐτοῦ εἶδος „μυχαιρίτης“).

ΙΥΩΝ ς. 5 ἀντὶ τοῦ: Σπέργγελος γρατπ.: Σπρέγγελος

ΙΥΜΙ στήλ. β'. ς. 9 ἀντὶ τοῦ: ἐκ τοῦ ἀόρ. β'. ἢ φρ. γρατπ.: καὶ ὁ ἀόρ. β'. ἐν τῇ φρ.

ΙΥΜΕΙΡΑ ἐν τέλ. προσθ.: (||. Ἐν Μεσολογίῳ λέγεται καθ' ὃ ἤκουσα, ὁ μέσ. τύπος τῆς λ. ταύτης ὁπωσὺν παρεφωσμένης „ναίρομαι“=ἐπιθυμῶ).

- Εν λ. **ΚΑΚΌΝ** ς. 6 ἀντί τοῦ: παραμεμορφωμένος ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος γραπτ. καὶ ἔχων ὑπὸ τοῦ θαλασσίου ὕδατος, „θαλασσωμένος“.
- » **ΚΑΤΑΪΤΕ** ς. 1 ἀντί τοῦ περικεφαλαία γραπτ. λιτή περικεφαλαία
- » **ΚΑΤΑΡΑΟΜΑΙ** ς. 1 μετὰ τὸ „καταρῶμαι“ προσθ.: (προφ. καταριοῦμαι)
- » **ΚΕΪΘΕΝ** ς. 5 μετὰ τὸ „ἀπέκει“ προσθ.: „ἀπ' ἐκεῖθεν“
- » **ΚΕΛΑΔΕΩ** ς. 3 μετὰ τὸ ΕΠΙΚΕΛΑΔΕΩ προσθ.: (||. Ἐν τῇ καθομιλ. τὸ „κελαδῶ“, ὅπ. προ. καὶ „κελαῖδω“, λέγεται μόνον ἐπὶ τῆς φύδης τῶν πτηνῶν).
- » **ΚΙΡΝΑΩ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἡ καθομιλ. ἐφύλαξε μὲν τὸν τύπον „κίρνω“ (προφ. κερνώ) μετέβαλε δὲ ὅπως τὴν σημασίαν: ἐγγέω, δίδω νὰ πῇ τις).
- » **ΚΌΛΟΣ** ς. 1 ἀντί τοῦ κολοβός γραπτ. „κολοβός“.
- » **ΚΌΠΤΩ** ς. 9 ἀντί τοῦ ἔκπες γραπτ. ἔκπες
- » **ΚΡΑΝΕΙΑ** ς. 1 ἀντί τοῦ „κρανιά“ γραπτ. „κρανεά“ ἢ „κρανειά“
- » **ΚΥΑΝΟΣ** ς. 8 ἀντί τοῦ: χαλκούχου ἢ γραπτ.: χαλκείου ἡγουν
- » **ΚΥΣΤΙΣ** ς. 2 ἀντί τοῦ φούσκα γραπτ. φούσκα
- » **ΛΑΡΌΣ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἡ λ. ἐσώθη ἐν τῇ καθομιλ. „γλαρός“, ὅσον ἐν τῇ δημοτικῇ ᾠσμάτι „Μαῦρα γλαρά μου μάτια κτλ.“).
- » **ΛΕΥΚΌΛΕΝΟΣ** ς. 2 μετὰ τὸ ἔχουσα προσθ.: λευκόπηγος.
- » **ΛΗΝΌΣ** ς. 1 ἀντί τοῦ γούρνα γραπτ. γούρνα, καὶ ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἐν τῇ καθομιλ. ὁ „ληνός“ μετέβαλεν ὅπως τὸν γρῆσιν, σημαίνων τὸ ἄλλως λεγόμενον „πατητῆρι“, ὅπου πατοῦνται τὰ σταφύλια)
- » **ΛΪΣΙΣ** ς. 5 ἀντί τοῦ = λύτρωμα γραπτ. ἐκλύτρωμα
- » **ΜΑΚΡΌΣ** ς. 14 ἀντί τοῦ „μακρυά“ γραπτ. „μακριά“, ὁ ἔ.
- » **ΜΑΡΤΥΡΟΣ** ς. 2 μετὰ τὸ μάρτυς προσθ.: „μάρτυρας“, αἰτ. πληθ. „τοὺς μαρτύρους“
- » **ΜΑΧΗ** ς. 14 μετὰ τὸ „μάχη“ προσθ.: καὶ ἰδίως σημ. τὸ πάθος τὸ μετὰ τὴν ἐρίαν ὁθεν καὶ „μάχομαι“ τινά= ἔχω πάθος κατὰ τινος
- » **ΜΕΛΕΤΑΩ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Τῆς καθομιλ. τὸ „μελετώ“ σημ.: ἔχω κατὰ νοῦν, (συχνὰ διανοοῦμαι).
- » **ΜΗΡΌΣ** ς. 1 ἀντί τοῦ κωλολέρι γραπτ. κωλομέρι
- » **ΜΟΛΟΒΡΌΣ** ἐν τέλει προσθ.: Περὶ δὲ τῆς καταλήξεως βρός προβλ. τὴν λ. ΝΕΒΡΌΣ.
- » **ΜΥΘΌΣ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἡ λ. „μύθος“ σώζεται καὶ ἐν τῇ καθομιλ. εἰς τὴν σημ. παροιμια, ἐπὶ δὲ καὶ ἐν τῇ μεγεθυντικῇ „μύθαρος“, Πρωτοδίκου Ἰδιωτικῆ, σελ. 48).
- » **ΝΈΜΩ** ς. 12 μετὰ τὸ νομεύω προσθ.: Τσακωνικῶς „νέμου“,
- » **ΝΥΜΦΙΌΣ** ς. 3 μετὰ τὸ νεόγαμος προσθ.: νεόνυμφος,
- » **ΟΔΟΌΚΡΑΙΡΟΣ** γραπτ. ΟΡΟΟΚΡΑΙΡΟΣ.
- » **ΠΪΠΤΩ** στήλ. 6'. ς. τελευταίῳ ἀντί τοῦ: Βορεᾶς γραπτ.: Βορεάς
- » **ΠΛΌΚΑΜΟΣ** ς. 2 ἀντί τοῦ πλεξούδα γραπτ. πλεξούδα
- » **ΠΟΡΦΪΡΑ** ς. 16 ἀντί τοῦ φαρφούρι γραπτ. φαρφούρι
- » **ΠΤΩΧΌΣ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ἐν τῇ καθομιλ. „πτωχός“, ὅπ. προφ. φτωχός, ἔχει ἐκτενεστέραν σημ.= πένης).
- » **ΡΌΩ** ἐν τέλει προσθ.: Ὁδ. (||. Ἐν τῇ καθομιλ. „ῥουπ-άκι“ (ῥωπ-άκιον) λέγεται εἰδῶς τι ὁρυθὸς μαλακοφύλλου, καὶ πληθ. „ῥουπάκια“ ταύτης τῆς ὁρυθὸς οἱ θάμνοι, οἱ ὁρύθως ἀναβλαστάνοντες καὶ εἰς πλέγματα χρήσιμοι. Μήπως λοιπὸν οἱ Ὀμηρικοὶ «ῥώπες» δὲν εἴνε ἀορίστως θάμνοι ἢ κλάδοι, ὅπως ἐκ τῆς ἐτυμολογίας πιθανολογεῖται—ῥηπ=ῥαν, χρυσόρ-ῥαπς; (ἰδ. τ. λ.), ῥάβδος—ἀλλ' ὠρισμένου φυτοῦ θάμνοι καὶ μάλιστα τοῦ εἰρημένου εἴδους τῆς ὁρυθὸς καὶ ὄχι, ὡς λέγει ὁ Ἡσύχιος: «ἢ εἶδος λύγου», ἰδ. κ 406.
- » **ΣΚΌΨ** ἐν τέλει προσθ.: (||. Ὁ σκῶψ κατὰ τὸν Erhard ἐν τῇ Fauna der Cycladen σελ. 44 ἢ 57 λέγεται τὴν σήμερον „κλωσός“).
- » **ΣΤΆΧΥΣ** ς. 1 ἀντί τοῦ „στάχυ“ γραπτ. „στάχι“
- » **ΣΤΕΪΝΟΣ** ς. 2 ἀντί τοῦ στενοῦρα γραπτ. στενοῦρα
- » **ΤΑΡΆΤΤΩ** ς. 6 μετὰ τὸ συνταράσσω προσθ.: „ταράζω“
- » **ΤΆΦΡΟΣ** ς. 1 μετὰ τὸ „χανδάκι“ προσθ.: „τράφος“,
- » **ΤΕΙΧΪΖΩ** ς. 1 μετὰ τὸ: ὄχυρῶ προσθ.: „τειχίζω“
- » **ΣΑΛΚΌΣ** στήλ. 6'. ς. 16 ἀντί τοῦ: συγκεκραμένον γραπτ.: συγκεκραμένον

ΠΙΝΑΞ

τῶν λέξεων τῆς καθομιλουμένης τῶν πρὸς Ὀμηρικὰς ταυτιζομένων ἢ συγγενῶν καὶ τῶν ἐν παρόδῳ ἐτυμολογούμενων.

ἀγανός

ἐν λ.	ἀγανός
»	ἀγαπητός
»	ἀγαπῶ
»	ἄγγελος
»	ἀγελατός
»	ἀγέλαστος
»	γύψ (προσθ.)
»	ἄκανθα
»	ἄγκαλος
»	ἀγκαλῖς
»	ἄγκιστρον
»	ἀγκύλος
»	ἀγκών
»	ἀντίζω
»	ἄντα, ἐναντίος, ἔναντα
»	ἄγνος
»	ἄγρωστις
»	ἄγριος
»	δόναξ
»	δράττομαι
»	ἄγε, ἄγετε
»	ἀγαπάζω
»	αἰθαλόεις
»	ἀθάνατος
»	ἄθαπτος
»	ἡθεῖος
»	ἄθως
»	Ἀῖγινα
»	αἶμα
»	ἄϊνος
»	νηκερδής
»	ἀκῆδευτος
»	ἄκλαυτος
»	ἄκληρος
»	ἀκουστός
»	ἀκούω
»	ἄκρητος
»	ἄκρη
»	ἄκρις
»	ἄκρις
»	ἄκτις
»	ἄκτιδα
»	Ἀλασσόνα
»	ἄλατι
»	ἐλαφρός
»	ἐλαφρός

ἀπαλός

ἐν λ.	καταλέω
»	ἄλειψα, ἀλοιφή
»	ἄροτρον
»	ἀληθεύω
»	ἡλακάτη
»	ἀλοιφή
»	ἄλλοπρόσαλλος
»	ἄλλος
»	ἀλοσύννη
»	ἀλουσοδερός
»	ἀλόχτερας
»	ἀλουκτῶ
»	ἄλωη
»	ἄμαξα
»	μασχάλη
»	μάχη
»	ἀμέτρητος
»	εἰμή
»	ἄκμων
»	ψάμμος, ψάμθος
»	ψάμαθος
»	ἄμμορις
»	ἄμμορος
»	ἄμπελος
»	ἄναντα
»	ἀναβαίνω, ἀναπλέω
»	ἀνάγκη
»	1. δεύω (καὶ προσθ.), καταδεύω
»	ἀνήμελκτος
»	ἀνήρ
»	ἀελλόπους
»	ἄνεμος
»	νηγάτεος
»	Ἀθῆναι
»	ἀνιπτος
»	ἀφραίνω
»	ἀνοίγνυμι
»	ἄνοστος
»	ἐντερον
»	ἀντικρύ
»	ἀντικρύ
»	ἀντί
»	Νάξος
»	ἀξίνη
»	ἄξιος
»	ἄξων
»	σκέπος
»	ἀπαλός

ἀπάρθενος	ἐν λ.	παρθένος
ἀπάορος	»	ἀπήωρος, παρήγορος
ἀπέκει	»	κεῖθεν
ἀπεκεῖθε	»	»
ἄπιστος	»	ἄπιστος
ἀπλώνω	»	ἀπλώω
ἀπό(-θεν)	»	ἀπό(-θεν)
ἀποδαρμένω	»	βαρέω
ἀπολείπω	»	ἀπολείπω
ἀπολνῶ	»	ἀπολύω
ἀπό μικροῦ	»	θεν
ἀπό παιδιόθεν	»	»
ἀπαλέ (Τσακ.)	»	ὀμφαλός
ἄπτω (ἄπτω)	»	ἄπτω
ἄραιός	»	ἄραιός
ἄραχνις	»	ἄράχνιον
Ἄργος	»	Ἄργος
ἄργυρός	»	ἄργυρεος
Ἄρετος	»	Ἄρεθουσα
ἄριστερός	»	ἄριστερός
ἄρκουδω	»	ἄρκτος
ἄρμαθίς	»	ὄρμαθός
ἄρμεγός	»	σκαφίς
ἄρμέγω	»	ἀμέλγω
ἄρμενε	»	ἀραρίσκω
ἄρμενίζω	»	ἀραρίσκω
ἄρμη	»	ἄλμη
ἄρμυρίζει	»	μυρίκη
ἄρμυρός	»	ἄλμυρός
ἄρνι	»	(ἄρην)
ἄρνοῦμι	»	ἀρνέομαι
ἄρπάξω	»	ἄρπάξω
ἄρπαχιδ	»	ἄρπαλῆος
ἄρπάχτρα	»	Ἄρπυια
ἄρσενικός	»	ἄρσην
ἄρτος	»	ἄρτος
ἄρτύνω	»	ἄρτύνω
ἄρφανός	»	ὄρφανός
ἄρχή	»	ἄρχή
ἄρχίζω	»	ἄρχω
ἄρχινῶ	»	αἰνέω (προσθ.)
ἀρχιούμι	»	ὀρχέομαι
ἄσδυστος	»	ἄσδεστος
ἄσχος	»	ἄσχος
ἄσπαρτος	»	ἄσπαρτος
ἄσπερδοκλῆς	»	ἄσφοδελός
ἄσταχι	»	ἄσταχυς
ἄστέρι	»	ἄστήρ
ἄστραπή	»	ἄστεροπή
ἄστράπτω	»	ἄστράπτω
ἄστρον	»	ἄστρον
ἄστεροπή	»	ἄστεροπή
ἄτός	»	αὐτός
ἄτρύγητος	»	ἄτρύγετος
ἄττιδα	»	κτίδεος
ἄττιδέω	»	»
αὐγή	»	αὐγή
αὐτ	»	(ὦλε)

αὐλή	ἐν λ.	αὐλή
αὔρα	»	αὔρη
αὐράκου (Τσακ.)	»	(ἀπαυράω)
αὔριον	»	αὔριον
αὐτί	»	οὐς
αὐτοῦθε	»	αὐτόθεν
αὐτοῦ	»	αὐτοῦ
ἄφαλός	»	ὀμφαλός
ἄφαντος	»	ἄφαντος
ἄφριζω	»	ἄφρέω
ἄφρός	»	ἄφρός
ἄχλαδις	»	ἄχερδός
ἄχνη	»	ἄχνη, χνόος
ἄχινός	»	Ἐχίναι
ἄχολογῶ	»	ἡγέω
ἄχός	»	ἡγή
ἄχῶ	»	ἡγέω
ἄψα	»	αἵψα
ἄψύς	»	αἵψα
βάζω	»	βάζω
βάλω	»	βάλλω
βάθος	»	βάθος
βαθρακός	»	βάτραχος
βαθύς	»	βαθύς
βαίνω	»	βάλλω
βαλανίδι	»	βαλανός
βάλτος	»	Βαλτός
βάλλω	»	βάλλω
βάνω	»	»
βαρειαναστενάζω	»	βαρυστενάζω
βαρθακός	»	βάτραχος
βάρος	»	βάρος
βαρύς	»	βαρύς
βαρῶ	»	βαρέω
βαστῶ	»	βαστάζω
βάτος	»	βάτος
βάρω	»	βάπτω
βγάζω	»	εκβάλλω
βγάλλω	»	»
βελανίδι	»	βάλανος
βέλασμα	»	βληχή
βελόνια	»	βελόνη
βία	»	βίη
βιάζω	»	βιάζω
βίος	»	βίος, βίοτος
Βιτυλο	»	Οἷτυλος
βλαβερός	»	βλαβερός
βλάβομαι	»	βλάβομαι
βλάβω	»	βλάβομαι
βλέπω	»	βλέπω
βλησκοῦνι	»	γλήγων
βοή	»	βοή
βοῖδι	»	βοῦς
βολά	»	βολή
βορεάς	»	βορεάς
βοσκω	»	βοσκω
βου-	»	βου-

εν λ. λικνον
 » βοϋς
 » βοάω
 » βουκολιη
 »
 » βουκόλος
 » βουλή
 » βουλεύω, βούλομαι
 » βροτός
 » υδρίζω
 »
 » βροντάω
 » βροντή
 » βρυχάομαι
 » βρύω
 » βρώσις
 » υδρος
 » εκμυζάω
 »
 » βυθός
 » βοϋς
 » βόειος
 »
 » αἶμα
 » γάλα
 » γαλέη
 »
 » γαμβρός
 » γάμος
 » γανός
 » γηρύω
 »
 » γάστρη
 »
 » γαυλός
 » γαυρύω (προσθ.)
 »
 » δρατός
 » δέρω, εκδέρω
 » γυμνός
 » εκδύνω, εκδύω
 » ει δ' ἄγε
 » γείτων
 » γελοιάω (προσθ.) γέλως
 » γελάω
 » γενεή
 » γένειον, γενειάς
 » γένος
 » ἥρηξ
 » ἡεροιδής
 » γέρανος
 » γεραιός, γέρων
 »
 »
 »
 » γεύω
 » γέφυρα
 » γατα (μέλαινα)
 » γηράσκω

*γιαλός
 *γίδα
 *γιερός
 γίνομαι
 γλακῶ
 γλήγορα
 γλαρός
 γλήγορος
 γληφωνάκι
 γλιστερός
 γλιστρῶ
 γλυκός
 γλῶσσα
 γλωσσίδι
 γνέθω
 γνέω
 γνώρα
 γόζομαι
 γοητός
 γοῖ
 γόνατον
 Γοργόνα
 γούδα
 γούπατος
 γόφος
 γρηά
 γρήγορα
 γρήγορος
 γυμνός
 γυμνώνω
 γυναικα
 γυναικήσιος
 γυρτός
 γώζομαι

δά
 δαγκάνω
 δαδί
 δαίμονας
 διτιμονισμένος
 δίκρυ
 δάκρυα (πνίγεται· εις τὸ)
 δακρύζω
 δάκτυλος
 δακώνω
 δαμάζω
 Δαμοκό
 δασύς
 Δαύλια
 δαυλόξυλον
 δαυλός
 δέ
 δεῖλι
 δειλινός
 δειχνω
 δέκα
 δέμα
 δένρον

εν λ. αἰγιαλός
 » αἶς
 » ὑγιής
 » γίγνομαι
 » λάσκω
 » ἐγρηγορών
 » λαρός (προσθ.)
 » ἐγρηγορών
 » γλήχων
 » λισσός
 » ολισθαίνω
 » γλυκύς
 » γλῶσσα
 » γλωχίς
 » νεω
 » νεύω
 » γνώριμος
 » γοάω
 » γόος
 »
 » γόνος
 » Γοργώ
 » γύαλον, σκύφος,
 » σκύφος
 » γόμφος
 » γραῖα, γρηῖς
 » ἐγρηγορών
 »
 » γυμνός
 » γυμνώνω
 » γυνή
 » γυναικετός
 » γυρός
 » γοάω
 »
 » δῆ
 » δάκνω
 » δαίς
 » δαίμων
 » δαιμόνιος
 » δάκρυ, δάκρυον
 » δακρυπλών
 » δακρύω
 » δάκτυλος
 » δάκνω
 » δαμάζω
 » Θαυμακλή
 » δασύς
 » Δαυλίς
 » δαλός
 »
 » δῆ
 » δειλος, δειλη
 » δειλος, δειλη
 » δεικνυμι
 » δέκα
 » δέσμα, δεσμός
 » δένρον

δένω	ἐν λ.	1. δέω
δεξιός	»	δεξιός
δερμάτι	»	δέρμα
δεύτερον	»	δεύτερος
δεύτερος	»	»
δέχομαι	»	δέχομαι
Δήλαις	»	Δήλος
δημογέρων	»	δημογέρων
διακός	»	διακτορός
διαλέγω	»	διαλέγομαι
δίδω	»	δίδωμι
δικαιός	»	δικαιός
δίσκος	»	δίσκος
δίχτυ	»	δίκτυον
δίψα	»	δίψα
διψάω -ω	»	διψάω
διώχνω	»	διώκω
δοκάρι	»	δοκός
δόλωμα	»	δόλος
δοιάκι	»	οἷηξ
ῥδόντι	»	οδοῦς
δοξάρι	»	τόξον
δόσι (πλθ. δόσια)	»	δόσις
δούλα	»	δούλη
δράκος	»	δράκων
δραπέτι	»	τραπέω
δρένιος	»	δρύϊνο
δρομμί	»	δράγμα
δρόμος	»	δρόμος
δρούμαις	»	δρύπτω
δρύμαις	»	»
δρύμη	»	»
δύναμη	»	δύναμις
δύνομαι	»	δύνομαι
δυχατέρη	»	θυγάτηρ
δυώ	»	δύο
δῶμα	»	δῶμα
Δωμοκό	»	Θαυμακίη
δῶρον	»	δῶρον
ἔ	»	ἦ
ἐδγαίνω	»	ἐκθαίνω
ἔϊα	»	εἰδ' ἄγε
εἶδωλον	»	εἶδωλον
εἴκοσι	»	εἴκοσι
εἶμαι	»	εἶμι
εἰς	»	εἰς
ἐκατόν	»	ἐκατόν
ἐκεῖνος	»	ἐκεῖνος
ἐκειός	»	»
ἐλα	»	ἐλαύνω, ἐλάω
Ἐλυμπος	»	Ἵλυμπος
ἐλαιά	»	ἐλαίη
ἐλαιήσιος	»	ἐλαιήσιος
ἐλατος	»	ἐλάτη
ἐλάφι	»	ἐλαφος
ἐλεύθερος	»	ἐλεύθερος
ἐλπιδω	»	ἐλπιδω

(ἐ)μθαίνω	ἐν λ.	ἐμθαίνω
(ἐ)μπήγω	»	ἐμπήγνυμι
ἔνας	»	εἷς
ἐνδεκα	»	ἐνδεκα
(ἐ)νδύνω	»	ἐνδύνω, ἐν
ἐνενηντα	»	ἐνενηκοντα
ἐννέα	»	ἐννέα
ἐντρέπομαι	»	ἐντροπαλίζω
ἐντροπαλός	»	»
ἐντροπή	»	»
ἐξαγορεύω	»	ἐξαγορεύω
ἐξαπατῶ	»	ἐξαπατάω
ἐξαφνα	»	ἐξαίφνης
ἐξήντα	»	ἐξήκοντα
ἔζω	»	ἔζω
ἐοράκα (Τσακ.)	»	ὀράω
(ἐ)παινῶ	»	ἐπαινέω (α)
ἐπίνιξα	»	πυκινός
ἐπτά	»	ἐπτὰ
ἔργατα	»	ἔργον
ἐργατάρης	»	»
ἔργον	»	»
ἔρημος	»	ἐρήμιος
ἐρινός (ὀρνός)	»	ἐρινεός
(ἐ)ρωτῶ	»	ἐρωτάω
ἐσπέρα	»	ἑσπερος (α)
ἐτοιμάζω	»	ἐτοιμάζω
ἔτοιμος	»	ἐτοίμος
ἔτος (ἐφέτος)	»	ἔτος (προσ)
ἐτύπησε	»	προτύπησε
εὐρίσκω	»	εὐρίσκω
ἔφαγα	»	ΦΑΓ
ἐχθές	»	χθές
ἐχθρα	»	ἐχθρος
ἐχθρός	»	ἐχθρός
ἔχω	»	ἔχω
ἐψέ	»	ὁψέ
ζαβολιά	»	ζα—
ζάβολος	»	»
ζάκος	»	»
ζειά	»	ζειά
ζεματῶ	»	ζέω
ζευγάρι	»	ζευγος
ζεύγω	»	ζεύγνυμι
ζεύλα	π	ζεύγλη
ζήλεια	»	ζηλοσύνη
ζηλειάρης	»	ζηλητὴς
ζηλεύω	»	ζηλώω
ζητεῦω	»	ζητεῦω
ζυγολοῦρι	»	ζυγοδεσμός
ζυγός	»	ζυγός
ζῶω	»	ζῶω
ζωνάρι	»	ζωνστήρ
ζώνη	»	ζώνη
ζωντανός	»	ζωός
ζῶω	»	ζώννυμι

ἥλιος	ἐν λ.	ἡέλιος	κα(ρ)καριάζω	ἐν λ.	καρκαίρω
ἡμέρα	»	ἡμαρ	κα(ρ)καρώνω	»	καρκαίρω
ἡμερος	»	ἡμερος	κακοενδυμένος	»	κακοσίμων
ἡπατα	»	ἡπαρ	κακομητέρα	»	δυσητήτηρ
			κακός	»	κακός
ἡλάμι(ον)	»	θαλάμη	Κακοσοῦλι	»	Κακοίλιος
ἡλάτσα	»	θάλασσα	καλαμιά	»	κηλάμη
ἡλασσινός	»	θαλασσινός	καλάμι	»	κάλαμος
ἡμδλδα	»	θάμβος	καλαμιθρα	»	Καλαμίνθιος
ἡμδός	»	»	κάλλος	»	κάλλος
ἡμδώνω	»	»	καλός	»	καλός
ἡμα	»	θαῦμα	κολοστευγόμενος	»	στεῦμαι
ἡμαζομαι	»	θαυμάζω	καλύδα	»	καλύθη
ἡμαζώ	»	θαῦμα	καλῶ	»	καλέω
ἡζομαι	»	θάομαι	καματερά	»	καματηρός
ἡμα	»	θαῦμα	καματερή (βροχή)	»	»
ἡμαζώ	»	»	καματερόν	»	»
ἡμαίνομαι	»	θαῦμα, θαυμαίνω	καμμύζω	»	καταμύω
ἡμαίνω	»	θαυμαίνω	κάμνω	»	κάμνω
ἡμαφι	»	θετον	κάνιστρον	»	κάναστρον καὶ κάνεον
ἡμαφζω	»	θειόω	καπινός	»	πυκινός
ἡετος	»	τήθετος	καπνός	»	καπνός
ἡελω	»	ἐθέλω	καπρί	»	κάπρος
ἡεμίλτ	»	θεμείλια	καρπός	»	καρπός
ἡεμίλιον	»	θέμεθλα	καρύδι	»	κάρυον
ἡεός	»	θεός	Κάρυστος	»	Κάρυστος
ἡεοφοδούμενος	»	θεουδής	Κάσος	»	Κάσος
ἡερικό	»	Θορικός	κατά (γῆς)	»	κατά
ἡερίο	»	θηρίον	καταιδατόν	»	καταιδατός
ἡερος	»	θέρος	καταιθαίνω	»	»
ἡηλυκός	»	θηλὺς	καταμύζω	»	καταμύω
ἡημυνιά	»	θημῶν	καταντικρύ	»	καταντικρύ
ἡεάκτ	»	ἀνθρακινή	καταπατῶ	»	καταπατέω
ἡερέφω	»	τρέφω	καταριοῦμαι	»	καταράομαι
ἡερόνι	»	θρόνος	καταρῶμαι	»	καταρῶμαι (προσθ.)
ἡερόμια	»	τρύφος	κατσούφα	»	κατηφείη
ἡερός	»	θρόον (προσθ.)	κατσομφιάζω	»	κατηφέω
ἡεγατέρα	»	θυγάτηρ	κατσομφιασμένος	»	κατηφής
ἡεμμός	»	θυμός	κάτω	»	κάτω
ἡεμῶνω	»	θυμῶω	καῦσις (καύση, κάψα)	»	καῦμα
			κέδρινος	»	κέδρινος
ἡετρός	»	λατρός	κέδρος	»	κέδρος
ἡετρώνω	»	ιδρώς	κελαδῶ, κελαϊδῶ	»	κελαδέω (προσθ.)
ἡετρω	»	»	κέντρον	»	κέντρον
ἡερωτας	»	»	κεντῶ	»	κεντέω
ἡεσα	»	ἴσος	κεραμιδᾶς	»	κεραμεύς
ἡεσιος, ἴσια, ἴσιο	»	ἔϊση	κεραμιθένιος	»	κεραμήιος
ἡεσκιος	»	σκιᾶ	κέρατον	»	κέρας
ἡετέ	»	ἑτή	κερδαίνω	»	κερδαίνω
ἡετι(ον)	»	ῥον	κερδιζω	»	»
			κέρδος	»	κέρδος
ἡεθαρός	»	καθαρός	κερί	»	κηρός
ἡεθίζω	»	καθίζω	κερνῶ	»	κιννάω (προσθ.)
ἡεθομαι	»	κάθημαι	κεφαλῇ	»	κεφαλῇ
ἡείγω	»	καίω	κεφάλι	»	»
ἡεινοῦργιος	»	καινός	Κεφαλλονιά	»	Κεφαλλήν
ἡεινοῦργος	»	»	Κεφαλλωνίτης	»	»
ἡεκανίζω	»	καγχαλάω	κηλίδι	»	καλίδι

κήρα	ἐν λ.	Κήρ
κήρα (καὶ μόρα)	»	θάνατος
κηρί	»	κηρός
κηρήθρα	»	κηρίον
κιθάρρα	»	κίθαρις
κίνδυνος	»	κίνδυνος
κινῶ	»	κινέω
κιρκινέσι	»	κίρκος
κισσός	»	κισσός
κλαίγω	»	κλαίω
κλαίω	»	»
κλάμμα	»	κλαυθμός
κλάυμα	»	»
κλειδί	»	κλήις
κλείνω	»	κλήιω
κλείω	»	»
κλέπτῃς	»	κλέπτῃς
κλέπτω	»	κλέπτω
κλήδονας	»	κλήιδων
κλήθρι	»	κλήθρος
κλωθογυρίζω	»	κλωτοπεύω
κνέφι	»	κνέφας
κνήθω	»	κνάω
κνισάρι	»	κνίσῃ
κοιμίζω	»	κοιμάω
κοίτομαι	»	κεῖμαι
κολοβός	»	κόλος
κολοιδώνω	»	κολούω
κολοκύθι	»	κολοκύντη
κολώννα	»	κολώνη
κοντάρι	»	κοντός
κοπριά	»	κόπρος
κοπρίζω	»	κοπρέω
κόπτω	»	κόπτω
κοράκι	»	κορώνη
Κορακόπετρα	»	Κόρακος πέτρα
κόρδα	»	χορδή
κόρη	»	κούρη
κορίτσι	»	»
κορμί	»	κορμός
κορφή	»	κορυφή
Κοτρού	»	Κύτρωρος
κοχλάκι	»	χερμάδιον
κοχλιάς	»	κοχλίας
κουδάρι	»	κύμβαχος
κουδέλι	»	»
κουκοῦτσι	»	κόκκος
κουλλός	»	κυλλοποδίων
κουλλοχέρης	»	»
κουμδαράς	»	κύμβαχος
κουμμάρι	»	»
κουνοῦπι	»	κώνωψ
κουνῶ	»	κινέω
κούπα	»	κύπελλον, σκύφος
κουπί	»	κώπη
κουρεύω	»	κείρω
κουρεύομαι	»	»
(να κουρεύεσαι)	»	»

Κοῦρακος	ἐν λ.	Κώρυκος
κουρτάλι	»	κρόταλον
κουρταλῶ	»	»
κουρούνα	»	κορώνη
κουτάλα	»	κοτύλη
κουτί	»	»
κράμπη	»	κράμδη
κραμπολόχανα	»	»
κρανειά	»	κράνεια
κρανένιος	»	κρανένιος
κрасί	»	κεράννυμι
κρατούνα	»	κάρη
κρέας	»	κρέας
κρείας	»	»
κρεμῶ (τὸ κεφάλι)	»	ἀποκρεμάννυμι
κρεμῶ	»	κρεμάννυμι
κρέμομαι	»	»
κρεμνῶ	»	»
κρημνός	»	κρημνός
Κρήτη	»	Κρήτη
κριάρι	»	κριός
κριθάρι	»	κριθή
κριέλλι	»	κρίκος
κρόκος	»	κρόκος
κρομύδι	»	κρόμυον
κροντήρι	»	κρατήρ
κροταλίζω	»	κροταλίζω
κρουσταλλι	»	κρύσταλλος
κρουτάλι	»	κρόταλον
κρουταλίζω	»	κροταλίζω
κρύθω	»	κρύπτω
κρύος	»	κρύσις
κρυφός	»	κρυπτός
κτῆμα	»	κτῆμα
κτύπος	»	κτύπος
κτυπῶ	»	κτυπέω
κυβερνῶ	»	κυβερνάω
κύμα	»	κύμα
κυνηγός	»	κυνηγέτης
Κῦνο	»	Κῦνος
κυπαρισσένιος	»	κυπαρίσσειος
κυπαρίσσι	»	κυπάρισσος
κύπερι	»	κύπειρος
Κύπρος	»	Κύπρος
Κύτρωρος	»	Κύτρωρος
Κῶς	»	Κῶς
λαγός	»	λαγός
λαγγόνι	»	λαγών
ἴλαδι	»	ἔλαιον
λαιμός	»	λαιμός
λάιτος	»	ἐλαίνεος
(ἴλαιό)φυτον	»	φυτόν
λακῶ	»	λάσκιω
λαλακιάζω	»	»
ἴλαμνι	»	ἡλακάτη
ἴλαμνω	»	ἐλαύνω, ἐλ
λαμπρός	»	λαμπρός

[illegible]

μνημοῦρι	ἐν λ.	τήριον
μύλος	»	μύλη
μ(υ)νίζω	»	μύνη
μυρίκι	»	μυρίκη
μύριοι	»	μύριος
μυρολογῶ	»	μύρομαι
μυρχιά	»	μυρίκη

ναί	»	ναί
νάπα	»	νάπη
νάπος	»	»
νεάτα	»	νέατος
νειάμα	»	νεϊός
νείρομαι	»	ιμείρομαι (προσθ.)
νέμα	»	νήμα
νέμου (Τσακ.)	»	νέμω
νεόγδαρτος	»	νεόδαρτος
νεόλουστος	»	νεόλουτος
νέος	»	νέος
νεός	»	»
νεότη	»	νεότης
Νεράιδα	»	Νηρηίς
νερόν	»	Νηρεύς
νερούλος	»	υδροηλός
νησί	»	νήσος
νηστικό	»	νήστις
νίβω	»	νίζω
Νικαριά	»	Ίκαρος
νικῶ	»	νικάω
Νιό	»	Ίκαρος
νομία (Τσακ.)	»	νομεύς
νόστιμος	»	νόστιμος
νοτία	»	νοτίς
νοτιά	»	»
νότιος	»	νότιος
Νότος	»	Νότος
νύφη	»	νύμφη
νύχι	»	δνυξί
νύχτα	»	νύξ
νυχτερίδα	»	νυκτερίς
νῶμος	»	ᾠμος

ἤ, ξε-	»	ἐκ
ξαίνω	»	ξαίνω
ξανθός	»	ξανθός
ξαπερνῶ	»	ἐκπεράω
ξελακίζω	»	λάσκω
ξελέχι	»	ἐλεγχος
ξένος	»	ξεῖνος
ξεπερνῶ	»	ἐκπεράω
ξεπέφτω	»	ἐκπίπτω
ξερός	»	ξερός
ξερρυπίζω	»	ρύπος
ξεσπάνω	»	ἐκσπῶ
ξεσπῶ	»	»
ξετινάζω	»	ἐκτινάσσω
ξεφεύγω	»	ἐκφεύγω
ξεφωτῶ	»	ἐκπύω

ξηραίνω	ἐν λ.	ξηραίνω
ξηπτερί	»	ᾠκυπέρι
ξύλινος	»	ξύλινος
ξύλον	»	ξύλον
ξύνω	»	ξέω, ξύνω
ξυράφι	»	ξυρόν

ὀγδῶντα	»	ὀγδῶντα
ὀγκίνα (Τσακ.)	»	ὀγκος
ὀλίγος	»	ὀλίγος
ὁμοιος	»	ὁμοιος
ὁμπλή	»	ὁπλή
ὁμώνω	»	ὁμνυμι
ὄνομα	»	ὄνομα
ὀνομάζω	»	ὀνομάζω
ὀνοματίζω	»	»
ὄνειρον	»	ὄνειρος
ὀπόθεν	»	ὀπόθεν
ὀπότε	»	ὀπότε
ὄπου	»	ὄπου
ὀπτός (ὀφτός)	»	ὀπτός
ὄπως	»	ὄπως
ὄργυιά	»	ὄργυια
ὄρθιος	»	ὄρθιος
ὄρθός	»	ὄρθός
ὄρκος	»	ὄρκος
ὄρκος	»	ἐλκος
ὄρνεον	»	ὄρνεον
ὄρνιθα	»	ὄρνις
ὄρνιθι	»	»
ὄρω (Τσακ.)	»	ὄράω
ὄρφανός	»	ὄρφανός
ὄσος	»	ὄσος
ὀυγρός	»	ὕγρος
οὐρά	»	οὐρίαχ
οὐρανός	»	οὐρανός
οὐριά	»	οὐρίαχ
ὄχθος	»	ὄχθη
ὄχτος	»	»
ὀφερός	»	»
ὀψές	»	»
ὀψη	»	ὀψις
ὀψιμος	»	ὀψιμος

παγίδα	»	παγίς
παγωνιά	»	πηγυλ
παιδί	»	παῖς
παίδιος	»	παιδνός
παίζω	»	παίζω
παλαιδῶ	»	παλαίω
παλαιός	»	παλαιός
πάλιν	»	πάλιν
πανί	»	πηνίον
παντοῦ	»	πάντη
παππᾶς	»	πάππος
παρατρέχω	»	παρατρέχω
παρδαλός	»	παρδαλός
παρθένα	»	παρθένα

ἄρος
 ἀπαλή
 ἀπαλιζω
 ἀπατεῶ
 ἀτέρας
 ἀτίνος
 ἄτος
 ἄρος
 ἀχνη
 ἀχνη
 ἀχος
 ἀχός
 ἀχός
 ἀθερός
 ἀίνα
 ἀινῶ
 ἀιριζω
 ἀλαγος
 ἀλεκῶ
 ἀντήντα
 ἀντε
 ἀπόνι
 ἀρα
 ἀριχύνω
 ἀρκνός
 ἀρκούτα
 ἀρνῶ
 ἀρονιάζω
 ἀτάλον
 ἀτεινός
 ἀτούμενος
 ἀτρα
 ἀτῶ
 ἀύκα
 ἀύκος
 ἀφτω
 ἀγγή
 ἀγγουλη
 ἀθῶ
 ἀζω
 ἀηλός
 ἀηνέν (Κύπ.)
 ἀθάρτι
 ἀικρός
 ἀινάκα
 ἀινάκι
 ἀίνω
 ἀοτόν
 ἀίσσα
 ἀιστός
 ἀλάτanos
 ἀλάτος
 ἀλατός
 ἀλαντάζω
 ἀλέγω
 ἀλεκτός
 ἀλέκω
 ἀλέκω

ἐν λ. Πάρος
 » παιπαλόεις
 » παλάσσω
 » ψηλαφάω
 » πατήρ
 » πυκινός
 » πάτος
 » Πάφος
 » πάχνη
 » φάτνη
 » πάχος
 » παχύς
 » πεζός
 » πενθερός
 » πείνη
 » πεινῶ
 » πειράζω
 » πέλαγος
 » πελεκῶ
 » πεντήκοντα
 » πέντε
 » πέπων
 » πέρην
 » περιχέω
 » περκνός
 » Περκώτη
 » περάω
 » περονάω
 » πέταλον
 » πετεηνός
 » πέτομαι
 » πέτρα
 » πέτομαι
 » πεύκη
 »
 » πίπτω
 » πηγή
 » πηγυλός
 » πηράω
 » πήγνυμι
 » πηλός
 » πηνίον
 » πίθος
 » πικρός
 » πίνας
 »
 » πίνω
 » ποτόν
 » πίσσα
 » πιστός
 » πλατάνιστος
 » πλάτος
 » πλατός
 » συμπλαταγέω
 » πλέω
 » πλεκτός
 » πλέκω
 » πλέκω

πλεμμόνι
 πλεξίδα
 πλεξούδα
 πλευρόν
 πληγή
 πληθος
 πλημύρα
 πλοκαμός
 πλούσιος
 πλοῦτος
 πλύνω
 πλώρη
 πνίγω
 ποδᾶρι
 ποδένω, ομαι
 ποδήμα
 ποδί
 ποδόχι
 πόθεν
 πόθος
 ποκάρτι
 πόλεμος
 πολεμῶ
 πολύς
 πόνος
 πόρος
 πορφύρα
 ποτάμι
 πότε
 ποῦ
 πουλάρτι
 πουλῶ
 ποῦμα
 πουρνό
 πρασιά
 πράσον
 πρεκνός
 πρεσβεία
 πρήσκω
 πρίν
 προίκα
 προικιό
 πρόσωπον
 πρόφασις
 πρυμνάτσα
 πρύμνη
 πρυμνήσιος
 πρῶι
 πρῶτος
 πυκνός
 πυξένιος
 πύξινος
 πύργος
 πυρκαϊά
 πωπώ
 πῶς

ἐν λ. πνεύμων
 » πλόκαμος
 »
 » πλευρόν
 » πληγή
 » πληθος
 » πλημυρίς
 » πλόκαμος
 » πλούσιος
 » πλοῦτος
 » πλύνω
 » πρῶρη
 » πνίγω
 » πούς
 » ὑποδέω
 » ὑπόδημα
 » πούς
 » προδοκή
 » πόθεν
 » πόθος
 » πόκος
 » πόλεμος
 » πολεμίζω
 » πολύς
 » πόνος
 » πόρος
 » πορφύρεος
 » ποταμός
 » πότε
 » ποῦ
 » πῶλος
 » πωλέω
 » πῶμα
 » πρῶιος
 » πρασίη
 » πράσον
 » περκνός
 » πρεσβήτιον
 » πρήθω
 » πρίν
 » προίξ
 »
 » πρόσωπον
 » πρόφασις
 » πρυμνήσιος
 » πρύμνη
 » πρυμνήσιος
 » πρῶι
 » πρῶτος
 » πυκνός
 » πύξινος
 »
 » πύργος
 » πυρκαϊή
 » πόποι
 » πῶς

ῥαίζω	ἐν λ.	ῥαίω
ῥαίνω	•	ῥαίνω
ῥαπάνι	•	ῥαφάνη
ῥαφή	•	ῥαφίς
ῥάφτω	•	ῥάπτω
ῥάχη	•	ῥάχης
ῥεδίθι	•	ῥεδίνθος
ῥεπάνι	•	ῥαφάνη
ῥεπίδι	•	ῥίψ
ῥεύγομαι	•	ῥεύγομαι
ῥίξα	•	ῥίξα
ῥιζώνω	•	ῥιζώω
ῥοδάνη	•	ῥοδάνη
ῥοδιά	•	ῥοιά
ῥόδον	•	ῥόδον
ῥοπίδι	•	ῥίψ
ῥούγα	•	ῥήξ
ῥύπος	•	ῥύπος
ῥωβολάω	•	ῥώομαι

σαγολαίθα	•	λαῖφος
Σαμοθράκη	•	Σάμος
Σάμος	•	•
ῥάν (ῥσάν)	•	ῥς, ῥσει
σάνδαλον	•	σάνδαλον
σανίδα	•	σανίς
σανίδι	•	•
σαπίζω	•	σήπω
Σαραντάπορον	•	ἑπτάπορος
σάρκα	•	σάρξ
σαρμανίτσα	•	λίκνον
σθένω	•	σθέννυμι
σθ(ι)λάδα	•	σπιλάς
σθύνω	•	σθέννυμι
σθῶλος	•	βῶλος
σεθαίνω	•	εἰσθαίνω
σειγάει	•	σείω
σειγισμός	•	•
σείομαι	•	•
σειοῦμαι	•	•
σειρά	•	σειρή
σειρύτιον	•	•
σέλινον	•	σέλινον
σέπομαι	•	σήπω
σέρνω	•	σύρω
σέσκλον	•	σεῦτλον
σέσκουλον	•	•
σεῦκλον	•	•
σεύκουλον	•	•
σημαδεύω	•	σημαίνω
σημάδι	•	σημα
σήμερα	•	σήμερον
σιγᾶ	•	σιγῇ
σίδερο	•	σίδηρος
σιλ(ι)θώνω	•	στιλθω
σινίχι (γρ. σοιν(χι)	•	χούτις
Σίπουλι-δάγ	•	Σίπουλος
σιτάρι	•	σίτος

σιωπή	ἐν λ.	σιωπή
σακολαίθα	•	λαῖφος
ῥσάρα	•	ἑσχάρη
Σκαρδαμούλα	•	Καρδαμούλη
ῥσκαρί	•	ἑσχάρη
σκαρμός	•	σκαλμός
Σκάρπαθος	•	Κάρπαθος
σκαψίδι	•	σκαψίς
σκάφτω	•	σκάπτω
σκέλι	•	σκέλος
σκεπάζω	•	σκεπάω
σκεπάρνι	•	σκεπαρνον
σκέπος	•	σκέπας
σκιάζω	•	σκιάζω
σκληθρος	•	κληθρος
σκόνη	•	κόνις
σκονίζω	•	κονίω
σκοπός	•	σκοπός
σκοτάδι	•	σκότος
σκοτιδι	•	•
σκοτώνω	•	•
σκούζω	•	σκύζομαι
σκουίληκι	•	σκώληξ
σκουτί	•	σκῦτος
σκούφος	•	σκύφος
σκύδω	•	κύπτω
σκυλίτερος	•	κύντερος
σκυλάκι	•	σκύλαξ
Σκυρος	•	Σκυρος
σκύφτω	•	κύπτω
σμίγω	•	μίγνυμι, μίσγω
Σμύρνη	•	Σμύρνη
σνίχι(ον)	•	ινίον
σουδευτής	•	δεύω (προσθ.),
σουδεύτρα	•	•
σουδεύω	•	δεύω, ἐπιδεύω

σουδύο	•	σύνδυο
σουσαμένιος	•	σησαμόεις
σπάζω	•	σπάω
σπάνω	•	•
σπαράσσω	•	σπαίρω
σπάργανον	•	σπάργανον
σπαργώνω	•	σφαργέομαι
σπαρταρῶ	•	σπαίρω
σπάρτον	•	σπάρτον
σπέρμα	•	σπέρμα
σπηληρά (ὄρθ.-αία)	•	σπέος
Σπήλητος (ὄρθ.-αίος.)	•	•
σπίθα	•	σπινθήρ
σπ(ι)λάδα	•	σπιλάς
σπ(ι)λάθα	•	σπιλάς
σπῶ	•	σπάω
στάβαρον	•	σταυρός
σταδάρι	•	•
στάζω	•	στάζει
σταίνω	•	ἵστημι
σταμινάρι	•	σταμίν

σταυάρι	ἐν λ.	σταυρός
σταυάρον	»	»
στάνη	»	σταθμός
στάφνη	»	στάθμη
σταφνίζω	»	»
σταφύλι	»	σταφυλή
στάχι	»	ἄσπραχυς, στάχυσ
στειλιάρι	»	στειλειόν
στέρρα	»	στείρη
στέκομαι	»	ἵστημι
στέκω	»	»
στέλλω	»	στέλλω
στέλνω	»	»
στενάζω	»	στένω
στένος	»	στένιος
στερεός	»	στερεός
στέρπα	»	στείρη
στέρφα	»	»
στέφανα	»	στέφανος
στέφάνι	»	στεφάνη
στέφανων	»	στεφανώ
στήθος	»	στήθος
στημόνι	»	στήμων
στιά	»	ιστίη
στοιχειό	»	στοιχεῖον
στόμα	»	στόμα
Στούρα	»	Στύρα
στραβός	»	στρεβλός
στραγγίζω	»	στρεύγομαι
στραγγουλίζω	»	»
στρειμμένος	»	στρεπτός
στρεφογυρίζω	»	στρεφεινέω
στρέφω	»	στρέφω
στρομπός	»	στρομβός και τροπός
σρόπος	»	τροπός
στρούκλος	»	οἷστρος
στρούμπος	»	στρομβός
στρώνω	»	σρώννυμι ἢ στρώννυμι
σύ	»	σύ
σύγνεφον	»	νέφος
συκεά	»	συκῇ
σύκον	»	σύκον
συκῶτι	»	ἥπαρ
Σύμη	»	Σύμη
συνάζω	»	συνάγω
συνδυώ	»	σύνδυο
συνεμπάζομαι	»	ἐμπάζομαι
συνε(ο)ρίζομαι	»	ἐρίζω
συνήθεια	»	συνήθεια
συντρεῖς	»	σύντρεις
συρρικτώνω	»	ρίκνός
σφάζω	»	σφάζω
σφενδόνα	»	σφενδόνη
σπερδοϋκλα	»	ἀσφοδελός
σπερδοϋκλας	»	ἀσφοδελός
σπερδοϋκλι	»	»
σφήκα	»	σφήξ
σφίγγω	»	σφίγγω

σφονδύλι	ἐν λ.	σφονδύλιος
σφουγγάρι	»	σπόγγος
σφράζω	»	φράζω
σφύρα	»	σφύρα
σφυρί	»	»
σχίζα	»	σχίζα
σχίζω	»	σχίζω
σχοινί	»	σχοῖνος
σωπάζω	»	σιωπάω
σωπαίνω	»	»
σωτρόπι	»	τρόπις
τάλαρος	»	τάλαρος
ταλυφός	»	ἀταλός
τανύζω	»	τανύω
ταράζω	»	ταράσσω (προσθ.)
τάτα	»	τέττα
τειχιζω	»	τειχιζω (προσθ.)
τειχίον	»	τειχίον
τέλος	»	τέλος
τεντώνω	»	τείνω
τέσσαρες	»	τέσσαρες
τέτοιος	»	τοιούτος
τέχνη	»	τέχνη
τζιτζικας	»	τέττις
τηρώ	»	τηρέω
τί (=διά τι)	»	τίς
τιμή	»	τιμή
τίμιος	»	τίμιος
τινάζω	»	τινάσσω
τοῖχος	»	τοῖχος
τόνος	»	ἐπίτονος
τόσος	»	τόσος
τότε	»	τότε
τότες	»	»
τουλούπα	»	τολύπη
τούμπα	»	τύμβος
τούμπανον	»	τύμπανον
τουρτουρίζω	»	Τάρταρος
τοῦτος	»	οὗτος
τραγί	»	τράγος
τράγος	»	»
τραπέξι	»	τράπεζα
τραπέτι	»	τραπέω
τράφος	»	τάφος (προσθ.)
ταχηλιά	»	τράχηλος
τραχύς	»	τρηχύς
τρεῖς	»	τρεῖς
τρέμω	»	τρέμω
τρέφω	»	τρέφω
τρέχω	»	τρέχω
τριάντα	»	τριήκοντα
τρ(ι)ακόσιοι	»	τριηκόσιοι
τρίδω	»	τρίδω
τρίζω	»	τρίζω
Τρίκαλα	»	Τρίκη
τρίχα	»	θρίξ
τρομάζω, -ομαι	»	τρομέω

τρόμος	ἐν λ.	τρόμος
τροπίδι	»	τροπίς
τροπικωτήρα	»	τροπικός
τροχός	»	τροχός
τρύγος	»	τρύγη
τρυγῶ	»	τρυγάω
τρυπάνι	»	τρυπάνον
τρυπῶ	»	τρυπάω
τρυφερός	»	τρυφερός
τρώγω	»	τρώγω
τσιρίζω	»	τριζώ, τρύζω
τσούμπα	»	τῦμβος
τυρί	»	τύρός
τυφλός	»	τυφλός
τυχαίνω	»	τυγχάνω
τύχη	»	τύχη
ὕγιος	»	οἶός
ὕπόσχεσις(η)	»	ὕπόσχεσις
ὕποφερτός	»	συμπερτός
ὕστερα	»	ὕστερος
ὕστερος	»	»
ὕστερώτερος	»	»

ῥφαίνω	»	ῥφαίνω
ῥφαντός	»	ῥφαντός
φαρμάκι	»	φάρμακον
φαρφοῦρι	»	πορφοῦρω
φέγγω	»	φέγγος
φέρνω	»	φέρω
φέρτε	»	φέρτε
φεύγω	»	φεύγω
Φήδα	»	Θήδη
φθείρω	»	φθείρω
ῥφιδι	»	ῥφης
φίλος	»	φίλος
φλέδα	»	φλέψ
φλόγα	»	φλόξ
φλούδα	»	φλοιός
φλοῦδι	»	»
φοβίζω	»	φοβέω
Φονιά	»	Φένεος
φονεάς	»	φονεύς
φονικό	»	φόνος, φονή
φορῶ	»	φορέω
φορτιό	»	φόρτος
φόρτωμα	»	»
φράζω	»	φράσσω
ῥφρύδι	»	ῥφρύς
φρώστομα	»	φρέαρ
φρώχειλον	»	»
ῥταρνίζομαι	»	πταίρω
φτελεά	»	πτελέα
φτέρνα	»	πτέρνη
φτερό	»	πτερόν
φτεροῦχι	»	πτέρυξ
φτυάρι	»	πτύον
φτύνω	»	πτύω

φτῶ	ἐν λ.	πτύω
φτωχός	»	πτωχός
φύκι	»	φύκος
φυλακή	»	φυλακή
φύλακας	τ	φύλαξ
φύλαγω	τ	φυλάσσω
φύλλον	»	φύλλον
φυσερών	»	φύσα
φυσούνα	»	»
φυσούνι	»	»
φυσῶ	»	φυσάω
φυτάνι	»	φυτόν
φυτειά	»	φυταλιή
φώκα	τ	φώκη
Φώκαια	»	Φώκαια
Φώκαις	»	»
φώκια	»	φώκη
φωνάζω	τ	φωνάζω
φωνή	»	φωνή
φῶς	»	φῶς
χαίρομαι	»	χαίρω
χλάζι	»	χλάζα
χαλινάρι	»	χαλινός
χαλκεάς	τ	χαλκεύς
χάλκωμα	»	χαλκός
χαλῶ	»	χαλάω
χαλῶ	»	»
χαμνός	»	χθαμνός
χάμου	τ	χάμαί
χάνω	»	χάσκω
χαρά	τ	χάρμα
χαρामीδα	»	χηραμός
χάρη	»	χάρις
χάσκω	»	χάσκω
χάφτω (κάπτω)	»	ἀποκαπύω
χαχανίζω	»	καγχάλαω
χεῖλι	»	χεῖλος
χειμῶνας	τ	χεῖμα, χειμῶν
χειρότερος	τ	χειρότερος
ῥχέλι	τ	ῥγχελός
χελιδόνα, -όν.	τ	χελιδών
χελών	»	χέλυς, χελών
χέρι	»	χέρ
χερονίψιμον	»	χέρνιψ
χέρσο	»	χέρσος
χηλζμός	»	χηραμός
χήνος	»	χήν
χήνα	»	»
χήρα	»	χήρη
χηρεύω	»	χηρεύω
χθεινός	»	χθιζός
χιλίοι	»	χιλίοι
χιόνι	»	χιών
Χίος	»	Χίος
χιούτη (καί χαιτή)	»	χαιτή
χλιντριζω	»	χρεμετίζω
χλωρός	»	χλωρός

(ἀ)᾿χνάρι
 ἡνοῦσι
 ἡορινός
 ἡοτρος
 ἡολή
 ἡολιάζω
 ἡολιασμα
 ἡορός
 ἡοιιάζω
 ἡοιιάσμαι
 ἡρέος
 ἡρίω
 ἡρυσάρι
 ἡρυσός
 ἡρυσοφός
 ἡύνω
 ἡωρίς (τον. ἡώρις)
 ἡαρά
 ἡάρι

ἐν λ. ἥχνος
 » ἡνόος
 » ἡοίρεος
 » ἡοίτρος
 » ἡόλος
 » ἡολόω
 » ἡόλος
 » ἡορός
 » ἡύζω
 » ἡυγμός
 » ἡρέος
 » ἡρίω
 » ἡρυσός
 » ἡρύσεος
 » ἡρυσοχόος
 » ἡέω
 » ἡωρίς
 » ἡυρίη
 » ὀψον

ἡαρῶνι
 ἡές
 ἡεῦμα
 ἡεύστης
 ἡίχα
 ἡίχουλον
 ἡόφος
 ἡυχή
 ἡύχρα
 ἡυχρός
 ἡωμί
 ῶ
 ῶχ
 ῶιμα
 ῶμός
 ῶρα
 ῶράκα (Τσακ.)
 ῶς (καθώς)

ἐν λ. ἡάρ
 » ὀψέ
 » ἡεῦδος
 » ἡεύστης
 » ἡιχάρπα
 »
 » ἡόφος
 » ἡυχή
 » ἡυχός
 » ἡυχρός
 » ἡωμός
 » ῶ
 » ῶ
 » ῶ
 » ῶμός
 » ῶρη
 » ὀράκα
 » ῶς

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας

KINHTE BIBΛIOΘΗKH BEPOIAS

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΕΠΙΣΤΡΟΦΗΣ

[illegible]

No 3

000

ΠΑ Πανταζίδης, Ι.

ΛΕΞΙΚΟΝ ΟΜΗΡΙΚΟΝ

ἀριθ. χρ. 1390

Ἡμερομηνία
ἐπιστροφῆς

ΟΝΟΜΑΤΕΠΩΝΥΜΟΝ

Δημόσια Κεντρική Βιβλιοθήκη Βέροιας